

[illegible] M.A.

Panjab University
Publication Bureau
SIMLA.

੧ ਓ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਪੰਜਾਬੀ ਸ਼ਬਦ ਭੰਡਾਰ

ਅਰਥਾਤ

ਪੰਜਾਬੀ ਪਦਾਂ ਦੇ ਅਰਥ ਪੰਜਾਬੀ ਵਿੱਚ, ਪੰਜਾਬੀ ਪੜ੍ਹਨ ਵਾਲਿਆਂ ਦੇ ਲਾਭ ਲਈ

ਜਿਸਨੂੰ

ਪੰਜਾਬ ਟੈਕਸਟ ਬੁਕ ਕਮੇਟੀ ਦੀ ਆਗਯਾ ਨਾਲ

ਭਾਈ ਬਿਸ਼ਨਦਾਸ ਪੁਰੀ ਐਮ. ਏ.
ਰੀਪੋਰਟਰ ਔਨ ਬੁਕਸ ਮਹਿਕਮਾ ਤਾਲੀਮ ਪੰਜਾਬ ਨੇ

ਬਣਾਇਆ।

ਸੰਨ ੧੯੨੨ ਈ:

PANJABI DICTIONARY

By

BHAI BISHAN DAS PURI, M. A.,

Reporter on Books,

Education Department, Panjab.

Prepared under the auspices of the Panjab Text-Book Committee.

1922.

ਮੁਫ਼ੀਦ ਆਮ ਪ੍ਰੈਸ ਲਾਹੌਰ ਵਿਚ ਲਾਲਾ ਮੋਤੀਰਾਮ ਮੈਨੇਜਰ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਨਾਲ ਛਪਿਆ

ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ੧੦੦੦ ਕਾਪੀ

First edition. 1,000 *Copies.* Price 5-0-0

ਮੁਖ ਬੰਦ

ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ, ਉਰਦੂ, ਫ਼ਾਰਸੀ, ਅਰਬੀ, ਹਿੰਦੀ, ਦੀਆਂ ਡਿਕਸ਼ਨਰੀਆਂ, ਲੁਗ਼ਾਤਾਂ, ਕੋਸ਼ ਆਦਿਕ ਮੌਜੂਦ ਹਨ ਪਰ ਪੰਜਾਬੀ ਬੋਲੀ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਅਜੇਹਾ ਗ੍ਰੰਥ ਨਹੀਂ ਸੀ ਜਿਸ ਵਿੱਚੋਂ ਪੰਜਾਬੀ ਪੜ੍ਹਨ ਵਾਲੇ ਲੋਕ ਪੰਜਾਬੀ ਦੇ ਕਠਨ ਪਦਾਂ ਦੇ ਅਰਥ ਪੰਜਾਬੀ ਵਿੱਚ ਹੀ ਕੱਢ ਲੈਣ। ਪੰਜਾਬੀ ਵਿੱਚ ਕਿੱਸੇ ਕਹਾਣੀਆਂ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਚਿਰ ਤੋਂ ਹਨ, ਪਰ ਭਾਂਤ ਭਾਂਤ ਦੀਆਂ ਨਵੇਂ ਢੰਗ ਦੀਆਂ ਪੁਸਤਕਾਂ ਬੀ ਬਹੁਤ ਬਣ ਚੁੱਕੀਆਂ ਹਨ ਅਤੇ ਬਣਦੀਆਂ ਰਹਿੰਦੀਆਂ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਅਤੇ ਪੜ੍ਹਾਈ ਦੇ ਕੋਰਸਾਂ ਵਿੱਚ ਅਜੇਹੇ ਅਨੇਕ ਲਫ਼ਜ਼ ਹਨ ਜੋ ਪੜ੍ਹਾਉਣ ਵਾਲੇ ਬੀ ਨਹੀਂ ਸਮਝਦੇ, ਆਮ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਤਾਂ ਗੱਲ ਕਿਧਰੇ ਰਹੀ। ਸੋ ਸਭ ਤਰਾਂ ਦੇ ਪੰਜਾਬੀ ਪਾਠਕਾਂ ਦੇ ਸੁਬਿਹਤੇ ਲਈ ਇਹ ਪੰਜਾਬੀ ਡਿਕਸ਼ਨਰੀ ਜਿਸ ਦਾ ਨਾਉਂ 'ਪੰਜਾਬੀ ਸ਼ਬਦ ਭੰਡਾਰ' ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਪੰਜਾਬ ਟੈਕਸਟ ਬੁਕ ਕਮੇਟੀ ਨੇ ਹਜ਼ਾਰਾਂ ਰੁਪਏ ਖਰਚ ਕੇ ਪੰਜਾਬੀ ਦੇ ਪ੍ਰਸਿੱਧ ਲੇਖਕ ਭਾਈ ਬਿਸ਼ਨ ਦਾਸ ਪੁਰੀ ਐਮ. ਏ. ਤੋਂ ਤਿਆਰ ਕਰਾਈ ਹੈ ਅਤੇ ਪੰਜਾਬ ਦੇ ਮੋਹਰੀ ਛਾਪੇਖਾਨੇ ਮੁਫ਼ੀਦ ਆਮ ਪ੍ਰੈਸ ਵਿੱਚ ਛਪਵਾਈ ਹੈ ॥

ਪੰਜਾਬੀ ਬੋਲੀ ਦੇ ਵਾਧੇ ਲਈ ਇਸ ੧੦੫੯ ਪੰਨੇ ਦੇ ਗ੍ਰੰਥ ਦਾ ਮੁੱਲ ਨਿਰਾ ੫) ਪੰਜ ਰੁਪਏ ਰੱਖਿਆ ਹੈ, ਆਸਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਗ੍ਰੰਥ ਸਕੂਲਾਂ ਦੇ ਵਿਦਯਾਰਥੀਆਂ, ਅਧਿਆਪਕਾਂ, ਪੰਜਾਬੀ ਪ੍ਰੋਫੈਸਰਾਂ, ਗ੍ਰੰਥਕਾਰਾਂ, ਕਵੀਸ਼ਰਾਂ, ਲੈਕਚਰਾਰਾਂ, ਲੇਖਕਾਂ ਅਤੇ ਯੂਨੀਵਰਸਟੀ ਦੇ ਇਮਤਿਹਾਨਾਂ ਦਿਆਂ ਉਮੈਦਵਾਰਾਂ ਲਈ ਬਹੁਤ ਲਾਭ ਦਾਯਕ ਹੋਵੇਗਾ ॥

ਇਸ ਦੇ ਵਾਸਤੇ ਰਾਇ ਸਾਹਿਬ ਮੁਨਸ਼ੀ ਗੁਲਾਬ ਸਿੰਘ ਐਂਡ ਸਨਜ਼ ਨੇ ਖਾਸ ਬਰੀਕ ਟਾਇਪ ਬਨਵਾਯਾ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਅਰਥ ਛਾਪੇ ਗਏ ਹਨ। ਜੇ ਅਰਥ ਆਮ ਵਿਰਲੇ ਮੇਲ ਦੇ ਟਾਇਪ ਵਿੱਚ ਛਾਪੇ ਜਾਂਦੇ ਤਾਂ ਇਸ ਦਾ ਆਕਾਰ ਦੂਣਾ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਅਤੇ ਹੱਦੋਂ ਬਾਹਰ ਖਰਚ ਹੁੰਦਾ ਅਤੇ ਇੱਕ ਜਿਲਦ ਵਿੱਚ ਬੀ ਸਾਰੀ ਪੁਸਤਕ ਨਾ ਆਉਂਦੀ ॥

ਸਭ ਸੱਜਨਾਂ ਅੱਗੇ ਬੇਨਤੀ ਹੈ ਕਿ ਜੋ ਭੁੱਲ ਜਾਂ ਤ੍ਰੁਟਨ ਇਸ ਪੁਸਤਕ ਵਿੱਚ ਦੇਖਣ, ਸੈਕ੍ਰਟਰੀ, ਪੰਜਾਬ ਟੈਕਸਟ ਬੁਕ ਕਮੇਟੀ, ਲਹੌਰ, ਨੂੰ ਉਸ ਦਾ ਪਤਾ ਦੇਣ ਜੋ ਅਗਲੀ ਛਪਾਈ ਵਿੱਚ ਭੁੱਲ ਸੋਧੀ ਜਾਵੇ ਅਤੇ ਤ੍ਰੁਟਨ ਪੂਰੀ ਕੀਤੀ ਜਾਵੇ ॥

ਈ. ਮਿਨਥ

ਲਹੌਰ ਸ਼ਹਿਰ.
੨੪ ਜਨਵਰੀ ੧੯੨੨

ਸਕੱਤ੍ਰ ਟੈਕਸਟ ਬੁਕ ਕਮੇਟੀ
ਪੰਜਾਬ.

ਉੱਥਾਨਕਾ

ਪੰਜਾਬ ਦੀ ਬੋਲੀ ਦਾ ਨਾਉਂ ਪੰਜਾਬੀ ਹੈ। ਸੰਸਾਰ ਵਿੱਚ ਕਈ ਬੋਲੀ ਸਭਨੀਂ ਥਾਈਂ ਇੱਕੋ ਜੇਹੀ ਨਹੀਂ ਬੋਲੀ ਜਾਂਦੀ, ਇੱਕੋ ਦੇਸ ਦੇ ਇੱਕ ਅਲਾਕੇ ਦੀ ਬੋਲੀ ਅਤੇ ਦੂਜੇ ਅਲਾਕੇ ਦੀ ਬੋਲੀ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਨਾ ਕੁਝ ਫਰਕ ਜ਼ਰੂਰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਦੇ ਕਈ ਰੂਪ ਹਨ। ਹਿੰਦੀ ਦੇ ਕੋਈ ਬਾਰਾਂ ਭੇਦ ਹਨ। ਇਸੇ ਤਰਾਂ ਪੰਜਾਬੀ ਬੀ ਕਈ ਤਰਾਂ ਦੀ ਹੈ, ਪਰ ਮੁੱਖ ਭੇਦ ਇਸ ਦੀ ਐਉਂ ਹੈਂ:-(੧) ਠੇਠ ਪੰਜਾਬੀ–ਇਹ ਪੰਜਾਬ ਦੇ ਵਿਚਲੇ ਹਿੱਸੇ ਵਿੱਚ ਬੋਲੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, (੨) ਪੋਠੋਹਾਰੀ–ਇਹ ਪੋਠੋਹਾਰ (ਅਟਕ ਅਤੇ ਜੇਹਲਮ ਨਦੀ ਦੀ ਵਿਚਲੀ ਧਰਤੀ) ਦੀ ਬੋਲੀ ਹੈ। (੩) ਲਹਿੰਦਾ–ਜੋ ਪੰਜਾਬ ਦੇ ਪਛਮੀ ਜ਼ਿਲਿਆਂ (ਝੰਗ, ਸ਼ਾਹ ਪੁਰ ਆਦਿਕ) ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਚਲਤ ਹੈ ਅਤੇ (੪) ਪਹਾੜੀ–ਜੋ ਕਾਂਗੜੇ ਦੇ ਪਹਾੜੀ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਜ਼ੁਬਾਨ ਹੈ। ਇਹ ਪੁਸਤਕ "ਪੰਜਾਬੀ ਸ਼ਬਦ ਭੰਡਾਰ" ਭਾਵੇਂ ਠੇਠ ਪੰਜਾਬੀ ਦੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਦਾ ਹੀ ਭੰਡਾਰ ਹੈ ਪਰ ਮੋਟੇ ਮੋਟੇ ਸ਼ਬਦ ਸਭ ਤਰਾਂ ਦੀ ਪੰਜਾਬੀ ਦੇ ਆ ਗਏ ਹਨ, ਜਿਹਾ ਕਿ ਪੋਠੋਹਾਰੀ ਦਾਂਦ (ਪੰਨਾ ੬੧੧) ਅਤੇ ਨੈਂਦਾ (ਪੰਨਾ ੬੫੯), ਲਹਿੰਦੇ ਦਾ ਵੰਞਣਾ (ਪੰਨਾ ੧੦੩੫) ਅਤੇ ਘਿੰਨਣਾ (ਪੰਨਾ ੪੦੬) ਪਹਾੜੀ ਮਾਹਣੂ (ਪੰਨਾ ੯੧੩)। ਸਭ ਸ਼ਬਦਾਂ ਦੇ ਅਰਥ ਸੌਖੀ ਬੋਲੀ ਵਿੱਚ ਦਿੱਤੇ ਹਨ ਅਤੇ ਇੱਕੋ ਅਰਥ ਵਾਲੇ ਅਨੇਕ ਸ਼ਬਦ ਲਿਖ ਦਿੱਤੇ ਹਨ ਜਿਹਾ ਕਿ 'ਸ਼ਕਤੀ' ਦੇ ਅਰਥ 'ਸਮਰਥਾ' 'ਬਲ' 'ਤਾਕਤ' 'ਜ਼ੋਰ', 'ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਦੀ ਮਾਯਾ', 'ਕੁਦਰਤ' 'ਦੁਰਗਾ' 'ਭਵਾਨੀ' 'ਭਗਵਤੀ' 'ਦੇਵੀ' ਦਿੱਤੇ ਹਨ (ਦੇਖੋ ਪੰਨਾ ੧੨੯) ਅਤੇ ਪੱਟੀ ਦੇ ਅਰਥ ਐਨੇ ਹਨ:-ਇੱਕ ਮੋਟਾ ਊਨ ਦਾ ਕਪੜਾ, ਲਪੇਟਣ ਵਾਲੀ ਲੰਮੀ ਲੀਰ, ਮੰਜੇ ਦੀ ਬਾਹੀ, ਲਕੜੀ ਦੀ ਫੱਟੀ ਜਿਸ ਉਤੇ ਲਿਖਦੇ ਹਨ, ਕਿਸੇ ਥਾਂ ਦਾ ਹਿੱਸਾ, ਮਹੱਲਾ, ਕਪੜੇ ਦੀ ਚੌੜਾਈ, ਇਕ ਪਾਸੇ ਵਾਹੇ ਹੋਏ ਜਨਾਨੀ ਦੇ ਵਾਲ, ਇੱਕ ਮਠਿਆਈ, ਫੋਲਾ, ਮੋਟਾ ਫੀਤਾ, ਤਾਂਬੇ ਦਾ ਪਤ੍ਰਾ ਜਿਸ ਉੱਤੇ ਗ੍ਰਹਿਆਂ ਦਾ ਲੇਖਾ ਲਿਖਿਆ ਹੁੰਦਾ ਹੈ (ਵੇਖੋ ਪੰਨਾ ੭੦੦)॥

ਇੱਕ ਸ਼ਬਦ ਦੇ ਕਈ ਮੁਹਾਵਰੇ ਜੋ ਬੋਲਣ ਜਾਂ ਲਿਖਣ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦੇ ਹਨ ਉਸ ਸ਼ਬਦ ਦੇ ਹੇਠ ਦਿੱਤੇ ਹਨ ਅਤੇ ਹਰ ਇੱਕ ਦੇ ਅਰਥ ਬੀ ਲਿਖੇ ਹਨ ਜਿਹਾ ਕਿ 'ਹੱਥ' ਦੇ ਹੇਠ ਇਹ ਮੁਹਾਵਰੇ ਹਨ:-ਹੱਥ ਉਠਾਉਣਾ, ਹੱਥ ਆ ਜਾਣਾ, ਹੱਥ ਹਲਾਉਣਾ, ਹੱਥ ਹੁਦਾਰ, ਹੱਥ ਹੇਠ, (ਹੱਥ ਹੇਠਾਂ ਔਣਾ) ਹੱਥ ਹੇਠਾਂ ਕਰਨਾ, ਹੱਥ ਹੌਲਾ ਕਰਨਾ, (ਹੱਥ ਹੌਲਾ ਕਰੌਣਾ) ਹੱਥ ਕੱਟਣਾ, ਹੱਥ ਕੰਡਾ, ਹੱਥ ਕੰਬਣਾ, ਹੱਥ ਕਰ ਜਾਣੇ, ਹੱਥ ਕਰਨਾ, ਹੱਥ ਕਲਾ, ਹੱਥ ਕੜਾ, ਹੱਥ ਕੜੀ, (ਕਿਸ ਦੇ) ਹੱਥ ਘੱਲਣਾ, ਹੱਥ ਚਲਾਕੀ ਹੱਥ ਚੁਕਣਾ, ਹੱਥ ਛੁਟ, ਹੱਥ ਜੋੜਨਾ, ਹੱਥ ਜੋੜੀ, ਹੱਥ ਝੂਠਾ ਹੋਣਾ, ਹੱਥ ਟੱਡਣਾ, ਹੱਥ ਡਾਹੁਣਾ, ਹੱਥ ਠੋਕਾ, ਹੱਥ ਤੰਗ ਹੋਣਾ, ਹੱਥ ਤੇ ਹੱਥ ਧਰਕੇ ਬੈਠਣਾ, ਹੱਥ ਤੇ ਹੱਥ ਮਾਰ ਜਾਣਾ (ਮਾਰਨਾ), ਹੱਥ ਤੇ ਧਰਨਾ, ਹੱਥ ਦਾ ਸੁੱਚਾ, ਹੱਥ ਦੀ ਮੈਲ, ਹੱਥ ਦੇਣਾ, (ਸਿਰ ਤੇ) ਹੱਥ ਧਰਨਾ, ਹੱਥ ਧੋਕੇ ਪਿੱਛੇ ਪੈਣਾ, ਹੱਥ ਧੋਣਾ (ਧੋ ਬੈਠਣਾ), ਹੱਥ ਨਾਵਰ,

ਹੱਥ ਨਾ ਰੱਖਣ ਦੇਣਾ, ਹੱਥ ਪਾਉਣਾ, ਹੱਥ ਪੈਣਾ, ਹੱਥ ਪੈਰ, ਚਲਣੇ, ਹੱਥ ਪੈਰ ,ਠੰਢੇ ਹੋਣੇ, ਹੱਥ ਪੈਰ ਪੈ ਜਾਣੇ, ਹੱਥ ਪੈਰ ਮਾਰਨੇ, ਹੱਥ ਫੜਨਾ, ਹੱਥ ਫੇਰ ਜਾਣਾ (ਫੇਰਨਾ), ਹੱਥ ਫੇਰੀ ਕਰਨਾ, ਹੱਥ ਬੱਧਾ ਗੁਲਾਮ, ਹੱਥ ਬੰਨ੍ਹਕੇ ਖੜੇ ਹੋਣਾ (ਰਹਿਣਾ), ਹੱਥ ਬੰਨ੍ਹਣਾ, ਹੱਥ ਭਰਨਾ, ਹੱਥ ਮਲਣਾ, ਹੱਥ ਮਲਾਉਣਾ, ਹੱਥ ਮਾਰਨਾ, ਹੱਥ ਰੱਖਣਾ (ਸਿਰ ਤੇ), ਹੱਥ ਰੱਖ, ਹੱਥ ਰੰਗਣਾ, ਹੱਥ ਲੱਗ ਜਾਣਾ (ਲੱਗਣਾ, ਲੱਗਣੇ), ਹੱਥ ਲਗਾਉਣਾ (ਣੇ), ਹੱਥ ਲਾਇਆਂ ਮੈਲਾ ਹੋਣਾ, ਹੱਥ ਵਖਾਉਣਾ (ਣੇ), ਹੱਥ ਵੱਢਣਾ, ਹੱਥ ਵਿੱਚ ਠੂਠਾ ਦੇਣਾ, ਹੱਥ ਵਿੱਚ ਠੂਠਾ ਲੈਣਾ, ਹੱਥ ਵਿਚ ਲੈਣਾ, ਹੱਥ ਵੇਖਣਾ, ਹੱਥ ਵੇਚਣਾ (ਕਿਸੇ ਦੇ), ਹੱਥਾਂ ਉੱਤੇ ਸਰ੍ਹੋਂ ਜਮਾਉਣਾ, ਹੱਥਾਂ ਉੱਤੇ (ਤੇ) ਪਾਉਣਾ, ਹੱਥਾਂ ਪੈਰਾਂ ਵਿੱਚ ਹੋਣਾ (ਹੋ ਜਾਣਾ) (ਦੇਖੋ ਪੰਨੇ ੨੩੬--੨੩੯)। ਜੇ ਕਿਸੇ ਮੁਹਾਵਰੇ ਦੇ ਅਰਥ ਦੇਖਣੇ ਹੋਣ ਤਾਂ ਜਿਸ ਸ਼ਬਦ ਦਾ ਉਹ ਮੁਹਾਵਰਾ ਹੈ ਉਸ ਹੇਠ ਦੇਖ ਲਓ ॥

ਸ਼ਬਦਾਂ ਜਾਂ ਮੁਹਾਵਰਿਆਂ ਦੇ ਅਰਥ ਖੋਲ੍ਹ ਕੇ ਦੱਸਣ ਲਈ ਬਹੁਤੀ ਥਾਈਂ ਪੰਜਾਬੀ ਦੀਆਂ ਅਖਾਉਤਾਂ ਦਿੱਤੀਆਂ ਹਨ ਜਿਹਾ ਕਿ 'ਅੰਮਾਂ ਤੇਰੇ ਹੱਥ ਕੂਲੇ ਹਨ, ਥੱਬਾ ਲਗਣ ਤੇ ਜਾਣੇ' (ਪੰਨਾ ੨੩੯), 'ਘਿਉ ਸੁਆਰੇ ਸਾਲਣਾ ਬੜੀ ਬਹੂ ਦਾ ਨਾਉਂ' (ਪੰਨਾਂ ੧੯੧) ॥

ਸਿੰਘਾਂ ਦੇ ਖਾਸ ਬੋਲੇ ਬੀ ਦਿੱਤੇ ਹਨ--ਦੇਖੋ ਤਨਖਾਹ ਲੱਗਣਾ ਅਤੇ ਤਨਖਾਹੀਆ (ਪੰਨਾ ੫੬੧), ਸਰਬ ਰਸ (ਪੰਨਾ ੧੬੧) ਲਖ ਬਾਹਾਂ ਸਿੰਘ (ਪੰਨਾ ੬੬੬) ॥

ਫਾਰਸੀ, ਅਰਬੀ, ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ, ਸੰਸਕ੍ਰਿਤ ਆਦਿਕ ਬੋਲੀਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਜੋ ਲਫ਼ਜ਼ ਪੰਜਾਬੀ ਵਿਚ ਆਕੇ ਧਸ ਗਏ ਹਨ ਅਤੇ ਪੰਜਾਬੀ ਹੀ ਬਣ ਗਏ ਹਨ ਉਹ ਬੀ ਦਿੱਤੇ ਹਨ ਪਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਸ਼ਕਲਾਂ ਉਹੀ ਰੱਖੀਆਂ ਹਨ ਜੋ ਪੰਜਾਬੀ ਵਿੱਚ ਹਨ ਜਿਹਾ ਕਿ ਮਦਾਨ (ਪੰਨਾ ੬੦੧), ਪਰੇਸ਼ (ਪੰਨਾ ੭੦੬), ਖ਼ਾਲਸ (ਪੰਨਾ ੩੪੬), ਤਸੀਰ (ਪੰਨਾ ੫੫੭), ਲਸੰਸ (ਪੰਨਾ ੬੬੧), ਮਨੀਟਰ (ਪੰਨਾ ੬੦੪), ਰਛਿਆ (ਪੰਨਾ ੬੬੪), ਨਿਹਚਾ (ਪੰਨਾ ੬੭੨) ॥

ਹੋਰਨਾਂ ਬੋਲੀਆਂ ਦੀਆਂ ਡਿਕਸ਼ਨਰੀਆਂ ਵਿੱਚ ਗੰਦੇ ਬਚਨ ਬੀ ਅਰਥਾਂ ਸਮੇਤ ਦਿੱਤੇ ਹੋਏ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਅਜੇਹਾ ਬਚਨ ਨਹੀਂ ਪਾਇਆ ਜਿਸ ਨੂੰ ਭਲਾ ਮਾਨਸ ਮੂੰਹੋਂ ਨਾ ਕੱਢਣਾ ਚਾਹੇ। ਗੰਦੇ ਬਚਨ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਮਤਲਬ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਦੱਸਣ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੈ।

ਭਰੋਸਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਪੁਸਤਕ ਰਚ ਕੇ ਆਪਣੀ ਪਿਆਰੀ ਬੋਲੀ ਦੀ ਜੋ ਦਾਸ ਨੇ ਸੇਵਾ ਕੀਤੀ ਹੈ ਸੱਜਣ ਪੁਰਖ ਉਸਦੀ ਕਦਰ ਪਾਉਣਗੇ ਅਤੇ ਇਸ ਦੇ ਔਗੁਣਾਂ ਨੂੰ ਕੱਜਕੇ ਗੁਣ ਗ੍ਰਹਿਣ ਕਰਨਗੇ। ਇਸ ਦੇ ਬਨਾਉਣ ਅਤੇ ਛਪਾਉਣ ਵਿੱਚ ਦਸ ਬਰਸ ਵਡੇ ਲੱਗੇ ਹਨ ॥

ਬਿਸ਼ਨ ਦਾਸ ਪੁਰੀ

ਗ੍ਰੰਥ ਕਰਤਾ

ੳ, ਪੁਃ-ਗੁਰਮੁਖੀ ਪੈਂਤੀ ਦਾ ਪੈਹਲਾ ਅੱਖਰ, ਊੜਾ ।

ਉਸ, ਪੜਃ-ਉਹ, ਉਹਨੇ ।

ਉਸਕਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ-ਭੜਕਾਉਣਾ, ਚਮਕਾਉਣਾ, ਉਗਾਉਣਾ, ਉਭਾਰਨਾ, ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਚੁਕਣਾ, ਕਿਸੇ ਤੇ ਜ਼ੋਰ ਪਾਕੇ ਉਹ ਨੂੰ ਜ਼ੋਰ ਦੇਣਾ ।

ਉਸ਼ਟੰਡ, ਪੁਃ-ਅਨੋਖੀ ਗੱਲ,ਝੂਠਾ ਕਲੰਕ, ਹਿਕਮਤ, ਚਲਾਕੀ ।

ਉਸ਼ਟੰਡਣ, ਸਃ-ਉਸ਼ਟੰਡ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਤੀਵੀਂ ।

ਉਸ਼ਟੰਡ ਪੁਣਾ, ਪੁਃ-'ਉਸ਼ਟੰਡ' ਵੇਖੋ ।

ਉਸ਼ਟੰਡੀ, ਪੁਃ-ਉਸ਼ਟੰਡ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਮਨੁੱਖ ।

ਉਸਤਤ, ਸਃ-ਵਡਿਆਈ ।

ਉਸਤਰਾ, ਪੁਃ-ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦਾ ਤਿੱਖੀ ਧਾਰ ਵਾਲਾ ਛੁਰਾ ਜਿਸ ਨਾਲ ਵਾਲ ਮੁੰਨਦੇ ਹਨ ।

ਉਸਤਰਿਆਂ ਦੀ ਮਾਲਾ, ਸਃ-ਦੁਖ ਦੇਣ ਵਾਲੀ ਚੀਜ਼ ।

ਉਸਤਾਦ, ਪੁਃ-ਪੜ੍ਹਾਉਣ ਵਾਲਾ, ਸਿਖਯਾ ਦੇਣ ਵਾਲਾ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਕੋਈ ਹੁੰਨਰ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਆਉਂਦਾ ਹੋਵੇ, ਰਾਗੀ, ਕੰਜਰੀ ਨੂੰ ਗਾਉਣ ਸਿਖਾਉਣ ਵਾਲਾ, ਚਲਾਕ ਆਦਮੀ, ਛਲੀਆ, ਦੁਸ਼ਟ ।

ਉਸਤਾਦ, ਵਿਃ-ਕਿਸੇ ਕੰਮ ਨੂੰ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਾਨਣ ਵਾਲਾ ।

ਉਸਤਾਦਗੀ, ਸਃ-ਉਸਤਾਦ ਦਾ ਕੰਮ, ਸਿਖਯਾ, ਪੜ੍ਹਾਣਾ,ਕਿਸੇ ਕੰਮ ਨੂੰ ਚੰਗੀ ਤਰਾਂ ਜਾਨਣਾਂ ।

ਉਸਤਾਦਣੀ, ਸਃ-ਪੜ੍ਹਾਉਣ ਵਾਲੀ, ਸਿਖਯਾ ਦੇਣ ਵਾਲੀ, ਉਸਤਾਦ ਦੀ ਵਹੁਟੀ ।

ਉਸਤਾਦੀ, ਸਃ-ਉਸਤਾਦ ਦਾ ਕੰਮ, ਚਲਾਕੀ।

ਉਸਤੁਤ, ਉਸਤੁਤੀ, ਸਃ-"ਉਸਤਤ" ਵੇਖੋ।

ਉਸ਼ਨਾਕ, ਪੁਃ-ਸਿਆਣਾ,ਚਤੁਰ, ਚਲਾਕ,ਹੁਸ਼ਿਆਰ, ਸੁਥਰਾ, ਸਾਫ ।

ਉਸ਼ਨਾਕ ਬ੍ਰਾਹਮਣੀ ਸੀਂਢ ਦਾ ਤੜਕਾ, ਬਾਹਰੋਂ ਭੜਕ ਬਹੁਤ, ਪਰ ਵਿੱਚੋਂ ਖਾਲੀ ।

ਉਸ਼ਨਾਕਣ, ਸਃ-ਉਸ਼ਨਾਕ ਤੀਵੀਂ ।

ਉਸ਼ਨਾਕਪੁਣਾ, ਪੁਃ- **ਉਸ਼ਨਾਕਾ,** ਸਃ- ਚਤਰਾਈ, ਚਲਾਕੀ।, ਸਿਆਣਪ, ਸਫ਼ਾਈ।

ਉਸ਼ਬਾ, ਪੁਃ-ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦੀ ਦੁਆ (ਉਸ਼ਬੇ ਦਾ ਅਰਕ) ਜੋ ਖੂਨ ਸਾਫ਼ ਕਰਨ ਲਈ ਵਰਤੀ ਦੀ ਹੈ।

ਉੱਸਰਨਾ, ਕ੍ਰਿਃ-ਘਰ ਬਨਣਾ ਯਾ ਬਣ ਚੁੱਕਣਾ (ਕੋਠਾ ਉੱਸਰਿਆ ਤਰਖਾਣ ਵਿੱਸਰਿਆ)

ਉੱਸਰ ਉੱਸਰ ਕੇ ਬਹਿਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ-ਅਭਮਾਨ ਕਰਨਾ, ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਵੱਡਾ ਜਿਤਾਉਣਾ, ਗਿੱਬਣਾ।

ਉਸਲ ਵੱਟ ਭੰਨਣੇ ਜਾਂ ਲੈਣੇ, ਕ੍ਰਿਃ-ਟਿਕ ਕੇ ਨ ਬਹਿਣਾ।

ਉਸਾਣ, ਪੁਃ-ਹੌਂਸਲਾ,ਦਲੇਰੀ, ਹਿੰਮਤ,ਹੋਸ਼ ਹਵਾਸ ।

ਉਸਾਣ ਖਤਾ ਹੋਜਾਣੇ ਉਸਾਣ ਜਾਂਦੇ ਰਹਣੇ, ਕ੍ਰਿਃ-ਹੋਸ਼ ਗੁੰਮ ਹੋਣੀ, ਸੁਰਤ ਮਾਰੀ ਜਾਣੀ ।

ਉਸਾਰ ਉਸਾਰ ਕੇ ਢਾਹੁਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ-ਸਲਾਹਾਂ ਬਣਾ ਬਣਾ ਕੇ ਹਟਾਉਣੀਆਂ।

ਉਸਾਰਨਾ, ਕ੍ਰਿਃ-ਘਰ ਬਨਾਣਾ, ਕੰਧ ਬਣਾਣੀ ।

ਉਸਾਰਾ, ਪੁਃ-ਘਰ ਬਨਾਣ ਦਾ ਕੰਮ ਚੋਉਕ੍ਰੀ, ਬਰਾਂਡਾ, ਸਭ ਤੋਂ ਉਪਰਲੀ ਛੱਤ ਉੱਤੇ ਬਣਿਆ ਹੋਇਆ ਚੁਬਾਰਾ।

ਉਸਾਰਾ ਉਸਾਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਬਨਾਉਟੀ ਖਿਆਲ ਬੰਨ੍ਹਣਾ।

ਉਸਾਰੀ, ਸ:-ਘਰ ਬਨਾਣ ਦਾ ਕੰਮ, ਜੇਹੜਾ ਘਰ ਬਣਦਾ ਪਿਆ ਹੋਵੇ। ਇਮਾਰਤ॥

ਉਸਾਰੀ ਲੱਗਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਘਰ ਬਨਣ ਲੱਗਣਾ।

ਉਸਾਰੀ ਲਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਘਰ ਬਣਾਉਣ ਜਾਂ ਘਰ ਬਣਵਾਉਣ ਲੱਗਣਾ।

ਉਸਾਰੂ, ਵਿ:-ਉਸਾਰਨ ਵਾਲਾ, ਰਾਜ।

ਉਸੀ, ਪੜ:- ਉਸੇ ਨੇ, ਓਹਨੇ ਹੀ।

ਉਸੂ, ਪੁ:-ਇਕ ਬੂਟਾ ਜਿਸਦੇ ਬੀਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਤੇਲ ਨਿਕਲਦਾ ਹੈ।

ਉੱਸੇ, ਪੜ:-ਉਸ ਨੇ ਹੀ, ਉਹ ਨੇ ਹੀ।

ਉਸੇਰ, ਸ:-ਸਵੇਰ, ਤੜਾਗਾ, ਤੜਕਾ।

ਉਸੇਰ ਸਾਰ, ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:-ਸਵੇਰ ਸਾਰ, ਬਹੁਤ ਤੜਕੇ।

ਉਹ, ਪੜ: —ਅਨਜ ਪੁਰਖ ਦਾ ਇਕ ਬਚਨ।

ਉਹ ਜਾਣੇ, ਕੁਝ ਪਰਵਾਹ ਨਹੀਂ, ਜਾਣ ਦਿਓ।

ਉਹਦਾ, ਪੁ:—ਹੁੱਦਾ, ਦਰਜਾ, ਮਰਾਤਬਾ। ਪੜ:-ਉਸਦਾ।

ਉਹਨੂੰ, ਪੜ: —ਉਸਨੂੰ।

ਉਹਲਾ, "ਓਹਲਾ" ਵੇਖੋ

ਉਹਾ, ਪੁ: —ਓਹੀ ਓਹੀਓ, ਉਸ ਤੋਂ ਜੁਦਾ ਹੋਰ ਨਾ।

ਉਹਾ ਜਿਹਾ, ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—ਉਸੇ ਵਾਂਗਰ।

ਉਹੀ, ਪੜ:—ਉਹ ਹੀ (ਹੋਰ ਕੋਈ ਨਾ), ਉਹੋ।

ਉਹੀਓ, ਪੜ: —ਓਹ ਹੀ, ਉਹਾ, ਉਹ।

ਉਹੋ, ਪੜ:—ਓਹੀਓ, ਉਹਾ, ਉਹੀ।

ਉਹੋ ਜਿਹਾ, ਵਿ:-ਜਿਹਾ ਪਹਿਲੇ ਸੀ ਤਿਹਾ, ਪੈਹਲੇ ਵਰਗਾ।

ਉਕਸਾਉਣ, ਸ:-ਉਕਸਾਉਣ ਦਾ ਕੰਮ, ਉਛਾਲਾ।

ਉਕਸਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ: "ਉਸਕਾਉਣਾ" ਵੇਖੋ।

ਉੱਕ ਜਾਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਭੁੱਲ ਜਾਣਾ, ਚੁੱਕ ਜਾਣਾ, ਖੁੰਝ ਜਾਣਾ।

ਉੱਕਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-"ਉੱਕ ਜਾਣਾ" ਵੇਖੋ।

ਉਕਤ, ਵਿ:-ਉੱਪਰ ਕਿਹਾ ਹੋਇਆ, ਜੋ ਪੈਹਲੇ, ਕਥਨ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ।

ਉੱਕਤ, ਸ:-ਛੋਹ, ਅਟਕਲ ਪੰਜੂ, ਜੁਗਤ, ਢੋਲ।

ਉਕਤ ਜੁਗਤ, ਸ:-ਹਿਕਮ, ਤਤਬੀਰ, ਉਪਾਉ, ਢੋਲ।

ਉੱਕਤਣ, ਸ:-ਛੋਹ ਮਾਰਨ ਵਾਲੀ ਤੀਮਤ, ਜੁਗਤਣ।

ਉਕਤਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਖਪਾਉਣਾ, ਛੇੜਨਾ ਖਪਣਾ, ਖਿਝਣਾ, ਉਦਾਸ ਹੋਣਾ, ਫਿੱਕੇ ਹੋਣਾ।

ਉੱਕਤੀ, ਪੁ:—ਜੁਗਤੀ, ਛੋਹ ਮਾਰਨ ਵਾਲਾ, ਉੱਕਤ ਜੜਨ ਵਾਲਾ।

ਉਕਤੀ ਜੁਗਤੀ, ਪੁ:-ਹਿਕਮਤੀ, ਉਸਤਾਦ।

ਉਕਥਾ, ਪੁ:-ਬੋਲ, ਬਚਨ, ਇਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਛੰਦ।

ਉੱਕਰ, ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:-ਉੱਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਓਵੇਂ।

ਉੱਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਪੁਟਣਾ, ਖੋਦਣਾ, ਖੋਤਰਨਾ, ਪੱਥੇ ਜਾਂ ਧਾਤ ਉੱਤੇ ਖੋਦ ਕੇ ਮੂਰਤ ਆਦਿਕ ਬਣਾਉਣਾ।

ਉਕਰਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਉੱਕਰਨ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਾਉਣਾ, ਖੁਦਾਉਣਾ।

ਉਕਰਾਈ, ਸ--ਉਕਰਨ ਦਾ ਕੰਮ, ਉਕਰਨ ਦੀ ਮੇਹਨਤ ਜਾਂ ਮਜੂਰੀ।

ਉੱਕੜ ਦੁੱਕੜ, ਵਿ:--ਟਾਂਵਾਂ ਟਾਵਾਂ, ਵਿਰਲਾ, ਕੋਈ ਹੀ।

ਉੱਕੜਾ, ਵਿ:--ਨਿਰਾ ਪੂਰਾ, ਉੱਕਾ, ਬਿਲਕੁਲ।

ਉੱਕੜੂ, ਵਿ:--ਅੱਡੀਆਂ ਦੇ ਭਾਰ (ਬੈਠਣਾ)।

ਉੱਕਾ, ਵਿ:--ਇਕੱਲਾ ਦੁਕੱਲਾ, ਛੜਾ, ਸਾਰਾ, ਪੂਰਾ, ਬਿਲਕੁਲ।

ਉਕਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ: ਭੁਲਾਉਣਾ, ਚੁਕਾਉਣਾ, ਖੁੰਝਾਉਣਾ, ਘੁਸਾਉਣਾ।

ਉਕਾਊ, ਵਿ:-ਉਕਾਉਣ ਵਾਲਾ, ਖੁੰਝਾਉਣ ਵਾਲਾ।

ਉਕਾਈ, ਸ:--ਉੱਕਣ ਦਾ ਕੰਮ, ਖੁੰਝਣਾ, ਭੁੱਲਣਾ, ਭੁੱਲ ਚੁੱਕ।

ਉਕਾਸ, ਸ:-ਚੋਰੀ।

ਉਕਾਸਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਕੱਢ ਲੈਣਾ, ਛੁਪਾਕੇ ਲੈਣਾ, ਭੜਕਾਉਣਾ, ਚਮਕਾਉਣਾ।

ਉਕਾਸੀ
ਉਕਾਸੂ } ਵਿ:--ਉਕਾਸਣ ਵਾਲਾ।

ਉਕਾੜ, ਸ:--ਗੁਜ਼ਾਰਾ, ਰੁਜ਼ਗਾਰ, ਹਾਲਤ, ਫੁਰਸਤ।

ਉੱਕਾ, ਪੁੱਕਾ, (ਕੀ)
ਉੱਕਾ ਮਿੱਕਾ (ਕੀ) } ਵਿ--ਪੂਰਾ, ਸਾਰਾ, ਨਿਰਾ, ਇਕੱਲਾ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਫ਼ਾਲਤੂ ਖਰਚ ਨਾ ਹੋਵੇ।

ਉੱਕੀ, (ਸ:)ਵਿ:--ਪੂਰੀ, ਸਾਰੀ, ਨਿਰੀ, ਬਿਲਕੁਲ।

ਉੱਕੂ, ਵਿ:--ਉੱਕਣ ਵਾਲਾ, ਭੁੱਲਣ ਵਾਲਾ।

ਉੱਖਲ, ਪੁ:--ਲੱਕੜ ਦਾ ਚੱਟੂ, ਧਾਣੀਂ ਛੜਨ ਵਾਲਾ ਭਾਂਡਾ।

ਉੱਖਲੀ, ਸ:--ਨਿੱਕਾ ਜਿਹਾ ਉੱਖਲ, ਜ਼ਿਮੀ ਵਿੱਚ ਗੱਡਿਆ ਹੋਇਆ ਚੱਟੂ।

ਉੱਖਲੀ ਹੋਣਾ (ਹੋ ਜਾਣਾ), ਕ੍ਰਿ:--ਕਸ਼ਟ ਸਿਰ ਤੇ ਝੱਲਣਾ।

ਉੱਖਲੀ ਵਿੱਚ ਸਿਰ ਦੇਣਾ ਤੇ ਫੇਰ ਮੋਹਲਿਆਂ ਤੋਂ ਕੀ ਡਰਨਾ } ਕ੍ਰਿ:--ਔਖਾ ਕੰਮ ਅਰੰਭਕੇ ਫੇਰ ਉਸ ਦੀਆਂ ਔਕੜਾਂ ਤੋਂ ਕੀ ਪਿਛਾਂਹ ਹਟਣਾ।

ਉੱਖੜਨ, ਪੁ: ਪੁੱਟਿਆ ਜਾਉਣ, ਪੁਟੀਣ।

ਉੱਖੜਨਾ, ਕ੍ਰਿ:--ਪੁੱਟਿਆ ਜਾਣਾ, ਜੜ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਨਿਕਲ ਜਾਣਾ, ਜੜੀ ਹੋਈ ਚੀਜ਼ ਦਾ ਨਿਕਲ ਜਾਣਾ।

ਪੈਰ ਉੱਖੜਨਾ (ਨੇ)
ਪੈਰਾਂ ਤੋਂ ਉੱਖੜਨਾ } ਕ੍ਰਿ:--ਕੰਮ ਨਾ ਰਹਿਣਾ, ਆਪਣੀ ਥਾਂ ਤੋਂ ਹਟ ਜਾਣਾ।

ਉੱਖੜਨਾ ਪੁੱਖੜਨਾ, ਕ੍ਰਿ: ਬਿਲਕੁਲ ਪੁੱਟਿਆ ਜਾਣਾ, ਨਸ਼ਟ ਹੋ ਜਾਣਾ।

ਉਖੜਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਪੁੱਟੁਆਉਣਾ।

ਉਖੜਿਆ ਹੋਇਆ, ਵਿ:-ਪੁੱਟਿਆ ਹੋਇਆ, ਨਾਸ ਹੋਇਆ ਹੋਇਆ।

ਉਖਾੜਨਾ, ਕ੍ਰਿ:--ਜੜ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਕੱਢਣਾ, ਪੁੱਟ ਸੁੱਟਣਾ।

ਉਖੇੜ ਦੇਣੀ,
ਮਾਰਨੀ ਜਾਂ ਲਾਉਣੀ } ਕ੍ਰਿ:-ਪੁੱਟ ਸੁੱਟਣਾ, ਨਸ਼ਟ ਕਰਨਾ।

ਉਖੇੜਨਾ, ਕ੍ਰਿ:-'ਉਖਾੜਨਾ" ਵੇਖੋ

ਉਖੇੜਾ, ਪੁ:--ਇੱਕ ਰੋਗ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਵਾਲ ਝੜ ਜਾਂਦੇ ਹਨ (ਜੜ੍ਹੋਂ ਉੱਖੜ ਕੇ)

ਉਖੇੜਾ ਲੱਗਣਾ ਕ੍ਰਿ: ਵਾਲ ਝੜਨ ਲੱਗ ਪੈਣੇ॥

ਉੱਗਣਾ, ਕ੍ਰਿ:--ਬੂਟੇ ਦਾ ਧਰਤੀ ਵਿੱਚੋਂ ਨਿਕਲਣਾ, ਬੀਉ ਦਾ ਫੁਟ ਪੈਣਾ, ਪੈਦਾ ਹੋਣਾ, ਚੜ੍ਹਨਾ।

ਉੱਗ ਪੈਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਉੱਗਣਾ, ਪੈਦਾ ਹੋਣਾ, ਪਰਗਟ ਹੋਣਾ, ਉੱਗਮਣਾ।

ਉੱਗਮਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਨਿਕਲ ਕੇ ਬਾਹਰ ਆਉਣਾ, ਉੱਪਰ ਉੱਠਣਾ, ਪਰਗਟ ਹੋਣਾ।

ਉਗਰਵਾਹੁਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਉਗਰਾਹੀ ਕਰਾਉਣਾ।

ਉਗਰਾਹਾ, ਪੁ:-ਉਗਰਾਹੀ ਕਰਨ ਵਾਲਾ।

ਉਗਰਾਹੀ, ਸ:-ਲਹਿਣੇ ਦੀ ਰਕਮ ਜੋ ਕੱਠੀ ਹੋ ਜਾਇ, ਲਹਿਣਾ ਕੱਠਾ ਕਰਨ ਦਾ ਕੰਮ ਜਾਂ ਮਜੂਰੀ।

ਉਗਰਾਹੁਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਉਗਰਾਹੀ ਕਰਨਾ।

ਉਗਰਾਹੂ, ਪੁ:-ਉਗਰਾਹੁਣ ਵਾਲਾ।

ਉਗਲੱਛਣਾ,
ਉਗਲੱਛ ਸੁੱਟਣਾ, } ਕ੍ਰਿ:-ਖਾਧਾ ਹੋਇਆ ਉੱਤੋਂ ਬਾਹਰ ਕੱਢਣਾ, ਉੱਗਲਣਾ, ਉੱਪਰਛਲ ਕਰਨਾ।

ਉੱਗਲਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਉਥੱਲ ਕਰਨਾ, ਖਾਧਾ ਹੋਇਆ ਉੱਤੋਂ ਬਾਹਰ ਸਿੱਟਣਾ, ਤ੍ਰਾਕਣਾ, ਉੱਪਰਛਲ ਕਰਨਾ, ਛੁੱਟਣਾ, ਜੁਦਾ ਹੋਣਾ, ਢਿੱਲਾ ਹੋਣਾ, ਉਤਾਂਹ ਉਠਣਾ,

ਉੱਗਲ ਨਿੱਗਲ ਕੇ ਖਾਣਾ ਕ੍ਰਿ:-ਬੇਸੁਆਦ ਚੀਜ਼ ਨੂੰ ਔਖੇ ਹੋਕੇ ਖਾਣਾ॥

ਉੱਗਲ ਨਿੱਛਲ, ਵਿ:-(ਹੋਣਾ) ਬਹੁਤ ਸਾਰਾ।

ਉੰਗਲ, ਸ: ਅੰਗੁਲ, ਹੱਥਾਂ ਪੈਰਾਂ ਦੇ ਅਗਲੇ ਪੰਜਾਂ ਪੰਜਾਂ ਹਿੱਸਿਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਅੰਗੂਠੇ ਛੁੱਟ ਕੋਈ।

ਉੰਗਲ ਕਰਨੀ (ਕਰਾਉਣੀ) ਕ੍ਰਿ:-ਦੋਸ ਦੇਣਾ, (ਲੁਆਣਾ)।

ਉੰਗਲ ਧਰਨੀ (ਰੱਖਣੀ) ਕ੍ਰਿ:ਪਸੰਦ ਕਰਨਾ।

ਉੰਗਲੱਟਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-'ਉਘਲੱਟਣਾ' ਵੇਖੋ।

ਉਗਲਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਛੁਡਾਉਣਾ, ਢਿੱਲਾ ਕਰਨਾ, ਜੁਦਾ ਕਰਨਾ

ਉਗਲਾਛਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਉੱਪਰਛਲ ਕਰਾਉਣੀ, ਕੈ ਕਰਾਉਣੀ, ਉਥੱਲ ਕਰਾਉਣਾ।

ਉੰਗਲੀ, ਸ:-'ਉੰਗਲ' ਵੇਖੋ (ਉੰਗਲੀ ਦੇ ਮੁਹਾਵਰੇ ਵੇਖੋ 'ਅੰਗੁਲੀ' ਦੇ ਹੇਠ)।

ਉਗਵਈਆ, ਪੁ:-ਉਗਾਉਣ ਵਾਲਾ।

ਉਗਵਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਦੂਜੇ ਕੋਲੋਂ ਬਿਜਵਾਉਣਾ, ਬੀ ਪੁਆਉਣਾ, ਉਗਾਉਣ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਾਉਣਾ।

ਉਗਵਾਈ, ਸ:-ਉਗਵਾਉਣ ਦਾ ਕੰਮ, ਮੇਹਨਤ ਜਾਂ ਮਜੂਰੀ।

ਉਗਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਉੱਗਣ ਦੇਣਾ, ਵਧਾਉਣਾ, ਪੈਦਾ ਕਰਨਾ, ਧਰਤੀ ਨੂੰ ਪਾਣੀ ਦੇਕੇ ਬੂਟੇ ਨੂੰ ਵਧਕੇ ਬਾਹਰ ਆਉਣ ਦੇਣਾ।

ਉਗਾਊ, ਵਿ: ਉੱਗਣ ਵਾਲਾ, ਉੱਗਣ ਨੂੰ ਹੀ।

ਉਗਾਸ, ਉਗਾਸੁ-"ਉਕਾਸ" ਉਕਾਸੁ ਵੇਖੋ।

ਉਗਾਹ, ਪੁ:-ਗਵਾਹ-ਸਾਖੀ-ਸ਼ਾਹਦ।

ਉਗਾਹੀ, ਸ:-ਗਵਾਹੀ, ਸਾਖੀ, ਸ਼ਾਹਦੀ (ਦੇਣੀ ਭਰਨੀ)।

ਉਗਾਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-"ਉਗਾਉਣਾ" ਵੇਖੋ।

ਉਗਾਲ, ਪੁ:-ਉਥੱਲ, ਖਾਧੀ ਹੋਈ ਵਸਤ ਜੋ ਉੱਤੋਂ ਬਾਹਰ ਆ ਜਾਏ, ਥੁੱਕ, ਖੰਘਾਰ, ਢਿੱਲਾ ਹੋਣਾ, ਵੱਖ ਹੋਣਾ, ਛੁੱਟਣਾ।

ਉਗਾਲ ਦਾਨ, ਪੁ:-ਥੁੱਕ ਸਿੱਟਣ ਵਾਲਾ ਭਾਂਡਾ, ਪੀਕ ਦਾਨ।

ਉਗਾਲਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਉੱਤੋਂ ਸੁੱਟਣਾ, ਉਥੱਲ ਕਰਨਾ, ਉਗਾਲੀ ਕਰਨੀ।

ਉਗਾਲੀ, ਸ:-ਖਾਧੇ ਹੋਏ ਨੂੰ ਫੇਰ ਮੂੰਹ ਵਿੱਚ ਲਿਆ ਲਿਆ ਕੇ ਚਿੱਥਣਾ, ਜਿੱਕੁਰ ਡੰਗਰ ਕਰਦੇ ਹਨ।

ਉੱਗੁਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਮੁੱਕਾ ਵੱਟ ਕੇ ਡਰਾਉਣਾ।

ਉੱਗਰ ਉਗੱਰ ਪੈਣਾ = ਮੁੱਕਾ ਵੱਟ ਕੇ ਕਿਸੇ ਉੱਤੇ ਜਾ ਪੈਣਾ॥

ਉਂਞੂ—ਛੋਟੇ ਬਾਲਾਂਦੇ ਮੂੰਹ ਤੋਂ ਇਹ ਅਵਾਜ ਨਿਕਲਦੀ ਹੈ।

ਉਂਗੂਠੀ, ਸਃ--ਅੰਗੂਠੀ, ਛਾਪ, ਮੁੰਦਰੀ।

ਉੱਘ, ਸਃ—ਖਬਰ, ਪਤਾ।

ਉੱਘ ਸੁੱਘ, ਸਃ-ਖਬਰ ਸਾਰ, ਠੀਕ ਠੀਕ ਪਤਾ।

ਉੱਘ,ਪਤਾਲਦੀਖਬਰਲਿਆਉਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ--ਬਹੁਤ ਦੂਰ ਦਾ ਪਤਾ ਕੱਢਣਾ।

ਉੱਘ ਪੈਣੀ, ਕ੍ਰਿਃ-ਖਬਰ ਹੋਣੀ, ਪਤਾ ਲੱਗਣਾ, ਪਰਦੇਸ ਗਏ ਹੋਏ ਮਨੁੱਖ ਦਾ ਪਤਾ ਮਿਲਣਾ।

ਉਂਘੱਟਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ--ਧਮਕਾਉਣਾ,ਘੁਰਕਣਾ, ਮਨੁੱਖਾਂ ਦਾ ਜਾਂ ਧਨ ਦੌਲਤ ਦਾ ਨਾਉਂ ਲੈਕੇ ਮੇਹਣੇ ਦੇਣੇ।

ਉਂਘੱਟਾ, ਪੁਃ--ਧਮਕੀ, ਮੇਹਣਾ, ਘੁਰਕੀ।

ਉਂਘੱਟਾ ਦੇਣਾ ਕ੍ਰਿਃ-ਮੇਹਣੇ ਦੇਣਾ, ਧਮਕਾਉਣਾ।

ਉੱਘਰਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ--ਉਗਰਾਹੀ ਹੋਣੀ, ਲਹਿਣੇ ਦੀ ਰਕਮ ਮਿਲ ਜਾਣੀ।

ਉੱਘਰਨਾ
ਉੱਘਰ ਉੱਘਰ ਪੈਣਾ } ਕ੍ਰਿਃ--ਕਿਸੇ ਉੱਤੇ ਹੱਲਾ ਕਰਨ ਨੂੰ ਤਿਆਰ ਹੋਣਾ।

ਉਘਰਵਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ-ਉਗਰਾਹੀ ਕਰਾਣੀ,ਲਹਿਣਾ ਕੱਠਾ ਕਰਾਉਣਾ।

ਉਘਰਵਾਈ, ਸਃ-ਉਗਰਾਹੀ ਕਰਾਉਣ ਦਾ ਕੰਮ ਜਾਂ ਮਜੂਰੀ।

ਉਘਲੱਟਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ--ਉਂਘੱਟਾ ਦੇਣਾ, ਮੇਹਣੇ ਮਾਰਨਾ, ਘੁਰਕਣਾ।

ਉਘਲਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ-ਨੀਂਦਰ ਵਿੱਚ ਝੋਕਾਂ ਲੈਣੀਆਂ ਜਾਂ ਝੂਟੇ ਖਾਣਾ, ਅੱਖਾਂ ਵਿੱਚ ਨੀਂਦਰ ਭਰਨਾ, ਊਂਘਣਾ।

ਉੱਘੜ ਦੁਘੜ
ਉੱਘੜਾ ਦੁਘੜਾ } ਵਿਃ--ਵੱਡਾ,ਅਧੂਰਾ ਜਾਂ ਕੋਝਾ (ਕੰਮ)।

Slip-hod

ਉੱਘੜਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ--ਖਿੱਲਰਨਾ, ਪਰਗਟ ਹੋਣਾ (ਪਾਜ)। ਖੁੱਲ੍ਹਣਾ (ਨੀਂਦਰ), ਜਾਗਣਾ, ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਮਲੂਮ ਹੋਣਾ, ਰੰਗ ਦਾ ਤੇਜ ਹੋਣਾ।

ਉੱਘੜ ਜਾਣਾ
ਉੱਘੜ ਪੈਣਾ } ਕ੍ਰਿਃ--ਰੰਗ ਆਦਿਕ ਦਾ ਚਮਕ ਉੱਠਣਾ ਯਾ ਸ਼ੋਖ਼ ਹੋ ਜਾਣਾ।

ਉੱਘਾ, ਵਿਃ--ਪੁਃ ਪਰਗਟ, ਸਾਫ਼, ਸਭ ਨੂੰ ਮਲੂਮ, ਮਸ਼ਹੂਰ।

ਉਘਾੜਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ--ਖੋਲ੍ਹਣਾ, ਪਰਗਟ ਕਰਨਾ।

ਉਘਾੜ੍ਹਾ, ਵਿਃ-ਨੰਗਾ, ਖੁੱਲ੍ਹਾ, ਪਰਗਟ।

ਉਘਾੜਾ ਬੁਘਾੜਾ, ਵਿਃ--ਉਘਾੜਾ, ਨੰਗਾ।

ਉਘਾੜੂ, ਵਿਃ--ਉਘਾੜਨ ਵਾਲਾ, ਪਰਗਟ ਕਰਨ ਵਾਲਾ।

ਉੱਘੀ, ਵਿਃ--ਸਃ--ਪਰਗਟ, ਸਾਫ਼, ਪਰਤੱਖ।

ਉਘੇੜਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ-ਅੱਖ ਖੋਲ੍ਹਣੀ, ਜਾਗਣਾ, ਪਰਗਟ ਕਰਨਾ।

ਉੱਚ, ਵਿਃ-ਵੱਡੀ ਜਾਤ ਜਾਂ ਵੱਡੇ ਦਰਜੇ ਦਾ।

ਉੱਚ ਦਾ ਪੀਰ, ਪੁਃ—ਇੱਕ ਤਰਾ ਦਾ ਸੱਯਦ ਜਾਤ ਦਾ ਪੀਰ।

ਉੱਚ ਪਦਵੀ, ਸਃ- ਵੱਡਾ ਦਰਜਾ।

ਉਚਕਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ-ਜਾਗ ਉੱਠਣਾ, ਸੁੱਤੇ ਪਏ ਨੀਂਦਰ ਖੁਲ੍ਹ ਜਾਣੀ ਅਰ ਫੇਰ ਨ ਆਉਣੀ, ਕੁੱਦ ਪੈਣਾ, ਉਛਲਣਾ, ਟੱਪਣਾ।

ਉਚੱਕ ਪੁਣਾ, ਪੁਃ ਉਚੱਕਿਆਂ ਦਾ ਕੰਮ, ਚੋਰੀ ਚਕਾਰੀ, ਚੋਟਾ ਪਨ।

ਉਚੱਕ ਬਿੱਦਿਆ, ਸ:-ਥੀਸੇ ਕੱਟਣ ਦੀ ਚਤਰਾਈ, ਚੋਰੀ ਕਰਨ ਦੇ ਢੰਗ।

ਉਚੱਕਾ, ਪੁ:-ਚੋਰ, ਚੋਟਾ, ਗੰਢੀ ਕੱਪ, ਠੱਗ, ਉੜਾਊ।

ਉਚਕਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਉਦਾਉਣਾ, ਚੁਨਾਉਣਾ।

ਉਚੱਕੀ, ਸ:—ਚੋੱਟੀ,ਚੋਰੀ ਕਰਨ ਵਾਲੀ, ਉੜਾਊ।

ਉਚਟਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਦਿਲ ਨ ਲਗਣਾ, ਦਿਲ ਉਦਾਸ ਹੋਣਾ ਜਾਂ ਹਰ ਜਾਣਾ।

ਉਚਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਬੋਲਣਾ,ਆਖਣਾ, ਕਹਿਣਾ।

ਉਚਰਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਕਹਾਉਣਾ, ਬੁਲਵਾਉਣਾ, ਅਖਵਾਉਣਾ।

ਉਚਰਾਈ, ਸ:—ਉਚਰਨ ਦਾ ਕੰਮ।

ਉੱਚੜਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਲਹਿਣਾ, ਜਿਵੇਂ ਪਿੰਡੇ ਦਾ ਮਾਸ ਕਿਧਰੋਂ ਲਹਿ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਉੱਚੜ ਪੈੜੇ ਲੱਗਣੇ, ਕ੍ਰਿ:—ਫਿਰਨ ਦੀ ਰਾਹ ਹੋਣੀ, ਟਿਕ ਕੇ ਨਾਂ ਬੈਠਣਾ।

ਉੱਚਾ, ਪੁ:—ਵਾਲ ਯਾ ਕੰਡਾ ਕੱਢਣ ਵਾਲਾ ਮੋਚਨਾ।

ਉੱਚਾ, ਵਿ:—ਉੱਪਰ ਵੱਲ, ਲੰਮਾ, ਲੰਮੇ ਕੱਦ ਵਾਲਾ ਬਹੁਤ ਫਾਲਵਾਂ, ਉੱਚੀ ਦ ਬੋਲਿਆ ਹੋਇਆ।

ਉੱਚਾ ਸੁਨਣਾ, ਕ੍ਰਿ:ਕੋਈ ਉੱਚੀ ਬੋਲੇ ਤਾਂ ਸੁਣ ਸੱਕਣਾ, ਕੰਨੋਂ ਥੋੜ੍ਹਾ ਜਿਹਾ ਬੋਲਾ ਹੋਣਾ।

ਉੱਚਾ ਹੱਥ ਰਹਿਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਕਿਸੇ ਕੋਲੋਂ ਵਧ ਜਾਣਾ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਵੱਸ ਵਿੱਚ ਰੱਖਣਾ।

ਉੱਚਾ ਹੋਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਵੱਡਾ ਬਣਨਾ, ਆਕੜਨਾ, ਹੰਕਾਰ ਕਰਨਾ।

ਉੱਚਾ ਦਰਜਾ, ਪੁ:-ਵੱਡੀ ਪਦਵੀ।

ਉੱਚਾ ਲੰਮਾ ਗੱਭਰੂ ਪੱਲੇ ਠੀਕਰੀਆਂ, ਦੇ—ਦਿੱਸਣ ਨੂੰ ਚੰਗਾ ਪਰ ਗੁਣ ਮਾੜੇ।

ਉਚਾਊ, ਵਿ:—ਉੱਚਾ ਬਣਿਆ ਹੋਇਆ, ਦਿਲ ਉੱਖੜਿਆ ਹੋਇਆ।

ਉਚਾਈ, ਸ:—ਉੱਚਾ ਹੋਣ, ਜਿੰਨੀ ਕੋਈ ਚੀਜ਼ ਉੱਚੀ ਹੋਵੇ, ਲੰਮਾਈ, 'ਉਚਾਣ'।

ਉਚਾਹਟ, ਉਚਾਹਟੀ, ਸ:—ਉਚਾਈ, ਉਚਾਣ, ਅਵਾਜ਼ ਉੱਚੀ ਹੋਣਾ, ਕਾਹਲੀ।

ਉਚਾਹਟ ਪੁਣਾ (ਉਚਾਹਟੀ), ਪੁ:-ਸ:-ਰੋਕ ਟੋਕ।

ਉਚਾਹਟੀ ਕਰਨੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਕਿਸੇ ਦੀ ਗੱਲ ਚੁੱਕਣੀ, ਰੋਕਣਾ।

ਉਚਾਟ, ਸ:—ਖਿਝ, ਉਦਾਸੀ, ਉਖਾੜ, ਘੂਰਕੀ।

ਉਚਾਟਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਖਿਝਾਣਾ, ਘੁਰਕਣਾ, ਅਕਾਉਣਾ।

ਉਚਾਣ, ਸ:—ਉੱਚੀ ਥਾਂ, ਉਚਾਈ।

ਉਚਾਪਤ, ਸ:—ਸ਼ਾਹੂਕਾਰ ਕੋਲੋਂ ਰੁਪਇਆ ਹੁਦਾਰ ਲੈਣਾ, ਹਟਵਾਣੀਏ ਕੋਲੋਂ ਕੋਈ ਸ਼ੈ ਹੁਦਾਰ ਲੈਣਾ, ਲੇਖੇ ਵਿੱਚ ਜੇਹੜੀ ਰਕਮ ਦੇਣੀ ਹੋਵੇ।

ਉਚਾਰ, ਪੁ:-ਬੋਲ ਚਾਲ, ਬਾਣੀ, ਬਚਨ।

ਉਚਾਰਣ, ਪੁ:-ਬੋਲ, ਆਖਣ, ਕਹਿਣ, ਬਚਨ-ਬਿਲਾਸ, ਸ਼ਬਦ ਦੀ ਠੀਕ ਅਵਾਜ਼ ਦਾ ਮੂੰਹੋਂ ਕੱਢਣਾ।

ਉਚਾਰਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਬੋਲਣਾ, ਕਹਿਣਾ, ਬਚਨਬਿਲਾਸ ਕਰਨਾ।

ਉਚਾਵਾਂ, ਵਿ:-ਜਿਸ ਚੀਜ਼ ਨੂੰ ਇੱਕ ਥਾਂ ਤੋਂ ਦੂਈ ਥਾਂ ਲੈ ਜਾ ਸੱਕੀਏ (ਚੁੱਲ੍ਹਾ ਆਦਿਕ)।

ਉਚਿਆਈ, ਸ:-ਉਚਾਈ, ਉਚਾਣ, ਉਚਾਹਟ।

ਉਚਿਤ, ਵਿ:-ਮੁਨਾਸਬ, ਜੋਗ, ਠੀਕ ਵਾਜਬ।

ਉੱਚਿਰ, ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:-ਉੱਨਾ ਚਿਰ, ਤਦ ਤੀਕਰ, ਉਸ ਵੇਲੇ ਤੱਕ, ਓਦੋਂ ਤਾਈਂ।

ਉੱਚੀ, ਵਿਃ-ਉੱਪਰਲੀ ਥਾਂ, ਉੱਪਰਲੀ ਵੱਲ, ਲੰਮੀ, ਬੁਲੰਦ,ਜ਼ੋਰ ਦੀ ਅਵਾਜ਼।

ਉੱਚੀ ਉੱਚੀ, ਕ੍ਰਿਃ-ਵਿਃ-ਉੱਚੀ ਅਵਾਜ਼ ਨਾਲ।

ਉੱਚੀ ਸੁਰ, ਸਃ-ਗਾਉਣ ਵੇਲੇ ਦੂਰ ਦੂਰ ਤੱਕ ਜਾਣ ਵਾਲੀ ਅਵਾਜ਼।

ਉੱਚੀ ਜਾਤ, ਸਃ-ਵੱਡੀ ਜਾਤ।

ਉੱਚੀ ਦੁਕਾਨ, ਸਃ-ਮਸ਼ਹੂਰ, ਭਾਰੀ ਦੁਕਾਨ ਜਾਂ ਹੱਟ।

ਉੱਚੀ ਦੁਕਾਨ ਫਿੱਕਾ ਪਕਵਾਨ = ਨਾਉਂ ਵੱਡਾ ਹੋਣਾ ਪਰ ਗੁਣ ਨਾ ਹੋਣਾ।

ਉੱਚੀ ਨੀਵੀਂ ਥਾਂ, ਸਃ-ਜੇਹੜੀ ਧਰਤੀ ਪੱਧਰੀ ਨਾ ਹੋਵੇ।

ਉੱਚੇਚਾ,
ਉੱਚੇਚੀ, } ਕ੍ਰਿਃ ਵਿਃ-ਕਿਸੇ ਖਾਸ ਕੰਮ ਵਾਸਤੇ।

ਉਚੇਰਾ, ਵਿਃ-ਰਤਾ ਕੁ ਉੱਚਾ।

ਉਚੇੜਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ-ਲਾਹੁਣਾ (ਜਿਵੇਂ ਪਿੰਡੇ ਤੋਂ ਚੰਮ ਲਾਹਿਆ ਜਾਏ)।

ਉਚੇੜਣੀਆਂ
ਉਚੇੜ ਸੱਟਣੀਆਂ
(ਮਾਰਨੀਆਂ) } ਕ੍ਰਿਃ-(ਕੰਧਾਂ) ਕਿਸੇ ਦੇ ਘਰ ਬਹੁਤ ਫੇਰੇ ਪਾਉਣੇ ਅਤੇ ਅਕਾਉਣਾ।

ਉੱਛਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ-ਅੰਬਣਾ, ਦੁਖਣਾ, ਪਛੀਣਾ।

ਉੱਛਲ, ਪੁਃ-ਨਦੀ ਵਿੱਚ ਪਾਣੀ ਉੱਛਲਣਾ।

ਉੱਛਲਉੱਛਲ ਪੈਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ-ਬਿਆਕਲ ਹੋਣਾ, ਘਾਬਰਨਾ।

ਉੱਛਲਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ-ਕੁਦਣਾ, ਟੱਪਣਾ, ਉਤਾਂਹ ਨੂੰ ਆਉਣਾ, ਭੁੜਕਣਾ,ਮਨ ਬਿਆਕਲ ਹੋਣਾ।

ਉਛਾਂਧ
ਉਛਾਂਨ੍ਹ } ਸਃ-ਸੜ੍ਹਿਆਂਧ, ਦੁਰਗੰਧ, ਬਦਬੋ।

ਉਛਾਲ, ਸਃ-ਕੁੱਦ, ਚੜ੍ਹਾਉ, ਉਛਲਣ ਦਾ ਕੰਮ, ਛਾਲ।

ਉਛਾਲਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ-ਉੱਚੇ ਸੁੱਟਣਾ।

ਉਛਾਲਾ, ਪੁਃ-ਹੁਲਾਰਾ, ਚੜ੍ਹਾਉ।

ਉਛਾਲੀ, ਸਃ-ਕੁੱਦ,ਛਾਲ,ਕੈ,ਉੱਪਰਛੱਲ।

ਉਛਾਲੂ, ਪੁਃ-ਉਛਾਲਾ ਦੇਣ ਵਾਲਾ।

ਉਛਾੜ, ਪੁਃ-ਲੇਫ ਤੁਲਾਈ ਆਦਿਕਾਂ ਦਾ ਉੱਪਰਲਾ ਕੱਪੜਾ।

ਉਜ, ਕ੍ਰਿਃ ਵਿਃ-"ਉਂਞ" ਵੇਖੋ।

ਉਜੱਡ, ਪੁਃ-
ਉਜੱਡਣ ਸਃ- } ਵਿਃ-ਮੂਰਖ, ਬੇਸਮਝ, ਭੋਲਾ, ਭੋਲੀ।

ਉਜਬਕ, ਵਿਃ-ਮੂਰਖ, ਅਹਮਕ, ਝੱਲਾ।

ਉਜਰ, ਪੁਃ-ਕਿਸੇ ਕੰਮੋਂ ਜੋ ਨਾਂਹ ਕੀਤੀ ਜਾਏ, ਬਹਾਨਾ, ਖਿਮਾ, ਹੀਲਾ।

ਉੱਜਲ, ਵਿਃ-ਸੁਥਰਾ, ਸਾਫ਼, ਨਿਰਮਲ, ਚਿੱਟਾ, ਲਿਸ਼ਕਦਾ।

ਉੱਜਲ ਦੀਦਾਰ, ਵਿਃ-ਜਿਸ ਦਾ ਦਰਸ਼ਨ ਕਰਨਾ ਚੰਗਾ ਹੋਵੇ।

ਉਜਲਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ-ਚਮਕਣਾ, ਸਾਫ਼ ਹੋਣਾ, ਲਿਸ਼ਕਣਾ।

ਉੱਜਲਤਾਈ ਸਃ-
ਉੱਜਲ ਪੁਨਾ ਪੁਃ- } ਚਮਕ, ਸਫ਼ਾਈ, ਲਿਸ਼ਕ।

ਉੱਜਲਾ, ਪੁਃ-ਸਾਫ਼, ਚਿੱਟਾ ਚਮਕਦਾਰ।

ਉਜਲਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ-ਚਮਕਾਣਾ, ਲਿਸ਼ਕਾਣਾ।

ਉਜਲਾਈ, ਸਃ-ਸਫ਼ਾਈ, ਚਮਕ, ਲਿਸ਼ਕ।

ਉੱਜਲੀ, ਸ਼ਃ—ਸਾਫ਼, ਚਿੱਟੀ, ਚਮਕਦਾਰ।

ਉੱਜੜ, ਵਿਃ—ਨਸ਼ਟ ਹੋਇਆ ਹੋਇਆ, ਖਾਲੀ, ਸੁੰਞਾ।

ਉੱਜੜ ਜਾਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—"ਉੱਜੜਨਾ" ਵੇਖੋ।

ਉੱਜੜਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਕੁਝ ਨਾ ਰਹਿਣਾ, ਨਸ਼ਟ ਹੋ ਜਾਣਾ, ਘਰੋਂ ਯਾ ਦੇਸੋਂ ਨਿਕਲ ਜਾਣਾ।

ਉੱਜੜ ਪੁੱਜੜ ਜਾਣਾ—ਬਿਲਕੁਲ ਉੱਜੜ ਜਾਣਾ, ਕੱਖ ਨਾ ਰਹਿਣਾ।

ਉਜੜਾਉਣਾ, ਵਿਃ—ਨਸ਼ਟ ਕਰਾਉਣਾ।

ਉਜੜਾਊ, ਪੁਃ—ਉਜੜਨ ਵਾਲਾ।

ਉਜੜਾਈ, ਸ਼ਃ—ਉਜੜਾਉਣ ਦਾ ਕੰਮ ਜਾਂ ਮਜੂਰੀ।

ਉਜੜੇ ਪਿੰਡ ਭੜੋਲਾ ਮਹਲ=ਜਿੱਥੇ ਬਹੁਤ ਚੰਗੀ ਸ਼ੈ ਨਾਂ ਹੋਵੇ ਓਥੇ ਨਿਕੰਮੀ ਸ਼ੈ ਦੀ ਭੀ ਕਦਰ ਹੁੰਦੀ ਹੈ।

ਉਜਾਗਰ, ਵਿਃ—ਪਰਸਿੱਧ, ਉੱਘਾ, ਪਰਗਟ, ਮੰਨਿਆ ਦੰਨਿਆ, ਸਖੀ।

ਉਜਾਗਰੀ, ਸ਼ਃ—ਨਾਮਵਰੀ, ਮਸ਼ਹੂਰੀ।

ਉਜਾਪਨ, ਪੁਃ—ਹਿੰਦੂਆਂ ਦੀ ਇੱਕ ਧਰਮ ਦੀ ਰੀਤ ਜਾਂ ਕਰਮ।

ਉਜਾਰ, ਪੁਃ—ਛੋਟੇ ਹਥਿਆਰ, ਉਹ ਚੀਜ਼ ਜਿਸ ਨਾਲ ਕੋਈ ਬਰੀਕ ਕੰਮ ਕੀਤਾ ਜਾਏ, ਸੰਦ।

ਉਜਾਲਾ, ਪੁਃ—ਚਾਨਣ ਰੌਸ਼ਨੀ, ਲੋ, ਦਿਨ ਚੜ੍ਹਨਾ, ਭੜਕ, ਚਮਕ।

ਉਜਾੜ, ਪੁਃ—ਜੰਗਲ, ਬੀਆਬਾਨ, ਬਨ, ਜਿੱਥੇ ਕੋਈ ਨਾ ਰਹੇ।

ਉਜਾੜ ਹੋਣੀ, ਕਿਃ—ਬਰਬਾਦੀ ਜਾਂ ਨਾਸ ਹੋ ਜਾਣਾ।

ਉਜਾੜ ਕਰਨੀ, ਕ੍ਰਿਃ—ਉਜਾੜਨਾ, ਨਸ਼ਟ ਕਰਨਾ।

ਉਜਾੜ ਭਾਲਣੀ, ਕ੍ਰਿਃ—ਇਕੱਲੇ ਰਹਿਣਾ ਚਾਹੁਣਾ, ਮਨੁਖਾਂ ਨੂੰ ਵੇਖਕੇ ਘਾਬਰਨਾ, ਹੋਰ ਮਨੁੱਖ ਨਾਂ ਭਾਉਣੇ।

ਉਜਾੜ ਮੱਲਣੀ, ਕ੍ਰਿਃ—ਘਰ ਛੱਡਕੇ ਜੰਗਲ ਵਿੱਚ ਰਲੇ ਜਾਣਾ, ਫਕੀਰ ਹੋ ਜਾਣਾ।

ਉਜਾੜਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਨਸ਼ਟ ਕਰਨਾ ਬਰਬਾਦ ਕਰਨਾ, ਕੁਝ ਨਾ ਛੱਡਨਾ।

ਉਜਾੜਾ, ਪੁਃ—ਖਾਲੀ, ਸੁੰਞਾ ਥਾਂ, ਉਜਾੜ, ਨਾਸ, ਬਰਬਾਦੀ, ਦੇਸੋਂ ਬਦੇਸ ਹੋਣਾ, ਉਜਾੜਨ ਦੀ ਜੋ ਛੱਟੀ ਭਰੀ ਜਾਏ।

ਉਜਾੜੂ, ਵਿਃ—ਉਜਾੜਨ ਵਾਲਾ, ਨਾਸ ਕਰਨ ਵਾਲਾ, ਉਡਾਊ।

ਉਜਿਹਾ, ਪੜਃ—ਓਹ ਜੇਹਾ—ਉਹਦੇ ਵਾਂਗੂ।

ਉਜੀਰਨ, ਪੁਃ—ਅਜੀਰਨ, ਅਨਪਚ।

ਉਜੂ, ਪੁਃ—ਵੁਜ਼ੂ—ਮੁਸਲਮਾਨਾਂ ਦਾ ਨਮਾਜ਼ ਪੜ੍ਹਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੱਥ ਮੂੰਹ ਤੇ ਪੈਰ ਧੋਣਾ, ਪੰਜ ਅਸ਼ਨਾਨੀ (ਉਜੂ ਸਾਜਣਾ ਜੋ ਕਰਨਾ)।

ਉਜੇਹਾ, ਪੜਃ "ਉਜਿਹਾ" ਵੇਖੋ।

ਉੱਦ, ਕ੍ਰਿਃ ਵਿਃ—ਉਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਉਕਰ, ਓਵੇਂ।

ਉੱਦੇ, ਕ੍ਰਿਃ ਵਿਃ ਉਸੇ ਤਰਾਂ, ਓਵੇਂ ਹੀ, ਐਵੇਂ ਬਿਅਰਥ।

ਉਟਕਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਉਚਟਣਾ, ਘਾਬਰਨਾ, ਜੀ ਨਾਂ ਲੱਗਣਾ।

ਉਟਕ ਜਾਣੀ (ਨੀਂਦਰ) ਕ੍ਰਿਃ—ਨੀਂਦਰ ਅਚਾਨਚੱਕ ਖੁਲ੍ਹ ਜਾਣੀ ਅਤੇ ਫੇਰ ਨਾ ਆਉਣੀ।

ਉਟੰਗਣ
ਉਟੰਙਣ } ਪੁਃ—ਇੱਕ ਬੂਟਾ, ਇਕ ਦਰਿਆ ਦਾ ਨਾਉਂ।

ਉਟੇਰਣ, ਪੁਃ—ਅਟੇਰਨ ਜਿਸ ਉੱਤੇ ਸੂਤ੍ਰ ਦੀ ਅੱਟੀ ਬਣਾਈਦੀ ਹੈ।

ਉਟੇਰਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਅਟੇਰਨਾ, ਸੂਤ੍ਰ ਦੀਆਂ ਅੱਟੀਆਂ ਬਨਾਉਣਾ।

ਉਟੇਰਣਾ ਪੁਟੇਰਣਾ
ਉਟੇਰ ਲੈਣਾ } ਕ੍ਰਿਃ ਕੱਪੜੇ ਲਾਹ ਲੈਣੇ, ਲੁੱਟ ਪੁੱਟ ਲੈਣਾ।

ਉੱਠ, ਪੁ:–"ਊਠ" ਵੇਖੋ।

ਉੱਠ ਨਾਂ ਕੁੱਦੇ ਬੋਰੇ ਕੁੱਦੇ = ਅਨੋਖੀ ਜਾਂ ਉਲਟੀ ਗੱਲ ਹੋਣੀ।

ਉੱਠਣ ਬੈਠਣ, ਸ:–ਉਠਾ ਬੈਠ, ਊਠਾ ਬੈਠਕ, ਉਠਾ ਬੈਠੀ, ਉਠਕਬੈਠਕ, ਉੱਠਣਾ ਅਤੇ ਬੈਠਣਾ, ਚੰਚਲਤਾਈ, ਹੌਛਾ ਪੁਣਾ, ਮੇਲ ਮਿਲਾਪ, ਇੱਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਕਸਰਤ, ਇਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਅਪਰਾਧੀ ਨੂੰ ਵਾਰੀ ਨਾਲ ਖਲ੍ਹਾਰਿਆ ਅਤੇ ਬਹਾਲਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ॥

ਉੱਠਣਾ, ਕ੍ਰਿ:–ਉੱਪਰ ਨੂੰ ਚੜ੍ਹਨਾ, ਉੱਭਰਨਾ, ਖੜੇ ਹੋਣਾ, ਵੱਡੇ ਹੋਕੇ ਹੋਣਾ (ਜਿੱਕੁਰ "ਉਹ ਮੁੰਡਾ ਭੈੜਾ ਯਾ ਚੰਗਾ ਉੱਠਿਆ ਹੈ"), ਸੌਣ ਪਿੱਛੋਂ ਸੁਚੇਤ ਹੋਣਾ, ਜਾਗਣਾ, ਅਚਾਨਚੱਕ ਹੋਣਾ (ਜਿੱਕੁਰ "ਸੂਲ ਉੱਠਣਾ"), ਮਦਰਸਾ ਛੱਡਣਾ (ਵਿਦਯਾਰਥੀ ਦਾ)।

ਉੱਠ ਬੈਠਣਾ, ਕ੍ਰਿ:–ਖੜੇ ਹੋਣਾ, ਜਾਗ ਪੈਣਾ, ਗੱਲ ਪੈਣਾ, ਅੱਗਲ ਵਾਂਢੀ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਲਿਆਉਣਾ, ਮੁੜਕੇ ਨਵਾਂ ਨਰੋਇਆ ਹੋਣਾ, ਵਿਦਯਾਰਥੀ ਦਾ ਮਦਰਸਾ ਛੱਡਣਾ।

ਉੱਠ ਜਾਣਾ ਕ੍ਰਿ:–ਦੌੜ ਜਾਣਾ, ਨੱਸ ਜਾਣਾ, ਨਾਂ ਰਹਿਣਾ, ਮਰ ਜਾਣਾ, ਕਿਸੇ ਕ਼ੀਮਤ ਦਾ ਨਿਕਲ ਜਾਣਾ।

ਉੱਠ ਖਲੋਣਾ, ਕ੍ਰਿ:–"ਉੱਠ ਖੜੋਣਾ" ਵੇਖੋ।

ਉੱਠ ਖੜੇ ਹੋਣਾ ਕ੍ਰਿ:–ਖਲੋ ਜਾਣਾ, ਅਚਾਨਚੱਕ ਖੜੇ ਹੋ ਜਾਣਾ।

ਉੱਠ ਖੜੋਣਾ, ਕ੍ਰਿ:–ਚੱਲਣ ਨੂੰ ਤਿਆਰ ਹੋ ਜਾਣਾ।

ਉਠਦੇ ਬੈਠਦੇ, ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:–ਸਹਜ ਸੁਭਾ, ਲਗਦੇ ਹੱਥ, ਐਵੇਂ ਹੀ।

ਉਠਵਈਆ, ਪੁ:–ਤੇਜ਼, ਛਲਾਂਕ, ਕੁੱਦਣ ਵਾਲਾ ਘੋੜਾ।

ਉਠਵਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:–ਦੂਜੇ ਕੋਲੋਂ ਚੁਕਵਾਉਣਾ।

ਉਠਵਾਊ, ਪੁ:–ਉਠਵਾਉਣ ਵਾਲਾ।

ਉਠਵਾਈ, ਸ:–ਚਕੁਆਈ, ਚੁੱਕਣ ਦੀ ਮਜ਼ੂਰੀ ਜਾਂ ਮਿਹਨਤ।

ਉਠਵੈਯਾ, ਪੁ:–"ਉਠਵਈਆ" ਵੇਖੋ।

ਉਠਾਉ (ਉਠਾ) ਉੱਠਣਾ, ਕ੍ਰਿ:–ਪਿੰਡੇ ਉੱਤੇ ਆਪ ਮੁਹਾਰਾ ਫੋੜਾ ਜੇਹਾ ਨਿਕਲ ਆਉਣਾ।

ਉਠਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:–ਚੁੱਕਣਾ, ਚੁਕਾਉਣਾ, ਲੈਜਾਣਾ, ਕਿਸੇ ਚੀਜ਼ ਨੂੰ ਰਹਿਣ ਨਾ ਦੇਣਾ ਸਹਿਣਾ ਸਹਾਰਣਾ, ਖੜਾ ਕਰਨਾ, ਲੁੱਟਣਾ, ਜਗਾਣਾ, ਜਗਾਣਾ।

ਹੱਥ ਜਾਂ ਸੋਟਾ ਉਠਾਉਣਾ ਕ੍ਰਿ:–ਹੱਥ ਜਾਂ ਸੋਟਾ ਚੁਕ ਕੇ ਮਾਰਨ ਨੂੰ ਦੌੜਨਾ।

ਕਰਜ ਉਠਾਉਣਾ ਕ੍ਰਿ:–ਹੁਦਾਰ ਲੈਣਾ।

ਖਰਚ ਉਠਾਉਣਾ ਕ੍ਰਿ:–ਧਨ ਖਰਚਣਾ ਯਾ ਦੇਣਾ।

ਦੁੱਖ ਉਠਾਉਣਾ ਕ੍ਰਿ:–ਦੁੱਖ ਝੱਲਣਾ, ਸਹਿਣਾ।

ਪਰਦਾ ਉਠਾਉਣਾ ਕ੍ਰਿ:–ਪਰਦਾ ਚੁੱਕਣਾ, ਭੇਤ ਖੋਲ੍ਹਣਾ, ਗੁੱਝੀ ਗੱਲ ਨੂੰ ਪਰਗਟ ਕਰਨਾ।

ਪੈਰ ਉਠਾਕੇ ਚੱਲਣਾ ਕ੍ਰਿ:–ਛੇਤੀ ਛੇਤੀ ਟੁਰਨਾ।

ਉਠਾਈ, ਸ:–ਚੁਕਾਈ, ਚੁੱਕਣ ਦੀ ਮਜ਼ੂਰੀ।

ਉਠਾਈ ਗੀਰ
ਉਠਾਈ ਗੀਰਾ } ਪੁ:–ਉਠਾਉਣ ਵਾਲਾ, ਚੋਰ।

ਉਠਾਊ } ਪੁ:–ਉਠਾਉਣਵਾਲਾ। ਵਿ:–ਜਿਸਨੂੰ ਇਕ ਥਾਂ ਤੋਂ ਦੂਈ ਥਾਂ ਲਜਾ ਸੱਕੀਏ।

ਉਠਾਊ ਚੁੱਲ੍ਹਾ ਪੁ:–ਜਿਹੜਾ ਚੁੱਲ੍ਹਾ ਇੱਕ ਥਾਂ ਤੋਂ ਦੂਏ ਥਾਂ ਲਜਾ ਸੱਕੀਏ, ਉਹ ਮਨੁੱਖ ਜੋ ਨਿਚੱਲਾ ਨਾ ਬੈਠੇ।

ਉਠਾਊ ਪਿੱਦਾ ਪੁ:-ਜੋ ਆਦਮੀ ਪਿੱਦੇ ਵਾਂਗਰ ਇੱਕ ਥਾਂ ਟਿਕ ਕੇ ਨਾ ਬੈਠੇ।

ਉਠਾਨ, ਪੁ:-ਉੱਠਣ ਦਾ ਕੰਮ, ਢੰਗ ਯਾ ਰੀਤ।

ਉਠਾਲਾ, ਪੁ:-ਕਿਸੇ ਮੁਰਦੇ ਦੇ ਸੋਗ ਵਿੱਚ ਕੱਠੇ ਹੋਏ ਹੋਏ ਮਰਦਾਂ ਜਾਂ ਤ੍ਰੀਮਤਾਂ ਦਾ ਉੱਠ ਕੇ ਆਪੋ ਆਪਣੇ ਘਰ ਜਾਣਾ (ਉਠਾਲਾ ਹੋ ਜਾਣਾ ਕਰਨਾ, ਕਰਾਉਣਾ)

ਉਠਾਵਾ, ਵਿ:-ਉਠਾਊ (ਵਿ:) ਵੇਖੋ।

ਉਠਿਆਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਮੁੜ ਆਉਣਾ, ਹਟ ਆਉਣਾ।

ਉਡਣ ਖਟੋਲਾ, ਪੁ:-ਬੈਲੂਨ, ਬੁਰਜ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਮਨੁੱਖ ਚੜ੍ਹ ਕੇ ਅਗਾਸ ਵਿੱਚ ਉੱਡ ਸੱਕਣ।

ਉਡਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਪਰ ਮਾਰ ਕੇ ਅਗਾਸ ਵਿੱਚ ਚੜ੍ਹਨਾ ਜਿੱਕੁਰ ਪੰਛੀ ਚੜ੍ਹਦੇ ਹਨ, ਅਲੋਪ ਹੋਣਾ, ਨਸ਼ਟ ਹੋਣਾ, ਮਰ ਜਾਣਾ, ਦਾ ਵਿੱਚ ਰਲ ਜਾਣਾ, ਆਪਣੇ ਮੂੰਹੋਂ ਆਪਣੀ ਵਡਿਆਈ ਕਰਨੀ।

ਉਡਦੇ ਫਿਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਛੇਤੀ ਛੇਤੀ ਚਲਣਾ ਫਿਰਨਾ।

ਉੱਡ ਪੁੱਡ ਕੇ(ਲਿਆਉਣਾ,ਜਾਣਾ) ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:-ਬਹੁਤ ਹੀ ਛੇਤੀ, ਚੁਟਕੀ ਵਿੱਚ।

ਉਡਵਈਆ
ਉਡਵੈਈਆ
ਉਡਵੈਯਾ
ਵਿ:-ਉੱਡ ਜਾਣ ਵਾਲਾ। ਉਡਾਰੂ, ਉਡਾਊ।

ਉਡਵਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਦੂਜੇ ਕੋਲੋਂ ਉਡਾਉਣ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਾਉਣਾ।

ਉਡਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਉੱਡਣ ਦੇਣਾ, ਨਸ਼ਟ ਕਰਨਾ, ਠੱਠਾ ਕਰਨਾ, ਝੂਠੀ ਵਡਿਆਈ ਕਰਨੀ, ਛਾਨਣਾ।

ਉਡਾਉਣਾ ਪੁਡਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਨਾਸ ਕਰਨਾ, ਬਰਬਾਦ ਕਰਨਾ, ਖਲੇਰ ਦੇਣਾ।

ਉਡਾ ਦੇਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਗੁਆ ਦੇਣਾ, ਨਸ਼ਟ ਕਰ ਦੇਣਾ।

ਉਡਾ ਲੈਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਚੁਰਾ ਲੈਣਾ, ਖਿਸਕਾ ਲੈਣਾ।

ਉਡਾਊ ਵਿ:-ਉੱਡਣ ਵਾਲਾ। ਪੁ:-ਹੱਦੋਂ ਬਾਹਰ ਖਰਚ ਕਰਨ ਵਾਲਾ, ਧਨ ਐਵੇਂ ਗੁਆਉਣ ਵਾਲਾ। ਉੱਡ ਸੱਕਣ ਵਾਲਾ।

ਉਡਾਕ, ਪੁ:-ਜੋ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਉੱਡ ਸੱਕੇ।

ਉਡਾਰ, ਵਿ:-ਉੱਡ ਸੱਕਣ ਵਾਲਾ ਜੋ ਆਪਣੀ ਸੰਭਾਲ ਆਪ ਰੱਖ ਸੱਕੇ।

ਉਡਾਰ ਹੋ ਜਾਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਉੱਡ ਜਾਣਾ, ਖਿਸਕ ਜਾਣਾ, ਪਤ੍ਰਾ ਵਾਚਣਾ, ਛੇਤੀ ਦੌੜ ਜਾਣਾ।

ਉਡਾਰੀ, ਸ:-ਉੱਡਣ ਦਾ ਕੰਮ।

ਉਡਾਰੀ ਮਾਰਨੀ ਕ੍ਰਿ:-ਉੱਡਣਾ।

ਉਡਾਰੂ, ਪੁ:-ਉਡਾਊ।

ਉਡਾਰੂ ਹੋ ਜਾਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-"ਉਡਾਰੂ ਹੋ ਜਾਣਾ" ਵੇਖੋ।

ਉਡੀਕ, ਸ:-ਕਿਸੇ ਦਾ ਰਾਹ ਤੱਕਣਾ, ਵੇਖਣਾ ਪਈ ਕਦ ਆਉਂਦਾ ਹੈ, ਕਿਸੇ ਦੀ ਆਉਣ ਦੀ ਆਸ।

ਉਡੀਕਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਰਾਹ ਵੇਖਣਾ, ਕਿਸੇ ਦੇ ਆਉਣ ਦੀ ਆਸ ਰੱਖਣਾ।

ਉਣਹੱਤਰ, ਵਿ:-ਇੱਕ ਘੱਟ ਸੱਤਰ, ੬੯।

ਉਣਹੱਤਰਵਾਂ, ਵਿ:-ਉਣਹੱਤਰਾਂ ਦੀ ਗਿਣਤੀ ਪੂਰੀ ਕਰਨ ਵਾਲਾ।

ਉਣਹੱਤਰਾ, ਪੁ:-ਸੰਮਤ ੧੯੬੯, ਸੰਮਤ ੧੯੬੯ ਦਾ ਕਾਲ।

ਉਣੰਜਵਾਂ, ਵਿ:-ਉਣੰਜਾ ਦੀ ਗਿਣਤੀ ਪੂਰੀ ਕਰਨ ਵਾਲਾ।

ਉਣੰਜਾ, ਵਿਃ--ਇੱਕ ਘੱਟ ਪੰਜਾਹ। ੪੯।

ਉਣਤਾਲੀ, ਵਿਃ--ਇੱਕ ਘੱਟ ਚਾਲੀ। ੩੯।

ਉਣਤਾਲੀਆ, ਪੁਃ--ਸੰਮਤ ਉਣਤਾਲੀ।

ਉਣਤਾਲੀਵਾਂ, ਵਿਃ--ਉਣਤਾਲੀਆ ਦੀ ਗਿਣਤੀ ਪੂਰੀ ਕਰਨ ਵਾਲਾ।

ਉਣੱਤੀ, ਇਕ ਘੱਟ ਤੀਹ। ੨੯।

ਉਣੱਤੀਵਾਂ, ਵਿਃ--ਉਣੱਤੀਆਂਦੀ ਗਿਣਤੀ ਪੂਰੀ ਕਰਨ ਵਾਲਾ।

ਉਣਨਾ, ਕ੍ਰਿਃ-ਬੁਣਨਾ, ਤਾਣੇ ਪੇਟੇ ਨੂੰ ਇਕੱਠਾ ਕਰਕੇ ਕਪੜਾ ਆਦਿਕ ਬਨਾਉਣਾ।

ਉਣਵੰਜਵਾਂ, ਵਿਃ--ਉਣਵੰਜਾ ਦੀ ਗਿਣਤੀ ਪੂਰੀ ਕਰਨ ਵਾਲਾ।

ਉਣਵੰਜਾ, ਵਿਃ--ਇੱਕ ਘੱਟ ਪੰਜਾਹ। ੪੯।

ਉਣਵਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ--ਦੂਜੇ ਕੋਲੋਂ ਉਣਾਉਣ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਾਉਣਾ।

ਉਣਵਾਈ, ਸਃ--ਉਣਵਾਉਣਦਾ ਕੰਮ ਜਾਂ ਮਜੂਰੀ।

ਉਣਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ--ਉਣਨ ਦਾ ਕੰਮ ਦੂਜੇ ਕੋਲੋਂ ਕਰਾਉਣਾ।

ਉਣਾਈ, ਸਃ—ਉਣਨ ਦਾ ਕੰਮ ਜਾਂ ਮਜੂਰੀ।

ਉਣਾਸੀ, ਵਿਃ—ਇਕ ਘੱਟ ਅੱਸੀ। ੭੯।

ਉਣਾਸੀਆ, ਪੁਃ—ਸੰਮਤ ਉਣਾਸੀ।

ਉਣਾਸੀਮਾਂ, (ਵਾਂ), ਵਿਃ—ਉਣਾਸੀ ਦੀ ਗਿਣਤੀ ਪੂਰੀ ਕਰਨ ਵਾਲਾ।

ਉਣਾਹਟ, ਵਿਃ--ਇਕ ਘੱਟ ਸੱਠ, ਉਣਾਠ। ੫੯।

ਉਣਾਹਟਮਾਂ, (ਵਾਂ)—ਵਿਃ—ਉਣਾਹਟਦੀ ਗਿਣਤੀ ਪੂਰੀ ਕਰਨ ਵਾਲਾ।

ਉਣਾਹਟਾ, ਪੁਃ—ਸੰਮਤ ਉਣਾਹਟ।

ਉਣਾਨਵਾਂ, ਵਿਃ—ਉਣਾਨਵੇਂ ਦੀ ਗਿਣਤੀ ਪੂਰੀ ਕਰਨ ਵਾਲਾ।

ਉਣਾਨਮੇਂ (ਵੇਂ)—ਇੱਕ ਘੱਟ ਨੱਵੇ। ੮੯।

ਉਣੀਂਦਾ ਵਿਃ—ਜੋਹੜਾ ਮਨੁੱਖ ਸੁੱਤਾ ਨਾ ਹੋਵੇ, ਉਂਘਲਾਉਣ ਵਾਲਾ॥ ਪੁਃ—ਨਾ ਸੌਣਾ, ਨੀਂਦ ਨਾ ਆਉਣੀ

ਉਤ, ਪੜਃ—ਉਸ, ਉਸ ਪਾਸੇ, ਉਸ ਥਾਂ।

ਉਤਸਵ, ਪੁਃ—ਮੰਗਲ, ਮੇਲਾ, ਖ਼ੁਸ਼ੀ, ਜਲਸਾ।

ਉਤਸਾਹ, ਪੁਃ—ਹੌਸਲਾ, ਕੋਸ਼ਸ਼, ਖ਼ੁਸ਼ੀ, ਮੌਜ।

ਉੱਤਣਨਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਸੂਤ੍ਰ ਦੀ ਅੱਟੀ ਬਨਾਉਣਾ ਜਾਂ ਵੱਟਣ ਲਈ ਸੂਤ੍ਰ ਦੋਹਰਾ ਕਰਨਾ, ਅਟੇਰਨਾ, ਸਮੇਟਣਾ।

ਉੱਤਣਨਾ ਪੁੱਤਣਨਾ ਕ੍ਰਿਃ-ਗਹਣੇ ਕਪੜੇ ਲਾਹ ਲੈਣਾ, ਲੁੱਟ ਪੁੱਟ ਲੈਣਾ।

ਉੱਤਣਲੈਣਾ ਕ੍ਰਿਃ—ਲੁਟ ਲੈਣਾ,ਖੋਹ ਲੈਣਾ।

ਉੱਤਣਵਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ ਦੂਜ ਕੋਲੋਂ ਉੱਤਣ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰੁਆਉਣਾ।

ਉੱਤਣਵਾਈ, ਸਃ—ਉੱਤਣਵਾਉਣ ਦਾ ਕੰਮ ਜਾਂ ਮਜੂਰੀ।

ਉੱਤਣਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਅਟੇਰਨਦਾ ਕੰਮ ਕਰਾਉਣਾ।

ਉੱਤਨ ਪੁੱਤਨ ਕੇ ਲੈ ਜਾਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਕਿਸੇ ਦਾ ਮਾਲ ਉੜਾ ਕੇ ਲੈ ਜਾਣਾ।

ਉਤਨਾ, ਪੜਃ—ਉੱਨਾ, ਓਨਾ, ਉਸ ਜਿੰਨਾਂ।

ਉਤਪਤ ਉਤਪੰਨ ਵਿਃ—ਪੈਦਾ ਹੋਇਆ ਹੋਇਆ, ਜੰਮਿਆ ਹੋਇਆ, ਉੱਗਿਆ ਹੋਇਆ

ਉਤਪਤ ਉਤਪੰਨ ਸਃ (ਹੋਣਾ) ਪੈਦਾ ਹੋਣਾ, ਜਨਮ ਲੈਣ ਜੰਮਣਾ, ਉੱਗਣਾ।

ਉਤਪੱਤਿ / **ਉਤਪੱਤੀ** } ਸ:—ਪ੍ਰਵੇਸ਼, ਪੈਦਾਵਾਰੀ, ਜਨਮ, ਸਰਿਸ਼ਟੀ।

ਉਤਭੁਜ, ਪੁ:—ਉੱਗਣ ਵਾਲੇ ਜੀਵ, ਬਿਰਛ, ਬਨਾਸਪਤੀ।

ਉੱਤਮ, ਵਿ:—ਚੰਗਾ, ਭਲਾ, ਹੱਛਾ, ਤਾਜ਼ਾ।

ਉੱਤਮ ਤਾਈ, ਸ:—ਚੰਗਿਆਈ ਭਲਿਆਈ।

ਉੱਤਰ, ਪੁ:—ਜਵਾਬ, ਪਹਾੜ ਵਾਲਾ ਪਾਸਾ।

ਉੱਤਰ ਪ੍ਰਸ਼ਨ, ਪੁ:—ਸੁਆਲ ਜਵਾਬ, ਗੱਲ ਬਾਤ।

ਉੱਤਰ ਦਾਇਕ / **ਉੱਤਰ ਦਾਤਾ** } ਵਿ:—ਉੱਤਰ ਜਾਂ ਜਵਾਬ ਦੇਣ ਵਾਲਾ, ਜ਼ੁੰਮੇਵਾਰ।

ਉਤਰਨਾ / **ਉੱਤਰਨਾ** } ਕ੍ਰਿ:—ਲਹਿਣਾ, ਹੇਠਾਂ ਹੋਣਾ, ਹੇਠਾਂ ਜਾਣਾ, ਠਹਿਰਨਾ, ਡੇਰਾ ਕਰਨਾ, ਅਟਕਣਾ, ਘੱਟ ਹੋਣਾ, ਲੰਘ ਜਾਣਾ, ਢਲ ਜਾਣਾ, ਫਿੱਕਾ ਪੈਣਾ, ਮੁਰਝਾਉਣਾ, ਮਰ ਜਾਣਾ (ਜਾਤਕ ਦਾ), ਸੰਘੋਂ ਲਹਿਣਾ, ਉਤਾਰ ਧਾਰਨਾ, ਪੁੱਜਣਾ, ਅੱਪੜਨਾ।

ਉੱਤਰ ਦੇ ਲੜਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਰੱਬ ਦਾ ਭਲੇ ਮਨੁੱਖ ਨੂੰ ਦੁਖ ਦੇਣਾ।

ਉੱਤਰ ਪੁੱਤਰ ਹੋਣਾ ਕ੍ਰਿ:—ਹੁਦਾਰ ਲਹਿ ਜਾਣਾ।

ਉੱਤਰ ਪੈਣਾ ਕ੍ਰਿ:—ਉਤਰਨਾ, ਠਹਿਰਨਾ।

ਅੱਖਾਂ ਵਿੱਚ ਲੌਲੀ ਉਤਰਨੀ ਕ੍ਰਿ:—ਕ੍ਰੋਧ ਨਾਲ ਅੱਖਾਂ ਦਾ ਲਾਲ ਹੋਣਾ।

ਸੁਦਾ ਉਤਰਨਾ ਕ੍ਰਿ:—ਹੋਸ਼ ਆਉਣੀ।

ਗਾਲ੍ਹੀਂ ਉਤਰਨਾ ਕ੍ਰਿ:—ਗਾਲ੍ਹਾਂ ਕੱਢਣ ਲੱਗ ਪੈਣਾ, ਲੜਨਾ, ਝਗੜਨਾ।

ਗੁੱਸਾ ਉਤਰਨਾ ਕ੍ਰਿ:—ਗੁੱਸਾ ਲਹਿ ਜਾਣਾ ਜਾਂ ਘੱਟ ਹੋ ਜਾਣਾ, ਕ੍ਰੋਧ ਦਾ ਮੱਠਾ ਹੋਣਾ।

ਚਿਹਰਾ ਉਤਰਨਾ ਕ੍ਰਿ:—ਰੰਗ ਪੀਲਾ ਪੈ ਜਾਣਾ, ਸਰੀਰ ਲਿੱਸਾ ਹੋਣਾ, ਰੋਗ ਨਾਲ ਮੂੰਹ ਦਾ ਰੰਗ ਬਦਲ ਜਾਣਾ।

ਤਾਪ ਜਾਂ ਨਸ਼ਾ ਉਤਰਨਾ ਕ੍ਰਿ:—ਤਾਪ ਜਾਂ ਨਸ਼ਾ ਦੂਰ ਹੋ ਜਾਣਾ, ਹਟ ਜਾਣਾ।

ਦਰਿਆ ਉਤਰਨਾ ਕ੍ਰਿ:—ਦਰਿਆ ਦਾ ਪਾਣੀ ਲਹਿ ਜਾਣਾ।

ਦੁੱਧ ਉਤਰਨਾ ਕ੍ਰਿ:—ਥਣਾਂ ਵਿਚ ਦੁੱਧ ਪੈਣਾ।

ਪੂਰਾ ਉਤਰਨਾ ਕ੍ਰਿ:—ਪਰਤਾਵਾ ਲਿਆ ਜਾਏ ਤਾਂ ਸੱਚਾ ਨਿਕਲਣਾ।

ਪੇਸ਼ਾਬ ਉਤਰਨਾ ਕ੍ਰਿ:—ਮੂਤ੍ਰ ਨਿਕਲਣਾ ਯਾ ਵਗਣਾ।

ਬਾਜੂ ਉਤਰਨਾ ਕ੍ਰਿ:—ਬਾਂਹ ਦਾ ਆਪਣੀ ਥਾਂ ਤੋਂ ਹਿੱਲ ਜਾਣਾ।

ਬਾਲਕ ਉਤਰ ਜਾਣਾ ਜਾਂ ਉਤਰਨਾ ਕ੍ਰਿ:—ਬਾਲਕ ਦਾ ਪੂਰਾ ਹੋ ਜਾਣਾ, ਮਰਨਾ।

ਰੰਗ ਉਤਰਨਾ ਕ੍ਰਿ:—ਰੰਗ ਲਹਿਣਾ, ਸੁਸਤ ਪੈ ਜਾਣਾ, ਤੇਖ ਪੈਣੀ, ਮੂਰਛਾ ਆਉਣੀ, ਮੁਰਝਾ ਜਾਣਾ।

ਰੋਟੀ ਉਤਰਨੀ ਕ੍ਰਿ:—ਰੋਟੀ ਪਕ ਕੇ ਲੇਹਣੀ।

ਵਜ਼ੀਰ ਉਤਰਨਾ ਕ੍ਰਿ:—ਸਤਰੰਜ ਵਿਚ ਪਿਆਦੇ ਦਾ ਸਭ ਤੋਂ ਉੱਚੀ ਥਾਂ ਮੱਲਣਾ।

ਉਤਰਵਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਦੂਜੇ ਕੋਲੋਂ ਉਤਾਰਨ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਾਉਣਾ।

ਉਤਰਵਾਈ, ਸ:—ਉਤਰਾਉਣ ਦਾ ਕੰਮ ਜਾਂ ਮਜੂਰੀ।

ਉਤਰਾਉ, ਪੁ:—ਉਤਰਨ, ਹੇਠਾਂ ਆਉਣ, ਲਹਿਣ, ਘਾਟਾ, ਢਾਲ।

ਉਤਰਾਉ ਚੜ੍ਹਾਉ, ਪੁ:—ਲੱਥੀ ਚੜ੍ਹੀ, ਹਾਲਤ ਦਾ ਬਦਲਣਾ, ਪਾਣੀ ਦਾ ਲਹਿਣਾ ਚੜ੍ਹਨਾ।

ਉੱਤਰਾਇਣ, ਪੁ:--ਸੂਰਜ ਦੇ ਰਥ ਦਾ ਉੱਤਰ ਵਿੱਚ ਫਿਰਨਾ।

ਉਤਰਾਈ }
ਉਤਰਾਹਾ } ਸ:--ਲਹਾਈ, ਢਾਲ, ਹੇਠਲਾ ਪਾਸਾ।

ਉੱਤਰਾ ਖੰਡ, ਪੁ:--ਉੱਤਰ ਦੇ ਪਾਸੇ ਦੇ ਦੇਸ ਜਿਹਾ ਕਿ ਉੱਤਰੀ ਹਿੰਦ, ਨਿਪਾਲ, ਤਿੱਬਤ ਆਦਿਕ।

ਉਤਰੱਧੀ, ਪੁ:--ਇੱਕ ਜਾਤ ਦੇ ਅਰੋੜੇ।

ਉਤਲਾ, ਵਿ:--ਉੱਪਰਲਾ, ਉਤਲੇ ਪਾਸੇ ਦਾ।

ਉਤਲਾ ਪੁਤਲਾ, ਵਿ:--ਉੱਪਰਲਾ, ਫਾਲਤੂ, ਵਧੀਕ ਦਾ।

ਉਤਾਉਲ }
ਉਤਾਉਲੀ } ਸ:--ਕਾਹਲੀ, ਛੇਤੀ, ਬੇ ਸਬਰੀ।

ਉਤਾਉਲਾ, ਵਿ:--ਕਾਹਲਾ, ਛੇਤੀ ਕਰਨ ਵਾਲਾ, ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:-ਛੇਤੀ ਛੇਤੀ।

ਉਤਾਉਲੀ, ਵਿ:--ਕਾਹਲੀ ਭ੍ਰਮਿਤ।

ਉਤਾਂਹ }
ਉਤਾਹਾਂ } ਕ੍ਰਿ: ਵਿ: ਉੱਪਰ, ਉਤਲੇ ਪਾਸੇ।

ਉਤਾਰ, ਪੁ:--ਪੈਂਧਾ ਹੋਇਆ ਕੱਪੜਾ, ਉਤਰਾਈ, ਘਾਟਾ, ਅਉਤਾਰ।

ਉਤਾਰ ਦੇਣਾ, ਕ੍ਰਿ:--ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਪੁਰਾਣੇ ਪਹਿਨੇ ਹੋਏ ਕੱਪੜੇ ਬਖ਼ਸ਼ਣਾ, ਲਾਹ ਦੇਣਾ।

ਉਤਾਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:--ਉਤਰਨ ਦੇਣਾ, ਲਾਹਣਾ, ਹੇਠਾਂ ਕਰਨਾ, ਹੇਠਾਂ ਲਿਆਉਣਾ, ਲੈ ਜਾਣਾ, ਵਢ ਛੱਡਣਾ, ਭੈਨ ਸੱਟਣਾ, ਹੁਦਾਰ ਦੀ ਰਕਮ ਦੇ ਦੇਣੀ, ਛਪੁਆਉਣਾ, ਪਾਰ ਲਾਉਣਾ, ਖਸੇਰਾ ਦੇਣਾ, ਸਤਾਰ ਆਦਿਕਾਂ ਦੀਆਂ ਤਾਰਾਂ ਲਾਹੁਣੀਆਂ ਜਾਂ ਢਿੱਲੀਆਂ ਕਰਨੀਆਂ, ਬੰਦੂਕ ਦਾ ਘੋੜਾ ਹਿਠਾਂ ਕਰਨਾ, ਪਰੇ ਹਟਾਉਣਾ, ਬਾਹਰ ਕੱਢਣਾ (ਭੂਤ ਉਤਾਰਨਾ)।

ਇੱਜਤ ਉਤਾਰਨੀ (ਉਤਾਰ ਦੇਣੀ) ਕ੍ਰਿ:-ਪਤ ਲਾਹ ਸੁੱਟਣੀ, ਲੁੱਟ ਲੈਣਾ।

ਸਹੀ ਉਤਾਰਨੀ ਕ੍ਰਿ:-ਆਪਣਾ ਬਚਨ ਪੂਰਾ ਕਰ ਕੇ ਛੱਡਣਾ।

ਸੰਘੋਂ ਉਤਾਰਨਾ ਕ੍ਰਿ:-ਨਿਗਲ ਜਾਣਾ।

ਸਮੁੰਦਰ ਪਾਰ ਉਤਾਰਨਾ ਕ੍ਰਿ:-ਦੇਸ ਨਿਕਾਲਾ ਕਰਨਾ, ਸਮੁੰਦਰੋਂ ਪਰੇ ਭੇਜਣਾ।

ਕੱਪੜਾ ਉਤਾਰਨਾ ਕ੍ਰਿ:-ਜਾਂ ਕੱਪੜਾ ਤਿਆਰ ਹੋ ਜਾਏ ਤਾਂ ਖੱਡੀ ਤੋਂ ਲਾਹੁਣਾ।

ਕਰਜ ਉਤਾਰਨਾ ਕ੍ਰਿ:-ਹੁਦਾਰ ਲਾਹੁਣਾ।

ਗੱਦੀਓਂ ਜਾਂ ਤਖਤੋਂ ਉਤਾਰਨਾ ਕ੍ਰਿ:-ਰਾਜੇ ਦਾ ਰਾਜ ਖੋਹ ਲੈਣਾ।

ਟੁਕੜੇ ਉਤਾਰਨੇ ਕ੍ਰਿ:-ਵੱਢਣਾ, ਭੋੜਨਾ, ਟੋਟੇ ਟੋਟੇ ਕਰਨਾ।

ਟੋਪੀ ਉਤਾਰਨੀ ਕ੍ਰਿ:-ਟੋਪੀ ਲਾਹ ਕੇ ਸਲਾਮ ਕਰਨਾ।

ਤਾਪ ਉਤਾਰਨਾ ਕ੍ਰਿ:-ਕਸ ਲਾਹੁਣਾ, ਦੁਆ ਦਾਰੂ ਅਥਵਾ ਮੰਤ੍ਰ ਜੰਤ੍ਰ ਨਾਲ ਦੁਖ ਦੂਰ ਕਰਨਾ।

ਦਿਲੋਂ ਉਤਾਰਨਾ ਕ੍ਰਿ:-ਕਿਸੇ ਦਾ ਮੋਹ ਜਾਂ ਪਿਆਰ ਛੱਡਣਾ।

ਧੜ ਤੋਂ ਸਿਰ ਉਤਾਰਨਾ ਕ੍ਰਿ:-ਗਿੱਚੀ ਵੱਢ ਕੇ ਮਾਰਨਾ।

ਨਸ਼ਾ ਉਤਾਰਨਾ ਕ੍ਰਿ:-ਮਸਤੀ ਦੂਰ ਕਰਨੀ।

ਪੱਗ ਉਤਾਰਨੀ ਕ੍ਰਿ:-ਨਿਰਾਦਰੀ ਕਰਨੀ, ਗਾਲ੍ਹੀ ਕੱਢਣੀ, ਇੱਜਤ ਲਾਹੁਣੀ, ਕਦਰ ਘਟਾਉਣੀ।

ਪਾਣੀ ਜਾਂ ਪਾਰ ਉਤਾਰਨਾ ਕ੍ਰਿ:-ਪਾਣੀ ਵਗਣ ਲਈ ਰਾਹ ਕੱਢਣਾ, ਲੰਘਾਉਣਾ।

ਪੂਰਾ ਉਤਾਰਨਾ ਕ੍ਰਿ:-ਤੋਲ ਕੇ ਪੂਰਾ ਕਰ ਦੇਣਾ।

ਪੂਰੀਆਂ ਜਾਂ ਰੋਟੀਆਂ ਉਤਾਰਨੀਆਂ ਕ੍ਰਿ:-ਅੰਨ ਪਕਾਉਣਾ।

ਬਾਂਹ ਉਤਾਰ ਦੇਣੀ ਕ੍ਰਿ:-ਬਾਂਹ ਜੋੜ ਵਿੱਚੋਂ ਕੱਢ ਦੇਣੀ, ਆਪਣੀ ਥਾਂ ਤੋਂ ਹਿਲਾ ਦੇਣੀ।

ਭਾਰ ਉਤਾਰਨਾ ਕ੍ਰਿ:-ਅਸਬਾਬ ਜਾਂ ਬੋਝਾ ਕਿਸੇ ਗੱਡੀ ਜਾਂ ਬੇੜੀ ਆਦਿਕ ਵਿੱਚੋਂ ਕੱਢ ਕੇ ਧਰਤੀ ਤੇ ਰੱਖਣਾ।

ਭੁਏਂ ਉਤਾਰਨਾ ਕ੍ਰਿ:-ਕਿਸੇ ਮਰਨ ਲੱਗੇ ਮਨੁੱਖ ਨੂੰ ਅੰਤ ਦੇ ਵੇਲੇ ਮੰਜੇ ਤੋਂ ਲਾਹ ਕੇ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਲਿਟਾ ਦੇਣਾ।

ਵਾਲ ਉਤਾਰਨਾ ਕ੍ਰਿ:-ਭੱਦਣ ਕਰਨਾ, ਸਿਰ ਮੁੰਨਣਾ।

ਵਜ਼ੀਰ ਉਤਾਰਨਾ ਕ੍ਰਿ:-ਸ਼ਤਰੰਜ ਵਿੱਚ ਪਿਆਦੇ ਨੂੰ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡੀ ਥਾਂ ਲੈ ਜਾਣਾ।

ਉਤਾਰਾ, ਪੁ:-ਉਤਰਾਈ, ਡੇਰਾ, ਬਸੇਰਾ, ਮੁਸਾਫਰਾਂ ਦੇ ਠਹਿਰਣ ਦੀ ਥਾਂ, ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਛੁਡਾਉਣ ਲਈ ਜੋ ਰਕਮ ਦਿੱਤੀ ਜਾਏ, ਚੱਟੀ, ਉਲਟਾਉ, ਲਿਖਤ ਦੀ ਨਕਲ।

ਉਤਾਰੇ ਦਾ ਮੰਤ੍ਰ ਜੰਤ੍ਰ, ਪੁ:-ਉਹ ਮੰਤ੍ਰ ਜਿਸ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹਕੇ ਨਜ਼ਰ ਆਦਿਕ ਲੱਗੀ ਹੋਈ ਉਤਾਰੀ ਜਾਵੇ।

ਉਤਾਰੀ, ਵਿ:--ਉਤਾਰ ਧਾਰਣ ਵਾਲਾ। (ਉਤਾਰੀਜੀਵ)

ਉਤਾਰੂ, ਵਿ:--ਉਤਾਰਣ ਵਾਲਾ, ਢਾਲਵਾਂ, ਜੋ ਮਨੁੱਖ ਆਪਣੇ ਹੁੱਦੇ ਜਾਂ ਸਾਮੀ ਤੋਂ ਉਤਾਰਿਆ ਜਾਵੇ ਜਾਂ ਜਿਸ ਦਾ ਦਰਜਾ ਘਟ ਜਾਏ, ਉਤਾਰੀ।

ਉਤਾੜ, ਸ:--ਉੱਚੀ ਧਰਤੀ, ਉਚਾਨ, ਉੱਪਰਲਾ, ਉਥਾਕ, ਕੈ।

ਉੱਤੂ, ਵਿ:-ਸ਼ਰਾਬ ਆਦਿਕ ਨਾਲ ਤਾਜ਼ਾ ਮਸਤ ਹੋਇਆ ਹੋਇਆ।

ਪੁ:--ਕੱਪੜੇ ਉੱਤੇ ਤੱਤਾ ਲੋਹਾ ਫੇਰਕੇ ਬੂਟੇ ਆਦਿਕ ਬਣਾਨ ਦਾ ਕੰਮ।

ਉੱਤੂ ਗਰ, ਪੁ:--ਉੱਤੂ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਕਾਰੀਗਰ।

ਉੱਤੇ, ਅਵ:--ਉੱਪਰ, ਕੋਠੇ ਉੱਪਰ, ਵੱਧ, ਹੋਰ।

ਉਤੇਰਾ, ਵਿ:--ਥੋੜ੍ਹਾ ਜਿਹਾ ਉੱਚਾ।

ਉੱਤੋ ਥੱਲੀ, ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:--ਇਕ ਦੂਏ ਦੇ ਮਗਰੋਂ, ਲਗਾਤਾਰ।

ਉੱਤੋਂ, ਅਵ:--ਉੱਪਰੋਂ, ਉੱਪਰ ਵੱਲੋਂ।

ਉੱਤੋਂ ਆਉਣਾ ਕ੍ਰਿ:-ਉੱਪਰਲਾ ਆਉਣਾ।

ਉੱਤੋਂ ਤੱਤੀ ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:-ਇੱਕ ਦੂਏ ਮਗਰੋਂ।

ਉੱਥਰੂ, ਪੁ:--ਪਾਣੀ ਆਦਿਕ ਪੀਂਦਿਆਂ ਜ਼ੋਰ ਨਾਲ ਖੰਘ ਆਉਣੀ (ਉੱਥਰੂ ਆਉਣਾ)।

ਉਥੱਲਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਪਰਤਣਾ, ਫੇਰਨਾ, ਮੂੰਧਾ ਕਰਨਾ, ਭੇਤ ਜ਼ਾਹਰ ਕਰਨਾ।

ਉਥੱਲਣਾ ਪੁਥੱਲਣਾ
ਉਥੱਲ ਪੁਥੱਲ ਕਰਨਾ ਕ੍ਰਿ:—ਚੰਗੀ ਤਰਾਂ ਉਥੱਲਣਾ, ਉਲਟਣਾ ਪੁਲਟਣਾ।

ਉਥਾਈਂ, ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:--ਉਸੇ ਥਾਂ, ਉੱਥੇ ਹੀ।

ਉੱਥਾਨਕਾ, ਸ:--ਮੌਕਾ, ਲਗਾਉ, ਪ੍ਰਸੰਗ, ਪੁਸਤਕ ਦਾ ਮੁੱਢ।

ਉੱਥ
ਉੱਥੂ ਪੁ:--"ਉੱਥਰੂ" ਵੇਖੋ।

ਉੱਥੇ, ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:--ਉਸ ਥਾਂ, ਉਸ ਜਗ੍ਹਾ।

ਉੱਥੋਂ, ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:-ਉਸ ਥਾਂ ਤੋਂ।

ਉਦਕ, ਪੁ:-ਪਾਣੀ, ਜਲ।

ਉੱਦਮ, ਪੁ:--ਮਿਹਨਤ--ਜਤਨ--ਕੋਸ਼ਿਸ਼।

ਉੱਦਮਣ, ਸ:--ਉੱਦਮ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਤੀਮਤ।

ਉੱਦਮੀ, ਪੁ:-ਉੱਦਮ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਆਦਮੀ।

ਉਦਯ, ਪੁ:-ਚੜ੍ਹਨ, ਨਿਕਲਣ, ਸੂਰਜ ਚੜ੍ਹਨਾ।

ਉਦਰ, ਪੁ:-ਢਿੱਡ, ਪੇਟ।

ਉਦਰ ਪੂਰਣਾ (ਹੋਣੀ, ਕਰਨੀ), ਸ:-ਢਿੱਡ ਭਰਨਾ, ਅਜੀਉਕਾ, ਗੁਜ਼ਾਰਾ, ਨਿਰਬਾਹ।

ਉਦਰਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਉਦਾਸ ਕਰ ਦੇਣਾ, ਦਿਲ ਢਾਉਣਾ, ਮਨ ਤੋੜਨਾ।

ਉਦਰੇਵਾਂ, ਪੁ:-ਉਦਾਸੀ, ਦਿਲ ਥੋੜਾ ਹੋਣਾ।

ਉਦਾਸ, ਵਿ:-ਜਿਸ ਨੂੰ ਚਿੰਤਾ, ਫਿਕਰ ਯਾ ਗ਼ਮ ਹੋਵੇ, ਉਦਾਸੀਆਂ ਦੀ ਦਿਸ਼ਾ ਜਾਂ ਕਰਮ, (ਉਦਾਸ ਹੋ ਜਾਣਾ ਜਾਂ ਹੋਣਾ)

ਉਦਾਸਣ, ਸ:-ਉਦਾਸ ਹੋਈ ਹੋਈ ਤ੍ਰੀਮਤ, ਉਦਾਸੀਆਂ ਦੇ ਪੰਥ ਵਿਚ ਰਲੀ ਹੋਈ ਤੀਮਤ, ਉਦਾਸੀ ਫਕੀਰ ਦੀ ਵਹੁਟੀ।

ਉਦਾਸੀ, ਸ:—ਗ਼ਮ, ਚਿੰਤਾ, ਫ਼ਿਕਰ, ਸੋਗ ਪੁ:—ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਸਾਹਿਬ ਦੇ ਪੁੱਤ੍ਰ ਬਾਬਾ ਸਿਰੀ ਚੰਦ ਦਾ ਚਲਾਇਆ ਹੋਇਆ ਪੰਥ, ਸੰਸਾਰ ਤੋਂ ਜਿਸ ਮਨੁੱਖ ਨੂੰ ਵਿਰਾਗ ਹੋ ਜਾਏ।

ਉਦਾਸੀਨ ਬ੍ਰਿੱਤੀ, ਵਿ:—ਜਿਸ ਮਨੁੱਖ ਦਾ ਚਿੱਤ ਸੰਸਾਰ ਦੇ ਭੋਗਾਂ ਤੋਂ ਹਟ ਗਿਆ ਹੈ।

ਉਦਾਲਾ, ਪੁ:—ਉਦਾਲੇ ਦਾ ਸ਼ਿੰਗਾਰ, ਗਹਿਣਾ।

ਉਦਾਲਾ ਪੁਦਾਲਾ, ਪੁ:—ਉਦਾਲੇ ਦਾ ਸ਼ਿੰਗਾਰ, ਗਹਿਣਾ ਗੱਟਾ।

ਉਦਾਲੇ, ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—ਦੁਆਲੇ, ਇਰਦ ਗਿਰਦ, ਆਸੇ ਪਾਸੇ, ਚੁਫੇਰੇ।

ਉਦਿਆਚਲ, ਪੁ:—ਪਰਬਤ ਜਿਸਦੇ ਪਿੱਛੋਂ ਸੂਰਜ ਚੜ੍ਹਦਾ ਹੈ॥

ਉਦਿਆਨ / ਉਦਿਯਾਨ } ਪੁ:—ਬਾਗ਼, ਜੰਗਲ, ਬਨ, ਉਜਾੜ।

ਉੱਦੁਮ, ਪੁ:—"ਉੱਦਮ" ਵੇਖੋ।

ਉੱਦੇ ਸਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਵਧਣਾ ਫੁੱਲਣਾ, ਪੱਕਰਨਾ, ਤਕੜਾ ਹੋਣਾ।

ਉੱਦੇ ਸਾਹ ਨਾ ਆਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਨਾਂ ਵਧਣਾ ਫੁਲਣਾ, ਤਕੜਾ ਨਾ ਹੋਣਾ।

ਉਦੋਂ, ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—ਉਸ ਵੇਲੇ, ਉਸ ਸਮੇਂ, ਤਦ।

ਉੱਧ, ਵਿ:—ਮੂਰਖ, ਬੁੱਧੂ, ਅਹਿਮਕ।
ਪੁ:—ਇੱਕ ਜਨੌਰ ਜੋ ਮੱਛੀਆਂ ਖਾਂਦਾ ਹੈ।

ਉੱਧਰ, ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—ਉਸ ਪਾਸੇ, ਉੱਤਲ, ਓਤਲ।

ਉੱਧਰਦਿਓਂ / ਉੱਧਰਦੋਂ } ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—ਉਸ ਪਾਸਿਓਂ, ਉੱਤਲੋਂ, ਉਤ ਵੱਲੋਂ।

ਉਧਰਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਉੱਧਾਰ ਪਾਉਣਾ, ਨਿਸਤਾਰਾ ਹੋਣਾ, ਸੰਸਾਰ ਸਾਗਰ ਤੋਂ ਤਰ ਜਾਣਾ, ਨਰਕ ਤੋਂ ਬਚ ਜਾਣਾ।

ਉੱਧਰੋਂ, ਕ੍ਰਿ: ਵਿ: ਉਸ ਪਾਸਿਓਂ।

ਉੱਧਲ ਜਾਣਾ / ਉੱਧਲਣਾ } ਕ੍ਰਿ:—ਤ੍ਰੀਮਤ ਦਾ ਆਪਣੇ ਕੰਤ ਦੇ ਘਰੋਂ ਨੱਸ ਜਾਣਾ, ਨਿਕਲ ਜਾਣਾ, ਉੱਠ ਜਾਣਾ।

ਉੱਧਲਵਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਉੱਧਲਣ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਾਉਣਾ, ਕਿਸੇ ਤ੍ਰੀਮਤ ਨੂੰ ਘਰੋਂ ਨਸੁਆਉਣਾ।

ਉੱਧਲਵਾਈ, ਸ:—ਆਪਣੇ ਕੰਤ ਜਾਂ ਮਾਪਿਆਂ ਦਾ ਘਰ ਛੱਡ ਕੇ ਤ੍ਰੀਮਤ ਦਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਨਾਲ ਨਿਕਲ ਜਾਣਾ, ਤ੍ਰੀਮਤ ਨੂੰ ਨਸਾਉਣ ਲਈ ਜੋ ਧਨ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇ।

ਉੱਧੜਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਸੀਤੇ ਹੋਏ ਜਾਂ ਉਣੇ ਹੋਏ ਕੱਪੜੇ ਜਾਂ ਮੰਜੇ ਆਦਿਕ ਦਾ ਖੁੱਲ੍ਹਣਾ, ਛੱਤ ਆਦਿਕ ਦਾ ਭੱਜਣਾ।

ਉੱਧੜ ਧੁੰਮੀ ਚੁੱਕਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਊਧਮ ਮਚਾਉਣਾ, ਰੌਲਾ ਪਾਉਣਾ।

ਉੱਧੜਵਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਉਧੇੜਨ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਾਉਣਾ ਖੁਲ੍ਹਾਉਣਾ।

ਉੱਧੜਵਾਈ, ਸ:—ਕੱਪੜੇ, ਛੱਤ, ਮੰਜੇ ਆਦਿਕ ਨੂੰ ਉਧੇੜਨ ਦੀ ਮਜੂਰੀ।

ਉਧੜਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ: "ਉਧੜਵਾਉਣਾ" ਵੇਖੋ।

ਉਧੜਾਈ, ਸ:—"ਉਧੜਵਾਈ" ਵੇਖੋ।

ਉਧਾਰ, ਪੁ:—ਹੁਦਾਰ, ਕਰਜ, ਮੰਗ ਕੇ ਲਿਆ ਹੋਇਆ ਰੁਪਇਆ ਜਿਸ ਦਾ ਬਿਆਜ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇ।

ਉਧਾਰ ਉਤਰਨਾ ਕ੍ਰਿ:—ਕਰਜ਼ਾ ਲਹਿਣਾ।

ਉਧਾਰ ਉਤਾਰਨਾ ਕ੍ਰਿ:—ਕਰਜ਼ਾ ਲਾਹੁਣਾ।

ਉਧਾਰ ਹੋਣਾ ਕ੍ਰਿ:—ਕਰਜ਼ਾ ਸਿਰ ਤੇ ਹੋਣਾ।

ਉਧਾਰ ਦੇਣਾ ਕ੍ਰਿ:—ਰੁਪਇਆ ਸੂਦੀ ਦੇਣਾ, ਕਰਜਾ ਦੇਣਾ, ਮੰਗਵਾ ਦੇਣਾ।

ਉਧਾਰ ਲੈਣਾ ਕ੍ਰਿ:—ਰੁਪਇਆ ਐਵੇਂ ਹੀ ਜਾਂ ਬਿਆਜ ਦੇਣਾ ਕਰਕੇ ਮੰਗਵਾ ਲੈਣਾ, ਕਰਜ ਚੁੱਕਣਾ।

ਉੱਧਾਰ, ਪੁ:—ਔਖ ਵਿੱਚੋਂ ਨਿਕਲਣਾ, ਬਚਾਉ, ਰੱਛਿਆ, ਨਿਸਤਾਰਾ, ਪਾਰ ਉਤਾਰਾ।

ਉੱਧਾਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਬਚਾਉਣਾ, ਰੱਛਿਆ ਕਰਨੀ, ਔਖ ਵਿੱਚੋਂ ਕੱਢਣਾ, ਪਾਰ ਉਤਾਰਾ ਕਰਨਾ।

ਉਧਾਰਾ, ਵਿ:—ਕਰਜ ਲਿਆ ਹੋਇਆ, ਮੰਗਵਾਂ ਲਿਆ ਹੋਇਆ।

ਉਧਾਲ, ਵਿ:—ਆਪਣੇ ਮਾਲਕ ਦੇ ਘਰੋਂ ਨਿਕਲ ਕੇ ਦੂਜੇ ਦੇ ਨਾਲ ਨੱਠੀ ਹੋਈ ਤ੍ਰੀਮਤ, ਆਪਣੇ ਖਸਮ ਨੂੰ ਛੱਡਕੇ ਯਾਰ ਦੇ ਘਰ ਵੱਸੀ ਹੋਈ।

ਉਧਾਲਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਕਿਸੇ ਦੀ ਜਨਾਨੀ ਨੂੰ ਚੋਰੀ ਘਰੋਂ ਕੱਢਕੇ ਲੈ ਜਾਣਾ, ਕਿਸੇ ਤੀਮਤ ਨਾਲ ਨੱਠ ਜਾਣਾ।

ਉਧਾਲਾ, ਪੁ:—ਉਧਾਲਣ ਦਾ ਕੰਮ।

ਉਧਾਲੀ, ਉਧਾਲੂ ਪੁ:,ਵਿ:—ਉਧਾਲਣ ਵਾਲਾ ਆਦਮੀ, ਆਪਣੀ ਰੰਨ ਨੂੰ ਛੱਡ ਦੂਜੀ ਨੂੰ ਕੱਢ ਲੈ ਜਾਣ ਵਾਲਾ, ਕਿਸੇ ਹੋਰੀ ਦੇ ਘਰ ਵਸਾਉਣ ਲਈ ਤ੍ਰੀਮਤ ਨੂੰ ਕੱਢ ਲਜਾਣ ਵਾਲਾ, ਉਹ ਤ੍ਰੀਮਤ ਜੋ ਕਿਸੇ ਪਰਾਏ ਮਨੁੱਖ ਨਾਲ ਨੱਠ ਜਾਏ।

ਉਧਾਲੂ ਟਿੱਲਾ ਪੁ:—ਇੱਕ ਟਿੱਲਾ ਜਾਂ ਪਹਾੜ,ਜਿਸ ਦੀ ਬਾਬਤ ਇਹ ਮਸ਼ਹੂਰ ਹੈ ਕਿ ਜੇਹੜੀ ਤ੍ਰੀਮਤ ਉਸਦੇ ਪਾਸੋਂ ਲੰਘੇ ਉਹ ਆਪਣੇ ਖੌਂਦ ਨੂੰ ਛੱਡਕੇ ਨੱਠ ਜਾਂਦੀ ਹੈ।

ਉਧੇੜਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਸੀਤੇ ਹੋਏ ਯਾ ਉਣੇ ਹੋਏ ਕੱਪੜੇ ਮੰਜੇ ਆਦਿਕ ਨੂੰ ਖੋਲ੍ਹਣਾ, ਛੱਤ ਦੀਆਂ ਕੜੀਆਂ ਅਲੱਗ ਅਲੱਗ ਕਰਕੇ ਛੱਤ ਨੂੰ ਪੁੱਟਣਾ।

ਉਧੇੜੂ, ਵਿ:—ਉਧੇੜਨ ਵਾਲਾ, ਖੋਲ੍ਹਣ ਵਾਲਾ।

ਉਨ੍ਹ, ਪੜ:—ਉਸ ਨੇ, ਉਹਨੇ।

ਉੱਨ, ਸ:—ਭੇਡ ਦੀ ਜਤ।

ਉੱਨ ਲਾਹ ਸੁੱਟਣੀ (ਲਾਹੁਣੀ), ਕ੍ਰਿ:—ਲੁੱਟ ਲੈਣਾ, ਧੋਖਾ ਦੇ ਕੇ ਕਿਸੇ ਦਾ ਸਾਰਾ ਮਾਲ ਲੈ ਲੈਣਾ।

ਉਨਸ, ਪੁ:—ਪਿਆਰ, ਮੁਹੱਬਤ, ਮੋਹ।

ਉਨਤੀ, ਸ:—ਉਨਣ ਦਾ ਕੰਮ, ਉਚੇਰਾ ਹੋਣਾ, ਵਾਧਾ, ਤਰੱਕੀ (ਪੰਥ ਉਨਤੀ)।

ਉੱਨਤੀ ਸ:—ਉਚੇਰਾ ਹੋਣਾ, ਵਾਧਾ, ਬ੍ਰਿਧੀ, (ਪੰਥ ਉੱਨਤੀ)।

ਉੱਨਾ, ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—ਉਤਨਾ, ਉਸ ਜਿੰਨਾ, ਓਤਨਾ, ਉੱਨਾ, ਉੱਨ ਦਾ ਬਣਿਆ ਹੋਇਆ ॥

ਉਨ੍ਹਾਂ
ਉਨ੍ਹਾਂ } ਪੜ:—"ਉਹ" ਦਾ ਬਹੁ ਬਚਨ, ਫਲਾਣੇ ਮਨੁੱਖਾਂ ਨੇ ਯਾ ਨੂੰ (ਆਦਰ ਕਰਕੇ ਇਕ ਮਨੁੱਖ ਲਈ ਭੀ ਬੋਲ ਦਿੰਦੇ ਹਨ)

ਉਨਾਬ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਰੁਖ ਜਾਂ ਉਹਦਾ ਫਲ ਜੋ ਰੋਗੋਂ ਲਈ ਗੁਣਕਾਰ ਦੁਆ ਹੈ ॥

ਉਨ੍ਹਾਲ
ਉਨ੍ਹਾਲਾ } ਪੁ:—ਗਰਮੀ ਦੀ ਰੁਤ ॥

ਉੱਨੀ, ਵਿ:—ਇੱਕ ਘੱਟ ਵੀਹ, ਉੱਨ ਦਾ ਬਣਿਆ ਹੋਇਆ ਕੱਪੜਾ ॥

ਉੱਨੀ ਇੱਕੀ ਦਾ ਫਰਕ
ਉੱਨੀ ਵੀਹ ਦਾ ਫ਼ਰਕ } ਬਹੁਤ ਥੋੜਾ ਜਿਹਾ ਫ਼ਰਕ ॥

ਉਨੀਸਵਾਂ
ਉਨੀਹਵਾਂ
ਉੱਨੀਵਾਂ } ਵਿ:—ਉੱਨੀ ਦੀ ਗਿਣਤੀ ਪੂਰੀ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ॥

ਉਨੀਂਦਰਾ, ਪੁ:—ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨੀਂਦ ਭਰ ਕੇ ਨਾਂ ਸੌਣਾ ॥

ਵਿ:—ਜੋ ਮਨੁੱਖ ਨੀਂਦ ਭਰਕੇ ਨਹੀਂ ਸੁੱਤਾ।

ਉੱਨੂੰ, ਪੁ:—"ਇੱਨੂ" ਵੇਖੋ ॥

ਉਨੇ, ਪੜ:—ਉਸ ਨੇ, ਉਹ ਨੇ ॥

ਉਨੌਤ, ਸ:—ਉਣਨ ਦੀ ਕਾਰੀਗਰੀ ॥

ਉਪਕਰਮ, ਪੁ:—ਮੰਦਾ ਕੰਮ ॥

_ਪਕਰਮਣ, ਸ:—ਮੰਦਾ ਕੰਮ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ॥

ਉਪਕਰਮੀ, ਪੁ:—ਮੰਦਾ ਕੰਮ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ॥

ਉਪਕਾਰ, ਪੁ:—ਭਲਾ, ਸਹਾਇਤਾ, ਭਲਿਆਈ, ਦੂਜੇ ਦਾ ਭਲਾ ॥

ਉਪਕਾਰਣ, ਵਿ:—ਉਪਕਾਰ ਜਾਂ ਦੂਜੇ ਦਾ ਭਲਾ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ॥

ਉਪਕਾਰੀ, ਵਿ:—ਉਪਕਾਰ ਜਾਂ ਦੂਜੇ ਦਾ ਭਲਾ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ॥

ਉਪਜ, ਸ:—ਰਾਗ ਦਾ ਅੰਤਰਾ ॥

ਉਪਜਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਉਤਪੰਨ ਹੋਣਾ, ਉੱਗਣਾ, ਜੰਮਣਾ, ਪੈਦਾ ਹੋਣਾ ॥

ਉਪਜਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਉਗਾਉਣਾ, ਉਤਪੰਨ ਕਰਨਾ, ਪੈਦਾ ਕਰਨਾ ॥

ਉਪਜਾਊ, ਵਿ:—ਉਪਜਾਣ ਵਾਲਾ, ਪੈਦਾ ਕਰਨ ਵਾਲਾ, ਜਿਸ ਥਾਂ ਪੈਦਾਵਾਰੀ ਬਹੁਤ ਹੋਵੇ (ਧਰਤੀ, ਦੇਸ) ॥

ਉਪਜਾਇਕ, ਵਿ:—ਉਪਜਾਉਣ ਵਾਲਾ, ਉਤਪੰਨ ਕਰਨ ਵਾਲਾ, ਪੈਦਾ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ॥

ਉਪਜਾਈ, ਸ:—ਉਪਜਾਉਣ ਦਾ ਕੰਮ ਜਾਂ ਮਜੂਰੀ ॥

ਉਪਜੀਉਕਾ, ਸ:—'ਅਜੀਉਕਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਉਪੱਦਰ, ਪੁ:—ਖਰਾਬੀ, ਫ਼ਸਾਦ, ਭੈੜਾ ਕੰਮ, ਝੂਠੀ ਊਜ, ਨਿੰਦਿਆ, ਨਿਰਾਦਰੀ, ਪਾਪ ॥

ਉਪੱਦਰਣ, ਸ:—ਉਪੱਦਰ ਕਰਨ ਵਾਲੀ, ਫਸਾਦ ਪਾਉਣ ਵਾਲੀ, ਖਰਾਬੀ ਕਰਨ ਵਾਲੀ, ਪਾਪਣ ॥

ਉਪੱਦਰੀ, ਪੁ:—ਉਪੱਦਰ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਭੈੜਾ ਆਦਮੀ, ਸ਼ਤਾਨ, ਪਾਪੀ ॥

ਉਪਦੇਸ਼, ਪੁ:—ਚੰਗੀ ਮੱਤ, ਨਸੀਹਤ, ਸਿਖ, ਹਿਦਾਇਤ, ਸਿੱਖਯਾ ॥

ਉਪਦੇਸ਼ਕ, ਪੁ:—ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰਨ ਵਾਲਾ, ਮੱਤ ਦੇਣ ਵਾਲਾ, ਕਿਸੇ ਧਰਮ ਦਾ ਪ੍ਰਚਾਰ ਕਰਨ ਵਾਲਾ॥

ਉਪਦੇਸ਼ਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰਨਾ, ਸਿੱਖ ਮੱਤ ਦੇਣੀ॥

ਉਪਦੇਸ਼ੀ, ਪੁ:—"ਉਪਦੇਸ਼ਕ" ਵੇਖੋ॥

ਉਪਨੇਤ੍ਰ, ਪੁ:—ਐਨਕ, ਚਸ਼ਮਾ, ਅੱਖਾਂ ਉੱਤੇ ਲਾਉਣ ਵਾਲੇ ਸ਼ੀਸ਼ੇ॥

ਉਪਨੇਮ, ਪੁ:—ਛੋਟੇ ਨੇਮ ਜਾਂ ਕਾਇਦੇ॥

ਉਪਮਾ, ਸ:—ਮਹਿਮਾ, ਵਡਿਆਈ, ਉਸਤਤ, ਇੱਕ ਚੀਜ਼ ਯਾ ਮਨੁੱਖ ਨੂੰ ਦੂਜੇ ਵਰਗਾ ਕਹਿਣਾ, ਇੱਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਅਲੰਕਾਰ (ਜਿਹਾ ਕਿ "ਚੰਦ ਜੇਹਾ ਮੁਖੜਾ" ਇਸ ਵਿੱਚ ਮੁਖੜੇ ਨੂੰ ਚੰਦ ਨਾਲ ਉਪਮਾ ਦਿੱਤੀ ਹੈ)॥

ਉਪਮਾਣ, ਪੁ:—ਜਿਸ ਦੇ ਨਾਲ ਉਪਮਾ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇ॥

ਉਪਮੇਯ, ਪ:—ਜਿਸਨੂੰ ਉਪਮਾ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇ। ਉਪਮਾ ਦੇਣ ਦੇ ਜੋਗ॥

ਉੱਪਰ, ਅਵ:—ਉੱਤੇ, ਪੁਰ, ਤੇ, ਉਤਲੇ ਪਾਸੇ॥

ਉੱਪਰ ਉੱਪਰ ਕ੍ਰਿ:—ਵਿ:-ਇੱਕ ਪੁਰ ਦੂਜਾ, ਵੱਧ ਤੋਂ ਵੱਧ॥

ਉੱਪਰ ਚੜ੍ਹਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਉੱਪਰਲੀ ਥਾਂ ਤੇ ਜਾਣਾ, ਕੋਠੇ ਤੇ ਚੜ੍ਹਨਾ॥

ਉੱਪਰ ਛਲ, ਸ:—ਕੈ, ਖਾਧੀ ਹੋਈ ਸ਼ੈ ਦਾ ਮੂੰਹ ਦੇ ਰਸਤੇ ਬਾਹਰ ਆਉਣਾ॥

ਉੱਪਰ ਥਲੀ, ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—ਇਕ ਦੂਏ ਦੇ ਮਗਰੋਂ ਲਗਾਤਾਰ॥

ਉੱਪਰ ਥੱਲੀ ਦੇ ਬੱਚੇ = ਪੁ:—ਜੇਹੜੇ ਬਾਲ ਇੱਕ ਦੂਏ ਦੇ ਮਗਰੋਂ ਜੰਮੇ ਹੋਣ॥

ਉੱਪਰ ਦਲੀ ਮਾਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਫਰੇਬ ਨਾਲ ਕਿਸੇ ਕੋਲੋਂ ਕੰਮ ਕੱਢਣਾ॥

ਉੱਪਰ ਦਿਓਂ
ਉੱਪਰ ਦੋਂ } ਕ੍ਰਿ:—ਵਿ:—ਉੱਪਰ ਵੱਲੋਂ ਉਪਰਲੇ ਰਾਹੋਂ॥

ਉੱਪਰ ਦੇ ਕੰਮ = ਪੁ: (ਬਹੁ:) ਫਾਲਤੂ ਕੰਮ॥

ਉੱਪਰਲਾ, ਪੁ:—ਚੰਦ੍ਰਮਾ, ਉੱਪਰ ਲੈਣ ਵਾਲਾ ਕਪੜਾ॥

ਉੱਪਰਲੀ ਖੱਟੀ, ਸ:—ਅਸਲੀ ਆਮਦਨੀ ਤੋਂ ਵੱਧ ਜੋ ਆਵੇ॥

ਉੱਪਰਲੇ (ਉਤਲੇ) ਮੂੰਹ ਨਾਲ ਕਹਿਣਾ } ਕ੍ਰਿ:—ਝੂਠ ਮੂਠ ਵਿਖਾਵੇ ਵਾਸਤੇ ਕਹਿਣਾ॥

ਉੱਪਰ ਲੈਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਉਪਰਲਾ ਕੱਪੜਾ ਪਾਣਾ, ਅੰਗੀਕਾਰ ਕਰਨਾ॥

ਉੱਪਰ ਵੱਲੀ, ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—ਉੱਪਰਲੇ ਪਾਸਿਓਂ॥

ਉੱਪਰ ਵਾੜੇ ਵਿਓਂ, ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—ਉੱਪਰ ਵੱਲੋਂ ਉੱਪਰਲੇ ਰਾਹੋਂ॥

ਉੱਪਰੋਂ ਉੱਪਰ, ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:-ਬਿਲਕੁਲ, ਵਧਕੇ ਅਚਾਣਚੇਂ, ਬੇ ਖਬਰੇ॥

ਉੱਪਰੋਂ ਕਮਾਉਣਾ ਜਾਂ ਖੱਟਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਅਸਲੀ ਆਮਦਨ ਤੋਂ ਵੱਧ ਕੇ ਕੁਝ ਆਉਣਾ॥

ਉਪਰੰਤ
ਉਪਰੰਦ } ਅਵ:—ਪਿੱਛੋਂ, ਮਗਰੋਂ ਬਾਦ ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—ਫੇਰ, ਇਸ ਕਰਕੇ॥

ਉਪਰਾਊ, ਪੁ:—ਮੁਸਾਫ਼ਰ, ਜਾਤ੍ਰੀ, ਓਪਰਾ ਆਦਮੀ, ਪਖਲਾ॥

ਉਂਪਰਾਹਾਂ, ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—ਉੱਪਰ ਨੂੰ, ਉਤਾਹਾਂ, ਉਤਲੇ ਪਾਸੇ, ਉੱਪਰ ਵੱਲ॥

ਉਪਰਾਂਤ, ਅਵ:—ਮਗਰੋਂ, ਬਾਦ, ਉਪਰੰਦ, ਪਿੱਛੋਂ॥

ਉਪਰਾਮ ਹੋਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਉਦਾਸ ਹੋਣਾ, ਹਟ ਜਾਣਾ॥

ਉਪਰਾਲਾ, ਪੁ:—ਸਹਾਇਤਾ, ਮੱਦਤ, ਆਪਣਾ ਕੰਮ, ਟੂਣਾ, ਉਪਾਉ॥

ਉੱਪਲ, ਪੁ:—ਖਤ੍ਰੀਆਂ ਦੀ ਇੱਕ ਜ਼ਾਤ ॥

ਉੱਪੜਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਪੁੱਜਣਾ, ਪਹੁੰਚਣਾ, ਅੱਪੜਣਾ, ਵੇਲੇ ਸਿਰ ਆ ਜਾਣਾ ॥

ਉਪੜਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਪੁਚਾਉਣਾ, ਅਪੜਾਉਣਾ ॥

ਉਪੜਾਈ, ਸ:—ਅਪੜਨ ਦਾ ਕੰਮ, ਪਹੁੰਚ ॥

ਉਪਾਉ, ਪੁ:—ਤਦਬੀਰ, ਜਤਨ, ਅਲਾਜ, ਜੁਗਤ ॥

ਉਪਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਉਤਪਤ ਕਰਨਾ, ਪੈਦਾ ਕਰਨਾ ॥

ਉਪਾਇ, ਪੁ:—"ਉਪਾਉ" ਵੇਖੋ ॥

ਉਪਾਸਕ, ਵਿ:—ਉਪਾਸਨਾ ਜਾਂ ਪੂਜਾ ਕਰਨ ਵਾਲਾ, ਭਗਤ ॥

ਉਪਾਸਨਾ, ਸ:—ਪੂਜਾ, ਧਿਆਨ, ਭਗਤਿ ॥

ਉਪਾਧ, ਸ:—ਖਰਾਬੀ, ਫਸਾਦ, ਬਿਪਤਾ, ਦੁੱਖ, ਕਲੇਸ਼, ਅਨਿਆਉਂ, ਜ਼ੁਲਮੀ, ਸਖ਼ਤੀ ॥

ਉਪਾਧਣ, ਸ:—ਉਪਾਧ ਕਰਨ ਵਾਲੀ, ਦੁਖ ਦੇਣ ਵਾਲੀ ਤ੍ਰੀਮਤ ॥

ਉਪਾਧੀ, ਪੁ:—ਉਪਾਧ, ਜ਼ੁਲਮ ਜਾਂ ਸਖ਼ਤੀ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਆਦਮੀ ॥

ਉਪਾਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਵਰਤ ਪੂਰਾ ਕਰਕੇ ਕੁਝ ਖਾਣਾ ॥

ਉੱਪੇੜਾਣਾ, ਪੁ:—ਨੰਗੇ ਪੈਰੀਂ ਐਵੇਂ ਪਿਆ ਫਿਰਨ ਵਾਲਾ ॥

ਉੱਪੇਤਾਣਾ, ਵਿ:—ਉਤਪਤ ਹੋਇਆ ਹੋਇਆ ॥

ਉੱਫਣਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਸੁੱਜਣਾ ਅਤੇ ਪੱਕ ਜਾਣਾ (ਫੋੜੇ ਆਦਿਕ ਦਾ), ਖ਼ਮੀਰ ਨਾਲ ਫੁੱਲਣਾ (ਆਟੇ ਦਾ) ਗਲ ਸੜ ਜਾਣਾ ॥

ਉਬਸ ਜਾਣਾ
ਉਬਸਣਾ } ਕ੍ਰਿ:—ਬੁੱਸਣਾ, ਗਲ ਸੜ ਜਾਣਾ, ਖਰਾਬ ਹੋ ਜਾਣਾ, ਮੁਸ਼ਕ ਜਾਣਾ ॥

ਉਬਸਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਬੁਸਾਉਣਾ, ਖਰਾਬ ਕਰਨਾ ਗਲਣ ਸੜਨ ਦੇਣਾ ॥

ਉਬਸਾਣ, ਸ:—ਬਦਬੋ, ਬੁਰੀ ਮੁਸ਼ਕ ॥

ਉਬਕਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਡੱਕਣਾ, ਉੱਤੋਂ ਕਰਨਾ, ਉੱਪਰਛਲ ਜਾਂ ਕੈ ਕਰਨਾ ॥

ਉਬਕਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਉੱਪਰਛਲ ਜਾਂ ਕੈ ਕਰਾਉਣੀ, ਡੱਕੀ ਕਰਾਉਣੀ ॥

ਉਬੱਤ, ਪੁ:—ਕੈ, ਉੱਪਰਛਲ, ਖਾਧੀ ਸ਼ੈ ਦਾ ਗਲੋਂ ਬਾਹਰ ਆਉਣਾ ॥

ਉਬੱਤਾ, ਵਿ:—ਕੱਬਾ, ਅੜਬ, ਐਵੇਂ ਗਲ ਪੈ ਜਾਣ ਵਾਲਾ ॥

ਉੱਬਰਿਆਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਸੁਜਣਾ, ਉੱਭਰਨਾ ॥

ਉੱਬਲਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਖੌਲਣਾ, ਭੜਕਣਾ, ਬੜ੍ਹਕਣਾ, ਗੁੱਸੇ ਵਿਚ ਆਉਣਾ, ਬੁੱਸ ਕੇ ਕਿਸੇ ਚੀਜ਼ ਦਾ ਡੁੱਲ ਜਾਣਾ ॥

ਉੱਬਲ ਨਿੱਛਲ, ਵਿ:—'ਉੱਗਲ ਨਿੱਛਲ' ਵੇਖੋ ॥

ਉੱਬਲਮਾਂ
ਉੱਬਲਵਾਂ } ਵਿ:—ਉੱਬਲਿਆ ਹੋਇਆ ॥

ਉਬਲਵਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਦੂਜੇ ਕੋਲੋਂ ਉਬਾਲਣ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਾਉਣਾ ॥

ਉੱਬਲਵਾਈ, ਸ:—ਉਬਲਵਾਉਣ ਦਾ ਕੰਮ ਜਾਂ ਮਜੂਰੀ ॥

ਉਬਾਸ਼, ਵਿ:—ਲੁੱਚਾ, ਐਬੀ, ਮੰਦੇ ਕੰਮ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ॥

ਉਬਾਸੀ, ਸ:—ਮੂੰਹ ਖੋਲ੍ਹਕੇ ਅੰਦਰ ਦੀ ਹਵਾੜ ਬਾਹਰ ਕੱਢਣੀ, (ਉਬਾਸੀ ਆਉਣੀ, ਲੈਣੀ)

ਉਬਾਕ, ਪੁਃ
ਉਬਾਕੀ, ਸਃ } ਕੈ, ਉੱਪਰਛਲ, ਡਾਕੀ ॥

ਉਬਾਲ, ਪੁਃ—ਤਾਉ ਨਾਲ ਖੌਲਣਾ, ਜਾਂ ਗੜ੍ਹਕਣਾ ਉਕਸਾਉਣ, ਜੋਸ਼, ਭੜਕੀ, ਅੱਤ ਕ੍ਰੋਧ ॥

ਉਬਾਲ ਆਉਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਉੱਬਲਣਾ ਜਾਂ ਉੱਬਲਣ ਲੱਗਣਾ ॥

ਉਬਾਲ ਉੱਠਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਜੋਸ਼ ਆਉਣਾ, ਕ੍ਰੋਧ ਆਉਣਾ, ਭੜਕ ਪੈਣਾ ॥

ਉਬਾਲ ਦੇਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ-ਗੜ੍ਹਕਾਉਣਾ, ਭੜਕਾਉਣਾ ॥

ਉਬਾਲਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਗੜ੍ਹਕਾ ਦੁਆਉਣਾ, ਡੱਢਾ ਤਾਉ ਦੇਕੇ ਅਜੇਹਾ ਰਿੰਨ੍ਹਣਾ ਕਿ ਚੀਜ਼ ਖੌਲਣ ਲੱਗ ਪਏ ॥

ਉਬਾਲਮਾਂ
ਉਬਾਲਵਾਂ } ਵਿਃ—ਉਬਾਲਿਆ ਹੋਇਆ ॥

ਉਬਾਲਾ, ਪੁਃ—"ਉਬਾਲ" ਵੇਖੋ ॥

ਉਬਾਲੂ, ਵਿਃ—ਉੱਬਲਣ ਵਾਲਾ, ਜੋ ਚੀਜ਼ ਉਬਲਣ ਜੋਗੀ ਹੋਵੇ, ਜਾਂ ਉਬਲਣ ਲੱਗੀ ਹੋਵੇ ॥

ਉੱਬੇ ਰਾਇ, ਪੁਃ—ਖੱਤ੍ਰੀਆਂ ਦੀ ਇਕ ਜਾਤ ॥

ਉਭਰਨਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਉੱਠਣਾ, ਉੱਚੇ ਹੋਣਾ, ਸੁੱਜਣਾ ਫੁੱਲਣਾ, ਉੱਬਲਣਾ, ਉੱਛਲਣਾ ॥

ਉਭਰਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਸੁਜਾਉਣਾ, ਉਛਾਲਣਾ, ਉਠਾਲਣਾ, ਗੁੱਸੇ ਵਿਚ ਲਿਆਉਣਾ ॥

ਉੱਭਲ ਉੱਛਲ
ਉੱਭਲ ਨਿੱਛਲ } ਵਿਃ—'ਉੱਗਲ ਨਿੱਛਲ' ਵੇਖੋ ॥

ਉਭਾਸਰਨਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਦਿਲ ਦਾ ਹਾਲ ਖੋਲਕੇ ਹੋਰਨਾਂ ਨੂੰ ਦੱਸਣਾ ॥

ਉਭਾਰ, ਪੁਃ—ਉਠਾਉ, ਜੋਸ਼, ਫੁਲਾਉ ॥

ਉਭਾਰਨਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਉਠਾਉਣਾ, ਉਛਾਲਣਾ, ਭੜਕਾਉਣਾ ॥

ਉੱਭੇ ਸਾਹ ਲੈਣੇ, ਕ੍ਰਿਃ-ਹਉਕੇ ਭਰਨੇ, ਲੰਮੇ ਸਾਹ ਲੈਣੇ ॥

ਉਮਗ
ਉਮੰਗ } ਸਃ—ਇੱਛਿਆ, ਤ੍ਰਿਸ਼ਨਾ, ਚਾਹ, ਅਨੰਦ ਖੁਸ਼ੀ, ਚਾਉ ॥

ਉਮਗਣਾ
ਉਮੰਗਣਾ } ਕ੍ਰਿਃ—ਚਾਹ ਹੋਣੀ, ਬਹੁਤ ਖੁਸ਼ੀ ਹੋਣੀ, ਚਾਉ ਹੋਣਾ ॥

ਉਮਡ
ਉਮੰਡ } ਸਃ—ਵੱਗਣਾ (ਹਿੰਝੂ ਆਦਿਕਾਂ ਦਾ) ਚੜ੍ਹਾਉ ਦਾ ਵਾਧਾ (ਨਦੀ ਆਦਿਕ ਦਾ) ਭਰ ਆਉਣਾ (ਦਿਲ ਦਾ) ॥

ਉਮੰਡਣਾ
ਉਮਡਣਾ } ਕ੍ਰਿਃ—ਵਗਣਾ, ਚੜ੍ਹਨਾ, ਵਧਣਾ, ਭਰ ਆਉਣਾ ॥

ਉਮ੍ਹੀਆਂ, ਸਃ—"ਆਮ੍ਹੀਆਂ" ਵੇਖੋ ॥

ਉੱਮਤ, ਸਃ—ਇੱਕ ਮਤ ਜਾਂ ਪੰਥ ਦੇ ਲੋਕ, ਇੱਕੋ ਧਰਮ ਨੂੰ ਮੰਨਣ ਵਾਲੇ ਮਨੁੱਖ ॥

ਉਮੱਤਣ, ਸਃ—ਕਿਸੇ ਧਰਮ ਨੂੰ ਮੰਨਣ ਵਾਲੀ ਤ੍ਰੀਮਤ ॥

ਉੱਮਤੀ, ਪੁਃ—ਕਿਸੇ ਧਰਮ ਨੂੰ ਮੰਨਣ ਵਾਲਾ ਆਦਮੀ ॥

ਉਮਰ, ਸਃ—ਆਰਜਾ, ਅਵਸਥਾ, ਆਯੂ, ਆਰਬਲ ਜੀਉਣ ਦਾ ਸਮਾ ॥

ਉਮਰ ਦੀਆਂ ਰੋਟੀਆਂ ਕਮਾਉਣੀਆਂ } ਕ੍ਰਿਃ—ਐਨਾ ਕਮਾਉਣਾ ਜੋ ਸਾਰੀ ਉਮਰ ਲਈ ਬਹੁਤ ਹੋਵੇ, ਬਹੁਤ ਸਾਰਾ ਧਨ ਖੱਟਣਾ ॥

ਉਮਰ ਕੈਦ, ਸਃ—ਸਾਰੀ ਉਮਰ ਦੀ ਕੈਦ, ਜਿਸ ਤੋਂ ਕਦੇ ਛੁਟਕਾਰਾ ਨਾ ਹੋਵੇ ॥

ਉਮਰ ਕੈਦੀ, ਪੁਃ—ਸਾਰੀ ਉਮਰ ਲਈ ਕੈਦ ਹੋਇਆ ਹੋਇਆ ॥

ਉਮਰ ਪਟਾ, ਪੁਃ—ਸਾਰੀ ਉਮਰ ਦਾ ਠੇਕਾ ਜਾਂ ਕਿਰਾਏ ਨਾਮਾ ॥

ਉਮਰਾਉ, ਵਿਃ—ਅਮੀਰ, ਸੇਠ, ਧਨ ਪਾਤ੍ਰ, ਸਰਦਾਰ, ਕੁਲੀਨ ॥

ਉਮਰਾਈ, ਸਃ—ਅਮੀਰੀ, ਸਰਦਾਰੀ ॥

ਉਮਾਹਾਂ, ਸਃ—ਇਛਿਆ, ਚਾਉ, ਖੁਸ਼ੀ, ਉਮੰਗ ॥

ਉਮਾਹੜਾ
ਉਮਾਹੂ } ਵਿਃ—ਫੁੱਟਕੇ ਨਿਕਲਣ ਵਾਲਾ, ਸਿੰਮਣ ਵਾਲਾ (ਉਮਾਹੂ ਪਾਣੀ) ॥

ਉੱਮੀ, ਪੁਃ—ਅਨਪੜ੍ਹ ਆਦਮੀ ॥

ਉਮੀ, ਸਃ—ਮੱਕੀ ਦੀ ਛੱਲੀ ਜਾਂ ਸਿੱਟਾ (ਪਹਾੜੀ)

ਉਮੇਦ
ਉਮੈਦ } ਸਃ—ਆਸ, ਭਰੋਸਾ, ਆਸਰਾ ॥

ਉਮੈਦ ਦੇਣੀ, ਕ੍ਰਿਃ—ਆਸ ਵਿੱਚ ਰੱਖਣਾ ॥

ਉਮੈਦ ਵਾਰ, ਵਿਃ—ਆਸਾ ਵੰਦ, ਆਸ ਰੱਖਣ ਵਾਲਾ, ਪੱਕੀ ਨੌਕਰੀ ਦੀ ਆਸ ਤੇ ਮੁਫ਼ਤ ਕੰਮ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ॥

ਉਮੈਦਵਾਰੀ, ਸਃ—ਆਸ ਰੱਖਣੀ, ਉਮੈਦ ਵਾਰ ਹੋਣਾ, ਇਸਤ੍ਰੀ ਨੂੰ ਗਰਭ ਹੋਣਾ ॥

ਉਰ, ਸਃ—ਛਾਤੀ, ਵੱਖੀ, ਜ਼ੋਰ, ਜਤਨ ॥

ਉਰਦ, ਪੁਃ—ਮਾਂਹ ॥

ਉਰਸਾ, ਪੁਃ—ਇੱਕ ਗੋਲ ਸਿਲ ਜਿਸ ਉੱਤੇ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਚੰਨਣ ਰਗੜਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਮੱਥੇ ਉੱਤੇ ਤਿਲਕ ਲਾਉਂਦੇ ਹਨ ॥

ਉਰਦੂ, ਪੁਃ—'ਉਰਦੂ' ਵੇਖੋ ॥

ਉਰ੍ਹਾਂ, ਕ੍ਰਿਃ ਵਿਃ—ਇਸ ਪਾਸੇ, ਇੱਥੇ ॥

ਉਰਧ ਤਪ, ਪੁਃ—ਤਪੱਸਯਾ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਬਾਹਾਂ ਉੱਪਰ ਨੂੰ ਚੁੱਕੀ ਰਖਦੇ ਹਨ ਜਾਂ ਸਿਰ ਦੇ ਭਾਰ ਖਲੋਕੇ ਪੈਰ ਉਤਾਹਾਂ ਨੂੰ ਕਰ ਛਡਦੇ ਹਨ ॥

ਉਰਲ ਪਰਲ
ਉਰਲਮ ਪਰਲਮ } ਪੁਃ—ਫਾਲਤੂ ਚੀਜਾਂ, ਫੁਟਕਲ ਵਸਤਾਂ ॥

ਉਰਲਾ, ਵਿਃ—ਇਸ ਪਾਸੇ ਦਾ ॥

ਉਰਲਾ ਹੱਥ ਹੋਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਖਾਣ ਪੀਣ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਹੋਣਾ ॥

ਉਰਲਾ ਪਰਲਾ ਕੰਮ, ਪੁਃ—ਫਾਲਤੂ ਕੰਮ ॥

ਉਰਲੀ, ਸਃ—'ਉੱਲੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਉਰਾਰ, ਪੁਃ—ਇਸ ਪਾਸੇ, ਇਸ ਕੰਢੇ ॥

ਉਰਾਰਲਾ, ਵਿਃ—ਉਰਲੇ ਪਾਸੇ ਦਾ ॥

ਉਰੇ, ਕ੍ਰਿਃ ਵਿਃ—ਇਸ ਪਾਸੇ, ਇੱਥੇ ॥

ਉਰੇ ਪਰੇ ਹੋਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਖਿਸਕ ਜਾਣਾ, ਓਹਲੇ ਹੋ ਜਾਣਾ, ਛਿਪ ਜਾਣਾ ॥

ਉਰੇਬ, ਵਿਃ—ਜਿਸ (ਪਜਾਮੇ) ਦੀਆਂ ਲੱਤਾਂ ਕਸ ਕੇ ਆਉਣ, ਟੇਢਾ ॥

ਉਰੇਰੇ, ਕ੍ਰਿਃ ਵਿਃ—ਕੁਝ ਉਰੇ, ਇਸ ਪਾਸੇ ॥

ਉੱਲ, ਸਃ—ਸਿਰ ਯਾਂ ਵੱਖੀ ਵਿੱਚ ਭਾਰੀ ਪੀੜ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਤਰਾਟਾਂ ਪੈਣ ॥

ਉਲਕਾ ਪਾਤ, ਪੁਃ—ਬਕਵਾਦ, ਅਸਮਾਨ ਵਿੱਚੋਂ ਤਾਰੇ ਟੁੱਟਣਾ, ਅਚਰਜ ਦੀ ਗੱਲ, ਖਰਾਬੀ, ਬਿਪਤਾ, ਅਨਰਥ, ਸਤਿਆ ਨਾਸ, ਬਰਬਾਦੀ ॥

ਉਲਕਾ ਪਾਤਣ, ਸਃ—ਬਕਵਾਦਨ, ਸੱਤਯਾ ਨਾਸ ਕਰਨ ਵਾਲੀ, ਬਿਪਤਾ ਪਾਉਣ ਵਾਲੀ ਤੀਵੀਂ ॥

ਉਲਕਾ ਪਾਤੀ, ਪੁ:—ਬਕਵਾਦੀ, ਨਾਸ ਕਰਨ ਵਾਲਾ, ਫਸਾਦ ਯਾ ਬਿਪਤਾ ਪਾਉਣ ਵਾਲਾ ਮਰਦ ॥

ਉਲੰਘ ਜਾਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਉੱਪਰੋਂ ਲੰਘ ਜਾਣਾ ॥

ਉਲੰਘਣ, ਪੁ:—ਉਪਰੋ ਲੰਘਣਾ, ਅਵਗਿਆ, ਹੁਕਮ ਨਾ ਮੰਨਣਾ, ਕੁਝ ਨਾ ਖਾਣਾ ॥

ਉਲੰਘਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਉਪਰੋਂ ਲੰਘਣਾ, ਆਗਿਆ ਭੰਗ ਕਰਨੀ, ਹੁਕਮ ਪੁਰ ਨਾ ਚਲਣਾ ॥

ਉਲਝਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਫਸਣਾ, ਝਗੜੇ ਆਦਿਕ ਵਿਚ ਪੈਣਾ, ਪੇਚ ਵਿਚ ਆਉਣਾ ॥

ਉਲਝ ਪੁਲਝ ਜਾਣਾ, ਕ੍ਰਿ: ਚੰਗੀ ਤਰਾਂ ਉਲਝ ਯਾ ਫਸ ਜਾਣਾ ॥

ਤੰਦ ਤਾਣੀ ਉਲਝਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਕਿਸੇ ਕੰਮ ਵਿੱਚ ਬਿਘਨ ਪੈ ਜਾਣਾ, ਕਿਸੇ ਔਕੜ ਵਿੱਚ ਫਸ ਜਾਣਾ ॥

ਉਲਝਾਉ, ਪੁ:—ਫਸਾਉ, ਹਰਾਨੀ, ਘਬਰਾਉ, ਪੇਚ, ਲਪੇਟ ॥ ॥

ਉਲਝਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਫਸਾਉਣਾ, ਪੇਚ ਵਿੱਚ ਲਿਆਉਣਾ, ਲਪੇਟਣਾ, ਘਬਰਾਣਾ, ਹਰਾਨ ਕਰਨਾ ॥

ਉਲਝਾਊ, ਵਿ:—ਜਿਸਦੇ ਉਲਝਣ ਦਾ ਡਰ ਹੋਵੇ, ਜੋ ਉਲਝਣ ਲੱਗਾ ਹੋਵੇ, ਉਲਝਣ ਵਾਲਾ ॥

ਉਲਝੇੜਾ, ਪੁ:—ਉਲਝਾਉ, ਝਗੜਾ ਲੜਾਈ, ਬਖੇੜਾ ॥

ਉਲਟ, ਪੁ:—ਦੂਆ ਪਾਸਾ, ਪਿੱਠ, ਪਿੱਛਾ, ਪੁੱਠ, ਵਿਗਾੜ ॥

ਉਲਟਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਮੂਧਾ ਜਾਂ ਪੁੱਠਾ ਹੋਣਾ, ਫਿਰਨਾ, ਧਸਾਲ ਦੇਣਾ, ਕਿਸੇ ਵੱਲ ਜਾਂ ਸਾਮ੍ਹਣੇ ਹੋ ਪੈਣਾ, ਕਿਸੇ ਉੱਤੇ ਆ ਪੈਣਾ ॥

ਉਲਟ ਪੁਲਟ, ਵਿ:—"ਉਲਟਾ ਪੁਲਟਾ" ਵੇਖੋ, ਸ:—ਗੜ ਬੜ, ਅਦਲ ਬਦਲ ॥

ਉਲਟਣਾ ਪੁਲਟਣਾ
ਉਲਟ ਪੁਲਟ ਕਰਨਾ } ਕ੍ਰਿ:—ਬਦਲਣਾ, ਫੇਰਨਾ, ਵਿਗਾੜਨਾ

ਉਲਟਾ, ਵਿ:—ਪੁੱਠਾ, ਮੂੱਧਾ, ਫੇਰਿਆ ਹੋਇਆ, ਪਰਤਿਆ ਹੋਇਆ, ਹੋਰ ਦਾ ਹੋਰ, ਸਾਮ੍ਹਣੇ ਦਾ ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ ਦਾ ॥

ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—ਸਗੋਂ, ਤਾਂ ਬੀ, ਫੇਰ ਬੀ, ਦੂਈ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਪੁੱਠੀ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਵਿਗਾੜ ਕੇ, ਬੇ ਪਰਵਾਹੀ ਨਾਲ ॥

ਉਲਟਾ ਸਮਝਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਇੱਕ ਗੱਲ ਦੀ ਥਾਂ ਹੋਰ ਸਮਝ ਲੈਣੀ, ਭੁੱਲ ਵਿੱਚ ਪੈਣਾ ॥

ਉਲਟਾ ਚੋਰ ਕੁਤਵਾਲੀ ਡੰਡੇ = ਉਲਟੀ ਗੱਲ ਹੋਣੀ ॥

ਉਲਟਾ ਪੁਲਟਾ = ਪੁੱਠਾ, ਮੂਧਾ, ਗੜ ਬੜ, ਉਲਝਿਆ ਹੋਇਆ ॥

ਉਲਟਾ ਪੁਲਟਾ ਕਰਨਾ } ਕ੍ਰਿ:—ਘੜੀ ਮੁੜੀ ਉਲਟਾਉਣਾ, ਗੜ ਬੜ ਕਰਨਾ ॥

ਉਲਟਾ ਬੇਦ ਪੜ੍ਹਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਅਣੋਖੀ ਗੱਲ ਕਰਨੀ ॥

ਉਲਟਾਉ, ਪੁ:—ਫੇਰ, ਮੋੜ, ਗੜ ਬੜ ॥

ਉਲਟਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਫੇਰਨਾ, ਮੋੜਨਾ, ਪਰਤਣਾ, ਮੂਧਾ ਕਰਨਾ, ਪੁੱਠਾ ਕਰਨਾ, ਪਾਸਾ ਬਦਲਣਾ ॥

ਉਲਟਾਈ, ਸ:—ਉਲਟਾਉਣ ਦੀ ਮਜੂਰੀ ॥

ਉਲਟੀ, ਸਃ—ਉੱਪਰ ਛਲ, ਕੈ, ਡਾਕੀ ॥

ਉਲਟੇ ਬਾਂਸ ਬਰੇਲੀ = ਉਲਟਾ ਜਾਂ ਅਨੋਖਾ ਕੰਮ ਹੋਣਾ ॥

ਵਿਃ—ਪੁੱਠੀ, ਮੂਧੀ, ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ ਦੀ ॥

ਕ੍ਰਿਃ ਵਿਃ—"ਉਲਟਾ" ਵੇਖੋ"

ਉਲਟੀ ਸਮਝ, ਸਃ—ਬੁਰੀ ਮੱਤ, ਭੁੱਲ ॥

ਉਲਟੀ ਗੰਗਾ ਵਹਾਉਣੀ, ਕ੍ਰਿਃ—ਉਲਟਾ ਕੰਮ ਕਰਨਾ ॥

ਉਲਥਾ, ਪੁਃ—ਇਕ ਬੋਲੀ ਤੋਂ ਦੂਜੀ ਬੋਲੀ ਵਿਚ ਉਲਟਾਇਆ ਹੋਇਆ ਲੇਖ ॥

ਉਲਦ ਸੁੱਟਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਉਲਟ ਪੁਲਟ ਕਰਨਾ, ਰੱਦ ਸੁਟਣਾ, ਜਾਹਰ ਕਰਨਾ ॥

ਉਲੱਦਨਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਉਲਟਣਾ ਪਲਟਣਾ, ਪਾਸਾ ਬਦਲਨਾ, ਬਾਹਰ ਸੁਟ ਕੇ ਵਿਖਾਉਣਾ, ਭੇਤ ਜਾਹਰ ਕਰਨਾ ॥

ਉੱਲ ਬੋਚੀ, ਸਃ—ਖਿੱਦੋ ਨੂੰ ਉੱਪਰ ਸੱਟ ਕੇ ਤੇ ਬੋਚ ਕੇ ਖੇਡਣਾ, ਖਿੱਦੋ ਦੀ ਖੇਡ ॥

ਉੱਲਰਨਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਉੱਗਣਾ, ਫਸਲ ਦਾ ਪੱਕ ਕੇ ਉੱਚਾ ਹੋਣਾ ॥

ਉਲੱਰਨਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਇੱਕ ਪਾਸੇ ਝੁਲਣਾ, ਉੱਛਲਣਾ, ਕੁਦਣਾ ॥

ਉੱਲਾਂ ਸਃ—ਸੋਲ, ਡ੍ਰਾਟਾਂ (ਉੱਲਾਂ ਪੈਣੀਆਂ)—ਵੇਖੋ 'ਉੱਲ' ॥

ਉਲਾਹਣਾ / ਉਲਾਹਮਾ } ਪੁਃ—ਦੋਸ, ਝਿੜਕ, ਫਰਿਆਦ, ਧਿਰਕਾਰ ॥

ਉਲਾਹਮਾ ਦੇਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਦੋਸ ਕੱਢਣਾ, ਬੁਰਾ ਕਹਿਣਾ ॥

ਉਲਾਹੁਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਕਿਸੇ ਦੇ ਮਰਨ ਤੇ ਤੀਮਤਾਂ ਦਾ ਸੁਰ ਨਾਲ ਗਾਉਂ ਕੇ ਪਿੱਟਣਾ ॥

ਉਲਾਂਘ, ਸਃ—ਲਾਂਘ, ਕਦਮ, ਚੱਲਣ ਵਿੱਚ ਦੋਹਾਂ ਪੈਰਾਂ ਦੀ ਵਿਥ (ਉਲਾਂਘ ਪੁੱਟਣੀ ਜਾਂ ਭਰਨੀ)

ਉਲਾਣਾ (ਣੀ) ਪੁਃ, ਸਃ—ਨੰਗੀ ਪਿੱਠ ਵਾਲਾ (ਲੀ) ਘੋੜਾ ਘੋੜੀ ਆਦਿਕ ॥

ਉਲਾਦ, ਸਃ—ਸੰਤਾਨ, ਬਾਲ ਬੱਚੇ, ਬੰਸ ॥

ਉਲਾਂਭਾ, ਪੁਃ—"ਉਲਾਹਮਾ" ਵੇਖੋ ॥

ਉਲਾਂਭੇ ਵਾਲੀ ਗੱਲ, ਸਃ—ਬੁਰੀ ਗੱਲ, ਦੋਸ, ਅਪਰਾਧ ॥

ਉਲਾਮ੍ਹਾ, ਪੁਃ—ਉਲਾਹਮਾ ਵੇਖੋ ॥

ਉਲਾਰ, ਪੁਃ—ਝੋਕ, ਇੱਕ ਪਾਸੇ ਵੱਲ ਝੁੱਲ ਪੈਣਾ, ਝੁਕਾਉ ॥

ਵਿਃ—ਝੁਕਿਆ ਹੋਇਆ, ਜਿਸ (ਧੱਕੇ ਆਦਿਕ) ਦਾ ਅੱਗੇ ਨੂੰ ਭਾਰ ਪਿਆ ਹੋਵੇ ॥

ਉਲਾਰਨਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਝੁਕਾਉਣਾ, ਇਕ ਪਾਸੇ ਭਾਰ ਪਾਣਾ (ਖਿਦੋ ਆਦਿਕ ਨੂੰ) ਉੱਪਰ ਵੱਲ ਸਿੱਟਣਾ ਉਛਾਲਣਾ ॥

ਉਲਾਰਾ, ਪੁਃ—ਉਭਾਰ, ਲਹਿਰ, ਘੁਮਾਉ ਝੋਕ, ਜੋਰ ਕਰਦਿਆਂ ਸਿਰ ਨੂੰ ਕਈ ਵਾਰ ਹਿਲਾਉਣਾ ॥

ਉਲਾਰੂ, ਵਿਃ—ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਲਾਰ ਜਾਂ ਝੁਕਾਉ ਹੋਵੇ ॥

ਉਲਿਆਉ, ਵਿਃ—ਕਰਾਮਾਤੀ, ਮਹਾਤਮਾ, ਸਤਿਆ ਵਾਨ ਸਿੱਧ ॥

ਪੁਃ—ਮੁਸਲਮਾਨ ਸੰਤ ਜਾਂ ਫਕੀਰ ॥

ਉਲਿਆਉਣੀ, ਸਃ—ਮੁਸਲਮਾਨ ਸੰਤਣੀ ॥

ਉਲਿਆਈ, ਸ਼ਃ—ਉਲਿਆਉ ਹੋਣ ਦਾ ਗੁਣ, ਪੀਰੀ, ਸੱਤਿਆ, ਕਰਾਮਾਤ ॥

ਉਲਿਆਈ ਜਗਾਉਣੀ, ਕ੍ਰਿਃ—ਕਰਾਮਾਤੀ ਫ਼ਕੀਰ ਬਣ ਕੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਵਿਖਾਉਣਾ ॥

ਉੱਲੀ, ਸਃ—ਜੰਗਾਲ,ਪਈ ਪਈ ਚੀਜ ਉੱਤੇ ਸਾਵਾ ਜਿਹਾ ਜਮਾਉ ਜ ਸਲ੍ਹਾਬੇ ਨਾਲ ਚੜ੍ਹ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ॥

ਉੱਲੂ, ਪੁਃ—ਇੱਕ ਬੇ ਰੌਲ ਅੱਖਾਂ ਵਾਲਾ ਪੰਛੀ, ਮੂਰਖ, ਅਹਮਕ ਆਦਮੀ ॥

ਉੱਲੂ ਸਿੱਧਾ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਆਪਣਾ ਕੰਮ ਕੱਢਣਾ ॥

ਉੱਲੂ ਦਾ ਪੱਠਾ, ਵਿਃ—ਬਹੁਤ ਮੂਰਖ ਆਦਮੀ (ਇਹ ਇੱਕ ਗਾਲ੍ਹੀ ਹੈ)॥

ਉੱਲੂ ਪੁਣਾ, ਪੁਃ—ਮੂਰਖਤਾਈ, ਬੇਸਮਝੀ ॥

ਉੱਲੂ ਬਣਨਾ, ਕ੍ਰਿਃ–ਮਸਤ ਹੋਣਾ,ਮੂਰਖਤਾਈ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਨਾ, ਧੋਖਾ ਖਾਣਾ ॥

ਉੱਲੂ ਬਨਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ–ਧੋਖਾ ਦੇਣਾ ॥

ਉੱਲੂ ਬਾਟਾ, ਵਿਃ—ਸਿੱਧਾ,ਬੁੱਧੂ, ਮੂਰਖ,ਅਹਮਕ ॥

ਉਲੂਲ ਜਲੂਲ, ਵਿਃ—ਮੂਰਖ, ਸੁਸਤ, ਬੇਢੰਗਾ, ਭੋਲਾ,ਭੈੜੀ ਸ਼ਕਲ ਦਾ, ਮਲੀਨ ॥

ਉਲੇਲ ਆਉਣੀ (ਉੱਠਣੀ), ਕ੍ਰਿਃ—ਅਚਾਨਚੱਕ ਕਿਸੇ ਗੱਲ ਦੀ ਚਾਹ ਹੋ ਜਾਣੀ ॥

ਉਲ੍ਹਰਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਅੜੁੰਗਣਾ,ਅੜਾ ਦੇਣਾ,ਟੰਗਣਾ, ਅਟਕਾਣਾ ॥

ਉਰਦ ਬਜਾਰ, ਪੁਃ—ਪਲਟਨ ਦਾ ਬਜਾਰ, ਸਦਰ ਬਜਾਰ ॥

ਉੜਦੀ (ਦੇਣੀ ਜਾਂ ਲੈਣੀ), ਕ੍ਰਿਃ—ਉੜਦੀ ਖਬਰ (ਦੱਸਣੀ ਜਾਂ ਸੁਣਨੀ)॥

ਉੜਦੀ ਉੜਦੀ ਖਬਰ, ਸਃ–ਅਵਾਈ,ਅਫ਼ਵਾਹ ॥

ਉਰਦੂ, ਪੁਃ—ਹਿੰਦੁਸਤਾਨੀ ਬੋਲੀ ਜੋ ਫ਼ਾਰਸੀ ਅਖਰਾਂ ਵਿਚ ਲਿਖੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ॥

ਉਵੇਂ, ਕ੍ਰਿਃ–ਵਿਃ—ਉਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਓਕਰ ॥

ਉਵੇਂ ਕਿਵੇਂ, ਕ੍ਰਿਃ–ਵਿਃ—ਜਿਵੇਂ ਅੱਗੇ ਸੀ ਤਿਵੇਂ ॥

ਉੜਾਕ, ਵਿਃ—ਘਮੰਡੀ, ਹੰਕਾਰ ਕਰਨ ਵਾਲਾ,ਦੂਏ ਦਾ ਆਦਰ ਨ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ॥

ਉੜਿਆ ਥੁੜਿਆ—ਵਿਃ—ਥੁੜਿਆ ਹੋਇਆ, ਲਚਾਰ ॥

ਊਂ (ਊਂ ਊਂ), ਅਵਃ—ਰੋਣ ਦੀ ਅਵਾਜ ।

ਊਂ ਤਾਂ, ਕ੍ਰਿਃ–ਵਿਃ—ਆਮ ਤੌਰ ਪੁਰ, ਉਂਸਤਰਾਂ ॥

ਊਆ, ਪੁਃ—ਇਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਅਨਾਜ ਜੋ ਸਤੁਦਰ ਦਰਿਆ ਦੇ ਕੰਢੇ ਬੀਜਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਉਜਲ ॥

ਊਆ ਬਾਈ, ਸਃ—ਛਲ ਨਾਲ ਬਚ ਜਾਣਾ, ਹੀਲਾ ਕਰਕੇ ਨਿਕਲ ਜਾਣਾ ॥

ਊਈ, ਅਵਃ—ਪੀੜ ਦੀ ਅਵਾਜ, ਹਾਇ ॥

ਊਹਾ, ਪੜਃ—ਓਹੋ, ਓਹੀ, ਓਹੀਓ ॥

ਊਹੋ, ਪੜਃ—ਓਹੋ, ਉਹੋ, ਓਹੀਓ, ਉਹਾ ॥

ਊਕਾਂ ਸੂਕਾਂ, ਸਃ—ਮਸਤੀ ਜਾਂ ਨਕਾਰੇ ਕੰਮ (ਊਕਾਂ ਸੂਕਾਂ ਵਿਚ ਦਿਨ ਲੰਘਣਾ ਜਾਂ ਲੰਘਾਉਣੇ)॥

ਊਂਘ, ਸਃ—ਨੀਂਦਰ ਦੀ ਝੋਕ, ਆਲਸ, ਸੁਸਤੀ ॥

ਊਂਘਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਨੀਂਦਰ ਦੀਆਂ ਝੋਕਾਂ ਲੈਣੀਆਂ, ਆਲਸ ਕਰਨਾ ॥

ਊਚ, ਵਿ:—ਉੱਚੇ ਦਰਜੇ ਦਾ, ਉੱਚੀ ਜਾਤ ਦਾ ॥

ਊਚ ਨੀਚ, ਵਿ:—ਉੱਚੇ ਅਤੇ ਨੀਵੇਂ ਦਰਜੇ ਦੇ ਅਰਥਾਤ ਸਭ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ॥

ਊਚ ਨੀਚ (ਸ:)—ਉੱਚੀ ਅਤੇ ਨੀਵੀਂ ਥਾਂ, ਚੜ੍ਹਾਈ ਉਤਰਾਈ, ਸੰਸਾਰ ਦੇ ਉਤਾਰ ਚੜ੍ਹਾਉ ਜਾਂ ਸੁਖ ਦੁਖ, ਲਾਹਾ ਅਤੇ ਟੋਟਾ, ਕਿਸੇ ਕੰਮ ਦਾ ਫ਼ੈਦਾ ਯਾ ਨੁਕਸਾਨ ॥

ਊਜ, ਸ:—ਕਲੰਕ, ਦੋਸ, ਐਬ, ਬਦਨਾਮੀ (ਲੱਗਣੀ ਲੱਗ ਜਾਣੀ, ਲਾਉਣਾ, ਲਾਉਣੀ) ॥

ਊਜਣ, ਪੁ:—"ਉਆ" ਵੇਖੋ ॥

ਊਂਟ, ਪੁ:—ਊਠ, ਇਕ ਲੰਮੀ ਗਰਦਨ ਵਾਲਾ ਅਤੇ ਚੌੜੇ ਪੈਰਾਂ ਵਾਲਾ ਪਸ਼ੂ ਜੋ ਰੇਤਲੇ ਦੇਸਾਂ ਵਿਚ ਬਹੁਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਸ਼ੁਤਰ ॥

ਊਂਟ ਕਟਾਰਾ, ਪੁ:-ਇਕ ਕੰਡਿਆਂ ਵਾਲੀ ਝਾੜੀ ਜਿਸ ਨੂੰ ਊਂਟ ਚਾਹ ਕੇ ਖਾਂਦਾ ਹੈ ॥

ਊਠ, ਪੁ:—ਊਂਟ, ਸ਼ੁਤਰ, ਮੂਰਖ ਆਦਮੀ, ਬਹੁਤ ਲੰਮੇ ਕਦ ਦਾ ਆਦਮੀ ॥

ਊਠ ਅੜਾਉਂਦੇ ਹੀ ਲੱਦੀਦੇ ਹਨ, ਕਈ ਮਨੁੱਖ ਕੰਮ ਕਰਨ ਲੱਗੇ ਚੀਕਦੇ ਹਨ ਪਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਕੋਲੋਂ ਇੱਸੇਤਰ੍ਹਾਂ ਕੰਮ ਲਈਦਾ ਹੈ ॥

ਊਠ ਆਠ, ਪੁ:—ਊਠ ਅਤੇ ਹੋਰ ਅਜੇਹੇ ਪਸ਼ੂ ॥

ਊਠ ਚਾਲੀ ਤੇ ਬੋਤਾ ਬਤਾਲੀ, ਪੇਉ ਕੋਲੋਂ ਪੁਤ੍ਰ ਜਾਂ ਵੱਡੇ ਕੋਲੋਂ ਛੋਟਾ ਵਧ ਗਿਆ ਹੈ ॥

ਊਠ ਦੇ ਗਲ ਟੱਲੀ, ਸ:—ਵੱਡੀ ਤੇ ਛੋਟੀ ਚੀਜ਼ ਦਾ ਮੇਲ, ਸਿਆਣੇ ਮਰਦ ਨਾਲ ਨਿੱਕੀ ਜਿਹੀ ਕੁੜੀ ਵਿਆਹੀ ਹੋਈ ॥

ਊਠ ਵਾਂਙੂ ਵਧ ਜਾਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਬਹੁਤ ਲੰਮੇ ਹੋ ਜਾਣਾ ॥

ਊਠ ਵਾਙੂ ਮੂੰਹ ਚੁੱਕਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਬੇ ਸੋਚੇ ਸਮਝੇ ਕਮਲਿਆਂ ਵਾਙੂ ਵੇਖਣਾ ॥

ਊਠ ਵਾਙੂੰ ਮੂੰਹ ਚੁੱਕਕੇ ਤੁਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਬੇ ਸੋਚੇ ਸਮਝੇ ਜਿਧਰ ਨੂੰ ਮੂੰਹ ਹੋਵੇ ਤੁਰ ਪੈਣਾ ॥

ਊਠ ਕਟਾਰਾ, ਪੁ:—"ਊਟ ਕਟਾਰਾ" ਵੇਖੋ ॥

ਊਠਕ ਬੈਠਕ
ਊਠਤ ਬੈਠਤ
ਊਠਾ ਬੈਠ
ਊਠਾ ਬੈਠਕ
ਊਠਾ ਬੈਠੀ
} ਸ:—"ਉੱਠਣ ਬੈਠਣ" ਵੇਖੋ ॥

ਊਠ ਪੈਰਾ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਚੌੜੇ ਪੱਤ੍ਰਾਂ ਵਾਲਾ ਬੂਟਾ ॥

ਊਠਕਾਂ ਬੈਠਕਾਂ ਕੱਢਣੀਆਂ, ਕ੍ਰਿ:—ਕਈ ਵਾਰੀ ਲਗਾਤਾਰ ਉੱਠਣਾ ਅਤੇ ਬੈਠਣਾ, ਇਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਜ਼ੋਰ ਕਰਨ ਦਾ ਢੰਗ ॥

ਊਣ, ਸ:—ਘਾਟਾ, ਕਮੀ, ਥੁੜ, ਪੂਰਾ ਨ ਹੋਣਾ ॥

ਊਣਾ, ਵਿ: ਸਾਰਾ ਨਾ ਭਰਿਆ ਹੋਇਆ, ਘੱਟ, ਮੁੱਠਾ, ਕੰਢਿਆਂ ਤੋਂ ਹੇਠਾਂ ਹੇਠਾਂ ॥

ਊਤ, ਵਿ:—ਮੂਰਖ, ਬੇ ਸਮਝ ॥

ਪੁ:—ਵਿਲਲਾ, ਅਹਮਕ ਆਦਮੀ ॥

ਊਤ ਜਾਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਮੂਰਖਤਾਈ ਕਰਨੀ, ਵਿਗੜ ਜਾਣਾ, ਖਰਾਬ ਹੋ ਜਾਣਾ, ਡੈਣ੍ਹਾ ਹੋ ਜਾਣਾ, ਕੁਚੱਜਲੇ ਕੰਮ ਕਰਨੇ ॥

ਆਵੇ ਦਾ ਆਵਾ ਹੀ ਊਤ ਗਿਆ, ਸਾਰੇ ਹੀ ਭੈੜੇ ਹੋ ਗਏ ॥

ਊਤ ਦਾ, ਪੁ:—ਅਹਮਕ ਦਾ ਪੁੱਤ੍ਰ (ਗਾਲ੍ਹੀ ਹੈ)॥

ਊਤ ਪੁਣਾ, ਪੁ:—ਮੂਰਖਤਾਈ॥

ਊਤਨੀ, ਸ:—ਮੂਰਖ ਤ੍ਰੀਮਤ, ਵਿਲੱਲੀ॥

ਊਤਪਟਾਂਗ, ਪੁ:-ਵਿ:—ਬਿਅਰਥ, ਬੇਸੁਰਾ, ਨਿਕੰਮਾ, ਗੜ ਬੜ॥

ਊਤ ਬਲਾ, ਊਤ ਬਲਾਈ, ਊਤਬਿਲਾਈ } ਸ:—ਇਕ ਮੱਛੀਆਂ ਖਾਣ ਵਾਲਾ ਜਨੌਰ ਜਿਸਦੀ ਜੋਤ ਬੜਾ ਮੁੱਲ ਪਾਉਂਦੀ ਹੈ ॥

ਊੱਦਾ, ਵਿ—ਜਾਮਨੂੰ ਰੰਗਾ, ਭੂਰਾ ਜੋ ਕਲੱਰਨ ਦੀ ਭਹਿ ਮਾਰੇ ਅਤੇ ਚਮਕੇ ॥

ਊਦਾਈ, ਊਦਾਹਟ } ਸ:—ਊਦਾ ਹੋਣਾ, ਊਦਾ ਪਣ ॥

ਊਧਮ, ਪੁ—ਵਾਜੇ ਗਾਜੇ ਨਾਚ ਆਦਿਕ ਦੀ ਅਵਾਜ, ਸ਼ੋਰ ਸ਼ਰਾਬਾ, ਰੌਲਾ ਗੌਲਾ, ਉਪੱਦਰ, ਵਿਗਾੜੀ॥ (ਮਚਾਉਣਾ)

ਊਂਧਾ, ਵਿ: ਪੁ: **ਊਂਧੀ,** ਸ: } ਮੂਧਾ, ਪੁੱਠਾ, ਬੇ ਸਮਝ, ਗਾਫ਼ਲ, ਅਣਜਾਣ, ਖੋਟੇ ਦਿਲ ਵਾਲਾ ਮਨੁੱਖ, ਭੈੜਾ ਆਦਮੀ, ਸੂਰ॥

ਊਂਧੀ ਪਾਉਣਾ (ਣੀ) ਕ੍ਰਿ:-ਅਨਰਥ ਮਚਾਉਣਾ॥

ਊਭ, ਕ੍ਰਿ:-ਵਿ:—ਉੱਪਰ ਵੱਲ ॥

ਊਰਾ, ਪੁ:—ਜਿਸ ਚੀਜ਼ ਨਾਲ ਪਟਵੇਰੇ ਪੱਟ ਫੇਰਦੇ ਹਨ ॥

ਊੜਾ, ਪੁ:—ਗੁਰਮੁਖੀ ਪੈਂਤੀ ਦਾ ਪਹਿਲਾ ਅੱਖਰ ॥ ੳ ॥

ਓ, ਅਵ:—ਓਇ, ਬੁਲਾਉਣ ਦਾ ਸ਼ਬਦ।
ਪੜ:—ਉਹ (ਮਰਦ ਤ੍ਰੀਮਤ ਦਾ ਚੀਜ਼)

ਓਇ, ਅਵ:—ਛੋਟੇ ਨੂੰ ਬੁਲਾਉਣ ਵਾਲਾ ਸ਼ਬਦ॥

ਓਇ ਤੋਇ, ਪੁ:—ਲੜਾਈ ਝਗੜੇ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ॥

ਓਂ, ਅਵ:—ਉਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ॥

ਓਇਟਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਕੱਠਾ ਕਰਨਾ, ਸਹਾਰਾ ਦੇਣਾ, ਰੱਛਿਆ ਕਰਨੀ, ਰੱਖ ਲੈਣਾ, ਠਰ੍ਹਾਉਣਾ॥

ਓਇਟਾ, ਪੁ:—ਰਛਿਆ, ਸਹਾਰਾ, ਬਚਾਉ॥

ਓਈ, ਪੜ:—ਓਹੀ, ਓਹੋ, ਓਹੀਓ ॥

ਓਏ, ਅਵ:—'ਓਇ' ਵੇਖੋ ॥

ਓਸ, ਪੜ:—ਉਸ ਨੇ, ਉਹ ਨੇ ॥ ਸ:—ਤ੍ਰੇਲ।

ਓਸੇ, ਪੜ:—ਉੱਸੇ, ਉਸ ਨੇ ਹੀ, ਉਹ ਨੇ ਹੀ॥

ਓਹ, ਪੜ:—ਅਨਜ ਪੁਰਖ ਦਾ ਇਕ ਬਚਨ ॥

ਓਹ ਜਾਣੇ, ਕੁਝ ਪਰਵਾਹ ਨਹੀਂ, ਜਾਣ ਦਿਓ॥

ਓਹਦਾ, ਪੁ: ਪੜ: } 'ਉਹਦਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਓਹਨੂੰ, ਪੜ:—ਉਸ ਨੂੰ॥

ਓਹਲਾ, ਪੁ:—ਪਰਦਾ, ਬਚਾਉ, ਸਹਾਰਾ, ਆਸਰਾ ॥

ਓਹਲੇ ਹੋ ਜਾਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਛਪ ਜਾਣਾ, ਇੱਕ ਪਾਸੇ ਹੋ ਜਾਣਾ ॥

ਓਹਲਾ ਕਰਨਾ, ਓਹਲਾ ਕਰ ਦੇਣਾ } ਕ੍ਰਿ:—ਲੁਕਾ ਲੈਣਾ, ਸਹਾਰਾ ਦੇਣਾ।

ਓਹਲੇ ਛਿਪੇ, ਕ੍ਰਿਃ-ਵਿਃ—ਲੁਕ ਛਿਪ ਕੇ, ਪਰੋਖੇ ॥

ਓਹੜ ਪੋਹੜ, ਪੁਃ-ਜਤਨ, ਉਪਾਉ, ਇਲਾਜ, ਦੁਆ ਦਾਰੂ (ਜੇਹਾ ਹੋ ਸੱਕੇ)

ਓਹਾ, ਪੜਃ—ਉਹ ਹੀ, ਓਹੋ, ਓਹੀਓ ॥

ਓਹੀ, ਪੜਃ—ਉਹ ਹੀ, ਓਹੋ, ਹੋਰ ਕੋਈ ਨਾ, ਇੱਕ ਬਿਰਛ ਜੋ ਕਾਗੜੇ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ॥

ਓਹੀਓ, ਪੜਃ—ਓਹੋ ਹੀ ॥

ਓਹੋ, ਪੜਃ—ਉਹ ਆਪ, ਹੋਰ ਕੋਈ ਨਾ ॥

ਓਹੋ ਜੇਹਾ, ਵਿਃ-ਜਿਹਾ ਪਹਿਲੇ ਸੀ ਤਿਹਾ, ਪਹਿਲੇ ਵਰਗਾ ॥

ਓਕ, ਸਃ—ਹੱਥਾਂ ਨੂੰ ਮਿਲਾਕੇ ਜੋ ਕੌਲ ਜੇਹੀ ਖਾਲੀ ਥਾਂ ਬਣ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਜਿਸ ਨਾਲ ਪਾਣੀ ਪੀਂਦੇ ਹਨ ॥ ਅੱਧਾ ਬੁੱਕ। (ਓਕ ਲਾਉਣੀ = ਹੱਥ ਜਾਂ ਹੱਥਾਂ ਦੀ ਤਲੀ ਨਾਲ ਪਾਣੀ ਪੀਣਾ) ॥

ਓਕੜਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਜਿੰਨਾ ਹੋ ਸੱਕੇ ਆਪਣੇ ਸਰੀਰ ਨੂੰ ਅਗਾਹਾਂ ਫੈਲਾਉਣਾ ਜਾਂ ਝੁਕਾਉਣਾ, ਲਚਾਰ ਹੋਣਾ ॥

ਓਕੜੂ, ਪੁਃ—ਪੱਥਾਂ ਭਾਰ, ਚਿੱਤੜਾਂ ਭਾਰ, ਛੋਕੜ, ਲਚਾਰੀ ॥

ਓਂਕਾਰ, ਪੁਃ—ਓਂ ਅੱਖਰ, ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਦਾ ਨਾਉਂ (ਅ ਉ ਮ)

ਓਗਾਰਾ, ਪੁਃ—ਬੈਲਾਂ ਦੀ ਗਾੜ੍ਹੀ ਪਿੱਛ ॥

ਓਗਲ, ਪੁਃ—ਇੱਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਅਨਾਜ ਜੋ ਪੰਜਾਬ ਦੇ ਪਹਾੜਾਂ ਵਿੱਚ ਅਤੇ ਸਤੁਦਰ ਦਰਿਆ ਦੇ ਕੰਢੇ ਉਗਦਾ ਹੈ ॥

ਓਛਾ, ਵਿਃ—"ਹੋਛਾ" ਵੇਖੋ ॥

ਓਝ, ਪੁਃ—ਆਂਦਰਾਂ, ਢਿੱਡ ॥

ਓਝਲ, ਸਃ—ਅੰਦਰਲੇ ਖਾਨੇ, ਪਰਦਾ, ਏਕਾਂਤ ॥

ਓਝੜੀ, ਸਃ—ਆਂਦਰਾਂ ॥

ਓਟ, ਸਃ—ਸਹਾਰਾ, ਆਸਰਾ, ਸ਼ਰਣ, ਪਰਦਾ, ਛਾਉਂ, ਓਹਲਾ ॥

ਓੱਠੀ, ਪੁਃ—ਉਠਾਂ ਵਾਲਾ ॥

ਓਤ, ਵਿਃ—ਜਿਸ ਮਨੁੱਖ ਦਾ ਘਰ ਘਾਟ ਨਾ ਹੋਵੇ, ਜੋ ਥਾਂ ਥਾਂ ਫਿਰੇ ॥

ਓਡਾ, ਪੁਃ
ਓਡੀ, ਸਃ } ਵਿਃ—ਉਸ ਜਿੱਡਾ ਜਾਂ ਜਿੱਡੀ ॥

ਓਡਾ ਕੇਡਾ, ਪੁਃ
ਓਡੀ ਕੇਡੀ, ਸਃ } ਵਿਃ-ਓਡਾ ਜਾਂ ਓਡੀ ਹੀ, ਨਾਂ ਛੋਟਾ ਨਾ ਵੱਡਾ, ਨਾਂ ਛੋਟੀ ਨਾਂ ਵੱਡੀ ॥

ਓਢਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਕੱਪੜਾ ਪਾਉਣਾ, ਪਹਿਨਣਾ ॥

ਓਢਣੀ, ਸਃ—ਤ੍ਰੀਮਤਾਂ ਦੀ ਲੈਣ ਵਾਲੀ ਛੋਟੀ ਜੇਹੀ ਚਾਦਰ ਆਦਿਕ ॥

ਓਢਾ, ਪੁਃ—ਘੋੜੇ ਦੀ ਪੇਟੀ ਦੇ ਸਿਰੇ ਤੇ ਲੱਗਾ ਹੋਇਆ ਚੰਮ ਦਾ ਟੋਟਾ ॥

ਓਤਨਾ, ਵਿਃ—ਉੱਨਾਂ, ਉਸ ਜਿੰਨਾ ॥

ਓੱਥੇ, ਕ੍ਰਿਃ-ਵਿਃ—ਉੱਥੇ, ਉਸ ਥਾਂ ਤੇ, ਉਸ ਜਗਾ ਪਰਲੋਕ ਵਿੱਚ, ਉਸ ਹਾਲਤ ਵਿੱਚ ॥

ਓੱਥੋਂ, ਕ੍ਰਿਃ-ਵਿਃ—ਉਸ ਥਾਂ ਤੋਂ ॥

ਓਦਰ ਜਾਣਾ
ਓਦਰਨਾ } ਕ੍ਰਿਃ—ਉਦਾਸ ਹੋਣਾ, ਜੀ ਥੋੜਾ ਹੋਣਾ, ਦਿਲ ਢੈ ਜਾਣਾ ॥

ਓਦਰਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ: ਦਿਲ ਥੋੜਾ ਕਰਨਾ, ਉਦਾਸ ਕਰਨਾ ॥

ਓਦਰੂ, ਪੁ:—ਉਦਾਸ, ਜਿਸ ਦਾ ਦਿਲ ਥੋੜਾ ਹੋ ਜਾਏ ॥

ਓਦੂੰ, ਕ੍ਰਿ:-ਵਿ:—ਉਸ ਵੇਲੇ ਤੋਂ ॥

ਓਦੋਂ, ਕ੍ਰਿ:-ਵਿ:—ਤਦੋਂ, ਉਸ ਵੇਲੇ ॥

ਓੱਧਰ, ਕ੍ਰਿ:-ਵਿ:—ਉਸ ਪਾਸੇ, ਉਤ ਵੱਲ, ਓੱਤਲ ॥

ਓੱਧਰਲਾ, ਵਿ:—ਉਸ ਪਾਸੇ ਦਾ, ਓੱਤਲ ਦਾ ॥

ਓੱਧਰੋਂ, ਕ੍ਰਿ:-ਵਿ:—ਉਸ ਪਾਸਿਓਂ, ਓੱਤਲੋਂ ॥

ਓਨ, ਪੜ:—ਉਸ ਨੇ, ਓਹ ਨੇ ॥

ਓੱਨਾ, ਪੁ:— / **ਓੱਨੀ,** ਸ:— } ਉੱਨਾ, ਉਸ ਜਿੰਨਾ, ਉਤਨਾ, ਉਸ ਜਿੰਨੀ, ਉਤਨੀ ॥

ਓੱਨਾ ਕਿੰਨਾ, ਪੁ:— / **ਓੱਨੀ ਕਿੰਨੀ,** ਸ:— } ਵਿ:—ਓਨਾਂ ਜਾਂ ਓਨੀਂ ਹੀ, ਨਾ ਘੱਟ ਨਾ ਵੱਧ ॥

ਓਪਰਾ, ਵਿ:—ਪਰਦੇਸੀ, ਪਖਲਾ, ਪਰਾਇਆ ॥

ਓਪਰਾਹਣਾ, ਅਵ:—ਉੱਪਰ, ਉੱਤੇ ॥

ਓਪਲਾ, ਪੁ:—ਸੁੱਕੇ ਗੋਹੇ (ਬਾਲਣ ਵਾਸਤੇ) ॥

ਓਬਲ, ਪੁ:—"ਓਗਲ" ਵੇਖੋ ॥

ਓਬਾਰਾ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਪੰਖੇਰੂ ਜਿਸ ਦੇ ਖੰਭਾਂ ਨੂੰ ਕਲਗੀ ਵਾਸਤੇ ਵਰਤਦੇ ਹਨ ॥

ਓਭੜ, ਵਿ:—ਨਾ ਵਾਕਫ਼, ਅਣਜਾਣ, ਭੋਲਾ ॥

ਓਮ, ਪੁ:—ਅਖਰ ਓਂ ਜੋ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਦਾ ਨਾਉਂ ਹੈ ॥

ਓਮਾਹੜਾ, ਪੁ:—ਇਸ਼ਕ ਹੋਣਾ, ਪ੍ਰੀਤ ਲੱਗਣਾ ॥

ਓਮੀ, ਪੁ:—ਉੱਮੀ, ਅਨਪੜ੍ਹ ਆਦਮੀ ॥

ਓਰ, ਸ:—ਵੱਲ, ਪਾਸਾ, ਤਰਫ਼ ॥

ਓਲ, ਸ:—ਜਾਮਨੀ ਵਿੱਚ ਦਿੱਤਾ ਹੋਇਆ ਮਨੁੱਖ ॥

ਓਲਾ, ਪੁ:—ਗੜਾ, ਖੰਡ ਦਾ ਗੋਲਾ ਜਿਸ ਨੂੰ ਘੋਲ ਕੇ ਸ਼ਰਬਤ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਇੱਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਮਠਿਆਈ ॥

ਓਲ੍ਹਾ, ਪੁ:—"ਓਹਲਾ" ਵੇਖੋ ॥

ਓਲ੍ਹਾ ਚੋਲ੍ਹਾ, ਪੁ:—ਲੁਕਾਉ, ਛਪਾਉ, ਓਲੇ ਹੋ ਕੇ ਲੋਕਾਂ ਤੋਂ ਪਰੋਖੇ ਆਪਣੇ ਲਈ ਚੰਗੇ ਚੋਸੇ ਬਣਾਉਣ ਵਾਲਾ ॥

ਓਲ੍ਹੂ, ਪੁ:—ਵਗਦੇ ਖੂਹ ਦੀ ਧਾਰ ਪੈਣ ਵਾਲੀ ਥਾਂ, ਰਖੌਣਾ ॥

ਓਵੇਂ / **ਓਂਵੇਂ** } ਕ੍ਰਿ:-ਵਿ:-ਉਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਓੱਕਰ, ਝੱਟ ਪੱਟ, ਝਬਦੇ ਹੀ ॥

ਓਵੇਂ ਕਿਵੇਂ ਕ੍ਰਿ:-ਵਿ:—ਜਿਵੇਂ ਅੱਗੇ ਸੀ ਤਿਵੇਂ ॥

ਓੜਕ, ਪੁ:-(ਸ:) ਅੰਤ, ਛੇਕੜ ॥

ਕ੍ਰਿ:-ਵਿ:—ਅੰਤ ਨੂੰ, ਛੇਕੜ, ਅਖੀਰ ਵਿੱਚ, ਤਾਂ ਬੀ, ਫੇਰ ਬੀ ॥

ਓੜਕ ਹੋ ਜਾਣੀ (ਹੋਣੀ), ਕ੍ਰਿ:—ਅੰਤ ਹੋਣੀ, ਕਿਸੇ ਗੱਲ ਦੀ ਹੱਦ ਹੋ ਜਾਣੀ ॥

ਓੜਕ ਛੋਹ੍ਹਾ ਵਿ: ਜਿਸ ਦਾ ਕੋਈ ਆਸਰਾ ਨਾ ਹੋਵੇ ॥

ਓੜ੍ਹ ਬਹੋੜ੍ਹ, ਪੁ:—ਹੁਮਾਇਤੀ, ਸਹਾਈ, ਔਖੇ ਵੇਲੇ ਮਦਤ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ॥

ਅ, ਪੁ:—ਗੁਰਮੁਖੀ ਪੈਂਤੀ ਦਾ ਦੂਜਾ ਅੱਖਰ, ਐੜਾ ॥

ਅਉਤਾਰ, ਪੁ:—ਅਵਤਾਰ, ਉਤਾਰ, ਉਤਰਨ ਵਾਲਾ, ਪਰਮੇਸਰ ਦਾ ਸਰਗੁਨ ਰੂਪ, ਈਸ਼ੂਰ ਯਾ ਦੇਵਤਾ ਜੋ ਸਰੀਰ ਧਾਰ ਕੇ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਪਰਗਟ ਹੋਵੇ (ਹਿੰਦੂ ਰਾਮ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਆਦਿਕ ਦਸ ਅਉਤਾਰ ਮੰਨਦੇ ਹਨ)—ਧਰਮਾਤਮਾ ਆਦਮੀ, ਵੱਡਾ ਮਸ਼ਹੂਰ ਆਦਮੀ ॥
ਦੁਸ਼ਟ, ਲੜਾਕਾ, ਭੈੜਾ ਮਨੁੱਖ ॥

ਅਉਤਾਰੀ, ਵਿ:—ਅਉਤਾਰ ਧਾਰਨ ਵਾਲਾ ॥

ਅਉਤਾਰੀ ਜੀ, ਪੁ:—ਧਰਮਾਤਮਾ, ਭਗਤੀ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਆਦਮੀ ॥

ਅਊਟ, ਵਿ:—ਕ੍ਰਿਕਟ ਦੀ ਖੇਡ ਵਿੱਚ ਜਿਸ ਦੀ ਬਾਜੀ ਮੁੱਕ ਜਾਵੇ॥ (ਹੋਣਾ, ਕਰਨਾ)

ਅਇੜਾ, ਪੁ:—"ਐੜਾ" ਵੇਖੋ ॥

ਅਈ, ਅਵ:—ਪਜਾਰ ਜਾਂ ਦੁਰਕਾਰਨ ਦੀ ਅਵਾਜ, ਦੁਖ ਦੇ ਵੇਲੇ ਦੀ ਅਵਾਜ, ਹਾਇ, ਊਈ ॥

ਅਈਂ, ਕ੍ਰਿ:-ਵਿ:—'ਐਈਂ' ਵੇਖੋ ॥

ਅਸਿਸਾ
ਅਸਾਂਸਾ } ਵਿ:—ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਸੈਸਾ, ਚਿੰਤਾ, ਫਿਕਰ ਜਾਂ ਡਰ ਨਾਂ ਹੋਵੇ ॥

ਅੰਸ, ਸ:—ਹਿੱਸਾ, ਭਾਗ, ਟੋਟਾ, ਹੱਕ, ਸਤ, ਬਦਾ, ਉਲਾਦ, ਸੰਤਾਨ ॥

ਅਸ਼ਕ, ਪੁ:—ਇਸ਼ਕ, ਪ੍ਰੇਮ, ਪ੍ਰੀਤ, ਪਿਆਰ, ਬਹੁਤ ਮਹੱਬਤ ॥

ਅਸ਼ਕ ਪੇਚਾ, ਪੁ:—ਇਕ ਤਰਾਂ ਦਾ ਫੁੱਲ ॥

ਅਸ਼ਕਤ, ਸ:—ਕਮਜੋਰੀ, ਅਸਮਰਥ, ਨਾਤਾਕਤੀ॥

ਅਸਕਤ, ਵਿ:—ਪਿਆਰ ਕਰਨ ਵਾਲਾ, ਮੁਸ਼ਤਾਕ, ਪ੍ਰੇਮ ਵਿਚ ਮਗਨ ॥

ਅਸਕਤਣ, ਸ:—ਕਮਜੋਰ ਤੀਮਤ, ਕੰਮ ਨਾ ਕਰਨ ਵਾਲੀ, ਸੁਸਤ ॥

ਅਸਕਤੀ, ਪੁ:—ਕਮਜੋਰ, ਸੁਸਤ, ਆਲਸੀ ਆਦਮੀ ॥

ਵਿ:—ਕਮਜੋਰ, ਨਿਰਬਲ, ਨਮਰਦ ॥

ਅਸਕਰ, ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—ਅਕਸਰ, ਬਾਹਲਾ, ਬਹੁਤ ਵਾਰ, ਕਈ ਵਾਰ॥

ਵਿ:—ਬਹੁਤ, ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ, ਕਈ ॥

ਅਸਕੂਲ, ਪੁ:—ਸਕੂਲ, ਮਦਰਸਾ, ਪਾਠਸ਼ਾਲਾ ॥

ਅਸ਼ਕੇ
ਅਸ਼ਕੇ ਓਏ } ਅਵ:—ਬੱਲੇ, ਵਾਹ ਵਾਹ, ਸ਼ਾਬਾਸ਼ੇ ॥

ਅਸਿੰਖ, ਵਿ:—ਅਨਗਿਨਤ, ਅਨੇਕ ॥

ਅਸਿੰਗ, ਵਿ:—ਜਿਸਦਾ ਸੰਗੀ ਨਾ ਹੋਵੇ, ਅਕੱਲਾ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਸੰਗ ਨਾ ਹੋਵੇ, ਨਿਲੱਜ, ਬੇਸ਼ਰਮ, ਬੇ ਧੜਕ, ਅਸੰਸਾ ॥

ਅਸਰੀਪ, ਸ:—ਇਕ ਬੂਟੀ, ਇਕ ਦੁਆਈ, ॥

ਅਸਿੰਗ
ਅਸਿੰਗਤ } ਪੁ:—ਖੋਟੀ ਸੰਗਤ, ਬੁਰੀ ਸੁਹਬਤ ॥ ਸ:—ਮੰਦੇ ਸਾਥੀ ॥

ਅਸਟੰਟ, ਪੁ:—ਵੱਡੇ ਅਫ਼ਸਰ ਦੇ ਥੱਲੇ ਛੋਟਾ ਅਫ਼ਸਰ ॥

ਅਸ਼ਟਪਦੀ, ਸ:—ਅੱਠਾਂ ਪਦਾਂ ਵਾਲਾ ਛੰਦ ॥

ਅਸ਼ਟ ਭੁਜੀ, ਸ:—ਅੱਠਾਂ ਬਾਹਵਾਂ ਵਾਲੀ ਦੇਵੀ ॥

ਅਸ਼ਟਮ ਪਸ਼ਟਮ, ਪੁ:—ਇੱਧਰ ਉੱਧਰ ਦੀਆਂ ਗੱਪਾਂ, ਚੰਗੀਆਂ ਮੰਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ, ਬਕਵਾਦ ਛੋਟੀਆਂ ਮੋਟੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ॥

ਅਸ਼ਟਮੀ, ਸ:—ਅੱਠਵੀਂ ਥਿੱਤ, ਅੱਠੋਂ । ਜਨਮ ਅਸ਼ਟਮੀ–ਉਹ ਅਸ਼ਟਮੀ ਜਦੋਂ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਮਹਾਰਾਜ ਨੇ ਜਨਮ ਲਿਆ। ਭਾਦੋਂ ਦੇ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨਾ ਪੱਖ ਦੀ ਅੱਠੋਂ ॥

ਅਸਟਾ
ਅਸਠਾ } ਵਿ:—ਬੇਤਰਸ, ਬੇਰੈਹਮ, ਨਿਰਦਈ, ਸਖਤ, ਕਠੋਰ ॥

ਅਸਟਾਈ, ਸ:—ਬੇਰੈਹਮੀ, ਬੇਤਰਸੀ, ਸਖ਼ਤੀ ॥

ਅਸ਼ਟਾਮ, ਪੁ:—ਸਰਕਾਰੀ ਨਿਸ਼ਾਨ ਵਾਲਾ ਕਾਗਤ, ਟਿਕਟ ॥

ਅਸਟੀਸ਼ਨ
ਅਸਟੇਸ਼ਨ } ਪੁ:—ਰੇਲ ਘਰ, ਸਟੇਸ਼ਨ, ਟੇਸ਼ਨ ॥

ਅਸਤ, ਪੁ:—ਮੁਰਦੇ ਦੀਆਂ ਸੜੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਹੱਡੀਆਂ ਸ੍ਹਾਂ ਸੁਆਹ, ਸੂਰਜ ਦਾ ਡੁਬਣਾ, ਤ੍ਰਿਕਾਲਾਂ, ਪੱਛਮ ਦਾ ਪਾਸਾ ॥

ਅਸਤ ਅਸਤ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਆਗਤ ਭਾਗਤ ਕਰਨੀ, ਖੇਚਲ ਕਰਨੀ, ਸੁਖ ਸਾਂਦ ਪੁੱਛਣੀ ॥

ਅਸਤ ਬੇ ਅਸਤ ਬਕਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਬਕਵਾਦ ਕਰਨਾ, ਅਬਾ ਤਬਾ ਬਕਣਾ ॥

ਅਸੱਤ, ਪੁ:—ਝੂਠ, ਕੂੜ, ਝੂਠੀ ਗੱਲ, ਖੋਟ, ਭੁੱਲ, ਅਧਰਮ, ਝੂਠੀ ਦੁਨੀਆਂ ॥

ਅਸਤ ਹੋਣਾ
ਅਸਤਣਾ } ਕ੍ਰਿ:—ਡੁਬਣਾ, ਅਲੋਪ ਹੋਣਾ, ਛਿਪਣਾ ॥

ਅਸਤ ਬਾਜ, ਪੁ:—ਅੱਗ ਦੇ ਤਮਾਸ਼ੇ ਵਿਖਾਉਣ ਵਾਲਾ ॥

ਅਸਤ ਬਾਜੀ, ਸ:—ਅੱਗ ਦੀ ਖੇਡ, ਅੱਗ ਦੇ ਤਮਾਸ਼ੇ, ਅਨਾਰ, ਮਤਾਬੀ, ਟੋਟਕਾ ਆਦਿਕ ਸੜਨ ਵਾਲੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ (ਅਸਤਬਾਜੀ ਚਲਾਉਣੀ) ॥

ਅਸਤਰ, ਪੁ:—ਅੰਦਰਸ ਕੱਪੜੇ ਦੇ ਅੰਦਰ ਲੱਗਾ ਹੋਇਆ ਕੱਪੜਾ ॥

ਖੱਚਰ, ਸ਼ਰਾਰਤੀ ਆਦਮੀ ॥

ਅਸਤਰ ਕਾਰੀ, ਸ:—ਪਲਸਤਰ ਕਰਨਾ, ਪਲਸਤਰ ਦਾ ਕੰਮ ॥

ਅਸਤਰ ਬਸਤਰ, ਪੁ:—ਕਈ ਭਾਂਤ ਦੇ ਕਪੜੇ, ਅਨੇਕ ਤਰਾਂ ਦਾ ਸੁਕਾ ਮਾਲ ॥

ਅਸਤਾਉਣਾ
ਅਸਤਾ ਜਾਣਾ } ਕ੍ਰਿ:—ਠਹਿਰ ਜਾਣਾ, ਅਟਕ ਜਾਣਾ, ਅਰਾਮ ਕਰਨਾ, ਚੁਪ ਕੀਤੇ ਖਲੋ ਰਹਿਣਾ॥

ਅਸਤਾਵੜਾ
ਅਸਤਾਵਾ } ਪੁ:—ਟੂਟੀ ਵਾਲਾ ਗੜਵਾ, ਲੋਟਾ (ਨਮਾਜੀਆਂ ਦਾ) ॥

ਅਸਤਿਆ, ਵਿ:—ਚੌਂਧਿਆ, ਅਲੋਪ ਹੋਇਆ ੨ ॥

ਅਸਤੀਆਂ, ਸ: (ਬਹੁ:) ਮੁਰਦੇ ਦੀਆਂ ਸੜੀਆਂ ਹੱਡੀਆਂ ॥

ਅਸਤੀਕ, ਪੁ:—ਸੱਪਾਂ ਦਾ ਰਾਜਾ, ਇਕ ਰਿਖੀ ॥

ਅਸਤੀਨ, ਸ:—ਬਾਹੁਲੀ (ਝੱਗੇ ਆਦਿਕ ਦੀ) ॥

ਅਸਤੀਫਾ, ਪੁ:—ਨੌਕਰੀ ਛੱਡਣ ਦੀ ਅਰਜੀ ॥

ਅਸਤੁਤ, ਸ:—ਉਸਤਤ, ਵਡਿਆਈ ।

ਅਸੰਤੋਖ, ਪੁ:—ਸੰਤੋਖ ਨਾ ਹੋਣਾ, ਬੇਸਬਰੀ, ਲਾਲਚ, ਲੋਭ ॥

ਅਸੰਤੋਖਣ, ਸ:—ਸੰਤੋਖ ਨਾ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਤ੍ਰੀਮਤ, ਮਰੂੰ ਮਰੂੰ ਕਰਨ ਵਾਲੀ, ਬੇ ਸਬਰ, ਦੁਖੀ ।

ਅਸੰਤੋਖੀ, ਪੁ:—ਸੰਤੋਖ ਨਾ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਆਦਮੀ, ਬੇ ਸਬਰ, ਦੁਖੀ ਮਰਦ ॥

ਅਸੰਤੋਖੀਆ, ਪੁ:—"ਅਸੰਤੋਖੀ" ਵੇਖੋ ॥

ਅਸਤੋਤ੍ਰ, ਪੁ:—ਉਸਤਤ ਜਾਂ ਵਡਿਆਈ ਦੇ ਸਲੋਕ ॥

ਅਸਥਰ
ਅਸਥਾਵਰ } ਵਿ:—"ਅਸਥਿਰ" ਵੇਖੋ ॥

ਅਸਥਾਨ, ਪੁ:—ਥਾਂ, ਜਗਾ, ਘਰ, ਬੈਠਕ, ਡੇਰਾ, ਮਕਾਨ, ਮੰਦਰ, ਆਸ਼ਰਮ ॥

ਅਸਥਾਪਨ, ਪੁ:—ਠਹਿਰਾਉਣ, ਰੱਖਣ ਜਾਂ ਅਟਕਾਉਣ ਦਾ ਕੰਮ।

ਅਸਥਾਪਨ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਠਹਿਰਾਉਣਾ, ਅਟਕਾਉਣਾ, ਰੱਖਣਾ, ਕਾਇਮ ਕਰਨਾ, ਮੰਦਰ ਵਿੱਚ ਮੂਰਤ ਰੱਖਣੀ ॥

ਅਸਥਾਵਰ, ਵਿ:—"ਅਸਥਿਰ" ਵੇਖੋ ॥

ਅਸਥਿਰ, ਵਿ:—ਥਿਰ, ਪਕਾ, ਖੜ੍ਹਾ ਹੋਇਆ, ਨ ਹਿੱਲਣ ਵਾਲਾ, ਕਾਇਮ, ਬਹੁਤ ਚਿਰ ਰਹਿਣ ਵਾਲਾ, ਨਾਸ ਨ ਹੋਣ ਵਾਲਾ ॥

ਅਸਥਿਤ, ਵਿ:—ਠਹਿਰਿਆ ਹੋਇਆ, ਕਾਇਮ ਲੱਗਾ ਹੋਇਆ ॥

ਅਸਥਲ, ਵਿ:—ਵੱਡਾ, ਮੋਟਾ, ਭਾਰਾ ॥

ਅਸ਼ਨਾ, ਪੁ:— / ਸ:— } ਮਿਤ੍ਰ, ਯਾਰ, ਵਾਕਫ, ਆਸ਼ਕ ਧਗੜਾ, ਕੋਈ ਮਰਦ ਜੋ ਕਿਸੇ ਤ੍ਰੀਵੀਂ ਨਾਲ ਰਹਿੰਦਾ ਹੋਵੇ ਜਾਂ ਕੋਈ ਤ੍ਰੀਵੀਂ ਜੋ ਕਿਸੇ ਮਰਦ ਨਾਲ ਰਲੀ ਹੋਈ ਹੋਵੇ ॥

ਵਿ:—ਵਾਕਫ, ਜਾਣੂ ॥

ਅਸ਼ਨਾਈ, ਸ:—ਵਾਕਫੀ, ਦੋਸਤੀ, ਯਰਾਨਾ, ਸਾਂਝ, ਜਾਣ ਪਛਾਣ ॥

ਅਸ਼ਨਾਨ, ਪੁ:—ਨ੍ਹਾਉਣਾ ਧੋਣਾ, ਪਿੰਡੇ ਉਪਰ ਪਾਣੀ ਪਾਕੇ ਪਵਿਤ੍ਰ ਹੋਣਾ, ਗੁਸਲ ॥

ਗੰਗਾ ਅਸ਼ਨਾਨ, ਪੁ:—ਗੰਗਾ ਵਿੱਚ ਨ੍ਹਾਉਣਾ ॥ (ਪੁੰਨ ਸਮਝਕੇ)

ਪੰਜ ਅਸ਼ਨਾਨਾ ਪੁ:—
ਪੰਜ ਅਸ਼ਨਾਨੀ ਸ:— } ਮੂੰਹ ਅਤੇ ਹੱਥ ਪੈਰ ਧੋਣੇ ॥

ਅਸ਼ਨਾਨਣ, ਸ:—ਨਿੱਤ ਅਸ਼ਨਾਨ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਤ੍ਰੀਮਤ। ਪੁੰਨ ਖੱਟਣ ਲਈ ਜਾਂ ਪਾਪ ਦੂਰ ਕਰਨ ਲਈ ਨ੍ਹਾਉਣ ਵਾਲੀ ਇਸਤ੍ਰੀ ॥

ਅਸ਼ਨਾਨੀ, ਪੁ:—ਨਿੱਤ ਅਸ਼ਨਾਨ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਆਦਮੀ, ਪਾਪ ਦੂਰ ਕਰਨ ਲਈ ਜਾਂ ਪੁੰਨ ਖੱਟਣ ਲਈ ਨ੍ਹਾਉਣ ਵਾਲਾ ਮਰਦ ॥

ਅਸਪਾਤ, ਪੁ:—ਚੰਗਾ, ਸੁੱਧ ਕੀਤਾ ਹੋਇਆ ਲੋਹਾ। ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦਾ ਫੁਲਾਦ ॥

ਅਸਪਾਤੀ, ਵਿ:—ਚੰਗੇ ਲੋਹੇ ਦਾ ਬਣਿਆ ਹੋਇਆ ॥

ਅਸਬਰਗ, ਪੁ:—'ਆਸ' ਰੁਖ ਦਾ ਪੱਤਾ ॥

ਅਸਬਾਬ, ਪੁ:—ਮਾਲ ਮਤਾ, ਲੀੜਾ ਲੱਤਾ, ਟੂਮ ਟੱਲਾ, ਘਰ ਦੀਆਂ ਵਸਤਾਂ ॥

ਅਸੰਭਵ, ਵਿ:—ਅਨਹੋਣੀ, ਅਚਰਜ, ਅਨੋਖਾ ਜੋ ਅਕਲ ਵਿੱਚ ਨਾ ਆਵੇ ॥

ਅਸਮਝ, ਵਿ:—ਬੇ ਅਕਲ, ਬੇ ਸਮਝ, ਮੂਰਖ ॥

ਅਸਮਰਥ, ਅਸਮਰਥੀ ਵਿ:—ਕਮਜ਼ੋਰ, ਨਿਰਬਲ, ਨਾਮਰਦ ਨਤਾਕਤ, ਨਲੈਕ ।

ਅਸਮਰਥਨ, ਸ:— **ਅਸਮਰਥੀ,** ਪੁ:— ਕਮਜ਼ੋਰ, ਨਤਾਕਤ ਤੀਵੀਂ ਜਾਂ ਮਰਦ ॥

ਅਸਮਾਨ, ਪੁ:—ਅਕਾਸ, ਅਗਾਸ, ਅੰਬਰ ॥

ਅਸਮਾਨ ਥੋਂ ਡਿੱਗਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਅੰਬਰੋਂ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਡਿਗਣਾ, ਬੱਦਲਾਂ ਤੋਂ ਪੈਣਾ, ਨਲੈਕ ਸਮਝੇ ਜਾਣਾ, ਨਿਰਾਦਰੀ ਹੋਣੀ, ਹੌਲੇ ਹੋਣਾ ॥

ਅਸਮਾਨ ਦੇ ਤਾਰੇ ਤੋੜਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਕੰਮ ਕਾਜ ਵਿੱਚ ਬੜੇ ਹੁਸ਼ਿਆਰ ਜਾਂ ਚਲਾਕ ਹੋਣਾ, ਉਸਤਾਦੀ ਕਰਨਾ ॥

ਅਸਮਾਨ ਨਾਲ ਗੱਲਾਂ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਬਹੁਤ ਉੱਚਾ ਹੋਣਾ, ਬੜਾ ਜਾਂ ਬਲਵਾਨ ਜਾਪਣਾ ॥

ਅਸਮਾਨੀ, ਵਿ:—ਅਸਮਾਨ ਵਾਲਾ, ਸੁਰਗ ਵਾਲਾ, ਅਸਮਾਨ ਦੇ ਰੰਗ ਦਾ ॥

ਅਸਮਾਨੀ ਖੂਹ, ਪੁ:—ਜਿਸ ਖੂਹ ਦੀ ਮਾਹਲ ਤੇ ਟਿੰਡਾਂ ਬਹੁਤ ਉੱਚੀਆਂ ਚਲਦੀਆਂ ਹੋਣ ॥

ਅਸਮਾਨੀ ਗੋਲਾ, ਪੁ:—ਰੱਬ ਵੱਲੋਂ ਆਈ ਹੋਈ ਬਿਪਤਾ, ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਦੀ ਕਰੋਪੀ ॥ ਬਦਮਾਸ਼ ਆਦਮੀ ॥

ਅਸਮਾਨੋਂ ਡਿੱਗੀ ਖੂਹ ਡਡਿੱਗੀ, ਵਿ:—ਵੱਡੇ ਦਰਜੇ ਤੋਂ ਡਿਗਕੇ ਜੋ ਨੀਵੇਂ ਤੇ ਆਵੇ ॥

ਅਸਮੇਧ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਜੱਗ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਘੋੜੇ ਦੀ ਬਲੀ ਦੇਂਦੇ ਹਨ । ਇਹ ਜੱਗ ਬੜਾ ਭਾਰਾ ਜੱਗ ਹੈ ਅਤੇ ਰਾਜੇ ਮਹਾਰਾਜੇ ਕਰਦੇ ਸਨ ॥

ਅਸਯਾ, ਵਿ:—ਆਪੇ ਉੱਗਿਆ ਹੋਇਆ (ਬੂਟਾ) ॥

ਅਸਰ, ਪੁ:—ਅਸੁਰ, ਰਾਖਸ, ਦੈਂਤ, ਨਿਸ਼ਾਨ, ਗੁਣ, ਫਲ, ਨਤੀਜਾ ॥

ਅਸਰ ਪਸਰ, ਵਿ:—ਬਿਅਰਥ, ਤੁੱਛ, ਨਕਾਰਾ, ਨਿਕੰਮਾ ॥

ਅੱਸਰ, ਪੁ:—ਯਾ ਸ:—ਜੁਆਨ । ਆਪ ਹੁਦਰਾ(ਰੀ)

ਅਸਰਣ, ਵਿ:—ਜਿਸ ਦੀ ਕਿਤੇ ਸ਼ਰਨ ਜਾਂ ਸਹਾਰਾ ਨਹੀਂ, ਨਿਰਾਸਰਾ ॥

ਅਸ਼ਰਾਫ, ਪੁ:—ਭਲਾ ਮਾਨਸ, ਉੱਚੀ ਕੁਲ ਦਾ ਜਾਂ ਉੱਚੀ ਪਦਵੀ ਦਾ ਆਦਮੀ ॥

ਵਿ:—ਕੁਲੀਨ, ਕੁਲ ਵੰਤ, ਸਰੇਸ਼ਟ, ਇੱਜ਼ਤ ਵਾਲਾ, ਧਰਮਾਤਮੀ, ਨੇਕ, ਭਲਾ, ਸੀਲਵਾਨ, ਗਰੀਬ, ਹਲੀਮ, ਭੋਲਾ ॥

ਅਸ਼ਰਾਫਤੱ, ਸ:—ਭਲਿਆਈ, ਨੇਕੀ, ਭਲਮਣਸਊ, ਇੱਜ਼ਤ, ਮਾਨ, ਸ਼ੀਲ, ਗਰੀਬੀ, ਹਲੀਮੀ ॥

ਅਸਰਾਲ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਵੱਡਾ ਸੱਪ, ਮਗਰ ਮੱਛ ॥

ਅਸਲ, ਵਿ:—ਠੀਕ ਠੀਕ, ਸੱਚਾ, ਖੋਟ ਤੋਂ ਬਿਨਾ ਖਰਾ, ਸਾਊ ॥

ਪੁ:—ਜੜ੍ਹ, ਮੂਲ, ਉਹ ਰਕਮ ਜਿਸ ਉੱਤੇ ਬਿਆਜ ਪਏ, ਸਚਿਆਈ ॥

ਅਸਲਾ, ਵਿ:—ਅਸਲ ਦਾ, ਖਰਾ ॥

ਅਸਲੀ, ਵਿ:—ਠੀਕ, ਸੱਚਾ, ਖੋਟ ਤੋਂ ਬਿਨਾ, ਖਰਾ ਮੁੱਢ ਦਾ, ਨਖਾਲਸ ॥

ਅਸਲੇ ਮਸਲੇ, ਪੁ: (ਬਹੁ:)—ਵਿੱਲ ਮੱਠ, ਆਲੇ ਟੋਲੇ (ਕਰਨਾ) ॥

ਅਸਲੇਟ (ਅਸਲੇਟਾ), ਵੇਖੋ ਅਲਸੇਟ ਅਤੇ ਅਲਸੇਟੀ ॥

ਅਸਲੋਂ, ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—ਅਸਲ ਵਿਚ, ਅਸਲ ਤੋਂ ॥

ਅਸਵਾਰ, ਵਿ:—ਕਿਸੇ ਸਵਾਰੀ ਉੱਤੇ ਚੜ੍ਹਿਆ ਹੋਇਆ, ਘੁੜ ਚੜ੍ਹਾ, ਨਸ਼ਾ ਪੀਕੇ ਮਸਤ ਹੋਇਆ ਹੋਇਆ ॥

ਪੁ:—ਸਵਾਰੀ ਤੇ ਚੜ੍ਹਿਆ ਹੋਇਆ ਆਦਮੀ, ਘੁੜ ਚੜ੍ਹਾ ਸਿਪਾਹੀ, ਰਸਾਲੇ ਦਾ ਸਿਪਾਹੀ ॥

ਅਸਵਾਰ ਹੋਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਸ਼ਰਾਬ ਪੀ ਕੇ ਮਸਤ ਹੋਣਾ, ਕਿਸੇ ਉੱਤੇ ਜ਼ੋਰ ਪਾਉਣਾ ॥

ਅਸਵਾਰਾ, ਪੁ:—ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਦੀ ਬੀੜ, ਦਰ-ਬਾਰ, ਸਿੱਖਾਂ ਦਾ ਧਰਮ ਪੁਸਤਕ ॥

ਅਸਵਾਰੀ, ਸ:—ਸਵਾਰੀ, ਕੋਈ ਜਨੌਰ ਜਾਂ ਗੱਡੀ ਬੱਘੀ ਜਿਸ ਉੱਤੇ ਚੜ੍ਹਕੇ ਕਈ ਇਕ ਥਾਂ ਤੋਂ ਦੂਏ ਥਾਂ ਜਾਏ ਜਿਹਾ ਕਿ ਘੋੜਾ, ਹਾਥੀ, ਊਠ, ਯੱਕਾ, ਟਮ ਟਮ, ਬੱਘੀ ਆਦਿਕ, ਇਕ ਤਰਾਂ ਦੀ ਸਰਗਮ ਜਾਂ ਸੁਰ ॥

ਅਸਾਂ, ਪੜ:—"ਮੈਂ" ਦਾ ਬਹੁ ਬਚਨ, ਕਰਤਾ ਕਾਰਕ ॥

ਅਸਾਉਰੀ, ਸ:—ਆਸਾਵਰੀ, ਸਵੇਰ ਦੀ ਰਾਗਣੀ ਆਸਾ ਦੇ ਨਾਲ ਦੀ ॥

ਅਸਾਸਾ, ਪੁ:—ਘਰ ਦੀਆਂ ਵਸਤਾਂ, ਮਾਲ ਮਤਾ ਅਸਬਾਬ ॥

ਅਸਾਕ, ਪੁ: ਯਾ ਸ:—ਜਿਸ ਨਾਲ ਸਾਕਾਦਾਰੀ ਨਾ ਹੋਵੇ, ਸਾਕ ਨਾ ਹੋਣਾ ॥

ਅਸਾਖ, ਵਿ:—ਜਿਸਦੀ ਸਾਖ ਯਾ ਜਿਸਦਾ ਵਿਸਾਹ ਨਾ ਹੋਵੇ, ਬੇ ਈਮਾਨ, ਖੋਟਾ ॥

ਸ:—ਬੇ ਈਮਾਨ ॥

ਅਸਾਡਾ, ਪੜ:—'ਸਾਡਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਅਸਾਣ, ਵਿ:—ਸੌਖਾ, ਸੁਖਾਲਾ, ਸਹਿਜੇ ਹੋਣ ਵਾਲਾ ॥

ਅਸਾਧ, ਵਿ:—ਅਪਵਿਤ੍ਰ, ਖੋਟੇ ਦਿਲ ਵਾਲਾ, ਚੋਟਾ, ਨਾ ਪੂਰਾ ਹੋਇਆ ਹੋਇਆ, ਨਾ ਨਜਿ-ਠਿਆ ਹੋਇਆ, ਅਲਹੋਲਾ, ਜਿਸਦੀ ਪ੍ਰਤੀਤ ਨ ਆਵੇ। ਡਾਢਾ ਮਾਂਦਾ, ਜਿਸਦਾ ਇਲਾਜ ਨ ਹੋ ਸਕੇ ॥

ਅਸਾਨ, ਪੁ:—ਉਪਕਾਰ, ਭਲਿਆਈ, ਦੂਜੇ ਨਾਲ ਜੋ ਨੇਕੀ ਕੀਤੀ ਜਾਏ ॥

ਅਸਾਨੀ, ਸ:—ਸੁਖਾਲ, ਸੌਖ ॥

ਅਸਾਨੂੰ, ਪੜ:—ਸਾਨੂੰ, ਪ੍ਰਥਮ ਪੁਰਖ ਕਰਮ ਕਾਰਕ ਦਾ ਬਹੁ ਬਚਨ ॥

ਅਸਾਮੀ, ਪੁ: ਯਾ ਸ:—"ਸਾਮੀ" ਵੇਖੋ ॥

ਅਸਾਰ, ਵਿ:—ਅਨਸਾਰ, ਮੁਜਬ, ਕੱਚਾ, ਫੋਕਾ, ਬਿਅਰਥ, ਨਾਂ ਰਹਿਣ ਵਾਲਾ ॥

ਪੁ:—ਨਿਸ਼ਾਨ, ਕੰਧ ਦੀ ਚੁੜਾਈ ॥

ਅਸਾਵਰੀ, ਸ:—ਅਸਾਉਰੀ, ਇਕ ਸਵੇਰ ਦੀ ਰਾਗਣੀ ॥

ਅਸਿੱਧ, ਵਿ:—ਪੂਰਾ ਨ ਹੋਇਆ ੨, ਤਿਆਰ ਨਾ ਹੋਯਾ ੨, ਅਧੂਰਾ, ਝੂਠਾ, ਕਮਜ਼ੋਰ, ਨਕਾਰਾ ॥

ਅੱਸੀ, ਸਃ—ਹਥਿਆਰ ਜਾਂ ਭੱਦ ਆਦਿਕ ਦਾ ਤ੍ਰਿੱਖਾ ਕੰਢਾ ॥

ਅਸੀਂ, ਪੜਃ—ਪ੍ਰਥਮ ਪੁਰਖ ਦਾ ਕਰਤਾ ਕਾਰਕ ਬਹੁ ਬਚਨ, ਆਪਾਂ ॥

ਅੱਸੀਆ, ਅਸੀਹ, ਪੁਃ—ਅੱਸੀਵਾਂ ਵਰ੍ਹਾ ॥

ਅਸੀਸ, ਅਸੀਸੜੀ, ਸਃ—ਕਿਸੇ ਦਾ ਭਲਾ ਮੰਗਣਾ, ਅਸੀਰਬਾਦ, ਦੁਆ ॥

ਅਸੀਰਬਾਦ, ਸਃ—ਅਸੀਸ, ਦੁਆ ॥

ਅਸੀਲ, ਵਿਃ—ਕੁਲਵੰਤ, ਸਰੇਸ਼ਟ, ਅਸਲ ਦਾ, ਚੰਗੇ ਸੁਭਾਉ ਵਾਲਾ, ਹਲੀਮ, ਨੇਕ, ਥੜ੍ਹੇ ਜਿਗਰੇ ਵਾਲਾ, ਨਾ ਮੱਛਰਨ ਵਾਲਾ (ਜਿਹਾਕਿ ਅਸੀਲ ਮੁੰਡਾ ਯਾ ਅਸੀਲ ਘੋੜਾ) ॥

ਅੱਸੀਵਾਂ, ਅਸੀਮਾਂ, ਵਿਃ—ਅੱਸੀ ਦੀ ਗਿਣਤੀ ਪੂਰੀ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ॥

ਅਸੁਆਰ, ਪੁਃ—"ਅਸਵਾਰ" ਵੇਖੋ ॥

ਅਸੁਆਰੀ, ਸਃ—"ਅਸਵਾਰੀ" ਵੇਖੋ ॥

ਅਸੁੱਧ, ਵਿਃ—ਮੈਲਾ, ਅਪਵਿਤ੍ਰ, ਜਿਸ ਵਿਚ ਭੁੱਲ ਹੋਵੇ ॥

ਅਸੁਭ, ਵਿਃ—ਭੈੜਾ, ਬੁਰਾ, ਖੋਟੇ ਭਾਗਾਂ ਵਾਲਾ, ਨਹਿਸ, ਬੁਰੇ ਸ਼ਗਨ ਵਾਲਾ ॥

ਅੱਸੂ, ਪੁਃ—ਹਿੰਦੂਆਂ ਦੇ ਸਾਲ ਦਾ ਸੱਤਵਾਂ ਮਹੀਨਾ ॥

ਅਸੂਝ, ਵਿਃ—ਨਾ ਦਿਸਣ ਵਾਲਾ, ਮੂਰਖ, ਅਗਯਾਨੀ, ਅੰਨ੍ਹਾ ॥

ਅਸੂਲ, ਪੁਃ—ਨੇਮ, ਕੈਦਾ, ਰੀਤ, ਮਤ ॥

ਅਸੋਸੀਏਸ਼ਨ, ਪੁ—ਸਭਾ, ਮੰਡਲੀ, ਇਕੱਠ ॥

ਅਸੋਗ, ਸਃ—ਅਰਾਮ, ਸਾਂਤਿ, ਸੌਖ, ਮੌਜ, ਸੁਖ, ਅਨੰਦ, ਪਰਸੰਨਤਾ ॥

ਅਸੋਗੀ, ਵਿਃ—ਸੌਖਾ, ਮੌਜੀ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਕੋਈ ਕਲੇਸ਼ ਨਾ ਹੋਵੇ, ਪਰਸਿੰਨ ॥

ਅਸੋਚ, ਵਿਃ—ਜੋ ਸੋਚ ਵਿੱਚ ਨਾ ਆਵੇ, ਜੋ ਸੋਚ ਵਿਚਾਰ ਨਾਲ ਨਾ ਹੋ ਸਕੇ, ਜਿਸ ਦੀ ਕੋਈ ਚਿੰਤਾ ਯਾ ਪਰਵਾਹ ਨਾ ਕਰੇ ॥

ਅਸੋਚੀ, ਵਿਃ—ਬੇ ਪਰਵਾਹ, ਮੌਜੀ, ਸਦਾ ਪਰਸਿੰਨ, ਬੇ ਗਰਜ਼ ॥

ਅਸੋਭਾ, ਸਃ—ਅਪਜਸ, ਬਦਨਾਮੀ, ਭੈੜੀ ਸ਼ਕਲ, ਕੋਝਾ ਪਨ ॥

ਅਹ, ਪੜਃ—ਇਹ (ਸਾਮ੍ਹਣੇ ਦਿੱਸਣ ਵਾਲੀ ਸ਼ੈ ਵਾਸਤੇ ਬੋਲੀਦਾ ਹੈ) ॥

ਅਹੰਕਾਰ, ਪੁਃ—ਹੰਕਾਰ, ਗੁਮਾਨ, ਆਕੜ, ਹਉਮੈਂ, ਅਭਮਾਨ, ਗਰਬ, ਖੁਦੀ ॥

ਅਹੰਕਾਰੀ, ਪੁਃ—ਹੰਕਾਰ ਕਰਨ ਵਾਲਾ, ਆਕੜਬਾਜ਼, ਅਭਮਾਨੀ ॥

ਅਹੰਤਾ, ਸਃ—"ਅਹੰਕਾਰ" ਵੇਖੋ ॥

ਅਹਦ, ਪੁਃ—ਇਕਰਾਰ, ਹੁਕਮ, ਸਮਾ, ਜ਼ਮਾਨਾ ॥

ਅਹਦ ਨਾਮਾ, ਪੁਃ—ਰਾਜਿਆਂ ਜਾਂ ਪਾਤਸ਼ਾਹਾਂ ਦਾ ਕਰਾਰਨਾਮਾ ॥

ਅਹਬੂ, ਪੁਃ—ਤੱਤੀ ਰੇਤ ਵਿਚ ਥੋੜ੍ਹੇ ੨ ਭੁੱਜੇ ਹੋਏ ਸਿੱਟੇ (ਮਕਈ ਆਦਿਕਾਂ ਦੇ) ॥

ਅਹਬੂ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਰੇਤ ਵਿੱਚ ਸਿੱਟੇ ਕੁਝ ਕੁਝ ਭੁੰਨਣਾ ॥

ਅਹਲਕ, ਪੁ:—ਸੁਸਤੀ, ਆਲਸ, ਗਾਫ਼ਲੀ ॥

ਅਹਲਕਣ, ਸ:—ਸੁਸਤ ਤੀਮਤ, ਆਲਸਣ ॥

ਅਹਲਕਾਰ, ਪੁ:—ਹਾਕਮ, ਅਫ਼ਸਰ, ਵੱਡੇ ਵੱਡੇ ਸਰਕਾਰੀ ਨੌਕਰ ॥

ਅਹਲਕੀ, ਪੁ:—ਸੁਸਤ ਮਰਦ, ਆਲਸੀ ॥

ਅਹਾਂ, ਅਵ:—ਨਾ, ਨਹੀਂ, ਮੂਲੋਂ ਨਾ, ਖਿਲਕੁਲ ਨਾ, ਕਿਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਹੀਂ ॥

ਅਹਾ ਅਹਾ
ਅਹਾਹਾ } ਅਵ:—ਬੱਲੇ, ਸ਼ਾਬਾਸ਼ੇ, ਅਸ਼ਕੇ, ਵਾਹ ਵਾਹ ॥

ਅਹਾ ਜਿਹਾ, ਪੜ:—ਅਜੇਹਾ, ਏਹੋ ਜਿਹਾ ॥

ਅਹਾਰ, ਪੁ:—ਭੋਜਨ, ਖੁਰਾਕ, ਰਸਤ, ਰਿਜ਼ਕ ॥

ਅਹਾਰੀ, ਪੁ:—ਖਾਣ ਵਾਲਾ ॥

ਏਕ ਅਹਾਰੀ, ਪੁ:—ਅੱਠੀਂ ਪਹਿਰੀਂ ਇੱਕ ਵਾਰ ਰੋਟੀ ਖਾਣ ਵਾਲਾ ॥

ਅਹਿ, ਪੁ:—ਸੱਪ ॥

ਅਹਿਆ ਤਹਿਆ, ਅਵ:—ਐਵੇਂ ਕਿਵੇਂ ॥

ਅਹਿਣ, ਸ:—ਠੰਢ, ਸਰਦੀ, ਕੱਕਰ, ਬਰਫ਼, ਛੋਟੇ ਛੋਟੇ ਗੜੇ, ਟਿੱਡੀ, ਮੱਕੜੀ ॥

ਅਹਿਮ, ਪੁ:—ਹੌਸਲਾ, ਹਿੰਮਤ ॥

ਅਹਿਮਕ, ਵਿ: ਯਾ ਪੁ: —ਮੂਰਖ, ਬੇ ਸਮਝ ॥

ਅਹਿਮਕਤਾਈ ਸ:
ਅਹਿਮਕਪੁਣਾ ਪੁ: } ਮੂਰਖਤਾਈ, ਬੇ ਅਕਲੀ, ਬੇ ਸਮਝੀ ॥

ਅਹਿਮਕਾਈ, ਸ:—ਮੂਰਖਤਾਈ ਦੀ ਗੱਲ ਜਾਂ ਕੰਮ ਬੇ ਸਮਝੀ ॥

ਅਹਿਰਣ, ਸ:—ਲੋਹੇ ਦੀ ਬਣੀ ਹੋਈ ਇੱਕ ਚੌਰਸ ਭਾਰੀ ਚੀਜ਼ ਜਿਸ ਉੱਤੇ ਲੋਹਾ ਆਦਿਕ ਧਾਤਾਂ ਨੂੰ ਰੱਖਕੇ ਹਥੌੜੇ ਨਾਲ ਸੱਟਾਂ ਲਾਉਂਦੇ ਹਨ ॥

ਅਹਿਲ ਜੁਆਨੀ, ਸ:—ਭਰੀ ਜੁਆਨੀ, ਜਿਸ ਉਮਰ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਜ਼ੋਰ ਹੋਵੇ ॥

ਅਹੁ, ਪੜ:—ਉਹ ॥

ਅਹੂਤੀ, ਸ:—ਘਿਉ ਜਾਂ ਹੋਰ ਸਮਗ੍ਰੀ ਜੋ ਅਗਨ ਦੇਉਤਾ ਦੀ ਭੇਟ ਕਰਨ ਲਈ ਅੱਗ ਵਿਚ ਪਾਈ ਜਾਵੇ ॥

ਅੱਕ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਬੂਟਾ ਜਿਸ ਵਿੱਚੋਂ ਦੁੱਧ ਵਰਗਾ ਕੌੜਾ ਰਸ ਨਿਕਲਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਰੇਤਲੇ ਥਣਾਂ ਵਿਚ ਬਹੁਤ ਉਗਦਾ ਹੈ ॥
ਵਿ:—ਅੱਕ ਵਰਗਾ, ਕੌੜਾ ॥

ਅੱਕ ਚੋਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਦੁਖ ਦੇਣਾ ॥

ਅਕਸ, ਪੁ:—ਪਰਛਾਵਾਂ, ਛਾਯਾ, ਉਲਟ, ਨਕਲ, ਉਤਾਰਾ ॥

ਅੰਕਸ, ਪੁ:—"ਅੰਗਸ" ਵੇਖੋ ॥

ਅਕਸਮਾਤ, ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—ਅਚਾਨਚੱਕ, ਅਚਣਚੇਤ ॥

ਅਕਸਰ, ਵਿ: ਯਾ ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—ਬਹੁਤ, ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ, ਕਈ, ਬਹੁਤ ਵਾਰ, ਬਾਹਲਾ, ਅਸਕਰ ॥

ਅਕਸੀ ਤਸਵੀਰ, ਸ:—ਅਕਸ ਲੈ ਕੇ ਉਤਾਰੀ ਹੋਈ ਮੂਰਤ, ਫ਼ੋਟੋ ॥

ਅਕਹੱਤਰ, ਵਿ:—ਇਕ ਉੱਤੇ ਸੱਤਰ ॥

ਅਕਹੱਤਰਵਾਂ, ਵਿ:—ਇਕਹੱਤਰ ਦੀ ਗਿਣਤੀ ਪੂਰੀ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ॥

ਅਕਹਰਾ
ਅਕਹਰੀ } ਵਿ:—ਇਕ ਤਹਿ ਦਾ ਤੰਦ ਵਾਲਾ, ਇਕੱਲਾ, ਹਲਕਾ ॥

ਅਕਹਿਰਾ
ਅਕਹਿਰੀ } ਵਿ:—'ਅਕਹਰਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਅੱਕ ਟਿੱਡਾ, ਪੁ:—ਇਕ ਵੱਡਾ ਸਾਵਾ ਮੱਕੜ ॥

ਅਕੱਠ, ਪੁ:—'ਇਕੱਠ' ਵੇਖੋ ॥

ਅਕੱਠਾ, ਵਿ:—'ਇਕੱਠਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਅੱਕ ਜਾਣਾ
ਅੱਕਣਾ } ਕ੍ਰਿ:—ਤੰਗ ਆਉਣਾ, ਖਿਝ ਜਾਣਾ ਛਿੱਥੇ ਹੋਣਾ, ਸੜਨਾ, ਥੱਕ ਜਾਣਾ ॥

ਅਕਤਾਲੀ, ਵਿ:—ਇਕਤਾਲੀ, ਇੱਕ ਉੱਤੇ ਚਾਲੀ॥

ਅਕਤਾਲੀਵਾਂ, ਵਿ:—ਅਕਤਾਲੀਆਂ ਦੀ ਗਿਣਤੀ ਪੂਰੀ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ॥

ਅਕੱਤੀ, ਵਿ:—ਇੱਕ ਉੱਤੇ ਤ੍ਰੀਹ ॥

ਅਕੱਤੀਵਾਂ, ਵਿ:—ਅਕੱਤੀਆਂ ਦੀ ਗਿਣਤੀ ਪੂਰੀ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ॥

ਅਕਤੂਬਰ, ਪੁ:—ਦਸਵਾਂ ਅੰਗ੍ਰੇਜ਼ੀ ਮਹੀਨਾ ॥

ਅਕਦ, ਪੁ:—ਮੁਸਲਮਾਨਾਂ ਦਾ ਵਿਆਹ, ਨਿਕਾਹ ॥

ਅਕਦ ਵਿੱਚ ਲਿਆਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਔਰਤ ਨਾਲ ਵਿਆਹ ਕਰਨਾ ॥

ਅਕਬਰ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਮਸ਼ਹੂਰ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਜੋ ਹਿੰਦੂਆਂ ਮੁਸਲਮਾਨਾਂ ਨੂੰ ਇੱਕੋ ਜੇਹਾ ਸਮਝਦਾ ਸਾ ॥

ਅਕਬਾਲ, ਪੁ:—ਇਕਬਾਲ, ਆਪਣਾ ਅਪਰਾਧ ਮੰਨ ਲੈਣਾ, ਕਿਸੇ ਗੱਲੋਂ ਮੁੱਕਰਨਾ ਨਾ, ਕਬੂਲਵਾਈ, ਮਨਜ਼ੂਰੀ, ਰਜ਼ਾ, ਪਰਤਾਪ, ਸੰਪਤ, ਮਾਯਾ ॥

ਅਕਬਾਲੀ, ਪੁ:—ਮੰਨਣ ਵਾਲਾ, ਮਨਜ਼ੂਰ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ॥

ਅਕਰਕਰਾ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਦੁਆ ॥

ਅੱਕਰਾ, ਵਿ:—ਮਹਿੰਗਾ, ਵਡਮੁੱਲਾ, ਪਿਆਰਾ ॥

ਅਕਰਾਰ, ਪੁ:—'ਕਰਾਰ' ਵੇਖੋ ॥

ਅਕਲ, ਸ:—ਬੁੱਧ, ਮੱਤ, ਸਮਝ, ਹੋਸ਼, ਸਿਆਣਪ, ਦਾਨਾਈ, ਗਿਆਨ, ਵਿਚਾਰ, ਸੋਚ, ਸੂਝ, ਸੁਰਤ, ਚਤੁਰਾਈ ॥

ਅਕਲ ਹੈਰਾਨ ਹੋ ਜਾਣੀ
ਅਕਲ ਗੁੰਮ ਹੋਣੀ
ਅਕਲ ਚੱਕਰ ਖਾਣੀ } ਕ੍ਰਿ:—ਘਾਬਰ ਜਾਣਾ, ਸੁਰਤ ਟਿਕਾਣੇ ਨਾ ਰਹਿਣੀ, ਕੁਝ ਨ ਸੁੱਝਣਾ ॥

ਅਕਲ ਖਰਚ ਕਰਨਾ
ਅਕਲ ਦੁੜਾਉਣਾ } ਕ੍ਰਿ:—ਸੋਚ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨੀ, ਅਕਲ ਤੋਂ ਕੰਮ ਲੈਣਾ ॥

ਅਕਲ ਗਿੱਟਿਆਂ ਵਿੱਚ ਹੋਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਬੇਅਕਲ ਹੋਣਾ, ਬਹੁਤ ਲੰਮਾ ਕੱਦ ਹੋਣਾ ॥

ਅਕਲ ਦਾ ਅੰਨ੍ਹਾਂ, ਵਿ:—ਮੂਰਖ, ਅਹਿਮਕ ॥

ਅਕਲ ਦਾ ਅੰਨ੍ਹਾਂ ਗੰਢ ਦਾ ਪੂਰਾ, ਵਿ:—ਅਜੇਹਾ ਮਨੁੱਖ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਅਕਲ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਪਰ ਪੱਲੇ ਧਨ ਹੈ ॥

ਅਕਲ ਦਾ ਕੋਤੂੰ, ਵਿ:—ਥੋੜ੍ਹੀ ਅਕਲ ਵਾਲਾ ॥

ਅਕਲ ਦਾ ਖਾਂਵਦ
ਅਕਲ ਦਾ ਪੂਰਾ
ਅਕਲ ਦਾ ਮਾਲਕ } ਵਿ:—ਬਿਲਕੁਲ ਬੇਸਮਝ॥

ਅਕਲ ਦੁੜਾਉਣਾ
ਅਕਲ ਦੇ ਤੇਤ ਲਗਾਉਣਾ
ਅਕਲ ਦੇ ਘੋੜੇ ਦੁੜਾਣੇ } ਕ੍ਰਿ:—ਸੋਚ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨੀ, ਕਲਪਨਾ ਕਰਨੀ, ਮਿਥਣਾ ॥

ਅਕਲ ਦੇਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਮੱਤ ਦੇਣੀ, ਸਿੱਖ ਦੇਣੀ, ਸਮਝਾਉਣਾ ॥

ਅਕਲ ਦੇ ਨਹੁੰ ਲਹਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਸਮਝ ਸੋਚ ਕੇ ਕੰਮ ਕਰਨਾ, ਅਕਲ ਨਾਲ ਵਰਤਣਾ, ਹੋਸ਼ ਕਰਨੀ ॥

ਅਕਲ ਨਾਲ ਕੰਮ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਸੋਚ ਸਮਝ ਕੇ ਕੰਮ ਕਰਨਾ ॥

ਅਕਲ ਨੂੰ ਤਲਾਕ ਜਾਂ ਤਲਾਂਜਲੀ ਦੇਣਾ
ਅਕਲ ਨੂੰ ਜੰਦਾ ਮਾਰਨਾ (ਲਾਉਣਾ)
ਕ੍ਰਿ:—ਬੇ ਸੋਚੇ ਸਮਝੇ ਕੋਈ ਕੰਮ ਕਰਨਾ ॥

ਅਕਲਬੰਦ
ਅਕਲਮੰਦ
ਅਕਲਵੰਦ
ਵਿ:—ਸਿਆਣਾ, ਦਾਨਾ, ਬੁੱਧਵਾਨ, ਚਤੁਰ, ਸੁਚੇਤ, ਹੁਸ਼ਿਆਰ, ਸਮਝਦਾਰ ॥

ਅਕਲਬੰਦੀ
ਅਕਲਮੰਦੀ
ਅਕਲਵੰਦੀ
ਸ:—ਸਿਆਣਪ, ਦਨਾਈ, ਚਤੁਰਾਈ, ਸਮਝ, ਸ਼ਹੂਰ ॥

ਅਕਲ ਮਾਰੀ ਜਾਣੀ
ਅਕਲ ਤੇ ਪੜਦਾ ਪੈਣਾ
ਕ੍ਰਿ:—ਸੁਰਤ ਨਾ ਰਹਿਣੀ, ਮੂਰਖਤਾਈ ਕਰਨੀ ॥

ਅਕਲ ਲੈਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਮੱਤ ਸਿੱਖਣੀ ॥

ਅਕਲ ਵੱਡੀ ਕਿ ਭੈਂਸ, ਸਿਆਣਪ ਕੱਦ ਮੂਜਿਬ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ ॥

ਅਕੱਲ
ਅਕੱਲਾ
ਵਿ:—ਇੱਕੋ ਜਨਾ, ਇੱਕੋ, ਇੱਕਾ, ਸਿੱਧਾ, ਅਲਗ, ਜੁਦਾ, ਵੱਖਰਾ ॥

ਅਕੱਲ ਖੋਰਾ, ਪੁ:—ਕੱਲਾ ਖਾਣ ਵਾਲਾ, ਜੋ ਵੰਡ ਕੇ ਨਾ ਖਾਵੇ ॥

ਅਕੱਲਾ ਅਕੱਲਾ, ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—ਇੱਕ ਇੱਕ ਕਰਕੇ, ਵਖਰੇ ਵਖਰੇ, ਅਲਗ ਅਲਗ, ਜੁਦੇ ਜੁਦੇ ॥

ਅਕੱਲਾ ਦੁਕੱਲਾ, ਵਿ:—ਨਿਰਾ ਇੱਕੋ ਹੀ, ਸਾਥੀ ਬਾਝੋਂ ॥

ਅੱਕਲਕਾਣ, ਵਿ:—ਘਾਬਰਿਆ ਹੋਇਆ, ਹਰਾਨ ਹੋਇਆ ਹੋਇਆ, ਸਤਿਆ ਹੋਇਆ ॥

ਜੀ ਅੱਕਲਕਾਣ ਆਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਦਿਲ ਘਾਬਰ ਜਾਣਾ, ਬਿਆਕਲ ਹੋ ਜਾਣਾ ॥

ਅਕਲਾਪਾ, ਪੁ:—ਅਕੱਲਾ, ਜਿਸ ਦਾ ਕੋਈ ਭਰਾ ਭਾਈ ਹੁਮਾਇਤ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਨਹੀਂ ॥

ਅਕਲਾਪੀ, ਸ:—ਅਕੱਲੀ, ਜਿਸ ਦਾ ਕੋਈ ਹੁਮਾਇਤੀ ਨਹੀਂ ॥

ਅਕਲੀਆ, ਵਿ:—ਅਕਲ ਵਾਲਾ, ਸਿਆਣਾ ॥

ਅਕਵੰਜਵਾਂ, ਵਿ:—ਅਕਵੰਜਾ ਦੀ ਗਿਣਤੀ ਪੂਰੀ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ॥

ਅਕਵੰਜਾ, ਵਿ:—ਇਕਵੰਜਾ, ਇੱਕ ਉੱਤੇ ਪੰਜਾਹ ॥

ਅਕਵਾਸੀ, ਵਿ:—ਇੱਕੋ ਪਾਸੇ ਪੱਕੀ ਹੋਈ ਰੋਟੀ ॥

ਅਕਵਾਕ, ਪੁ:—ਏਕਾ ਜੋੜ, ਮੇਲ ॥

ਅੱਕੜ, ਵਿ:—ਵਿੰਗਾ, ਟੇਢਾ, ਆਕੜਿਆ ਹੋਇਆ ॥
ਸ:—ਵਿੰਗ, ਆਕੜ, ਅਕੜਉ, ਐਂਠ ॥

ਅਕੜਉ, ਪੁ:—ਆਕੜ, ਹੰਕਾਰ, ਅਭਮਾਨ ॥

ਅਕੜ ਜਾਣਾ
ਅਕੜਣਾ
ਕ੍ਰਿ:—ਹੰਕਾਰ ਕਰਨਾ, ਜੋਰ ਵਿੱਚ ਆਉਣਾ, ਮਜ਼ਾਖ਼ ਕਰਨਾ, ਕਰੜੇ ਹੋਣਾ, ਫੈਲਣਾ, ਲੜਨਾ ਝਗੜਨਾ ॥

ਅਕੜ ਖਾਂ
ਅਕੜ ਬਾਜ਼
ਵਿ:—ਹੰਕਾਰੀ, ਮਜਾਜੀ ਅਭਮਾਨੀ ॥
ਪੁ:—ਬਾਂਕਾ, ਫੜਾਂ ਮਾਰਨ ਵਾਲਾ ਆਦਮੀ ॥

ਅਕੜਾਉ, ਪੁ:—ਫੈਲਾਉ, ਐਂਠ ॥

ਅਕੜਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਫੈਲਾਉਣਾ, ਪਸਾਰਨਾ, ਆਕੜਨ ਦੇਣਾ, ਸਰੀਰ ਨੂੰ ਤਨਣਾ (ਸੁਚੇਤ ਹੋਣ ਲਈ) ॥

ਅਕੜੇਂਵਾਂ, ਪੁ:—ਅਕੜਾਉ, ਭੰਨ, ਕਰੜਾਈ ॥

ਅਕੜੇਂਵਾਂ ਭੰਨਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਸਰੀਰ ਦਾ ਤਨਣਾ, ਹੱਥ ਪੈਰ ਦੂੱਦਣੇ ॥

ਅਕੜੈਂਦ, ਸ:—ਕਰੜਾਈ, ਆਕੜ, ਅਕੜਉ ॥

ਅਕਾਸ, ਪੁ:—ਅਗਾਸ, ਅਸਮਾਨ, ਅੰਬਰ, ਸੁਰਗ, ਪੁਲਾੜ, ਵਾਉ, ਪੰਜਵਾਂ ਤੱਤ (ਵਾਉ ਤੋਂ ਬੀ ਸੂਖਮ) ॥

ਅਕਾਸ ਦੀਪ / **ਅਕਾਸ ਦੀਵਾ** } ਪੁ:—ਇੱਕ ਦੀਵਾ ਜੋ ਹਿੰਦੂ ਕੱਤਕ ਦੇ ਮਹੀਨੇ ਵਾਂਸ ਖੜਾ ਕਰਕੇ ਉਸ ਨਾਲ ਲਟਕਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਉੱਚੀ ਕੀਤੀ ਹੋਈ ਲਾਲ ਟੈਨ, ਅਜੇਹੀ ਚੀਜ ਜਿਸ ਦਾ ਚਾਨਣ ਦੂਰੋਂ ਦਿੱਸੇ ਅਤੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਉਸ ਤੋਂ ਖਬਰ ਹੋ ਜਾਵੇ ਕਿ ਇੱਥੇ ਕੋਈ ਡਰ ਵਾਲੀ ਗੱਲ ਹੈ ॥

ਅਕਾਸ ਪੌਣ, ਸ:—ਅਸਮਾਨ ਵਿੱਚ ਉੱਪਰਲੇ ਪਾਸੇ ਵੱਗਣ ਵਾਲੀ ਵਾਉ । ਜੋਗੀਆਂ ਦਾ ਇੱਕ ਅਭਿਆਸ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਸਾਹ ਅੰਦਰ ਖਿੱਚਕੇ ਰੋਕ ਛੱਡਦੇ ਹਨ ॥

ਅਕਾਸ ਬਾਣੀ, ਸ:—ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਵੱਲੋਂ ਜੋ ਮਨੁੱਖ ਦੇ ਹਿਰਦੇ ਵਿੱਚ ਗਿਆਨ ਹੋਵੇ, ਦੇਵ ਬਾਣੀ, ਇਲਹਾਮ ॥

ਅਕਾਸ ਬਿਰਤ, ਸ:—ਕੰਮ ਕਾਜ ਨ ਕਰਨਾ ਅਤੇ ਰੱਬ ਦੇ ਆਸਰੇ ਰਹ ਕੇ ਜੋ ਅੰਨ ਰੋਜ ਮਿਲ ਜਾਏ ਛਕ ਲੈਣਾ ॥

ਅਕਾਸ ਬਿਰਤੀ, ਪੁ:—ਜੋ ਗੁਜਾਰੇ ਵਾਸਤੇ ਕੰਮ-ਕਾਜ ਨ ਕਰੇ ਅਤੇ ਰੋਜ ਜੋ ਮਿਲ ਜਾਏ ਛਕ ਕੇ ਸੰਤੋਖ ਕਰੇ ॥

ਅਕਾਸ ਬੇਲ, ਸ:—ਇੱਕ ਬੇਲ ਜੋ ਰੁੱਖਾਂ ਉੱਤੇ ਉਗਦੀ ਹੈ ਅਰ ਜਿਸ ਦੀ ਨਾ ਜੜ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਨਾ ਪੱਤੇ । ਅਮਰ ਬੇਲ ॥

ਅਕਾਸ ਮੰਡਲ, ਪੁ:—ਅਸਮਾਨ, ਅੰਬਰ, ਵਾਉ ਦਾ ਘੇਰਾ ॥

ਅਕਾਸੀ, ਵਿ:—ਇਕਾਸੀ, ਇੱਕ ਉੱਤੇ ਅੱਸੀ ॥

ਅਕਾਸੀਵਾਂ, ਵਿ:—ਅਕਾਸੀ ਦੀ ਗਿਣਤੀ ਪੂਰੀ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ॥

ਅਕਾਹਠ, ਵਿ:—ਇੱਕ ਉੱਤੇ ਸੱਠ ॥

ਅਕਾਹਠਵਾਂ, ਵਿ:—ਅਕਾਹਠ ਦੀ ਗਿਣਤੀ ਪੂਰੀ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ॥

ਅਕਾਜ, ਵਿ:—ਬੇ ਅਰਥ, ਜੋ ਕਿਸੇ ਕੰਮ ਨ ਆਵੇ॥ ਕ੍ਰਿ:-ਵਿ:—ਐਵੇਂ, ਬੇ ਅਰਥ, ਅਕਾਰਥ,

ਅਕਾਂਤ—'ਇਕਾਂਤ' ਵੇਖੋ ॥

ਅਕਾਤਸੀ / **ਅਕਾਦਸੀ** } ਸ:—ਚੰਦ੍ਰਮਾਂ ਦੇ ਮਹੀਨੇ ਦੀ ਗਯਾਰਵੀਂ ਥਿੱਤ ਜਿਸ ਦਿਨ ਕਈ ਹਿੰਦੂ ਵਰਤ ਰੱਖਦੇ ਹਨ ॥

ਅਕਾ ਦੇਣਾ / **ਅਕਾਣਾ** } ਕ੍ਰਿ:—ਖਪਾਣਾ, ਸਤਾਣਾ, ਛਿੱਥਿਆਂ ਕਰਨਾ, ਖਿਝਾਣਾ ॥

ਅਕਾਨਵਾਂ, ਵਿ:—ਅਕਾਨਵੇਂ ਦੀ ਗਿਣਤੀ ਪੂਰੀ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ॥

ਅਕਾਨਵੇਂ, ਵਿ:—ਇਕਾਨਵੇਂ, ਇੱਕ ਉੱਤੇ ਨੱਵੇ ॥

ਅਕਾਰ, ਪੁ:—'ਆਕਾਰ' ਵੇਖੋ ॥

ਅਕਾਰਥ, ਕ੍ਰਿ-ਵਿ:—ਐਵੇਂ, ਬੇ ਅਰਥ, ਬਿਨਾ ਪਰੋਜਨ, ਜੋ ਕਿਸੇ ਕੰਮ ਨ ਆਵੇ ॥ ਵਿ:—ਨਿਹਫਲ, ਬੇ ਅਰਥ ॥

ਅਕਾਰਥ ਜਾਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਨਾਸ ਹੋ ਜਾਣਾ, ਕਿਸੇ ਕੰਮ ਨਾ ਆਉਣਾ ॥

ਅਕਾਰਾ, ਵਿ:—ਅਕੱਲਾ ॥

ਅਕਾਰਾ (ਰੀ) ਦੁਕਾਰਾ, (ਰੀ), ਵਿ:—ਅਕੱਲਾ (ਲੀ) ਦੁਕੱਲਾ (ਲੀ)।

ਅਕਾਲ, ਪੁ:—ਜਿਸ ਦਾ ਕਾਲ ਨਹੀਂ, ਅਮਰ, ਪਰਮੇਸ਼ਰ, ਜੋ ਗੱਲ ਵੇਲੇ ਸਿਰ ਨਾ ਹੋਵੇ ॥

ਅਕਾਲ ਤਖਤ; ਪੁ:—'ਅਕਾਲ ਬੁੰਗਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ, ਪੁ:—ਜਿਸ ਪੁਰਖ ਦਾ ਕਾਲ ਨਹੀਂ, ਪਰਮੇਸ਼ਰ, ਪਰਮਾਤਮਾ, ਵਾਹਿਗੁਰੂ ॥

ਅਕਾਲ ਬਾਂਗਾ, ਪੁ:—ਅਕਾਲੀਆਂ ਦੀ ਸੰਝ ਸਵੇਰ ਦੀ ਪੂਜਾ ॥

ਅਕਾਲ ਬੁੰਗਾ, ਪੁ:—ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਸਰ ਵਿਚ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਹਰਗੋਬਿੰਦ ਜੀ ਦਾ ਅਸਥਾਨ ਜੋ ਹਰਿ ਮੰਦਰ ਦੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਦੇ ਸਾਮ੍ਹਨੇ ਹੈ ਅਤੇ ਜਿਥੇ ਸਿੱਖ ਪਾਹੁਲ ਲੈਂਦੇ ਹਨ ॥

ਅਕਾਲ ਮਿਰਤ, ਅਕਾਲ ਮੌਤ } ਸ:—ਅਚਾਨਚੱਕ ਜੋ ਮੌਤ ਹੋਵੇ, ਕੁਵੇਲੇ ਦਾ ਜਾਂ ਅਬਗਤ ਮਰਨਾ ॥

ਅਕਾਲ ਮਿਰਤੀ, ਪੁ:—ਜਿਸ ਦੀ ਅਕਾਲ ਮਿਰਤ ਹੋਵੇ। ਜੋ ਕੁਵੇਲੇ ਜਾਂ ਅਚਾਨ ਚੱਕ ਮਰ ਜਾਏ ॥

ਅਕਾਲ ਮੂਰਤ, ਪੁ:—ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ॥

ਅਕਾਲਣ, ਸ:—ਅਕਾਲੀਦੀ ਤੀਵੀਂ, ਅਕਾਲੀਆਂ ਦੇ ਮਤ ਨੂੰ ਮਨਣ ਵਾਲੀ ਤੀਮਤ, ਜਿਸ ਦਾ ਕਾਲ ਨ ਹੋਵੇ, ਅਮਰ ॥

ਅਕਾਲੀ, ਅਕਾਲੀਆ } ਪੁ:—ਜਿਸ ਦਾ ਕਾਲ ਨ ਹੋਵੇ, ਅਮਰ, ਸਿੱਖਾਂ ਦਾ ਇੱਕ ਪੰਥ। (ਇਹ ਲੋਕ ਨੀਲੇ ਕਪੜੇ ਪਾਉਂਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਲੋਹੇ ਦੇ ਸ਼ਸਤ੍ਰ ਸਰੀਰ ਨਾਲ ਰਖਦੇ ਹਨ)॥

ਵਿ:—ਸਦਾ ਰਹਿਣ ਵਾਲਾ, ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਦਾ ॥

ਅਕ੍ਰਿਤਘਨ, ਵਿ:—ਜੋ ਕਿਸੇ ਦਾ ਕੀਤਾ ਨਾ ਜਾਣੇ ਉਪਕਾਰ ਨੂੰ ਭੁੱਲ ਜਾਣ ਵਾਲਾ, ਕਿਸੇ ਦਾ ਗੁਣ ਨਾ ਮੰਨਣ ਵਾਲਾ ॥

ਅਕੀਨ, ਪੁ:—ਯਕੀਨ, ਜਕੀਨ, ਇਤਬਾਰ, ਭਰੋਸਾ, ਵਸਾਹ, ਨਿਹਚਾ ॥

ਅਕੇ, ਅਵ:—ਯਾ, ਜਾਂ ॥

ਅੱਕੇ ਕਾਰ, ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—ਜਰੂਰ, ਬੇਸ਼ਕ, ਸੈ ਵਿਸਵਾ ॥

ਅਕੇਰਾਂ, ਅਕੇਰੀਂ } ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—ਇੱਕ ਵਾਰ, ਇੱਕ ਵੇਰੀ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ॥

ਅਕੇਰਾ, ਵਿ:—ਇਕੱਲਾ ॥

ਅਕੋਤਰ ਸੌ, ਵਿ:—ਇੱਕ ਉੱਤੇ ਸੌ ॥

ਅਕੌਂਟ, ਪੁ:—ਹਿਸਾਬ, ਲੇਖਾ ॥

ਅਕੌਂਟ ਬੁਕ, ਸ:—ਜਿਸ ਕਿਤਾਬ ਵਿੱਚ ਲੇਖਾ ਲਿਖਿਆ ਜਾਵੇ ॥

ਅਕੌਂਟੈਂਟ, ਪੁ:—ਲੇਖਾ ਲਿਖਣ ਵਾਲਾ ਵੱਡਾ ਬਾਬੂ ॥

ਅੱਖ, ਸ:—ਸਰੀਰ ਦਾ ਉਹ ਅੰਗ ਜਿਸ ਨਾਲ ਵੇਖੀਦਾ ਹੈ, ਅੱਖੀ, ਨੇਤ੍ਰ, ਨੈਨ, ਦੀਦਾ, ਨਜ਼ਰ, ਨੀਝ, ਤੱਕ, ਧਿਆਨ, ਬੁਝ, ਵਿਚਾਰ, ਗੋਭੇ ਦੀ ਹੱਡੀ ਜਾਂ ਚੱਪਣੀ ਦੇ ਹੇਠ ਨੀਵੀਂ ਜਗਾ। ਰੁੱਖਾਂ ਆਦਿਕਾਂ ਦੀਆਂ ਟਾਹਣੀਆਂ ਫੁਟਣ ਵਾਲੀ ਥਾਂ ॥

ਅੱਖ ਉੱਚੀ ਨ ਕਰਨਾ
ਅੱਖ ਉੱਚੀ ਨ ਕਰ ਸੱਕਣਾ } ਕ੍ਰਿ:—ਸ਼ਰਮ ਦੇ ਮਾਰੇ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਵੇਖ ਨ ਸਕਣਾ, ਸਿਰ ਨੀਵਾਂ ਰੱਖਣਾ ॥

ਅੱਖ ਆਉਣੀ
ਅੱਖ ਆ ਜਾਣੀ } ਕ੍ਰਿ:—ਅੱਖ ਦੁਖਣ ਲੱਗ ਪੈਣੀ, ਅੱਖ ਦਾ ਸੁੱਜਣਾ ਅਤੇ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਾ ਵੇਖ ਸੱਕਣਾ (ਅੱਖ ਬਾਹਲਾ ਲਾਲ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ)॥

ਅੱਖ ਸਾਮ੍ਹਣੇ ਕਰਨੀ, ਕ੍ਰਿ:—'ਅੱਖ ਬਰੱਬਰ ਕਰਨਾ' ਵੇਖੋ॥

ਅੱਖ ਕੱਢਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—'ਅੱਖ ਨਕਾਲਣੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਅੱਖ ਖੁਲ੍ਹਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਜਾਗ ਆਉਣੀ, ਹੋਸ਼ ਆਉਣੀ, ਬਿਮਾਰੀ ਤੋਂ ਅਰਾਮ ਹੋਣਾ ॥

ਅੱਖ ਖੋਲ੍ਹਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਜਾਗਣਾ, ਹੋਸ਼ ਵਿੱਚ ਆਉਣਾ, ਖ਼ਬਰਦਾਰ ਹੋਣਾ, ਸਿਆਣਪ ਵਰਤਣੀ, ਮੁੜ ਤਕੜੇ ਹੋਣਾ, ਰੋਗ ਤੋਂ ਅਰਾਮ ਆਉਣਾ, ਸੁਰਤ ਸਮ੍ਹਾਲਣਾ॥

ਅੱਖ ਘੂਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਗੁੱਸੇ ਨਾਲ ਕਿਸੇ ਵੱਲ ਤੱਕਣਾ ॥

ਅੱਖ ਚੜ੍ਹਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਨਸ਼ੇ, ਉਨੀਂਦ੍ਰੇ ਜਾਂ ਸਿਰ ਪੀੜ ਨਾਲ ਅੱਖਾਂ ਭਾਰੀਆਂ ਹੋਣੀਆਂ ॥ ਲੁੱਚ ਪੁਣੇ ਦਾ ਅਸਰ ਅੱਖੀਂ ਤੋਂ ਜਾਪਣਾ ॥ ਮਰਨ ਲੱਗਿਆਂ ਅੱਖਾਂ ਦਾ ਉਤਾਹਾਂ ਨੂੰ ਫਿਰਨਾ॥

ਅੱਖ ਚੜ੍ਹਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਗੁੱਸੇ ਨਾਲ ਅੱਖ ਚੁੱਕ ਕੇ ਵੇਖਣਾ, ਮਸਤ ਹੋਣਾ॥

ਅੱਖ ਚੁਰਾਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਧਿਆਨ ਨ ਕਰਨਾ, ਸ਼ਰਮ ਆਦਿਕ ਕਰਕੇ ਅੱਖ ਫੇਰ ਲੈਣਾ, ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਵੇਖਣਾ ਨਾ ਚਾਹੁਣਾ, ਨਾ ਜਾਣਨ ਦਾ ਬਹਾਨਾ ਕਰਨਾ ॥

ਅੱਖ ਜੋਕਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਟਿਕ ਟਿਕੀ ਲਾਕੇ ਵੇਖਣਾ॥

ਅੱਖ ਝਮਕਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਅੱਖ ਬੰਦ ਕਰਕੇ ਛੇਤੀ ਨਾਲ ਖੋਲ੍ਹ ਦੇਣੀ, ਝਰਨਾ ॥

ਅੱਖ ਦਖਾਉਣਾ
ਅੱਖ ਵਖਾਉਣਾ } ਕ੍ਰਿ:—ਡਰਾਉਣਾ ਧਮਕਾਉਣਾ, ਗੁੱਸੇ ਵਿੱਚ ਜਾਪਣਾ, ਹਟਕਣਾ ॥

ਅੱਖ ਦੱਬਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਅੱਖਾਂ ਬੰਦ ਕਰਨੀਆਂ,ਸੈਨਤ ਨਾਲ ਮਨਾ ਕਰਨਾ ਯਾ ਵਰਜਣਾ॥

ਅੱਖ ਦੀ ਕੋਠੀ, ਸ:—ਉਹ ਖੱਪਾ ਜਿਸ ਵਿਚ ਅੱਖ ਟਿਕੀ ਹੋਈ ਹੁੰਦੀ ਹੈ॥

ਅੱਖ ਦੁਖਣੀ
ਅੱਖ ਦੁਖਣੀ ਆਉਣੀ } ਕ੍ਰਿ:—'ਅੱਖ ਆਉਣੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਅੱਖ ਨਕਾਲਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਗੁੱਸੇ ਨਾਲ ਲਾਲੋ ਲਾਲ ਹੋਣਾ,ਅੱਖਾਂ ਨਾਲ ਗੁੱਸਾ ਜਾਹਰ ਕਰਨਾ ॥

ਅੱਖ ਨੀਲੀ ਪੀਲੀ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਗੁੱਸੇ ਨਾਲ ਚੇਹਰੇ ਅਤੇ ਅੱਖਾਂ ਦਾ ਰੰਗ ਬਦਲਣਾ। ਡਾਢਾ ਕ੍ਰੋਧ ਵਿਖਾਉਣਾ ॥

ਅੱਖ ਪਟਣਾ (ਪੁੱਟਣਾ); ਕ੍ਰਿ:—ਅੱਖ ਖੋਲ੍ਹਣਾ ॥

ਅੱਖ ਪੱਟ ਪੱਟ ਕੇ ਵੇਖਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਨਜੀਰ ਲਾਕੇ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਵੇਖਣਾ ॥

ਅੱਖ ਫਰਕਣਾ, ਣੀ
ਅੱਖ ਫਿਰਕਣਾ, ਣੀ
ਅੱਖ ਫੁਰਕਣਾ, ਣੀ } ਕ੍ਰਿ:—ਅੱਖ ਦਾ ਕੰਬਣਾ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਲੋਕ ਚੰਗਾ ਯਾ ਬੁਰਾ ਸਗਨ ਸਮਝਦੇ ਹਨ। ਮਰਦ ਦੀ ਸੱਜੀ ਅੱਖ ਫਰਕਣੀ ਚੰਗੀ ਅਤੇ ਖੱਬੀ ਮਾੜੀ ਗਿਣਦੇ ਹਨ । ਤੀਮਤ ਦੀ ਇਸ ਤੋਂ ਉਲਟ ॥

ਅੱਖ ਫੁੱਟਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਅੱਖ ਜਾਂਦੀ ਰਹਿਣੀ, ਅੰਨ੍ਹਾ ਹੋ ਜਾਣਾ ॥

ਅੱਖ ਫੇਰਨਾ
ਅੱਖ ਫੇਰ ਲੈਣੀ } ਕ੍ਰਿ:—ਮਰਨ ਲੱਗਿਆਂ ਅੱਖ ਦਾ ਡਲਾ ਭੁਆ ਲੈਣਾ । ਮਿਤ੍ਰਤਾਈ ਮਗਰੋਂ ਵੈਰੀ ਹੋ ਜਾਣਾ। ਦਯਾ ਯਾ ਪਿਆਰ ਕਰਨਾ ਛੋੜ ਦੇਣਾ। ਗਮ ਯਾ ਗੁੱਸੇ ਨਾਲ ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ ਤੱਕਣ ਲੱਗ ਜਾਣਾ ॥

ਅੱਖ ਬਚਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਅੱਖ ਹਟਣਾ, ਧਿਆਨ ਹੋਰ ਪਾਸੇ ਲਗਣਾ ॥

ਅੱਖ ਬਚਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਦੂਏ ਨੂੰ ਵੇਖਣ ਨ ਦੇਣਾ, ਦੂਏ ਦੇ ਮੱਥੇ ਨਾ ਲੱਗਣਾ, ਨਾ ਜਾਨਣ ਦਾ ਬਹਾਨਾ ਕਰਨਾ, ਅੱਖਾਂ ਫੇਰ ਲੈਣੀਆਂ, ਚੋਰੀ ਛੱਪੀ ਦਿਲ ਜਾਣਾ ॥

ਅੱਖ ਬਚਾ ਕੇ, ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—ਚੋਰੀ, ਲੁਕ ਕੇ, ਛਿਪ ਕੇ, ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਨਾ ਦੱਸ ਕੇ, ਚੁੱਪ ਚੁਪਾਤੇ ॥

ਅੱਖ ਬਚਾ ਕੇ ਆਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਚੋਰੀ ਛੱਪੀ (ਲੁਕ ਕੇ) ਆਉਣਾ ॥

ਅੱਖ ਬੰਦ ਕਰ ਲੈਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਸੌਂ ਜਾਣਾ, ਮਰ ਜਾਣਾ, ਤੱਕਣਾ ਨਾ, ਦੂਏ ਪਾਸਿਓਂ ਧਿਆਨ ਹਟਾ ਲੈਣਾ, ਕਿਸੇ ਵੱਲੋਂ ਬੇਪਰਵਾਹ ਹੋ ਜਾਣਾ ॥

ਅੱਖ ਬੰਦ ਹੋਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਅੰਨ੍ਹੇ ਹੋ ਜਾਣਾ, ਮਰ ਜਾਣਾ ॥

ਅੱਖ ਬਦਲਣਾ
ਅੱਖ ਬਦਲ ਲੈਣਾ } ਕ੍ਰਿ:—ਕਿਸੇ ਨਾਲ ਪਿਆਰ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਉੱਤੇ ਦਯਾ ਕਰਨੀ ਛੱਡ ਦੇਣਾ। ਬਦਲ ਜਾਣਾ। ਚੰਚਲ ਹੋਣਾ। ਪਹਿਲੇ ਵਰਗਾ ਆਦਰ ਨਾ ਕਰਨਾ ॥

ਅੱਖ ਬਰੱਬਰ ਕਰਨਾ
ਅੱਖ ਬਰੱਬਰ ਰੱਖਣਾ } ਕ੍ਰਿ:—ਪਹਿਲੇ ਜੈਹਾ ਹੀ ਆਦਰ ਕਰਨਾ, ਮਿਤ੍ਰਤਾਈ ਬਣਾਈ ਰੱਖਣੀ, ਕਿਸੇ ਵੱਲ ਟਿਕ ਟਿਕੀ ਲਾ ਕੇ ਵੇਖਣਾ, ਸ਼ਰਮ ਨਾ ਕਰਨੀ ॥

ਅੱਖ ਬਰੱਬਰ ਨ ਕਰ ਸੱਕਣਾ
ਅੱਖ ਬਰੱਬਰ ਨ ਰੱਖ ਸਕਣਾ } ਕ੍ਰਿ:—ਸ਼ਰਮ ਦੇ ਮਾਰੇ ਤੱਕ ਨ ਸੱਕਣਾ, ਸਾਮ੍ਹਣੇ ਮੂੰਹ ਨ ਕਰ ਸਕਣਾ ॥

ਅੱਖ ਭਰਕੇ ਵੇਖਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਜੀ ਖੋਲ ਕੇ ਵੇਖਣਾ, ਟਿਕਟਿਕੀ ਲਾ ਕੇ ਵੇਖਣਾ, ਲੈਣ ਦੀ ਚਾਹ ਰੱਖਣਾ, ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਵੇਖਣਾ, ਗੁੱਸੇ ਨਾਲ ਤਕਣਾ, ਪ੍ਰੇਮ ਦੀ ਨਜ਼ਰ ਨਾਲ ਵੇਖਣਾ, ਕਾਮ ਦੀ ਚਾਹ ਨਾਲ ਵੇਖਣਾ ॥

ਅੱਖ ਭਰ ਲੈਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਅੱਖਾਂ ਵਿੱਚ ਹੰਝੂ ਭਰ ਆਉਣੇ, ਰੋਣ ਨੂੰ ਤਿਆਰ ਹੋ ਜਾਣਾ ॥

ਅੱਖ ਮਟੱਕਾ, ਪੁ:—ਮਹੱਬਤ ਦੀ ਨਜ਼ਰ ਜਾਂ ਸੈਨਤ ਜੋ ਕੁਕਰਮੀ ਲੋਕ ਕਰਦੇ ਹਨ ॥

ਅੱਖ ਮਾਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਅੱਖ ਝਮਕਣਾ, ਸੈਨਤ ਨਾਲ ਹਟਕਣਾ, ਅੱਖਾਂ ਨਾਲ ਮਹੱਬਤ ਦੀਆਂ ਸੈਨਤਾਂ ਕਰਨਾ ॥

ਅੱਖ ਮਿਲਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਨਜ਼ਰ ਟਿਕਾ ਕੇ ਤੱਕਣਾ, ਨਾਲੇ, ਅੱਖ ਲੜਨੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਅੱਖ ਮਿਲਾਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਕਿਸੇ ਦੇ ਮੂੰਹ ਵੱਲ ਤਕਣਾ, ਟਿਕਟਿਕੀ ਲਾਉਣੀ, ਦੋ ਜਣਿਆਂ ਦਾ ਇੱਕੋ ਵੇਲੇ ਇੱਕ ਦੂਏ ਨੂੰ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਵੇਖਣਾ, ਦੋਸਤੀ ਕਰਨਾ ॥

ਅੱਖ ਮੀਚ (ਮੀਟ) ਜਾਣੀ ਯਾ ਲੈਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਅੱਖ ਬੰਦ ਕਰਨੀ, ਸੌਂ ਜਾਣਾ, ਮਰ ਜਾਣਾ ॥

ਅੱਖ ਲਗਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਸੌਂ ਜਾਣਾ, ਊਂਘਲਾਉਣਾ, ਆਪਣੇ ਪ੍ਰੀਤਮ ਵੱਲ ਨਜ਼ਰ ਟਿਕਾ ਕੇ ਤੱਕਣਾ, ਆਸ਼ਕ ਹੋਣਾ ॥

ਅੱਖ ਲਗਾਣੀ ਯਾ ਲਗਾਉਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਧਿਆਨ ਕਰਨਾ, ਪਿਆਰ ਪਾਉਣਾ, ਦੋਸਤੀ ਕਰਨੀ, ਆਸ਼ਕ ਹੋਣਾ, ਸੌਂ ਜਾਣਾ ॥

ਅੱਖ ਲੜਣਾ ਯਾ ਲੜਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਦੋ ਜਣਿਆਂ ਦਾ ਇੱਕੋ ਵੇਲੇ ਇਕ ਦੂਏ ਨੂੰ ਮਹੱਬਤ ਦੀ ਨਜ਼ਰ ਨਾਲ ਵੇਖਣਾ, ਅਚਾਨਚਕ ਆਪਣੇ ਪਿਆਰੇ ਨੂੰ ਮਿਲ ਪੈਣਾ ॥

ਅੱਖ ਲੜਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਦੋ ਜਣਿਆਂ ਦਾ ਇੱਕ ਦੂਏ ਵਲ ਟਿਕਟਿਕੀ ਲਾਕੇ ਵੇਖਣਾ। ਅੱਖ ਮਾਰ ਕੇ ਸੈਨਤ ਕਰਨਾ। ਇਕ ਦੂਜੇ ਵਲ ਤੱਕਣਾ, ਮਹੱਬਤ ਦੀ ਨਜ਼ਰ ਕਰਨੀ, ਅੱਖਾਂ ਨਾਲ ਪ੍ਰੀਤ ਲਾਉਣੀ। ਸੈਨਤਾਂ ਨਾਲ ਭੇਤ ਦੱਸਣਾ॥

ਅੱਖ ਲਾਲ ਕਰਨੀ
ਅੱਖ ਲਾਲ ਕਰ ਲੈਣੀ } ਕ੍ਰਿਃ—ਕ੍ਰੋਧ ਕਰਨਾ, ਬਹੁਤ ਗੁੱਸੇ ਹੋਣਾ, ਰੋ ਰੋ ਕੇ ਅੱਖਾਂ ਵਿੱਚ ਲਾਲੀ ਪਾ ਲੈਣੀ॥

ਅੱਖ ਲਾਢ੍ਹਾਂ, ਵਿਃ—ਪੁਃ—ਕਾਣਾ॥

ਅੱਖ ਲਾਢੀਂ, ਵਿਃ ਸਃ—ਕਾਣੀ॥

ਅੱਖ ਲੁਕਾਣੀ
ਅੱਖ ਛੁਪਾਣੀ } ਕ੍ਰਿਃ—ਬੁਰਾ ਕੰਮ ਕਰਕੇ ਸ਼ਰਮਿੰਦਾ ਹੋਣਾ, ਹੰਕਾਰ ਕਰਨਾ, ਪੁਰਾਣੇ ਜਾਣੂਆਂ ਦੀ ਪਰਵਾਹ ਨ ਕਰਨੀ॥

ਅੱਖ ਵਿੱਚ ਤਿਣ ਹੋਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਅੱਖ ਦੇ ਕੋਲ ਉੱਤੇ ਚਿੰਤਾ ਦਾਗ ਹੋਣਾ, ਕਿਸੇ ਮਨੁੱਖ ਦਾ ਬੁਰਾ ਲੱਗਣਾ ਜਾਂ ਉਸ ਨਾਲ ਈਰਖਾ ਹੋਣੀ॥

ਅੱਖ ਵਿੱਚ ਰੜਕਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਅੱਖ ਵਿੱਚ ਕੱਖ ਆਦਿਕ ਦਾ ਪੈ ਜਾਣਾ, ਕਿਸੇ ਮਨੁੱਖ ਦਾ ਬੁਰਾ ਲਗਣਾ ਜਾਂ ਉਸ ਨਾਲ ਈਰਖਾ ਹੋਣੀ॥

ਅੱਖਾਂ ਉੱਤੇ ਪਰਦਾ ਪੈ ਜਾਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਕੁਝ ਨਾ ਦਿੱਸਣਾ॥

ਅੱਖਾਂ ਅੱਗੇ
ਸਰ੍ਹੋਂ ਫੁੱਲਣੀ } ਕ੍ਰਿਃ—ਭੂਤ ਪ੍ਰੇਤ ਆਦਿਕ ਦਿੱਸਣੇ, ਮੂਰਛਾ ਆਦਿਕ ਨਾਲ ਅਚਾਨ ਚੱਕ ਅੰਨ੍ਹੇ ਹੋ ਜਾਣਾ॥

ਅੱਖਾਂ ਅੱਗੇ ਹਨੇਰਾ ਆਉਣਾ
ਜਾਂ ਹਨੇਰੀ ਆਉਣੀ } ਕ੍ਰਿਃ—ਕੁਝ ਨ ਦਿੱਸਣਾ, ਕੁਝ ਨਾ ਸੁੱਝਣਾ॥

ਅੱਖਾਂ ਅੱਗੇ ਫਿਰਨਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਨਿੱਤ ਅੱਖਾਂ ਅੱਗੇ ਰਹਿਣਾ, ਸਦਾ ਮਨ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਦਾ ਧਯਾਨ ਰਹਿਣਾ॥

ਅੱਖਾਂ ਅੱਗੋਂ ਦੂਰ ਚਲੇ ਜਾਣਾ
ਜਾਂ ਪਰੇ ਹਟ ਜਾਣਾ } ਕ੍ਰਿਃ—ਵਿੱਛੜ ਜਾਣਾ, ਪਰੋਖੇ ਹੋ ਜਾਣਾ॥

ਅੱਖਾਂ ਅੰਨ੍ਹੀਆਂ ਹੋ ਜਾਣੀਆਂ, ਕ੍ਰਿਃ—ਕੁਝ ਨਾਂ ਦਿੱਸਣਾਂ, ਕੁਝ ਨਾ ਸੁੱਝਣਾ॥

ਅੱਖਾਂ ਖੁੱਲ੍ਹਣੀਆਂ, ਕ੍ਰਿਃ—ਜਾਗਣਾ, ਹੋਸ਼ ਆਉਣੀ, ਗੁੱਝੀ ਗੱਲ ਦਾ ਪਤਾ ਲੱਗਣਾ॥

ਅੱਖਾਂ ਤੇ ਬੈਠਣਾਂ, ਕ੍ਰਿਃ—ਆਦਰ ਭਾਉ ਹੋਣਾ, ਮਾਨ ਹੋਣਾ, ਉੱਚੀ ਪਦਵੀ ਮਿਲਣੀ॥

ਅੱਖਾਂ ਪੱਕ ਜਾਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਬਹੁਤ ਚਿਰ ਤੱਕ ਕਿਸੇ ਦੀ ਉਡੀਕ ਹੋਣੀ ਕਿ ਕਦ ਆਉਂਦਾ ਹੈ॥

ਅੱਖਾਂ ਪਾਟ ਜਾਣੀਆਂ, ਕ੍ਰਿਃ—ਧਨ ਆਦਿਕ ਮਿਲਣ ਨਾਲ ਹਰਾਨੀ ਅਤੇ ਗੁਮਾਨ ਹੋ ਜਾਣਾ॥

ਅੱਖਾਂ ਫਿਰ ਜਾਣੀਆਂ, ਕ੍ਰਿਃ—ਤੌਰ ਬਦਲ ਜਾਣੇ, ਮਰਨ ਲੱਗਣਾ, ਚਿਤ ਨਾ ਰਹਿਣਾ॥

ਅੱਖਾਂ ਫੇਰ ਲੈਣੀਆਂ, ਕ੍ਰਿਃ—ਧਿਆਨ ਨਾ ਕਰਨਾ, ਰੁੱਸ ਜਾਣਾ॥

ਅੱਖਾਂ ਭਰਨੀਆਂ, ਕ੍ਰਿਃ—ਅੱਖਾਂ ਵਿੱਚ ਹੰਝੂ ਭਰਨੇ॥

ਅੱਖਾਂ ਮੀਟ ਜਾਣੀਆਂ (ਮੀਟਣੀਆਂ), ਕ੍ਰਿਃ—ਮਰ ਜਾਣਾ॥

ਅੱਖਾਂ ਲਾਲ ਕੱਢਣੀਆਂ, ਕ੍ਰਿਃ—ਗੁੱਸੇ ਵਿੱਚ ਆਉਣਾ॥

ਅੱਖਾਂ ਵਿੱਚ ਘੱਟਾ ਘੱਤਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਧੋਖਾ ਦੇਣਾ, ਫਰੇਬ ਕਰਨਾ, ਛਲ ਨਾਲ ਕਿਸੇ ਦਾ ਮਾਲ ਉਡਾ ਲੈ ਜਾਣਾ॥

ਅੱਖਾਂ ਵਿੱਚ ਚਰਬੀ ਆਉਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਅੱਖਾਂ ਉੱਤੇ ਪਰਦਾ ਪੈ ਜਾਣਾ, ਜਾਣ ਬੁੱਝ ਕੇ ਅੰਨ੍ਹੇ ਬਨਣਾ, ਹੰਕਾਰ ਕਰਕੇ ਆਪਣੇ ਪੁਰਾਣੇ ਜਾਣੂਆਂ ਨੂੰ ਨਾ ਜਾਨਣ ਦਾ ਬਹਾਨਾ ਕਰਨਾ ॥

ਅੱਖਾਂ ਵਿੱਚ ਡੋਰੇ ਪੈਣੇ, ਕ੍ਰਿ:—ਸ਼ਰਾਬ ਪੀਣ ਨਾਲ, ਜਾਂ ਖੁਸ਼ੀ ਨਾਲ ਜਾਂ ਰੋਗ ਨਾਲ ਅੱਖਾਂ ਵਿੱਚ ਲਾਲ ਲੀਹਾਂ ਪੈ ਜਾਣੀਆਂ ॥

ਅੱਖਾਂ ਵਿੱਚ ਰੜਕ ਪੈਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਕੱਖ ਆਦਿਕ ਅੱਖਾਂ ਵਿੱਚ ਪੈਣ ਕਰਕੇ ਪੀੜ ਹੋਣੀ ॥

ਅੱਖਾਂ ਵਿੱਚ ਰਾਤ ਕੱਟਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਰਾਤ ਜਾਗਦਿਆਂ ਟਪਾਉਣੀ, ਨੀਂਦਰ ਨਾ ਆਉਣੀ ॥

ਅੱਖੀਂ ਸੁਖ ਹੋਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਸੱਜਣਾਂ ਪਿਆਰਿਆਂ ਦੇ ਮਿਲਣ ਨਾਲ ਜਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸੁਖੀ ਵੇਖਕੇ ਖੁਸ਼ੀ ਹੋਣੀ ॥

ਅੱਖੀਂ ਸੁਖ ਕਲੇਜੇ ਠੰਡ ਹੋਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਬੜੀ ਖੁਸ਼ੀ ਹੋਣੀ, ਧੀਰਜ ਹੋਣਾ ॥

ਅੱਖੋਂ ਲਾਂਵਾਂ, ਵਿ:—ਕਾਣਾ ॥

ਅੱਖੋਂ ਲਾਂਵੀਂ, ਵਿ:—ਕਾਣੀ ॥

ਅਖਸਰ, ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—'ਅਕਸਰ' ਵੇਖੋ ॥

ਅਖੰਡ, . —ਸਾਰਾ, ਨਾਂ ਟੁੱਟਾ ਹੋਇਆ, ਸੰਪੂਰਣ, ਪੂਰਾ, ਜਿਸ ਦੇ ਟੋਟੇ ਨਾ ਹੋ ਸੱਕਣ, ਜੋ ਨਾਸ ਨਾ ਹੋਵੇ ॥

ਪੁ:—ਈਸ਼ਰ, ਪਰਮਾਤਮਾ, ਬ੍ਰਹਮ ॥

ਅਖੰਡ ਪਾਠ, ਪੁ:—ਸਾਰਾ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਅਟਕਣ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਲਗਾਤਾਰ ਪੜ੍ਹਨਾ ॥

ਅਖਤਿਆਰ, ਪੁ:—ਇਖ਼ਤਿਆਰ, ਮਰਜੀ, ਚਾਹ, ਇੱਛਿਆ, ਮੀਜ਼ਾ, ਆਪਣੀ ਸਮਝ, ਬੰਦੋਬਸਤ, ਵੱਸ, ਸ਼ਕਤਿ, ਸਮਰਥ, ਅਧਕਾਰ, ਹੱਕ, ਖੁੱਲ੍ਹ, ਹੁੱਦੇ ਦਾਰ ਦਾ ਥਲ ਜਾਂ ਅਲਾਕਾ ॥

ਅਖ਼ਤਿਆਰ ਹੋਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਕਿਸੇ ਚੀਜ਼ ਦਾ ਹੱਕ ਹੋਣਾ, ਸਮਰਥ ਹੋਣਾ, ਕਿਸੇ ਕੰਮ ਦੀ ਖੁੱਲ੍ਹ ਹੋਣੀ, ਕੋਈ ਕੰਮ ਕਰ ਸੱਕਣਾ, ਕਿਸੇ ਗੱਲ ਦਾ ਅਧਕਾਰ ਹੋਣਾ ॥

ਅਖਤਿਆਰ ਖੁੱਸ ਜਾਣਾ (ਣੇ), ਕ੍ਰਿ:-ਹੁੱਦਾ ਜਾਂ ਅਧਕਾਰ ਨਾਂ ਰਹਿਣਾ ॥

ਅਖ਼ਤਿਆਰ ਘਟ ਜਾਣੇ, ਕ੍ਰਿ: – ਹੁੱਦੇਦਾਰ ਦੀ ਸਮਰਥ ਥੋੜੀ ਹੋ ਜਾਣੀ ॥

ਅਖ਼ਤਿਆਰ ਮਿਲਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਹੱਕਦਾਰ ਬਣਾਇਆ ਜਾਣਾ, ਅਧਕਾਰ ਮਿਲਣਾ ॥

ਅਖ਼ਤਿਆਰ ਲੈਣੇ, ਕ੍ਰਿ:—ਅਧਕਾਰ ਪਾਉਣਾ ॥

ਅਖ਼ਤਿਆਰ ਵਧ ਜਾਣੇ, ਕ੍ਰਿ:-ਅਧਕਾਰ ਬਹੁਤ ਹੋ ਜਾਣੇ ॥

ਅਖ਼ਤਿਆਰ ਵਿੱਚ ਹੋਣਾਂ ਜਾਂ ਰਹਿਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਵੱਸ ਵਿੱਚ ਹੋਣਾ, ਅਧੀਨ ਹੋਣਾ, ਕਿਸੇ ਦੇ ਆਸਰੇ ਹੋਣਾ ॥

ਅਖਤਿਆਰੋਂ ਬਾਹਰ ਹੋਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਆਪਣੇ ਵੱਸ ਵਿੱਚ ਨਾਂ ਹੋਣਾ ॥

ਅਖ਼ਬਾਰ ਪੁ:—ਖ਼ਬਰਾਂ ਵਾਲਾ ਕਾਗਤ ਜੋ ਖ਼ਾਸ ਵਕਤ ਪਿੱਛੋਂ ਛਪਦਾ ਹੈ, ਸਮਾਚਾਰ ਪੱਤ੍ਰ ॥

ਅੱਖਰ, ਪੁ:—'ਅੱਛਰ ਵੇਖੋ', ੳ, ਅ, ਆਦਿਕ ॥

ਅਖ਼ਰੋਟ, ਪੁ:—ਇਕ ਤਰਾਂ ਦਾ ਫਲ, ਖਰੋਟ ॥

ਅੱਖੜ ਖਾਣ / ਅੱਖੜ ਖਾਂਦ, ਵਿ:—ਬੜਾ ਮੂਰਖ ਅਤੇ ਘਮੰਡੀ, ਢੀਠ, ਸ਼ੋਖ਼, ਸ਼ਰਾਰਤੀ ॥

ਅੱਖਾ, ਪੁ:—ਛੌਟ ਦਾ ਇਕ ਪਾਸਾ ॥

ਅਖਾਉਤ, ਸ:— } ਕਹਾਉਤ, ਅਖਾਣ, ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਮੂੰਹ ਚੜ੍ਹੀ ਹੋਈ ਗੱਲ ॥
ਅਖਾਣ, ਪੁ:— }

ਅਖਾਣਨ; ਸ:— ਅਖਾਣ ਪਾਉਣ ਵਾਲੀ ॥

ਅਖਾੜਾ, ਪੁ:—ਉਹ ਥਾਂ ਜਿੱਥੇ ਘੋਲ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਤਰਾਂ ਦੀਆਂ ਖੇਡਾਂ ਹੋਣ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਕੰਮ ਲਈ ਲੋਕਾਂ ਦਾ ਮੇਲ ਹੋਵੇ । ਦਰਬਾਰ ॥

ਇੰਦਰ ਦਾ ਅਖਾੜਾ, ਪੁ:—ਰਾਜੇ ਇੰਦਰ ਦਾ ਦਰਬਾਰ, ਖੁਸ਼ੀ ਮਨਾਉਣ ਵਾਲੀ ਥਾ ॥

ਸਾਧਾਂ ਦਾ ਅਖਾੜਾ, ਪੁ:—ਅਜੇਹੇ ਸਾਧਾਂ ਦੀ ਮੰਡਲੀ ਜੋ ਥਾਂ ਥਾਂ ਫਿਰਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ ॥ ਸਾਧਾਂ ਦੇ ਰਹਿਣ ਦਾ ਘਰ, ਮਠ ॥

ਅੱਖੀ, ਸ:-ਅੱਖ, ਲੋਚਨ, ਨੈਨ, ਦੀਦਾ ॥

ਅਖੀਰ, ਪੁ:—'ਆਖਰ' ਵੇਖੋ ॥

ਅਖੁੱਟ, ਵਿ:—ਨਾ ਮੁੱਕਣ ਵਾਲਾ, ਨਾ ਨਿਖੁੱਟਣ ਵਾਲਾ ॥

ਅਖੁੱਟ ਭੰਡਾਰ, ਪੁ:—ਨਾ ਮੁੱਕਣ ਵਾਲਾ ਭੰਡਾਰ ਜਾਂ ਖਜ਼ਾਨਾ ॥

ਅਖੇ, ਅਵ:—ਜੋ, ਧਾ, ਕਿ, ਉਸ ਨੇ ਆਖਿਆ ।

ਅਖੈ, ਵਿ:—ਅਬਿਨਾਸੀ, ਅਮਰ, ਜਿਸ ਦਾ ਨਾਸ ਨਹੀਂ ॥

ਅਖੋਟ, ਵਿ:—ਸ਼ੁੱਧ, ਠੀਕ, ਦਰੁਸਤ, ਨਖਾਲਸ ॥

ਅਖੋਤ, ਸ:—ਕਹਾਉਤ, ਅਖਾਣ ॥

ਅੱਗ, ਸ:—ਅਗਨ, ਬਸੰਤਰ ਲਾਟ, ਭਾਂਬੜ, ਗਰਮੀ, ਤਾਉ, ਗੁੱਸਾ, ਧੱਪ, ਪਿਆਰ, ਮੋਹ, ਮਮਤਾ, ਕਾਮ, ਈਰਖਾ, ਸਾੜਾ, ਡਾਢੀ ਭੁੱਖ ॥
ਵਿ:—ਡਾਢਾ ਤੱਤਾ, ਐਵੇਂ ਜਾਂ ਛੇਤੀ ਭੜਕ ਪੈਣ ਵਾਲਾ, ਤੇਜ਼, ਤਿੱਖਾ, ਪਿਆਰਾ ਜਾਂ ਮਹਿੰਗਾ, ਵਡ ਮੁੱਲਾ ॥

ਅੱਗ ਸੁਲਗਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—'ਅੱਗ ਭਖਾਉਣਾ' ਵੇਖੋ॥

ਅੱਗ ਸੌਂ ਜਾਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਅੱਗ ਬੁਝ ਜਾਣੀ ॥

ਅੱਗ ਖਾਣੀ ਅੰਗਿਆਰ ਹੱਗਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਬੁਰਾ ਕੰਮ ਕਰਕੇ ਬੁਰਾ ਫਲ ਪਾਉਣਾ ॥

ਅੱਗ ਦਾ ਅੜਾਂਗਾ, ਵਿ:—ਬੜਾ ਗੁੱਸੇ ਵਾਲਾ ਆਦਮੀ ॥

ਅੱਗ ਦੀਆਂ ਲਾਟਾਂ ਨਿਕਲਣੀਆਂ, ਕ੍ਰਿ:—ਭਾਂਬੜ ਮਚਣਾ ॥

ਅੱਗ ਦੇਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਕਿਸੇ ਚੀਜ਼ ਨੂੰ ਅੱਗ ਲਾ ਦੇਣੀ, ਹਿੰਦੂ ਦੀ ਲੋਥ ਨੂੰ ਸਾੜਨ ਲਈ ਅੱਗ ਲਾਉਣੀ ॥

ਅੱਗ ਦੇ ਭਾ, ਵਿ:—ਬਹੁਤ ਮਹਿੰਗਾ ॥

ਅੱਗ ਦੇ ਮੁੱਲ, ਵਿ:—ਬਹੁਤ ਮਹਿੰਗਾ ॥

ਅੱਗ ਧੁਖਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਅੱਗ ਬਲਣ ਲੱਗਣੀ, ਅੰਦਰਲਾ ਵੈਰ ਹੋਣਾ ॥

ਅੱਗ ਧੁਖਾਉਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਅੱਗ ਬਾਲਣੀ, ਚਮਕਾਣੀ, ਅੰਦਰੇ ਅੰਦਰ ਵੈਰ ਪਾਉਣਾ ॥

ਅੱਗ ਨੂੰ ਫੂਕ ਮਾਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਫੂਕ ਮਾਰਕੇ ਅੱਗ ਜਾਂ ਕੋਲੇ ਚਮਕਾਉਣਾ ॥

ਅੱਗ ਪਾਣੀ ਦਾ ਵੈਰ ਹੋਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਡਾਢਾ ਵੈਰ ਹੋਣਾ, ਭਾਰੀ ਦੁਸ਼ਮਣੀ ਹੋਣੀ ॥

ਅੱਗ ਪੈਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਬੜੀ ਗਰਮੀ ਹੋਣੀ। ਗਮ, ਭੁੱਖ ਆਦਿਕ ਦਾ ਦੁੱਖ ਪਰਤੀਤ ਹੋਣਾ ॥

ਅੱਗ ਫੁਕਣਾ, ਅੱਗ ਫੁੱਕੇ ਜਾਣਾ } ਕ੍ਰਿ:—ਚਿੱਤ ਵਿੱਚ ਬੜੀ ਗਰਮੀ ਜੇਹੀ ਮਲੂਮ ਹੋਣੀ, ਗੁੱਸੇ ਨਾਲ ਭੜਕ ਉੱਠਣਾ, ਪੱਪ ਚੜ੍ਹ ਜਾਣਾ, ਗੁੱਸਾ ਚਾੜ੍ਹ ਦੇਣਾ ॥

ਅੱਗ ਬਬੂਲਾ, ਅੱਗ ਬਭੂਕਾ } ਵਿ:—'ਅੱਗ ਭਬੋਲਾ' ਵੇਖੋ।

ਅੱਗ ਬਲਣੀ, ਅੱਗ ਬਲ ਬਲ ਉਠਣੀ } ਕ੍ਰਿ:—ਅੱਗ ਭੜਕ ਕੇ ਉਸ ਦੀ ਲਾਟ ਨਿਕਲਣਾ, ਗੁੱਸਾ ਚੜ੍ਹਨਾ, ਜੋਸ਼ ਆਉਣਾ ॥

ਅੱਗ ਬਲਦੀ ਤੇ ਤੇਲ ਪਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਫਸਾਦ ਨੂੰ ਚਮਕਾਉਣਾ ॥

ਅੱਗ ਬਾਲਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਅੱਗ ਭੜਕਾਉਣਾ, ਲਾਟ ਕੱਢਣਾ, ਗੁੱਸਾ ਚਾੜ੍ਹਨਾ, ਉਕਸਾਉਣਾ॥

ਅੱਗ ਬੁਝਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਅੱਗ ਦਾ ਨਾ ਰਹਿਣਾ, ਅੱਗ ਠੰਡੀ ਹੋ ਜਾਣਾ, ਭੁੱਖ ਤ੍ਰੇਹ ਆਦਿਕ ਦਾ ਮਿਟ ਜਾਣਾ ॥

ਅੱਗ ਬੁਝਾਉਣਾ, ਅੱਗ ਬੁਝਾਣਾ } ਕ੍ਰਿ:—ਅੱਗ ਨੂੰ ਠੰਡਾ ਕਰਨਾ, ਅੱਗ ਨੂੰ ਬਲਣੋਂ ਰੋਕ ਦੇਣਾ। ਭੁੱਖ, ਤ੍ਰੇਹ ਆਦਿਕ ਹਟਾਉਣਾ, ਰੋਲਾ ਗੋਲਾ ਯਾ ਝਗੜਾ ਬਖੇੜਾ ਮਿਟਣਾ, ਗੁੱਸਾ ਦੂਰ ਕਰਨਾ ॥

ਅੱਗ ਭਖਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਭਾਂਬੜ ਮਚਾਉਣਾ, ਅੱਗ ਨੂੰ ਤੇਜ਼ ਕਰਨਾ, ਲਾਟਾਂ ਕੱਢਣੀਆਂ, ਫਸਾਦ ਪਾਉਣਾ, ਲੜਾਈ ਕਰਾਉਣਾ ॥

ਅੱਗ ਭਬੂਕਾ ਹੋਣਾ, ਅੱਗ ਭਬੋਲਾ ਹੋਣਾ } ਕ੍ਰਿ:—ਬਹੁਤ ਗੁੱਸੇ ਵਿੱਚ ਆਉਣਾ, ਕ੍ਰੋਧ ਨਾਲ ਭੜਕ ਪੈਣਾ ॥

ਅੱਗ ਭੜਕਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਅੱਗ ਬਲਣਾ, ਭਾਂਬੜ ਮਚਣਾ, ਲਾਟ ਨਿਕਲਣੀ, ਗੁੱਸੇ ਵਿਚ ਆਉਣਾ॥

ਅੱਗ ਭੜਕਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—"ਅੱਗ ਬਾਲਣਾ" ਵੇਖੋ ॥

ਅੱਗ ਮੱਧਮ ਹੋਣੀ (ਪੈ ਜਾਣੀ) ਕ੍ਰਿ:—ਅੱਗ ਮੱਠੀ ਹੋ ਜਾਣੀ, ਅੱਗ ਦਾ ਜ਼ੋਰ ਘਟ ਜਾਣਾ ॥

ਅੱਗ ਲੱਗਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਸੜਨ ਲੱਗ ਜਾਣਾ, ਗੁੱਸਾ ਚੜ੍ਹ ਜਾਣਾ, ਡਾਢੀ ਭੁੱਖ ਲੱਗਣਾ ॥

ਅੱਗ ਲਗਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਅੱਗ ਲਾਉਣਾ, ਬਾਲਣਾ, ਸਾੜਨਾ, ਫੂਕਣਾ, ਨਾਸ ਕਰਨਾ, ਝਗੜਾ ਪਾਉਣਾ, ਫਸਾਦ ਮਚਾਉਣਾ, ਭੜਕਾਉਣਾ, ਚਮਕਾਉਣਾ, ਉਕਸਾਉਣਾ, ਗੁੱਸਾ ਚਾੜ੍ਹਨਾ ॥

ਅੱਗ ਲਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—'ਅੱਗ ਲਗਾਉਣਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਅੱਗ ਲਾ ਕੇ ਪਾਣੀ ਨੂੰ ਭੱਜਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਛਲ ਕਰਨਾ, ਧੋਖਾ ਦੇਣਾ, ਆਪੇ ਜਾਣ ਬੁੱਝ ਕੇ ਝਗੜਾ ਪਾਉਣਾ ਅਤੇ ਫੇਰ ਉਸ ਨੂੰ ਝੂਠੀ ਮੂਠੀ ਹਟਾਉਣ ਦਾ ਜਤਨ ਕਰਨਾ ॥

ਅੱਗ ਲਾ ਤਮਾਸ਼ਾ ਦੇਖਣਾ(ਵੇਖਣਾ) ਕ੍ਰਿ:—ਹਾਸੇ ਭਾਣੇ ਦੂਏ ਮਨੁੱਖਾਂ ਵਿੱਚ ਫਸਾਦ ਪਾਉਣਾ, ਹੋਰਨਾਂ ਨੂੰ ਲੜਾਕੇ ਆਪ ਮੌਜ ਕਰਨੀ ॥

ਅੱਗ ਲੈਣ ਆਉਣਾ, ਘਰ ਵਾਲੀ ਬਣ ਬੈਠਣਾ } ਕ੍ਰਿ:—ਜਿਸ ਚੀਜ਼ ਤੇ ਆਪਣਾ ਹੱਕ ਨਹੀਂ ਉਸ ਦਾ ਮਾਲਕ ਬਣ ਜਾਣਾ। ਕਿਸੇ ਸਧਾਰਣ ਕੰਮ ਨੂੰ ਜਾਣਾ ਅਤੇ ਉਸ ਤੋਂ ਭਾਰਾ ਕੰਮ ਕੱਢ ਲੈਣਾ, ਥੋੜੀ ਜੇਹੀ ਚੀਜ਼ ਲੈਣ ਜਾਣਾ ਅਤੇ ਸਾਰੀ ਦਾ ਮਾਲਕ ਬਣ ਜਾਣਾ ॥

ਅੱਗ ਲੈਣ ਨੂੰ ਆਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਥੋੜੇ ਚਿਰ ਲਈ ਆਉਣਾ, ਕਿਤੇ ਆਕੇ ਛੇਤੀ ਮੁੜ ਜਾਣਾ ॥

ਅੱਗ ਵਰਗਾ ਲਾਲ ਹੋਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਬਹੁਤ ਗੁੱਸੇ ਵਿਚ ਆਉਣਾ, ਕ੍ਰੋਧ ਨਾਲ ਭੜਕ ਉਠਣਾ ॥

ਅੱਗ ਵਰ੍ਹਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਬੜੀ ਗਰਮੀ ਪੈਣੀ, ਲੜਾਈ ਵਿਚ ਤੋਪਾਂ ਜਾਂ ਬੰਦੂਕਾਂ ਦੇ ਗੋਲੇ ਲਗਾਤਾਰ ਚੱਲਣੇ ॥

ਅੱਗ ਵਿੱਚ ਪਾਣੀ ਪਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—'ਅੱਗ ਬੁਝਾਉਣਾ" ਵੇਖੋ ॥

ਅੰਗ, ਪੁ:—ਸਰੀਰ, ਸਰੀਰ ਦਾ ਕੋਈ ਹਿੱਸਾ, ਹੱਥ, ਪੈਰ ਆਦਿਕ, ਲਿੰਗ, ਮਿਤ੍ਰਤਾਈ, ਦੋਸਤੀ ਗਿਣਤੀ ਦੀ ਨਿਸ਼ਾਨੀ (ਅੰਕ), ਵਡੀਸਰਾਂ ਦਾ ਲਾਗ (ਅੰਗ ਲੈਣੇ, ਮਿਲਣੇ, ਵਰਤਣੇ)

ਅੰਗ ਸੰਗ, ਪੁ:—ਸਰਬੰਧ, ਸਾਕ ॥

ਅਵ:—ਸਦਾ ਨਾਲ, ਨਾਲ ਨਾਲ, ਨਾਲੇ ਹੀ ॥

ਅੰਗ ਸਾਕ, ਪੁ:—ਸਰਬੰਧੀ ॥

ਅੰਗ ਸੌਂ ਜਾਣੇ, ਕ੍ਰਿ:—ਅੰਗਾਂ ਵਿਚ ਹਿੱਲਣ ਦੀ ਤਾਕਤ ਨਾ ਰਹਿਣੀ ॥

ਅੰਗ ਹੀਨ, ਵਿ:—ਜਿਸ ਦਾ ਕੋਈ ਅੰਗ ਜਾਂਦਾ ਰਿਹਾ ਹੋਵੇ, ਲੰਙਾ, ਕਾਣਾ, ਲੂੰਡਾ ਆਦਿਕ ਜਿਸ ਦਾ ਕੰਮ ਸਾਰਾ ਨਾ ਪੂਰਾ ਹੋਇਆ ਹੋਵੇ ॥

ਅੰਗ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਨਾਲ ਰਹਿਣਾ, ਬਚਾਉਣਾ, ਸਹਾਇਤਾ ਕਰਨੀ ॥

ਅੰਗ ਦਾ ਪੂਰਾ ਹੋਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਸਬ ਅੰਗ ਠੀਕ ਹੋਣੇ, ਅੰਗ ਹੀਨ ਨਾ ਹੋਣਾ, ਅੰਗ ਪਾਲਣਾ ॥

ਅੰਗ ਪ੍ਰਸੰਗ (ਪ੍ਰਤੰਗ), ਆਪਣੀ ਅਤੇ ਨਾਨਕੀ ਦਾਦਕੀ ਆਦਿਕ ਜਾਤਾਂ ॥

ਅੰਗ ਪਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਗਿਣਤੀ ਦੀ ਨਿਸ਼ਾਨੀ ਕਰਨਾ। (ਅੰਗ = ਅੰਕ)

ਅੰਗ ਪਾਲਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਮਿਤ੍ਰਤਾਈ ਦੀ ਲਾਜ ਰੱਖਣੀ, ਦੋਸਤੀ ਨਿਭਾਉਣਾ, ਸਜਨਾਈ ਕਰਨਾ ॥

ਅੰਗ ਪੂਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—'ਅੰਗ ਕਰਨਾ' ਵੇਖੋ, ਚਿੱਤਰਨਾ ॥

ਅੰਗ ਭੰਗ ਹੋਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਕੋਈ ਅੰਗ ਜਾਂਦਾ ਰਹਿਣਾ, ਲੰਗੜੇ ਹੋ ਜਾਣਾ, ਵਿਗੜ ਜਾਣਾ, ਖਰਾਬ ਹੋ ਜਾਣਾ, ਕੋਈ ਹਿੱਸਾ ਭੱਜ ਜਾਂ ਟੁੱਟ ਪੈਣਾ ॥

ਅੰਗ ਭੰਗ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਕੋਈ ਅੰਗ ਜਾਂ ਹਿੱਸਾ ਵੱਢ ਸੁੱਟਣਾ, ਕਿਸੇ ਚੀਜ਼ ਨੂੰ ਵਿਗਾੜ ਦੇਣਾ ॥

ਅੰਗ ਲੱਗਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਪਿੰਡੇ ਨਾਲ ਛੋਹਣਾ, ਪਹਿਨੇ ਜਾਣਾ (ਕੱਪੜੇ ਗਹਿਣੇ ਆਦਿਕਾਂ ਦਾ), ਜੱਫੀ ਪੈਣੀ ॥

ਅੰਗ ਲਗਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਜੱਫੀ ਪਾਉਣਾ, ਘੁੱਟ ਕੇ ਮਿਲਣਾ, ਕਪੜਾ ਗਹਿਣਾ ਆਦਿਕ ਪਾਉਣਾ, ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਮੇਲਣਾ ॥

ਅੰਗ ਲਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—'ਅੰਗ ਲਗਾਉਣਾ' ਵੇਖੋ

ਅੰਗ ਲੈਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਆਪਣਾ ਹਿੱਸਾ ਜਾਂ ਦੱਛਣਾ ਲੈਣਾ (ਬ੍ਰਾਹਮਣਾਂ, ਲਾਂਗੀਆਂ ਆਦਿਕਾਂ ਦਾ) ਗਿਣਨਾ, ਉਂਗਲੀ ਨਾਲ ਦੱਸਣਾ ॥

ਅੰਗਸ, ਪੁ:—ਅੰਕਸ, ਇੱਕ ਲੋਹੇ ਦਾ ਉਜਾਰ ਜਿਹੜਾ ਮਹਾਉਤਾਂ ਦੇ ਹੱਥ ਵਿਚ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, (ਉਹਦੀਆਂ ਦੋ ਤਿੱਖੀਆਂ ਨੋਕਾਂ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ ਅਤੇ ਉਸ ਨਾਲ ਹਾਥੀ ਨੂੰ ਚਲਾਉਂਦੇ ਹਨ।)

ਅੰਗਸ ਮਾਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਵੱਸ ਵਿੱਚ ਕਰਨਾ ਆਗਜਾ ਕਾਰ ਬਣਾਉਣਾ॥

ਅਗਸਤ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਕਾਗਤਾਂ ਦਾ ਛਤਰ ਜਿਸ ਨੂੰ ਘੋੜੀ ਤੇ ਚੜ੍ਹੇ ਹੋਏ ਲਾੜੇ ਦੇ ਸਿਰ ਉੱਤੇ ਝੁਲਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਸਰਗਸਤ। ਅੱਠਵਾਂ ਅੰਗ੍ਰੇਜ਼ੀ ਮਹੀਨਾ। ਇੱਕ ਤਾਰਾ, ਇੱਕ ਮੁਨੀ॥

ਅਗਣ, ਸ:—ਅੱਗ ਦਾ ਦੇਉਤਾ, ਅੱਗ, ਬਸੰਤਰ, ਢਿੱਡ ਦੀ ਅੱਗ ਜਿਸ ਨਾਲ ਖਾਧਾ ਪੀਤਾ ਪਚਦਾ ਹੈ। ਭੁੱਖ॥

ਅਗਣ ਹੋਮ, ਅਗਣ ਹੋਤ੍ਰ, ਪੁ:—ਅੱਗ ਵਿਚ ਅਹੁਤੀਆਂ ਪਾਕੇ ਜੋ ਜੱਗ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ। ਅਗਨ ਦੇਉਤਾ ਦੀ ਭੇਟ॥

ਅਗਣ ਕੁੰਡ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਟੋਇਆ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਹੋਮ ਵਾਸਤੇ ਅੱਗ ਬਾਲੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ॥

ਅਗਣ ਬਾਣ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦੀ ਅਸਤ ਬਾਜੀ, ਅੱਗ ਵਾਲਾ ਤੀਰ, ਅੱਗ ਸਿੱਟ ਕੇ ਮਾਰਨ ਵਾਲੀ ਕੋਈ ਚੀਜ਼॥

ਅਗਣ ਬੋਟ, ਪੁ:—ਭਾਫ ਦੇ ਜੋਰ ਚੱਲਣ ਵਾਲਾ ਜਹਾਜ॥

ਅੰਗਣ, ਪੁ:—ਵੇਹੜਾ, ਸਹਿਨ, ਘਰ ਵਿੱਚ ਜਾਂ ਅੱਗੇ ਖੁੱਲ੍ਹੀ ਥਾਂ॥

ਅੰਗਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਪਰਖਣਾ, ਪੜਤਾਲ ਕਰਨੀ, ਸਾਬਤ ਕਰਨਾ, ਪਰਤਾਵਾ ਲੈਣਾ, ਪਤਾ ਲਾਉਣਾ, ਅਣਮਾਨ ਕਰਨਾ, ਵਿਚਾਰਨਾ॥

ਅੰਗਤ ਪੈਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਮੰਨਿਆ ਜਾਣਾ, ਪਸੰਦ ਆ ਜਾਣਾ, ਕਬੂਲ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ॥

ਅਗਦੀਂ, ਅਗਦੂੰ, ਅਗਦੋਂ, ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—ਅੱਗੇ, ਮਹਰੇ, ਪਹਿਲੇ।

ਅਗੰਮ, ਪੁ:—ਆਉਣ ਵਾਲਾ ਸਮਾ, ਗੁੱਝੀ ਗੱਲ, ਕੋਈ ਗੱਲ ਜੋ ਮਲੂਮ ਨਾ ਹੋਵੇ, ਅੱਗੇ ਵਰਤਣ ਵਾਲਾ ਭਾਣਾ, ਭਾਵੀ, ਮਹਾ ਦੇਵ ਦਾ ਬਣਾਇਆ ਹੋਇਆ ਇੱਕ ਸ਼ਾਸਤ੍ਰ, ਜੰਤ੍ਰਾਂ ਮੰਤ੍ਰਾਂ ਦੀ ਵਿਦਜਾ, ਜਾਦੂ ਆਦਿਕ ਦੀ ਵਿੱਦਜਾ ਦੱਸਣ ਵਾਲਾ ਗ੍ਰੰਥ, ਪਰਵਾਨਾ, ਸਨਦ॥

ਅਗੰਮ ਗਿਆਨ, ਪੁ:—ਅੱਗੇ ਹੋਣ ਵਾਲੀ ਅਤੇ ਗੁੱਝੀ ਗੱਲ ਦਾ ਜਾਣ ਲੈਣਾ॥

ਅਗੰਮ ਗਿਆਨਣ, ਸ:—ਅਗਲੀ ਗੱਲ ਨੂੰ ਜਾਨਣ ਵਾਲੀ ਤੀਮਤ॥

ਅਗੰਮ ਗਿਆਨੀ, ਪੁ:—ਅਗਲੀ ਗੱਲ ਨੂੰ ਜਾਨਣ ਵਾਲਾ ਮਰਦ। ਜੋਤਸ਼ੀ॥

ਅਗੰਮ ਦੀ ਖਬਰ ਦੱਸਣੀ (ਦੇਣੀ) ਕ੍ਰਿ:—ਗੁੱਝੀ ਗੱਲ ਦਾ ਪਤਾ ਦੇਣਾ॥

ਅਗੰਮ ਦੀ ਖ਼ਬਰ ਲਿਆਉਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਅੱਗੇ ਹੋਣ ਵਾਲੀ ਗੱਲ ਦਾ ਪਤਾ ਕੱਢਣਾ॥

ਅਗੰਮ ਬਕਤਾ, ਅਗੰਮ ਵਕਤਾ, ਪੁ:—ਅੱਗੇ ਹੋਣ ਵਾਲੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਦੱਸਣ ਵਾਲਾ। ਜੋਤਸ਼ੀ॥

ਅਗੰਮ ਬਾਚਣਾ, ਅਗੰਮ ਵਾਚਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਅੱਗੇ ਹੋਣ ਵਾਲੀ ਗੱਲ ਦੱਸਣਾ॥

ਅਗੰਮ ਬਿੱਦਿਆ, ਅਗੰਮ ਵਿੱਦਿਆ, ਸ:—ਉਹ ਵਿਦਜਾ ਜਿਸ ਨਾਲ ਅੱਗੇ ਹਣ ਵਾਲੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਦਾ ਪਤਾ ਲੱਗ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਜੋਤਸ਼॥

ਅਗਮਾਨ, ਪੁ:—ਅੱਗੇ ਜਾਣ ਵਾਲਾ, ਆਗੂ, ਰਾਹ ਵਿਖਾਉਣ ਵਾਲਾ॥

ਅੰਗਰੱਖਾ, ਪੁ:—ਅੰਗਾ, ਗੋਡਿਆਂ ਤਕ ਪਹੁੰਚਣ ਵਾਲਾ ਇਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਚੋਗਾ ਜਿਸ ਨੂੰ ਤਣੀਆਂ

ਲੱਗੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ, ਅੰਦਰਖਾ ॥

ਅਗਰਾਹੁਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਰਾਹ ਰੋਕਣਾ, ਰਾਹ ਮਾਰਨਾ, ਆਪਣਾ ਕਰਜ਼ਾ ਲੈਣ ਲਈ ਤਗਾਦਾ ਕਰਨਾ, ਪਕੜ ਲੈਣਾ ॥

ਅਗਰਾਹੇ ਜਾਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਫੜਿਆ ਜਾਣਾ, ਰੋਕਿਆ ਜਾਣਾ, ਕਰਜ਼ੇ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਦੁੱਖ ਨਾਲ ਘੇਰਿਆ ਜਾਣਾ ॥

ਅੰਗ੍ਰੇਜ਼, ਪੁ:—ਇੰਗਲੈਂਡ ਦਾ ਰਹਿਣ ਵਾਲਾ, ਫਰੰਗੀ, ਸਾਹਬ ॥

ਅੰਗ੍ਰੇਜ਼ੀ, ਸ:—ਵਿ:—ਅੰਗ੍ਰੇਜ਼ ਦਾ (ਦੀ), ਅੰਗ੍ਰੇਜ਼ਾਂ ਦੀ ਬੋਲੀ । ਅੰਗ੍ਰੇਜ਼ਾਂ ਦੇ ਦੇਸ ਦਾ ॥

ਅਗਲ ਬਗਲ, ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—ਇਕ ਪਾਸੇ, ਨੇੜੇ ਕੋਲ, ਲਾਗੇ, ਲਾਂਭੇ ਖੱਬੇ, ਇੱਧਰ ਉੱਧਰ ॥

ਅੱਗਲ ਵਾਂਢੀ, ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—ਅੱਗੋਂ ਹੀ, ਪਹਿਲੋਂ ਹੀ ॥

ਅਗਲੇ ਸੁਆਦੋਂ ਜਾਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਪਹਿਲੀ ਹਾਲਤ ਥੀਂ ਨਾ ਰਹਿਣੀ ॥

ਅਗਲੇ ਵਾਰੇ ਹੋਕੇ ਬਚਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਮਰਨ ਦੇ ਨੇੜੇ ਹੋਕੇ ਬਚ ਜਾਣਾ ॥

ਅਗਲੇ ਵਾਰੇ ਦਾ, ਵਿ:—ਪੁਰਾਣਾ ॥

ਅਗਲਾ, ਵਿ:—ਮੋਹਰਲਾ, ਪਹਿਲਾ, ਸਭ ਤੋਂ ਚੰਗਾ, ਨਵਾਂ, ਪੁਰਾਣਾ, ਪਿਛਲੇ ਸਮੇਂ ਦਾ, ਦੂਆ, ਹੋਰ ॥

ਅੰਗਲੀ ਪ੍ਰਸੰਗਲੀ, ਸ:—ਸਾਕਾਂ ਵਿੱਚ ਸਾਕ ॥

ਅਗਲੇ, ਪੁ-(ਬਹੁ ਬਚਨ)-ਅੱਗੇ ਹੋਣ ਵਾਲੇ ਲੋਕ, ਅਗਲਾ ਪੋਚ ॥

ਅਗਲਾ ਸਿਰਾ ਵੇਖਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਨਵੇਂ ਮਨੁੱਖਾਂ ਨਾਲ ਵਰਤਣਾ ॥

ਅਗਲਾ ਪੋਚ (ਸ)
ਅਗਲਾ ਮੂੰਹ } ਪੁ:—ਅੱਗੇ ਹੋਣ ਵਾਲੇ ਲੋਕ, ਜੋ ਹੁਣ ਅਵਾਣੇ ਹਨ ਸਮਾ ਪਾਕੇ ਸਿਆਣੇ ਹੋਣਗੇ ॥

ਅਗਲੇਰਾ, ਵਿ:—ਅਗਲਾ (ਮਹੀਨਾ) । ਅਗਲੇ ਤੋਂ ਅਗਲਾ, ਹੋਰ, ਵਧੀਕ ॥

ਅਗਲੇਰੀ, ਵਿ:—ਅਗਲੀ, ਹੋਰ, ਵਧੀਕ ॥

ਅਗਵਾਹੀ
ਅਗਵਾਨ } ਪੁ:—ਅੱਗੇ ਚੱਲਣ ਵਾਲਾ, ਆਗੂ, ਰਾਹ ਵਿਖਾਉਣ ਵਾਲਾ ॥

ਅਗਵਾਨੀ, ਸ:—ਆਗੂ ਪੁਣਾ, ਅਗਵਾਨ ਦਾ ਕੰਮ, ਅੱਗੋਂ ਲੈਣਾ ॥

ਅਗਵਾੜਾ, ਪੁ—
ਅਗਵਾੜੀ, ਸ:— } ਅਗਲਾ ਪਾਸਾ, ਸਾਮ੍ਹਣਾ ਪਾਸਾ, ਘਰ ਦੇ ਸਾਮ੍ਹਣੇ ਖੁੱਲ੍ਹੀ ਥਾਂ ਅਗਲਾ ਹਿੱਸਾ, ਆਗੂ, ਅੱਗੇ ਚੱਲਣ ਵਾਲਾ ॥

ਅਗਵਾੜੀ ਭੰਨਣੀ
ਅਗਵਾੜੀ ਲੈਣੀ } ਕ੍ਰਿ:—ਦੰਦ ਵਿਖਾਉਣੇ (ਚਿੜ੍ਹੇ ਵਾਂਙੂ), ਕੰਗੀਂਗੀ ਵੱਟਣੀ, ਉਬਾਸੀ ਲੈਣੀ, ਮੂਹ ਅੱਡਣਾ ॥

ਅੱਗੜ ਪਿੱਛੜ, ਕ੍ਰਿ:—ਵਿ:—ਅੱਗੇ ਅਤੇ ਪਿੱਛੇ, ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਦੇ ਮਗਰ ॥

ਅਗੜ ਬਗੜ, ਪੁ:—ਨਕਾਰਾ ਜੇਹਾ ਕੰਮ, ਹੋਛੀਆਂ ਗੱਲਾਂ, ਕੂੜਾ ਕਰਕਟ, ਘਾਹ ਘੂਹ, ਗੜ ਬੜ ॥

ਵਿ:—ਮਿਲਿਆ ਜੁਲਿਆ, ਗੜ ਬੜ, ਉਲਟਾ ਪੁਲਟਾ ॥

ਅਗੜਮ ਬਗੜਮ—'ਅਗੜ ਬਗੜ' ਵੇਖੋ ॥

ਅੱਗਾ, ਪੁ:—ਸਾਮ੍ਹਣਾ ਪਾਸਾ, ਅਗਲਾ ਹਿੱਸਾ, ਘਰ ਦੇ ਸਾਮ੍ਹਣੇ ਦੀ ਥਾਂ, ਸਰੀਰ ਦਾ ਅਗਲਾ ਹਿੱਸਾ, ਪਹਿਲਾ ਹੱਲਾ, ਆਉਣ ਵਾਲਾ ਸਮਾ, ਮਰਨੋ ਬਾਦ ਜੋ ਸਮਾ ਆਇਗਾ, ਪਰਲੋਕ॥

ਅੱਗਾ ਢੱਕਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਸਰੀਰ ਦਾ ਅਗਲਾ ਹਿੱਸਾ ਕੱਜ ਲੈਣਾ, ਹਯਾ ਕਰਨੀ।

ਅੱਗਾ ਤ੍ਰੱਗਾ, ਪੁ:—ਅਗਲਾ ਜਾਂ ਉੱਪਰਲਾ ਕੰਮ॥

ਅੱਗਾ ਤੇਰਾ ਤੇ ਪਿੱਛਾ ਮੇਰਾ, ਤੂੰ ਮੇਰਾ ਆਗੂ ਬਣ ਜਿਵੇਂ ਤੂੰ ਕਰੇਂਗਾ ਤਿਵੇਂ ਮੈਂ ਕਰਾਂਗਾ।

ਅੱਗਾ ਪਿੱਛਾ, ਪੁ:—ਸਰੀਰ ਦਾ ਅਗਲਾ ਤੇ ਪਿਛਲਾ ਹਿੱਸਾ, ਕਿਸੇ ਪਾਉਣ ਵਾਲੇ ਕੱਪੜੇ ਦਾ ਅਗਲਾ ਤੇ ਪਿਛਲਾ ਹਿੱਸਾ। ਗਲ ਤੋਂ ਲੈਕੇ ਲੱਕ ਤੀਕਰ ਜਿੰਨਾ ਕੱਪੜਾ ਜਾਮੇ ਨੂੰ ਅੱਗੇ ਪਿੱਛੇ ਲੱਗੇ।

ਅੱਗਾ ਪਿੱਛਾ ਸੋਚਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਸੋਚ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨੀ, ਕੰਮ ਕਰਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਸੋਚ ਲੈਣਾ ਕਿ ਇਹ ਦਾ ਕੀ ਫਲ ਹੋਵੇਗਾ।

ਅੱਗਾ ਪਿੱਛਾ ਦੇਖਣਾ
ਅੱਗਾ ਪਿੱਛਾ ਵੇਖਣਾ } ਕ੍ਰਿ:—ਅੱਗੇ ਵੱਲ ਤੇ ਪਿੱਛੇ ਨੂੰ ਤੱਕਣਾ, ਹਰਾਨ ਹੋ ਜਾਣਾ, ਸਭ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਵਿਚਾਰ ਕਰ ਲੈਣੀ, ਹਰ ਗੱਲ ਨੂੰ ਸੋਚ ਸਮਝ ਲੈਣਾ, ਚੁਫੇਰੇ ਨਜ਼ਰ ਮਾਰ ਲੈਣੀ, ਸੋਝੀ ਰੱਖਣੀ, ਸੁਚੇਤ ਰਹਿਣਾ॥

ਅੱਗਾ ਭਾਰੀ ਹੋਣਾ। ਕ੍ਰਿ:—ਗੌਬਲ ਹੋਣਾ, ਪਾਪ ਕਰਕੇ ਨਰਕ ਦਾ ਅਧਕਾਰੀ ਹੋਣਾ॥

ਅੱਗਾ ਭਾਰੀ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਪਾਪ ਕਰਨੇ॥

ਅੱਗਾ ਮਾਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਅੱਗੋਂ ਦੀ ਕਿਸੇ ਉੱਤੇ ਜਾ ਪੈਣਾ ਜਾਂ ਹੱਲਾ ਕਰਨਾ॥

ਅੱਗਾ ਮਾਰਿਆ ਜਾਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਔਤ ਜਾਣਾ, ਅੱਗੋ ਵੰਸ ਨ ਵਧਣਾ॥

ਅੱਗਾ ਦੌੜ ਪਿੱਛਾ ਚੌੜ, ਅੱਗੇ ਵਧਦੇ ਜਾਣਾ ਤੇ ਪਿਛਲਾ ਕੰਮ ਚੌੜ ਹੁੰਦੇ ਜਾਣਾ, ਜਿੰਨੀ ਕਾਹਲੀ ਕਰਨੀ ਉੱਨਾ ਹੀ ਕੰਮ ਹੌਲੀ ਹੋਣਾ॥

ਅੰਗਾ, ਪੁ:—'ਅੰਗਰਖਾ' ਵੇਖੋ॥

ਅਗਾਊ, ਵਿ:—ਅਗੇਤਰਾ, ਚੀਜ਼ ਲੈਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾ ਜੋ ਮੁੱਲ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇ॥

ਅਗਾਸ, ਪੁ:—'ਅਕਾਸ਼' ਵੇਖੋ॥

ਅਗਾਂਹ,
ਅਗਾਹਾਂ, } ਕ੍ਰਿ:-ਵਿ:—ਅੱਗੇ, ਅਗਲੇ ਪਾਸੇ ਵਧਕੇ, ਸਾਮ੍ਹਣੇ॥

ਅਗਾਧ, ਵਿ:—ਅਥਾਹ, ਬੜਾ ਡੂੰਘਾ, ਜਿਸ ਦਾ ਪਾਰ ਨ ਪਾਇਆ ਜਾਏ, ਬੇਅੰਤ, ਪਰਮੇਸ਼ਰ।

ਅਗਾਧ ਗਤੀ, ਸ:—ਅਜੇਹੀ ਚਾਲ ਜਾਂ ਰਵਈਯਾ ਜਿਸ ਦਾ ਪਤਾ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਨਾ ਲੱਗੇ॥

ਅਗਾੜੀ, ਸ:—ਘੋੜੇ ਦੇ ਸਿਰ, ਜਾਂ ਅਗਲੇ ਪੈਰਾਂ ਨੂੰ ਬੰਨ੍ਹਣ ਵਾਲਾ ਰੱਸਾ ਜਾਂ ਜ਼ੰਜੀਰ, ਅਗਲਾ ਹਿੱਸਾ, ਸਾਮ੍ਹਣਾ ਹਿੱਸਾ, ਅਗਲੇ ਪੈਰ।
ਕ੍ਰਿ:-ਵਿ:—ਅੱਗੇ, ਸਾਮ੍ਹਣੇ, ਵਧਕੇ॥

ਅਗਾੜੀ ਹੋਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਅੱਗੇ ਹੋਕੇ ਹੋਰਨਾਂ ਨੂੰ ਮਗਰ ਲਾਉਣਾ॥

ਅਗਾੜੀ ਪਿਛਾੜੀ, ਸ:—ਘੋੜੇ ਦੇ ਅਗਲੇ ਤੇ ਪਿਛਲੇ ਪੈਰ ਬੰਨ੍ਹਣ ਵਾਲਾ ਰੱਸਾ॥

ਅੱਗਿਉਂ, ਕ੍ਰਿ:-ਵਿ:—'ਅੱਗੋਂ' ਵੇਖੋ॥

ਅਗਿਆਤ, ਵਿ:—ਜੋ ਮਲੂਮ ਨਾ ਹੋਵੇ, ਜਿਸ ਦਾ ਪਤਾ ਨਹੀਂ॥

ਅਗਿਆਨ, ਪੁ:—ਮੂਰਖਤਾਈ, ਨਾਂ ਜਾਨਣਾ, ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਨੂੰ ਨਾ ਪਛਾਨਣਾ॥

ਅਗਿਆਨਤਾਈ, ਸ਼ਃ—'ਅਗਿਆਨ' ਵੇਖੋ ॥

ਅਗਿਆਨਣ, ਸ਼ਃ—ਮੂਰਖ ਜਾਂ ਜਾਹਲ ਤ੍ਰੀਮਤ, ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਨੂੰ ਨਾ ਜਾਨਣ ਵਾਲੀ ਤ੍ਰੀਮਤ ॥

ਵਿਃ—ਮੂਰਖ, ਬ ਸਮਝ ॥

ਅਗਿਆਨ ਪੁਣਾ, ਪੁਃ—'ਅਗਿਆਨ' ਵੇਖੋ ।

ਅਗਿਆਨੀ, ਪੁਃ—ਮੂਰਖ,ਜਾਹਲ ਮਰਦ, ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਨੂੰ ਨਾ ਜਾਨਣ ਵਾਲਾ ॥

ਵਿਃ-ਮੂਰਖ, ਬੇ ਸਮਝ ॥

ਅੰਗਿਆਰ / ਅੰਗਿਆਰਾ } ਪੁਃ—ਭਖਦਾ ਕੋਲਾ, ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦਾ ਛਾਲਾ ॥

ਅੰਗਿਆਰ ਵਰ੍ਹਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ-ਬੜੀ ਗਰਮੀ ਹੋਣੀ ॥

ਅੰਗਿਆਰੀ, ਸ਼ਃ—ਨਿੱਕਾ ਜੇਹਾ ਭਖਦਾ ਕੋਲਾ ॥

ਅੰਗਿਆਰੀ ਵਰਨਾ, ਵਿਃ—ਅੱਗ ਵਾਂਗਰ ਲਾਲ ॥

ਅੰਗੀ, ਸ਼ਃ-ਤ੍ਰੀਮਤਾਂ ਦੇ ਪਾਉਣ ਵਾਲਾ ਛੋਟਾ ਜਿਹਾ ਕਪੜਾ ਜਿਸ ਨਾਲ ਛਾਤੀ ਢੱਕੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ, ਚੋਲੀ ॥

ਪੁਃ-ਫਾ ਸ਼ਃ-ਸਾਕ, ਸਰਬੰਧੀ, ਖ਼ਿਆਲ, ਸਾਥੀ, ਸੱਜਣ, ਸੰਗੀ ॥

ਅੰਗੀਕਾਰ, ਪੁਃ-ਮੰਨ ਲੈਣਾ, ਮਨਜ਼ੂਰੀ, ਰਜ਼ਾ, ਕਬੂਲਦਾਈ, ਪਸੰਦ ॥

ਅੰਗੀਕਾਰੀ, ਸ਼ਃ-ਖ਼ਿਆਲੀ, ਸੰਗ, ਸਾਕ ਸਰਬੰਧ ॥

ਅੰਗੀਠਾ, ਪੁਃ-ਇੱਕ ਲੋਹੇ ਜਾਂ ਮਿੱਟੀ ਦਾ ਵੱਡਾ ਭਾਂਡਾ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਅੱਗ ਭਖਾਉਂਦੇ ਹਨ ॥ ਅੱਗ ਬਾਲਣ ਵਾਲੀ ਥਾਂ । ਚਿਤਾ । ਚਿਖਾਂ (ਸਿੱਖਾਂ ਦਾ ਬੋਲਾ) ॥

ਅੰਗੀਠੀ, ਸ਼ਃ-ਨਿੱਕਾ ਅੰਗੀਠਾ, ਅੱਗ ਬਾਲਣ ਵਾਲੀ ਥਾਂ, ਚੁੱਲ੍ਹਾ, ਧੂੰ ਕਸ਼ ॥

ਅੰਗੂਜ਼, ਪੁਃ-'ਅੰਗਸ' ਵੇਖੋ ।

ਅੰਗੂਲ / ਅੰਗੂਲੀ } ਸ਼ਃ-'ਉਂਗਲ' 'ਉਂਗਲੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਅੰਗੂਠ / ਅੰਗੂਠਾ } ਪੁਃ—ਹੱਥਾਂ ਜਾਂ ਪੈਰਾਂ ਦੀ ਮੋਹਰਲੀ ਮੋਟੀ ਉਂਗਲੀ ॥

ਅੰਗੂਠਾ ਚੁੰਮਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਖ਼ੁਸ਼ਾਮਦ ਕਰਨਾ ॥

ਅੰਗੂਠਾ ਦਖਾਉਣਾ / ਅੰਗੂਠਾ ਵਖਾਉਣਾ } ਕ੍ਰਿਃ—ਧਮਕੀ ਦੇਣੀ, ਤੁੱਛ ਜਾਨਣਾ, ਮਖੌਲ ਕਰਨਾ, ਕਿਸੇ ਕੰਮੋਂ ਨਾਂਹ ਕਰ ਦੇਣੀ, ਬੁਰੇ ਕੰਮ ਦੀ ਸੈਨਤ ਕਰਨੀ ॥

ਅੰਗੂਠੜਾ, ਪੁਃ—ਪੈਰ ਦੇ ਅੰਗੂਠੇ ਵਿੱਚ ਪਾਉਣ ਵਾਲਾ ਚਾਂਦੀ ਆਦਿਕ ਦਾ ਛੱਲਾ ॥

ਅੰਗੂਠੀ, ਸ਼ਃ—ਅੰਗੂਠੇ ਜਾਂ ਉਂਗਲੀ ਵਿੱਚ ਪਾਉਣ ਵਾਲੀ ਮੁੰਦਰੀ, ਛਾਪ ॥

ਅਗੂਰ / ਅੰਗੂਰ } ਪੁਃ—ਮੋਟੀ ਦਾਖ, ਫੋੜੇ ਦਾ ਖਰੀਂਢ, ਫੋੜੇ ਦੇ ਭਰਨ ਦੀ ਹਾਲਤ ॥

ਅੰਗੂਰ ਆਉਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਘਾਉ ਭਰ ਜਾਣਾ, ਜ਼ਖ਼ਮ ਮਿਲ ਜਾਣਾ ॥

ਅੰਗੂਰੀ, ਸ਼ਃ—ਘਾਹ ਜਾਂ ਅਨਾਜ ਦੀਆਂ ਨਵੀਆਂ ਪੱਤੀਆਂ ਜੋ ਧਰਤੀ ਵਿੱਚੋਂ ਨਵੀਆਂ ਫੁੱਟੀਆਂ ਹੋਣ, ਫੁੱਲ ਦੀ ਕਲੀ ॥

ਵਿਃ—ਅੰਗੂਰਾਂ ਵਾਲਾ, ਅੰਗੂਰਾਂ ਦਾ ॥

ਅੰਗੂਰੀ ਸ਼ਰਾਬ, ਸ਼ਃ-ਅੰਗੂਰਾਂ ਤੋਂ ਕੱਢੀ ਹੋਈ ਸ਼ਰਾਬ ॥

ਅੰਗੂਰੀ ਸਿਰਕਾ, ਪੁਃ-ਅੰਗੂਰਾਂ ਦੇ ਰਸ ਦਾ ਬਣਿਆ ਹੋਇਆ ਸਿਰਕਾ ॥

ਅੰਗੂਰੀ ਬਾਗ, ਪੁ:-ਅੰਗੂਰਾਂ ਦਾ ਬਾਗ ॥

ਅੰਗੂਰੀ ਰੰਗ, ਪੁ:-ਅੰਗੂਰ ਵਰਗਾ ਰੰਗ ॥

ਅੱਗੇ, ਕ੍ਰਿ:-ਵਿ:-ਪਹਿਲੇ, ਮੋਹਰੇ, ਸਾਮ੍ਹਣੇ (ਕਿਸੇ ਦੇ) ਵੇਖਦਿਆਂ, ਮੂੰਹ ਤੇ, ਵੱਲੇ, ਪਰੇ, ਵਧਕੇ ਹੋਰ, ਦੂਜੇ ਥਾਂ ਜਾਂ ਵੱਲੇ, ਉੱਥੇ, ਮਗਰੋਂ, ਉਸ ਤੋਂ, ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ॥

ਅਵ:-ਪਰੇ, ਪਾਰ, ਓਧਰ ॥

ਅੱਗੇ ਅੱਗੇ, ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:-ਅਗਾਹਾਂ, ਮੋਹਰੇ, ਕੁਝ ਸਮਾ ਪਾ ਕੇ, ਇਸ ਤੋਂ ਉਪਰੰਤ, ਥੋੜ੍ਹੇ ਚਿਰ ਪਿੱਛੋਂ ॥

ਅੱਗੇ ਆਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਅਗਾਹਾਂ ਨੂੰ ਆ ਜਾਣਾ, ਵਿੱਸਲ ਲਗ ਪੈਣਾ, ਵਧਣਾ, ਨੇੜੇ ਪੁੱਜਣਾ, ਸਾਮ੍ਹਣਾ ਕਰਨਾ, (ਕਿਸੇ ਨਾਲ) ਲੜਨਾ ਚਾਹੁਣਾ, ਦਖਲ ਦੇਣਾ, ਹੋ ਜਾਣਾ, ਭਾਣਾ ਵਰਤ ਜਾਣਾ, ਕੀਤੇ ਦਾ ਫਲ ਮਿਲਣਾ, ਪਰਗਟ ਹੋਣਾ, ਮਲੂਮ ਹੋ ਜਾਣਾ ॥

ਅੱਗੇ ਸੁੱਟ ਲੈਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਸਾਮ੍ਹਣੇ ਰੱਖ ਲੈਣਾ, ਕਾਬੂ ਕਰ ਲੈਣਾ, ਹੇਠਾਂ ਪਾ ਲੈਣਾ ॥

ਅੱਗੇ ਹੋਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਅਗਾਹਾਂ ਚਲੇ ਜਾਣਾ, ਵਧਣਾ ।

ਅੱਗੇ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਸਾਮ੍ਹਣੇ ਲਿਆਉਣਾ, ਪੇਸ਼ ਕਰਨਾ, ਸੁਗਾਤ ਦੇਣੀ, ਵਧਾਣਾ, ਭੇਜਣਾ, ਵਿਖਾਲਣਾ, ਪਰਗਟ ਕਰਨਾ ।

ਅੱਗੇ ਚਲਨਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਵਕਤੋਂ ਪਹਿਲੇ ਹੀ ਕੰਮ ਕਰਨ ਲੱਗ ਜਾਣਾ ॥

ਅੱਗੇ ਤੋਂ ਹਟਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਪਿਛਾਂਹ ਚਲੇ ਜਾਣਾ, ਰਸਤਾ ਛੱਡ ਦੇਣਾ॥

ਅੱਗੇ ਦੌੜਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-'ਅੱਗੇ ਚਲਣਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਅੱਗੇ ਧਰ ਲੈਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਮੋਹਰੇ ਜਾਣ ਦੇਣਾ, ਅੱਖਾਂ ਅੱਗੇ ਰੱਖਣਾ, ਅਗਾਹਾਂ ਕਰਨਾ, ਪੈਹਲੇ ਲੰਘਾ ਦੇਣਾ (ਹੋਰਨਾਂ ਨੂੰ ਪਿੱਛੇ ਛੱਡ ਕੇ)॥

ਅੱਗੇ ਨਿਕਲ ਜਾਣਾ, ਅੱਗੇ ਨਿਕਲਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਦੂਸਰੇ ਨੂੰ ਪਿੱਛੇ ਛੱਡ ਕੇ ਅੱਗੇ ਵਧ ਜਾਣਾ ॥

ਅੱਗੇ ਪੈਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਅਧੀਨਗੀ ਕਰਨੀ, ਹਾਰ ਮੰਨਣੀ ॥

ਅੱਗੇ ਪਿੱਛੇ, ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:-ਇੱਕ ਦੇ ਮਗਰ ਦੂਆ, ਵਾਰੀ ਵਾਰੀ, ਇੱਕ ਕਤਾਰ ਵਿਚ ਪਾਲ ਦੀ ਪਾਲ, ਸਾਮ੍ਹਣੇ ਤੇ ਮਗਰੋਂ, ਦੋਹੀਂ ਪਾਸੀਂ ਇਧਰ ਉੱਧਰ, ਨੇੜੇ, ਪਿੱਠ ਪਿੱਛੇ, ਮੁੜ ॥

ਅੱਗੇ ਪਿੱਛੇ ਚੱਲਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਇੱਕ ਦਾ ਦੂਜੇ ਦੇ ਮਗਰ ਲੱਗ ਕੇ ਚੱਲਣਾ, ਇੱਕ ਪਾਲ ਬੰਨ੍ਹ ਕੇ ਟੁਰਨਾ ॥

ਅੱਗੇ ਪਿੱਛੇ ਦੀ ਮੱਤ, ਸ:-ਸਦਾ ਚੇਤੇ ਰੱਖਣ ਵਾਲੀ ਨਸੀਹਤ ॥

ਅੱਗੇ ਬੋਲਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਵੱਡੇ ਨੂੰ ਬੇ ਅਦਬੀ ਦੇ ਬਚਨ ਕਹਿਣੇ ॥

ਅੱਗੇ ਰੱਖਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-'ਅੱਗੇ ਸੁੱਟ ਲੈਣਾ' ਵੇਖੋ ।

ਅੱਗੇ ਲੱਗ ਚਲਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਅਗਾਹਾਂ ਟੁਰ ਪੈਣਾ, ਕਿਸੇ ਕੋਲੋਂ ਹਾਰ ਜਾਣਾ ॥

ਅੱਗੇ ਲਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਹਕਣਾ, ਅੱਗੇ ਵਧਾਉਣਾ, ਮੋਹਰੇ ਦੌੜਨਾ ॥

ਅੱਗੇ ਵਧ ਜਾਣਾ, ਅੱਗੇ ਵਧਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਅੱਗੇ ਲੰਘ ਜਾਣਾ, ਅੱਗੇ ਟੁਰ ਪੈਣਾ, ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਮਿਲਕੇ ਲਿਆਉਣ ਲਈ ਅਗਾਹਾਂ ਜਾਣਾ, ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਪਿੱਛੇ ਛਡਕੇ ਆਪ ਮੂਹਰੇ ਹੋ ਜਾਣਾ, ਲੜਨ ਲਈ ਆਉਣਾ ॥

ਅੱਗੇ ਵੇਖ ਕੇ ਚੱਲਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਅੱਗੇ ਵੇਖ ਵੇਖ ਕੇ ਟੁਰਨਾ, ਅੱਖਾਂ ਖੋਲ੍ਹ ਕੇ ਚੱਲਣਾ, ਸੋਝੀ ਰੱਖਣੀ ॥

ਅੱਗੇ ਵੇੱਖਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ-ਸਾਮ੍ਹਣੇ ਤੱਕਣਾ, ਅੱਖਾਂ ਖੁਲ੍ਹੀਆਂ ਰੱਖਣੀਆਂ, ਸੋਝੀ ਰੱਖਣੀ, ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਸਮੇ ਦਾ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨਾ ॥

ਅਗੇਰ, ਕ੍ਰਿਃ-ਵਿਃ—ਅੱਗੇ ਵਲ, ਅਗਾਂਹ, ਸਭ ਤੋਂ ਮੋਹਰੇ ॥

ਅਗੇਰ ਹੋ ਹੋ ਪੈਣਾ (ਬਹਿਣਾ), ਕ੍ਰਿਃ-ਆਪੇ ਹੀ ਵੱਡਾ ਬਣਨਾ ॥

ਅਗੋਜਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਲੁਕਾਉਣਾ, ਛੁਪਾਉਣਾ ॥

ਅਗੇਤ, ਸਃ—ਠੀਕ ਵੇਲੇ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਕੋਈ ਕੰਮ ਕਰਨਾ ॥

ਅਗੇਤਰਾ, ਅਗੇਤਾ } ਵਿਃ-ਠੀਕ ਵੇਲੇ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਹੋ ਜਾਣ ਵਾਲਾ, ਬਹਾਰ ਤੋਂ ਅੱਗੇ ਪੱਕਿਆ ਹੋਇਆ (ਫਲ ਆਦਿਕ)। ਜਿਸ ਦਾ ਅਜੇ ਵੇਲਾ ਨਹੀਂ ਆਇਆ ॥

ਅਗੇੜ੍ਹਾ ਪਛੇੜ੍ਹਾ, ਪੁਃ-, **ਅਗੇੜ੍ਹੀ ਪਛੇੜ੍ਹੀ,** ਸਃ } ਵਿਃ—ਅੱਗੋਂ ਜਾਂ ਪਿੱਛੋਂ ਹੋਣ ਵਾਲਾ (ਵਾਲੀ)

ਅਗੇਰੇ, ਕ੍ਰਿਃ ਵਿਃ—ਅੱਗੇ, ਸਾਮ੍ਹਣੇ ॥

ਅਗੇਡੇ ਪਿਛੇਡੇ, ਕ੍ਰਿਃ ਵਿਃ— 'ਅੱਗੜ ਪਿੱਛੜ' ਜਾਂ 'ਅੱਗੇ ਪਿੱਛੇ' ਵੇਖੋ ॥

ਅੱਗੋਂ, ਕ੍ਰਿਃ-ਵਿਃ—ਪਹਿਲਾਂ, ਪਹਿਲੋਂ ਹੀ, ਅੱਗੇ ਹੀ, ਅੱਗੇ ਤੋਂ ॥

ਅੱਗੋਂ ਪਿੱਛੋਂ, ਕ੍ਰਿਃ-ਵਿਃ—ਪਹਿਲੇ ਅਤੇ ਪਿੱਛੋਂ ਅਰਥਾਤ ਸਦਾ, ਹਰ ਵੇਲੇ ॥

ਅਗੋਚਰ, ਵਿਃ—ਜੋ ਵੇਖਿਆ ਸੁਣਿਆ ਜਾਣਿਆਂ ਨਾ ਜਾ ਸੱਕੇ, ਜੋ ਕਿਸੇ ਦੇ ਗੋਚਰਾ ਨ ਹੋਵੇ। ਪਰਮੇਸਰ ॥

ਅਗੋਛਾ, ਅੰਗੋਛਾ } ਪੁਃ—ਪਰਨਾ, ਤੌਲੀਆ, ਰੁਮਾਲ, ਛਿਲੜਾਂ ਵਾਲੀ ਦਾਲ।

ਅਗੌਲਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਕਿਸੇ ਦੀ ਰਾਖੀ ਕਰਨੀ, ਸੋਝੀ ਰੱਖਣੀ, ਧਿਆਨ ਰੱਖਣਾ ॥

ਅਘੜ, ਵਿਃ-ਨਾ ਘੜਿਆ ਹੋਇਆ, ਖੁਰਦਰਾ, ਕੋਹਜਾ, ਅਣਸਿੱਖ, ਅੱਲ੍ਹੜ, ਜਾਂਗਲੀ ॥

ਅਘੜਣ, ਸਃ—ਵੱਡੇ ਜਿਗਰੇ ਵਾਲੀ ਤੀਵੀਂ, ਆਪਣਾ ਮਾਣ ਰੱਖਣ ਵਾਲੀ ਤ੍ਰੀਮਤ ॥

ਅਘੜ ਪੁਣਾ, ਪੁਃ—ਵੱਡਾ ਜਿਗਰਾ, ਆਪਣੀ ਇੱਜ਼ਤ ਦਾ ਬਹੁਤ ਖਿਆਲ ਕਰਨਾ, ਢਿਠਾਈ, ਮੂਰਖਤਾਈ ॥

ਅਘੜਾ ਦੁਘੜਾ, ਵਿਃ—ਮੋਟਾ, ਕੋਹਜਾ, ਕੁਝ ਕੁਝ ਖੁਰਦਰਾ ॥

ਅਘੜੀ, ਪੁਃ—ਵੱਡੇ ਜਿਗਰੇ ਵਾਲਾ ਮਰਦ, ਦਲੇਰ ਆਦਮੀ, ਆਪਣੀ ਇੱਜ਼ਤ ਦਾ ਖਿਆਲ ਰੱਖਣ ਵਾਲਾ ਮਨੁੱਖ ॥

ਅਘੋਰ ਪੰਥ, ਪੁਃ—ਸ਼ਿਵਜੀ ਦੇ ਮੰਨਣ ਵਾਲੇ ਜੋਗੀਆਂ ਜਾਂ ਫ਼ਕੀਰਾਂ ਦਾ ਇਕ ਪੰਥ ਜੋ ਸਭ ਕੁਝ ਖਾ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਮਨੁੱਖ ਦੀ ਲੋਥ ਭੀ ਨਹੀਂ ਛਡਦੇ, ਗੰਦੀ ਭੈੜੀ ਖਾਣ ਵਾਲਾ ਆਦਮੀ ਮੈਲਾ ਕੁਚੈਲਾ ਮਨੁੱਖ ॥

ਅਘੋਰ ਪੰਥੀ, ਪੁਃ—ਅਘੋਰ ਪੰਥ ਪੁਰ ਚੱਲਣ ਵਾਲਾ, ਅਘੋਰੀ, ਸਰਬੰਗੀ, ਸਰਬ ਭੱਖੀ।

ਅਘੋਰੀ, ਪੁਃ—'ਅਘੋਰ ਪੰਥੀ' ਵੇਖੋ।

ਅਘੋੜ, ਵਿਃ—ਜੋ ਤਿੱਖਾ ਨ ਹੋਵੇ, ਜੋ ਤੇਜ਼ ਨਾ ਹੋ ਸੱਕੇ, ਸੁਸਤ, ਖੁਰਦਰਾ, ਨਮਝਾ ਬੁੱਧ, ਅਣਸਿੱਖ, ਜਿਸ ਵਿਚ ਤਿੱਖਾ ਨਾ ਹੋਵੇ ॥

ਅੱਚਣ ਚੇਤ, ਕ੍ਰਿਃ ਵਿਃ—ਅਚਾਨਕ, ਅਚਾਨ ਚੱਕ, ਝੱਟ ਪੱਟ, ਮਾਨ ਪੁੱਛ ਕੇ ਨਾ, ਚੌਥ ਵੱਲੋਂ, ਆਪਣੀ ਮਰਜ਼ੀ ਤੋਂ ਬਿਨਾ ॥

ਅਚੰਭਾ, ਪੁ:—ਹਰਾਨੀ, ਅਚਰਜ ਦੀ ਗੱਲ, ਅਨੋਖੀ ਚੀਜ਼, ਅਜਬ ਸ਼ੈ ।
ਵਿ:—ਅਚਰਜ ਦਾ, ਅਨੋਖਾ,

ਅਚਰਜ, ਪੁ:—ਹਰਾਨੀ, ਅਚੰਭਾ, ਕਰਾਮਾਤ, ਜਿਹੜੀ ਗੱਲ ਅੱਗੇ ਕਦੇ ਨ ਹੋਈ ਹੋਵੇ, ਅਨੋਖੀ ਚੀਜ਼ ।
ਵਿ:—ਅਨੋਖਾ, ਅਜਬ, ਅਦਭੁਤ ॥

ਅਚਰ, ਵਿ:—ਥਿਰ, ਜੋ ਹਿੱਲੇ ਨਾ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਜਿੰਦ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥

ਅਚਰਨ, ਪੁ:—'ਅਚਾਰ' ਵੇਖੋ ॥

ਅਚੱਲ, ਵਿ:—ਜੋ ਹਿੱਲੇ ਨਾ, ਥਿਰ, ਕਾਇਮ, ਪੱਕਾ, ਜੰਮਿਆ ਹੋਇਆ, ਟਿਕਿਆ ਹੋਇਆ, ਰੁਕਿਆ ਹੋਇਆ ॥
ਪੁ:—ਪਹਾੜ (ਜਿਹਾ ਕੁ ਹਿਮਾਚਲ) ।

ਅੰਚਲਾ, ਪੁ:—ਕੱਪੜੇ ਦਾ ਸਿਰਾ, ਜੋਗੀਆਂ ਦੀ ਚਾਦਰ ।

ਅੱਚਵੀ, ਸ:—ਹੱਥਾਂ ਪੈਰਾਂ ਦਾ ਖੁੱਸਣਾ, ਬਿਆਕੁਲ ਹੋਣਾ, ਬੇਚੈਨੀ ।

ਅਚਾਣਕ
ਅਚਾਣ ਚੱਕ } ਕ੍ਰਿ:, ਵਿ:—'ਅਚਣ ਚੇਤ' ਵੇਖੋ ॥

ਅਚਾਰ, ਪੁ:—ਚੱਲਣ, ਰਹਿਤ ਬਹਿਤ, ਲੱਛਣ, ਦਸਤੂਰ, ਰੀਤ ਰਸਮ, ਮਰਜਾਦਾ, ਰਵਈਯਾ। ਇੱਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਮਸਾਲੇਦਾਰ ਖਟਿਆਈ ਵਾਲੀ ਚੀਜ਼ ॥

ਅਚਾਰ ਭ੍ਰਿਸ਼ਟ ਹੋ ਜਾਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਚੱਲਣ ਵਿਗੜ ਜਾਣਾ, ਕੁਰੀਤਾਂ ਨਾਲ ਧਰਮ ਦਾ ਨਾਸ ਹੋ ਜਾਣਾ ॥

ਅਚਾਰਜ, ਪੁ:—ਗੁਰੂ, ਖ਼ਾਸ ਕਰਕੇ ਉਹ ਗੁਰੂ ਜਿਹੜਾ ਵਿਦਯਾਰਥੀ ਨੂੰ ਜਨੇਊ ਪਾਉਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਵੇਦ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦਾ ਅਰ ਧਰਮ ਦੀ ਸਿੱਖਯਾ ਦੇਂਦਾ ਹੈ। ਬੜਾ ਪੰਡਿਤ, ਵਿਦਿਆਵਾਨ, ਗਿਆਨੀ। ਬ੍ਰਾਹਮਣਾਂ ਦੀ ਉਹ ਜਾਤ ਜੋ ਮੁਰਦੇ ਦੀ ਕਿਰਤ ਕਰਾਉਂਦੀ ਹੈ ॥

ਅਚਾਰ ਵੰਤ, ਪੁ:
ਅਚਾਰ ਵੰਤੀ ਸ: } 'ਅਚਾਰੀ' ਵੇਖੋ ।

ਅਚਾਰੀ, ਪੁ:—ਧਰਮ ਦੀਆਂ ਰੀਤਾਂ ਪੁਰ ਚੱਲਣ ਵਾਲਾ, ਧਰਮ ਦੀ ਮਰਜਾਦਾ ਪਾਲਣ ਵਾਲਾ, ਭਗਤ, ਮਹਾਤਮਾ, ਧਰਮੀ ॥
ਵਿ:—ਅਚਾਰ ਪਾਉਣ ਜੋਗਾ, ਜਿਸ ਦਾ ਅਚਾਰ ਪਿਆ ਹੋਵੇ (ਜਿਹਾ ਕੁ ਅਚਾਰੀ ਅੰਬ) ॥

ਅਚਾਰੀਆ, ਪੁ:—ਅਚਾਰ ਵੇਚਣ ਵਾਲਾ ।

ਅਚਿੰਤ, ਵਿ:—ਜੋ ਸੋਚ ਵਿਚ ਨ ਆ ਸੱਕੇ, ਬੇਫ਼ਿਕਰ, ਚਿੰਤਾ ਨ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ।
ਪੁ:—ਪਰਮੇਸ਼ਰ ।

ਅਚੁਤ, ਵਿ:—ਅਬਨਾਸ਼ੀ, ਅਮਰ, ਥਿਰ ।
ਪੁ:—ਪਰਮੇਸ਼ਰ ॥

ਅਚੇਤ, ਵਿ:—ਬੇ ਸੁਰਤ, ਬੇ ਪਰਵਾਹ, ਬੇ ਫ਼ਿਕਰ, ਬੇ ਅਕਲ ॥

ਅੱਚੋਵਾਈ, ਸ:—ਅੱਚਵੀ, ਬੇ ਚੈਨੀ ।

ਅੱਛਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਆਉਣਾ (ਪਹਾੜੀ) ।

ਅੱਛਰ, ਪੁ:—ਅੱਖਰ, ੳ ਅ ਆਦਿਕ, ਹਰਫ਼ ॥
ਬਿਧ ਮਾਤਾ ਜਾਂ ਬਿਧਾਤਾ } ਪੁ:—ਕਿਸਮਤ, ਲੇਖ,
ਦੇ ਅੱਛਰ ਜਾਂ ਅੱਖਰ } ਹੋਣੀ, ਭਾਵੀ, ਨਸੀਬ।

ਅੱਛਾ, ਵਿ:—ਚੰਗਾ, ਭਲਾ, ਖਰਾ, ਕੰਮ ਦਾ, ਜੋਗ, ਸੋਹਣਾ, ਉੱਤਮ, ਸ੍ਰੇਸ਼ਟ, ਠੀਕ, ਤਕੜਾ, ਨਵਾਂ ਨਰੋਇਆ, ਅਸਲੀ, ਨਖਾਲਸ, ਸਾਫ਼, ਪਵਿਤ੍ਰ, ਸੁਹਾਉਣਾ, ਮਨ ਭਾਉਂਦਾ, ਨੇਕ, ਦਯਾ ਵਾਨ, ਚੰਗੀ ਚੱਲਣਾਂ ਵਾਲਾ, ਸੱਚਾ, ਹੁਸ਼ਿਆਰ, ਕਾਰੀਗਰ, ਸਿਆਣਾ, ਭਾਗਵਾਨ, ਮੁਨਾਸਬ, ਵਾਜਬੀ, ਸਸਤਾ, ਹਰਿਆ ਭਰਿਆ ॥

ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—ਠੀਕ, ਦਰੁਸਤ, ਸੱਚ, ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸੋਹਣੀ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਮੌਕੇ ਪੁਰ, ਵੇਲੇ ਸਿਰ, ਭਲਾ, ਹਾਂ, ਬਿਲਕੁਲ ਠੀਕ, ਮੁਬਾਰਕ, ਮੰਨਿਆ ॥

ਅਵ:—ਭਲਾ, ਕੇਹੀ ਚੰਗੀ ਗੱਲ ਹੈ, ਵਾਹ ਵਾਹ, ਸ਼ਾਬਾਸ਼ੇ ਬਲੇ, ਅਸ਼ਕੇ ॥

ਅੱਛਾ ਹੋ ਜਾਣਾ
ਅੱਛਾ ਹੋਣਾ } ਕ੍ਰਿ:—ਬਿਮਾਰੀ ਤੋਂ ਚੰਗਾ ਹੋਣਾ, ਨਵਾਂ ਨਰੋਇਆ ਹੋ ਜਾਣਾ, ਰਾਜ਼ੀ ਹੋਣਾ, ਕੋਈ ਚੰਗੀ ਗੱਲ ਹੋਣੀ, ਮਨ ਦੀ ਮਰਜ਼ੀ ਪੂਰੀ ਹੋਣੀ ॥

ਅੱਛਾ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਭਲਾ ਕਰਨਾ, ਚੰਗਾ ਕੰਮ ਕਰਨਾ, ਕਿਸੇ ਦਾ ਅਲਾਜ ਕਰਨਾ, ਰਾਜ਼ੀ ਕਰਨਾ, ਰੋਗ ਹਟਾਣਾ ॥

ਅੱਛਾ ਤਾਂ ਨਾਮ ਖੁਦਾ ਯਾ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਦਾ ਹੈ } ਇਹ ਅਖੌਤ ਉਸ ਵੇਲੇ ਬੋਲਦੇ ਹਨ ਜਦੋਂ ਮਨੁੱਖ ਦਾ ਔਗਣ ਹਾਰ ਹੋਣਾ ਦੱਸਣਾ ਹੋਵੇ। ਇਸ ਦਾ ਇਹ ਅਰਥ ਹੈ ਕਿ ਇੱਕ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਅੱਛਾ ਹੈ, ਮਨੁੱਖ ਸਭ ਬੁਰੇ ਹਨ ॥

ਅੱਛਾ ਲੱਗਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਭਲਾ ਜਾਪਣਾ, ਚੰਗਾ ਲੱਗਣਾ, ਪਸੰਦ ਆਉਣਾ, ਸੁਆਦ ਆਉਣਾ, ਸੋਹਣਾ ਦਿੱਸਣਾ, ਭਾਉਣਾ, ਫਲਣਾ, ਸਜਣਾ, ਖਿਲਣਾ, ਦਿਲ ਨੂੰ ਖੁਸ਼ੀ ਹੋਣਾ, ਭੇਹਾ ਹੋਣਾ, ਚੰਗਾ ਅਸਰ ਹੋਣਾ ॥

ਅੱਛੀ ਤਰ੍ਹਾਂ
ਅੱਛੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਾਲ } ਕ੍ਰਿ:, ਵਿ:—ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਸੋਹਣੇ ਢੰਗ ਨਾਲ, ਜਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਹੁਸ਼ਿਆਰੀ ਨਾਲ, ਖ਼ਬਰਦਾਰੀ ਨਾਲ, ਬਹੁਤ, ਬਾਹਲਾ, ਮਨਭਾਉਂਦਾ, ਰੱਜਕੇ, ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ॥

ਅੱਛੇ ਅੱਛੇ, ਪੁ:—ਭਲੇ ਲੋਕ, ਸੱਜਣ ਪੁਰਖ, ਵੱਡੇ, ਕੁਲ ਵਾਨ, ਉੱਚੇ ਮਰਾਤਬੇ ਵਾਲੇ, ਵਿਦਵਾਨ, ਧਨ ਪਾਤ੍ਰ ॥

ਅੱਛੇ ਤੋਂ ਅੱਛਾ, ਵਿ:—ਸਭ ਤੋਂ ਚੰਗਾ, ਬਹੁਤ ਹੀ ਚੰਗਾ, ਜਿਸ ਜੇਹਾ ਹੋਰ, ਨਾ ਹੋਵੇ, ਸਭ ਤੋਂ ਵਧੀਆ ॥

ਅਛਿੰਦਾ (ਦੀ), ਵਿ:—ਪਿਆਰਾ (ਰੀ), ਲਾਡਲਾ (ਲੀ), ਸੋਖ ॥

ਅਛੂਹ, ਵਿ:—'ਅਛੋਹ' ਵੇਖੋ ॥

ਅਛੂਹਨ, ਵਿ:—ਜੋਹੜਾ ਛੋਹ ਨਾਲ ਭਿੱਟਿਆ ਨ ਜਾ ਸੱਕੇ ॥

ਅਛੇਦ, ਵਿ:—ਜੋ ਨਾ ਦਿੱਸੇ, ਜੋ ਢੂੰਡ ਨਾ ਸੱਕੇ ॥

ਅਛੈ, ਵਿ:—ਜਿਸ ਦਾ ਨਾਸ ਨਾ ਹੋਵੇ, ਅਮਰ, ਅਬਿਨਾਸ਼ੀ ॥

ਅਛੋਹ, ਵਿ:—ਜੋ ਛੋਹਿਆ ਨ ਜਾਏ, ਜਿਸ ਦੀ ਛੋਹ ਨਹੀਂ, ਐਨੀ ਛੋਟੀ ਛੋਟੀ ਛੋਹਣ ਵਾਲਾ ਜੋ ਛੂੰਹਿਆ ਨਾ ਜਾਵੇ ॥

ਅੱਜ, ਕ੍ਰਿ:-ਵਿ:—ਜੋ ਦਿਨ ਬੀਤਦਾ ਪਿਆ ਹੈ, ਇਹ ਵੇਲਾ ॥

ਅੱਜ ਕੱਲ
ਅੱਜ ਪੱਜ
ਅੱਜ ਭਲਕ } ਕ੍ਰਿ:-ਵਿ:—ਅੱਜ ਯਾ ਕੱਲ, ਛੇਤੀ, ਥੋੜਿਆਂ ਦਿਨਾਂ ਵਿੱਚ ॥

ਅੱਜ ਕੱਲ ਕਰਨਾ
ਅੱਜ ਕੱਲ ਦੱਸਣਾ } ਕ੍ਰਿ:-ਕਰਾਰ ਪੂਰਾ ਕਰਨ ਵਿਚ ਢਿਲ ਕਰਨੀ, ਕਿਸੇ ਕੰਮ ਨੂੰ ਰੋਜ਼ ਰੋਜ਼ ਟਾਲਦੇ ਜਾਣਾ, ਕੰਮ ਨੂੰ ਰੋਜ਼ ਅਟਕਾ ਛੱਡਣਾ ॥

ਅੱਜ ਤਕ
ਅੱਜ ਤਲਕ
ਅੱਜ ਤੀਕ
ਅੱਜ ਤੀਕਰ } ਕ੍ਰਿ:-ਵਿ:—ਹੁਣ ਤੱਕ, ਇਸ ਦਿਨ ਤੱਕ, ਅਜੇ ਤਕ, ਇਸ ਵੇਲੇ ਤਕ ॥

ਅੰਜ, ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—ਐਉਂ, ਇਸ ਤਰਾਂ, ਐਕੁਰ ॥

ਅਜਗਰ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਬੜਾ ਮੋਟਾ ਸੱਪ ॥

ਅਜੰਟ, ਪੁ:-ਕਰਿੰਦਾ, ਆੜ੍ਹਤੀਆ, ਦਲਾਲ, ਵਕੀਲ ਦਾ ਮੁਨਸ਼ੀ, ਗੁਮਾਸ਼ਤਾ।

ਅਜਢ, ਪੁ:—ਮੂਰਖ, ਬੇ ਅਕਲ, ਭੋਲਾ, ਜਾਹਲ।

ਅੰਜਣ, ਪੁ:-ਵੇਲ ਦਾ ਥੰਬਾ, ਸੁਰਮਾ ॥

ਅਜਪ, ਵਿ:—ਜੋ ਜਪਣ ਵਿੱਚ ਨਾ ਆਵੇ ॥

ਅਜਬ, ਪੁ:-ਹਰਾਨੀ, ਅਚਰਜ, ਅਚੰਭਾ ॥
ਵਿ:—ਹਰਾਨ ਕਰਨ ਵਾਲਾ, ਅਚਰਜ, ਅਚੰਭਾ, ਅਨੋਖਾ, ਮਸ਼ਹੂਰ ॥

ਅਜਮਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਪਰਤਾਉਣਾ, ਜਾਚਣਾ, ਪਰੀਛਿਆ ਕਰਨੀ, ਕਿਸੇ ਕੰਮ ਨੂੰ ਕਰਕੇ ਵੇਖਣਾ ॥

ਅਜਮਾਇਸ਼, ਸ:—ਪਰੀਛਿਆ, ਪਰਤਾਵਾ, ਇਮਤਿਹਾਨ, ਜਾਚ, ਦੇਖ ਭਾਲ ॥

ਅਜਮੂਦਾ, ਵਿ:—ਡਿੱਠਾ ਭਾਲਿਆ, ਅਜਮਾਇਆ ਹੋਯਾ ॥

ਅਜਰ, ਵਿ:—ਜੋ ਬੁੱਢਾ ਨਾ ਹੋਵੇ, ਦੇਉਤਾ, ਪਰਮੇਸ਼ਰ
ਪੁ:-ਫਲ, ਮਜੂਰੀ, ਬਦਲਾ, ਭਾੜਾ ॥

ਅਜ਼ਰਾਈਲ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਫਰਿਸ਼ਤੇ ਦਾ ਨਾਉਂ ॥

ਅਜਲ, ਸ:—ਮੌਤ, ਕਾਲ, ਅੰਤ ਦਾ ਵੇਲਾ, ਕਿਸਮਤ, ਹੋਣੀ, ਭਾਵੀ, ਜੋ ਆਦਮੀ ਆਪਣਾ ਲੇਹਣਾ ਠੀਕ ਵੇਲੇ ਸਿਰ ਆਕੇ ਜ਼ੋਰ ਪਾ ਕੇ ਮੰਗੇ ਕਿ ਹੁਣੇ ਦਿਓ ॥

ਅਜਵਾਇਣ, ਸ:—ਜੁਆਇਣ, ਇੱਕ ਦੁਆ ਜੋ ਵਾਈ ਨੂੰ ਦੂਰ ਕਰਦੀ ਹੈ ॥

ਅੱਜੜ, ਪੁ:—ਭੇਡਾਂ ਬੱਕਰੀਆਂ ਦਾ ਵੱਗ ॥

ਅਜਾਂ, ਕ੍ਰਿ:-ਵਿ:—ਅਜੇ, ਹੁਣ ਤੀਕਰ ॥

ਅਜਾਈਂ, ਕ੍ਰਿ:-ਵਿ:-ਐਵੇਂ, ਇਵੇਂ, ਬੇ ਫੈਦਾ, ਅਚਾਨ ਚਕ, ਅੰਚਣ ਚੇਤ ॥

ਅਜਾਜ਼, ਪੁ:-ਆਦਰ, ਮਾਨ, ਇੱਜ਼ਤ ॥

ਅਜਾਤ, ਵਿ:-ਜਾਤੋਂ ਛੇਕਿਆ ਹੋਇਆ, ਕੁਜਾਤ, ਨਿੱਕੀ ਜਾਤ ਦਾ ॥

ਅਜ਼ਾਦ, ਅਜ਼ਾਦੀ — 'ਆਜ਼ਾਦ' 'ਆਜ਼ਾਦੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਅਜ਼ਾਬ, ਪੁ:-ਦੁੱਖ, ਕਲੇਸ਼, ਪੀੜ, ਬਿਪਤਾ, ਸਜ਼ਾ, ਔਖ, ਮੁਸ਼ਕਲ ॥

ਅਜ਼ਾਬ ਦੇ ਮੂੰਹ ਆਉਣਾ, ਅਜ਼ਾਬ ਵਿੱਚ ਫਸਣਾ, — ਕ੍ਰਿ:—ਦੁੱਖ ਵਿੱਚ ਪੈਣਾ, ਬਿਪਤਾ ਆਉਣੀ ॥

ਅਜ਼ਾਰ, ਪੁ: ਦੁੱਖ, ਰੋਗ, ਔਖ, ਪੀੜ, ਮੁਸ਼ਕਲ, ਜ਼ੁਲਮ, ਵਧੀਕੀ ॥

ਅਜਾਰਣ, ਪੁ:-ਵੱਡਿਆਂ ਦੇ ਨਾਉਂ ਦੀਆਂ ਰੁੱਖੀਆਂ ਰੋਟੀਆਂ ॥

ਅਜਾਰਨ, ਸ:-ਦੁੱਖੀ ਤੀਮਤ, ਰੋਗਣ ॥

ਅਜਾਰਾ, ਪੁ:-ਠੇਕਾ, ਕਿਰਾਯਾ, ਭਾੜਾ ॥

ਅਜਾਰਾ ਦਾਰ, ਅਜਾਰੇ ਦਾਰ — ਪੁ:-ਜਿਸ ਨੇ ਅਜਾਰਾ ਲਿਆ ਹੋਵੇ, ਠੇਕੇਦਾਰ ॥

ਅਜਾਰਾ ਦਾਰਣ, ਅਜਾਰੇ ਦਾਰਣ — ਸ:-ਜਿਸ ਤੀਮਤ ਨੇ ਅਜਾਰਾ ਯਾ ਠੇਕਾ ਲਿਆ ਹੋਵੇ। ਅਜਾਰੇ ਦਾਰ ਦੀ ਵਹੁਟੀ ॥

ਅਜਾਰਾ ਦਾਰੀ, ਅਜਾਰੇ ਦਾਰੀ — ਸ:-ਅਜਾਰਾ ਲੈਣ ਦਾ ਕੰਮ, ਠੇਕਦਾਰੀ ॥

ਅਜਾਰੀ, ਪੁ:—ਰੋਗੀ, ਮਾਂਦਾ, ਦੁਖੀ ਮਰਦ ॥

ਅਜਾਯਾ, ਵਿ:—ਐਵੇਂ, ਬੇ ਫ਼ੈਦਾ, ਵਾਧੂ, ਅੰਵਲ, ਨਾਸ ਹੋਇਆ ੨॥

ਅਜਿਹਾ, ਵਿ:—ਐਹੋ ਜੇਹਾ, ਐਸਾ, ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ, ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਐਉਂ॥

ਅਜਿੱਤ, ਵਿ:—ਜੋ ਜਿੱਤਿਆ ਨਾ ਜਾਏ॥

ਅਜੀ ਅਜੀ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਮਿਨਤਾਂ ਤਰਲੇ ਕਰਨਾ॥

ਅਜੀਉਕਾ, ਸ:—ਗੁਜ਼ਾਰਾ, ਨਿਰਬਾਹ, ਰੁਜ਼ਗਾਰ, ਅੰਨ, ਭੋਜਨ॥

ਅਜੀਟਨ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਫ਼ੌਜੀ ਅਫ਼ਸਰ (Adjutant) ਸੈਨਾ ਪਤੀ॥

ਅਜੀਤ, ਵਿ:—ਜੋ ਜਿੱਤਿਆ ਨਾ ਜਾਵੇ॥

ਅੰਜੀਰ, ਸ:—ਇੱਕ ਫਲ ਦਾ ਨਾਉਂ, ਹਜੀਰ॥

ਅਜੀਰਨ, ਪੁ:—ਅਨਪਚ, ਵਾਈ॥
ਵਿ:—ਜੋ ਪਚ ਨਾ ਸਕੇ, ਮਾੜਾ॥

ਅੰਜੀਲ, ਸ:—ਈਸਾਈਆਂ ਦੀ ਧਰਮ ਪੁਸਤਕ॥

ਅਜੀਵ, ਵਿ:—ਜਿਸ ਵਿਚ ਜਿੰਦ ਨਾ ਹੋਵੇ ਜਾਂ ਜਿਸ ਦੀ ਜਿੰਦ ਕੱਢ ਲਈ ਹੋਵੇ, ਮੁਰਦਾ।

ਅੱਜੁ, ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—'ਅੱਜ' ਵੇਖੋ॥

ਅਜੇ, ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—ਅਜਾਂ, ਹੁਣ ਤੀਕਰ, ਇਸ ਵੇਲੇ ਤੱਕ॥

ਅਜੇ ਤੀਕ, ਅਜੇ ਤੀਕਰ, ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—ਅਜ ਤਕ, ਇਸ ਦਿਨ ਤੱਕ, ਇਸ ਵੇਲੇ ਤੱਕ॥

ਅੱਜੇ, ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—ਅੱਜ ਹੀ, ਅੱਜੇ, ਇੱਸੇ ਦਿਨ॥

ਅਜੇਹਾ, ਵਿ: ਅਤੇ ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—'ਅਜਿਹਾ' ਵੇਖੋ॥

ਅੱਜੋਂ, ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—ਅੱਜ ਦੇ ਦਿਨ ਤੋਂ॥

ਅਜੋਗ, ਵਿ:—ਜੋ ਜੋਗ ਨਾ ਹੋਵੇ, ਨਾ ਮੁਨਾਸਬ, ਨਾ ਲਾਇਕ॥

ਅਜੋੜ, ਪੁ:—ਜੋੜ ਨਾ ਹੋਣਾ, ਵੇਟਕ, ਝਗੜਾ ਬਿਗਾੜ, ਬਖੇੜਾ॥
ਵਿ:—ਜਿਸ ਵਿਚ ਜੋੜ ਨ ਹੋਵੇ, ਜਿਸ ਦਾ ਜੋੜ ਨ ਹੋਵੇ, ਜਿਸ ਦਾ ਜੋੜ ਨ ਹੋ ਸੱਕੇ, ਅਜੋਗ ਜਿਸ ਜਿਹਾ ਦੂਸਰਾ ਨ ਹੋਵੇ॥

ਅੰਝ, ਸ:—ਹੰਝੂ, ਅੰਝੂ, ਰੋਣ ਵੇਲੇ ਜੋ ਅੱਖਾਂ ਵਿਚੋਂ ਪਾਣੀ ਵਗਦਾ ਹੈ, ਅੱਥਰੂ॥

ਅੰਝਾ, ਵਿ:—ਅਧੀਨ, ਅਨਾਥ, ਦੂਏ ਦੇ ਆਸਰੇ॥

ਅੰਝੂ, ਪੁ:—ਅੰਝ, ਰੋਣ ਵੇਲੇ ਜੋ ਅੱਖਾਂ ਵਿਚੋਂ ਪਾਣੀ ਵਗਦਾ ਹੈ, ਅੱਥਰੂ॥

ਅੰਝੂ ਕਿਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਰੋਣ ਨਾਲ ਅੱਖਾਂ ਵਿਚੋਂ ਪਾਣੀ ਵਗਣਾ॥

ਅੰਝੂ ਕੇਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਰੋਕੇ ਅੱਖਾਂ ਵਿਚੋਂ ਅੰਝੂ ਵਗਾਣਾ, ਝੂਠੀ ਮੂਠੀ ਰੋਣਾ॥

ਅੰਝੂ ਪੂੰਝਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਮਨ ਨੂੰ ਧੀਰਜ ਦੇਣਾ, ਸਬਰ ਕਰਨਾ॥

ਅੰਝੂ ਪੁੰਝਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਕਿਸੇ ਦੇ ਮਨ ਨੂੰ ਧੀਰਜ ਦੇਣਾ॥

ਅੰਞ, ਅੰਞਾਂ, ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—ਐਉਂ, ਇਸਤਰਾਂ, ਐਕੁਰ॥

ਅਞਾਣ, ਵਿ:—'ਅਨਜਾਣ' ਵੇਖੋ॥

ਅੱਟ, ਪੁ:—ਰੇਤ ਢਲਾ, ਰੇਤ ਦਾ ਪੈਂਡਾ (ਪੈਣਾ) ਖੂਹ ਦਾ ਰੇਤ ਨਾਲ ਭਰ ਜਾਣਾ॥

ਅਟ ਸਟਾ, ਅਟ ਸਠਾ, ਪੁ:—'ਅਟਾ ਸਟਾ' ਵੇਖੋ॥

ਅਟਕ, ਸ:—ਰੋਕ, ਬੰਧੇਜ, ਅਟਕਾਉ, ਠਹਿਰਾਉ, ਵਿਘਨ॥

ਸਿੰਧ ਦਰਿਆ,ਸਿੰਧ ਦਰਿਆ ਦੇ ਕੰਢੇ ਉੱਤੇ ਇੱਕ ਸ਼ਹਿਰ ਦਾ ਨਾਉਂ ਜੋ ਪਸ਼ੌਰ ਤੋਂ ਉਰੇ ਹੈ ॥

ਅਟਕ ਮਟਕ, ਸ਼ਃ—ਨਖ਼ਰਾ, ਚੋਚਲਾ ॥

ਅਟੇਕ, ਵਿਃ—ਇਕੱਲਾ, ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਖਰਾ (ਹੋਣਾ, ਹੋ ਜਾਣਾ)

ਅਟਕ ਜਾਣਾ
ਅਟਕਣਾ } ਕ੍ਰਿਃ—ਰੁਕਣਾ, ਠਹਿਰਨਾ, ਚਿੰਬੜਨਾ, ਸੰਘ ਵਿੱਚ ਫਸ ਜਾਣਾ, ਰਵਾਂ ਨਾ ਪੜ੍ਹ ਸਕਣਾ, (ਰੁਪਇਆ) ਨਾ ਉੱਘਰਨਾ,ਧਿਆਨ ਦੇਣਾ ॥

ਅਟਕਲ,ਸ਼ਃ—ਜਾਚ, ਚੱਜ, ਢੰਗ, ਢਬ,ਅਨਮਾਨ, ਅਟਾ ਸਟਾ, ਅੰਦਾਜ਼ਾ, ਸਮਝ, ਸੋਚ, ਵਿਚਾਰ, ਮੱਤ ॥

ਅਟਕਲ ਨਾਲ, ਕ੍ਰਿਃ ਵਿਃ—ਅਨਮਾਨ ਨਾਲ, ਅਟਾ ਸਟਾ, ਅੰਦਾਜ਼ਾ ਕਰਕੇ ॥

ਅਟਕਲ ਪੱਚੂ, ਵਿਃ ਯਾ ਪੁਃ—ਅਟਾ ਸਟਾ, ਅਨਮਾਨ ॥

ਕ੍ਰਿਃ ਵਿਃ—ਬਿਨਾ ਸੋਚੇ ਸਮਝੇ, ਸਹਿਜਸੁਭਾ, ਐਵੇਂ ਹੀ ॥

ਅਟਕਾ
ਅਟਕਾਉ } ਪੁਃ—ਰੋਕ, ਅਟਕ, ਬੰਧੇਜ,ਠਹਿਰਾਉ, ਬਿਘਨ ॥ (ਰੱਖਣਾ, ਕਰਨਾ)

ਅਟਕਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਰੋਕਣਾ,ਠਹਿਰਾਉਣਾ,ਬੰਨ੍ਹਣਾ, ਜੋੜਨਾ, ਮੇਲਣਾ, ਲਟਕਾਉਣਾ, ਕਿਸੇ ਕੰਮ ਦੇ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਢਿੱਲ ਕਰਨਾ ॥

ਅਟਕਾਊ, ਵਿਃ—ਅਟਕਾਉਣ ਵਾਲਾ,ਰੋਕਣ ਵਾਲਾ, ਅਟਕਾਉਣੇ ਜੋਗ ॥

ਅਟਕੇਵਾਂ, ਪੁਃ ਅਟਕਾਉ,ਰੋਕ, ਅੜਿੱਕਾ ॥

ਅੱਟਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ (ਕਿਸੇ ਚੀਜ਼ ਵਿਚ) ਮੇਉਣਾ, ਭਰਿਆ ਜਾਣਾ, ਭਰਪੂਰ ਹੋਣਾ ॥

ਅਟੱਲ, ਵਿਃ—ਨਾ ਟਲਣ ਵਾਲਾ, ਨਾ ਹਿਲਣ ਵਾਲਾ, ਥਿਰ, ਜੰਮਿਆ ਹੋਇਆ, ਨਾ ਬਦਲਣ ਵਾਲਾ, ਸਦਾ ਰਹਿਣ ਵਾਲਾ, ਛੇਕੜਲਾ, ਜਿਸਦਾ ਅੰਤ ਨਹੀਂ ॥

ਬਾਬਾ ਅਟੱਲ, ਪੁਃ—ਸਿੱਖਾਂ ਦੇ ਛੇਵੇਂ ਗੁਰੂ ਹਰਗੋਬਿੰਦ ਜੀ ਦਾ ਇੱਕ ਪੁੱਤ੍ਰ, ਜਿਸਦਾ ਦੇਹਰਾ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਵਿੱਚ ਦਰਬਾਰ ਸਾਹਿਬ ਦੇ ਲਾਗੇ ਹੀ ਬਣਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ ॥

ਅੱਟਾ, ਪੁਃ—ਮੈਲੀ ਦੀਆਂ ਗੁੱਜੀਆਂ ਦਾ ਕੱਠ, ਲੱਛਾ, ਗੁੱਛਾ ॥ (ਸੂਤ ਆਦਿਕ ਦਾ) ॥

ਅਟਾਉ, ਪੁਃ—ਸਮਾਈ, ਕਿਸੇ ਚੀਜ਼ ਵਿੱਚ ਹੋਣਾ ॥

ਅਟਾ ਸਟਾ
ਅਟਾ ਸਠਾ } ਪੁਃ—ਅਟਕਲ ਨਾਲ ਕੋਈ ਚੀਜ਼ ਤੋਲ ਜਾਂ ਮਿਣ ਕੇ ਲੈ ਦੇ ਲੈਣਾ, ਅੰਦਾਜ਼ਾ, ਅਨਮਾਨ, ਜਾਚ, ਅਟਕਲ ॥

ਅਟਾ ਟੁੱਕ, ਕ੍ਰਿਃ ਵਿਃ—ਲੱਗ ਕੇ, ਮਨ ਲਾ ਕੇ, ਲਗਾਤਾਰ, ਬਰਾਬਰ ॥

ਅਟਾਰੀ, ਮਃ—ਉੱਚਾ ਘਰ, ਮਾੜੀ, ਚੁਬਾਰਾ, ਇੱਕ ਪਿੰਡ ਦਾ ਨਾਉਂ ॥

ਅੱਟਿਆ ਹੋਇਆ, ਵਿਃ—ਤੁੰਨਿਆ ਹੋਇਆ, ਫਾਸਿਆ ਹੋਇਆ ॥

ਅੱਟੀ, ਸ਼ਃ—ਅਟੇਰੇ ਹੋਏ ਸੂਤਰ ਦੀ ਗੁੱਛੀ,ਗੁੱਜੀ, ਛੋਟਾ ਲੱਛਾ ॥

ਅਟੇਕ, ਵਿਃ—ਬੇ ਸਹਾਰਾ, ਨਿਰਾਸਰਾ, ਚੰਚਲ, ਹਰਾਨੀ ਨਾਲ ਜੋ ਪੱਥਰ ਵਾਂਗ ਹੋ ਜਾਏ ॥

ਅਟੇਰਨ, ਪੁਃ—ਲੱਕੜੀ ਦੀ ਬਣੀ ਹੋਈ ਇੱਕ ਚੀਜ਼ ਜਿਸ ਨਾਲ ਸੂਤਰ ਅਟੇਰਦੇ ਹਨ ॥

ਅਟੇਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਸੂਤਰ ਦੀਆਂ ਅੱਟੀਆਂ ਬਣਾਉਣੀਆਂ। ਚਲਾਕੀ ਨਾਲ ਕਿਸੇ ਦੇ ਮਨ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਵੱਲ ਫੇਰਨਾ। ਫਰੇਬ ਨਾਲ ਆਪਣੇ ਵੱਲ ਕਰ ਲੈਣਾ॥

ਅਟੇਰ ਕੇ ਲ ਜਾਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਥਕਾ ਕੇ ਕੱਢ ਲੈ ਜਾਣਾ॥

ਅਟੇਰਨੀ, ਸ:—ਨਿੱਕਾ ਅਟੇਰਨ॥

ਅਟੇਂਕ, ਵਿ:—ਅਟੇਕ, ਇਕੱਲਾ, ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਖਰਾ, ਸੁਤੰਤ੍ਰ॥

ਅੱਠ, ਵਿ:—ਸੱਤਾਂ ਤੋਂ ਇੱਕ ਵੱਧ ਅਤੇ ਨੌਆਂ ਤੋਂ ਇੱਕ ਘੱਟ (ਸੰਖਯਾ ਵਾਚਕ ਵਿ:)

ਅਠ ਸਠ, ਪੁ:—ਅਠਾਹਠ (ਤੀਰਥ)

ਅਠ ਸਠ ਤੀਰਥ, ਪੁ:—ਸਭ ਤੀਰਥ (ਜੋ ਅਠਾਹਠ ਹਨ)॥

ਅੱਠ ਗੁਣਾ, ਵਿ:—ਅੱਠ ਵੇਰੀ ਗਿਣਨ ਨਾਲ ਜਿੰਨਾ ਹੋਵੇ॥ ਅਠਾਉਣਾ॥

ਅੱਠ ਪਹਿਰ, ਪੁ:—ਸਾਰਾ ਦਿਨ ਤੇ ਰਾਤ॥

ਅੱਠ ਪਹਿਰੀ ਰੋਟੀ, ਸ:—ਅੱਠਾਂ ਪਹਿਰਾਂ ਵਿੱਚ ਜੋ ਇੱਕ ਵਾਰ ਅੰਨ ਛਕਿਆ ਜਾਵੇ॥

ਅਠਖੇਲੋ, ਵਿ:—ਖਿਡਾਰ, ਖਿਲਾੜੀ॥

ਅਠੱਤਰ, ਵਿ:—ਅੱਠਾਂ ਉੱਪਰ ਸੱਤਰ॥

ਅਠੱਤਰਵਾਂ, ਵਿ:—ਅਠੱਤਰਾਂ ਦੀ ਗਿਣਤੀ ਪੂਰੀ ਕਰਨ ਵਾਲਾ॥

ਅਠਤਾਲੀ, ਵਿ:—ਅੱਠਾਂ ਉੱਤੇ ਚਾਲੀ॥

ਅਠਤਾਲੀਵਾਂ, ਵਿ:—ਅਠਤਾਲੀਆਂ ਦੀ ਗਿਣਤੀ ਪੂਰੀ ਕਰਨ ਵਾਲਾ॥

ਅਠੱਤੀ, **ਅਠੱਤ੍ਰੀ**, ਵਿ:—ਅੱਠਾਂ ਉੱਤੇ ਤੀਹ॥

ਅਠੱਨੀ, ਸ:—ਅੱਠਾਂ ਆਨਿਆਂ ਦਾ ਸਿੱਕਾ, ਧੇਲੀ, ਅਠਿਆਨੀ॥

ਅੱਠਮਾਂ, **ਅੱਠਵਾਂ**, ਵਿ:—ਅੱਠਾਂ ਦੀ ਗਿਣਤੀ ਪੂਰੀ ਕਰਨ ਵਾਲਾ॥

ਅੱਠਵਾਂ ਥਾ ਵਾਂ ਹੋਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਆਪੋ ਵਿੱਚ ਫਿਟ ਹੋਣੀ॥

ਅਠਮਾਹਾਂ, ਵਿ:—ਜੋ ਬੱਚਾ ਅੱਠੀਂ ਮਹੀਨੀਂ ਜੰਮਿਆ ਹੋਵੇ॥

ਅੱਠਮੀਂ, ਵਿ:—ਅੱਠਾਂ ਦੀ ਗਿਣਤੀ ਪੂਰੀ ਕਰਨ ਵਾਲੀ॥

ਸ:—ਅੱਠਵੀਂ ਥਿਤ, ਅਸ਼ਟਮੀ, ਅੱਠੇਂ, ਅੱਠੋਂ॥

ਅਠਰਾ, ਪੁ:—ਤ੍ਰੀਮਤਾਂ ਦੀ ਇੱਕ ਬੀਮਾਰੀ॥

ਅਠਵੰਜਵਾਂ, ਵਿ:—ਅਠਵੰਜਾ ਦੀ ਗਿਣਤੀ ਪੂਰੀ ਕਰਨ ਵਾਲਾ॥

ਅਠਵੰਜਾ, ਵਿ:—ਅੱਠਾਂ ਉੱਤੇ ਪੰਜਾਹ॥

ਅਠਵਾਰਾ, **ਅਠ ਵਾੜਾ**, ਪੁ:—ਅੱਠਵਾਂ ਦਿਨ, ਅੱਠ ਦਿਨ॥

ਅਠਾਉਣਾ, ਵਿ:—ਅੱਠ ਗੁਣਾ॥

ਅਠਾਈ, ਵਿ:—ਅੱਠਾਂ ਉੱਤੇ ਵੀਹ॥

ਅਠਾਈਵਾਂ, ਵਿ:—ਅਠਾਈਆਂ ਦੀ ਗਿਣਤੀ ਪੂਰੀ ਕਰਨ ਵਾਲਾ॥

ਅਠਾਸੀ, ਵਿ:—ਅੱਠਾਂ ਉੱਤੇ ਅੱਸੀ॥

ਅਠਾਸੀਵਾਂ, ਵਿ:—ਅਠਾਸੀਆਂ ਦੀ ਗਿਣਤੀ ਪੂਰੀ ਕਰਨ ਵਾਲਾ॥

ਅਠਾਂਹ, ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—ਹੇਠ, ਥੱਲੇ, ਉਤਰਾਈ ਵੱਲ॥

ਅਠਾਹਰਵਾਂ, ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—ਅਠਾਰਾਂ ਦੀ ਗਿਣਤੀ ਪੂਰੀ ਕਰਨ ਵਾਲਾ॥

ਅਠਾਹਠ, ਵਿ:-ਅੱਠਾਂ ਉੱਤੇ ਸੱਠ ॥

ਅਠਾਹਠਵਾਂ ਵਿ:-ਅਠਾਹਠਾਂ ਦੀ ਗਿਣਤੀ ਪੂਰੀ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ॥

ਅਠਾਹਰਾ, ਵਿ: -ਅਠਾਰਹਵਾਂ ਸਾਲ, ਅਠਾਰਾਂ ਉਂਗਲ ਲੰਮਾ ਜੁੱਤੀ ਦਾ ਪੈਰ ॥

ਅਠਾ ਕੁੱਟ, ਕ੍ਰਿ:—ਲੱਗ ਕੇ, ਦਿਲ ਦੇਕੇ, ਲਗਾਤਾਰ, ਬਰਾਬਰ ॥

ਅਠਾਨਮਾਂ / ਅਠਾਨਵਾਂ ਵਿ:—ਅਠਾਨਵੇਂ ਦੀ ਗਿਣਤੀ ਪੂਰੀ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ॥

ਅਠਾਨਮੇਂ / ਅਠਾਨਵੇਂ ਵਿ:—ਅੱਠਾਂ ਉੱਤੇ ਨੱਵੇ ॥ ਦੋ ਘੱਟ ਸੌ ॥

ਅਠਾਨੀ, ਸ:—ਅਠਿਆਨੀ, ਧੇਲੀ, ਅੱਧੇ ਰੁਪਏ ਦਾ ਸਿੱਕਾ ॥

ਅਠਾਰ੍ਹਵਾਂ, ਵਿ:—'ਅਠਾਹਰਵਾਂ' ਵੇਖੋ ॥

ਅਠਾਰਾਂ, ਵਿ:—ਦਸਾਂ ਉਪਰ ਅੱਠ ॥

ਅਠਾਰਾ ਕਾਲ, ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—ਕਦੇ (ਨਹੀਂ) ॥

ਅਠਾਰ੍ਹਾ, ਵਿ:—'ਅਠਾਹਰਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਅਠਿਆਨੀ, ਸ:—ਅੱਠਾਂ ਆਨਿਆਂ ਦਾ ਸਿੱਕਾ ਅੱਧਾ ਰੁਪਇਆ, ਧੇਲੀ ॥

ਅਠੂਆਰਾ, ਪੁ:—'ਅਠਵਾਰਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਅਠੂਹਾਂ, ਪੁ:—ਠਹੂਆਂ, ਇੱਕ ਡੰਗ ਮਾਰਨ ਵਾਲਾ ਕੀੜਾ ਜਿਸਦੇ ਡੰਗ ਵਿੱਚ ਜ਼ਹਿਰ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ॥

ਅਠੂਹੇਂ ਝੜਣੇ ਜਾਂ ਵਹਿਣੇ(ਨੱਕ ਵਿੱਚੋਂ) ਕ੍ਰਿ:- ਬੜੀ ਮਲਾਜ ਹੋਣੀ ॥

ਅਠੇਂ / ਅਠੋਂ ਸ:—ਅਸ਼ਟਮੀ, ਅੱਠਮੀ, ਅੱਠਵੀਂ ਥਿੱਤ ॥

ਅੱਠੇ ਪਹਿਰ(ਰੀ) / ਅਠੋ ਪਹਿਰ(ਰੀ) ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—ਦਿਨ ਰਾਤ, ਸਦਾ ਹੀ, ਨਿੱਤ, ਬਰਾਬਰ ॥

ਅੱਠੋ ਅੱਠ ਮਾਰਨੀ, ਕ੍ਰਿ:ਆਪਣੀ ਝੂਠੀ ਗੱਲ ਉੱਤੇ ਅੜੇ ਰਹਿਣਾ ॥

ਅਠੋਤਰ ਸੌ, ਵਿ:—ਅੱਠਾਂ ਉੱਪਰ ਸੌ ॥

ਅਠੋਤਰੀ, ਸ:—ਮਾਲਾ (ਫੇਰਨ ਵਾਲੀ) ਜਿਸਦੇ ੧੦੮ ਦਾਣੇ ਹੋਣ ॥

ਅਠੌਣਾ, ਵਿ:-ਅਠਾਉਣਾ, ਅੱਠ ਗੁਣਾ ॥

ਅੱਡ, ਵਿ:—ਵੱਖ, ਵੱਖਰਾ, ਜੁਦਾ, ਅਲਗ (ਹੋਣਾ, ਕਰਨਾ)

(ਅੱਡ ਖਾਏ ਸੋ ਡੱਡ ਖਾਏ, ਵੰਡ ਖਾਏ ਸੋ ਖੰਡ ਖਾਏ)

ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—ਵੱਖਰਾ, ਇਕੱਲਾ, ਆਪੇ ਹੀ, ਹੋਰਨਾਂ ਨਾਲ ਨਾਂ ਮਿਲਕੇ ॥

ਅੱਡੋ ਅੱਡ, ਵੱਖੋ ਵੱਖਰੇ, ਜੁਦਾ ਜੁਦਾ ॥

ਅੰਡਜ, ਪੁ:—ਅੰਡੇ ਤੋਂ ਪੈਦਾ ਹੋਣ ਵਾਲੇ ਜੀਵ, ਪੰਖੇਰੂ ਆਦਿਕ॥

ਅੱਡਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਜੁਦਾ ਕਰਨਾ, ਖੋਲ੍ਹਣਾ, ਖਿਲਾਰਨਾ, ਅਰੰਭਣਾ, ਸਜਾਉਣਾ ॥

ਘਰ ਅੱਡਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਘਰ ਬਣਾਉਣਾ, ਵਿਆਹ ਕਰਨਾ, ਗ੍ਰਿਹਸਤੀ ਬਨਣਾ ॥

ਅਡੰਬਰ, ਪੁ:—ਦਿਖਾਵਾ, ਫਰੇਬ, ਫੋਕਾ ਸ਼ੋਰ, ਅਸ-ਬਾਬ, ਮਾਲ ਮਤਾ, ਲੜਾਈ ਦਾ ਸਮਿਆਨ ਝਾੜਾ ਟੀਂਡਾ ॥ (ਕਰਨਾ, ਰਚਣਾ)

ਅਡੰਬਰਣ, ਸ:-ਅਡੰਬਰ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਜ਼ੁਮਤ ॥

ਅਡੰਬਰੀ, ਪੁ:-ਅਡੰਬਰ ਕਰਨ ਵਾਲਾ, ਸ਼ਮਿਆਨ ਲੈਣਾ ਕਰਨ ਵਾਲਾ, ਦਿਖਾਵਾ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ॥

ਅੱਡਾ, ਪੁ:—ਪੰਛੀਆਂ ਦੇ ਬੈਠਣ ਵਾਲੀ ਥਾਂ। ਉਹ ਥਾਂ ਜਿੱਥੇ ਜ਼ਿਮੀਂਦਾਰ ਘਾਹ ਪੱਠਾ ਰੱਖਦੇ ਹਨ। ਯੱਕੇ ਬੱਘੀਆਂ ਆਦਿਕ ਦੇ ਖਲੋਣ ਦੀ ਥਾਂ। ਜਿਸ ਥਾਂ ਤੇ ਇੱਕੋ ਜੇਹੇ ਆਦਮੀ ਮਿਲਣ(ਜਿਹਾ ਕਿ ਜੁਆਰੀਆਂ ਦਾ ਅੱਡਾ, ਬਲਵਾਲਾਂ ਦਾ ਅੱਡਾ) ਅਜੇਹੀ ਥਾਂ ਜਿੱਥੇ ਮਨੁੱਖ ਕੰਮ ਕਾਜ ਲਈ ਜਾਂ ਖੁਸ਼ੀਆਂ ਮਾਨਣ ਲਈ ਕੱਠੇ ਹੋਣ। ਕਾਰੀਗਰਾਂ ਦਾ ਉਹ ਢਾਂਚਾ ਜਿਸਨੂੰ ਥੰਨ੍ਹਕੇ ਕੰਮ ਕਰਦੇ ਹਨ॥

ਅੱਡਾ ਜੰਮਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਪੱਕੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਠਹਿਰਨਾ, ਪੱਕਾ ਦਖਲ ਹੋਣਾ॥

ਅੱਡਾ ਜਮਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ: ਡੇਰਾ ਪਾ ਲੈਣਾ, ਪੱਕੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਖ਼ਲ ਕਰ ਲੈਣਾ, ਪੈਰ ਜਮਾ ਲੈਣਾ, ਟਿਕਾਣਾ ਬਣਾ ਬੈਠਣਾ॥

ਅੱਡਾ ਦਾਰ, ਅੱਡੇ ਦਾਰ ਪੁ:—ਅੱਡੇ ਵਾਲਾ, ਅੱਡੇ ਦਾ ਮਾਲਕ॥

ਅੱਡਾ ਲੱਗਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—'ਅੱਡਾ ਜੰਮਣਾ' ਵੇਖੋ॥

ਅੱਡਾ ਲਗਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—'ਅੱਡਾ ਜਮਾਉਣਾ' ਵੇਖੋ॥

ਅੱਡਾ ਲਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਜਿਦ ਥੰਨ੍ਹਣਾ, ਲੜਨ ਨੂੰ ਤਿਆਰ ਹੋਣਾ॥

ਅੱਡੇ ਚੜ੍ਹਾਉਣਾ, ਅੱਡੇ ਲਾਉਣਾ ਕ੍ਰਿ:—ਕਾਬੂ ਕਰਨਾ, ਹੱਥੀਂ ਤੇ ਪਾਉਣਾ॥

ਅੱੜਾ, ਪੁ:—'ਅੜ੍ਹਾ' ਵੇਖੋ॥

ਅਡਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਖੁਲ੍ਹਾਉਣਾ (ਘਰ), ਚਾਦਰ ਖਿਲਾਰਨਾ, ਵਿਆਹ ਕਰਾਉਣਾ॥

ਅਡਿੱਠ, ਵਿ:—ਨਾਂ ਡਿਠਾ ਹੋਇਆ, ਨਾਂ ਵੇਖਿਆ ਹੋਇਆ॥

ਅਡਿੱਠ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਵੇਖ ਕੇ ਖਿਆਲ ਨਾ ਕਰਨਾ॥

ਅੱਡੀ, ਸ:—ਪੈਰ ਦਾ ਪਿਛਲਾ ਹਿੱਸਾ॥

ਅੱਡੂ, ਵਿ:—'ਅੱੜ' ਵੇਖੋ॥

ਅਡੋਲ, ਵਿ:—ਜੋ ਨਾ ਡੋਲੇ, ਥਿਰ, ਪੱਕਾ, ਕਾਇਮ, ਦ੍ਰਿੜ੍ਹ, ਨਾ ਹਿੱਲਣ ਵਾਲਾ, ਅਟੱਲ॥

ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—ਹੌਲੀ ਹੌਲੀ, ਮਲਕੜੇ, ਆਸਤਾ ਆਸਤਾ॥

ਅਣ ਉਤਪੱਤ, ਅਣ ਉਤਪੰਨ ਵਿ:—ਜਿਸ ਦੀ ਉਤਪਤ ਨਹੀਂ, ਨਾ ਜਮਿਆ ਹੋਇਆ, ਨਾਂ ਪੈਦੇ ਹੋਇਆ ਹੋਇਆ॥

ਅਣਸ, ਸ:—'ਅੰਸ' ਵੇਖੋ॥

ਅਣ ਸਿੱਖ, ਅਣ ਸਿੱਖਿਆ ਵਿ:—ਜਿਸ ਨੇ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਸਿੱਖਿਆ, ਅਣ ਪੜ੍ਹ, ਅਲ੍ਹੜ॥

ਅਣ ਹੱਕ, ਕ੍ਰਿ:-ਵਿ:—ਬੇ ਸਬਬ, ਬੇ ਨਿਆਈਂ ਕਰਕੇ, ਐਵੇਂ ਹੀ, ਹੱਕ ਮਾਰਕੇ॥

ਅਣ ਹੱਕੀ, ਵਿ:—ਬੇ ਨਿਆਈਂ, ਝੂਠ, ਅਯੋਗ॥

ਅਣ ਹੁੰਦਾ, ਵਿ:-ਪੁ:—ਨਾਂ ਹੋਣ ਵਾਲਾ, ਅਣੋਖਾ॥

ਅਣ ਹੁੰਦੀ, ਵਿ:-ਸ:—ਨਾਂ ਹੋਣ ਵਾਲੀ, ਅਣੋਖੀ (ਅਖਾਣ—ਵਰੀ ਗੱਲ ਕਰੇ ਅਣਹੁੰਦੀ)।

ਅਣ ਹੋਣੀ, ਸ:—ਨਾਂ ਹੋਣ ਵਾਲੀ ਗੱਲ॥

ਵਿ:—ਜੋ ਨਾਂ ਹੋ ਸੱਕੇ, ਅਸੰਭਵ, ਅਣੋਖੀ, ਅਚਰਜ॥

ਅਣਹੋਣੀ ਕਰਨੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਬਹੁਤਾਂ ਗਾਲਾਂ ਆਦਿਕ ਕੱਢਣੀਆਂ॥

ਅਣ ਹੋਂਦ, ਸ:—ਕਿਸੇ ਚੀਜ਼ ਦਾ ਨਾ ਹੋਣਾ, ਥੋੜ, ਥੁੜ, ਟੋਟਾ, ਘਾਟਾ, ਤੋੜਾ॥

ਅਣਹੋਂਦਾ, ਵਿ:-ਪੁ:-'ਅਣਹੁੰਦਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਅਣਹੋਂਦੀ, ਵਿ:-ਸ:-'ਅਣਹੁੰਦੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਅਣਕ, ਵਿ:-'ਅਨੇਕ' ਵੇਖੋ ॥

ਅਣ ਕੱਟਿਆ, ਵਿ:-ਨਾ ਕੱਟਿਆ ਹੋਇਆ, ਜੇਹੜੀ ਫਸਲ ਅਜੇ ਵੱਢੀ ਨਹੀਂ ॥

ਅਣਖ, ਸ:-ਮਾਨ, ਅਭਮਾਨ, ਕਾਣ, ਪਤ, ਆਪਣੀ ਇੱਜਤ ਦਾ ਖਿਆਲ, ਹੌਸਲਾ, ਦਲੇਰੀ ॥

ਅਣਖੀ, ਵਿ:-ਅਣਖ ਵਾਲਾ, ਅਭਮਾਨੀ, ਆਪਣੀ ਇੱਜਤ ਦਾ ਖਿਆਲ ਰੱਖਣ ਵਾਲਾ, ਦਲੇਰ, ॥

ਅਣ ਗਿਣਤ, ਅਣ ਗਿਣਤੀ ਵਿ:-ਜੋ ਗਿਣੇ ਨਾ ਜਾਣ, ਬੇਅੰਤ, ਅਨੇਕ, ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ, ਬੇਸ਼ੁਮਾਰ ॥

ਅਣਘੜ, ਅਣਘੜਤ, ਅਣਘੜਿਆ ਵਿ:-ਨਾਂ ਘੜਿਆ ਹੋਇਆ, ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਾਂ ਬਣਾਇਆ ਹੋਇਆ, ਜੋ ਠੀਕ ਨਹੀਂ, ਕੋਹਜਾ, ਅਣ ਸਿੱਖ, ਅੱਲ੍ਹੜ, ਜਾਂਗਲੀ ॥

ਅਣ ਚਿੱਤ, ਵਿ:-ਜਿਸਦਾ ਚਿੱਤ ਟਿਕਾਣੇ ਨਹੀਂ, ਬੇ ਦਿਲਾ, ਡਾਂਵਾਂ ਡੋਲ ॥

ਅਣਚਿੰਤ, ਵਿ:-ਜਿਸਨੂੰ ਚਿੰਤਾ ਨਹੀਂ, ਨਚਿੰਤ ਬੇ ਫਿਕਰ, ਵਿਚਾਰ ਨਾ ਕਰਨ ਵਾਲਾ, ਬੇ ਪਰਵਾਹ ॥

ਅਣਚਿੰਤਾ, ਪੁ:-ਚਿੰਤਾ ਨਾ ਕਰਨਾ, ਬੇ ਪਰਵਾਹੀ ॥

ਅਣ ਛੁਹ, ਅਣ ਛੁੱਹ ਵਿ:-ਜਿਸਦੀ ਛੁਹ ਨਹੀਂ, ਜੋ ਛੁੱਹ ਨਾ ਸੱਕੇ, ਜੋ ਛੂਹਣ ਨਾਲ ਭਿੱਟਿਆ ਨਾ ਜਾਵੇ, ਜਿਸਨੂੰ ਕਿਸੇ ਨੇ ਛੂਹਿਆ ਨਹੀਂ, ਨਵਾਂ ॥

ਅਣਜਾਣ, ਵਿ:-ਜੋ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦਾ, ਜਾਹਲ, ਅਞਾਣਾ, ਅਗਿਆਨੀ, ਮੂਰਖ, ਅਹਮਕ, ਬੇ ਖਬਰ, ਸਿੱਧਾ, ਭੋਲਾ, ਮਸੂਮ, ਬੇ ਸਮਝ, ਨਾਵਾਕਫ ॥

ਪੁ:-ਓਪਰਾ ਜਾਂ ਪਰਦੇਸੀ, ਨਾਵਾਕਫ ਆਦਮੀ, (ਕੋਈ ਗੱਲ) ਨਾਂ ਜਾਨਣ ਵਾਲਾ ਮਨੁੱਖ ॥

ਅਣਜਾਣ ਪੁਣਾ, ਪੁ:-ਮੂਰਖਤਾਈ, ਜਾਹਲੀ, ਬੇ ਅਕਲੀ ॥

ਅਣਜਾਣ ਬਣਨਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਝੂਠੀ ਮੂਠੀ ਬੇ ਖਬਰ ਬਣਨਾ, ਨਾਂ ਜਾਨਣ ਦਾ ਬਹਾਨਾ ਕਰਨਾ ॥

ਅਣਜਾਣ ਵਿੱਦਯਾ ਪ੍ਰਾਣਾਂ ਦਾ ਖੌਹ, ਮੂਰਖਤਾਈ ਨਾਲ ਮਨੁੱਖ ਦੀ ਜਿੰਦ ਚਲੀ ਜਾਣ ਦਾ ਡਰ ਹੈ ॥

ਅਣਜੋੜ, ਪੁ:-ਮੇਲ ਨਾ ਹੋਣਾ, ਵੋਟਕ, ਅਣਬਣ, ਫੁੱਟ ॥

ਅਣ ਡਿੱਠ, ਵਿ:-ਜਿਸਨੂੰ ਪਹਿਲੇ ਨਹੀਂ ਡਿੱਠਾ, ਨਵਾਂ, ਓਪਰਾ, ਅਣ ਦੇਖਿਆ, ਜਿਹੜਾ ਦਿੱਸੇ ਨਾ, ਜਿਸਦਾ ਕੁਝ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ॥

ਅਣ ਥੱਕ, ਵਿ:-ਜੋ ਥੱਕੇ ਨਾ, ਨਾ ਥੱਕਿਆ ਹੋਇਆ ॥

ਅਣ ਦੇਖਿਆ, ਵਿ:-'ਅਣ ਡਿੱਠ' ਵੇਖੋ ॥

ਅਣਧੋਤਾ, ਅਣਧੋਯਾ ਵਿ:-ਨਾ ਧੋਤਾ ਹੋਇਆ, ਕੋਰਾ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਪਾਣ ਹੋਵੇ। ਮੈਲਾ ॥

ਅਣਧੋਤੀ ਦਾਲ, ਅਣਧੋਈ ਦਾਲ ਸ:-ਜਿਸ ਦਾਲ ਦੇ ਛਿੱਲੜ ਨਾ ਲਾਹੇ ਹੋਏ ਹੋਣ ॥

ਅਣਪਚ, ਪੁ:-ਅਜੀਰਣ, ਜਿਸ ਰੋਗ ਵਿੱਚ ਖਾਧਾ ਪੀਤਾ ਪਚਦਾ ਨਹੀਂ ॥

ਅਣਪੜ੍ਹ, ਅਣਪੜ੍ਹਿਆ ਵਿ:-ਨਾ ਪੜ੍ਹਿਆ ਹੋਇਆ ਅਲ੍ਹੜ, ਅਣਸਿੱਖ, ਮੂਰਖ, ਅਣਜਾਣ, ਅਗਿਆਨੀ ॥

ਅਣਬਣ / **ਅਣ ਬਣਤ** } ਸ:—ਅਜੋੜ, ਲੜਾਈ, ਫੋਟਕ, ਵੈਰ, ਖਚੋੜਾ, ਝਗੜਾ.(ਹੋਣੀ, ਹੋ ਜਾਣੀ)

ਅਣ ਵਿਆਹਾ / **ਅਣ ਵਿਆਹਿਆ** } ਵਿ:—ਨਾਂ ਵਿਆਹਿਆ ਹੋਇਆ, ਕੁਆਰਾ ॥

ਅਣ ਵਿੱਧ, ਵਿ:—ਨਾਂ ਵਿੰਨ੍ਹਿਆ ਹੋਇਆ, ਜਿਸ ਵਿਚ ਛੇਕ ਨਹੀਂ ॥

ਅਣਬੋਲ, ਵਿ:—ਜੋ ਬੋਲ ਨਾ ਸੱਕੇ ॥

ਅਨਭਉ, ਪੁ:—ਅੰਦਰਲਾ ਗਿਆਨ ॥

ਅਣ ਭੈ / **ਅਣ ਭੌ** } ਵਿ:—ਜਿਸਨੂੰ ਡਰ ਭੌ ਨਹੀਂ, ਨਿਡਰ, ਨਾਂ ਡਰਨ ਵਾਲਾ, ਦਲੇਰ ॥

ਅਣਭੋਲ, ਵਿ:—ਨਾ ਭੁੱਲਣ ਵਾਲਾ ॥

ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—ਨਾ ਜਾਣ ਬੁੱਝਕੇ, ਭੁਲੇਖੇ ਨਾਲ, ਬੇ ਖਬਰੀ ਵਿਚ ॥

(ਮਾਰਿ ਜਾਣਾ, ਫਸਣਾ, ਆਦਿਕ)॥

ਅਣਮਣਾ, ਵਿ:—ਸੁਸਤ, ਉਦਾਸ, ਧੀਮਾ, ਚਿੰਤਾ ਕਰਨ ਵਾਲਾ, ਸੋਚਾਂ ਵਿਚ ਧਿਆ ਹੋਇਆ, ਬੇ ਦਿਲ, ਗਰਿੰਜ, ਜਿਸਦਾ ਜੀ ਹੱਛਾ ਨਹੀਂ, ਰੋਗੀ ॥

ਅਣਮਨਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਘਬਰਾਉਣਾ, ਬ ਦਿਲ ਕਰਨਾ, ਵਿਆਕੁਲ ਕਰਨਾ ॥

ਅਣਮਨਾਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਘਾਬਰਨਾ, ਉਦਾਸ ਹੋਣਾ, ਬੇ ਦਿਲ ਹੋਣਾ, ਢੇਰੀ ਢਾਹਣ ॥

ਅਣਮਤ, ਸ:—ਦੂਜੇ ਦੀ ਮੱਤ, ਖੋਟੀ ਮੱਤ, ਗੁਰ-ਮਤ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਹੋਰਨਾਂ ਦਾ ਮਤ ॥

ਅਣਮਤਾ, ਪੁ:—ਨਾ ਮੰਨਣਾ, ਟਾਲ ਮਟੋਲਾ, ਬਹਾਨਾ, ਸਲਾਹ ਨਾ ਹੋਣੀ ॥

ਅਣਮਤੀ / **ਅਣਮਤੀਆ** } ਪੁ:—ਗੁਰ ਮਤ ਨੂੰ ਛੱਡਕੇ ਹੋਰਨਾਂ ਦੇ ਮਤ ਉੱਪਰ ਚੱਲਣ ਵਾਲਾ, ਆਪਣੀ ਕਹੀ ਕਰਨ ਵਾਲਾ, ਅਵੱਲਾ ॥

ਅਣਮਾਂ ਸਣਮਾਂ, ਵਿ:—ਮਾੜਾ ਮੋਟਾ, ਐਵੇਂ ਕਿਵੇਂ ॥

ਅਣਮੁੱਲ, ਵਿ:—ਜਿਸਦਾ ਮੁੱਲ ਨਾ ਪੈ ਸੱਕੇ, ਬਹੁਤ ਮੁੱਲ ਵਾਲਾ, ਅਮੋਲਕ, ਵਡ ਮੁੱਲਾ ॥

ਅਣਮੁੱਲਾ ਪੁ: / **ਅਣਮੁੱਲੀ** ਸ: } ਵ:—ਮੁੱਲ ਬਾਝੋਂ, ਮੁਫ਼ਤ। ਸੌਦੀ ॥

ਅਣਮੋੜ, ਵਿ:—ਜੋ ਕਿਸੇ ਗੱਲੋਂ ਮੁੜੇ ਨਾਂ, ਆਪ ਹੁਦਰਾ ॥

ਅਣਰਸ, ਵਿ:—ਜਿਸ ਵਿਚ ਰਸ ਨਾ ਹੋਵੇ, ਬੇ ਸੁ-ਆਦ, ਜੋ ਮਨ ਨੂੰ ਨਾ ਭਾਵੇ ॥

ਪੁ:—ਰੁੱਖਾ ਹੋਣਾ, ਸੁਆਦ ਜਾਂ ਅਨੰਦ ਨਾ ਆਉਣਾ, ਘਿਣ, ਫੋਟਕ, ਫਿੱਕ ॥

ਅਣਰੱਖ / **ਅਣਰੱਖਾ** } ਵਿ:—ਜੋ ਖਾਣ ਪੀਣ ਦਾ ਅਟਕਾ ਨ ਰੱਖੇ, ਰੱਖ ਨਾ ਕਰਨ ਵਾਲਾ, ਜਿਸ ਦੀ ਰਾਖੀ ਨ ਹੋ, ਨਿਰਾਸਰਾ, ਰੁਲਦ ॥

ਅਣਰੀਤ, ਸ:—ਭੈੜੀ ਚਾਲ, ਬੁਰਾ ਦਸਤੂਰ, ਕੁਰਾਹ, ਕੁਰੀਤ, ਵੱਡਿਆਂ ਦੀ ਰੀਤ ਪੁਰ ਨਾ ਚੱਲਣਾ ॥

ਵਿ:—ਰੀਤੋਂ ਬਾਹਰਾ, ਅਨੋਖਾ, ਆਮ ਦਸਤੂਰ ਉੱਤੇ ਨਾ ਚੱਲਣ ਵਾਲਾ ॥

ਅਣਰੁਚ ਵਿ:—ਬੇ ਸੁਆਦ, ਜੋ ਮਨ ਨੂੰ ਨਾ ਭਾਵੇ, ਨਾ ਸੁਖਾਉਣ ਵਾਲਾ, ਨਾ ਸਮਾਉਣ ਵਾਲਾ, ਨਾਂ ਪਚਿਆ ਹੋਇਆ ॥

ਅਣਰੁਚਦਾ, ਵਿ:—ਬੇ ਸੁਆਦ, ਜੋ ਮਨ ਨੂੰ ਨਾ ਭਾਵੇ ॥

ਅਣਵੱਟ, ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—ਨਵੀਂ ਚੀੜ੍ਹ ਨਾਲ (ਕਰਨਾ)॥

ਅਣਵਿੰਜ, ਵਿ:—ਜਿਸਨੂੰ ਕਿਸੇ ਚੀਜ਼ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਨ ਮਿਲੇ ॥

ਅਣਵਿੱਧਾ(ਮੋਤੀ) ਵਿ:—ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਛੇਕ ਨਹੀਂ ॥

ਅਣਵਿੰਧਾ(ਲੈਣ ਆਉਣਾ), ਕ੍ਰਿ:ਵਿ:—ਉਚੇਚਾ ॥

ਅਣੀ, ਸ:—ਨੋਕ, ਕੰਢਾ, ਕਿਨਾਰਾ, ਹੱਦ ॥
(ਸੰਬੋ:)—ਤੀਵੀਆਂ ਨੂੰ ਬੁਲਾਉਣ ਵਾਲਾ ਸ਼ਬਦ, ਅੜੀਏ, ਕੁੜੇ ॥

ਅਣੂ, ਪੁ:—ਕਿਸੇ ਚੀਜ਼ ਦਾ ਬਹੁਤ ਹੀ ਛੋਟਾ ਟੁਕੜਾ, ਕਣ ॥
ਵਿ:—ਸੂਖਮ, ਬਰੀਕ ॥

ਅਣੂਪਾਨ, ਪੁ:—ਕੋਈ ਪੀਣ ਵਾਲੀ ਚੀਜ਼ ਜਿਸ ਨਾਲ ਦੁਆ ਰਲਾਕੇ ਸੌਖੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਅੰਦਰ ਲੰਘਾਈ ਜਾਵੇ ਜਾਂ ਜੋ ਦੁਆ ਖਾਣ ਦੇ ਮਗਰੋਂ ਪੀਤੀ ਜਾਵੇ ॥

ਅਣੋਖ, ਪੁ:—ਕੋਈ ਅਚਰਜ ਦੀ ਗੱਲ ਜਾਂ ਵਸਤ, ਅਜਬ ਸ਼ੈ, ਕਿਤ ਕਿਤੇ ਮਿਲਣ ਵਾਲੀ ਚੀਜ਼ ॥

ਅਣੋਖਾ ਪੁ:
ਅਣੋਖੀ ਸ: } ਵਿ:—ਅਚਰਜ, ਅਜਬ, ਖ਼ਾਸ, ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਖਰਾ, ਨਿਆਰਾ, ਨਵਾਂ, ਓਪਰਾ, ਕਮੀਨ, ਚੌਲਾ, ਨਿਕੰਮਾ (ਅਣੋਖੀ ਰੀਤ, ਗੱਲ ਆਦਿਕ) ॥

ਅੱਤ, ਸ:—ਵਧੀਕੀ, ਜ਼ਾਸਤੀ, ਜਬਰ ਦਸਤੀ, (ਹੋਣੀ, ਹੋ ਜਾਣੀ, ਕਰਨੀ)
ਅੱਤ ਨਾਲ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਦਾ ਵੈਰ ਹੈ ॥
ਅੱਤ ਦਾ ਭਲਾ ਨ ਮੇਘਲਾ, ਅੱਤ ਦੀ ਭਲੀ ਨ ਧੁੱਪ।
ਅੱਤ ਦਾ ਭਲਾ ਨ ਬੋਲਣਾ, ਅੱਤ ਦੀ ਭਲੀ ਨ ਚੁੱਪ॥
ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—ਬਹੁਤ, ਹੱਦੋਂ ਵੱਧ, ਜ਼ਾਦਾ ॥

ਅੱਤ ਚੱਕਣੀ
ਅੱਤਚਾਣੀ
ਅੱਤ ਚੁਕਣੀ } ਕ੍ਰਿ:—ਵਧੀਕੀ ਕਰਨੀ, ਅਨ-ਰੌਲ ਮਚਾਣਾ, ਜਬਰ ਦਸਤੀ ਕਰਨੀ ॥

ਅੰਤ, ਪੁ:—ਛੇਕੜ, ਓੜਕ, ਨਿਬੇੜਾ, ਹੱਦ, ਜੁਗ, ਵਲ, ਭੇਦ ਪੁੱਗਲਾ, ਮੌਤ, ਗਿਆਨ, ਗੁੱਝੀ ਗੱਲ ॥
ਵਿ:—ਪਿਛਲਾ, ਛੇਕੜਲਾ, ਆਖ਼ਰੀ ॥

ਅੰਤ ਸਮਾ, ਪੁ:—ਮੌਤ ਦਾ ਵੇਲਾ, ਛੇਕੜਲਾ ਵਕਤ, ਆਖ਼ਰੀ ਦਮ ॥

ਅੰਤ ਸ਼ੁਮਾਰ, ਲੇਖਾ, ਗਿਣਤੀ, ਹੱਦ ॥

ਅੰਤਕਾਲ, ਪੁ:—ਅੰਤ 'ਸਮਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਅੰਤ ਸਮੇ, ਅੰਤਕਾਲ
ਜਾਂ ਅੰਤ ਵੇਲੇ } ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—ਓੜਕ ਨੂੰ, ਛੇਕੜ, ਵੇਰ ਭੀ, ਮਰਨ ਲੱਗਿਆਂ ॥

ਅੰਤਨੂੰ, ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—ਓੜਕ, ਛੇਕੜ, ਆਖ਼ਰ, ਪਿੱਛੋਂ ॥

ਅੰਤ ਮਤਾ, ਪੁ:—ਅੰਤ ਦੇ ਵੇਲੇ ਜਿਸ ਪਾਸੇ ਮਨੁੱਖ ਦੀ ਸੁਰਤ ਜਾਵੇ ॥

ਅੰਤ ਵਿੱਚ, ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—'ਅੰਤ ਨੂੰ' ਵੇਖੋ ॥

ਅੰਤ ਵੇਲਾ, ਪੁ:—'ਅੰਤ ਸਮਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਅੰਤਸ਼ ਕਰਣ
ਅੰਤਹ ਕਰਣ
ਅੰਤਹਿ ਕਰਣ } ਪੁ:—ਮਨ, ਚਿੱਤ, ਹਿਰਦਾ, ਦਿਲ, ਬੁੱਧ, ਜੋ ਮਨ ਵਿੱਚ ਹੋਵੇ, ਵਿ-ਚਾਰ, ਖਿਆਲ, ਮਰਜ਼ੀ, ਸਲਾਹ, ਚਾਹ, ਇੱਛਿਆ ॥

ਅਤਬਾਰ, ਪੁ:—ਭਰੋਸਾ, ਵਸਾਹ, ਸਾਖ, ਆਸਰਾ, ਸਹਾਰਾ, ਅਧਕਾਰ, ਆਦਰ, ਮਾਨ, ਇੱਜ਼ਤ, ਅਦਬ, (ਹੋਣਾ, ਕਰਨਾ) ॥

ਅਤਬਾਰਣ, ਸ:—ਜਿਸ ਜ਼ੀਮਤ ਦਾ ਅਤਬਾਰ ਜਾਂ ਵਸਾਹ ਹੋਵੇ ॥

ਅਤਬਾਰੀ, ਵਿ:—ਜਿਸ ਆਦਮੀ ਦਾ ਵਸਾਹ ਹੋਵੇ, ਅਤਬਾਰ ਵਾਲਾ ॥

ਅਤਰ, ਫੁੱਲਾਂ ਆਦਿਕਾਂ ਦਾ ਸਤ, ਖ਼ੁਸ਼ਬੋ, ਸੁਗੰਧ ॥

ਅਤਰਦਾਨ, ਪੁ:—ਅਤਰ ਰੱਖਣ ਵਾਲਾ ਭਾਂਡਾ। ਇੱਕ ਗਹਿਣਾ ਜੋ ਤੀਵੀਂਆਂ ਗਲ ਪਾਉਂਦੀਆਂ ਹਨ ॥

ਅਤਰ ਖਿੱਚਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਫੁੱਲਾਂ ਆਦਿਕਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਸਤ ਕੱਢਣਾ, ਕਿਸੇ ਗੱਲ ਦਾ ਸਾਰ ਲੈਣਾ ॥

ਅਤਰ ਫ਼ਰੋਸ਼, ਪੁ:—ਅਤਰ ਵੇਚਣ ਵਾਲਾ ॥

ਅੰਤਰ, ਪੁ:—ਅੰਦਰਲਾ ਜਾਂ ਵਿਚਲਾ ਪਾਸਾ, ਜੀਵ, ਆਤਮਾ, ਰੂਹ, ਚਿੱਤ, ਦਿਲ, ਮਨ, ਪਰਮਾਤਮਾ, ਭੇਤ, ਗੁੱਝੀ ਗਲ, ਫਰਕ, ਛੇਕ, ਵਿਰਲ, ਮੋਘ, ਛਾਂਡਾ ॥

ਵਿ:—ਅੰਦਰਲਾ, ਵਿਚਲਾ, ਨੇੜੇ ॥

ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—ਇਕ ਪਾਸੇ, ਲਾਂਹਮੇ, ਵੱਖਰਾ, ਜੁਦਾ, ਬਾਹਰ ॥

ਅਵ:—ਅੰਦਰ, ਵਿੱਚ, ਵਿਚਕਾਰ, ਵਿਚਾਲੇ ॥

ਅੰਤਰਾ, ਪੁ:—ਗੀਤ ਦਾ ਕੋਈ ਟੱਪਾ (ਪਹਿਲੇ ਤੋਂ ਛੁੱਟ) ਫਰਕ, ਭੇਦ, ਵਲ ॥

ਅੰਤਰਿੰਗ ਸਭਾ, ਸ:—ਕਿਸੇ ਸਭਾ ਜਾਂ ਸਮਾਜ ਦੀ ਕੰਮ ਕਾਜ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਕਮੇਟੀ।

ਅੰਤਰਜਾਮੀ, ਵਿ:—ਜੋ ਅੰਦਰ ਦੀ ਜਾਣੇ, ਜੋ ਦਿਲ ਦਾ ਹਾਲ ਜਾਣੇ, ਜੋ ਅੰਦਰ ਬਿਆਪ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਪਰਮੇਸ਼ਰ ॥

ਅੰਤਰਧਜਾਨ, ਵਿ:—ਅਲੋਪ, ਅੱਖਾਂ ਤੋਂ ਓਹਲੇ, ਧਿਆਨ ਵਿਚ ਮਗਨ, (ਹੋ ਜਾਣਾ, ਹੋਣਾ)।

ਅੰਤਰ ਬ੍ਰਿਤੀ, ਸ:—ਅੰਦਰ ਵੱਲ ਧਜਾਨ ਲਾਉਣਾ, ਆਪਣੇ ਮਨ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਵਿੱਚ ਅਸਥਿਤ ਕਰਨਾ ॥

ਅੰਤਰ ਬੋਧ, ਪੁ:—ਅੰਦਰਲਾ ਗਿਆਨ, ਚੇਤਨਤਾਈ, ਬੂਝ, ਅਨਭਉ ॥

ਅੰਤਰ ਭਾਉ, ਪੁ:—ਸੁਭਾ, ਅੰਦਰਲਾ ਸੁਭਾਵਿਕ ਗੁਣ ॥

ਅਤਬਾਰ ਖੋਣਾ, ਅਤਬਾਰ ਗੁਆਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਆਪਣੀ ਸਾਖ ਗੁਆਉਣੀ, ਵਸਾਹ ਜਾਂਦਾ ਰਹਿਣਾ ॥

ਅਤਬਾਰ ਜੰਮਣਾ (ਬੈਠਣਾ), ਕ੍ਰਿ:—ਦੂਜੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਪਰਤੀਤ ਹੋ ਜਾਣੀ, ਦਿਲ ਵਿਚ ਵਸਾਹ ਕੈਮ ਹੋ ਜਾਣਾ ॥

ਅਤਲਸ, ਸ:—ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦਾ ਰੇਸ਼ਮੀ ਕਪੜਾ ॥

ਅਤਾਰ, ਪੁ:—ਅਤਰ ਅਤੇ ਅਰਕ ਖਿੱਚਣ ਵਾਲਾ ਜਾਂ ਵੇਚਣ ਵਾਲਾ, ਦੁਆਵਾਂ ਵੇਚਣ ਵਾਲਾ, ਪਸਾਰੀ ॥

ਅਤਾਰੀ, ਸ:—ਅਤਾਰ ਦਾ ਕੰਮ, ਦੁਆਵਾਂ ਬਣਾਉਣਾ ਜਾਂ ਵੇਚਣਾ ॥

ਅਤਾਲੀਕ, ਪੁ:—ਉਸਤਾਦ, ਪੜ੍ਹਾਉਣ ਵਾਲਾ, ਸਿਖਾਉਣ ਵਾਲਾ ॥

ਅਤਾਲੀਕਣੀ, ਸ:—ਉਸਤਾਦਣੀ, ਪੜ੍ਹਾਉਣ ਵਾਲੀ, ਸਿਖਾਉਣ ਵਾਲੀ, ਸਿਆਣੀ ॥

ਅਤਾਲੀਕੀ, ਸ:—ਪੜ੍ਹਾਉਣ ਦਾ ਕੰਮ ॥

ਅਤਿ, ਅਤੀ, ਸ:—ਅੰਤ, ਵਧੀਕੀ, ਜ਼ਾਸਤੀ ॥ ਵਿ:—ਬਹੁਤ, ਢੇਰ ਸਾਰਾ, ਬਾਹਲਾ, ਹੱਦੋਂ ਬਾਹਰਾ ॥

ਅਤਿ ਸਾਰ, ਅਤੀ ਸਾਰ, ਪੁ:—ਦਸਤਾਂ ਦੀ ਬਿਮਾਰੀ, ਮਰੋੜ ॥

ਅਤਿਥ, ਅਤਿਥੀ, ਪੁ:—ਪਰਾਹੁਣਾ, ਮਿਜਮਾਨ, ਓਪਰਾ ਜਾਂ ਪਖਲਾ ਆਦਮੀ, ਗਰੀਬ ਆਦਮੀ, ਅਜੇਹਾ ਮਨੁੱਖ ਜਿਸ ਦੀ ਖਾਤਰ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਅਭਿਆਗਤ ॥

ਅਤੀਤ, ਸ:, ਅਤੀਤਣੀ ਪੁ:, ਰਮਤੇ ਸਾਧੂਆਂ ਦਾ ਇੱਕ ਪੰਥ, ਤਪੱਸੀ, ਭਗਤ, ਵੈਰਾਗੀ ॥

ਅਤੀਤ ਕਾਲ, ਪੁ:—ਬੀਤਿਆ ਹੋਇਆ ਸਮਾਂ, ਪਿਛਲਾ ਜ਼ਮਾਨਾ ॥

ਅਤੁਟ, ਵਿ:—ਨਾਂ ਘਟਣ ਵਾਲਾ, ਜਿਸਦੀ ਤੋਟ ਨਹੀਂ ॥

ਅਤੇ, ਅਵ:—ਤੇ, ਅਰ, ਹੋਰ ॥

ਅਥੱਕ, ਵਿ:—ਨਾਂ ਥੱਕਣ ਵਾਲਾ ॥

ਅਥਰਵਣ, ਪੁ:—ਚੌਥੇ ਵੇਦ ਦਾ ਨਾਉਂ ॥

ਅਥਰਵਣ ਵੇਦ ਜਾਂ ਥੇਦ ਬਕਣਾ } ਕ੍ਰਿ:—ਅਥਾ ਤਥਾ ਬਕਣਾ, ਅਸੁੱਧ ਬੋਲਣਾ ॥

ਅੱਥਰਾ, ਵਿ:—ਨਿਚੱਲਾ, ਸ਼ਰਾਰਤੀ, ਸ਼ਤਾਨ ॥

ਅੱਥਰੂ, ਪੁ:—'ਅੰਝੂ' ਵੇਖੋ ॥

ਅਥਵਾ, ਅਵ:—ਯਾ, ਜਾਂ ॥

ਅਥਾਹ, ਵਿ:—ਜਿਸ ਦੀ ਥਾਹ ਨਹੀਂ, ਬਹੁਤ ਡੂੰਘਾ, ਅਗਾਧ ॥

ਅਦਕਰ, ਪੁ:—'ਅਦਰਕ' ਵੇਖੋ ॥

ਅਦਨਾ, ਵਿ:—ਹੇਠਲੇ ਦਰਜੇ ਦਾ, ਛੋਟਾ, ਨੀਵਾਂ, ਕਮੀਨਾ, ਹੌਲਾ, ਤੁੱਛ ॥

ਅਦਬ, ਪੁ:—ਮਾਨ, ਆਦਰ, ਇੱਜ਼ਤ ॥

ਅੰਦਰ, ਪੁ:—ਵਿਚਲਾ ਹਿੱਸਾ, ਚੁਬਾਰਾ, ਕੋਠਾ ॥
ਅਵ:—ਵਿੱਚ, ਵਿਚਕਾਰ, ਵਿਚਾਲੇ ॥

ਅੰਦਰ ਖਾਨੇ, ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—ਚੋਰੀ; ਲੁਕ ਛਿਪ ਕੇ, ਓਹਲੇ ਹੋਕੇ ॥

ਅੰਦਰਸ, ਪੁ:—ਕਪੜੇ ਦੇ ਅੰਦਰ ਲਾਉਣ ਵਾਲਾ ਕਪੜਾ, ਅਸਤਰ, ਇਕ ਤਰਾਂ ਦਾ ਪਤਲਾ ਸੂਤੀ ਕਪੜਾ ॥

ਅੰਦਰਸਾ, ਪੁ:—ਚੌਲਾਂ ਦੀ ਮਿੱਠੀ ਰੋਟੀ ਘਿਉ ਵਿਚ ਤਲੀ ਹੋਈ, ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦੀ ਮਠਿਆਈ ॥

ਅਦਰਕ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਗੰਢੀ ਜੋ ਕਈਆਂ ਗਰਮ ਮੁਲਖਾਂ ਵਿੱਚ ਉੱਗਦੀ ਹੈ ॥

ਅੰਦਰਵਿਓਂ
ਅੰਦਰਵੋਂ } ਅਵ:—ਅੰਦਰਲੇ ਪਾਸਿਓਂ ॥

ਅੰਦਰੋਂ, ਅਵ:—ਵਿੱਚੋਂ, ਅੰਦਰਲੇ ਪਾਸਿਓਂ ॥

ਅੰਦਰੋ ਅੰਦਰੀ, ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—ਚੋਰੀ ਚੋਰੀ, ਲੁਕ ਛਿਪਕੇ, ਦਿਲ ਵਿੱਚ ॥

ਅਦਲ, ਪੁ:—ਨਿਆਂ, ਇਨਸਾਫ, ਸੱਚ ਝੂਠ ਦਾ ਨਿਬੇੜਾ। (ਹੋਣਾ, ਕਰਨਾ) ॥

ਅਦਲ ਬਦਲ, ਪੁ:—ਵਟਾਂਦਰਾ, ਇੱਕ ਚੀਜ਼ ਦੀ ਥਾਂ ਦੂਜੀ ਲੈ ਲੈਣਾ, ਵੱਟਾ ਸੱਟਾ, ਜੋ ਚੀਜ਼ ਵਟਾ ਕੇ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇ। ਬਰੱਬਰ ਦੀ ਸ਼ੈ ॥

ਅਦਲ ਬਦਲ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਵਟਾਉਣਾ, ਵੱਟਾ ਸੱਟਾ ਕਰਨਾ, ਇੱਕ ਚੀਜ਼ ਦੇਕੇ ਓਹੋ ਜੇਹੀ ਹੋਰ ਲੈ ਲੈਣੀ ॥

ਅਦਲਾ ਬਦਲਾ ਪੁ:—
ਅਦਲੀ ਬਦਲੀ ਸ:— } ਵਟਾਂਦਰਾ, ਵੱਟਾ ਸੱਟਾ ॥

ਅਦਲ ਦਾ ਬਦਲ ਕਰਨਾ
ਅਦਲਾ ਬਦਲਾ ਲੈਣਾ
ਅਦਲਾ ਬਦਲੀ ਕਰਨਾ } ਕ੍ਰਿ:-ਸਿੱਝਣਾ, ਬਦਲਾ ਲੈਣਾ, ਜਿਸਨੇ ਬੁਰਾ ਕੀਤਾ ਹੈ ਉਸ ਨਾਲ ਬੁਰਾ ਕਰਨਾ।

ਅਦਲੀ ਬਦਲੀ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਇੱਕ ਚੀਜ਼ ਦੇਕੇ ਦੂਜੀ ਲੈ ਲੈਣਾ, ਚੀਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਉਰੇ ਪਰੇ ਰੱਖ ਦੇਣਾ, ਥਹੁ ਸਿਰ ਨਾਂ ਰੱਖਣਾ, ਗੜ ਬੜ ਕਰ ਦੇਣਾ ॥

ਅਦਲੀ, ਵਿ:—ਅਦਲ ਇਨਸਾਫ ਜਾਂ ਨਿਆਂ ਕਰਨ ਵਾਲਾ, ਸੱਚ ਝੂਠ ਦਾ ਠੀਕ ਠੀਕ ਨਿਬੇੜਾ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ॥

ਅਦਵਾਇਣ
ਅਦਵਾਣ } ਸ:—'ਅਦੁਆਇਣ' ਵੇਖੋ ॥

ਅਦਾ, ਸ਼ਃ—ਸੁਹੱਪਣ, ਸੁਹਜ, ਹੁਸਨ, ਖੂਬਸੂਰਤੀ, ਮੋਹ, ਮਸ਼ੂਕ ਦੀਆਂ ਸੈਨਤਾਂ, ਨਾਜ਼ ਨਖ਼ਰਾ, ਅਣੋਖੀ ਵਾਦੀ ਜਾਂ ਚਾਲ। ਪੂਰਾ ਕਰਨਾ, ਨਿਬੇੜਨਾ, ਤੋੜ ਪੁਚਾਉਣਾ, ਕਰਜ਼ਾ ਉਤਾਰਨਾ, ਕਰਾਰ ਪੂਰਾ ਕਰਨਾ ॥

ਅਦਾ ਹੋ ਜਾਣਾ
ਅਦਾ ਹੋਣਾ } ਕ੍ਰਿਃ—ਕਰਜ਼ਾ ਜਾਂ ਹੁਦਾਰ ਲਹਿ ਜਾਣਾ, ਬਚਨ ਪੂਰਾ ਹੋ ਜਾਣਾ ॥

ਅਦਾ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਦੇਣਾ ਦੇ ਦੇਣਾ, ਹੁਦਾਰ ਲਾਹੁਣਾ, ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਕੰਮ ਕਰ ਛੱਡਣਾ, ਕਰਾਰ ਪੂਰਾ ਕਰਨਾ ॥

ਅਦਾ ਪੈ ਜਾਣੀ
ਅਦਾ ਪੈਣੀ } ਕ੍ਰਿਃ—ਵਾਦੀ ਪੈ ਜਾਣੀ, ਹੋਲਤ ਪੈ ਜਾਣੀ ॥

ਅੰਦਾਜ਼ਾ, ਪੁਃ—ਮੇਚਾ, ਨਾਪ, ਅਟਾ ਸਟਾ, ਅਟਕਲ, ਅਨੁਮਾਨ, ਰਾਗ ਦੀ ਤਾਲ, ਮਰਜਾਦਾ, ਢੰਗ, ਢੱਬ ॥

ਅੰਦਾਜ਼ਾ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਪਰਖਣਾ, ਅਟਾ ਸਟਾ ਕਿਸੇ ਚੀਜ਼ ਦਾ ਤੋਲ ਆਦਿਕ ਮਲੂਮ ਕਰਨਾ, ਮੁੱਲ ਪਾਉਣਾ, ਅਨੁਮਾਨ ਕਰਨਾ ॥

ਅਦਾਲਤ, ਸਃ—ਕਚਹਿਰੀ, ਨਿਆਂ ਦੀ ਥਾਂ, ਜਿੱਥੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਨਿਬੇੜੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਅਦਲ, ਨਿਆਂ, ਇਨਸਾਫ਼, ਸੱਚ ਝੂਠ ਦਾ ਨਿਬੇੜਾ, ਕਨੂਨ ॥

ਅਦਾਲਤ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਨਿਆਂ ਕਰਨਾ, ਮੁਕੱਦਮੇ ਨਿਬੇੜਨੇ, ਅਦਾਲਤ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਨਾ ॥

ਅਦਾਲਤ ਘਰ, ਪੁਃ—ਕਚਹਿਰੀ ਦਾ ਮਕਾਨ ॥

ਅਦਾਲਤਣ, ਸਃ—
ਅਦਾਲਤੀ, ਪੁਃ— } ਅਦਾਲਤ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਤੀਮੀਂ ਜਾਂ ਮਰਦ ॥

ਅਦਿਸ਼ਟ, ਵਿਃ—ਅਡਿੱਠ, ਅਣਡਿੱਠ, ਨਾ ਦੇਖਿਆ ਹੋਇਆ ॥

ਪੁਃ—ਆਉਣ ਵਾਲੀ ਬਿਪਤਾ ਜੋ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਮਲੂਮ ਨਹੀਂ, ਭਾਵੀ, ਹੋਣੀ, ਕਿਸਮਤ ॥

ਅਦੁਆਇਣ, ਸਃ—ਦੌਣ, ਪੈਂਦ, ਮੰਜੇ ਦੇ ਪੈਰਾਂ ਵਾਲੇ ਪਾਸੇ ਮੰਜੇ ਨੂੰ ਕੱਸਣ ਲਈ ਜੋ ਰੱਸੀ ਪਾਈਦੀ ਹੈ ॥

ਅਦੂਲ, ਪੁਃ—ਨਾ ਮੰਨਣਾ, ਨਾਂਹ ਕਰ ਦੇਣੀ, ਰੱਦ ਸਿੱਟਣਾ ॥

ਅਦੂਲ ਹੁਕਮ ਹੋ ਜਾਣਾ
ਅਦੂਲ ਹੁਕਮ ਹੋਣਾ } ਕ੍ਰਿਃ—ਹੁਕਮ ਨਾ ਮੰਨਿਆ ਜਾਣਾ, ਨਾਂਹ ਹੋ ਜਾਣੀ, ਆਪਣਾ ਕਿਹਾ ਪੂਰਾ ਨਾ ਹੋਣਾ ॥

ਅਦੂਲ ਹੁਕਮ ਕਰਨਾ
ਹੁਕਮ ਅਦੂਲ ਕਰਨਾ } ਕ੍ਰਿਃ—ਆਖੇ ਨਾ ਲੱਗਣਾ, ਹੁਕਮ ਨੂੰ ਰੱਦ ਸੁੱਟਣਾ, ਆਗਿਆ ਭੰਗ ਕਰਨੀ ॥

ਅਦੂਲ ਹੁਕਮੀ ਜਾਂ
ਹੁਕਮ ਅਦੂਲੀ } ਸਃ—ਹੁਕਮ ਨੂੰ ਨਾ ਮੰਨਣਾ, ਆਖੇ ਨਾ ਲੱਗਣਾ, ਆਗਿਆ ਭੰਗ, ਤਿਆਗਣਾ, ਪਛਾਂਹ ਹਟਣਾ ॥

ਅਦੂਲਣਾ (ਹੁਕਮ), ਕ੍ਰਿਃ—ਹੁਕਮ ਨੂੰ ਤੋੜਨਾ, ਆਖੇ ਨਾ ਲੱਗਣਾ ॥

ਅਦੇਸ਼, ਪੁਃ—ਆਗਿਆ, ਹੁਕਮ, ਜੋਗੀਆਂ ਦੀ ਨਿਮਸਕਾਰ ॥

ਅੱਧ, ਪੁਃ—ਕਿਸੇ ਚੀਜ਼ ਦੇ ਦੋ ਬਰਾਬਰ ਹਿੱਸਿਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕੋਈ। ਅੱਧਾ ਹਿੱਸਾ ਖੰਨਾ, ਦੋ ਚੱਪੇ ॥ ਵਿਃ—ਅੱਧਾ, ਖੰਨਾ ॥

ਅੱਧ ਸਿਰਾ
ਅੱਧ ਸੀਸਾ } ਪੁਃ—ਅੱਧੇ ਸਿਰ ਦੀ ਪੀੜ ॥

ਅੱਧ ਸੇਰਾ, ਪੁਃ—ਅੱਧ ਸੇਰ ਦਾ ਵੱਟਾ ॥

ਅੱਧ ਕਚਰਾ / ਅੱਧ ਕੱਚਾ, ਵਿ:–ਕੁਝ ਕੁਝ ਕੱਚਾ, ਥੋੜ੍ਹਾ ਜਿਹਾ ਕੱਚਾ ॥

ਅੱਧਕੜ, ਵਿ:–ਵਿਚਲੀ ਉਮਰ ਦਾ ਮਨੁੱਖ ॥

ਅੱਧ ਕੜ੍ਹਾ / ਅੱਧਕੜ੍ਹਿਆ, ਵਿ:–ਥੋੜ੍ਹਾ ਕੜ੍ਹਿਆ ਹੋਇਆ (ਦੁੱਧ) ॥

ਅੱਧਖੜ, ਵਿ:–'ਅੱਧ ਕੜ' ਵੇਖੋ ॥

ਅੱਧ ਜੋਗੀਆ, ਪੁ:—ਆਪਣੀ ਖੁਸ਼ੀ ਦੀ ਵਾਹੀ ਕਰਨ ਵਾਲਾ, ਜਿਸ ਪਾਸ ਨਾ ਰਾਸ ਹੋਵੇ ਨਾ ਬਲਦ, ਜੋ ਪੈਦਾਵਾਰੀ ਦੀ ਚੁਥਾਈ ਮਜੂਰੀ ਲਵੇ ਅਤੇ ਬੀਆਂ ਦਾ ਮੁੱਲ ਅਰ ਮਾਮਲੇ ਦੀ ਚੁਥਾਈ, ਆਪਣੇ ਪੱਲਿਓਂ ਦੇਵੇ ॥

ਅੱਧ ਪੱਕਾ, ਵਿ:–ਕੁਝ ਕੁਝ ਪੱਕਾ ॥

ਅੱਧਾ ਪਚੱਧਾ, ਵਿ:–ਅੱਧਾ ਕੁ, ਅਧੂਰਾ ॥

ਅੱਧ ਭੁੰਨਾ, ਵਿ:–ਥੋੜ੍ਹਾ ਜੇਹਾ ਭੁੰਨਿਆ ਜਾਂ ਤਲਿਆ ਹੋਇਆ (ਅਨਾਜ, ਮਾਸ ਆਦਿਕ) ॥

ਅੱਧ ਮਾਸ / ਅੱਧ ਮਾਸਾ, ਵਿ:–ਅੱਧੇ ਮਹੀਨੇ ਵਾਲਾ, ਅੱਧੇ ਮਹੀਨੇ ਪਿੱਛੋਂ ਹੋਣ ਵਾਲਾ ਕੰਮ ॥

ਅੱਧ ਮਾਰਕ / ਅੱਧ ਮਾਰਗ, ਪੁ:–ਮੁਰਦੇ ਨੂੰ ਨੁਹਾਉਣ ਵਾਲੇ ਘੜੇ ਦੇ ਭੰਨਣ ਦੀ ਰੀਤ,(ਮਸਾਣ ਵਾਲੇ ਰਾਹ ਦੇ ਅੱਧ ਵਿੱਚ ਵੱਡਾ ਪੁਤ੍ਰ ਢਾਹ ਮਾਰਕੇ ਘੜਾ ਭੰਨਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਪਿੰਡ ਭਰਾਉਂਦਾ ਹੈ) ਘੜਾ ਭੰਨਣ ਵਾਲਾ ਥਾਂ ॥

ਅਧਮੋਇਆ, ਵਿ:–ਮਰਨ ਕਿਨਾਰੇ, ਮਰਨ ਲੱਗਾ ॥

ਅਧਰਿੱਝਾ, ਵਿ:–ਅੱਧਾ ਰਿੱਝਿਆ ਹੋਇਆ ॥

ਅਧਵਾੜ, ਸ:–ਕਪੜੇ ਦਾ ਅੱਧਾ ਥਾਨ, ਅੱਧੀ ਚੀਜ਼, ਛੋਟੀ ਬੋਤਲ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਵੱਡੀ ਤੋਂ ਅੱਧੀ ਚੀਜ਼ ਆਉਂਦੀ ਹੈ,(ਸ਼ਰਾਬ ਆਦਿਕ) ॥

ਅੱਧ ਵੱਟਰ / ਅੱਧ ਵੱਟੇ, ਸ: ਯਾ ਕ੍ਰਿ: —ਵਿ:–ਅੱਧਾ ਰਾਹ, ਅੱਧੀ ਵਿੱਥ, ਅੱਧੀ ਜਗਾ ॥

ਅੱਧ ਵਿੱਚ / ਅੱਧ ਵਿੱਚਕਾਰ, ਕ੍ਰਿ:, ਵਿ:–ਅੱਧੇ ਰਾਹ, ਵਿੱਚ, ਵਿਚਾਲੇ ॥

ਅੰਧ, ਵਿ:–ਹਨੇਰਾ, ਅੰਨ੍ਹਾ, ਸੂਰਦਾਸ, ਹਾਫ਼ਜ਼ ॥
ਪੁ:–ਹਨੇਰ, ਕੁਝ ਨਾ ਦਿੱਸਣਾ ॥

ਅੰਧਕਾਰ, ਪੁ:–ਹਨੇਰ, ਕਾਲੀ ਬੋਲੀ ਹਨੇਰੀ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਧੂੜ ਉੱਡਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਦਿੱਸਦਾ, ਜ਼ੁਲਮ, ਅਨਰਥ ॥

ਅੰਧਕੂਪ, ਪੁ:–ਖੂਹ ਜਿਸਦਾ ਮੂੰਹ ਬੰਦ ਹੋਵੇ ਜਾਂ ਜੋ ਕੂੜੇ ਨਾਲ ਭਰਿਆ ਹੋਇਆ ਹੋਵੇ, ਨਰਕ ॥

ਅੰਧ ਖਾਤਾ, ਪੁ:–ਜਿੱਥੇ ਕੁਝ ਪਤਾ ਨਾ ਲੱਗੇ, ਗੜਬੜ ॥

ਅੰਧ ਗੁਬਾਰ, ਪੁ:–ਡਾਢਾ ਹਨੇਰਾ ਜਾਂ ਧੁੰਧ, ਘੱਟਾ ਉੱਡਣ ਕਰਕੇ ਜੋ ਹਨੇਰਾ ਹੋ ਜਾਏ ॥

ਅੰਧ ਘੋਰ, ਪੁ:–ਡਾਢਾ ਹਨੇਰਾ, ਹਨੇਰ ਘੁੱਪ ਘੇਰ ॥

ਅੰਧ ਨਗਰੀ ਬੇ ਦਾਦ ਰਾਜਾ, ਅੱਨਿਆਈ ਰਾਜਾ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਸ਼ਹਿਰ ਵਿੱਚ ਹਨੇਰ ਪੈ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਅਨਰਥ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ॥

ਅਧਕ, ਸ:–ਇਹ ਨਿਸ਼ਾਨੀ (ੱ), ਜਿਸ ਅੱਖਰ ਪੁਰ ਹੋਵੇ ਉਹ ਦੂੱਤ ਦੀ ਅਵਾਜ਼ ਦੇਂਦਾ ਹੈ (ਜਿਹਾਕਿ ਤੱਤਾ, ਸਿੱਟਾ ਆਦਿਕ) ॥

ਵਿ:–ਵਧੀਕ, ਹੋਰ, ਜ਼ਾਸਤੀ, ਜ਼ਿਆਦਾ, ਬਹੁਤ ਢੇਰ, ਢੇਰ ਸਾਰਾ ॥
ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:–ਬਹੁਤ, ਡਾਢਾ, ਬਾਹਲਾ, ਅੱਤ, ਬਹੁਤ ਸਾਰਾ, ਹੱਦੋਂ ਬਾਹਰਾ, ਹੋਰ, ਵਧੀਕ ॥

ਅਧਕ ਕੋਣ, ਪੁ:–ਸਮ ਕੋਣ ਤੋਂ ਵੱਡਾ ਕੋਣ ਜਾਂ ਖੂੰਜਾ ॥

ਅਪਕਰ, ਪੁ:–'ਅਦਰਕ' ਵੇਖੋ ॥

ਅਪਕਾਰ, ਪੁ:–ਅਖ਼ਤਿਆਰ, ਪਰਤਾਪ, ਹਕੂਮਤ, ਅਲਾਕਾ, ਰਾਜ, ਅਸਾਮੀ, ਕਬਜ਼ਾ, ਮਾਲਕੀਅਤ, ਹੱਕ ॥

ਅਪਕਾਰ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:–ਹੁਕਮ ਚਲਾਣਾ, ਰਾਜ ਕਰਨਾ, ਕੰਮ ਨਿਬਾਹੁਣਾ ॥

ਅਪਕਾਰ ਦੇਣਾ, ਕ੍ਰਿ:–ਅਖ਼ਤਿਆਰ ਦੇਣਾ, ਹੱਕ ਦੇਣਾ, ਕੋਈ ਅਸਾਮੀ ਜਾਂ ਨੌਕਰੀ ਦੇ ਦੇਣੀ ॥

ਅਪਕਾਰ ਮਿਲਣਾ, ਕ੍ਰਿ:–ਅਸਾਮੀ ਮਿਲ ਜਾਣੀ, ਹੱਕ ਮਿਲਣਾ, ਆਪਣਾ ਅਖ਼ਤਿਆਰ ਹੋ ਜਾਣਾ ॥

ਅਪਕਾਰ ਰੱਖਣਾ, ਕ੍ਰਿ:–ਹੱਕਦਾਰ ਹੋਣਾ, ਹਕੂਮਤ ਹੋਣੀ, ਆਪਣਾ ਅਖ਼ਤਿਆਰ ਚੱਲਣਾ ॥

ਅਪਕਾਰਣ, ਸ:–ਅਪਕਾਰ ਰੱਖਣ ਵਾਲੀ ਤ੍ਰੀਮਤ, ਮਾਲਕਿਆਣੀ, ਰਾਣੀ, ਹੱਕਦਾਰ ਜਾਂ ਸਮਰਥਾ ਵਾਲੀ ਜ਼ਨਾਨੀ, ਵਾਰਸਣੀ ॥

ਅਪਕਾਰੀ, ਪੁ:–ਅਪਕਾਰ ਰੱਖਣ ਵਾਲਾ ਪੁਰਸ਼, ਮਾਲਕ, ਰਾਜਾ, ਹੱਕਦਾਰ ਜਾਂ ਸਮਰਥਾ ਵਾਲਾ ਮਰਦ, ਵਾਰਸ, ਗੁਮਾਸ਼ਤਾ ॥

ਅੱਧਣ, ਪੁ:–ਅੱਧ ਮਣ, ਵੀਹ ਸੇਰ ॥

ਅਧਮ, ਵਿ:–ਨੀਚ, ਕਮੀਨਾ, ਹੋਛਾ, ਤੁੱਛ, ਨਿੱਕੀ ਸੁੱਕੀ ਜਾਤ ਦਾ, ਚੰਡਾਲ ॥

ਪੁ:–ਨੀਚ ਮਨੁੱਖ, ਪਾਪੀ, ਅਪਰਾਧੀ ॥

ਅਧਮਉਧਾਰਣ, ਪੁ:–ਅਧਮ ਆਦਮੀਆਂ ਦਾ ਉਧਾਰ ਕਰਨ ਵਾਲਾ, ਪਰਮੇਸ਼ਰ ॥

ਅਧਮੂਲ, ਪੁ:–ਸ਼ੋਰ ਸ਼ਰਾਬਾ, ਰੌਲਾ ਗੌਲਾ ॥

ਅਧਮੂਲ ਮਚਾਉਣਾ }
ਅਧਮੂਲ ਚੁੱਕਣਾ } ਕ੍ਰਿ–ਰੌਲਾ ਪਾਉਣਾ, ਫ਼ਸਾਦ ਕਰਨਾ। ਊਧਮ ਮਚਾਉਣਾ ॥

ਅੰਧਰਸ, ਪੁ:–'ਅੰਦਰਸ' ਵੇਖੋ ॥

ਅਧਰਕ, ਪੁ:—'ਅਦਰਕ' ਵੇਖੋ ॥

ਅਧਰੰਗ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਰੋਗ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਸਰੀਰ ਦਾ ਅੱਧਾ ਪਾਸਾ ਮਾਰਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਝੋਲਾ ॥

ਅਧਰੰਗਣ, ਸ:—ਜਿਸ ਤ੍ਰੀਮਤ ਨੂੰ ਅਧਰੰਗ ਦਾ ਰੋਗ ਹੋਵੇ ॥

ਅਧਰੰਗੀ, ਪੁ:—ਜਿਸ ਮਰਦ ਨੂੰ ਅਧਰੰਗ ਦਾ ਰੋਗ ਹੋਵੇ ॥

ਅਧਰਮ, ਪੁ:—ਬੇ ਧਰਮੀ, ਪਾਪ, ਕੁਕਰਮ, ਭੈੜਾ ਕੰਮ, ਗੁਨਾਹ, ਬੇ ਦੀਨੀ, ਅਨਿਆਇ, ਉਪੱਦਰ ॥

ਅਧਰਮਣ, ਸ:—ਪਾਪਣ, ਕੁਕਰਮਣ, ਭੈੜੀ ਕੁਚੱਜਣੀ, ਬੇ ਦੀਨ ਜਨਾਨੀ ॥

ਵਿ:—ਪਾਪਣ, ਮੰਦੀ, ਜਾਤੋਂ ਛੇਕੀ ਹੋਈ ॥

ਅਧਰਮੀ, ਪੁ:—ਪਾਪੀ, ਕੁਕਰਮੀ, ਭੈੜਾ, ਬੇ ਦੀਨ ਮਰਦ ॥

ਵਿ:—ਪਾਪੀ, ਮੰਦਾ, ਨਿਰਦਯੀ, ਅਨਿਆਈ, ਜਾਤੋਂ ਛੇਕਿਆ ਹੋਇਆ ॥

ਅਧਰਾਜ, ਪੁ:—ਰਾਜਾ, ਪਾਤਸ਼ਾਹ, ਸੁਲਤਾਨ ॥

ਮਹਾਰਾਜਾ ਅਧਰਾਜ, ਪੁ:—ਰਾਜਿਆਂ ਦਾ ਰਾਜਾ, ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡਾ ਰਾਜਾ ॥

ਅਧਰਾਤਾ }
ਅੰਧਰਾਤਾ } ਪੁ:—ਇੱਕ ਰੋਗ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਰਾਤੀ ਨਹੀਂ ਦਿੱਸਦਾ।

ਅੱਧੜ ਵੰਜਾ, ਪੁ:—ਇੱਕੋ ਕਪੜੇ ਨਾਲ ਸਾਰੇ ਸਰੀਰ ਨੂੰ ਢੱਕਣਾ, ਜਿਵੇਂ ਹਿੰਦੂਆਂ ਦੀਆਂ ਤ੍ਰੀਮਤਾਂ ਰੋਟੀ ਪਕਾਉਣ ਲੱਗੀਆਂ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ ॥ (ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਛਾਤੀ ਨੰਗੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ)॥

ਅੱਧੜੀ, ਕ੍ਰਿ:-ਵਿ:-ਅੱਧੋ ਅੱਧ, ਇੱਕੋ ਜੇਹੇ ਹਿੱਸਿਆਂ ਵਿੱਚ, ਬਰਾਬਰ ਬਰਾਬਰ ॥

ਅੱਧਾ, ਵਿ: -ਖੰਨਾ, ਇੱਕ ਚੀਜ਼ ਦੇ ਦੋ ਬਰਾਬਰ ਹਿੱਸਿਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਹਰ ਇੱਕ ॥

ਅੱਧਾ ਹੋਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਲਿੱਸਾ ਹੋਣਾ ॥

ਅੱਧਾ ਪਚੱਧਾ, ਵਿ:—ਅੱਧਾ ਕੁ, ਅੱਧੇ ਦੇ ਲਗ ਭਗ ॥

ਅੱਧਾ ਮਣ, ਪੁ:—ਅੱਧਾ ਘੁਮਾਉਂ ਜਾਂ ਅੱਧੀ ਜ਼ਮੀਨ (ਕਾਂਗੜੇ ਦੇ ਅਲਾਕੇ ਦੀ ਬੋਲੀ ਵਿੱਚ)।

ਅੰਧਾ, ਵਿ:—ਅੰਨ੍ਹਾਂ, ਹਨੇਰਾ, ਧੁੰਧਲਾ, ਮੱਧਮ ॥

ਅੰਧਾ ਧੁੰਧ, ਵਿ:—ਅੰਨ੍ਹਾ, ਹਨੇਰਾ,ਡਾਢਾ,ਕੱਚਾ ਪੱਕਾ, ਅੱਤ, ਉਤਾਉਲਾ, ਨਿਧੜਕ, ਜ਼ਬਰ ਦਸਤ ॥

ਸ:—ਹਨੇਰੀ, ਅੱਤ, ਤਰੀ, ਫ਼ਸਾਦ, ਧੂੰਚ, ਹਲ ਚਲ ॥

ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—ਅੰਨ੍ਹੇ ਵਾਹ, ਬੇ ਸੋਚੇ ਸਮਝੇ, ਬੇ ਪਰਵਾਹੀ ਨਾਲ, ਜਬਰ ਦਸਤੀ, ਜੋਰਾ ਜੋਰੀ ॥

ਅੰਧਾ ਧੁੰਧ ਮਚਾਉਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—'ਅਨ੍ਹੇਰ ਕਰਨਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਅੰਧਾ ਧੁੰਧ ਲੁਟਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਰੁਪਇਆ ਐਵੇਂ ਉਡਾਉਣਾ, ਬੇ ਪਰਵਾਹੀ ਨਾਲ ਧਨ ਖਰਚਣਾ॥

ਅਧਾਨ, ਪੁ:-ਗਰਭ, ਹਮਲ, ਢਿੱਡ ॥

ਅਧਾਰ, ਪੁ:—ਅੰਨ, ਭੋਜਨ, ਖੁਰਾਕ, ਆਸਰਾ ਸਹਾਰਾ, ਪਰਵਸੀ, ਪਾਣੀ ਧਾਣੀ ਪੀਣਾ,ਰੱਜ, ਸੰਤ, ਚੈਨ ॥

ਅੰਧਾਰ, ਪੁ:—ਹਨੇਰ ॥

ਅਧਿਆਉ, ਪੁ:—ਧਿਆ, ਕਿਸੇ ਪੁਸਤਕ ਦਾ ਛੋਟਾ ਜਿਹਾ ਹਿੱਸਾ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਖ਼ਾਸ ਗੱਲ ਦਾ ਬਿਆਨ ਹੋਵੇ, ਧਿਆਉ ॥

ਅਧਿਆਨੀ, ਸ:—ਇੱਕ ਤਾਂਬੇ ਦਾ ਸਿੱਕਾ ਜਿਸਦਾ ਮੁੱਲ ਦੋ ਪੈਸੇ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਅੱਧਾ ਆਨਾ ॥

ਅਧਿਆਰਾ, ਪੁ:—ਅੱਧ ਦੇਣਾ ਕਰਕੇ ਡੰਗਰ ਪਾਲਣ ਲਈ ਜਾਂ ਜ਼ਿਮੀਂ ਵਾਹੁਣ ਲਈ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਸੌਂਪ ਦੇਣੀ ॥

ਅਧਿਆਰੀਆ, ਪੁ:-ਅਧਿਆਰਾ ਰੱਖਣ ਵਾਲਾ ॥

ਅਧਿਕ, 'ਅਧਕ' ਵੇਖੋ ॥

ਅੱਧੀ, ਸ:—ਖੰਨੀ, ਦ ਚੱਪੇ, ਅੱਧੀ ਦਮੜੀ, ਪੈਸੇ ਦਾ ਅੱਠਵਾਂ ਹਿੱਸਾ ॥

ਅਧੀਣ, ਵਿ:—ਆਗਿਆ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਵਾਲਾ,ਦੂਏ ਦੇ ਆਸਰੇ, ਪਰਾਏ ਵੱਸ, ਗਰੀਬ, ਨਿਮਾਣਾ, ਹਲੀਮ, ਤਾਬਿਆਦਾਰ ॥

ਅਧੀਣਤਾਈ, ਸ:—ਆਗਿਆਕਾਰੀ, ਤਾਬਿਆ-ਦਾਰੀ, ਦੂਏ ਦੇ ਆਸਰੇ ਹੋਣਾ, ਪਰਾਏ ਵੱਸ ਹੋਣਾ, ਗਰੀਬੀ, ਹਲੀਮੀ ॥

ਅਧੁਆੜ, ਸ:—'ਅਧਵਾੜ' ਵੇਖੋ ॥

ਅਧੂਤ, ਪੁ:—ਅਵਧੂਤ, ਨਾਂਗਾ ਸਾਧ, ਇੱਕ ਹਿੰਦੂ ਸਾਧ ਜੋ ਸ਼ਿਵ ਜੀ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਦੇਵਤੇ ਦੇ ਉਪਾਸਕ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਸਰੀਰ ਉੱਤੇ ਬਭੂਤ ਮਲਕੇ ਫਿਰਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਕਰਮ ਕਾਜ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ॥

ਅਧੂਤਣੀ, ਸ:—ਅਵਧੂਤਨੀ, ਸਾਧਣੀ 'ਅਧੂਤ' ਵੇਖੋ ॥

ਅਧੂਰਾ, ਵਿ:—ਅੱਧ ਪਚੱਧਾ,ਜੋ ਪੂਰਾ ਤਿਆਰ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ, ਕੱਚਾ, ਕਸਰ ਵਾਲਾ, ਕਸਰਾਧਾ,ਕਮ-ਜੋਰ, ਨਿਮਾਣਾ ॥

ਅੰਧੇਰੀ, ਸ਼ਃ—ਹਨੇਰੀ, ਅਨ੍ਹੇਰੀ ॥

ਅਧੇੜ, ਵਿਃ—ਪੱਕੀ ਉਮਰ ਦੀ ਤ੍ਰੀਮਤ ॥

ਅੱਧੋ ਅੱਧਾ(ਅੱਧੀ), ਕ੍ਰਿਃ ਵਿਃ— ਧ ਇੱਕ ਤੇ ਅੱਧਾ ਦੂਜਾ ॥

ਅੱਧੋ ਸੁੱਧ (ਸੁੱਧੀ), ਕ੍ਰਿ ਵਿਃ—ਅਧੇ ਲਗ ਭਗ, ਬਹੁਤ ਸਾਰਾ ਹਿੱਸਾ (ਜਿਹਾਕਿ ਦੁੱਧ ਵੱਚ ਅੱਧੋ ਸੁੱਧ ਪਾਣੀ) ॥

ਅਧੋਗਤੀ, ਸ਼ਃ—ਘਾਟਾ, ਬੁਰਾ ਹਾਲ, ਵਿਗੜੀ ਹੋਈ ਹਾਲਤ (ਹੋਣੀ, ਹੋ ਜਾਣੀ) ॥

ਅੱਧੋਂ ਭੁਖ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿਃ—(ਕੋਈ ਚੀਜ਼) ਵਿੱਚੋਂ ਖਾ ਜਾਣਾ ॥

ਅੱਧੋਰਾਣਾ, ਵਿਃ—ਕੁਝ ਕੁਝ ਹੰਢਿਆ ਹੋਇਆ (ਕਪੜਾ ਆਦਿਕ) ॥

ਅੰਨ, ਪੁਃ—ਅਨਾਜ, ਭੋਜਨ, ਖੁਰਾਕ, ਖਾਣ ਵਾਲੀ ਸ਼ੈ ਜੋ ਅਨਾਜ ਦੀ ਬਣੀ ਹੋਈ ਹੋਵੇ ॥

ਅੰਨਕੂਟ, ਹਿੰਦੂਆਂ ਦਾ ਇੱਕ ਧਿਆਰ ਜੋ ਦੁਆਲੀ ਤੋਂ ਦੂਏ ਬਲਕ ਹੁੰਦਾਹੈ ਅਤੇ ਜਿਸ ਦਿਨ ਖਿਸ਼ਨ ਜੀ ਦੇ ਮੰਦਰ ਵਿੱਚ ਸਾਧਾਂ ਬ੍ਰਾਹਮਣਾਂ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਸਾਰਾ ਅੰਨ ਦੇਂਦੇ ਹਨ ॥

ਅੰਨ ਜਲ, ਪੁਃ—ਖਾਣ ਪੀਣ ਦੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ, ਭੋਜਨ, ਦਾਣਾ ਪਾਣੀ ॥

ਅੰਨ ਜਲ ਉੱਠ ਜਾਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—'ਅੰਨ ਜਲ ਚੁਕ ਜਾਣਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਅੰਨ ਜਲ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਖਾਣਾ ਪੀਣਾ ॥

ਅੰਨ ਜਲ ਚੁੱਕ (ਮੁੱਕ) ਜਾਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਕਿਸਮਤ ਵਿੱਚ ਕਿਤੋਂ ਚਲੇ ਜਾਣਾ ਹੋਣਾ ॥

ਅੰਨ ਜਲ ਦੇ ਵੱਸ ਹੋਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਕਿਸਮਤ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਥਾਂ ਦੀ ਰਹੈਸ਼ ਹੋਣੀ ॥

ਅੰਨ ਦਾ ਕੀੜਾ, ਪੁਃ—ਅੰਨ ਖਾਕੇ ਜੀਉਣ ਵਾਲਾ, ਮਨੁੱਖ ॥

ਅੰਨ ਦਾਤਾ, ਪੁਃ—ਅੰਨ ਦੇਣ ਵਾਲਾ, ਪਾਲਣ ਵਾਲਾ, ਸਾਈਂ, ਮਾਲਕ, ਹਿਤਕਾਰੀ, ਸੱਜਣ, ਪਰਮੇਸ਼ਰ ॥

ਅੰਨ ਨੂੰ ਵੱਢਿਆ ਰੂਹ ਨਾ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਰੋਟੀ ਖਾਣ ਨੂੰ ਮੂਲੋਂ ਜੀ ਨਾ ਕਰਨਾ। ਅੰਨ ਛਕਣ ਦੀ ਬਿਲਕੁਲ ਚਾਹ ਨਾ ਹੋਣੀ ॥

ਅੰਨ ਪਾਣੀ, ਪੁਃ—'ਅੰਨ ਜਲ' ਵੇਖੋ ॥

ਅੰਨ ਪਾਣੀ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿਃ—'ਅੰਨ ਜਲ ਕਰਨਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਅੰਨ ਪੂਰਣਾ, ਸ਼ਃ—ਰੱਜ, ਤ੍ਰਿਪਤ, ਸੰਤੋਖ, ਇੱਕ ਦੇਵੀ ਜੋ ਅੰਨ ਦੇਂਦੀ ਹੈ ॥

ਅੰਨ ਰਸ, ਪੁਃ—ਢਿੱਡ ਵਿੱਚ ਪੱਕੇ ਹੋਏ ਅੰਨ ਤੋਂ ਜੋ ਚਿੱਟਾ ਜਿਹਾ ਪਾਣੀ ਨਿਕਲਕੇ ਲਹੂ ਵਿੱਚ ਜਾ ਮਿਲਦਾ ਹੈ ॥

ਅੰਨੋਂ ਕੁਅੰਨ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿਃ ਅੰਨ ਨੂੰ ਬਿਰਥਾ ਗੁਆਉਣਾ ਜਾਂ ਰੁਲਾਉਣਾ ॥

ਅਨੁਸਾਰ, ਪੁਃ—ਰੀਤ ਪੁਰ ਚਲਣਾ ॥

ਵਿਃ—ਆਗਿਆਕਾਰੀ, ਪਿਛਲੱਗ, ਅਧੀਨ, ਨਿਆਈਂ, ਜਿਹਾ, ਵਾਕਰ ॥

ਕ੍ਰਿਃ ਵਿਃ—ਮੂਜਿਬ, ਮਗਰ, ਪਿੱਛੇ ॥

ਅਨਹਤ (ਦ)ਸ਼ਬਦ, ਪੁਃ—ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਦਾ ਅਟਲ ਹੁਕਮ ॥ ਸੂਖਮ ਸ਼ਬਦ ਜੋ ਯੋਗੀ ਹੀ ਸੁਣਦੇ ਹਨ ॥

ਅੰਨ੍ਹਾ, ਪੁਃ ਵਿਃ—ਜਿਸਨੂੰ ਅੱਖੋਂ ਨਾ ਦਿੱਸੇ, ਸੂਰਦਾਸ ਹਾਫ਼ਜ਼, ਅਗਿਆਨੀ, ਮੂਰਖ ॥

ਅੰਨ੍ਹਾ ਹੋ ਜਾਣਾ
ਅੰਨ੍ਹਾ ਹੋਣਾ } ਕ੍ਰਿਃ–ਅੱਖੀਆਂ ਜਾਂਦੀਆਂ ਰਹਿਣੀਆਂ, ਕੁਝ ਨਜ਼ਰ ਨਾ ਆਉਣਾ, ਦਿੱਸਣਾ ਨਾ, ਅੱਖਾਂ ਬੰਦ ਕਰ ਲੈਣੀਆਂ, ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ ਝੱਕਣਾ, ਨਾ ਵੇਖਣ ਦਾ ਬਹਾਨਾ ਕਰਨਾ ॥

ਅੰਨ੍ਹਾ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿਃ–ਅੱਖਾ ਕੱਢ ਛੱਡਣੀਆ, ਅੱਖੀਂ ਘੱਟਾ ਪਾਉਣਾ, ਧੋਖਾ ਦੇਣਾ, ਉੱਲੂ ਬਣਾਉਣਾ ॥

ਅੰਨ੍ਹਾ ਕੀ ਲੋੜੇ ਦੋ ਅੱਖੀਆਂ, ਹਰ ਮਨੁੱਖ ਓਹੋ ਚੀਜ਼ ਲੈਣੀ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਦੀ ਉਸਨੂੰ ਲੋੜ ਹੋਵੇ ॥

ਅੰਨ੍ਹਾ ਖੱਤੂ, ਪੁਃ–ਬਿਲਕੁਲ ਅੰਨ੍ਹਾ ।(ਇਹ ਪਦ ਨਿੰਦਾ ਵਾਚਕ ਹੈ) ॥

ਅੰਨ੍ਹਾ ਖੂਹ (ਖਾਤਾ), ਪੁਃ–ਜਿਥੇ ਕੁਝ ਨ ਦਿੱਸੇ ॥

ਅੰਨ੍ਹਾ ਘੋੜਾ, ਪੁਃ–ਜੁੱਤੀ ॥

ਅੰਨ੍ਹਾ ਚੁੰਨਾ, ਵਿਃ–ਜਿਸਨੂੰ ਚੰਗੀ ਤਰਾਂ ਨਾਂ ਦਿੱਸੇ ॥

ਅੰਨ੍ਹਾ ਧੁੰਦ, ਪੁਃ–ਬਿਲਕੁਲ ਅੰਨ੍ਹਾਂ ॥

ਅੰਨ੍ਹਾ ਬਣਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ–'ਅੰਨ੍ਹਾ ਕਰਨਾ ਵੇਖੋ' ॥

ਅੰਨ੍ਹਾ ਵੰਡੇ ਰੇਵੜੀਆਂ ਮੁੜ ੨
ਆਪਣਿਆਂ ਨੂੰ ਦੇ } ਮਤਲਬੀ ਆਦਮੀ ਆਪਣਾ ਮਤਲਬ ਹੀ ਕੱਢਦੇ ਹਨ ॥

ਅੰਨ੍ਹੀ, ਸਃਵਿਃ–ਉਹ ਸ੍ਰੀਮਤ ਜਿਸਨੂੰ ਅੱਖੋਂ ਨਾ ਦਿੱਸੇ ॥

ਅੰਨ੍ਹੀ ਖੱਟੀ, ਸਃ–ਬਹੁਤੀ ਕਮਾਈ ਜਿਸ ਦਾ ਲੇਖਾ ਨਾ ਹੋ ਸੱਕੇ ॥

ਅੰਨ੍ਹੀ ਧੁੰਦਨੀ, ਸਃ–ਬਿਲਕੁਲ ਅੰਨ੍ਹੀ ॥

ਅੰਨ੍ਹੀ ਪੀਹਵੇ ਕੁੱਤਾ ਚੱਟੇ, ਬੇ ਓੜਕ ਖੱਟੀ ਹੋਣੀ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਐਵੇਂ ਗੁਆਉਣਾ ॥

ਅੰਨ੍ਹੀ ਪੈਣਾ
ਅੰਨ੍ਹੀ ਪੈ ਜਾਣਾ } ਕ੍ਰਿਃ–ਅਨਰਥ ਪੈ ਜਾਣਾ, ਗੜਬੜ ਹੋ ਜਾਣੀ, ਕੰਮ ਵਿਗੜ ਜਾਣਾ ॥

ਅੰਨ੍ਹੇ ਅੱਗੇ ਰੋਈਏ ਅੱਖੀਆਂ ਦਾ ਜਾਣ— ਜਿਸ ਆਦਮੀ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਗੱਲ ਦਾ ਪਤਾ ਹੀ ਨਹੀਂ ਲਗਦਾ ਉਹ ਉਸਦੇ ਅੱਗੇ ਕਰਨੀ ਬਿਅਰਥ ਹੈ ॥

ਅੰਨ੍ਹੇਵਾਹ, ਕ੍ਰਿਃ ਵਿਃ–ਅੰਧਾ ਧੁੰਧ, ਬੇ ਸੋਚੇ ਸਮਝੇ, ਬੇ ਪਰਵਾਹੀ ਨਾਲ ॥

ਅਨ੍ਹੇਰ, ਪੁਃ–ਅੰਧੇਰ, ਅਨ੍ਹੇਰਾ, ਅੰਧਘਾਰ, ਚਾਨਣ ਨਾ ਹੋਣਾ, ਅਨਿਆਉਂ, ਜ਼ੁਲਮ, ਸਖ਼ਤੀ, ਜਬਰ-ਦਸਤੀ, ਅੱਤ, ਖ਼ਰਾਬੀ, ਬਿਪਤਾ, ਹਲ ਚਲਾ ਅਨਰਥ ॥

ਅਨ੍ਹੇਰ ਆਉਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ–ਸ਼ੋਖ਼ ਹੋਣਾ, ਕੁਝ ਨਾ ਸੁੱਝਣਾ, ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਆਦਿਕਾਂ ਦੇ ਵੱਸ ਵਿਚ ਹੋਣਾ ॥

ਅਨ੍ਹੇਰ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿਃ–ਜ਼ੁਲਮ ਕਰਨਾ, ਸਖ਼ਤੀ ਕਰਨਾ, ਦੁਖ ਦੇਣਾ, ਫਸਾਦ ਪਾਉਣਾ, ਬੇ ਪਰਵਾਹ ਹੋ ਜਾਣਾ ॥

ਅਨ੍ਹੇਰ ਖਾਤਾ, ਪੁਃ—ਹਲ ਚਲ, ਜ਼ੁਲਮ, ਗੜਬੜ, ਖੋਟਾ ਵਿਹਾਰ, ਲਹਿਣੇ ਦੇਣੇ ਵਿੱਚ ਰਕਮਾਂ ਦਾ ਉਲਟ ਪੁਲਟ ਹੋਣਾ ॥

ਅਨ੍ਹੇਰ ਗਰਦੀ, ਸਃ—ਉਪੱਦਰ, ਜ਼ੁਲਮ, ਸਖ਼ਤੀ, ਫ਼ਸਾਦ ॥

ਅਨ੍ਹੇਰ ਘੁੱਪ ਘੇਰ, ਵਿਃ—ਡਾਢਾ ਅਨ੍ਹੇਰਾ ॥

ਅਨ੍ਹੇਰ ਪਾਉਣਾ, 'ਅਨ੍ਹੇਰ ਕਰਨਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਅਨ੍ਹੇਰ ਪੈਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਅਨਰਥ ਆਉਣਾ, ਬਿਪਤਾ ਪੈਣੀ, ਜ਼ੁਲਮ ਹੋਣਾ, ਹਲ ਚਲ ਪੈ ਜਾਣੀ ॥

ਅਨ੍ਹੇਰ ਮਚਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—'ਅਨ੍ਹੇਰ ਪੈਣਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਅਨ੍ਹੇਰ ਮਚਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—'ਅਨ੍ਹੇਰ ਕਰਨਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਅਨ੍ਹੇਰਾ, ਪੁਃ—ਅੰਧਕਾਰ, ਧੁੰਦੂਕਾਰ, ਕੁਝ ਨਾਂ ਦਿਸਣਾ, ਚਾਨਣ ਨਾ ਹੋਣਾ ॥

ਵਿ:—ਜੋ ਚਾਨਣਾ ਨਹੀਂ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਨਾ ਦਿੱਸੇ, ਧੁੰਦਲਾ ॥

ਮੂੰਹ ਅਨ੍ਹੇਰਾ, ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—ਦਿਨ ਚੜ੍ਹਦੇ ਸਾਰ ਹੀ, ਬਹੁਤ ਸਵੇਰੇ ॥

ਅਨ੍ਹੇਰੀ, ਵਿ:—ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਨ ਦਿੱਸੇ, ਧੁੰਦਲੀ ॥

ਸ:—ਬਹੁਤ ਜ਼ੋਰ ਦੀ ਵਾਉ ਜਿਸ ਦੇ ਵੇਗਣ ਨਾਲ ਘੱਟਾ ਉੱਡੇ, ਝੱਖੜ, ਕੁਝ ਨਾਂ ਦਿੱਸਣਾ, ਅੰਧਕਾਰ ॥

ਅਨ੍ਹੇਰੀ ਕੋਠੜੀ, ਸ:—ਜਿਸ ਕੋਠੜੀ ਵਿਚ ਝਰੋਖਾ ਆਦਿਕ ਨ ਹੋਣ ਕਰਕੇ ਚਾਨਣ ਨਾ ਹੋਵੇ। ਢਿੱਡ, ਗਰਭ, ਕਬਰ ॥

ਅਨ੍ਹੇਰੀ ਚੁੱਕਣਾ
ਅਨ੍ਹੇਰੀ ਲਿਆਉਣਾ } ਕ੍ਰਿ:—ਸ਼ਰਾਰਤ ਕਰਨਾ, ਰੌਲਾ ਪਾਉਣਾ, ਊਧਮ ਮਚਾਉਣਾ ॥

ਅਨੰਤ, ਵਿ:—ਜਿਸ ਦਾ ਅੰਤ ਨਹੀਂ, ਬੇ ਹੱਦ ਅਪਾਰ, ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ॥

ਪੁ:—ਇੱਕ ਗਹਿਣਾ ਸੋਨੇ ਜਾਂ ਚਾਂਦੀ ਦਾ ਜਿਸ ਦੀਆਂ ਕੈਂਦਾਂ ਗੰਢਾਂ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ ਅਤੇ ਹਿੰਦੂ ਸੱਜੀ ਬਾਂਹ ਵਿੱਚ ਪਾਉਂਦੇ ਹਨ ॥

ਅਨੰਤ ਚੌਦਸ, ਸ:—ਭਾਦੋਂ ਦੇ ਸੁਕਲਾ ਪੱਖ ਦੀ ਚੌਦਵੀਂ ਥਿੱਤ ਜਿਸ ਦਿਨ ਕਈ ਹਿੰਦੂ ਵਰਤ ਰੱਖਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਅਨੰਤ ਪਾਉਂਦੇ ਹਨ ॥

ਅਨੰਤ ਭਗਵਾਨ, ਪੁ:—ਬਿਸ਼ਨ ਦੇਵਤਾ, ਪਰਮੇਸ਼ਰ, ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ॥

ਅਨੰਤੀ, ਸ:—'ਨੰਤੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਅਨੰਦ, ਪੁ:—ਸੁਖ, ਅਰਾਮ, ਖੁਸ਼ੀ, ਚੈਨ, ਮੌਜ, ਸੁਖਾਲ, ਸੌਖ, ਸ਼ਾਂਤ, ਸੰਤੋਖ, ਤ੍ਰਿਪਤ, ਪਰਸਿੰਨਤਾਈ, ਰੱਜ ਆ ਗਿਆ ਹੋਰ ਪਰਸਾਦਾ ਨਹੀਂ ਲੋੜੀਦਾ, (ਸਿੱਖਾਂ, ਦਾ ਬੋਲਾ), ਗੁਰੂ ਅਮਰ ਦਾਸ ਦੀ ਉਚਰੀ ਹੋਈ ਇੱਕ ਬਾਣੀ ॥

ਵਿ:—ਸੁਖੀ, ਪਰਸਿੰਨ, ਖ਼ੁਸ਼, ਸੌਖਾ ਅਲਚਿੰਤ, ਬੇ ਪਰਵਾਹ ॥

ਅਨੰਦ ਐਕਟ, ਪੁ:—ਅਨੰਦ ਪੜ੍ਹਾ ਕੇ ਵਿਆਹ ਕਰਨ ਦਾ ਕਨੂਨ ॥

ਅਨੰਦ ਸਰੂਪ, ਵਿ:—ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ, ਪਰਮਾਤਮਾ, ਭਗਵਾਨ ॥

ਅਨੰਦ ਹੋ ? = ਰਾਜ਼ੀ ਹੋ ? ਸੁੱਖ ਸਾਂਦ ਹੈ ?

ਅਨੰਦ ਹੋਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਪਰਸਿੰਨ ਹੋਣਾ, ਸੁਖ ਪਾਉਣਾ, ਮੌਜ ਕਰਨਾ। ਮਰ ਜਾਣਾ ॥

ਅਨੰਦ ਹੋ ਜਾਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਮਰ ਜਾਣਾ ॥

ਅਨੰਦ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਸੁਖ ਭੋਗਣਾ, ਐਸ਼ ਕਰਨਾ, ਮੌਜ ਲੈਣਾ, ਝੂਲੇ ਲੁੱਟਣਾ ॥

ਅਨੰਦ ਮੰਗਲ, ਪੁ:—ਮੌਜ, ਖ਼ੁਸ਼ੀ, ਸੁਖ, ਭੋਗ, ਐਸ਼, ਅਰਾਮ। ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਦਾ ਨਾਉਂ ॥

ਅਨੰਦ ਮਯ, ਵਿ:—ਧੰਨ, ਭਾਗਵਾਨ, ਸੁਖੀ ॥

ਅਨੰਦ ਪੜ੍ਹਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਦੀ ਅਨੰਦ ਬਾਣੀ ਦਾ ਪਾਠ ਕਰਨਾ, ਅਨੰਦ ਦਾ ਪਾਠ ਕਰਕੇ ਵਿਆਹ ਕਰਨਾ ॥

ਅਨੰਦ ਪੜ੍ਹਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਅਨੰਦ ਦੀ ਰੀਤ ਨਾਲ ਵਿਆਹ ਕਰਾਉਣਾ ॥

ਅਨੰਦਤਾਈ, ਸ:—ਖੁਸ਼ੀ, ਸੁਖ, ਪਰਸਿੰਨਤਾਈ ॥

ਅਨੰਦਿਤ, ਵਿ:—ਖ਼ੁਸ਼, ਸੁਖੀ, ਪਰਸੰਨ ॥

ਅਨੰਦੀ, ਵਿ:—ਬਹੁਤ ਖ਼ੁਸ਼, ਸੁਖੀ, ਬੜਾ ਪਰਸੰਨ ॥

ਅਨੰਦੀ ਮਹਾ ਮਾਈ, ਸ:—ਹਿੰਦੂਆਂ ਦੀ ਵੱਡੀ ਦੇਵੀ ਦਾ ਨਾਉਂ ॥

ਅਨੰਦੂ, ਪੁ:—'ਅਨੰਦ' ਵੇਖੋ ॥

ਅਨਭਵ
ਅਨਭੈ } ਪੁ:—ਅੰਦਰਲਾ ਗਿਆਨ, ਕਿਸੇ ਗੱਲ ਦਾ ਆਪੇ ਸੁੱਝ ਪੈਣਾ, ਗੁੱਝੀ ਗੱਲ ਨੂੰ ਜਾਣ ਲੈਣਾ ॥

ਅਨਮਤ
ਅਨਮਤਾ
ਅਨਮਤੀ (ਤੀਆ) } 'ਅਣਮਤ' ਆਦਿਕ ਵੇਖੋ ॥

ਅਨਰਥ, ਵਿ:—ਜਿਸ ਦਾ ਕੁਝ ਅਰਥ ਨਹੀਂ, ਐਵੇਂ ਵਿਵੇਂ, ਨਿਕੰਮਾ, ਨਿਹਫਲ, ਅਕਾਰਥ, ਬਿਅਰਥ, ਅਕਾਜ, ਅਜੋਗ ॥

ਪੁ:—ਬਦੂਲੀ, ਕੁਰਾਵਾਤ, ਘਾਟਾ, ਕਬਾਹਤ, ਬੇ ਫ਼ੈਦਾ ਕੰਮ, ਅਨੋਖੀ ਗੱਲ, ਬਿਪਤਾ, ਖੋਟਾ ਕੰਮ, ਅਨਿਆਉਂ, ਜ਼ੁਲਮ, ਪਾਪ, ਗੁਨਾਹ, ਕਸੂਰ, ਫ਼ਸਾਦ, ਖਰਾਬੀ ॥

ਅਨਰਥਣ, ਸ:—ਅਨਰਥ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਤੀਮਤ ਬਿਪਤਾ ਪਾਉਣ ਵਾਲੀ, ਫ਼ਸਾਦਣ, ਪਾਪਣ, ਖੋਟੀ, ਜ਼ਾਲਮ ਤੀਵੀਂ ॥

ਅਨਰਥੀ, ਪੁ:—ਅਨਰਥ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਮਰਦ, ਫ਼ਸਾਦੀ, ਪਾਪੀ, ਡਾਢਾ ਆਦਮੀ ॥

ਵਿ:—ਉਲਕਾਪਾਤੀ, ਅਨੋਖਾ ਕੰਮ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਫ਼ਸਾਦੀ, ਪਾਪੀ ॥

ਅੰਨਾਂ ਅੰਨਾਂ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਵਿਲ੍ਹੂੰ ਵਿਲ੍ਹੂੰ ਕਰਕੇ ਮੰਗਦਿਆਂ ਫਿਰਨਾ, ਬਿਲਕਣਾ, ਲੋੜ ਵੰਦ ਹੋਣਾ ॥

ਅਨਾਜ, ਪੁ:—ਅੰਨ, ਖੁਰਾਕ, ਭੋਜਨ, ਕਣਕ, ਜੁਆਰ ਆਦਿਕ ਦਾਣੇ ॥

ਅਨਾਜ ਦਾ ਕੀੜਾ, ਪੁ:—ਅਨਾਜ ਵਿਚ ਰਹਿਣ ਵਾਲਾ ਕੀੜਾ, ਅਨਾਜ ਖਾਕੇ ਜੀਉਣ ਵਾਲਾ ਜੀ ਅਰਥਾਤ ਮਨੁੱਖ ॥

ਅਨਾਥ, ਵਿ:—ਜਿਸਦਾ ਕੋਈ ਨਾਥ ਜਾਂ ਮਾਲਕ ਨਾ ਹੋਵੇ, ਜਿਸਦਾ ਕੋਈ ਸਹਾਈ ਨਾ ਹੋਵੇ, ਮਾਂ ਪਿਉ ਬਾਹਰਾ ਬਾਲਕ, ਮਹਿੱਟਰ, ਯਤੀਮ, ਜਿਸ ਤੀਵੀਂ ਦਾ ਸਾਈਂ ਨਾਂ ਹੋਵੇ, ਜਿਹਦਾ ਕੋਈ ਸਰਦਾਰ ਜਾਂ ਰਾਜਾ ਨਹੀਂ, ਗਰੀਬ, ਨਿਮਾਣਾ, ਨਿਓਟਾ, ਨਿਰਾਸਰਾ ॥

ਅਨਾਥਣ, ਸ:—ਅਨਾਥ ਇਸਤ੍ਰੀ, ਗਰੀਬਣੀ, ਨਿਮਾਣੀ ਤੀਵੀਂ ॥

ਅਨਾਥਾਲਯ, ਪੁ:—ਯਤੀਮ ਖਾਨਾ, ਗਰੀਬ ਖਾਨਾ ॥

ਅਨਾਦਰ ਪੁ:—
ਅਨਾਦਰੀ ਸ:— } ਅਪਮਾਨ, ਨਿਰਾਦਰ, ਬੇ ਇੱਜ਼ਤੀ, ਬੇ ਅਦਬੀ, ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਹੌਲਾ ਸਮਝਣਾ, ਗਰਧ ਨਾ ਕਰਨਾ ॥

ਅਨਾਨੀਤ, ਸ:—ਅਹੰਕਾਰ, ਅਭਮਾਨ, ਆਪਣੱਤ ਹਉਂਮਾਂ, ਮੈਂ ਮੇਰੀ, ਖੁਦੀ, ਗੁਮਾਨ ॥

ਅਨਾਪ ਸ਼ਨਾਪ, ਪੁ:—ਚੰਗਾ ਮੰਦਾ, ਭਲਾ ਬੁਰਾ, ਕਈ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਮਿਲੀਆਂ ਹੋਈਆਂ, ਮਾੜੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ, ਦੁਖਾਂ ਦਾ ਘਾਣ, ਅਬ ਤੇ ਨਬੇੜੀ ॥

ਅਨਾਪ ਸ਼ਨਾਪ ਬਕਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਬਿਨਾ ਸੋਚੇ ਸਮਝੇ ਚੰਗੀਆਂ ਮੰਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਮੂੰਹੋਂ ਕੱਢਣੀਆਂ ॥

ਅਨਾਰ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਫਲ ਜਿਸਦੇ ਦਾਣਿਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਖੱਟਾ ਜਾਂ ਮਿੱਠਾ ਰਸ ਨਿਕਲਦਾ ਹੈ। ਬਰੂਤ ਦੀ ਭਰੀ ਹੋਈ ਇੱਕ ਕੁੱਜੀ ਜਿਸਦੇ ਮੂੰਹ ਉੱਤੇ ਕਾਗਤ ਲਾਇਆ ਹੋਇਆ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਅੱਗ ਲਾਇਆਂ ਬਰੂਤ ਚੱਲ ਪੈਂਦਾ ਹੈ ਜਿਸਦੇ ਚੰਗਿਆੜੇ ਬਹੁਤ ਉੱਚੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਰੁਖਦੀਆਂ ਟਾਹਲੀਆਂ ਵਾਕਰ ਭਾਸਦੇ ਹਨ (ਇੱਕਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਅਸਤ ਬਾਜ਼ੀ) ॥

ਅਨਾਰ ਦਾਣਾ, ਪੁ:—ਖੱਟੇ ਅਨਾਰਾਂ ਦੇ ਸੁੱਕੇ ਹੋਏ ਬੀ ॥

ਅਨਾਰਕਿਸਟ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਪੰਥ ਜਿਸਦੇ ਮਨੁੱਖ ਵਡਿਆਈ ਛੁਟਿਆਈ ਦੂਰ ਕਰਕੇ ਹਕੂਮਤ ਦਾ ਨਾਸ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਨ ॥

ਅਨਾਰਰੀ, ਸ:—ਨਿੱਕਾ ਜਿਹਾ ਅਨਾਰ ॥

ਅਨਾਵਣ, ਸ:—ਅਣਜਾਣ ਤੀਮਤ, ਅੱਲ੍ਹੜ, ਅਯਾਣੀ, ਵਿਲੱਲੀ ॥

ਅਨਾੜੀ, ਪੁ:—ਅਨਜਾਣ, ਅਯਾਣਾ, ਵਿਲੱਲਾ ਆਦਮੀ ॥

ਅਨਿਆਂ / ਅਨਿਆਉਂ } ਪੁ:—ਬੇਇਨਸਾਫੀ, ਜ਼ੁਲਮ, ਸਖ਼ਤੀ, ਅਨੀਤ, ਅਧਰਮ, ਉਪੱਦਰ ॥

ਅਨਿਆਇਣ, ਸ:—ਅਨਿਆਉਂ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਤ੍ਰੀਮਤ, ਅਧਰਮਣ, ਪਾਪਣ ॥

ਅਨਿਆਈ, ਵਿ:—ਅਨਿਆਉਂ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਪੁਰਖ, ਅਧਰਮੀ, ਪਾਪੀ ॥

ਅਨਿੱਤ, ਵਿ:—ਜੋ ਨਿੱਤ ਨਾ ਰਹੇ, ਨਾਸ਼ ਹੋਣ ਵਾਲਾ, ਨਾਸ਼ ਮਾਨ ॥

ਅਨਿੱਤ ਪਦਾਰਥ, ਪੁ:—ਸੰਸਾਰ ਦੀਆਂ ਵਸਤਾਂ ਜੋ ਸਦਾ ਨਹੀਂ ਰਹਿਣੀਆਂ ॥

ਅਨੀਤ, ਸ:—ਅਨਿਆਉਂ, ਅਧਰਮ, ਜ਼ੁਲਮ, ਬੇ ਨਿਆਈਂ ॥

ਅਨੀਤੀਆ, ਵਿ:—ਅਨੀਤ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ॥

ਅਨੀਲ, ਵਿ:—ਜਿਸਨੂੰ ਦਾਗ਼ ਨ ਲੱਗਾ ਹਵੇ, ਨਿਰਮਲ, ਨਿਹਕਲੰਕ ॥

ਅਨੁਸਾਰ, 'ਅਨਸਾਰ' ਵੇਖੋ ॥

ਅਨੁਸਾਰੀ, ਵਿ:—ਅਨਸਾਰ ਚੱਲਣ ਵਾਲਾ, ਆਗਿਆਕਾਰੀ, ਅਧੀਨ ॥

ਅਨੁਕੂਲ, ਵਿ:—ਅਨਸਾਰ, ਮੁਜਿਬ, ਮਗਰ, ਪਿੱਛੇ ਚੱਲਣ ਵਾਲਾ ॥

ਅਨੁਗ੍ਰਹ, ਸ:—ਕਿਰਪਾ, ਦਯਾ, ਮਿਹਰ ॥

ਅਨੁਮਾਨ / ਅਨੁਵਾਨ } ਪੁ:—ਸੋਚ, ਵਿਚਾਰ, ਅਟਕਲ, ਕਿਆਸ, ਅੰਦਾਜ਼ਾ (ਕਰਨਾ) ॥

ਅਨੂਠਾ, ਵਿ:—ਅਚਰਜ, ਉੱਤਮ, ਚੰਗਾ, ਅਣੋਖਾ ॥

ਅਨੂਪ, ਵਿ:—ਸੋਹਣਾ, ਅਣੋਖਾ, ਅਚਰਜ, ਸਭ ਤੋਂ ਚੰਗਾ, ਜਿਸ ਜੇਹਾ ਹੋਰ ਨਹੀਂ ॥

ਅਨੁਪਾਣ, ਪੁ:—ਜੋ ਰਸ ਦੁਆ ਦੇ ਮਗਰੋਂ ਪੀਤਿਆਂ ਗੁਣ ਕਰੇ ॥

ਅਨੇਕ, ਵਿ:—ਇੱਕ ਨਾਲੋਂ ਵੱਧ, ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ, ਕਈ ॥

ਅਨੇਕ ਅਕਾਰ, ਵਿ:—ਕਈਆਂ ਸ਼ਕਲਾਂ ਵਾਲਾ, ਬਹੁ ਰੂਪੀ, ਬਹੁ ਰੰਗੀ ॥

ਅਨੇਕ ਕਾਲ, ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—ਬਹੁਤ ਚਿਰ ॥

ਅਨੇਕ ਬਿਧ, ਵਿ:—ਕਈਆਂ ਢੰਗਾਂ ਦਾ ॥

ਅਨੇਕ ਰੂਪ, ਵਿ:—ਬਹੁਤ ਰੂਪ ਧਾਰਨ ਵਾਲਾ, ਕਈ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ, ਰੰਗਲਾ, ਬਹੁ ਰੰਗੀ ॥

ਅਨੇਕ ਵਿਧ, ਵਿ:—ਕਈਆਂ ਢੰਗਾਂ ਦਾ ॥

ਅਨੋਖ, ਪੁ:—ਅਚਰਜ ਦੀ ਗੱਲ ਯਾ ਚੀਜ਼ ॥

ਅਨੋਖਾ / ਅਨੋਖੀ } —'ਅਣੋਖਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਅਪ ਸਗਣ, ਪੁ:—ਬੁਰਾ ਸਗਨ ॥

ਅਪ ਕਰਮ, ਪੁ:—ਬੁਰਾ ਕਰਮ, ਖੋਟਾ ਕੰਮ, ਅਧਰਮ, ਪਾਪ, ਲੁੱਚਪੁਣਾ ॥

ਅਪ ਕਰਮਣ, ਸ:—ਖੋਟਾ ਕੰਮ ਕਰਨ ਵਾਲੀ, ਪਾਪਣ, ਮੰਦੀ, ਬੁਰਿਆਰ ਤ੍ਰੀਮਤ ॥

ਅਪਕਰਮੀ, ਪੁ:—ਖੋਟਾ ਕੰਮ ਕਰਨ ਵਾਲਾ, ਪਾਪੀ, ਸ਼ਰਾਰਤੀ ਆਦਮੀ ॥

ਅਪ ਕਾਰ, ਪੁ:—ਕੰਮ ਦਾ ਵਿਗਾੜ, ਨੁਕਸਾਨ ॥

ਅਪੱਛਰਾ, ਸ:—ਇੰਦਰ ਦੀ ਸਭਾ ਵਿੱਚ ਨਾਚ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਤ੍ਰੀਮਤ, ਸੋਹਣੀ ਤੀਵੀਂ, ਹੂਰ।

ਅਪ ਜਸ, ਪੁ:–ਨਿੰਦਿਆ, ਬਦਨਾਮੀ, ਨਮੋਸ਼ੀ, ਨਿਰਾਦਰੀ। (ਹੋਣਾ, ਹੋ ਜਾਣਾ, ਕਰਨਾ ਕਰਾਉਣਾ)॥

ਅਪਣੱਤ, ਸ:–ਆਪਣਾ ਆਪ, ਆਪਾ, ਅਨਾਨੀਤ, ਅਹੰਤਾ, ਖ਼ੁਦੀ ॥

ਅਪਣਾਇਤ, ਸ:–ਆਪਣੇ ਹੋਣਾ, ਸਾਕਾਦਾਰੀ, ਸਰਬੰਧ, ਦੋਸਤੀ, ਮੇਲ ॥

ਅਪਤਾ, ਸ:–ਬਿਪਤਾ, ਮੁਸੀਬਤ, ਦੁਖ, ਸੰਕਟ, ਬੇ ਨਸੀਬੀ, ਉਪੱਦਰ, ਔਖ, ਖਤਰਾ, ਭੈ, ਖਰਾਬੀ ॥

ਅਪੱਥ, ਵਿ:–ਅਜੋਗ, ਨਾ ਸੁਖਾਉਣ ਵਾਲੀ (ਵਸਤ), ਅਜੇਹੀ ਖਾਣ ਪੀਣ ਵਾਲੀ ਸ਼ੈ ਜੋ ਕਿਸੇ ਖ਼ਾਸ ਰੋਗ ਵਿੱਚ ਨੁਕਸਾਨ ਕਰੇ, ਕੋਈ ਮਾੜੀ ਰੀਸ ਜਿਸ ਨਾਲ ਸਰੀਰ ਨੂੰ ਰੋਗ ਲੱਗੇ ॥

ਅਪੱਦਰ, ਪੁ:
ਅਪੱਦਰਣ, ਸ:
ਅਪੱਦਰੀ, ਪੁ:
} 'ਉਪੱਦਰ' 'ਉਪੱਦਰਣ' ਅਤੇ 'ਉਪੱਦਰੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਅਪਮਾਨ, ਪੁ:–ਨਿਰਾਦਰੀ, ਬੇ ਇੱਜ਼ਤੀ, ਅਵੱਗਿਆ, ਘ੍ਰਿਣ ॥

ਅਪਰ, ਅਕ:–ਪਰ, ਬਿਨਾ, ਸਿਵਾ, ਦੂੰਦ ॥

ਅਪਰਤੀਤ, ਸ:–ਬੇ ਪਰਤੀਤੀ, ਬੇ ਅਤਬਾਰੀ, ਬੇ ਵਸਾਹੀ ॥

ਅਪਰਤੀਤਣ, ਸ:–ਜਿਸ ਤ੍ਰੀਮਤ ਨੂੰ ਪਰਤੀਤ ਨਾ ਆਵੇ ॥

ਅਪਰਤੀਤਾ, ਪੁ:–ਜਿਸ ਪੁਰਖ ਨੂੰ ਪਰਤੀਤ ਨਹੀਂ, ਬੇ ਅਤਬਾਰਾ ਮਨੁੱਖ ॥

ਅਪਰੰਪਾਰ, ਵਿ:–ਜਿਸ ਦਾ ਪਾਰ ਨਹੀਂ, ਬੇ ਅੰਤ, ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ॥

ਅਪਰਾਧ, ਪੁ:–ਦੋਸ, ਕਸੂਰ, ਪਾਪ, ਗੁਨਾਹ, ਖ਼ਤਾ, ਤਕਸੀਰ, ਐਬ, ਹੁਕਮ ਅਦੂਲੀ ॥

ਅਪਰਾਧਣ, ਸ:–ਅਪਰਾਧ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਤ੍ਰੀਮਤ ਪਾਪਣ ॥

ਅਪਰਾਧੀ, ਪੁ:–ਅਪਰਾਧ ਕਰਨ, ਵਾਲਾ ਮਰਦ, ਪਾਪੀ ॥

ਅਪਰਾਪਾਰ, ਵਿ:–'ਅਪਰੰਪਾਰ' ਵੇਖੋ ॥

ਅਪ੍ਰੈਲ, ਪੁ:–ਚੌਥਾ ਅੰਗ੍ਰੇਜ਼ੀ ਮਹੀਨਾ ॥

ਅਪਵਿਤ੍ਰ, ਵਿ:–ਜੋ ਪਵਿੱਤ੍ਰ ਨਹੀਂ, ਮੈਲਾ, ਅਸ਼ੁੱਧ, ਮਲੀਨ, ਗੰਦਾ, ਨਾਪਾਕ, ਪਲੀਤ ॥

ਅਪਵਿਤ੍ਰਤਾਈ, ਸ:–ਮਲੀਨਤਾਈ, ਗੰਦ ਪੁਣਾ, ਨਾਪਾਕੀ, ਪਲੀਤੀ ॥

ਅੱਪੜਣਾ, ਕ੍ਰਿ:–ਪਹੁੰਚਣਾ, ਜਾ ਪੁਜਣਾ, ਹੱਥ ਆ ਜਾਣਾ ॥

ਅੱਪੜ ਲੈਣਾ (ਲੈਣੀ) ਕ੍ਰਿ:–ਦੌੜ ਕੇ, ਫੜ ਲੈਣਾ ॥

ਅਪੜਾਣਾ, ਕ੍ਰਿ:–ਦੂਜੇ ਦੀ ਰਾਹੀਂ ਪੁਚਾਣਾ ॥

ਅਪਾਹਜ, ਵਿ:–ਮੁਥਾਜ, ਲੂਲ੍ਹਾ, ਲੰਙਾ ॥

ਅਪਾਰ, ਵਿ:–ਜਿਸ ਦਾ ਪਾਰ ਨਹੀਂ, ਬੇ ਅੰਤ, ਅਨੰਤ, ਬੇ ਹੱਦ, ਹੱਦੋਂ ਬਾਹਰਾ, ਬਹੁਤ ਸਾਰਾ, ਗਾਢਾ, ਜਿਸ ਦੇ ਪਾਰ ਕੋਈ ਨਾ ਜਾ ਸੱਕੇ ਜਿਸ ਵਾਕਰ ਜਾਂ ਜਿਸ ਥੋਂ ਵਧਕੇ ਹੋਰ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ॥

ਅੰਪਾਯਰ, ਪੁ:–ਕ੍ਰਿਕਟ ਵਿੱਚ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ॥

ਅਪੀਲ, ਸ:–ਅਰਜ਼, ਬੇਨਤੀ, ਅਰਦਾਸ, ਦੂਜੀ ਵੇਰ ਨਾਲਸ਼ ਕਰਨੀ, ਇੱਕ ਅਦਾਲਤ ਤੋਂ ਦੂਈ ਵਿੱਚ ਮੁਕੱਦਮਾਂ ਲੈ ਜਾਣਾ। (ਅਪੀਲ ਕਰਨੀ)॥

ਅਪੀਲ ਨਵੀਸ, ਪੁ:–ਅਪੀਲਾਂ ਲਿਖਣ ਵਾਲਾ ॥

ਅਪੁੱਠਾ, ਵਿ:–ਪੁੱਠਾ, ਮੂੰਧਾ, ਉਲਟਾ, ਫਿਰਿਆ ਹੋਇਆ, ਵੱਖਾ ॥

ਅਪੁੱਤ
ਅਪੂਤ } ਵਿ:–ਜਿਸ ਦੇ ਘਰ ਪੁੱਤ ਨਹੀਂ, ਔਤਰਾ ॥

ਅਫ਼ਸਰ, ਪੁ:–ਹਾਕਮ, ਸਰਦਾਰ, ਜਿਸ ਦੇ ਹੇਠ ਕੋਈ ਨੌਕਰ ਹੋਵੇ ॥

ਅਫ਼ਸਰੀ, ਸ:–ਅਫ਼ਸਰ ਹੋਣਾ, ਹਕੂਮਤ, ਸਾਰ-ਦਾਰੀ ॥

ਅਫ਼ਸਰੀ ਮਤਹਿਤੀ, ਸ:–ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਦਾ ਅਫ਼ਸਰ ਹੋਣਾ ਅਤੇ ਦੂਏ ਦਾ ਉਹ ਦੇ ਥੱਲੇ ਨੌਕਰ ਹੋਣਾ ॥

ਅਫ਼ਸੋਸ, ਪੁ:–ਗ਼ਮ, ਬਿਰਲਾਪ, ਫ਼ਿਕਰ, ਚਿੰਤਾ, ਸੰਤਾਪ, ਕਲੇਸ਼, ਰੰਜ, ਅਰਮਾਨ, ਪਛ-ਤਾਵਾ ॥

ਅਫ਼ਗਾਨ, ਪੁ:–ਪਠਾਣ, ਮੁਸਲਮਾਨਾਂ ਦੀ ਮਸ਼ਹੂਰ ਕੌਮ ॥

ਅਫਰਣਾ, ਕ੍ਰਿ:–'ਆਫਰਨਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਅਫਰਾਉ, ਪੁ:–'ਅਫਾਰਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਅਫਰਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:–ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਕੁਝ ਖੁਆ ਕੇ ਉਹ ਦਾ ਢਿੱਡ ਫੁਲਾ ਦੇਣਾ, ਤੁੰਨ ਤੁੰਨ ਕੇ ਖੁਆਉਣਾ, ਰਜਾ ਦੇਣਾ, ਬਹੁਤ ਧਨ ਆਦਿਕ ਦੇ ਕੇ ਕਿਸੇ ਦਾ ਮਨੋਰਥ ਪੂਰਾ ਕਰਨਾ ॥

ਅਫਰਾਈ, ਸ:–ਬਹੁਤ ਖਾਣ ਨਾਲ ਢਿੱਡ ਦਾ ਫੁੱਲ ਜਾਣਾ, ਨੱਕ ਤਕ ਭਰ ਜਾਣਾ, ਅੱਤ, ਵਧੀਕੀ॥

ਅਫ਼ਰਾ ਤਫ਼ਰੀ
ਅਫਰਾ ਦਫਰੀ } ਸ:–ਫਸਾਦ, ਗੜ ਬੜ, ਉਪੱ-ਦਰ, ਘਬਰਾ, ਹੱਥ ਪੈਰ ਪੈ ਜਾਣੇ, ਡਰ, ਭੈ, ਹੌਲ, ਹਰਾਨੀ॥

ਅਫਰੀ
ਅਫਰੀਂ
ਅਫਰੀਨ } ਅਵ:–ਸ਼ਾਬਾਸ਼ੇ, ਵਾਹ ਵਾਹ, ਧੰਨੇ॥ ਸ:–ਵਡਿਆਈ, ਤਰੀਫ਼, ਉਪਮਾ।

ਅਫਰੀ ਬਾਦ
ਅਫਰੀਂ ਬਾਦ } ਸ:–ਵਡਿਆਈ, ਸ਼ਾਬਾਸ਼, ਵਾਹ ਵਾਹ ॥

ਅਫਰੋਈ, ਸ:–ਵਧੀਕ ਦੀ ਥੋੜੀ, ਉਤਲੀ ਆਮਦਨੀ ॥

ਵਿ:–ਵਾਧੂ, ਜੋ ਕਿਸੇ ਕੰਮ ਦਾ ਨਹੀਂ ॥

ਅੱਫਲ, ਵਿ:–ਜਿਸ ਨੂੰ ਕੋਈ ਫਲ ਨਹੀਂ ਲੱਗਾ ਨਿਹਫਲ, ਬੇ ਫੈਦਾ, ਕਿਸੇ ਕੰਮ ਦਾ ਨਾ, ਬਿਅਰਥ, ਸੰਢ, ਔਤ ॥

ਅਫਲਾਤੂ
ਅਫ਼ਲਾਤੂਣ } ਪੁ:–ਯੂਨਾਨ ਦਾ ਇੱਕ ਪੁਰਾਣਾ ਹਕੀਮ, ਸਿਆਣਾ ਆਦਮੀ ਘਮੰਡੀ, ਫੜਾਂ ਮਾਰਨ ਵਾਲਾ ਮਨੁੱਖ ॥

ਅਫਲਾਤੂਣ ਦਾ ਬੱਚਾ, ਪੁ:–ਆਕੜ ਬਾਜ਼ ਘਮੰਡੀ ਮਨੁੱਖ ਜੋ ਹੋਰਨਾਂ ਨੂੰ ਤੁੱਛ ਸਮਝਦਾ ਹੋਵੇ ॥

ਅਫ਼ਵਾਹ, ਸ:–ਅਵਾਈ, ਉਡਦੀ ਗੱਲ, ਮਸ਼ਹੂਰੀ, ਰਪੋਟ, ਝੂਠੀ ਖ਼ਬਰ ॥

ਅਫ਼ਵਾਹ ਉੱਡਣੀ, ਕ੍ਰਿ:–ਲੋਕਾਂ ਵਿੱਚ ਅਜੇਹੀ ਖ਼ਬਰ ਫੈਲ ਜਾਣੀ ਜਿਸ ਦੇ ਸੱਚੇ ਹੋਣ ਦਾ ਨਿਹਚਾ ਨਹੀਂ। ਇਕ ਦੂਜੇ ਕੋਲੋਂ ਸੁਣ ਕੇ ਅਵਾਈ ਚੁਫੇਰੇ ਫੈਲ ਜਾਣੀ ॥

ਅਫਾਕਾ, ਪੁ:–ਰੋਗ ਘਟ ਜਾਣਾ, ਥੋੜਾ ਜਿਹਾ ਅਰਾਮ ॥

ਅਫ਼ਾਕਾ ਆਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:–ਬਿਮਾਰ ਦਾ ਹੋਸ਼ ਵਿੱਚ ਆਉਣਾ, ਰੋਗ ਦਾ ਘੱਟ ਜਾਣਾ ॥

ਅਫ਼ਾਤ, ਸ:–ਖਰਾਬੀ, ਮੁਸੀਬਤ, ਕਲੇਸ਼, ਬਿਪਤਾ, ਖਤਰਾ, ਸ਼ੈਤਾਨ, ਜਿੰਨ, ਭੂਤ, ਫਸਾਦੀ ਜਾਂ ਚਲਾਕ ਆਦਮੀ ॥

ਅਫਾਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:–'ਅਫਰਾਉਣਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਅਫਾਰਾ, ਪੁ:–ਬਹੁਤਾ ਖਾਣ ਕਰਕੇ ਜਾਂ ਵਾਈ ਨਾਲ ਢਿੱਡ ਦਾ ਫੁੱਲਣਾ (ਅਫਾਰਾ ਚੜ੍ਹਨਾ ਜਾਂ ਪੈਣਾ)

ਅਫੀਮ, ਸ:–ਹਫੀਮ, ਫ਼ੀਮ, ਪੋਸਤ ਦਾ ਗਾੜ੍ਹਾ ਕੀਤਾ ਹੋਇਆ ਰਸ, ਇਹ ਇਕ ਨੀਂਦਰ ਲਿਆਉਣ ਵਾਲੀ ਦੁਆ ਹੈ ਅਤੇ ਕਈਆਂ ਰੋਗਾਂ ਲਈ ਗੁਣਕਾਰ ਹੈ । (ਖਾਣੀ, ਖੁਆਉਣੀ) ॥

ਅਫੀਮ ਕਰਕੇ ਜਾਣਨਾ, ਕ੍ਰਿ:–ਅਫ਼ੀਮ (ਜਹਿਰ) ਦੀ ਨਿਆਈਂ ਸਮਝਣਾ ॥

ਅਫੀਮ ਦੇਣੀ, ਕ੍ਰਿ:–ਜ਼ਹਿਰ ਦੇਣੀ, ਜਹਿਰ ਦੇ ਕੇ ਮਾਰਨਾ ॥

ਅਫ਼ੀਮ ਲੱਗਣੀ ਜਾਂ ਲੱਗ ਜਾਣੀ
ਅਫ਼ੀਮ ਲਾਉਣੀ ਜਾਂ ਲਾ ਲੈਣੀ } ਕ੍ਰਿ:–ਅਫ਼ੀਮ ਖਾਣ ਲੱਗ ਪੈਣਾ ॥

ਅਫੀਮਣ, ਸ:–ਅਫੀਮ ਖਾਣ ਵਾਲੀ ਤ੍ਰੀਮਤ, ਅਮਲਣ, ਆਲਸਣ ॥

ਅਫੀਮੀ, ਪੁ:–ਅਫੀਮ ਖਾਣ ਵਾਲਾ ਮਰਦ । ਅਮਲੀ, ਆਲਸੀ ॥

ਅਫੁਆਹ, 'ਅਫਵਾਹ' ਵੇਖੋ ॥

ਅਫੁਰ, ਵਿ:–ਜਿਸ ਨੂੰ ਕੁਝ ਨਾ ਫੁਰੇ ਅਰਥਾਤ ਕਿਸੇ ਗੱਲ ਦੀ ਚਾਹ ਨਾ ਰਹੇ ॥

ਅਫੁਰਣ
ਅਫੁਰਣਾ } ਪੁ:–ਕਿਸੇ ਗੱਲ ਦੀ ਚਾਹ ਨਾ ਹੋਣਾ ॥

ਅੰਬ, ਪੁ:–ਇੱਕ ਬੂਟਾ ਅਤੇ ਉਸ ਦਾ ਫਲ (ਇਸ ਫਲ ਦੇ ਅੰਦਰ ਗਿਟਕ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਜਿਸ ਪੁਰ ਵਾਲ ਜੇਹੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਪੱਕੇ ਹੋਏ ਫਲ ਨੂੰ ਬੁੱਲ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਚੂਪਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਉਸ ਵਿੱਚੋਂ ਮਿੱਠਾ ਯਾ ਖੱਟਾ ਰਸ ਨਿਕਲਦਾ ਹੈ। ਕੱਚੇ ਨੂੰ ਚੀਰ ਕੇ ਅਚਾਰ ਮੁਰੱਬਾ ਆਦਿਕ ਪਾਉਂਦੇ ਹਨ॥)

ਅੰਬਚੂਰ, ਪੁ:–ਅੰਬ ਦੇ ਛਿੱਲੜਾਂ ਦੇ ਟੋਟੇ ਧੁੱਪ ਵਿੱਚ ਸੁਕਾਏ ਹੋਏ ॥

ਅੰਬਰਸ, ਪੁ:–ਅੰਬ ਦਾ ਰਸ ਜਾਂ ਸ਼ਰਬਤ ॥

ਟਪਕੇ ਦਾ ਅੰਬ, ਪੁ:–ਪੱਕ ਕੇ ਰੁੱਖੋਂ ਡਿੱਗਾ ਹੋਇਆ ਅੰਬ ॥

ਪਾਲ ਦਾ ਅੰਬ, ਪੁ:–ਫੱਕਾਂ ਵਿੱਚ ਰੱਖਕੇ ਪਕਾਇਆ ਹੋਇਆ ਅੰਬ ॥

ਅਬਕ ਦਬਕ, ਸ:–ਝਾੜ ਝੁਪਾੜ, ਝਿੜਕ, ਘੁਰਕੀ, ਦਬਕਾ ॥

ਅਬਕਾ, ਪੁ:–ਡਰ ਭੌ, ਕਿਸੇ ਵੱਡੇ ਦਾ ਡਰ ॥

ਅਬਕਾ ਦਬਕਾ, ਪੁ:–'ਅਬਕ ਦਬਕ' ਵੇਖੋ ॥

ਅਬਗਤ, ਸ:–ਭੈੜਾ ਹਾਲ, ਦੁਰਦਸ਼ਾ, ਸੱਤਿਆ ਨਾਸ ॥

ਅਬਗਤ ਮਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:–ਕ੍ਰਿਯਾ ਕਰਮ ਆਦਿਕ ਹੋਣ ਬਾਝੋਂ ਮਰਨਾ, ਮੰਜੇ ਯਾ ਕੋਠੇ ਉੱਤੇ ਮਰਨਾ ॥

ਅਬਜ, ਵਿ:–ਅਜਬ, ਅਣੋਖਾ, ਅਚਰਜ ॥

ਅੰਬ ਜਾਣਾ
ਅੰਬਣਾ } ਕ੍ਰਿ:–ਰਗੜ ਨਾਲ ਸਰੀਰ ਦਾ ਕੋਈ ਥਾਂ ਪੱਕ ਜਾਣਾ ਜਾਂ ਸੁੱਜ ਜਾਣਾ ॥

ਅਬ ਜੀਰਿਕਾ, ਸ:–ਨਿਰਬਾਹ, ਗੁਜ਼ਾਰਾ, ਰੁਜ਼ਗਾਰ, ਅੰਨ, ਭੋਜਨ ॥

ਅਬਦੂਮਾਨਾ, ਪੁ:–ਵਿਆਹ ਕਾਜ ਵਿੱਚ ਜੋ ਗੰਦੇ ਗੀਤ ਤ੍ਰੀਮਤਾਂ ਗਾਉਂਦੀਆਂ ਹਨ ॥

ਅਬਧੂਤ, ਪੁ: } 'ਅਧੂਤ' ਅਤੇ 'ਅਧੂਤਣੀ'
ਅਬਧੂਤਣੀ, ਸ: } ਵੇਖੋ ॥

ਅਬਨਾਸ਼ੀ, ਵਿ:-ਨਾਂ ਨਾਸ ਹੋਣ ਵਾਲਾ, ਅਮਰ, ਨਿੱਤ ਰਹਿਣ ਵਾਲਾ, ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ॥

ਅੰਬਰ, ਪੁ:-ਅਗਾਸ, ਅਸਮਾਨ, ਵਾਊ ਦਾ ਮੰਡਲ ਜੋ ਧਰਤੀ ਦੇ ਦੁਵੇਰੇ ਹੈ ॥

ਅੰਬਰ ਵੱਲ
ਅੰਬਰ ਵੇਲ } ਸ:-ਇੱਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਵੇਲ ਜੋ ਰੁੱਖਾਂ ਦੇ ਉੱਪਰ ਉੱਗਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਜਿਸ ਦੀਆਂ ਨਾਂ ਜੜ੍ਹਾਂ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ ਅਤੇ ਨਾ ਪੱਤਰ ॥

ਅਬਰਕ, ਪੁ:-ਧਰਤੀ ਵਿੱਚੋਂ ਨਿਕਲਣ ਵਾਲੀ ਇੱਕ ਚੀਜ਼ ਜਿਸ ਦੀ ਬਨਾਉਟ ਪੇਤ੍ਰਾਂ ਵਰਗੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਜੋ ਪਤਲੇ ਅਤੇ ਲਚਕਦਾਰ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਸ਼ੀਸ਼ੇ ਵਾਕਰ ਚਮਕਦੇ ਹਨ ॥

ਅੰਬਰਤ, ਪੁ:- } 'ਅਮਰਤ' 'ਅਮਰਤੀ' ਵੇਖੋ ॥
ਅੰਬਰਤੀ, ਸ:- }

ਅਬਰਾ
ਅੰਬਰਾ } ਪੁ:-ਦੋਹਰੇ ਕਪੜੇ ਦੀ ਬਾਹਰਲੀ ਤਹ (ਅੰਦਰਲੀ ਤਹ ਨੂੰ ਅਸਤਰ ਆਖਦੇ ਹਨ), ਰਜਾਈਆਂ ਤੁਲਾਈਆਂ ਦੇ ਉੱਪਰਲੇ ਕੱਪੜੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਰੂੰ ਭਰੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ॥

ਅਬਰੀ, ਸ:-ਰੰਗ ਬਰੰਗਾ ਚਮਕਦਾਰ ਕਾਗਤ ਜਿਸ ਨੂੰ ਬਾਹਲਾ ਕਿਤਾਬਾਂ ਦੀਆਂ ਜਿਲਦਾਂ ਉੱਪਰ ਲਾਉਂਦੇ ਹਨ ॥

ਵਿ:-ਬੱਦਲ ਵਾਲਾ, ਬੱਦਲ ਦੀ ਸ਼ਕਲ ਯਾ ਰੰਗ ਦਾ ॥

ਅੰਬਰੀ, ਵਿ:-ਅੰਬਰ ਵਾਲਾ, ਮੀਂਹ ਦੇ ਆਸਰੇ ॥

ਅਬਰੂ
ਅਬਰੋ } ਸ:-ਪਤ, ਇੱਜ਼ਤ, ਮਾਨ ਹੁਰਮਤ, ਮਰਤਬਾ, ਨਾਮਣਾ ॥

ਅਬਰੋ ਉਤਾਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਪਤ ਲਾਹੁਣਾ, ਬੇ ਇਜ਼ਤੀ ਕਰਨਾ, ਗਾਲੀ ਕੱਢਣਾ, ਬਦਨਾਮ ਕਰਨਾ, ਨਿੰਦਣਾ, ਕਿਸੇ ਉੱਤੇ ਜਾ ਪੈਣਾ ॥

ਅੱਬਲ, ਵਿ:-ਪਹਿਲਾ, ਅਗਲਾ, ਮੁੱਢ ਦਾ, ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡਾ, ਉੱਚਾ ਜਾਂ ਚੰਗਾ ॥

ਪੁ:-ਪਹਲਾ ਯਾ ਅਗਲਾ ਹਿੱਸਾ, ਮੁੱਢ ॥

ਕ੍ਰਿ ਵਿ:-ਪਹਿਲਾਂ, ਮੋਹਰੇ, ਮੁੱਢ ਵਿਚ, ਪਹਿਲੇ ਪਹਿਲ ॥

ਅੰਬਲਤਾਸ, ਪੁ:-'ਅਮਲਤਾਸ' ਵੇਖੋ ॥

ਅੰਬਲੀ, ਸ:-ਇਮਲੀ ਦਾ ਰੁੱਖ ਅਤੇ ਉਹ ਦਾ, ਫਲ। 'ਇਮਲੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਅਬੜ ਦਬੜ, ਸ:-'ਅਬਕ ਦਬਕ' ਵੇਖੋ ॥

ਅੱਬੜ ਵਾਹ (ਵਾਹਾ)-'ਅੱਭੜ ਵਾਹ' ਵੇਖੋ ॥

ਅੰਬੜੀ, ਸ:-ਅੰਮਾਂ, ਪਿਆਰੀ ਮਾਂ (ਦੁੱਖ ਦੇ ਵੇਲੇ ਇਹ ਸ਼ਬਦ ਵਰਤਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਜਿਹਾ ਕਿ 'ਹਾਇ ਨੀ ਮੇਰੀਏ ਅੰਬੜੀਏ')॥

ਅੰਬਾਊ, ਪੁ:-ਰਗੜ ਨਾਲ ਸਰੀਰ ਦੀ ਕਿਸੇ ਥਾਂ ਉੱਤੇ ਜੋ ਸੋਜ ਪੈ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਅੰਬੇਊ, ਅੰਬਾਟ, ਜਲਨ ॥

ਅੰਬਾਕੜੀ
ਅੰਬਾਖੜੀ } ਸ:-ਕੱਟ ਕੇ ਸੁਕਾਏ ਹੋਏ ਕੱਚੇ ਅੰਬ ਦੀ ਫਾੜੀ (ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਹੀ ਅੰਬ ਚੂਰ ਬਣਦਾ ਹੈ)

ਅੰਬਾਟ, ਪੁ:-'ਅੰਬਾਊ' ਵੇਖੋ ॥

ਅਬਾ ਤਬਾ, ਪੁ:-ਬਕਵਾਦ ॥

ਅਬਾਦ, ਵਿ:-ਜਿੱਥੇ ਵਾਹੀ ਹੋਈ ਹੋਈ ਹੈ, ਵੱਸਿਆ ਹੋਇਆ ਥਾਂ, ਸੁਹਾਉਣਾ, ਘਰਾਂ ਅਤੇ ਮਨੁੱਖ ਨਾਲ ਭਰਿਆ ਹੋਇਆ। ਕਈਆਂ ਸ਼ਹਿਰਾਂ ਅਤੇ ਪਿੰਡਾਂ ਦੇ ਨਾਉਂ ਪਿੱਛੇ ਇਹ ਸ਼ਬਦ

ਆਉਂਦਾ ਹੈ ਜਿਹਾ ਕਿ 'ਵਜ਼ੀਰਾ ਬਾਦ' ਆਦਿਕ ॥

ਅਬਾਦ ਹੋਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਵਸਾਇਆ ਜਾਣਾ,ਵੱਸਣਾ ॥

ਅਬਾਦ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਵਸਾਉਣਾ, ਘਰ ਪਾਉਣਾ, ਵਾਹੀ ਆਦਿਕ ਕਰਨੀ ॥

ਅਬਾਦ ਰਹਿਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਵੱਸਣਾ ਰੱਸਣਾ, ਫਲਣਾ ਫੁਲਣਾ ਅਤੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਸੁਖੀ ਰਹਿਣਾ ॥

ਅਬਾਦਾਨ, ਵਿ:-'ਅਬਾਦ' ਵੇਖੋ ॥

ਅਬਾਦਾਨੀ, ਅਬਾਦੀ } ਸ:-ਵੱਸੋਂ, ਹਰੀ ਭਰੀ ਸੁਹਾਉਣੀ ਥਾਂ, ਰੌਣਕ, ਪਰਤਾਪ ॥

ਅੰਬਾਰਤ, ਸ:-'ਅਮਾਰਤ' ਵੇਖੋ ॥

ਅੰਬਾਰੀ, ਸ:-'ਅਮਾਰੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਅੰਬੀ, ਸ:-ਨਿੱਕਾ ਜਿਹਾ ਅੰਬ ਕੱਚਾ ਅਧਾ ਪੱਕਾ ਅੰਬ, ਛੋਟਾ ਕੱਚਾ ਅੰਬ ॥

ਅੰਬੀਆ ਹਲਦੀ, ਸ:-ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦੀ ਹਲਦੀ ॥

ਅੰਬੀਰ, ਪੁ:- / **ਅੰਬੀਰੀ,** ਸ:- } 'ਅਮੀਰ' 'ਅਮੀਰੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਅਬੁੱਝ, ਵਿ:-ਨਾਂ ਬੁੱਝਣ ਵਾਲਾ, ਨਾਂ ਬੁੱਝਿਆ ਹੋਇਆ ॥

ਅੰਬੂਆ, ਪੁ:-ਅੰਬ ਦਾ ਬੂਟਾ ॥

ਵਿ:-ਅੰਬ ਦੇ ਕੂਲੇ ਕੂਲੇ ਪਤਰਾਂ ਦੇ ਰੰਗ ਵਾਲਾ। ਹਰਾ ਜੋ ਪੀਲੱ ਦੀ ਝਾਹ ਮਾਰੇ ॥

ਅਬੂਝ, ਵਿ:-ਬੇ ਸਮਝ, ਬੁੱਧੂ, ਮੂਰਖ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਅਕਲ ਦਾ ਘਾਟਾ ਹੋਵੇ। ਜੋ ਸਮਝ ਵਿੱਚ ਨਾਂ ਆਵੇ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਕੋਈ ਨਾ ਬੁੱਝ ਸੱਕੇ ॥

ਅਬੇਜਾਰ, ਵਿ:-ਤੰਗ, ਢਿੱਕ, ਲਚਾਰ, ਅਕਿਆ ਹੋਇਆ, ਉਦਾਸ, ਗਰਿੰਜ ॥

ਅਬੇਜਾਰਣ, ਸ:-ਅਬੇਜਾਰ ਤ੍ਰੀਮਤ ॥

ਅਬੇਜਾਰੀ, ਸ:-ਲਚਾਰੀ, ਉਦਾਸੀ, ਗੁਸਾ, ਰੰਜ ॥

ਅਬੇ ਤਬੇ, ਸ:-ਤੂੰ ਤੂੰ ਕਹਿਣਾ, ਘਿਣ ਪਰਗਟ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਵਾਕ ॥

ਅਬੇਰ, ਸ:-ਅਵੇਰ, ਢਿੱਲ, ਚਿਰਕ, ਦੇਰ, ਦੇਰੀ ॥

ਅਬੇਰੇ, ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:-ਚਿਰਕਾ, ਦੇਰ ਲਾਕੇ, ਢਿੱਲ ਕਰਕੇ ॥

ਅੰਬੋਹ ਪੁ:- / **ਅੰਬੋਹੀ,** ਸ:- } ਲੋਕਾਂ ਦਾ ਇਕੱਠ, ਭੀੜ ਭਾੜ ॥

ਅਭਉ, ਵਿ:-'ਅਭੈ' ਵੇਖੋ ॥

ਅਭੱਖ, ਵਿ:-ਜੋ ਖਾਣ ਦੇ ਲਾਇਕ ਨਹੀਂ, ਜੋ ਖਾਣੇ ਜੋਗ ਨਹੀਂ, ਹਰਾਮ, ਨਖਿੱਧ ॥

ਅਭੰਗ, ਵਿ:-ਜੋ ਟੁੱਟ ਨਹੀਂ ਸੱਕਦਾ, ਪਰਮੇਸੁਰ ਦਾ ਨਾਉ ॥

ਅਭਗਤ, ਵਿ:-'ਅਬਗਤ' ਵੇਖੋ ॥

ਅਭਗਤ, ਸ:-ਭਗਤਿ ਨਾ ਹੋਣੀ, ਅਧਰਮ, ਬੇਦੀਨੀ, ਬੇ ਪਰਵਾਹੀ, ਕੁਫਰ ॥

ਅਭਗਤਣ, ਸ:-ਵਿ:-ਜਿਸ ਤ੍ਰੀਮਤ ਵਿੱਚ ਭਗਤੀ ਨਹੀਂ, ਅਧਰਮਣ ॥

ਅਭਮਾਨ, ਪੁ:-ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਵੱਡਾ ਸਮਝਣਾ, ਗੁਮਾਨ, ਘਮੰਡ, ਆਕੜ, ਹੰਕਾਰ, ਮਗਰੂਰੀ ॥

ਅਭਮਾਨਣ, ਸ:-ਅਭਮਾਨ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਤ੍ਰੀਮਤ ॥

ਅਭਮਾਨਤਾ
ਅਭਮਾਨਤਾਈ } ਸਃ—ਹੰਕਾਰ, ਮਗਰੂਰੀ, ਗੁਮਾਨ ॥

ਅਭਮਾਨੀ, ਪੁਃ-ਅਭਮਾਨ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਮਰਦ। ਘਮੰਡੀ ॥

ਅਭਯ, ਵਿਃ-'ਅਭੈ' ਵੇਖੋ ॥

ਅਭਯਾਸ
ਅਭਿਆਸ } ਪੁਃ-ਕਿਸੇ ਕੰਮ ਦਾ ਬਾਰ ਬਾਰ ਕਰਨਾ, ਮਸ਼ਕ, ਪੜ੍ਹਾਈ ॥

ਜੋਗਾਭਯਾਸ
ਜੋਗਾਭਿਆਸ } ਪੁਃ-ਪਰਮਾਤਮਾ ਵਿੱਚ ਲੀਨ ਹੋਣ ਵਾਸਤੇ ਜੋਗ ਦਾ ਸਾਧਨ ਕਰਨਾ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਚੁਫੇਰਿਓਂ ਮਨ ਨੂੰ ਹਟਾ ਕੇ ਉਸੇ ਦਾ ਧਿਆਨ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ॥

ਅਭਯਾਸਣ
ਅਭਿਆਸਣ } ਸਃ-ਅਭਯਾਸ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਤ੍ਰੀਮਤ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਚੰਗੀ ਤਰਾਂ ਪੜ੍ਹਨ ਦੀ ਮਸ਼ਕ ਹੈ ॥

ਅਭਯਾਸੀ
ਅਭਿਆਸੀ } ਪੁਃ-ਅਭਯਾਸ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਪੁਰਖ, ਜਿਸਨੂੰ ਪੜ੍ਹਨ ਦੀ ਮਸ਼ਕ ਹੈ ॥

ਜੋਗਾਭਯਾਸੀ
ਜੋਗਾਭਿਆਸੀ } ਪੁਃ-ਜੋਗਾਭਯਾਸ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਆਦਮੀ ॥

ਅਭਯਾਗਤ
ਅਭਿਆਗਤ } ਪੁਃ-ਪਰਾਹੁਣਾ, ਜੋ ਓਪਰਾ ਮਨੁੱਖ ਅਚਾਨਚੱਕਪਰ ਆ ਜਾਏ, ਤਪੱਸੀ, ਰਮਤਾ, ਫਕੀਰ ਜੋ ਥਾਂ ਥਾਂ ਮੰਗਦਾ ਫਿਰੇ ॥

ਅਭਯਾਗਤਣ
ਅਭਿਆਗਤਣ } ਸਃ-ਪਰਾਹੁਣੀ, ਤਪੱਸਣੀ, ਫਕੀਰਨੀ, ਮੰਗਤੀ ॥

ਅਭਰਕ
ਅਭਰਖ } ਪੁਃ-'ਅਬਰਕ' ਵੇਖੋ ॥

ਅਭਰੂਣ, ਸਃ-ਥੋੜ੍ਹੀ ਜੇਹੀ ਸੋਜ, ਗਿਲਟੀ, ਛੋਟਾ ਫੋੜਾ ॥

ਅਭਲਾਖਣ, ਸਃ-ਅਭਲਾਖਾ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ॥

ਅਭਲਾਖਾ, ਸਃ-ਮਰਜੀ, ਚਾਹ, ਇੱਛਿਆ, ਲਾਲਸਾ ॥

ਅਭਲਾਖੀ, ਪੁਃ-(ਕਰਨਾ, ਹੋਣਾ) ਅਭਲਾਖਾ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ॥

ਅੱਭੜ ਵਾਹ
ਅੱਭੜ ਵਾਹਾ
ਅੱਭੜ ਵਾਹੇ } ਕ੍ਰਿਃ, ਵਿਃ-ਅਚਾਨ ਚੱਕ, ਘਾਬਰ ਕੇ (ਉੱਠਣਾ) ॥

ਅਭਾਗ, ਪੁਃ-ਸਃ-ਖੋਟੀ ਕਿਸਮਤ, ਬੇ ਨਸੀਬੀ, ਬਿਪਤਾ ॥
ਵਿਃ-ਬੇ ਨਸੀਬ, ਨਿਮਾਣਾ ॥

ਅਭਾਗਣ, ਸਃ-ਬੇ ਨਸੀਬ, ਨਿਮਾਣੀ ਤ੍ਰੀਮਤ ॥
ਵਿਃ-ਬੇ ਨਸੀਬ, ਕਰਮਾਂ ਮਾਰੀ ॥

ਅਭਾਗਾ, ਪੁਃ-ਬੇ ਨਸੀਬ, ਨਿਮਾਣਾ ਮਰਦ ॥
ਵਿਃ-ਬੇ ਨਸੀਬ, ਕਰਮਾਂ ਮਾਰਆ ॥

ਅਭਾਗੀ, ਵਿਃ-ਬੇ ਨਸੀਬ, ਕਰਮਾਂ ਮਾਰਿਆ, ਨਿਮਾਣਾ ॥
ਪੁਃ-ਨਸੀਬ ਸੜ੍ਹਾ, ਕਰਮਾਂ ਮਾਰਿਆ ਮਨੁੱਖ ॥

ਅਭਿਆਸ, ਪੁਃ-'ਅਭਯਾਸ' ਵੇਖੋ ॥

ਅਭਿਆਸਣ, ਸਃ-'ਅਭਯਾਸਣ' ਵੇਖੋ

ਅਭਿਆਸੀ, ਪੁਃ-'ਅਭਯਾਸੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਅਭਿਆਗਤ, ਪੁਃ-'ਅਭਯਾਗਤ' ਵੇਖੋ ॥

ਅਭਿਆਗਤਣ, ਸਃ-'ਅਭਯਾਗਤਣ' ਵੇਖੋ ॥

ਅਭੁੱਲ, ਵਿਃ-ਨਾ ਭੁੱਲਣ ਵਾਲਾ ॥

ਅਭੂਖਣ, ਪੁਃ-ਭੂਖਣ, ਗਹਿਣਾ, ਜ਼ੇਉਰ ॥

ਅਭੇਤ
ਅਭੇਦ
ਅਭੇਵ } ਵਿਃ-ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਭੇਤ ਨਹੀਂ, ਖੁਲ੍ਹਾ ਪਰਗਟ,¹ ਜਿਸ ਦੀ ਪਛਾਣ ਨ ਹੋ ਸਕੇ ਜੋ ਵੇਤਿਆ ਨਾ ਜਾਵੇ ॥

ਅਭੈ / ਅਭੌ, ਵਿ:–ਜਿਸ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਦਾ ਭੈ ਅਾਂ. ਭੌ ਨਾ ਹੋਵੇ, ਨਿਡਰ, ਨਿਰਭੌ, ਹੌਸਲੇ ਵਾਲਾ, ਦਲੇਰ, ਸਲਾਮਤ ॥

ਪੁ:–ਭੈ ਨਾ ਹੋਣਾ, ਸਲਾਮਤੀ ॥

ਅਮੱਸਯਾ / ਅਮੱਸਿਆ, ਸ:–ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਪੱਖ ਦੀ ਪੰਦਰਵੀਂ ਥਿੱਤ, ਨਵੇਂ ਚੰਦ੍ਰਮਾ ਦਾ ਦਿਨ, ਚੰਨ ਸੂਰਜ ਦਾ ਮੇਲ ॥

ਅਮਕਾ, ਵਿ:–ਫਲਾਨਾ ਮਨੁੱਖ ਜਾਂ ਫਲਾਨੀ ਚੀਜ਼ ॥

ਅਮਕਾ ਢਮਕਾ, ਪੁ:–ਤੁੱਛ, ਛੋਟਾ ਆਦਮੀ, ਜੋ ਕੋਈ, ਐਰ ਗੈਰ ॥

ਅਮਣ, ਪੁ:–'ਅਮਨ' ਵੇਖੋ ॥

ਅਮਨ, ਪੁ:–ਸਲਾਮਤੀ, ਸ਼ਾਂਤ, ਬਚਾਉ, ਲੜਾਈ ਝਗੜਾ ਨ ਹੋਣਾ ॥

ਅਮਨ ਅਮਾਨ / ਅਮਨ ਚੈਨ, ਪੁ:–ਸੁਖ ਸਾਂਦ, ਅਨੰਦ, ਮੌਜ, ਸਲਾਮਤੀ ॥

ਅਮਨ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣਾ, ਕ੍ਰਿ:–ਸੁਖੀ ਵੱਸਣਾ ॥

ਅਮਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਣਾ, ਕ੍ਰਿ:–ਅਰਾਮ ਨਾਲ ਰੱਖਣਾ, ਦੁਖੀ ਨ ਹੋਣ ਦੇਣਾ ॥

ਅਮੰਨਾ, ਪੁ:–ਵਸਾਹ, ਭਰੋਸਾ, ਅਤਬਾਰ ॥

ਅਮਰ, ਵਿ:–ਜੋ ਮਰੇ ਨਾਂ, ਨਿੱਤ ਰਹਿਣ ਵਾਲਾ, ਵੱਡੀ ਉਮਰ ਵਾਲਾ। ਦੇਉਤਾ। ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ॥

ਅਮਰ ਹੋ ਜਾਣਾ / ਅਮਰ ਹੋਣਾ, ਕ੍ਰਿ:–ਸਦਾ ਰਹਿਣਾ, ਕਦੇ ਨਾ ਮਰਨਾ ॥

ਅਮਰ ਬੇਲ, ਸ:–'ਅੰਬਰ ਵੇਲ' ਵੇਖੋ ॥

ਅਮਰਤ / ਅਮ੍ਰਿਤ, ਪੁ:–ਦੇਉਤਿਆਂ ਦਾ ਭੋਜਨ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਖਾ ਕੇ ਅਮਰ ਹੋ ਜਾਈਦਾ ਹ। ਜੇਹੜਾ ਜਲ ਪੀਕੇ ਮਨੁੱਖ ਕਦੇ ਨਾ ਮਰੇ। ਆਬ ਹਯਾਤ, ਕੋਈ ਮਿੱਠੀ ਚੀਜ਼, ਬਿਖ ਦਾ ਅਸਰ ਦੂਰ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਔਖਧੀ, ਪਾਣੀ, ਸ਼ਰਾਬ (ਸ਼ਰਾਬੀ ਸ਼ਰਾਬ ਨੂੰ ਅਮਰਤ ਆਖਦੇ ਹਨ)। ਅਮਰ ਹੋ ਜਾਣਾ ॥

ਅਮ੍ਰਿਤ ਫਲ, ਪੁ:–ਮਿੱਠਾ ਤੇ ਸੁਆਦਲਾ ਫਲ ॥

ਅਮਰਤ ਬਾਣੀ, ਸ:–ਮਿੱਠੀ ਬੋਲੀ, ਪਵਿਤ੍ਰ ਬਾਣੀ, ਸਤ ਪੁਰਖਾਂ ਦੀ ਬਾਣੀ, ਜਿਹਾ ਕਿ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਹੈ ॥

ਅਮ੍ਰਿਤ ਰਸ, ਪੁ:–ਮਿੱਠਾ ਰਸ ਜਾਂ ਸ਼ਰਬਤ ॥

ਅਮ੍ਰਿਤ ਵੇਲਾ, ਪੁ:–ਬਹੁਤ ਸਵੇਰ ਦਾ ਵੇਲਾ ਜਦੋਂ ਪਹਿਰ ਰਾਤ ਰਹਿੰਦੀ ਹੋਵੇ ॥

ਅਮਰਿਤ / ਅਮ੍ਰਿਤ, ਪੁ:–'ਅਮਰਤ' ਵੇਖੋ ॥

ਅਮਰਿਤੀ, ਸ:–ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦੀ ਮਠਿਆਈ ॥

ਅਮਰੀਕ, ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:–ਸਦਾ ਹੀ, ਮੁੱਢੋਂ ॥

ਅਮਲ, ਪੁ:–ਕੰਮ, ਆਚਾਰ, ਚੱਲਨ, ਵਰਤਾਰਾ, ਸੁਭਾਉ, ਨਸ਼ਾ, ਅਫ਼ੀਮ, ਰਾਜ। ਜਾਦੂ, ਮੰਤਰ ॥

ਅਮੱਲਕ / ਅਮੱਲਕੜੇ / ਅਮੱਲਕੇ, ਕ੍ਰਿ:, ਵਿ:–ਹੌਲੀ ਹੌਲੀ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਅਵਾਜ਼ ਨਾ ਆਵੇ ਤੇ ਹਿੱਲ ਜੁੱਲ ਘੱਟ ਹੋਵੇ, ਸਹਿਜੇ ਸਹਿਜੇ, ਆਸਤੇ ਆਸਤੇ ॥

ਅਮਲਣ, ਸ:–ਅਮਲ ਖਾਣ ਯਾ ਪੀਣ ਵਾਲੀ, ਅਮਲ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਤੀਵੀਂ ॥

ਅੱਮਲਤਾਸ, ਪੁ:–ਇੱਕ ਰੁੱਖ ਅਰ ਉਹ ਦੀ ਫਲੀ। ਇਸ ਦੇ ਬੀ ਇੱਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਦਆ ਹਨ, ਜਿਸ ਦੇ ਖਾਧਿਆਂ ਪੀਤਿਆਂ ਜੁਲਾਬ ਲੱਗ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ॥

ਅਮਲ ਪੱਤੀ, ਸ:–ਇੱਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਵੇਲ ਜਾਂ ਸੀਉਲ ਜੋ ਮਹੀਨ ਕਪੜੇ ਪੁਰ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ॥

ਅਮਲਾ, ਪੁਃ–ਕਿਸੇ ਮਹਕਮੇ ਜਾਂ ਦਫ਼ਤਰ ਦੇ ਸਾਰੇ ਨੌਕਰਾਂ ਦਾ ਇਕੱਠਾ ਨਾਉਂ, ਮੁਨਸ਼ੀ, ਬਾਬੂ, ਕਲਰਕ ॥

ਅਮਲੀ, ਪੁਃ–ਅਮਲ ਖਾਣ ਵਾਲਾ ਖ਼ਾਸ ਕਰਕੇ ਅਫੀਮੀ ਜਾਂ ਪੋਸਤੀ, ਚੰਗੇ ਅਮਲ ਜਾਂ ਕਰਮ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ॥

ਅਮਲੀ, ਸਃ–'ਇਮਲੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਅਮਲੋਕ, ਪੁਃ–ਸੁੱਕੀ ਹੋਈ ਲਸੂੜੀ ਦੀ ਸ਼ਕਲ ਦਾ ਇਕ ਕਾਲਾ ਪਹਾੜੀ ਫਲ ॥

ਅਮੜੀ, ਸਃ–ਅੰਬੜੀ, ਅੰਮਾਂ, ਪਿਆਰੀ ਮਾਂ, ਮਾਤਾ॥

ਅੰਮਾਂ, ਸਃ–ਮਾਂ, ਮਾਤਾ, ਮਾਉਂ, ਮਾਈ ॥

ਅੰਮਾਂ ਮਹਿੱਟਰ, ਪੁਃ–ਜਿਸ ਦੀ ਮਾਂ ਮਰ ਗਈ ਹੈ, ਯਤੀਮ ॥

ਅਮਾਉਸ, ਸਃ—'ਅਮਾਵਸ' ਵੇਖੋ ॥

ਅਮੂਤੜ, ਪਞਃ–'ਹਮਾਤੜ' ਵੇਖੋ ॥

ਅਮਾਨ, ਸਃ–ਸਲਾਮਤੀ, ਬਚਾਉ, ਅਮਾਨਤ, ਜੋ ਚੀਜ਼ ਕੋਈ ਜਣਾ ਦੂਏ ਕੋਲ ਕੁਝ ਚਿਰ ਲਈ ਰੱਖ ਜਾਵੇ ॥
ਪੁਃ–ਇਮਾਨ, ਧਰਮ, ਸਰਧਾ ॥

ਅਮਾਨ ਗੁਆਉਣਾ,
ਅਮਾਨ ਹਾਰਨਾ (ਹਾਰ ਦੇਣਾ) } ਕ੍ਰਿਃ–ਧਰਮ ਹਾਰਨਾ, ਕਰਾਰ ਕਰਕੇ ਪੂਰਾ ਨਾ ਕਰਨਾ, ਅੰਗ ਨਾਂ ਪਾਲਣਾ, ਬੇਈਮਾਨੀ ਕਰਨੀ, ਧੋਖਾ ਦੇਣਾ, ਧਰੋਹ ਕਰਨਾ ॥

ਅਮਾਨਦਾਰ, ਵਿਃ–ਧਰਮੀ, ਦੀਨ ਦਾਰ, ਅੰਗ ਪਾਲਣ ਵਾਲਾ, ਸੱਚਾ, ਖਰਾ, ਨਿਆਉਂ ਕਰਨ ਵਾਲਾ, ਹਰ ਇੱਕ ਨੂੰ ਉਹ ਦਾ ਹੱਕ ਦੇਣ ਵਾਲਾ, ਜਿਸ ਦਾ ਲੋਕ ਵਸਾਹ ਕਰਨ ॥
ਪੁਃ–ਜਿਸ ਪਾਸ ਕਿਸੇ ਦੀ ਅਮਾਨਤ ਹੋਵੇ ॥

ਅਮਾਨਦਾਰੀ, ਸਃ–ਅੰਗ ਪਾਲਣਾ, ਦੀਨ ਦਾਰੀ, ਸਚਿਆਈ, ਸਪੁਰਦਗੀ, ਵਿਸਾਹ, ਅਮਾਨਤ ॥

ਅਮਾਨ ਰੱਖਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ–ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਕੋਈ ਚੀਜ਼ ਕੁਝ ਚਿਰ ਵਾਸਤੇ ਰੱਖਣ ਲਈ ਦੇਣੀ। ਸਪੁਰਦ ਕਰਨਾ ॥

ਅਮਾਨ ਰਹਿਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ–ਧਰਮ ਕਾਇਮ ਰਹਿਣਾ, ਪਾਪ ਨਾਂ ਕਰਨਾ, ਨੇਕੀ ਉੱਤੇ ਚੱਲਣਾ ॥

ਅਮਾਨ ਲਿਆਉਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ–ਮੰਨਣਾ, ਨਿਹਚਾ ਕਰਨਾ, ਕਿਸੇ ਮਤ ਵਿਚ ਹੋ ਜਾਣਾ ॥

ਅਮਾਨਤ, ਸਃ–ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਰੱਖਣ ਵਾਸਤੇ ਜੋ ਰੁਪਇਆ ਜਾਂ ਕੁਝ ਹੋਰ ਚੀਜ਼ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇ, ਅਮਾਨ ॥

ਅਮਾਨਤੀ, ਕ੍ਰਿਃ, ਵਿਃ–ਸਹਿਜੇ, ਅਮੋਲਕੜੇ, ਹੌਲਾ ਹੌਲੀ ॥

ਅਮਾਨੀ, ਵਿਃ–ਅਮਾਨ ਦਾ, ਧਰਮ ਦਾ ॥

ਅਮਾਨੀ ਕੰਮ, ਪੁਃ–ਦਿਹਾੜੀ ਦਾ ਕੰਮ, ਅਰਥਾਤ ਜਿੰਨਾ ਕੰਮ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ ਉੱਨੀ ਮਜੂਰੀ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇ, ਠੇਕਾ ਨਾ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ ॥

ਅਮਾਮ, ਪੁਃ–ਪੁਰੋਹਤ, ਮੁਸਲਮਾਨਾਂ ਵਿੱਚ ਧਰਮ ਦਾ ਆਗੂ, ਜੋ ਮਨੁਖ ਅੱਗੇ ਖਲੋਕੇ ਹੋਰਨਾਂ ਨੂੰ ਨਮਾਜ਼ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦਾ ਹੈ, ਵੱਡਾ, ਪਰਧਾਨ ਸਰਦਾਰ, ਮੁੱਲਾਂ, (ਤਸਬੀ ਦੇ ਸਿਰੇ ਉੱਤੇ ਇੱਕ ਵੱਡਾ ਮਣਕਾ ਜਿਸ ਨੂੰ ਤਸਬੀ ਫੇਰਦਿਆਂ ਹੱਥ ਵਿੱਚ ਠਹਿਰਾ ਰਖਦੇ ਹਨ)॥

ਅਮਾਮ ਜ਼ਾਦਾ, ਪੁਃ–ਅਮਾਮ ਦੀ ਉਲਾਦ, ਹਸਨ ਹੁਸੈਨ ਦਾ ਨਾਉਂ ॥

ਅਮਾਮ ਬਾੜ੍ਹਾ, ਪੁਃ
ਅਮਾਮ ਬਾੜ੍ਹੀ, ਸਃ } ਇੱਕ ਬੁਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਮੰਦਿਰ ਜਿਸ ਵਿਚ ਮੁਹੱਰਮ ਦਾ ਤਿਹਾਰ ਮਨਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਹਜ਼ਰਤ ਅਲੀ ਅਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪੁੱਤ੍ਰਾਂ

ਹਸਨ ਅਤੇ ਹਸੈਨ ਦੇ ਨਾਉਂ ਤੇ ਨਮਾਜ਼ ਪੜ੍ਹੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਮੌਲਿਆਂ ਦੀ ਨਿਆਜ਼ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ॥

ਅਮਾਮ ਮਹਿੰਦੀ, ਪੁ:–'ਮਹਿੰਦੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਅਮਾਮਾ, ਪੁ:–ਇੱਕ ਚਾਦਰ ਜਿਸ ਨੂੰ ਪੱਗ ਵਾਕਰ ਸਿਰ ਉੱਤੇ ਲਪੇਟਦੇ ਹਨ ॥

ਅਮਾਰਤ, ਸ:–ਸਰਕਾਰੀ ਮਕਾਨ, ਵੱਡਾ ਮਕਾਨ, ਮਹਿਲ, ਹਵੇਲੀ, ਘਰ, ਰਹਿਣ ਦੀ ਥਾਂ, ਕਿਲਾ ਬੰਦੀ॥

ਅਮਾਰਤੀ ਗਜ਼, ਪੁ:—ਰਾਜਾਂ ਦਾ ਗਜ਼ ਜਾਂ ਫੁਲ ॥

ਅਮਾਰੀ, ਸ:–ਹਾਥੀ ਉੱਤੇ ਰੱਖਣ ਵਾਲੀ ਕੁਰਸੀ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਮਨੁੱਖ ਬੈਠਦੇ ਹਨ । ਛੱਤਿਆ ਹੋਇਆ ਹੌਦਾ, ਗੁੰਮਜ ॥

ਅਮਾਲ, ਪੁ:–ਅਮਲ ਦਾ ਬਹੁ ਬਚਨ, ਕੰਮ, ਕਰਮ, ਅਚਾਰ, ਚੱਲਨ ॥

ਸ਼ਾਮਤ ਅਮਾਲ, ਸ:–ਕਰਮਾਂ ਦੀ ਮਾਰ, ਆਪਣੇ ਕੀਤੇ ਦਾ ਫਲ ॥

ਅਮਾਵਸ, ਸ:–ਅਮੱਸਿਆ, ਕਿਸ਼ਨ ਪੱਖ ਦੀ ਪੰਦ੍ਰਵੀਂ ਥਿੱਤ, ਨਵੇਂ ਚੰਨ ਦਾ ਦਿਨ ॥

ਅਮਿਟ, ਵਿ:–ਨਾਂ ਮਿਟਣ ਵਾਲਾ, ਅਲ ਬੁੱਝ, ਅਟੱਲ, ਅਬਨਾਸ਼ੀ, ਅਮਰ, ਨਾਂ ਬਦਲਨ ਵਾਲਾ, ਜੋ ਇੱਕੋ ਜਿਹਾ ਰਹੇ ॥

ਅਮੀਂ ਜਮੀਂ, ਕ੍ਰਿ:, ਵਿ:–ਰਾਜ਼ੀ ਬਾਜ਼ੀ, ਸਹੀ ਸਲਾਮਤ ॥

ਅਮੀਨ, ਪੁ:–ਵੱਡਾ ਸਰਦਾਰ, ਪਰਧਾਨ, ਅਮਾਨਤ ਰੱਖਣ ਵਾਲਾ ॥

ਅਮੀਰ, ਪੁ:–ਰਈਸ, ਸਰਦਾਰ, ਹਾਕਮ, ਸ਼ਾਹੀ, ਰਾਜਾ, ਪਰਧਾਨ, ਬੜੇ ਹੁੱਦੇ ਵਾਲਾ ਜਾਂ ਬੜਾ ਮਸ਼ਹੂਰ, ਮੰਨਿਆਂ ਦੰਨਿਆ ਆਦਮੀ, ਦਾਤਾ, ਖੁੱਲ੍ਹੇ ਦਿਲ ਵਾਲਾ ਮਨੁੱਖ, ਭਲਾ ਮਾਨਸ ॥ ਧਨ ਵਾਲਾ, ਰੱਜਿਆ ਹੋਇਆ ॥

ਅਮੀਰ ਜ਼ਾਦਾ, ਪੁ:–ਅਮੀਰ ਦਾ ਪੁਤ੍ਰ ॥

ਅਮੀਰ ਜ਼ਾਦੀ, ਸ:–ਅਮੀਰ ਦੀ ਧੀ ॥

ਅਮੀਰੀ, ਸ:–ਅਮੀਰ ਦੀ ਪਦਵੀ, ਰਾਜ, ਪਰ-ਤਾਪ, ਸਰਦਾਰੀ, ਰਜਵਾੜਾ, ਹਕੂਮਤ ॥

ਅਮੁੱਕ, ਵਿ:–ਨਾਂ ਮੁੱਕਣ ਵਾਲਾ, ਅਖੁੱਟ ॥

ਅਮੁੱਲ, ਵਿ:–ਜਿਸ ਦਾ ਮੁੱਲ ਨਾ ਪੈ ਸੱਕੇ, ਵਡਾ ਮੁੱਲਾ, ਅਮੋਲਕ ॥

ਅਮੂਹਜ਼
ਅਮੂਹੜ } ਵਿ:–ਜਾਹਲ, ਮੂਰਖ, ਅਹਮਕ, ਬੇ ਪਰਵਾਹ, ਬੇ ਖ਼ਬਰ ॥

ਅਮੂਹੜਪੁਣਾ, ਸ:–ਮੂਰਖਤਾਈ, ਬੇ ਪਰਵਾਹੀ, ਬੇ ਖ਼ਬਰੀ ॥

ਅਮੂਲ, ਵਿ:–ਜਿਸ ਦਾ ਮੂਲ ਜਾਂ ਜੜ ਨਹੀਂ। ਜਿਸ ਕੋਲ ਰਾਸ ਨਹੀਂ ॥

ਅਮੇਟ, ਵਿ:—ਜੋ ਮੇਟਿਆ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕਦਾ ॥

ਅਮੋਲ, ਵਿ:—ਜਿਸਦਾ ਮੁੱਲ ਨਾਂ ਪੈ ਸੱਕੇ, ਬਹੁਤ ਮੁੱਲ ਵਾਲਾ, ਦੁਰਲਭ ॥

ਅਮੋਲਕ, ਵਿ:—'ਅਮੋਲ' ਵੇਖੋ ॥

ਅੱਯੜ, ਪੁ:—ਬੱਕਰੀਆਂ ਜਾਂ ਭੇਡਾਂ ਦਾ ਇਕੱਠ। ਇੱਜੜ ॥

ਅਯਾਣ ਪੁਣਾ, ਪੁ:—ਮੂਰਖਤਾਈ, ਜਾਹਲੀ, ਬੇ ਸਮਝੀ ॥

ਅਯਾਣਾ, ਵਿ:–ਅਞਾਣਾ, ਅਣਜਾਣ, ਨਿਆਣਾ,

ਅੱਗਿਆਨੀ, ਮੂਰਖ, ਭੋਲਾ, ਛੋਟੀ ਉਮਰ ਦਾ ॥

ਅਯਾਮ, ਪੁ:—ਦਿਨ, ਰੋਜ਼, ਦਿਹਾੜੇ ॥

ਅਯਾਲ, ਪੁ:—ਸ਼ੇਰ ਜਾਂ ਘੋੜੇ ਦੀ ਗਿੱਚੀ ਦੇ ਵਾਲ, ਬੱਕਰੀਆਂ ਜਾਂ ਭੇਡਾਂ ਦਾ ਇੱਜੜ ॥

ਅਯਾਲੀ, ਪੁ:—ਬੱਕਰੀਆਂ ਭੇਡਾਂ ਚਾਰਨ ਵਾਲਾ । ਗੱਦੀ ॥

ਅਯੋਗ, ਵਿ:—ਜੋ ਯੋਗ ਨ ਹੋਵੇ, ਨਾ ਮੁਨਾਸਬ, ਨਲੈਕ, ਨਿਕੰਮਾ ॥

ਅਰ, ਅਵ:—ਅਤੇ, ਤੇ, ਨਾਲੇ, ਹੋਰ ॥

ਅਰਸ਼, ਪੁ:—ਛੱਤ, ਤਖਤ, ਨੌਵਾਂ ਅਸਮਾਨ ਜਿੱਥੇ ਮੁਸਲਮਾਨਾਂ ਦੇ ਮਤ ਅਨੁਸਾਰ ਖੁਦਾ ਦਾ ਤਖਤ ਹੈ ॥

ਅਰਸ਼ ਕੁਰਸ਼, ਪੁ:—ਰੱਬ ਦਾ ਤਖਤ ਅਤੇ ਬਹਿਣ ਵਾਲੀ ਥਾਂ । ਸਭ ਤੋਂ ਉੱਚੀ ਪਦਵੀ ॥

ਅਰਸਾ, ਪੁ:—ਬਹੁਤ ਸਮਾ, ਚਿਰ, ਮੁਦੱਤ ॥

ਅਰਕ, ਸ:—ਕੂਹਣੀ, ਬਾਂਹ ਦੀਆਂ ਹੱਡੀਆਂ ਦਾ ਵਿਚਕਾਰਲਾ ਜੋੜ ॥
ਪੁ:—ਕਿਸੇ ਚੀਜ਼ ਨੂੰ ਉਬਾਲ ਕੇ ਉਹਦਾ ਰਸ ਖਿੱਚਿਆ ਹੋਇਆ ॥

ਅਰਘ ਦੇਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਸੂਰਜ ਆਦਿਕ ਨੂੰ ਜਲ ਦੇਣਾ, ਕਿਸੇ ਦੇਉਤੇ ਨੂੰ ਕੁਝ ਭੇਟ ਕਰਨਾ ॥

ਅਰਘਾ, ਪੁ:—ਬੇੜੀ ਦੀ ਸ਼ਕਲ ਦਾ ਇੱਕ ਛੋਟਾ ਤਾਂਬੇ ਦਾ ਭਾਂਡਾ ਜਿਸ ਨਾਲ ਹਿੰਦੂ ਲੋਕ ਪੂਜਾ ਦੇ ਵੇਲੇ ਦੇਉਤਿਆਂ ਨੂੰ ਜਲ ਦੇਂਦੇ ਹਨ ਜਾਂ ਆਚਮਨ ਆਦਿਕ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਚਮਚਾ ॥

ਅਰਚਾ, ਸ:—ਪੂਜਾ, ਭਗਤੀ ਉਪਾਸਨਾ, ਮੂਰਤ ॥

ਅਰਜ, ਪੁ:—ਕੱਪੜੇ ਦੀ ਚੁੜਾਈ, ਪਨ੍ਹਾ ॥

ਅਰਜ਼, ਸ:—ਬੇਨਤੀ, ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ, ਅਰਦਾਸ, ਦਰਖ਼ਾਸਤ (ਕਰਨੀ, ਸੁਣਨੀ) ॥

ਅਰਜ਼ ਮਰੂਜ਼, ਸ:—ਬੇਨਤੀ ਜੋ ਅਧੀਨਗੀ ਨਾਲ ਕੀਤੀ ਜਾਵੇ ॥

ਅਰਜਨ, ਪੁ:—ਪੰਜਾਂ ਪਾਂਡਵਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਦਾ ਨਾਉਂ । ਸਿੱਖਾਂ ਦਾ ਪੰਜਵਾਂ ਗੁਰੂ ॥

ਅਰਜ਼ੀ, ਸ:—ਲਿਖੀ ਹੋਈ ਅਰਦਾਸ, ਦਰਖਾਸਤ, ਬੇਨਤੀ, ਸੁਆਲ, ਛੋਟੇ ਵੱਲੋਂ ਵੱਡੇ ਦੇ ਨਾਉਂ ਲਿਖੀ ਹੋਈ ਚਿੱਠੀ । (ਦੇਣੀ, ਲੈਣੀ) ॥

ਅਰਜ਼ੀ ਨਵੀਸ, ਪੁ:—ਮੁਕੱਦਮੇ ਵਾਲਿਆਂ ਦੀਆਂ ਅਰਜ਼ੀਆਂ ਲਿਖਣ ਵਾਲਾ ॥

ਅਰਜ਼ੀ ਪਾਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਨਾਲਸ਼ ਕਰਨਾ ॥

ਅਰਜ਼ੋ
ਅਰਜ਼ੋਈ } ਸ:—ਆਸ, ਚਾਹ, ਮਰਜ਼ੀ, ਇਛਿਆ, ਲੋੜ, ਬੇਨਤੀ, ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ, ਮਿੰਨਤ ॥

ਅਰਥ, ਪੁ:—ਮਤਲਬ, ਪਰੋਜਨ, ਤਾਤਪਰਜ, ਸਲਾਹ, ਦਲੀਲ, ਮਾਲ, ਬੇਨਤੀ, ਲੇਖਾ, ਖਾਤਰ, ਫ਼ੈਦਾ ॥

ਅਰਥਾਤ, ਕ੍ਰਿ°, ਵਿ:—ਇਸਦਾ ਇਹ ਅਰਥ ਹੈ ਕਿ, ਮਤਲਬ ਕੀ ਜੋ, ਜਿਹਾ ਕਿ ॥

ਅਰਥੀ, ਵਿ:—ਲੋੜ ਵੰਦ, ਮੰਗਤਾ, ਬੇਨਤੀ ਕਰਨ ਵਾਲਾ, ਮਤਲਬੀ ॥
ਪੁ:—ਸੁਆਲੀ, ਮੰਗਣ ਵਾਲਾ ਆਦਮੀ ॥

ਸ:—ਮੁਰਦਾ ਰੱਖਣ ਵਾਲਾ ਤਖ਼ਤਾ ॥

ਅਰਥੀਆ, ਵਿ:-(ਪੁ:)—'ਅਰਥੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਅਰਦਾਸ, ਸ:—ਅਰਜ਼ੀ, ਚਿੱਠੀ, ਸੁਆਲ, ਪ੍ਰਾ-

ਰਚਨਾ, ਮਿਨਤ, ਦੇਉਤੇ ਦੀ ਭੇਟ, ਬੇਨਤੀ, ਭੋਗ ਪੈਣ ਦੇ ਵੇਲੇ ਜੋ ਬਾਣੀ ਸਿੱਖ ਪੜ੍ਹਦੇ ਹਨ, ਜੋ ਚੀਜ਼ ਅਰਦਾਸ ਕਰਾਈ ਜਾਵੇ ॥

ਅਰਦਾਸ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਮੰਗਣਾ, ਬੇਨਤੀ ਕਰਨਾ, ਅਰਦਾਸ ਦੀ ਬਾਣੀ ਪੜ੍ਹਨਾ ॥

ਅਰਦਾਸ ਕਰਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—(ਸਿੱਖਾਂ ਵਿਚ) ਕੁਝ ਗੁਰੂ ਦੇ ਅਰਪਣ ਕਰਨਾ, ਭੇਟ ਦੇਣਾ ॥

ਅਰਦਾਸਾ, ਪੁ:—ਅਰਦਾਸ ॥

ਅਰਦਾਸਾ ਸੋਧਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਅਰਦਾਸ ਦੀ ਬਾਣੀ ਪੜ੍ਹਕੇ ਭੋਗ ਪਾਉਣਾ (ਪ੍ਰਿਥਮ ਭਗਉਤੀ ਸਿਮਰ ਕੇ ਗੁਰ ਨਾਨਕ ਲਈਂ ਧਿਆਇ ਆਦਿਕ) ॥

ਅਰਦਾਸੀਆ, ਪੁ:—ਅਰਦਾਸ ਕਰਨ ਵਾਲਾ, ਅਰਜ਼ੀ ਦੇਣ ਵਾਲਾ। ਕਿਸੇ ਦੇਉਤੇ ਅੱਗੇ ਭੇਟ ਚੜ੍ਹਾਉਣ ਵਾਲਾ। ਸਿੱਖਾਂ ਵਿਚ ਅਰਦਾਸਾ ਸੋਧਣ ਵਾਲਾ ਭਾਈ ॥

ਅਰਧੰਗੀ, ਸ:-ਵਹੁਟੀ (ਜੋ ਗਭਰੂ ਦਾ ਅੱਧਾ ਅੰਗ ਜਾਂ ਸਰੀਰ ਹੈ) ॥

ਅਰਨਾ, ਸ:—ਜੰਗਲੀ ਮੈਂਸਾ ॥

ਅਰਨੀ, ਸ:—ਜੰਗਲੀ ਮੈਂਹ ॥

ਅਰਪਣ, ਪੁ:—ਭੇਟ, ਦਾਤ, ਬਲੀ, ਕੋਈ ਰਕਮ ਜੋ ਧਰਮਾਰਥ ਰੱਖੀ ਜਾਵੇ ॥

ਅਰਪਣ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਭੇਟ ਦੇਣਾ, ਸੌਂਪਣਾ। ਨਿਮਿੱਤ ਦੇਣਾ ॥

ਅਰਬ, ਪੁ:—ਸੌ ਕਰੋੜ, ਇਕ ਦੇਸ ਦਾ ਨਾਉਂ ਜਿਥੇ ਮੁਸਲਮਾਨਾਂ ਦੇ ਪਿਕੰਬਰ ਮੁਹੰਮਦ ਸਾਹਿਬ ਨੇ ਜਨਮ ਲਿਆ ਸਾ ॥

ਅਰਬ ਖਰਬ, ਵਿ:—ਅਸੰਖ, ਅਨ ਗਿਣਤ, ਅਨੇਕਾਂ ਹੀ ॥

ਅਰਬੀ, ਸ:—ਅਰਬ ਦੀ ਬੋਲੀ, ਇੱਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਜੜ੍ਹ ਜੋ ਕਚਾਲੂਆਂ ਵਾਂਗਰ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ॥

ਵਿ:—ਅਰਬ ਦੇਸ ਦਾ (ਅਰਬੀ ਘੋੜਾ) ॥

ਅਰਬੇਲ, ਵਿ:—'ਅਲਬੇਲ' ਵੇਖੋ ॥

ਅਰੰਭ, ਪੁ:—'ਆਰੰਭ' ਵੇਖੋ ॥

ਅਰੰਭਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਮੁੱਢ ਬੰਨ੍ਹਣਾ, ਛੇੜਨਾ, ਸ਼ੁਰੂ ਕਰਨਾ ॥

ਅਰਮਾਨ, ਪੁ:—ਚਾਹ, ਇਛਿਆ, ਮਰਜ਼ੀ, ਦਲੀਲ, ਅਰਜ਼ੋ, ਆਸ, ਸ਼ੌਕ, ਗ਼ਮ, ਅਫ਼ਸੋਸ, ਪਛੁਤਾਵਾ, ਹਾਵਾ, ਅਰਮਾਨ ॥

ਅਰਮਾਨ ਆਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਅਫ਼ਸੋਸ ਹੋਣਾ, ਅਰਮਾਨ ਆਉਣਾ ॥

ਅਰਮਾਨ ਕੱਢਣਾ
ਅਰਮਾਨ ਨਿਕਾਲਣਾ
ਅਰਮਾਨ ਨਿਕਾਲ ਲੈਣਾ
} ਕ੍ਰਿ:—ਆਪਣੇ ਦਿਲ ਦੀ ਚਾਹ ਪੂਰੀ ਕਰ ਲੈਣੀ, ਮਨ ਨੂੰ ਭਟਕਣ ਨਾ ਦੇਣਾ ॥

ਅਰਮਾਨ ਰਹ ਜਾਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਦਿਲ ਦੀ ਦਿਲ ਵਿੱਚ ਹੀ ਰਹਿਣੀ, ਆਸ ਜਾਂ ਮਰਜ਼ੀ ਪੂਰੀ ਨਾ ਹੋਣੀ ॥

ਅਰਮਾਨ ਲੱਗਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਅਫ਼ਸੋਸ ਹੋਣਾ, ਪਛੋਤਾਉਣਾ ॥

ਅਰਲ, ਸ:—ਹੋੜਾ, ਚਿਟਕਣੀ (ਲੱਕੜੀ ਦੀ) ॥

ਅਰੜ ਪੋਪੋ, ਪੁ:—ਕਿਸਮਤ ਦੱਸਣ ਵਾਲਾ ॥

ਅਰੜਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਅੜਾਉਣਾ, ਰੌਲਾ ਪਾਉਣਾ ਉੱਚੀ ਉੱਚੀ ਕੂਕਣਾ, ਖਰੂਦ ਮਚਾਉਣਾ ॥

ਅਰੜਾਟ, ਸ:—ਗੱਜ, ਕੂਕ, ਅਵਾਜ਼, ਰੌਲਾ ॥

ਅਰਾਈਂ, ਪੁਃ–ਮੁਸਲਮਾਨਾਂ ਦੀ ਇੱਕ ਜਾਤ, ਜਿਸ ਦੇ ਲੋਕ ਬਾਗਬਾਨੀ ਕਰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਜ਼ਿਮੀਂ ਨੂੰ ਵਾਹ ਕੇ ਭਾਜੀ ਤਰਕਾਰੀ ਉਗਾਉਂਦੇ ਹਨ ॥

ਅਰਾਦਾ, ਪੁਃ–ਇਰਾਦਾ, ਸਲਾਹ, ਮਰਜ਼ੀ ॥

ਅਰਾਧਨਾ, ਕ੍ਰਿਃ–ਪੂਜਣਾ, ਜਪਣਾ, ਭਗਤੀ ਕਰਨਾ, ਉਪਾਸ਼ਨਾ ਕਰਨਾ, ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰਨਾ, ਬੇਨਤੀ ਕਰਨਾ, ਦੇਵਤਾ ਨੂੰ ਪਰਸੰਨ ਕਰਨਾ ॥

ਸਃ–ਪੂਜਾ, ਜਾਪ, ਭਗਤੀ, ਉਪਾਸਨਾ, ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ, ਬੇਨਤੀ, ਦੇਵਤੇ ਦੀ ਪਰਸੰਨਤਾਈ ॥

ਅਰਾਮ, ਪੁਃ–ਬਿਸਰਾਮ, ਚੁੱਪ ਚਾਂਨ, ਸ਼ਾਂਤ, ਸੌਖ ਸੁਖਾਲ, ਛੁੱਟੀ, ਸੰਤੋਖ, ਸੁਖ, ਖੁਸ਼ੀ, ਅਰੋਗਤਾ, ਤੰਦਰੁਸਤੀ, ਅਮਨ ਚੈਨ ॥

ਅਰਾਮ ਆਉਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ–ਰੋਗ ਹਟ ਜਾਣਾ, ਦੁਖ ਦੂਰ ਹੋਣਾ ॥

ਅਰਾਮ ਹੋ ਜਾਣਾ
ਅਰਾਮ ਹੋਣਾ } ਕ੍ਰਿਃ–ਸੁਖ ਹੋਣਾ, ਸ਼ਾਂਤ ਆਉਣੀ, ਨਰੋਇਆ ਹੋਣਾ, ਹੱਛਾ ਹੋਣਾ, ਬਿਮਾਰੀ ਪਾਕੇ ਉੱਠਣਾ ॥

ਅਰਾਮ ਕਰਨਾ
ਅਰਾਮ ਕਰ ਦੇਣਾ } ਕ੍ਰਿਃ–ਇਲਾਜ ਕਰਕੇ ਰੋਗੀ ਨੂੰ ਹੱਛਾ ਕਰ ਦੇਣਾ ॥

ਅਰਾਮ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿਃ–ਬਿਸਰਾਮ ਕਰਨਾ, ਸੁਸਤਾਉਣਾ, ਥਕੇਵਾਂ ਦੂਰ ਕਰਨਾ, ਟਿਕ ਜਾਣਾ, ਲੰਮੇ ਪੈਣਾ, ਸੌਣਾ, ਲੇਟੇ ਰਹਿਣਾ, ਵੇਹਲੇ ਰਹਿਣਾ, ਸੁਖ ਭੋਗਣਾ, ਮੌਜ ਕਰਨਾ ॥

ਅਰਾਮ ਚਾਹੁਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ–ਬਿਸਰਾਮ ਦੀ ਲੋੜ ਹੋਣੀ, ਥੱਕੇ ਹੋਏ ਹੋਣਾ, ਸੁਸਤਾਉਣ ਦੀ ਚਾਹ ਰੱਖਣੀ, ਆਲਸ ਕਰਨਾ ॥

ਅਰਾਮ ਚੌਕੀ, ਸਃ–ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦੀ ਕੁਰਸੀ ਜਿਸ ਪੁਰ ਆਦਮੀ ਅਰਾਮ ਨਾਲ ਢਾਸਣਾ ਲਾ ਕੇ ਬਹਿ ਸੱਕਦਾ ਹੈ ॥

ਅਰਾਮ ਤਲਬੀ, ਸਃ–ਸੁਖਾਲ, ਸੁਖ, ਸੌਖ, ਬੇਫ਼ਿਕਰੀ, ਸੁਸਤੀ ॥

ਅਰਾਮ ਦੇਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ–ਸੁਖੀ ਕਰਨਾ, ਦੁਖ ਹਟਾਉਣਾ, ਧੀਰਜ ਦੇਣਾ, ਤਸੱਲੀ ਦੇਣਾ, ਖ਼ਾਤਰ ਕਰਨਾ, ਰੋਗੀ ਨੂੰ ਚੰਗਾ ਕਰਨਾ ॥

ਅਰਾਮ ਨਾਲ, ਕ੍ਰਿਃ, ਵਿਃ–ਸੌਖੀ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਸੁਖਾਲਾ ਹੀ, ਸਹਿਜੇ, ਦੁਖ ਪਾਉਣ ਤੋਂ ਬਿਨਾ, ਅਮਨ ਚੈਨ ਨਾਲ ॥

ਅਰਾਮ ਪਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ–ਸੁਖੀ ਹੋਣਾ, ਬਿਸਰਾਮ ਮਿਲਣਾ, ਬਿਮਾਰੀ ਪਾਕੇ ਉੱਠਣਾ, ਚੰਗਾ ਹੋਣਾ ॥

ਅਰਾਮ ਲੈਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ–'ਅਰਾਮ ਕਰਨਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਅਰਾਟਾ, ਪੁਃ–ਰੌਲਾ, ਕਜੀਆ, ਚੀਕ ਚਿਹਾੜਾ (ਪਾਉਣਾ, ਛੇੜਨਾ) ॥

ਅਰਾਰੂਟ, ਪੁਃ–ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦਾ ਆਟਾ ਜੋ ਕਾਹੇ ਵਰਗੇ ਬੂਟਿਆਂ ਦੀ ਜੜ੍ਹ ਵਿੱਚੋਂ ਨਿਕਲਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਖਾਣ ਦੇ ਕੰਮ ਆਉਂਦਾ ਹੈ ॥

ਅਰਿੰਡ, ਸਃ–'ਹਰਿੰਡ' ਵੇਖੋ ॥

ਅਰੁਚ, ਵਿਃ–ਨਾਂ ਭਾਉਣ ਵਾਲਾ, ਨਾਂ ਸੁਖਾਉਣ ਵਾਲਾ, ਜਿਸ ਦੀ ਚਾਹ ਨਹੀਂ। ਬੇ ਸੁਆਦ, ਅਣਰੁਚ ॥

ਅਰੁਚਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ–ਨਾਂ ਭਾਉਣਾ, ਨਾਂ ਸੁਖਾਉਣਾ, ਬੇ ਸੁਆਦ ਲੱਗਣਾ ॥

ਅਰੂਜ, ਪੁਃ–ਵਾਧਾ, ਚੜ੍ਹਾਉ, ਆਦਰ, ਮਾਣ ਜਾਂ ਮਰਾਤਬਾ ਵਧਣਾ ॥

ਅਰੂਪ, ਵਿਃ–ਕੁਹਜਾ, ਭੈੜੀ ਸ਼ਕਲ ਵਾਲਾ, ਬੇ ਤੌਰ, ਕੁਢੱਬ ॥

ਅਰੂੜੀ, ਸਃ-ਰੀਂਦਕੀ ਦਾ ਢੇਰ, ਮੌਜੂੜ, ਰੋੜ੍ਹ ॥

ਅਰੇੜੀ, ਅਰੇੜੀ ਪਲੀਆਂ } ਸਃ-ਲਕੜੀ ਦੇ ਛੋਟੇ ਛੋਟੇ ਟੋਟੇ ਜੋ ਚਲਣ ਦੀ ਮਾਹਲ ਦੇ ਦੋਹਾਂ ਰੱਸਿਆਂ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਪੌੜਸਾਂਗ ਦੇ ਡੰਡਿਆਂ ਵਾਕਰ ਲੱਗੇ ਹੋਏ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਟਿੰਡਾਂ ਬੱਧੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ ॥

ਮਾਹਲ ਅਰੇੜਨਾ, ਕ੍ਰਿਃ-ਮਾਹਲ ਵਿੱਚ ਅਰੇੜੀਆਂ ਟਿਕਾਉਣੀਆਂ ॥

ਅਰੈਣ, ਸਃ-ਅਰਾਈਂ ਦੀ ਤ੍ਰੀਮਤ ॥

ਅਰੋਕ, ਵਿਃ-ਜਿਸ ਨੂੰ ਕੋਈ ਰੋਕ ਨਹੀਂ, ਖੁੱਲ੍ਹਾ ॥

ਅਰੋਗ, ਵਿਃ-ਜਿਸ ਨੂੰ ਕੋਈ ਰੋਗ ਨਹੀਂ, ਤੰਦਰੁਸਤ, ਰੰਗਾ ਭਲਾ, ਨਵਾਂ ਨਰੋਇਆ, ਤਕੜਾ ਤਾਜ਼ਾ ॥ ਪੁਃ-ਤੰਦਰੁਸਤ ਆਦਮੀ ॥

ਅਰੋਗਣ, ਸਃ-ਨਵੀਂ ਨਰੋਈ ਤ੍ਰੀਮਤ ॥

ਅਰੋਗਤਾ, ਸਃ-ਤੰਦਰੁਸਤੀ, ਰੰਗਾ ਭਲਾ ਹੋਣਾ ॥

ਅਰੋਗੀ, ਪੁਃ-ਨਵਾਂ ਨਰੋਇਆ ਮਨੁੱਖ ॥

ਅਰੋੜਾ, ਪੁਃ **ਅਰੋੜੀ,** ਸਃ } ਹਿੰਦੂਆਂ ਦੀ ਇੱਕ ਜਾਤ। ਇਸ ਜਾਤ ਦੇ ਲੋਕ ਸਭ ਤਰਾਂ ਦੇ ਕੰਮ ਕਰ ਲੈਂਦੇ ਹਨ ॥

ਅੱਲ, ਸਃ-ਇੱਕ ਭਾਜੀ ਦਾ ਨਾਉਂ, ਇਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਘੀਆ, ਕੱਦੂ। ਦੂਆ ਨਾਉਂ, ਅਸਲੀ ਨਾਉਂ ਤੋਂ ਵੱਖਰਾ ਨਾਉਂ ਜੋ ਲੋਕਾਂ ਵਿੱਚ ਮਸ਼ਹੂਰ ਹੋ ਜਾਏ ਭਾਵੇਂ ਚੰਗਾ ਭਾਵੇਂ ਮੰਦਾ ਹੋਵੇ ॥ (ਅੱਲ ਪੈਣੀ ਜਾਂ ਪੈ ਜਾਣੀ)

ਅੱਲ ਪੱਲ, ਪੁਃ-ਛੋਟੀਆਂ ਮੋਟੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ, ਖਣੌਲੇ, ਤੁੱਛ ਵਸਤਾਂ ॥

ਅਲਸਾਨਾ, ਵਿਃ-ਨੀਂਦਰ ਵਿੱਚ, ਉਂਘਲਾਉਂਦਾ, ਸੁਸਤ, ਢਿੱਲਾ, ਆਲਸ ਦਾ ਮਾਰਿਆ ਹੋਇਆ ॥

ਕ੍ਰਿਃ-ਢਿੱਲਾ ਹੋ ਜਾਣਾ, ਸੁਸਤ ਪੈ ਜਾਣਾ ॥

ਅਲਸਾਨੇ ਨੈਣ, ਪੁਃ-ਉਂਘਲਾਉਂਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ, ਮਸਤ ਅੱਖੀਆਂ ॥

ਅਲਸੀ, ਸਃ-ਇੱਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਬੂਟਾ ਜਿਸ ਦਾ ਕੱਪੜਾ ਬਣਦਾ ਹੈ। ਸਣ, ਸਣ ਦਾ ਬੀ ॥

ਅਲਸੇਟ, ਸਃ-ਫਰੇਬ, ਹੀਲਾ, ਬਣਾਉਟ, ਧੋਖਾ, ਛਲ, ਬਹਾਨਾ, ਪਖੰਡ, ਨਾ ਵਾਜਬ ਪਿਆਰ (ਲੇਖੇ ਵਿਚ) ਗੜ ਬੜ ਜਾਂ ਫ਼ਰਕ ॥

ਅਲਸੇਟਣ, ਸਃ-ਫ਼ਰੇਬਣ, ਛਲ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਤੀਵੀਂ ॥

ਅਲਸੇਟੀ, ਪੁਃ—ਫਰੇਬੀ, ਛਲੀਆ ਮਨੁੱਖ ॥

ਅੱਲਹੜ, ਅੱਲ੍ਹੜ } ਵਿਃ—ਅਵਾਣਾ, ਅਣ ਸਿਖ, ਜਿਸਨੂੰ ਕੰਮ ਦਾ ਢੰਗ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦਾ, ਸਿੱਧਾ, ਨਵਾਕਬ, ਉਹ ਪਸ਼ੂ ਜੋ ਅਜੇ ਕਾਰੇ ਨਹੀਂ ਲੱਗਾ (ਵਛੇਰਾ ਆਦਿਕ) ॥

ਅਲ੍ਹੜ ਹਸਾਬ, ਪੁਃ—ਚਲਦਾ ਲੇਖਾ (ਜੇਹੜਾ ਮੁੱਕਾ ਨਹੀਂ) ॥

ਅਲ੍ਹੜ ਹਸਾਬ ਦੇਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਕੁਝ ਰਕਮਾਂ ਅਗਾਊ ਦੇਨਾ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਲੇਖਾ ਮਗਰੋਂ ਹੋਵੇਗਾ, ਲੇਖੇ ਬਾਬਤ ਰਕਮਾਂ ਅਦਾ ਕਰਨਾ ॥

ਅਲਕ, ਸਃ—ਜ਼ੁਲਫ਼, ਕੁੰਡਲਾਂ ਵਾਲੇ ਵਾਲ ॥ ਪੁਃ—ਸਾਨ੍ਹ ਦਾ ਬੱਚਾ ਜਿਸਨੂੰ ਅਜੇ ਕਾਰੇ ਨਹੀਂ ਲਾਇਆ ॥

ਅਲਕਸ, ਸਃ—ਆਲਸ, ਸੁਸਤੀ ॥

ਅਲਕਸਣ, ਸਃ—ਆਲਸਣ, ਸੁਸਤ ਤੀਵੀਂ ॥

ਅਲਕਸੀ, ਅਲਕਸੀਆ } ਪੁਃ—ਆਲਸੀ, ਸੁਸਤ, ਢਿਲਾ, ਦੇਰਲਾ ਨਿਕੰਮਾ ਆਦਮੀ ॥

ਅਲਕਤ, ਸ਼ਃ—ਘਬਰਾਊ, ਥੋੜੀ ਥੋੜੀ ਬੇ ਚੈਨੀ ॥

ਅਲੰਕਾਰ, ਪੁਃ—ਸਿੰਗਾਰ, ਗਹਿਣਾ, ਸਜਾਉਟ, ਅਵਾਜ਼, ਰਾਗ ਦੀ ਸੁਰ, ਇੱਕ ਵਿਦਯਾ ਜਿਸ ਵਿਚ ਬਾਣੀ ਦੇ ਗੁਣਾ ਔਗੁਣਾਂ ਦਾ ਬਿਆਨ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ॥

ਅਲੰਕਾਰ ਭਰਨੀ, ਕ੍ਰਿਃ—ਅਵਾਜ ਕੱਢਣੀ, ਵਜਾਣਾ ॥

ਅਲਕੋਹਲ, ਸ਼ਃ—ਤੇਜ਼ ਅਤੇ ਖਾਲਸ ਸ਼ਰਾਬ, ਸ਼ਰਾਬ ਦਾ ਸਤ ॥

ਅਲੱਖ, ਵਿਃ—ਜੋ ਲਖਿਆ ਨ ਜਾਏ, ਅਣਡਿੱਠ, ਨਾ ਮਲੂਮ ਹੋਣ ਵਾਲਾ ॥
ਪੁਃ—ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦਾ ਇਕ ਨਾਉਂ ॥

ਅਲੱਖ ਜਗਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—"ਅਲੱਖ ਜਾਗੇ" ਉੱਚੀ ਅਵਾਜ ਨਾਲ ਕਹਿਣਾ, ਪਰਮੇਸ਼੍ਰ ਦਾ ਨਾਉਂ ਲੈ ਕੇ ਭਿੱਛਿਆ ਮੰਗਣਾ ॥

ਅਲੱਖ ਜਾਗੇ, ਜੋਗੀਆਂ ਦਾ ਬੋਲ ਜਿਸ ਦਾ ਅਰਥ ਇਹ ਹੈ ਕਿ 'ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਦੀ ਜੋਤ ਪਰਗਟ ਹੋਵੇ' ॥

ਅਲਖ ਲਹਿ (ਲਥ) ਜਾਣੀ, ਕ੍ਰਿਃ—ਨਾਸ ਹੋ ਜਾਣਾ ॥

ਅਲਖ ਮਿਟਾ (ਮੁਕਾ ਜਾਂ ਲਾਹ) ਦੇਣੀ, ਕ੍ਰਿਃ—ਬਿਲਕੁਲ ਨਾਸ ਕਰ ਦੇਣਾ ॥

ਅਲੱਗ, ਵਿਃ—ਵੱਖ, ਅੱਡ, ਨਿਆਰਾ, ਜੁਦਾ ॥

ਅਲਗਰਜ, ਵਿਃ—ਗਾਫ਼ਲ, ਬੇ ਪਰਵਾਹ, ਮਤਲਬੀ ॥

ਅਲਗਰਜ਼ੀ, ਵਿਃ—ਆਪਣਾ ਮਤਲਬ ਕੱਢਣ ਵਾਲਾ ॥
ਸ਼ਃ—ਬੇ ਪਰਵਾਹੀ, ਆਪ ਸੁਆਰਥ, ਗ਼ਫ਼ਲਤ ॥

ਅਲੱਜ, ਵਿਃ—ਨਿਲੱਜ, ਬੇਸ਼ਰਮ, ਬੇ ਹਯਾ ॥

ਅਲਜਬਰਾ, ਪੁਃ—ਇੱਕ ਆਮ ਹਿਸਾਬ ਦੀ ਵਿਦਯਾ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਅੱਖਰਾਂ ਨਾਲ ਲੇਖਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਬੀਜ ਗਣਿਤ ॥

ਅਲਝਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—'ਉਲਝਣਾ' ਵੇਖ ॥

ਅਲਝਾਉ, ਪੁਃ—'ਉਲਝਾਉ' ਵੇਖੋ ॥

ਅਲਝਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—'ਉਲਝਾਉਣਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਅਲਝਾਊ, ਵਿਃ—'ਉਲਝਾਊ' ਵੇਖੋ ॥

ਅੱਲਣ, ਪੁਃ—ਰਿਝਦੇ ਸਾਗ ਵਿਚ ਜੋ ਆਟਾ ਜਾਂ ਦਾਲ ਪਾਈ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ॥

ਅਲਤਾ, ਪੁਃ—ਲਾਲ ਜਾਂ ਪੀਲਾ ਧੂੜਾ ਜੋ ਹਿੰਦੂ ਹੋਲੀਆਂ ਵਿੱਚ ਇਕ ਦੂਏ ਉੱਤੇ ਪਾਉਂਦੇ ਹਨ ॥

ਅਲੱਥ, ਵਿਃ—ਖੋਟੇ ਕੰਮ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ॥

ਅਲੱਥ ਪੁਣਾ, ਪੁਃ—ਖੋਟਾ ਕੰਮ ॥

ਅਲਪ, ਵਿਃ—ਥੋੜਾ, ਛੋਟਾ, ਤੁੱਛ, ਨਕਾਰਾ, ਨਿੱਕਾ ਕਮਜ਼ੋਰ ॥

ਅਲਪ ਹਾਰ, ਪੁਃ—ਥੋੜਾ ਖਾਣਾ, ਸੰਜਮ ॥

ਅਲਪ ਹਾਰੀ, ਵਿਃ-ਯਾ ਪੁਃ-ਥੋੜਾ ਖਾਣ ਵਾਲਾ, ਮਰਜਾਦਾ ਦਾ ਭੋਜਨ ਪਾਉਣ ਵਾਲਾ, ਸੰਜਮੀ ॥

ਅਲਪ ਸਕਤਿ
ਅਲਪ ਬਲ } ਵਿਃ-ਥੋੜੇ ਬਲ ਵਾਲਾ, ਕਮਜ਼ੋਰ ॥

ਅਲਪ ਬੁੱਧਿ, ਵਿਃ-ਥੋੜੀ ਅਕਲ ਵਾਲਾ, ਮੂਰਖ ਬੇ ਸਮਝ, ਅਣ ਜਾਣ ॥

ਅਲਪੱਗ, ਥੋੜਾ ਜਾਨਣ ਵਾਲਾ, ਅਗਿਆਨੀ ॥
ਪੁਃ—ਥੋੜੇ ਇਲਮ ਵਾਲਾ ਆਦਮੀ ॥

ਅਲਫ, ਪੁਃ—ਫਾਰਸੀ ਦਾ ਪਹਿਲਾ ਅੱਖਰ, ਰੱਬ ਦਾ ਨਾਉਂ (ਇੱਕੋ ਅਲਫ ਤੇਰੇ ਦਰ-ਕਾਰ)॥

ਅਲਫ ਨੰਗਾ (ਨੰਗੀ), ਵਿਃ ਬਿਲਕੁਲ ਨੰਗਾ (ਨੰਗੀ)।

ਅਲਫੋਂ ਬੇ ਨ ਕਹਿਣੀ, ਕ੍ਰਿਃ—ਬਿਲਕੁਲ ਚੁਪ ਕਰ ਰਹਿਣਾ॥

ਅਲਬੇਲ
ਅਲਬੇਲਾ } ਪੁਃ—ਬਾਂਕਾ, ਛੈਲ ਛਬੀਲਾ॥ ਵਿਃ—ਭੋਲਾ ਸਿੱਧਾ, ਅੱਲ੍ਹੜ॥

ਅਲਬੇਲੀ, ਸਃ—ਭੋਲੀ, ਸਿੱਧੀ, ਅਣਜਾਣ॥

ਅੱਲਮ ਗੱਲਮ, ਪੁਃ—ਗੱਪ ਸ਼ੱਪ, ਬਿਅਰਥ ਗੱਲਾਂ, ਜਾਂ ਵਿਹਾਰ, ਹੋਛਾ ਪੁਣਾ, ਸ਼ੈਤਾਂ ਸ਼ੇਖ਼ਚਲੀਆਂ, ਗੁਮਾਨ, ਝੂਠਾ ਬਹਾਨਾ॥

ਅੱਲਮ ਗੱਲਮ ਬਕਣਾ, ਬਿਨਾਂ ਸੋਚੇ ਸਮਝੇ ਜੋ ਮੂੰਹ ਆਵੇ ਬਕਣਾ, ਬਕਵਾਦ ਕਰਨਾ॥

ਅਲਮਾਰੀ, ਸਃ—ਇਕ ਤਰਾਂ ਦਾ ਸੰਦੂਕ ਜਿਸ ਦੇ ਅੱਗੇ ਤਾਕ ਲਗੇ ਹੋਏ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਵਿਚ ਰਖਣੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿਚ ਕਿਤਾਬਾਂ ਕਪੜੇ ਆਦਿਕ ਰਖੀਦੇ ਹਨ॥

ਅਲਮੋਨੀਅਮ, ਪੁਃ—ਇਕ ਹਲਕੀ ਚਿੱਟੀ ਧਾਤ॥

ਅੱਲੜ ਪੱਲੜ
ਅੱਲੜ ਪਿੱਲੜ } ਪੁਃ—'ਅਲ ਪੱਲ' ਵੇਖੋ (ਅੱਲ ਦੇ ਹੇਠ)॥

ਅੱਲਾ, ਵਿਃ—ਕੱਚਾ ਅਤੇ ਮੁਲੈਮ (ਫਲ), ਕੱਚਾ ਭੁਜਾ (ਅਨਾਜ), ਜਿਸ ਜ਼ਖ਼ਮ ਜਾਂ ਘਾਉ ਨੂੰ ਅਜੇ ਚੰਗੀ ਤਰਾਂ ਅੰਗੂਰ ਨਹੀਂ ਆਇਆ॥

ਅੱਲਾ
ਅੱਲਾਹ } ਪੁਃ—ਖ਼ੁਦਾ, ਰੱਬ, ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ, ਪਰਮਾਤਮਾ॥

ਅੱਲਾਹ! ਅੱਲਾਹ! ਹਰਾਨੀ ਅਤੇ ਖ਼ੁਸ਼ੀ ਦੱਸਣ ਵਾਲੇ ਸ਼ਬਦ॥

ਅੱਲਾ ਹੁ ਅਕਬਰ, ਰੱਬ ਵਡਾ ਹੈ। ਇਹ ਸ਼ਬਦ ਮੁਸਲਮਾਨ ਨਮਾਜ਼ ਵਿਚ ਪੜ੍ਹਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਕਿਸੇ ਜਨੌਰ ਨੂੰ ਹਲਾਲ ਕਰਨ ਲਗਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਆਖਦੇ ਹਨ॥

ਇਨਾਂ ਸ਼ਬਦਾਂ ਤੋਂ ਹਰਾਨੀ, ਜਾਂ ਸਬਰ ਸ਼ੁਕਰ ਆਦਿਕ ਭੀ ਪਰਗਟ ਹੁੰਦੇ ਹਨ॥

ਅੱਲਾ ਬੇਲੀ, ਰੱਬ ਰਾਖਾ ਹਵੇ, ਵਿਦਿਆ ਹੋਣ ਵੇਲੇ ਬੋਲਦੇ ਹਨ॥

ਅੱਲਾ ਵਾਲੀ—'ਅੱਲਾ ਬੇਲੀ' ਵੇਖੋ॥

ਅੱਲਾ ਵਾਲੇ, ਪੁਃ—ਈਸ਼ੁਰ ਦੇ ਭਗਤ, ਪ੍ਰੇਮੀ॥

ਅਲਾਇਸ਼
ਅਲਾਸ਼ } ਸਃ—ਪਾਕ, ਗੰਦ, ਮੈਲ, ਪਲੀਤੀ॥

ਅਲਾਹਣੀ
ਅਲਾਹੁਣ
ਅਲਾਹੁਣੀ } ਸਃ—ਮੁਰਦੇ ਦੇ ਸਿਆਪੇ ਵਿਚ ਜੋ ਟੱਪਾ ਬੋਲਕੇ ਤੀਵੀਆਂ ਪਿਟਦੀਆਂ ਹਨ। ਪਹਲੇ ਨਾਇਣ ਜਾਂ ਮਿਰਾਸਣ ਅਲਾਹੁਣੀ ਦੇਂਦੀ ਅਰਥਾਤ ਬੋਲਦੀ ਹੈ ਮਗਰੋਂ ਬਾਕੀ ਤ੍ਰੀਮਤਾਂ ਅਲਾਹੁਣੀ ਲੈਂਦੀਆਂ ਅਰਥਾਤ ਓਹੀ ਕਹਿੰਦੀਆਂ ਹਨ॥

ਅਲਾਹੀ, ਪੁਃ—ਰੱਬ, ਖੁਦਾ, ਅੱਲਾ, ਪਰਮੇਸ਼ਰ॥

ਅਲਾਹੀ ਤੋਬਾ, ਅਵਃ—ਬਖਸ਼ੀਂ, ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਵਾਹਿਗੁਰੂ, ਸ਼ਿਬ ਸ਼ਿਬ॥

ਅਲਾਕਾ, ਪੁਃ—ਮੋਹ, ਆਸਰਾ, ਸਰਬੰਧ, ਸਾਕ, ਸਾਂਝ, ਵਾਸਤਾ, ਨਿਸਬਤ, ਕੰਮ, ਪਤਾ, ਮੇਲ, ਮੁਲਖ ਦਾ ਹਿੱਸਾ, ਸੂਬਾ, ਜ਼ਿਲਾ, ਮੌਲਗੁਜ਼ਾਰ, ਤੱਲਕਾ, ਵਿਹਾਰ॥

ਅਲਾਕਾ ਦਾਰੀ, ਸਃ—'ਅਲਾਕੇ ਦਾਰੀ' ਵੇਖੋ॥

ਅਲਾਕਾ ਰੱਖਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—(ਕਿਸੇ ਨਾਲ) ਸਾਂਝ ਹੋਣੀ, (ਕਿਸ ਦੇ) ਆਸਰੇ ਹੋਣਾ, (ਕਿਸੇ ਨਾਲ) ਸਰਬੰਧ ਹੋਣਾ, ਵਾਸਤਾ ਹੋਣਾ, ਵਾਹ ਪੈਣਾ॥

ਅਲਾਕੇ ਦਾਰ, ਪੁ:-ਉਹ ਆਦਮੀ ਜੋ ਪਿੰਡ ਦਾ ਮਸੂਲ ਉਗਰਾਹ ਕੇ ਦੇਣ ਦਾ ਜ਼ੁੰਮਾ ਲੈਂਦਾ ਹੈ॥

ਅਲਾਕੇ ਦਾਰੀ, ਸ:-ਅਲਾਕੇ ਦਾਰ ਦਾ ਕੰਮ, ਪਿੰਡ ਦਾ ਮਸੂਲ ਉਗਰਾਹ ਕੇ ਦੇਣ ਦਾ ਜ਼ੁੰਮਾ ਲੈਣਾ॥

ਅਲਾਕੇ ਵਿੱਚ, ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:-ਆਪਣੇ ਅਖਤਿਆਰ ਦੀ ਹੱਦ ਦੇ ਅੰਦਰ॥

ਅਲਾਜ, ਪੁ:-ਰੋਗ ਦੂਰ ਹੋਣਾ, ਬੀਮਾਰ ਦਾ ਚੰਗਾ ਹੋ ਜਾਣਾ, ਦੁਆ ਦਾਰੂ, ਔਖਧ, ਉਪਾਉ, ਸਜ਼ਾ॥

ਅਲਾਜ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਰੋਗੀ ਨੂੰ ਚੰਗਾ ਕਰਨ ਦਾ ਜਤਨ ਕਰਨਾ, ਰੋਗ ਦੂਰ ਕਰਨਾ, (ਅਪਰਾਧੀ ਨੂੰ) ਸਿੱਧਾ ਕਰਨਾ, ਸਜ਼ਾ ਦੇਣੀ॥

ਅਲਾਪ, ਪੁ:-ਗਾਉਣ ਲੱਗਿਆਂ ਸੁਰ ਠੀਕ ਕਰਨੀ, ਰਾਗ ਦਾ ਮੱਢ, ਗਾਉਣ ਤੋਂ ਪੈਹਲਾਂ ਅਨੇਕ ਸੁਰਾਂ ਕੱਢਣੀਆਂ। ਮੇਲ ਗੇਲ, ਗੱਲ ਬਾਤ, ਸੰਗਤ॥

ਅਲਾਪਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਰਾਗ ਦਾ ਮੁੱਢ ਬੰਨ੍ਹਣਾ, ਸੁਰ ਠੀਕ ਕਰਨੀ, ਗਾਉਣਾ॥

ਅਲਾਂਬਾ, ਪੁ:-ਭਾਂਬੜ, ਲਾਟ, ਚਮਕਾਰਾ॥

ਅਲਾਰਮ, ਪੁ:-ਸੁੱਤੇ ਨੂੰ ਜਗਾਉਣ ਲਈ ਜੋ ਅਵਾਜ਼ ਘੜੀ ਵਿੱਚੋਂ ਨਿਕਲਦੀ ਹੈ॥

ਅਲੀ, ਪੁ:-ਮਹੰਮਦ ਸਾਹਬ ਦੇ ਜੁਆਈ ਦਾ ਨਾਉਂ॥

ਅਲੀ ਅਲੀ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਐਵੇਂ ਕਹਿੰਦੇ ਰਹਿਣਾ ਕਿ ਸਾਡੇ ਪਾਸ ਕੁਝ ਨਹੀਂ, ਝੂਰਨਾ, ਚੀਕਦੇ ਰਹਿਣਾ॥

ਅਲੀਸ, ਸ:-ਇੱਕ ਰੁੱਖ ਦਾ ਨਾਉਂ, ਅੰਬਲ ਤਾਸ॥

ਅਲੀਸ ਦੀ ਫਲੀ, ਸ:-ਅੰਬਲਤਾਸ ਦਾ ਫਲ॥

ਅਲੂਆਂ, ਵਿ:-ਜਿਸ ਨੂੰ ਮੁੱਛਾਂ ਦਾੜ੍ਹੀ ਨਹੀਂ ਆਈ॥

ਅਲੂਆਂ ਮੁੰਡਾ, ਪੁ:-ਅਣ ਦਾੜ੍ਹੀਆ ਲੜਕਾ॥

ਅਲੂਚਾ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਗੋਲ ਨਿੱਕਾ ਜਿਹਾ ਫਲ ਜਿਸ ਦੇ ਅੰਦਰ ਗਿਟਕ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਉੱਪਰ ਪਤਲਾ ਛਿੱਲੜ ਅਤੇ ਵਿੱਚੋਂ ਖੱਟਾ ਜਾਂ ਮਿੱਠਾ ਗੁੱਦਾ ਨਿਕਲਦਾ ਹੈ॥

ਅਲੂਣਾ, ਪੁ:
ਅਲੂਣੀ, ਸ: } ਵਿ:—ਜਿਸ ਵਿਚ ਲੂਣ ਨਹੀਂ ਫਿੱਕਾ, ਬੇ ਸੁਆਦ॥

ਅਲੂਣੀ ਸਿਲ ਚੱਟਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਬੇ ਸੁਆਦਾ, ਅਤੇ ਕਠਨ ਕੰਮ ਕਰਨਾ, ਜਿੱਥੋਂ ਕੋਈ ਚੀਜ਼ ਨਹੀਂ ਮਿਲ ਸਕਦੀ ਉੱਥੋਂ ਉਹ ਲੈਣ ਦਾ ਜਤਨ ਕਰਨਾ॥

ਅਲੇਲ, ਪੁ:-ਉਹ ਵਛੇਰਾ ਜਿਸ ਦੀ ਸੁਆਰੀ ਅਜੇ ਕਿਸੇ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ॥
ਵਿ:—ਅੱਲ੍ਹੜ (ਜਿਹਾ ਕਿ ਘੋੜਾ)॥

ਅੱਲੋ, ਸ:—ਸਰੀਰ ਵਿਚ ਜੋ ਬੇਚੈਨੀ ਜੇਹੀ ਮਲੂਮ ਹੋਵੇ। ਪੀੜ, ਉਕਸਾਹਟ॥

ਅੱਲੋਕਾਰ, ਸ:—ਅਣੋਖੀ ਅਤੇ ਭੈੜੀ ਗੱਲ ਉਸ਼ਟੰਡ, ਉਪਦਰ॥

ਅਲੋਪ, ਵਿ:—ਨਾ ਦਿੱਸਣ ਵਾਲਾ, ਛੁਪਿਆ ਹੋਇਆ, ਗੁੰਮ, ਗ਼ੈਬ, ਮਿਟਿਆ ਹੋਇਆ, ਨੱਠਿਆ ਹੋਇਆ, ਨਸ਼ਟ ਹੋਇਆ ਹੋਇਆ, ਗੁਪਤ॥

ਅਲੋਪ ਹੋ ਜਾਣਾ, ਅਲੋਪ ਹੋਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਛੱਪ ਜਾਣਾ, ਨਾ ਦਿਸਣਾ, ਗੁੰਮ ਹੋ ਜਾਣਾ, ਗੈਬ ਹੋ ਜਾਣਾ, ਨਾਂ ਰਹਿਣਾ, ਨਸ਼ਟ ਹੋ ਜਾਣਾ ॥

ਅਵੱਸ, ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—ਜ਼ਰੂਰ, ਸਚ ਮੁਚ ॥

ਅਵਸਥਾ, ਸ:—ਦਸ਼ਾ, ਹਾਲ, ਉਮਰ ॥

ਅਵਗਤ, ਵਿ:—ਅਗਮ, ਅਗੋਚਰ, ਸਰਬ ਬਿਆਪੀ ॥

ਅਵਗਨ, ਅਵੱਗਿਆ, ਸ:—ਘਿਣ, ਬੇ ਪਰਵਾਹੀ, ਪਾਪ, ਕਸੂਰ, ਅਪਰਾਧ, ਆਖੇ ਨਾ ਲਗਣਾ ॥

ਅਵੱਤਾ, ਪੁ:—ਉਲਟੀ ਸਮਝ ਵਾਲਾ, ਕੱਬਾ ਮਨੁਖ, ਉਹ ਗੱਲ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਜੋ ਦੂਜਿਆਂ ਨੂੰ ਨਾ ਭਾਵੇ ॥

ਅਵਤਾਰ, 'ਅਉਤਾਰ' ਵੇਖੋ ॥

ਅਵਤਾਰੀ, 'ਅਉਤਾਰੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਅਵੱਤੀ, ਸ:—ਕੱਬੀ, ਉਲਟਾ ਕੰਮ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਤ੍ਰੀਮਤ ॥

ਅਵਧ, ਅਵਧੀ, ਸ:—ਇਕਰਾਰ, ਸ਼ਰਤ, ਹੱਦ, ਮੁਹਲੱਤ, ਵਧੀਕੀ ॥

ਅਵਧੂਤ, 'ਅਧੂਤ' ਵੇਖੋ ॥

ਅਵਧੂਤਣੀ, 'ਅਧੂਤਣੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਅਵੱਲੜਾ ਸ:, **ਅਵੱਲੜੀ** ਪੁ:, **ਅਵੱਲਾ** ਸ:, **ਅਵੱਲੀ** ਸ:, ਵਿ:—ਉਲਟਾ, ਕੱਬਾ, ਝੱਲਾ, ਅਵੱਤਾ : ਉਲਟੀ, ਕੱਬੀ, ਅਵੱਤੀ ॥

ਅਵਾਈ, ਸ:—ਉਡਦੀ ਖਬਰ, ਅਫ਼ਵਾਹ, ਰਪੋਟ, ਕਿਸੇ ਦੇ ਆਉਣ ਦੀ ਖ਼ਬਰ ॥

ਅਵਾਜ਼, ਸ:—ਸ਼ਬਦ, ਬੋਲ, ਹਾਕ, ਹੱਕਲ, ਧਮਕ, ਗੂੰਜ, ਮਸ਼ਹੂਰੀ, ਕਨਸੋ, ਪਦ ॥

ਅਵਾਜ਼ ਭਾਰੀ, ਸ:—ਸੰਘ ਬੈਠਣ ਨਾਲ ਜੋ ਅਵਾਜ਼ ਮੱਧਮ ਪੈ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਜਾਂ ਮੋਟੀ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ॥

ਅਵਾਜ਼ ਆਉਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਅਵਾਜ਼ ਸੁਣ ਸੱਕਣਾ, ਅਵਾਜ਼ ਕੰਨੀਂ ਪੈਣੀ ॥

ਅਵਾਜ਼ਕੱਢਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਬੋਲਣਾ, ਚੀਕਣਾ, ਕੂਕਣਾ ॥

ਅਵਾਜ਼ ਦੇਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਹਾਕ ਮਾਰਨਾ, ਉੱਤਰ ਦੇਣਾ, ਕੂਕਣਾ, ਸਾਹਬ ਸਲਾਮਤ ਕਰਨਾ ॥

ਕੰਨ ਵਿੱਚ (ਕੰਨੀਂ) ਅਵਾਜ਼ ਪੈਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਸੁਣ ਲੈਣਾ, ਕਨਸੋ ਪੈਣੀ, ਭਿਣਕ ਪੈ ਜਾਣੀ, ਅਚਾਨਚੱਕ ਸੁਣਨਾ ॥

ਅਵਾਜ਼ ਬੈਠਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਰੋਗ਼ ਨਾਲ ਜਾਂ ਬਹੁਤ ਗਾਉਣ ਕਰਕੇ ਸੰਘ ਬੈਠ ਜਾਣਾ, ਬੋਲ ਨਾਂ ਸੱਕਣਾ ॥

ਅਵਾਜ਼ ਭਾਰੀ ਹੋਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਸੰਘ ਬੈਠਣਾ ॥

ਅਵਾਜ਼ ਮਾਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਉੱਚੀ ਉੱਚੀ ਬੁਲਾਉਣਾ ॥

ਅਵਾਜ਼ ਲਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਹੋਕ ਲਾਉਣਾ ॥

ਅਵਾਜ਼ ਲੈਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਦਾ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਕਰਨ ਵੇਲੇ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਕਾਰਜ ਦ ਅਰੰਭ ਵਿਚ ਪਹਲੇ ਪਹਿਲ ਜੋ ਸ਼ਬਦ ਆ ਜਾਏ ਉਸ ਦਾ ਪਾਠ ਕਰਨਾ ॥

ਅਵਾਦ—'ਅਬਾਦ' ਵੇਖੋ ॥

ਅਵਾਨ, ਪੁ:—ਮੁਸਲਮਾਨਾਂ ਦੀ ਇਕ ਜ਼ਾਤ, ਇਕ ਤਰਾਂ ਦੇ ਜੌਂਦ ॥

ਅਵਾਰਾ, ਅਵਾਰਾ ਗਰਦ, ਵਿ:—ਐਵੇਂ, ਇੱਧਰ ਉੱਧਰ ਫਿਰਨ ਵਾਲਾ, ਬਦਮਾਸ਼, ਲੁੱਚਾ (ਅਵਾਰਾ ਹੋਣਾ, ਫਿਰਨਾ) ॥

ਅਵਾਰਾ ਗਰਦੀ, ਸ:—ਅਵਾਰਾ ਫਿਰਨ ਦੀ ਵਾਦੀ ॥

ਅਵਿਗੁਣ,—'ਔਗਣ' ਵੇਖੋ ॥

ਅਵਿਚਾਰ, ਸ਼—ਵਿਚਾਰ ਜਾਂ ਸੋਚ ਸਮਝ ਨਾ ਹੋਣੀ, ਬੇਸਮਝੀ ॥

ਅਵਿਚਾਰਣ, ਸ਼—ਬੇਸਮਝ ਤੀਮਤ ॥

ਅਵਿਚਾਰੀ, ਪੁ਼—ਬੇ ਸਮਝ ਮਰਦ ॥

ਅਵਿਦ੍ਯਾ, ਅਵਿੱਦਿਆ ਸ਼—ਅਗਿਆਨ, ਧਰਮ ਨੂੰ ਨਾ ਜਾਣਨਾ, ਮੂਰਖਤਾਈ, ਵਿੱਦਿਆ ਨਾ ਹੋਣੀ ॥

ਅਵਿਨਾਸ, ਪੁ਼—ਨਾਸ ਨ ਹੋਣਾ, ਸਲਾਮਤੀ, ਅਮਨ, ਬਚਾਉ ॥

ਅਵਿਨਾਸੀ, ਵਿ਼—ਨਾਸ ਨਾ ਹੋਣ ਵਾਲਾ, ਅਮਰ, ਨਿੱਤ ਰਹਿਣ ਵਾਲਾ ॥

ਅਵਿਰਥਾ, ਕ੍ਰਿ਼ ਵਿ਼—ਬੇਅਰਥ, ਐਵੇਂ ਹੀ ॥

ਅਵਿਰੋਧ, ਪੁ਼—ਵਿਰੋਧ ਨਾ ਹੋਣਾ, ਮੇਲ, ਸੁਲਹ ॥

ਅਵਿਰੋਧਣ, ਸ਼—ਜਿਸ ਤ੍ਰੀਮਤ ਵਿਚ ਵਿਰੋਧ ਨਹੀਂ, ਸਾਲਸੀ ਰੱਖਣ ਵਾਲੀ ਇਸਤ੍ਰੀ ॥

ਅਵਿਰੋਧੀ, ਪੁ਼—ਜਿਸ ਮਰਦ ਵਿਚ ਵਿਰੋਧ ਨਹੀਂ, ਵੈਰ ਨਾ ਰੱਖਣ ਵਾਲਾ ਪੁਰਖ, ਸੱਜਣ ॥

ਅਵੇਸਲਾ, ਪੁ਼, **ਅਵੇਸਲੀ,** ਸ਼ ਵਿ਼ ਮਦਲਾ (ਲੀ), ਬੇ ਪਰਵਾਹ, ਗਾਫਲ, ਅਣਚਿੰਤ ॥

ਅਵੇਰ, ਸ਼, **ਅਵੇਰਾ,** ਪੁ਼ ਦੇਰ, ਢੇਰ, ਡੇਰੀ, ਢਿੱਲ, ਚਿਰਕ (ਹੋਣੀ, ਹੋ ਜਾਣੀ, ਕਰਨੀ ਕਰਾਉਣੀ) ॥

ਅਵੇਰੇ, ਕ੍ਰਿ਼ ਵਿ਼—ਦੇਰ ਕਰਕੇ, ਚਿਰ ਲਾਕੇ, ਕੁਵੇਲੇ, ਵੇਲੇ ਸਿਰ ਨਾਂ, ਸਮਾ ਬਿਤਾਕੇ ॥

ਅਵੈੜਾ, ਪੁ਼—ਅਵੱਤਾ, ਕੱਬਾ, ਉਲਟੀ ਸਮਝ ਵਾਲਾ ॥

ਅਵੈੜੀ, ਸ਼—ਅਵੱਤੀ, ਕੱਬੀ, ਉਲਟੀ ਸਮਝ ਵਾਲੀ ॥

ਅੜ, ਸ਼—ਰੋਕ, ਬੰਧੇਜ, ਅਟਕਾ, ਖਿਘਲ, ਵਿਰੁੱਧਤਾ, ਹਠ, ਜ਼ਿਦ ॥

(ਅੜ ਹੋ ਜਾਣੀ ਜਾਂ ਬੈਠ ਜਾਣੀ ਅਤੇ ਅੜ ਵਸ) ॥

ਅੜਕ ਮੜਕ, ਸ਼—ਬਾਂਕਪੁਣਾ, ਨਖ਼ਰਾ, ਅਟਕ ਮਟਕ ॥

ਅੜਦ ਬਜ਼ਾਰ, ਪੁ਼—ਸਧਾਰਣ ਮੰਡੀ, ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਬਜ਼ਾਰ ॥

ਅੜਦਲ, ਸ਼—ਨੌਕਰ ਜਾਂ ਚਪੜਾਸੀ ਦਾ ਕੰਮ, ਕਿਸੇ ਰਈਸ ਜਾਂ ਸਰਦਾਰ ਦੀ ਹਾਜ਼ਰੀ ਵਿਚ ਰਹਿਣਾ ॥

ਅੜਦਲੀ ਪੁ਼—ਅਜੇਹਾ ਚਪੜਾਸੀ ਜੋ ਕਿਸੇ ਅਫਸਰ ਜਾਂ ਸਰਦਾਰ ਦੀ ਹਾਜ਼ਰੀ ਵਿਚ ਲਗਾਤਾਰ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਸੁਨੇਹੇ ਪੁਚਾਉਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਚਿੱਠੀਆਂ ਅਰ ਹੁਕਮ ਲੈ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ॥ ਅਜੇਹਾ ਨੌਕਰ ਜੋ ਆਪਣੇ ਮਾਲਕ ਦੀ ਸਵਾਰੀ ਅੱਗੇ ਦੌੜਦਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ॥

ਅੜਨਾ, ਕ੍ਰਿ਼—ਰੁਕਣਾ, ਜ਼ਿਦ ਕਰ ਬੈਠਣੀ, ਹਠ ਕਰਨਾ, ਵਿਰੁੱ ਹਿਣਾ, ਖਿਘਲ ਪਾਉਣਾ ॥

ਅੜਬ, ਵਿ਼—ਕੱਬਾ, ਅਵੱਲਾ, ਅਹਮਕ, ਜ਼ਿਦੀ ॥

ਪੁ਼—ਮੂਰਖਤਾਈ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਕਰਨ ਵਾਲਾ, ਅਹਮਕ, ਅਨਾੜੀ ਆਦਮੀ ॥

ਅੜਬੰਗਾ, ਅੜਬਿੰਗਾ ਵਿ਼—ਕੱਬਾ, ਵਿੰਗਾ, ਟੇਢਾ, ਉੱਚਾ ਨੀਵਾਂ, ਅਵੱਲੀ ਤਰਾਂ ਤੁਰਨ ਵਾਲਾ, ਅਧਰਮੀ, ਬਦਨੀਤਾ ॥

ਅੜਭ, ਵਿ਼—'ਅੜਬ' ਵੇਖੋ ॥

ਅੜਭਪੁਣਾ, ਪੁ਼—ਅੜਬਾਂ ਦਾ ਕੰਮ, ਕੱਬ, ਉਲਟੀ ਸਮਝ, ਹਠ ॥

ਅੜਯਲ, ਵਿ਼—'ਅੜੀਅਲ' ਵੇਖੋ ॥

ਅੜਾਉ, ਪੁ:—ਅਟਕਾਉ, ਰੋਕ, ਬੰਨ੍ਹ, ਬਿਘਨ ॥

ਅੜਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਠਹਿਰਾਉਣਾ, ਰੋਕਣਾ, ਅਟਕਾਉਣਾ, ਖੜਾ ਕਰਨਾ, ਬੰਦ ਕਰਨਾ, ਅੰਦਰ ਰੱਖਣਾ, ਦਖਲ ਦੇਣਾ, ਰੋਲਾ ਪਾਉਣਾ, ਕੁਕਣਾ ॥

ਅੜਾਟਾ, ਪੁ:—ਰੌਲਾ, ਕਜ਼ੀਆ, ਚੀਕ ਚਿਹਾੜਾ (ਪਾਉਣਾ, ਛੇੜਨਾ) ॥

ਅੜਾ ਦੇਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਅਟਕਾ ਦੇਣਾ, ਠਹਿਰਾ ਦੇਣਾ, ਫਸਾ ਦੇਣਾ ॥

ਅੜਿਆ, ਸੰਬੋ:—ਓਇ! ਹੇ! ਮਿਤ੍ਰਾ, ਭਰਾਵਾ! ਵੇ! ਵੀਰਾ!

ਅੜਿੱਕਾ, ਪੁ:—ਰੋਕ, ਬੰਨ੍ਹ, ਬਿਘਨ, ਠੋਕਰ, ਅਟਕਾਉ, ਵਿਰੋਧ, ਸਾਹਮਣਾ ॥

ਅੜਿੱਕਾ ਡਾਹੁਣਾ
ਅੜਿੱਕਾ ਪਾਉਣਾ } ਕ੍ਰਿ:—ਬਿਘਨ ਪਾਉਣਾ, ਮੁਸ਼ਕਲ ਪਾ ਦੇਣੀ, ਰੋਕ ਪੈਦਾ ਕਰਨੀ ॥

ਅੜਿੰਗਾ, ਪੁ:—ਇਕ ਤਰਾਂ ਦਾ ਘੋਲ, ਰੋਕ, ਅੜਿੱਕਾ, ਅਟਕਾਉ, ਠੋਕਰ, ਹੋੜੇ ਦੀ ਲਕੜੀ। ਲੱਤ ਦਾ ਸਹਾਰਾ ॥

ਅੜਿੰਗਾ ਬੜਿੰਗਾ, ਪੁ:—ਕੋਈ ਵਿੰਗੀ ਚੀਜ, ਇੱਕ ਖੇਡ ਦਾ ਨਾਉਂ ॥

ਅੜਿੰਗਾ ਮਾਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਅਟਕਾਉਣਾ, ਰੋਕਣਾ, ਉਲਟਾਣਾ ॥

ਅੜਿੱਚ, ਸ:—ਰੋਕ, ਅਟਕਾ, ਵਿਰੋਧ, ਜ਼ਿਦ, ਬਿਘਨ ॥

ਅੜਿੱਚਾਂ ਬੰਨ੍ਹਣੀਆਂ, ਕ੍ਰਿ:—ਬਿਘਨ ਪਾਉਣਾ, ਰੋਕ ਟੋਕ ਕਰਨੀ ॥

ਅੜੀ, ਸ:—ਹਠ, ਜ਼ਿਦ, ਸ਼ਰਾਰਤ ॥

ਅੜੀ ਬੰਨ੍ਹਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਬਹੁਤ ਹਠ ਕਰਨਾ ॥

ਅੜੀ ਮਾਰ, ਪੁ:—ਬਦਮਾਸ਼ ਆਦਮੀ, ਲੁੱਚਾ, ਗੁੰਡਾ, ਸ਼ਰਾਰਤੀ, ਕਾਮੀ, ਵਿਭਚਾਰੀ, ਵਿਸ਼ਈ ॥

ਅੜੀਅਲ, ਵਿ:—ਅੜੀ ਕਰਨ ਵਾਲਾ, ਨਾ ਤੁਰਨ ਵਾਲਾ (ਘੋੜਾ), ਹਠੀ, ਜ਼ਿੱਦੀ ॥

ਅੜੀਏ, ਸੰਬੋ:—ਨੀ! ਕੁੜੇ! ਹੇ! ਅਨੀਏ! ਭੈਣੇ! ਸਹੇਲੀਏ! ਸਖੀਏ!

ਅੜੀਂਗੜੀ, ਸ:—'ਅੜੇਂਗੜੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਅੜੁੰਗਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਧੋਤੀ ਕਪੜੇ ਆਦਿਕ ਦਾ ਲੜ ਅਟਕਾ ਲੈਣਾ ॥

ਅੜੇਸ, ਸ:—ਅਟਕਾ ਕੇ ਚੁੱਕਣ ਵਾਲੀ ਚੀਜ਼, ਹੂਲ, ਸਹਾਰਾ ॥

ਅੜੇਕਣਾ
ਅੜੇਕਾ } ਪੁ:—ਵੇਖੋ 'ਅੜਿੱਕਾ' ॥

ਅੜੇਂਗੜੀ, ਸ:—ਘੋਲ ਕਰਨ ਦਾ ਇੱਕ ਢੰਗ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਲੱਤਾਂ ਅੜਾ ਲੈਂਦੇ ਹਨ ॥

ਅੜੀਂਗੜੀ ਪੜੀਂਗੜੀ, ਸ:—ਪੇਚ ਵਾਲੀਆਂ ਗੱਲਾਂ, ਉਲਝਾਉ ॥

ਅੜੇਲ, ਸ:—ਸੋਨੇ ਦੇ ਵਰਕ ਕੁੱਟਣ ਵਾਲਿਆਂ ਦਾ ਇੱਕ ਹਥਿਆਰ। ਇੱਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਜੰਤਰ, ਤਾਰ ਖਿੱਚਣ ਵਾਲੀ ਜੰਦਰੀ ॥

ਅੜੈਲ, ਵਿ:—'ਅੜੀਅਲ' ਵੇਖੋ ॥

ਅੜੈਲਾ, ਵਿ:—ਬੁਰੇ ਸੁਭਾਉ ਵਾਲਾ, ਬਿਵੰਗਾ ॥

ਅੜੋਸ ਪੜੋਸ, ਪੁ:—ਹਮਸਾਇਗੀ, ਗੁਆਂਢ ਮੱਥਾ, ਗੁਆਂਢ। ਆਸ ਪਾਸ ਜਾਂ ਲਾਗੇ ਦੇ ਥਾਂ ॥

ਅੜੋਸੀ ਪੜੋਸੀ, ਪੁਃ—ਹਮਸਾਇਆ, ਗੁਆਂਢੀ ॥

ਆ, ਕ੍ਰਿਃ—'ਆਉਣਾ' ਧਾਤੂ ਦਾ ਅਨੁਮਤਅਰਥ ਲਕਾਰ ॥
ਉਹ ਅਵਾਜ ਜੋ ਰਾਗੀ, ਗਾਉਣ ਲੱਗਿਆਂ ਪਹਿਲੇ ਕੱਢਦੇ ਹਨ ॥

ਆਉ, ਕ੍ਰਿਃ—ਪੰਛੀਆਂ ਅਤੇ ਪਸ਼ੂਆਂ ਨੂੰ ਸੱਦਣ ਦੀ ਅਵਾਜ ॥

ਆਉਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਅਪੜਨਾ, ਪੁੱਜਣਾ, ਇੱਧਰ ਨੂੰ ਚੱਲਣਾ, ਹੱਥ ਲੱਗਣਾ, ਹਾਸਲ ਹੋਣਾ, ਕੋਈ ਗੱਲ ਜਾਨਣਾ ॥

ਆਉ ਭਗਤ, ਸਃ—ਆਗਤ ਭਾਗਤ, ਖ਼ਾਤਰ, ਟਹਿਲ ਸੇਵਾ। (ਹੋਣੀ, ਕਰਨੀ)॥

ਆਉਲ, ਸਃ—ਜੇਰ, ਨਾੜੂ, ਨਾੜੂਆ ॥

ਆਉਲਾ, ਪੁਃ—ਇਕ ਬੂਟਾ ਅਤੇ ਉਹ ਦਾ ਫਲ ਇਹ ਨੂੰ ਦੁਆਵਾਂ ਵਿਚ ਵਰਤਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਕੱਚੇ ਦਾ ਅਚਾਰ ਪਾਉਂਦੇ ਹਨ ॥

ਆਉਲੇ ਦਾ ਖਾਧਾ ਤੇ ਸਿਆਣੇ ਦਾ ਆਖਿਆ ਪਿੱਛੋਂ ਸੁਆਦ ਲਗਦਾ ਹੈ, ਜਿੱਕੁਰ ਆਉਲਾ ਪਹਿਲੇ ਖੱਟਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਮਗਰੋਂ ਪਾਣੀ ਪੀਏ ਤਾਂ ਮਿੱਠਾ ਲਗਦਾ ਹੈ, ਤਿਵੇਂ ਸਿਆਣੇ ਦੀ ਮੱਤ ਪਹਿਲੇ ਨਹੀਂ ਭਾਉਂਦੀ ਪਰ ਫਲ ਚੰਗਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ॥

ਆਉਲਾ ਸਾਰ, ਸਃ—'ਆਉਲੇ ਸਾਰ' ਵੇਖੋ ॥

ਆਉਲੀ, ਸਃ—ਨਿੱਕੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਆਉਲਾ ॥

ਆਉਲੇ ਸਾਰ, ਸਃ—ਇੱਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸਾਫ਼ ਕੀਤੀ ਹੋਈ ਗੰਧਕ ॥

ਆਇਆ, ਪੁਃ—'ਔੜਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਆਇਆ ਗਿਆ, ਪੁਃ—ਪਰਾਹੁਣਾ, ਅਭਿਆਗਤ ॥

ਆਇਆ ਗਿਆ ਕਰ ਛੱਡਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਅਣਡਿੱਠ ਕਰ ਛੱਡਣਾ ॥

ਆਇਤ, ਸਃ—ਕੁਰਾਨ ਜਾਂ ਅੰਜੀਲ ਦਾ ਕੋਈ ਬਚਨ ॥

ਆਇਤ ਉਤਰਨੀ, ਕ੍ਰਿਃ—ਇਲਹਾਮ ਜਾਂ ਅਕਾਸ਼ ਬਾਣੀ ਹੋਣੀ ॥

ਆਇਤ ਵਾਰ, ਪੁਃ—'ਆਦਤ ਵਾਰ' ਵੇਖੋ ॥

ਆਇਰਾ, ਪੁਃ—ਪਾਟਾ ਪੁਰਾਣਾ ਕਪੜਾ, ਮੀਂਹ ਦਾ ਪਾਣੀ ਰੋਕਣ ਲਈ ਜੋ ਬੰਨ੍ਹ ਮਾਰਿਆ ਜਾਵੇ, ਤੂੜੀ ਦਾ ਢੇਰ ਜਿਸ ਦੇ ਬਾਹਰਲੇ ਪਾਸੇ ਚੁਫੇਰੇ ਮਿੱਟੀ ਥੱਪੀ ਜਾਵੇ ॥

ਆਇੜਾ, ਪੁਃ—'ਔੜਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਆਈ, ਸਃ—ਮੌਤ, ਆਪਤਾ, ਬਿਪਤਾ ॥

ਆਈ ਗਈ ਕਰਨੀ, ਕ੍ਰਿਃ—'ਆਈ ਚਲਾਈ ਕਰਨੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਆਈ ਚਲਾਈ, ਸਃ—ਜੋ ਰੁਪਇਆ ਆਵੇ ਅਤੇ ਜੋ ਖਰਚ ਹੋਵੇ ॥

ਆਈ ਚਲਾਈ ਕਰਨੀ, ਕ੍ਰਿਃ—ਜਿੰਨਾ ਆਉਣਾ ਉੱਨਾ ਖਰਚ ਛੱਡਣਾ ॥

ਆਸ, ਸਃ—ਉਮੈਦ, ਭਰੋਸਾ, ਆਸਰਾ, ਸਹਾਰਾ, ਇੱਕ ਰੁੱਖ। 'ਆਸਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਆਸ਼ਕ, ਪੁਃ—ਇਸ਼ਕ ਕਰਨ ਵਾਲਾ, ਪ੍ਰੇਮ ਵਿਚ ਮਗਨ, ਯਾਰ, ਬੇਪਰਵਾਹ ॥

ਆਸ਼ਕੀ, ਸਃ—ਇਸ਼ਕ ਕਰਨਾ, ਪ੍ਰੇਮ, ਮੁਹੱਬਤ ॥

ਆਸਗੰਧ, ਸ਼ਃ—ਇੱਕ ਬੂਟੀ ਦਾ ਨਾਉਂ ਜੋ ਦੁਆਵਾਂ ਵਿੱਚ ਵਰਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਅਸਗੰਧ॥

ਆਸਣ, ਪੁਃ—ਚੌਂਕੀ, ਬੈਠਣ ਦੀ ਚੀਜ਼, ਉੱਨ ਦਾ ਛੋਟਾ ਜਿਹਾ ਕਲੀਚਾ ਜਿਸ ਉੱਤੇ ਬਹਿ ਕੇ ਹਿੰਦੂ ਪੂਜਾ ਕਰਦੇ ਹਨ ਜਾਂ ਭੋਜਨ ਪਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਬਹਿਣ ਦਾ ਢੰਗ, ਖ਼ਾਸ ਕਰਕੇ ਜੋਗਾਭਿਆਸ ਕਰਨ ਲਈ ਜੋ ਜੋਗੀਆਂ ਦੇ ਬਹਿਣ ਦੇ ਢੰਗ ਹਨ (ਅਜੇਹੇ ਆਸਣ ਚੁਰਾਸੀ ਹਨ), ਭੋਗ ਕਰਨ ਦੇ ਢੰਗ (ਛੱਤੀ), ਚੌਂਕੜੀ, ਆਲਤੀ ਪਾਲਤੀ, ਘੁਟੈਨੇ ਦਾ ਉਹ ਹਿੱਸਾ ਜਿਸ ਪੁਰ ਮਨੁੱਖ ਬੈਠਦਾ ਹੈ, ਗੱਦ॥

ਆਸਣ ਜਮਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਸਵਾਰੀ ਕਰਨ ਲੱਗਿਆਂ ਜੰਮ ਕੇ ਬੈਠਣਾ, ਚੰਬੜ ਜਾਣਾ, ਟਿਕ ਕੇ ਬਹਿਣਾ॥

ਆਸਣ ਲਗਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਬਹਿ ਜਾਣਾ ਆ-ਪਣੀ ਥਾਂ ਮੱਲ ਲੈਣਾ॥

ਆਸਤੇ, ਕ੍ਰਿਃ ਵਿਃ—ਹੌਲੀ ਹੌਲੀ, ਅਮੱਲਕੜੇ, ਸਹਿਜੇ ਸਹਿਜੇ, ਸਹਿਜ ਭਾ ਨਾਲ॥

ਆਸ ਪਾਸ, ਪੁਃ—ਗੁਆਂਢ, ਪੜਸ, ਹਮਸਾ ਗਤੀ ਨੇੜਾ, ਗੁਆਂਢੀ॥
ਕ੍ਰਿਃ ਵਿਃ—ਨੇੜੇ ਤੇੜੇ, ਚੁਫੇਰੇ, ਲਾਗ, ਕੋਲੇ ਹੀ, ਹਰ ਪਾਸੇ, ਇੱਥੇ ਉੱਥੇ, ਸੱਜੇ ਖੱਬੇ॥
ਵਿਃ—ਲਾਗੇ ਦਾ, ਨੇੜੇ ਤੇੜੇ ਦਾ, ਚੁਫੇਰੇ ਦਾ॥

ਆਸ ਪਾਸਲਾ, ਵਿਃ—ਆਸ ਪਾਸ ਦਾ, ਲੱਗੇ ਦਾ, ਗੁਆਂਢ ਹੋਣ ਵਾਲਾ॥

ਆਸ਼ਰਮ / **ਆਸ਼੍ਰਮ** } ਪੁਃ—ਥਾਉਂ, ਟਿਕਾਣਾ, ਸਾਧੂ ਦਾ ਡੇਰਾ, ਵਿਦਜਾ ਪੜ੍ਹਨ ਵਾਲੀ ਥਾਂ, ਪਾਠ ਸ਼ਾਲਾ, ਅਸਥਾਨ, ਧਰਮ ਸ਼ਾਸਤ੍ਰ ਮੂਜਬ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਦੀ ਉਮਰ ਦੇ ਚਾਰ ਹਿੱਸੇ ਜਿਨਾਂ ਵਿਚ ਇਹ ਕਰਮ ਕਰਨੇ ਲਿਖੇ ਹਨ—(੧) ਬ੍ਰਹਮ ਚਰਜ ਅਰਥਾਤ ਜਤੀ ਸਤੀ ਰੇਹਕੇ ਵਿਦਜਾ ਪੜ੍ਹਨੀ, (੨) ਗਿਰਿਸਥ ਅਰਥਾਤ ਸੰਸਾਰ ਵਿਚ ਰੇਹਕੇ ਸੰਤਾਨ ਉਤਪਤ ਕਰਨੀ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਪਾਲਣਾ, (੩) ਬਾਨ ਪਰਸਥ ਅਰਥਾਤ ਜੁਆਨੀ ਬੀਤ ਜਾਣੇ ਪੁਰ ਘਰ ਬਾਰ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ ਬਨ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣਾ ਅਤੇ ਭਗਤੀ ਕਰਨੀ, (੪) ਸੰਨਿਆਸ ਅਰਥਾਤ ਬਿਰਧ ਅਵਸਥਾ ਵਿੱਚ ਸਾਰੇ ਲਾਂਭੇ ਛੱਡਕੇ ਤੇ ਮਰਨ ਜੀਉਣ ਦੀ ਚਿੰਤਾ ਤੋਂ ਰਹਿਤ ਹੋ ਕੇ ਦੇਸਾਂ ਦੇਸਾਂ ਵਿੱਚ ਉਪਦੇਸ਼ ਦੇਂਦੇ ਫਿਰਨਾ ਅਤੇ ਭਿੱਛਿਆ ਮੰਗ ਕੇ ਨਿਰਬਾਹ ਕਰਨਾ॥

ਆਸਰਾ, ਪੁਃ—ਸਹਾਰਾ, ਭਰੋਸਾ, ਜ਼ੋਰ, ਯਕੀਨ ਅਤਬਾਰ, ਵਸਾਹ, ਆਸ, ਬਚਾਉ, ਸਹਾਇਤਾ, ਨਿਰਬਾਹ, ਗੁਜ਼ਾਰਾ॥

ਆਸਾ, ਸਃ—ਉਮੈਦ, ਭਰੋਸਾ, ਸਹਾਰਾ, ਵਸਾਹ, ਨਿਰਬਾਹ, ਬਾਲ ਬੱਚਾ ਹੋਣਦੀ ਉਡੀਕ॥

ਆਸ ਹੋਣਾ / **ਆਸਾ ਹੋਣਾ** } ਕ੍ਰਿਃ—ਚਾਹ ਹੋਣੀ, ਉਡੀਕ ਰੱਖ-ਣੀ, ਕਿਸੇ ਵੱਲ ਤੱਕਣਾ, ਕਿਸੇ ਦੇ ਆਸਰੇ ਰਹਿਣਾ॥

ਆਸ ਪੁਜਾਉਣਾ / **ਆਸਾ ਪੁਜਾਉਣਾ** } ਕ੍ਰਿਃ—ਆਸ ਪੂਰੀ ਕਰਨਾ॥

ਆਸ ਪੂਰੀ ਹੋਣੀ / **ਆਸਾ ਪੂਰੀ ਹੋਣੀ** } ਕ੍ਰਿਃ—ਜੋ, ਕੁਝ ਚਾਹੁਣਾ ਸੋ ਹੋ ਜਾਣਾ, ਮੁਰਾਦ ਮਿਲਣੀ ਜਾਂ ਪੂਰੀ ਹੋਣੀ॥

ਆਸ ਪੂਰੀ ਕਰ ਦੇਣਾ / **ਆਸਾ ਪੂਰੀ ਕਰ ਦੇਣਾ** } ਕ੍ਰਿਃ—ਜੋ ਕੁਝ ਕੋਈ ਚਾਹੇ ਓਹੀ ਕਰਦੇਣਾ, ਕਿਸੇ ਦੀ ਬੇਨਤੀ ਮੰਨ ਲੈਣੀ॥

ਆਸਾ ਦੀ ਵਾਰ, ਸਃ—ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਦੀ ਇੱਕ ਬਾਣੀ ਜੋ ਰਾਗੀ ਸਵੇਰ ਦੇ ਵੇਲੇ ਗਾਉਂਦੇ ਹਨ॥

ਆਸਾ ਦੀ ਵਾਰ ਲੱਗਣੀ, ਲਾਉਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਰਾਗੀਆਂ ਦਾ ਆਸਾ ਦੀ ਵਾਰ ਗਾਉਣਾ ॥

ਆਸ ਰੱਖਣਾ, ਆਸਾ ਰੱਖਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—'ਆਸ ਹੋਣਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਆਸਾ ਵੰਤ, ਆਸਾ ਵਾਨ, ਪੁ:—ਆਸ ਰੱਖਣ ਵਾਲਾ ਆਦਮੀ, ਉਮੈਦ ਵਾਰ ਮਰਦ ॥

ਆਸਾ ਵੰਤੀ, ਸ:—ਆਸ ਰੱਖਣ ਵਾਲੀ ਜਾਂ ਉਮੈਦ ਵਾਰ ਤੀਵੀਂ ॥

ਆੱਸਾ, ਪੁ:—ਡੰਡਾ, ਸੋਟਾ, ਇੱਛਿਆ, ਉਮੈਦ, ਇਕ ਰਾਗ, ਪੁਤ੍ਰ ਦਾ ਨਾਉਂ ॥

ਆਸਾ ਪਾਸਾ, ਪੁ:—ਚਾਰੇ ਪਾਸੇ, ਇੱਧਰ ਉੱਧਰ ॥

ਆਸਾਉਰੀ, ਆਸਾ ਵਰੀ, ਸ:—ਕਈ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਰਾਗਾਂ ਅਤੇ ਸੁਰਾਂ ਦੇ ਨਾਉਂ ॥

ਆਸੀਂ ਪਾਸੀਂ, ਕ੍ਰਿ-ਵਿ:—ਚੁਫੇਰੇ, ਲੱਗੇ, ਇੱਧਰ ਉੱਧਰ ॥

ਆਸੀਰ ਬਾਦ, ਆਸ਼ੀਰ ਵਾਦ, ਸ:—ਅਸੀਸ, ਦੁਆ, ਭਲੇ ਬਚਨ ॥

ਆਸੇ ਪਾਸੇ, ਕ੍ਰਿ-ਵਿ:—'ਆਸੀਂ ਪਾਸੀਂ' ਵੇਖੋ ॥

ਆਸੇ ਲਗਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਗਊ ਆਦਿਕ ਡੰਗਰਾਂ ਦਾ ਗੱਭਣ ਹੋਣਾ ॥

ਆਹ, ਅਵ:—ਅਫਸੋਸ, ਗਮ ਜਾਂ ਪੀੜ ਦੀ ਅਵਾਜ਼, ਹਾਇ ॥
ਕ੍ਰਿ-ਵਿ:—ਆਹੋ, ਹਾਂ ॥
ਸ:—ਹਾਹੁਕਾ ॥ ਪੜ:—ਇਹ ਜੋ ਸਾਮ੍ਹਣੇ ਹੈ।

ਆਹ ਕਰਨੀ, ਆਹ ਖਾਣੀ, ਆਹ ਮਾਰਨੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਹਾਹੁਕਾ ਭਰਨਾ ॥

ਆਹਟਾ, ਵਿ:—ਜੋ ਕੰਮ ਆਪੇ ਸੁਭਾਉਕ ਹੀ ਹੋ ਜਾਏ, ਜੋ ਖਾਹ ਮਖਾਹ ਹੋਵੇ ॥

ਆਹਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਆਖਣਾ, ਕਹਿਣਾ ॥

ਆਹਣੂ, ਪੁ:—ਕਲਕ ਮਕਈ ਜਾਂ ਜੌਂਆਂ ਦੇ ਸਿੱਟੇ ਕੱਚੇ ਭੁੰਨੇ (ਕਰਨਾ) ॥

ਆਹਮਣਾ ਸਾਮ੍ਹਣਾ, ਪੁ:—ਦੂ ਬਦੂ, ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਦੇ ਸਾਮ੍ਹਣੇ ॥

ਆਹਮਣਿਓਂ ਸਾਮ੍ਹਣਿਓਂ, ਕ੍ਰਿ-ਵਿ:—ਸਾਮ੍ਹਣੇ ਪਾਸਿਓਂ ॥

ਆਹਮੀਆਂ, ਸ:—(ਬਹੁ: ਬਚ:) ਕਲਕ ਜਾਂ ਜੌਂ ਦੇ ਸਿੱਟੇ ਭੁੱਜੇ ਹੋਏ ॥

ਆਹਮੋ ਸਾਹਮਣਾ, ਵਿ:—ਦੂ ਬਦੂ, ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਦੇ ਸਾਮ੍ਹਣੇ ॥

ਆਹਟ, ਪੁ:—ਕੰਮ ਦਾ ਚਾਉ, ਰੁੱਝੇ ਰਹਿਣਾ, ਕੰਮ ਵਿੱਚ ਲੱਗਣਾ, ਕੰਮ ਕਰਦੇ ਜਾਣਾ, ਉੱਦਮ, ਜਤਨ, ਚਿੰਤਾ, ਫਿਕਰ, ਕਿਸੇ ਪਸ਼ੂ ਤੇ ਲੱਦੀ ਹੋਈ ਛੱਟ ਦਾ ਇੱਕ ਪਾਸੇ ਝੁਕ ਪੈਣਾ ॥

ਆਹਰਣ, ਸ:—'ਅਹਿਰਣ' ਵੇਖੋ, ਮਕੜੀ ॥

ਆਹਰੀ, ਪੁ:—ਆਹਰ ਨਾਲ ਕੰਮ ਕਰਨ ਵਾਲਾ (ਸੌ ਕਾਮਾਂ ਇੱਕ ਆਹਰੀ) ॥

ਆਹਲਕ, ਪੁ:—ਆਲਸ, ਸੁਸਤੀ ॥

ਆਹਲਕਣ, ਸ:—ਆਲਸਣ, ਸੁਸਤ, ਢਿੱਲੀ ਤੀਵੀਂ ॥

ਆਹਲਕੀ, ਪੁ:—ਆਲਸੀ, ਸੁਸਤ, ਢਿਲਾ ਆਦਮੀ ॥

ਆਹਲਣਾ, ਪੁ: ਪੰਖੇਰੂਆਂ ਦਾ ਘਰ ॥

ਆਹਲੂਵਾਲਣੀ, ਆਹਲੂ ਵਾਲੀਆ ਜਾਤ ਦੀ ਤੀਮਤ ॥

ਆਹਲੂ ਵਾਲੀਆ, ਪੁ:—ਸਿੱਖਾਂ ਦੀ ਇੱਕ ਜਾਤ, ਕਲਾਲ, ਕਪੂਰਥਲੇ ਦੀ ਰਿਆਸਤ ਵਿਚ ਆਹਲੂਵਾਲ ਨਾਮੇ ਪਿੰਡ ਦਾ ਰਹਿਣ ਵਾਲਾ, ਕਪੂਰਥਲੇ ਦੇ ਰਾਜੇ ਦੀ ਕੁਲ ਦਾ ਨਾਉਂ ॥

ਆਹਲਾ, ਵਿ:—ਉੱਚਾ, ਵੱਡਾ, ਵੱਡੇ ਦਰਜੇ ਦਾ ॥

ਆਹਲਾ ਲੰਬਰ ਦਾਰ, ਪੁ:—ਪਿੰਡ ਦਾ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡਾ ਲੰਬਰ ਦਾਰ ॥

ਆਹੜਤ, ਸ:—ਦਲਾਲੀ ਲੈਕੇ ਮਾਲ ਵੇਚਣ ਦਾ ਕੰਮ, ਛਿਆਲੀ, ਦਸਤੂਰੀ, ਵਿਹਾਰ, ਸਾਂਝ ॥

ਆਹੜਤਣ, ਸ:—ਆਹੜਤ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਤੀਮਤ ॥

ਆਹੜਤੀ / ਆਹੜਤੀਆ } ਪੁ:—ਆਹੜਤ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਮਰਦ, ਛਿਆਲ, ਬੁਪਾਰੀ, ਦਲਾਲ ॥

ਆਹਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਸਾ, ਸੀ, ਸੰਗਾ, ਹੈਸੀ ॥
ਅਵ:—ਵਾਹ ਵਾਹ, ਬੱਲੇ, ਸ਼ਾਬਾਸ਼ ॥

ਆਹਿਣ, ਸ:—'ਅਹਿਣ' ਵੇਖੋ ॥

ਆਹੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਸੀ, ਸੰਗੀ, ਹੈਸੀ ॥

ਆਹੂਲਾ, ਪੁ:—ਚੁੱਲ੍ਹੇ ਦੇ ਨਾਲ ਦੂਜਾ (ਛੋਟਾ ਧਰਨ ਵਾਲਾ) ਥਾਉਂ ਜਿਸ ਵਿਚ ਚੁੱਲ੍ਹੇ ਵਿੱਚੋਂ ਸੇਕ ਪਹੁੰਚਦਾ ਹੈ॥

ਆਹੂ ਲਹਿ ਜਾਣੇ / ਆਹੂ ਲਹਿਣਾ } ਕ੍ਰਿ:—ਨਸ਼ਟ ਹੋਣਾ, ਖਰਾਬ ਹੋਣਾ, ਬਰਬਾਦ ਹੋਣਾ ॥

ਆਹੂ ਲਾਹ ਸੁੱਟਣਾ / ਆਹੂ ਲਾਹੁਣਾ } ਕ੍ਰਿ:—ਨਾਸ ਕਰਨਾ, ਬਰਬਾਦ ਕਰਨਾ, ਬਿਗਾੜਨਾ ॥

ਆਹੇ, ਕ੍ਰਿ:—ਸੇ, ਸੀ, ਸਨ, ਸੀਗੇ ॥

ਆਹੋ, ਅਵ:—ਹਾਂ, ਠੀਕ, ਇਵੇਂ ਹੀ ॥

ਆਕਰਾ, ਵਿ:—ਕਰੜਾ (ਆਟਾ ਆਦਿਕ) ॥

ਆਕੜ, ਸ:—ਵੱਟ, ਐਂਠ, ਘਮੰਡ, ਸ਼ੇਖੀ, ਅਭਮਾਨ, ਹੰਕਾਰ ॥

ਆਕੜ ਆਕੜ ਬਹਿਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਅਭਮਾਨ ਕਰਨਾ, ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਸਾਮ੍ਹਣੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਵੱਡਾ ਜ਼ਾਹਰ ਕਰਨਾ ॥

ਆਕੜ ਆਕੜ ਕੇ ਫਿਰਨਾ, ਅਹੰਕਾਰ ਨਾਲ ਚਲਣਾ, ਆਪਣੇ ਜੇਹਾ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਨਾ ਸਮਝਣਾ।

ਆਕੜ ਖਾਂ / ਆਕੜ ਬਾਜ } ਪੁ:—ਯਾ ਸ:—ਬਾਂਕਾ, ਘਮੰਡੀ ਮਰਦ, ਬਾਂਕੀ ਤੀਮਤ ॥
ਵਿ:—ਘਮੰਡੀ, ਅਭਮਾਨੀ ॥

ਆਕੜ ਭੱਜਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਹੰਕਾਰ ਦੂਰ ਹੋਣਾ ॥

ਆਕੜ ਭੰਨ ਸੁੱਟਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਹੰਕਾਰ ਤੋੜਨਾ, ਘਮੰਡ ਦੂਰ ਕਰਨਾ ॥

ਆਕੜਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਐਂਠਣਾ, ਮਰੋੜਨਾ, ਤੜਫਣਾ (ਹੱਥਾਂ ਪੈਰਾਂ ਆਦਿਕਾਂ ਦਾ) ਸਖਤ ਹੋਣਾ, ਹੰਕਾਰ ਕਰਨਾ, ਅਭਮਾਨ ਨਾਲ ਤੁਰਨਾ, ਸੁੱਤਿਆਂ ਉਠਕੇ ਸੁਸਤੀ ਲਾਹੁਣ ਲਈ ਸਰੀਰ ਨੂੰ ਤਾਣਨਾ ॥ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰਨਾ, ਝਗੜਨਾ, ਲੜਨਾ, ਦੂ ਬਦੂ ਹੋਣਾ ॥

ਆਕਾਸ, ਪੁ:—'ਅਕਾਸ' ਵੇਖੋ ॥

ਆੱਕੜਾ ਬੱਕਾ, ਪੁ:—ਬਾਲਾਂ [ਦਾ] ਬਣਾਇਆ ਹੋਇਆ ਮਿੱਟੀ ਦਾ ਖਡੌਣਾ ॥
ਕੁਹਜਾ ਮਨੁੱਖ ॥

ਆਕਾਰ, ਪੁ:—ਸ਼ਕਲ, ਸੂਰਤ, ਬਨਾਵਟ, ਰੂਪ, ਮੂਰਤ, ਪਰਤਮਾ, ਸੈਨਤ, ਨਿਸ਼ਾਨੀ, ਪਤਾ।

ਆਕੀ, ਵਿ:—ਸਾਹਮਣਾ ਕਰਨ ਵਾਲਾ, ਅਧੀਨ ਨਾਂ ਹੋਣ ਵਾਲਾ, ਜ਼ਿੱਦੀ, ਹਠੀ, ਮੱਲ ਮਾਰ ਕੇ ਬੈਠਾ ਹੋਇਆ, ਆਪ ਹੁਦਰਾ, ਆਖੇ ਨਾ ਲੱਗਣ ਵਾਲਾ, ਅੜਨ ਵਾਲਾ ॥
ਪੁ:—ਰਾਜੇ ਦਾ ਵਿਰੋਧੀ ॥

ਆਕੀ ਹੋਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਵਿਰੋਧ ਕਰਨਾ ॥

ਆਕੀ ਠਾਣਾ, ਪੁ:—ਆਕੀ ਆਦਮੀਆਂ ਦਾ ਅੱਡਾ ॥

ਆਕੀ ਠਾਣਾ ਪਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਆਕੀ ਮਨੁੱਖਾਂ ਲਈ ਅੱਡਾ ਥਾਪਣਾ ॥

ਆਖਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਕਹਿਣਾ, ਦੱਸਣਾ, ਹੁਕਮ ਦੇਣਾ ॥

ਆਖਤ, ਸ:—ਆਖੀ ਹੋਈ ਗੱਲ, ਅਖੌਤ, ਬਚਨ, ਬੋਲ ॥

ਆਖਰ, ਪ:—ਓੜਕ, ਛੇਕੜ, ਅੰਤ, ਮੌਤ ॥
ਸ:—ਛੇਕੜਲਾ ਦਿਨ, ਪਰਲੋ, ਕਿਆਮਤ ॥
ਕ੍ਰਿ:-ਵਿ:—ਓੜਕ ਨੂੰ, ਅੰਤ ਨੂੰ, ਛੇਕੜ ॥

ਆਖਰ ਆਉਣਾ / ਆਖਰ ਆਉਣੀ } ਕ੍ਰਿ:—ਗਰਮੀ, ਸਰਦੀ, ਉਪੱਦਰ, ਅਨਿਆਉਂ, ਜ਼ੁਲਮ ਯਾ ਬੇ ਰਹਮੀ ਦੀ ਹੱਦ ਹੋ ਜਾਣੀ ॥

ਆਖ਼ਰ ਹੋਣਾ ਕ੍ਰਿ:—ਮੁੱਕ ਜਾਣਾ, ਅੰਤ ਆਉਣਾ, ਮਰ ਜਾਣਾ, ਸੁਆਸ ਦੇਣੇ ॥

ਆਖ਼ਰ ਢੁੱਕਣਾ / ਆਖ਼ਰ ਢੁੱਕਣੀ } ਕ੍ਰਿ:—ਜ਼ੁਲਮ ਕਰਨਾ, ਸਖ਼ਤੀ ਕਰਨਾ ॥

ਆਖ਼ਰੀ, ਵਿ:—ਛੇਕੜਲਾ, ਅੰਤ ਦਾ, ਪਿਛਲਾ, ਸਭ ਤੋਂ ਦੂਰ, ਇਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾ ॥

ਆਖਰੀ ਚਾਰ ਸ਼ੰਬਾ, ਪੁ:—ਮੁਸਲਮਾਨਾਂ ਦਾ ਇਕ ਤਿਆਰ ਜੋ ਵਰ੍ਹੇ ਦੇ ਵਰ੍ਹੇ ਸਫ਼ਰ ਦੇ ਮਹੀਨੇ ਵਿੱਚ ਛੇਕੜਲੇ ਬੁਧ ਵਾਰ ਮਨਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਉਸ ਦਿਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪੈਗੰਬਰ ਸਾਹਬ ਬੜੀ ਭਾਰੀ ਬਿਮਾਰੀ ਪਾਕੇ ਉਸ ਨੇ ਸਨ ਅਤੇ ਪਹਿਲੇ ਪਹਿਲ ਬਾਹਰ ਜਾਣ ਜੋਗੇ ਹੋਏ ਸਨ ॥

ਆਖਾ / ਆੱਖਿਆ } ਪੁ:—ਆਖੀ ਹੋਈ ਗੱਲ, ਆਗਿਆ, ਹੁਕਮ, ਬਚਨ, ਬੋਲ, ਬੁਝਾਰਤ ॥

ਆਖ਼ੀਰ, ਪੁ:—'ਆਖ਼ਰ' ਵੇਖੋ ॥

ਆਖ਼ੀਰੀ, ਵਿ:—'ਅਖ਼ੀਰੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਆਗ, ਪੁ:-ਯਾ ਸ:—ਗੰਨੇ ਦਾ ਉਪਰਲਾ ਹਿੱਸਾ, ਅੱਗ ॥

ਆਗਤ, ਸ:—ਆਉਣਾ, ਪੁੱਜਣਾ, ਆਮਦਨ, ਕਮਾਈ, ਆਦਰ ਭਾਉ, ਖ਼ਾਤਰ, ਸਲੂਕ, ਲਿਹਾਜ਼ ॥

ਆਗਤ ਹੋਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਰਕਮ ਵਸੂਲ ਹੋਣੀ, ਰੁਪਇਆ ਆਉਣਾ ॥

ਆਗਤ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਰਕਮ ਵਸੂਲ ਕਰਨਾ, ਰੁਪਇਆ ਲੈਣਾ ਜਾਂ ਲੈਕੇ ਵਹੀ ਵਿੱਚ ਰਖ਼ਾ ਲੈਣਾ ॥

ਆਗਤ ਹੋਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਮਨ ਭਾਉਂਦਾ ਹੋਣਾ ॥

ਆਗਤ ਭਾਗਤ, ਸ:—ਆਦਰ ਭਾਉ, ਖ਼ਾਤਰ, 'ਜੀ ਆਇਆਂ ਨੂੰ' ਕਹਿਣਾ ॥

ਆਗਤ ਭਾਗਤ ਕਰਨਾ / ਆਗਤ ਭਾਗਤ ਕਰਨੀ } ਕ੍ਰਿ:—ਆਦਰ ਭਾਉ ਕਰਨਾ, ਖ਼ਾਤਰ ਕਰਨੀ, ਆਏ ਨੂੰ ਸਿਰ ਤੇ ਚੁੱਕਣਾ ॥

ਆਗਨੇਯ, ਵਿ:—ਦੱਖਣ ਅਤੇ ਪੂਰਬ ਦੇ ਵਿਚਲਾ ਪਾਸਾ ॥

ਆਗਾ, ਪੁ:—ਸੋਨੇ ਚਾਂਦੀ ਨੂੰ ਅੱਗ ਵਿੱਚ ਪਾਕੇ ਸਾਫ਼ ਕਰਨ ਦਾ ਕੰਮ ॥

ਆਗਜਾ
ਆਗਿਆ } ਸਃ—ਹੁਕਮ, ਫ਼ਰਮਾਨ, ਬਚਨ, ਆਖਿਆ, ਛੁੱਟੀ, ਅਖਤਿਆਰ, ਅਦੇਸ਼ ॥

ਆਗਜਾ ਕਰਨਾ
ਆਗਿਆ ਕਰਨਾ } ਕ੍ਰਿਃ—ਹੁਕਮ ਦੇਣਾ, ਛੁੱਟੀ ਦੇਣਾ ॥

ਆਗਜਾ ਕਾਰ
ਆਗਿਆ ਕਾਰ } ਵਿਃ—ਹੁਕਮ ਮੰਨਣ ਵਾਲਾ, ਤਾਬਿਆ ॥

ਆਗਜਾ ਕਾਰੀ
ਆਗਿਆ ਕਾਰੀ } ਸਃ—ਹੁਕਮ ਮੰਨਣਾ, ਆਖੇ ਲੱਗਣਾ ॥
ਵਿਃ—ਹੁਕਮ ਮੰਨਣ ਵਾਲਾ ॥

ਆਗਜਾ ਪੱਤ੍ਰ
ਆਗਿਆ ਪੱਤ੍ਰ } ਪੁਃ—ਹੁਕਮ ਨਾਮਾ, ਵਰੰਟ, ਫ਼ਰਮਾਨ ॥

ਆਗਜਾ ਪਾਲਣਾ
ਆਗਿਆ ਪਾਲਣਾ } ਕ੍ਰਿਃ—ਬਹੁਤ ਚਿਰ ਤਕ ਹੁਕਮ ਮੰਨਦੇ ਰਹਿਣਾ ॥

ਆਗਜਾ ਭੰਗ
ਆਗਿਆ ਭੰਗ } ਸਃ—ਹੁਕਮ ਅਦੂਲੀ, ਕਿਹਾ ਨਾਂ ਮੰਨਣਾ ॥

ਆਗਜਾ ਮੰਨਣਾ
ਆੱਗਿਆ ਮੰਨਣਾ } ਕ੍ਰਿਃ—ਹੁਕਮ ਬਜਾਉਣਾ, ਤਾਬਿਆਦਾਰੀ ਕਰਨਾ, ਆਖੇ ਲੱਗਣਾ ॥

ਆਗਜਾ ਮਾਨ
ਆੱਗਿਆ ਮਾਨ } ਵਿਃ—'ਆਗਿਆ ਕਾਰ' ਵੇਖੋ ॥

ਆਗਜਾ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣਾ
ਆੱਗਿਆ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣਾ } ਕ੍ਰਿਃ—'ਆੱਗਿਆ ਮੰਨਣਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਆਗਜਾ ਵਿੱਚ ਰੱਖਣਾ
ਆੱਗਿਆ ਵਿੱਚ ਰੱਖਣਾ } ਕ੍ਰਿਃ—ਅਖਤਿਆਰ ਵਿੱਚ ਰੱਖਣਾ, ਹੁਕਮ ਚਲਾਉਣਾ ॥

ਆਗਜਾ ਵਿੱਚ ਲਾਉਣਾ
ਆੱਗਿਆ ਵਿੱਚ ਲਾਉਣਾ } ਕ੍ਰਿਃ— ਆਪਣੇ ਅਖਤਿਆਰ ਵਿੱਚ ਲਿਆਉਣਾ, ਵੱਸ ਵਿੱਚ ਕਰਨਾ, ਹੁਕਮ ਮਨਾਉਣਾ ॥

ਆਗੂ, ਪੁਃ—ਅੱਗੇ ਲੱਗਣ ਵਾਲਾ, ਰਾਹ ਵਿਖਾਉਣ ਵਾਲਾ, ਮੋਹਰੀ ॥
ਕ੍ਰਿ, ਵਿਃ—ਅੱਗੇ, ਮੋਹਰੇ, ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ॥

ਆਗੂ ਪੈਣਾ
ਆਗੂ ਲੈਣਾ } ਕ੍ਰਿਃ—ਅੱਗੇ ਜਾਣਾ, ਖੁਸ਼ਾਮਦ ਕਰਨਾ, ਮਿੱਠੀਆਂ ਮਿੱਠੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਕਰ ਕੇ ਦਮ ਦੇਣਾ ॥

ਆਚਮਨ, ਪੁਃ—ਚੁਲੀ ਨਾਲ ਪਾਣੀ ਪੀਣਾ ॥

ਆਚਰਣ, ਪੁਃ—
ਆਚਾਰ, ਪੁਃ— } 'ਅਚਾਰ' ਵੇਖੋ ॥

ਆਚਾਰ ਵੰਤ, ਪੁਃ
ਆਚਾਰ ਵੰਤੀ, ਸਃ } 'ਅਚਾਰੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਆਚਾਰੀ, ਪੁਃ—'ਅਚਾਰੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਆਛਾ, ਵਿਃ—ਚੰਗਾ, ਖਰਾ ॥

ਆਜਜ਼
ਆਜਦ } ਵਿਃ—ਗਰੀਬ, ਅਧੀਨ, ਨਿਮਾਣਾ ਕਮਜ਼ੋਰ, ਥੱਕਿਆ ਹੋਇਆ, ਕੰਮੋਂ ਰਿਹਾ ਹੋਇਆ, ਅਨਾਥ (ਹੋਣਾ, ਕਰਨਾ) ॥

ਆਜਜ਼ੀ, ਸਃ—ਕਮਜ਼ੋਰੀ, ਹਲੀਮੀ, ਗਰੀਬੀ, ਅਧੀਨਗੀ, ਬੇਨਤੀ, ਮਿਨਤ, ਉਦਾਸੀ, (ਕਰਨਾ) ॥

ਆਜੜੀ, ਪੁਃ—ਭੇਡਾਂ ਯਾ ਬਕਰੀਆਂ ਚਾਰਨ ਵਾਲਾ ॥

ਆ ਜਾਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਆਉਣਾ, ਅੱਪੜਨਾ, ਹੋਣਾ, ਛਾਣਾ ਵਰਤਣਾ ॥

ਆਜ਼ਾਦ, ਵਿਃ—ਜਿਸ ਨੂੰ ਆਜ਼ਾਦੀ ਜਾਂ ਖੁੱਲ੍ਹ ਹੋਵੇ, ਸੁਤੰਤ੍ਰ ॥

ਆਜ਼ਾਦੀ, ਸਃ—ਖੁੱਲ੍ਹ, ਸੁਤੰਤ੍ਰਤਾ, ਆਪਣੀ ਮਰਜ਼ੀ ਤੇ ਚੱਲਣਾ ॥

ਆਜੀਉਕਾ, ਸਃ—'ਅਜੀਉਕਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਆਂਛਲ, ਸਃ—ਭੂਤ ਦਾ ਸਾਯਾ, ਜਿਨ ਭੂਤ ਦਾ ਚੰਬੜ ਜਾਣਾ, ਬਿਮਾਰੀ ॥

ਆਂਙੂ, ਪੁਃ—'ਅੰਙੂ' ਵੇਖੋ ॥

ਆਂਟ
ਆਂਟ ਸਾਂਟ } ਸਃ—ਗੰਢ, ਸਾਂਝ, ਸਰਬੰਧ, ਭਿਆਲੀ, ਮੇਲ ਗੇਲ, ਏਕਾ, ਦੋਸਤਾਂ ਦੇ ਮਿਲਨ ਦਾ ਵੇਲਾ ਅਤੇ ਥਾਂ ਠਹਿਰਾਉਣਾ ॥

ਆਂਟ ਲੱਗਣੀ, ਕ੍ਰਿਃ—ਘਾਟਾ ਪੈਣਾ, ਬਾਣ ਲੱਗਣੀ, ਪੈਰ ਵਿੱਚ ਆਉਣਾ, ਫਸ ਜਾਣਾ, ਸਾਂਝ ਹੋਣੀ ॥

ਆਂਟ ਲਾਉਣੀ, ਕ੍ਰਿਃ—ਗੰਢ ਪਾਉਣੀ, ਬਾਣ ਲਾਉਣੀ, ਸਰਬੰਧ ਮੇਲਣਾ ॥

ਆਟਾ, ਪੁਃ—ਚੱਕੀ, ਖਰਾਸ ਜਾਂ ਘਰਾਟ ਦਾ ਪੀਠਾ ਹੋਇਆ ਅਨਾਜ ਆਦਿਕ ॥
ਵਿਃ—ਘਸਿਆ ਹੋਇਆ, ਗਲਿਆ ਸੜਿਆ ।

ਆਟਾ ਹੋਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਗਲ ਸੜ ਜਾਣਾ ॥

ਆਟਾ ਖਰਾਬ ਹੋਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਦੁਰਗਤ ਹੋਣੀ, ਨਿਰਾਦਰੀ ਹੋਣੀ, ਮੰਦਾ ਹਾਲ ਹੋਣਾ ॥

ਆਟੇ ਵਿੱਚ ਲੂਣ, ਪੁਃ—ਥੋੜਾ ਜੇਹਾ, ਬਹੁਤ ਥੋੜਾ, ਕਿਸੇ ਗਿਣਤੀ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ॥

ਆਠਰਨਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਤੁਝ ਕੁਝ ਸੁੱਕ ਜਾਣਾ ॥

ਆਠਾ, ਪੁਃ—ਅੱਠ ਦਾ ਅੰਗ, ੮ । ਅੱਠਾਂ ਦੀ ਰਕਮ ॥

ਆਠਾਨੀ, ਸਃ—'ਅਠਿਆਨੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਆਡ, ਸਃ—ਬਾਗ ਦੀ ਮੋਰੀ, ਹਲਟ ਦਾ ਪਾਣੀ ਵੱਗਣ ਵਾਲੀ ਨਾਲੀ ॥ ਓਲ੍ਹਾ, ਬਚਾਉ, ਟੇਢ, ਮੱਥੇ ਦੀ ਕਾਰ ਜਾਂ ਰੇਖਾ ॥

ਆਡ ਖਾਲਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਪਾਣੀ ਦੀ ਆਡ ਜਾਂ ਨਾਲੀ ਸਾਫ ਕਰਨਾ ॥

ਆਂਡ, ਸਃ—ਨਲ, ਪਤਾਲੂ, ਕੀੜਿਆਂ ਦੇ ਆਂਡੇ ॥

ਆਂਡ ਫੁੱਟਣੀ, ਕ੍ਰਿਃ—ਆਂਡਿਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਕੀੜੇ ਨਿਕਲਕੇ ਪਰਗਟ ਹੋਣੇ ॥

ਆਡਾ, ਵਿਃ—ਟੇਢਾ, ਵਿੰਗਾ ॥

ਆਂਡਾ, ਪੁਃ—ਅੰਡਾ, ਇਕ ਗੋਲ ਜੇਹੀ ਚੀਜ਼ ਜਿਸ ਉੱਪਰ ਛਿਲੜ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿੱਚੋਂ ਪੰਖੇਰੂ ਆਦਿਕ ਦਾ ਬੱਚਾ ਨਿਕਲਦਾ ਹੈ ॥

ਆਡੰਬਰ, ਪੁਃ—
ਆਡੰਬਰਣ, ਸਃ—
ਆਡੰਬਰੀ, ਪੁਃ— } 'ਅਡੰਬਰ' ਆਦਿਕ ਵੇਖੋ ॥

ਆਡਰ, ਪੁਃ—'ਆਰਡਰ' ਵੇਖੋ ॥

ਆਂਢ ਗੁਆਂਢ, ਪੁਃ—ਪੜੋਸ, ਆਸ ਪਾਸ ਦੀ ਥਾਂ ਜਾਂ ਲੋਕ, ਹਮਸਾਏ ॥

ਆਂਢ ਸਾਂਢ ਗੰਢਣੀ, ਕ੍ਰਿਃ—ਮੇਲ ਕਰਨਾ, ਸਲਾਹ ਕਰਨਾ ॥

ਆਢਾ, ਪੁਃ—ਵੈਰ, ਝਗੜਾ, ਵਿਖਾਧ ॥

ਆਢਾ ਢੰਹਣਾ
ਆਢਾ ਲਾਉਣਾ } ਕ੍ਰਿਃ—ਝਗੜਾ ਪਾਉਣਾ, ਵੈਰ ਕਰਨਾ, ਸਾਹਮਣਾ ਕਰਨਾ ॥

ਆਂਢਾ, ਪੁਃ—ਮਾਪ, ਜਾਂਚ, ਪਰਖ, ਪਰੀਛਿਆ ॥

ਆਂਢਾ ਸਾਂਢਾ, ਪੁਃ—ਸਾਂਝ, ਸਰਬੰਧ, ਭਿਆਲੀ, ਏਕਾ ॥

ਆਣ, ਸਃ—'ਆਨ' ਵੇਖੋ ॥

ਆਂਤ, ਸਃ—ਅੰਦਰ ॥

ਆਤਸ਼ ਬਾਜ਼ ਅਤੇ ਆਤਸ਼ ਬਾਜ਼ੀ, 'ਅਸ਼ਤ ਬਾਜ਼' ਅਤੇ 'ਅਸ਼ਤ ਬਾਜ਼ੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਆਤਸ਼ੀ ਸ਼ੀਸ਼ਾ, ਪੁਃ—ਇਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਸ਼ੀਸ਼ਾ ਜਿਸ ਵਿਚੋਂ ਛੋਟੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਵੱਡੀਆਂ ਦਿਸਦੀਆਂ ਹਨ ॥

ਆਤਸ਼ੀ ਸ਼ੀਸ਼ੀ, ਸ਼ਃ—ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪਕਾ ਕੇ ਬਣਾਈ ਹੋਈ ਕੱਚ ਦੀ ਸ਼ੀਸ਼ੀ ॥

ਆਤਮ ਹੱਤਿਆ, ਸ਼ਃ—ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਮਾਰ ਛੱਡਣਾ, ਅਫੀਮ ਆਦਿਕ ਖਾਕੇ ਜਾਂ ਖੂਹ ਤਲਾ ਆਦਿਕ ਵਿੱਚ ਡੁੱਬਕੇ ਆਪਣੀ ਮਰਜ਼ੀ ਨਾਲ ਮਰਨਾ ॥

ਆਤਮਕ, ਵਿਃ—ਆਤਮਾ ਦਾ(ਸਰੀਰ ਦਾ ਨਹੀਂ)॥

ਆਤਮਕ ਵਿਦ੍ਯਾ, ਸ਼ਃ—ਉਹ ਵਿਦ੍ਯਾ ਜਿਸ ਵਿਚ ਆਤਮਾ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦਾ ਵਰਨਣ ਹੋਵੇ, ਬ੍ਰਹਮ ਵਿਦ੍ਯਾ ॥

ਆਤਮਾ, ਪੁਃ—ਰੂਹ, ਜੀਵ, ਬੋਲਣ ਵਾਲਾ, ਭੌਰ ਚਿੱਤ, ਮਨ, ਬੁੱਧ ॥

ਆਤਮਾ ਪਰਮਾਤਮਾ, ਪੁਃ—ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ॥

ਆਤਮਾ ਰਾਮ, ਪੁਃ—ਜੀਵ, ਰੂਹ, ਦੇਹ ਨੂੰ ਚਤੈਨ ਰੱਖਣ ਵਾਲਾ ਤੱਤ ॥

ਆਤਰ, ਵਿਃ—ਦੁਖੀ, ਦੀਨ, ਲੋੜ ਵੰਦ (ਹੋਣਾ, ਹੋ ਜਾਣਾ)॥

ਆਂਤੜੀ, ਸ਼ਃ—ਆਂਦਰ, ਆਂਤ ॥

ਆਥਣ }
ਆਥੁਣ } ਪੁਃ—ਪੱਛਮ, ਜਿਸ ਪਾਸੇ ਸੂਰਜ ਡੁਬਦਾ ਹੈ, ਲਹਿੰਦਾ। ਤ੍ਰਿਕਾਲਾਂ ਵੇਲਾ ॥

ਆਥਣਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—(ਸੂਰਜ ਦਾ) ਅਸਤ ਹੋਣਾ ॥

ਆਦ, ਪੁਃ—ਅਰੰਭ, ਸ਼ੁਰੂ, ਮੁਢ,ਪਹਿਲਾ,ਮੁਖੀਆ, ਅਗਲੇ ਸਮੇ ਦਾ ॥

ਆਦ ਅੰਤ, ਪੁਃ—ਪਹਿਲਾ ਅਤੇ ਪਿਛਲਾ, ਮੁੱਢ ਅਤੇ ਛੇਕੜ, ਸਿਰ ਤੋਂ ਪੈਰਾਂ ਤੀਕਰ, ਸਾਰਾ॥

ਆਦ ਗ੍ਰੰਥ, ਪੁਃ—ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਦੀ ਪਹਿਲੀ ਬੀੜ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਤੋਂ ਪਹਿਲੇ ਗੁਰੂਆਂ ਅਤੇ ਭਗਤਾਂ ਦੀ ਬਾਣੀ ਹੈ। ਸਿੱਖਾਂ ਦਾ ਧਰਮ ਪੁਸਤਕ ॥

ਆਦ ਜੁਗਾਦ, ਵਿਃ—ਪਰੰਪਰਾ ਤੋਂ, ਸਨਾਤਨ, ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਦਾ ਗੁਣ ॥

ਆਦ ਪੁਰਖ, ਪੁਃ—ਜਗਤ ਦਾ ਪਹਿਲਾ ਕਾਰਣ, ਅਕਾਲ ਪਰਖ,ਪਰਮੇਸ਼ਰ, ਕਰਤਾਰ ॥

ਆਦਕ, ਵਿਃ—'ਆਦਿਕ' ਵੇਖੋ ॥

ਆਦਤ, ਸ਼ਃ—ਹੇਲਤ, ਵਾਦੀ, ਸੁਭਾਉ, ਰੀਤ, ਵਰਤਾਰਾ, ਦਸਤੂਰ ॥

ਆਦਤ ਕਰਨਾ }
ਆਦਤ ਪਾਉਣਾ } ਕ੍ਰਿਃ—ਕੋਈ ਕੰਮ ਬਾਰੰਬਾਰ ਕਰਕੇ ਉਸ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਹੇਲਤ ਬਣਾ ਲੈਣਾ, ਦੂਏ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਕੰਮ ਦੀ ਵਾਦੀ ਪਾ ਦੇਣੀ॥

ਆਦਤ ਪੈ ਜਾਣੀ, ਕ੍ਰਿਃ—ਕਰਦਿਆਂ ਕਰਦਿਆਂ ਕਿਸੇ ਕੰਮ ਦੀ ਵਾਦੀ ਪੈ ਜਾਣੀ॥

ਆਦਮ, ਪੁਃ—ਆਦਮੀ। ਪਹਿਲਾ ਮਨੁੱਖ (ਮੁਸਲਮਾਨ ਅਤੇ ਈਸਾਈ ਇਹ ਮੰਨਦੇ ਹਨ ਕਿ ਸੰਸਾਰ ਵਿਚ ਜਿੰਨੇ ਮਨੁਖ ਹਨ ਉਹ ਆਦਮ ਦੀ ਉਲਾਦ ਹਨ)॥

ਆਦਮ ਹੱਵਾ, ਪੁਃ—ਅਤੇ ਸ਼ਃ—ਪਹਿਲਾ ਮਰਦ ਅਤੇ ਪਹਿਲੀ ਤ੍ਰੀਮਤ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਸਾਰੀ ਖਲਕਤ ਦਾ ਹੋਣਾ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ॥

ਆਦਮ ਕੱਠਾ ਹੋਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਭੀੜ ਲੱਗ ਜਾਣੀ ॥

ਬਾਵੇ ਆਦਮ ਦੇ ਵੇਲੇ ਦੀ ਚੀਜ, ਸ਼ਃਬਹੁਤ ਪੁਰਾਣੀ ਚੀਜ, ਉਹ ਚੀਜ ਜਿਸ ਨੂੰ ਪੁਰਾਣੇ ਸਮੇ ਵਿੱਚ ਵਰਤਦੇ ਸਨ ॥

ਆਦਮੀ, ਪੁ:—ਆਦਮ ਦੀ ਉਲਾਦ, ਮਨੁੱਖ (ਮਰਦ ਜਾਂ ਤ੍ਰੀਮਤ), ਜਣਾ, ਲੋਕ, ਨੌਕਰ, ਜੁਆਨ, ਸਿਆਣਾ ਜਾਂ ਅਮਾਨਦਾਰ ਮਨੁੱਖ ॥

ਆਦਮੀ ਨਹੀਂ ਮਿਲਦਾ, ਅਮਾਨ ਦਾਰ ਮਨੁੱਖਾਂ ਦੀ ਥੁੜ ਹੈ, ਨੌਕਰ ਨਹੀਂ ਲਭਦਾ ॥

ਉਹ ਦਾ ਆਦਮੀ ਨੱਠ ਗਇਆ, ਉਹ ਦਾ ਨੌਕਰ ਚੋਰੀ ਨਿਕਲ ਗਇਆ ॥

ਆਦਮੀ ਹੋ ਜਾਣਾ / ਆਦਮੀ ਹੋਣਾ } ਕ੍ਰਿ:—ਜੁਆਨ ਹੋਣਾ, ਅਕਲ ਸਿੱਖਣੀ, ਸੁਰਤ ਸਮ੍ਹਾਲਣੀ ।

ਆਦਮੀ ਬਨਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਮੱਤ ਆਉਣੀ, ਖੋਟੀ ਚਾਲ ਛੱਡਕੇ ਚੰਗੀ ਫੜਨੀ ॥

ਆਦਮੀ ਬਣਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਚੰਗੀ ਮੱਤ ਦੇਣੀ, ਵਿੱਦਜਾ ਪੜ੍ਹਾਉਣੀ, ਚੰਗੇ ਚੱਲਣ ਸਿਖਾਉਣੇ ॥

ਆਦਰ, ਪੁ:—ਮਾਨ, ਇੱਜ਼ਤ, ਲਿਹਾਜ਼, ਖ਼ਾਤਰ, ਆਗਤ ਭਾਗਤ, ਅਦਬ, ਗਰਧ, ਖੁਲਕ ॥

ਆਦਰ ਕਰਨਾ / ਆਦਰ ਦੇਣਾ } ਕ੍ਰਿ:—ਇਜ਼ਤ ਕਰਨੀ, ਅਦਬ ਕਰਨਾ, ਮਾਣ ਰੱਖਣਾ ॥

ਆਦਰ ਨਾਲ ਬਿਠਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਚਹਿਲ ਵਾਲੀ ਥਾਂ ਪੁਰ ਆਦਰ ਨਾਲ ਲਜਾ ਕੇ ਬਹਾਲਣਾ ॥

ਆਦਰ ਨਾਲ ਲਿਆਉਣਾ / ਆਦਰ ਨਾਲ ਲੈ ਜਾਣਾ } ਕ੍ਰਿ:—ਘਰ ਆਏ ਦੀ ਇੱਜ਼ਤ ਕਰਨ ਲਈ ਅੱਗਲ ਵਾਂਢੀ ਜਾਕੇ ਉਸ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਲਿਆਉਣਾ ਜਾਂ ਲੈ ਜਾਣਾ ॥

ਆਦਰ ਪਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਇੱਜ਼ਤ ਹੋਣੀ, ਸੋਭਾ ਪਾਉਣਾ, ਗਰਧ ਹੋਣਾ ॥

ਆਦਰ ਭਾ / ਆਦਰ ਭਾਉ } ਪੁ:—ਖ਼ਾਤਰ ਦਾਰੀ, ਅਦਬ, ਸਤਕਾਰ ॥

ਆਦਰ ਮਾਨ / ਮਾਨ ਆਦਰ } ਪੁ:—ਆਦਰ ਭਾਉ ਇਜ਼ਤ, ਅਦਬ ॥

ਆਂਦਰ, ਸ:—ਇੱਕ ਨਾਲੀ ਜੇਹੀ ਜੋ ਢਿੱਡ ਤੋਂ ਲੈਕੇ ਹੇਠਾਂ ਤਕ ਫੈਲੀ ਹੋਈ ਹੁੰਦੀ ਹੈ (ਸਰੀਰ ਦੀ ਗੰਦਕੀ ਆਂਦਰਾਂ ਦੀ ਰਾਹੀਂ ਥੱਲੇ ਜਾਕੇ ਹੇਠਲੇ ਛੇਕ ਵਿੱਚੋਂ ਬਾਹਰ ਨਿਕਲ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਆਂਦਰਾਂ ਸੱਪ ਵਾਕਰ ਵਲ ਖਾਂਦੀਆਂ ਹਨ) ॥ ਪਿਆਰ, ਮੋਹ, ਉਲਾਦ ॥

ਆਂਦਰਾਂ ਕੁਰਲ ਕੁਰਲ ਹੋਣੀਆਂ (ਕਰਨੀਆਂ), ਕ੍ਰਿ:—ਭੁਖ ਜਾਂ ਵੈਰ ਨਾਲ ਬਿਆਕੁਲ ਹੋਣਾ ॥

ਆਂਦਰਾਂ ਦਾ ਆਪ ਵਿੱਚ ਦੀ ਲੜਣਾ } ਕ੍ਰਿ:—ਭੁੱਖ ਲੱਗੀ ਹੋਣੀ ॥

ਆਂਦਰਾਂ ਦਾ ਵਿਹੜ, ਪੁ:—ਬਾਲਕ, ਜਾਤਕ, ਲੀਂਗਰ

ਆਦਲ, ਵਿ:—ਅਦਲ ਕਰਨ ਵਾਲਾ, ਸੱਚਾ, ਨਿਆਈਂ, ਧਰਮੀ, ਖਰਾ ॥

ਆਂਦਰੀ, ਸ:—'ਆਂਦਰ' ਵੇਖੋ ॥

ਆਦਿ, ਵਿ:—'ਆਦ' ਵੇਖੋ ॥

ਆਦਿ / ਆਦਿਕ } ਪੁ: ਯਾ ਸ:—ਏਹੋ ਜੇਹੇ ਹੋਰ, ਜਿਹਾ ਕਿ 'ਪੰਡਤ ਆਦਿਕ, ਅਰਥਾਤ 'ਪੰਡਤ ਅਤੇ ਏਹੋ ਜੇਹੇ ਹੋਰ ਲੋਕ, ਵਗੈਰਾ ॥

ਆਦੀ, ਵਿ:—ਪੁਰਾਣਾ, ਕਦੀਮੀ, ਮੁਢ ਦਾ, ਪਹਿਲਾ, ਅਗਲਾ ॥

ਪੁ:—ਮੁੱਢ ਦਾ ਲਾਗੀ ॥

ਆਦੀ ਝੁੱਗਾ, ਪੁ:—ਕਮੀਨਾ ਟੱਬਰ ॥

ਆਦੇਸ, ਪੁ:—'ਅਦੇਸ' ਵੇਖੋ ॥

ਆਧਾਰ, ਪੁ:—'ਅਧਾਰ' ਵੇਖੋ ॥

ਆਧੋ ਆਧ ਸੁਹਾ, ਆਓ ਅੱਧਾ ਅੱਧਾ ਵੰਡ ਲਈਏ॥

ਆਨ, ਸ:—ਸ਼ਰਮ, ਲੱਜਿਆ, ਕਾਨ, ਹਯਾਉ, ਨਖ਼ਰਾ, ਵਿਖਾਵਾ॥(ਹੋਣੀ, ਨਾਂ ਹੋਣੀ, ਪਾਲਣੀ)॥

ਆਨ ਅਦਾ, ਸ:—ਸੈਨਤ, ਵਿਖਾਵਾ, ਢੰਗ, ਸ਼ਰਮ, ਹਯਾਉ ॥

ਆਨ ਕਾਨ, ਸ:—ਸ਼ਰਮ ਹਯਾਉ ॥

ਆਨੰਦ, 'ਅਨੰਦ' ਵੇਖੋ ॥

ਆਨੰਦੀ, 'ਅਨੰਦੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਆਨਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਲਿਆਉਣਾ, ਨਾਲ ਲੈਕੇ ਆਉਣਾ ॥

ਆਨ ਬੈਠਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਆ ਬਹਿਣਾ ॥

ਆਨਰੇਬਲ, ਵਿ:—ਲਾਟ ਸਾਹਬ ਦੀ ਕੌਂਸਲ ਦੇ ਮਿੰਬਰ ਦੇ ਨਾਉਂ ਅੱਗੇ ਇਹ ਲਫ਼ਜ਼ ਆਉਂਦੀ ਹੈ, ਪਤਵੰਤਾ ॥

ਆਨਾ, ਪੁ:—ਚਾਰ ਪੈਸੇ, ਰੁਪਏ ਦਾ ਸੋਲ੍ਹਵਾਂ ਹਿੱਸਾ, ਅੱਖ ਦਾ ਡੇਲਾ ॥

ਆਨਾ ਬਹਾਨਾ, ਪੁ:—ਹੀਲਾ, ਉਜ਼ਰ ॥

ਆੱਨਾ ਧੇਲਾ, ਪੁ:—ਥੋੜੇ ਜਿਹੇ ਪੈਸੇ ॥

ਆਪ, ਪੜ:—ਖ਼ੁਦ, ਹੋਰ ਕੋਈ ਨਾਂ, ਤੁਸੀਂ, ਆਤਮਾ, ਜੀਵ, ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ (ਲੈਣ ਆਇਆ ਆਪ, ਨਾਉਂ ਰਖਾਇਆ ਤਾਪ)॥ ਨਾਵਾਂ ਅਤੇ ਪੜ-ਨਾਵਾਂ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਲੱਗ ਕੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਜ਼ੋਰ ਵਧਾ ਦੇਂਦਾ ਹੈ ਜਿਹਾ ਕਿ 'ਰਾਜਾ ਆਪ ਆਇਆ' 'ਮੈਂ ਆਪ ਬੋਲਿਆ' 'ਉਹ ਆਪ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦਾ ਹੈ, ਆਦਿਕ ॥

ਆਪ ਸੁਆਰਥੀ ਪੁ:—ਆਪਣਾ ਕੰਮ ਕੱਢਣ ਵਾਲਾ ਮਨੁੱਖ, ਮਤਲਬੀ ॥

ਆਪ ਹੁਦਰਾ, ਵਿ:—ਆਪਣੀ ਮਰਜ਼ੀ ਤੇ ਚੱਲਣ ਵਾਲਾ ॥

ਆਪ ਬੀਤੀ, ਸ:—ਆਪਣੇ ਦੁਖਾਂ ਦੀ ਕਹਾਣੀ, ਆਪਣਾ ਪੁਰਾਣਾ ਹਾਲ ॥

ਆਪ ਭਲਾ ਜੱਗ ਭਲਾ, ਆਪ ਨੇਕ ਹੋਣ ਨਾਲ ਸੰਸਾਰ ਦੇ ਸਭ ਮਨੁੱਖ ਚੰਗੇ ਭਾਸਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਵੈਰ ਵਿਰੋਧ ਕਿਸੇ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦਾ ॥

ਆਪ ਮਰੇ ਜੱਗ ਪਰਲੋ, ਆਪਣੇ ਮਰਨ ਨਾਲ ਜਾਣੋ ਸੰਸਾਰ ਨਸ਼ਟ ਹੋ ਗਿਆ ਅਰਥਾਤ ਸਭ ਕੁਝ ਆਪਣੇ ਜੀ ਨਾਲ ਹੀ ਹੈ। ਅਹੰਤਾ ਦੀ ਸਾਰੀ ਲੀਲਾ ਹੈ ॥

ਆਪ ਮੁਹਾਂ, ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—ਆਪੇ ਹੀ, ਕਿਸੇ ਦੇ ਕਹੇ ਬਾਝੋਂ ਹੀ ॥

ਆਪ ਵਿੱਚ ਦੀ, ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—ਇੱਕ ਦੂਏ ਨਾਲ (ਆਪ ਵਿਚ ਦੀ ਲੜ ਪਏ)॥

ਆਪਸ, ਪੜ:—ਇਕ ਦੂਜਾ ॥

ਆਪਸ ਵਿੱਚ
ਆਪਸ ਵਿੱਚ ਦੀ } ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—ਇੱਕ ਦੂਏ ਨਾਲ ਆਪ ਵਿਚ ਦੀ ॥

ਆਪਸ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਇਕੱਠੇ ਰਹਿਣਾ, ਵਹੁਟੀ ਗਭਰੂ ਵਾਕਰ ਰਹਿਣਾ ॥

ਆਪਣਾ, ਵਿ:—ਆਪਣੇ ਆਪ ਦਾ, ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਦਾ ਨਾ, ਖ਼ਾਸ, ਨਿਜ ॥
ਪੁ:—ਸਰਬੰਧੀ, ਦੇਹ, ਪਰਾਣ, ਮਿੱਤਰ, ਯਾਰ, ਪਿਆਰਾ, ਸੱਜਣ ॥

ਆਪਣਾ ਆਪਣਾ, ਵਿ:—ਹਰ ਇਕ ਦਾ ਆਪਣਾ, ਦੂਏ ਦਾ ਨਾ, ਖ਼ਾਸ, ਆਪੋ ਆਪਣਾ ॥

ਆਪਣਾ ਹੋਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਸੱਜਣ ਬਣ ਜਾਣਾ, ਹਿਤ ਕਰਨਾ, ਸਰਬੰਧੀਆਂ ਵਾਕਰ ਵਰਤਣਾ, ਕਿਸੇ ਦੇ ਵੱਸ ਵਿਚ ਹੋਣਾ ॥

ਆਪਣਾ ਕਰਕੇ, ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—ਜਿਵੇਂ ਆਪਣਾ ਕੰਮ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ॥

ਆਪਣਾ ਕਰ ਲੈਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਕਿਸੇ ਚੀਜ਼ ਯਾ ਮਨੁੱਖ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਮਤਲਬ ਦਾ ਕਰ ਲੈਣਾ, ਮਾਲਕ ਬਣ ਬੈਠਣਾ, ਵੱਸ ਵਿੱਚ ਕਰ ਲੈਣਾ, ਆਪਣੀ ਵੱਲ ਕਰ ਲੈਣਾ, ਮੋਹ ਪਾਉਣਾ, ਆਪਣੇ ਅਧੀਨ ਕਰਨਾ ॥

ਆਪਣਾ ਕੀਤਾ ਪਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਜੈਹਾ ਕਮ ਆਪ ਕਰਨਾ ਤੈਹਾ ਫਲ ਪਾਉਣਾ ॥

ਆਪਣਾ ਪਰਾਇਆ, ਆਪਣਾ ਬਗਾਨਾ } ਪੁ:—ਸਭ ਜਣੇ, ਸਾਕ ਬੀ ਤੇ ਓਪਰੇ ਬੀ, ਸੱਜਣ ਬੀ ਵੈਰੀ ਬੀ ॥

ਆਪਣਾ ਬਣਾ ਲੈਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—'ਆਪਣਾ ਕਰ ਲੈਣਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਆਪਣਾ ਰਾਗ ਗਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਆਪਣੀ ਵਡਿਆਈ ਆਪ ਕਰਨੀ, ਫੜ ਮਾਰਨਾ, ਆਪਣੀਆਂ ਹੀ ਗੱਲਾਂ ਕਰਨੀਆਂ, ਆਪਣੇ ਰੋਣੇ ਰੋਣਾ ॥

ਆਪਣੀ ਆਪਣੀ ਜਗਾ, ਆਪਣੀ ਆਪਣੀ ਥਾਂ } ਕ੍ਰਿ:—ਹਰੇਕ ਆਪਣੀ ਠੀਕ ਥਾਂ ਪੁਰ। ਜੈਹਾ ਜੈਹਾ ਮਨੁਖ ਤੈਹੀ ਤੈਹੀ ਥਾਂ, ਆਪਣੀ ਹਾਲਤ ਮੂਜਿਬ ਜਾਂ ਗੁਣਾਂ ਅਨੁਸਾਰ ॥

ਆਪਣੀ ਆਪਣੀ ਪੈਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਹਰ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਆਪਣਾ ਫਿਕਰ ਹੋਣਾ ਅਤੇ ਦੂਏ ਦੀ ਪਰਵਾਹ ਨਾ ਹੋਣੀ, ਆਪਣੇ ਮਤਲਬ ਦਾ ਹੀ ਖਿਆਲ ਹੋਣਾ ॥

ਆਪਣੀ ਕਰਨੀ ਭਰਨੀ, ਕ੍ਰਿ:—'ਆਪਣਾ ਕੀਤਾ ਪਾਉਣਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਆਪਣੀ ਗਲੀ ਕੁੱਤਾ ਬੀ ਸ਼ੇਰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ } ਆਪਣੀ ਥਾਂ ਹਰ ਕੋਈ ਨਿਡਰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ॥

ਆਪਣੀ ਢਾਈ ਪਾ ਖਿਚੜੀ ਅਲਗ ਪਕਾਉਣੀ } ਕ੍ਰਿ:—ਹੋਰਨਾਂ ਥੋਂ ਵੱਖਰੇ ਹੋ ਕੇ ਕੋਈ ਕੰਮ ਆਪਣੀ ਮਰਜ਼ੀ ਨਾਲ ਕਰਨਾ ॥

ਆਪਣੀ ਨੀਂਦ ਸੌਣਾ ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਨੀਂਦ ਉੱਠਣਾ } ਕ੍ਰਿ:—ਸਭ ਕੰਮ ਆਪਣੇ ਅਖ਼ਤਿਆਰ ਹੋਣਾ, ਦੂਏ ਦੇ ਅਧੀਨ ਨਾਂ ਹੋਣਾ, ਚਿੰਤਾ ਫਿਕਰ ਨਾ ਹੋਣਾ ॥

ਆਪਣੀ ਪੈ ਜਾਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਆਪਣਾ ਹੀ ਫਿਕਰ ਹੋਣਾ, ਦੂਏ ਦੀ ਪਰਵਾਹ ਨਾ ਹੋਣੀ ॥

ਆਪਣੀ ਮਾਰੇ ਜਾਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—'ਆਪਣਾ ਰਾਗ ਗਾਉਣਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਆਪਣੀ ਵੱਲੋਂ, ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—ਆਪਣੇ ਪਾਸਿਓਂ, ਆਪਣੇ ਜਤਨ ਮੂਜਿਬ ॥

ਆਪਣੇ ਅੱਗੇ ਕੰਡੇ ਬੀਜਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਆਪਣਾ ਜਾਲ ਆਪ ਕਰਨਾ, ਉਹ ਕੰਮ ਕਰਨਾ ਜਿਸ ਤੋਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਦੁਖ ਮਿਲੇ ॥

ਆਪਣੇ ਆਪ ਵਿੱਚ ਮਸਤ ਰਹਿਣਾ } ਕ੍ਰਿ:—ਕਿਸੇ ਦੇ ਅਧੀਨ ਨਾ ਹੋਣ ਕਰਕੇ ਅਨੰਦ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣਾ, ਕਿਸੇ ਦੀ ਪਰਵਾਹ ਨਾ ਕਰਨਾ ॥

ਆਪਣੇ ਪੈਰੀਂ ਕਹੀ ਮਾਰਨੀ, ਆਪਣੇ ਪੈਰੀਂ ਕੁਹਾੜੀ ਮਾਰਨੀ } ਕ੍ਰਿ:—ਆਪਣਾ ਬੁਰਾ ਆਪ ਕਰਨਾ, ਆਪਣੀ ਮੂਰਖਤਾਈ ਨਾਲ ਆਪਣਾ ਸਤਿਆਨਾਸ ਕਰ ਲੈਣਾ ॥

ਆਪਣੇ ਵੱਲੋਂ, 'ਆਪਣੀ ਵੱਲੋਂ' ਵੇਖੋ ॥

ਆਪਣੇ ਵੱਲੋਂ ਸਭ ਕੁਝ ਕਰਨਾ
ਆਪਣੇ ਵੱਲੋਂ ਵਾਹ ਲਾਉਣਾ } ਕ੍ਰਿ:—ਜਿੰਨਾ ਹੋ ਸੱਕੇ ਜਤਨ ਕਰਨਾ ॥

ਆਪਰੇਸ਼ਨ, ਪੁ:—ਡਾਕਟਰ ਦੀ ਜਰਾਹੀ, ਚੀਰ ਫਾੜ ॥

ਆਪਾਂ, ਪੜ:—ਅਸੀਂ (ਆਪ ਦਾ ਬਹੁ ਬਚਨ ਮਾਲਵੇ ਵਿੱਚ ਬੋਲਦੇ ਹਨ)॥

ਆਪੇ, ਪੜ:—ਆਪ ਹੀ, ਹੋਰ ਕੋਈ ਨਾ ॥

ਆਪੇ ਆਪ, ਪੜ:—ਆਪ ਹੀ ॥

ਆ ਪੈਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਆਕੇ ਕਿਸੇ ਉੱਤੇ ਪੈਣਾ, ਹੱਲਾ ਕਰਨਾ ॥

ਆਪੋਂ, ਕ੍ਰਿ:—ਵਿ:—ਆਪੇ, ਆਪਣੀ ਮਰਜ਼ੀ ਨਾਲ, ਜਾਣ ਬੁੱਝ ਕੇ ॥

ਆਪੋ ਆਪਣਾ
ਆਪੋ ਆਪਣੀ } ਪੜ:—ਆਪਣਾ ਆਪਣਾ, ਹਰੇਕ ਦਾ ਜੁਦਾ ਜੁਦਾ ॥

ਆਪੋ ਆਪਣੀ ਪੈਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—'ਆਪਣੀ ਆਪਣੀ ਪੈਣੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਆਪੋ ਧਾਈ } ਸ:—ਆਪਣਾ ਹੀ ਖਿਆਲ॥
ਆਪੋ ਧਾਪ } ਵਿ:—ਆਪਣਾ ਹੀ ॥
ਆਪੋ ਧਾਪੀ } ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—ਆਪਣੇ ਆਪ ॥

ਆਫ਼ਤ, ਸ:—ਖ਼ਰਾਬੀ, ਬਿਪਤਾ, ਬੇ ਨਸੀਬੀ, ਖ਼ਤਰਾ, ਔਖ, ਦੁੱਖ, ਉਪੱਦਰ, ਮਰੀ ॥

ਆਫ਼ਤ ਆਉਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਬਿਪਤਾ ਪੈਣੀ, ਉਪੱਦਰ ਹੋਣਾ, ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਕਰੋਪੀ ਹੋਣੀ, ਅਣਰਬ ਆਉਣਾ ॥

ਆਫ਼ਤ ਵਿੱਚ ਫਸ ਜਾਣਾ
ਆਫ਼ਤ ਵਿੱਚ ਫਸਣਾ } ਕ੍ਰਿ:—ਬਿਪਤਾ ਵਿੱਚ ਪੈ ਜਾਣਾ, ਔਖ ਹੋਣਾ, ਬਹੁਤ ਦੁੱਖ ਮਿਲਣਾ, ਮੁਸ਼ਕਲ ਬਣਨੀ ॥

ਆਫਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਢਿੱਡ ਦਾ ਫੁਲਣਾ, ਬਹੁਤ ਖਾਣ ਕਰਕੇ ਢਿੱਡ ਐਨਾ ਭਰ ਜਾਣਾ ਕਿ ਹੋਰ ਕੁਝ ਖਾਣ ਨੂੰ ਜੀ ਨ ਕਰਨਾ। ਹੱਦੋਂ ਬਾਹਰਾ ਹੋ ਜਾਣਾ। ਅਹੰਕਾਰ ਨਾਲ ਫੁੱਲਣਾ, ਕੰਮ ਬਣ ਜਾਣ ਕਰਕੇ ਭਾਰਾ ਗੁਮਾਣ ਕਰਨਾ, ਆਕੜਨਾ, ਫੜਾਂ ਮਾਰਨੀਆਂ, ਬਹੁਤ ਧਨਵਾਲਾ ਹੋ ਜਾਣਾ ॥

ਆਬ, ਪੁ:—ਅਤੇ ਸ:—ਪਾਣੀ (ਜਿਹਾ ਕਿ ਗੁਲਾਬ ਅਰਥਾਤ ਫੁੱਲਾਂ ਦਾ ਪਾਣੀ), ਸ਼ੋਭਾ, ਮਹਿਮਾ, ਸੁਹੱਪਣ, ਲਿਸ਼ਕ, ਜੋਤ, ਚਮਕ (ਹੀਰਿਆਂ ਜੁਆਹਰਾਂ ਦੀ ਜਾਂ ਵਡ ਮੁੱਲੇ ਕਪੜਿਆਂ ਦੀ), ਤਲਵਾਰ ਆਦਿਕ ਦੀ ਤਿੱਖੀ ਧਾਰ ॥

ਆਬ ਹਯਾਤ, ਪੁ:—ਅਮ੍ਰਿਤ, ਇੱਕ ਗੁਝਾ ਕੁੰਡ ਜਿਸ ਦਾ ਜਲ ਪੀਣ ਵਾਲਾ ਕਦੇ ਨਹੀ ਮਰਦਾ ॥

ਆਬ ਕਾਰ, ਪੁ:—ਸ਼ਰਾਬ ਕੱਢਣ ਵਾਲਾ ਜਾਂ ਵੇਚਣ ਵਾਲਾ। ਕਲਾਲ ॥

ਆਬ ਕਾਰੀ, ਸ:—ਸ਼ਰਾਬ ਕੱਢਣ ਵਾਲੇ ਦਾ ਵਿਹਾਰ, ਕਲਾਲਾਂ ਦਾ ਕੰਮ, ਸ਼ਰਾਬ ਦੀ ਹੱਟੀ ਸ਼ਰਾਬ ਖ਼ਾਨਾ, ਸ਼ਰਾਬ ਕੱਢਣ ਅਤੇ ਵੇਚਣ ਦਾ ਮਸੂਲ ॥

ਆਬ ਖੋਰਾ, ਪੁ:—ਚੌੜੇ ਮੂੰਹ ਵਾਲਾ ਮਿੱਟੀ ਜਾਂ ਧਾਤ ਦਾ ਭਾਂਡਾ ਜਿਸ ਨਾਲ ਕੁਝ ਪੀਤਾ ਜਾਵੇ ਪਿਆਲਾ, ਕਟੋਰਾ ॥

ਆਬਦਾਨਾ, ਪੁ:—ਅੰਨ ਜਲ, ਖਾਣ ਪੀਣ ਦੀਆਂ ਵਸਤਾਂ ॥

ਆਬ ਦਾਰ, ਚਮਕਣ ਵਾਲਾ, ਸੁਥਰਾ, ਲਿਸ਼ਕਦਾ॥

ਆਬਦਾਰੀ, ਸ:—ਚਮਕ, ਲਿਸ਼ਕ, ਘੋਟ, ਤਲਵਾਰ ਆਦਿਕ ਦੀ ਧਾਰ ਦਾ ਤਿੱਖਾ ਹੋਣਾ ॥

ਆਬ ਨਾ, ਆਬ ਨਾਇ, ਸ:—ਕਲੀ ਦੀ ਸਿੱਧੀ ਖੜੀ ਹੋਈ ਨਲੀ ਜਿਸ ਉੱਤੇ ਚਿਲਮ ਰਖਦੇ ਹਨ ॥

ਆਬਰ, ਆਬਰੋ, ਸ:—'ਆਬਰੂ' ਵੇਖੋ ॥

ਆਬੀ, ਵਿ:—ਪਾਣੀ ਵਾਲਾ, ਪਾਣੀ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਵਾਲਾ, ਸਿੱਲ੍ਹਾ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਸਾਰਾ ਪਾਣੀ ਹੋਵੇ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਚੰਗੀ ਤਰਾਂ ਪਾਣੀ ਮਿਲਿਆ ਹੋਵੇ (ਜ਼ਮੀਨ ਆਦਿਕ), ਪਾਣੀ ਦੇ ਰੰਗ ਵਾਲਾ, ਨੀਲੇ ਰੰਗ ਦੀ ਭਾਹ ਮਾਰਨ ਵਾਲਾ ॥

ਆਬੀਆਨਾ, ਪੁ:—ਨਹਿਰ ਦੇ ਪਾਣੀ ਉੱਤੇ ਜੋ ਮਸੂਲ ਲਗਦਾ ਹੈ ॥

ਆਬੁ, ਆਬੂ, ਪੁ:—'ਅਹਬੂ' ਵੇਖੋ ॥

ਆਮ, ਵਿ:—ਸਧਾਰਨ, ਮਮੂਲੀ, ਸਭਨਾਂ ਦਾ, ਛੋਟੇ ਦਰਜੇ ਦੇ ਮਨੁੱਖਾਂ ਦਾ ॥
ਸ:—ਲੋਕੀ, ਲੁਕਾਈ ॥

ਆਮ ਖਾਸ, ਖਾਸ ਆਮ, ਪੁ:—ਸਭ ਤਰਾਂ ਦੇ ਲੋਕ, ਛੋਟੇ ਵੱਡੇ ॥

ਆਮੁ ਸਾਮੁ, ਸ:—ਰਾਖੀ, ਬਚਾਉ ॥

ਆਮ੍ਹਣ ਸਾਮ੍ਹਣਾ, ਆਮ੍ਹਣਾ ਸਾਮ੍ਹਣਾ, ਵਿ:—ਆਮ੍ਹੋ ਸਾਮ੍ਹਣਾ ਦੂ ਬਦੂ, ਇੱਕ ਦੂਏ ਦੇ ਸਾਮ੍ਹਣੇ ॥

ਆਮਣਾ, ਪੁ:—ਸੇਵਾ, ਆਗਿਆ, ਹੁਕਮ ॥

ਆਮਣਾ ਮੰਨਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਅਧੀਨ ਹੋਣਾ, ਵੱਸ ਵਿੱਚ ਹੋਣਾ, ਸੇਵਾ ਕਰਨਾ, ਹੁਕਮ ਬਜਾਉਣਾ, ਹਾਜ਼ਰੀ ਵਿੱਚ ਖੜੇ ਰਹਿਣਾ, ਲਿਹਾਜ਼ ਕਰਨਾ ॥

ਆਮ੍ਹਣਿਓਂ ਸਾਮ੍ਹਣਿਓਂ, ਕ੍ਰਿ:ਵਿ:—ਦੂਜੇ ਪਾਸਿਓਂ ॥

ਆਮਦਨ, ਆਮਦਨੀ, ਸ:—ਖੱਟੀ, ਕਮਾਈ, ਆਗਮ ਲਾਹਾ, ਲਾਭ ॥ (ਹੋਣੀ, ਹੋ ਜਾਣੀ, ਕਰਨੀ, ਕਰਾਉਣੀ) ॥

ਆਮਲ, ਵਿ:—ਅਮਲ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ॥

ਆਮਲਾ, ਪੁ:—'ਆਉਲਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਆਮੀਂ, ਅਵ:—ਅਜੇਹਾ ਹੀ ਹੋਵੇ, ਤਥਾਸਤੁ ॥

ਆਮੀਆਂ, ਸ:—'ਆਹਮੀਆਂ' ਵੇਖੋ ॥

ਆਮ੍ਹੋ ਸਾਮ੍ਹਣਾ, ਵਿ:—ਦੂ ਬਦੂ, ਇੱਕ ਦੂਏ ਦੇ ਸਾਮ੍ਹਣੇ ॥

ਆਯਤਵਾਰ, ਪੁ:—ਐਤਵਾਰ, ਸਾਤੇ ਦਾ ਪਹਿਲਾ ਦਿਨ, ਚੜ੍ਹਦਾ ਵਾਰ, ਛਨਿੱਛਰ ਤੋਂ ਪਿਛਲਾ ਅਤੇ ਸੋਮ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾ ਦਿਨ ॥

ਆਯੜਾ, ਪੁ:—ਅੜਾ, ਗੁਰਮੁਖੀ ਪੈਂਤੀ ਦਾ ਦੂਜਾ ਅੱਖਰ "ਅ" ॥

ਆਯੁਰ ਵੇਦ, ਪੁ:—ਵੈਦਗੀ, ਹਿੰਦੀ ਹਕੀਮੀ ਦੀ ਵਿੱਦਯਾ ॥

ਆਯੁਰ ਵੇਦਕ, ਵਿ:—ਆਯੁਰਵੇਦ ਦਾ ॥

ਆਯੁਰ ਵੇਦੀ, ਪੁ:—ਵੈਦ, ਆਯੁਰਵੇਦ ਦਾ ਜਾਣੂ ॥

ਆਯੁ, ਪੁ:—ਉਮਰ, ਆਰਜਾ, ਜੀਉਣ ਦਾ ਸਮਾ ॥

ਆਰ, ਸ:—ਮੋਚੀ ਦਾ ਸੂਆ, ਅੰਗਸ ਦੀ ਨੋਕ, ਸ਼ਰਮ, ਲੱਜਿਆ ॥

ਆਰਸੀ, ਸ:—ਇੱਕ ਗਹਿਣੇ ਦਾ ਨਾਉਂ ਜਿਸ ਨੂੰ ਜ਼ਨਾਨੀਆਂ ਹੱਥ ਦੇ ਅੰਗੂਠੇ ਵਿੱਚ ਪਾਉਂਦੀਆਂ ਹਨ, (ਬਾਹਲੀਆਂ ਆਰਸੀਆਂ ਨੂੰ ਸ਼ੀਸ਼ਾ ਲੱਗਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿੱਚੋਂ ਪਾਉਣ ਵਾਲੀਆਂ ਆਪਣਾ ਮੂੰਹ ਦੇਖਦੀਆਂ ਹਨ) ॥

ਆਰਜਾ, ਸ:—ਉਮਰ, ਆਯੂ, ਜੀਉਣ ਦਾ ਸਮਾ ॥

ਆਰਜ਼ੂ, ਸ਼:—'ਅਰਜ਼ੋ' ਵੇਖੋ ॥

ਆਰਟੀਕਲ, ਪੁ:—ਅਖਬਾਰਾਂ ਵਿੱਚ ਜੋ ਲੇਖ ਨਿਕਲੇ, ਮਜ਼ਮੂਨ ॥

ਆਰਡਰ, ਪੁ:—ਹੁਕਮ, ਪਰਵਾਨਾ, ਫਰਮੈਸ਼, ਖਰੀਦਣ ਦੀ ਲਿਖਤ ॥

ਆਰਤਾ, ਪੁ:—ਸਿੱਖਾਂ ਦੀ ਆਰਤੀ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਹ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਉਸਤਤ ਕਰਦੇ ਕਰਦੇ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਦੇ ਅੱਗੇ ਜਗਦੇ ਦੀਵੇ ਫਿਰਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਉਸਤਤ ਦੇ ਸ਼ਬਦ ਜੋ ਉਸ ਵੇਲੇ ਗਾਵੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਇੱਕ ਥਾਲ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਕਈਆਂ ਵੱਟੀਆਂ ਵਾਲ ਜਗਦਾ ਦੀਵਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ॥

ਆਰਤੀ, ਸ਼:—ਪੂਜਾ ਦੇ ਮਗਰੋਂ ਕਈ ਵੱਟੀਆਂ ਵਾਲਾ ਦੀਵਾ ਜਗਾ ਕੇ ਦੇਵਤੇ ਦੀ ਮੂਰਤ ਅੱਗੇ ਫੇਰਨ ਦੀ ਰੀਤ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉੱਚੀ ਉੱਚੀ ਗਾਉਂਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਘੰਟੇ ਖੜਕਾਉਂਦੇ ਹਨ ॥ ਉਸ ਵੇਲੇ ਦੇਵਤੇ ਦੀ ਉਸਤਤ ਦਾ ਜੋ ਭਜਨ ਗਾਵਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਇੱਕ ਥਾਲ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਕਈਆਂ ਵੱਟੀਆਂ, ਵਾਲਾ ਜਗਦਾ ਦੀਵਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ॥

ਆਰ ਪਰਵਾਰ, ਪੁ:—ਟੱਬਰ, ਕਬੀਲਾ ਕੋੜਮਾ, ਨੌਕਰ ਚਾਕਰ ॥

ਆਰੰਭ, ਪੁ:—ਕੋਈ ਕੰਮ ਹੱਥ ਵਿੱਚ ਲੈਣਾ, ਸ਼ੁਰੂ, ਮੁੱਢ, ਜਤਨ ॥

ਆਰੰਭਕ, ਪੁ:—ਆਰੰਭ ਜਾਂ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ॥

ਆਰੰਭਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਮੁੱਢ ਬੰਨ੍ਹਣਾ, ਛੋਹਣਾ, ਛੇੜਣਾ, ਸ਼ੁਰੂ ਕਰਨਾ ॥

ਆਰਯ, ਪੁ:—'ਆਰੀਆ' ਵੇਖੋ, ਉੱਤਮ, ਸ੍ਰੇਸ਼ਟ ॥ ਹਿੰਦੂਆਂ ਦੇ ਵਡਿਆਂ ਦੀ ਕੌਮ ॥

ਆਰਾ, ਪੁ:—ਲੱਕੜੀ ਦੇ ਚੌਕਠੇ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਪਤਲੇ ਲੋਹੇ ਦਾ ਲੰਮਾ ਜੇਹਾ ਫਲ ਲੱਗਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਦੇ ਕਿਨਾਰੇ ਪੁਰ ਦੰਦੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਲਕੜੀਆਂ ਦੇ ਤਖ਼ਤੇ ਚੀਰਨ ਦੇ ਕੰਮ ਆਉਂਦਾ ਹੈ ॥ ਦੋ ਜਣੇ ਇਸ ਨੂੰ ਖਿੱਚਦੇ ਹਨ ॥

ਆਰੀ, ਸ਼:—ਤਰਖਾਣਾਂ ਦਾ ਇੱਕ ਸੰਦ ਜਿਸ ਨਾਲ ਲੱਕੜੀ ਚੀਰਦੇ ਹਨ। ਇਸ ਦਾ ਲੋਹੇ ਦਾ ਫਲ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਲੱਕੜ ਦਾ ਮੁੱਠਾ, ਫਲ ਦੇ ਕਿਨਾਰੇ ਉੱਤੇ ਦੰਦੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ॥

ਆਰੀਆ, ਪੁ:—ਸੁਆਮੀ ਦਯਾਨੰਦ ਦਾ ਪੰਥ ਜੋ ਵੇਦ ਨੂੰ ਮੰਨਦਾ ਹੈ ॥

ਆਰੀਆ ਸਮਾਜ, ਸ਼:—ਆਰੀਆ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਸਭਾ ॥

ਆਰੀਆ ਵਰਤ, ਪੁ:—ਹਿੰਦੁਸਤਾਨ ਦਾ ਉੱਤਰੀ ਹਿੱਸਾ ॥

ਆਲ, ਸ਼:—ਘੋੜੇ ਦੀ ਗਿੱਚੀ ਦੇ ਉੱਪਰ ਦੇ ਵਾਲ, ਸੰਤਾਨ, ਉਲਾਦ, ਇਕ ਰੁੱਖ ਦਾ ਨਾਉਂ (ਉਸ ਦੀ ਜੜ੍ਹ ਤੋਂ ਲਾਲ ਰੰਗ ਨਿਕਲਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਨਾਲ ਚੰਮ ਰੰਗਦੇ ਹਨ, ਉਸ ਰੰਗ ਨੂੰ ਭੀ ਆਲ ਸਦਦੇ ਹਨ) ॥

ਆਲ ਉਲਾਦ, ਸ਼:—ਬਾਲ ਬੱਚੇ, ਜਾਤਕ, ਸੰਤਾਨ, ਪਰਵਾਰ, ਬੰਸ, ਟੱਬਰ ॥

ਆਲ ਉਲਾਦ ਅੱਗੇ ਆਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਕਿਸੇ ਦੇ ਬੁਰਾ ਕੰਮਾਂ ਦਾ ਫਲ ਉਸ ਦੀ ਉਲਾਦ ਨੂੰ ਮਿਲਣਾ ॥

ਆਲ ਜੰਜਾਲ, ਪੁ:—ਸੰਸਾਰ ਦੀ ਮੋਹ ਮਮਤਾ ਧੰਧਾ, ਬੰਧਨ, ਚਿੰਤਾ ॥

ਆਲ ਬਤਾਲ, ਪੁ:—ਉਤ ਪਟਾਂਗ, ਫਜ਼ੂਲ ਗੱਲਾਂ, (ਵਕਤੋਂ ਘੁੱਥੀ ਡੂਮਣੀ ਗਾਵੇ ਆਲ ਬਤਾਲ) ॥

ਆਲਸ, ਪੁ:—ਅਲਕਸ, ਆਹਲਕ, ਢਿੱਲ, ਮਠ ਸੁਸਤੀ ॥

ਆਲਸਣ, ਸ: ਵਿ: } ਢਿੱਲ ਮੱਠ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਸੁਸਤ, ਬੇਕਾਰ ਤੀਵੀਂ ॥

ਆਲਸੀ, ਪੁ: } ਢਿੱਲਾ, ਸੁਸਤ, ਬੇਕਾਰ, (ਮਰਦ) ॥

ਆਲ੍ਹਣਾ, ਪੁ:—ਪੰਖਿਰੂਆਂ ਦਾ ਘਰ ॥

ਆਲੂ ਵਾਲੀਆ—'ਆਹਲੂ ਵਾਲੀਆ' ਵੇਖੋ ॥

ਆਲਿੰਗ, ਸ:—ਘੋੜੀ ਨੂੰ ਘੋੜੇ ਦੀ ਚਾਹ ॥

ਆਲਿੰਗਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਘੋੜੀ ਨੂੰ ਘੋੜੇ ਦੀ ਚਾਹ ਹੋਣੀ ॥

ਆਲਤੀ ਪਾਲਤੀ, ਸ:—ਚੌਂ ਕੜੀ ॥

ਆਲਮ, ਵਿ:—ਇਲਮ ਵਾਲਾ, ਪੜ੍ਹਿਆ ਹੋਇਆ, ਵਿਦਿਆ ਵਾਨ ॥

ਪੁ:—ਪੜ੍ਹਿਆ ਹੋਇਆ ਆਦਮੀ, ਸੰਸਾਰ, ਜਹਾਨ, ਲੁਕਾਈ, ਤਮਾਸ਼ਾ, ਸਮਾਂ, ਜ਼ਮਾਨਾ ॥

ਆਲਮ ਫਾਜ਼ਲ, ਪੁ:—ਵਿੱਦਿਆ ਵਾਨ ਆਦਮੀ, ਬਹੁਤਾ ਪੜ੍ਹਿਆ ਹੋਇਆ ॥

ਆਲਾ, ਪੁ:—ਕੰਧ ਵਿੱਚ ਦੀਵਾ ਆਦਿਕ ਰੱਖਣ ਲਈ ਬਣੀ ਹੋਈ ਥਾਂ । ਤਾਲਾ, ਖੁੱਡਾ ॥

ਆਲਾਪ, ਪੁ:—'ਅਲਾਪ' ਵੇਖੋ ॥

ਆਲਾਪਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—'ਅਲਾਪਣਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਆਲਾ ਭੋਲਾ, ਵਿ:—ਸਿੱਧਾ, ਬੁੱਧੂ, ਮੂਰਖ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਛਲ ਕਪਟ ਨਾਂ ਹੋਵ ॥

ਆਲੀ, ਸ:—ਨਿਕਾ ਜੇਹਾ ਆਲਾ ॥

ਆਲੀ ਭੋਲੀ, ਵਿ:—ਸਿਧੀ, ਮੂਰਖ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਛਲ ਕਪਟ ਨਾਂ ਹੋਵੇ ॥

ਆਲੀ ਭੋਲੀ ਗੱਲ, ਸ:—ਜਿਸ ਗੱਲ ਵਿੱਚ ਛਲ ਵਲ ਨਾਂ ਹੋਵੇ (ਹੋਣੀ, ਕਰਨੀ) ॥

ਆਲੂ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦੀ ਜੜ, ਇੱਕ ਗੋਲ ਭਾਜੀ ॥

ਆਲੂ ਬੁਖਾਰਾ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਫਲ ਜੋ ਦੁਆਈਆਂ ਵਿੱਚ ਵਰਤਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ॥

ਆਲੇ ਕੌਡੀ ਛਿੱਕੇ ਕੌਡੀ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਕੰਮ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਢਿੱਲੇ ਹੋਣਾ, ਸੁਸਤੀ ਨਾਲ ਸਮਾਂ ਗੁਆਉਣਾ ॥

ਆਲੇ ਟੋਲੇ, ਪੁ:—ਝੂਠਾ ਕਰਾਰ, ਧੋਖਾ, ਬਹਾਨਾ, ਲਾਰਾ ॥ (ਕਰਨੇ)

ਆਲੇ ਦੁਆਲੇ, ਕ੍ਰਿ:, ਵਿ:—ਚੁਫੇਰੇ, ਚੌਗਿਰਦ ॥

ਆਂਵਲਾ, ਪੁ:—'ਆਉਲਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਆਂਵਲਾ ਸਾਰ, ਸ:—'ਆਉਲਾ ਸਾਰ' ਵੇਖੋ ॥

ਆਵਾ, ਪੁ:—ਭੱਠਾ, ਜਿੱਥੇ ਇੱਟਾਂ ਪੱਕਦੀਆਂ ਹਨ ॥

ਆਵਾ ਉਤ ਜਾਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਸਾਰਾ, ਟੱਬਰ ਜਾਂ ਸਾਰੀ ਮੰਡਲੀ ਹੀ ਭੈੜੀ ਹੋ ਜਾਣੀ । (ਇਕ ਨੂੰ ਕੀ ਰੋਣੀਏਂ ਉਤ ਗਿਆ ਹੀ ਆਵਾ) ॥

ਆਵਾਗਮਣ
ਆਵਾਗਵਣ
ਆਵਾਗੌਣ } ਪੁ:—ਆਉਣਾ ਤੇ ਜਾਣਾ, ਸੰਸਾਰ ਵਿੱਚ ਜੰਮਣਾ ਤੇ ਮਰਨਾ, ਚੁਰਾਸੀ ਦਾ ਗੇੜਾ ॥

ਵਿ:—ਅਵਾਰਾ, ਬਿਅਰਥ, ਨਾ ਮੁਨਾਸਬ, ਨਸ਼ਟ ਹੋਇਆ ਹੋਇਆ ॥

ਆਵਾ ਜਾਈ, ਸ:—ਆਉਣਾ ਜਾਣਾ, ਫੇਰੇ ਪਾਉਣਾ ॥

ਆਵਾਨ, ਪੁ:—'ਅਵਾਨ' ਵੇਖੋ ॥

ਆਵੀ, ਸ:—ਛੋਟਾ ਆਵਾ, ਘੁਮਿਆਰ ਦੀ ਭੱਠੀ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਖਡਲੇ ਜਾਂ ਭਾਂਡੇ ਪਕਾਏ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ॥

ਆਵੀ ਲਾਉਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਭਾਂਡਿਆਂ ਆਦਿਕਾਂ ਨਾਲ ਆਵੀ ਭਰਨੀ ॥ (ਭਾਉਨ ਲਈ)

ਆੜ ਬੰਦ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦਾ ਲੰਗੋਟਾ ਜੋ ਹਿੰਦੂ ਸਾਧੂ ਬੰਨ੍ਹਦੇ ਹਨ ॥

ਆੜੀ, ਪੁ:—ਸਾਥੀ, ਹਾਣੀ, ਆਪਣੇ ਮੇਲ ਦਾ ॥

ਆੜੂ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦਾ ਫਲ ਜਿਸ ਦੇ ਉਪਰ ਪਤਲਾ ਛਿੱਲੜ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਅੰਦਰ ਪਿਲਪਿਲਾ ਗੁੱਦਾ ਅਤੇ ਗੁੱਦੇ ਦੇ ਅੰਦਰ ਗਿਟਕ ॥

ਐ, ਅਵ:—ਹੇ, ਓ, ਓਇ ॥

ਪੜ:—ਇਹ, ਆਹ ॥

ਐਂ / ਐਉਂ, ਕ੍ਰਿ:, ਵਿ:—ਇਸ ਤਰਾਂ, ਐੱਕੁਰ, ਐਂਵ ॥

ਐਈ, ਪੜ:—ਇਹ ਹੀ, ਏਹੋ, ਇਹੀਓ ॥

ਐਈ ਐਈ, ਸ:—ਮੂੰਹ ਖੋਲ੍ਹਕੇ ਦੰਦ ਵਿਖਾਉਣੇ, ਦੰਦ ਕੱਢਣਾ ॥

ਐਈਂ, ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—ਇਸ ਤਰਾਂ, ਐਉਂ ॥

ਐਈਂ ਐਈਂ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਬੇਨਤੀ, ਤਰਲੇ ਮਿਨਤਾਂ ਕਰਨਾ।

ਐਸ, ਪੜ:—ਇਸ, ਇਹ ਨੇ ॥

ਐਸ਼ / ਐਂਸ਼, ਪੁ:—ਖੁਸ਼ੀ, ਸੁਖ, ਮੌਜ, ਅਨੰਦ, ਭਗ, ਬਿਲਾਸ ॥

ਐਸਾ, ਵਿ:—ਅਜੇਹਾ, ਐਹੋ ਜੇਹਾ, ਇਸ ਤਰਾਂ ਦਾ, ਇਸ ਵਰਗਾ ॥

ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—ਇਸ ਤਰਾਂ, ਐਉਂ, ਐੱਕੁਰ ॥

ਐਸਾ ਤੈਸਾ, ਵਿ:—ਵੱਲਾਣਾ ॥

ਪੁ:—ਬਦਮਾਸ਼, ਲੁੱਚਾ ॥

ਐਸਾ ਵੈਸਾ, ਵਿ:—ਵਲਾਣਾ, ਤੁੱਛ, ਨਕਾਰਾ ਆਦਮੀ, ਨੀਚ, ਗਰੀਬ, ਭੇੜਾ ॥

ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—ਐਂਵੇਂ ਹੀ, ਐਵੇਂ ॥

ਐਸੇ ਐਸੇ, ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—ਐਉਂ, ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਇਸ ਢੰਗ ਨਾਲ ॥

ਐਸੀ, ਸ:—ਅਜੇਹੀ, ਐਹੋ ਜੇਹੀ, ਇਸ ਤਰਾਂ ਦੀ॥

ਐਸੀ ਤੈਸੀ, ਸ:—ਦੁਰਗਤ, ਨਿਰਾਦਰੀ, ਨਮੋਸ਼ੀ ਜਿਸ ਗੱਲ ਦਾ ਨਾਉਂ ਨਹੀਂ ਲੈਣਾ ॥

ਐਹਣ / ਐਹਿਣ, 'ਅਹਿਰਨ' ਵੇਖੋ ॥

ਐਹਦ, ਪੁ:—ਇਕਰਾਰ, ਬਚਨ, ਰਾਜ ਦਾ ਸਮਾ ॥

ਐਹਦ ਨਾਮਾ, ਪੁ:—ਇਕਰਾਰ ਨਾਮਾ ॥

ਐਹਮਦ, ਪੁ:—ਮੁਹੰਮਦ ਸਾਹਿਬ ਦਾ ਦੂਜਾ ਨਾਉਂ ਮੁਸਲਮਾਨਾਂ ਦਾ ਪਿਕੰਬਰ ॥

ਐਹਰਣ, 'ਅਹਿਰਨ' ਵੇਖੋ ॥

ਐਹਾ, ਵਿ:—ਐਸਾ, ਐਹੋ ਜੇਹਾ, ਅਜੇਹਾ ॥

ਕ੍ਰਿ:-ਵਿ:-ਐਸਾ ਇਸ ਤਰਾਂ, ਐਉਂ ॥

ਐਹਾ ਜਿਹਾ(ਜੇਹਾ)ਜਾਂ ਐਹੋ ਜੇਹਾ, ਵਿ:-'ਐਸਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਐਹੀ, ਸ:-ਵਿ:-'ਐਸੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਐਹੀ (ਐਹੋ) ਜੇਹੀ, ਸ:-ਵਿ:-'ਐਸੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਐਕਟਰ, ਪੁ:—ਜੋ ਮਨੁੱਖ ਨਾਟਕਵਿਚ ਤਮਾਸ਼ਾਕਰੇ।

ਐਕਰ—'ਐਹਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਐਜੂਕੇਸ਼ਨਲ ਕਾਨਫ਼ਰੰਸ, ਸ:—ਪੜ੍ਹਾਈ ਜਾਂ ਸਿੱਖਿਆ ਦੀ ਬਾਬਤ ਗੁਰਮਤਾ ਕਰਨ ਲਈ ਜੋ ਕੱਠ ਹੋਵੇ॥

ਐਂਢ / ਐਂਠ, ਸਃ—ਆਕੜ, ਘਮੰਡ, ਸ਼ੇਖੀ, ਹੰਕਾਰ, ਹਠ । ਕੁੰਡਲ, ਮਰੋੜਾ, ਲਪੇਟ, ਅਕੜਾਉ ॥

ਐਂਠ ਕੇ ਚਲਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਆਕੜ ਕੇ ਅਭਮਾਨ ਨਾਲ ਤੁਰਨਾ ॥

ਐਡ, ਵਿਃ—ਐਨਾ ਵਡਾ ॥

ਐਡੈਂਸ, ਪੁਃ—ਕਿਸੇ ਦਾ ਮਾਲ ਕਰਨ ਲਈ ਜੋ ਵਢਿਆਈ ਦਾ ਬਾਗਤ ਪਕ੍ਰਿਆ ਜਾਵੇ ॥

ਐਡ ਕੈਡ / ਐਡਾ / ਐਡਾ ਕੈਡਾ / ਐਡੇ ਕੈਡ, ਵਿਃ—ਐਨਾ ਉੱਚਾ, ਇੰਨੇ ਕੱਦ ਦਾ, ਐਤਨਾ ਵੱਡਾ, ਐਨੀ ਅਵਸਥਾ ਦਾ ॥

ਅਡਾ ਕੈਡਾ, ਵਿਃ—ਏਡੇ ਦਾ ਜਿੱਡਾ, ਵੱਡਾ ਨਾ ॥

ਐਡੀ ਐਡੀ ਅੱਖ ਰੋਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਰੋ ਰੋ ਕੇ ਅੱਖਾਂ ਸੁਜਾ ਲੈਣੀਆਂ ॥

ਐਡੀਸ਼ਨ, ਪੁਃ—ਪੁਸਤਕ ਦੇ ਛਾਪਣ ਦੀ ਵਾਰੀ ਜਾਂ ਗਿਣਤੀ ॥

ਐਡੀਟਰ, ਪੁਃ—ਜੋ ਛਾਪਣ ਲਈ ਅਖ਼ਬਾਰ ਦੇ ਜ਼ਰੂਰੀ ਮਜ਼ਮੂਨ ਤਿਆਰ ਕਰੇ ॥

ਐਡੀਟੋਰੀਅਲ, ਪੁਃ—ਐਡੀਟਰ ਦਾ ਲੇਖ ॥ ਐਡੀਟਰ ਵੱਲੋਂ ॥

ਐਣ, ਪੁ—ਝੜੋਲੇ ਦੇ ਥੱਲੇ ਦਾ ਛੇਕ ਜਿਸ ਵਿਚੋਂ ਅਨਾਜ ਕਿਰਦਾ ਹੈ ॥

ਐਤ, ਪੜਃ—ਇਹ ॥
ਪੁਃ—ਐਤਵਾਰ, ਆਦਿਤ ॥

ਐਤਕਾਂ / ਐਤਕੀ, ਕ੍ਰਿਃ ਵਿਃ—ਹੁਣ, ਇਸ ਸਾਲ, ਹੁਣ ਦੀ ਵੇਰੀ, ਇਸ ਦਫ਼ਾ ॥

ਐਤਕੀ / ਐਤਕੀਓਂ, ਕ੍ਰਿਃ ਵਿਃ—ਹੁਣ ਤੋਂ ਜਾਂ ਇਸ ਸਾਲ ਤੋਂ ॥

ਐਤਨਾ, ਵਿਃ—ਐਨਾ, ਇੰਨਾ ਸਾਰਾ, ਇਸ ਜਿੰਨਾ ॥

ਐਤਨੇ ਵਿੱਚ, ਕ੍ਰਿਃ ਵਿਃ—ਇਸ ਵੇਲੇ, ਇਸ ਸਮੇਂ ਦੇ ਅੰਦਰ, ਇਸ ਤੋਂ ॥

ਐਤਵਾਰ, ਪੁਃ—'ਆਦਿਤਵਾਰ' ਵੇਖੋ ॥

ਐਤਵਾਰੀ, ਸਃ—ਐਤਵਾਰ ਦੀ ਦੱਖਣਾ ॥

ਐਥੇ, ਕ੍ਰਿਃ ਵਿਃ—ਇਥੇ, ਇਸ ਥਾਂ ਤੇ, ਇਸ ਜਗਾ, ਇਸ ਮੌਕੇ ਪੁਰ । ਇਸ ਸੰਸਾਰ ਵਿਚ, ਇਸ ਹਾਲਤ ਵਿਚ ॥

ਐਥੋਂ, ਕ੍ਰਿਃ ਵਿਃ—ਇਸ ਥਾਂ ਤੋਂ, ਏਥੋਂ ॥

ਐਦੇ / ਐਦੂੰ, ਕ੍ਰਿਃ, ਵਿਃ—ਇਸ ਗੱਲੋਂ, ਇਸ ਕਰਕੇ, ਇਸ ਵੇਲੇ ਤੋਂ, ਹੁਣ ਤੋਂ, ਅੱਗੇ ਨੂੰ ॥

ਐਧਰ, ਕ੍ਰਿਃ ਵਿਃ—ਇੱਧਰ, ਇਸ ਪਾਸੇ ॥

ਐਧਰ ਦਿਓਂ / ਐਧਰ ਦੀ / ਐਧਰ ਦੋਂ, ਕ੍ਰਿਃ ਵਿਃ—ਇਸ ਪਾਸਿਓਂ, ਇਸ ਥਾਂ ਵੱਲੋਂ ਇਸ ਰਾਹੋਂ ॥

ਐਨ, ਪੜਃ—ਇਸ ਨੇ, ਇਹ ਨੇ ॥
ਵਿਃ—ਠੀਕ ਠਾਕ ॥
ਕ੍ਰਿਃ ਵਿਃ—ਠੀਕ, ਬਿਲਕੁਲ ॥

ਐਨਕ, ਸਃ—ਅੱਖਾਂ ਦੀ ਜੋਤਨਾ ਵਧਾਉਣ ਵਾਲੇ ਸ਼ੀਸ਼ੇ ਜੋ ਧਾਤ ਦੇ ਢਾਂਚੇ ਵਿਚ ਜੜੇ ਹੋਏ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਲੋਕ ਅੱਖਾਂ ਅੱਗੇ ਲਾਉਂਦੇ ਹਨ ॥

ਐਨਾ ਕੁ, ਪੁਃ ਵਿਃ—ਐਨੇ ਦੇ ਲਗ ਭਗ ॥

ਐੱਨਾ, ਵਿਃ—ਇੰਨਾ, ਐਤਨਾ, ਇਸ ਜਿੰਨਾ ॥

ਐਨੀ, ਸ: ਵਿ:—ਇੰਨੀ, ਐਤਨੀ, ਇਸ ਜਿੰਨੀ ॥

ਐਨੀ ਕੁ, ਵਿ:—ਐਨੀ ਦੇ ਲਗ ਭਗ ॥

ਐਪਰ, ਅਵ:—ਪਰ, ਸਿਵਾ, ਬਾਝੋਂ, ਛੁੱਟ, ਤਾਂ ਭੀ ॥

ਐਬ, ਪੁ:—ਕਸੂਰ, ਦੋਸ, ਬਦੀ, ਬੁਰਿਆਈ, ਅਪਰਾਧ, ਔਗਣ, ਕਲੰਕ, ਪਾਪ, ਬਦਨਾਮੀ, ਨਿਰਾਦਰੀ ॥

ਐਬ ਕੱਢਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਦੂਜੇ ਦਾ ਔਗਣ ਭਾਲਣਾ, ਬੁਰਿਆਈਆਂ ਦੱਸਣੀਆਂ ॥

ਐਬ ਦਾਰ, ਵਿ:—ਮੰਦਾ, ਬੁਰਿਆਰ, ਪਾਪੀ ਔਗਣ ਹਾਰ, ਬਦਮਾਸ਼। ਵੈਲਦਾਰ ॥

ਐਬ ਲਗਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਊਜ ਲਾਉਣੀ, ਨਿੰਦਿਆ ਕਰਨੀ, ਬੁਰਾ ਕਹਿਣਾ ॥

ਐਬ ਵੇਖਣਾ,—'ਐਬ ਕੱਢਣਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਐਬਣ, ਸ:—ਮੰਦੀ ਰੰਨ, ਭੈੜੇ ਕੰਮ ਕਰਨ ਵਾਲੀ, ਪਾਪਣ, ਦੁਸਟ, ਖੋਟੀ, ਬੁਰਿਆਰ ॥

ਐਬੀ, ਪੁ:—ਮੰਦਾ ਆਦਮੀ, ਬਦਮਾਸ, ਪਾਪੀ, ਦੁਸ਼ਟ, ਖੋਟਾ, ਔਗਣਹਾਰ ॥

ਐਮੇਂ, ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—'ਐਂਵੇਂ' ਵੇਖੋ ॥

ਐਰ ਗੈਰ, 'ਐਰਾ ਗੈਰਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਐਰਾ, ਪੁ:—'ਆਇਰਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਐਰਾ ਗੈਰਾ, ਪੁ:—ਓਪਰਾ, ਪਰਦੇਸੀ, ਪਖਲਾ ॥

ਐਹੀ ਐਰਾ / **ਐਹੋ ਐਰ** } ਸ:—ਦੋ ਪਿਹਰ ਮਿਲਣ ਦਾ ਵੇਲਾ, ਜਦੋਂ ਸੂਰਜ ਅੰਦਰ ਬਾਹਰ ਹੋਵੇ, ਸੰਧਿਆ ਵੇਲਾ ॥

(ਐਰੋ ਐਰ ਮਿਲਦਿਆਂ ਜਾਂ ਰਲਦਿਆਂ, ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—ਸੰਧਿਆ ਦੇ ਵੇਲ) ॥

ਐਲਾਨ, ਪੁ:—ਸਭ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਗੱਲ ਦੀ ਖਬਰ ਦੇਣਾ (ਕਰਨਾ) ॥

ਐਵੇਂ, ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—ਐਵਾਂ, ਇਸ ਤਰਾਂ, ਐਉਂ, ਸੀਂਦੀ ਮੁਖਤ, ਬੇ ਫਾਇਦਾ, ਬਿਰਥਾ ॥

ਐਂਵੇ ਕਿਵੇਂ, ਵਿ:—ਸਧਾਰਣ, ਤੁੱਛ, ਜੋ ਬਹੁਤ ਅੱਛਾ ਨਹੀਂ ॥

ਐੜਾ, ਪੁ:—'ਆਪੜਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਔਸ, ਪੜ:—ਉਸ ਨੇ, ਉਹ ਨ (ਦੂਰੋਂ ਬੋਲਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ) ॥

ਔਸਟਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਔਚਟਣਾ, ਵੱਖਰਾ ਹੋ ਜਾਣਾ, ਉਖੜਣਾ (ਜਿਵੇਂ ਕੰਧ ਤੋਂ ਪਲਸਤਰ) ॥

ਔਸਟਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਵੱਖਰਾ ਕਰਾਉਣਾ ॥

ਔਸਰ, ਪੁ:—ਰਾਗ ਦੀ ਤਾਲ, ਵੇਲਾ, ਵਕਤ, ਮੌਕਾ, ਸੰਜੋਗ, ਔਖ, ਦੁਖ, ਬਿਪਤਾ ॥

ਔਸਰ ਚੁਕਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਵਕਤੋਂ ਖੁੰਝਣਾ, ਮੌਕਾ ਗਿਆ ਹੋਣਾ, ਤਾਲੋਂ ਬੇ ਤਾਲ ਹੋਣਾ (ਰਾਗ ਵਿਚ) ॥

ਔਸਾਣ, ਪੁ:—ਸੁਰਤ, ਹੌਂਸਲਾ, ਜਿਗਰਾ ॥

ਔਂਸੀ ਸ: / **ਔਂਸੀਆਂ** ਬਹੁ: } ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦੀ ਸ਼ਕਲ ਜੋ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਖਿੱਚ ਕੇ ਲੋਕ ਅਗੰਮ ਦਾ ਪਤਾ ਲਾਉਣਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਇਸ ਨੂੰ ਔਂਸੀ ਪਾਉਣਾ ਜਾਂ ਔਂਸੀਆਂ ਪਾਉਣਾ ਆਖਦੇ ਹਨ। ਕੋਈ ਪਰਦੇਸ ਗਿਆ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਉਹ ਦੇ ਮੁੜ ਆਉਣ ਦਾ ਪਤਾ ਕੱਢਣ ਲਈ ਲੋਕ ਅਕਸਰ ਔਂਸੀ ਪਾਉਂਦੇ ਹਨ ॥

ਔਹ, ਪੜ:—ਓਹ (ਦੂਰੋਂ ਬੋਲਦੇ ਹਨ) ॥

ਔਕਤ, 'ਔਗਤ' ਵੇਖੋ ॥

ਔਕੜ, ਪੁ:—ਔਖ, ਬਿਪਤਾ, ਕਸ਼ਟ ॥

ਔਕੜ ਵਿੱਚ ਫਸਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਬਿਪਤਾ ਪੈਣੀ, ਔਖ ਹੋਣਾ ॥

ਔਕਾਤ, ਸ:—ਹਾਲਤ, ਅਵਸਥਾ, ਬੁੱਤਾ, ਢੰਗ, ਉਪਾਉ ॥

ਔਖ, ਪੁ:—ਮੁਸ਼ਕਲ, ਖੇਚਲ, ਬਿਪਤਾ, ਕਸ਼ਟ (ਹੋਣਾ)॥

ਔਖਤ / ਔਖਦ / ਔਖਦੀ ਸ:—ਦੁਆ ਦਾਰੂ, ਇਲਾਜ, ਰੋਗ ਨੂੰ ਹਟਾਉਣ ਵਾਲੀ ਸ਼ੈ ॥

ਔਖਾ / ਔਖੀ ਵਿ:—ਮੁਸ਼ਕਲ, ਦੁਖੀ (ਹੋਣਾ)॥

ਔਖੀ, ਸ:—ਮੁਸ਼ਕਲ, ਦੁਖ, ਬਿਪਤਾ, ਕਸ਼ਟ ॥

ਔਖੇ ਹੋਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਦੁਖ ਸਹਾਰਨਾ, ਖੇਚਲ ਕਰਨੀ ॥

ਔਗਤ, ਸ:—ਭੈੜੀ ਦਸ਼ਾ, ਮੰਦਾ ਹਾਲ, ਨਾਸ ॥

ਔਗਣ, ਪੁ:—ਦੋਸ, ਐਬ, ਕਸੂਰ, ਅਪਰਾਧ, ਪਾਪ, ਤਕਸੀਰ, ਬਦੀ, ਬੁਰਿਆਈ, ਭੈੜ, ਸ਼ਰਾਰਤ, ਨਿੰਦਿਆ ॥

ਔਗਣ ਹਾਰ / ਔਗਣ ਵੰਤ ਪੁ:—ਔਗਣਾਂ ਵਾਲਾ ਮਰਦ ॥

ਔਗਣ ਹਾਰੀ / ਔਗਣ ਵੰਤੀ ਸ:—ਔਗਣਾਂ ਵਾਲੀ ਰੰਨ ॥

ਔਗਾਣ, ਪੁ:—ਪਠਾਣ ॥

ਔਗਾਨਣ, ਸ:—ਪਠਾਣੀ ॥

ਔਗਾਣੀ, ਸ:—ਪਠਾਣਾਂ ਦੀ ਬੋਲੀ, ਪਸ਼ਤੋ ॥

ਔਘੜ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਤਰਾ ਦੇ ਹਿੰਦੂ ਫ਼ਕੀਰ ਜੋ ਬਹੁਤ ਗੰਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਕੰਨਾਂ ਵਿੱਚ ਪਿੱਤਲ ਦੀਆਂ ਮੁੰਦਰਾਂ ਪਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਆਪ ਹੁਦਰਾ, ਜ਼ਿੱਦੀ ਯਾ ਢੀਠ ਆਦਮੀ ॥

ਵਿ:—ਭੈੜੀ ਸ਼ਕਲ ਦਾ, ਕੁਹਜਾ, ਬੇ ਡੌਲ, ਕਰੂਪ ॥

ਔਘੀ, ਸ:—ਕਪੜੇ ਦੇ ਸਿਰੇ ਦੀ ਝਾਲਰ, ਇੱਕ ਲਮੀ ਚਾਬਕ, ਹਾਥੀ ਫੜਨ ਵਾਲਾ ਟੋਆ ॥

ਔਚਟ ਜਾਣਾ / ਔਚਟਣਾ ਕ੍ਰਿ:—ਵੱਖਰਾ ਹੋ ਜਾਣਾ, ਉਖੜ ਜਾਣਾ, ਮਨ ਹਟ ਜਾਣਾ ॥

ਔਜ਼ਾਰ, ਪੁ:—ਹਥਿਆਰ, ਬਰੀਕ ਸੰਦ, ਸਮਿਆਨ ॥

ਔਝੜ, ਸ:—ਉਲਟਾ ਰਸਤਾ, ਅਵੱਲਾ ਰਾਹ, ਕੁਰਾਹ, ਟੇਢਾ ਰਸਤਾ ॥

ਔਝੜ ਚਲਣਾ ਯਾ ਜਾਣਾ / ਔਝੜ ਪੈਣਾ, ਔਝੜ ਰਾਹ ਪੈਣਾ ਕ੍ਰਿ:—ਪੁੱਠੇ ਰਾਹ ਪੈਕੇ ਟੁਰਨਾ, ਉੱਧਰ ਜਾਣਾ ਜਿਧਰ ਰਾਹ ਨਹੀਂ ॥

ਔਟਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਉਬੱਲਣਾ, ਹੇਠ ਉੱਪਰ ਹੋਣਾ ॥

ਔਟਲ ਜਾਣਾ / ਔਟਲਣਾ ਕ੍ਰਿ:—ਕਿਸੇ ਚੀਜ਼ ਦਾ ਅਜੇਹੀ ਥਾਂ ਰਖਿਆ ਜਾਣਾ ਜੋ, ਵੇਲੇ ਸਿਰ ਨਾਂ ਲੱਭੇ ॥

ਔਟਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਉਬਾਲਣਾ, ਹੇਠ ਉੱਪਰ ਕਰਨਾ ॥

ਔਡਾ, ਪੜ:—ਇਸ ਜਿੱਡਾ, ਏਡਾ, ਏਨਾ ॥

ਔਢਾ, ਪੁ:—ਚੰਮ ਦਾ ਟੁਕੜਾ, ਸੁਆਰ ਦੀ ਕਾਠੀ ਵਿੱਚ ਬਰਛਾ ਅੜਾਉਣ ਵਾਸਤੇ ਜੇਹੜਾ ਚੰਮ ਦਾ ਟੁਕੜਾ ਲੱਗਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਰਕਾਬ, ਤਸਮਾ, ਤੰਗ ਦਾ ਇਕ ਹਿੱਸਾ ॥

ਔਤ, ਔਂਤ, ਪੁ: ⎫
ਔਤ੍ਰਾ, ਔਂਤ੍ਰਾ, ਪੁ: ⎬ ਜਿਸ ਦੇ ਘਰ ਉਲਾਦ ਨਾ ਹੋਵੇ, ਬੇ ਉਲਾਦ ॥
ਔਤ੍ਰੀ, ਔਂਤ੍ਰੀ ਸ: ⎭

(ਔਤਰ ਨਖੱਤਰ, ਔਤਰਾ ਨਖੱਤਰਾ, ਔਤ ਪਰੇਤ, ਔਤਰੀ ਨਖਤ੍ਰੀ ਭੀ ਆਖਦੇ ਹਨ)॥

ਔਤਰ ਜਾਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਬੇ ਉਲਾਦ ਮਰ ਜਾਣਾ ॥

ਔਤਾਰ, ਪੁ:—'ਅਉਤਾਰ' ਵੇਖੋ ॥

ਔਤਾਰੀ, ਵਿ:—'ਅਉਤਾਰੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਔਤਾਰੀ ਜੀ, ਪੁ: ਯਾ ਸ:—'ਅਉਤਾਰੀ ਜੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਔਧ, ਪੁ: ⎫
ਸ: ⎬ ਵੇਲਾ, ਹੱਦ, ਬੈਨਾ, ਇਕਰਾਰ, ਸ਼ਰਤ, ਉਮਰ, ਆਰਜਾ, ਜਿੰਦ ॥ (ਔਧ, ਪੁੱਗਣੀ, ਪੂਰੀ ਹੋਣੀ, ਹੰਜਾਣੀ ਬੀਤਣੀ, ਬਤੀਤ ਕਰਨੀ)॥

ਔਨਰੇਬਲ, ਵਿ:—'ਆਨਰੇਬਲ' ਵੇਖੋ ॥

ਔਰੰਗਜ਼ੇਬ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਜ਼ਾਲਮ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਜੋ ਜ਼ੋਰ ਨਾਲ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਮੁਸਲਮਾਨ ਕਰਦਾ ਸਾ ॥

ਔਰੰਗਜ਼ੇਬੀ ਜ਼ਮਾਨਾ, ਪੁ:—ਜ਼ੁਲਮ ਦਾ ਜ਼ਮਾਨਾ, ਕਰੜਾ ਸਮਾ ॥

ਔਲ, ਸ:—ਨਾੜੂਆ, ਨਾੜੂ, ਜੇਰ ॥

ਔਲ ਆਉਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਅਲਕਤ ਆਉਣੀ ॥

ਔਲਖ, ਪੁ:—ਕਲੰਕ, ਦੋਸ, ਬਲਾ ॥

ਔਲਾ, ਪੁ:—'ਆਉਲਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਔਲਾ ਸਾਰ, ਸ:—'ਆਉਲੇ ਸਾਰ' ਵੇਖੋ ॥

ਔਲਾ ਮੌਲਾ, ਵਿ:—ਸਿੱਧ ਪੱਧਰਾ, ਆਲਾ ਭੋਲਾ, ਬੁੱਧੂ, ਕਮਲਾ ਰਮਲਾ, ਸੰਤੋਖੀ ॥

ਔਲੀਆ, ਪੁ:—'ਵਲੀ' ਦਾ ਬਹੁ ਬਚਨ, ਅੱਲਾ ਵਾਲੇ, ਸਾਈਂ ਲੋਕ, ਪਿਕੰਬਰ, ਸੰਤ, ਮਹਾਤਮਾ, ਪਹੁੰਚੇ ਹੋਏ ॥

ਔਲੀਆ ਅੱਲਾ, ਪੁ:—ਈਸ਼ੁਰ ਦੇ ਪ੍ਰੇਮੀ, ਸੱਚੇ ਭਗਤ, ਅੱਲਾ ਵਾਲੇ ॥

ਔਲੋਂ, ਸ:—ਸ਼ੌਰ ਜੋਹੀ, ਬੇ ਰੇਲੀ, ਖਿਡਾਊਂਨ ਦੀ ਚਾਹ (ਔਲੋਂ ਲਗਣੀ)॥

ਔਲੋਂ ਹਾਰਾ, ਪੁ: ⎫
ਔਲੋਂ ਹਾਰੀ, ਸ: ⎭ ਵਿ:—ਨਿਚੱਲਾ, (ਨਚੱਲੀ), ਫਸਾਦੀ (ਫਸਾਦਣ), ਪੱਟੂ।

ਔੜ, ਸ:—ਮੀਂਹ ਨਾ ਵੱਸਣਾ, ਕਾਲ ॥

ਔੜ ਚੌੜ, ਵਿ:—ਗਿਆ ਗੁਜ਼ਰਿਆ ॥

ਔੜਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਚੇਤੇ ਆਉਣਾ, ਸੁੱਝਣਾ, ਹੱਥ ਆਉਣਾ, ਹੋਣਾ, ਹੋ ਸੱਕਣਾ ॥

ਔੜਾ, ਪੁ:—ਝੁੱਚਰ, ਰੋਕ ॥

ੲ

ੲ, ਸ:—ਗੁਰਮੁਖੀ ਪੈਂਤੀ ਦਾ ਤੀਜਾ ਅੱਖਰ, ਈੜੀ ॥

ਇਉਂ, ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—ਐਉਂ, ਇਸ ਤਰਾਂ, ਇਵੇਂ, ਐਦਾਂ ॥

ਇਸ, ਪੜ:—ਇਹ, ਜੋ ਸਾਮ੍ਹਣੇ ਜਾਂ ਨੇੜੇ ਹੈ ॥

ਇਸ ਜੇਹਾ, ਪੜ:—ਇਹ ਦੇ ਵਾਕਰ ॥

ਇਸ ਤਰਾਂ, ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—ਐਉਂ, ਐਂਤਰ, ਇਵੇਂ ॥

ਇਸ਼ਕ, ਪੁ:—ਪਿਆਰ, ਮਹੱਬਤ, ਨੇਹੁ, ਪ੍ਰੀਤ ॥

ਇਸ਼ਕ ਪੇਚਾ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਬੇਲ ਅਰ ਉਸ ਦੇ ਬੀਜ ॥

ਇਸ਼ਕ ਮੁਸ਼ਕ, ਪੁ:—ਪ੍ਰੀਤ, ਪ੍ਰੇਮ, ਉਹ ਮਹੱਬਤ ਜੋ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਮਲੂਮ ਹੋ ਜਾਵੇ ॥

ਇਸ਼ਕੀ ਟਿੱਡਾ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਵੱਡਾ ਸਾਵੇ ਰੰਗ ਦਾ ਮੱਕੜ, ਤੀਮਤਾਂ ਦਾ ਆਸ਼ਕ, ਪ੍ਰੇਮ ਦੇ ਜਾਲ ਵਿੱਚ ਫਸਿਆ ਹੋਇਆ ਆਦਮੀ ॥

ਇਸਗੰਧ, ਸ:—ਇੱਕ ਬੂਟੀ ਜਿਸ ਦੀ ਦੁਆ ਬਣਦੀ ਹੈ ॥

ਇਸ਼ਟ, ਪੁ:—ਨਿਹਚਾ, ਵਸਾਹ, ਜਕੀਨ, ਇੱਛਿਆ ਮਨ ਭਾਉਂਦਾ ਪਦਾਰਥ, ਜਿਸ ਦੇਵਤਾ ਦੀ ਕੋਈ ਪੂਜਾ ਕਰਦਾ ਹੈ (ਇਸ਼ਟ ਦੇਵ) ॥

ਇਸਤ੍ਰੀ, ਸ:—ਤੀਵੀਂ, ਤ੍ਰੀਮਤ, ਜਨਾਨੀ, ਰੰਨ, ਔਰਤ, ਨਾਰ, ਨਾਰੀ, ਵਹੁਟੀ, ਲੋਹੇ ਦੀ ਬਣੀ ਹੋਈ ਉਹ ਚੀਜ਼ ਜਿਸ ਨੂੰ ਗਰਮ ਕਰਕੇ ਕਪੜਿਆਂ ਦੀ ਤਹ ਜਮਾਉਣ ਲਈ ਫੇਰਦੇ ਹਨ ॥

ਇਸਤ੍ਰੀ ਕਰਨੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਵਿਆਹ ਕਰਨਾ, ਕਪੜੇ ਦੀ ਤਹ ਜਮਾਉਣ ਲਈ ਉਸ ਉੱਤੇ ਇਸਤ੍ਰੀ ਫੇਰਨੀ ॥

ਇਸਤ੍ਰੀ ਧਨ, ਪੁ:—ਦਾਜ ਦਾ ਮਾਲ, ਗਹਿਣੇ, ਅਸਬਾਬ, ਉਹ ਵਸਤਾਂ ਜੋ ਇਸਤ੍ਰੀ ਦੀਆਂ ਖ਼ਾਸ ਆਪਣੀਆਂ ਸਮਝੀਆਂ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ ਅਤੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਉੱਤੇ ਹੋਰ ਕਿਸੇ ਦਾ ਹੱਕ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ॥

ਇਸਤ੍ਰੀ ਲਿੰਗ, ਪੁ:—ਜਨਾਨਾ ਨਾਉਂ, ਤੀਮਤ ਦੀ ਨਿਸ਼ਾਨੀ ॥

ਇਸ਼ਨਾਨ, ਪੁ:—'ਅਸ਼ਨਾਨ' ਵੇਖੋ ॥

ਇੰਸਪੈਕਟਰ, ਪੁ:—ਹੋਰਨਾਂ ਦੇ ਕੰਮ ਦੀ ਦੇਖ ਭਾਲ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ॥

ਇਸਪਾਤ, ਪ:—'ਅਸਪਾਤ' ਵੇਖੋ ॥

ਇਸਲਾਮ, ਪੁ:—ਮੁਸਲਮਾਨਾਂ ਦਾ ਮਜ਼੍ਹਬ ॥

ਇਸ਼ਾਰਾ, ਪੁ:—'ਸੈਨਤ' ਵੇਖੋ ॥

ਇਹ, ਪੜ:—ਆਹ, ਜੋ ਸਾਮ੍ਹਣੇ ਜਾਂ ਨੇੜੇ ਹੋ ਯਾ ਜਿਸ ਦੀ ਗੱਲ ਹੋ ਰਹੀ ਹੋ ॥

ਇਹਸਾਨ, ਪੁ:—ਦਯਾ, ਕਿਰਪਾ, ਭਲਾ, ਉਪਕਾਰ, (ਇਹਸਾਨ ਕਰਨਾ, ਜਾਨਣਾ, ਰੱਖਣਾ) ॥

ਇਹਸਾਨ ਮੰਦ, ਪੁ:—ਜਿਸ ਦੇ ਨਾਲ ਭਲਿਆਈ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੋ, ਇਹਸਾਨ ਜਾਨਣ ਵਾਲਾ ॥

ਇਹਸਾਨ ਮੰਦੀ, ਸ:—ਕੀਤੇ ਨੂੰ ਜਾਨਣਾ, ਉਪਕਾਰ ਮੰਨਣਾ ॥

ਇਹਨਾਂ
ਇਹਨੀਂ } ਪੜ:—'ਇਹ' ਦਾ ਬਹੁ ਬਚਨ, ਇਨ੍ਹਾਂ ॥

ਇਹਾ, ਪੜ:—ਏਹੋ, ਇਹ ਹੀ, ਹੋਰ ਕੋਈ ਨਾਂ, ਐਸਾ ॥

ਇਹਾ ਜਿਹਾ, ਪੜ:—ਇਸ ਵਰਗਾ, ਇਸ ਤਰਾਂ ਦਾ ॥

ਇਹੀ
ਇਹੀਓ
ਇਹੋ } ਪੜ:—ਇਹ ਹੀ, ਏਹੋ, ਹੋਰ ਕੋਈ ਨਾਂ ॥

ਇਹੋ ਜਿਹਾ, ਪੜ:—ਇਸ ਵਰਗਾ, ਐਸਾ ਹੀ ॥ (ਜੰਮਿਆ ਬਾਲ ਤੇ ਇਹੋ ਹਾਲ-ਜਦ ਦਾ ਬਾਲ ਜੰਮਿਆ ਹੈ ਇਹ ਹਾਲ ਹੀ ਰਿਹਾ ਹੈ)

ਇੱਕ, ਵਿ:—ਕੱਲਾ, ਦੋ ਜਾਂ ਦੋ ਤੋਂ ਵੱਧ ਨਹੀਂ, ਖ਼ਾਸ ਜਨਾ, ਹਰ ਕੋਈ, ਹੋਰ ਕੋਈ, ਦੋਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕੋਈ, ਬਰਾਬਰ ਵਰਗਾ, ਜਿਸ ਜਿਹਾ ਹੋਰ ਕੋਈ ਨਹੀਂ, ਪੱਕਾ, ਨਾਂ ਬਦਲਣ ਵਾਲਾ, ਠੀਕ, ਸੱਚਾ ॥

ਇੱਕ ਅੱਖ ਨਾਲ ਵੇਖਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਇਕੋ ਜੇਹੇ ਸਮਝਣਾ, ਫਰਕ ਨਾ ਜਾਨਣਾ ॥

ਇੱਕ ਅੱਧਾ, ਵਿ: —ਥੋੜ੍ਹੇ ਜੇਹੇ, ਸ਼ਾਇਤ ਹੀ ਕੋਈ, ਟਾਂਵਾਂ ਟਾਂਵਾਂ ॥

ਇੱਕ ਇੱਕ ਕਰਕੇ, ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—ਹਰ ਕੋਈ, ਅਲਗ ਅਲਗ, ਇੱਕ ਦੇ ਮਗਰ ਦੂਆ, ਕੱਲੇ ਕੱਲੇ ॥

ਇੱਕ ਸਾਨ
ਇੱਕ ਸਾਰ } ਵਿ:—ਇੱਕੋ ਜੇਹੇ, ਬਰਾਬਰ, ਇੱਕ ਦੂਏ ਨਾਲ ਮਿਲਦੇ ॥

ਇੱਕ ਹੋਰ, ਵਿ:—ਇੱਕ ਵੱਧ, ਦੂਜਾ ॥

ਇੱਕ ਕਤਾਰ, ਵਿ:—ਇੱਕੋ ਢੰਗ ਦੇ ॥

ਇੱਕ ਗੱਲ, ਸ:—ਓਹੀ ਬਾਤ, ਕੋਈ ਫਰਕ ਨਾ, ਇੱਕ ਮੁਲ, ਸੱਚੀ ਗਲ ॥

ਇੱਕ ਗੱਲ ਵਿੱਚ, ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—ਪਲ ਵਿੱਚ, ਬਹੁਤ ਛੇਤੀ ॥

ਇੱਕ ਚੱਤ ਰਾਜ, ਪੁ:—ਸਾਰੇ ਫੈਲਿਆ ਹੋਇਆ ਰਾਜ ॥

ਇੱਕ ਚਿੱਤ, ਵਿ:—ਇੱਕ ਮਨ, ਇੱਕ ਪਾਸੇ ਜਿਸ ਦਾ ਧਿਆਨ ਹੈ ॥

ਇੱਕ ਜਣਾ, ਪੜ:—ਇੱਕ ਮਨੁੱਖ, ਕੋਈ ਆਦਮੀ ॥

ਇੱਕ ਜਾਣ, ਵਿ:—ਸੱਚੇ ਮਿਤ੍ਰ, ਪੱਕੇ ਯਾਰ, ਇੱਕ ਦੂਏ ਨਾਲ ਡਾਢੀ ਪ੍ਰੀਤ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ॥

ਇੱਕ ਜਾਤ, ਵਿ:—ਇੱਕੋ ਜਾਤ ਕੁਲ ਜਾਂ ਰੰਗ ਢੰਗ ਦੇ। ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦੇ ॥

ਇੱਕ ਜੇਹੇ ਦਿਨ ਨਾਂ ਰਹਿਣੇ, ਕ੍ਰਿ:—ਹਾਲਤ ਬਦਲਦੀ ਰਹਿਣੀ, ਦੁਖ ਪਿੱਛੋਂ ਸੁਖ ਮਿਲਣਾ ਜਾਂ ਸੁਖ ਪਿੱਛੋਂ ਦੁਖ ॥

ਇੱਕ ਟਿੱਕ ਲਾਉਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਨਜ਼ਰ ਟਿਕਾ ਕੇ ਵੇਖਣਾ, ਬਰਾਬਰਕੁਝ ਚਿਰ ਤੱਕਦੇ ਰਹਿਣਾ ॥

ਇੱਕ ਠੌਰ, ਸ:—ਇੱਕ ਥਾਂ, ਓਹੀਓ ਥਾਂ ॥

ਇੱਕ ਡੌਲ, ਵਿ:—ਇੱਕੋ ਜੇਹੇ ॥

ਇੱਕ ਢਿੱਡ ਦੇ, ਵਿ:—ਇੱਕ ਮਾਂ ਦੀ ਉਲਾਦ, ਆਪਣੇ ਭਰਾ ਜਾਂ ਭੈਣਾਂ ॥

ਇੱਕ ਤਰਹ
ਇੱਕ ਤਰਾਂ } ਵਿ:—ਬਰਾਬਰ, ਇੱਕੋ ਢੰਗ ਦੇ ਮਿਲਦੇ ॥

ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—ਇੱਕ ਗੱਲ ਦਾ ਵਿਚਾਰ ਕਰਕੇ ॥

ਇੱਕ ਤਰਫ਼ਾ ਡਿਗਰੀ, ਸ:—ਦੋਹਾਂ ਧਿਰਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਦੂਜੇ ਦੀ ਗੱਲ ਸੁਣੇ ਬਾਝੋਂ ਹੀ ਇੱਕ ਦੇ ਪੱਖ ਵਿੱਚ ਫੈਸਲਾ ਹੋਣਾ ॥

ਇੱਕ ਤਾਂ, ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—ਪਹਿਲੀ ਗੱਲ ਇਹ ਹੈ, ਪਹਿਲ, ਇੱਕ ਪਾਸੇ ॥

ਇੱਕ ਤਾਣ, ਸ:—ਮੇਲ, ਜੋੜ ॥

ਇੱਕ ਤੋਂ ਇੱਕ ਵਧਕੇ, ਵਿ:—ਬਹੁਤ ਚੰਗੇ ॥

ਇਕਦਮ, ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—ਓਸੇ ਹੀ, ਝਟ ਪਟ ॥

ਇੱਕ ਦਮ ਵਿੱਚ, ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—ਪੱਲ ਵਿੱਚ, ਝੱਟ ਪੱਟ ॥

ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਦੀ ਮਦਦ, ਸ:—ਮਿਲ ਕੇ ਕੰਮ ਕਰਨਾ, ਆਪਸ ਵਿੱਚ ਦਾ ਮੇਲ ॥

ਇੱਕ ਦੇ ਪਿਛੇ ਇੱਕ, ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—ਇੱਕ ਦੂਏ ਦੇ ਮਗਰ, ਇੱਕ ਇੱਕ ਕਰਕੇ, ਲਗਾਤਾਰ ॥

ਇੱਕ ਪਲ ਵਿੱਚ, ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—ਇੱਕ ਦਮ ਵਿੱਚ, ਝੱਟ ਪੱਟ, ਅੱਖ ਦੀ ਝਮਕ ਵਿਚ, ਚੁਟਕੀ ਵਿੱਚ ॥

ਇੱਕ ਪਿੱਛੋਂ ਇੱਕ, ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—ਇੱਕ ਇੱਕ ਕਰਕੇ ॥

ਇੱਕ ਭਾ, ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—ਉਸੇ ਭਾ ਸਭ ਨੂੰ ॥

ਇੱਕ ਮਾਂ ਪਿਉ ਦੇ, ਵਿ:—ਇੱਕੋ ਮਾਪਿਆਂ ਤੋਂ ਜਨਮੇ ਹੋਏ, ਸੱਕੇ ਭਰਾ ਜਾਂ ਭੈਣ ਭਰਾ ॥

ਇੱਕ ਮਿੱਕ ਹੋਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਸੁਲ੍ਹਾ ਹੋਣੀ, ਮੇਲ ਜਾਂ ਏਕਾ ਹੋਣਾ ॥

ਇੱਕ ਮੁੱਠ, ਵਿ:—ਮਿਲ ਗਿਲ ਕੇ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ॥
ਸ:—ਏਕਾ ॥

ਇੱਕ ਮੁੱਲ, ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—ਉਸੇ ਮੁੱਲ ਸਭ ਨੂੰ ॥

ਇੱਕ ਰੰਗ, ਇੱਕ ਰੰਗਾ, ਵਿ:—ਇੱਕ ਰੰਗ ਦਾ, ਇੱਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ, ਇੱਕੋ ਜੇਹਾ, ਮਿਲਦਾ ॥

ਇਕ ਵੱਲ, ਵਿ:—ਇੱਕ ਪਾਸੇ, ਵੱਖਰਾ ॥

ਇੱਕ ਵਾਰੀ, ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—ਇੱਕ ਸਮੇਂ, ਕਿਸੇ ਵੇਲੇ ॥

ਇਕਸ, ਵਿ:—ਇੱਕ ਜਣਾ, ਕੋਈ ॥

ਇਕਸਾ, ਇਕਸੀ, ਵਿ:—ਇੱਕੋ ਜੇਹੇ, ਇੱਕੋ ਢੰਗ ਦੇ, ਇੱਕੋ ਹੀ, ਪੱਧਰਾ ॥

ਇਕਹੱਤਰ, ਵਿ:—ਇੱਕ ਉੱਤੇ ਸੱਤਰ ॥

ਇੱਕਹੱਤਰਵਾਂ, ਵਿ:—ਇੱਕਹੱਤਰਾਂ ਦੀ ਗਿਣਤੀ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ॥

ਇਕਹਰਾ, ਵਿ:—ਇੱਕੋ, ਇੱਕ ਤਹਿ ਵਾਲਾ ॥

ਇਕਹਰਾ ਸਰੀਰ, ਪੁ:—ਲਿੱਸੀ ਜਾਂ ਪਤਲੀ ਦੇਹ ॥

ਇਕੱਠ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਥਾਂ ਬਹੁਤ ਜਣਿਆਂ ਦਾ ਹੋਣਾ, ਜੋੜ ਮੇਲ, ਭੀੜ, ਏਕਾ ॥

ਇਕੱਠਾ, ਵਿ:—ਇੱਕ ਥਾਂ, ਜੁੜਿਆ ਹੋਇਆ, ਮਿਲਿਆ ਹੋਇਆ, ਅੱਡ ਅੱਡ ਨਹੀਂ ॥
ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—ਮਿਲਕੇ, ਸਾਰੇ ਦਾ ਸਾਰਾ (ਹੋਣਾ, ਕਰਨਾ) ॥

ਇਕੰਤ, ਵਿ:—ਕੱਲਾ, ਵੇਹਲਾ, ਕੰਮ ਵਿੱਚ ਨਾ ਲੱਗਾ ਹੋਇਆ ॥

ਇਕੱਠੂ, ਵਿ:—ਇਕੱਠੇ, ਮੇਲ ਰੱਖਣ ਵਾਲੇ, ਇੱਕ ਪਾਸੇ ਹੋਏ ਹੋਏ ॥

ਇਕੱ[illegible]ੀ, ਵਿ:—'ਇਕੱਤੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਇਕਤਾਲ੍ਹੀਆ, ਪੁ:—ਸੰਮਤ ਇਕਤਾਲੀ ॥

ਇਕਤਾਲੀ, ਵਿ:—ਚਾਲੀਆਂ ਉੱਤੇ ਇਕ ॥

ਇਕਤਾਲੀਵਾਂ, ਵਿ:—ਇਕਤਾਲੀਆਂ ਦੀ ਗਿਣਤੀ ਪੂਰੀ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ॥

ਇਕੱਤੀ, ਵਿ:—ਤੀਹਾਂ ਉੱਤੇ ਇਕ ॥

ਇਕੱਤੀਵਾਂ, ਵਿ:—ਇਕੱਤੀਆਂ ਦੀ ਗਿਣਤੀ ਪੂਰੀ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ॥

ਇਕਲਬਾਹਾਂ, ਵਿ:—ਜਿਸ ਦਾ ਕੋਈ ਭਰਾ ਭਾਈ ਨਹੀਂ । ਇਕੱਲਾ ॥

ਇਕਲ ਵੰਜਾ, ਇਕਲਵਾਂਜਾ, ਪੁ:—ਨਵੇਕਲੀ ਥਾਂ, ਇਕਾਂਤ ॥
ਵਿ:—ਨਵੇਕਲਾ, ਕੱਲਾ ॥

ਇਕੱਲਾ, ਵਿ:—'ਅਕੱਲਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਇਕਲਾਪਾ, ਵਿ:—ਇਕੱਲਾ, ਜਿਸ ਦਾ ਕੋਈ ਆਸਰਾ ਨਹੀਂ, ਜਿਸ ਦੇ ਕੋਈ ਅੰਗ ਸਾਕ ਨਹੀਂ ॥

ਇਕਲੌਤਾ, ਵਿ:, ਪੁ:—ਇੱਕੋ ਪੁੱਤ੍ਰ ॥

ਇਕਵੰਜਾ, ਵਿ:—ਪੰਜਾਹ ਉੱਤੇ ਇੱਕ ॥

ਇਕ ਵੱਲਾ, ਵਿ:—ਅਟੇਕ, ਵੇਹਲਾ, ਨਵੇਕਲਾ ॥

ਇੱਕਾ, ਵਿ:, ਪੁ:—ਇਕੱਲਾ, ਇੱਕੋ ਹੀ, ਯੱਕਾ ॥

ਇੱਕਾ ਦੁੱਕਾ, ਵਿ: ਇੱਕ ਇੱਕ ਕਰਕੇ ਅਤੇ ਦੋ ਦੋ ਕਰਕੇ, ਟਾਂਵਾਂ ਟਾਂਵਾਂ ॥

ਇਕਾਈ, ਸ:—ਇਕੱਲੀ ਚੀਜ਼, ਇਕ ਸ਼ੈ ॥

ਇਕਾਸੀ, ਵਿ:—ਇੱਕ ਉੱਪਰ ਅੱਸੀ ॥

ਇਕਾਹਟ, ਵਿ:—ਇੱਕ ਉੱਪਰ ਸੱਠ ॥

ਇਕਾਂਤ, 'ਏਕਾਂਤ' ਵੇਖੋ ॥

ਇਕਾਦਸੀ, ਵਿ:—'ਅਕਾਦਸੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਇਕਾਨਮੇਂ, ਇਕਾਨਵੇਂ, ਵਿ:—ਇੱਕ ਉੱਤੇ ਨੱਵੇ ॥

ਇੱਕੀ, ਵਿ:—ਇੱਕ ਉੱਤੇ ਵੀਹ ॥

ਇਕੀਹਵਾਂ, ਇਕੀਸਵਾਂ, ਵਿ:—ਇੱਕੀਆਂ ਦੀ ਗਿਣਤੀ ਪੂਰੀ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ॥

ਇੱਕੁਰ, ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—ਇਸ ਤਰਾਂ, ਇਵੇਂ, ਐਉਂ ॥

ਇੱਕੋ, ਵਿ:—ਇਕੱਲਾ, ਇੱਕਾ, ਦੂਜਾ ਨਹੀਂ ॥

ਇਕੋਤਰ ਸੌ, ਵਿ:—ਇੱਕ ਉੱਤੇ ਸੌ ॥

ਇਖ, ਪੁ:—ਗੰਨਾ ॥

ਇਖਤਿਆਰ, ਪੁ:—'ਅਖ਼ਤਿਆਰ' ਵੇਖੋ ॥

ਇੰਗਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਅਹੰਕਾਰ ਕਰਨਾ, ਘਮੰਡ ਕਰਨਾ, ਆਕੜਨਾ ॥

ਇੰਗਲਸ, ਸ:—'ਖਿਲਸ਼ਣ' ਵੇਖੋ ॥

ਇੰਗਲਿਸਤਾਨ, ਇੰਗਲੈਂਡ, ਪੁ:—ਅੰਗ੍ਰੇਜ਼ਾਂ ਦਾ ਦੇਸ, ਵਲੈਤ, ਜਿਸ ਦੇਸ ਵਿਚ ਸਾਡਾ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਹੈ ॥

ਇੰਚ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਛੋਟਾ ਨਾਪ, ਫੁਟ ਦਾ ਬਾਰ੍ਹਵਾਂ ਹਿੱਸਾ, ਪੈਸੇ ਦੀ ਚੌੜਾਈ ॥

ਇੱਚਰ, ਇੱਚਿਰ, ਪੁ:—ਇੰਨਾ ਚਿਰ, ਐਨੇ ਵਿੱਚ ॥ ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—ਐਨੇ ਚਿਰ ਵਿੱਚ ॥

ਇੱਛਕ, ਪੁ:—ਇੱਛਿਆ ਕਰਨ ਵਾਲਾ, ਚਾਹਕ ॥

ਇੱਛਾ, ਇੱਛਿਆ, ਸ:—ਮਰਜ਼ੀ, ਚਾਹ, ਖ਼ਾਹਸ਼, ਖ਼ੁਸ਼ੀ, ਲੋੜ, ਜ਼ਰੂਰਤ, ਪਰੋਜਨ। ਮਣਸਾ ॥ (ਕਰਨੀ, ਰਖਣੀ, ਹੋਣੀ)॥

ਇੱਛਿਆ ਧਾਰਣ, ਸ:, ਇੱਛਿਆ ਧਾਰੀ, ਪੁ:—ਜੋ ਆਪਣੀ ਮਰਜ਼ੀ ਨਾਲ ਅਨੇਕ ਰੂਪ ਧਾਰਣ ਕਰ ਸੱਕੇ ॥ ਜਿਸ ਦੀ ਖ਼ਾਹਸ਼ ਪੂਰੀ ਹੋ ਗਈ ਹੈ ॥

ਇਜਣ, ਸ:—ਆਗਿਆ, ਖੁੱਲ੍ਹ ॥

ਇੰਜਣ, ਪੁ:—ਰੇਲ ਦਾ ਯਾਂ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਕਲਾ ਦਾ ਥੰਬਾ ॥

ਇੱਜਤ, ਸ:—ਆਦਰ, ਮਾਣ, ਪਤ, ਆਬਰੋ ॥

ਇੱਜਤ ਉਤਾਰਨੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਨਿਰਾਦਰੀ ਕਰਨੀ, ਪਤ ਲਾਹੁਣੀ, ਗਾਲ੍ਹ ਕੱਢਣੀ, ਸ਼ਰਮਿੰਦਾ ਕਰਨਾ ॥

ਇੱਜਤ ਕਰਨੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਆਦਰ ਮਾਣ ਕਰਨਾ, ਅਦਬ ਕਰਨਾ ॥

ਇੱਜਤ ਦੇਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਮਾਣ ਵਧਾਉਣਾ, ਮਰਾਤਬਾ ਦੇਣਾ, ਵਡਿਆਈ ਦੇਣੀ ॥

ਇੱਜਤ ਬਣਾਉਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਮਾਣ ਪਾਉਣਾ ॥

ਇੱਜਤ ਰੱਖਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਮਾਣ ਰੱਖਣਾ, ਲੱਜਿਆ ਰੱਖਣੀ, ਆਬਰੋ ਬਚਾਉਣੀ ॥

ਇੱਜ਼ਤ ਲਾਹੁਣੀ
ਇੱਜ਼ਤ ਵਗਾੜਨੀ } ਕ੍ਰਿ:—'ਇੱਜ਼ਤ ਉਤਾਰਨੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਇੱਜ਼ਤ ਵਾਲਾ, ਪੁ:—ਮੰਨਿਆ ਪਰਮੰਨਿਆ, ਉੱਚੀ ਪਦਵੀ ਜਾਂ ਮਰਾਤਬੇ ਵਾਲਾ ॥

ਬੇ ਇੱਜ਼ਤ, ਵਿ:—ਜਿਸ ਦੀ ਇੱਜ਼ਤ ਨਹੀਂ ॥

ਬੇ ਇੱਜ਼ਤੀ, ਸ:—ਨਿਰਾਦਰੀ ॥

ਇੱਜੜ, ਪੁ:—'ਅੱਯੜ' ਵੇਖੋ ॥

ਇਜਾਜ਼ਤ, ਸ:—ਆਗਯਾ, ਖੁੱਲ੍ਹ, ਛੁਟੀ ॥

ਇੰਜੀਨੀਅਰ, ਪੁ:—ਕਲਾ ਬਨਾਉਣ ਵਾਲਾ । ਸੜਕਾਂ ਮਕਾਨਾਂ ਆਦਿਕਾਂ ਦੀ ਬਨਾਵਟ ਸੋਚਣ ਵਾਲਾ ॥

ਇੰਜੀਨੀਅਰੀ, ਸ:—ਕਲਾ ਬਨਾਉਣ ਦੀ ਵਿਦਯਾ ॥

ਇਜੇਹਾ, ਪੜ:—ਇਸ ਜੇਹਾ, ਇਸ ਵਰਗਾ ॥

ਇਜੇਹਾ ਕੇਹਾ, ਵਿ:—ਐਵੇਂ ਕਿਵੇਂ, ਬਹੁਤ ਚੰਗਾ ਨਹੀਂ ॥

ਇੰਞ, 'ਐਂਞ' ਵੇਖੋ ॥

ਇੱਟ, ਸ:—ਆਵ ਦੇ ਵਿਚ ਪੱਕੀ ਹੋਈ ਮਿੱਟੀ ਜਿਸਨੂੰ ਪਹਿਲੇ ਸੱਚੇ ਵਿੱਚ ਪਾਕੇ ਅਕਸਰ ਸਿਲ ਦੀ ਸ਼ਕਲ ਦੀ ਬਣਾ ਲੈਂਦੇ ਹਨ ॥ (ਇੱਟਾਂ ਦੀ ਚਿਣਾਈ ਨਾਲ ਕੰਧ ਆਦਿਕ ਬਣਦੀ ਹੈ)। ਧਾਤ ਆਦਿਕ ਦੀ ਚੀਜ਼ ਇੱਟ ਦੀ ਸ਼ਕਲ ਦੀ ॥

ਇੱਟ ਸਿੱਟ, ਸ:—ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦਾ ਘਾ ਜਿਸ ਦੇ ਖਾਣ ਨਾਲ ਦਸਤ ਲੱਗ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਫੁੱਲਾ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ॥
ਪਰ ਉਸ ਦੀ ਬੂਟੀ ਵਿੱਤ ਦਿਆਂ ਰੋਗਾਂ ਵਿੱਚ ਗੁਣ ਕਰਦੀ ਹੈ॥

ਇੱਟ ਕੁੱਤੇ ਦਾ ਵੈਰ, ਪੁ:—ਘੜੀਆਰੀ ਦੁਸ਼ਮਨੀ, ਅੱਤ ਵੈਰ ॥

ਇੱਟ ਖੜਕਾਉ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਖੇਡ ॥

ਇੱਟ ਖੜਕਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਘਰ ਉਸਾਰਨਾ ॥

ਇੱਟ ਖੜਿੱਕਾ ਲਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਲੜਾਈ ਕਰਦੇ ਰਹਿਣਾ ॥

ਇੱਟ ਚੁੱਕਦੇ ਨੂੰ ਪੱਥਰ ਚੁਕਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਚੰਗੀ ਤਰਾਂ ਟਾਕਰਾ ਕਰਨ ਲਈ ਤਿਆਰ ਹੋ ਜਾਣਾ ॥

ਇੱਟ ਨਾਲ ਇੱਟ ਖੜਕਾਉਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਕਿਸੇ ਇਮਾਰਤ ਨੂੰ ਢਾਹੁਣਾ, ਨਾਸ ਕਰਨਾ ॥

ਇੱਟ ਨਾਲ ਇੱਟ ਵੱਜਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਘਰ ਦਾ ਢਹਿ ਪੈਣਾ, ਨਾਸ ਹੋਣਾ ॥

ਇੱਟ ਨਾਲ ਇੱਟ ਵਜਾਉਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—'ਇੱਟ ਨਾਲ ਇੱਟ ਖੜਕਾਉਣੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਇੱਟ ਪੁੱਟਦੇ ਨੂੰ ਪੱਥਰ ਤਿਆਰ ਰੱਖਣਾ } ਕ੍ਰਿ:—ਚੰਗੀ ਤਰਾਂ ਟਾਕਰਾ ਕਰਨ ਨੂੰ ਤਿਆਰ ਹੋਣਾ ॥

ਇੱਟਾਂ ਥੱਪਣੀਆਂ, ਕ੍ਰਿ:—ਇੱਟਾਂ ਬਨਾਉਣੀਆਂ ॥

ਇੱਟੋ ਰੋੜਾ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਖੇਡ ॥

ਇੱਡਾ, ਵਿ:—ਐੱਡਾ, ਐੱਨਾ, ਇਸ ਜੇਡਾ ॥

ਇੱਡਾ ਕਿੱਡਾ, ਵਿ:—'ਐੱਡਾ ਕੇਡਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਇਣਕਾਰ, ਪੁ:—ਨਾਂਹ, ਮੁਕਰੇਵਾਂ, ਨਾ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ॥

ਇਣਕਾਰ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਨਾਂ ਮੰਨਣਾ, ਮੁਕਰ ਜਾਣਾ, ਜਵਾਬ ਦੇਣਾ, ਨਾਂਹ ਕਰ ਦੇਣੀ, ਤਿਆਗਣਾ ॥

ਇਣਕਾਰੀ, ਵਿ:—ਇਣਕਾਰ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ॥

ਇਣੀ ਚਿਣੀ, ਸ:—ਅੱਲ ਪੱਲ, ਛੋਟੀਆਂ ਮੋਟੀਆਂ, ਚੀਜ਼ਾਂ, ਤੁੱਛ ਵਸਤਾਂ ॥

ਇੱਤ, ਪੜ:—ਇਹ, ਇਸ ॥

ਇਤਨਾ, ਪੜ: / ਕ੍ਰਿ: ਵਿ: } ਇਸ ਜਿੰਨਾ, ਐਨਾ ॥

ਇਤਨਾ ਕੁ, ਪੜ:—ਐਨੇ ਦੇ ਲਗ ਭਗ ॥

ਇਤਨੇ ਵਿੱਚ, ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—ਇਸ ਵੇਲੇ ਨੂੰ ॥

ਇੰਤਜ਼ਾਮ, ਪੁ:—ਬੰਦੋਬਸਤ, ਪ੍ਰਬੰਧ, ਜੁਗਤ ॥

ਇਤਬਾਰ, ਪੁ:—'ਅਤਬਾਰ' ਵੇਖੋ ॥

ਇਤਬਾਰਣ, ਸ: —'ਅਤਬਾਰਨ' ਵੇਖੋ ॥

ਇਤਬਾਰੀ, ਵਿ:—'ਅਤਬਾਰੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਇਤ੍ਰ ਬਿਤ੍ਰ, ਵਿ:—ਖਿੰਡਿਆ ਹੋਇਆ ॥

ਇੱਤਲ / **ਇਤ ਵੱਲ** } ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—ਇਸ ਪਾਸੇ, ਇੱਧਰ, ਐੱਧਰ, ॥

ਇਤਲਾਹ, ਸ:—ਖ਼ਬਰ, ਸੋਝੀ (ਕਰਨੀ, ਦੇਣੀ)॥

ਇਤਵਾਰ, ਪੁ:—ਐਤਵਾਰ ॥

ਇਤਿਹਾਸ, ਪੁ: —ਪਿਛਲੇ ਸਮੇ ਦਾ ਹਾਲ, ਤਵਾਰੀਖ਼ ॥

ਇਤੀ, ਪੜ:—ਇੱਸੇ, ਇਸ ਨੇ ਹੀ॥
ਅਵ:—ਖ਼ਤਮ, ਮੁੱਕ ਗਿਆ ॥

ਇੱਥੇ, ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—ਇਸ ਥਾਂ ਉਤੇ, ਇਸ ਜਗਾ, ਐੱਥੇ ॥

ਇੱਥੋਂ, ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—ਇਸ ਜਗਾ ਤੋਂ, ਐੱਥੋਂ ॥

ਇੰਦ / **ਇੰਦਰ** } ਪੁ:—ਦੇਉਤਿਆਂ ਦਾ ਰਾਜਾ, ਮੀਂਹ ਵਸਾਉਣ ਵਾਲਾ ਦੇਉਤਾ ॥

ਸ:—ਬੇ ਤੋਲ ਕੀਮਤ, ਇੱਕ ਬੱਕਰੀ ਜਿਸ ਦੇ ਬੱਚੇ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੇ ਪਰ ਦੁੱਧ ਦੇਂਦੀ ਹੈ ॥

ਇੰਦਾਸਣ / **ਇੰਦਰਾਸਣ** } ਪੁ:—ਇੰਦਰ ਦਾ ਸਿੰਘਾਸਣ ਜਾਂ ਰਾਜ ਗੱਦੀ ॥

ਇੰਦਰ ਸਭਾ, ਸ:—ਰਾਜੇ ਇੰਦਰ ਦਾ ਦਰਬਾਰ ॥

ਇੰਦਰ ਗਾਮ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦੇ ਜੌਂ ਜਿਸ ਦੇ ਸਿੱਟੇ ਵੱਡੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਅਕਸਰ ਭੁਨਾ ਕੇ ਖਾਂਦੇ ਹਨ ॥

ਇੰਦਰ ਜਾਲ, ਪੁ:—ਜਾਦੂ, ਛਲ, ਫਰੇਬ ॥

ਇੰਦਰ ਜੌਂ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਕਾਲੇ ਜੌਂ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਦਾਣਾ ਮਹੀਨ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦੇ ਬੀ ਜੋ ਮਰੋੜਾਂ ਦੇ ਰੋਗ ਵਿੱਚ ਵਰਤਦੇ ਹਨ ॥

ਇੰਦਰ ਧਣਖ, ਪੁ:—ਮੀਂਹ ਵੱਸਣ ਪਿੱਛੋਂ ਕਈ ਵਾਰ ਜੋ ਅਸਮਾਨ ਉੱਤੇ ਕਈ ਰੰਗਾਂ ਦੀ ਕਮਾਣ ਦੀ ਸ਼ਕਲ ਖਿੱਚੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਪੀਂਘ ॥

ਇੰਦਰ ਲੋਕ, ਪੁ:—ਇੰਦਰ ਦੇ ਰਹਿਣ ਦੀ ਥਾਂ, ਸੁਰਗ ॥

ਇੰਦਰਾਇਣ, ਸ:—'ਤੁੰਮਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਇੰਦਰਾਣੀ, ਸ:—ਇੰਦਰ ਰਾਜੇ ਦੀ ਰਾਣੀ ॥

ਇੰਦਰਾ ਪੁਰੀ, ਸ:—ਰਾਜੇ ਇੰਦਰ ਦੀ ਨਗਰੀ, ਸੁਰਗ, ਇੰਦਰ ਲੋਕ ॥

ਇੰਦਰੀ, ਸ:—ਸਰੀਰ ਦਾ ਕੋਈ ਅੰਗ, ਲਿੰਗ, ਪੁਰਖ ਇਸਤ੍ਰੀ ਦਾ ਗੁੱਝਾ ਅੰਗ ॥
ਪੁ:—ਇੰਦਰ ਲੋਕ ਦਾ ਰਹਿਣ ਵਾਲਾ ॥

ਕਰਮ ਇੰਦਰੀ, ਸ:—ਉਹ ਪੰਜ ਅੰਗ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਕੰਮ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਹੱਥ, ਪੈਰ ਆਦਿਕ ॥

ਗਿਆਨ ਇੰਦਰੀ, ਸਃ—ਉਹ ਪੰਜ ਅੰਗ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਕੁਝ ਜਾਣ ਸਕੀਦਾ ਹੈ ਜਿਹਾ ਕਿ ਅੱਖ, ਕੰਨ, ਨੱਕ ਆਦਿਕ ॥

ਇੰਦਰੀ ਦੇ ਵੱਸ ਵਿੱਚ ਹੋਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਆਦਿਕਾਂ ਨੂੰ ਰੋਕ ਨਾ ਸਕਣਾ, ਵਿਸ਼ੈ ਭੋਗ ਦੀ ਚਾਹ ਕਰਕੇ ਬੇ ਵਸ ਹੋਣਾ ॥

ਇੰਦਰੀਆਂ ਨੂੰ ਵੱਸ ਵਿੱਚ ਰੱਖਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਜਤੀ ਸਤੀ ਰਹਿਣਾ, ਮਨ ਨੂੰ ਰੋਕਣਾ ॥

ਇਦੂੰ— 'ਐਦੂੰ' ਵੇਖੋ ॥

ਇਧਰ, ਕ੍ਰਿਃ ਵਿਃ—ਇੱਧਰ, ਇਸ ਪਾਸੇ, ਇਤ-ਵਲ, ਐਧਰ ॥

ਇਨਸਾਨ, ਪੁਃ—ਆਦਮੀ, ਮਨੁਖ, ਨਰ । ਇਂਹ-ਸਾਨ ॥

ਇਨਸਾਨ ਗਤ
ਇਨਸਾਨ ਗਤੀ
ਇਨਸਾਨ ਪੁਣਾ
ਇਨਸਾਨੀਯਤ
} ਸਃ, ਪੁਃ—ਮਨੁੱਖਪੁਣਾ, ਭਲ-ਮਣਸਊ, ਦਰਦ ਵੰਦੀ ॥

ਇਨਸਾਫ, ਪੁਃ—ਨਿਆਉਂ, ਖਰੇ ਖੋਟੇ ਦੀ ਪਰਖ, ਸੱਚਿਆਈ ॥

ਇਨਸਾਫ਼ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਨਿਆਉਂ ਕਰਨਾ, ਖਰੀ ਗੱਲ ਕਰਨੀ, ਹੱਕ ਦਾਰ ਨੂੰ ਉਹ ਦਾ ਹੱਕ ਦੇਣਾ, ਮੁਕਦੱਮਿਆਂ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨਾ ॥

ਬੇ ਇਨਸਾਫ਼ੀ, ਸਃ—ਅਨਿਆਉਂ, ਕਿਸੇ ਦਾ ਪੱਖ ਪੂਰਨਾ ॥ ਤਰਫਦਾਰੀ । ਹਕ ਮਾਰਨਾ ॥

ਇੰਞਣ, ਪੁਃ—ਈਂਧਨ, ਬਾਲਣ ॥

ਇਨ੍ਹਾਂ, ਪੜਃ—'ਇਹ' ਦਾ ਬਹੁ ਬਚਨ, ਇਹਨਾਂ, ਇਹਨੀਂ, ਇਨ੍ਹੀਂ ॥

ਇਨ੍ਹੀਂ, ਪੜਃ—ਇਨ੍ਹਾਂ, ਇਹਨਾ, ਇਹਨਾਂ ਨੇ ਹੀ ॥

ਇੰਨਾ, ਪੜਃ—'ਇਤਨਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਇਨਾਮ, ਪੁਃ—ਬਖ਼ਸ਼ੀਸ਼, ਚੰਗਾ ਕੰਮ ਕਰਨ ਦਾ ਫਲ, ਸੁਗਾਤ, ਦਾਤ ॥

ਇਨਾਮ ਕਿਨਾਮ, ਪੁਃ—ਬਖ਼ਸ਼ੀਸ਼ ਜਾਂ ਮਰਾਤਬਾ ਜੋ ਕੋਈ ਵੱਡਾ ਕਿਸੇ ਛੋਟੇ ਨੂੰ ਖੁਸ਼ ਹੋਕੇ ਦੇਵੇ ॥

ਇਨਾਮ ਖੋਰ, ਪੁਃ, ਸਃ—ਜਿਸ ਨੂੰ ਇਨਾਮ ਮਿਲੇ ॥

ਇਨਾਮ ਦੇਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਬਖਸ਼ੀਸ਼ ਕਰਨਾ, ਇਨਾਮ ਵੰਡਣਾ ॥ ਕੋਈ ਚੀਜ਼ ਖ਼ੁਸ਼ ਹੋਕੇ ਮਜੂਰੀ ਤੋਂ ਅਲੱਗ ਦੇਣਾ ॥

ਇਨਾਮ ਪਾਉਣਾ
ਇਨਾਮ ਲੈਣਾ
} ਕ੍ਰਿਃ—ਕੋਈ ਚੰਗਾ ਕੰਮ ਕਰਕੇ ਕਿਸੇ ਵੱਡੇ ਕੋਲੋਂ ਕੋਈ ਚੀਜ਼, ਧਨ ਜਾਂ ਮਰਾਤਬਾ ਹੱਥ ਆਉਣਾ ॥

ਇਨਾਮੀ, ਪੁਃ—ਇਨਾਮ ਲੈਣ ਵਾਲਾ ਆਦਮੀ ॥

ਵਿਃ—ਜੋ ਚੀਜ਼ ਇਨਾਮ ਵਿੱਚ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇ, ਜਿਸ ਉੱਤੇ ਮਹੂਲ ਨਹੀਂ ਲੱਗਦਾ ॥

ਇੰਨੂੰ, ਪੁਃ—ਕਪੜਾ ਆਦਿਕ ਵਲ ਕੇ ਜੋ ਭਾਰ ਚੁਕਣ ਥੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਮਜੂਰ, ਸਿਰ ਉੱਪਰ ਰੱਖ ਲੈਂਦੇ ਹਨ, ਜਿਸ ਤੋਂ ਭਾਰ ਟਿਕਿਆ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ ॥

ਇੰਬਲੀ, ਸਃ—'ਇਮਲੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਇਬਾਰਤ, ਸਃ—ਲਿਖੀ ਹੋਈ ਗੱਲ, ਖਿਆਲ, ਲੇਖ, ਮਜ਼ਮੂਨ ॥

ਇਮਤਿਹਾਨ
ਇਮਤਿਹਾਮ
} ਪੁਃ—ਪਰੀਖਿਆ, ਜਾਂਚ, ਪਰਖ, ਪਰਤਾਵਾ, ਖਿਡਾਲੀ ਪੜ੍ਹਾਈ ਸੁਣਨ ਦਾ ਕੰਮ ॥

ਇਮਤਿਹਾਨ ਦੇਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਆਪਣੀ ਪਰਖ ਕਰਾਉਣੀ। ਲਿਆਕਤ ਦੱਸਣ ਲਈ ਪ੍ਰਸ਼ਨਾਂ ਦੇ ਉੱਤਰ ਦੇਣੇ॥

ਇਮਤਿਹਾਨ ਪਾਸ ਕਰਨਾ ਜਾਂ ਇਮਤਿਹਾਨ ਵਿੱਚ ਪਾਸ ਹੋਣਾ } ਕ੍ਰਿ:—ਇਮਤਿਹਾਨ ਵਿਚ ਪੂਰਾ ਉਤਰਨਾ॥

ਇਮਤਿਹਾਨ ਲੈਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਅਜ਼ਮਾਉਣਾ, ਪਰਖਣਾ, ਪਰਤਾਉਣਾ॥

ਇਮਤਿਹਾਨ ਵਿੱਚ ਫ਼ੇਲ ਹੋਣਾ ਕ੍ਰਿ:—ਪੂਰਾ ਨਾ ਉਤਰਨਾ, ਰਹ ਜਾਣਾ॥

ਇਮਰਤੀ, ਸ:—ਇਕ ਤਰਾਂ ਦੀ ਮਠਿਆਈ ਜੋ ਜਲੇਬੀ ਵਾਕਰ ਹੁੰਦੀ ਹੈ॥

ਇਮਲੀ, ਸ:—ਇੱਕ ਰੁੱਖ ਅਤੇ ਉਸ ਦੀ ਫਲੀ ਜਿਸ ਦੇ ਬੀਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਖੱਟਾ ਰਸ ਨਿਕਲਦਾ ਹੈ ਜੋ ਤਾਪ ਲਈ ਗੁਣਕਾਰ ਹੈ॥

ਇਮਾਣ, ਪੁ:—ਨਿਹਚਾ, ਬਿਸ਼ਵਾਸ, ਸਰਧਾ, ਧਰਮ, ਮਤ, ਜ਼ਕੀਨ, ਭਰੋਸਾ, ਦਿਲ ਦੀ ਸਫ਼ਾਈ, ਸਚਿਆਈ॥

ਬੇਈਮਾਣ, ਵਿ:—ਖੋਟਾ, ਝੂਠਾ, ਧ੍ਰੋਹੀ, ਅਧਰਮੀ (ਵਿੱਟੀ ਕਬਰ ˜ ਮੁਰਦਾ ਬੇਈਮਾਣ)॥

ਬੇ ਈਮਾਣੀ, ਸ:—ਧਰੋਹ, ਕਪਟ, ਅਧਰਮ॥

ਇਮਾਣ ਹਾਰਨਾ (ਹਾਰ ਦੇਣਾ) ਇਮਾਣ ਗੁਆਉਣਾ, } ਕ੍ਰਿ:—ਧਰੋਹ ਕਰਨਾ, ਪਾਪ ਕਮਾਉਣਾ, ਧੋਖਾ ਦੇਣਾ, ਧਰਮ ਹਾਰਨਾ॥

ਇਮਾਣ ਦਾਰ, ਵਿ:—ਖਰਾ, ਸੱਚਾ, ਧਰਮੀ, ਸਾਲਸਧ, ਧਰਮ ਉੱਤੇ ਨਿਹਚਾ ਰੱਖਣ ਵਾਲਾ॥

ਇਮਾਣ ਦਾਰੀ, ਸ:—ਸਚਿਆਈ, ਧਰਮ, ਨੇਕੀ, ਨਿਮਕ ਹਲਾਲੀ॥

ਇਮਾਣ ਨਾਲ, ਕ੍ਰਿ:, ਵਿ:—ਸੱਚ ਸੱਚ, ਧਰਮ ਨਾਲ, ਸੱਚੇ ਦਿਲ ਨਾਲ॥

ਇਮਾਣ ਲਿਆਉਣਾ ਇਮਾਣ ਲੈ ਆਉਣਾ } ਕ੍ਰਿ:—ਜ਼ਕੀਨ ਕਰਨਾ, ਸਰਧਾ ਰੱਖਣੀ, ਮੰਨ ਲੈਣਾ, ਨਵੇਂ ਮਤ ਵਿੱਚ ਰਲ ਜਾਣਾ, ਭਰੋਸਾ ਰੱਖਣਾ, ਵਸਾਹ ਕਰਨਾ॥

ਇਮਾਣ ਰਹਿਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਧਰਮ ਕਾਇਮ ਰਹਿਣਾ, ਪਾਪ ਨਾਂ ਕਰਨਾ॥

ਇਮਾਣ ਵੇਚਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—'ਇਮਾਣ ਗੁਆਉਣਾ' ਵੇਖੋ॥

ਇਮਾਮ, ਪੁ—'ਅਮਾਮ' ਵੇਖੋ॥

ਇਮਾਰਤ, ਸ:—'ਅਮਾਰਤ' ਵੇਖੋ॥

ਇਰਦ ਗਿਰਦ ਇਰਦੇ ਗਿਰਦੇ } ਕ੍ਰਿ:, ਵਿ:—ਇੱਧਰ ਉੱਧਰ, ਸਭ ਪਾਸੇ, ਚੁਫੇਰ॥

ਇਰੰਡ, ਪੁ:—ਹਰਿੰਡ ਦਾ ਰੁੱਖ ਅਤੇ ਉਹ ਦਾ ਫਲ, ਇਸ ਦੇ ਬੀਆਂ ਦਾ ਤੇਲ ਜੁਲਾਬ ਦੇਣ ਦੀ ਦੁਆ ਹੈ॥

ਇਰਾਦਾ, ਪੁ:—ਸਲਾਹ, ਮਰਜ਼ੀ, ਇਛਿਆ॥

ਇੱਲ, ਸ:—ਚੀਲ, ਬਾਜ ਵਰਗਾ ਪੰਛੀ॥

ਇਲਹਾਮ, ਪੁ:—ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਵੱਲੋਂ ਮਨੁੱਖ ਦੇ ਹਿਰਦੇ ਵਿੱਚ ਜੋ ਗਿਆਨ ਹੋਵੇ। ਦੇਵ ਬਾਣੀ, ਅਕਾਸ਼ ਬਾਣੀ॥

ਇਲਗਣ ਇਲਗਣੀ ਇਲਙਣ ਇਲਙਣੀ } ਸ:—ਕਪੜੇ ਰੰਗਣ ਵਾਲਾ ਰੰਗਣਾ, ਝਿੱਲੀ॥

ਇੱਲਤ, ਸ:—ਰੋਗ, ਦੋਸ਼, ਕਸੂਰ, ਬਦੀ, ਐਬ, ਭੈੜੀ ਵਾਦੀ, 'ਊਜ', 'ਤੂਤ', ਮੈਲ, ਗੰਦ, ਬਦਨਾਮੀ ॥

ਇੱਲਤ ਲਗਾਉਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਊਜ ਲਾਉਣੀ, ਬਦ-ਨਾਮ ਕਰਨਾ ॥

ਇੱਲਤ ਲਗਾ ਲੈਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਭੈੜੀ ਵਾਦੀ ਪਾ ਲੈਣੀ ॥

ਇੱਲਤ ਵਿੱਚ ਫਸ ਜਾਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਐਬ ਲਾ ਲੈਣਾ, ਬਦਨਾਮ ਹੋ ਜਾਣਾ, ਕਲੰਕ ਲੱਗ ਜਾਣਾ ॥

ਇੱਲਤਣ, ਸ:
ਇੱਲਤ ਖੋਰਾ, ਪੁ:
ਇੱਲਤ ਹਾਰਾ, ਪੁ:
ਇੱਲਤੀ, ਪੁ: } ਕੁਚੱਲਣਾਂ ਕਰਕੇ ਬਦਨਾਮ, ਐਬੀ, ਕਲਕੀ ॥

ਇਲਮ, ਪੁ:—ਵਿਦਿਆ, ਗਿਆਨ ਜਾਨਣ ਦਾ ਕੰਮ ਜਾਂ ਫਲ ॥

ਇਲਮ ਦਾਰ
ਇਲਮ ਵਾਲਾ } ਵਿ:—ਵਿਦਿਆ ਵਾਨ, ਪੜ੍ਹਿਆ ਲਿਖਿਆ ॥

ਇੱਲੜ, ਪੁ:—ਚੀਲ੍ਹ ਦਾ ਨਰ, ਇਕ ਤਰਾਂ ਦਾ ਬਾਜ਼, ਮੂਰਖ ਆਦਮੀ ॥

ਇਲਾਇਚੀ, ਸ:—'ਇਲਾਚੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਇਲਾਕਾ, ਪੁ:—'ਅਲਾਕਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਇਲਾਚੀ, ਸ:—ਲਾਚੀ, ਅਦਰਕ ਦੀ ਜਾਤ ਦੇ ਕਈ ਬੂਟਿਆਂ ਦਾ ਖੁਸ਼ਬੂਦਾਰ ਬੀਆਂ ਵਾਲਾ ਫਲ ਜੋ ਦੁਆਈਆਂ ਵਿੱਚ ਵਰਤਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਜਿਸਦੇ ਬੀ ਦਾਲ ਭਾਜੀ ਦੇ ਮਸਾਲੇ ਵਿੱਚ ਪੈਂਦੇ ਹਨ ॥

ਇਲਾਚੀ ਦਾਨਾ, ਪੁ:—ਖੰਡ ਵਿਚ ਪਾਈ ਹੋਈ ਇਲਾਚੀ, ਇੱਕ ਹਲਕੀ ਤਰਾਂ ਦੀ ਇਲਾਚੀ ਦੇ ਬੀ ॥

ਛੱਟੀ ਇਲਾਚੀ, ਸ:—ਨਿੱਕੀ ਹੱਛੀ ਜਾਤ ਦੀ ਇਲਾਚੀ । ਬੂਜੀ ਲਾਚੀ ॥

ਵੱਡੀ ਇਲਾਚੀ, ਸ:—ਵੱਡੀ ਹਲਕੀ ਤਰਾਂ ਦੀ ਇਲਾਚੀ ॥

ਇਲਾਜ, ਪੁ:—'ਅਲਾਜ' ਵੇਖੋ ॥

ਇਵਜ, ਪੁ:—ਬਦਲਾ, ਥਾਉਂ, ਜਗਾ ॥

ਇਵਜ਼ੀ, ਪੁ: ਯਾ ਸ:—ਇੱਕ ਦੀ ਥਾਂ ਦੂਆ ਸਲਾ ਕੰਮ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ॥

ਇਵੇਂ, ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—ਇਸ ਤਰਾਂ, ਐਉਂ, ਇੱਕੁਰ ॥

ਇੜਾ, ਸ:—ਸਿਰ ਦੀ ਇੱਕ ਨਾੜੀ ॥

ਈਸਟਰ, ਪੁ:—ਈਸਾਈਆਂ ਦਾ ਇਕ ਤਿਹਾਰ ॥

ਈਸ ਪੰਦ
ਈਸ ਬੰਦ } ਪੁ:—ਹਰਮਲ ਜਿਸ ਦੀ ਧੂਣੀ ਦੇ ਕੇ ਭੂਤ ਪ੍ਰੇਤ ਦੂਰ ਕਰਦੇ ਹਨ ॥

ਈਸਬ ਗੋਲ, ਪੁ:—ਇਕ ਤਰਾਂ ਦੇ ਬੀ ਜੋ ਦੁਆਈ ਵਾਸਤੇ ਵਰਤੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਮਰੋੜਾਂ ਅਰ ਤਾਪ ਵਿੱਚ ਗੁਣ ਕਰਦੇ ਹਨ ।

ਈਸਬ ਗੋਲ ਕੁਝ ਨਾ ਫੋਲ, ਗੱਲ ਛੁਪੀ ਹੀ ਰਹਿਣ ਦਿਓ ॥

ਈਸ਼ਰ
ਈਸ਼ੁਰ } ਪੁ:—ਭਗਵਾਨ, ਨਾਰਾਇਣ, ਰੱਬ, ਖੁਦਾ ਮਾਲਕ, ਸਾਈਂ, ਧੰਦ, ਰਾਜਾ ॥ ਨਾਈ ਆਦਿਕ ਲਾਗੀ ਆਪਣੇ ਜਜਮਾਨਾਂ ਨੂੰ 'ਈਸ਼ਰੋ' ਕਹਿਕੇ ਭੀ ਬੁਲਾਉਂਦੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਅਰਥਾਤ 'ਹੇ ਮਾਲਕੋ ਜਾ ਸ੍ਵਾਮੀਓ' ॥

ਈਸ਼ਰ ਅਰਾਧਨਾ, ਸ:—ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੀ ਪੂਜਾ, ਖੁਦਾ ਦੀ ਬੰਦਗੀ ॥

ਈਸ਼ਰਤਾ, ਈਸ਼ਰਤਾਈ, ਸ:—ਈਸ਼ਰ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ, ਰੱਬ ਦੀ ਕੁਦਰਤ, ਖੁਦਾ ਦੀ ਖੁਦਾਈ॥

ਈਸਾ, ਈਸਾ ਮਸੀਹ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਮਹਾਤਮਾ ਜਿਸ ਤੋਂ ਈਸਾਈਆਂ ਦਾ ਮਜ਼੍ਹਬ ਤੁਰਿਆ ਹੈ ॥

ਈਸਾਈ, ਪੁ:—ਈਸਾ ਨੂੰ ਮੰਨਣ ਵਾਲਾ, ਕਿਰਾਨੀ॥

ਈਸਾਣ ਕੋਣ, ਸ:—ਉੱਤਰ ਅਤੇ ਪੂਰਬ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰਲਾ ਪਾਸਾ ॥

ਈਹੋ ਜਿਹਾ, ਵਿ:—ਅਜੇਹਾ, ਐਸਾ, ਇਸ ਵਰਗਾ, ਇਸ ਤਰਾਂ ਦਾ ॥

ਈਕੂਰ, ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—ਐਂਕੁਰ, ਐਉਂ, ਇਸ ਤਰਾਂ ॥

ਈਖ, ਪੁ:—ਗੰਨਾ ॥

ਈਚ ਨੀਚ, ਸ:—ਵੱਡੇ ਛੋਟੇ, ਸਭ ਤਰਾਂ ਦੇ ਲੋਕ ॥

ਈਚੀ ਮੀਚੀ, ਸ: ਅੱਖਾਂ ਦੀ ਗਿੱਦ (ਸਵੇਰ ਦੇ ਵੇਲੇ ਮਾਵਾਂ ਆਪਣਿਆਂ ਪੁਤ੍ਰਾਂ ਦਾ ਮੂੰਹ ਧੋਂਦੀਆਂ ਧੋਂਦੀਆਂ ਇਹ ਕਹਿੰਦੀਆਂ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ:—'ਈਚੀ ਮੀਚੀ ਕੋਕੋ ਖਾਏ, ਘੋੜੇ ਦੀ ਚੂਰੀ ਕਾਕਾ ਖਾਏ' । ਇਸ ਤਰਾਂ ਬਾਲ ਖੁਸ਼ੀ ਖੁਸ਼ੀ, ਅੱਖਾਂ ਧੁਆ ਲੈਂਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਧਿਆਨ ਮਾਂ ਦੀ ਗੱਲ ਵੱਲ ਲੱਗਾ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ॥)

ਈਣ, ਸ:—ਕਨੂਨ, ਕੈਦਾ, ਨੇਮ, ਬਿਧੀ॥

ਈਣ ਮਨਾਉਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਜ਼ਿਦ ਪੂਰੀ ਕਰਨੀ ॥

ਈਦ, ਸ:—ਮੁਸਲਮਾਨਾਂ ਦਾ ਇਕ ਮਜ਼ਬੀ ਤਿਹਾਰ, ਕੋਈ ਤਿਹਾਰ, ਪੁਰਬ, ਖੁਸ਼ੀ, ਐਸ਼ ॥

ਈਦ ਕੁਰਬਾਨੀ, ਸ:—ਈਦ ਦੇ ਉੱਤੇ ਜੋ ਕੁਰਬਾਨੀ ਜਾਂ ਬਲੀ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇ ॥

ਈਦ ਗਾਹ, ਸ:—ਇੱਕ ਜਗਾ ਜਿੱਥੇ ਮੁਸਲਮਾਨ ਕਦੇ ਕਦੇ ਨਮਾਜ਼ ਪੜ੍ਹਨ ਲਈ ਇਕਠੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਖ਼ਾਸ ਕਰਕੇ ਈਦ ਵਾਲੇ ਦਿਨ ॥

ਈਦ ਦਾ ਚੰਦ ਹੋਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਕਦੇ ਕਦਾਈਂ ਦਿੱਸਣਾ, ਬਹੁਤ ਚਿਰ ਪਿੱਛੋਂ ਆਉਣਾ ॥

ਈਦ ਪਿੱਛੇ ਟਕੂ, ਕੰਮ ਹੋ ਜਾਣ ਪਿੱਛੋਂ ਕਿਸੇ ਚੀਜ਼ ਦਾ ਮਿਲਣਾ ॥

ਈਦੀ, ਸ:—ਈਦ ਆਦਿਕ ਤਿਹਾਰਾਂ ਉੱਤੇ ਜੋ ਸਗਾਤ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਦਿੱਤੀ ਜਾਏ, ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦੇ ਬੈਂਤ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਈਦ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਕਾਗਤ ਜਿਸ ਪੁਰ ਉਹ ਬੈਂਤ ਲਿਖੇ ਹੋਏ ਹੋਣ, ਉਨਾਂ ਬੈਂਤਾਂ ਦੇ ਲਿਖਣ ਦੀ ਦੱਛਣਾ ਜੋ ਮੁਸਲਮਾਨ ਸ਼ਗਿਰਦ ਆਪਣੇ ਉਸਤਾਦਾਂ ਨੂੰ ਦੇਂਦੇ ਹਨ॥

ਈਧਣ, ਸ:—ਬਾਲਣ, ਲਕੜੀਆਂ ॥

ਈਮਾਣ, ਪੁ:—'ਇਮਾਨ' ਵੇਖੋ ॥

ਈਰਖਾ, ਸ:—ਵੈਰ, ਦੁਸ਼ਮਣੀ, ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਵੇਖਕੇ ਸੜਨਾ ॥

ਈਰਣ, ਪੁ:—ਵਲੈਤੀ ਢੰਗ ਦਾ ਕੈਂਠ ਦਾ ਬਾਲਾ ॥

ਈਵੇਂ, ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—ਇੱਸੇ ਤਰਾਂ, ਐਉਂ ਹੀ ॥

ਏ, ਪੜ:—ਇਹ, ਅਵ:—ਹੇ, ਓਇ, ਅੜਿਆ ॥

ਏਈ, ਪੜ:—ਏਹੀ, ਏਹੋ ॥

ਏਹ, ਪੜ:—'ਇਹ' ਵੇਖੋ ॥

ਏਹਾ, ਏਹੀ, ਏਹੀਓ, ਏਹੋ, ਪੜ:—ਏਹ ਹੀ, ਹੋਰ ਕੋਈ ਨਾ, ਨਿਰਾ ਇਹ ॥

ਏਕ, ਵਿ:—'ਇੱਕ' ਵੇਖੋ ॥

ਏਕੰਕਾਰ, 'ਏਕਮ ਕਾਰ' ਵੇਖੋ ॥

ਏਕਟ, ਪੁ:—ਸਰਕਾਰ ਦਾ ਬੱਧਾ ਹੋਯਾ ਕਨੂਨ ॥

ਏਕਲਬੀਰ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਬੂਟਾ ਜਿਸ ਨੂੰ ਊਠ ਅਤੇ ਬੱਕਰੇ ਖਾਂਦੇ ਹਨ ॥

ਏਕਮ, ਸ:—ਹਿੰਦੂਆਂ ਦੇ ਪੱਖ ਦਾ ਪਹਿਲਾ ਦਿਨ ॥

ਏਕਮਕਾਰ, ਪੁ:—ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਦਾ ਗੁਪਤ ਨਾਉਂ, ਓਅੰਕਾਰ, (ਅਰਦਾਸ ਆਦਿਕ ਦੇ ਪੈਹਲੇ ਇਸ ਦਾ ਉਚਾਰਣ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ॥)

ਏਕੜ, ਪੁ:—ਧਰਤੀ ਦਾ ਇੱਕ ਨਾਪ, ੪੮੪੦ ਮੁਰੱਬਾ ਗਜ ॥

ਏੱਕਾ, ਪੁ:—ਜੋੜ, ਮੇਲ, ਅਕਵਾਕ ॥

ਏਕਾਗਰ, ਵਿ:—ਧਿਆਨ ਵਿਚ ਮਗਨ ॥

ਏਕਾਗਰ ਚਿੱਤ, ਪੁ:—ਜਿਸਦਾ ਮਨ ਇੱਕੋ ਪਾਸੇ ਲੱਗਾ ਹੈ ॥

ਏਕਾਂਤ, ਵਿ: ਪੁ:—ਸਭ ਤੋਂ ਨਿਆਰਾ, ਅਲਗ, ਕੱਲਾ, ਵੇਹਲਾ, ਲੋਕਾਂ ਤੋਂ ਦੂਰ। ਨਵੇਕਲੀ ਥਾਂ। ਨਵੇ-ਕਲਾ ਹੋ ਜਾਣਾ, ਸੰਸਾਰ ਦਾ ਤਿਆਗ (ਏਕਾਂਤ ਹੋ ਬੈਠਣਾ, ਰਹਿਣਾ) ॥

ਏਕਾਤਸੀ, ਏਕਾਦਸੀ, ਸ:—'ਅਕਾਤਸੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਏਚ ਪੇਚ, ਪੁ:—ਛਲ ਵਲ, ਉਲਝਾਉ, ਮੁਸ਼ਕਲ ॥

ਏਜੰਸੀ, ਸ:—ਆੜ੍ਹਤ, ਦਲਾਲੀ, ਗੁਮਾਸ਼ਤੇ ਦਾ ਕੰਮ,

ਏਜੰਟ, ਪੁ:—ਗੁਮਾਸ਼ਤਾ, ਦਲਾਲ, ਆੜ੍ਹਤੀਆ, ਵਕੀਲ ਦਾ ਮੁਨਸ਼ੀ ॥

ਏਡ, ਸ:—ਅੱਡੀ ॥

ਏਡ ਲਾਉਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਅੱਡੀ ਲਾਕੇ ਘੋੜੇ ਨੂੰ ਜ਼ੋਰ ਨਾਲ ਚਲਾਉਣਾ ॥

ਏਂਡਰੀ, ਸ:—ਇਨ੍ਹੂੰ, ਉਨ੍ਹੂੰ ॥

ਏੱਡਾ, ਵਿ:—'ਐੱਡਾ ਵੇਖੋ' ॥

ਏਤਨਾ, ਏੱਤਾ,—'ਐਤਨਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਏੱਥੇ, ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—ਇੱਥੇ, ਇਸ ਥਾਂ ਉੱਤੇ ॥

ਏਦੂੰ, ਏਦੋਂ, ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—'ਐਦੂੰ' ਵੇਖੋ ॥

ਏਧਰ, ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—ਇੱਧਰ, ਇਸ ਪਾਸੇ, ਐਧਰ ॥

ਏੱਨਾ, ਵਿ:—ਐੱਨਾ, ਐਤਨਾ, ਇਸ ਜਿੰਨਾ ॥

ਏਰਨਾ ਗੋਹਾ, ਪੁ:—ਪਸ਼ੂ ਦਾ ਕੀਤਾ ਹੋਇਆ ਗੋਹਾ ਜੋ ਉਂਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸੁੱਕ ਜਾਏ (ਜਿਸ ਦੀਆਂ ਪਾਥੀਆਂ ਪੱਥ ਕੇ ਨਾ ਸੁਕਾਈਆਂ ਜਾਣ) ॥

ਏਲਚੀ, ਪੁ:—ਸੁਨੇਹਾ ਦੇਕੇ ਘੱਲਿਆ ਹੋਇਆ, ਰਾਜੇ ਦਾ ਦੂਤ ॥

ਏਲਨ, ਏਲਲ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਛੋਟਾ ਜਿਹਾ ਰੁੱਖ ਜੋ ਪੰਜਾਬ ਦੇ ਪਹਾੜਾਂ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, (ਉਸਦੇ ਬੀ ਅਤੇ ਹਰੇ ਪੱਤ੍ਰ ਖਾਣ ਨਾਲ ਡੰਗਰ ਮਰ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਲਕੜੀ ਨਰਮ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਬਾਲਣ ਅਰ ਟੋਕਰੇ ਬਨਾਉਣ ਦੇ ਕੰਮ ਆਉਂਦੀ ਹੈ ॥)

ਏਲਵਾ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਰੁੱਖ ਜਿਸ ਦੇ ਪਤ੍ਰਾਂ ਦਾ ਗੁੱਦਾ ਗਰੀਬ ਅਤੇ ਕਾਲ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ ਹੋਰ ਲੋਕ ਬੀ ਖਾਂਦੇ ਹਨ, ਇਹ ਪਸ਼ੂਆਂ ਦੀਆਂ ਦੁਆਵਾਂ ਵਿੱਚ ਬੀ ਵਰਤਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਨੂੰ ਫੋੜਿਆਂ ਉੱਤੇ ਬੀ ਲਾਉਂਦੇ ਹਨ ॥

ਏਲੂਆ, ਪੁ:—ਮੁਸੱਬਰ, ਕਾਲਾ ਸੁਹਾਗਾ ॥

ਏਲੋਂ, ਸ:—ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦੀ ਭਾਜੀ ਜੋ ਗਰੀਬ ਗੁਰਬਾ ਖਾਂਦਾ ਹੈ ॥

ਏਲੌਰ, ਪੁ:—'ਏਲਨ' ਵੇਖੋ ॥

ਸ, ਗੁਰਮੁਖੀ ਪੈਂਤੀ ਦਾ ਚੌਥਾ ਅੱਖਰ, ਸੱਸਾ ॥

ਸਊਤ, ਸਊਲ, ਸਊਲਾ, ਸਊਗ, ਸਊਗਾ — 'ਸੌਤ', 'ਸੌਲ' ਆਦਿਕ ਵੇਖੋ ॥

ਸਈਆਂ, ਸ:-ਸਹੇਲੀਆਂ, ਸਖੀਆਂ, ਦੁਰੇਲਾਂ ॥

ਸਈਯਦ, ਪੁ:-ਮਹੰਮਦ ਸਾਹਿਬ ਦੇ ਜੁਆਈ ਅਲੀ ਦੀ ਉਲਾਦ ॥

ਸਸ, ਪੁ:-ਚੰਨ, ਚੰਦ੍ਰਮਾ ॥

ਸੱਸ, ਸ:-ਵਹੁਟੀ ਜਾਂ ਗਭਰੂ ਦੀ ਮਾਂ ॥

ਸਸਕਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਸਾਹ ਔਖਾ ਲੈਣਾ, ਹਟਕੋਰੇ ਭਰਨਾ ॥

ਸੰਸਕ੍ਰਿਤ, ਸ:-ਸ਼ੁੱਧ ਭਾਖਾ, ਦੇਵ ਬਾਣੀ, ਸ਼ਾਸਤ੍ਰੀ, ਉਹ ਬੋਲੀ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਵੇਦ ਪੁਰਾਣ ਆਦਿਕ ਗ੍ਰੰਥ ਹਨ ॥

ਸਸਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਅੰਗੀਕਾਰ ਕਰਨਾ, ਅਧੀਨ ਹੋਣਾ, ਸਹਾਰਨਾ, ਸਹਿਣਾ ॥

ਸਸਤ, ਪੁ:-ਚੀਜਾਂ ਦਾ ਮੁੱਲ ਥੋੜਾ ਹੋਣਾ, ਸੁਖਾਲ, ਖਾਣ ਪੀਣ ਦੀਆਂ ਵਸਤਾਂ ਦੀ ਲਹਿਰ ਬਹਿਰ ਸੁਕਾਲ ॥

ਸਸਤ ਮੁੱਲਾ, ਵਿ:-ਸਸਤਾ, ਥੋੜ ਮੁੱਲ ਵਾਲਾ ॥

ਸ਼ਸਤ੍ਰ, ਪੁ:-ਤਲਵਾਰ ਆਦਿਕ ਹਥਿਆਰ ॥

ਸ਼ਸਤ੍ਰਧਾਰੀ, ਵਿ:-ਜਿਸ ਨੇ ਸ਼ਸਤ੍ਰ ਬੰਨ੍ਹੇ ਹੋਏ ਹੋਣ ॥

ਸ਼ਸਤ੍ਰ ਬਸਤ੍ਰ, ਪੁ:-ਹਥਿਆਰ ਆਦਿਕ ਸਮਿਆਨ ॥

ਸ਼ਸਤ੍ਰ ਪਹਿਨਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਹਥਿਆਰ ਲਾਉਣਾ, ਸਰੀਰ ਦੇ ਉਦਾਲੇ ਹਥਿਆਰ ਰੱਖਣੇ ॥

ਸਸਤਾ, ਵਿ:-ਜਿਸ ਦਾ ਮੁੱਲ ਥੋੜਾ ਹੋਵੇ ॥

ਸਸਤਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਅਟਕਣਾ, ਰੁਕਣਾ, ਠਹਿਰ ਜਾਣਾ, ਅਰਾਮ ਕਰਨਾ ॥

ਸਸਤਾਈ, ਸ:-ਅਟਕਾਉ ॥

ਸਸਤਾ ਜਾਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-'ਸਸਤਾਉਣਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਸਸ਼ਦਰ, ਵਿ:-ਹਰਾਨ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ॥

ਸਸਦਿਲ, ਵਿ:-ਉਦਾਸ, ਜਿਸਨੂੰ ਗ਼ਮ ਫ਼ਿਕਰ ਹੋਵੇ ॥

ਸਸਾ, ਪੁ:-ਸਹਾ, ਸਹਿਆ ॥

ਸੱਸਾ, ਪੁ:-ਗੁਰਮੁਖੀ ਪੈਂਤੀ ਦਾ ਚੌਥਾ ਅੱਖਰ 'ਸ'। ਲੇਲਾ ॥

ਸੰਸਾ, ਪੁ:-ਸ਼ੱਕ, ਸੰਦੇਹ, ਭਰਮ, ਵਿਸਵਾਸ, ਫ਼ਿਕਰ, ਚਿੰਤਾ, ਘਬਰਾਹਟ, ਡਰ ॥

ਸੰਸਾਰ, ਪੁ:-ਜਹਾਨ, ਜੱਗ, ਦੁਨੀਆ, ਦਰਿਆਵਾਂ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਵਾਲਾ ਇੱਕ ਮਗਰ ਮੱਛ ਵਰਗਾ ਜਨੌਰ ॥

ਸੰਸਾਰਕ, ਵਿ:- ਸੰਸਾਰ ਦਾ ॥

ਸੰਸਾਰੀ, ਵਿ:-ਦੁਨੀਆ ਦਾਰ, ਗਿਰਿਸਤੀ, ਸਸਾਰ ਦੀ ਮੋਹ ਮਾਇਆ ਵਿੱਚ ਫਸਿਆ ਹੋਇਆ ॥

ਸੱਸੀ, ਸ:-ਲੇਲੀ, ਬਲੋਚਿਸਤਾਨ ਦੀ ਇੱਕ ਉੱਘੀ ਤੀਵੀਂ ਜੋ ਪੁੰਨੂੰ ਉੱਤੇ ਆਸ਼ਕ ਹੋ ਗਈ ਸੀ ॥

ਸੱਸੀ ਪੁੰਨੂੰ, ਪੁ: ਸ:-ਇੱਕ ਪੋਥੀ ਦਾ ਨਾਉਂ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਸੱਸੀ ਅਤੇ ਪੁੰਨੂੰ ਦੇ ਇਸ਼ਕ ਦਾ ਹਾਲ ਬੈਂਤਾਂ ਵਿੱਚ ਹੈ ॥

ਸਸੀਅਰ, ਪੁ:—ਸਸ, ਚੰਨ, ਚੰਦ੍ਰਮਾ ॥

ਸਸੁਰ, ਪੁ:—ਸਹੁਰਾ, ਵਹੁਟੀ ਜਾਂ ਗਭਰੂ ਦਾ ਪੇਉ ॥

ਸੱਸੂ, ਸ:—'ਸੱਸ' ਵੇਖੋ ॥

ਸਹ, ਸ:—ਗਊ ਸੈਂਹ ਦੀ ਸੇਵੇ ਲਈ ਚਾਹ 'ਸਹਣਾ' ਕ੍ਰਿਆ ਦਾ ਅਨੁਗਾਮੀ ਪਦ, (ਇੱਕ ਬਚਨ, ਮੱਧਮ ਪੁਰਖ ॥)

ਸਹੰਸ
ਸਹੰਸਰ } ਵਿ:—ਹਜ਼ਾਰ ਦਸ ਸੈ ॥

ਸ਼ਹੰਸ਼ਾਹ, ਪੁ:—ਪਾਤਸ਼ਾਹਾਂ ਦਾ ਪਾਤਸ਼ਾਹ, ਵੱਡਾ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ॥

ਸਹਕਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਦੂਏ ਨੂੰ ਸਹਿਕਣ ਦੇਣਾ ॥

ਸ਼ਹਤੂਤ, ਪੁ:—ਸਤੂਤ, ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦਾ ਬਿਰਛ ਜਿਸ ਦਾ ਫਲ ਬੜਾ ਸੁਆਦ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਲਕੜੀ ਭੀ ਪੱਕੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ॥

ਸ਼ਹਦ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦੀਆਂ ਮੱਖੀਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਜੋ ਮਿੱਠਾ ਰਸ ਨਿਕਲਦਾ ਹੈ, ਮਾਖਿਓਂ, ਕੋਈ ਬਹੁਤ ਮਿੱਠੀ ਚੀਜ਼ ॥

ਸ਼ਹਦ ਲਾਕੇ ਚੱਟਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਕੋਈ ਅਜੇਹੀ ਚੀਜ਼ ਕੋਲ ਹੋਣੀ ਜੋ ਕਿਸੇ ਕੰਮ ਨਾ ਆ ਸੱਕੇ ॥

ਸ਼ਹਰ, ਪੁ:—ਨਗਰ, ਪੁਰੀ, ਵੱਡਾ ਕਸਬਾ ॥

ਸ਼ਹਰ ਪਨਾਹ, ਸ:—ਸ਼ਹਰ ਦੇ ਗਿਰਦੇ ਦੀ ਕੰਧ ॥

ਸ਼ਹਰਣ, ਸ:—ਸ਼ਹਰ ਵਿਚ ਰਹਿਣ ਵਾਲੀ ਤੀਵੀਂ ॥

ਸ਼ਹਰੀ
ਸ਼ਹਰੀਆ } ਪੁ:—ਸ਼ਹਰ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਵਾਲਾ ਮਰਦ ॥

ਸਹਲ, ਵਿ:—ਸੌਖਾ, ਸੁਖਾਲਾ ॥

ਸਹਾ, ਪੁ:—ਸਹਿਆ, ਲੰਮੇ ਲੰਮੇ ਕੰਨਾਂ ਵਾਲਾ ਨਿੱਕਾ ਜੇਹਾ ਇੱਕ ਜਨੌਰ, ਇੱਕ ਪੰਛੀ ॥

ਸਹਾਉ, ਪੁ:—ਸਹਾਰਾ, ਸਹਿਣ ਦੀ ਸਮਰਥ ॥

ਸਹਾਊ, ਵਿ:—ਜੋ ਸਹਿਆ ਜਾ ਸੱਕੇ, ਸਹਾਰਨ ਜੋਗਾ ॥

ਸਹਾਇ
ਸਹਾਇਕ } ਪੁ:—ਸਹਾਇਤਾ ਕਰਨ ਵਾਲਾ, ਰਾਖਾ, ਹਮਤੀ ॥

ਸਹਾਇਤਾ, ਸ:—ਮੱਦਤ, ਹਮੈਤ, ਰੱਖੀ ਰੱਛਿਆ ॥

ਸਹਾਇਤੀ
ਸਹਾਈ } ਪੁ:—'ਸਹਾਇ' ਵੇਖੋ ॥

ਸਹਾਨਾ, ਪੁ:—ਵਿਆਹ ਦਾ ਰਾਗ ਹੱਛੇ ਢੰਗ ਦਾ ॥ ਵਿਆਹ ਦੇ ਕੱਪੜੇ ॥

ਸਹਾਨੇ, ਪੁ:—(ਬਹੁ ਬਚਨ) ਖੁਸ਼ੀ ਦੇ ਗੀਤ (ਸਹਾਨੇ ਗਾਉਣੇ)

ਸ਼ਹਾਦਤ, ਸ:—ਉਗਾਹੀ, ਪਰਮਾਣ, ਸਾਖੀ, ਸ਼ਾਹਦੀ, ਸ਼ਹੀਦੀ ॥

ਸਹਾਬ, ਪੁ:—ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਦੇ ਦੂਤ ॥

ਸਹਾਯਕ, 'ਸਹਾਇਕ' ਵੇਖੋ ॥

ਸਹਾਰਣ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਸ਼ਹਰ ਦਾ ਨਾਉਂ, ਸਹਾਰਨ ਪੁਰ। 'ਸਹਾਰਨਾ' ਧਾਤੂ ਦੀ ਅਨੁਗਾਮ ॥

ਸਹਾਰਣ ਪੁਰੀ, ਪੁ:—'ਸਹਾਰਨੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਸਹਾਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਸਹਿਣਾ, ਝੱਲਣਾ, ਸਹਾਰਾ ਦੇਣਾ, ਥੰਮਣਾ ॥

ਸਹਾਰਨੀ, ਪੁ:—ਸਹਾਰਨ ਪੁਰ ਦਾ (ਅੰਬ ਆਦਿਕ), ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦਾ ਗੰਨਾ ॥

ਸਹਾਰਨੀ ਪੌਂਡਾ, ਪੁ:—ਸਹਾਰਨੀ ਗੰਨਾ ॥

ਸਹਾਰਾ, ਪੁ:—ਆਸਰਾ, ਭਰੋਸਾ, ਅਟਕਾਉ, ਵਾਸਤਾ, ਸਬਰ, ਸਹਾਇਤਾ, ਮੱਦਤ ॥

ਸ਼ਹਿ, ਸ:—ਉਕਸਾਉਣ, ਹੌਸਲਾ (ਸ਼ਹਿ ਦੇਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਉਕਸਾਉਣਾ) ॥

ਸਹਿਆ, ਪੁ:—'ਸਹਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਸਹਿ ਸੁਭਾ, ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—'ਸਹਿਜ ਸੁਭਾਉ' ਵੇਖੋ ॥

ਸਹਿਕ, ਸ:—ਇੱਛਿਆ, ਖਾਹਸ਼, ਲਾਲਸਾ, ਸੋਵਾਂ ॥

ਸਹਿਕਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਸਾਹ ਔਖਾ ਲੈਣਾ, ਹੌਂਕਣਾ, ਤਰਸਣਾ ॥

ਸਹਿਜ, ਵਿ:—ਸੌਖਾ, ਸੁਖਾਲਾ ॥

ਸ:—ਸੁਭਾਉਕ ਅਵਸਥਾ, ਮਜਾਜ ॥

ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—ਸੌਖੀ ਤਰਾਂ, ਸੁਖਾਲਾ, ਹੌਲੀ ਹੌਲੀ ॥

ਸਹਿਜ ਸੁਭਾਉ, ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—ਸਿੱਧੀ ਤਰਾਂ ਜਿਸ ਵਿਚ ਛਲ ਕਪਟ ਨਾ ਹੋਵੇ। ਭੋਲੇ ਭਾਉ। ਆਪੇ ਆਪ ॥

ਸਹਿਜ ਧਾਰੀ, ਪੁ:—ਉਹ ਸਿੱਖ ਜਿਸ ਦੇ ਸਿਰ ਪੁਰ ਕੇਸ ਨਾਂ ਹੋਣ ॥

ਸਹਿਜੇ, ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—ਹੌਲੀ ਹੌਲੀ, ਸੌਖੀ ਤਰਾਂ, ਸੁਖਾਲਾ, ਆਪੇ ਹੀ, ਐਵੇਂ ॥

ਸਹਿਣਹਾਰ, ਵਿ:—ਸਹਿਣ ਵਾਲਾ, ਸਹਾਰਨ ਜੋਗਾ ॥

ਸਹਿਣਕ, ਸ:—ਮਿੱਟੀ ਦੀ ਚੌੜੀ ਕੁਨਾਲੀ, ਤਬਾਕੜੀ ॥

ਸਹਿਣਕੀ, ਸ:—ਨਿੱਕੀ ਜੇਹੀ ਸਹਿਣਕ ॥

ਸਹਿਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਸਹਾਰਨਾ, ਝੱਲਣਾ ॥

ਸ਼ਹਿਤ, ਪੁ:—'ਸ਼ਹਦ' ਵੇਖੋ ॥

ਸਹਿਨ, ਪੁ:—ਵੇਹੜਾ, ਅੰਗਣ, ਅਖਾੜਾ ॥

ਸਹਿਮ, ਪੁ:—ਡਰ, ਭੈ, ਚਿੰਤਾ, ਫ਼ਿਕਰ ॥

ਸਹਿਮ ਸੁੱਕਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਡਰ ਦੇ ਮਾਰੇ ਮੂੰਹ ਸੁੱਕ ਜਾਣਾ ॥

ਸਹਿਮ ਜਾਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਸਹਿਮਣਾ ॥

ਸਹਿਮਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਡਰਨਾ, ਚਿੰਤਾ ਕਰਨੀ ॥

ਸਹਿ ਮਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਬਹੁਤ ਦੁੱਖ ਝੱਲਕੇ ਮਰਨਾ ॥

ਸ਼ਹਿਰ, ਪੁ:—'ਸ਼ਹਰ' ਵੇਖੋ ॥

ਸ਼ਹਿਰਨ, ਸ:—'ਸ਼ਹਰਨ' ਵੇਖੋ ॥

ਸ਼ਹਿਰੀ
ਸ਼ਹਿਰੀਆ
ਸ਼ਹਿਰੂਆ } ਪੁ:—'ਸ਼ਹਰੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਸਹਿਲ, ਵਿ:—ਸੌਖਾ, ਸੁਖਾਲਾ ॥

ਸਹਿ ਲੈਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਸਹਿਣਾ, ਸਹਾਰਨਾ, ਝੱਲ ਜਾਣਾ ॥

ਸਹਿਵੱਯਾ
ਸਹਿਵੈਯਾ } ਪੁ:—ਸਹਿਣ ਵਾਲਾ, ਦੁੱਖ ਝੱਲਣ ਵਾਲਾ ॥

ਸਹੀ, ਸ:—ਹੱਥ ਦੀ ਨਿਸ਼ਾਨੀ, ਦਸਖ਼ਤ, ਨਾਵਾਂ ਸਾਖੀ, ਪਰਮਾਣ, ਮਨਜ਼ੂਰੀ ॥

ਵਿ:—ਠੀਕ, ਦਰੁਸਤ, ਸੱਚਾ, ਜਥਾਰਥ ॥

ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—ਸੱਚ ਮੁਚ, ਠੀਕ ਠੀਕ ॥

ਸਹੀ ਸਲਾਮਤ, ਵਿ: -ਰਾਜ਼ੀ ਬਾਜ਼ੀ, ਨਵਾਂ ਨਰੋਇਆ। ਅਮਾਂ ਜਮਾਂ ॥

ਸਹੀ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ: -ਠੀਕ ਕਰਨਾ, ਨਵੀਂ ਗੱਲ ਮਲੂਮ ਕਰਨਾ, ਪਰਮਾਣ ਕਰਨਾ, ਦਸਖਤ ਕਰਨਾ ॥

ਸਹੀ ਪਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਦਸਤਖ਼ਤ ਕਰਨਾ ॥

ਸਹੀਸ, ਪੁ:—ਘਸਿਆਰਾ, ਘੋੜੇ ਨੂੰ ਸਾਂਭਣ ਵਾਲਾ ਨੌਕਰ ॥

ਸ਼ਹੀਦ, ਪੁ:—ਧਰਮ ਦੇ ਵਾਸਤੇ ਸੀਸ ਦੇਣ ਵਾਲਾ, ਰਣ ਵਿਚ ਪ੍ਰਾਣ ਦੇਣ ਵਾਲਾ, ਜੋ ਮੁਸਲਮਾਨ ਕਾਫ਼ਰਾਂ ਨਾਲ ਲੜਦਾ ਲੜਦਾ ਮਾਰਿਆ ਜਾਏ ਜਾਂ ਜੋ ਗੁਰੂ ਕਾ ਸਿੰਘ ਤੁਰਕਾਂ ਨਾਲ ਲੜਦਾ ਲੜਦਾ ਮਰ ਜਾਵੇ, ਕੋਈ ਮਨੁੱਖ ਜੋ ਵੈਰੀ ਨਾਲ ਸਾਮ੍ਹਣੇ ਹੋਕੇ ਲੜਦਾ ਲੜਦਾ ਮਾਰਿਆ ਜਾਏ ॥

ਸ਼ਹੀਦ ਹੋਣਾ, ਕ੍ਰਿ:--ਧਰਮ ਪਿੱਛੇ ਸੀਸ ਦੇਣਾ, ਜੁੱਧ ਵਿਚ ਮਾਰਿਆ ਜਾਣਾ, ਆਸ਼ਕ ਹੋਣਾ ॥

ਸ਼ਹੀਦ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਧਰਮ ਦੀ ਖ਼ਾਤਰ ਲੜਨ ਵਾਲੇ ਨੂੰ ਮਾਰ ਸੁੱਟਣਾ, ਇਸ਼ਕ ਦੀ ਫਾਹੀ ਵਿੱਚ ਫਸਾ ਲੈਣਾ। ਮੋਹ ਲੈਣਾ ॥

ਸ਼ਹੀਦ ਗੰਜ, ਪੁ:—ਸ਼ਹੀਦਾਂ ਦੀਆਂ ਸਮਾਧਾਂ ਦੀ ਥਾਉਂ ॥

ਸ਼ਹੀਦੀ, ਸ:—ਸ਼ਹੀਦ ਦੀ ਪਦਵੀ, ਸ਼ਹੀਦ ਹੋਣ ਦਾ ਕੰਮ ਜਾਂ ਹਾਲਤ ॥

ਸ਼ਹੀਦੀ ਦੇਗ, ਸ:—ਬਹੁਤ ਗਾੜ੍ਹੀ ਘੋਟੀ ਹੋਈ ਭੰਗ (ਸਿੱਖਾਂ ਦਾ ਬੋਲਾ)॥

ਸ਼ਹੀਦੀ ਪਾਉਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਸ਼ਹੀਦ ਦੀ ਪਦਵੀ ਲੈਣੀ, ਸ਼ਹੀਦ ਬਨਣਾ ॥

ਸ਼ਹੁ, ਪੁ:—ਲਾੜਾ, ਖੌਂਦ, ਆਸ਼ਕ, ਪਿਆਰਾ, ਪ੍ਰੀਤਮ। (ਸ਼ਹੁ ਰਾਜ਼ੀ ਤੇ ਖ਼ੁਦਾ ਰਾਜ਼ੀ)॥

ਸਹੁ, ਸ:--ਸੁਗੰਦ, ਕਸਮ ॥

ਸਹੁਰਾ, ਪੁ:—ਵਹੁਟੀ ਜਾਂ ਗਭਰੂ ਦਾ ਪੇਉ। (ਭੈੜੇ ਮਨੁਖ ਨੂੰ ਬੀ 'ਸਹੁਰਾ' ਕਰਕੇ ਆਖ ਦੇਂਦੇ ਹਨ, ਇਹ ਇੱਕ ਗਾਲੀ ਹੈ)॥

ਸਹੁਰੀ, ਸ:—ਸੱਸ, ਭੈੜੀ ਤ੍ਰੀਮਤ ॥

ਸਹੁਰੀਂ, ਕ੍ਰਿ:—ਸਹੁਰੇ ਘਰ ॥

ਸਹੁਰੇ, ਪੁ:—ਸਹੁਰਿਆਂ ਦਾ ਘਰ, ਸਹੁਰੇ ਦਾ ਪਰਵਾਰ ॥

ਸਹੂ ਕਾਰ, ਪੁ:—ਸੁਦਾਗਰ, ਖ਼ਜ਼ਾਨਚੀ, ਸਰਾਫ਼, ਰੁਪਏ ਬਿਆਜੀ ਦੇਣ ਵਾਲਾ ॥
ਵਿ:—ਇੱਜ਼ਤ ਵਾਲਾ, ਇਮਾਨ ਦਾਰ ॥

ਸਹੂ ਕਾਰਨੀ, ਸ:—'ਸਹੂਕਾਰ' ਦਾ ਇਸਤ੍ਰੀ ਲਿੰਗ। ਧਨ ਵਾਲੀ ਤ੍ਰੀਮਤ ॥

ਸਹੂਕਾਰਾ, ਪੁ:
ਸਹੂਕਾਰੀ, ਸ: } ਸਹੂਕਾਰ ਦਾ ਕੰਮ, ਰੁਪਏ ਲੈਣ ਦੇਣ ਦਾ ਵਿਹਾਰ ॥

ਸਹੂਕਾਰੀ, ਵਿ:—ਸਹੂਕਾਰ ਦਾ, ਸਹੂ ਕਾਰਾਂ ਦੇ ਲਾਇਕ ॥

ਸ਼ਹੂਰ, ਪੁ:—ਸੋਚ ਵਿਚਾਰ, ਅਕਲ, ਸਿਆਣਪ, ਚਤਰਾਈ, ਖੁਲਕ ॥

ਬੇ ਸ਼ਹੂਰ, ਵਿ:—ਬੇ ਅਕਲ, ਮੂਰਖ ॥

ਸਹੇਲ ਪੁਣਾ, ਪੁ:—ਮਿਤ੍ਰਤਾਈ, ਦੋਸਤੀ, ਯਰਾਨਾ॥

ਸਹੇਲਾ, ਪੁ:—ਯਾਰ, ਮਿਤ੍ਰ, ਦੋਸਤ, ਸਾਥੀ, ਬੇਲੀ ॥

ਸਹੇਲੀ, ਸ:—ਸਖੀ, ਦੁਬੇਲ, ਮੰਗਲ, ਸਾਥਣ ॥

ਸਹੇੜਨਾ
ਸਹੇੜ ਲੈਣਾ } ਕ੍ਰਿ:—ਮੁਲ ਲੈਣਾ, ਖ਼ਰੀਦਣਾ, ਆਪਣੇ ਗਲ ਪਾਉਣਾ, ਲੈ ਲੈਣਾ, ਆਪਣਾ ਬਣਾ ਲੈਣਾ, ਆਪਣੇ ਉੱਪਰ ਵਰਤਣ ਦੇਣਾ (ਦੁਖ ਆਦਿਕ)॥

ਸਹੇੜਦੇ, ਪੁਃ—(ਬਹੁਃ) ਕੁੜੀ ਨੂੰ ਵਿਆਹ ਕੇ ਲਿਆਉਣ ਵਾਲੇ, ਸਹੁਰੇ ॥

ਸਹੈਤਾ, ਸਃ—'ਸਹਾਇਤਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਸਹੋਟਾ, ਪੁਃ—ਨਿੱਕਾ ਜੇਹਾ ਸਹਿਆ, ਸਹੇ ਦਾ ਬੱਚਾ ॥

ਸਹੋ ਮਹੋ, ਵਿਃ—ਪ੍ਰਸੰਨ, ਅਨੰਦ ਵਿੱਚ ਮਗਨ । (ਸਹੋ ਮਹੋ ਹੋਣਾ) ॥

ਸੱਕ, ਪੁਃ—ਛਿੱਲੜ, ਛੌਡਾ, ਖ਼ਾਸ ਕਰਕੇ ਕਿੱਕਰ ਦੀ ਛਿੱਲ ਜੋ ਸ਼ਰਾਬ ਕੱਢਣ ਲਈ ਕੰਮ ਆਉਂਦੀ ਹੈ ॥

ਸ਼ੱਕ, ਪੁਃ, ਸਃ—ਸੰਸਾ, ਭਰਮ, ਸੰਦੇਹ, ਵਿਸਵਾਸ, ਝਿਜਕ, ਚਿੰਤਾ, ਘਬਰਾਟ, ਡਰ ॥

ਸਕਊ, ਪੁਃ—ਸਾਕ, ਸਰਬੰਧ ॥

ਸਕੰਜਬੀ, ਸਃ—ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦਾ ਸ਼ਰਬਤ ॥ ਸਿਰਕੇ ਜਾਂ ਨਿੰਬੂ ਦਾ ਰਸ ਜਿਸ ਵਿਚ ਖੰਡ ਮਿਲਾਈ ਹੋਵੇ ॥

ਸਕੰਜਾ, ਪੁਃ—ਦੋ ਫੱਟੀਆਂ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿਚ ਪੇਚ ਲਗਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਜਿਲਦ ਗਰ ਕਿਤਾਬ ਰੱਖਕੇ ਕੱਸਦੇ ਹਨ । ਬਦੀ, ਐਬ । ਲੱਕੜੀ ਦਾ ਇਕ, ਚੌਖਟਾ ਜਿਸ ਵਿਚ ਅਪ-ਰਾਧੀਆਂ ਦੀਆਂ ਲੱਤਾਂ ਫਸਾ ਕੇ ਘੁੱਟਦੇ ਸਨ, ਕਾਠ ॥

ਸਕੰਜਾ ਚੜ੍ਹਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਸਕੰਜੇ ਵਿਚ ਰੱਖ ਕੇ ਕੱਸਣਾ, ਗੋਡਿਆਂ ਦੇ ਥੱਲੇ ਕੁਝ ਰੱਖਕੇ ਅਤੇ ਪੈਰਾਂ ਨੂੰ ਚਿੱਤੜਾਂ ਵੱਲ ਖਿੱਚਕੇ ਲੱਤਾਂ ਨੂੰ ਘੁੱਟਣਾ ॥

ਸਕੰਜਾ ਢਿੱਲਾ ਹੋਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—(ਕਿਸੇ ਦਾ) ਅਹੰ-ਕਾਰ ਭੱਜਣਾ, ਦਿਲ ਟੁੱਟਣਾ, ਉਦਾਸ ਜਾਂ ਜ਼ਰਾ ਬਿਮਾਰ ਹੋਣਾ ॥

ਸਕੰਜੇ ਵਿੱਚ ਪਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਕਾਠ ਮਾਰਨਾ, ਘੁੱਟਣਾ ਜਾਂ ਕੱਸਣਾ ॥

ਸੰਕਟ, ਪੁਃ—ਦੁਖ, ਕਲੇਸ਼, ਸੰਤਾਪ, ਬਿਪਤਾ, ਪੀੜ, ਔਖ ॥

ਸੱਕਣ, ਸਃ—ਸੌਂਕ ਦੀ ਤੀਵੀਂ । ਮਾਸ਼ਕਣ ॥

ਸ਼ੱਕਣ, ਵਿਃ—ਸ਼ੱਕ ਵਾਲੀ, ਭਰਮਣ ॥

ਸੱਕਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—(ਕਿਸੇ ਕੰਮ ਨੂੰ ਕਰਨ ਦੀ) ਸਮਰਥ ਰਖਣੀ, (ਕੋਈ ਕੰਮ ਕਰਨ) ਜੋਗੇ ਹੋਣਾ ॥

ਸਕਤ, ਸਃ—ਸਮਰਥ, ਬਲ, ਜ਼ੋਰ, ਤਾਕਤ, ਸ਼ਕਤੀ ॥

ਵਿਃ—ਸਖ਼ਤ, ਕਰੜਾ ॥

ਸਕਤਮਾਨ—'ਸ਼ਕਤਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਸਕੱਤ੍ਰ, ਪੁਃ—ਕਿਸੇ ਸਭਾ ਜਾਂ ਕਮੇਟੀ ਦਾ ਕੰਮ ਤੋਰਨ ਵਾਲਾ ਅਧਕਾਰੀ ॥

ਸਕਤਾ, ਵਿਃ—ਸਮਰਥ ਵਾਲਾ, ਜੋਗ, ਤਕੜਾ ॥

ਸਕਤਾਈ, ਸਃ—ਸਖ਼ਤੀ, ਕਰੜਾਈ ॥

ਸ਼ਕਤੀ, ਸਃ—ਸਮਰਥਾ, ਬਲ, ਤਾਕਤ, ਜ਼ੋਰ । ਪਰ-ਮੇਸ਼ਰ ਦੀ ਮਾਯਾ । ਕੁਦਰਤ, ਦੁਰਗਾ, ਭਵਾਨੀ, ਭਗਵਤੀ । ਦੇਵੀ (ਲਛਮੀ, ਸੁਰਸਤੀ, ਕਾਲੀ ਕਾਲਕਾ ਆਦਿਕ) ॥

ਸ਼ਕਤੀਮਾਨ, ਵਿਃ—ਸ਼ਕਤੀ ਵਾਲਾ, ਸਮਰਥ, ਬਲੀ, ਜ਼ੋਰਾਵਰ ॥

ਸਰਬ ਸ਼ਕਤੀ ਮਾਨ, ਵਿਃ—ਜੋ ਚਾਹੇ ਸੋ ਕਰ ਸੱਕਣ ਵਾਲਾ, ਕਾਦਰ; ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦਾ ਇਕ ਨਾਉਂ ॥

ਸਕਬੀਨਾਜ, ਪੁਃ—ਇਕ ਔਖਧ ਦਾ ਨਾਉਂ । ਇਹ ਗਾਲ ਵਾਕਰ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਹੌਲੀ ਹੌਲੀ ਰੋਗ ਨੂੰ

ਵਧਾਉਂਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਮਰੋੜਾਂ ਵਿੱਚ ਭੀ ਗੁਣ ਕਰਦੀ ਹੈ॥

ਸ਼ੱਕਰ, ਸ:—ਖੰਡ ਜਿਸ ਨੂੰ ਅਜੇ ਸਾਫ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ॥

ਸ਼ਕਰ ਕੰਦ, **ਸ਼ਕਰ ਕੰਦੀ** } ਸ:—ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦੀ ਆਲੂ ਵਰਗੀ ਜੜ੍ਹ ਜੋ ਲੰਮੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਖਾਣ ਵਿੱਚ ਮਿੱਠੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ॥

ਸ਼ਕਰ ਖ਼ੋਰਾ, ਪੁ: **ਸ਼ਕਰ ਖੋਰੀ**, ਸ: } ਚੰਗੀ ਚੀਜ਼ ਖਾਣ ਵਾਲਾ ਯਾ ਵਾਲੀ ॥

ਸ਼ਕਰ ਤਰਈ, ਸ:—ਗਿੱਲੀ ਸ਼ੱਕਰ ॥

ਸ਼ਕਰ ਦਾਣਾ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦੀ ਵੱਡੀ ਝਾੜੀ ਜਿਸ ਤੋਂ ਬਰੂਦ ਦਾ ਕੋਲਾ ਬਣਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਜਿਸ ਦੇ ਪੱਤ੍ਰਾਂ ਨੂੰ ਸੱਟਾਂ ਅਤੇ ਜ਼ਖਮਾਂ ਉੱਪਰ ਬੰਨ੍ਹਦੇ ਹਨ ॥

ਸ਼ਕਰ ਪਾਰਾ, ਪੁ:—ਇਕ ਤਰਾਂ ਦੀ ਮਠਿਆਈ ॥

ਲਾਲ ਸ਼ੱਕਰ, ਸ:—ਲਾਲ ਰੰਗ ਦੀ ਸ਼ੱਕਰ, ਸੀਰਾ ਰਾਬ ॥

ਸਕਰਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਦੱਬਣਾ, ਘੁੱਟਣਾ, ਸਮੇਟਣਾ, ਰੋਕਣਾ, ਥਾਂ ਨ ਦੇਣੀ । ਜਗ੍ਹਾ ਤੰਗ ਕਰਨਾ, ਹੱਦੀ ਸਕਾਰਨ ਦੇਣਾ ॥

ਸਕਰਾਂਤ, **ਸਕਰਾਂਦ** } ਸ:—ਹਿੰਦੂਆਂ ਦੇ ਮਹੀਨੇ ਦਾ ਪਹਿਲਾ ਦਿਨ । ਉਸ ਦਿਨ ਸੂਰਜ ਇੱਕ ਰਾਸ ਵਿੱਚੋਂ ਨਿਕਲ ਕੇ ਦੂਜੀ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦਾ ਹੈ ॥

ਸਕਰਾਨਾ, ਪੁ:—ਘਿਉ ਖੰਡ ਵਾਲੇ ਚੌਲ । ਦਹੀਂ ਚਾਉਲ ॥

ਸ਼ਕਲ, ਸ:—ਸੂਰਤ, ਬਣਾਵਟ, ਮੂਰਤ, ਰੂਪ ॥

ਸ਼ਕਲ ਦਾਰ, **ਸ਼ਕਲ ਵਾਲਾ** } ਵਿ:—ਸੋਹਣਾ, ਸੁੰਦਰ ॥

ਸੰਕਲਪ, ਪੁ:—ਕੋਈ ਚੀਜ਼ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਜਾਂ ਦੇਉਤੇ ਦੇ ਅਰਪਣ ਕਰਨ ਦਾ ਜਾਂ ਕੋਈ ਧਰਮ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਨ ਦਾ ਇਕਰਾਰ ਜੋ ਇੱਕ ਖ਼ਾਸ ਰੀਤ ਨਾਲ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਮਨਸ਼ਾ, ਪਰੋਜਨ, ਵਿਚਾਰ ॥

ਸੰਕਲਪਣਾ, ਕ੍ਰਿ: ਸੰਕਲਪ ਕਰਨਾ, ਕੋਈ ਚੀਜ਼ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਜਾਂ ਦੇਉਤੇ ਦੇ ਅਰਪਣ ਕਰਨੀ ॥

ਸਕਲਾਤ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦਾ ਮੋਟਾ ਉੱਨ ਦਾ ਕਪੜਾ ॥

ਸਕਲੌਂਪ, ਪੁ:—'ਸੰਕਲਪ' ਵੇਖੋ ॥

ਸਕਲੌਂਪਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—'ਸੰਕਲਪਣਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਸੱਕੜ, ਪੁ:—ਲੱਕੜੀ ਦਾ ਛਿੱਲੜ ਜਾਂ ਦੋਦਾ ॥

ਸਕਾ, **ਸੱਕਾ** } ਪੁ:—ਲਹੂ ਦਾ ਜਾਂ ਅਸਲੀ ਸਾਕ, ਸਰਬੰਧੀ, ਪਾਣੀ ਭਰਨ ਵਾਲਾ ਮਾਸ਼ਕੀ ॥

ਵਿ:—ਇੱਕੋ ਮਾਂ ਪਿਉ ਦਾ (ਸਕਾ ਭਰਾ) ॥

ਸੰਕਾ, ਸ:—ਡਰ, ਸੰਸਾ, ਭਰਮ ॥

ਸ਼ਕਾਇਤ, ਸ:—ਫਰਿਆਦ ॥

ਸਕਾਉਤ, ਸ:—ਸਕਉ, ਸੌਕਾ ਦਾਰੀ ॥

ਸਕਮੂਨੀਯਾ, ਪੁ:—ਜੁਲਾਬ ਦੀ ਇੱਕ ਦੁਆ ॥

ਸ਼ਕਾਰ, ਪੁ:—ਜੰਗਲੀ ਜਨੌਰਾਂ ਜਾਂ ਪੰਛੀਆਂ ਨੂੰ ਗੋਲੀ ਆਦਿਕ ਨਾਲ ਮਾਰਨ ਦਾ ਕੰਮ, ਇਸ ਤਰਾਂ ਮਾਰਿਆ ਹੋਇਆ ਜਨੌਰ, ਚੰਗੀ ਵਸਤੂ, ਲੁੱਟ ਦਾ ਮਾਲ। ਫੰਦੇ ਵਿੱਚ ਫਸਿਆ ਹੋਇਆ ਮਨੁੱਖ ॥

ਸ਼ਕਾਰ ਹੋਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਕਿਸੇ ਦੇ ਹੱਥੋਂ ਮਾਰਿਆ ਜਾਣਾ, ਕਿਸੇ ਦੇ ਫੰਦੇ ਵਿੱਚ ਫਸਣਾ ॥

ਸ਼ਕਾਰ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਜਨੌਰਾਂ ਨੂੰ ਗੋਲੀ ਆਦਿਕ ਨਾਲ ਮਾਰਨਾ, ਕਿਸੇ ਉੱਤੇ ਜਾ ਪੈਣਾ, ਜਾਲ

ਵਿਚ ਫਸਾਉਣਾ, ਮੁਫ਼ਤ ਦਾ ਮਾਲ ਹੱਥ ਆਉਣਾ ॥

ਸ਼ਕਾਰ ਜਾਣਾ
ਸ਼ਕਾਰ ਨੂੰ ਜਾਣਾ } ਕ੍ਰਿ:—ਸ਼ਕਾਰ ਕਰਨ ਲਈ ਬਾਹਰ ਜਾਣਾ ॥

ਸ਼ਕਾਰ ਬੰਦ, ਪੁ:—ਸ਼ਕਾਰ ਕੀਤੇ ਹੋਏ ਜਨੌਰ ਨੂੰ ਬੰਨ੍ਹਣ ਵਾਲੀਆਂ ਰੱਸੀਆਂ ॥

ਸ਼ਕਾਰ ਮਾਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—'ਸ਼ਕਾਰ ਕਰਨਾ' ਵੇਖ ॥

ਸ਼ਕਾਰਣ, ਸ:—ਸ਼ਕਾਰ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਤ੍ਰੀਮਤ, ਬਿਭਚਾਰਨ। ਬਦਕਾਰ ॥

ਸਕਾਰਥ, ਵਿ:—ਚੰਗੇ ਅਰਥ ਲਾਇਆ ਹੋਇਆ ॥

ਸਕਾਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਹੁੰਡੀ ਉੱਤੇ ਸਹੀ ਪਾਉਣੀ ॥

ਸ਼ਕਾਰੀ, ਪੁ:—ਸ਼ਕਾਰ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਮਰਦ, ਬਿਭਚਾਰੀ ॥

ਸਕਾਵਾ, ਪੁ:—ਨ੍ਹਾਉਣ ਵਾਸਤੇ ਠੰਢੇ ਪਾਣੀ ਵਾਲਾ ਭਾਂਡਾ, ਜਾਂ ਉਹ ਥਾਂ ਜਿੱਥੇ ਠੰਡੇ ਪਾਣੀ ਨਾਲ ਕੋਈ ਨ੍ਹਾਵੇ। ਸਿੱਕ। ਖੁਤ। ਸਕੇਵਾਂ ॥

ਸਕਿੰਟ, ਪੁ:—ਮਿੰਟ ਦਾ ਸੱਠਵਾਂ ਹਿੱਸਾ, ਬਹੁਤ ਥੋੜ੍ਹਾ ਵਖਤ ॥

ਸ਼ੱਕੀ, ਵਿ:—ਸ਼ੱਕ ਵਾਲਾ, ਭਰਮੀ ॥

ਸਕੀਮ, ਸ:—ਜੁਗਤ, ਉਪਾਉ,ਤਤਬੀਰ,ਬੰਦੋਬਸਤ, ਵਿਉਂਤ। (ਪੜ੍ਹਾਈ ਦੀ ਸਕੀਮ = ਇਸ ਗੱਲ ਦਾ ਵੇਰਵਾ ਕਿ ਕੀ ਕੀ ਪੜ੍ਹਾਇਆ ਜਾਵੇਗਾ) ॥

ਸਕੀਰੀ, ਸ:—ਸਾਕਾਦਾਰੀ, ਸਰਬੰਧ ॥

ਸਕੀਲ, ਵਿ:—ਭਾਰਾ, ਪੱਕਾ ॥

ਸਕੀਲ ਖਾਣਾ, ਪੁ:—ਬੋਝਲ ਭੋਜਨ, ਜੋ ਛੇਤੀ ਨਾ ਪਚੇ ॥

ਸੱਕੂ, ਪੁ:—ਬੈਠਣ ਵਾਲਾ ਬੜ੍ਹਾ ਯਾ ਚੌਂਤੜ੍ਹਾ ॥

ਸਕੇਲ, ਪੁ:—ਨਾਪ, ਪੈਮਾਨਾ ॥

ਸਕੂਲ, ਪੁ:—ਬਹੁਤਿਆਂ ਬਾਲਕਾਂ ਦੇ ਕੱਠ ਪੜ੍ਹਨ ਦੀ ਥਾਂ, ਮਦਰਸਾ, ਪਾਠਸ਼ਾਲਾ ॥

ਸਕੇਲਾ, ਪੁ:—ਕਈ ਤਰਾਂ ਦੀਆਂ ਲੋਹ ਦੀਆਂ ਸੀਖਾਂ ਨੂੰ ਮਿਲਾਕੇ ਬਣਾਈ ਹੋਈ ਸੀਖ ॥

ਸਕੇਵਾਂ, ਪੁ:—ਸਿੱਕ, ਖੁਤ, ਲੋੜ, ਤਰਸੇਵਾਂ ॥

ਸੰਕੋਚ, ਪੁ:—ਸਿਮਟਾਉ, ਸਿਮ੍ਰਤਾ, ਹਯਾਉ, ਲਾਜ, ਅਦਬ, ਲਿਹਾਜ, ਡਰ,ਤੰਗੀ, ਖੁਤ, ਅਟਕਾਉ॥

ਸੰਕੋਚਨ
ਸੰਕੋਚੀ } ਵਿ:—ਲਾਜ ਵਾਨ, ਲਜੀਲਾ,ਸ਼ਰਮਾਉ, ਦਲਿਦ੍ਰੀ, ਸ਼ੱਕੀ ॥

ਸੰਕੋਚੀ, ਸ:—ਖੁਤ, ਸ਼ਰਮ ਹਯਾ, ਲਾਜ ॥

ਸੰਖ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦਾ ਘੁੱਗਾ ਜੋ ਹਿੰਦੂ ਪੂਜਾ ਦੇ ਵੇਲੇ ਮੂੰਹ ਨਾਲ ਵਜਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦਾ ਗਹਿਣਾ ॥

ਵਿ:—ਸੌ ਪਦਮ ਦੀ ਗਿਣਤੀ ॥

ਸੰਖ ਪੁਸ਼ਪੀ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦੀ ਬੂਟੀ ਜੋ ਦੁਆਵਾਂ ਵਿੱਚ ਵਰਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ॥

ਸੰਖ ਮਲਮਲ, 'ਸੰਗ ਮਰਮਰ' ਵੇਖੋ ॥

ਢੋਰੇ ਸੰਖ ਵਜਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਮੂਰਖਤਾਈ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਨਾ ॥

ਸ਼ਖਸ, ਪੁ:—ਪੁਰਸ, ਆਦਮੀ,ਮਨੁੱਖ, ਕੋਈ ਜਣਾ ॥

ਸ਼ਖਸਣੀ, ਸ:—ਤੀਮਤ, ਕੋਈ ਜਣੀ ॥

ਸੱਖਣਾ ਵਿ:—ਖਾਲੀ, ਸੁੰਨਾ ॥

ਪੁ:—ਸੁਲਾਹੇ ਦੀ ਨੜੀ ਜਿਸ ਉੱਤੇ ਤਾਣਾ ਲਾਹੁੰਦੇ ਹਨ ॥

ਸੱਖਣੀ, ਵਿ:—ਖ਼ਾਲੀ, ਸੁੰਨੀ ॥

ਸ:—ਸੁਲਾਹੇ ਦੀ ਨੜੀ ਜਿਸ ਉੱਤੇ ਬਾਣਾ ਲਪੇਟਦੇ ਹਨ ॥

ਸੰਖਣੀ, ਸ:—ਛੋਟਾ ਜੇਹਾ ਸੰਖ, ਕੋਕ ਸ਼ਾਸਤ੍ਰ ਮੂਜਿਬ ਤ੍ਰੀਮਤਾਂ ਦੀ ਇੱਕ ਜਾਤ। (ਸੰਖਣੀ ਇਸਤ੍ਰੀ ਲੰਮੀ ਅਤੇ ਸੋਹਣੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਉਸ ਦੀਆਂ ਲੰਮੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਅਤੇ ਲੰਮੇ ਵਾਲ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਕਾਮ ਵੱਡੀ ਅਤੇ ਛੋਟੀ ਗੁੱਸੇ ਹੋਣ ਵਾਲੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਨਾ ਲਿੱਸੀ ਨਾ ਮੋਟੀ) ॥

ਸਖਤ, ਵਿ:—ਕਰੜਾ, ਪੱਕਾ, ਤਿੱਗਰ, ਮਜ਼ਬੂਤ ॥

ਸਖਤਾਈ, ਸਖਤੀ, ਸ:—ਕਰੜਾਈ, ਪਕਿਆਈ, ਜ਼ੁਲਮ, ਔਖ, ਮੁਸ਼ਕਲ ॥

ਸੱਖਰ, ਸੱਖਰਾ, ਵਿ:—ਕੁਝ ਕੁ ਵੱਧ, ਰਤਾ ਕੁ ਜ਼ਿਆਦਾ ॥

ਸੱਖਰਾ, ਪੁ:—ਖਾਲ ਪਿੱਛੋਂ ਜੋ ਬਚ ਰਹੇ, ਖੁਚਿਆ ਖੁਚਿਆ ਅੰਨ, ਰਾਗ ਦੀ ਇੱਕ ਸੁਰ ॥

ਸਖਾ, ਪੁ:—ਮਿਤ੍ਰ, ਸੱਜਣ, ਬੇਲੀ ॥

ਸਖਾਉਣ, ਸ:—ਸਿੱਖਿਆ, ਪੜ੍ਹਾਈ, ਚੰਗੀ ਮੱਤ ॥

ਸਖਾਵਤ, ਸ:—ਸਖੀ ਹੋਣਾ, ਦਾਨ ਕਰਨ ਦਾ ਗੁਣ, ਦਾਤਾਰੀ ॥

ਸਖਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਪੜ੍ਹਾਉਣਾ, ਸਿੱਖਿਆ ਦੇਣੀ ਮੱਤ ਦੇਣੀ ॥

ਸਖਾਈ, ਪੁ:—ਮਿਤ੍ਰ, ਯਾਰ, ਸੱਜਣ ॥

ਸੰਖਾ ਢਾਲ, ਪੁ:—ਜੋਗੀਆਂ ਦੀ ਕ੍ਰਿਯਾ ਕਰਮ ॥

ਸੰਖਿਆ, ਸ:—ਗਿਣਤੀ, ਲੇਖਾ, ਹਿਸਾਬ ॥

ਸਖੀ, ਸ:—ਸਹੇਲੀ, ਦੁਬੇਲ, ਸਾਥਣ, ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਮਹਾਰਾਜ ਦੀ ਕੋਈ ਗੋਪੀ ॥

ਸਖ਼ੀ, ਵਿ:—ਦਾਤਾ, ਦਤਾਰ, ਦਾਨ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ॥

ਸਖ਼ੀ ਸਰਵਰ, ਪੁ:—ਲਗਾਹੇ ਦਾ ਪੀਰ, ਡੇਰਾ ਗਾਜ਼ੀ ਖ਼ਾਂ ਦੇ ਜ਼ਿਲੇ ਵਿਚ ਇੱਕ ਮਸ਼ਹੂਰ ਦਰਗਾਹ ਦਾ ਨਾਉਂ ॥

ਸੰਖੀ, ਸ:—ਰਿੱਧੇ ਹੋਏ ਮਾਸ ਦੀ ਹੰਡੀ ॥

ਸੰਖੀਆ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਜ਼ਹਿਰ, ਬਿਖ ॥

ਸੰਖੀਰ, ਸੰਖੁ, ਸ:—ਮਾਲ ਕੰਗਾਲੀ ॥

ਸਖੌਟੀ, ਸਖੌਤ, ਸਖੌਤੀ, ਸ:—ਸਿੱਖਿਆ, ਪੜ੍ਹਾਈ, ਮੱਤ ॥

ਸੰਗ, ਅਵ:—ਨਾਲ, ਸੰਗ ॥

ਪੁ:—ਸਰਬੰਧ, ਸਾਕ, ਸਾਂਝ, ਅਪਣਾਇਤ ਮਿਤ੍ਰਾਚਾਰੀ ॥

ਸੰਗ, ਸ:—ਸ਼ਰਮ, ਲੱਜਿਆ ॥

ਪੁ:—ਪੱਥਰ, ਸਾਥ, ਮੇਲ, ਜਾਤ੍ਰੀਆਂ ਜਾਂ ਰਾਹੀਆਂ ਦੀ ਟੋਲੀ ॥

ਅਵ:—ਨਾਲ ਨਾਲ ॥

ਸੰਗ ਕਾਰਾ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦਾ ਕਰੜਾ ਅਤੇ ਭਾਰਾ ਪੱਥਰ ॥

ਸੰਗ ਚੂਰਾ, ਪੁ:—ਤੋੜਕੇ ਬਰੀਕ ਕੀਤਾ ਹੋਇਆ ਪੱਥਰ॥

ਸੰਗ ਜਰਾਹ, ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦਾ ਪੱਥਰ ਜਿਸ ਦੀ ਕਲੀ ਸਾੜੀ ਦੀ ਹੈ ਤੇ ਜਿਸ ਦਾ ਪਲਾਸਟਰ ਔਫ਼ ਪੈਰਸ, ਬਣਦਾ ਹੈ॥

ਸੰਗ ਮਰਮਰ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦਾ ਚਿੱਟਾ ਨਰਮ ਪੱਥਰ॥

ਸੰਗ ਮੂਸਾ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦੀ ਸਖਤ ਮਿੱਟੀ ਦੀ ਸਿਲ॥

ਸੰਗ ਲਰਜ਼ਾਂ, ਪੁ:—ਇਕ ਤਰਾਂ ਦਾ ਭੁਰਭੁਰਾ ਪੱਥਰ॥

ਸੰਗਟ ਪੁ:—'ਸੰਕਟ' ਵੇਖੋ॥

ਸੰਗਣ, ਸ:—ਸਾਥਣ, ਸਹੇਲੀ, ਸਖੀ॥

ਸੰਗਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਸ਼ਰਮਾਉਣਾ ਝਿਜਕਣਾ॥

ਸਗਤ, ਵਿ:—ਸਖ਼ਤ, ਕਰੜਾ, ਤਿੱਗੜ॥
ਸ:—ਸ਼ਕਤੀ, ਤਾਕਤ, ਜ਼ੋਰ॥

ਸੰਗਤ, ਸ:—ਜੋੜ ਮੇਲ, ਸਭਾ, ਸਮਾਜ, ਇਕੱਠ, ਟੋਲੀ, ਸੰਜੋਗ, ਸੁਹਬਤ॥

ਸੰਗਤਰਾ, ਪੁ:—ਖੱਟੇ ਨੂੰ ਮਿੱਠੇ ਦੀ ਪਿਉਂਦ ਲਾਕੇ ਜੋ ਫਲ ਉਗਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ॥

ਸੰਗਤਾਉ, ਪੁ:—ਪਾਣੀ ਤੱਤਾ ਕਰਨ ਦਾ ਇਕ ਢੰਗ॥

ਸੰਗਤਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਪਾਣੀ ਵਿੱਚ ਗਰਮ ਪੱਥਰ ਜਾਂ ਇੱਟਾਂ ਜਾਂ ਲੂਣ ਦੀਆਂ ਸਿਕਰਾਂ, ਜਾਂ ਧਾਤ ਦੇ ਟੁਕੜੇ ਪਾਕੇ ਪਾਣੀ ਨੂੰ, ਤੱਤਾ ਕਰਨਾ॥

ਸੰਗਤੀ, ਪੁ:—ਸਾਥੀ, ਜਾਤ੍ਰੀਆਂ ਦੇ ਸੰਗ ਵਿੱਚੋਂ ਕੋਈ ਜਣਾ॥

ਸਗਨ, ਪੁ:—ਕੋਈ ਅਜੇਹਾ ਭਾਣਾ ਜਿਸ ਤੋਂ ਅੱਗੇ ਹੋਣ ਵਾਲਾ ਸੁਖ ਦੁਖ ਮਲੂਮ ਹੋ ਜਾਵੇ। ਫ਼ਾਲ ਨਜ਼ਰ। ਸ਼ੁਭ ਕੰਮ। ਵਿਆਹ ਢੰਗ ਵਿੱਚ ਜੋ ਗਰੀ ਛੁਹਾਰੇ, ਕੂਜੇ, ਮਠਿਆਈ ਆਦਿਕ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇ। ਕੁੜਮਾਈ ਵੇਲੇ ਜੋ ਵਸਤਾਂ ਕੁੜੀ ਦੇ ਮਾਪੇ ਮੁੰਡੇ ਦੀ ਝੋਲੀ ਪਾਉਂਦੇ ਹਨ॥

ਸਗਮਲ, ਪੁ:—ਇਕ ਭਾਜੀ ਦਾ ਨਾਉਂ, ਗੋਂਗਲੂ, ਸ਼ਿੰਪਰ, ਸ਼ਲਗਮ॥

ਸਗਮਾਂ, ਅਵ:—ਸਗੋਂ, ਹੱਥੋਂ, ਉਲਟਾ, ਪਰ॥
ਵਿ:—ਸਗਵਾਂ, ਇੱਕੋ ਜਿਹਾ॥

ਸੰਗਰ, ਪੁ:—ਜੰਡ ਦੀਆਂ ਫਲੀਆਂ॥

ਸੰਗਰਹਿਣੀ, ਸ:—ਇੱਕ ਰੋਗ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਦਸਤ ਲੱਗ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਖੰਘ ਅਰ ਕੱਸ ਭੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ॥

ਸਗਰਾ, ਵਿ:—'ਸਗਲ' ਵੇਖੋ॥

ਸੰਗਰਾਂਤ, **ਸੰਗਰਾਂਦ** } ਸ:—'ਸੰਕਰਾਂਤ' ਵੇਖੋ॥

ਸੰਗਰਾਮ, ਪੁ:—ਲੜਾਈ, ਜੁੱਧ॥

ਸੰਗਰੀ, ਸ:—'ਸੰਗਰ' ਵੇਖੋ॥

ਸਗਲ, ਵਿ:—ਸਾਰਾ, ਸਭੋ, ਹਰ ਕੋਈ॥

ਸੰਗਲ, ਪੁ:—ਲੋਹੇ ਦੀ ਜ਼ੰਜੀਰ, ਰੇਲ ਦਾ ਨਿਸ਼ਾਨ ਜਿਸ ਦੇ ਹੇਠ ਸਿਗਨਲ ਤੋਂ ਮਲੂਮ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਰੇਲ ਦੀ ਲੈਣ ਸਾਫ਼ ਹੈ॥

ਸਗਲਾ, ਵਿ:—'ਸਗਲ ਵੇਖੋ' ॥

ਪੁ:—ਇੱਕ ਚੌੜੇ ਮੂੰਹ ਵਾਲਾ ਚੌਂਕੇ ਦਾ ਭਾਂਡਾ, ਇਕ ਪੈਰੀਂ ਪਾਉਣ ਵਾਲਾ ਗਹਿਣਾ ॥

ਸੰਗਲਾ, ਪੁ:—ਲਕੜੀ ਦੇ ਵੱਟਾਂ ਦਾ ਪੁਲ (ਪਹਾੜ ਵਿੱਚ) ॥

ਸੰਗਲੀ, ਸ:—ਨਿੱਕਾ ਜੇਹਾ ਸੰਗਲ, ਪੈਰਾਂ ਵਿਚ ਪਾਉਣ ਵਾਲਾ ਇੱਕ ਗਹਿਣਾ ॥

ਸਗਵਾਂ—'ਸਗਮਾਂ' ਵੇਖੋ ॥

ਸਗੜ, ਸ:—ਢੰਗ, ਤਰੀਕਾ (ਸਗੜ ਪੈਣੀ) ॥

ਸਗੜੀ, ਸ:—ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦੀ ਅੰਗੀਠੀ ॥

ਸੰਗਾਊਲਾ, ਸੰਗਾਊ } ਪੁ:—ਸ਼ਰਮ ਕਰਨ ਵਾਲਾ, ਸ਼ਰਮਾਊ, ਸ਼ਰਮਾਕਲ ॥

ਸ਼ੰਗਾਰ, ਪੁ:—ਗਹਿਣਾ ਗੱਟਾ, ਮਿੱਸੀ ਬਿੰਦੀ ਆਦਿਕ, ਸਰੀਰ ਨੂੰ ਸਜਾਉਣ ਦਾ ਸਮਿਆਨ, ਸੋਹਣੀ ਪੁਸ਼ਾਕ ॥

ਸੋਲਾਂ ਸ਼ੰਗਾਰ, ਪੁ:—ਸੋਲਾਂ ਤਰਾਂ ਦੀ ਸਰੀਰ ਦੀ ਸਜਾਵਟ ('ਸੋਲਾਂ' ਵਿੱਚ ਵੇਖੋ) ॥

ਹਾਰ ਸ਼ੰਗਾਰ, ਪੁ:—ਸੋਹਣੇ ਸੋਹਣੇ ਗਹਿਣੇ ਕੱਪੜੇ ॥

ਸ਼ੰਗਾਰ ਕਮਰਾ, ਪੁ:—ਉਹ ਕਮਰਾ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਮੇਮਾਂ ਸ਼ੰਗਾਰ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ ॥

ਸ਼ੰਗਾਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਸ਼ੰਗਾਰ ਕਰਨਾ, ਸਰੀਰ ਨੂੰ ਸਜਾਉਣਾ, ਸੋਹਣੀ ਪੁਸ਼ਾਕ ਪਾਉਣੀ ॥

ਸੱਗਾ ਰੱਤਾ, ਸੱਗਾ ਚਿੱਤਾ } ਪੁ:—ਵਿਆਹ ਦਾ ਸਾਕ, ਜਾਂ ਅਜੇਹਾ ਸਰਬੰਧੀ ਜਿਸ ਦਾ ਆਦਰ ਮਾਨ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ ॥

ਸ਼ਗਿਰਦ, ਪੁ:—ਪੜ੍ਹਨ ਵਾਲਾ, ਸਿੱਖ, ਚੇਲਾ, ਕੰਮ ਸਿੱਖਣ ਵਾਲਾ ॥

ਸ਼ਗਿਰਦ ਪੇਸ਼ਾ, ਪੁ:—ਘਰ ਦੇ ਨੌਕਰ ਚਾਕਰ, ਕਾਮੇ। ਕੰਮ ਸਿੱਖਣ ਵਾਲੇ ॥

ਸ਼ਗਿਰਦਣੀ, ਸ:—ਪੜ੍ਹਨ ਵਾਲੀ, ਕੰਮ ਸਿੱਖਣ ਵਾਲੀ, ਚੇਲੀ ॥

ਸ਼ਗਿਰਦੀ, ਸ:—ਸ਼ਗਿਰਦ ਦਾ ਕੰਮ ਜਾਂ ਗੁਣ ॥

ਸੰਗੀ, ਪੁ:—ਸਾਥੀ, ਜਾਤ੍ਰੀਆਂ ਦੇ ਸੰਗ ਵਿੱਚੋਂ ਕੋਈ ਜਣਾ ॥

ਵਿ:—ਪੱਥਰ ਦਾ ॥

ਸੰਗੀਤ, ਪੁ:—ਗਾਉਣ, ਰਾਗ ॥

ਸੰਗੀਤ ਵਿੱਦਯਾ, ਸ:—ਰਾਗ ਦੀ ਵਿੱਦਯਾ ॥

ਸੰਗੀਨ, ਵਿ:—ਭਾਰਾ, ਠਿੱਗਰ, ਕਰੜਾ, ਪੱਕਾ ਵਡ ਮੁੱਲਾ ॥

ਸ:—ਬੰਦੂਕ ਦੇ ਅੱਗੇ ਲੱਗਣ ਵਾਲੀ ਇੱਕ ਛੋਟੀ ਜੇਹੀ ਤਲਵਾ ॥

ਸੰਗੁੱਚਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਸੁੰਗੜਨਾ, ਸ਼ਰਮਾਉਣਾ, ਸਰੜਾ ਕਰਨਾ ॥

ਸੰਗੁਲੀ, ਸ:—'ਸੰਗਲੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਸ਼ਗੂਫਾ, ਪੁ:—ਕਲੀ, ਫੁਲ। ਛਲ, ਫਰੇਬ ॥

ਸ਼ਗੂਫਾ ਨਿਕਲਣਾ, ਸ਼ਗੂਫਾ ਫੁੱਲਣਾ } ਕ੍ਰਿ:—ਕਲੀ ਖਿੜਣੀ, ਫੁਲ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਣਾ, ਧੋਖਾ ਜ਼ਾਹਰ ਹੋ ਜਾਣਾ ॥

ਸਗੋਂ, ਅਵ:—ਸਗਵਾਂ, ਹੱਥੋਂ, ਉਲਟਾ, ਪਰ ॥

ਸੰਗੋ ਸੰਗ, ਅਵ:- ਕ੍ਰਿ:-ਵਿ: } ਨਾਲ, ਨਾਲੋਂ ਹੀ, ਨਾਲ ਨਾਲ, ਪੂਰਾ ॥

ਸਗੋਹ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦਾ ਜਨੌਰ ॥

ਸੰਗੋਹ, ਸ:—ਭੇਡਾਂ ਦਾ ਮਲਾ ॥

ਸੰਗੋਚ, ਪੁ:—ਸਿਮਟਾਉ, ਬਾਂਧਾ ॥

ਸੰਗੋਚ ਕਰਨਾ
ਸੰਗੋਚ ਲੈਣਾ } ਕ੍ਰਿ:—ਸੁੰਗੜਨਾ, ਬੰਦ ਹੋਣਾ॥

ਸੰਗੋਚਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਸੁੰਗੜਨਾ, ਸਿਮਟਨਾ, ਬੰਦ ਹੋਣਾ ॥

ਸਗੋਚਾ, ਪੁ:—ਸ਼ਰਮ, ਹਯਾਉ, ਲਾਜ ॥

ਸਗੋੜਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਸਮੇਟਣਾ, ਲੱਤਾਂ ਬਾਹਵਾਂ ਨੂੰ ਉਤਾਹਾਂ ਖਿਚ ਲੈਣਾ ॥

ਸੰਘ, ਪੁ:—ਗਿੱਚੀ ਦਾ ਅਗਲਾ ਹਿੱਸਾ, ਗਲ, ਕੰਠ ॥

ਸੰਘਣਾ, ਪੁ:
ਸੰਘਣੀ, ਸ: } ਇੱਕ ਰੁਖ ਦੇ ਬਹੁਤ ਨੇੜੇ, ਗਾੜ੍ਹਾ ਜਾਂ ਗਾੜ੍ਹੀ ॥

ਸੰਘਰ, ਪੁ:—ਪੱਥਰ ਆਦਿਕ ਦਾ ਬੰਨ੍ਹ, ਫ਼ੌਜ ਆਦਿਕ ਦੇ ਸਾਮ੍ਹਣੇ ਦੀ ਖਾਈ, ਕਿਲੇ ਦੇ ਢੰਗ ਪੁਰ ਖੁਲ੍ਹਿਆਰੀ ਹੋਈ ਫ਼ੌਜ, ਫ਼ੌਜ ਦੇ ਬਚਾਉ ਲਈ ਬਣਾਈ ਹੋਈ ਸਫ਼ੀਲ ॥

ਸੰਘੜ ਚੌਥ, ਸ:—ਗਣੇਸ਼ ਚੌਥ, ਭੁਗੋ ਦੇ ਵਰਤ ਦਾ ਦਿਨ ॥

ਸੰਘਾ, ਪੁ:—ਗਿੱਚੀ ਦਾ ਅਗਲਾ ਹਿੱਸਾ, ਗਲ, ਕੰਠ, ਮੰਜੇ ਦੇ ਪਾਵਿਆਂ ਦੇ ਚੁਫੇਰੇ ਰੱਸੀਆਂ ਦੇ ਵਿੱਚ ਦੀ ਵਿਰਲ ॥

ਸੰਘਾਸਣ, ਪੁ:—ਤਖ਼ਤ, ਰਾਜਿਆਂ ਦੇ ਬੈਠਣ ਦੀ ਚੌਂਕੀ, ਗੱਦੀ ॥

ਸੰਘਾਰ, ਪੁ:—ਨਾਸ, ਜਾਨੋਂ ਮਾਰਨਾ ॥

ਸੰਘਾਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਨਾਸ ਕਰਨਾ, ਜਾਨੋਂ ਮਾਰਨਾ ॥

ਸੰਘਾੜਾ, ਪੁ:
ਸੰਘਾੜੀ, ਸ: } ਇੱਕ ਪਾਣੀ ਵਿੱਚ ਉੱਗਣ ਵਾਲਾ ਭੂਰੇ ਰੰਗ ਦਾ ਫਲ ਜਿਸ ਦੇ ਛਿੱਲੜ ਵਿੱਚੋਂ ਚਿੱਟੇ ਨਿਕਲੇ ਹੋਏ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਇਸ ਨੂੰ ਕੱਚੇ ਨੂੰ ਬੀ ਲੋਕ ਖਾਂਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਪਕਾ ਕੇ ਬੀ । ਇਸ ਦਾ ਆਟਾ ਹਿੰਦੂਆਂ ਦੇ ਤਿਹਾਰਾਂ ਵਿੱਚ ਵਰਤਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਗੁਲਾਬੀ ਰੰਗ ਦੇ ਕੇ ਹੋਲੀਆਂ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਦੂਸਰੇ ਉੱਤੇ ਸਿਟਦੇ ਹਨ ॥

ਸੰਘੀ, ਸ:—ਛੋਟਾ ਸੰਘ, ਗਿੱਚੀ, ਕੰਠ, ਗਲ ॥

ਸੰਘੋਟ, ਪੁ:—ਗਲ ਘੁੱਟਣਾ, ਔਖ, ਕਸ਼ਟ ॥

ਸੰਘੋਟੂ, ਵਿ:—ਗਲ ਘੁੱਟਣ ਵਾਲਾ, ਸਾਹ ਬੰਦ ਕਰਨ ਵਾਲਾ, ਜਿਸ ਦਾ ਸਾਹ ਬੰਦ ਹੋ ਜਾਵੇ, ਔਖਾ, ਬਿਪਤਾ ਵਿੱਚ ਫਸਿਆ ਹੋਇਆ। ਗਲ ਘੁੱਟੂ ॥

ਸੱਚ, ਪੁ:—ਸੱਤ, ਜਥਾਰਥ, ਠੀਕ, ਸਹੀ ਗੱਲ, ਨਿਸਚਾ, ਅਸਲ ॥

ਵਿ:—ਜਿਉਂ ਦਾ ਤਿਉਂ, ਠੀਕ ॥

ਵਿਸਮਯਕ:—ਹਾਂ (ਭੁੱਲੀ ਹੋਈ ਗੱਲ ਚੇਤੇ ਆਵੇ ਤਾਂ ਬੋਲਦੇ ਹਨ) ॥

ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—ਠੀਕ ਠੀਕ, ਬੇ ਸ਼ੱਕ, ਨਿਸੰਗ ॥

ਸੱਚ ਹੋਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਕੋਈ ਗਲ ਠੀਕ ਨਿਕਲਣੀ ॥

ਸੱਚ ਕਹਿਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਜੋ ਗੱਲ ਹੋਵੇ ਓਹੋ ਮੂੰਹੋਂ ਕੱਢਣੀ, ਹੋਰ ਦੀ ਹੋਰ ਨਾ ਆਖਣੀ ॥

ਸੱਚ ਖੰਡ, ਪੁ:—ਬ੍ਰਹਮ ਲੋਕ, ਜਿੱਥੇ ਨਿਰੰਕਾਰ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ ॥

ਸੱਚਦਾਨੰਦ, ਪੁ:—ਪਾਰ ਬ੍ਰਹਮ, ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ॥

ਸੱਚ ਬੋਲਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—'ਸੱਚ ਕਹਿਣਾ' ਵੇਖ ॥

ਸੱਚ ਮੁੱਚ, ਕ੍ਰਿ:, ਵਿ:—ਅਸਲ ਵਿਚ, ਠੀਕ ਠੀਕ, ਸਹੀ ਸਹੀ ॥

ਸਚਰਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਅੰਦਰ ਜਾਣਾ, ਵੜਨਾ ॥

ਸੱਚਾ, ਵਿ:—ਠੀਕ, ਸਹੀ, ਜਥਾਰਥ, ਧਰਮੀ, ਨਿਆਉਂ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ॥
ਪੁ:—ਨਿਸ਼ਾਨ, ਠੱਪਾ, ਕਲਬੂਤ, ਸਾਂਚਾ ॥

ਸੱਚਾ ਪਾਤਸ਼ਾਹ, ਪੁ: ਸਤਗੁਰੂ, ਪਰਮੇਸਰ ॥

ਸੰਚਾ, ਪੁ:—ਸੰਚਾ, ਕਲਬੂਤ, ਨਿਸ਼ਾਨ, ਠੱਪਾ ॥

ਸਚਾਈ
ਸਚਿਆਈ } ਸ:—ਸੱਚੀ ਗੱਲ, ਧਰਮ, ਨਿਆਉਂ, ਸੱਚ, ਸਾਫ਼ਅਾਈ, ਇਮਾਨਦਾਰੀ ॥

ਸਚਿਆਰ
ਸਚਿਯਾਰ } ਪੁ:-ਸ:-ਸੱਚਾ ਆਦਮੀ, ਸੱਚ ਨੂੰ ਚੰਗਾ ਸਮਝਕੇ ਸਚ ਬੋਲਣ ਵਾਲਾ, ਖਰਾ ਮਨੁੱਖ ॥

ਸੱਚੀਂ, ਕ੍ਰਿ:-ਵਿ:—ਅਸਲ ਵਿਚ ਠੀਕ, ਨਿਸ਼ੰਗ ॥

ਸੱਚੀ ਮੁੱਚੀ, ਕ੍ਰਿ:, ਵਿ:-ਸੱਚ ਮੁੱਚ ॥

ਸੰਚੀ, ਸ:—ਪੋਥੀ ਦੇ ਅੱਠਾਂ ਦਸਾਂ ਪਤ੍ਰਿਆਂ ਦਾ ਇਕੱਠ, ਛੋਟਾ ਸੰਚਾ ਜਾਂ ਠਪਾ ॥

ਸੱਚੋ ਸੱਚ, ਕ੍ਰਿ:, ਵਿ:—ਠੀਕ ਠੀਕ, ਧਰਮ ਨਾਲ, ਅਸਲ ਦੀ ॥

ਸਜ, ਸ:—ਸ਼ਕਲ, ਸੂਰਤ, ਸਜਾਉਟ, ਸੁਹੱਪਣ, ਤਿਆਰੀ ॥

ਸਜ ਦਾਰ, ਵਿ:—ਚੰਗੀ ਸ਼ਕਲ ਵਾਲਾ ॥ ਸੋਹਣਾ, ਸੁੰਦਰ ॥

ਸਜ ਧਜ, ਸ:—ਤਿਆਰੀ, ਚੰਗਾ ਰੂਪ ਕੱਢਣਾ, ਧੂਮ ਧਾਮ, ਦਿਖਾਵਾ ॥

ਸੱਜ, ਪੁ:—ਸਵੇਰਾ, ਸੂਰਜ ॥

ਸੰਜ, ਪੁ:—ਸੰਜੋ, ਲੜਾਈ ਵਿੱਚ ਸਰੀਰ ਨੂੰ ਬਚਾਉਣ ਲਈ ਲੋਹੇ ਦੀ ਜਾਲੀ ਆਦਿਕ ਦੀ ਪੁਸ਼ਾਕ ॥

ਸਜਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਤਿਆਰ ਹੋਣਾ, ਸੋਹਣਾ ਲੱਗਣਾ, ਠੀਕ ਆਉਣਾ, ਬਨਣਾ, ਬੈਠ ਜਾਣਾ ॥

ਸੱਜਣ
ਸਜਨ } ਪੁ:—ਮਿਤ੍ਰ, ਆਸ਼ਕ, ਪ੍ਰੀਤਮ, ਸਾਈਂ, ਖੌਂਦ, ਸਾਧੂ, ਨੇਕ ਆਦਮੀ ॥

ਸਜਣਾਈ, ਸ:—ਨੇਕੀ, ਦੋਸਤੀ, ਭਲਆਈ, ਹਿਤ ॥

ਸਜਣੀ, ਸ:—ਸਖੀ, ਸਹੇਲੀ, ਪਿਆਰੀ ॥

ਸੰਜਮ, ਪੁ:—ਧੀਰਜ, ਸਾਂਤ, ਦਬਾਉ, ਰੋਕ, ਸਬਰ, ਖ਼ਾਸ ਖ਼ਾਸ ਦਿਨ ਅੰਨ ਪਾਣੀ ਨਾ ਕਰਨਾ, ਥੋੜਾ ਖਾਣਾ। ਜੋੜ ਮੇਲ, ਸੁਲ੍ਹਾ, ਏਕਾ, ਇਕੱਠ, ਪਰਾਪਤ ਹੋਣਾ, ਜੁਗਤ ॥

ਸੰਜਮੀ, ਵਿ:-ਸੰਜਮ ਜਾਂ ਧੀਰਜ ਕਰਨ ਵਾਲਾ, ਧੀਮਾ, ਅਲਪ ਅਹਾਰੀ ॥

ਸੱਜਰ, ਵਿ:-ਥੋੜ੍ਹੇ ਚਿਰ ਤੋਂ ਸੂਈ ਹੋਈ (ਗਊ, ਮਹਿੰ) ॥

ਸੱਜਰਾ, ਵਿ:-ਤਾਜ਼ਾ, ਚੁਲ੍ਹੇ ਦਾ, ਨਵਾਂ ॥

ਸਜ਼ਾ, ਸ:—ਡੰਨ, ਅਪਰਾਧ ਦਾ ਫਲ, ਚੱਟੀ। (ਸਜ਼ਾ ਦੇਣੀ, ਲਾਉਣੀ, ਪਾਉਣੀ, ਮਿਲਣੀ)॥

ਸੱਜਾ, ਵਿ:-ਸੱਜੇ ਪਾਸੇ ਦਾ, ਉਸ ਹੱਥ ਵਾਲਾ ਪਾਸਾ ਜਿਸ ਨਾਲ ਰੋਟੀ ਖਾਈਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਸਲਾਮ ਕਰੀਦਾ ਹੈ। ਖੱਬੇ ਦਾ ਉਲਟ ॥

ਸਜਾਉ
ਸਜਾਉਟ } ਸ:—ਤਿਆਰੀ, ਸ਼ਿੰਗਾਰ ਬਨਾਉ ਸੋਭਾ, ਅਲੰਕਾਰ, ਫੈਲ ॥

ਸਜਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਬਣਾਉਣਾ, ਸ਼ਿੰਗਾਰ ਕਰਨਾ, ਸੋਭਾ ਦੇਣੀ, ਠੀਕ ਕਰਨਾ, ਬਣਵਾਉਣਾ ਜਾਂ ਠੀਕ ਕਰਾਉਣਾ । ਸੁਆਰਨਾ ॥

ਸਜਾਤੀ, ਵਿ:—ਇੱਕੋ ਜ਼ਾਤ ਜਾਂ ਢੰਗ ਦੇ ॥

ਸਜ਼ਾਦਾ, ਪੁ:—ਰਾਜੇ ਜਾਂ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦਾ ਪੁਤ੍ਰ ॥

ਸਜ਼ਾਦੀ, ਸ:—ਰਾਜੇ ਜਾਂ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦੀ ਧੀ ॥

ਸੰਜਾਫ, ਸ:—ਕਪੜੇ ਦੇ ਕੰਢੇ ਉੱਤੇ ਲੱਗੀ ਹੋਈ ਕੰਨੀ ॥

ਸੰਜਾਫੀ, ਵਿ:—ਸੰਜਾਫ ਵਾਲਾ ॥

ਸੰਜਾਬ, ਸ:—ਇੱਕ ਕਾਲੀ ਜੱਤ ਵਾਲਾ ਜਨੌਰ ॥

ਸੱਜੀ, ਸ:—('ਸੱਜਾ' ਦਾ ਸਤ੍ਰੀ ਲਿੰਗ)। ਇੱਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਖਾਰ ਜਿਸਨੂੰ ਧੋਬੀ ਆਦਿਕ ਕੱਪੜੇ ਧੋਣ ਲਈ ਵਰਤਦੇ ਹਨ ॥

ਸਜੀਲਾ, ਵਿ:—ਚੰਗੀ ਸ਼ਕਲ ਵਾਲਾ, ਸੋਹਣਾ, ਸੁੰਦਰ, ਸਜਦਾਰ ॥

ਸਜੀਵ, ਵਿ:—ਜੀਉਂਦਾ ਜਾਗਦਾ, ਜਾਨ ਦਾਰ ॥

ਸੰਜੋ, ਪੁ:—'ਸੰਜ' ਵੇਖੋ ॥

ਸੰਜੋਗ, ਪੁ:—ਨੇਤ, ਸਹਿਜ ਸੁਭਾਉ, ਭਾਣਾ, ਚੰਗੇ ਭਾਗ, ਜੋੜ, ਮੇਲ, ਰਾਤ ਦਿਨ ਦੀ ਬਰਾਬਰੀ ॥

ਸੰਜੋਗਣ, ਸ: } **ਸੰਜੋਗੀ**, ਪੁ: } ਸੰਜੋਗ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਜਾਂ ਵਾਲਾ, ਅਜੇਹਾ ਫਕੀਰ ਜਿਸ ਦਾ ਟੱਬਰ ਹੋਵੇ ॥

ਸੰਝ, ਸ:—ਸੰਧਿਆ, ਤ੍ਰਿਕਾਲਾਂ ॥

ਸੰਝਿਆ, ਪੁ:—ਸੰਝ, ਸੰਧਿਆ ॥

ਸੱਟ, ਸ:-ਚੋਟ, ਟਕੋਰ, ਰਗੜ, ਧਹਿ (ਸੱਟ ਲਗਣੀ, ਲਾਉਣੀ)॥

ਸੱਟ ਪੱਟ, ਕ੍ਰਿ:, ਵਿ:—ਬਹੁਤ ਛੇਤੀ, ਝਬਦੇ ॥

ਸੱਟ ਫੇਟ, ਸ:—ਸੱਟ, ਚੋਟ ॥

ਸ਼ਿੰਟ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਰੇਲ ਦੇ ਇੰਜਨ ਦਾ ਇੱਧਰ ਉੱਧਰ ਫਿਰਨਾ ਜਾਂ ਮੁੜਨਾ ॥

ਸਟਕ, ਸ:—ਹੁੱਕੇ ਦੀ ਨੜੀ, ਗਾਂਜ, ਵਿਛੋੜਾ ॥

ਸਟਕ ਪਟਕ, ਪੁ: ਜਾਂ ਸ:—ਕਾਹਲੀ, ਹੜਬੜੀ, ਹੇਰ ਫੇਰ, ਬੇ ਪਰਵਾਹੀ ॥

ਸਟਕਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਨੱਠ ਜਾਣਾ, ਵਿੱਛੜਨਾ, ਕਿਸ ਨੂੰ ਵੇਖ ਕੇ ਸੜਨਾ ॥

ਸਟਡ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦਾ ਬਟਨ ਜੋ ਛੇਕ ਵਿੱਚ ਫਸਿਆ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ, ਘੋੜਿਆਂ ਆਦਿਕਾਂ ਦੇ ਰਖਣ ਦੀ ਜਗਾ ॥

ਸੱਟਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਡੇਗਣਾ, ਪਾਣਾ, ਉਲੱਦਣਾ ॥

ਸਟਰ ਪਟਰ, ਪੁ:—ਕਾਹਲੀ, ਹੜਬੜੀ, ਹੇਰ ਫੇਰ, ਬੇ ਪਰਵਾਹੀ, ਨਿਕੰਮੀ ਗੱਲ ॥

ਸਟਰੀ ਪਟਰੀ, ਵਿ:—ਕਾਹਲੀ ਕਾਹਲੀ, ਐਵੇਂ ਕਿਵੇਂ ਚੰਗੀਆਂ ਮੰਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਜਾਂ ਕੰਮ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ॥

ਸਟਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਦੂਏ ਕੋਲੋਂ ਸੁੱਟਣ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਾਉਣਾ, ਡਿਗਾਉਣਾ ॥

ਸਟਾਈ, ਸ:—ਸੁੱਟਣ ਦੀ ਮੇਹਨਤ ਜਾਂ ਮਜੂਰੀ ॥

ਸਟਾਕਾ, ਪੁ:—ਕਾਹਲੀ, ਛੇਤੀ, ਤੇਜ਼ੀ, ਮੁੱਕੇ ਜਾਂ ਸੱਟ ਲੱਗਣ ਦੀ ਅਵਾਜ਼ ॥

ਸਟਾਕੇ ਨਾਲ, ਕ੍ਰਿ:, ਵਿ:—ਛੇਤੀ, ਝਬਦੇ ॥

ਸੱਟਾ ਬੱਟਾ, ਪੁ:—ਵਟਾਂਦਰਾ, ਵੱਟਾ ਸੱਟਾ, ਇਕ ਸ਼ੈ ਦੇ ਕੇ ਉਹਦੇ ਬਦਲੇ ਦੂਜੀ ਲੈਣਾ ॥

ਸੱਟੀ, ਸ਼:—ਸੁੱਕੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਦੀ ਮੰਡੀ ਜਿੱਥੇ ਦਲਾਲ ਭਾਉ ਠਹਿਰਾਉਂਦੇ ਹਨ॥

ਸਟੀਨ, ਸ਼:-ਇੱਕ ਕੱਪੜਾ ਜਿਸ ਦਾ ਅੰਦਰਸ ਲਗਦਾ ਹੈ॥

ਸਟੀਮ, ਸ਼:-ਭਾਫ॥

ਸਟੀਮਰ, ਪੁ:—ਭਾਫ ਦੇ ਜ਼ੋਰ ਚੱਲਣ ਵਾਲਾ ਜਹਾਜ਼॥

ਸਟੂਲ, ਪੁ:—ਲੱਕੜ ਦਾ ਮੂਹੜਾ॥

ਸਟੇਸ਼ਨ, ਪੁ:-'ਰੇਲ ਘਰ' ਵੇਖੋ॥

ਸਟੇਸ਼ਨ ਮਾਸਟਰ, ਪੁ:-ਸਟੇਸ਼ਨ ਦਾ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡਾ ਅਫਸਰ॥

ਸਟੇਜ, ਪੁ:—ਤਮਾਸ਼ੇ ਦੀ ਥਾਂ, ਚਬੂਤਰਾ॥

ਸਟੋਰ, ਪੁ:—ਗੁਦਾਮ, ਚੀਜ਼ਾਂ ਦੇ ਕੱਠੇ ਰੱਖਣ ਦੀ ਥਾਂ॥

ਸਟੋਰ ਕੀਪਰ, ਪੁ:—ਜਿਸਦੇ ਸਪੁਰਦ ਸਟੋਰ ਹੋਵੇ॥

ਸੱਠ, ਵਿ:—ਤ੍ਰਿੰਨ ਵੀਹਾਂ, ਪੰਜਾਹ ਉੱਤੇ ਦਸ॥ ਪੁ:—ਜੋੜ, ਮੇਲ, ਏਕਾ॥

ਸੱਠਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਜੋੜਨਾ, ਮੇਲਣਾ, ਚਮੇੜਨਾ॥

ਸੱਠਣੀ, ਸ਼:-ਜੋੜ, ਮੇਲ, ਜੁਲਾਹੇ ਦੇ ਤਾਣੇ ਵਿੱਚ ਦੀ ਗੰਢ॥

ਸੱਠਮਾਂ / **ਸੱਠਵਾਂ** } ਵਿ:-ਸੱਠਾਂ ਦੀ ਗਿਣਤੀ ਪੂਰੀ ਕਰਨ ਵਾਲਾ॥

ਸਠਵਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਡੁਬਵਾਉਣਾ, ਮੱਟੀ ਵਿੱਚ ਕੱਪੜਾ ਲਗੁਆਣਾ॥

ਸਠਵਾਈ, ਸ਼:—ਮੱਟੀ ਵਿੱਚ ਉਲਾਉਣ ਨੂੰ ਭਾਜੀ ਲੁਆਉਣ ਦੀ ਮਜੂਰੀ॥

ਸੱਠਾ, ਪੁ:-ਸੱਠਵਾਂ ਸੰਮਤ॥

ਸਠਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਮਿਲਾਉਣਾ॥

ਸਠਾਈ, ਸ਼:-'ਸਠਵਾਈ' ਵੇਖੋ॥

ਸਠੀ ਰਾਤ, ਸ਼:—ਬੱਚੇ ਜੰਮਣ ਦੇ ਪਿੱਛੋਂ ਛੇਵੀਂ ਰਾਤ॥

ਸੰਠੀ, ਸ਼:-ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦੇ ਚੌਲ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਰੰਗ ਲਾਲ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਮੰਡੀ॥

ਸੰਠੀ ਵਾਲਾ, ਪੁ:-ਮੋਟੇ ਕਪੜੇ ਦਾ ਬੁਪਾਰੀ॥

ਸੰਡਾਸ, ਪੁ:-ਪਖਾਨਾ, ਟੱਟੀ, ਸੋਚ ਖਾਨਾ॥

ਸੰਡਾਸੀ, ਸ਼:-ਸਨਿਆਸੀ, ਚਿਮਟਾ॥

ਸੰਡਾਸੀ / **ਸੰਡਾਸੀਆ** } ਪੁ:-'ਸਨਿਆਸੀ' ਵੇਖੋ॥

ਸੰਢ, ਸ਼:-ਜਿਸ ਤ੍ਰੀਮਤ ਦੇ ਉਲਾਦ ਨਾ ਹੋ ਸਕੇ (ਪਸ਼ੂਆਂ ਵਾਸਤੇ ਬੀ ਇਹ ਸ਼ਬਦ ਬੋਲਦੇ ਹਨ), ਬੰਝ॥

ਸੰਢਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਜੋੜਨਾ, ਗੰਢਣਾ, ਸੱਠਣਾ, ਮੇਲਣਾ, ਦੋ ਰੱਸੀਆਂ ਦੇ ਸਿਰੇ ਕੱਠੇ ਵੱਟਣਾ॥

ਸੰਢਾ, ਪੁ:—ਝੋਟਾ, ਸਾਨ੍ਹ, ਮੋਟਾ ਤਾਜ਼ਾ, ਹੱਟਾ ਕੱਟਾ ਆਦਮੀ, ਗਿਲ੍ਹਟੀ, ਸੱਟ ਚਾਂ ਫੋੜੇ ਕਰਕੇ ਲਾਗੇ ਪਈ ਹੋਈ ਸੋਜ॥

ਸੰਢੀ, ਸ਼:-ਮੋਟੀ ਤੇ ਤਕੜੀ ਤ੍ਰੀਮਤ॥

ਸਣ, ਸ਼:-ਇੱਕ ਬੂਟਾ ਜਿਸ ਦੇ ਰੇਸ਼ੇ ਤੋਂ ਮੋਟੇ ਕੱਪੜੇ ਅਤੇ ਰੱਸੇ ਆਦਿਕ ਬਣਦੇ ਹਨ। ਇਸ ਦੇ ਬੀ ਲਹੂ ਸਾਫ ਕਰਨ ਦੀ ਦੁਆ ਹਨ॥ ਅਵ:-ਸਮੇਤ, ਨਾਲ॥

ਸਣਕੁਕੜਾ, ਸਣੂਕੜਾ } ਪੁ:—ਇੱਕ ਮੋਟੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸਣ ਜਿਸ ਦੀਆਂ ਥੈਲੀਆਂ, ਰੱਸੇ ਆਦਿਕ ਬਣਦੇ ਹਨ ਇਸ ਦੇ ਬੀ ਦੁਆਵਾਂ ਵਿੱਚ ਵਰਤੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ॥

ਸਣ ਬੂਟੀ, ਸ:—'ਸੈਂਨਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਸਣ ਮੁੱਢਾ, ਕ੍ਰਿ:, ਵਿ:—ਬਿਲਕੁਲ ॥

ਸਣਤ, ਪੁ:—'ਸੰਤ' ਵੇਖੋ ॥

ਸਣਾਟਾ, ਸ:—ਕੰਨ ਵਿੱਚ ਸਾਂ ਸਾਂ ਦੀ ਅਵਾਜ ॥

ਸਣਾਟਾ ਗੁਜਰ ਜਾਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਅਚਾਨਚੱਕ ਗ਼ਮ ਲੱਗ ਜਾਣਾ ॥

ਸਣੀ, ਸ:—ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦੀ ਬਰੀਕ ਸਣ ॥

ਸਣੂਕੜਾ, 'ਸਣ' ਦੇ ਹੇਠਾਂ 'ਸਣਕੁਕੜਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਸਣੂ, ਸ:—'ਸਣ' ਵੇਖੋ ॥

ਸਣੇ, ਅਵ:—ਨਾਲ, ਸਮੇਤ ॥

ਸਤ, ਵਿ:—ਸੱਤ (ਹੋਰਨਾਂ ਸ਼ਬਦਾਂ ਨਾਲ ਮਿਲਕੇ, ਜਿਹਾ ਕਿ ਸਤ ਮਾਹਾਂ), ਸੱਚਾ, ਠੀਕ, ਅਸਲੀ ॥
ਪੁ:—ਸੱਚ, ਧਰਮ, ਇਮਾਨ ਦਾਰੀ, ਨੇਕੀ, ਵਫ਼ਾਦਾਰੀ, ਤਾਕਤ, ਜੋਰ, ਨਿਚੋੜ, ਰਸ। ਦ੍ਰਿੜ੍ਹਤਾ ॥

ਸਤ ਸਇਆ, ਵਿ:—ਸੱਤ ਸੌ ਤਾਰਾਂ ਵਾਲਾ (ਕੱਪੜਾ ਆਦਿਕ), ਸਤ ਸੌ ਰੁਪਇਆ, ਜਿਸ ਦਾ ਮੁੱਲ ਹੈ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਸੱਤ ਸੌ ਰੁਪਏ ਹਨ ॥

ਸਤ ਸਈ, ਸ:—ਸੱਤ ਸੌ ਤਾਰਾਂ ਦੀ ਬੁਣੱਤਰ ਵਾਲਾ ਕੱਪੜਾ (ਇਸ ਤੋਂ ਕਪੜੇ ਦਾ ਗੁਣ ਪਰਗਟ ਹੁੰਦਾ ਹੈ) ਸੱਤ ਸੌ ਛੰਦਾਂ ਵਾਲੀ ਪੋਥੀ ॥

ਸਤ ਸੱਠ, ਵਿ:—ਸੱਤਾਂ ਉੱਤੇ ਸੱਠ, ਸਤਾਹਠ ॥

ਸਤ ਸੰਗ ਪੁ:—, **ਸਤ ਸੰਗਤ** ਸ: } ਸੱਜਨਾਂ ਦਾ ਮੇਲ, ਸੱਚਾ ਮੇਲ, ਸਾਧਾਂ ਜਾਂ ਭਲੇ ਪੁਰਖਾਂ ਦਾ ਸੰਗ, ਨੇਕਾਂ ਦੀ ਸੁਹਬਤ। ਸੰਤਾਂ ਦੀ ਸਭਾ ॥

ਸਤ ਸੰਗਣ, ਸ:, **ਸਤ ਸੰਗੀ,** ਪੁ: } ਸਤ ਸੰਗ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਜਾਂ ਵਾਲੀ ॥

ਸਤ ਹੀਨ, ਵਿ:—ਜਿਸ ਦੀ ਸਾਖ ਜਾਂ ਵਸਾਹ ਨਹੀਂ ॥

ਸਤ ਕਰਮ, ਪੁ:—ਚੰਗਾ ਕੰਮ, ਨੇਕ ਅਮਲ, ਧਰਮ ਦਾ ਕਾਰਜ ॥

ਸਤ ਕਰਮਣ, ਸ:—ਚੰਗੇ ਕੰਮ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ॥

ਸਤ ਕਰਮੀ, ਪੁ:—ਚੰਗੇ ਕੰਮ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ॥

ਸਤਕਾਰ, ਪੁ:—ਚੰਗਾ ਕੰਮ, ਆਦਰ ਭਾਉ ॥

ਸਤ ਖਸਮੀ, ਸ:—ਸੱਤਾਂ ਖਸਮਾਂ ਵਾਲੀ ਰੰਨ, ਬਿਭਚਾਰਨੀ, ਮੰਦੀ ॥

ਸਤ ਗਲੋ, ਸਤ ਗਿਲੋ } ਪੁ:—ਗਿਲੋ ਨਾਮੇ ਬੂਟੀ ਦਾ ਸਤ ਜੋ ਤਾਪ ਨੂੰ ਹਟਾਉਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਸਰੀਰ ਤਕੜਾ ਕਰਦਾ ਹੈ ॥

ਸਤ ਗੁਣ, ਸਤ ਗੁਣਾ } ਵਿ:—ਸੱਤ ਵਾਰ ਗੁਣਕੇ ਜਿੰਨਾ ਹੋਵੇ ॥ ਸੱਤ ਵਾਰੀ ਗਿਣਕੇ ਜੋੜਿਆ ਹੋਇਆ ॥

ਸਤ ਗੁਰ, ਸਤ ਗੁਰੂ } ਪੁ:—ਸੱਚਾ ਗੁਰੂ, ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ॥

ਸਤ ਜੁਗ, ਪੁ:—ਚਹੁੰ ਜੁਗਾਂ ਵਿਚੋਂ ਪਹਿਲਾ ਜੁਗ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਸਾਰੇ ਲੋਕ ਸੱਚੇ ਅਤੇ ਧਰਮੀ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਇਹ ੧੭੨੮੦੦੦ ਸਾਲ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਚੰਗਾ ਸਮਾ ॥

ਸਤ ਜੁਗੀ, ਪੁ:—ਸਤ ਜੁਗ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਵਾਲਾ, ਧਰਮਾਤਮਾ, ਨੇਕ ॥

ਸਤਨਾਜਾ, ਪੁ:—ਸੱਤ ਅਨਾਜ ਕੱਠੇ ਕੀਤੇ ਹੋਏ। ਗ੍ਰਹਿਣ ਆਦਿਕ ਵਿੱਚ ਸਤਨਾਜੇ ਦਾ ਦਾਨ ਲੋਕ ਕਰਦੇ ਹਨ॥

ਸਤ ਨਾਮ, ਪੁ:—ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦਾ ਸੱਚਾ ਨਾਉਂ, ਭਾਈ ਰਾਮ ਸਿੰਘ ਕੂਕੇ ਦੇ ਗੁਰਮੰਤ੍ਰ ਦਾ ਪਹਿਲਾ ਪਦ॥

ਸਤ ਨਾਮੀ, ਸਤ ਨਾਮੀਆ, ਪੁ: ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦੇ ਹਿੰਦੂ ਸਾਧਾਂ ਦਾ ਪੰਥ॥

ਸਤ ਪੁੱਤਾ, ਵਿ:—ਸੱਤਾਂ ਪੁਤ੍ਰਾਂ ਵਾਲਾ॥

ਸਤ ਬਚਨ, ਕ੍ਰਿ:, ਵਿ:—ਬਹੁਤ ਚੰਗਾ, ਠੀਕ॥

ਅਵ:—ਬਿਲਕੁਲ ਸੱਚ ਹੈ, ਭਲਾ ਜੀ, ਹਾਂ ਜੀ॥

ਸਤ ਬਚਨੀਆ, ਪੁ:—ਹਾਂ ਹਾਂ ਕਰਨ ਵਾਲਾ, ਖੁਸ਼ਾਮਦੀ॥

ਸਤ ਬਰਗ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਫੁਲ ਦਾ ਨਾਉਂ॥

ਸਤ ਬਰਗੀ, ਸ:—ਇੱਕ ਵੱਡੀ ਕੰਗਿਆਂ ਵਾਲੀ ਝਾੜੀ॥

ਸਤ ਬਾਦੀ, ਵਿ:—'ਸਤ ਵਾਦੀ' ਵੇਖੋ॥

ਸਤ ਬਿਰੋਜਾ, ਪੁ:—'ਬਿਰੋਜਾ' ਵੇਖੋ॥

ਸਤ ਭੰਗ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਪਤਿਬਰਤਾ ਇਸਤ੍ਰੀ ਨਾਲ ਮੰਦਾ ਕਰਮ ਕਰਨਾ॥

ਸਤ ਮਾਹਾਂ, ਵਿ:—ਸੱਤਾਂ ਮਹੀਨਿਆਂ ਦਾ॥

ਸਤ ਮਾਹਾਂ ਬਾਲਕ, ਪੁ:—ਗਰਭ ਹੋਣ ਤੋਂ ਸੱਤ ਮਹੀਨੇ ਮਗਰੋਂ ਜੰਮਿਆ ਹੋਇਆ ਬਾਲਕ॥

ਸਤ ਲੜਾ, ਵਿ:—ਸੱਤਾਂ ਧਾਗਾਂ ਜਾਂ ਲੜੀਆਂ ਵਾਲਾ, ਸਤ ਰਲਾ॥

ਸਤ ਲੋਕ, ਪੁ:—ਜਿਸ ਲੋਕ ਵਿੱਚ ਸੰਤ ਵਿਚਰਦੇ ਹਨ। ਬ੍ਰਹਮ ਲੋਕ, ਸੱਚੇ ਅਤੇ ਧਰਮੀ ਮਨੁੱਖ॥

ਸਤ ਵਾਦੀ, ਵਿ:—ਸੱਚ ਬੋਲਣ ਵਾਲਾ ਆਦਮੀ, ਗਿਆਨੀ॥

ਸਤੁਵੰਤੀ, ਸ:—ਸਤ ਰੱਖਣ ਵਾਲੀ, ਪਤਿਬਰਤਾ॥

ਸੱਤ, ਵਿ:—ਇੱਕ ਉੱਤੇ ਛੇ, ਛਿੱਕ ਪੱਟ ਅੱਠ॥

ਪੁ:—ਸਚ, ਸਚਿਆਈ, ਧਰਮ, ਸੱਚਾ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ, ਪਰਮਾਤਮਾ॥

ਕ੍ਰਿ:, ਵਿ:—ਸੱਚੀਂ, ਸੱਚ ਮੁੱਚ॥

('ਸਤ' ਵੇਖੋ)॥

ਸੰਤ, ਪੁ:—ਸਾਧ, ਭਗਤ, ਸਿੱਧਾ ਆਦਮੀ, ਭਲਾ ਮਾਣਸ, ਫਕੀਰ॥

ਵਿ:—ਮਹਾਤਮਾ, ਨੇਕ, ਧਰਮੀ॥

ਸੰਤ ਮਤ, ਪੁ:—ਸੰਤਾਂ ਦਾ ਮਤ, ਰਾਧਾ ਸੁਆਮੀ ਮਤ॥

ਸਤਾਰ੍ਹ, ਵਿ:—ਸੱਤ ਉੱਪਰ ਸੱਤਰ॥

ਸਤ ਹੱਤ੍ਰਾ, ਵਿ:—ਸਤਹੱਤ੍ਰਵਾਂ ਸੰਮਤ, ਉਸ ਸੰਮਤ ਵਿਚ ਬਣਿਆ ਹੋਇਆ ਸਿੱਕਾ॥

ਸਤਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਖਿਝਣਾ, ਖਪਣਾ, ਦੁਖ ਪਾਉਣਾ, ਛਿੱਥਾ ਹੋਣਾ॥

ਸੰਤਣੀ, ਸ:—'ਸੰਤ' ਦਾ ਇਸਤ੍ਰੀ ਲਿੰਗ॥ ਸਾਧਣੀ॥

ਸਤੱਤਰ, ਵਿ:—'ਸਤ ਹੱਤ੍ਰ' ਵੇਖ॥

ਸਤੱਤ੍ਰਾ, ਵਿ:—'ਸਤਹੱਤ੍ਰਾ' ਵੇਖੋ॥

ਸਤੱਤਰਿਆ, ਵਿ:—ਸਤੱਤ੍ਰਾਂ ਵਰਿਹਾਂ ਦਾ, ਬੁੱਢਾ॥

ਸਤੰਬਰ, ਪੁ:—ਅੰਗ੍ਰੇਜ਼ੀ ਸਾਲ ਦਾ ਨੌਵਾਂ ਮਹੀਨਾ॥

ਸਤਮਣਾ, ਵਿ:—ਸਤ ਮਣ ਤੁਪਏ ਦੇ ਭਾਉ॥

ਸੱਤਮਾਂ, ਵਿ:—'ਸੱਤਵਾਂ' ਵੇਖੋ॥

ਸੱਤਮੀ, ਸ:—ਸੱਤਵੀਂ ਥਿੱਤ (ਚੰਦ੍ਰਮਾ ਦੀ)॥

ਸਤਰ, ਸ਼—ਪਾਲ, ਪਲਾਂਗ, ਪੰਗਤ ॥

ਪ੍ਰ—ਪੜਦਾ ਜੋ ਮੁਸਲਮਾਨੀਆਂ ਪਰਾਏ ਮਰਦਾਂ ਥੋਂ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ ॥

ਸੱਤਰ, ਵਿ—ਦਸਾਂ ਉੱਤੇ ਸੱਠ ॥

ਸ਼ੱਤ੍ਰ, ਪੁ—ਵੈਰੀ, ਦੁਸ਼ਮਨ ॥

ਸਤਰੰਜ, ਸ—ਇੱਕ ਅਕਲ ਦੀ ਖੇਡ ਜੋ ਮੋਹਰਿਆਂ ਨਾਲ ਇੱਕ ਚਾਰ ਖਾਨੇ ਪਟੜੇ ਪੁਰ ਖੇਡੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ॥

ਸਤਰੰਜ ਬਾਜ, ਪੁ—ਸਤਰੰਜ ਖੇਡਨ ਵਾਲਾ ॥

ਸਤਰੰਜ ਬਾਜੀ, ਸ—ਸਤਰੰਜ ਦੀ ਖੇਡ ॥

ਸਤਰੰਜੀ, ਸ—ਇੱਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਦਰੀ ਜੋ ਖਾਨੇ ਦਾਰ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ॥

ਸੱਤਰਾ ਬਹੱਤਰਾ, ਵਿ—ਬਹੁਤ ਬੁੱਢਾ, ਕਮਜ਼ੋਰ, ਬੁਢੇਪੇ ਕਰਕੇ ਜਿਸ ਦੀ ਮੱਤ ਮਾਰੀ ਗਈ ਹੈ ॥

ਸੰਤਰਾ, ਪੁ—ਇੱਕ ਖਟ ਮਿੱਠੇ ਰਸ ਵਾਲਾ ਫਲ, ਜੋ ਖਟੇ ਨੂੰ ਮਿੱਠੇ ਦੀ ਪੇਉਂਦ ਲਾਕੇ ਉਗਾਉਂਦੇ ਹਨ ॥

ਸੱਤਰਿਆ ਬਹੱਤਰਿਆ, ਵਿ—'ਸੱਤਰਾ ਬਹੱਤਰਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਸਤ੍ਰੀ, ਸ—'ਇਸਤ੍ਰੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਸੰਤਰੀ, ਪੁ—ਸਿਪਾਹੀ, ਪਹਿਰਾ ਦੇਣ ਵਾਲਾ ॥

ਸ਼ੱਤ੍ਰੂ, ਪੁ—ਵੈਰੀ, ਦੁਸ਼ਮਨ ॥

ਸਤਵੰਜਾ, ਵਿ—ਸੱਤਾਂ ਉੱਤੇ ਪੰਜਾਹ ॥

ਸੱਤਵਾਂ, ਵਿ—ਸੱਤਾਂ ਦੀ ਗਿਣਤੀ ਪੂਰੀ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ॥

ਸਤਵਾਹਾਂ, ਵਿ—'ਸਤ' ਦੇ ਬਦਲੇ 'ਸਤ ਮਾਹਾਂ' ਵੇਖੋ ॥

ਸੱਤਾ, ਪੁ—ਸੱਤ ਦਾ ਅੰਗ—"੭" ਸੱਤਾਂ ਦੀ ਗਿਣਤੀ ॥

ਸਤਾਈ, ਵਿ—ਸੱਤਾਂ ਉੱਤੇ ਵੀਹ ॥

ਸਤਾਈਆਂ
ਸਤਾਈਵਾਂ } ਵਿ—ਸਤਾਈ ਦੀ ਗਿਣਤੀ ਪੂਰੀ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ॥

ਸਤਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ—ਦੁੱਖ ਦੇਣਾ, ਕਪਾਉਣਾ, ਖਿਝਾਉਣਾ ॥

ਸਤਾਸੀ, ਵਿ—ਸੱਤਾਂ ਉੱਤੇ ਅੱਸੀ ॥

ਸਤਾਸੀਆ, ਪੁ—ਸਤਾਸੀਵਾਂ ਸੰਮਤ ॥

ਸਤਾਸੀਆਂ (ਵਾਂ)—ਵਿ—ਸਤਾਸੀ ਦੀ ਗਿਣਤੀ ਪੂਰੀ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ॥

ਸਤਾਹਠ, ਵਿ—ਸੱਤਾਂ ਉੱਤੇ ਸੱਠ ॥

ਸਤਾਹਠਾ, ਪੁ—ਸੰਮਤ ੬੭ ॥

ਸਤਾਹਠ, ਵਿ—'ਸਤਾਹਠ' ਵੇਖੋ ॥

ਸਤਾਹਰਾ, ਪੁ
ਸਤਾਹਰੀ, ਸ } ਸਤਾਰਾਂ ਉਂਗਲ ਲੰਮੀ ਸੁੱਬੀ ॥

ਸਤਾਹਰੀ, ਸ—ਹਿੰਦੂ ਦੇ ਮਰਨ ਪਿੱਛੋਂ ਸਤਾਰਵੇਂ ਦਿਨ ਦੀ ਕਿਰਿਆ ਕਰਮ ॥

ਸਤਾਈਆਂ, ਵਿ—'ਸਤਾਈਆਂ' ਵੇਖੋ ॥

ਸਤਾਣਾ, ਕ੍ਰਿ—'ਸਤਾਉਣਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਸ਼ਤਾਨ, ਪੁ—ਪਿਸ਼ਾਚ, ਭੂਤ, ਪ੍ਰੇਤ, ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਕੁਰਾਹ ਪਾਉਣ ਵਾਲਾ ਰਬ ਦਾ ਵੈਰੀ, ਸ਼ਰਾਰਤੀ ਆਦਮੀ, ਦੁਸ਼ਟ ॥

ਸ਼ਤਾਨ ਤੂਫ਼ਾਨ, ਪੁਃ-ਤੁਹਮਤ, ਕਲੰਕ ॥

ਸ਼ਤਾਨ ਦਾ ਲਸ਼ਕਰ, ਪੁਃ-ਮੁੰਡੇ । ਸ਼ਰਾਰਤੀ ਬਾਲਕ ॥

ਸ਼ਤਾਨ ਪੁਣਾ, ਪੁਃ-ਸ਼ਰਾਰਤ, ਫ਼ਸਾਦ ॥

ਸ਼ਤਾਨ ਤੂਫ਼ਾਨਣ, ਸਃ-ਝੂਠੀ ਤੁਹਮਤ ਲਾਉਣ ਵਾਲੀ ਜਾਂ ਨਿੰਦਿਆ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਤੀਮਤ । ਫ਼ਸਾਦਣ ॥

ਸਤਾਨਮਾਂ, ਵਿਃ—ਸਤਾਨਵੇਂ ਦੀ ਗਿਣਤੀ ਪੂਰੀ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ॥

ਸਤਾਨਮੇਂ, ਵਿਃ-ਸੱਤਾਂ ਉੱਤੇ ਨੱਵੇ ॥

ਸਤਾਨਵਾਂ, ਵਿਃ-'ਸਤਾਨਮਾਂ' ਵੇਖੋ ॥

ਸਤਾਨਵੇਂ, ਵਿਃ-'ਸਤਾਨਮੇਂ' ਵੇਖੋ ॥

ਸ਼ਤਾਨੀ, ਵਿਃ—ਸ਼ਤਾਨ ਵਰਗਾ, ਨਰਕੀ ॥

ਸਃ-ਸ਼ਤਾਨ ਦਾ ਕੰਮ, ਸ਼ਤਾਨ ਪੁਣਾ ॥

ਸ਼ਤਾਬੀ, ਸਃ—ਕਾਹਲੀ, ਛੇਤੀ, ਉਤਾਉਲ ॥

ਕ੍ਰਿਃ, ਵਿਃ-ਛੇਤੀ, ਝਬਦੇ, ਜਲਦੀ ॥

ਸਤਾਰ, ਸਃ-ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦਾ ਵਾਜਾ, ਤਿੰਨਾਂ ਤਾਰਾਂ ਵਾਲਾ ॥

ਸਤਾਰਯਾ, ਪੁਃ—ਸਤਾਰ ਵਜਾਉਣ ਵਾਲਾ ॥

ਸਤਾਰਾ, ਪੁਃ-ਤਾਰਾ, ਗ੍ਰਹਿ ॥

ਸਤਾਰਾਂ, ਵਿਃ-ਸੱਤਾਂ ਉੱਤੇ ਦਸ, ਤਿੰਨ ਪੰਜ, ਵੀਹ ॥

ਸਤਾਰੀਆ, ਪੁਃ-'ਸਤਾਰਯਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਸਤਾਵਰ, ਪੁਃ-ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦਾ ਬੂਟਾ, ਜਿਸ ਦੀ ਜੜ੍ਹ ਤਾਕਤ ਦੇਂਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਕਬਜ਼ੀ ਕਰਦੀ ਹੈ ॥

ਸਤਾਵੀ, ਵਿਃ-ਸਤਾਈ ਸੱਤਾਂ ਉੱਤੇ ਵੀਹ ॥

ਸਤਿ, ਪੁਃ— ਸਤ, ਨਿਚੋੜ, ਰਸ ॥

ਵਿਃ-ਸੱਚ ॥

ਕ੍ਰਿਃ, ਵਿਃ-ਸੱਚ ਮੁੱਚ ॥

ਸੱਤਿਆ, ਸਃ-ਸਚਿਆਈ, ਧਰਮ ਦਾ ਬਲ, ਪਰਤਾਪ, ਕਰਾਮਾਤ ॥

ਸੱਤਿਆ ਨਾਸ, ਪੁਃ—ਪੂਰਾ ਪੂਰਾ ਨਾਸ, ਤਬਾਹੀ, ਬਰਬਾਦੀ ॥

ਸੱਤਿਆ ਨਾਸਣ, ਸਃ } **ਸੱਤਿਆ ਨਾਸੀ,** ਪੁਃ } ਜਿਸ ਦਾ ਸੱਤਿਆ ਨਾਸ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ ਜਾਂ ਸੱਤਿਆ ਨਾਸ ਹੋਣ ਵਾਲਾ ਹੈ ।

ਜੋ ਸੱਤਿਆਨਾਸ ਕਰੇ ॥

ਸੱਤਿਆ ਮਾਣ } **ਸਤਿਆ ਵਾਣ** } ਪੁਃ—ਸੱਤਿਆ ਵਾਲਾ, ਸੱਚਾ, ਧਰਮੀ, ਕਰਾਮਾਤੀ, ਸਮਰਥੀ ॥

ਸਤੀ, ਸਃ-ਆਪਣੇ ਮੋਏ ਹੋਏ ਭਰਤੇ ਨਾਲ ਸੜ ਮਰਨ ਵਾਲੀ ਤ੍ਰੀਮਤ । (ਹਿੰਦੂ) ॥

ਵਿਃ—ਪਰਤਬਰਤਾ, ਨੇਕ, ਵਫ਼ਾਦਾਰ, ਸਤ ਵੰਤੀ ॥

ਸ਼ਤੀਰ ਪੁਃ } **ਸ਼ਤੀਰੀ** ਸਃ } ਛੱਤ ਨੂੰ ਆਸਰਾ ਦੇਣ ਵਾਲੀ ਮੋਟੀ ਲੱਕੜ ਜਿਸ ਉੱਤੇ ਕੜੀਆਂ ਟਿਕੀਆਂ ਰਹਿੰਦੀਆਂ ਹਨ । ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਹੋਰ ਲੱਕੜ ਜਿਸ ਨੂੰ ਚੀਰ ਕੇ ਫੱਟ ਕੱਢ ਜਾਣ ॥

ਸੰਤੁਸ਼ਟ, ਵਿਃ-'ਸੰਤੋਖੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਸੱਤੂ, ਪੁਃ—ਜੌਂ ਜਾਂ ਛੋਲੇ ਭੁਨਾ ਕੇ ਪੀਠੇ ਹੋਏ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸ਼ਰਬਤ ਵਿਚ ਘੋਲ ਕੇ ਛੱਕਦੇ ਹਨ ॥

ਸਤੂੰਗੜਾ, ਪੁਃ-ਨਿੱਕਾ ਜੇਹਾ, ਸ਼ਤਾਨ, ਸ਼ਰਾਰਤੀ ਬਾਲ ॥

ਸ਼ਤੂਤ, ਪੁਃ-'ਸ਼ਹਤੂਤ' ਵੇਖੋ ॥

ਸਤੂਤਾ, ਪੁਃ-ਅਣੋਖੀ ਗੱਲ, ਬਨਾਉਟ ॥

ਸਤੂਤੀਆਂ, ਸਃ-(ਬਹੁ ਬਚਨ) ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦੇ ਸਤੂਤ ਜੋ ਬਹੁਤ ਨਿੱਕੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ॥

ਸੰਤੋਖ, ਪੁਃ-ਸਬਰ, ਸ਼ਾਂਤ, ਅਰਾਮ, ਰੱਜ ॥

ਸੰਤੋਖਣ, ਸਃ-ਸੰਤੋਖ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਤੀਵੀਂ ॥

ਸੰਤੋਖਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ-ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਨੂੰ ਲੱਪ ਕੇ ਸਮ੍ਹਾਲ ਛੱਡਣਾ ॥

ਸੰਤੋਖੀ, ਪੁਃ-ਸੰਤੋਖ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਮਰਦ ॥

ਸਤੋ ਗੁਣ, ਪੁਃ-ਚੰਗਿਆਈ ਦਾ ਗੁਣ, ਭਗਤੀ, ਨੇਕੀ ॥

ਸਤੌਣਾ, ਵਿਃ—ਸੌ ਗੁਣਾ ॥

ਸੱਥ, ਸਃ-ਪਿੰਡ ਜਾਂ ਨਗਰ ਦੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਅੱਗੇ ਉਹ ਥਾਂ ਜਿੱਥੇ ਮਨੁੱਖ ਅਤੇ ਪਸ਼ੂ ਸਵੇਰ ਵੇਲੇ ਕੱਠੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਪੰਚੈਤ, ਸਭਾ, ਝਗੜਾ, ਫ਼ਰਿਆਦ, ਮੁਕੱਦਮਾ ॥

ਸੱਥ ਪਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ-ਪੰਚੈਤ ਕੋਲ ਨਿਆਉਂ ਕਰਾਉਣ ਜਾਣਾ। ਘਰ ਦੇ ਝਗੜਿਆਂ ਦੀ ਹੋਰਨਾ ਲੋਕਾਂ ਅੱਗੇ ਜਾ ਫਰਿਆਦ ਕਰਨੀ ॥

ਸੱਥਣੀ, ਸਃ—ਜੁਲਾਹੇ ਦੀ ਤਾਣੀ ਵਿੱਚ ਤੰਦ ਲਾਉਣੀ ॥

ਸੱਥਰ, ਪੁਃ—ਫੂਹੜ ਦੀ ਵਿਛਾਈ, ਵੱਢਿਆ ਹੋਇਆ ਅਨਾਜ ਜੋ ਸੁਕਾਉਣ ਲਈ ਖਲੇਰਿਆ ਜਾਵੇ, ਹਿੰਦੂਆਂ ਦੇ ਕਿਸੇ ਸਰਬੰਧੀ ਦੇ ਮਰਨੇ ਪੁਰ ਉਸ ਦੇ ਘਰ ਘੱਟ ਤੋਂ ਘੱਟ ਤੇਰਾਂ ਦਿਨ ਸੌਣ ਦਾ ਦਸਤੂਰ ॥

ਸੱਥਰ ਦਾ ਚੋਰ, ਪੁਃ—ਆਪਣੇ ਸਾਥੀ ਦੀ ਚੀਜ਼ ਚੁਰਾਉਣ ਵਾਲਾ ॥

ਸੱਥਰ ਘੱਤਣਾ / **ਸੱਥਰ ਪਾਉਣਾ** } ਕ੍ਰਿਃ—ਸੌਣ ਲਈ ਫੂਹੜ ਵਿਛਾਉਣਾ, ਡੇਰਾ ਲਾਉਣਾ ॥

ਸੱਥਰ ਲਾਹੁਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—'ਆਹੁ ਲਾਹੁਣਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਸੱਥਰਾ, ਪੁਃ—ਤੇਸਾ ਜਿਸ ਨਾਲ ਤਰਖਾਣ ਲਕੜ ਛਿੱਲਦੇ ਹਨ ॥

ਸੱਥਰੀ, ਸਃ—ਛੋਟਾ ਸੱਥਰਾ ਜਾਂ ਤੇਸਾ। ਨਵੇਂ ਵੱਢੇ ਹੋਏ ਘਾਹ, ਪੱਠੇ, ਅਨਾਜ ਦਾ ਕਲਾਵਾ ॥

ਸਥਾ, ਸਃ—ਸਬਕ, ਪਾਠ ॥

ਸਥਿਰ, ਵਿਃ—ਪੱਕਾ, ਦ੍ਰਿੜ੍ਹ, ਨਾ ਬਦਲਣ ਵਾਲਾ ॥

ਸਥਿਰਤਾਈ, ਸਃ—ਪੱਕਿਆਈ, ਦ੍ਰਿੜ੍ਹਤਾ ॥

ਸਦ, ਪੁਃ— ਸੌ, ਸੈ ॥

ਸਦ ਬਰਗ, ਪੁਃ-ਗੇਂਦੇ ਦਾ ਫੁੱਲ ॥

ਸਦ ਬਰਗੀ, ਸਃ-ਇੱਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਫੁੱਲ ਜੋ ਅੱਖੀਆਂ ਦੇ ਰੋਗਾਂ ਲਈ ਗੁਣਕਾਰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ॥

ਸੱਦ, ਸਃ-ਹਾਕ, ਹੱਕਲ, ਅਵਾਜ਼, ਦਾਵਾ, ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦਾ ਆਸ਼ਕੀਆਂ ਦਾ ਰਾਗ, ਆਦਿ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਦਾ ਇੱਕ ਸ਼ਬਦ ਜਿਸ ਵਿਚ ਗੁਰੂ ਅਮਰ ਦਾਸ ਜੀ ਦੇ ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਮਾਉਣ ਦਾ ਬਿਆਨ ਹੈ ॥

ਸੱਦ ਆਖਣਾ ਜਾਂ ਕਹਿਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ-ਗਾਉਣਾ ॥

ਸੱਦ ਪੁੱਛ, ਸਃ-ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਬੁਲਾਕੇ ਹਾਲ ਹਵਾਲ ਮਲੂਮ ਕਰਨਾ ॥

ਸੱਦ ਭਰ, ਸਃ-ਐਨੀ ਵਿੱਥ ਜਿੱਥੋਂ ਹਾਕ ਸੁਣੀ ਜਾ ਸੱਕੇ, ਪੈਂਡਾ ਜਾਂ ਅੱਧਾ ਕੋਹ ॥

ਸੱਦ ਮਾਰਨੀ, ਕ੍ਰਿਃ-ਉੱਚੀ ਅਵਾਜ਼ ਨਾਲ ਬੁਲਾਉਣਾ, ਹਾਕ ਮਾਰਨੀ ॥

ਸੱਦ ਲਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ-ਹੇਕ ਲਾਕੇ ਗਾਉਣਾ, ਸੁਰ ਕੱਢਣੀ ॥

ਸੰਦ, ਪੁਃ-ਤਰਖਾਣ ਆਦਿਕ ਕਾਰੀਗਰਾਂ ਦੇ ਹਥਿਆਰ ॥
ਵਿਃ-ਦੁਸ਼ਟ, ਖੁਲ੍ਹਦਿਲਾ, ਢੇਡਾ ॥

ਸਦੱਕੜਾ / ਸਦੱਕੜੇ } ਪੁ–ਦੂਸਰੇ ਦੇ ਭਲੇ ਲਈ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਵਾਰ ਸੁੱਟਣ ਦਾ ਕੰਮ, ਕੁਰਬਾਨੀ ॥

ਸਦੱਕੜੇ ਹੋ ਜਾਣਾ (ਹੋਣਾ), ਕ੍ਰਿ–ਦੂਜੇ ਦੇ ਭਲੇ ਲਈ ਕੁਰਬਾਨ ਹੋਣਾ ਜਾਂ ਬਲਿਹਾਰੀ ਜਾਣਾ ॥

ਸਦਕਾ / ਸਦਕੇ } ਪੁ–ਕੁਰਬਾਨੀ, ਬਲੀ, ਵਾਰਨਾ, ਦਾਨ, ਖ਼ਰੈਤ, ਭਗਤੀ, ਦੂਜੇ ਦੇ ਭਲੇ ਲਈ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਵਾਰ ਸੁੱਟਣਾ ॥

ਸਦਕਾ ਦੇਣਾ, ਕ੍ਰਿ–ਖ਼ਰੈਤ ਕਰਨੀ ॥

ਸਦਕਾ ਲੈਣਾ, ਕ੍ਰਿ–ਖ਼ਰੈਤ ਲੈਣੀ ॥

ਸਦਕੇ ਹੋਣਾ / ਸਦਕੇ ਜਾਣਾ } ਕ੍ਰਿ–ਦੂਜੇ ਤੋਂ ਬਲਿਹਾਰੇ ਜਾਣਾ ਜਾਂ ਕੁਰਬਾਨ ਹੋਣਾ ॥

ਸੱਦਣਾ, ਕ੍ਰਿ–ਬੁਲਾਉਣਾ, ਹਾਕ ਮਾਰਨੀ ॥

ਸੱਦਣਾ ਪੁੱਛਣਾ, ਕ੍ਰਿ–ਬੁਲਾ ਕੇ ਹਾਲ ਹਵਾਲ ਮਲੂਮ ਕਰਨਾ ॥

ਸਦ ਬਧ; ਪੁ–ਖੰਘ ਦੀ ਇਕ ਔਖਧ ॥

ਸਦਰ, ਪੁ–ਵੱਡਾ ਬਜ਼ਾਰ, ਛਾਉਣੀ ਦਾ ਬਜ਼ਾਰ, ਵੱਡੇ ਅਫ਼ਸਰ ਦਾ ਦਫ਼ਤਰ, ਜਾਂ ਉਹ ਜਗ੍ਹਾ ਜਿੱਥੇ ਉਹ ਦਫ਼ਤਰ ਹੋਵੇ ॥

ਸਿੰਦਰ, ਪੁ–ਸੰਦ, ਹਥਿਆਰ ॥

ਸੰਦਲ, ਪੁ–ਚੰਨਣ, ਇੱਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਛੋਟਾ ਰੁਖ ਜਿਸ ਦੀ ਲੱਕੜ ਕਰੜੀ, ਭਾਰੀ ਅਤੇ ਪੱਕੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ॥

ਸੰਦਲੀ, ਵਿ–ਸੰਦਲ ਜਾਂ ਚੰਨਣ ਦਾ ਬਣਿਆ ਹੋਇਆ, ਸੰਦਲ ਦੇ ਰੰਗ ਦਾ ॥

ਸ–ਚੌਂਕੀ, ਪੀੜ੍ਹੀ, ਮੇਜ਼ ਦਾ ਢਾਂਚਾ ॥

ਸਦਾ, ਕ੍ਰਿ, ਵਿ–ਨਿੱਤ, ਹਮੇਸ਼, ਹਰ ਵੇਲੇ ॥

ਸਦਾ ਅਨੰਦ, ਵਿ–ਜੋ ਨਿੱਤ ਅਨੰਦ ਵਿੱਚ ਰਹੇ (ਜੇਹੇ ਮਹਾਤਮਾ ਪੁਰਖ ਹੁੰਦੇ ਹਨ) ॥

ਸਦਾ ਸ਼ਿਵ, ਪੁ–ਮਹਾ ਦੇਵ, ਭੋਲਾ ਨਾਥ ॥

ਸਦਾ ਸੀਤਾ, ਵਿ–ਔਗੁਣਾਂ ਤੋਂ ਰਹਿਤ, ਨਿਹ ਕਲੰਕ, ਬੇ ਐਬ ॥

ਸਦਾ ਸੁਹਾਗ, ਪੁ–ਮੁਸਲਮਾਨ ਫ਼ਕੀਰ ਜੋ ਜ਼ਨਾਨੇ ਭੇਸ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਖੌਂਦ ਦਾ ਸਦਾ ਸਿਰ ਉੱਤੇ ਰਹਿਣਾ ॥

ਸਦਾ ਸੁਹਾਗਣ, ਸ–ਅਜੇਹੀ ਇਸਤ੍ਰੀ ਜੋ ਕਦੇ ਵਿਧਵਾ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ। ਇੱਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਪੰਛੀ, ਇੱਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਫੁੱਲ ॥

ਸਦਾ ਸੁਖੀ, ਵਿ–ਹਮੇਸ਼ਾ ਜਿਸ ਨੂੰ ਖ਼ੁਸ਼ੀ ਹੈ। ਭਾਗਵਾਨ ॥

ਸਦਾ ਕਾਲ, ਕ੍ਰਿ, ਵਿ–ਹਮੇਸ਼, ਨਿੱਤ, ਆਦ ਤੋਂ ॥

ਸਦਾ ਗੁਲਾਬ, ਪੁ–ਇੱਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਗੁਲਾਬ ਦਾ ਫੁੱਲ ॥

ਸਦਾ ਬਹਾਰ, ਵਿ–ਨਿੱਤ ਹਰਾ ਰਹਿਣ ਵਾਲਾ (ਰੁੱਖ) ॥

ਸਦਾ ਬਰਤ, ਪੁ–ਗਰੀਬਾਂ ਨੂੰ ਜਾਂ ਮੁਸਾਫ਼ਰਾਂ ਨੂੰ ਰੋਜ਼ ਅੰਨ ਛਕਾਉਣਾ ਜਾਂ ਖ਼ਰੈਤ ਕਰਨੀ (ਸਦਾ ਬਰਤ ਲਾਉਣਾ), ਲੰਗਰ ॥

ਸਦਾ ਬਰਤੀ, ਪੁ–ਸਦਾ ਬਰਤ ਲਾਉਣ ਵਾਲਾ, ਗਰੀਬਾਂ ਨੂੰ ਰੋਜ਼ ਦਾਨ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ॥

ਸਦਾ ਵਰਤ, ਪੁ–'ਸਦਾ ਬਰਤ' ਵੇਖੋ ॥

ਸਦਾ ਵਰਤੀ, ਪੁ–'ਸਦਾ ਬਰਤੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਸਦਾ, ਸ–ਅਵਾਜ਼, ਉਹ ਅਵਾਜ਼ ਜੋ ਫ਼ਕੀਰ ਮੰਗਣ ਵੇਲੇ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ॥

ਸੱਦਾ, ਪੁ:-ਬੁਲਾਵਾ, ਨੇਉਤਾ, ਬੱਕਰੇ ਜਾਂ ਭੇਡੂ ਦਾ ਸਿੰਗ, ਇੱਕ ਥੈਲਾ ਜੋ ਵਾਹਿਆਂ ਦੇ ਦਿਨਾਂ ਵਿੱਚ ਖੜਾ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ॥

ਸੱਦਾ ਘੱਲਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਬੁਲਾ ਭੇਜਣਾ, ਮੰਗੁਆਉਣਾ ॥

ਸੱਦਾ ਪਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਨੇਉਤਾ ਦੇਣਾ, ਘਰ ਸੱਦ ਕੇ ਖਾਤਰ ਕਰਨੀ ॥

ਸੱਦਾ ਬਜਾਉਣਾ } **ਸੱਦਾ ਵਜਾਉਣਾ** } ਕ੍ਰਿ:-ਮੂੰਹ ਨਾਲ ਤੂੰਤੀ ਵਜਾਉਣਾ ॥

ਸੰਦਾ, ਪੁ:—ਅਸਬਾਬ, ਹਥਿਆਰ ॥
ਕ੍ਰਿ: -ਹੁੰਦਾ । ਅਵ:—ਦਾ ॥

ਸਦਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਬੁਲਵਾਉਣਾ, ਕਹਾਉਣਾ, ਅਖਆਉਣਾ ॥

ਸੰਦਾਰੀ, ਸ:-ਪੀੱਹੋ ॥

ਸਦਿਆਣਾ, ਪੁ:-ਵਿਆਹ ਕਾਜ ਆਦਿਕਾਂ ਵਿੱਚ ਜੋ ਵਾਜਾ ਗਾਜਾ ਅਤੇ ਰਾਗ ਰੰਗ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ॥ ਢੋਲ ਢਮੱਕਾ ॥

ਸਦਿਆਣਾ ਬਜਾਉਣਾ } **ਸਦਿਆਣਾ ਵਜਾਉਣਾ** } ਕ੍ਰਿ:-ਖੁਸ਼ੀ ਕਰਨੀ, ਮੰਗਲ ਗਾਉਣਾ ॥

ਸਦਿਆਣੀ, ਸ:—ਸਈਯਦ ਜਾਤ ਦੀ ਤੀਵੀਂ ॥

ਸਦੀ, ਸ:-ਸੌ ਵਰ੍ਹਾ ॥

ਸਦੀਪ, ਪੁ:-ਅਨੰਤ ਕਾਲ ॥

ਸਦੀਪ ਕਾਲ, ਕ੍ਰਿ:, ਵਿ:-ਨਿੱਤ, ਹਮੇਸ਼, ਆਦ ਤੋਂ, ਸਦਾ ॥

ਸਦੀਪਕ, ਵਿ:-ਸਨਾਤਨ, ਆਦਿ, ਨਿੱਤ ॥
ਕ੍ਰਿ:, ਵਿ:-ਸਦੀਪ ਕਾਲ, ਹਮੇਸ਼, ਆਦ ਤੋਂ, ਸਦਾ ਹੀ ॥

ਸਦੂਕ, ਪੁ:-ਲਕੜੀ ਲੋਹੇ ਆਦਿਕ ਦੀ ਬਣੀ ਹੋਈ ਚਨੁਕਰੀ ਚੀਜ਼ ਜੋ ਵਿੱਚੋਂ ਖਾਲੀ ਹੋਵੇ ਅਤੇ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਹੋਰ ਚੀਜਾਂ ਰੱਖੀਆਂ ਜਾਣ, ਬਕਸ, ਪੇਟੀ ॥
(ਸੰਦੂਕ ਅਤੇ ਡੱਬੇ ਵਿੱਚ ਇਹ ਫ਼ਰਕ ਹੈ ਕਿ ਸੰਦੂਕ ਅਕਸਰ ਵੱਡਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਚਨੁਕਰਾ ਅਰ ਉਸ ਨੂੰ ਕੁੰਡੀ ਸੰਗਲੀ ਲੱਗੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਪਰ ਡੱਬਾ ਅਕਸਰ ਛੋਟਾ ਅਤੇ ਗੋਲ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਅਰ ਉਸ ਦਾ ਢੱਕਣ ਵੱਖਰਾ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ॥)

ਸੰਦੂਕਚੀ } **ਸਦੂਕੜੀ** } ਸ:-ਨਿੱਕਾ ਜੇਹਾ ਸੰਦੂਕ ॥

ਸੰਦੂਕੀ, ਵਿ:-ਸੰਦੂਕ ਦੀ ਸ਼ਕਲ ਦਾ, ਇੱਕ ਦੂਏ ਨਾਲ ਜੁੜੇ ਹੋਏ ਵੱਟਾਂ ਦਾ ਬਣਿਆ ਹੋਇਆ (ਜਿਸ ਨੂੰ ਚੂਲ ਲੱਗੀ ਹੋਈ ਹੋਵੇ)

ਸੰਦੇਸ } **ਸੰਦੇਸਾ** } ਪੁ:-ਸਨੇਹਾ, ਸਮਾਚਾਰ, ਕਿਸੇ ਦੇ ਰਾਹੀਂ ਜੋ ਗੱਲ ਜਾਂ ਚੀਜ਼ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਕਹਾਈ ਜਾਂ ਭੇਜੀ ਜਾਵੇ ॥

ਸੰਦੇਸੀ, ਪੁ:-ਸਨੇਹਾ ਦੇਣ ਵਾਲਾ ॥

ਸੰਦੇਹ, ਪੁ:-ਸ਼ੱਕ, ਸੰਸਾ, ਵਿਸਵਾਸ, ਭਰਮ, ਚਿੰਤਾ, ਭੁਲ ਚੁੱਕ ॥ ਪਿਆਰ, ਮੋਹ ॥

ਨਿੱਸੰਦੇਹ, ਕ੍ਰਿ:, ਵਿ:-ਨਿਸਗ, ਅਵੱਸ਼ ॥

ਸੰਦੇਹੀ, ਵਿ:-ਸੰਦੇਹ ਵਾਲਾ, ਸ਼ੱਕੀ, ਭਰਮੀ, ਵਿਸਵਾਸੀ ॥

ਸੰਧ, ਸ:-ਵਿਰਲ, ਦਰਜ, ਛੇਕ ॥

ਸਧਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਹੋ ਜਾਣਾ, ਬਣ ਚੁੱਕਣਾ, (ਕੰਮ) ਪੂਰਾ ਹੋ ਜਾਣਾ, ਠੀਕ ਹੋਣਾ, ਸੌਰਨਾ ॥

ਸਪੱੜ, ਵਿ:-ਸਤੱੜ, ਸੋਗਾ, ਉੱਤੇ ਸੱਤਰ ॥

ਸੱਧਰ, ਸ:-ਚਾਉ, ਉਮੰਗ, ਸ਼ੌਕ, ਲਾਲਸਾ ॥

ਸੱਧਰ ਲਾਹੁਣੀ, ਕ੍ਰਿ:-ਚਾਉ ਪੂਰਾ ਕਰਨਾ ॥

ਸਧਵਾਈ, ਸ:-ਗੱਡੇ ਨੂੰ ਸਿੱਧਾ ਰੱਖਣ ਲਈ ਜੋ ਉਸ ਦੇ ਪਿਛਲੇ ਪਾਸੇ ਦੇ ਹੇਠ ਲਕੜੀ ਲਟਕਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਜੋ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਟਿਕਕੇ ਗੱਡੇ ਨੂੰ ਸਹਾਰਾ ਦੇਂਦੀ ਹੈ ॥

ਸਧਾਰਣ / ਸਧਾਰਨ, ਵਿ:-ਸਿੱਧ ਪੱਧਰਾ, ਐਵੇਂ ਕਿਵੇਂ, ਆਮ, ਤੁੱਛ, ਛੋਟਾ, ਬੇ ਪਰਵਾਹ, ਇਕੱਲਾ, ਸੌਖਾ ॥

ਕ੍ਰਿ:, ਵਿ:-ਭੋਲੇ ਭਾਉ ਸਹਿਜ ਸੁਭਾ, ਬੇ ਪਰਵਾਹੀ ਨਾਲ, ਸੋਚ ਵਿਚਾਰ ਬਾਝੋਂ, ਅਕਸਰ ॥

ਸਧਾਰਣ ਰੀਤ, ਸ:-ਆਮ ਦਸਤੂਰ ॥

ਸੰਧਿਆ (ਧਾ), ਸ:-ਸੰਝ, ਤ੍ਰਿਕਾਲਾਂ, ਸ਼ਾਮਾਂ ਵੇਲਾ ਦ ਪਿਛ ਮਿਲਣ ਦਾ ਵੇਲਾ। ਸਵੇਰੇ, ਦੁਪਹਿਰੇ ਅਤੇ ਤ੍ਰਿਕਾਲਾਂ ਵੇਲੇ ਦੀ ਹਿੰਦੂਆਂ ਦੀ ਪੂਜਾ (ਇਸ ਨੂੰ ਤ੍ਰਿਕਾਲ ਸੰਧਿਆ ਆਖਦੇ ਹਨ) ॥

ਸੰਧਿਆ ਕਾਲ / ਸੰਧਿਆ ਵੇਲਾ, ਪੁ:-ਤ੍ਰਿਕਾਲਾਂ, ਸੂਰਜ ਅਸਤ ਹੋਣ ਦਾ ਵੇਲਾ ॥

ਸੰਧੀ, ਪੁ:-ਅਰਪਣ ਕੀਤਾ ਹੋਇਆ ਬਾਲ ਜਿਸ ਨੂੰ ਉਸ ਦੇ ਠਰ੍ਹਾਏ ਹੋਏ ਮੁਲ ਦਾ ਦਸਵਾਂ ਹਿੱਸਾ ਦੇਕੇ ਵੇਲੇ ਸਿਰ ਛੁਡਾ ਲੈਂਦੇ ਹਨ। ਦਸਵੰਧੀ ॥

ਵਿ:—ਦਾਕਰ (ਕੁੱਤੇ ਸੰਧੀ ਪੁੜਲੀ ਕਦੀ ਨਾ ਸਿੱਧੀ ਹੋ।)

ਸੰਧੂ, ਪੁ:—ਜੱਟਾਂ ਦੀ ਇੱਕ ਜ਼ਾਤ ॥

ਸੰਧੂਰ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦਾ ਲਾਲ ਧੂੜਾ ਜਿਸ ਨੂੰ ਹਿੰਦੂ ਮੱਥੇ ਪੁਰ ਲਾਉਂਦੇ ਹਨ ਜਾਂ ਜਿਸ ਦੇ ਟਿੱਕੇ ਕੱਢਦੇ ਹਨ ॥

ਸੰਧੂਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਸੰਧੂਰ ਲਗ੍ਹਾਣਾ, ਸੰਧੂਰ ਨਾਲ ਹਾਥੀ ਦਾ ਮੱਥਾ ਚਿੱਤਰਨਾ ॥
ਹੱਥੀ ਦਾ ਮਸਤੀ ਵਿਚ ਆਉਣਾ ॥

ਸੰਧੂਰੀ, ਵਿ:-ਸੰਧੂਰ ਦੇ ਰੰਗ ਦਾ ॥

ਪੁ:-ਲਾਲੀ ਦੀ ਭਾਹਿ ਮਾਰਨ ਵਾਲਾ ਇਕ ਤਰਾਂ ਦਾ ਅੰਬ ॥

ਸੰਧੂਰੀ ਟੋਡੀ, ਸ:-ਸਵੇਰ ਵੇਲੇ ਗਾਉਣ ਵਾਲੀ ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦੀ ਰਾਗਣੀ ॥

ਸੰਧੂਰੀਆ ਹਾਥੀ, ਪੁ:—ਕਾਮ ਨਾਲ ਮਸਤ ਹੋਇਆ ਹੋਇਆ ਹਾਥੀ, ਕਾਮ ਨਾਲ ਅੰਤਰ ਹੋਈ ਹੋਈ ਤ੍ਰੀਮਤ ॥

ਸਨ, ਕ੍ਰਿ:-'ਹੋਣਾ' ਦਾ ਭੂਤ ਕਾਲ, ਅਨਯ ਪੁਰਖ ਬਹੁ ਬਚਨ, ਸੇ, ਆਹੇ, ਸਾਨ ॥

ਪੁ:—ਅੰਗ੍ਰੇਜ਼ੀ ਸੰਮਤ ਜਾਂ ਸਾਲ ॥

ਸੰਨ, ਸ:—ਸੰਮਤ, ਸਾਲ, ਸਿੱਕੇ ਦੇ ਉਪਰਲਾ ਠੱਪਾ ਜਿਸ ਤੋਂ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਯਾ ਰਾਜੇ ਦੇ ਗੱਦੀ ਉੱਤੇ ਬੈਠਣ ਦਾ ਸਾਲ ਮਲੂਮ ਹੋ ਜਾਵੇ (ਸੰਨ ਜਲੂਸ), ਨਿਸ਼ਾਨ, ਸਰਦੀ ਜਾਂ ਕਮਜ਼ੋਰੀ ਨਾਲ ਜੋ ਮੂਰਛਾ ਆ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ॥

ਸਨ ਪਾਉਣਾ / ਸੰਨ ਪਾ ਦੇਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਠੱਪਾ ਲਾਉਣਾ, ਗਰਮ ਲੋਹੇ ਨਾਲ ਦਾਗਣਾ, ਬਦਨਾਮ ਕਰਨਾ (ਅੰਗ ਹੀਣ ਕਰਕੇ ਜਾਂ ਇਸੇ ਤਰਾਂ ਹੋਰ ਢੰਗ ਨਾਲ) ॥

ਸਨਸਾ, ਪੁ:-'ਸੰਸਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਸਨਸਿੱਕਾ, ਪੁ:-ਸਿੱਕੇ ਦੇ ਉਪਰਲਾ ਠੱਪਾ ਰਾਜ ਦਾ ਅਧਕਾਰ, ਰਾਜੇ ਦਾ ਪਰਤਾਪ ॥

ਸੰਨ੍ਹ, ਸ:-ਚੋਰ ਦੀ ਕੀਤੀ ਹੋਈ ਕੰਧ ਵਿੱਚ ਮੋਰੀ (ਚੋਰੀ ਕਰਨ ਲਈ) ॥

ਪੁ:-ਵਿੱਥ, ਦੂਰੀ, ਛੀਂਡਾ ॥
(ਸੰਨ੍ਹ ਲਾਉਣਾ, ਸੰਨ੍ਹ ਲੱਗਣੀ, ਸੰਨ੍ਹ ਮਾਰਨੀ) ॥

ਸਨਹ, ਪੁ:–ਤੀਰ ਦਾ ਅਗਲਾ ਹਿੱਸਾ ॥

ਸਨਸਿੱਕਾ ਬਹਾਲਣਾ
ਸਨਸਿੱਕਾ ਬੈਠਾਉਣਾ } ਕ੍ਰਿ:–ਮੁਲਖ ਵਿੱਚ ਰਾਜ ਕਰਨ ਲਈ ਆਪਣਾ ਅਖਤਿਆਰ ਜਮਾ-ਉਣਾ ॥

ਸੰਨ੍ਹੀ, ਸ:–ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦਾ ਚਿਮਟਾ ਜੋ ਸੁਨਿਆਰੇ ਲੁਹਾਰ ਆਦਿਕ ਵਰਤਦੇ ਹਨ। ਸਨਿਆਸੀ, ਜੰਬੂਰ ॥

ਸਨਙਾਸ, ਸ:–'ਸੰਙਾਸ' ਵੇਖੋ ॥

ਸਨਡਾਸੀ, ਸ:–'ਸੰਡਾਸੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਸਨਢ, ਸ:–'ਸੰਢ' ਵੇਖੋ ॥

ਸਨਢਾ, ਪੁ:–'ਸੰਢਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਸਨਢੀ, ਸ:–'ਸੰਢੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਸਨਤ, ਪੁ:–'ਸੰਤ' ਵੇਖੋ– ਸਨਦ ॥

ਸਨਤਣੀ, ਸ:–'ਸੰਤਣੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਸਨਤਾਪ, ਪੁ:–ਸੰਤਾਪ' ਵੇਖੋ ॥

ਸਨਤਾਪੀ, ਵਿ:–'ਸੰਤਾਪੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਸਨਤੋਖ, ਪੁ:–'ਸੰਤੋਖ' ਵੇਖੋ ॥

ਸਨਤੋਖੀ, ਵਿ:–'ਸੰਤੋਖੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਸਨੱਥਾ, ਪੁ:–ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦੀ ਝਾੜੀ ਜੋ ਸੁਹੱਪਣ ਲਈ ਸੜਕ ਦੀ ਦੋਹੀਂ ਪਾਸੀਂ, ਗੱਡਦੇ ਹਨ ॥

ਸਨਦ, ਸ:–ਸਹੀ, ਦਸਤਖਤ, ਦਸਤਾਵੇਜ, ਹੁਕਮ ਨਾਮਾ ॥ ਅਫ਼ਸਰ ਦੇ ਹੱਥਾਂ ਦਾ ਲਿਖਿਆ ਹੋਇਆ ਕਾਗਤ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਦੀ ਵਡਿ-ਆਈ ਕੀਤੀ ਹੋਈ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਜਾਂ ਉਹ ਦੇ ਗੁਣ ਦੱਸੇ ਹੋਏ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਪਰਵਾਨਾ ॥

ਸਨਦਲ, ਪੁ:–'ਸੰਦਲ' ਵੇਖੋ ॥

ਸਨਦਲੀ, ਵਿ: / ਸ: } 'ਸੰਦਲੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਸਨਦੀ, ਵਿ:–ਸਨਦ ਕਰਕੇ ਰਿਹਾ ਹੋਇਆ, ਅਸਲੀ, ਪਰਮਾਣ, ਪਰਵਾਨ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਸਭ ਕੋਈ ਮੰਨੇ ॥

ਸਨਦੂਕ, ਪੁ:–'ਸੰਦੂਕ' ਵੇਖੋ ॥

ਸਨਦੂਕੜੀ (ਚੀ), ਸ:–'ਸੰਦੂਕੜੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਸਨਦੂਕੀ, ਵਿ:–'ਸੰਦੂਕੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਸਨਦੇਸ (ਸਾ)–'ਸੰਦੇਸ' ਵੇਖੋ ॥

ਸਨਦੇਸੀ, ਪੁ:–'ਸੰਦੇਸੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਸਨਦੇਹ, ਪੁ:–'ਸੰਦੇਹ' ਵੇਖੋ ॥

ਸਨਦੇਹੀ, ਵਿ:–'ਸੰਦੇਹੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਸਨਧਿਆ, ਸ:–'ਸੰਧਿਆ' ਵੇਖੋ ॥

ਸਨਧੂਰ, ਪੁ:–'ਸੰਧੂਰ' ਵੇਖੋ ॥

ਸਨਬੰਧ, ਪੁ:–'ਸੰਬੰਧ' ਵੇਖੋ ॥

ਸਨਮਾਲੀ, ਪੁ:–'ਸੋਆ ਗੰਦਲ' ('ਸੋਆ' ਦੇ ਹੇਠ) ਵੇਖੋ ॥

ਸਨਾ, ਪੁ: / ਸ: } ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦੀ ਬੂਟੀ ॥

ਸੰਨਾ, ਸ:–ਇੱਕ ਬੂਟੀ ਜੋ ਤਾਕਤ ਦੀ ਦੁਆ ਹੈ ॥

ਸਨਾਇ, ਪੁ: / ਸ: } 'ਸਨਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਸਨਾਸ, ਸ:–ਪਛਾਣ, ਵਾਕਫੀ, ਇਲਮ ॥ ਪੁ:–ਸਨਿਆਸ ॥

ਸਨਾਸੀ, ਪੁ:–'ਸਨਿਆਸੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਸਨਾਹ, ਪੁ:–ਸਨੇਹਾ, ਸੰਦੇਸਾ, ਖਬਰ, ਸਾਰ ॥

ਸਨਾਕੇ, ਪੁ:–'ਸੰਙਾਲ੍ਹ' ਵੇਖੋ ॥

ਸਨਾਖ਼ਤ, ਸ:–ਪਛਾਣ, ਸਨਾਸ, ਸਮਝ ॥

ਸਨਾਤਨ, ਵਿ:–ਆਦ ਤੋਂ, ਪੁਰਾਤਮੀ, ਕਦੀਮੀ ਜਿਸ ਦਾ ਆਦ ਅੰਤ ਨਹੀਂ ॥

ਸਨਾਤਨ ਧਰਮ, ਪੁ:–ਪੁਰਾਣਾ ਧਰਮ ਜੋ ਸਦਾ ਤੋਂ ਚਲਿਆ ਆਇਆ ਹੈ, ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਹਿੰਦੂਆਂ ਦਾ ਮਤ ॥

ਸਨਾਤਨ ਧਰਮੀ, ਵਿ:–ਸਨਾਤਨ ਧਰਮ ਨੂੰ ਮੰਨਣ ਵਾਲਾ ॥

ਸਨਾਤਨੀ, ਸਨਾਤਨੀਆ, ਵਿ:–'ਸਨਾਤਨ ਧਰਮੀ' ਵੇਖੋ (ਨਿੰਦਾ ਵਾਚਕ ਪਦ) ॥

ਸਨਾਨ, ਪੁ:–ਅਸ਼ਨਾਨ, ਨ੍ਹਾਉਣਾ, ਇੱਕ ਬਿਰਛ ॥

ਸਨਾ ਮੱਕੀ, ਸ:–ਜੁਲਾਬ ਦੀ ਇੱਕ ਦੁਆ ॥

ਸਨਿਆਸ, ਸੰਨਿਆਸ, ਪੁ:–ਸੰਸਾਰ ਦਾ ਤਿਆਗ, ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦੀ ਫਕੀਰੀ ॥

ਸਨਿਆਸੀ, ਸੰਨਿਆਸੀ, ਪੁ:–ਸੰਸਾਰ ਦੇ ਲਾਂਭੇ ਛੱਡ ਕੇ ਜੋ ਫਕੀਰ ਹੋ ਗਿਆ ਹੋ । ਬਾਹਲੇ ਸਨਿਆਸੀ ਸ਼ਿਵ ਜੀ ਦੇ ਉਪਾਸ਼ਕ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ॥
ਸ:–ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦੀ ਸੰਨ੍ਹੀ ॥

ਸਨਿੱਛਰ, ਪੁ:–ਛਨਿੱਛਰ, ਸੱਤਵਾਂ ਵਾਰ, ਅਤਵਾਰ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾ ਦਿਨ, ਇੱਕ ਗ੍ਰਹਿ । ਚੰਦਰਾ ਆਦਮੀ ॥

ਸਨਿੱਛਰ ਆਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:–ਸਾੜ੍ਹ ਸਤੀ ਆਉਣੀ, ਗ੍ਰਹਿ ਆਉਣਾ, ਮੰਦੇ ਦਿਨ ਆਉਣੇ, ਬਿਪਤਾ ਪੈਣ ਲੱਗਣੀ ॥

ਸੰਨ੍ਹੀ, ਸ:–ਸੰਖਾਂ ਪੁਹ ਕੇ ਕੱਢਣ ਵਾਲਾ ਲੋਹੇ ਦਾ ਹਥਿਆਰ ॥

ਸਨੂਣਾ, ਵਿ:–ਸਲੂਣਾ, ਲੂਣ ਵਾਲਾ, ਨਿਮਕੀ ॥

ਸਨੇ, ਅਵ:–ਨਾਲ, ਸਮੇਤ ॥

ਸਨੇ ਸਨੇ, ਕ੍ਰਿ, ਵਿ:–ਹੌਲੀ ਹੌਲੀ ॥

ਸਨੇਹ, ਪੁ:–ਪਿਆਰ, ਪ੍ਰੀਤ, ਪ੍ਰੇਮ, ਦੋਸਤੀ ॥

ਸਨੇਹਾ, ਸਨੇਹਾਂ, ਪੁ:–'ਸੰਦੇਸ' ਵੇਖੋ ॥

ਸਨੇਹੀਂ, ਕ੍ਰਿ, ਵਿ:–ਸਨੇਹਾ ਘੱਲ ਕੇ ਦੂਜੇ ਦੀ ਰਾਹੀਂ । (ਘਰ ਹੱਥੀਂ ਵਣਜ ਸਨੇਹੀਂ ਖੇਤੀ, ਕਦੇ ਨਾ ਹੁੰਦੇ ਬੱਤੀਆਂ ਦੇ ਤੇਤੀ) ॥

ਸੱਪ, ਪੁ:–ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦਾ ਰੱਸੀ ਵਰਗਾ ਲੰਮਾ ਜਨੌਰ ਜੋ ਧਰਤੀ ਉੱਪਰ ਘਸਰ ਘਸਰ ਕੇ ਚੱਲਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਜਿਸ ਦੇ ਡੰਗ ਵਿੱਚ ਐਨੀ ਵਿਸ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਜਿਸ ਨੂੰ ਲੜੇ ਉਹ ਮਰ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ॥
ਸਰਪ, ਕੀੜਾ, ਗੁੱਗਾ, ਬਾਬਾ ॥

ਸੱਪ ਦਾ ਬੱਚਾ ਸਪੋਲਾ, ਭੈੜਿਆਂ ਮਾਪਿਆਂ ਦੀ ਭੈੜੀ ਉਲਾਦ ॥

ਸੱਪ ਸੀਹਣ, ਸੱਪ ਸੀਹਣੀ, ਸ:–ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦੀ ਕੋੜ੍ਹ ਕਿਰਲੀ, ਬੁਰਾ ਚਿਤਮਣ ਵਾਲੀ ਤ੍ਰੀਮਤ ॥

ਸਪੰਜ, ਪੁ:–ਸਮੁੰਦਰ ਵਿੱਚੋਂ ਨਿਕਲੀ ਹੋਈ ਇੱਕ ਛੇਕਾਂਵਾਲੀ ਚੀਜ਼ ਜਿਸ ਵਿਚ ਪਾਣੀ ਜੀਉਰ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ॥

ਸੱਪਣੀ, ਸ:–ਸੱਪ ਦੀ ਮਦੀਨ ॥

ਸਪਤ, ਵਿ:–ਸੱਤ ॥

ਸਪਤ ਭੁਜ, ਪੁ:–ਸੱਤਾਂ ਭੁਜਾਂ ਵਾਲੀ ਸ਼ਕਲ ॥

ਸਪਤਮੀ, ਸ:–ਸੱਤਵੀਂ ਥਿੱਤ ॥

ਸਪੱਤਾ, ਵਿ:–ਕਲਾਮਾਲਸ, ਇੱਜ਼ਤ ਵਾਲਾ ॥

ਸਪਰਸ, ਸ:–ਛੋਹ, ਛੂਹਣ ॥

ਸਪਰਸ ਬਿੰਦ, ਪੁ:
ਸਪਰਸ ਬਿਰਤ, ਪੁ: } ਛੋਹਣ ਵਾਲੀ ਲਕੀਰ॥
ਸਪਰਸ ਰੇਖਾ, ਸ:

ਸਪਰਦਾ, ਪੁ:—ਕੰਜਰੀਆਂ ਦੇ ਨਾਲ ਦਾ ਰਾਗੀ॥

ਸਪਰਦਾ ਪੁਣਾ, ਪੁ:—ਸਪਰਦੇ ਦਾ ਕੰਮ॥

ਸਪਰਦਾਈ, ਪੁ:-ਕੰਜਰੀਆਂ ਦੇ ਨਾਲ ਦੇ ਸਾਰੇ ਰਾਗੀ॥

ਸੰਪ੍ਰਦਾਯ, ਪੁ:—ਮਤ, ਪੰਥ, ਧਰਮ, ਗੋਸ਼ਟ॥

ਸਪੜ ਸਪੜ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਲੰਮਾ ਸਾਹ ਅੰਦਰ ਖਿੱਚ ਕੇ ਗੱਟ ਗੱਟ ਆਦਿਕ ਦੀ ਅਵਾਜ਼ ਨਾਲ ਕੁਝ ਖਾਣਾ ਪੀਣਾ॥

ਸਪਾਇਆ, ਪੁ:
ਸਪਾਈ, ਸ: } ਚੌਂਕੀ, ਆਸਰਾ ਦੇਣ ਵਾਲੀ ਲਕੜੀ, ਪਾਣੀ ਰੱਖਣ ਵਾਲੀ ਘੜਵੰਜੀ। ਜਿਸ ਲਕੜੀ ਉੱਤੇ ਗੱਡਾ ਉਸ ਵੇਲੇ ਟਿਕਿਆ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਬਲਦ ਨਾ ਜੁਪੇ ਹੋਏ ਹੋਣ। ਉਹ ਲਕੜੀ ਦਾ ਢਾਂਚਾ ਜਿਸ ਉੱਤੇ ਪਟਾਕਿਆਂ ਦੀ ਲਮੀ ਤੋਪ ਰੱਖਕੇ ਚਲਾਈ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਤਪਾਈ॥

ਸਪਾ ਸਪ, ਕ੍ਰਿ:, ਵਿ:—ਛੇਤੀ ਛੇਤੀ,ਝਬ ਝਬ, ਫੁਰਤੀ ਨਾਲ। ਅਟਕਣ ਬਾਝੋਂ, ਰਵਾਂ॥
ਪੁ:, ਸ:—ਛੇਤੀ, ਫੁਰਤੀ॥

ਸਪਾਹ, ਸ:—ਸਪਾਹੀ, ਫੌਜ, ਸੈਨਾ॥

ਸਪਾਹ ਸਲਾਰ, ਪੁ:—ਫੌਜ ਦਾ ਵੱਡਾ ਅਫਸਰ, ਕਪਤਾਨ, ਕਮਾਨੀਅਰ। ਸੈਨਾ ਪਤੀ॥

ਸਪਾਹ ਖਾਨਾ, ਪੁ:—ਸਪਾਹੀਆਂ ਦਾ ਡੇਰਾ॥

ਸਪਾਹ ਗਰੀ ਸ:
ਸਪਾਹ ਪੁਣਾ ਪੁ: } ਸਪਾਹੀ ਦਾ ਕੰਮ। ਫੌਜੀ ਨੌਕਰੀ॥

ਸਪਾਹੀ, ਪੁ:—ਫੌਜ ਵਿਚ ਨੌਕਰ, ਲੜਾਈ ਕਰਨ ਵਾਲਾ, ਜੋਧਾ, ਸੰਤਰੀ, ਚਪੜਾਸੀ॥

ਸਪਾਰਸ, ਸ:—'ਸਫਾਰਸ਼' ਵੇਖੋ॥

ਸਪਾਰਸਣ, ਸ:—'ਸਫ਼ਾਰਸ਼ਣ' ਵੇਖੋ॥

ਸਪਾਰਸੀ, ਪੁ:—'ਸਫ਼ਾਰਸ਼ੀ' ਵੇਖੋ॥

ਸਪਾਰਾ, ਪੁ:—ਕੁਰਾਨ ਸ਼ਰੀਫ ਦੇ ਤੀਹਾਂ ਹਿੱਸਿਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕੋਈ॥

ਸਪਾਟਾ, ਪੁ:—ਕਾਹਲੀ, ਇੱਧਰ ਉੱਧਰ ਦੀ ਦੌੜ, ਭੱਜ, ਸੈਲ, ਫੇਰੀ॥

ਸਪਾਧਾ, ਪੁ:—ਸੱਪ ਫੜਨ ਵਾਲਾ ਜਾਂ ਰੱਖਣ ਵਾਲਾ॥

ਸਪਾਰੀ, ਸ:—ਇਕ ਤਰਾਂ ਦਾ ਨਿੱਕਾ ਜੇਹਾ ਫਲ ਜਿਸ ਦਾ ਛਿੱਲੜ ਲੱਕੜੀ ਵਰਗਾ ਕਰੜਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਅਤ ਫਲ ਦੇ ਪੱਕਣ ਤੇ ਭੀ ਨਹੀਂ ਲਹਿੰਦਾ॥

ਇੰਦਰੀ ਦਾ ਅਗਲਾ ਹਿੱਸਾ, ਸਪਾਰੂ॥

ਸਪਾਰੂ, ਪੁ:—ਇੰਦਰੀ ਦਾ ਅਗਲਾ ਹਿੱਸਾ॥

ਸਪਿਆਧਾ, ਪੁ:-'ਸਪਾਧਾ' ਵੇਖੋ॥

ਸਪਿਆਧਣ, ਸ:-ਸਪਾਧੇ ਦੀ ਤੀਵੀਂ॥

ਸਪਿਆਰੀ, ਸ:-'ਸਪਾਰੀ' ਵੇਖੋ॥

ਸਪਿਆਰੂ, ਪੁ:-'ਸਪਾਰੂ' ਵੇਖੋ॥

ਸਪਿਰਿਟ, ਸ:-ਭਾਉ, ਦਲੀਲ, ਨੀਅਤ, ਸ਼ਰਾਬ ਦਾ ਸਤ॥

ਸਪੀਚ, ਸ:—ਬੋਲ ਕੇ ਬਿਆਨ ਕਰਨਾ,ਲੈਕਚਰ, ਵਖਯਾਨ॥

ਸਪੂਤ
ਸਪੁੱਤ
ਸਪੁੱਤ੍ਰ } ਪੁ:—ਚੰਗਾ ਆਗਿਆਕਾਰੀ ਪੁਤ੍ਰ, ਅੱਛਾ ਬੇਟਾ, ਪਿਆਰਾ ਪੁਤ੍ਰ॥

ਸਪੁਤ੍ਰਤਾਈ, ਸ਼ਃ-'ਸਪੁਤਾਈ' ਵੇਖੋ ॥

ਸਪੁਰਦ, ਸਪੁਰਦਗੀ, ਸਪੁਰਦੋ, ਸ਼ਃ—ਸੌਂਪਣਾ, ਹਵਾਲੇ ਕਰਨਾ, ਪਾਸ ਰੱਖਣਾ, ਸੌਂਪੀ, ਅਮਾਨਤ, ਰਾਖੀ। (ਸਪੁਰਦ ਕਰਨਾ, ਸਪੁਰਦਗੀ ਦੇਣਾ)॥

ਸਪੂਤ, ਪੁਃ-'ਸਪੁਤ' ਵੇਖੋ ॥

ਸਪੂਤਾਈ, ਸ਼ਃ—ਸਪੁੱਤ੍ਰ ਹੋਣ ਦਾ ਗੁਣ ॥

ਸਪੂਰਣ, ਸੰਪੂਰਣ, ਵਿਃ—ਪੂਰਾ, ਭਰਿਆ ਹੋਇਆ, ਸਾਰਾ॥

ਸਪੇਦ, ਵਿਃ-ਸਫ਼ੇਦ, ਚਿੱਟਾ, ਧੌਲਾ, ਬੱਗਾ ॥

ਸਪੇਦਾ, ਪੁਃ-'ਸਫ਼ੈਦਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਸਪੇਦੀ, ਸ਼ਃ—ਸਫੈਦੀ, ਚਿਟਿਆਈ, ਕਲੀ ॥

ਸਪੇਰਾ, ਪੁਃ—ਸੱਪ ਫੜਨ ਵਾਲਾ, ਮਾਂਦਰੀ, ਸਪਾਧਾ।

ਸਪੈਸ਼ਲ, ਸ਼ਃ—ਖ਼ਾਸ ਰੇਲ ਗੱਡੀ ਜੋ ਆਮ ਗੱਡੀਆਂ ਤੋਂ ਅਲਗ ਛੁੱਟੇ॥

ਸਪੇਲਣ, ਸ਼ਃ **ਸਪੇਲਾ,** ਪੁਃ ਸੱਪ ਫੜਨ ਜਾਂ ਰੱਖਣ ਵਾਲੀ ਯਾ ਵਾਲਾ। 'ਸਪਾਧਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਸਪੋਲਾ, ਸਪੋਲੀਆ (ਯਾ), ਪੁਃ—ਸੱਪ ਦਾ ਬੱਚਾ, ਨਿੱਕਾ ਜੇਹਾ ਸੱਪ। ਕੀੜਾ॥

ਸਫ਼, ਸ਼ਃ—ਫੂਹੜੀ, ਚਟਾਈ ॥

ਸਫ਼ਤਾਲੂ, ਪੁਃ—ਇਕ ਤਰਾਂ ਦਾ ਆੜੂ ਜੋ ਅਫ਼ਗ਼ਾਨਿਸਤਾਨ ਵਿੱਚ ਉਗਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਜਿਸਦੇ ਖਾਣ ਨਾਲ ਕੇਂਚਵੇ ਮਰ ਜਾਂਦੇ ਹਨ॥

ਸਫ਼ਰ, ਪੁਃ—ਜਾਤ੍ਰਾ, ਪੰਧ, ਪੈਂਡਾ, ਮੁਸਾਫ਼ਰੀ॥

ਸਫ਼ਰ ਖਰਚ, ਪੁਃ—ਸਰਕਾਰੀ ਕੰਮ ਤੇ ਬਾਹਰ ਜਾਣ ਦਾ ਖਰਚ ਜੋ ਨੌਕਰ ਨੂੰ ਮਿਲੇ ॥

ਸਫ਼ਰ ਮੈਨਾ, ਬ਼ਃ-ਖੁਦਾਈ ਆਦਿਕ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਸਿਪਾਹੀ ॥

ਸਫ਼ਰਾ, ਪੁਃ—ਪਿੱਤ, ਗਰਮੀ ॥

ਸਫ਼ਰਾ, ਪੁਃ **ਸਫ਼ਰੀ,** ਸ਼ਃ ਇੱਕ ਚੰਮ ਦਾ ਟੁਕੜਾ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਤਮਾਕੂ ਮਲਦੇ ਹਨ ਜਾਂ ਜਿਸ ਵਿਚੋਂ ਖ਼ੁਰਾਕ ਛਾਣਦੇ ਹਨ॥

ਸਫ਼ਰਾਵੀ, ਵਿਃ—ਪਿਤ ਵਾਲਾ ॥

ਸਫ਼ਰਾਵੀ ਮਜਾਜ, ਪੁਃ—ਗਰਮੀ ਦਾ ਸੁਭਾਉ॥

ਸਫ਼ਰੀ, ਵਿਃ, ਸਫ਼ਰ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਵਾਲਾ, ਸਫ਼ਰ ਵਿੱਚ ਕੰਮ ਆਉਣ ਵਾਲਾ ॥

ਸ਼ਃ—'ਸਫ਼ਰਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਸਫ਼ਾ, ਵਿਃ—ਸਾਫ਼, ਪਵਿਤ੍ਰ, ਸ਼ੁਧ, ਖਰਾ, ਨਿਰਮਲ, ਛਾਤਾ ਹੋਇਆ, ਨਖ਼ਾਲਸ, ਸੁਥਰਾ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਦਾਗ ਨਹੀਂ, ਨਿਤਰਿਆ ਹੋਇਆ, ਨਿਖਰਿਆ ਹੋਇਆ, ਸਫ਼ਾਫ਼, ; ਜੋ, ਸੌਖਾ ਪੜ੍ਹਿਆ ਜਾਵੇ, ਸਿੱਧਾ, ਪੱਧਰਾ, ਇਕੋ ਜੇਹਾ, ਸੱਚਾ ॥

ਕ੍ਰਿਃ, ਵਿਃ—ਸਫ਼ਾਈ ਨਾਲ, ਸਿੱਧੀ ਤਰਾਂ, ਸਗੀ ਹਨ ॥

ਸਫ਼ਟ ਸਫ਼ਾ, ਸ਼ਃ ਵਿਃ ਬਰਬਾਦੀ, ਤਬਾਹੀ, ਸਤਿਆਨਾਸ। ਸਿਰ ਬਿਲਕੁਲ ਮੁਨਿਆ ਹੋਇਆ। (ਸਫ਼ਾ ਹੋਣਾ, ਕਰਨਾ, ਰਹਿਣਾ ਰਖਣਾ)॥

ਸਫ਼ਾ, ਪੁਃ—ਪੰਨਾ, ਵਰਕੇ ਦਾ ਇਕ ਪਾਸਾ॥

ਸਫ਼ਾਇਤ, ਸ਼ਃ—ਵਿਚੋਲਾ ਹੋਕੇ ਸਪਾਰਸ਼ ਕਰਨੀ (ਜਿਹਾ ਕਿ ਮੁਸਲਮਾਨ ਆਖਦੇ ਹਨ ਕਿ ਮਹੰਮਦ ਸਾਹਿਬ ਆਪਣੀ ਉੱਮਤ ਦੀ ਸਫ਼ਾਇਤ ਕਰਨਗੇ, ਅਤੇ ਈਸਾਈਆਂ ਦਾ ਈਸਾ ਮਸੀਹ ਦੀ ਬਾਬਤ ਬੀ ਇਹੀ ਖਿਆਲ ਹੈ)।

ਸਫ਼ਾਈ, ਸ਼ਃ—ਸ਼ੁਧਤਾਈ, ਪਵਿਤ੍ਰਤਾਈ, ਦਿਲ ਦੀ ਸਚਿਆਈ, ਇਮਾਨਦਾਰੀ, ਬੇ ਗੁਨਾਹੀ, ਨਿਰਦੋਸ਼ ਹੋਣਾ, ਸੁਲ੍ਹਾ, ਮੇਲ। ਬਰਬਾਦੀ, ਖਰਾਬੀ। (ਸਫ਼ਾਈ ਹੋਣੀ, ਕਰਨੀ) ॥

ਸ਼ਫ਼ਾਫ਼, ਵਿਃ—ਸਾਫ਼, ਨਿਰਮਲ। ਚਮਕਦਾ ਅਤੇ ਉੱਜਲ (ਹੀਰਾ, ਮਾਣਕ ਆਦਿਕ) ॥
ਅਜੇਹੀ ਚੀਜ਼ ਜਿਸ ਵਿਚੋਂ ਚਾਨਣ ਲੰਘ ਸਕੇ ਜਿਹਾ ਕਿ ਸ਼ੀਸ਼ਾ ॥

ਸਫ਼ਾਰਸ਼, ਸ਼ਃ—ਦੂਸਰੇ ਦੇ ਅੱਗੇ ਕਿਸੇ ਦੀ ਜੋ ਵਡਿਆਈ ਉਹ ਦਾ ਕੰਮ ਸੁਆਰਨ ਲਈ ਕੀਤੀ ਜਾਵੇ। (ਹੋਣੀ, ਕਰਨੀ) ॥

ਸਫ਼ਾਰਸ਼ ਲੜਣੀ, ਕ੍ਰਿਃ—ਸਫ਼ਾਰਸ਼ ਨਾਲ ਕੰਮ ਬਨਣਾ ॥

ਸਫ਼ਾਰਸ਼ਣ, ਸ਼ਃ—ਸਫ਼ਾਰਸ਼ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ॥

ਸਫ਼ਾਰਸ਼ੀ, ਪੁਃ—ਸਫ਼ਾਰਸ਼ ਕਰਨ ਵਾਲਾ, ਵਿਚੋਲਾ ॥

ਸਫ਼ਾਰਸ਼ੀ ਚਿੱਠੀ, ਸ਼ਃ—ਜਿਸ ਚਿੱਠੀ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਦੀ ਸਫ਼ਾਰਸ਼ ਕੀਤੀ ਜਾਵੇ ॥

ਸਫ਼ਾਰਸ਼ੀ ਟੱਟੂ, ਪੁਃ—ਜਿਸ ਮਨੁੱਖ ਨੂੰ ਨਿਰੀ ਸਫ਼ਾਰਸ਼ ਨਾਲ ਕੋਈ ਨੌਕਰੀ ਜਾਂ ਹੁੱਦਾ ਮਿਲੇ ॥

ਸਫ਼ੀਰੀ, ਸ਼ਃ—ਤੁਰਮ, ਸੀਟੀ ॥

ਸਫ਼ੀਲ, ਸ਼ਃ—ਕੰਧ, ਦਿਵਾਲ, ਕਿਲੇ ਜਾਂ ਸ਼ਹਿਰ ਦੇ ਚੁਫੇਰੇ ਦੀ ਉੱਚੀ ਕੰਧ ॥

ਸਫ਼ੇਦ, ਵਿਃ—ਚਿੱਟਾ, ਬੱਗਾ, ਧੌਲਾ ॥

ਸਫ਼ੇਦਾ ਪੁਃ—'ਸਫ਼ੈਦਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਸਫ਼ੇਦੀ, ਸ਼ਃ—ਚਿਟਿਆਈ, ਕਲੀ ॥

ਸਫ਼ੈਦ, ਵਿਃ—'ਸਫ਼ੇਦ' ਵੇਖੋ ॥

ਸਫ਼ੈਦਪੋਸ਼, ਪੁਃ—ਚਿੱਟੇ ਕਪੜੇ ਪਾਉਣ ਵਾਲਾ, ਭਲਾ ਮਾਣਸ, ਰੱਜਿਆ ਹੋਇਆ, ਇੱਜ਼ਤ ਵਾਲਾ। ਜ਼ੈਲਦਾਰ ਦੇ ਥੱਲੇ ਪਿੰਡ ਦਾ ਅਫ਼ਸਰ ॥

ਸਫ਼ੈਦਾ, ਪੁਃ—ਇੱਕ ਭਾਂਤ ਦਾ ਚਿੱਟਾ ਧੂੜਾ ਜੋ ਰੋਗਨ ਕਰਨ ਵਿਚ ਅਤੇ ਮੂੰਹ ਉੱਤੇ ਮਲਣ ਲਈ ਵਰਤਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਰੁਪਇਆ। ਇੱਕ ਬੂਟਾ, ਇੱਕ ਹੱਛੀ ਕਿਸਮ ਦੇ ਚੌਲ ॥

ਸਫ਼ੈਦੀ, ਸ਼ਃ—ਚਿਟਿਆਈ, ਚਿੱਟਾ ਰੰਗ, ਕਲੀ ॥

ਸਬ, ਵਿਃ—'ਸਭ' ਵੇਖੋ, ਨੀਵੇਂ ਦਰਜੇ ਦਾ, ਮਤਹਿਤ, (ਸਬ ਕਮੇਟੀ, ਸਬ ਇੰਜੀਨੀਅਰ ਆਦਿਕ) ॥

ਸ਼ਬ, ਸ਼ਃ—ਰਾਤ ॥

ਸ਼ਬ ਸ਼ਹਾਦਤ, ਸ਼ਃ—ਦਸਵੀਂ ਮੁਹੱਰਮ ਦੀ ਰਾਤ ਜਦੋਂ ਹੁਸੈਨ ਕਤਲ ਹੋਇਆ ਸਾ ॥

ਸ਼ਬ ਕਦਰ, ਸ਼ਃ—ਦੂਜੀ ਰਮਜ਼ਾਨ ਦੀ ਰਾਤ ਜਦੋਂ ਕੁਰਾਨ ਅਸਮਾਨ ਤੋਂ ਉਤਰਿਆ ਸਾ ॥

ਸ਼ਬ ਦੇਗ, ਸ਼ਃ—ਮਾਸ ਅਤੇ ਗੋਂਗਲੂ ਜੋ ਸਾਰੀ ਰਾਤ ਰਿਝਦੇ ਰਹੇ ਹੋਣ ॥

ਸ਼ਬਰਾਤ, ਸ਼ਃ—ਮੁਸਲਮਾਨਾਂ ਦਾ ਇੱਕ ਤਿਹਾਰ ਜੋ ਸ਼ਬਾਨ ਦੀ ਚੌਧਵੀਂ ਰਾਤ ਨੂੰ ਮਨਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਤਦ ਦੀਪ ਮਾਲਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਅਸਤ ਬਾਜ਼ੀ ਛੁਟਦੀ ਹੈ ॥

ਸ਼ਬਰਾਤੀ, ਵਿਃ—ਸ਼ਬਰਾਤ ਦਾ, ਸ਼ਬਰਾਤ ਦੇ ਮਹੀਨੇ ਜੰਮਿਆ ਹੋਇਆ ॥

ਸਬਕ, ਪੁਃ—ਪਾਠ, ਸੰਥਾ ॥

ਸਬਕ ਦੇਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਪੜ੍ਹਾਉਣਾ, ਸਿਖਾਉਣਾ ॥

ਸਬਕ ਲੈਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਪੜ੍ਹਨਾ, ਸਿੱਖਣਾ ॥

ਸਬਜ਼, ਵਿ:—ਸਾਵਾ, ਹਰਾ, ਕੱਚਾ ॥

ਸਬਜ਼ ਕਦਮ
ਸਬਜ਼ ਕਦਮਾ } ਵਿ:—ਬੁਰੇ ਸ਼ਗਨ ਵਾਲਾ, ਚੰਦਰਾ, ਬੇ ਨਸੀਬ ॥

ਸਬਜ਼ ਮੰਡੀ, ਸ:—ਜਿਸ ਮੰਡੀ ਵਿੱਚ ਭਾਜੀ ਤਰਕਾਰੀ ਵਿਕਦੀ ਹੈ॥

ਸਬਜ਼ ਮਿੱਟੀ, ਸ:—ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦੀ ਮਿੱਟੀ ਜਿਸ ਨਾਲ ਸਿਰ ਧੋਂਦੇ ਹਨ (ਡੇਰਾ ਗ਼ਾਜ਼ੀ ਖਾਂ ਦੇ ਜ਼ਿਲੇ ਵਿੱਚ ਹੁੰਦੀ ਹੈ)॥

ਸਬਜ਼ਾ, ਪੁ:—ਬੂਟਾ ਬੰਨਾ, ਹਰਿਆਉਲ, ਇੱਕ ਭੂਰੇ ਰੰਗ ਦਾ ਘੋੜਾ, ਸਾਵੇ ਰੰਗ ਦੀ ਮਣੀ, ਭੂਰਾ ਰੰਗ (ਘੋੜੇ ਦਾ)॥

ਸਬਜ਼ੀ, ਸ:—ਹਰਿਆਉਲ, ਭਾਜੀ ਤਰਕਾਰੀ, ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦੇ ਚੌਲ, ਭੰਗ ॥

ਸਬਜ਼ੀ ਫ਼ਰੋਸ਼, ਪੁ:—ਭਾਜੀ ਤਰਕਾਰੀ ਵੇਚਣ ਵਾਲਾ, ਅਰਾਈਂ ॥

ਸ਼ਬਦ, ਪੁ:—ਭਜਨ, ਗੀਤ, ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਦੀ ਬਾਣੀ, ਅਵਾਜ਼, ਪਦ, ਬੈਂਤ, ਤੁਕ, ਗੱਲ, ਬਾਤ ॥

ਸਬਦ ਮਿਲਾਵਾ, ਪੁ:—'ਮਿਲਾਵਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਸਬਦੀ, ਪੁ:—ਸਬਦ ਗਾਉਣ ਵਾਲਾ ॥

ਸੰਬੰਧ, ਪੁ:—ਸਾਂਝ, ਸਰਬੰਧ, ਮੇਲ, ਜੋੜ, ਸਾਕ ॥

ਸੰਬੰਧਿਤ, ਵਿ:—ਸੰਬੰਧ ਵਾਲਾ, ਮਿਲਿਆ ਹੋਇਆ ॥

ਸੰਬੰਧੀ, ਪੁ:—ਸਾਕ, ਭਾਈ ਬਰਾ ॥
ਵਿ:—ਨਾਲ ਲਗਦਾ ॥

ਸਬੱਬ, ਪੁ:—ਕਾਰਣ, ਮਤਲਬ ॥

ਬੇ ਸਬੱਬ, ਵਿ:—ਜਿਸ ਦਾ ਕੁਝ ਕਾਰਣ ਨਹੀਂ, ਐਵੇਂ ਹੀ ॥
ਕ੍ਰਿ:, ਵਿ:—ਐਵੇਂ, ਖਾਹ ਮਖਾਹ ॥

ਸਬੱਬੀਂ, ਕ੍ਰਿ:, ਵਿ:—ਸਬੱਬ ਨਾਲ, ਕਿਸੇ ਮਤਲਬ ਲਈ ॥

ਸਬਰ, ਪੁ:—ਸੰਤੋਖ, ਧੀਰਜ ॥

ਸਬਰ ਸ਼ੁਕਰ, ਪੁ:—ਸਾਂਤ, ਸੰਤੋਖ ॥

ਸਬਰ ਹੋਣਾ
ਸਬਰ ਕਰਨਾ } ਕ੍ਰਿ:—ਧੀਰਜ ਕਰਨਾ, ਸਹਾਰਨਾ, ਸਹਿਣਾ ॥

ਸਬਰ ਪੈਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਪਛਤਾਉਣਾ, ਫਿਟਕਾਰਿਆ ਜਾਣਾ। ਸਰਾਪਿਆ ਜਾਣਾ ॥

ਬੇ ਸਬਰਾ, ਵਿ:—ਜਿਸ ਨੂੰ ਸਬਰ ਨਹੀਂ, ਕਾਹਲਾ, ਹਿਰਸੀ, ਲੋਭੀ ॥

ਸੱਬਰ ਕੱਤਾ, ਵਿ:—ਬਹੁਤ ਸਾਰਾ, ਚੋਖਾ, ਢੇਰ ॥

ਸੰਬਰ, ਸ:—ਇੱਕ ਝਾੜੀ, ਮਰਤਨ ॥

ਸੰਬਰ ਸੂਹਣੀ, ਸ:—ਸਤਿਆਨਾਸ, ਬਰਬਾਦੀ, ਤਬਾਹੀ, ਹੂੰਝਾ ॥

ਸੰਬਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਬੁਹਾਰਨਾ, ਹੂੰਝਣਾ, ਥਾਂ ਸਾਫ਼ ਕਰਨੀ। ਬੋਹਕਰ ਦੇਣੀ ॥

ਸੰਬਰਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਦੂਜੇ ਕੋਲੋਂ ਥਾਂ ਸਾਫ਼ ਕਰਾਉਣੀ ਜਾਂ ਬੋਹਕਰ ਦੁਆਉਣੀ ॥

ਸੰਬਰਾਈ, ਸ:—ਸੰਬਰਨ ਦਾ ਕੰਮ ਜਾਂ ਮਜੂਰੀ, ਸਫ਼ਾਈ ॥

ਸਬਲ, ਵਿ:—ਬਲਵਾਨ, ਬਲੀ, ਜੋਰਾਵਰ ॥

ਸੱਬਲ, ਸ:—ਇੱਕ ਲੋਹੇ ਦਾ ਹਥਿਆਰ ਜਿਸ ਦੇ ਨਾਲ ਚੋਰ ਕੰਧ ਪਾੜਦੇ ਹਨ ॥

ਸ਼ਬਲ ਸ਼ਬਲ, ਸ:—ਪਾਣੀ ਵਿੱਚ ਤੁਰਨ ਦੀ ਅਵਾਜ਼, ਰਿਝਦੇ ਮਾਸ ਦੀ ਤਰੀ ਦੀ ਅਵਾਜ਼, ਜਾਂ ਥੋੜੇ ਜੇਹੇ ਰਿੱਝਦੇ ਮਾਸ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਸਾਰਾ ਪਾਣੀ ਪਾਉਣ ਨਾਲ ਜੋ ਅਵਾਜ਼ ਨਿਕਲੇ ॥

ਸਬਲਾ ਅਬਲਾ, ਵਿ:–ਤਕੜਾ ਅਤੇ ਕਮਜ਼ੋਰ, ਚੰਗੀ ਮੰਦੀ (ਚੀਜ਼)॥

ਸਬਾਈ, ਸ:–ਸਾਰਾ, ਸੱਭੋ ॥

ਸਬਾਤ, ਸ:–ਕੋਠੇ ਉਪਰ ਕੁਝ ਛੱਤੀ ਹੋਈ ਥਾਂ, ਉਸਾਰਾ, ਚੋਉਕੀ ॥

ਸਬਾਲਾ, ਪੁ:–'ਸਰਬਾਲਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਸਬਿਹਤਾ, ਪੁ:–ਵਾਧਾ, ਤਰੱਕੀ, ਫੈਦਾ, ਲਾਹ, ਬਿਮਾਰ ਨੂੰ ਥੋੜਾ ਥੋੜਾ ਅਰਾਮ ॥

ਸਬਿਹਾਰ, ਕ੍ਰਿ:, ਵਿ:–ਬਹੁਤ, ਚੋਖਾ, ਬਾਹਲਾ, ਚੰਗਾ ਹੋਇਆ ਜੇ (ਫਲਾਣੀ ਗੱਲ ਨਾ ਹੋਈ)

ਸਬੀਹਣੀ, ਸ:–ਮੋਟੀ ਅਤੇ ਮਧਰੀ ਤੀਮਤ ॥

ਸਬੂਣ, ਪੁ:–ਸਾਬਣ, ਸੱਜੀ ਅਤੇ ਤੇਲ ਦੀ ਬਣੀ ਹੋਈ ਚੀਜ਼ ਜਿਸ ਨਾਲ ਕੱਪੜਿਆਂ ਦੀ ਮੈਲ ਦੂਰ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ॥

ਸਬੂਣ ਗਰ, ਪੁ:–ਸਾਬਣ ਬਣਾਉਣਵਾਲਾ ॥

ਸਬੂਣੀ, ਵਿ:–ਸਬੂਣ ਵਾਲਾ, ਸਾਬਣ ਨਾਲ ਧੋਤਾ ਹੋਇਆ, ਲਸੋੜ, ਇਕ ਤਰਾਂ ਦਾ ਸਬਜ਼ਾ ॥

ਸਬੂਣੀਆ, ਪੁ:–ਸਾਬਣ ਬਣਾਉਣ ਵਾਲਾ ਜਾਂ ਵੇਚਣ ਵਾਲਾ ॥

ਸਬੂਤ, ਵਿ:–ਸਾਬਤ, ਸਾਰਾ ॥
ਪੁ:–ਪਰਮਾਣ, ਸ਼ਾਹਦੀ, ਸਹੀ, ਅਪਰਾਧ ਦਾ ਜਾਣਿਆ ਜਾਣਾ ॥
(ਸਬੂਤ ਹੋਣਾ, ਕਰਨਾ) ॥

ਸਬੂਤੀ, ਸ:–ਸਬੂਤ, ਪਕਿਆਈ, ਪਰਮਾਣ ॥

ਸਬੂਲੀਆਂ, ਸ:-(ਬਹੁ:), ਰੇਉੜੀਆਂ ਦੇ ਗੋਟ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਉੱਪਰ ਤਿਲ ਲਗਦੇ ਹਨ ॥

ਸਬੂਰੀ, ਸ:–ਸਬਰ, ਸੰਤੋਖ, ਧੀਰਜ ॥

ਸਬਰ ਸਬੂਰੀ, ਸ:–ਸੰਤੋਖ, ਧੀਰਜ ॥

ਸਬੇਰ, ਸ:–'ਸਵੇਰ' ਵੇਖੋ ॥

ਸਬੇਰਾ, ਪੁ:–'ਸਵੇਰਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਸਬੇਰੇ, ਕ੍ਰਿ:, ਵਿ:–'ਸਵੇਰੇ' ਵੇਖੋ ॥

ਸੱਬੋ, ਪੁ:–ਗੁਲ ਸੱਬੋ, ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦਾ ਫੁੱਲ ॥

ਸਭ, ਵਿ:–ਸਾਰੇ, ਸਾਰਾ, ਪੂਰਾ ॥

ਸਭ ਕਝ, ਪੁ:–ਹਰ ਚੀਜ਼, ਸਾਰੀ ਸ਼ੈ ॥

ਸਭ ਦਾ, ਵਿ:–ਸਾਂਝਾ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਸਾਰੇ ਲੋਕ ਵਰਤਣ।

ਸਭਨਾਂ, ਪੁ:, ਵਿ: } ਸਭ ਲੋਕਾਂ, ਸਾਰਿਆਂ, ਸਭ ਜਣਿਆਂ ਨੇ ॥

ਸਭਨੀਂ, ਵਿ:, ਪੁ: } ਸਭ ਲੋਕਾਂ, ਸਾਰਿਆਂ, ਸਭ ਜਣਿਆਂ, ਸਾਰੀਂ, ਹਰ ਕਿਸੇ ॥

ਸੰਭਲ, ਪੁ:–ਇੱਕ ਬਿਰਛ ॥

ਸੰਭਲਣਾ, ਕ੍ਰਿ:–ਸਹਾਰਾ ਮਿਲਣਾ, ਪੱਕੇ ਪੈਰੀਂ ਖਲੋਣਾ, ਡਿਗਦੇ ਡਿਗਦੇ ਬਚਣਾ, ਵਿਗੜਦੇ ਵਿਗੜਦੇ ਸੌਰ ਜਾਣਾ, ਹੋਸ਼ ਵਿਚ ਆਉਣਾ ॥

ਸਭਾ, ਸ:–ਸਮਾਜ, ਇਕੱਠ, ਜੋੜ ਮੇਲ, ਟੋਲੀ, ਪਰਿਹਾ, ਕਮੇਟੀ ॥

ਇੰਦਰ ਸਭਾ, ਸ:–ਦੇਉਤਿਆਂ ਦੇ ਰਾਜੇ ਇੰਦਰ ਦਾ ਦਰਬਾਰ ॥

ਸਭਾ ਸਦ, ਪੁ:–ਸਭਾ ਦੇ ਲੋਕ, ਮਿੰਬਰ ॥

ਸਭਾ ਕਰਨੀ, ਕ੍ਰਿ:–ਜੋੜ ਮੇਲ ਕਰਨਾ, ਸਭਾ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਦਾ ਮਿਲਕੇ ਬੈਠਣਾ ॥

ਸਭਾ ਪਤੀ, ਪੁਃ—ਸਭਾ ਦਾ ਪਰਧਾਨ ਜਾਂ ਆਗੂ, ਮੁਖੀਆ ॥

ਰਾਜ ਸਭਾ, ਸਃ—ਰਾਜੇ ਦਾ ਦਰਬਾਰ ॥

ਸਭਾ / ਸਭਾਉ } ਪੁਃ—ਮਜ਼ਾਜ, ਤਬੀਅਤ, ਹਾਲਤ, ਤਾਕਤ ਹੈਸੀਅਤ, ਵੋਹਣੀ, ਕਿਸੇ ਚੀਜ਼ ਦੇ ਗੁਣ ॥

ਸਭਾਉਕ, ਵਿਃ—ਕੁਦਰਤੀ, ਆਪਣੇ ਆਪ ॥

ਕ੍ਰਿਃ ਵਿਃ—ਭੋਲੇ ਭਾਉ, ਐਵੇਂ, ਆਪਣੇ ਆਪ, ਜਾਣ ਬੁੱਝਕੇ ਨਾਂ, ਸਹਿਜੇ ॥

ਸੰਭਾਲਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਸਹਾਰਾ ਦੇਣਾ, ਥੰਮਣਾ, ਬਚਾਉਣਾ, ਰੋਕਣਾ, ਠਹਿਰਾਉਣਾ, ਦਬਾਉਣਾ, ਸਾਂਭਣਾ, ਲੇਖਾ ਲੈਣਾ ॥

ਸੰਭਾਲੂ, ਪੁਃ—ਸੰਭਾਲਣ ਵਾਲਾ, ਰੱਖਾ, ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦੀ ਝਾੜੀ ॥

ਸਭਾਵਕ, ਵਿਃ—'ਸਭਾਉਕ' ਵੇਖੋ ॥

ਸਭਿਆਰ, ਕ੍ਰਿਃ ਵਿਃ—'ਸਥਿਹਾਰ' ਵੇਖੋ ॥

ਸੱਭੇ / ਸੱਭੋ } ਵਿਃ—ਸਾਰੇ, ਹਰ ਕੋਈ ॥

ਸਮ, ਵਿਃ—ਬਾਬਰ, ਵਰਗਾ, ਇੱਕੋ ਜੇਹਾ ॥

ਅਵਃ—ਨਾਲ, ਸੰਗ, ਸਮੇਤ, ਸਣੇ, (ਦੂਸਰੇ ਪਦਾਂ ਨਾਲ ਮਿਲਕੇ 'ਸਮ' ਦੇ ਅਰਥ 'ਜੁੜਨਾ' ਜਾਂ 'ਪੂਰਾ ਕਰਨਾ' ਹਨ)

ਸਃ—ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦੀ ਰਾਗਣੀ, ਇੱਕ ਰੁੱਖ ॥

ਸਮਾਂਤਰ ਰੇਖਾ, ਸਃ—ਅਜੇਹੀਆਂ ਲਕੀਰਾਂ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿਚ ਇੱਕੋ ਜੇਹੀ ਵਿੱਥ ਹੋਵੇ ॥

ਸਮ ਖਟ ਭੁਜ, ਪੁਃ—ਛੇ ਬਰਾਬਰ ਭੁਜਾਂ ਵਾਲੀ ਸ਼ਕਲ ॥

ਸਮਕਾਲੀ, ਵਿਃ—ਇੱਕੋ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ ਹੋਣ ਵਾਲੇ

ਸਮਕੋਣ, ਪੁਃ—ਇੱਕ ਸਿੱਧੀ ਲਕੀਰ ਉੱਤੇ ਦੂਜੀ ਸਿੱਧੀ ਖੜੀ ਲਕੀਰ ਨਾਲ ਜੋ ਕੋਣ ਬਣਦੇ ਹਨ ॥

ਸਮ ਤ੍ਰਿਬਾਹੁ ਤ੍ਰਿਭੁਜ, ਪੁਃ—ਤਿੰਨਾਂ ਬਰਾਬਰ ਭੁਜਾਂ ਵਾਲਾ ਤ੍ਰਿਭੁਜ ॥

ਸਮ ਦਰਸੀ, ਪੁਃ—ਸਭ ਨੂੰ ਇੱਕੋ ਜੇਹਾ ਸਮਝਣ ਵਾਲਾ, ਸੱਚਾ ਮਨੁੱਖ, ਨਿਆਉਂ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ॥

ਸਮਦਰਿਸ਼ਟੇਤਾ, ਪੁਃ—ਕਿਸੇ ਦਾ ਪੱਖ ਨਾ ਪੂਰਣ ਵਾਲਾ, ਸਭ ਨੂੰ ਬਰਾਬਰ ਸਮਝਣ ਵਾਲਾ ॥

ਸਮ ਦੁਬਾਹੁ ਤ੍ਰਿਭੁਜ, ਪੁਃ—ਅਜੇਹਾ ਤ੍ਰਿਭੁਜ ਜਿਸ ਦੀਆਂ ਦੋ ਭੁਜਾਂ ਬਰਾਬਰ ਹੋਣ ॥

ਸਮ ਪੰਚ ਭੁਜ, ਪੁਃ—ਬਰਾਬਰ ਪੰਜਾਂ ਭੁਜਾਂ ਵਾਲੀ ਸ਼ਕਲ ॥

ਸਮ ਬਹੁ ਭੁਜ ਛੇਤ੍ਰ, ਪੁਃ—ਬਰਾਬਰ ਬਹੁਤ ਭੁਜਾਂ ਵਾਲੀ ਸ਼ਕਲ ॥

ਸੰਮ, ਪੁਃ—ਧਾਤ ਦਾ ਛੱਲਾ ਜਿਹਾ ਜੋ ਸੋਟੀ ਆਦਿਕ ਦੇ ਹੇਠਲੇ ਸਿਰੇ ਪੁਰ ਪਕਿਆਈ ਵਾਸਤੇ ਲਾਉਂਦੇ ਹਨ ॥

ਸਮਸਾ, ਪੁਃ—ਮਾਲਾ ਦੇ ਨਿਕੇ ਜੇਹੇ ਛੁੰਮ੍ਹਣ, ਸੰਨਿਆਸੀ, ਜਿਮਦਾ ॥

ਸਮਸੀ, ਪੁਃ—ਸਈਯਦਾਂ ਦੀ ਇੱਕ ਕੁਲ, ਇੱਕ ਮੁਸਲਮਾਨ ਫ਼ਕੀਰ ਨੂੰ ਮੰਨਣ ਵਾਲਿਆਂ ਦਾ ਪੰਥ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਅਨੇਕ ਹਿੰਦੂ ਅਤੇ ਮੁਸਲਮਾਨ ਹਨ ॥

ਵਿਃ—ਸੂਰਜ ਦਾ ॥

ਸਮ੍ਹਾਲਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—'ਸੰਭਾਲਣਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਸਮ੍ਹਾਲੂ, ਪੁਃ—'ਸੰਭਾਲੂ' ਵੇਖੋ ॥

ਸਮੱਕ, ਸਮੱਗ, ਵਿ:—ਸੱਭੋ, ਸਾਰਾ, ਬਹੁਤ ਹਨੇਰੀ ਰਾਤ, (ਸੱਮਗ ਰਾਤ)॥

ਸਮੱਗ੍ਰੀ, ਸਮੱਗਰੀ, ਸ:—ਸਮਿਆਨ, ਚੀਜ਼ ਵਸਤ, ਅਸਬਾਬ, ਪੂਜਾ ਆਦਿਕ ਵਿੱਚ ਲੋੜੀਂਦੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ॥

ਸਮਝ, ਸ:—ਸੋਚ, ਵਿਚਾਰ, ਅਕਲ, ਬੁੱਧ, ਮੱਤ॥

ਉਲਟੀ ਸਮਝ, ਸ:—ਬੇਅਕਲੀ, ਖੋਟੀ ਮੱਤ॥

ਸਮਝ ਆਉਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਸਿਆਣਾ ਹੋਣਾ, ਸੋਚ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨ ਜੋਗਾ ਹੋ ਜਾਣਾ॥

ਸਮਝ ਕੇ, ਕ੍ਰਿ, ਵਿ:—ਜਾਣ ਬੁੱਝ ਕੇ, ਸੋਚ ਵਿਚਾਰ ਕੇ॥

ਸਮਝ ਕੇ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਸੋਚ ਵਿਚਾਰ ਕੇ ਕੋਈ ਕੰਮ ਕਰਨਾ, ਅਕਲ ਵਰਤਣੀ, ਸੁਚੇਤ ਹੋਣਾ॥

ਸਮਝ ਦਾਰ, ਸਮਝ ਵਾਨ, ਵਿ:—ਸਿਆਣਾ, ਚਤੁਰ, ਸੁਚੇਤ, ਅਕਲ ਵਾਲਾ, ਚੇਤਸ, ਹੁਸ਼ਿਆਰ, ਦੂਰ ਦਿਆਨੀ, ਬੁੱਧਵਾਨ॥

ਸਮਝਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਜਾਨਣਾ, ਵਿਚਾਰਨਾ, ਸੋਚਣਾ, ਬੁੱਝਣਾ, ਸਿੱਖਣਾ, ਮੰਨਣਾ, ਲੇਖਾ ਚੁਕਾਉਣਾ, ਬਦਲਾ ਲੈਣਾ॥

ਸਮਝਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਮੱਤ ਦੇਣੀ, ਸਿਖਾਉਣਾ, ਕੋਈ ਗੱਲ ਕਿਸੇ ਦੀ ਸਮਝ ਵਿੱਚ ਲਿਆਉਣੀ, ਦੱਸਣਾ, ਮਨਾਉਣਾ, ਬਿਆਨ ਕਰਨਾ, ਹਟਕਣਾ, ਵਰਜਣਾ, ਕੈਨ ਖੋਲ੍ਹ ਦੇਣੇ, ਉਪਦੇਸ਼ ਦੇਣਾ, ਰੋਕਣਾ॥

ਸਮਝਾਵਾ, ਪੁ: ਸਮਝੌਤੀ, ਸ:, ਸਮਝਾਉਣ ਦਾ ਕੰਮ, ਮਨਾਉਣਾ, ਉਪਦੇਸ਼॥

ਸਮਝੌਤੀ ਦੇਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਸਲਾਹ ਦੇਣੀ, ਸਿਖਯਾ ਦੇਣੀ, ਜਤਾਉਣਾ॥

ਸੰਮਤ, ਪੁ:—ਸਾਲ, ਸੰਨ, ਰਾਜਾ ਬਿਕਰਮਾਜੀਤ ਜਾਂ ਸਾਲਵਾਹਨ ਜਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦਾ ਸਨ (ਬਿਕਰਮਾ ਜੀਤੀ ਸੰਮਤ, ਨਾਨਕ ਸ਼ਾਹੀ ਸੰਮਤ)॥

ਸਮੱਧਰ, ਵਿ:—ਵਿਚਲੇ ਕੱਦ ਦਾ॥

ਸਮਧਾ, ਸ:—ਬਾਲਣ॥

ਸੱਮਨ, ਪੁ:—ਪੱਕਾ ਬਣਿਆ ਹੋਇਆ ਅੱਠ ਨੁਕਰਾਂ ਵਾਲਾ ਬੁਰਜ, ਕਚਹਿਰੀ ਵੱਲੋਂ ਬੁਲਾਵੇ ਦਾ ਕਾਗਤ॥

ਸੱਮਨ ਕੱਢਣੇ, ਕ੍ਰਿ:—ਕਚਹਿਰੀ ਵਿੱਚੋਂ ਕਿਸੇ ਦੇ ਨਾਉਂ ਦੇ ਬੁਲਾਵੇ ਦੇ ਕਾਗਤ ਜਾਰੀ ਕਰਨੇ॥

ਸੱਮਨ ਕਢਾਉਣੇ, ਕ੍ਰਿ:—ਸੱਮਨ ਜਾਰੀ ਕਰਾਉਣੇ॥

ਸੱਮਨ ਬੁਰਜ, ਪੁ:—ਲਹੌਰ ਦੇ ਕਿਲੇ ਦਾ ਮਸ਼ਹੂਰ ਬੁਰਜ॥

ਸਮਪਟ, ਪੁ:—ਸੰਕੋਚ, ਸਿਮਟਾਉ, ਮੇਲ, ਢੱਕ ਬੰਦ ਹੋਣਾ, ਬੰਦ ਡੱਬਾ, ਇੱਕ ਪੱਧਰੀ ਤਹਿ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਵਿੱਥਾਂ ਜਾਂ ਦਰਜਾਂ ਨਾਂ ਹੋਣ॥

ਸੱਮਰ ਸੂਹੜੀ, ਸ:—'ਸਥਰ ਸੂਹੜੀ' ਵੇਖੋ॥

ਸਮਰਥ, ਸਮਰਥਾ, ਸ:—ਤਾਕਤ, ਜ਼ੋਰ, ਬਲ, ਸ਼ਕਤੀ॥

ਸਮਰਥੀ, ਵਿ:—ਬਲਵਾਨ, ਜ਼ੋਰਾ ਵਰ, ਕੰਮ ਕਰ ਸੱਕਣ ਵਾਲਾ॥

ਸਮਰਣ, ਪੁ, ਸ:—ਸਿਮਰਨ, ਭਜਨ, ਜਾਪ, ਚੇਤਾ ਧਿਆਨ, ਮਾਲਾ॥

ਸੱਮਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—'ਸੰਭਰਨਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਸ਼ਮਲਾ, ਪੁ:—ਪੱਗ ਦਾ ਲਟਕਨ ਵਾਲਾ ਲੜ ॥

ਸਮਾ, ਪੁ:—ਵੇਲਾ, ਵਕਤ, ਰੁੱਤ, ਚੰਗੀ ਫਸਲ, ਮੌਕਾ, ਚੀਜ਼ ਵਸਤ ਦਾ ਸੁਕਾਲ, ਸਸਤ, ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦਾ ਕੀੜਾ, ਤਮਾਸ਼ਾ, ਇੱਕ ਨਿੱਕਾ ਜਿਹਾ ਰੁੱਖ। ਇਸ ਸਮੇਂ ਦੇ ਲੋਕ, ਨਵਾਂ ਪੋਰ, ਵੇਲੇ ਦਾ ਲਾਗ॥

ਸਸਤਾ ਸਮਾ, ਪੁ:—ਜਿਨ੍ਹੀਂ ਦਿਨੀਂ ਚੀਜ਼ ਵਸਤ ਸਸਤੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ॥

ਸਮਾ ਬੰਨ੍ਹਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਸੁਰਤ ਖਿੱਚ ਦੇਣੀ, ਰੰਗ ਖਿਆਲ ਕਰਨਾ, ਪਹੁੰਚਣਾ, ਸੁਰ ਮਿਲਾਉਣਾ॥

ਮਹਿੰਗਾ ਸਮਾ, ਪੁ:—ਕਾਲ, ਜਿਨ੍ਹੀਂ ਦਿਨੀਂ ਚੀਜ਼ ਵਸਤ ਮਹਿੰਗੀ ਹੋਵੇ ॥

ਸ਼ਮਾ, ਸ:—ਦੀਵਾ, ਚਰਾਗ, ਮੋਮ ਬੱਤੀ ॥

ਸ਼ਮਾ ਦਾਨ, ਪੁ:—ਦੀਉਟ, ਥਾਲ ਵਿੱਚ ਗੱਡਿਆ ਹੋਇਆ ਉੱਚਾ ਦੀਵਾ॥

ਸਮਾਉ, ਪੁ:—'ਸਮਾਈ' ਵੇਖੋ ॥

ਸਮਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਕਿਸੇ ਥਾਂ ਵਿੱਚ ਆ ਜਾਣਾ, ਅੰਦਰ ਜਾਣਾ, ਮੇਉਂਣਾ। ਮਰ ਜਾਣਾ (ਮਹਾਤਮਾ ਪੁਰਖਾਂ ਦਾ)। ਸੁਆਉਣਾ, ਕਪੜੇ ਸੀਊਣ ਦਾ ਕੰਮ ਦੂਜੇ ਕੋਲੋਂ ਕਰਾਉਣਾ ॥

ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਮਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—'ਜੋਤੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਸਮਾਇਣ, ਸ:—ਦੁੱਧ ਜਮਾਉਣ ਵਾਲੀ ਜਾਗ॥

ਸਮਾਇਤ, ਸ:—ਸੁਨਣਾ, ਮੁਕੱਦਮੇ ਵਿੱਚ ਦੋਹਾਂ ਧਿਰਾਂ ਦੇ ਬਿਆਨ ਸੁਨਣੇ। ਖ਼ਬਰ, ਸਾਰ, ਸੁੱਧ ॥

ਸਮਾਈ, ਸ:—ਥਾਂ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਚੀਜ਼ ਸਮਾ ਸਕੇ। ਧੀਰਜ, ਸਹਾਰਾ। ਸੁਆਈ, ਕਪੜੇ ਸੀਉਣ ਦੀ ਮਜੂਰੀ ॥

ਸਮਾਗਮ, ਪੁ:—ਜੋੜ, ਮੇਲ, ਸੰਗ, ਮੌਕਾ ॥

ਸਮਾਚਾਰ, ਪੁ:—ਖਬਰ, ਸਾਰ ਸੁੱਧ ॥

ਸਮਾਚਾਰ ਪੱਤ੍ਰ, ਪੁ:—ਉਹ ਕਾਗਤ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਖਬਰਾਂ ਆਦਿਕ ਛਪਦੀਆਂ ਹਨ। ਅਖ਼ਬਾਰ ॥

ਸਮਾਚਾਰੀ, ਪੁ:—ਖ਼ਬਰ ਦੇਣ ਵਾਲਾ ॥

ਸਮਾਜ, ਸ:—ਸਭਾ, ਸੰਗਤ, ਜੱਥਾ, ਗੋਸ਼ਟ ॥

ਸਮਾਜੀ
ਸਮਾਜੀਆ } ਪੁ:—ਸਮਾਜ ਦਾ ਸਭਾਸਦ (ਨਿੰਦਾ ਵਾਚਕ ਪਦ)॥

ਸਮਾਧ
ਸਮਾਧੀ } ਸ:—ਹਿੰਦੂ ਜਾਂ ਸਿੱਖ ਦੀ ਮੜ੍ਹੀ। ਜਿੱਥੇ ਮੁਰਦੇ ਦੇ ਅੰਸ ਦੱਬਕੇ ਉੱਪਰ ਮੜ੍ਹੀ ਬਣਾਈ ਹੋਵੇ ॥

ਸਮਾਧ ਲਗਾਉਣੀ
ਸਮਾਧ ਲਾਉਣੀ } ਕ੍ਰਿ:—ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਦੇ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਮਗਨ ਹੋਕੇ ਕੁਛ ਚਿਰ ਤੱਕ ਸਾਹ ਰੋਕ ਛੱਡਣਾ (ਜਿਕੁਰ ਕਈ ਸਾਧੂ ਕਰਦੇ ਹਨ॥)

ਸਮਾਨ, ਪੁ:—ਮਾਲ ਅਸਬਾਬ, ਸਮਗ੍ਰੀ, ਲੋੜੀਂਦੀ ਚੀਜ਼, ਵਸਤ ॥

ਵਿ:—ਨਿਆਈਂ, ਵਰਗਾ, ਵਾਕਰ, ਬਰਾਬਰ, ਸਧਾਰਨ, ਖ਼ਾਸਾ॥

ਸਮਾਪਤ, ਵਿ:—ਮੁੱਕਾ ਹੋਇਆ, ਪੂਰਾ ਹੋਇਆ ਹੋਇਆ ॥

ਸਮਾਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਯਾਦ ਕਰਨਾ, ਚੇਤੇ ਕਰਨਾ, ਦਿਲ ਵਿੱਚ ਰੱਖਣਾ, ਧਿਆਉਣਾ॥

ਸਮਾਲ੍ਹਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—'ਸੰਭਾਲਣਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਸਮ੍ਹਾਲੂ, ਪੁ:—'ਸੰਭਾਲੂ' ਵੇਖੋ ॥

ਸਮਿਆਨ, ਪੁ:—'ਸਮਾਨ' ਵੇਖੋ ॥

ਸਮਿਆਨਾ, ਪੁ:—ਤੰਬੂ, ਡੇਰਾ ॥

ਸਮਿਗ੍ਰੀ, ਸ:—'ਸਮਗ੍ਰੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਸੰਮੀ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦਾ ਬਿਰਛ ॥

ਸਮੀਪ, ਵਿ:—ਨੇੜੇ, ਪਾਸ, ਲਾਗੇ ॥

ਸਮੁੱਚਾ, ਵਿ:—ਸਾਰਾ, ਪੂਰਾ ॥

ਸਮੁੱਚੇ, ਕ੍ਰਿ:, ਵਿ:—ਬਿਲਕੁਲ, ਸਭ ਤਰਾਂ ॥

ਸਮੁੰਦ, ਸਮੁੰਦਰ, ਸਮੁੰਦਰ, ਪੁ:—ਸਾਗਰ, ਸਰੋਵਰ ॥

ਸਮੁੰਦ ਸੋਖ, ਸਮੁੰਦਰ ਸੋਖ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦਾ ਘਾਹ, ਜਿਸ ਦੇ ਬੀ ਕਈਆਂ ਰੋਗਾਂ ਲਈ ਗੁਣ ਕਾਰ ਹਨ ॥

ਸਮੁੰਦ ਝੱਗ, ਸਮੁੰਦਰ ਝੱਗ, ਸ:—ਇਕ ਤਰਾਂ ਦੀ ਮੱਛੀ ਦੀ ਪਿੱਠ ਦੀ ਹੱਡੀ ਜੋ ਮੱਛੀ ਹੱਲ ਨਹੀਂ ਮਿਲਦੀ, ਇਹ ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦੀ ਦੁਆ ਹੈ ॥

ਸਮੁੰਦਰ ਫੁੱਲ, ਪੁ:—ਇਕ ਤਰਾਂ ਦੀ ਔਖਧ ਜਿਸ ਦੀ ਜੜ ਕੌੜੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਬੀ ਖੁਸ਼ਬੂਦਾਰ ॥

ਸਮੁੱਦਰੀ, ਸਮੁੰਦਰੀ, ਵਿ:—ਸਮੁੰਦਰ ਦਾ ॥

ਸਮੂਹ, ਪੁ:—ਜੱਥਾ, ਇਕੱਠ, ਢੇਰ ॥

ਸਮੂਚਾ, ਵਿ:—ਸਾਰਾ, ਪੂਰਾ ॥

ਸਮੇਟਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਸਾਂਭਣਾ, ਇਕੱਠਾ ਕਰ ਲੈਣਾ, ਮੁਕਾਉਣਾ ॥

ਸਮੇਟੂ, ਪੁ:—ਸਮੇਟਣ ਵਾਲਾ, ਇਕੱਠਾ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ॥

ਵਿ:—ਜੋ ਸਮੇਟਿਆ ਜਾ ਸਕੇ ॥

ਸਮੇਤ, ਅਵ:—ਨਾਲ, ਸਣੇ ॥

ਸਮੇਰ, ਪੁ:—ਪਹਾੜ ਦਾ ਸਿਖਰ, ਮਾਲਾ ਦਾ ਪਹਿਲਾ ਮਣਕਾ, ਕਿਸੇ ਟੋਲੀ ਦਾ ਸਭ ਤੋਂ ਚੰਗਾ ਮਨੁੱਖ ॥

ਸਮੇਰ ਪਰਬਤ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਮੰਨਿਆ ਹੋਇਆ ਸੋਨੇ ਦਾ ਪਹਾੜ ਜਿੱਥੇ ਦੇਉਤੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਜਿਸ ਦੇ ਦੁਵੇਰੇ ਸੂਰਜ ਘੁੰਮਦਾ ਹੈ ॥

ਸਮੇਂਸ, ਪੁ:—'ਸੁਮੇਸਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਸਮੇਜਾ, ਪੁ:—ਇਕ ਸਧਾਰਨ ਤਰਾਂ ਦੇ ਚਾਉਲ ॥

ਸੰਮੇਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਤੱਤੇ ਪਾਣੀ ਵਿਚ ਠੰਢਾ ਮਿਲਾ ਕੇ ਉਸ ਦੀ ਗਰਮੀ ਨੂੰ ਘਟਾਣਾ ॥

ਸੰਵਰਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਸਜਣਾ, ਸ਼ਿੰਗਾਰ ਕਰਨਾ ॥

ਸਯਹਜ਼, ਪੁ:—ਸਹਿਆ, ਸਹਾ ॥

ਸੱਯਦ, ਪੁ:—'ਸਈਅਦ' ਵੇਖੋ ॥

ਸੱਯਦਾਣੀ, ਸ:—'ਸਇਦਾਣੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਸੱਯਾਂ, ਸ:—ਸਖੀਆਂ, ਸਹੇਲੀਆਂ ॥

ਸਰ, ਪੁ:—ਤਲਾਉ, ਤਾਲ, ਛੰਭ। ਭੇਤ, ਗੁੱਝੀ ਗੱਲ। ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦਾ ਕਾਨਾ, ਇਕ ਤਰਾਂ ਦਾ ਘਾਹ ਜੋ ਛੱਪਰਾਂ ਉੱਤੇ ਪੈਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਜਿਸ ਦੀਆਂ ਕੂਹੜੀਆਂ ਬਣਦੀਆਂ ਹਨ ਅਰ ਜੋ ਡੰਗਰਾਂ ਨੂੰ ਚਾਰਦੇ ਹਨ ॥

ਸ:—ਜਿੱਤ, ਫਤੇ, ਦੂਰੀ, ਫਿਰ ॥

ਵਿ:—ਤੀਰ ਵਾਂਗਰ ਸਿੱਧਾ ॥

ਸਰ ਆਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਭੇਤ ਜਾਂ ਗੁੱਝੀ ਗੱਲ ਨੂੰ ਸਮਝ ਲੈਣਾ ॥

ਸਰ ਹੋਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਫਤੇ ਹੋਣਾ, ਜਿੱਤਿਆ ਜਾਣਾ ॥

ਸਰ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਜਿੱਤਣਾ, ਫ਼ਤੇ ਕਰਨਾ, ਠੀਕ ਕਰਨਾ, ਤਿਆਰ ਕਰਨਾ, ਸੋਧਣਾ, ਪੂਰਾ ਕਰਨਾ, ਹੁੱਕੇ ਦੀ ਨੜੀ ਨੂੰ ਖੋਲ੍ਹਣਾ ॥

ਸਰ ਗਰੋਹ, ਪੁ:—ਸੈਨਾ ਪਤੀ, ਜੱਥੇ ਦਾਰ, ਸਾਧਾਂ ਦੀ ਮੰਡਲੀ ਦਾ ਆਗੂ, ਮੁਖੀਆ, ਸਰਦਾਰ ॥

ਸਰ ਗਰੋਹੀ, ਸ:—ਸਰ ਗਰੋਹ ਦੀ ਪਦਵੀ ॥

ਸਰਗੁਣ, ਵਿ:—ਸਭਨਾਂ ਗੁਣਾਂ ਵਾਲਾ, ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ॥

ਸਰ ਜਾਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਨਿਰਬਾਹ ਹੋਣਾ, ਪੁੱਗਣਾ, ਬਾਜੀ ਵਿਚ ਬਰੋਬਰ ਰਹਿਣਾ। ਵਰਤਣ ਵਿਚ ਕੋਈ ਚੀਜ਼ ਪੂਰੀ ਹੋਣੀ ॥

ਸਰਜੀਤ, ਵਿ:—ਜਿੱਤਣ ਵਾਲਾ, ਤ੍ਰਾ, ਪਰਤਾਪੀ, ਜ਼ੋਰਾਵਰ ॥

ਸਰ ਦੇਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਜਿੱਤਣ ਦੇਣਾ (ਤਾਸ਼ ਆਦਿਕ ਦੀ ਖੇਡ ਵਿਚ), ਢਿੱਲ ਕਰਨੀ, ਪਤੰਗ ਦੀ ਡੋਰ ਢਿੱਲੀ ਛੱਡਣੀ, ਰੱਸੀ ਨੂੰ ਗੰਢ ਪਾਉਣੀ ॥

ਸੱਰ ਸੱਰ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਛੁੱਟੇ ਹੋਏ ਤੀਰ ਜਾਂ ਸੱਪ ਦੇ ਤੁਰਨ ਦੀ ਅਵਾਜ਼ ਜਾਂ ਇਸ ਤਰਾਂ ਦੀ ਹੋਰ ਅਵਾਜ਼ ਨਿੱਕਲਣੀ ॥

ਸ਼ਰਈ, ਵਿ:—ਸ਼ਰਾ ਮੂਜਿਬ ('ਸ਼ਰਾ ਵੇਖੋ') ॥

ਸ਼ਰਈ ਪਜਾਮਾ, ਪੁ:—ਗਿੱਟਿਆਂ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚਣ ਵਾਲਾ ਪਜਾਮਾ ਜਿਹਾ ਪੱਕੇ ਮੁਸਲਮਾਨ ਪਾਉਂਦੇ ਹਨ ॥

ਸ਼ਰਈ ਦਾੜ੍ਹੀ, ਸ:—ਛੋਟੀ ਦਾੜ੍ਹੀ (ਜੇਹੀ ਸ਼ਰਾ ਦੇ ਮੂਜਿਬ ਰੱਖਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ) ॥

ਸਰਸ, ਪੁ:—ਬਹੁਤ, ਵੱਧ, ਚੰਗਾ, ਖਰਾ, ਸਭ ਤੋਂ ਅੱਛਾ (ਬਰਸੋ ਮਾਘ, ਸਰਸੋ ਭਾਗ) ॥

ਸਰਸੀ, ਵਿ:—ਬਹੁਤ, ਵਧੀਕ, ਚੰਗਾ, ਬਾਕਾ ਅੱਛਾ ॥
ਪੁ:—ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦੀ ਕੜਛੀ ਜਿਸ ਨੂੰ ਹਲਵਾਈ ਵਰਤਦੇ ਹਨ, ਇੱਕ ਨਹਿਰ, ਇੱਕ ਸ਼ਹਿਰ ਦਾ ਨਾਉਂ ॥

ਸਰਸਾਈ, ਸ:—ਬਹੁਤਾਇਤ, ਲਹਿਰ ਬਹਿਰ। 'ਸਰਸਾਹੀ' ਭੀ ਵੇਖੋ ॥

ਸਰਸਾਹੀ, ਪੁ:—'ਸਿਰਸਾਹੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਸਰਸਾਮ, ਪੁ:—ਅੰਤ ਗਰਮੀ ਨਾਲ ਜੋ ਮੂਰਛਾ ਆ ਜਾਵੇ, ਬੇ ਹੋਸ਼ੀ, ਪਾਗਲ ਪੁਣਾ, ਸਿਰ ਤੋਂ ਜਾਣ ਦਾ ਰੋਗ ॥

ਸਰਸੋਂ, ਸ:—'ਸਰ੍ਹੋਂ' ਵੇਖੋ ॥

ਸਰਹਾਉਂਦੀ
ਸਰਹਾਂਦੀ
ਸਰ੍ਹਾਂਦੀ } ਸ:—ਮੰਜੇ ਜਾਂ ਸਮਾਧ ਆਦਿਕ ਦਾ ਸਿਰ ਵਾਲਾ ਪਾਸਾ ॥

ਸਰਹਾਣਾ
ਸਰ੍ਹਾਣਾ } ਪੁ:—ਮੰਜੇ ਜਾਂ ਸਮਾਧ ਆਦਿਕ ਦਾ ਸਿਰਾ, ਤਕੀਆ ॥

ਸਰਹਿੜਾ, ਸ:—ਇੱਕ ਜਾਤ ਦਾ ਨਾਉਂ ॥

ਸਰ੍ਹੋਂ, ਸ:—ਇੱਕ ਬੂਟਾ ਜਿਸ ਦੇ ਬੀ ਰਾਈ ਵਾਕਰ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਇਸ ਦਾ ਸਾਗ ਲੋਕ ਖਾਂਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਤੇਲ ਬਾਲਣ ਦੇ ਭੀ ਕੰਮ ਆਉਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਖਾਣ ਵਾਲੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਵਿੱਚ ਬੀ ਵਰਤਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਸਰ੍ਹੋਂ ਸਿਆਲ ਵਿਚ ਉੱਗਦੀ ਹੈ ॥

ਸਰਕ, ਸ:—ਹਿੱਲ ਜੁੱਲ, ਪੰਛੀਆਂ ਨੂੰ ਫਾਹੁਣ ਵਾਲੇ ਜਾਲ ਦੀ ਰੱਸੀ ॥

ਸਰਕਸ, ਪੁ:—ਜੰਗਲੀ ਅਤੇ ਹੋਰ ਜਾਨਵਰਾਂ ਦੀਆਂ ਖੇਡਾਂ ਦਾ ਤਮਾਸ਼ਾ ॥

ਸਰਕੰਡਾ, ਪੁ:—ਮੁੰਜ ਦੀ ਡੰਡੀ ਜਿਸਨੂੰ ਫੁੱਲ ਲੱਗਦੇ ਹਨ ॥

ਸਰਕੱਢ, ਵਿ:—ਮੰਨਿਆ ਦੰਨਿਆ, ਪਰਧਾਨ, ਮੁਖੀਆ, ਆਗੂ, ਸਰਦਾਰ ॥

ਸਰਕਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਹਿੱਲਣਾ, ਰਸਤੇ ਵਿੱਚੋਂ ਪਰੇ ਹਟ ਜਾਣਾ, ਲਾਂਭੇ ਹੋਣਾ ॥

ਸਰਕੱਪ, ਪੁ:—ਪਿਛਲੇ ਸਮੇਂ ਦਾ ਇਕ ਰਾਜਾ ਜੋ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਸਿਰ ਕਪਦਾ ਹੁੰਦਾ ਸਾ । ਰਾਜੇ ਰਸਾਲੂ ਕੋਲੋਂ ਉਹ ਹਾਰਿਆ ॥

ਸਰਕਰਦਾ, ਪੁ:—ਵੱਡਾ ਆਦਮੀ, ਸਰਦਾਰ, ਪਰ-ਧਾਨ, ਫ਼ੌਜੀ ਅਫ਼ਸਰ, ਬਖ਼ਤਾਵਰ, ਕਰਨ ਕਾਰਨ, ਮੁਖ਼ਤਿਆਰ ॥

ਸਰਕੜਾ, ਪੁ:—ਮੁੰਜ ਦਾ ਘਾਹ ਤੇ ਪੱਤਰ, ਕਾਹੀ, ਸਰਕੰਡਾ ॥

ਸਰਕਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਹਿਲਾਉਣਾ, ਲਾਂਭੇ ਕਰਨਾ, ਖਿੱਚਣਾ ॥

ਸਰਕਾਰ, ਪੁ:—ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦਾ ਦਰਬਾਰ, ਰਾਜ ਰਾਜਾ, ਇਲਾਕੇ ਦਾ ਮਾਲਕ, ਸਰਦਾਰ, ਅਧਕਾਰੀ, ਵੱਡਾ ਆਦਮੀ (ਆਦਰ ਲਈ ਬੋਲਦੇ ਹਨ) ਪਰਜਾ ਦੇ ਅਧੀਨ ਜੋ ਰਾਜ ਹੋਵੇ । ਮਹਾਰਾਜਾ ਰਣਜੀਤ ਸਿੰਘ, ਕਾਲਾ ਮਨੁੱਖ ॥

ਸਰਕਾਰ ਅੰਗ੍ਰੇਜ਼ੀ, ਸ:—ਅੰਗ੍ਰੇਜ਼ਾਂ ਦਾ ਰਾਜ ॥

ਸਰਕਾਰੇ ਦਰਬਾਰੇ ਚੜ੍ਹਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਕਚਹਿਰੀ ਵਿੱਚ ਜਾ ਅਰਜ਼ੀ ਪਾਉਣੀ । ਨਾਲਸ਼ ਕਰਨੀ । (ਸਰਕਾਰ ਵਿਚ ਅੰਧਾਰ, ਸਾਧ ਕੂੜਾ ਚੋਰ ਸਚਿਆਰ = ਅਦਾਲਤਾਂ ਵਿੱਚ ਨਿਆਉਂ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ) ॥

ਸਰਕਾਰੀ
ਸਰਕਾਰੂ } ਵਿ:—ਸਰਕਾਰ ਦਾ, ਸਰਕਾਰ ਵਲੋਂ (ਸਰਕਾਰੀ ਆਦਮੀ, ਸਰਕਾਰੀ ਨੌਕਰ, ਸਰਕਾਰੀ ਦਫ਼ਤਰ, ਸਰਕਾਰੀ ਮਾਲ ਸਰਕਾਰੀ ਮਕਾਨ, ਸਰਕਾਰੀ ਨੌਕਰੀ, ਸਰ-ਕਾਰੀ ਹੁਕਮ ਆਦਿਕ) ॥

ਸਰਗਸਤ, ਪੁ:—ਘੋੜੀ ਉੱਤੇ ਚੜ੍ਹੇ ਹੋਏ ਲਾੜੇ ਦੇ ਸਿਰ ਉੱਤੇ ਫਿਰਨ ਵਾਲਾ ਕਾਗਤਾਂ ਦਾ ਛਤਰ ॥

ਸਰਗਹੀ, ਸ:—'ਸਰਘੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਸਰਗਮ, ਪੁ:—ਸ:—ਰਾਗ ਦੀਆਂ ਸੱਤ ਸੁਰਾਂ (ਸਾ ਰੇ ਗਾ ਮਾ ਪਾ ਧਾ ਨੀ)

ਸਰਗੋਸ਼ਾ, ਸ:—ਖਵੀ, ਪੰਨ੍ਹੀ ॥

ਸਰੰਗਾ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦਾ ਤਾਰਾਂ ਵਾਲਾ ਵਾਜਾ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਬਾਹਲਾ ਗੁਆਰ ਵਜਾਉਂਦੇ ਹਨ ॥

ਸਰੰਗੀ, ਸ:—ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦਾ ਤਾਰਾਂ ਵਾਲਾ ਵਾਜਾ, ਕਿੰਗਰੀ ॥

ਸਰੰਗੀਆ, ਪੁ:—ਸਰੰਗੀ ਵਜਾਉਣ ਵਾਲਾ, ਵਜੰਤ੍ਰੀ ॥

ਸਰਗੁਣ, ਵਿ:—ਗੁਣਾਂ ਵਾਲਾ ॥

ਸਰਘੀ, ਸ:—ਰੋਜ਼ਿਆਂ ਦੇ ਦਿਨਾਂ ਵਿਚ ਮੁਸਲਮਾਨ ਤੜਕੇ ਹੀ ਜੋ ਕੁਝ ਖਾਂਦੇ ਹਨ । ਵਰਤ ਉਪਾ-ਰਨ ਵਾਸਤੇ ਜੋ ਕੁਝ ਤੜਕੇ ਖਾਧਾ ਜਾਵੇ ॥

ਸਰਘੀ ਵੇਲਾ, ਪੁ:—ਪਰਭਾਤ, ਤੜਕੇ ਸਾਰ ॥

ਸਰਚਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਇਸ ਤਰਾਂ ਕੋਈ ਚੀਜ਼ ਵੰਡੀ ਜਾਣੀ ਕਿ ਸਭ ਨੂੰ ਹਿੱਸਾ ਮਿਲ ਜਾਵੇ, ਕੋਈ ਅਣਵਿੱਸ ਨਾ ਰਹੇ ॥

ਸਰਚਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਵੰਡਣ ਵੇਲੇ ਸਭ ਨੂੰ ਹਿੱਸਾ ਦੇਣਾ ॥

ਸਰਜਣਹਾਰ
ਸਰਜਨਹਾਰ } ਪੁ:—ਕਰਤਾਰ, ਪੈਦਾ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ॥

ਸਰਜਨ, ਪੁ:—ਡਾਕਟਰ, ਫੋੜੇ ਆਦਿਕ ਚੀਰਨ ਵਾਲਾ ਡਾਕਟਰ ॥

ਸਰੰਜਾਮ, ਪੁ:—ਲਾਹ, ਪਰਾਪਤ, ਪਰੋਜਨ, ਅੰਤ, ਤਿਆਰੀ, ਸਮਾਨ ॥

ਸਰਟੀਫਿਕੇਟ, ਪੁ:—'ਸਨਦ' ਵੇਖੋ ॥

ਸ਼ਰਣ, ਸ:—ਬਚਾਉ, ਰੱਖ, ਆਸਰਾ, ਸਹਾਰਾ, ਓਟ, ਹਵਾਲਾ ॥

ਸ਼ਰਣ ਪੈਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਓਟ ਲੈਣਾ, ਸਹਾਰਾ ਪਕੜਨਾ, ਆਸਰੇ ਆਉਣਾ ॥

ਸ਼ਰਤ, ਸ:—ਇਕਰਾਰ, ਠੇਕਾ, ਬਾਂਧ, ਦਾਉ ॥

ਸ਼ਰਤ ਕਰਨੀ
ਸ਼ਰਤ ਬੰਨ੍ਹਣੀ
ਸ਼ਰਤ ਲਾਉਣੀ } ਕ੍ਰਿ:—ਦਾਉ ਲਗਾਉਣਾ, ਇਕ-ਰਾਰ ਕਰਨਾ ॥

ਸਰਤਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਵੰਡਿਆ ਜਾਣਾ, ਟਿਕਾਣੇ ਲੱਗਣਾ । ਅਲੱਗ ਹੋਣਾ, ਸਰਤਾਉਣਾ, ਵੰਡਣਾ, ਅਲੱਗ ਕਰਨਾ, ਵਰਤ ਲੈਣਾ, ਭੁਗਤਾਉਣਾ ॥

ਸਰਦ, ਵਿ:—ਠੰਢਾ ॥

ਸਰਦ ਠੱਪਣੇ, ਪੁ:—ਉਨ੍ਹਾਲ ਦੀ ਪੁਸ਼ਾਕ ॥

ਸਰਦ ਖਾਨਾ, ਪੁ:—ਜ਼ਮੀਨ ਦੀ ਤਹਿ ਤੋਂ ਥੱਲੇ ਦਾ ਕਮਰਾ ॥

ਸਰਦਈ, ਵਿ:—ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦਾ ਰੰਗ । (ਸਰਦੇ ਦੇ ਰੰਗ ਵਰਗਾ) ॥

ਸਰਦਲ, ਸ:—ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਦੀ ਚੁਗਾਠ ਦਾ ਹੇਠਲਾ ਹਿੱਸਾ ॥

ਸਰਦਾ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦਾ ਪਿੱਤਲ ਜਾਂ ਕਾਂਸੀ ਦਾ ਕਟੋਰਾ, ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਚੰਗੀ ਕਿਸਮ ਦਾ ਖਰਬੂਜ਼ਾ ਜੋ ਕੰਧਾਰ ਅਤੇ ਕਾਬਲ ਵਿੱਚ ਉਗਦਾ ਹੈ ॥

ਸਰਦਾ ਬਰਦਾ, ਪੁ:—ਜਿਸ ਕੋਲ ਸਭ ਲੋੜੀਂਦੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਹਨ, ਜੋ ਕਿਸੇ ਦਾ ਮੁਥਾਜ ਨਹੀਂ, ਘਰੋਂ ਰਾਜ਼ੀ ॥

ਸਰਦਾਈ, ਸ:—ਸਰਦੀ, ਠੰਡ, ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦੀ ਠੰਡ ਪਾਉਣ ਵਾਲੀ ਦੁਆ ਜੋ ਬਦਾਮ, ਚਾਰ ਮਗਜ਼ ਆਦਿਕਾਂ ਨੂੰ ਘੋਟਣ ਨਾਲ ਬਣਦੀ ਹੈ ॥

ਸਰਦਾਰ, ਪੁ:—ਪਰਧਾਨ, ਮੁਖੀਆ, ਕਿਸੇ ਸਾਹਬ ਦਾ ਬਹਿਰਾ, ਕੋਈ ਸਿੰਘ ॥

ਸਰਦਾਰਨੀ, ਸ:—ਸਰਦਾਰ ਦੀ ਵਹੁਟੀ, ਚੁਧਰਾਣੀ ॥

ਸਰਦਾਰੀ, ਸ:—ਸਰਦਾਰ ਦੀ ਪਦਵੀ, ਪਰਧਾਨ-ਤਾਈ ॥

ਸਰਦੀ, ਸ:—ਠੰਡ, ਸੀਤ, ਰੇਸ਼ਾ ॥

ਸਰਧਾ, ਸ:—ਨਿਹਚਾ, ਯਕੀਨ, ਭਰੋਸਾ, ਕਿਰਪਾ, ਪਰਤਾਪ, ਇੱਛਿਆ, ਚਾਹ, ਸ਼ਕਤੀ ॥

ਸਰਧਾਲੂ, ਵਿ:—ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਸਰਧਾ ਹੈ ॥

ਸਰਨਾ, ਸ:—'ਸ਼ਰਣ' ਵੇਖੋ ॥
ਇੱਕ ਰਗ ਦੀ ਸੁਭਾਉਕ ਕਮਜ਼ੋਰੀ ॥
(ਡੰਗਰਾਂ ਦੀ) ॥

ਸਰਨਾ, ਵਿ:—ਜਿਸ ਪਸ਼ੂ ਦੀ ਇੱਕ ਰਗ ਸੁਭਾਉਕ ਹੀ ਕਮਜ਼ੋਰ ਹੋਵੇ ॥
ਸ:—ਇੱਕ ਔਖਧ ॥
ਕ੍ਰਿ:—ਚਲਣਾ, ਹੋ ਜਾਣਾ, ਪੂਰਾ ਹੋਣਾ, ਨਿਬਹਣਾ, ਭੁਗਤਣਾ, ਬਰਾਬਰ ਹੋਣਾ, ਮੁੱਕਣਾ ॥

ਸਰਨਾਇਚੀ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦੀ ਤੂਤੀ ਵਜਾਉਣ ਵਾਲਾ ॥

ਸਰਨਾਈ
ਸਰਨਾਹ
ਸਰਨਾਹੀ } ਸਃ—ਕਿਸੇ ਜਨੌਰ ਦੀ ਖੱਲ ਜਿਸ ਵਿਚ ਵਾਉ ਭਰਕੇ ਅਤੇ ਜਿਸ ਉੱਤੇ ਚੜ੍ਹ ਨਦੀ ਪਾਰ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ॥

ਸਰਨਾਟਾ, ਪੁਃ—ਤਿੱਖੀ ਅਵਾਜ, ਪਟਾਕਾ ॥

ਸਰਨਾਟਾ ਭਰਨਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਵਾਉ ਵਿੱਚ ਪੰਛੀਆਂ ਦੇ ਉੱਡਣ ਨਾਲ ਜਾਂ ਹਨੇਰੀ ਆਦਿਕ ਨਾਲ ਅਵਾਜ ਆਉਣੀ ॥

ਸਰਨਾਮਾ, ਪੁਃ—ਕਿਸੇ ਦਾ ਪਤਾ ਜੋ ਚਿੱਠੀ ਵਿੱਚ ਜਾਂ ਲਫਾਫੇ ਉੱਤੇ ਲਿਖਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ॥

ਸਰਪ, ਪੁਃ—'ਸੱਪ' ਵੇਖੋ ॥

ਸਰਪਟ, ਸਃ—ਘੋੜੇ ਦੀ ਸਭ ਤੋਂ ਵਧੀਕ ਤਿੱਖੀ ਚਾਲ, ਉਸ ਚਾਲੇ ਘੋੜੇ ਨੂੰ ਦੁੜਾਉਣਾ ॥

ਸਰਪਟ ਦੇਣੀ, ਕ੍ਰਿਃ—ਘੋੜੇ ਨੂੰ ਸਭ ਤੋਂ ਤਿੱਖੀ ਚਾਲੇ ਦੁੜਾਉਣਾ ਜਾਂ ਦੌੜਨ ਦੇਣਾ ॥

ਸਰਪਤ, ਸਃ—ਸਰ, ਸਰਕੜਾ ॥

ਸਰਪੇਚ, ਪੁਃ—ਪੱਗ ਉੱਪਰ ਬੰਨ੍ਹਣ ਵਾਲਾ ਬਨਾਰਸੀ ਦਾ ਪਟਕਾ ॥

ਸਰਪੈਂਚ, ਪੁਃ—ਪੰਚ, ਦੋਹਾਂ ਧਿਰਾਂ ਦਾ ਝਗੜਾ ਨਿਬੇੜਨ ਵਾਲਾ, ਦੋ ਨਿਆਉਂ ਕਰਨ ਵਾਲਿਆਂ ਦਾ ਸਰਦਾਰ, ਚੌਧਰੀ ॥

ਸਰਪੋਸ਼, ਪੁਃ—ਢੱਕਣ, ਢੱਕਣ ਵਾਲਾ ਛਿੱਕੂ, (ਰੋਟੀਆਂ ਜਾਂ ਕਪੜੇ ਆਦਿਕ ਰੱਖਣ ਲਈ) ॥

ਸ਼ਰਫ, ਪੁਃ—ਇੱਜ਼ਤ, ਵਡਿਆਈ, ਕਿਰਪਾ ॥

ਸਰਫ ਅਦਾਲਤ, ਪੁਃ—ਜ਼ਿਲੇ ਦੀ ਕਚਹਿਰੀ ਜਾਂ ਤਸੀਲ ਦਾ ਫਾਰਸੀ ਅਫਸਰ ॥

ਸਰਫ਼ਰਾਜ਼, ਵਿਃ—ਨਾਮ ਵਰ, ਮਸ਼ਹੂਰ, ਚੜ੍ਹਿਆ ਹੋਇਆ ॥

ਸਰਫ਼ਰਾਜ਼ੀ, ਸਃ—ਨਾਮਵਰੀ, ਤਰੱਕੀ, ਚੋਖਾ ॥

ਸਰਫਾ, ਪੁਃ—ਸੂਮ ਪੁਣਾ, ਕਿਰਸ, ਕੰਜੂਸੀ, ਥੋੜਾ ਖਰਚ ਕਰਕੇ ਧਨ ਜੋੜਨਾ ॥

ਸਰਫਾ ਕਰਕੇ ਸੁੱਤੀ ਜੋ
ਆਟਾ ਖਾ ਗਈ ਕੁੱਤੀ } ਜਿੰਨਾ ਸਰਫਾ ਕੀਤਾ ਉਸ ਤੋਂ ਵੱਧ ਨੁਕਸਾਨ ਹੋਇਆ ॥

ਸਰਬ, ਵਿਃ—ਸਭ, ਸਾਰਾ ॥

ਸਰਬ ਗਿਆਨੀ, ਪੁਃ—ਸਭ ਕੁਝ ਜਾਣਨ ਵਾਲਾ, ਸਰਬੱਗ ॥

ਸਰਬਦਾ, ਕ੍ਰਿਃ, ਵਿਃ—ਸਦਾ, ਨਿੱਤ ॥

ਸਰਬ ਦਾਤਾ, ਪੁਃ—ਸਭ ਨੂੰ ਦੇਣ ਵਾਲਾ, ਪਰਮੇਸ਼ਰ ॥

ਸਰਬ ਪਾਲਕ, ਪੁਃ—ਸਭ ਨੂੰ ਪਾਲਣ ਵਾਲਾ, ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ॥

ਸਰਬ ਬ੍ਯਾਪਕ
ਸਰਬ ਬਿਆਪਕ
ਸਰਬ ਬਿਆਪੀ
ਸਰਬ ਬ੍ਯਾਪੀ } ਵਿਃ—ਜੋ ਸਭਨੀਂ ਥਾਈਂ ਹੈ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ॥

ਸਰਬ ਬਿਦ੍ਯਾ
ਸਰਬ ਬਿੱਦਿਆ } ਪੁਃ, ਸਃ—ਸਾਰੀਆਂ ਵਿੱਦਿਆਂ ਜਾਨਣ ਵਾਲਾ ॥

ਸਰਬ ਭੱਖੀ, ਵਿਃ—ਸਭ ਕੁਝ ਖਾ ਜਾਣ ਵਾਲਾ, ਸਰਭੰਗੀ ॥

ਸਰਬ ਰਸ, ਪੁਃ—ਲੂਣ (ਸਿੰਘਾਂ ਦਾ ਬੋਲਾ) ॥

ਸਰਬ ਵ੍ਯਾਪਕ
ਸਰਬ ਵਿਆਪਕ
ਸਰਬ ਵ੍ਯਾਪੀ
ਸਰਬ ਵਿਆਪੀ } ਪੁਃ—'ਸਰਬ ਬਿਆਪੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਸਰਬ ਵਿਦ੍ਯਾ
ਸਰਬ ਵਿੱਦਿਆ } ਸਃ—ਸਰਬ ਬਿਦਿਆ ਵੇਖੋ ॥

ਸਰਬੱਗ ਵਿਃ—ਸਭ ਕੁਝ ਜਾਣਨ ਵਾਲਾ, ਸਭਨੀ ਥਾਈਂ ਮੌਜੂਦ। ਸਰਬ ਬਿਆਪੀ ॥

ਸਰਬੱਗ ਤਾਈ, ਸਃ—ਸਭ ਕੁਝ ਜਾਣਨਾ ॥

ਸਰਬੰਗ, ਪੁ:-ਸਭ ਦੇ ਹੱਥੋਂ ਅਤੇ ਸਭ ਥਾਵਾਂ ਦੀ ਚੀਜ਼ ਬਿਨਾ ਵਿਚਾਰੇ ਖਾ ਜਾਣੀ ॥

ਸਰਬੰਗਣ, ਸ:—ਸਭ ਦੇ ਹੱਥੋਂ ਅਤੇ ਸਭ ਥਾਵਾਂ ਦੀ ਚੀਜ਼ ਖਾ ਜਾਣ ਵਾਲੀ, ਇਕ ਤਰਾਂ ਦੇ ਫਕੀਰਾਂ ਦਾ ਪੰਥ ॥

ਸਰਬੱਗੀ, ਵਿ:-ਸਭ ਕੁਝ ਜਾਨਣ ਵਾਲਾ, ਹਰ ਥਾਂ ਮੌਜੂਦ ॥

ਸ:-ਸਭ ਕੁਝ ਜਾਨਣਾ, ਸਭ ਥਾਂ ਮੌਜੂਦ ਹੋਣਾ ॥

ਸਰਬੰਗੀ, ਪੁ:-ਸਰਬ ਭੱਖੀ, ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦੇ ਫਕੀਰ ਜੋ ਸਭ ਕੁਝ ਅਤੇ ਹਰ ਮਨੁਖ ਦੇ ਹੱਥੋਂ ਖਾ ਲੈਂਦੇ ਹਨ ॥

ਸ਼ਰਬਤ, ਪੁ:-ਮਿੱਠਾ ਪਾਣੀ, ਫਲਾਂ ਦਾ ਰਸ, ਮਿੱਠੇ ਵਿਚ ਮਿਲਾਕੇ ਪਕਾਇਆ ਹੋਇਆ, ਜੋ ਪਾਣੀ ਵਿਚ ਪਾਕੇ ਪੀਂਦੇ ਹਨ ॥

ਸਰਬੱਤ, ਵਿ:—ਸਬ ਜਣੇ, ਸਾਰੇ, ਹਰ ਕੋਈ ॥

ਸਰਬਤ੍ਰ, ਕ੍ਰਿ:, ਵਿ:—ਸਭ ਥਾਂ ॥

ਸ਼ਰਬਤੀ, ਵਿ:—ਸ਼ਰਬਤ ਦੇ ਰੰਗ ਦਾ, ਰਸ ਵਾਲਾ, ਸ਼ਰਬਤ ਦੇ ਰੰਗ, ਪੀਲੇ ਜਾਂ ਲਾਲ ਪਾਣ ॥

ਸਰਬੰਧ, ਪੁ:—ਸਨਬੰਧ, ਸਾਕ, ਸਰੀਕਾ, ਸਾਂਝ, ਮੇਲ ॥

ਸਰਬੰਧਣ, ਸ:
ਸਰਬੰਧੀ, ਪੁ: } ਸਾਕ, ਸਾਥੀ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਸਰਬੰਧ ਹੋਵੇ ॥

ਸਰਬਰਾਹ, ਪੁ:-ਮੁਖਤਿਆਰ, ਗੁਮਾਸ਼ਤਾ, ਕਰਿੰਦਾ ॥

ਸਰਬਾਣ, ਪੁ:-ਊਠ ਵਾਹੁਣ ਵਾਲਾ ॥

ਸਰਬਾਣੀ, ਸ:-ਊਠ ਵਾਹੁਣ ਦਾ ਕੰਮ ॥

ਸਰਬਾਨਣੀ, ਸ:-ਊਠ ਵਾਹੁਣ ਵਾਲੇ ਦੀ ਤ੍ਰੀਮਤ ॥

ਸਰਬਾਲ੍ਹਾ, ਪੁ:-ਲਾੜੇ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਘੋੜੀ ਉੱਤੇ ਬੈਠਣ ਵਾਲਾ, ਲਾੜੇ ਦਾ ਸਾਥੀ ॥

ਸ਼ਰਮ, ਸ:-ਲੱਜਿਆ, ਹਯਾ, ਲਾਜ, ਸੰਕੋਚ ॥

ਸ਼ਰਮ ਕੁਸ਼ਰਮੀ
ਸ਼ਰਮੋ ਕੁਸ਼ਰਮੀ } ਕ੍ਰਿ:, ਵਿ:-ਕਿਸੇ ਨਾ ਕਿਸੇ ਤਰਾਂ, ਭਾਵੇਂ ਆਪਣੀ ਮਰਜੀ ਹੋਵੇ ਭਾਵੇਂ ਨਾਂ ਹੋਵੇ, ਆਪਣੀ ਲਾਜ ਲਈ ॥

ਬੇ ਸ਼ਰਮ, ਵਿ:-ਬੇ ਹਯਾ, ਨਿਰਲੱਜ ॥

ਸ਼ਰਮਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਸ਼ਰਮ ਕਰਨੀ, ਸ਼ਰਮਿੰਦਾ ਹੋਣਾ । ਸ਼ਰਮਿੰਦਾ ਕਰਨਾ ॥

ਸ਼ਰਮਾਊ
ਸ਼ਰਮਾਕਲ } ਵਿ:-ਸ਼ਰਮ ਕਰਨ ਵਾਲਾ, ਸ਼ਰਮਿੰਦਾ, ਲਜੀਲਾ ॥

ਸ਼ਰਮਾਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-'ਸ਼ਰਮਾਉਣਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਸ਼ਰਮਿੰਦਗੀ, ਸ:-ਸ਼ਰਮ, ਲਾਜ, ਬੇ ਇੱਜ਼ਤੀ, ਨਮੋਸ਼ੀ ॥

ਸ਼ਰਮਿੰਦਾ, ਵਿ:-ਜਿਸ ਨੂੰ ਸ਼ਰਮ ਆਈ ਹੋ, ਸ਼ਰਮ ਦਾ ਮਾਰਿਆ ਹੋਇਆ ॥

ਸ਼ਰਮਿੰਦਾ ਹੋਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਸ਼ਰਮ ਕਰਨੀ, ਸ਼ਰਮਿੰਦਗੀ ਆਉਣੀ ॥

ਸ਼ਰਮਿੰਦਾ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਸ਼ਰਮਿੰਦਗੀ ਦੇਣੀ (ਝੂਠਾ ਕਰਕੇ, ਜਾਂ ਝਾੜ ਪਾਕੇ) ॥

ਸਰਲ, ਵਿ:-ਜਾਰੀ, ਸੌਖਾ, ਸਿੱਧਾ, ਸਾਫ, ਧਰਮੀ, ਸੱਚਾ, ਇਮਾਨਦਾਰ, ਨਿਰਦੋਸ਼ ॥

ਸਰਲ ਹੋਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਯਾਦ ਹੋ ਜਾਣਾ, ਕੰਠ ਹੋਣਾ, ਠੀਕ ਹੋ ਜਾਣਾ ॥

ਸਰਲ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਕਿਸੇ ਗੱਲ ਨੂੰ ਜਾਰੀ ਕਰਨਾ, ਕੰਠ ਕਰਨਾ, ਘੋਟ ਕੇ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ॥

ਸੱਰਲ, ਪੁ:—ਛਿਆਂ ਮਹੀਨਿਆਂ ਤੋਂ ਦੋ ਸਾਲ ਦੀ ਉਮਰ ਤੱਕ ਦਾ ਘੋੜਾ ॥

ਸਰਵੰਗ, ਵਿ:—'ਸਰਬੰਗ' ਵੇਖੋ ॥

ਸਰਵੱਗਤਾਈ, ਸ:—'ਸਰਬੱਗਤਾਈ' ਵੇਖੋ ॥

ਸਰਵੰਗੀ, ਵਿ:, ਪੁ:—'ਸਰਬੰਗੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਸਰਵਣ, ਸਰਵਨ, ਵਿ:—ਜੋਗ, ਲਾਇਕ, ਗੁਣੀ, ਸੂਰਮਾ, ਪ੍ਰੀਤ ਕਰਨ ਵਾਲਾ, ਦਾਤਾ, ਹਿਤਕਾਰੀ। (ਸਰਵਣ ਪੁੱਤ੍ਰ, ਸਰਵਣ ਭਰਾ)॥
ਪੁ:—ਕੰਨ ॥

ਸਰਵਨ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਸੁਨਣਾ ॥

ਸਰਵਰ, ਪੁ:—ਛੈਂਭ, ਸਰੋਵਰ, ਤਾਲ ॥

ਸਖ਼ੀ ਸਰਵਰ, ਪੁ:—ਨਗਾਹੇ ਅਤੇ ਧੌਂਕਲ ਦਾ ਪੀਰ ॥

ਸਰਵਾਹ, ਸ:—ਸਿਰ ਪੀੜ ॥

ਸਰਵਾਹੜ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦਾ ਬਾਜ਼ਾਂ ॥

ਸਰਵਾ ਕੱਦ, ਵਿ:—ਲੰਮੇ ਕੱਦ ਦਾ, ਲੰਮਾ ਝੰਮਾ, ਉੱਚਾ ਲੰਮਾ ॥

ਸਰਵਾਣ, ਪੁ:—'ਸਰਬਾਣ' ਵੇਖੋ ॥

ਸਰਵਾਨਣੀ, ਸ:—'ਸਰਬਾਨਣੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਸਰਵਾਣੀ, ਸ:—'ਸਰਬਾਣੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਸਰਵਾਰਨਾ, ਪੁ:—ਰੁਪਇਆ ਆਦਿਕ ਜੋ ਕਿਸੇ ਪਿਆਰੇ ਦੇ ਸਿਰ ਉੱਤੋਂ ਵਾਰ ਕੇ ਲਾਗੀਆਂ ਆਦਿਕਾਂ ਨੂੰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ॥

ਸਰੜ ਸਰੜ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਕੋਈ ਚੀਜ਼ ਤਲਣ ਦੇ ਵੇਲੇ ਜੋ ਸੂੰ ਸੜਾਕਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਓਹੋ ਜੇਹੀ ਅਵਾਜ਼ ਕੱਢਣੀ ॥

ਸ਼ਰਾ, ਸ:—ਕਨੂੰਨ, ਕੁਰਾਨ ਸ਼ਰੀਫ਼ ਮੂਜਿਬ ਮੁਸਲਮਾਨਾਂ ਦਾ ਧਰਮ ਸ਼ਾਸਤ੍ਰ, ਵਿਹਾਰ (ਸ਼ਰਾ ਵਿੱਚ ਬਾਹ ਦੀ ਸ਼ਰਮ ਹੈ)

ਸ਼ਰਾ ਤੇ ਚੱਲਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਮੁਸਲਮਾਨਾਂ ਦੇ ਕਨੂੰਨ ਜਾਂ ਧਰਮ ਸ਼ਾਸਤ੍ਰ ਮੂਜਿਬ ਸਭ ਕੰਮ ਕਰਨਾ ॥

ਸ਼ਰਾ ਮੁਹੰਮਦੀ, ਸ:—ਮੁਸਲਮਾਨਾਂ ਦਾ ਧਰਮ ਸ਼ਾਸਤ੍ਰ ਜਾਂ ਕਨੂੰਨ ॥

ਸਰਾਂ, ਸਰਾਉਂ, ਸ:—ਮੁਸਾਫ਼ਰਾਂ ਦੇ ਠਹਿਰਨ ਦੀ ਥਾਂ, ਮੁਸਾਫ਼ਰ ਖ਼ਾਨਾ ॥

ਨੂਰਮਹਿਲ ਦੀ ਸਰਾਂ, ਸ:—ਅਨੋਖੀ ਚੀਜ਼ (ਜੇਹੀ ਨੂਰ ਮਹਿਲ ਦੀ ਸਰਾਂ ਹੈ)॥

ਸਰਾਉਗੀ, ਪੁ:—"ਜੈਨ" ਅਤੇ "ਜੈਨੀ" ਵੇਖੋ ॥

ਸਰਾਉਥਾ, ਸਰਾਉਥੀ, ਪੁ:—ਸੁਪਾਰੀ ਆਦਿਕ ਕੱਟਣ ਵਾਲਾ ਹਥਿਆਰ ॥

ਸਰਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਪੂਰਾ ਕਰਨਾ, ਮੁਕਾਉਣਾ, ਭੁਗਤਾਉਣਾ, ਅੰਤ੍ਰਿਕਾ ਪਾਉਣਾ ॥

ਸਰਾਉ, ਪੁ:—ਸਰਾਉਣ ਵਾਲਾ, ਮੰਜੇ ਦੀ ਚੁਗਾਠ ਦੇ ਸੇਰੂ ਅਰਥਾਤ ਸਿਰ ਅਤੇ ਪੈਰਾਂ ਵਾਲੇ ਪਾਸ ਦੇ ਡੰਡੇ ॥
ਵਿ:—ਸਰਲ ਜੇਹਾ, ਜਿਸ ਕਰਕ ਕੋਈ ਕੰਮ ਨਿਭ ਸੱਕੇ ॥

ਸਰਾਮ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਛੋਟੀ ਜੇਹੀ ਲੋਹੇ ਦੀ ਸੀਖ ॥

ਸਰਾਮ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਹੁੱਕੇ ਦੀ ਨੜੀ ਸਾਫ਼ ਕਰਨ ਲਈ ਲੋਹੇ ਦੀ ਸੀਖ ਤਾਕੇ ਉਸ ਵਿੱਚ ਫੇਰਨਾ ॥

ਸਰਾਸਰ, ਕ੍ਰਿ:, ਵਿ:—ਬਿਲਕੁਲ, ਸਾਰਾ ॥

ਸਰਾਹਗਾ, ਪੁ:—ਸੁੱਖਣਾ, ਮੰਨਤਾ, ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦਾ ਪਖੇਰੂ, ਛੀੜ ॥

ਸਰਾਹਣਾ, ਸਰਾਹੁਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਵਡਿਆਉਣਾ, ਤਰੀਫ਼ ਕਰਨੀ, ਵਾਹ ਵਾਹ ਕਰਨਾ ॥

ਸਰਾਹਤ, ਸ਼ਃ—ਵਡਿਆਈ, ਤਰੀਫ, ਵਾਹ ਵਾਹ ॥

ਸਰਾਧਾ, ਪੁਃ—'ਸਰਾਹਣਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਸਰਾਜ, ਪੁਃ—ਕਾਠੀ ਬਣਾਉਣ ਵਾਲਾ, ਜੁੱਤੀਆਂ ਉੱਪਰ ਰੇਸ਼ਮ ਅਤੇ ਤਿੱਲੇ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ॥

ਸਰਾਜਗੀ, ਸ਼ਃ—ਸਰਾਜ ਦਾ ਕੰਮ ॥

ਸਰਾਜਣੀ, ਸ਼ਃ—ਸਰਾਜ ਦੀ ਵਹੁਟੀ ॥

ਸਰਾਜਾ, ਪੁਃ—ਸਰਾਜਗੀ, ਜੁੱਤੀਆਂ ਉੱਪਰ ਰੇਸ਼ਮ ਅਤੇ ਤਿਲੇ ਦਾ ਕੰਮ ॥

ਸਰਾਜੀ, ਸ਼ਃ—ਸਰਾਜਗੀ, ਸਰਾਜ ਦਾ ਕੰਮ ॥

ਸਰਾਜੀ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਰੇਸ਼ਮ ਤਿੱਲੇ ਆਦਿਕ ਨਾਲ ਫੁੱਲ ਬੂਟੇ ਕੱਢਣਾ, ਗੁਲਕਾਰੀ ਕਰਨਾ ॥

ਸਰਾਟਾ, ਪੁਃ—ਪਖੇਰੂਆਂ ਦੇ ਖੰਭਾਂ ਦੀ ਅਵਾਜ਼ ਜੋ ਉੱਡਣ ਵੇਲੇ ਚੱਕਰ ਖਾਣ ਕਰਕੇ ਹੁੰਦੀ ਹੈ।

ਸਰਾਧ, ਪੁਃ—ਮੋਇਆਂ ਪਿਤਰਾਂ ਦੇ ਨਮਿੱਤ ਜੋ ਬ੍ਰਾਹਮਣਾਂ ਨੂੰ ਭੋਜਨ ਛਕਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ॥ (ਸਰਾਧ ਕਰਨਾ ਜਾਂ ਖੁਲਾਉਣਾ)॥

ਸਰਾਪ, ਪੁਃ—ਧਿਕਾਰ, ਬਦ ਦੁਆ, ਲਾਨਤ, ਫਿਟਕਾਰ ॥

ਸਰਾਪ ਦੇਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਧਿੱਕਾਰ ਕਰਨਾ, ਬਦ ਦੁਆ ਦੇਣੀ, ਕਿਸੇ ਦਾ ਬੁਰਾ ਮੰਗਣਾ, ਫਿਟਕਾਰਨਾ ॥

ਸਰਾਪਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—'ਸਰਾਪ ਦੇਣਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਸਰਾਪਤ, **ਸਰਾਪਿਤ**, **ਸਰਾਪੀ**, ਵਿਃ—ਜਿਸ ਨੂੰ ਸਰਾਪ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਫਿਟਕਾਰਿਆ ਹੋਇਆ ॥

ਸਰਾਫ, ਪੁਃ—ਸ਼ਰਾਫ, ਸੋਨੇ ਚਾਂਦੀ ਆਦਿਕ ਦਾ ਵਣਜ ਕਰਨ ਵਾਲਾ, ਲੈਣ ਦੇਣ ਵੇਚਣ ਵਾਲਾ, ਸੇਠ, ਮੰਨਿਆ ਦੰਨਿਆ ਇੱਜ਼ਤ ਵਾਲਾ ਆਦਮੀ, ਕੁਲ ਵੰਤ ॥

ਸਰਾਫਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—'ਸਰਾਪਣਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਸਰਾਫਣੀ, ਸ਼ਃ—ਸਰਾਫ ਦੀ ਵਹੁਟੀ, ਕੁਲਵੰਤੀ ॥

ਸਰਾਫੀ, ਸ਼ਃ—ਸਰਾਫ ਦਾ ਕੰਮ, ਸੋਨੇ ਚਾਂਦੀ ਅਤੇ ਰੁਪਏ ਲੈਣ ਦੇਣ ਦਾ ਵਣਜ, ਇੱਜ਼ਤ ਅਖਰੇ ॥

ਸ਼ਰਾਬ, ਸ਼ਃ—ਮਧ, ਮਦਰਾ, ਨਸ਼ਾ ॥

ਸ਼ਰਾਬ ਖਾਨਾ, ਪੁਃ—ਕਲਾਲ ਖਾਨਾ, ਜਿੱਥੇ ਸ਼ਰਾਬ ਵਿਕਦੀ ਹੈ ॥

ਸ਼ਰਾਬਣ, ਸ਼ਃ—ਸ਼ਰਾਬ ਪੀਣ ਵਾਲੀ ਤੀਮੀਂ, ਨਸ਼ੇੜਨ, ਮਧ ਮਾਤੀ ॥

ਸ਼ਰਾਬੀ, ਪੁਃ—ਸ਼ਰਾਬ ਪੀਣ ਵਾਲਾ, ਨਸ਼ਈ, ਮਧ ਮਾਤਾ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਸ਼ਰਾਬ ਪੀਣ ਦੀ ਇਲਤ ਹੋਵੇ ॥

ਸ਼ਰਾਰਤ, ਸ਼ਃ—ਸ਼ੋਖੀ, ਬੁਰਿਆਈ, ਬਦਮਾਸ਼ੀ ॥

ਸ਼ਰਾਰਤਣ, ਸ਼ਃ—ਸ਼ੋਖ, ਬੁਰੀ, ਸ਼ਰਾਰਤ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ॥

ਸ਼ਰਾਰਤੀ, ਪੁਃ—ਸ਼ੋਖ, ਬੁਰਾ, ਫਸਾਦੀ ਮਨੁੱਖ, ਸ਼ਰਾਰਤ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ॥

ਸਰਾਲ, ਪੁਃ—ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦਾ ਵੱਡਾ ਸੱਪ, ਜੋਕਾਂ ਦੀ ਇੱਕ ਜ਼ਾਤ ॥

ਸਰਾਲਾ, ਪੁਃ—ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦਾ ਲੰਮਾ ਘਾਹ ਜਿਸ ਨੂੰ ਫੈਰੇ ਲੱਗੇ ਹੋਏ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ॥

ਸਰਾਲੀ, ਸ:—ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦੀ ਜੜ੍ਹ ਜਿਸ ਨੂੰ ਲੋਕ ਖਾਂਦੇ ਹਨ ॥

ਸਰਾਵਾ, ਪੁ:—ਮੰਜੇ ਦਾ ਸੇਰੂ, ਸਿਰ ਅਤੇ ਪੈਰਾਂ ਵਾਲੇ ਪਾਸੇ ਦੇ ਡੰਡੇ ॥

ਸਰਾਵਾਂ, ਪੁ:—'ਸਰੌਖਾਂ' ਵੇਖੋ ॥

ਸਰਿਸ਼ਟ
ਸਰਿਸ਼ਟੀ } ਸ:—ਸੰਸਾਰ, ਦੁਨੀਆ, ਰਚਨਾ, ਕੁਦਰਤ ॥

ਸਰਿਸ਼ਤਾ, ਪੁ:—ਧਾਗਾ, ਲੜੀ, ਸਨਬੰਧ, ਸਾਂਝ, ਨੇਮ, ਹੁਕਮ, ਦਸਤੂਰ ॥

ਸਰਿਸ਼ਤੇ ਦਾਰ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਸਰਕਾਰੀ ਅਫਸਰ ਜੋ ਕਚਹਿਰੀ ਦੇ ਕਾਗਤ ਅਤੇ ਮਿਸਲਾਂ ਰੱਖਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਅਰਜ਼ੀਆਂ ਪੜ੍ਹਕੇ ਹਾਕਮ ਨੂੰ ਸੁਣਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਵੱਡਾ ਬਾਬੂ, ਰਿਸ਼ਤੇਦਾਰ ॥

ਸਰਿਸ਼ਤੇ ਦਾਰੀ, ਸ:—ਸਰਿਸ਼ਤੇ ਦਾਰ ਦਾ ਹੁੱਦਾ ਜਾਂ ਕੰਮ। ਸਾਕ, ਸਰਬੰਧ ॥

ਸਰੀ, ਵਿ:—ਤੀਰ ਵਾਂਕਰ ਸਿੱਧੀ (ਰੁੱਖ ਦੀ ਟਾਹਣੀ) ॥

ਸ:—ਲੋਹੇ ਦੀ ਸੀਖ, ਚਾਬਕ ਦਾ ਛਾਂਟਾ, ਪਤਲਾ ਤਸਮਾ ॥

ਸ਼ਰੀਅਤ, ਸ:—'ਸ਼ਰਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਸਰੀਹ, ਕ੍ਰਿ:, ਵਿ:—ਸਾਮ੍ਹਣੇ, ਸਾਫ, ਪਰਤੱਖ ਜ਼ਾਹਰਾ ॥

ਸਰੀਂਹ
ਸਰੀਹਿ } ਸ:—ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦਾ ਰੁੱਖ ਜਿਸ ਦੇ ਪੀਲੇ ਅਤੇ ਫੁੱਲੇ ਫੁੱਲ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਜਿਸ ਨੂੰ ਲੰਮੀਆਂ ਫਲੀਆਂ ਲਗਦੀਆਂ ਹਨ ॥

ਸਰੀਹਨ, ਕ੍ਰਿ:, ਵਿ:—ਸਾਮ੍ਹਣੇ, ਸਾਫ, ਜ਼ਾਹਰਾ ॥

ਸ਼ਰੀਕ, ਪੁ:—ਸਾਥੀ, ਭਿਆਲ, ਭਰਾ ਭਾਈ, ਹਿੱਸੇ ਦਾਰ (ਸ਼ਰੀਕ ਹੋਣਾ, ਕਰਨਾ) ॥

ਸ਼ਰੀਕਣੀ, ਸ:—ਸਾਥਣ, ਸ਼ਰੀਕ ਦੀ ਤੀਵੀਂ ॥

ਸ਼ਰੀਕਤ, ਸ:—ਭਿਆਲੀ, ਸਾਥ, ਸੰਗ, ਹਿੱਸਾ ਲੈਣ ਦੀ ਚਾਹ, ਵੈਰ ਵਿਹਾਰ ॥

ਸ਼ਰੀਕਾ, ਪੁ:—ਭਿਆਲੀ, ਸਾਥ, ਸਾਰੇ ਸ਼ਰੀਕ, ਬਰਾਦਰੀ ॥

ਸਰੀਣਾ, ਪੁ:—ਜੋ ਦਾਣੇ ਕਿਰਸਾਣ ਲੋਕ ਪਿੰਡ ਦੇ ਚਮਿਆਰਾਂ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਮਿਹਨਤ ਦੇ ਬਦਲੇ ਦੇਂਦੇ ਹਨ ॥

ਜ਼ਮੀਨ ਦਾ ਭਾੜਾ, ਦਾਣਿਆਂ ਦਾ ਗੁਦਾਮ ॥

ਸਰੀਣੀ, ਸ:—ਸ਼ੀਰਣੀ, ਮਠਿਆਈ ਜੋ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਵੰਡੀ ਜਾਏ, ਸੁੱਖਣਾ ॥

ਸਰੀਧ, ਕ੍ਰਿ:, ਵਿ:—'ਸਰੀਹਨ' ਵੇਖੋ ॥

ਸਰੀਨ, ਪੁ:—ਖੱਤਰੀਆਂ ਦੀ ਇੱਕ ਜਾਤ ॥

ਸ਼ਰੀਫ, ਵਿ:—ਮੰਨਿਆ ਦੰਨਿਆ, ਇੱਜ਼ਤ ਵਾਲਾ, ਕੁਲਵੰਤ, ਭਲਾ ਮਾਨਸ, ਅਮੀਰ, ਅਸੀਲ ॥

ਸ਼ਰੀਫ਼ ਖਾਨਦਾਨ, ਪੁ:—ਚੰਗੀ ਕੁਲ ਦਾ, ਭਲੇ ਦੀ ਅੰਸ ॥

ਸ਼ਰੀਫ਼ਣੀ, ਸ:—ਸ਼ਰੀਫ਼ ਤੀਮਤ ('ਸ਼ਰੀਫ਼' ਵੇਖੋ)

ਸ਼ਰੀਫਾ, ਪੁ:—ਇਕ ਤਰਾਂ ਦਾ ਫਲ ਜੋ ਸੇਉ ਵਾਂਕਰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਸੀਤਾ ਫਲ ॥

ਸ਼ਰੀਰ, ਪੁ:—ਦੇਹ, ਤਨ, ਬਦਨ, ਜਿਸਮ, ਜੀਵ ਮਨੁਖ (ਜਿਹਾ ਕਿ ਚਾਰ ਸਰੀਰ ਬੈਠੇ ਸਨ) ॥

ਵਿ:—ਜੋ ਸ਼ਰਾਰਤ ਕਰੇ, ਸ਼ਰਾਰਤੀ ॥

ਸਰੂ, ਪੁ:—ਇਕ ਬਹੁਤ ਉੱਚਾ ਬਿਰਛ ਜਿਸ ਨੂੰ ਮਾਂਜੂ ਫਲ ਲਗਦੇ ਹਨ॥

ਸਰੂਪ, ਪੁ:—ਸ਼ਕਲ, ਸੂਰਤ, ਬਨਾਉਟ, ਸੋਹਣੀ ਸ਼ਕਲ, ਸਾਂਗ, ਸੁਹੱਪਣ॥

ਸਰੂਪ ਢਾਲਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਕਮਜ਼ੋਰ ਅਤੇ ਲਿੱਸਾ ਹੋਣਾ, ਰਾਜ ਗੱਦੀ ਤੋਂ ਉਤਾਰਣਾ॥

ਰੂਪ ਸਰੂਪ, ਵਿ:—ਸੋਹਣਾ॥

ਸਰੂਰ, ਪੁ:—ਖੁਸ਼ੀ, ਅਨੰਦ, ਮੌਜ, ਮਸਤੀ॥

ਸਰੂੜ, ਪੁ:—ਛੋਟਾ ਕੀੜਾ॥

ਸਰੇਉੜਾ, ਪੁ:—ਜੈਨੀ, ਜੈਨੀ ਸਾਧੂ ਜੋ ਮੂੰਹ ਪੁਰ ਪੱਟੀ ਬੰਨ੍ਹ ਛੱਡਦੇ ਹਨ ਕਿ ਸਾਹ ਲੈਣ ਨਾਲ ਜੀ ਅੰਦਰ ਨਾ ਚਲੇ ਜਾਣ। ਪੁਜ॥ ਇਕ ਪੰਖੇਰੂ ਦਾ ਨਾਉਂ॥

ਸਰੇਸ਼, ਸ:—ਮੋਏ ਹੋਏ ਪਸ਼ੂ ਦੇ ਚੰਮ, ਖੁਰ ਆਦਿਕ ਪਾਣੀ ਵਿਚ ਉਬਾਲ ਕੇ ਅਤੇ ਲੇਸ ਕੱਢ ਕੇ ਜਮਾਈ ਚੀਜ਼। ਇਸ ਨਾਲ ਲੱਕੜੀ ਦੀਆਂ ਫੱਟੀਆਂ ਆਦਿਕ ਜੋੜਦੇ ਹਨ॥

ਸਰੇਸ਼ਟ, ਵਿ:—ਬਹੁਤ ਚੋਖਾ, ਭਲਾ, ਖਰਾ, ਉੱਤਮ, ਵੱਡਾ, ਡਾਢਾ ਚੰਗਾ॥

ਸਰੇਵੜਾ, ਪੁ:—'ਸਰੇਉੜਾ' ਵੇਖੋ॥

ਸਰੋ, ਪੁ:—'ਮਾਜੂ ਫਲ' ਵੇਖੋ॥

ਸਰੋਆ, ਪੁ:—ਹੋਮ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਅੱਗ ਵਿਚ ਘਿਉ ਪਾਉਣ ਵਾਲਾ ਲਕੜੀ ਦਾ ਚੱਬ॥

ਸਰੋਸਰ, ਕ੍ਰਿ:, ਵਿ:—'ਸਰਾਸਰ' ਵੇਖੋ॥

ਸਰੋਹੀ, ਸ:—ਇਕ ਤਰਾਂ ਦੀ ਤਲਵਾਰ॥

ਸਰੋਤਾ, ਪੁ:—ਸੁਨਣ ਵਾਲਾ, ਕਥਾ ਸੁਨਣ ਵਾਲਾ 'ਸਰੋਤਾ' ਵੇਖੋ॥

ਸਰੋਦ, ਪੁ:—ਗਾਉਣ, ਰਾਗ, ਗੀਤ, ਸੁਰ॥

ਸਰੋਪਾ, ਪੁ:—ਸੋਹਣਾ ਪੁਸ਼ਾਕ ਜੋ ਕੋਈ ਰਾਜਾ ਅਮੀਰ ਆਦਿਕ ਖੁਸ਼ ਹੋਕੇ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਬਖ਼ਸ਼ਦਾ ਹੈ॥

ਸਰੋਵਰ, ਪੁ:—ਸਮੁੰਦਰ, ਤਾਲ, ਛੰਭ॥

ਸਰੌਗੀ, ਪੁ:—ਜੈਨੀ, ਸਰੇਉੜਾ॥

ਸਰੌਤਾ / **ਸਰੌਥਾ** } ਪੁ:—ਸਪਾਰੀ ਆਦਿਕ ਕੱਟਣ ਵਾਲਾ ਹਥਿਆਰ॥

ਸੱਲ, ਪੁ:—ਤੀਰ, ਬਾਣ, ਡੰਕ, ਦੁਖੀ ਦਿਲ, ਦਾਗ, ਗ਼ਮ, ਸੱਟ। (ਸਲ ਲੱਗਣਾ)॥

ਸਲੂੰਕ / **ਸਲੂੰਗਾ** } ਪੁ:—ਇੱਕ ਨਿੱਕਾ ਜੇਹਾ ਜੰਦਰਾ, ਜਾਂ ਪੰਜੇ ਵਾਲਾ ਹਥਿਆਰ॥

ਸਲੂਣਾ / **ਸਲੂ ਲੈਣਾ** } ਕ੍ਰਿ:—ਇਕੱਠਾ ਕਰਨਾ, ਜਮਾ ਕਰਨਾ, ਜੋੜਨਾ॥

ਸਲ੍ਹਾ, ਪੁ:—ਚਿਤਾ, ਸਿਲ੍ਹਾ, ਸ਼ਿਵਾ॥

ਸਲ੍ਹਾਬ, ਸ: / **ਸਲ੍ਹਾਬਾ**, ਪੁ: } ਸਿੱਲ੍ਹ, ਨਮ, ਤਰੀ, ਤਰਾਉਤ॥

ਸਲ੍ਹਾਬੀ, ਵਿ:—ਸਿਲ੍ਹੀ, ਅਜੇਹੀ ਧਰਤੀ ਜਿੱਥੇ ਹੜ੍ਹ ਆਉਂਦਾ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਤਰਾਂ ਪਾਣੀ ਮਿਲਦਾ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ॥

ਸਲਗਮ, ਪੁ:—ਸ਼ਗਲਮ, ਗੋਗਲੂ, ਠਿੱਪਰ॥

ਸਲਰੀ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਰੰਗ ਜੋ ਹਲਦੀ ਅਤੇ ਨੀਲ ਦਾ ਮਿਲਕੇ ਬਣਦਾ ਹੈ॥

ਸਲੰਘ
ਸਲੰਘਾ } ਪੁ:—'ਸਲੰਗ' ਵੇਖੋ ॥

ਸੱਲਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਪੁੱਣਨਾ, ਛੇਣੀ ਨਾਲ ਛੇਕ ਕਰਨਾ, ਛੇਦਣਾ ॥

ਸਲੰਭਾ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦਾ ਲੂਣ ॥

ਸਲਲ, ਪੁ:—ਪਾਣੀ, ਜਲ ॥

ਸਲਵਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਸੱਲਣ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਾਉਣਾ, ਛੇਕ ਕਢਾਉਣਾ ॥

ਸਲਵਾਈ, ਸ:—ਸੱਲਣ ਯਾਂ ਛੇਕ ਕਰਨ ਦਾ ਕੰਮ, ਸੱਲਣ ਦੀ ਮਜ਼ੂਰੀ ॥

ਸਲਵਾਰ, ਸ:—ਬਹੁਤ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਪਜਾਮਾ ਜਿਸ ਦੀਆਂ ਮੁਹਰੀਆਂ ਤੰਗ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ ॥

ਸਲਾ, ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦੀ ਮਕੜੀ, ਵਿੱਡੀ ॥

ਸੱਲਾ, ਪੁ:—ਇਕ ਜਨੌਰ, ਅਵੇੜਾ ਆਦਮੀ, ਸੁੱਕੇ ਤਿਲਾਂ ਦੇ ਬੂਟੇ ਦੀ ਟੰਡੀ, ਗਜ ਪੀਪਲ ॥

ਸਲਾ ਚੁਗਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਬਚਿਆ ਖੁਚਿਆ ਕੱਠਾ ਕਰਨਾ ॥

ਸਲਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਸਮਾਉਣਾ, ਸੁਆਉਣਾ, ਸੀਉਣ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਾਉਣਾ ॥

ਸਲਾਈ, ਸ:—ਸੀਉਣ ਦਾ ਕੰਮ ਯਾਂ ਮਜ਼ੂਰੀ, ਲੋਹੇ ਦੀ ਪਤਲੀ ਸੀਖ ਜਿਸ ਨਾਲ ਅੱਖਾਂ ਵਿਚ ਸੁਰਮਾ ਪਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਇੱਕ ਤਾਰ ਜਿਸ ਨੂੰ ਤਾਕੇ ਅੱਖਾਂ ਵਿਚ ਫੇਰਨ ਨਾਲ ਮਨੁੱਖ ਅੰਨ੍ਹਾ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਤੱਕਲਾ ॥

ਸਲਾਈ ਫੇਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਅੰਨ੍ਹਾ ਕਰਨਾ ॥

ਦੀਵਾ ਸਲਾਈ, ਸ:—ਅੱਗ ਬਾਲਣ ਵਾਲੀ ਤੀਲੀ ਜਿਸ ਦੇ ਸਿਰ ਉਤੇ ਮਸਾਲਾ ਲੱਗਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਡੱਬੀ ਦੇ ਮਸਾਲੇ ਵਾਲੇ ਪਾਸੇ ਉੱਤੇ ਰਗੜਨ ਨਾਲ ਬਲ ਪੈਂਦੀ ਹੈ ॥

ਪੂਣ ਸਲਾਈ, ਸ:—ਲਕੜੀ ਦੀ ਤੀਲੀ ਜਿਸ ਨਾਲ ਪੂਣੀਆਂ ਵੱਟਦੇ ਹਨ ॥

ਸਲਾਸੀ, ਪੁ:—ਸ਼ਾਂਤ, ਅਮਨ ਚੈਨ, ਅਰਾਮ ॥

ਸਲਾਹ, ਸ:—ਸਿੱਖ ਮੱਤ, ਰਲ ਕੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨਾ, ਮਤਾ, ਮਰਜੀ, ਇੱਛਿਆ ॥

ਸਲਾਹ ਹੋਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਕਿਸੇ ਕੰਮ ਕਰਨ ਨੂੰ ਜੀ ਕਰਨਾ (ਉਸ ਦੀ ਪੜ੍ਹਨ ਦੀ ਸਲਾਹ ਹੈ) ॥

ਸਲਾਹ ਕਰਨੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਮਿਲਕੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨਾ ਮਤਾ ਮਤਾਉਣਾ ॥

ਸਲਾਹ ਕਾਰ, ਪੁ:—ਜਿਸ ਨਾਲ ਸਲਾਹ ਕੀਤੀ ਜਾਵੇ, ਸਿੱਖ ਮੱਤ ਦੇਣ ਵਾਲਾ ॥

ਸਲਾਹ ਤੇ ਚੱਲਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਜੈਹੀ ਕੋਈ ਮੱਤ ਦੇਵੇ ਉਸ ਦੇ ਮੂਜਿਬ ਕੰਮ ਕਰਨਾ ॥

ਸਲਾਹ ਦੇਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਸਿੱਖ ਮੱਤ ਦੇਣੀ, ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਕਹਿਣਾ ਕਿ ਫਲਾਨਾ ਕੰਮ ਕਰ, ਚੰਗਾ ਹੈ ॥ ਮਤਾ ਮਤਾਉਣਾ। ਸਿਖਾਈ ਸੂੰਧ ਕਰਨੀ ॥

ਸਲਾਹ ਨਹੀਂ, ਕ੍ਰਿ:—ਮਰਜੀ ਨਹੀਂ, ਨਾ ਮੁਨਾਸਬ ॥

ਪੱਕੀ ਸਲਾਹ, ਸ:—ਅਜੇਹੀ ਸਲਾਹ ਜਿਸ ਤੇ ਜਰੂਰ ਚੱਲਿਆ ਜਾਵੇ ॥

ਸਲਾਹਣਾ
ਸਲਾਹੁਣਾ } ਕ੍ਰਿ:—ਵਡਿਆਉਣਾ, ਚੰਗਾ ਕਹਿਣਾ, ਮਹਿਮਾ ਕਰਨੀ ॥

ਸਲਾਹਤ, ਸ:—ਵਡਿਆਈ ॥

ਸਲਾਜੀਤ, ਸਃ—ਰਾਲ ਵਰਗੀ ਇੱਕ ਖੁਸ਼ਬੂਦਾਰ ਔਖਧੀ, ਸਿਲਾਜੀਤ, ਪੱਥਰ ਦੀ ਗੋਂਦ ॥

ਸਲਾਬ, ਸਃ—ਨਮ, ਤਰੀ, ਸਿਲ੍ਹ ॥

ਸਲਾਬੀ, ਵਿਃ—ਸਿੱਲ੍ਹਾ, ਨਮ ਵਾਲਾ ॥

ਸਲਾਭਾ, ਪੁਃ—ਸਿਲ੍ਹ, ਨਮ, ਤਰੀ ॥

ਸਲਾਮ, ਸਃ, ਪੁਃ—ਬੰਦਗੀ, ਪੈਰੀ ਪੈਣਾ, ਮੱਥਾ ਟੇਕਣਾ, ਨਿਮਸਕਾਰ, ਪਰਨਾਮ, ਅਮਨ, ਬਚਾਉ, ਸਲਾਹ, ਵਿਦਾਇਗੀ ॥

ਸਲਾਮਾ ਲੇਕ, ਸਃ—ਮੁਸਲਮਾਨਾਂ ਦੇ ਮਿਲਨ ਵੇਲੇ ਇਹ ਗਲ ਇਕ ਜਣਾ ਦੂਏ ਨੂੰ ਕਹਿਦਾ ਹੈ ॥

ਸਲਾਮ ਦੇਣੀ, ਕ੍ਰਿਃ—ਵਿਦਿਆ ਕਰਨਾ, ਨਮਸਕਾਰ ਕਰਨੀ, ਆਪਣੇ ਆਉਣ ਦੀ ਜਾਂ ਦੂਏ ਦੇ ਆਕੇ ਮਿਲਣ ਲਈ ਬੇਨਤੀ ਕਰਨੀ (ਸਾਹਬਾਂ ਦੀ ਬੋਲੀ) ॥

ਸਲਾਮ ਬੋਲੋ, ਕ੍ਰਿਃ—ਜੋ ਮਿਲਣ ਨੂੰ ਆਇਆ ਹੈ ਉਸ ਨੂੰ ਕਹਿ ਦਿਓ ਅੰਦਰ ਆ ਜਾਵੇ। ਸਲਾਮ ਦਿਓ ॥

(ਸਾਹਿਬ ਲੋਕ ਨੌਕਰਾਂ ਨੂੰ ਇਹ ਗੱਲ ਕਹਿੰਦੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ) ॥

ਸਲਾਮਤ, ਵਿਃ—ਰਾਜ਼ੀ ਬਾਜ਼ੀ, ਨਵਾਂ ਨਰੋਇਆ, ਚੰਗਾ ਭਲਾ, ਅਮੀਂ ਜਮੀਂ ॥

ਸਲਾਮਤੀ, ਸਃ—ਬਚਾਉ, ਅਮਨ ਚੈਨ, ਸਾਂਝ, ਸਰੀਰ ਦੀ ਅਰੋਗਤਾ ॥

ਸਲਾਮੀ, ਸਃ—ਫੌਜੀ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਸਲਾਮ, ਵਿਆਹ ਦੇ ਵੇਲੇ ਦੀ ਭੇਟ, ਹਥਿਆਰ ਚਾਕੇ ਅਫ਼ਸਰ ਦੇ ਆਉਣ ਪੁਰ ਉਸ ਦਾ ਅਦਬ ਕਰਨਾ, ਆਗਤ ਭਾਗਤ, ਢਾਲ, ਨਹਿਰ ਦੀ ਤਹਿ ਦੇ ਆਰ ਪਾਰ ਜੋ ਫ਼ਰਸ਼ ਬੱਧਾ ਹੋਵੇ ॥

ਵਿਃ-ਸਲਾਮ ਵਾਲਾ, ਢਾਲਵਾਂ ॥

ਸਲਾਮੀ ਹੋਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਕਿਸੇ ਦੇ ਅਧੀਨ ਹੋਣਾ ॥

ਸਲਾਮੀ ਹੋਣੀ, ਕ੍ਰਿਃ—ਢਾਲੂ ਹੋਣਾ, ਕਿਸੇ ਰਾਜੇ ਨਵਾਬ ਜਾਂ ਲਾਟ ਸਾਹਿਬ ਆਦਿਕ ਦੇ ਆਉਣ ਪੁਰ ਤੋਪਾਂ ਚਲਣੀਆਂ ॥

ਸਲਾਮੀ ਕਰਨੀ, ਕ੍ਰਿਃ-ਰਾਜੇ ਆਦਿਕ ਦੇ ਆਉਣ ਪੁਰ ਤੋਪਾਂ ਚਲਾਉਣੀਆਂ, ਅਧੀਨ ਹੋਣਾ ॥

ਸਲਾਮੀ ਦਾਰ, ਵਿਃ-ਢਾਲਵਾਂ (ਵੀਂ) ॥

ਸਲਾਮੀ ਦੇਣੀ, ਕ੍ਰਿਃ-ਵਿਆਹ ਦੀ ਭੇਟ ਦੇਣੀ (ਲਾੜੇ ਨੂੰ), ਢਾਲਵਾਂ ਕਰਨਾ ॥

ਸਲਾਟ, ਪੁਃ-ਸਰਦਾਰ, ਪਰਧਾਨ ਸੈਨਾਪਤੀ ॥

ਸਲਾਟਾ, ਸਲਾਟੀ } ਪੁਃ-ਇੱਕ ਪਖੇਰੂ, ਇੱਕ ਤੇਜ਼ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਕਪੜਾ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਰੇਸ਼ਮੀ ਜਾਂ ਤਿੱਲੇ ਦੀ ਧਾਰੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਇੱਕ ਦੁਆ ॥

ਸਲਿੰਗ, ਪੁਃ—ਇੱਕ ਵਲੈਤੀ ਸਿੱਕਾ (ਬਾਰਾਂ ਆਨਿਆਂ ਦਾ) ॥

ਸਲਿੱਪਰ, ਸਲੀਪਰ } ਪੁਃ—ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦੀ ਢਿਲੀ ਜੁਤੀ ॥

ਸਲੀਤਾ, ਪੁਃ—ਬੰਬੂ ਲਪੇਟ ਕੇ ਪਾਉਣ ਵਾਲਾ ਥੈਲਾ ॥

ਸਲੂ, ਪੁਃ—ਇੱਕ ਪਤਲਾ ਤਸਮਾ ਜਿਸ ਨਾਲ ਜੁੱਤੀਆਂ ਸੀਉਂਦੇ ਹਨ ॥

ਸਲੂਕ, ਪੁਃ—ਵਰਤੋਂ, ਵਰਤਣ, ਮੇਲ ॥

ਸਲੂਕ ਕਰਨਾ, ਸਲੂਕ ਨਾਲ ਰਹਿਣਾ } ਕ੍ਰਿਃ-ਮਿਲਕੇ ਰਹਿਣਾ, ਪਿਆਰ ਮੁਹਬਤ ਕਰਨਾ ॥

ਸਲੂਕਾ, ਪੁ:—ਛੋਟੀਆਂ ਬਾਹਵਾਂ ਵਾਲਾ ਕੁਰਤਾ, ਫਤੂਹੀ ॥

ਸਲੂਣਕ, ਸ:—ਇੱਕ ਬੂੱਟਾ ਜਿਸ ਦੀ ਭਾਜੀ ਬਣਾਕੇ ਖਾਂਦੇ ਹਨ ॥

ਸਲੂਣਾ, ਵਿ:—ਲੂਣ ਵਾਲਾ, ਨਿਮਕੀ, ਮਸਾਲੇਦਾਰ, ਸੁਆਦ ॥
ਪੁ:—ਸਾਲਣਾ, ਦਾਲ ਭਾਜੀ ਜਿਸ ਨਾਲ ਰੋਟੀ ਖਾਧੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ॥

ਸਲੂਣੀ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਬੂਟਾ ਜਿਸ ਨੂੰ ਡੰਗਰ ਬੀ ਖਾਂਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਰਿੰਨ੍ਹਕੇ ਬੀ ॥
ਵਿ:—ਲੂਣ ਵਾਲੀ, ਨਿਮਕੀ ॥

ਸੱਲੇ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦਾ ਰੁੱਖ ॥

ਸਲੇਟ, ਸ:—ਪੱਥਰ ਦੀ ਪੱਟੀ ਜਿਸ ਪੁਰ ਲਿਖਦੇ ਹਨ ॥

ਸਲੇਟ ਪਿੰਸਲ, ਸ:—ਸਲੇਟ ਉੱਤੇ ਲਿਖਣਵਾਲੀ ਪੱਥਰ ਦੀ ਪਿੰਸਲ ॥

ਸਲੋ, ਵਿ:—ਹੌਲੀ ਹੌਲੀ ਚੱਲਣ ਵਾਲੀ (ਘੜੀ) ॥

ਸਲੋਹਾ, ਪੁ:—'ਸਿਆਲੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਸਲੋਤਰ, ਪੁ:—ਨਿਹੰਗਾਂ ਅਤੇ ਅਕਾਲੀਆਂ ਦਾ ਮੋਟਾ ਡੰਡਾ। ਭੰਗ ਘੋਟਣ ਵਾਲਾ ਡੰਡਾ ॥

ਸਲੋੱਤਰ ਪੁਣਾ, ਪੁ:—ਪਸੂਆਂ ਦੀ ਹਕੀਮੀ ਦੀ ਵਿਦਯਾ ॥

ਸਲੋਤਰੀ
ਸਲੋਤ੍ਰੀ } ਪੁ:—ਪਸੂਆਂ ਦਾ ਹਕੀਮ ॥

ਸਲੋਦ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦਾ ਬੂਟਾ ॥

ਸਲੋਨਾ, ਵਿ:—ਸਲੂਣਾ, ਲੂਣ ਮਸਾਲੇ ਵਾਲਾ ਸੁਹਣਾ, ਸੁਡੌਲ ॥

ਸਲੌਕੇਰ, ਪੁ:—'ਨਾਗ ਦੌਣ' (ਨਾਗ ਦੇ ਹੇਠ) ਵੇਖੋ ॥

ਸਵਦ, ਪੁ:—'ਸਬਦ' ਵੇਖੋ ॥

ਸਵੱਯਾ, ਪੁ:—ਪਿੰਗਲ ਦੇ ਇੱਕ ਛੰਦ ਦਾ ਨਾਉਂ ॥

ਸਵਲ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਬੂਟਾ ਜੋ ਖੰਡ ਸਾਫ਼ ਕਰਨ ਦੇ ਕੰਮ ਆਉਂਦਾ ਹੈ ॥

ਸਵੱਲੜਾ, ਵਿ:—ਅੱਗੇ ਨਾਲੋਂ ਸਸਤਾ ॥

ਸਵੱਲਾ, ਵਿ:—ਸਸਤਾ, ਅੱਗੇ ਨਾਲੋਂ ਸਸਤਾ, ਰਿਆਇਤ ਵੇਦਾ, ਠੀਕ, ਸੂਤ ॥

ਸਵਾ, ਵਿ:—ਇੱਕ ਪੂਰਾ ਅਤੇ ਚੌਥਾ ਹਿੱਸਾ ॥

ਸਵਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—'ਸੁਆਉਣਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਸਵਾਇਆ
ਸਵਾਈ } ਵਿ:—ਵਧੀਕ, ਚੰਗਾ, ਚੰਗੀ, ਸਵਾ ਗੁਣਾ ਜਾਂ ਗੁਣੀ ॥

ਸਵਾਣੀ, ਸ:—ਇੱਕ ਚੀਜ਼ ਪੂਰੀ ਅਤੇ ਚੌਥਾ ਹਿੱਸਾ, ਉਹ ਰੱਸਾ ਜੋ ਤੰਬੂ ਦੇ ਡੰਡੇ ਦੇ, ਉਪਰਲੇ ਸਿਰੇ ਨਾਲ ਬੱਧਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਜਿਸ ਦੇ ਚੁਫੇਰੇ ਤਣਨ ਨਾਲ ਤੰਬੂ ਟਿਕਿਆ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਸੁਆਣੀ ॥

ਸਵਾਸਣ, ਸ:—ਉਹ ਤ੍ਰੀਮਤ ਜੋ ਆਪਣੇ ਭਰੇ ਨਾਲ ਬੜਾ ਸਨੇਹ ਕਰੇ ॥

ਸਵਾਹ, ਸ:—'ਸੁਆਹ' ਵੇਖੋ ॥

ਸਵਾਂਕ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦੇ ਨਿੱਕੇ ਨਿੱਕੇ ਚਾਉਲ ਜੋ ਹਿੰਦੂ ਅਕਸਰ ਇਕਾਦਸੀ ਦੇ ਵਰਤ ਨੂੰ ਖਾਂਦੇ ਹਨ ॥

ਸਵਾਂਗੀ, ਪੁ:—ਸਾਂਗ ਬਣਨ ਵਾਲਾ, ਤਮਾਸ਼ਾ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ॥

ਸਵਾਦ, ਪੁ:—ਸੁਆਦ, ਰਸ, ਚਸਕਾ, ਮਜ਼ਾ ॥

ਸਵਾਦੀ, ਵਿ:—ਚੰਗੇ ਸੁਆਦ ਵਾਲਾ, ਮਜ਼ੇਦਾਰ, ਰਸੀਲਾ ॥

ਸਵਾਧਾਨ, ਵਿ:—ਚੇਤਨ, ਸੁਚੇਤ, ਜੀਉਂਦਾ ਜਾਗਦਾ, ਬ੍ਰਾਹਮਣਾਂ ਦੀ ਅਸੀਰ ਬਾਦ ॥

ਸਵਾਬ, ਪੁ:—ਪੁੰਨ, ਉਪਕਾਰ, ਨੇਕੀ, ਚੰਗੇ ਕੰਮ ਦਾ ਫਲ, ਨੇਕੀ ਦਾ ਜੋ ਫਲ ਪਰਲੋਕ ਵਿੱਚ ਮਿਲੇਗਾ, ਭਲਿਆਈ ॥

ਸਵਾਰ, ਪੁ:—ਘੋੜੇ ਆਦਿਕ ਉੱਤੇ ਚੜ੍ਹਿਆ ਹੋਇਆ ਮਨੁੱਖ। ਘੁੜ ਚੜ੍ਹਾ ਸਿਪਾਹੀ ॥

ਵਿ:—ਘੋੜੇ ਆਦਿਕ ਉੱਤੇ ਚੜ੍ਹਿਆ ਹੋਇਆ, ਸ਼ਰਾਬ ਨਾਲ ਮਸਤ ॥

ਸਵਾਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਸੁਆਰਨਾ, ਠੀਕ ਕਰਨਾ, ਤਿਆਰ ਕਰਨਾ, ਸਜਾਉਣਾ ॥

ਸਵਾਰੀ, ਸ:—ਘੋੜੇ ਆਦਿਕ ਪੁਰ ਚੜ੍ਹਨ ਦਾ ਕੰਮ, ਕੋਈ ਅਜੇਹੀ ਚੀਜ਼ ਜਿਸ ਨਾਲ ਇੱਕ ਥਾਂ ਤੋਂ ਦੂਜੀ ਥਾਂ ਜਾ ਸਕੀਏ ਜਿਹਾ ਕਿ ਗੱਡੀ ਯੱਕਾ ਆਦਿਕ ॥ ਸਵਾਰ ਹੋਣ ਵਾਲਾ ਆਦਮੀ (ਫਮ ਫਮ ਵਿੱਚ ਚਾਰ ਸਵਾਰੀਆਂ ਪੈਠੀਆਂ ਹਨ) ਇੱਕ ਗੀਤ, ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦੀ ਸੁਰ ॥

ਸਵਾਲ, ਪੁ:—'ਸਵਲ' ਵੇਖੋ। ਪੁੱਛੀ ਹੋਈ ਗੱਲ, ਪ੍ਰਸ਼ਨ, ਅਰਜ਼ੀ, ਅਰਦਾਸ ॥

ਸਵਾਲਣ, ਸ:—ਸਵਾਲ ਕਰਨ ਵਾਲੀ, ਬੇਨਤੀ ਕਰਨ ਵਾਲੀ, ਮੰਗਤੀ ॥

ਸਵਾਲੀ, ਪੁ:—ਮੰਗਤਾ, ਅਰਜ਼ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਮਨੁੱਖ ॥

ਸਵੇਰ, ਸ:
ਸਵੇਰਾ, ਪੁ: } ਤੜਕਾ, ਪਰਭਾਤ, ਝਲਾਂਗਾ, ਦਿਨ ਦਾ ਪਹਿਲਾ ਹਿੱਸਾ, ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਵੇਲਾ ॥

ਵਿ:—ਪਹਿਲਾ, ਛੇਤੀ ਦਾ, ਚੰਗੇ ਵੇਲੇ ਦਾ ॥

ਸਵੇਰ ਸਾਰ, ਕ੍ਰਿ:, ਵਿ:—ਤੜਕੇ ਹੀ, ਸਵੇਰ ਹੁੰਦੇ ਹੀ ॥

ਸਵੇਰੇ, ਕ੍ਰਿ:, ਵਿ:—ਤੜਕੇ, ਛੇਤੀ, ਦੂਏ ਝਲਕ, ਸਵੇਰ ਦੇ ਵੇਲੇ ॥

ਸਵੇਲ, ਸ:
ਸਵੇਲਾ, ਪੁ: } 'ਸਵੇਰ' ਵੇਖੋ ॥

ਸਵੇਲੇ, ਕ੍ਰਿ:, ਵਿ:—'ਸਵੇਰੇ' ਵੇਖੋ ॥

ਸਵੈਂਧਾ, ਪੁ:—'ਸਵੁੱਧਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਸੜਸੜਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਮਾਸ ਦੇ ਭੁੱਜਣ ਦੀ ਅਵਾਜ਼ ਆਉਣੀ, ਮਨ ਦੁਖੀ ਹੋਣਾ ॥
ਦੂਏ ਨੂੰ ਵੇਖਕੇ ਸੜਨਾ ॥

ਸੜ ਸੜਾਟ, ਸ:—ਮਾਸ ਦੇ ਭੁੱਜਣ ਦੀ ਅਵਾਜ਼ ॥

ਸੜਕ, ਸ:—ਬਣਾਇਆ ਹੋਇਆ ਰਸਤਾ, ਚੌੜਾ ਰਾਹ, ਸੇਧੀ, ਤਾਂਗ, ਹੌਂਡਾਂ ਦੀ ਪੀੜ ॥

ਸੜਕ ਸੜਕ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਹੱਡੀਆਂ ਦਾ ਦੁਖਣਾ ॥

ਸੜਕ ਸੜਕ ਜਾਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਸੜਕ ਦੇ, ਰਾਹ ਅੱਗੇ ਵਧਦੇ ਜਾਣਾ ॥

ਸੜਕਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਦੁਖੀ ਹੋਣਾ, ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਵੇਖ ਕੇ ਸੜਨਾ, ਛੇਤੀ ਛੇਤੀ ਤੁਰਨਾ

ਸੜਕੜਾ, ਕਾਨਾ, ਕਾਹੀ, ਸਰਕੰਡਾ ॥

ਸੜਕਾ, ਪੁ:—ਲਾਲਸਾ, ਤਾਂਘ, ਸੱਧਰ ॥

ਸੜ ਜਾਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—'ਸੜਨਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਸੜਣ, ਸ:—ਸਾੜਾ, ਗਲ ਜਾਣ ਦੀ ਹਾਲਤ, ਜਲਣ, ਜੋਸ਼ ॥

ਸੜਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਗਲਣਾ, ਘੁੱਸਣਾ, ਤ੍ਰੁੱਕਣਾ, ਉੱਬਲਣਾ, ਜਲਣਾ, ਨਸ਼ਟ ਹੋਣਾ, ਦੂਸਰੇ ਨੂੰ ਸੁਖੀ ਵੇਖ ਕੇ ਆਪ ਦੁਖੀ ਹੋਣਾ ॥
ਖਾਰ ਖਾਣੀ ॥ ਪੰਘਰ ਕੇ ਗਰਮ ਹੋਣਾ (ਘਿਉ ਦਾ) ॥

ਸੜਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਸੜਨ ਦੇਣਾ, ਗਲਾਉਣਾ, ਜਲਾਉਣਾ, ਨਸ਼ਟ ਕਰਾਉਣਾ। ਬੁਸੁਆਉਣਾ ॥

ਸੜਾਈ, ਸ:-'ਸੜਨ' ਵੇਖੋ ॥

ਸੜਾਕਾ, ਪੁ:-ਨੱਕ ਰਾਹੀਂ ਲੰਮਾ ਸਾਹ ਲੈਣਾ। ਜ਼ੋਰ ਨਾਲ ਸਾਹ ਖਿੱਚ ਕੇ ਹੁੱਕਾ ਪੀਣਾ। ਛੌਂਕੀ, ਮੀਂਹ ਦੀਆਂ ਮੋਟੀਆਂ ਕਣੀਆਂ ਪੈਣ ਦੀ ਅਵਾਜ਼ ॥

ਸੜਿਆਹਣ, ਸੜਿਆਹਨ, ਸੜ੍ਹਿਆਂਧ, ਸ:—ਤ੍ਰੁੱਕਹਾਣ, ਚੀਜ਼ਾਂ ਦੇ ਗਲਣ ਸੜਨ ਤੋਂ ਜੋ ਬਦ ਬੋ ਆਉਂਦੀ ਹੈ ॥

ਸੜਿਆ ਹੋਇਆ, ਵਿ:-ਸੁੱਕਿਆ ਹੋਇਆ, ਖਿੱਝਿਆ ਹੋਇਆ, ਗੁੱਸੇ ਵਿਚ ਆਇਆ ਹੋਇਆ ॥

ਸੜਿੰਗਾ, ਪੁ:-ਪਿੰਡੇ ਉੱਤੇ ਲਾਉਣ ਵਾਲੀ ਇਕ ਮਾੜੀ ਜਿਹੀ ਸਿੰਗੀ ॥

ਸੜਿੰਗਾ ਲੱਗਣਾ, ਸੜਿੰਗਾ ਲਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਪਿੰਡੇ ਉੱਤੇ ਸਿੰਗੀ ਲੱਗਣਾ ਜਾਂ ਲਾਉਣਾ, ਕਿਸੇ ਚੀਜ਼ ਦਾ ਐਵੇਂ ਹੱਥ ਆਉਣਾ ॥

ਸਾ, ਕ੍ਰਿ:-'ਹੋਣਾ' ਧਾਤੂ (ਹਾ) ਦਾ ਭੂਤ ਕਾਲ, ਇਕ ਬਚਨ, ਸੀ, ਸੀਗਾ, ਆਹਾ

ਸਾਂ, ਕ੍ਰਿ:-'ਹੋਣਾ' ਧਾਤੂ (ਹਾ) ਦਾ ਭੂਤ ਕਾਲ, ਉੱਤਮ ਪੁਰਖ ॥

ਸਾਉਂਕ, ਪੁ:-'ਸਵਾਂਕ' ਵੇਖੋ ॥

ਸਾਉਕਾ, ਪੁ:-ਦੂਰ ਦਾ ਸਾਕ, ਸੌਕਣਾਂ ਦਾ ਵਿਹਾਰ, ਮਾੜਾ ॥

ਸਾਉਗੀ, ਸ:-ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦੀ ਸੁੱਕੀ ਹੋਈ ਦਾਖ, ਗੁਆਂਢ ॥

ਸਾਉਣ, ਪੁ:-ਹਿੰਦੂਆਂ ਦੇ ਪੰਜਵੇਂ ਮਹੀਨੇ ਦਾ ਨਾਉਂ ਜੋ ਹਾੜ ਦੇ ਮਗਰੋਂ ਅਤੇ ਭਾਦੋਂ ਤੋਂ ਪਹਿਲੋਂ ਆਉਂਦਾ ਹੈ। ਬਰਖਾ ਦੀ ਰੁਤ, ਬਰਸਾਤ ॥

ਸਾਉਣੀ, ਸ:-ਉਨ੍ਹਾਲੇ ਦੀ ਰੁਤ ਦਾ ਫ਼ਸਲ ॥

ਸਾਉਲਾ, ਸਾਂਉਲਾ, ਵਿ:-ਕਾਲੇ ਰੰਗ ਦਾ, ਪੀਲਾ, ਫਿੱਕਾ ॥

ਸਾਊ, ਵਿ:-ਬੀਬਾ, ਗਰੀਬ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਕਜ ਨਹੀਂ। ਜੋ ਪਰਾਧੀਨ ਨਹੀਂ ॥
ਪੁ:-ਭਲਾ ਮਾਨਸ, ਚਤੁਰ ਬੁਧਵਾਨ ਆਦਮੀ, ਵਿਆਹ ਵਿੱਚ ਲਾੜੇ ਦਾ ਸਾਥੀ, ਜਨੇਤੀ, ਕਿਸੇ ਕੌਮ ਦਾ ਸਰਦਾਰ ॥

ਸਾਓ, ਕ੍ਰਿ:-ਹੋਣਾ ਧਾਤੂ (ਹਾ) ਦਾ, ਭੂਤ ਕਾਲ ਮਧਮ ਪੁਰਖ, ਬਹੁ ਬਚਨ ॥

ਸਾਅਤ, ਸ: —ਘੰਟਾ, ਮਿਨਟ, ਪਲ, ਘੜੀ, ਮਹੂਰਤ, ਸੈਂਤ ॥

ਸਾਇਆ, ਪੁ:-ਛਾਉਂ, ਪਰਛਾਵਾਂ ॥

ਸਾਇਆ ਦਾਰ, ਵਿ:-ਛਾਉਂ ਵਾਲਾ ॥

ਸਾਇੰਸ, ਪੁ:-ਵਿਦਯਾ, ਪਦਾਰਥਾਂ ਦਾ ਗਿਆਨ, ਇਲਮ ਦੀ ਕੋਈ ਸ਼ਾਖ ॥

ਸਾਇਤ, ਪੁ:-'ਸਾਅਤ' ਵੇਖੋ ॥
ਕ੍ਰਿ:, ਵਿ:-ਸ਼ਾਇਦ, ਸੌ ਵਿਸਵਾ।

ਸਾਇਤਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ-ਇਕੱਠਾ ਕਰਨਾ, ਜਮਾ ਕਰਨਾ, ਸਮੇਟਣਾ, ਕਾਬੂ ਕਰਨਾ, ਹੱਥ ਵਿਚ ਲੈਣਾ, ਚੌਕਸੀ ਕਰਨਾ ॥

ਸਾਇਤ ਲੈਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ-ਪਕੜ ਲੈਣਾ, ਕਬਜਾ ਕਰ ਲੈਣਾ, ਮਾਲਕ ਬਨ ਬੈਠਣਾ, ਚੰਗਾ ਮੌਕਾ ਹੱਥ ਆਉਣਾ ॥

ਸਾਇਣ, ਸਃ-ਸਾਈਂ ਦੀ ਕੀਮਤ, ਮਾਲਕਿਆਣੀ ॥

ਸਾਇਣੀ, ਪੁਃ-ਹਿੰਦੂ ਕਿਰਸਾਣਾਂ ਦੀ ਇੱਕ ਜਾਤ ॥

ਸਾਇਬਾਣ, ਪੁਃ-ਤੰਬੂ ॥

ਸਾਇਰ, ਪੁਃ-ਕਬੀਸ਼ਰ, ਜੋ ਸ਼ੇਅਰ ਬਨਾਵੇ ॥

ਸਾਈ, ਸਃ-ਕਿਸੇ ਚੀਜ਼ ਦੇ ਮੁੱਲ ਵਿੱਚੋਂ ਕੁਝ ਰਕਮ ਜੋ ਅਗਾਊਂ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇ। ਜੇ ਗਾਹਕ ਉਹ ਚੀਜ਼ ਨਾਂ ਲਵੇ ਤਾਂ ਉਸ ਦੀ ਰਕਮ ਮਾਰੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ॥

ਬਿਆਨਾ। ਨਾਗਦੌਣ ॥

ਪੜਃ—ਉਹੀ, ਓਹੋ, ਸੋਈ ॥

ਸਾਈਂ, ਪੁਃ-ਮਾਲਕ, ਖੌਂਦ, ਨਾਥ, ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ, ਫ਼ਕੀਰ (ਮੁਸਲਮਾਨ) ॥

ਸਾਈਂ ਜੀਵੇ, ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਤੁਹਾਡੀ ਉਮਰ ਵੱਡੀ ਕਰੇ। ਏਹ ਅਸੀਸ ਜਨਾਨੀਆਂ ਨੂੰ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਤੇਰਾ ਸਾਈਂ ਚਿਰੰਜੀਵ ਹੋਵੇ ਤੇ ਤੂੰ ਸੁਹਾਗਣ ਰਹੇਂ ॥

ਸਾਈਂ ਦੀਆਂ ਰੱਖਾਂ, ਰੱਖ ਸਾਈਂ ਦੀ } ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਤੁਹਾਡੀ ਰੱਛਿਆ ਕਰੇ!

ਸਾਈਂ ਲੋਕ, ਸਾਈਂ ਵਾਲਾ } ਪੁਃ-ਫ਼ਕੀਰ, ਭੋਲਾ ਆਦਮੀ ॥

ਸਾਈਆਂ (ਯਾਂ), ਪੁਃ—ਸਾਈਂ, ਹੇ ਸਾਈਂ ॥

ਸਾਸ, ਸਾਂਸ } ਪੁਃ—ਸੁਆਸ, ਸਾਹ, ਦਮ ॥

ਸਾਸਤਰ, ਸਾਸਤ੍ਰ } ਪੁਃ-ਹਿੰਦੂਆਂ ਦੇ ਧਰਮ ਪੁਸਤਕ, ਵੇਦ ਪੁਰਾਣ ਆਦਿਕ, ਕੋਈ ਧਰਮ ਗ੍ਰੰਥ ਜਿਸ ਨੂੰ ਪਰਮਾਣ ਮੰਨਿਆ ਜਾਵੇ। ਅਨੇਕ ਤਰਾਂ ਦੀ ਵਿੱਦਯਾ, ਪੁਸਤਕ ॥

ਸ਼ਾਸਤ੍ਰ ਅਨੁਸਾਰ, ਪੁਃ-ਸ਼ਾਸਤ੍ਰਾਂ ਦੇ ਮੂਜਿਬ, ਜਿਹਾ ਸ਼ਾਸਤ੍ਰਾਂ ਵਿੱਚ ਲਿਖਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ ॥

ਸ਼ਾਸਤ੍ਰਾਰਥ, ਪੁਃ—ਧਰਮ ਚਰਚਾ ॥

ਖਟ ਸ਼ਾਸਤ੍ਰ, ਪੁਃ—ਛੇ ਦਰਸ਼ਨ ਅਰਥਾਤ ਨਿਆਇ, ਸਾਂਖਯ, ਵੈਸ਼ੇਸ਼ਕ, ਯੋਗ, ਮੀਮਾਂਸਾ, ਵੇਦਾਂਤ ॥

ਧਰਮ ਸ਼ਾਸਤ੍ਰ, ਪੁਃ-ਮਨੁ, ਪਰਾਸਰ ਆਦਿਕ ਰਿਖੀਆਂ ਦੀਆਂ ਬਨਾਈਆਂ ਹੋਈਆਂ ਸਿਮਰਤੀਆਂ (ਇਨ੍ਹਾਂ ਵਿਚ ਚੌਹਾਂ ਵਰਨਾਂ ਅਤੇ ਆਸ਼ਰਮਾਂ ਦੇ ਧਰਮ ਅਤੇ ਹੋਰ ਅਨੇਕ ਅਜੇਹੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਲਿਖੀਆਂ ਹਨ) ॥ ਸਿਮਰਤੀ ॥

ਸ਼ਾਸਤ੍ਰੀ, ਸਃ—ਦੇਵ ਨਾਗਰੀ, ਸੰਸਕ੍ਰਿਤ, ਇੱਕ ਪਰੀਖਿਆ ਦਾ ਨਾਉਂ ॥

ਪੁਃ—ਸ਼ਾਸਤ੍ਰਾਂ ਨੂੰ ਜਾਨਣ ਵਾਲਾ, ਸ਼ਾਸਤ੍ਰੀ ਦੀ ਪਰੀਖਿਆ ਜਿਸ ਨੇ ਪਾਸ ਕੀਤੀ ਹੈ ॥

ਸਾਂਸਾ, ਪੁਃ—'ਸੰਸਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਸਾਂ ਸਾਂ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਧੜਕਣਾ, ਰੁਖਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਵਗਦੀ ਪੌਣ ਦੀ ਅਵਾਜ਼ ਆਉਣੀ ॥

ਸਾਹ, ਪੁਃ—ਸੁਆਸ, ਦਮ, ਸਾਸ, ਸਾਹਾ ॥

ਸਾਹ ਅਟਕਲਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਸਾਹ ਤੋਂ ਮਲੂਮ ਕਰਨਾ ਕਿ ਕੋਈ ਸੁੱਤਾ ਹੈ ਜਾਂ ਜਾਗਦਾ ਹੈ ॥

ਸਾਹ ਸਤ, ਪੁਃ—ਬਲ, ਤਾਕਤ, ਜ਼ੋਰ ॥

ਸਾਹ ਸੋਧਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਲੰਮੇ ਸਾਹ ਲੈਣ ਦਾ ਅਭਿਆਸ ਕਰਨਾ । ਵਿਆਹ ਦਾ ਮਹੂਰਤ ਕੱਢਣਾ ॥

ਸਾਹ ਘਸੀਟਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਦਮ ਰੋਕਣਾ ॥

ਸਾਹ ਪਰਖਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—'ਸਾਹ ਅਟਕਲਣਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਸਾਹ ਲੈਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਦਮ ਲੈਣਾ, ਸਸਤਾਉਣਾ ॥

ਸ਼ਾਹ, ਪੁਃ-ਧਨੀ, ਸੁਦਾਗਰ, ਰੁਪਇਆ ਬਿਆਜੀ ਦੇਣ ਵਾਲਾ, ਸੇਠ, ਸਰਾਫ਼, ਹਟਵਾਣੀਆ, ਬਪਾਰੀ, ਮੁਸਲਮਾਨ ਰਾਜਾ (ਪਾਤਸ਼ਾਹ), ਸੁਲਤਾਨ, ਕਈਆਂ ਫ਼ਕੀਰਾਂ ਦਾ ਨਾਉਂ, ਜਿਸ ਦਾ ਕੋਈ ਗੁਮਾਸ਼ਤਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਉਹ ਉਸ ਦਾ ਸ਼ਾਹ ਕਹਾਉਂਦਾ ਹੈ, ਸਈਪਦਾਂ ਨੂੰ 'ਸ਼ਾਹ ਜੀ' ਕਰਕੇ ਬੁਲਾਉਂਦੇ ਹਨ ॥

ਸ਼ਾਹ ਤਰਾ, ਪੁਃ—ਇੱਕ ਕੌੜਾ ਬੂਟਾ ਜਿਸ ਦੇ ਬੀ ਅਤੇ ਪੱਤ੍ਰ ਠੰਡੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਕਈਆਂ ਰੋਗਾਂ ਵਿਚ ਵਰਤੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ॥

ਸ਼ਾਹ ਤੂਤ, ਪੁਃ—'ਸ਼ਹਤੂਤ' ਵੇਖੋ ॥

ਸ਼ਾਹ ਦਰਾ, ਪੁਃ-ਲਹੌਰ ਦੇ ਪਾਸ ਰਾਵੀ ਦੇ ਕੰਢੇ ਉੱਤੇ ਇੱਕ ਪਿੰਡ ਦਾ ਨਾਉਂ ਜਿੱਥੇ ਜਹਾਂਗੀਰ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦਾ ਮਕਬਰਾ ਹੈ ॥

ਸ਼ਾਹ ਦੌਲਾ, ਪੁਃ—'ਦੌਲਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਸ਼ਾਹ ਨਸ਼ੀਣ, ਸਃ—ਘਰ ਦੀ ਛੱਤ ਉੱਪਰ ਬੈਠਣੇ ਦੇ ਨਾਲ ਅਗਾਹਾਂ ਨੂੰ ਵਧਿਆ ਹੋਇਆ ਥੜ੍ਹਾ ਜਿਸ ਉਤੇ ਮਨੁੱਖ ਬਹਿੰਦੇ ਹਨ ॥ ਰੌਸ਼ ॥

ਸ਼ਾਹ ਪਸੰਦ, ਪੁਃ—ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦਾ ਮੁਲਤਾਨੀ ਅੰਬ । ਇੱਕ ਤਾਕਤ ਦੀ ਦੁਆ ਜੋ ਕੌੜੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ॥

ਸ਼ਾਹ ਮਕਸੂਦੀ, ਪੁਃ-ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦਾ ਸੰਗ ਮਰਮਰ ਜੋ ਮੁਸਰ ਦੀ ਤੋਂ ਆਉਂਦਾ ਹੈ ॥

ਸ਼ਾਹ ਰਗ, ਸਃ—ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡੀ ਰਗ, ਧੌਣੀ ॥

ਸ਼ਾਹ ਰਾਹ, ਪੁਃ—ਵੱਡੀ ਸੜਕ, ਆਮ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਲੰਘਣ ਲਈ ਚੌੜਾ ਰਸਤਾ ॥

ਸਾਹਸ, ਪੁਃ—ਹੌਸਲਾ, ਦਲੇਰੀ, ਹਿੰਮਤ ॥

ਸਾਂਹਸੀ, ਪੁਃ—ਇੱਕ ਲੁਟੇਰੀ ਜਾਤ ਦਾ ਨਾਉਂ ॥

ਸਾਹਜਰਾ, ਪੁਃ—ਪਰਭਾਤ, ਸਵੇਰਾ, ਤੜਕਾ ॥ ਵਿਃ—ਛੇਤੀ ਦਾ, ਪਹਿਲਾ ॥

ਸਾਹਜਰੇ, ਕ੍ਰਿਃ, ਵਿਃ—ਪਹਿਲੇ, ਪਰਭਾਤ ਦੇ ਵੇਲੇ ॥

ਸਾਹਣ, ਪੁਃ—ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਛੱਡਿਆ ਹੋਇਆ ਬਲਦ, ਜਾਂ ਘੋੜਾ, ਗਊਆਂ ਨੂੰ ਗੱਭਣ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਬਲਦ । ਵੱਡਾ ਢੱਗਾ ॥

ਸਾਹਣਾਂ ਦਾ ਭੇੜ, ਪੁਃ—ਵੱਡੇ ਆਦਮੀਆਂ ਦੀ ਲੜਾਈ ॥

ਸਾਹਣਕ, ਸਃ—ਮਿੱਟੀ ਦੀ ਰਕਾਬੀ ॥

ਸਾਹਣਕੀ, ਸਃ—ਨਿੱਕੀ ਜੇਹੀ ਸਾਹਣਕ ॥

ਸਾਹਣਾ, ਪੁਃ-ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦਾ ਕਿਰਲਾ ॥

ਸ਼ਾਹਣੀ, ਸਃ—ਸ਼ਾਹ ਦੀ ਵਹੁਟੀ ॥

ਸ਼ਾਹਦ, ਪੁਃ—ਉਗਾਹ, ਸਾਖੀ ॥

ਸ਼ਾਹਦੀ, ਸਃ—ਉਗਾਹੀ, ਪਰਮਾਣ, ਸਾਖੀ ॥

ਸਾਹਨਣੀ, ਸਃ—'ਸਾਹੁਣੀ' ਵੇਖੋ' ॥

ਸਾਹਬ, ਪੁਃ—ਮਾਲਕ, ਨਾਥ, ਸਾਈਂ, ਭਲਾ ਮਾਨਸ, ਫਰੰਗੀ, ਹਾਕਮ, ਸਰਦਾਰ, ਜੀ, ਖੌਂਦ, ਪਰਮੇਸੁਰ। ਅੰਗ੍ਰੇਜ਼ ਅਫਸਰ ॥

ਸਾਹਬ ਸਲਾਮਤ, ਸਃ—ਵੱਡੇ ਨੂੰ ਜੋ ਸਲਾਮ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਜਾਂ ਹਿੰਦੂ ਮੁਸਲਮਾਨ ਮਿਲਕੇ ਜੋ ਸਲਾਮ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਵਾਕਬੀ, ਰਾਮ ਰਮਣੀਆ, ਮਿਤ੍ਰਤਾਈ ॥

ਸਾਹਬ ਜਾਦਾ, ਪੁਃ / **ਸਾਹਬ ਜਾਦੀ,** ਸਃ } ਭਲੇ ਮਾਨਸ ਕੁਲਵੰਤ ਦਾ ਪੁਤ੍ਰ ਜਾਂ ਧੀ, ਗੁਰਾਂ ਦੀ ਅੰਸ ॥

ਸਾਹਬ ਜਿਲਾ ਜਾਂ ਜਿਲੇ ਵਾਲਾ ਸਾਹਬ } ਪੁਃ—ਜਿਲੇ ਦਾ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡਾ ਅਫਸਰ। ਡਿਪਟੀ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਜਾਂ ਕਲੱਟਰ ॥

ਸਾਹਬੀ, ਸਃ—ਮਾਲਕੀ, ਸਰਦਾਰੀ ॥

ਸਾਹਮਣਾ, ਪੁਃ—ਅਗਲਾ ਹਿੱਸਾ, ਪਹਿਲਾ ਹਿੱਸਾ, ਮੱਥਾ। ਵਿਰੋਧ। ਲੜਾਈ ॥

ਸਾਹਮਣਾ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਲੜਨ ਨੂੰ ਅੱਗੇ ਆਉਣਾ, ਵਿਰੋਧ ਕਰਨਾ ॥

ਸਾਹਮਣੇ, ਕ੍ਰਿਃ, ਵਿਃ ਅਵਃ } ਅੱਗੇ, ਮੂਹਰੇ, ਪਰਤੱਖ ॥

ਸਾਹਮਣੇ ਹੋਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਅੱਗੇ ਆਉਣਾ, ਮੂੰਹ ਵਿਖਾਉਣਾ, ਲੜਨ ਨੂੰ ਤਿਆਰ ਹੋਣਾ ॥

ਸਾਹਮਣੇ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਪੇਸ਼ ਕਰਨਾ, ਅੱਗੇ ਲੈ ਜਾਣਾ, ਹਾਜ਼ਰ ਕਰਨਾ, ਮੂੰਹ ਬਣਾਉਣਾ ॥

ਸਾਹਮਣੇ ਥੋਂ, ਕ੍ਰਿਃ, ਵਿਃ—ਅੱਗੋਂ, ਪਾਸੋਂ ॥

ਸਾਹਲ, ਪੁਃ—ਲੋਹੇ ਦਾ ਗੋਲਾ ਜਿਸ ਨਾਲ ਰੱਸੀ ਬੱਧੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਜਿਸ ਨਾਲ ਰਾਜ ਸੇਧ ਮਲੂਮ ਕਰਦੇ ਹਨ ॥

ਸਾਹਲੀ, ਵਿਃ—ਸਾਹਲ ਵਿਚ ਦੀ ਠੀਕ ਖੜ੍ਹੀ। ਦੀਵਾਰ, ਸਿੱਧੀ ॥

ਸਾਹੜ ਸਤੀ, ਸਃ—ਛਨਿੱਛਰ, ਛਨਿੱਛਰ ਦੀ ਪਾਈ ਹੋਈ ਸਾਢਿਆਂ ਸੱਤਾਂ ਵਰ੍ਹਿਆਂ ਦੀ ਬਿਪਤਾ, ਬਦਨਸੀਬੀ, ਖਟੀ ਕਿਸਮਤ, ਹੋਲੀ, ਨੁਸਰ੍ਹੀ ॥

ਸਾਹੜਾ, ਪੁਃ—ਇੱਕ ਤੇੜ ਬੰਨ੍ਹਣ ਵਾਲਾ ਕੱਪੜਾ ॥

ਸਾਹੜੀ, ਸਃ—ਇੱਕ ਲੱਕ ਬੰਨ੍ਹਣ ਵਾਲਾ ਛੋਟਾ ਕੱਪੜਾ, ਇੱਕ ਲੰਮੀ ਰੇਸ਼ਮੀ ਧੋਤੀ ਜੋ ਪਾਰਸਣਾਂ ਜਾਂ ਹਿੰਦਣੀਆਂ ਪਹਿਨਦੀਆਂ ਹਨ ਅਤੇ ਜਿਸ ਦਾ ਇੱਕ ਲੜ ਸਿਰ ਉੱਪਰ ਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇੱਕ ਫਲ ਦਾ ਨਾਉਂ ॥

ਸਿਆਲ ਦਾ ਕਮਲ, ਹਾੜੀ ॥

ਸਾਹਾ, ਪੁਃ—ਹਿੰਦੂਆਂ ਵਿੱਚ ਜੋ ਵਿਆਹ ਦਾ ਦਿਨ ਥਾਪਿਆ ਜਾਵੇ, ਜੋਤਸ਼ੀਆਂ ਦਾ ਕੱਢਿਆ ਹੋਇਆ ਵਿਆਹ ਦਾ ਮਹੂਰਤ, ਵਿਆਹ ਕਾਜ ॥

ਸਾਹਾ ਸੁਧਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਵਿਆਹ ਦਾ ਮਹੂਰਤ ਕਢਾਉਣਾ ॥

ਸਾਹਾ ਸੋਧਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਜੋਤਿਸ਼ ਦਾ ਲੇਖਾ ਕਰਕੇ ਵਿਆਹ ਦਾ ਮਹੂਰਤ ਕੱਢਣਾ ॥

ਸਾਹਾ ਬਨਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਵਿਆਹ ਦਾ ਵੇਲਾ ਥਾਪਿਆ ਜਾਣਾ ॥

ਸਾਹੇ ਜਾਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਕਿਸੇ ਦੇ ਵਿਆਹ ਪੁਰ ਜਾਣਾ ॥

ਸਾਹੀ, ਸਃ-ਅਗਾਊਂ ਦਿੱਤੀ ਹੋਈ ਰਕਮ, ਸਾਈ, ਬਿਆਨਾ । ਅਰਾਮ ॥
ਖੱਤਰੀਆਂ ਦੀ ਇੱਕ ਜਾਤ ॥

ਸਾਹੁਰੇ, ਪੁਃ-ਵਹੁਟੀ ਜਾਂ ਗਭਰੂ ਦੇ ਪੇਕੇ, ਸਹੁਰੇ ॥

ਸਾਹੂਕਾਰ, ਪੁਃ-'ਸਹੂਕਾਰ' ਵੇਖੋ ॥

ਸਾਹੂ ਕਾਰਨੀ, ਸਃ—'ਸਹੂਕਾਰਨੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਸਾਹੂ ਕਾਰਾ, ਪੁਃ
ਸਾਹੂ ਕਾਰੀ, ਸਃ } 'ਸਹੂਕਾਰਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਸਾਕ, ਪੁਃ—ਸਰਬੰਧੀ, ਨਾਤਾ, ਵਰ ਲਈ ਕੰਨਿਆ ਜਾਂ ਕੰਨਿਆਂ ਲਈ ਵਰ ॥

ਸਾਕ ਅੰਗ
ਸਾਕ ਸੈਣ } ਪੁਃ—ਸਰਬੰਧੀ, ਆਪਣੇ ॥

ਸਾਕ ਹੋਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਕੁੜਮਾਈ ਹੋਣੀ ॥

ਸਾਕ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਕੁੜਮਾਈ ਕਰਨੀ, ਮੁੰਡਾ ਜਾਂ ਕੁੜੀ ਮੰਗਣੀ ॥

ਸਾਕ ਦਾਰ, ਪੁਃ—ਸਰਬੰਧੀ ॥

ਸਾਕ ਦਾਰੀ, ਸਃ—ਸਰਬੰਧ, ਨਾਤਾ ॥

ਸਾਕ ਨਾਤਾ, ਪੁਃ—ਸਰਬੰਧ, ਅਪਣਾਇਤ, ਸਰਿਸ਼ਤੇਦਾਰੀ, ਸਰਬੰਧੀ ॥

ਸਾਕਤ, ਪੁਃ-ਮੂਰਖ, ਦੁਸ਼ਟ, ਪਾਪੀ ॥

ਸਾਕਰ, ਵਿਃ-ਸ਼ੁਕਰ ਕਰਨ ਵਾਲਾ, ਸੰਤੋਖੀ ॥

ਸਾਂਕਲ, ਪੁਃ-ਸੰਗਲ, ਜ਼ੰਜੀਰ, ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦਾ ਗਹਿਣਾ, ਭੀੜੀ ਗਲੀ ॥

ਸਾਕਾ, ਪੁਃ-ਬਹਾਦਰੀ, ਮਸ਼ਹੂਰੀ, ਸੰਮਤ (ਮਹਾਰਾਜਾ ਸਲਵਾਹਨ ਦਾ) ॥

ਸਾਕਾ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਬਹਾਦਰੀ ਦੇ ਕੰਮ ਕਰਕੇ ਜੱਸ ਖੱਟਣਾ ॥

ਸਾਕੀ, ਪੁਃ—ਭੰਗੜਾਂ ਨੂੰ ਘੋਟੀ ਹੋਈ ਭੰਗ ਵਰਤਾਉਣ ਵਾਲਾ । (ਸ਼ਰਾਬੀ ਸ਼ਰਾਬ ਪਿਲਾਉਣ ਵਾਲੇ ਨੂੰ ਭੀ ਸਾਕੀ ਆਖਦੇ ਹਨ)

ਸਾਖ, ਸਃ-ਪਰਤੀਤ, ਵਸਾਹ, ਅਤਬਾਰ, ਰੁੱਖ ਦੀ ਟਹਿਣੀ ॥

ਸਾਖ ਪਾਲਣੀ
ਸਾਖ ਰੱਖਣੀ } ਕ੍ਰਿਃ-ਖਰਾ ਵਿਹਾਰ ਕਰਕੇ ਆਪਣਾ ਵਸਾਹ ਬਣਾਈ ਰੱਖਣਾ ॥

ਸਾਖ ਵਾਲਾ, ਪੁਃ—ਜਿਸ ਦੀ ਸਾਖ ਜਾਂ ਪਰਤੀਤ ਹੋਵੇ ॥

ਸ਼ਾਖ ਹਿਨਾਰੀ, ਪੁਃ-ਇੱਕ ਰੰਗ, ਪੀਲਾ ਜੋ ਕਾਲੇ ਜਾਂ ਨੀਲੇ ਦੀ ਭਾਹ ਮਾਰੇ ॥

ਸਾਖਤੀ, ਸਃ—ਘੋੜੇ ਦੇ ਸਾਜ ਦਾ ਪਿਛਲਾ ਤਸਮਾ ॥

ਸ਼ਾਖਾ, ਪੁਃ-ਲੰਮੀ ਮਸਾਲ ॥

ਸਾਖੀ, ਸਃ—ਕਥਾ, ਕਹਾਣੀ, ਵਾਰਤਾ, ਸਿੱਖਾਂ ਦੇ ਸਤਗੁਰਾਂ ਦੇ ਜੀਵਨ ਬਿਰਤਾਂਤ, ਉਗਾਹੀ, ਸ਼ਾਹਦੀ, ਪਰਮਾਣ ॥

ਸਾਖੀ ਦੇਣੀ
ਸਾਖੀ ਭਰਨੀ } ਕ੍ਰਿ-ਉਗਾਹੀ ਦੇਣੀ, ਸ਼ਾਹਦੀ ਦੇਣੀ ॥

ਸਾਗ, ਪੁਃ-ਭਾਜੀ, ਤਰਕਾਰੀ, ਸਬਜ਼ੀ ॥

ਜੌਂ ਸਾਗ, ਪੁਃ-'ਬਾਥੂ' ਵੇਖੋ ॥

ਸਾਗ ਪੱਤ
ਸਾਗ ਪੱਤਰ
ਸਾਗ ਪੱਤ੍ਰਾ } ਃ-ਭਾਜੀ, ਤਰਕਾਰੀ ਆਦਿਕ ।

ਸਾਂਗ, ਪੁਃ—ਨਕਲ, ਸਰੂਪ, ਤਮਾਸ਼ਾ, ਨਾਟਕ, ਭੇਖ, ਬਣਾਉਟ, ਪਖੰਡ ॥
ਸਃ—ਸੂਲ, ਕੰਡਾ, ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦੀ ਬਰਛੀ ॥

ਸਾਂਗ ਕੱਢਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਸਰੂਪ ਬਣਾਕੇ ਬਜ਼ਾਰਾਂ ਵਿੱਚ ਫੇਰਨਾ ।

ਸਾਂਗ ਬਨਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਭੇਖ ਬਦਲਣਾ ॥

ਸਾਂਗ ਬਣਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਨਾਟਕ ਕਰਨ ਲਈ ਸਰੂਪ ਬਣਾਉਣੇ ॥

ਸਾਂਗ ਭਰਨਾ / **ਸਾਂਗ ਵਿਖਾਉਣਾ** } ਕ੍ਰਿਃ—ਜਿਸ ਦਾ ਤਮਾਸ਼ਾ ਕਰਨਾ ਹੋਵੇ ਓਹੋ ਜੇਹੀ ਸ਼ਕਲ ਬਣਾ ਲੈਣੀ ॥

ਸਾਂਗ ਲਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਨਕਲ ਕਰਨੀ, ਜਿਵੇਂ ਕੋਈ ਕਰੇ ਤਿਵੇਂ ਆਪ ਕਰਨਾ ॥

ਸਾਂਗਣੂ, ਪੁਃ—ਸਗਨ ਦੱਸਣ ਵਾਲਾ ॥

ਸਾਂਗਰ, ਪੁਃ—ਸਮੁੰਦਰ, ਸਰੋਵਰ ॥

ਸ਼ਾਗਿਰਦ, ਪੁਃ—'ਸ਼ਗਿਰਦ' ਵੇਖੋ ॥

ਸ਼ਾਗਿਰਦਣੀ, ਸਃ—'ਸ਼ਗਿਰਦਣੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਸ਼ਾਗਿਰਦੀ, ਸਃ—'ਸ਼ਗਿਰਦੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਸਾਂਗੀ, ਪਃ—ਸਾਂਗ ਬਨਣ ਵਾਲਾ, ਬਹੁਰੂਪੀਆ, ਨਕਲੀਆ, ਨਟ ॥

ਸਾਂਗੀ, ਸਃ—ਜੰਦਰਾ, 'ਸਲੰਗ' ਵੇਖੋ ॥

ਸਾਗੂ ਦਾਣਾ, ਪੁਃ—ਇੱਕ ਬਿਰਛ ਜਿਸ ਦੇ ਨਿੱਕੇ ਨਿੱਕੇ ਚਿੱਟੇ ਦਾਣੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਜੋ ਛੇਤੀ ਪਚਣ ਵਾਲੀ ਖੁਰਾਕ ਹੋਣ ਕਰਕੇ ਮਾਂਦਿਆਂ ਨੂੰ ਦੁੱਧ ਜਾਂ ਪਾਣੀ ਵਿੱਚ ਰਿੰਨ੍ਹ ਕੇ ਦੇਂਦੇ ਹਨ ॥

ਸਾਗੂਨ, ਪੁਃ—ਇੱਕ ਵਡ ਮੁਲੀ ਲਕੜੀ ਦਾ ਰੁੱਖ ॥

ਸਾਂਚ, ਪੁਃ—ਸੱਚ, ਸਚਿਆਈ, ਧਰਮ ॥

ਸਾਂਚਾ, ਵਿਃ—ਸੱਚਾ, ਧਰਮੀ ॥
ਪੁਃ—ਸੱਚਾ, ਸੰਚਾ, ਨਿਸ਼ਾਨ, ਠੱਪਾ, ਕਲਬੂਤ ॥

ਸਾਜ, ਪੁਃ—ਘੋੜੇ ਦੀ ਕਾਠੀ, ਸਿੰਗਾਰ, ਸਜਾਉਟ, ਪੂੜਾ ਪਾਉਣ ਵਾਲੀ ਸ਼ੀਸ਼ੀ ਜਾਂ ਪਿਆਲੀ ॥

ਸਾਜ ਬਾਜ, ਪੁਃ-ਚੁਖਲ, ਸਿੰਗਾਰ ॥
ਵਿਃ—ਬਣਿਆ ਠਣਿਆ ॥

ਸਾਜਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਤਿਆਰ ਕਰਨਾ, ਬਣਾਉਣਾ, ਕਪੜੇ ਗਹਿਣੇ ਪਾਉਣਾ, ਸਿੰਗਾਰ ਕਰਨਾ ॥

ਸਾਜਣਾ ਨਿਵਾਜਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਵਧਾਉਣਾ, ਉੱਚੀ ਪਦਵੀ ਦੇਣੀ ॥

ਸਾਂਜਣਾ, ਪੁਃ—'ਸੁਹਾਂਜਣਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਸਾਜਣ, ਪੁਃ—'ਸੱਜਣ' ਵੇਖੋ ॥

ਸਾਜਾਤੀ, ਵਿਃ—'ਸਜਾਤੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਸਾਂਝ, ਸਃ—ਭਿਆਲੀ, ਸ਼ਰੀਕਤ ॥

ਸਾਂਝਣ, ਸਃ—ਸਾਂਝ ਪਾਉਣ ਵਾਲੀ, ਸ਼ਰੀਕਣੀ ॥

ਸਾਝਰਾ, ਪੁਃ—'ਸਾਹਜਰਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਸਾਝਰੇ, ਕ੍ਰਿਃ, ਵਿਃ—'ਸਾਹਜਰੇ' ਵੇਖੋ ॥

ਸਾਂਝਾ, ਵਿਃ—ਸਭਨਾਂ ਵਿੱਚ ਇੱਕੋ ਜਿਹਾ, ਸਾਂਝ ਵਾਲਾ ॥

ਸਾਂਝੀ / **ਸਾਂਝੂ** } ਪੁਃ—ਭਿਆਲ, ਸ਼ਰੀਕ, ਸਾਥੀ, ਹਿੱਸੇਦਾਰ ॥

ਸਾਂਟ, ਸਃ—ਸਰਬੰਧ, ਜੋੜ, ਏਕਾ, ਘੋੜੇ ਦੀ ਚਾਬਕ, ਘੋੜੇ ਨੂੰ ਚਾਬਕ ਮਾਰਨੀ ॥
ਫਲ ਦੀ ਅਵਾਜ ॥ ਸੂਰ ਦੀ ਅੰਦਰਲੀ ਖੱਲ (ਚਰਬੀਦਾਰ) ॥

ਸਾਂਟਾ, ਪੁ:–ਘੋੜੇ ਨੂੰ ਮਾਰਨ ਵਾਲੀ ਛਿਟੀ, ਛਾਂਟਕ, ਕਮਚੀ ॥

ਸਾਟੂ, ਪੁ:–ਝਗੜਾ, ਆਸ਼ਕ ॥

ਸਾਠੀ, ਸ:—'ਸੱਠੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਸੌਡਾ, ਪੜ:- ਮੈਂ ਦਾ ਸੰਬੰਧ ਕਾਰਕ ਬਹੁ ਬਚਨ, ਅਸਾਡਾ, ਆਪਣਾ ॥

ਸਾਢ, ਸ:-ਅੱਧ, ਅੱਧਾ ਹੋਣਾ ॥
(ਸਾਢ ਪਾਉਣੀ, ਸਾਢ ਪੈਣੀ)

ਸਾਂਢ, ਪੁ:–ਸਾਨ੍ਹ, ਬਲਦ। 'ਸਾਹਣ' ਵੇਖੋ ॥

ਸਾਂਢੂ, ਪੁ:–ਵਹੁਟੀ ਦੀ ਭੈਣ ਦਾ ਗਭਰੂ ॥

ਸਾਢੇ, ਵਿ:–ਅੱਧਾ ਵਧ (ਸਾਢੇ ਤਿੰਨ ਅਰਥਾਤ ਤਿੰਨ ਅਤੇ ਅੱਧਾ)॥

ਸ਼ਾਣ, ਸ:–ਚਾਕੂ ਆਦਿਕ ਲਾਉਣ ਵਾਲਾ ਪੱਥਰ ॥

ਸਾਣ ਚਾੜ੍ਹਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਚਾਕੂ ਆਦਿਕ ਨੂੰ ਸਾਣ ਨਾਲ ਰਗੜ ਕੇ ਤਿੱਖਾ ਕਰਨਾ ॥

ਸ਼ਾਣ, ਸ:-ਮਹਿਮਾ, ਵਡਿਆਈ, ਪਦਵੀ, ਜਲੋ, ਹਾਲਤ, ਚਮਕ, ਤੇਜ, ਪਰਤਾਪ, ਨੂਰ, ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਕੁਦਰਤ। ਸ਼ਕਤੀ। ਮਾਯਾ। ਰਚਨਾ ॥

ਸ਼ਾਣ ਅਲਾਹੀ
ਖ਼ੁਦਾ ਦੀ ਸ਼ਾਣ } ਖ:—ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਮਾਯਾ ॥

ਸ਼ਾਣ ਗੁਮਾਣ, ਪੁ:–ਖਿਆਲ ਵਿਚਾਰ ॥
ਵਿ:–ਬਦਨਾਮ, ਉੱਚਾ ॥

ਸ਼ਾਣਦਾਰ, ਵਿ:–ਸ਼ਾਣ ਵਾਲਾ, ਚਮਕਦਾਰ, ਵੱਡਾ, ਉੱਚੇ ਮਰਤਬੇ ਜਾਂ ਪਦਵੀ ਵਾਲਾ ॥

ਸ਼ਾਣ ਨਾਲ ਰਹਿਣਾ, ਕ੍ਰਿ:–ਧੂਮ ਧਾਮ ਨਾਲ ਰਹਿਣਾ, ਜਲੌ ਰੱਖਣਾ, ਅਮੀਰਾਂ ਦੀ ਰਹਿਣੀ ਰਹਿਣਾ ॥

ਸ਼ਾਣ ਪੂਰਨੀ, ਕ੍ਰਿ:–ਸ਼ਾਣ ਵਿੱਚ ਹੋਣਾ ॥

ਸ਼ਾਣ ਮਾਰੀ ਜਾਣੀ, ਕ੍ਰਿ:–ਇੱਜ਼ਤ ਘਟਣੀ ।

ਸ਼ਾਣ ਵਿਖਾਉਣੀ, ਕ੍ਰਿ:–ਵੱਡਾ ਬਣ ਕੇ ਦੱਸਣਾ, ਆਪਣਾ ਦਬਦਬਾ ਵਿਖਾਉਣਾ ॥

ਸਾਂਤ, ਸ:–ਅਮਨ, ਚੈਨ ॥

ਸਾਤਕ, ਵਿ:-ਮੁਬਾਰਕ, ਸੱਚਾ, ਸਤੋ ਗੁਣ ਦਾ ॥

ਸਾਤਾ, ਪੁ:—ਸੱਤ ਦਾ ਅੰਗ, ੭, ਸੱਤਾਂ ਦੀ ਗਿਣਤੀ, ਸੱਤ ਦਿਨ, ਇੱਕ ਲੋਹੇ ਦੀ ਬਣੀ ਹੋਈ ਚੀਜ਼ ਜਿਸ ਨੂੰ ਭਗਤ ਭਿੱਛਿਆ ਮੰਗਣ ਵੇਲੇ ਛਣਕਾਉਂਦਾ ਹੈ ॥

ਸਾਥ, ਖ਼:-ਸੰਗ, ਮੇਲ, ਸਹਬਤ ॥
ਅਵ:—ਨਾਲ, ਇਕੱਠੇ, ਨਾਲੇ ਹੀ ॥

ਸਾਥ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਨਾਲ ਚੱਲਣਾ ॥

ਸਾਥ ਦੇਣਾ, ਵਿ:-ਮੇਲ ਰੱਖਣਾ, ਮੱਦਤ ਕਰਨੀ, ਮਿਲ ਕੇ ਕੰਮ ਕਰਨਾ, ਸਹਾਰਾ ਦੇਣਾ, ਕਿਸੇ ਦੇ ਪਾਸੇ ਹੋਣਾ, ਪੱਖ ਪੂਰਨਾ ॥

ਸਾਥ ਨਭਾਉਣਾ
ਸਾਥ ਪਾਲਣਾ } ਕ੍ਰਿ:–ਨਾਲ ਜਾਣਾ, ਅੰਗ ਪਾਲਣਾ, ਤੋੜ ਨਭਾਉਣੀ, ਸਦਾ ਦੋਸਤੀ ਰੱਖਣੀ, ਪ੍ਰੀਤ ਵਧਾਉਣੀ ॥

ਸਾਥ ਰਹਿਣਾ, ਕ੍ਰਿ:–ਇਕੱਠੇ ਰਹਿਣਾ, ਤੀਵੀਂ ਮਰਦ ਦਾ ਵਹੁਟੀ ਗਭਰੂ ਵਾਕਰ ਰਹਿਣਾ ॥

ਸਾਥਣ, ਸ:–ਸੰਗਣ, ਸਹੇਲੀ, ਪਿਛ ਲੱਗ ॥

ਸਾਥੀ, ਪੁ:–ਸੰਗੀ, ਮਿਤ੍ਰ, ਮਲੀ, ਪਿਛਲੱਗ ॥

ਸਾਦ, ਵਿ:–ਖ਼ੁਸ਼, ਪਰਸਿੰਨ, ਅਨੰਦ ॥

ਸਾਦ ਮਸੂਦਾ, ਵਿ:–ਗਹਿਣਿਆਂ ਬਾਝੋਂ, ਭੂਰਾ, ਸਿੱਧਾ, ਅਹਮਕ ॥

ਸਾਦ ਮੁਰਾਦਾ, ਵਿ:–ਸਿੱਧਾ, ਸ਼ਾਣ ਨਾ ਰੱਖਣ ਵਾਲਾ, ਚੰਗਾ, ਸੱਚਾ, ਖਰਾ ॥

ਸਾਂਦਲ ਗਰਦੀ, ਸ:-ਅਵਾਰਾ ਫਿਰਨਾ ॥

ਸਾਦਾ, ਵਿ:-ਸਿੱਧਾ, ਸਾਫ਼, ਸਧਾਰਣ, ਖਰਾ, ਸਜਾਉਟ ਬਿਨਾ, ਚਿੱਟਾ, ਇੱਕੋ ਜੇਹੇ ਰੰਗ ਦਾ ਭੋਲਾ, ਸੱਚਾ, ਛਲ ਵਲ ਨਾਂ ਜਾਨਣ ਵਾਲਾ ॥

ਸਾ ਦਿਹਾੜੇ, ਕ੍ਰਿ:, ਵਿ:-ਉਸੇ ਦਿਨ, ਇੱਕੋ ਦਿਨ, ਇੱਕੋ ਦਿਨ ਵਿਚ ॥

ਸਾਦੀ, ਸ:-'ਸਾਦਾ' ਦਾ ਸਤ੍ਰੀ ਲਿੰਗ ॥

ਸ਼ਾਦੀ, ਸ:-ਵਿਆਹ, ਰੰਗ, ਖੁਸ਼ੀ, ਅਨੰਦ ॥

ਸ਼ਾਦੀ ਹੋਣੀ, ਕ੍ਰਿ:-ਵਿਆਹ ਹੋਣਾ ॥

ਸ਼ਾਦੀ ਕਰਨੀ, ਕ੍ਰਿ:-ਵਿਆਹ ਕਰਨਾ, ਅਨੰਦ ਮਨਾਉਣਾ, ਖੁਸ਼ੀਆਂ ਮਾਨਣੀਆਂ ॥

ਸ਼ਾਦੀ ਗ਼ਮੀ, ਸ:-ਖੁਸ਼ੀ ਜਾਂ ਗ਼ਮ ਦਾ ਮੌਕਾ ॥

ਸ਼ਾਦੀਆਨਾ, ਪੁ:-'ਸ਼ਾਦਿਆਨਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਸਾਧ, ਪੁ:-ਸੰਤ, ਮਹਾਤਮਾ, ਫ਼ਕੀਰ, ਭਗਤ ॥

ਵਿ:-ਨੇਕ, ਸੱਚਾ, ਧਰਮੀ, ਪਵਿੱਤ੍ਰ ॥

ਸਾਧਕ, ਪੁ:-ਫ਼ਕੀਰ ਦਾ ਚੇਲਾ, ਸਾਧਨ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ॥ ਅਭਿਆਸੀ ॥

ਸਾਧਣ, ਪੁ:-ਕਰਮ, ਅਮਲ, ਅਭਿਆਸ ॥

ਸਾਧਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਸਿਖਾਉਣਾ, ਠੀਕ ਕਰਨਾ, ਹੇਲਤ ਪਾਉਣੀ, ਅਭਿਆਸ ਕਰਕੇ ਕਿਸੇ ਚੀਜ਼ ਦਾ ਵਰਤਾਵਾ ਸਿੱਖਣਾ ॥

ਅਭਿਆਸ ਕਰਨਾ, ਨਿਰਨਾ ਕਰਨਾ, ਪੂਰਾ ਕਰਨਾ, ਬਣਾਉਣਾ ॥

ਸ:-ਅਭਿਆਸ, ਸਿੱਖਿਆ, ਕੰਮ ਦਾ ਪੂਰਾ ਹੋਣਾ, ਸਿੱਧ ਕਰਨਾ ॥

ਸਾਧਣੀ, ਸ:-ਸੰਤਣੀ, ਭਗਤਣੀ, ਫ਼ਕੀਰਨੀ ॥

ਵਿ:-ਨੇਕ, ਸੱਚੀ, ਧਰਮਣ ॥

ਸਾਧਾਰਣ, ਵਿ:-'ਸਧਾਰਣ' ਵੇਖੋ ॥

ਸਾਧੂ, ਪੁ:-ਵਿ:-'ਸਾਧ' ਵੇਖੋ ॥

ਸਾਧੂ ਬੱਚਾ, ਪੁ:-ਛਲੀਆ, ਠਗ, ਦੁਸ਼ਟ ॥

ਸਾਨ, ਪੁ:-ਹੁਲਾਰਾ, ਥਰਥਰਾਹਟ, ਰਾਗ ਵਿੱਚ ਸੁਰ ਦਾ ਥਿੜਕਣਾ ॥

ਸ:-'ਸ਼ਾਨ' ਵੇਖੋ ॥

ਸਾਨ੍ਹ, ਪੁ:-'ਸਾਹਨ' ਵੇਖੋ ॥

ਸਾਨ੍ਹਕੀ, ਸ:-ਨਿੱਕੀ ਜੇਹੀ ਮਿੱਟੀ ਦੀ ਕੁਨਾਲੀ ॥

ਸਾਨ੍ਹਣੀ, ਸ:-ਊਠਣੀ, (ਕਦੇ ਕਦੇ ਊਠ ਨੂੰ ਭੀ ਸਾਨ੍ਹਣੀ ਕਹ ਦੇਂਦੇ ਹਨ।)

ਸਾਨ੍ਹਣੀ ਸੁਆਰ, ਪੁ:-ਊਠਣੀ ਉੱਤੇ ਚੜ੍ਹਿਆ ਹੋਇਆ ॥

ਸਾਨ੍ਹਾ, ਪੁ:-ਇਕ ਤਰਾਂ ਦਾ ਕਿਰਲਾ ॥

ਸਾਨੀ, ਵਿ:-ਦੂਸਰਾ, ਵਰਗਾ, ਜਿਹਾ, ਸਮਾਨ ॥ ਸ਼ਾਨਦਾਰ, ਸ਼ਾਨ ਵਿਖਾਉਣ ਵਾਲਾ ॥

ਸ:-ਤੂੜੀ ਜਾਂ ਪੱਠੇ ਕੁਤਰਕੇ ਅਨਾਜ ਖਲ ਅਤੇ ਪਾਣੀ ਨਾਲ ਰਲਾਏ ਹੋਏ (ਡੰਗਰਾਂ ਨੂੰ ਪਾਉਣ ਲਈ), ਗੁਤਾਵਾ ॥

ਸਾਫ਼, ਵਿ:-'ਸਫ਼ਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਸਾਫ਼ਾ, ਪੁ:-ਰੁਮਾਲ, ਪਰਨਾ, ਪੋਣਾ, ਪੱਗ, ਪਟਕਾ ॥

ਸਾਫ਼ੀ, ਸ:-ਪਰਨਾ, ਇੱਕ ਗਿੱਲਾ ਕੱਪੜਾ ਜੋ ਉਬਾਲੇ ਹੋਏ ਚੌਲਾਂ ਉੱਤੇ ਦਈਦਾ ਹੈ। ਇੱਕ ਲੀਰ ਜਿਸ ਨੂੰ ਚਰਸੀ ਚਿਲਮ ਹੇਠਾਂ ਲਪੇਟ ਕੇ ਸੂਟਾ ਲਾਉਂਦੇ ਹਨ ॥

ਸਾਬਕ, ਵਿਃ–ਪਹਿਲਾ, ਪਿਛਲਾ, ਪੁਰਾਣਾ ॥

ਸਾਬਕ ਦਸਤੂਰ; ਪੁਃ–ਪੁਰਾਣੀ ਰੀਤ, ਜਿੱਕਰ ਪਿੱਛੇ ਹੁੰਦਾ ਰਿਹਾ ਹੈ॥

ਸਾਬਣ, ਪੁਃ–'ਸਬੂਨ' ਵੇਖੋ॥

ਸਾਬਣੀਆ, ਪੁਃ—ਸਾਬਣ ਬਨਾਉਣ ਜਾਂ ਵੇਚਣ ਵਾਲਾ ॥

ਸਾਬਤ, ਵਿਃ–ਪੱਕਾ, ਥੱਪਿਆ ਹੋਇਆ, ਪੂਰਾ, ਸਿੱਧ ਹੋਇਆ ਹੋਇਆ, (ਸਾਬਤ ਹੋਣਾ, ਕਰਨਾ)॥

ਸਾਬਤ ਕਦਮ, ਵਿਃ–ਪੱਕਾ, ਕੈਮ, ਵਫ਼ਾਦਾਰ, ਲੱਗ ਕੇ ਕੰਮ ਕਰਨ ਵਾਲਾ, ਮੇਹਨਤੀ ॥

ਸਾਬਤਾ, ਵਿਃ–ਪੂਰਾ, ਸਾਰਾ, ਸਬੂਤ, ਪੱਕਾ ॥

ਸਾਬਤੀ, ਸਃ–ਪਕਿਆਈ, ਲੱਗ ਕੇ ਕੰਮ ਕਰਨਾ, ਦਿੜ੍ਹਤਾ ॥

ਸਾਬਤੀ ਰੱਖਣੀ, ਕ੍ਰਿਃ–ਦਿੜ੍ਹ ਰਹਿਣਾ, ਆਪਣੇ ਹਠ ਪੁਰ ਕਾਇਮ ਰਹਿਣਾ ॥

ਸਾਬਰ, ਪੁਃ, ਸਃ–ਹਰਨ ਦੀ ਖੱਲ, ਪਹਾੜੀ ਬਕਰੀ ਦਾ ਚੰਮ ॥

ਸਾਬਰਾ, ਪੁਃ / **ਸਾਬਰੀ**, ਸਃ } ਸਾਬਰ ਦਾ ਬਣਿਆ ਹੋਇਆ ॥

ਸ਼ਾਬਾ / **ਸ਼ਾਬਾਸ਼** / **ਸ਼ਾਬਾਸ਼ੇ** } ਅਵਃ–ਵਾਹ ਵਾਹ, ਭੱਲੇ, ਅਸ਼ਕੇ, ਅਫ਼ਰੀਨ ॥

ਸ਼ਾਬਾ ਸ਼ਾਬਾ, ਅਵਃ–ਵਾਹ ਵਾਹ, ਭੱਲੇ, , ਅਸ਼ਕੇ, ਅਫ਼ਰੀਨ ॥

ਸ਼ਾਬਾ ਸ਼ਾਬਾ ਕਰਨੀ, ਕ੍ਰਿਃ–ਵਡਿਆਈ ਕਰਨੀ, ਵਾਹ ਵਾਹ ਕਰਨੀ ॥

ਸ਼ਾਬਾਨ, ਪੁਃ–ਮੁਸਲਮਾਨਾਂ ਦਾ ਅਠਵਾਂ ਮਹੀਨਾ, ਇਸ ਮਹੀਨੇ ਦੀ ਚੌਧਵੀਂ ਨੂੰ ਸ਼ਬਰਾਤ ਹੁੰਦੀ ਹੈ॥

ਸਾਬਿਤ, ਵਿਃ–'ਸਾਬਤ' ਵੇਖੋ ॥

ਸਾਬੂਣ, ਪੁਃ–'ਸਬੂਨ' ਵੇਖੋ ॥

ਸਾਬੂਣੀ, ਵਿਃ–'ਸਬੂਣੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਸਾਬੂਣੀਆ, ਪੁਃ–'ਸਬੂਣੀਆ' ਵੇਖੋ ॥

ਸਾਬੂ ਦਾਣਾ, ਪੁਃ–'ਸਾਗੂਦਾਣਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਸਾਂਭ, ਸਃ–ਰਾਖੀ, ਬਚਾਉ ॥

ਸਾਂਭਣਾ / **ਸਾਂਭ ਲੈਣਾ** } ਕ੍ਰਿਃ–ਸਹਾਰਾ ਦੇਣਾ, ਸਮੇਟਣਾ, ਥੰਮਣਾ ਰੋਕਣਾ, ਅਟਕਾਣਾ, ਦਬਾਉਣਾ, ਰਾਖੀ ਕਰਨੀ, ਬੰਦੋਬਸਤ ਕਰਨਾ ॥

ਸਾਂਭਰ, ਪੁਃ–ਇੱਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਲੂਣ ਜੋ ਧਰਤੀ ਵਿੱਚੋਂ ਨਿਕਲਦਾ ਹੈ। ਅਜਮੇਰ ਦੇ ਪਾਸ ਇੱਕ ਸ਼ਹਿਰ ਅਤੇ ਛੰਭ ਦਾ ਨਾਉਂ ਜਿਸ ਵਿੱਚੋਂ ਲੂਣ ਨਿਕਲਦਾ ਹੈ। ਉਸ ਲੂਣ ਦਾ ਨਾਉਂ ॥

ਸ਼ਾਮ, ਸਃ–ਤ੍ਰਿਕਾਲਾਂ, ਸੰਧਿਆ, ਸੰਝ, ਬਚਾਉ, ਆਸਰਾ; ਸੋਟੀ ਦੇ ਹੇਠਲੇ ਸਿਰੇ ਉੱਤੇ ਬਚਾਉ ਲਈ ਲੱਗੀ ਹੋਈ ਧਾਤ ਦੀ ਪੱਤ੍ਰੀ ॥

ਪੁਃ–ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਜੀ ਦਾ ਨਾਉਂ (ਰਾਧੇ ਸ਼ਾਮ) ॥

ਵਿਃ–ਕਾਲਾ, ਸਾਉਲੇ ਰੰਗ ਦਾ ॥

ਸ਼ਾਮ ਕਲਿਆਣ, ਪੁਃ–ਤ੍ਰਿਕਾਲਾਂ ਦਾ ਇੱਕ ਰਾਗ ॥

ਸਾਮ ਬੇਦ / **ਸਾਮ ਵੇਦ** } ਪੁਃ–ਚੌਹਾਂ ਵੇਦਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਵੇਦ। ਤੀਸਰਾ ਵੇਦ॥ ਇਸ ਵੇਦ ਦੇ ਮੰਤ੍ਰ ਗਾਵੇਂ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ॥

ਸ਼ਾਮਾਂ ਵੇਲਾ (ਮੁਸਲੱਕੀ ਬੋਲੀ), ਪੁ:-ਤ੍ਰਿਕਾਲਾਂ, ਸੰਧਿਆ, ਸੂਰਜ ਡੁੱਬਣ ਤੋਂ ਦੀਵੇ ਜਗਣ ਤੱਕ ਦਾ ਵੇਲਾ, ਦੋ ਪਿੜ ਮਿਲਦਿਆਂ ॥

ਸਾਮ੍ਹ, ਸ:—'ਸਾਂਝ' ਵੇਖੋ ॥

ਸਾਮ੍ਹਣਾ, ਵਿ:-'ਸਾਹਮਣਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਸ਼ਾਮਤ, ਸ:—ਬੇ ਨਸੀਬੀ, ਬਿਪਤਾ, ਮੰਦੇ ਦਿਨ, ਬੇ ਇੱਜ਼ਤੀ, ਬਦਨਾਮੀ ॥

ਸ਼ਾਮਤ ਆਉਣੀ, ਕ੍ਰਿ:-ਭੈੜੀ ਕਿਸਮਤ ਹੋਣੀ, ਅਪਦਾ ਪੈਣੀ ॥

ਸ਼ਾਮਤ ਦੀ ਮਾਰ, ਸ:—ਮੰਦੇ ਦਿਹਾੜੇ, ਖੋਟੀ ਪਰਾਲਬਧ ॥

ਸਾਮਰਤੱਕ, ਵਿ:-ਪਰਤੱਖ, ਵਰਤਮਾਨ, ਸਾਹਮਣੇ, ਦਿੱਸਣ ਵਾਲਾ, ਸੱਚ, ਜਿਉਂ ਦਾ ਤਿਉਂ ਭਾਸਣ ਵਾਲਾ ॥

ਸਾਮਰਥ
ਸਾਮਰਥਾ } ਸ:—'ਸਮਰਥ' ਵੇਖੋ ॥

ਸਾਮਰਥੀ, ਵਿ:-'ਸਮਰਥੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਸਾਮਲਾ, ਵਿ:-'ਸਾਉਲਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਸ਼ਾਮਲਾਤ, ਸ:-ਸਾਰੇ ਪਿੰਡ ਦੀ ਸਾਂਝੀ ਜ਼ਮੀਨ ਜਿਸ ਦਾ ਇੱਕ ਮਾਲਕ ਨਹੀਂ ॥

ਸ਼ਾਮਲਾਤ ਦੇਹ, ਪੁ:—ਸ਼ਾਮਲਾਤ ॥

ਸਾਮਾਨ, ਪੁ:-'ਸਮਾਨ' ਵੇਖੋ ॥

ਸਾਮੀ, ਪੁ:—ਜਿਸ ਕੋਲੋਂ ਕੁਝ ਲੈਣਾ ਹੋਵੇ। ਮੁਕੱਦਮੇ ਵਾਲਾ, ਕਿਰਸਾਣ, ਕਿਰਾਏਦਾਰ, ਕਰਜ਼ਾਈ, ਮਾਲਕ, ਸਾਈਂ। ਮਿਤ੍ਰ, ਸਾਥੀ। ਇੱਕ ਪਖੇਰੂ, ਹੁੱਦਾ, ਨੌਕਰੀ ॥

ਸ:—ਬਚਾਉ, ਆਸਰਾ ॥

ਵਿ:—ਸ਼ਾਮ ਵਰਨ ਦਾ, ਸਾਉਲਾ ॥

ਸਾਮੀ ਵੱਥੀ
ਸਾਮੀ ਵਣਜ } ਪੁ:—ਰੁਪਇਆ ਸੂਦੀ ਦੇਣ ਦਾ ਵਿਹਾਰ, ਸਾਹੂਕਾਰਾ ॥

ਸਾਮੀ ਵਾੜਾ, ਪੁ:—ਕਰਜ਼ਾਈ ॥

ਵੱਡੀ ਸਾਮੀ, ਸ:—ਵੱਡੇ ਮਰਤਬੇ ਜਾਂ ਹੌਂਦੇ ਵਾਲਾ ਆਦਮੀ। ਅਜੇਹਾ ਮਨੁੱਖ ਜਿਸ ਤੋਂ ਬਹੁਤ ਕੁਝ ਮਿਲਣ ਦੀ ਆਸ ਹੋਵੇ ॥

ਸ਼ਾਮੀ, ਵਿ: / ਪੁ: } ਸ਼ਾਮ ਵਰਨ ਦਾ, ਸਾਉਲਾ। ਇਕ ਬੂਟੀ ॥

ਸ਼ਾਮੀ ਹੋਕ, ਪੁ:—ਖੱਤਰੀਆਂ ਦੀ ਇੱਕ ਜਾਤ ॥

ਸ਼ਾਮੀ ਦਾ ਵੀ, ਪੁ:—ਇਕ ਠੰਡੀ ਔਖਧ ਜੋ ਵਿਸ਼ ਦੂਰ ਕਰਦੀ ਹੈ ॥

ਸਾਯਾ, ਪੁ:—ਛਾਉਂ, ਪਰਛਾਂਵਾਂ ॥

ਸਾਯਾ ਦਾਰ, ਵਿ:—ਛਾਉਂ ਵਾਲਾ ॥

ਸਾਰ, ਪੁ:—ਮਗਜ਼, ਸਤ, ਰਸ, ਨਿਚੋੜ, ਤੱਤ, ਸਿੱਟਾ। ਮਤਲਬ। ਕਿਰਪਾ, ਦਯਾ, ਕਦਰ। ਖ਼ਬਰ, ਸੁਰਤ, ਸੁਧ, ਸਮਾਚਾਰ, ਹਾਲ ॥

ਸਾਰ ਪਾਸਾ, ਪੁ:-ਇੱਕ ਖੇਡ, ਚੋਪੜ ॥

ਸਾਰ ਮਾਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਲੋਹਾ ਸਾੜਨਾ ॥

ਸਾਰ ਲੈਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਖ਼ਬਰ ਲੈਣੀ, ਸੋਝੀ ਰੱਖਣੀ, ਖ਼ਿਆਲ ਰੱਖਣਾ ॥

ਸਾਰ ਵਿੱਚ ਆਉਣਾ
ਸਾਰ ਵਿੱਚ ਰੈਣਾ } ਕ੍ਰਿ:—ਕਿਸੇ ਦੀ ਰਾਖੀ ਵਿਚ ਹੋਣਾ, ਚੰਗੇ ਭਾਗ ਹੋਣੇ, ਵਧਣਾ ਫੁੱਲਣਾ, ਰੱਬ ਦੀ ਮਿਹਰ ਹੋਣੀ। ਖ਼ੁਦਾ ਦਾ ਫਜ਼ਲ ਹੋਣਾ ॥

ਸਾਰਸ, ਪੁ:-ਇਕ ਪੰਛੀ ਕੁਲੰਗ ਵਰਗਾ ॥

ਸਾਰਕ, ਪੁ:
ਸਾਰਕਾ ਸ: } ਇਕ ਪਖੇਰੂ, ਮੈਨਾ ॥

ਸਾਰਖਾ, ਪੁ:—ਵਰਗਾ, ਜੇਹਾ, ਸਮਾਨ ॥

ਸਾਰੰਗ, ਪੁ:-ਇੱਕ ਰਾਗ, ਚਾਤ੍ਰਿਕ ॥

ਸਾਰੰਗ ਧਰ, ਪੁ:-ਹਿੰਦੂਆਂ ਦੀ ਹਕੀਮੀ ਦਾ ਇੱਕ ਪੁਸਤਕ, ਧਨਖ ਧਾਰੀ ॥

ਸਾਰੰਗਾ, ਪੁ:-'ਸਰੰਗਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਸਾਰੰਗੀ, ਸ:—'ਸਰੰਗੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਸਾਰੰਗੀਆ, ਪੁ:-'ਸਰੰਗੀਆ' ਵੇਖੋ ॥

ਸਾਰਜੰਟ, ਪੁ:-ਸਿਪਾਹੀਆਂ ਦਾ ਇੱਕ ਦਰਜਾ (ਠਾਣੇਦਾਰ ਦੇ ਹੇਠ) ॥

ਸਾਰਦਾ, ਸ:-ਦੁਰਗਾ (ਦੇਵੀ), ਬ੍ਰਹਮਾ ਦੀ ਧੀ, ਰਾਗ ਦੀ ਦੇਵੀ, ਸ਼ਾਸਤ੍ਰਾਂ ਦੀ ਵਿਦਯਾ। ਸੁਰਸਤੀ ॥

ਸਾਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਕਰਨਾ, ਚਲਾਉਣਾ, ਮੁਕਾਉਣਾ, ਠੀਕ ਕਰਨਾ, ਭਰਨਾ, ਸਰਨ ਦੇਣਾ, ਨਿਭਾਉਣਾ, ਭੁਗਤਾਉਣਾ ॥

ਸਾਰਬਾਣ, ਪੁ:-ਊਠ ਚਾਰਨ ਵਾਲਾ ਜਾਂ ਹੱਕਣ ਵਾਲਾ ॥

ਸਾਰਾ, ਪੁ:-ਸੱਭੋ, ਚਰ ਕੋਈ, ਪੂਰਾ ॥

ਸਾਰਾ ਹਾਲ, ਪੁ:-ਜੋ ਕੁਝ ਬੀਤੀ ਹੈ, ਇੱਕ ਇਕ ਗੱਲ। ਸਾਰੀ ਹਕੀਕਤ ॥

ਸਾਰੀ, ਸ:-'ਸਾਰਾ' ਦਾ ਸਤ੍ਰੀ ਲਿੰਗ ॥
ਪੁ:-ਇੱਕ ਵਲ, ਧੇਉਂਦੀ ਖੁਮਾਨੀ ॥

ਸਾਲ, ਪੁ:-ਵਰ੍ਹਾ, ਬਾਰਾਂ ਮਹੀਨੇ, ਛੇਕ, ਮੋਰੀ, ਜਿਸ ਉੱਤੇ ਅਰਜੀ ਧਈ ਹੋਵੇ ॥
ਇਕ ਰੁੱਖ ਜਿਸਦੀ ਲੱਕੜ ਪੱਕੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ॥
ਵਿ:-ਸਿੱਧਾ, ਠੀਕ, ਸਹੀ, ॥

ਸਾਲ ਹੋਣਾ
ਸਾਲ ਹੋ ਤੁਰਨਾ } ਕ੍ਰਿ:-ਸਿਧਾ ਹੋਣਾ, ਸੌਰਨਾ, ਠੀਕ ਚਾਲੇ ਚੱਲਣਾ ॥

ਸਾਲ ਬਤੀਤਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਵਰ੍ਹਾ ਟਪਾਉਣਾ, ਬਾਰਾਂ ਮਹੀਨੇ ਪੂਰੇ ਕਰਨੇ ॥

ਸ਼ਾਲ, ਸ:-ਪਸ਼ਮੀਨੇ ਦੀ ਚਾਦਰ ॥

ਸਾਲਸ, ਪੁ:-ਪੈਂਚ, ਜੋ ਦੋ ਧਿਰਾਂ ਦਾ ਝਗੜਾ ਨਿਬੇੜਦਾ ਹੈ ॥

ਸਾਲਸੀ, ਸ:-ਸੁਲ੍ਹਾ ਸਫਾਈ, ਨਰਮੀ, ਪੰਚਾਇਤ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ॥

ਸਾਲ ਸੁੱਧ, ਵਿ:-ਸੱਚਾ, ਖਰਾ, ਸਿੱਧਾ, ਇਮਾਨਦਾਰ, ਜੋ ਛਲ ਵਲ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦਾ, ਸਾਫ਼ ਦਿਲ ॥

ਸਾਲਕ, ਪੁ:-ਮੁਸਾਫ਼ਰ, ਰਾਹੀ, ਭਗਤ ॥

ਸਾਲਕ ਰਾਮ, ਪੁ:-'ਸਾਲਗ ਰਾਮ' ਵੇਖੋ ॥

ਸਾਲਿਗਨ, ਪੁ:-ਇੱਕ ਰੁੱਖ ਦੀ ਛਿਲ ਜਿਸ ਵਿੱਚੋ ਰੇਸ਼ੇ ਨਿਕਲਦੇ ਹਨ ॥

ਸਾਲਗਰਾਮ, ਪੁ:-ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦਾ ਪੱਥਰ ਜਿਸ ਉੱਤੇ ਕੁਝ ਨਿਸ਼ਾਨ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਜਿਸ ਨੂੰ ਹਿੰਦੂ ਵਿਸ਼ਨ ਜੀ ਦਾ ਰੂਪ ਸਮਝਕੇ ਪੂਜਦੇ ਹਨ ॥

ਸਾਲਣ
ਸਾਲਣਾ } ਪੁ:-ਰੋਟੀ ਜਾਂ ਚੌਲਾਂ ਨਾਲ ਜੋ ਮੱਛੀ ਮਾਸ ਆਦਿਕ ਖਾਧਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ॥ (ਘਿਉ ਸੁਆਰੇ ਸਲਣਾ ਵਡੀ ਬਹੂ ਦਾ ਨਾਉਂ-ਘਿਉ ਨਾਲ ਸਲੂਣਾ ਸੁਆਦ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਪਰ ਵਡਿਆਈ ਪਕਾਉਣ ਵਾਲੀ ਦੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ)

ਸਾਲਣਾ ਘਰ ਗਾਲਣਾ, ਮਾਸ ਆਦਿਕ ਭੰਗੀ ਚੋਂਸੇ ਖਾਣ ਨਾਲ ਘਰ ਉੱਜੜ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿਉਂ ਜੋ ਖ਼ਰਚ ਬਹੁਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ॥

ਸਾਲਨ, ਪੁ:-ਚੀਨਾ, ਕੰਗਣੀ ॥

ਸਾਲਬ, ਪੁ:-ਇੱਕ ਬੂਟੀ ਦੀ ਜੜ੍ਹ ਜੋ ਖਾਧੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ॥

ਸਾਲਬ ਮਿਸਰੀ, ਸ:-ਇੱਕ ਤਾਕਤ ਦੀ ਦੁਆ॥

ਸਾਲਾ, ਪੁ:-ਵਹੁਟੀ ਦਾ ਭਰਾ, ਆਦ ਪੁਰਖ॥

ਸਾਲਾ / ਸ਼ਾਲਾ, ਸ:—ਸਕੂਲ, ਮਦਰਸਾ, ਘਰ, ਅਸਥਾਨ (ਧਰਮ ਸਾਲਾ, ਪਾਠਸਾਲਾ ਆਦਿਕ) ॥

ਸਾਲਾਰ, ਪੁ:-ਸਰਦਾਰ, ਪਰਧਾਨ ॥

ਸਾਲਿਗਰਾਮ, ਪੁ:-'ਸਾਲਗਰਾਮ' ਵੇਖੋ ॥

ਸਾਲਿਬ, ਪੁ:—'ਸਾਲਬ' ਵੇਖੋ॥

ਸਾਲੂ, ਪੁ:-ਮਜੀਠ ਦੇ ਰੰਗ ਵਿੱਚ ਰੰਗਿਆ ਹੋਇਆ ਕੱਪੜਾ ਜੋ ਅਕਸਰ ਤ੍ਰੀਮਤਾਂ ਉੱਪਰ ਲੈਂਦੀਆਂ ਹਨ ਅਤੇ ਕਦੇ ਕਦੇ ਮੁੰਡੇ ਜਾਂ ਸਿਆਣੇ ਮਨੁੱਖ ਬੀ ਜਿਸ ਦੀ ਪੱਗ ਬੰਨ੍ਹਦੇ ਹਨ॥

ਸਾਲੇ ਹਾਰ, ਸ:—ਸਾਲੇ ਦੀ ਵਹੁਟੀ ॥

ਸਾਂਵਕ, ਪੁ:-ਇੱਕ ਭਰਾਂ ਦਾ ਘਾਹ ॥

ਸਾਵਣ, ਪੁ:-'ਸਾਉਣ' ਵੇਖੋ ॥

ਸਾਵਣੀ, ਸ:-'ਸਾਉਣੀ' ਵੇਖੋ॥

ਸਾਵਧਾਨ, ਵਿ:-'ਸਵਾਧਾਨ' ਵੇਖੋ ॥

ਸਾਵਲਾ, ਵਿ:-ਸਾਉਲਾ ਵੇਖੋ ॥

ਸਾਵਾ, ਵਿ:-ਹਰਾ, ਸਬਜ਼, ਕੱਚਾ (ਜੋਂ ਸਾਵੇ ਤੇ ਕੋਈ ਨਾ ਆਵੇ, ਜੋ ਪੱਕੇ ਤੇ ਮਿਲਣ ਸੌਕੇ॥)

ਸ਼ਾਵਾਂ / ਸ਼ਾਵਾਸ਼ੇ, ਅਵ:—'ਸ਼ਾਬਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਸਾਵਾਂ, ਵਿ:—ਬਹੁਤ ਹੌਲਾ, ਗੁਣਵਾਨ, ਇੱਜ਼ਤ ਦਾਰ, ਬਰਾਬਰ, ਇੱਕੋ ਜਿਹਾ, ਪੱਧਰਾ ॥

ਪੁ:-ਹਿੰਦੂਆਂ ਦਾ ਇੱਕ ਤਿਹਾਰ ਜੋ ਸਾਉਣ ਦੇ ਮਹੀਨੇ ਹਰ ਐਤਵਾਰ ਨੂੰ ਮਨਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ॥

ਸਾਵੀ, ਵਿ:-ਸਾਵੇ ਰੰਗ ਦੀ, ਹਰੀ॥

ਸ:-ਭੰਗ, ਸੁੱਖਾ, ਸਬਜ਼ੀ॥

ਸਾੜ, ਪੁ:-ਚਾਬਕ ਜਾਂ ਬੈਂਤ ਮਾਰਨ ਨਾਲ ਜੋ ਅਵਾਜ਼ ਨਿਕਲਦੀ ਹੈ, ਸੜਨ, ਜਲਨ, ਅਫਾਰਾ ॥

ਸਾੜ ਸਾੜ ਮਾਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਛਾਂਟਾ ਮਾਰਨਾ, ਖਪਾਉਣਾ, ਸਤਾਉਣਾ ॥

ਸਾੜ ਸੁੱਟਣਾ / ਸਾੜਨਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਜਾਲਣਾ, ਫੂਕਣਾ, ਬਾਲਣਾ, ਗਾਲਣਾ, ਖਪਾਉਣਾ, ਜਾਨ ਕੱਢਣੀ॥

ਸਾੜਾ, ਪੁ:—ਬਲਣਾ, ਗਲਣਾ, ਅੰਦਰਲਾ ਵਰ, ਖਾਰ॥

ਸਾੜ੍ਹਾ ਪਾਉਣਾਂ, ਕ੍ਰਿ:-ਕਿਸੇ ਦੁਆ ਨੂੰ ਗਾਲਣ ਲਈ ਥਾਲੀ ਵਿੱਚ ਪਾਉਣਾ ॥

ਸਾੜਾ ਪੈਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਖਿਝਣਾ, ਦੁਖੀ ਹੋਣਾ, ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਵੇਖਕੇ ਸੜਨਾ, ਖ਼ਾਰ ਖਾਣੀ॥

ਸਾੜ੍ਹੀ, ਸ:—'ਸਾਹੜੀ' ਵੇਖੋ॥

ਸਿਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਸੀਉਣਾ॥

ਪੁ:—ਸੋਨਾ, ਸੁਅਰਨ ॥

ਸਿਆ, ਪੁ:—ਪਰਦੇਸੀ, ਓਪਰਾ ॥

ਵਿ:—ਅਣੋਖਾ, ਪਰਦੇਸੀ ॥

ਸਿਆਹ, ਵਿ:—ਕਾਲਾ, ਹਨੇਰਾ ॥

ਸਿਆਹਾ, ਪੁ:—ਲੇਖਾ, ਲਿਖਤ, ਅਜੇਹਾ ਲੇਖਾ ਜਿਸ ਦੀਆਂ ਰਕਮਾਂ ਅੱਗੇ ਪਿਛੇ ਹੋਣ ॥ ਯਾਦ ਰੱਖਣ ਲਈ ਜੋ ਲੇਖਾ ਲਿਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਸੁਦਾਗਰਾਂ ਦੀ ਵਹੀ ॥ ਚੋਲ ॥

ਸਿਆਹੀ, ਸ:—ਕਾਲਕ, ਮੱਸ, ਕੱਜਲ, ਕਾਲਾ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਚੀਜ ॥

ਸਿਆਹੀ (ਸੁਪੇਦੀ) ਸੁਫੈਦੀ ਕਰਨੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਜੋ ਜੀ ਚਾਹੇ ਕਰਨਾ, ਜਿਸ ਗੱਲ ਦੀ ਮਰਜੀ ਹੋਵੇ ਕਰਨ ਦੀ ਸਮਰਥ ਹੋਣੀ ॥

ਸਿਆਣ, ਸ:—ਵਿੱਦਿਆ, ਗਿਆਨ, ਪਛਾਣ, ਸਨਾਸ ॥

ਸਿਆਣ ਪਤ ਸ:
ਸਿਆਣ ਪੁਣਾ ਪੁ: } 'ਸਿਆਣਪ' ਵੇਖੋ ॥

ਸਿਆਣਪ
ਸਿਆਣਫ } ਸ:—ਦਨਾਈ, ਚਤਰਾਈ, ਸੋਚ ਵਿਚਾਰ, ਸਿਆਣੇ ਹੋਣ ਦੀ ਉਮਰ, ਜੁਗਤ, ਕਿਰਸ ॥

ਸਿਆਣਾ, ਵਿ:—ਦਨਾ, ਬੁੱਧਵਾਨ, ਸਮਝਦਾਰ ਗਿਆਨੀ, ਜੁਆਨ, ਹੁਸ਼ਿਆਰ, ਚਤਰ, ਅਕਲ ਵੰਦ, ਫੁਰਤੀਲਾ, ਖਚਰਾ, ਫਰੇਬੀ, ਛਲੀਆ, ਜੁਗਤੀ। ਕਿਰਸੀ ॥

(ਸੌ ਸਿਆਣਿਆਂ ਇਕੋ ਮਤ, ਮੂਰਖ ਆਪੋ ਆਪਣੀ-ਸੌ ਬੁਧਵਾਨ ਮਨੁੱਖਾਂ ਨੂੰ ਇਕੋ ਗੱਲ ਸੁਝਦੀ ਹ, ਮੂਰਖਾਂ ਦੀ ਅਕਲ ਵਿੱਚ ਵੱਖੋ ਵੱਖਰੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਆਉਂਦੀਆਂ ਹਨ, ਅਰਥਾਤ ਸਿਆਣਿਆਂ ਵਿਚ ਹੀ ਮੇਲ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ॥

ਜਿਸ ਦੀ ਕੋਠੀ ਦਾਣੇ ਉਹ ਦੇ ਕਮਲੇ ਬੀ ਸਿਆਣੇ—ਧਨ ਵਾਲੇ ਮੂਰਖ ਬੀ ਚਤਰ ਸਮਝੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ॥)

ਸਿਆਣਾ ਬਿਆਣਾ, ਵਿ:-ਸੱਚ ਮੁੱਚ ਜੋ ਸਿਆਣਾ ਹੈ ॥

ਸਿਆਣੂ, ਵਿ:—ਸਿਆਨਣ ਵਾਲਾ, ਜਾਣੂ, ਵਾਕਬ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਜਾਣ ਪਛਾਣ ਹੋਵੇ ॥

ਸਿਆਨਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਜਾਨਣਾ, ਪਛਾਨਣਾ ॥

ਸਿਆਪਾ, ਪੁ:—ਕਿਸੇ ਦੇ ਮਰਨ ਪਿੱਛੋਂ ਤੀਮਤਾਂ ਦੇ ਰੋਣ ਪਿੱਟਣ ਦੀ ਰੀਤ, ਬਿਰਲਾਪ, ਕਜੀਆ, ਪੁਆੜਾ। (ਰੰਨ ਗਈ ਸਿਆਪੇ, ਘਰ ਆਵੇ ਤਾਂ ਜਾਪੇ) ॥

ਸਿਆਪਾ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਮੁਰਦੇ ਨੂੰ ਰੋਣਾ, ਸੋਗ ਕਰਨਾ, ਦੁਹਾਈ ਮਚਾਉਣੀ, ਕਜੀਆ ਪਾਉਣਾ ॥

ਸਿਆਪਾ ਪਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ: ਵਖ਼ਤ ਪਾਉਣਾ ॥

ਸਿਆਪੇ ਦੀ ਨੈਣ, ਸ:-ਉਹ ਨੈਣ ਜੋ ਅਲਾਹਣੀ ਦੇ ਕੇ ਤੀਮਤਾਂ ਦੀ ਮੰਡਲੀ ਨੂੰ ਪਿਟਾਉਂਦੀ ਹੈ, ਝਗੜਾ ਪਾਉਣ ਵਾਲਾ ਮਨੁੱਖ ॥

ਸਿਆਬਸੀ
ਸਿਆਬਸੇ
ਸਿਆਬਾ } ਅਵ:—'ਸ਼ਾਬਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਸਿਆਮ, ਪੁ:
ਸ: } ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਮਹਾਰਾਜ, ਬ੍ਰਹਮਾ ਦੇ ਪਾਸ ਇਕ ਦੇਸ ਦਾ ਨਾਉਂ, ਸ਼ਾਮ (ਸੰਝ) ॥

ਸਿਆਮ ਸੁੰਦਰ
ਸਿਆਮ ਮੂਰਤ } ਪੁ: ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਮਹਾਰਾਜ (ਕਾਲੇ ਰੰਗ ਵਾਲਾ)

ਸਿਆਮ ਪੈਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਸ਼ਾਮ ਜਾਂ ਸੰਧਿਆ ਹੋਣੀ ॥

ਸਿਆਮੀ, ਪੁ:—ਬੈਰਾਗੀ ਸਾਧ, ਧੌਂਦ, ਕੰਤ, ਸਾਈਂ, ਨਾਥ, ਮਾਲਕ, ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਮਹਾਰਾਜ ॥

ਸਿਆਲ, ਪੁ:—ਪੰਜਾਬ ਦੇਸ ਦਾ ਇੱਕ ਅਲਾਕਾ, ਮੁਸਲਮਾਣ ਜੱਟਾਂ ਦੀ ਇੱਕ ਜਾਤ, ਸਰਦੀ ਦੀ ਰੁੱਤ। ਪਾਲੇ ਦੇ ਦਿਨ ॥

ਸਿਆਲ ਕਾਂਟਾ, ਪੁਃ—ਇਕ ਬੂਟਾ ॥

ਸਿਆਲਾ, ਪੁਃ—ਸਰਦੀ ਦੀ ਰੁੱਤ, ਪੋਲੇ ਦੇ ਦਿਨ ॥

ਸਿਆਲੀ, ਸਃ—ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦੀ ਵੇਲ, (ਇਸ ਦੀਆਂ ਜੜਾਂ ਲੋਕ ਖਾਂਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਦੁਆਵਾਂ ਵਿੱਚ ਵਰਤੀਆਂ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ) ॥
ਸਿਆਲ ਦੇ (ਜਿਹਾ ਕੁ ਸਿਆਲੀ ਦਿਨ) ॥

ਸਿਆਲੀਆਂ, ਪੁਃ—ਨਾਗਰ ਮੋਥਾ ॥

ਸਿਆਲੂ, ਵਿਃ—ਸਿਆਲ ਦਾ, ਸਿਆਲ ਵਾਸਤੇ, ਸਿਆਲੇ ਵਿਚ ਕੰਮ ਆਉਣ ਵਾਲਾ ॥
ਪੁਃ—ਇਕ ਤਰਾਂ ਦਾ ਲਾਲ ਕਪੜਾ ॥

ਸਿਆੜ, ਪੁਃ—ਹਲ ਵਾਹੁਣ ਨਾਲ ਜੋ ਜ਼ਮੀਨ ਵਿਚ ਲੰਮੀ ਲੀਕ ਪੈਂਦੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ॥

ਸਿਆੜ ਕੱਢਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ ਹਲ ਵਾਹੁਣਾ ॥

ਸਿਸਕਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਸਾਹ ਔਖਾ ਲੈਣਾ, ਸਾਹ ਰੁਕਣਾ, ਹਟਕੋਰੇ ਭਰਨਾ ॥

ਸ਼ਿਸਤ, ਸਃ—ਨਜ਼ਰ, ਨੀਝ, ਬੰਦੂਕ ਦੀ ਮੱਖੀ ।

ਸ਼ਿਸਤ ਲਾਉਣੀ,
ਸ਼ਿਸਤ ਬੰਨ੍ਹਣੀ, } ਕ੍ਰਿਃ—ਨਸ਼ਾਨਾ ਲਾਉਣਾ, ਟਿਕਟਿਕੀ ਲਾਕੇ ਤੱਕਣਾ ॥

ਸਿਸ਼ਨ, ਸਃ—ਇੱਕ ਅਦਾਲਤ ਜਿੱਥੇ ਫੌਜਦਾਰੀ ਦੀਆਂ ਅਪੀਲਾਂ ਅਤੇ ਕਤਲ ਆਦਿਕ ਦੇ ਅਪਰਾਧਾਂ ਦੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਸੁਣੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ॥

ਸਿਸ਼ਨ ਸਪੁਰਦ ਹੋਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਸਿਸ਼ਨ ਦੀ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਜ਼ੁੰਮੇ ਕੋਈ ਮੁਕੱਦਮਾ ਹੋਣਾ ॥

ਸਿਹ, ਪੁਃ—ਇਕ ਚਹੁੰ ਪੈਰਾਂ ਵਾਲਾ ਜਨੌਰ ਜਿਸਦੇ ਪਿੰਡੇ ਉਤੇ ਸੂਲਾਂ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ ॥

ਸਿੰਹ, 'ਸਿੰਘ' ਵੇਖੋ ॥

ਸਿਹਰ, ਪੁਃ—ਜਾਦੂ, ਮੰਤਰ ॥

ਸਿਹਰਾ, ਪੁਃ—ਫੁੱਲਾਂ ਦੀ ਮਾਲਾ, ਸੁਨਹਿਰੀ ਜਾਂ ਰੁਪਹਿਰੀ ਤਿੱਲੇ ਦੀ ਝਾਲਰ ਜੋ ਲਾੜਾ ਵਿਆਹ ਵੇਲੇ ਸਿਰ ਪੁਰ ਬੰਨ੍ਹਦਾ ਹੈ ॥

ਸਿਹੜ ਬੱਟਣੀ, ਕ੍ਰਿਃ—ਰੁਸ ਵੱਟ ਛੱਡਣੀ, ਚੁਪ ਕਰ ਰਹਿਣਾ, ਢਿਠਾਈ ਜਾਂ ਹਠ ਕਰਨਾ ॥

ਸਿਹੜੀ, ਸਃ—ਇੱਕ ਪਖੇਰੂ ॥

ਸਿਹੇੜਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—'ਸਹੇੜਨਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਸਿੱਕ, ਸਃ—ਚਾਹ, ਲਾਲਸਾ, ਅਭਲਾਖਾ, ਪਾਸਾ ॥

ਸਿਕੰਜਬੀ, ਸਃ—'ਸਕੰਜਬੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਸਿਕੰਜਾ, ਪੁਃ—'ਸਕੰਜਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਸਿਕਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਗਰਮ ਹੋਣਾ, ਸੇਕ ਮਿਲਣਾ, ਭੁਜਣਾ ਸੁਕਾਇ ਜਾਣਾ ॥

ਸਿਕਦਾਰ, ਪੁਃ—ਸਰਦਾਰ, ਪਰਧਾਨ, ਮੀਰ ॥

ਸਿਕਦਾਰੀ, ਸਃ—ਸਰਦਾਰੀ, ਮੀਰੀ ॥

ਸ਼ਿਕਮ, ਪੁਃ—ਢਿੱਡ, ਗਰਭ ॥

ਸ਼ਿਕਮ ਹੋਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਗੱਭਣ ਹੋਣਾ ॥

ਸ਼ਿਕਮ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਗੱਭਣ ਕਰਨਾ ॥

ਸਿਕਰੰ, ਪੁਃ—'ਸਿਖਰ' ਵੇਖੋ ॥

ਸ਼ਿਕਰਾ ਪੁਃ
ਸਿਕਰੀ ਸਃ } ਇਕ ਪਖੇਰੂ (ਬਾਜ਼ ਵਰਗਾ) ॥ ਅਵਾਰਾ ਆਦਮੀ ॥

ਸਿੱਕਰੀ, ਸਃ—ਚਿੱਟੀ ਚਿੱਟੀ ਮੈਲ ਜੋ ਸਿਰ ਦੇ ਵਾਲਾਂ ਨੂੰ ਲਗ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਸੁਕਾ ਹੋਇਆ ਚਿੱਕੜ । ਗਿੱਲੀ ਚੀਜ਼ ਦੇ ਸੁੱਕਣ ਨਾਲ ਜੋ ਉੱਪਰ ਪੇਪੜੀ ਜੰਮ ਜਾਂਦੀ ਹੈ । (ਸਿੱਕਰੀ ਜੰਮਣੀ ਜਾਂ ਲਗਣੀ) ॥

ਸਿਕਲ, ਪੁ:—ਚਮਕਾਉਣਾ, ਸਾਫ਼ ਕਰਨਾ, ਉਜਲਾਉਣਾ, ਘੋਟਣਾ ॥
ਚਮਕ, ਸਫ਼ਾਈ, ਲਿਸ਼ਕ ॥
(ਸਿਕਲ ਕਰਨਾ, ਚੜ੍ਹਾਉਣਾ, ਚਾੜ੍ਹਨਾ) ॥

ਸਿਕਲ ਜਾਣਾ, ਕ੍ਰਿ: ਘਿਸਕ ਜਾਣਾ, ਟਿਕ ਜਾਣਾ ॥

ਸਿਕਲ ਦੁਪਹਿਰ, ਸ:-'ਸਿਖਰ ਦੁਪਹਿਰ' ਵੇਖੋ ॥

ਸਿਕਲੀ, ਵਿ:-ਸਿਕਲ ਕੀਤਾ ਹੋਇਆ, ਚਮਕਾਇਆ ਹੋਇਆ (ਹਥਿਆਰ ਆਦਿਕ) ॥

ਸਿਕਲੀ ਗਰ, ਪੁ:
ਸਿਕਲੀ ਗਰਨੀ, ਸ: } ਤਲਵਾਰਾਂ ਜਾਂ ਧਾਤਾਂ ਦੀਆਂ ਬਣੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਹੋਰ ਚੀਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਸਾਫ਼ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਜਾਂ ਵਾਲੀ ॥

ਸਿਕਲੀਗਰੀ, ਸ:-ਸਿਕਲ ਕਰਨ ਦਾ ਕੰਮ ॥

ਸਿਕਵਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਸੇਕ ਦੁਆਉਣਾ, ਗਰਮ ਕਰਾਉਣਾ, ਭੁਨਾਉਣਾ ॥

ਸਿਕਵਾਈ, ਸ:-ਸੇਕ ਦੁਆਉਣ ਜਾਂ ਭੁਨਾਉਣ ਦਾ ਕੰਮ ਜਾਂ ਮਜੂਰੀ ॥

ਸਿਕੜੀ, ਸ:—'ਸ਼ਿਕਰੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਸ਼ਿਕੜੀ, ਸ:-'ਛਿਕੜੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਸਿੱਕੜੀ, ਸ:-'ਸਿੱਕਰੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਸਿੱਕਾ, ਪੁ:—ਮੁਹਰ, ਠੱਪਾ, ਰੁਪਏ ਪੈਸੇ ਉੱਪਰ ਜੋ ਨਸ਼ਾਨ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਰੁਪਇਆ ਪੈਸਾ ਆਦਿਕ ਨਗਦੀ। ਇਕ ਧਾਤ ਜਿਸਦੇ ਤੋਪ ਦੇ ਗੋਲੇ ਬਣਦੇ ਹਨ, ਖਤਰੀਆਂ ਦੀ ਇਕ ਜਾਤ ॥

ਸਿੱਕਾ ਬਠਾਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਕਿਸੇ ਰਾਜੇ ਦਾ ਆਪਣਾ ਅਖਤਿਆਰ ਜਮਾਉਣਾ (ਜਦ ਤੱਕ ਕੋਈ ਰਾਜਾ ਆਪਣਾ ਸਿੱਕਾ ਨਾ ਚਲਾਏ ਉਸ ਦਾ ਅਖਤਿਆਰ ਮੁਲਖ ਵਿਚ ਨਹੀਂ ਸਮਝਿਆ ਜਾਂਦਾ ॥)

ਸਿੱਕਾ ਬੈਠਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਰਾਜੇ ਦਾ ਅਖਤਿਆਰ ਜੰਮ ਜਾਣਾ ॥

ਸਿਕਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਸੇਕ ਦੁਆਉਣਾ, ਭੁਨਾਉਣਾ ॥

ਸ਼ਿਕਾਇਤ, ਸ:—ਫਰਿਆਦ ॥

ਸਿਕਾਈ, ਸ:—ਸੇਕ ਦੁਆਉਣ ਜਾਂ ਭੁਨਾਉਣ ਦਾ ਕੰਮ ਜਾਂ ਮਜੂਰੀ ॥

ਸ਼ਿਕਾਰ, ਪੁ:-'ਸ਼ਕਾਰ' ਵੇਖੋ ॥

ਸਿੱਖ, ਪੁ:-ਚੇਲਾ, ਸ਼ਗਿਰਦ, ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਅਤੇ ਬਾਕੀ ਦੇ ਨੌਆਂ ਸਤਗੁਰਾਂ ਦੇ ਮਤ ਨੂੰ ਮੰਨਣ ਵਾਲਾ। ਗੁਰੂ ਕਾ ਸਿੰਘ, ਜਿਸ ਨੇ ਪਹੁਲ ਲਈ ਹੈ ॥
ਸ:—ਸਿੱਖਿਆ, ਉਪਦੇਸ਼ ॥

ਸਿੱਖਾ ਸ਼ਾਹੀ, ਸ:-ਸਿੱਖਾਂ ਦਾ ਰਾਜ, ਅਨਿਆਉਂ ਦਾ ਸਮਾ ॥

ਸਿਖ ਮਤ, ਸ:-ਸਲਾਹ, ਸਿੱਖਿਆ, ਗੁਰਾਂ ਦਾ ਉਪਦੇਸ਼। ਨਸੀਹਤ ॥

ਸਿਖ ਪੁਣਾ, ਪੁ:-ਸਿੱਖ ਹੋਣਾ, ਸਿੱਖੀ ॥

ਸਿਖਊ, ਪੁ:—ਸਿੱਖ ਵਰਗਾ, ਸਿੱਖ ਪੁਣਾ ॥

ਸਿਖਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਵਿੱਦਯਾ ਪੜ੍ਹਨੀ, ਜਾਨਣਾਂ, ਨਵੀਂ ਗੱਲ ਮਲੂਮ ਕਰਨੀ, ਉਪਦੇਸ਼ ਲੈਣਾ ॥

ਸਿਖਣੀ, ਸ:—ਚੇਲੀ, ਸ਼ਗਿਰਦਨੀ, ਸਿਖ ਦੀ ਤੀਵੀਂ, ਸਿੰਘਣੀ ॥

ਸਿਖਰ, ਪੁ:—ਸਭ ਤੋਂ ਉੱਚੀ ਥਾਂ, ਕਿਸੇ ਚੀਜ਼ ਦਾ ਉਤਲਾ ਸਿਰਾ, ਚੋਸੀ, ਚੋਟੀ, ਕਿੰਗਰਾ ॥

ਸਿਖਰ ਦੁਪਹਿਰ, ਸ:-ਠੀਕ ਦੁਪਹਿਰ ਦਾ ਵੇਲਾ ਜਿਸ ਵੇਲੇ ਤਿੱਖੀ ਧੁੱਪ ਪੈਂਦੀ ਹੈ ॥

ਸਿਖਲਾਉਣ, ਸਃ ਸਿੱਖ ਮਤ, ਸਿੱਖਿਆ, ਪੱਟੀ ਪੜ੍ਹਾਉਣ ਜਾਂ ਖੋਟੇ ਪਾਸੇ ਲਾਉਣ ਦਾ ਕੰਮ ॥

ਸਿਖਲਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ-ਸਿਖਾਉਣਾ, ਮੱਤ ਦੇਣੀ, ਰਾਹ ਪਾਉਣਾ, ਝਿੜਕਣਾ, ਚੰਡਣਾ, ਕੰਨ ਖਿੱਚਣੇ। ਪੱਟੀ ਪੜ੍ਹਾਉਣਾ, ਖੋਟੇ ਪਾਸ ਲਾਉਣਾ ॥

ਸਿਖਲਾਵਟ, ਸਃ-'ਸਿਖਲਾਉਣ' ਵੇਖੋ ॥

ਸਿਖੜਾ, ਪੁਃ—ਸਿੱਖ (ਨਿੰਦਾ ਵਾਚਕ ਪਦ), ਛੋਟੀ ਉਮਰ ਦਾ ਸਿੱਖ ॥

ਸਿਖਾਉਣ, ਸਃ-'ਸਿਖਲਾਉਣ' ਵੇਖੋ ॥

ਸਿਖਾਉਣਾ, ਸਿਖਾਲਣਾ, ਸਿਖਾਵਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਪੜ੍ਹਾਉਣਾ, ਸਿੱਖਿਆ ਦੇਣੀ, ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰਨਾ, ਨਸੀਹਤ ਦੇਣੀ, ਝਿੜਕਣਾ, ਚੰਡਣਾ, ਖੋਟੀ ਮੱਤ ਦੇਣੀ ॥

ਸਿੱਖਿਆ, ਸਿੱਖਯਾ, ਸਃ—ਸਿੱਖਣ ਵਾਲੀ ਗਲ, ਪੜ੍ਹਾਈ, ਉਪਦੇਸ਼, ਨਸੀਹਤ, ਮਤ, ਸਿਧਾਂਤ ॥

ਸਿੱਖੀ, ਸਃ—ਸਿੱਖਾਂ ਦਾ ਧਰਮ, 'ਸਿਖਪੁਣਾ', ਸਾਰੇ ਸਿੱਖ, ਖ਼ਾਲਸਾ ਪੰਥ ॥

ਸਿੱਖੀ ਚਰੂਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ-ਆਪਣੇ ਸਿੱਖਾਂ ਕੋਲੋਂ ਭੇਟ ਪੂਜਾ ਲੈਣ ਲਈ ਤੁਰਨਾ, ਦੌਰਾ ਕਰਕੇ ਸਿੱਖਾਂ ਨੂੰ ਦਰਸ਼ਨ ਦੇਣਾ ॥

ਸਿਖੋਣ, ਸਿਖੋਣੀ, ਸਿਖੌਤ, ਸਿਖੌਤੀ, ਸਃ-'ਸਿਖਲਾਉਣ' ਵੇਖੋ ॥

ਸਿੰਗ, ਪੁਃ ਗਊ ਆਦਿਕ ਪਸ਼ੂਆਂ ਦੇ ਬਚਾਉ ਲਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸਿਰ ਵਿਚੋਂ ਜੋ ਕਰੜ ਕਿਲੇ ਜੇਹੇ ਨਿਕਲੇ ਹੋਏ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ॥

ਸਿੰਗ ਸਮਾਉਣੇ, ਕ੍ਰਿਃ-ਸਮਾਈ ਹੋਣੀ, ਗੁੰਜਾਇਸ਼ ਹੋ ਸਕਣੀ। ਆਸਰਾ ਮਿਲ ਜਾਣਾ ॥

ਸਿੰਗਰਫ਼, ਪੁਃ-ਪਾਰਾ ਮਾਰਿਆ ਹੋਇਆ ਜਿਸ ਦਾ ਰੰਗ ਲਾਲ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ॥

ਸਿੰਗਰਫ਼ੀ, ਵਿਃ—ਸ਼ਿੰਗਰਫ਼ ਦੇ ਰੰਗ ਦਾ, ਲਾਲ ॥

ਸਿਗਰਟ, ਪੁਃ-ਕਾਗਤ ਵਿੱਚ ਲਪੇਟਿਆ ਹੋਯਾ ਤਮਾਕੂ ਦਾ ਵੱਟ (ਪੀਣਾ)। ਛੋਟਾ ਸਿਗਾਰ ॥

ਸਿੰਗੜਾ, ਪੁਃ-ਇੱਕ ਧੂੜਾ ਪਾਉਣ ਵਾਲੀ ਪਿਆਲੀ ਜਾਂ ਸੁਰਾਹੀ ॥

ਸਿੰਗਾ, ਪੁਃ-ਤੁਰਮ ॥

ਸਿਗਾਰ, ਪੁਃ-ਬੁੱਲ੍ਹਾਂ ਵਿਚ ਰੱਖਕੇ ਪੀਣ ਵਾਲਾ ਤਮਾਕੂ ਦਾ ਵੱਟ ॥

ਸਿੰਗਾਰ, ਪੁਃ-ਗਹਿਣੇ ਕੱਪੜੇ, ਸੋਹਣੀ ਪੁਸ਼ਾਕ ਸਜਾਉਟ। 'ਸ਼ੰਗਾਰ' ਵੇਖੋ ॥

ਸਿੰਗਾਰਨਾ, ਕ੍ਰਿਃ-'ਸ਼ੰਗਾਰਨਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਸਿੰਙੀ; ਸਃ-ਪਿੰਡੇ ਉੱਤੇ ਲਾਉਣ ਵਾਲੀ ਨਲਕੀ ਜੋਗੀਆਂ ਦੀ ਤੂਰੀ ॥

ਕਿੱਕਰ ਸਿੰਙੀ, ਸਃ-ਇੱਕ ਔਖਧ ਜੋ ਖੰਘ ਲਈ ਗੁਣਕਾਰ ਹੈ ॥

ਸਿੰਗੌਟ, ਸਿੰਗੌਟੀ, ਸਃ-ਸਿੰਗ ॥

ਸਿੰਘ, ਪੁਃ—ਸ਼ੇਰ, ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਆਦਿਕ ਦਸਾਂ ਗੁਰਾਂ ਦੇ ਮਤ ਨੂੰ ਮੰਨਣ ਵਾਲਾ (ਸਿੱਖ) ਅਤੇ ਜਿਸਨੇ ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦੀ ਰਹਿਤ ਅਨੁਸਾਰ ਪਾਹੁਲ ਲਈ ਹੈ। ਖ਼ਾਲਸਾ ॥ ਇਹ ਪਦ ਸਿੱਖਾਂ ਰਜਪੂਤਾਂ ਅਤੇ ਹੋਰ ਕਈਆਂ ਜਾਤਾਂ ਦੇ ਮਨੁੱਖਾਂ ਦੇ ਨਾਵਾਂ ਮਗਰ ਲਗਦਾ ਹੈ ॥

ਸਿੰਘ ਗਤ, ਸਃ—ਬੁਰੇ ਸ਼ਗਨ ਵਾਲੇ ਦਿਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਹਿੰਦੂਆਂ ਦੇ ਵਿਆਹ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੇ।

ਸਿੰਘ ਪੁਣਾ, ਪੁ:-ਸਿੰਘ ਹੋਣਾ, ਸਿੱਖੀ, ਰਹਿਤ ॥

ਸਿੰਘਊ, ਪੁ:—ਸਿੰਘ ਪੁਣਾ ॥

ਸਿੰਘਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਸੁੰਘਣਾ, ਮੁਸ਼ਕ ਲੈਣੀ ॥

ਸਿੰਘਣੀ, ਸ:-ਸਿੰਘ ਦੀ ਤੀਵੀਂ, ਉਹ ਤੀਵੀਂ ਜੋ ਖ਼ਾਲਸਾ ਪੰਥ ਵਿਚ ਹੈ। ਸਿੰਘਣੀ। ਸ਼ੇਰਨੀ ॥

ਸਿੰਘਲ, ਸ:—'ਸਿੰਘ ਗਤ' ਵੇਖੋ (ਸਿੰਘ ਵਿਚ) ॥

ਸਿੰਘਾਸਣ, ਪੁ:-ਤਖ਼ਤ, ਰਾਜ ਗੱਦੀ ॥

ਸਿੰਘਾਸਣ ਤੇ ਬੈਠਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਰਾਜ ਗੱਦੀ ਉੱਤੇ ਬਹਿਣਾ ਅਰਥਾਤ ਰਾਜਾ ਬਣਨਾ ॥

ਸਿੰਘਾੜਾ, ਪੁ:-'ਸੰਘਾੜਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਸਿੰਘੂ, ਪੁ:-'ਸਿੰਘ' ਵੇਖੋ ॥

ਸਿੰਙ, ਪੁ:-'ਸਿੰਗ' ਵੇਖੋ ॥

ਸਿੰਙਾ, ਪੁ:-'ਸਿੰਗਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਸਿੱਜਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਭਿੱਜਣਾ, ਗਿੱਲਾ ਹੋਣਾ ॥

ਸਿੱਜਪਸਿਜ ਜਾਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਗਿੱਲਾ ਹੋ ਜਾਣਾ ॥

ਸਿੰਜਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਧਰਤੀ ਨੂੰ ਪਾਣੀ ਦੇਣਾ ॥

ਸਿਜਦਾ, ਪੁ:-ਨਮਾਜ਼ ਦੇ ਵੇਲੇ ਮੱਥਾ ਟੇਕਣਾ, ਗੋਡੇ ਨਿਵਾਕੇ, ਜ਼ਮੀਨ ਉੱਤੇ ਸਿਰ ਰੱਖਣਾ ॥

ਸਿੰਜਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਭੇਉਣਾ, ਤਰ ਕਰਨਾ, ਨਮ ਦੇਣੀ, ਖਲੇਰਨਾ, ਧਸਣਾ ॥

ਸ਼ਿਜਰਾ, ਪੁ:-ਖੇਤ ਦਾ ਨਕਸ਼ਾ। ਕੁਰਸੀ ਨਾਮਾ ॥

ਸਿਜਲ, ਵਿ:-ਅੱਛਾ, ਸੁਥਰਾ, ਠੀਕ, ਉੱਜਲਾ ॥

ਸਿਜਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਭੇਉਣਾ, ਗਿੱਲਾ ਕਰਨਾ ॥

ਸਿੰਜਾਉਣਾ, ਧਰਤੀ ਨੂੰ ਪਾਣੀ ਦੁਆਉਣਾ, ਤਰ ਕਰਾਉਣਾ ॥

ਸਿੰਜਾਈ, ਸ:-ਸਿੰਜਰਨ ਦਾ ਕੰਮ ('ਸਿੰਜਰਨਾ' ਵੇਖੋ), ਸਿੰਜਰਨ ਦੀ ਮਜੂਰੀ ॥

ਸਿੱਝਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਬਦਲਾ ਲੈਣਾ, ਸਮਝਣਾ, ਝਗੜਾ ਨਿਬੇੜਨਾ ॥

ਸਿਝਾਉਣਾ
ਸਿਝਾ ਦੇਣਾ } ਕ੍ਰਿ:-ਕਿਸੇ ਦੀ ਰਾਹੀਂ ਬਦਲਾ ਲੈਣਾ ॥ ਨਿਬੜਾਉਣਾ, ਸਮਝਾਉਣਾ ॥

ਸਿੱਟ, ਸ:-ਸਿੱਟਣ ਦਾ ਕੰਮ, ਪਰੇ ਕਰਨੀ ॥

ਸਿੱਟ ਸਿੱਟਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਅੱਜ ਕੱਲ ਕਰਨਾ, ਟਾਲਣਾ, ਹੀਲਾ ਹਵਾਲਾ ਕਰਨਾ, ਹਿਕਮਤ ਕਰਨੀ ॥

ਸਿੱਟ ਦੇਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਪਰੇ ਮਾਰਨਾ ॥

ਸਿੱਟ ਪਸਿੱਟ, ਸ:—ਹੀਲਾ ਹਵਾਲਾ, ਆਲੇ ਟਾਲੇ, ਗੜ ਬੜ, ਹੇਰ ਫੇਰ। ਇੱਧਰ ਉੱਪਰ ਚੀਜ਼ਾਂ ਦਾ ਖਿੰਡਣਾ ॥

ਸਿੱਟ ਪਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਸਿੱਟ ਦੇਣਾ ॥

ਸਿੱਟਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਪਰੇ ਮਾਰਨਾ, ਥੱਲੇ ਡੇਗਣਾ, ਢਾਹ ਦੇਣਾ ॥

ਸਿੱਟਾ, ਪੁ:—ਅਨਾਜ ਦੀ ਛੱਲੀ, ਫਲ, ਜੂਏ ਦਾ ਸੌਦਾ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਰਕਮ ਪੱਲਿਓਂ ਨਹੀਂ ਪਾਉਣੀ ਪੈਂਦੀ ਖਾਲੀ ਨਫ਼ੇ ਨੁਕਸਾਨ ਦਾ ਸੌਦਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ॥

ਸਿੱਟਾ ਆਉਣਾ
ਸਿੱਟਾ ਨਿਕਲਣਾ
ਸਿੱਟਾ ਲੱਗਣਾ } ਕ੍ਰਿ:—ਖੇਤੀ ਉੱਤੇ ਸਿੱਟਾ ਉੱਗ ਪੈਣਾ ॥

ਸਿੱਟਾ ਲਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਸਿੱਟਾ ਉਗਾਉਣਾ, ਸਿੱਟਾ ਉਪਜਾਉਣਾ ॥

ਸਿੱਟੇ ਝੂਰ ਪੈਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਸਿੱਟੇ ਦਾ ਪੱਕਣਾ ਜਾਂ ਖਿੜਨਾ ॥

ਸਿਟਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਦੂਜੇ ਕੋਲੋਂ ਸਿੱਟਣ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਾਉਣਾ, ਗਿਰਾਉਣਾ, ਢੁਆਉਣਾ ॥

ਸਿੱਟੀ, ਸ:—ਨਿੱਕਾ ਜਿਹਾ ਸਿੱਟਾ ॥

ਸਿੱਠ, ਸ:—ਗੰਦਾ ਗੀਤ, ਕਿਸੇ ਚੀਜ਼ ਦੀ ਬੁਰਿਆਈ ਦੱਸਣ ਵਾਲਾ ਗੀਤ (ਸ਼ਰਾਬ ਦੀ ਸਿੱਠ) ॥

ਸਿੱਠ ਜੋੜਨੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਗੰਦਾ ਗੀਤ ਬਣਾਉਣਾ, ਨਿੰਦਿਆ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਗਾਉਣ ਬਣਾਉਣਾ ॥

ਸਿੱਠਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਸਿੱਠ ਜੋੜਨੀ ॥

Fescennine verses

ਸਿਠਣੀ, ਸ:—ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦੇ ਗੰਦੇ ਗੀਤ ਜੋ ਤ੍ਰੀਮਤਾਂ ਵਿਆਹ ਢੰਗ ਵਿੱਚ ਗਾਉਂਦੀਆਂ ਹਨ (ਇਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਕੁੜਮਾਂ ਆਦਿਕਾਂ ਨਾਲ ਮਖੌਲ ਕੀਤਾ ਹੋਇਆ ਹੁੰਦਾ ਹੈ)॥

ਸਿੱਡਾ, ਪੁ:—ਢਿਠ੍ਹਤਾ, ਹਠ, ਜ਼ਿਦ, ਬੁਰੀ ਗੱਲ ਦੇ ਮਗਰ ਪੈਣਾ ॥

ਸਿੱਡਾ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਆਪਣੀ ਗੱਲ ਉੱਤੇ ਅੜ ਜਾਣਾ, ਜ਼ਿਦ ਕਰਨੀ, ਹਠ ਕਰਨਾ ॥

ਸਿੱਡਾ ਪੁਗਾਉਣਾਂ, ਕ੍ਰਿ:—ਆਪਣੀ ਜ਼ਿਦ ਪੂਰੀ ਕਰਕੇ ਛੱਡਣੀ ॥

ਸਿੱਡੇ ਬਾਜ, ਵਿ:—ਹਠੀ, ਜ਼ਿਦੀ, ਢੀਠ, ਆਪ ਹੁਦਰਾ ॥

ਸਿਣਕਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਨੱਕ ਦੀ ਮੈਲ ਜ਼ੋਰ ਨਾਲ ਬਾਹਰ ਕੱਢਣੀ। ਸੂਲਕਣਾ ॥

ਸਿਣਕਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਨੱਕ ਦੀ ਮੈਲ ਕਢਾਉਣੀ। ਸੂਲਕਾਉਣਾ ॥

ਸਿੱਤ ਨੌਲਣੀ
ਸਿੱਤ ਪੁਨਣੀ } ਕ੍ਰਿ: —ਗਾਲ੍ਹਾਂ ਕੱਢਣੀਆਂ, ਮੰਦਾ ਬੋਲਣਾ ॥

ਸਿਤ ਪਸਿੱਤਾ, ਵਿ:—ਵੱਖਰਾ, ਸਭ ਤੋਂ ਅਲਗ, ਨਿਆਰਾ॥

ਸਿੱਤਾ, ਪੁ:—ਮਠਿਆਈ ਦੀਆਂ ਰੋੜੀਆਂ ਜੋ ਮਾਵੇ ਉੱਪਰ ਖੰਡ ਅਤੇ ਖਸਖਾਸ ਲਾਕੇ ਬਣਦੀਆਂ ਹਨ ॥

ਸਿਤਾਰ, ਸ:—'ਸਤਾਰ' ਵੇਖੋ ॥

ਸਿਤਾਰਾ, ਪੁ:—ਤਾਰਾ, ਗ੍ਰਹਿ ॥

ਸਿਦਕ, ਪੁ:—ਸਚਿਆਈ, ਧਰਮ ॥

ਸਿਦਕ ਨਾਲ, ਕ੍ਰਿ:, ਵਿ:—ਦਿਲੋਂ, ਸੱਚੇ ਦਿਲ ਨਾਲ ॥

ਸਿਦਕ ਪਾਲਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਸੱਚ ਪੁਰ ਚੱਲਣਾ, ਧਰਮ ਉੱਤੇ ਕਾਇਮ ਰਹਿਣਾ ॥

ਸਿਦਕ ਮੰਦ, ਵਿ:—ਸੱਚਾ, ਧਰਮੀ, ਸਿਦਕੀ ॥

ਸਿਦਕ ਰੱਖਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—'ਸਿਦਕ ਪਾਲਣਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਸਿਦਕੀ, ਵਿ:—ਸਿਦਕ ਵਾਲਾ, ਸੱਚਾ, ਧਰਮੀ ॥

ਸਿਦੀਵਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਬੁਲਾਇਆ ਜਾਣਾ ॥

ਸਿਧ, ਸ:—ਵਿਦਾਇਗੀ, ਰਵਾਨਗੀ, ਚੱਲ ਪੈਣਾ ॥

ਸਿਧ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਵਿਦਿਆ ਹੋਣਾ, ਟੁਰ ਪੈਣਾ, ਰਵਾਨਾ ਹੋਣਾ ॥

ਸਿੱਧ, ਸ: ਪੁ: } ਜੋਧ, ਸਿੱਧਾ ਰਾਹ, ਬੜੀ ਸ਼ਕਤੀ ਵਾਲਾ ਸਾਧੂ, ਕਰਾਮਾਤੀ, ਮੰਤ੍ਰ, ਸਾਈਂ ਲੋਕ । ਮਹਾਤਮਾ ॥

ਵਿ:—ਤਿਆਰ, ਸੰਪੂਰਨ, ਠੀਕ, ਧਰਵਾਲ, ਪਵਿਤ੍ਰ ॥

ਸਿੱਧ ਸੁਭਾਉ, ਪੁ:-ਸੱਚਾ, ਸ਼ੁੱਧ ਮਨ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਛਲ ਕਪਟ ਨਹੀਂ ॥

ਕ੍ਰਿ:, ਵਿ:—ਸਿੱਧੀ ਤਰਾਂ, ਭੋਲੇ ਭਾਉ, ਸਹਿਜ ਸੁਭਾਉ, ਆਪੇ ਆਪ ॥

ਸਿੱਧ ਹੋਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਪੂਰਾ ਹੋਣਾ, ਮੁੱਕਣਾ ॥

ਸਿੱਧ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਪੂਰਾ ਕਰਨਾ, ਤਿਆਰ ਕਰਨਾ, ਮੁਕਾਉਣਾ, ਸਿੱਧਾ ਕਰਨਾ, ਜਾਦੂ ਮੰਤਰ ਨਾਲ ਵੱਸ ਕਰਨਾ ॥

ਸਿੱਧ ਪੱਧਰਾ, ਵਿ:-ਸੌਖਾ, ਭੋਲਾ, ਛਲ ਕਪਟ ਨਾ ਜਾਨਣ ਵਾਲਾ । ਇੱਕੋ ਜਿਹਾ, ਸਾਫ਼, ਸੌਖੀ ਤਰਾਂ ਲਿਖਿਆ ਹੋਇਆ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਤਰਾਂ ਦੀ ਸਜਾਉਟ ਨਹੀਂ ॥

ਸਿੰਧ, ਪੁ:-ਇੱਕ ਦੇਸ਼, ਇੱਕ ਦਰਿਆਉ ॥

ਸਿੱਧਣੀ, ਸ:-ਫਕੀਰਨੀ, ਸੰਤਣੀ ॥

ਸਿੱਧਾ, ਪੁ:-ਸਰਲ, ਖੜ੍ਹਾ, ਸੱਚਾ, ਠੀਕ, ਸਾਫ, ਭੋਲਾ, ਮੂਰਖ ॥

ਸਿੱਧਾ ਹੋ ਜਾਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਸੌਰ ਜਾਣਾ ॥

ਸਿੱਧਾ ਕਰਨਾ (ਬਣਾਉਣਾ) ਕ੍ਰਿ:-ਠੀਕ ਕਰਨਾ ਚੰਡਣਾ, ਸਜ਼ਾ ਦੇਣੀ ॥

ਸਿਧਾਈ, ਸ:-ਸਿੱਧੇ ਹੋਣ ਦਾ ਗੁਣ, ਭੋਲ ॥

ਸਿਧਾਰਣ, ਵਿ:-'ਸਧਾਰਣ' ਵੇਖੋ ॥

ਸਿਧਾਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਚਲੇ ਜਾਣਾ, ਵਿਦਿਆ ਹੋ ਜਾਣਾ, ਦੂਰ ਜਾਣਾ, ਲੱਦ ਜਾਣਾ, ਕੂਚ ਕਰਨਾ ॥

ਸਿੱਧੀ, ਵਿ:-'ਸਿੱਧਾ' ਦਾ ਸਤ੍ਰੀ ਲਿੰਗ ॥

ਸ:-ਕਰਾਮਾਤ, ਮੰਤਿਆ, ਤਪੱਸਿਆ ਕਰਕੇ ਜੋ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਹੋ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ ॥

ਸਿੰਧੀ, ਪੁ:-ਸਿੰਧ ਦੇਸ ਦਾ ਰਹਿਣ ਵਾਲਾ ॥

ਸਿੱਧੂ, ਸਿੰਧੂ ਪੁ:-ਜੱਟਾਂ ਦੀ ਇਕ ਜਾਤ, (ਪਟਿਆਲਾ ਨਾਭਾ ਅਤੇ ਜੀਂਦ ਦੇ ਰਾਜੇ ਇੱਸੇ ਜਾਤ ਦੇ ਹਨ) ॥

ਸਿੱਧੇ, ਵਿ:-ਸਰਲ, ਇੱਕੋ ਚਾਲ ਵਿੱਚ ॥

ਸਿੱਧੇ ਹੋਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਸਿੱਧਾ ਹੋ ਜਾਣਾ, ਭਲਾ ਮਾਣਸ ਬਣ ਜਾਣਾ, ਸਾਮ੍ਹਣਾ ਕਰਨਾ, ਸਾਮ੍ਹਣੇ ਹੋਣਾ ॥

ਸਿਧੌਟ, ਸ:-ਸਿੱਧਾ ਹੋਣਾ, ਸਚਿਆਈ, ਸਿਦਕ ॥

ਸਿੰਨ੍ਹ, ਸ:-ਇੱਕ ਬੂਟਾ, ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦਾ ਸੱਪ, ਉਗਾਹ ॥

ਸਿੰਨ੍ਹਣਾ, ਸਿਨ੍ਹਣਾ ਕ੍ਰਿ:-ਗਿੱਲਾ ਹੋਣਾ, ਭਿੱਜਣਾ, ਨਿਸ਼ਾਨਾ ਲਾਉਣਾ, ਸਿਸਤ ਬੰਨ੍ਹਣੀ ॥

ਸਿੰਨਾ, ਵਿ:-ਗਿੱਲਾ ॥

ਸਿਨ੍ਹਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਗਿੱਲਾ ਕਰਨਾ, ਭੇਉਣਾ, ਸਿਸਤ ਬਨ੍ਹਾਉਣੀ, ਨਿਸ਼ਾਨਾ ਲੁਆਉਣਾ ॥

ਸਿੱਪ, ਪੁ:-ਇੱਕ ਸਮੁੰਦਰੀ ਜਨੌਰ ਦੀ ਛਿੱਲ ਜਿਸ ਵਿੱਚੋਂ ਮੋਤੀ ਨਿਕਲਦੇ ਹਨ ॥

ਸਿਪਤ, ਸ:-ਸਿਫ਼ਤ, ਗੁਣ ਵਡਿਆਈ ॥

ਸਿਪਰ ਸਲਾਰ, ਸਿਪਾ ਸਲਾਰ ਪੁ:-ਫ਼ੌਜ ਦਾ ਵੱਡਾ ਅਫ਼ਸਰ, ਸੈਨਾ ਪਤੀ, ਜਰਨੈਲ, ਕਮਾਨੀਅਰ, ਕਪਤਾਨ ॥

ਸਿਪਾਹ, ਪੁ:-'ਸਪਾਹ' ਵੇਖੋ ॥

ਸਿਪਾਹੀ, ਪੁ:-'ਸਪਾਹੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਸਿੱਪੀ, ਸ:-ਛੋਟਾ ਸਿੱਪ, ਸੰਖ, ਮੋਤੀ ॥

ਸਿਫ਼ਤ, ਸ:-ਨੇਕੀ, ਚੰਗਿਆਈ, ਗੁਣ, ਵਡਿਆਈ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਉਸਤਤ ॥

ਸ਼ਿਬ, ਪੁ:-ਹਿੰਦੂਆਂ ਦਾ ਇੱਕ ਦੇਉਤਾ ਜੋ ਸੰਸਾਰ ਦਾ ਨਾਸ਼ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਹੈ, ਮਹਾ ਦੇਉ, ਭੋਲਾ ਨਾਥ, ਸ਼ੰਕਰ ॥

ਸ਼ਿਬ ਸ਼ਿਬ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਸ਼ਿਬ ਦੇ ਨਾਉਂ ਦਾ ਜਪ ਕਰਨਾ। ਔਖੇ ਵੇਲੇ ਸ਼ਿਬਜੀ ਦੀ ਸਹਾ-ਯਤਾ ਮੰਗਣੀ ॥

ਸ਼ਿਬ ਜੀ, ਪੁ:-ਸ਼ਿਬ (ਆਦਰ ਕਰਕੇ ਪਿੱਛੇ 'ਜੀ' ਲਾਇਆ ਹੈ)॥

ਸ਼ਿਬ ਪੁਰੀ, ਸ:-ਕਾਂਸ਼ੀ, ਬਨਾਰਸ ॥

ਸ਼ਿਬ ਰਾਤ੍ਰੀ, ਸ:-ਫੱਗਣ ਬਦੀ ਚੌਦਸ ਦੀ ਰਾਤ ਜਦੋਂ ਸ਼ਿਬ ਜੀ ਦੇ ਉਪਾਸਕ ਵਰਤ ਰੱਖਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਪਾਠ ਪੂਜਾ ਕਰਦੇ ਹਨ ॥

ਸ਼ਿਬ ਲਿੰਗ, ਪੁ:-ਧਰਤੀ ਵਿੱਚ ਗੱਡੀ ਹੋਈ ਇੱਕ ਵੱਡੇ ਲਿੰਗ ਦੀ ਪੱਥਰ ਦੀ ਮੂਰਤ ਜਿਸ ਨੂੰ ਕਈ ਹਿੰਦੂ ਪੂਜਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਜਿਸ ਦੇ ਉੱਪਰ ਜਲ ਚਾੜ੍ਹਦੇ ਹਨ ॥

ਸ਼ਿਬ ਲਿੰਗੀ, ਸ:-ਇੱਕ ਬੂਟੀ ॥

ਸਿਬਸਿਬਾਟ; ਸ:-ਧਰਤੀ ਦੀ ਨਮ ਜਿਸ ਕਰਕੇ ਮਿੱਟੀ ਪੋਲੀ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ॥

ਸਿਬਲ, ਪੁ:-'ਸਿੰਮਲ' ਵੇਖੋ ॥

ਸਿਬਾਲਾ, ਪੁ:-'ਸਰਬਾਲ੍ਹਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਸਿਮਟ, ਸ: }
ਸਿਮਟਾਉ- ਪੁ: } ਸੰਕੋਚ, ਸੁੰਗੜਾਉ, ਜਮਾਉਣ ॥

ਸਿਮਟਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਜੰਮਣਾ, ਇਕੱਠਾ ਹੋਣਾ, ਸੁੰਗੜਨਾ ॥

ਸਿਮਟਾਉ, ਪੁ:-'ਸਿਮਟ' ਵੇਖੋ ॥

ਸਿਮਟਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਜਮਾਉਣਾ, ਇਕੱਠਾ ਕਰਨਾ, ਸੁੰਗੜਾਉਣਾ ॥

ਸਿਮਟੀ, ਸ:-ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦਾ ਕੱਪੜਾ ॥

ਸਿਮਟੂ, ਵਿ:-ਸਿਮਟਣ ਵਾਲਾ, ਜੋ ਸੁੰਗੜ ਸਕਦਾ ਹੈ ॥

ਸਿੰਮਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਰਤਾ ਰਤਾ ਚੋਣਾ, ਥੋੜਾ ਥੋੜਾ ਪਸੀਜ ਕੇ ਨਿਕਲਣਾ (ਜਿੱਕੁਰ ਧਰਤੀ ਵਿੱਚੋਂ ਪਾਣੀ ਜਾਂ ਜ਼ਖਮ ਵਿੱਚੋਂ ਲਹੂ ਸਿੰਮਦਾ ਹੈ)॥

ਸਿੰਮਲ, ਪੁ: ਇੱਕ ਰੁੱਖ ਜੋ ਬਹੁਤ ਉੱਚਾ ਉਗਦਾ ਹੈ ਇਸ ਦੀਆਂ ਫਲੀਆਂ ਵਿੱਚ ਇਕ ਤਰਾਂ ਦੀ ਕਪਾਹ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਜਿਸ ਨਾਲ ਸਰ੍ਹਾਣੇ ਭਰਦੇ ਹਨ ॥

ਸਿਮਰਣ, ਪੁ: ਚੇਤਾ, ਯਾਦ, ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਦੇਵਤੇ ਦੇ ਨਾਉਂ ਦਾ ਜਾਪ, ਵੀਣੀ ਵਿੱਚ ਪਾਉਣ ਵਾਲੀ ਇੱਕ ਛੋਟੀ ਮਾਲਾ ॥

ਸਿਮਰਤੀ, ਸ:-ਯਾਦ ਚੇਤਾ, ਧਰਮ ਸ਼ਾਸਤ੍ਰ ('ਸ਼ਾਸ-ਤ੍ਰ ਵੇਖੋ')॥

ਸਿਮਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ: ਯਾਦ ਕਰਨਾ, ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਦਾ ਨਾਉਂ ਲੈਣਾ ॥
ਪੁ:-ਇੱਕ ਵੱਡੀ ਮਾਲਾ ॥

ਸਿਮਰਨੀ, ਸ:-ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਦਾ ਨਾਉਂ ਜਪਣਾ, ਇਕ ਛੋਟੀ ਮਾਲਾ ॥

ਸਿਮਰਿਤੀ, ਸ:-'ਸਿਮਰਤੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਸਿਮਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਜੋੜਨਾ, ਗੰਢਣਾ, ਮਿਲਾਉਣਾ, (ਕੱਪੜਾ ਆਦਿਕ) ਸੁਆਉਣਾ ॥

ਸਿਮਾਈ, ਸ:-ਗੰਢ, ਜੋੜ, ਸੁਆਈ, ਸੁਆਉਣ ਦੀ ਮਜੂਰੀ ॥

ਸਿਯਾਹ, ਵਿ:—'ਸਿਆਹ' ਵੇਖੋ॥

ਸਿਯਾਹੀ, ਸ:—'ਸਿਆਹੀ' ਵੇਖੋ॥

ਸਿਯਾਣ, ਪੁ:—'ਸਿਆਣ' ਵੇਖੋ॥

ਸਿਯਾਣਪ, ਸਿਯਾਣਫ } ਸ:—'ਸਿਆਣਪ' ਵੇਖੋ॥

ਸਿਯਾਣਾ ਵਿ:—'ਸਿਆਣਾ' ਵੇਖੋ॥

ਸਿਯਾਣੂ, ਵਿ:—'ਸਿਆਣੂ' ਵੇਖੋ॥

ਸਿਯਾਣਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—'ਸਿਆਨਣਾ' ਵੇਖੋ॥

ਸਿਯਾਪਾ, ਪੁ:—'ਸਿਆਪਾ' ਵੇਖੋ॥

ਸਿਯਾਬਸੀ, ਸਿਯਾਬਸੇ, ਸਿਯਾਬਾ } ਅਵ:–'ਸ਼ਾਬਾ' ਵੇਖੋ॥

ਸਿਯਾਮ, ਸ: ਪੁ: } 'ਸਿਆਮ' ਵੇਖੋ॥

ਸਿਯਾਮੀ, ਪੁ: –'ਸਿਆਮੀ' ਵੇਖੋ॥

ਸਿਯਾਲ, (ਲਾ), ਪੁ:–'ਸਿਆਲ' ਵੇਖੋ॥

ਸਿਯਾਲੀ, ਸ:—'ਸਿਆਲੀ' ਵੇਖੋ॥

ਸਿਯਾਲੂ, 'ਸਿਆਲੂ' ਵੇਖੋ॥

ਸਿਰ, ਪੁ:–ਸਰੀਰ ਦਾ ਸਭ ਤੋਂ ਉਪਰਲਾ ਹਿੱਸਾ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਅੱਖਾਂ, ਨੱਕ, ਕੰਨ, ਮੂੰਹ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਸੀਸ, ਮੁੰਡੀ, ਮਸਤਕ, ਟੀਕਾ, ਚੋਟੀ, ਟੀਸੀ, ਸਿਖਰ, ਕਿੰਗਰਾ॥

ਅਵ:–ਉੱਪਰ, ਤੇ, ਵਿੱਚ, ਵਾਸਤੇ, ਸ਼ੁੰਮੇ।
ਵਿ:–ਠੀਕ, ਮੁਨਾਸਬ, ਜੋਗ॥

ਸਿਰ ਆਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਜੋਸ਼ ਹੋਣਾ, ਸ਼ੇਖੀ ਕਰਨੀ॥

ਸਿਰ ਸਦਕਾ, ਵਿ:–ਆਪਣੀ ਜਾਨ ਤੋਂ ਵਾਰਕੇ ਦਿੱਤਾ ਹੋਯਾ॥

ਸਿਰ ਸੜਾਂ, ਵਿ:—ਜੋ ਇਕ ਕੰਮ ਨੂੰ ਲਗਾਤਾਰ ਕਰ ਤੇ ਨਾਂ ਅੱਕੇ, ਇੱਕ ਗਾਲੀ॥

ਸਿਰ ਸਿਹਰਾ ਆਉਣਾ (ਹੋਣਾ), ਕ੍ਰਿ:–ਜਸ ਮਿਲਣਾ, ਵਡਿਆਈ ਹੋਣੀ, ਮਾਨ ਹੋਣਾ॥

ਸਿਰ ਸਿੰਗ ਹੋਣੇ, ਕ੍ਰਿ:—ਅਣੋਖੀ ਗੱਲ ਹੋਣੀ॥

ਸਿਰ ਸੁਆਹ ਪਾਉਣੀ, ਕ੍ਰਿ:–ਬਦਨਾਮੀ ਕਰਨੀ ਨਿੰਦਯਾ ਕਰਨੀ, ਬਿਰਲਾਪ ਕਰਨਾ, ਬੁਰੀ ਗੱਲ ਦਾ ਧਿਆਨ ਛੱਡਣਾ॥

ਸਿਰ ਸੁਆਹ ਪੈਣੀ, ਕ੍ਰਿ:–ਕਲੰਕ ਲਗਣਾ, ਬਦ-ਨਾਮ ਹੋਣਾ, ਨਮੋਸ਼ੀ ਹੋਣੀ॥

ਸਿਰ ਸੁਕਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਸਿਰ ਦੇ ਗਿੱਲੇ ਵਾਲ ਸੁੱਕ ਜਾਣੇ॥

ਸਿਰ ਸੁਕਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:–ਸਿਰ ਦੇ ਵਾਲ ਸੁਕਾਉਣੇ॥

ਸਿਰ੍ਹਾਣਾ, ਪੁ:–'ਸਰ੍ਹਾਣਾ' ਵੇਖੋ।

ਸਿਰ ਹਰਾ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:–ਸਿਰ ਦੇ ਗਿੱਲੇ ਕੇਸ ਸੁਕਾਉਣੇ (ਸਿੰਘਾਂ ਦੀ ਬੋਲੀ)॥

ਸਿਰ ਹਿਲਾਉਣਾ, 'ਸਿਰ ਮਾਰਨਾ' ਵੇਖੋ॥

ਸਿਰ ਹੋਣਾ, ਕ੍ਰਿ:–ਮਗਰ ਲੱਗਣਾ, ਖਹਿੜੇ ਪੈਣਾ ਹਠ ਕਰਨਾ॥

ਸਿਰ ਕਰਨੇ, ਕ੍ਰਿ:–ਸਿਰ ਦੇ ਵਾਲ ਗੁੰਦਣੇ॥

ਸਿਰ ਕੋਬ, ਪੁ:–ਰਾਖਾ, ਚੌਕਸੀ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਪੰਚ, ਕਿਸੇ ਕੰਮ ਦਾ ਉਸਤਾਦ, ਤਕੜਾ, ਵੈਰੀ॥

ਸਿਰ ਖਪਣਾ, ਕ੍ਰਿ:–ਕਿਸੇ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਸੁਣ ਕੇ, ਸਿਰ ਵਿੱਚ ਪੀੜ ਹੋਣ ਲਗ ਪੈਣੀ, ਕਿਸੇ ਦੀ ਬਕਵਾਦ ਕਰਕੇ ਥਿਆਕਲ ਹੋਣਾ, ਮਗਜ਼ ਫ਼ੌਕਣਾ॥

ਸਿਰ ਖਪਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਬਹੁਤੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਕਰਕੇ ਸਿਰ ਵਿਚ ਪੀੜ ਕਰ ਲੈਣੀ । ਮਗਜ਼ ਮਾਰਨਾ ॥

ਸਿਰ ਖਪਾਈ, ਸ:-ਬਕਵਾਦ ਜਾਂ ਇੱਧਰ ਉੱਧਰ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਨਾਲ ਜੋ ਕਿਸ ਨੂੰ ਬਿਆਕਲ ਕੀਤਾ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਦਾ ਸਿਰ ਦੁਖਾਇਆ ਜਾਵੇ ॥

ਸਿਰ ਖਾਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਬਾਵਾ ਰੌਲਾ ਪਾਉਣਾ, ਖਪਾਉਣਾ, ਖਿਝਾਉਣਾ, ਸਤਾਉਣਾ ॥

ਸਿਰ ਖਾਲੀ ਹੋਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਬਹੁਤਾ ਬੋਲਣ ਜਾਂ ਪੜ੍ਹਨ ਲਿਖਣ ਨਾਲ ਸਿਰ ਕਮਜ਼ੋਰ ਹੋਣਾ ॥

ਸਿਰ ਖਾਲੀ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਬਹੁਤ ਬੋਲਣ ਆਦਿਕ ਕਰਕੇ ਕਿਸੇ ਦਾ ਸਿਰ ਦੁਖਾਉਣਾ-'ਸਿਰ ਖਾਣਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਸਿਰ ਖੁਦ, ਵਿ:-ਜੋ ਕਿਸੇ ਦੇ ਅਧੀਨ ਨਹੀਂ ॥

ਸਿਰ ਗਸ਼ਤ, ਪੁ:-'ਸਰਗਸ਼ਤ' ਵੇਖੋ ॥

ਸਿਰ ਗਰਦਾਈ, ਪੁ:-ਆਪ ਹੁਦਰਾ ॥

ਸਿਰ ਗੁੰਦਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਵਾਲਾਂ ਨੂੰ ਕੰਘਾ ਫੇਰ ਕੇ ਮੇਢੀਆਂ ਆਦਿਕ ਕਰਨੀਆਂ ॥

ਸਿਰ ਘੁੱਮਣਾ
ਸਿਰ ਚੱਕਰ ਆਉਣਾ } ਕ੍ਰਿ:-ਸਿਰ ਵਿੱਚ ਘੇਰ ਪੈਣੀ, ਸੁਰਤ ਮਾਰੀ ਜਾਣੀ, ਹੋਸ਼ ਠਿਕਾਣੇ ਨਾ ਰਹਿਣੀ ॥

ਸਿਰ ਚੜ੍ਹਕੇ ਮਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਐਉਂ ਮਰਨਾ ਕਿ ਮਾਰਨ ਦਾ ਅਪਰਾਧ ਦੂਜੇ ਦੇ ਸਿਰ ਲੱਗੇ ॥

ਸਿਰ ਚੜ੍ਹਨਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਲਾਡ ਨਾਲ ਵਿਗੜ ਜਾਣਾ, ਸ਼ੋਖੀ ਜਾਂ ਬੇਅਦਬੀ ਕਰਨਾ ॥

ਸਿਰ ਚੜ੍ਹਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਲਾਡ ਕਰਕੇ (ਬਾਲ ਨੂੰ) ਵਿਗਾੜਨਾ, ਕਿਸੇ ਛੋਟੇ ਆਦਮੀ ਨੂੰ ਐਸਾ ਵਧਾਉਣਾ ਕਿ ਉਹ ਵੱਡਿਆਂ ਦੀ ਪਰਵਾਹ ਨਾ ਕਰੇ ॥

ਸਿਰ ਚਿੱਟਾ ਹੋਣਾ; ਕ੍ਰਿ:-ਧੌਲੇ ਆ ਜਾਣੇ, ਬੁੱਢੇ ਹੋ ਜਾਣਾ ॥

ਸਿਰ ਝੱਲਣਾ, 'ਸਿਰ ਤੇ ਸਹਿਣਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਸਿਰ ਤਲਵਾਈਆ, ਵਿ:-ਸਿੱਧਾ, ਖੜਾ, ਢਾਲੂ ਜਿਸ ਦਾ ਸਿਰ ਹਿਠਾਂਹ ਹੈ ਜਾਂ ਅੱਗੇ ਝੁਕਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਸਿਰ ਦੇ ਭਾਰ ॥

ਸਿਰ ਤੇ, ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:-ਨੇੜੇ, ਪਾਸ, ਕੋਲ, ਆਸਰੇ ਜ਼ਿੰਮੇ ॥

ਸਿਰ ਤੇ ਸਹਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਧੀਰਜ ਕਰਕੇ ਦੁੱਖਾਂ ਨੂੰ ਝੱਲਣਾ ॥

ਸਿਰ ਤੇ ਹੱਥ ਧਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਆਪਣੇ ਆਸਰੇ ਰਖਣਾ, ਸਹਾਰਾ ਦੇਣਾ, ਰੱਛਿਆ ਕਰਨੀ ॥

ਸਿਰ ਤੇ ਹੱਥ ਫੇਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਪਿਆਰ ਦੇਣਾ, ਲਾਡ ਕਰਨਾ ॥

ਸਿਰ ਤੇ ਚੁੱਕਣਾ (ਚੁੱਕਣਾ) ਕ੍ਰਿ:-ਕਿਸੇ ਦੀ ਬੜੀ ਖਾਤਰ ਕਰਨੀ, ਆਗਤ ਭਾਗਤ ਕਰਨੀ ॥

ਸਿਰ ਤੇ ਚੜ੍ਹਨਾ, ਕ੍ਰਿ:-'ਸਿਰ ਚੜ੍ਹਨਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਸਿਰ ਤੇ ਪਿਆਰ ਦੇਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਸਿਰ ਤੇ ਹੱਥ ਫੇਰਨਾ, ਲਾਡ ਕਰਨਾ ॥

ਸਿਰ ਤੇ ਪੈਣਾ (ਪੈਣੀ), ਕ੍ਰਿ:-ਸਪੁਰਦ ਹੋਣਾ, ਜ਼ਿੰਮੇ ਹੋਣਾ, ਬਿਸਮਤ ਵਿਚ ਹੋਣਾ; ਭਾਣਾ ਵਰਤਣਾ ॥

ਸਿਰ ਤੇ ਰੱਖਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਆਦਰ ਕਰਨਾ ॥

ਸਿਰ ਤੇ ਲੈਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਆਪਣੇ ਜ਼ੁੰਮੇ ਲੈਣਾ, ਦੂਏ ਵਾਸਤੇ ਆਪਣੀ ਜਿੰਦ ਤਲੀ ਤੇ ਧਰਨੀ ॥

ਸਿਰ ਦਵਾਲ, ਪੁ: }
ਸਿਰ ਦਵਾਲੀ, ਸ: } ਲਗਾਮ ਦਾ ਉਹ ਹਿੱਸਾ ਜੋ ਸਿਰ ਦੇ ਦੁਆਲੇ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ॥

ਸਿਰ ਦੇਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਸੀਸ ਅਰਪਣ ਕਰਨਾ, ਕਿਸੇ ਦੀ ਖਾਤਰ ਜਿੰਦ ਦੇਣੀ, ਕੁਰਬਾਨ ਜਾਂ ਸਦਕੇ ਹੋਣਾ ॥

ਸਿਰ ਧੋਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਸਿਰ ਦੇ ਵਾਲ ਧੋਣੇ (ਦਹੀਂ ਆਦਿਕ ਸਿਰ ਪਾਕੇ ਨ੍ਹਾਉਣਾ) ॥

ਸਿਰ ਨ੍ਹਾਉਣੀ, ਸ:—ਲਹੂ ਜੋ ਇਸਤ੍ਰੀਆਂ ਨੂੰ ਮਹੀਨੇ ਦੇ ਮਹੀਨੇ ਆਉਂਦਾ ਹੈ, ਕੱਪੜੇ ਆਉਣੇ ॥

ਸਿਰ ਨਾ ਪੈਰ, ਵਿ:—ਜਿਸ ਦਾ ਕੁਝ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਲਗਦਾ, ਨਿਰਮੂਲ, ਝੂਠ ॥

ਸਿਰ ਨਾਲ ਮਾਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਵਗਾਹ ਕੇ ਸਿੱਟਣਾ, ਕੋਈ ਚੀਜ਼ ਗੁੱਸੇ ਹੋ ਕੇ ਦੇਣੀ ॥

ਸਿਰ ਨਿਵਾਉਣਾ, }
ਸਿਰ ਨੀਵਾਂ ਕਰਨਾ, } ਕ੍ਰਿ:—ਮੱਥਾ ਟੇਕਣਾ, ਸ਼ਰਮ ਦੇ ਮਾਰੇ ਮੂੰਹ ਨੀਵਾਂ ਕਰ ਲੈਣਾ ॥

ਸਿਰ ਨੂੰ ਆਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਸਾਮ੍ਹਣਾ ਕਰਨਾ, ਉੱਤੇ ਆ ਪੈਣਾ, ਹੱਲਾ ਕਰਨਾ ॥

ਸਿਰ ਪਟਕਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਬਹੁਤ ਜਤਨ ਕਰਨਾ, ਜਿੰਨੀ ਵਾਹ ਲੱਗੇ ਲਾਉਣੀ ॥

ਸਿਰ ਪਰਨੇ, ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—ਸਿਰ ਦੇ ਭਾਰ, ਸਿਰ ਹਿਠਾਂਹ ਕਰਕੇ ॥

ਸਿਰ ਪੈਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—'ਸਿਰ ਤੇ ਪੈਣੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਸਿਰ ਪਿੱਟਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਸਿਰ ਨੂੰ ਦੁਹੱਥੜਾਂ ਮਾਰਨੀਆਂ, ਬਿਰਲਾਪ ਕਰਨਾ ॥

ਸਿਰ ਫੜਕੇ ਬਹਿ ਜਾਣਾ, }
ਸਿਰ ਫੜਕੇ ਬੈਠਣਾ, } ਕ੍ਰਿ:—ਬਹੁਤ ਗ਼ਮ ਹੋਣਾ ॥

ਸਿਰ ਫੜਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਧੀਰਜ ਦੇਣੀ, ਹੌਸਲਾ ਦੇਣਾ ॥

ਸਿਰ ਫਿਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—'ਸਿਰ ਘੁਮਣਾ' ਵੇਖੋ, ਪਾਗਲ ਹੋਣਾ ॥

ਸਿਰ ਫੇਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਨਾਂਹ ਕਰਨੀ ॥

ਸਿਰ ਬੇਚਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਅਜੇਹਾ ਕੰਮ ਕਰਨਾ ਜਿਸ ਤੋਂ ਪ੍ਰਾਣਾਂ ਦਾ ਖੌ ਹੋਵੇ। ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਦੂਏ ਦੇ ਵੱਸ ਕਰਨਾ ॥

ਸਿਰ ਭਾਰੀ ਹੋਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਸਿਰ ਪੀੜ ਹੋਣੀ ਜਾਂ ਚੱਕਰ ਆਉਣਾ ॥

ਸਿਰ ਭੌਂ ਜਾਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਪਾਗਲ ਹੋ ਜਾਣਾ ॥

ਸਿਰ ਭੌਂਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—'ਸਿਰ ਘੁੰਮਣਾ' ਵੇਖੋ। ਪਾਗਲ ਹੋਣਾ ॥

ਸਿਰ ਮੱਥੇ, ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—ਖੁਸ਼ੀ ਨਾਲ ॥

ਸਿਰ ਮੜ੍ਹਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—(ਕਿਸੇ ਨੂੰ) ਦੋਸ ਦੇਣਾ, ਦੂਸ਼ ਲਾਉਣੀ ॥

ਸਿਰ ਮਾਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਮੈਨਤ ਕਰਨੀ, ਸਿਰ ਖਪਾਉਣਾ। ਨਾਂਹ ਕਰਨੀ ॥

ਸਿਰ ਮੁੰਨਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਸਿਰ ਦੇ ਵਾਲ ਉਸਤਰੇ ਨਾਲ ਲਾਹੁਣੇ, ਨਿਰਾਦਰੀ ਕਰਨਾ, ਧੋਖਾ ਦੇਣਾ, ਮੁੰਡਣਾ ॥

ਸਿਰ ਮੁਨਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਸਿਰ ਦੇ ਵਾਲ ਉਸਤਰੇ ਨਾਲ ਲਹਾਉਣੇ, ਸਾਧੂ ਹੋ ਜਾਣਾ, ਬੇਖ ਧਾਰਨਾ, ਨਿਰਾਦਰੀ ਕਰਾਉਣੀ ॥

ਸਿਰ ਮੁਨਾਕੇ ਭਦ੍ਰਾਂ ਪੁੱਛਣੀਆਂ
ਸਿਰ ਮੁਨਾਕੇ ਮਹੂਰਤ ਪੁੱਛਣਾ } ਕ੍ਰਿ:-ਕੰਮ ਕਰਕੇ ਪਿੱਛੋਂ ਸੋਚਣਾ ਕਿ ਇਹ ਕਰਨਾ ਸੀ ਜਾਂ ਨਹੀਂ ॥

ਸਿਰ ਰੰਗਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—'ਸਿਰ ਲਾਲ ਕਰਨਾ' ਵੇਖੋ॥

ਸਿਰ ਲੱਗਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਊਜ ਲੱਗਣੀ, ਕਲੰਕ ਲੱਗਣਾ। ਅਪਰਾਧੀ ਬਣਾਇਆ ਜਾਣਾ ॥

ਸਿਰ ਲਾਲ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਪਿੱਟ ਪਿੱਟ ਕੇ ਸਿਰ ਭੰਨ ਲੈਣਾ, ਮਾਰ ਮਾਰ ਕੇ ਸਿਰ ਨੂੰ ਲਹੂ ਲੁਹਾਨ ਕਰਨਾ॥

ਸਿਰ ਵਾਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਆਪਣੇ ਕਿਸੇ ਪਿਆਰੇ ਦੇ ਸਿਰ ਤੋਂ ਕੁਝ ਵਾਰ ਕੇ ਦਾਨ ਕਰ ਦੇਣਾ ('ਵਾਰਨਾ' ਵੇਖੋ)।
ਪੁ:—ਉਹ ਰਕਮ ਜੋ ਵਾਰੀ ਜਾਏ॥

ਸਿਰ ਵਿਚ ਸੁਆਹ ਪਾਉਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—'ਸਿਰ ਸੁਆਹ ਪਾਉਣੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਸਿਰ ਵੇਚਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-'ਸਿਰ ਬੇਚਣਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਸਿਰੇ ਚੜ੍ਹਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—(ਕੋਈ ਕੰਮ) ਪੂਰਾ ਹੋਣਾ॥

ਸਿਰੇ ਚਾੜ੍ਹਨਾ, ਕ੍ਰਿ: —ਪੂਰਾ ਕਰਨਾ, ਨਿਬਾਹੁਣਾ॥

ਸਿਰੋਂ ਹੋਣਾ,
ਸਿਰੋਂ ਨੰਗੀ ਹੋਣਾ, } ਕ੍ਰਿ: ਖੌਂਦ ਮਰ ਜਾਣਾ, ਰੰਡੀ ਜਾਂ ਵਿਧਵਾ ਹੋਣਾ॥

ਸਿਰਸਾਹੀ
ਸਿਰਸਾਪੀ } ਸ:—ਛਟਾਂਕ ਦਾ ਅੱਠਵਾਂ ਹਿੱਸਾ ਜ਼ਮੀਨ ਦਾ ਇਕ ਮਾਪ, ਮਰਲੇ ਦਾ ਨੌਂਵਾ ਹਿੱਸਾ॥

ਸਿਰਸਾਮ, ਪੁ:-'ਸਰਸਾਮ' ਵੇਖੋ॥

ਸਿਰਕਾ, ਇਕ ਤਰਾਂ ਦਾ ਖੱਟਾ ਅਰਕ ਜੋ ਫਲਾਂ ਦੇ ਰਸ ਦੇ ਤਰੱਕਣ ਨਾਲ ਬਣਦਾ ਹੈ॥

ਸਿਰਕੀ, ਸ:—ਕਾਨਾ, ਸਰਕੜਾ, ਮੀਂਹ ਤੋਂ ਬਚਣ ਵਾਸਤੇ ਇਕ ਤਰਾਂ ਦੀ ਕਾਨਿਆਂ ਜਾਂ ਮੁੰਜ ਦੀਆਂ ਤੀਲੀਆਂ ਦੀ ਬਣੀ ਹੋਈ ਕੁਹਤੀ। ਮੁੰਜ ਦੇ ਘਾਹ ਦਾ ਛੱਪਰ। ਬੂਹੇ ਜਾਂ ਬਾਰੀ ਅੱਗੇ ਲਟਕਾਉਣ ਵਾਲੀ ਚਿਕ॥

ਸਿਰਕੀ ਬੰਨ੍ਹ, ਪੁ:— ਸਿਰਕੀ ਬੰਨ੍ਹਣ ਵਾਲਾ॥

ਸਿਰਕੀ ਬਾਸ, ਪੁ:—ਸਿਰਕੀ ਦੀਆਂ ਛੰਨਾਂ ਵਿਚ ਰਹਿਣ ਵਾਲ ਨਟ ਲੋਕ॥

ਸਿਰਗਾ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦੀ ਫੁਲਕਾਰੀ, ਇਕ ਰੰਗ (ਘੋੜਿਆਂ ਦਾ)॥

ਸਿਰਜਣ ਹਾਰ, ਪੁ:—ਸੰਸਾਰ ਨੂੰ ਪੈਦਾ ਕਰਨ ਵਾਲਾ, ਕਰਤਾਰ॥

ਸਿਰਜਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਬਣਾਉਣਾ, ਪੈਦਾ ਕਰਨਾ, ਉਤਪਤ ਕਰਨਾ, ਰਚਨਾ॥

ਸਿਰਨਾ, ਪੁ:—ਮਰੇ ਜਾਂ ਸਾਨ੍ਹ ਦੀ ਫੁਲਾਈ ਹੋਈ ਖੱਲ ਜਿਸ ਪੁਰ ਚੜ੍ਹਕੇ ਨਦੀ ਪਾਰ ਜਾਂਦੇ ਹਨ॥

ਸਿਰਬਾਲਾ, ਪੁ:—'ਸਰਬਾਲ੍ਹਾ' ਵੇਖੋ॥

ਸਿਰਮਟ, ਪੁ:—ਵਿਲਾਇਤੀ ਚੂਨਾ॥

ਸਿਰੜ, ਪੁ:—ਪਾਗਲ ਪੁਣਾ, ਹਠ॥

ਸਿਰੜਣ, ਸ: —ਸਿਰੜ ਕਰਨ ਵਾਲੀ, ਸੁਦਾਇਣ॥

ਸਿਰੜਾ
ਸਿਰੜੀ } ਪੁ:—ਸੁਦਾਈ, ਹਠੀ, ਢੀਠ ਮਨੁੱਖ॥

ਸਿਰਾ, ਪੁ:—ਨੋਕ, ਚੋਟੀ, ਛੇਕੜਲਾ ਹਿੱਸਾ, ਮੁੱਢ, ਮੰਜੇ ਦਾ ਸਿਰ ਵਾਲਾ ਪਾਸਾ, ਦੱਸੀ, ਪੱਲਾ ਕੰਨੀ ॥

ਸਿਰਾਊ, ਸਿਰਾਵਾਂ, ਪੁ:—ਮੰਜੇ ਦੇ ਸਿਰ ਜਾਂ ਪੈਰ ਵਾਲੇ ਪਾਸੇ ਦਾ ਡੰਡਾ ॥

ਸਿਰਿਸ, ਪੁ:—'ਸਿਰੀਂਹ' ਵੇਖੋ ॥

ਸਿਰਿਸ਼ਟ, ਸ:—ਰਚਨਾ, ਕੁਦਰਤ, ਜੋ ਕੁਝ ਪੈਦਾ ਹੋਇਆ ਹੈ, ਜਗਤ ॥

ਸਿਰੀ, ਸ:—ਛੋਟਾ ਸਿਰ, ਖਾਣ ਵਾਸਤੇ ਜੋ ਕਿਸੇ ਜਨੌਰ ਦੀ ਮੁੰਡੀ ਵੱਢੀ ਜਾਵੇ। ਮਨੁੱਖਾਂ ਪੁਸਤਕਾਂ ਤੀਰਥਾਂ, ਦੇਉਤਿਆਂ, ਚਿਠੀਆਂ ਆਦਿਕਾਂ ਦੇ ਨਾਵਾਂ ਅੱਗੇ ਆਦਰ ਵਾਸਤੇ ਲੱਗਣ ਵਾਲਾ ਪਦ (ਜਿਹਾ ਕਿ ਸਿਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਸਾਹਿਬ, ਸਿਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ, ਸਿਰੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰਜੀ) ਲੱਛਮੀ, ਸੁੰਦਰਤਾਈ, ਬਖ਼ਤਾਵਰੀ ॥

ਸਿਰੀ ਸਾਹਿਬ, ਸ:—ਤਲਵਾਰ (ਸਿੱਖਾਂ ਦੀ ਬੋਲੀ)॥

ਸਿਰੀ ਸਾਫ਼, ਪੁ:—ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦਾ ਰੇਸ਼ਮੀ ਕੱਪੜਾ ॥

ਸਿਰੀ ਧਰ, ਪੁ:—ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਭਗਵਾਨ, ਪਰਮੇਸ਼ਰ, ਨਾਰਾਯਣ ॥

ਸਿਰੀ ਮਾਨ, ਪੁ:—ਮਹਾਰਾਜ (ਆਦਰ ਦਾ ਬਚਨ)॥

ਸਿਰੀ ਰਾਗ, ਪੁ:—ਇਕ ਰਾਗ ਦਾ ਨਾਉਂ ਜੋ ਸਿਆਲੇ ਦੀ ਰੁੱਤ ਵਿੱਚ ਲੌਢੇ ਵੇਲੇ ਗਾਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ॥

ਸ਼ਿਰੀਣੀ, ਸ:—ਮਠਿਆਈ, ਪੀਰਾਂ ਫ਼ਕੀਰਾਂ ਨੂੰ ਚੜ੍ਹਾਕੇ ਜੋ ਮਠਿਆਈ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਵੰਡੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਪਰਸਾਦ ॥

ਸਿਰੋਦ, ਪੁ:—'ਸਰੋਦ' ਵੇਖੋ ॥

ਸਿਰੋਪਾ, ਪੁ:—'ਸਰੋ ਪਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਸਿਲ, ਸ:—ਪੱਥਰ ਦੀ ਇਕ ਵੱਟੀ ਜਿਸ ਉੱਤੇ ਮਸਾਲਾ ਪੀਠੀ ਆਦਕ ਪੀਂਹਦੇ ਹਨ ਜਾਂ ਚਾਕੂ ਲਾਉਂਦੇ ਹਨ ॥

ਸਿਲ ਵੱਟਾ, ਪੁ:—ਸਿਲ ਜਿਸ ਪੁਰ ਮਸਾਲਾ ਆਦਿਕ ਪੀਂਹਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਵੱਟਾ ਜਿਸ ਨਾਲ ਪੀਂਹਦੇ ਹਨ। ਜੋ ਆਦਮੀ ਕੁਝ ਬਲ ਨਾ ਸੱਕੇ, ਡੂੰਨ, ਬੁੱਤ ॥

ਸਿਲ, ਸ:—ਇਕ ਰੋਗ (ਛਾਤੀ ਦਾ), ਖੰਘ, ਤਾਪ, ਖਈ ਰੋਗ, ਤਪ ਦਿੱਕ ॥

ਸਿੱਲ੍ਹ, ਸ:—ਨਮ, ਤਰੀ, ਸਲ੍ਹਾਬ ॥

ਸਿੱਲ੍ਹ ਚੜ੍ਹਨੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਨਮਵਾਲਾ ਜਾਂ ਸਿੱਲ੍ਹਾ ਹੋਜਾਣਾ॥

ਸਿੱਲ੍ਹਾ, ਵਿ:—'ਸਿਲ੍ਹ' ਵਾਲਾ, ਜਿਸ ਵਿਚ ਨਮ ਹੋਵੇ ॥

ਸਿਲ੍ਹਾਬ, ਸ:—'ਸਿਲ੍ਹ' ਵੇਖੋ ॥

ਸਿਲ੍ਹਾਬੀ, ਵਿ:—'ਸਿੱਲ੍ਹਾ', ਨਮ ਵਾਲਾ ॥

ਸਿੱਲਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਜੋ ਚੀਜ਼ ਰਾਤ ਨੂੰ ਚੁਰਾਉਣ ਦੀ ਮਰਜ਼ੀ ਹੋਵੇ ਦਿਨੇ ਉਸਨੂੰ ਤਾੜਨਾ ॥

ਸਿਲਵਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਸੁਆਉਣਾ, ਸੀਉਣ ਦਾ ਕੰਮ ਦੂਜੇ ਕੋਲੋਂ ਕਰਾਉਣਾ ॥

ਸਿਲਵਾਈ, ਸ:—ਕੱਪੜੇ ਆਦਿਕ ਸੁਆਉਣ ਦੀ ਮਜ਼ੂਰੀ ॥

ਸਿਲਾ, ਸ:—'ਸਿਲ' ਵੇਖੋ, ਵਾਢੀ ਦੇ ਮਗਰੋਂ ਖੇਤ ਵਿਚ ਡਿੱਗੇ ਦਾਣੇ ਦਾਣੇ ॥

ਸਿਲਾ ਚੁਗਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਖੇਤ ਵਿਚੋਂ ਡਿਗੇ ਦਾਣੇ ਦਾਣੇ ਚੁਗਣਾ ॥

ਸਿਲਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਸੁਆਉਣਾ, ਸੀਉਣ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਾਉਣਾ ॥

ਸਲਾਈ, ਸਃ—ਸੁਆਈ, ਸੀਉਣ ਦਾ ਕੰਮ ਜਾਂ ਮਜੂਰੀ॥

ਸਲਾਜੀਤ, ਸਃ-ਇੱਕ ਰਾਲ ਵਰਗੀ ਖੁਸ਼ਬੂਦਾਰ ਚੀਜ਼ ਜੋ ਦੁਆਵਾਂ ਵਿੱਚ ਵਰਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਮੁਮਿਆਈ॥

ਸਿਲੇਹਾਰ, ਪੁਃ ਸਿਲਾ ਚੁਗਣ ਵਾਲਾ ("ਸਿਲਾ" ਵੇਖੋ)॥

ਸ਼ਿਵ, ਪੁਃ 'ਸ਼ਿਬ' ਵੇਖੋ॥

ਸਿਵਲ ਸਰਜਨ, ਪੁਃ-ਜ਼ਿਲੇ ਦਾ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡਾ ਡਾਕਟਰ॥

ਸਿਵਾ, ਅਵਃ-ਬਾਝੋਂ, ਛੁੱਟ, ਬਿਨਾ॥
ਵਿਃ-ਹੋਰ, ਸਵਾਇਆ, ਫਾਲਤੂ॥

ਸਿਵਾ, ਪੁਃ ਮਸਾਣ, ਸੜਦਾ ਮੁਰਦਾ, ਮੁਰਦੇ ਸਾੜਨ ਦੀ ਥਾਂ॥

ਸਿਵਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ-ਸੀਉਣ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਾਉਣਾ॥

ਸ਼ਿਵਾਲਾ, ਪੁਃ-ਸ਼ਿਬਜੀ ਦਾ ਮੰਦਿਰ॥

ਸਿੜ੍ਹੀ, ਸਃ-ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦੀ ਪੌੜੀ ਜਿਸ ਉੱਤੇ ਹਿੰਦੂ ਮੁਰਦੇ ਨੂੰ ਪਾ ਕੇ ਸਾੜਨ ਲਈ ਲੈ ਜਾਂਦੇ ਹਨ॥

ਸੀ, ਕ੍ਰਿਃ-ਹੋਣਾ (ਹਾਂ) ਧਾਤੂ ਦਾ ਭੂਤ ਕਾਲ॥
ਸਾ, ਆਹਾ, ਸੀਗਾ, ਸੀਗੀ, ਆਹੀ॥
ਪੁਃ-ਠੰਡ (ਸੀ ਲਗਦਾ ਹੈ)

ਸੀ ਕਰਨੀ, ਕ੍ਰਿਃ-'ਸੀ ਸੀ' ਕਰਕੇ ਜਾਂ ਹਾਉਕਾ ਭਰਕੇ ਗਮ, ਅਫਸੋਸ ਜਾਂ ਪੀੜ ਦੱਸਣੀ॥

ਸੀਂ, ਸਃ-ਹੱਦ, ਬੰਨਾ, ਵਾਹੀ॥

ਸੀਂ ਸੀਂ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿਃ-ਪਾਲੇ ਨਾਲ ਠੁਰ ਠੁਰ ਕਰਨਾ, ਕੰਬਣਾ, ਕੰਮਣੀ ਨਾਲ ਤਾਪ ਚੜ੍ਹ ਜਾਣਾ॥

ਸੀਉਣ, ਸਃ-ਸੁਆਈ ਦਾ ਜੋੜ, ਸੀਤੇ ਹੋਏ ਕੱਪੜੇ ਦੀ ਉਹ ਥਾਂ ਜਿੱਥੇ ਤੋਪੇ ਲੱਗੇ ਹੋਏ ਹੁੰਦੇ ਹਨ॥

ਸੀਉਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ-ਸੂਈ ਧਾਗੇ ਨਾਲ ਕੱਪੜੇ ਆਦਿਕ ਨੂੰ ਜੋੜਨਾ॥
ਸੂਈ ਧਾਗੇ ਨਾਲ ਕੰਮ ਕਰਨਾ॥

ਸੀਊਲ, ਸਃ-ਇੱਕ ਬੂਟਾ ਜਿਸ ਦੇ ਬੀ ਖਸਖਸ ਦੇ ਦਾਣਿਆਂ ਵਰਗੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਭੁੰਨ ਕੇ ਮਰੂੰਡੇ ਆਦਿਕ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ ਜਾਂ ਦੁੱਧ ਵਿੱਚ ਖੀਰ ਬਣਾਕੇ ਖਾਂਦੇ ਹਨ (ਇਕਾਦਸ਼ੀ ਦੇ ਵਰਤ ਨੂੰ ਇਹ ਬਹੁਤ ਵਰਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ।) ਸੀਲ॥

ਸ਼ੀਆ, ਪੁਃ-ਮੁਸਲਮਾਨਾਂ ਦਾ ਇੱਕ ਪੰਥ ਜੋ ਅਲੀ ਨੂੰ ਮੰਨਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਪਹਿਲਿਆਂ ਤਿੰਨਾਂ ਖ਼ਲੀਫ਼ਿਆਂ ਅਰਥਾਤ ਅਬੂ ਬਕਰ, ਉਮਰ ਅਤੇ ਉਸਮਾਨ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਮੰਨਦਾ॥

ਸੀਸ, ਪੁਃ-ਸਿਰ॥

ਸ਼ੀਸ਼ਮ, ਪੁਃ 'ਟਾਹਲੀ' ਵੇਖੋ॥

ਸ਼ੀਸ਼ ਮਹਿਲ, ਪੁਃ-ਵੱਡੀ ਸੋਹਣੀ ਹਵੇਲੀ, ਜਿਸ ਹਵੇਲੀ ਵਿੱਚ ਸ਼ੀਸ਼ੇ ਲੱਗੇ ਹੋਏ ਹੋਣ॥

ਸੀਸਾ, ਪੁਃ-ਸੀਸ, ਸਿਰ। ਇੱਕ ਰੇਤ ਅਤੇ ਖਾਰ ਦੀ ਮਿਲ ਕੇ ਬਣੀ ਹੋਈ ਨਿੱਗਰ, ਸਾਫ਼ ਅਤੇ ਛੇਤੀ ਭੱਜਣ ਵਾਲੀ ਚੀਜ਼, ਕੱਚ। ਐਨਕ, ਮੂੰਹ ਵੇਖਣ ਵਾਲਾ ਦਰਪਣ। ਅਰਕ ਆਦਿਕ ਪਾਉਣ ਵਾਲਾ ਕੱਚ ਦਾ ਭਾਂਡਾ। ਅਲਮਾਰੀਆਂ, ਬੂਹਿਆਂ, ਬਾਰੀਆਂ ਆਦਿਕਾਂ ਦੇ ਤਾਕਾਂ ਵਿੱਚ ਲੱਗੇ ਹੋਏ ਕੱਚ ਦੇ ਫਿਲੇ। ਬੋਤਲ, ਸਿੱਕਾ॥

ਸ਼ੀਸ਼ਾ ਲੂਣ, ਪੁਃ-ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦਾ ਸ਼ੀਸ਼ੇ ਵਰਗਾ ਸਾਫ਼ ਲੂਣ॥

ਸੀਸੀ, ਸਃ-ਛੋਟਾ ਸੀਸਾ, ਨਿੱਕੀ ਬੋਤਲ॥

ਸੀਂਹ, ਪੁ:–ਸਿੰਹ, ਸਿੰਘ, ਸ਼ੇਰ ॥

ਸੀਹਣੀ, ਸ:–ਸ਼ੇਰਨੀ ॥

ਸੀਹਨ, ਪੁ:–ਸੀਂਹ ਸ਼ੇਰ ॥

ਸੀਹੜਾ, ਵਿ:–ਹਠੀ, ਜ਼ਿੱਦੀ, ਆਪਹੁਦਰਾ, ਕਰੜਾ ॥

ਸੀਹਾਂ, ਵਿ:–ਸ਼ੇਰ ਵਰਗਾ, ਪੀਲਾ, ਕਲਕ ਰੰਗਾ, ਕੁੱੜਾ ॥

ਸੀਕ, ਸ: ਦੀਵਾ ਸੀਖਣ ਵਾਲੀ ਤੀਲੀ, ਉਕਸਾਊਂਟ ॥

ਸੀਕਣਾ, ਕ੍ਰਿ:–ਬਲਦੇ ਦੀਵੇ ਦੀ ਵੱਟੀ ਨੂੰ ਠੀਕ ਕਰਨਾ, ਉਕਸਾਉਣਾ, ਉਚਾਲਾ ਦੇਣਾ ॥

ਸੀਖ, ਸ:–ਲੋਹੇ ਆਦਿਕ ਦੀ ਪਤਲੀ ਲੰਡ ਜਾਂ ਡੰਡੀ, ਤੀਲੀ, ਉਕਸਾਊਂਟ ॥

ਸੀਖਣਾ, ਕ੍ਰਿ:–'ਸੀਕਣਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਸੀਗ / **ਸੀਗਾ** } ਸ:–ਸੰਗਤ, ਸੰਗ ਕਰਨਾ, ਨਾਲ ਰਹਿਣਾ ਸਾਥ, ਉਕਸਾਊਂਟ ॥

ਸੀਗਾ / **ਸੀਗੀ** / **ਸੀਗੇ** } ਕ੍ਰਿ:–"ਹੋਣਾ (ਹਾਂ)" ਧਾਤੂ ਦਾ ਭੂਤ ਕਾਲ, ਸਾ, ਸੀ, ਸੇ; ਸਨ ॥

ਸੀਘਰ, ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:–ਛੇਤੀ, ਝਬਦੇ ॥

ਸੀਟੀ, ਸ:–ਚੀਕ ਦੀ ਅਵਾਜ਼ ਜੋ ਬੁਲ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕੱਢੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਰੇਲ ਦੇ ਇੰਜਨ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਤਰਾਂ ਦੇ ਥੰਬੇ ਵਿੱਚੋਂ ਜੋ ਚੀਕ ਨਿਕਲਦੀ ਹੈ। ਇਕ ਖਡਾਉਣਾ ਜਿਸ ਨੂੰ ਮੂੰਹ ਨਾਲ ਵਜਾਉਣ ਨਾਲ ਚੀਕ ਨਿਕਲਦੀ ਹੈ। ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦੀ ਵੰਝਲੀ ॥

ਸੀਟੀ ਬਜਾਉਣੀ, ਕ੍ਰਿ: ਸੀਟੀ ਨਾਲ ਚੀਕ ਦੀ ਅਵਾਜ਼ ਕੱਢਣੀ ॥

ਸੀਟੀ ਬਾਜ਼, ਪੁ:–ਸੀਟੀ ਬਜਾਉਣ ਵਾਲਾ ॥

ਸੀਟੀ ਮਜਿਸਟ੍ਰੇਟ, ਪੁ:–ਸ਼ਹਿਰ ਦਾ ਵੱਡਾ ਮਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ॥

ਸੀਟੀ ਮਾਰਨੀ, ਕ੍ਰਿ:–ਸੀਟੀ ਬਜਾਉਣੀ ॥

ਸੀਟੀ ਵਜਣੀ, ਕ੍ਰਿ:–ਸੀਟੀ ਵਿਚੋਂ ਚੀਕ ਦੀ ਅਵਾਜ਼ ਨਿਕਲਣੀ ॥

ਸੀਟੀ ਵਜਾਉਣੀ, ਕ੍ਰਿ:–ਸੀਟੀ ਬਜਾਉਣੀ ॥

ਸੀਠਾ, ਵਿ:–ਫਿੱਕਾ, ਬੇਸੁਆਦ, ਨਕਾਰਾ, ਫਿੱਕਾ, ਰੋਗੀ ॥

ਸੀਂਢ, ਪੁ:–ਨੱਕ ਦੀ ਮੈਲ ਜੋ ਸੁੜਕਣ ਨਾਲ ਬਾਹਰ ਆ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ॥

(ਹੁਸਨਾਕ ਬਾਹਮਣੀ ਸੀਂਢ ਦਾ ਤੜਕਾ)

ਸੀਂਢਲ, ਪੁ:– ਸੀਂਢ ਵਾਲਾ, ਜਿਸ ਦਾ ਨੱਕ ਵਗਦਾ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ ॥

ਸੀਤ, ਪੁ:—ਠੰਡ, ਸਰਦੀ, ਸੀ ॥
ਵਿ:—ਠੰਡਾ, ਸਰਦ ॥

ਸੀਤ ਕਾਲ, ਪੁ:—ਸਰਦੀ ਦੀ ਰੁੱਤ, ਸਿਆਲਾ ॥

ਸੀਤ ਪਰਸਾਦ, ਪੁ:—ਗੁਰੂ ਦਾ ਜੂਠਾ ਭੋਜਨ ॥

ਸੀਤਲ, ਵਿ:—ਠੰਡਾ, ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦਾ ਖੁਸ਼ਬੂਦਾਰ ਬੂਟਾ, ਹਰ ਜੋੜਾ ॥

ਸੀਤਲ ਪੱਟੀ, ਸ:—ਚਟਾਈਆਂ, ਜਾਂ ਕੁਰਸੀਆਂ ਆਦਿਕਾਂ ਦੀ ਸੋਹਣੀ ਬੁਣਤ। ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦੀ ਮਹੀਨ ਬੁਣਤ ਦੀ ਠੰਡੀ ਚਟਾਈ ॥

ਸੀਤਲਾ, ਸ:—ਮਾਤਾ, ਚੇਚਕ, ਇੱਕ ਦੇਵੀ (ਕਈ ਹਿੰਦੂ ਮੰਨਦੇ ਹਨ ਕਿ ਇਹ ਦੇਵੀ ਹੀ ਮਨੁੱਖ ਦੇ ਪਿੰਡੇ ਉੱਤੇ ਮਾਤਾ ਦੇ ਦਾਣੇ ਕੱਢਦੀ ਹੈ) ॥

ਸੀਤਾ, ਸ:—ਸਿਰੀ ਰਾਮ ਚੰਦਰ ਜੀ ਦੀ ਇਸਤ੍ਰੀ ॥

ਸੀਤਾ ਫਲ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦਾ ਫਲ ਜੋ ਸੇਉ ਵਾਕਰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਸ਼ਰੀਫ਼ਾ ॥

ਸੀਂਦ
ਸੀਂਦਕ
ਸੀਂਦਕਾਂ
ਸੀਂਦਕੀ
ਸੀਂਦਕੀਂ
ਸੀਂਦ ਮੀਂਦ
ਸੀਂਦੀ
ਸੀਂਦੀ ਮੀਂਦੀ
} ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:— ਐਵੇਂ ਹੀ, ਮੁੱਲ ਬਾਝੋਂ, ਕੁਝ ਦਿੱਤੇ ਬਿਨਾ ਹੀ ਮੁਫ਼ਤ ॥

ਸੀਂਧਾ, ਪੁ:— ਇੱਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਲੂਣ ਜੋ ਸਿੰਧ ਦੇਸ ਵੱਲੋਂ ਆਉਂਦਾ ਹੈ, ਸੇਂਧਾ ॥

ਸੀਨ, ਪੁ:—ਜੋ ਕੁਝ ਦਿੱਸੇ, ਨਜ਼ਾਰਾ, ਨਾਟਕ ਦੇ ਖੇਲ ਦਾ ਕੋਈ ਹਿੱਸਾ॥

ਸੀਨਾ, ਪੁ:—ਛਾਤੀ, ਹਿੱਕ ॥
ਕ੍ਰਿ:—ਸੀਉਣਾ ॥

ਸੀਨੇ ਬੰਦ, ਪੁ:—ਅੰਗੀ, ਚੋਲੀ, ਚੋਗੇ ਦੀਆਂ ਸਾਹਮਣੀਆਂ ਤਣੀਆਂ॥

ਸੀੱਨਾਂ, ਪੁ:—'ਸੀਨਾ' ਵੇਖੋ॥

ਸੀਨੀਅਰ, ਵਿ:—ਉੱਚੇ ਦਰਜੇ ਦਾ, ਵੱਡਾ ॥

ਸੀਮਾ, ਸ:—ਸੀਂ, ਹੱਦ, ਬੰਨਾ ॥

ਸੀ ਮੁਰਗ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਖ਼ਿਆਲੀ ਪੰਖੇਰੂ ਜਿਸ ਦਾ ਅਕਸਰ ਕਹਾਣੀਆਂ ਵਿਚ ਜ਼ਿਕਰ ਆਉਂਦਾ ਹੈ ॥

ਸੀਰ, ਪੁ:—ਭੌਂਡ, ਕਿਸਾਨ, ਜੋ ਭੁਇੰ ਆਪ ਵਾਹੀ ਕਰਨ ਲਈ ਕੋਈ ਰਖਦਾ ਹੈ । ਦੁੱਧ, ਸਾਂਝ, ਹਿੱਸਾ ॥

ਸੀਰਣੀ, ਸ:—'ਸ਼ਿਰੀਣੀ' ਵੇਖੋ। ਦੇਸ਼ਨ ਦੀਆਂ ਮਿਠੀਆਂ ਸੇਵੀਆਂ ॥

ਸੀਰਾ, ਪੁ:—ਸ਼ਰਬਤ, ਫਲਾਂ ਦਾ ਰਸ, ਉਹ ਕੜਾਹ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਘਿਉ ਨਾ ਹੋਵੇ ਜਾਂ ਥੋੜਾ ਹੋਵ॥ ਖੰਡ ਦੀ ਮੈਲ ਜੋ ਤਮਾਕੂ ਆਦਿਕਾਂ ਵਿੱਚ ਪੈਂਦੀ ਹੈ ॥

ਸੀਰੀ, ਸ:—ਮਿਠਾਸ, ਮਿੱਠਤ ॥

ਸੀਲ, ਸ:—ਆਦਤ, ਸੁਭਾਉ, ਸਖਾਉਤ, ਦਾਤਾਰੀ॥

ਸੀਰਦੀ, ਸ:—ਠੰਡ, ਲੱਜਿਆ, ਹਯਾਉ, ਇੱਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਅੰਨ, ਸੀਊਲ (ਵੇਖੋ)॥

ਸੀਲ ਸੁਭਾ
ਸੀਲ ਸੁਭਾਉ
} ਵਿ:—ਜਿਸ ਦਾ ਸੁਭਾਉ ਨਰਮ ਹੈ, ਲੋਕਾਂ ਨਾਲ ਖਿੜੇ ਮੱਥੇ ਮਿਲਨ ਵਾਲਾ, ਠੰਡਾ, ਸੀਲਾ, ਜਿਸ ਵਿਚ ਕ੍ਰੋਧ ਨਹੀਂ ॥

ਸੀਲ ਵੰਤ, ਵਿ:—ਚੰਗੇ ਸੁਭਾਉ ਵਾਲਾ, ਦੁਨਿਆਂ ਨਾਲ ਚੰਗਾ ਸਲੂਕ ਕਰਨ ਵਾਲਾ, ਮਿਲਾਪੜਾ ॥

ਸੀਲ ਵੰਤੀ, ਵਿ:—ਚੰਗੇ ਸੁਭਾਉ ਵਾਲੀ, ਮਿਲਾ-ਪੜੀ ॥

ਸੀਲ ਵਾਨ, ਵਿ:—'ਸੀਲ ਵੰਤ' ਵੇਖੋ ॥

ਸੀਲਾ, ਪੁ:—ਠੰਡਾ, ਸਿਲ੍ਹਾ, ਨਮ, ਤਰੀ ॥

ਸੀਂਵ
ਸੀਵਾਂ
} ਸ:—ਹੱਦ, ਬੰਨਾ ਵੀ ॥

ਸੀਵੇਂ, ਕ੍ਰਿ:—ਵਿ:—ਨੇੜੇ ॥

ਸੀੜ੍ਹ ਵੱਟਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਚੁੱਪ ਕਰ ਰਹਿਣਾ ॥
ਦੜ ਵੱਟਣੀ, ਵੰਦ ਸੀਂਏ ਜਾਣੇ ॥

ਸੀੜ੍ਹੀ, ਸ:—ਪੌੜੀ ॥

ਸੁਅਰ, ਸ:—ਸੁਰ, ਰਾਗ ਦੀ ਅਵਾਜ਼ ॥

ਸੁਅਰਣ, ਪੁ:—'ਸੁਵਰਨ' ਵੇਖੋ ॥

ਸੁਆਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਕਿਸੇ ਪਸ਼ੂ ਜਾਂ ਜਨੌਰ ਨੂੰ ਬੱਚਾ ਜਮਾਉਣਾ, (ਬਾਲਕ ਆਦਿਕਾਂ ਨੂੰ) ਨੀਂਦਰ ਲਿਆਉਣੀ, ਸੀਉਣ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਾਉਣਾ ॥

ਸੁਆਇਆ, ਵਿ:—'ਸਵਾਇਆ' ਵੇਖੋ ॥

ਸੁਆਈ, ਸ:—ਕਿਸੇ ਜਨੌਰ ਜਾਂ ਪਸ਼ੂ ਨੂੰ ਬੱਚਾ ਜਮਾਉਣ ਦਾ ਕੰਮ ਜਾਂ ਮਜੂਰੀ, ਕੱਪੜੇ ਆਦਿਕ ਸੀਉਣ ਦਾ ਕੰਮ ਜਾਂ ਮਜੂਰੀ। 'ਸਵਾਈ' ਵੇਖੋ ॥

ਸੁਆਸ, ਪੁ:—ਸਾਹ, ਸਾਸ, ਦਮ ॥

ਸੁਆਸ ਦੇਣੇ, ਕ੍ਰਿ:—ਪ੍ਰਾਣ ਤਿਆਗਣੇ, ਮਰ ਜਾਣਾ ॥

ਸੁਆਹ, ਸ:—ਕਿਸੇ ਚੀਜ਼ ਦੇ ਸੜਨ ਮਗਰੋਂ ਜੋ ਧੂੜਾ ਜਿਹਾ ਬਾਕੀ ਰਹਿ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਭਸ, ਖੇਹ ਬਭੂਤ, ਨਕਾਰੀ ਚੀਜ਼, ਜਿਸ ਚੀਜ਼ ਦਾ ਕੁਝ ਮੁਲ ਨਹੀਂ, ਕੁਝ ਨਹੀਂ ॥

ਵਿ:—ਭੈੜਾ, ਖਰਾਬ (ਸੁਆਹ ਕੰਮ ਕੀਤਾ ਸੂ)

ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—ਬੁਰੀ ਤਰਾਂ (ਸੁਆਹ ਲੱਭਦੀ ਹੈ) ॥

ਸੁਆਹ ਉੱਡਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਲੋਕਾਂ ਵਿਚ ਨਮੋਸ਼ੀ ਹੋਣੀ, ਕਿਸੇ ਦਾ ਮੰਦਾ ਕੰਮ ਸਭ ਨੂੰ ਮਲੂਮ ਹੋ ਜਾਣਾ ॥

ਸੁਆਹ ਉਡਾਉਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਮੰਦੇ ਕੰਮ ਨਾਲ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਨਿਸ਼ਰ ਕਰਨਾ ॥

ਸੁਆਹ ਕਰਨੀ, ਕ੍ਰਿ:—(ਕਿਸੇ ਚੀਜ਼ ਨੂੰ) ਨਸ਼ਟ ਕਰਨਾ ॥

ਸਿਰ ਸੁਆਹ ਪਾਉਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—'ਸਿਰ' ਹੇਠ ਵੇਖੋ ॥

ਸੁਆਹ ਖੇਹ, ਸ:—ਭੈੜੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ॥

ਸੁਆਂਕ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦੇ ਨਿੱਕੇ ਚਾਉਲ ॥

ਸੁਆਂਗ, ਪੁ:—ਨਕਲ, 'ਸਾਂਗ' ਵੇਖੋ ॥

ਸੁਆਂਜਣਾ, ਪੁ:—'ਸੁਹਾਂਜਣਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਸੁਆਣੀ, ਸ:—ਚਤਰ, ਸੁਘੜ ਸ੍ਰੀਮਾਨ, ਚੰਗੀ ਕੁਲ ਵਾਲੀ ਰਜਪੂਤਣੀ, ਘਰ ਵਾਲੀ ॥

ਸੁਆਦ, ਪੁ:—ਮਜ਼ਾ, ਰਸ, ਚਸਕਾ ॥

ਵਿ:—ਮਜ਼ੇਦਾਰ, ਜੀਭ ਨੂੰ ਚੰਗਾ ਲੱਗਣ ਵਾਲਾ ॥

ਸੁਆਦਣ
ਸੁਆਦਿਣ } ਸ:—ਜਿਸ ਨੂੰ ਜ਼ਬਾਨ ਦਾ ਚਸਕਾ ਪੈ ਗਿਆ ਹੈ। ਬਹੁਤ ਖਾਣ ਵਾਲੀ ਤੀਮਤ ॥

ਸੁਆਦਲਾ (ਲੀ), ਵਿ:—ਜਿਸ ਦਾ ਚੰਗਾ ਸੁਆਦ ਹੈ। ਜੋ ਮਨ ਨੂੰ ਭਾਵੇ ॥

ਸੁਆਦੀ, ਪੁ:—ਬਹੁਤ ਖਾਣ ਵਾਲਾ ਮਨੁੱਖ, ਪੇਟੂ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਚਸਕਾ ਪਿਆਦਾ ਹੈ ॥

ਵਿ:—ਸੁਆਦ ਵਾਲਾ, ਮਜ਼ੇਦਾਰ ॥

ਸੁਆਦੀਕ
ਸੁਆਦੂ } ਵਿ:—ਚੰਗੇ ਸੁਆਦ ਵਾਲੀ ਮਜ਼ੇਦਾਰ ਚੀਜ਼ ॥

ਸੁਆਮੀ, ਪੁ:—ਮਾਲਕ, ਸਾਈਂ, ਖੌਂਦ, ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ, ਗੁਰੂ, ਮਹੰਤ, ਸੰਨਿਆਸੀਆਂ ਦੇ ਨਾਉਂ ਅੱਗੇ ਆਦਰ ਵਾਸਤੇ ਲੱਗਣ ਵਾਲਾ ਪਦ ॥

ਸੁਆਰ, ਸ:—ਦਰੁਸਤੀ, ਕੰਮ ਪੂਰਾ ਕਰਨਾ ॥

ਪੁ:
ਵਿ: } 'ਸਵਾਰ' ਵੇਖੋ। ਸੋਮ ਵਾਰ ॥

ਸੁਆਰਥ, ਪੁ:—ਚੰਗੀ ਇੱਛਿਆ ਜਾਂ ਪਰੋਜਨ, ਭਲਾ ਅਰਥ ॥

ਸੁਆਰਥ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਕੰਮ ਲੈਣਾ, ਵਰਤਣਾ, ਵਿਆਹ ਵਾਂਗ ਕਰਨਾ ॥

ਸੁਆਰਥ ਲੱਗਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਚੰਗੇ ਅਰਥ ਧਨ ਖਰਚ ਹੋਣਾ (ਦਾਨ ਆਦਿਕ ਵਿਚ) ॥

ਸੁਆਰਥਣ, ਸ: } ਚੰਗਾ ਕੰਮ ਕਰਨ ਵਾਲਾ,
ਸੁਆਰਥੀ, ਪੁ: } ਕਿਸੇ ਚੀਜ਼ ਤੋਂ ਚੰਗਾ ਕੰਮ ਲੈਣ ਵਾਲਾ ॥

ਸੁਆਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਠੀਕ ਕਰਨਾ, ਖਿਆਰ ਕਰਨਾ, ਸਜਾਉਣਾ, ਚੰਗਾ ਬਣਾਉਣਾ, ਸੋਧਣਾ ॥

ਸੁਆਰੀ, ਸ:—ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦੀ ਲਾਲ ਖੰਡ, 'ਸਵਾਰੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਸੁਆਲ, ਪੁ:—'ਸਵਾਲ' ਵੇਖੋ ॥

ਸੁਆਲਣ, ਸ:—'ਸਵਾਲਣ' ਵੇਖੋ ॥

ਸੁਆਲਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਸੁਆਉਣਾ, ਨੀਂਦਰ ਲਿਆਉਣੀ ॥

ਸੁਆਲੀ
ਸੁਆਲੀਆ } ਪੁ:—'ਸਵਾਲੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਸੁਸਤ, ਵਿ:—ਆਲਸੀ, ਕਮਜ਼ੋਰ, ਮਾਂਦਾ, ਨਾਮਰਦ, ਉਦਾਸ ॥

ਸੁਸਤੀ, ਸ:—ਆਲਸ, ਕਮਜ਼ੋਰੀ, ਮਾਂਦਗੀ ਨਾਮਰਦੀ, ਉਦਾਸੀ ॥

ਸੁੱਸਰੀ, ਸ:—ਇਕ ਨਿੱਕਾ ਜੇਹਾ ਕੀੜਾ ਜੋ ਅਨਾਜ ਨੂੰ ਲੱਗ ਕੇ ਸੁਆਹ ਕਰ ਦੇਂਦਾ ਹੈ ॥
ਧੁੱਪ ਵਿਚ ਸੁਕਾਈ ਹੋਈ ਇੱਟ ॥

ਸੁੱਸਰੀ ਸੌਂ ਜਾਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਮਰ ਜਾਣਾ, ਸੌਂ ਕੇ ਮੁੜ ਨਾ ਉੱਠਣਾ ॥

ਸੁਸਾਇਟੀ
ਸਸੈਟੀ } ਸ:—ਸਭਾ, ਕਮੇਟੀ, ਜੱਥਾ, ਮੇਲੀ ॥

ਸੁਹਜ (ਜੀ) ਸ:—'ਸੋਝ' ਵੇਖ ॥

ਸੁਹਜਾ, ਪੁ:—'ਸੋਝਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਸੁਹਜੇ, ਕ੍ਰਿ:—ਵਿ:—ਖਬਰਦਾਰ ਹੋਕੇ ॥

ਸੁਹਦਾ, ਪੁ:—ਬਦਮਾਸ਼, ਲੁੱਚਾ ਆਦਮੀ, ਵਿਚਾਰਾ, ਗਰੀਬ, ਭੋਲਾ ॥

ਸੁਹੱਪਣ, ਪੁ:—ਸੁੰਦਰਤਾਈ, ਖੂਬ ਸੂਰਤੀ ॥

ਸੁਹਬਤ, ਸ:—ਸੰਗਤ, ਮਰਦ ਤ੍ਰੀਮਤ ਦਾ ਮੇਲ ॥

ਸੁਹਬਤੀ, ਪੁ:—ਸੰਗੀ, ਸਾਥੀ, ਸੁਹਬਤ ਕਰਨ ਦੇ ਲੈਕ, ਮੇਲੀ ॥

ਸੁਹਾਉਣਾ, ਵਿ:—ਮਨ ਭਾਉਣਾ, ਦਿਲ ਨੂੰ ਖੁਸ਼ ਕਰਨ ਵਾਲਾ, ਮਨੋਹਰ, ਹਰਾ ਭਰਾ ॥

ਕ੍ਰਿ:—ਸਜਣਾ, ਸੋਹਣਾ ਲੱਗਣਾ, ਫੱਬਣਾ, ਮਨ ਨੂੰ ਭਾਉਣਾ ॥

ਸੁਹਾਗ, ਪੁ:—ਇਸਤ੍ਰੀ ਦੇ ਸਿਰ ਤੇ ਖਾਉਂਦ ਦਾ ਹੋਣਾ, ਭਰਤੇ ਦੇ ਹੁੰਦਿਆਂ ਤ੍ਰੀਮਤ ਜੋ ਗਹਣੇ ਪਾਉਂਦੀ ਹੈ, ਭਰਤਾ, ਪਿਆਰ, ਵਿਆਹ, ਕੁੜੀਆਂ ਦੇ ਵਿਆਹ ਦਾ ਗੀਤ ॥

ਸੁਹਾਗ ਗਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਕੁੜੀਆਂ ਦੇ ਵਿਆਹ ਪਰ ਇੱਕ ਖ਼ਾਸ ਗੀਤ ਗਾਉਣਾ ॥

ਸੁਹਾਗ ਪਟਾਰਾ ਪੁ: } ਇੱਕ ਪਟਾਰੀ ਜਿਸ
ਸੁਹਾਗ ਪਟਾਰੀ ਸ: } ਵਿੱਚ ਮਿੱਸੀ, ਬਿੰਦੀ, ਸੁਰਮਾ, ਕੰਘੀ ਆਦਿਕ ਚੀਜ਼ਾਂ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ। ਇਹ ਪਟਾਰੀ ਸੁਹਾਗਣੀ ਤੀਰਥਾਂ ਉੱਤੇ ਜਾਂ ਘਰ ਵਿੱਚ ਉਜਾਪਣ ਆਦਿਕਾਂ ਦੇ ਵੇਲੇ ਮਨਸਦੀਆਂ ਹਨ। ਇੱਕ ਸੁਹਾਗ ਪਟਾਰੀ ਵਿਆਹ ਦੇ ਦਿਨਾਂ ਵਿੱਚ ਕੁੜੀ ਨੂੰ ਸਹੁਰਿਓਂ ਆਉਂਦੀ ਹੈ, ਉਸ ਵਿਚ ਗਰੀ ਛੁਹਾਰਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ॥

ਸੁਹਾਗ ਪੁੜਾ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਕਾਗਤ ਦਾ ਪੁੜਾ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਕੇਸਰ, ਕਸਤੂਰੀ, ਇਲਾਚੀ ਆਦਿਕ ਸੱਤ ਚੀਜ਼ਾਂ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ, ਇਹ ਪੁੜਾ ਵਿਆਹ ਦੇ ਦਿਨੀਂ ਕੁੜੀ ਵਾਸਤੇ ਸਹੁਰਿਓਂ ਆਉਂਦਾ ਹੈ ॥

ਸੁਹਾਗਣ, ਸ:—ਅਜੇਹੀ ਤ੍ਰੀਮਤ ਜਿਸ ਦਾ ਕੰਤ ਜੀਉਂਦਾ ਹੈ ॥

ਸੁਹਾਗਾ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਫਟਕੜੀ ਵਰਗੀ ਚੀਜ਼ ਜਿਸ ਨਾਲ ਸੋਨਾ ਗਾਲਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਜੋ ਹੋਰ ਕਈ ਕੰਮ ਦੇਂਦਾ ਹੈ। ਇਕ ਲੱਕੜੀ ਦਾ ਹਥਿਆਰ ਜਿਸ ਨਾਲ ਹਲ ਫੇਰਨ ਮਗਰੋਂ ਖੇਤ ਦੀ ਤਹਿ ਸਾਫ਼ ਕਰਦੇ ਹਨ ॥

ਸੁਹਾਗਾ ਫਿਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਖੇਤ ਦੀ ਤਹਿ ਸੁਹਾਗੇ ਨਾਲ ਇੱਕੋ ਜੇਹੀ ਹੋ ਜਾਣੀ, ਮਿੱਟੀ ਦੀਆਂ ਡਲੀਆਂ ਭੱਜ ਜਾਣੀਆਂ, ਸੱਤਿਆ ਨਾਸ ਹੋ ਜਾਣਾ ॥

ਸੁਹਾਗਾ ਫੇਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਸੁਹਾਗੇ ਨਾਲ ਖੇਤ ਦੀ ਤਹਿ ਇੱਕੋ ਜੇਹੀ ਕਰ ਦੇਣੀ ॥

ਕਾਲਾ ਸੁਹਾਗਾ, ਪੁ:—ਮੁਸੱਬਰ ॥

ਸੁਹਾਂਜਣਾ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਰੁੱਖ ਜਿਸਦੀਆਂ ਫਲੀਆਂ ਦਾ ਅਚਾਰ ਪਾਉਂਦੇ ਹਨ ॥

ਸੁਹਾਨ, ਪੁ:—ਠਠਿਆਰਾਂ ਦਾ ਇੱਕ ਸੰਦ ॥

ਸੁਹਾਲਾ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦਾ ਮੱਠਾ, ਜਿਸ ਪੁਰ ਖੰਡ ਲਗੀ ਹੋਈ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ॥

ਸੁਹਾਵਾ, ਵਿ:—ਸੁਹਣਾ, ਸੁੰਦਰ, ਮਨੋਹਰ ॥

ਸੁਹਕਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਤਰਸਣਾ ॥

ਸੁਹਜ, (ਜ਼ੀ) ਸ:—ਚੌਕਸੀ, ਖ਼ਬਰਦਾਰੀ, ਸਜਾਵਟ, ਸੋਭਾ ॥

ਸੁਹਜੀ ਵਾਲਾ, ਵਿ:—ਚੌਕਸ, ਹੁਸ਼ਿਆਰ, ਸਿਆਣਾ ॥

ਸੁਹਣ, ਪੁ:—'ਸੁਹਾਨ' ਵੇਖੋ ॥

ਸੁਹਣਾ, ਵਿ:—ਸੁੰਦਰ, ਚੰਗੀ ਸ਼ਕਲ ਵਾਲਾ, ਬਹੁਤ ਹੱਛਾ, ਸੁਹਾਉਣਾ ॥

ਸੁਹਬਾ, ਸ:—ਜਸ, ਨਮੂਜ, ਸੁਹਪਲ, ਸੁਹਜ ॥

ਸੁਹਰਤ, ਸ:—ਮਸ਼ਹੂਰੀ, ਜਸ, ਕੀਰਤ, ਬਦਨਾਮੀ (ਸੁਹਰਤ ਹੋਣੀ, ਦੇਣੀ, ਕਰਨੀ) ॥

ਸੁਹਲ, ਵਿ:—ਕੋਮਲ, ਮੁਲਾਇਮ ॥

ਸੁਹੇਲਾ, ਵਿ:—ਸੌਖਾ, ਸੁਖਾਲਾ ॥

ਸੁਕੜਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਸੁੰਗੜਨਾ, ਇਕੱਠਾ ਹੋਣਾ, ਸ਼ਰਮਾਉਣਾ, ਦਬਕਣਾ ॥

ਸੁੱਕਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਖੁਸ਼ਕ ਹੋਣਾ, ਮੁਰਝਾਉਣਾ, ਕੁਮਲਾਉਣਾ, ਵਾਉ ਬਲ ਕੇ ਉੱਡ ਜਾਣਾ ॥

ਸ਼ੁਕਰ, ਪੁ:—ਧੰਨ ਬਾਦ, ਕੀਤੇ ਨੂੰ ਜਾਣਨਾ (ਸ਼ੁਕਰ ਕਰਨਾ, ਗੁਜ਼ਾਰਨਾ, ਬਜਾਉਣਾ) ॥

ਸ਼ੁਕਰ ਗੁਜ਼ਾਰ, ਪੁ:—ਸ਼ੁਕਰ ਕਰਨ ਵਾਲਾ, ਧੰਨ ਬਾਦੀ ॥

ਸ਼ੁਕਰ ਗੁਜ਼ਾਰੀ, ਸ:—ਸ਼ੁਕਰ ਕਰਨਾ, ਧੰਨ ਵਾਦੀ ਹੋਣਾ, ਕੀਤੇ ਨੂੰ ਜਾਣਨਾ ॥

ਸ਼ੁੱਕਰ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਗ੍ਰਹਿ ਦਾ ਨਾਉਂ, ਸਾਤੇ ਦਾ ਛੇਵਾਂ ਦਿਨ, ਵੀਰਵਾਰ ਤੋਂ ਪਿਛਲਾ ਅ: ਛਨਿੱਛਰ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾ ਦਿਨ ॥

ਸ਼ੁਕਲ, ਪੁ:—ਚਾਨਣਾ ਪੱਖ, ਜਿਸ ਦਿਨ ਨਵਾਂ ਚੰਦ ਚੜ੍ਹੇ ਉਸ ਦਿਨ ਤੋਂ ਪੂਰਨਮਾਸੀ ਤਕ ਜੋ ਦਿਨ ਹਨ ॥

ਸੁਕਲਾਈ, ਸਃ—ਪਾਣੀ ਵਿੱਚ ਜੰਮੇ ਇਕ ਤਰਾਂ ਦਾ ਘਾਹ ਉਗ ਪੈਂਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਨਾਲ ਖੰਡ ਸਾਫ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਜਾਲਾ ॥

ਸੁਕਲਾਤ, ਸੁਕਲਾਬ, ਸਃ—ਪਾਣੀ ਵਿਚ ਉੱਗਣ ਵਾਲਾ ਇਕ ਬੂਟਾ ਜਿਸ ਦਾ ਬੀ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ। ਇੱਕ ਉੱਨ ਦਾ ਮੋਟਾ ਕੱਪੜਾ ॥

ਸੁਕਲਾਤ ਦੇ ਬੀਆਂ ਨੂੰ ਪੁਚਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ-ਮੂਲੋਂ ਨਾਸ ਕਰ ਦੇਣਾ, ਖੁਰ ਖੋਜ ਮਿਟਾ ਦੇਣਾ ॥

ਸੁੱਕੜ, ਵਿਃ—ਸੁੱਕਾ ਹੋਇਆ (ਮਨੁੱਖ) ਲਿੱਸਾ, ਹੱਡੀਆਂ ਦੀ ਮੁੱਠ, ਕਾਮ ਕੰਦਲਾ ॥

ਸੁਕੜ ਜਾਣਾ, ਸੁਕੜਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਸੁੰਗੜਨਾ, ਇਕੱਠਾ ਹੋਣਾ ॥

ਸੁਕੜੈਰੀ, ਸਃ—ਲੱਤ ਦੀ ਹੱਡੀ ॥

ਸੁਕੜੂ, ਵਿਃ—'ਸੁੱਕੜ' ਵੇਖੋ ॥

ਸੁੱਕਾ, ਵਿਃ—ਖੁਸ਼ਕ, ਰੁੱਖਾ, ਸੁੱਕਾ ਪੁਕਾ ॥

ਵਿਃ—ਬਹੁਤ ਖੁਸ਼ਕ, ਨਿਰਾ, ਜਿਸ ਵਿਚ ਫਾਲਤੂ ਖਰਚ ਨਾ ਹੋਵੇ ॥

ਪੁਃ—ਕੱਚੀ ਰਸਤ ॥

ਸੁੱਕੀਂ ਕੱਖੀਂ ਅੱਗ ਲਾਉਣੀ, ਕ੍ਰਿਃ—ਬਹੁਤ ਭੜਕਾਉਣਾ ॥

ਸੁਕਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ-ਖੁਸ਼ਕ ਕਰਨਾ, ਖੁਸ਼ਕ ਹੋਣ ਦੇਣਾ, ਉਸਵਾਣਾ, ਭੜਕਾਉਣਾ ॥

ਸੁਕਾਈ, ਸਃ—ਖੁਸ਼ਕ ਕਰਨ ਦਾ ਕੰਮ ਜਾਂ ਮਜੂਰੀ ॥

ਸੁਕਾਰਥ, ਸੁਕਾਰਥਾ, ਵਿਃ—ਸੁਫਲ, ਚੰਗੇ ਅਰਥ ਲਾਇਆ ਹੋਇਆ ॥

ਸੁਕਾਲ, ਪੁਃ—ਸਸਤਾ ਸਮਾ, ਜਦੋਂ ਚੀਜ਼ ਵਸਤ ਥੋੜੇ ਮੁੱਲ ਪੁਰ ਮਿਲੇ ॥

ਸੁਕੀਨ, ਵਿਃ—'ਸ਼ੌਕੀਨ' ਵੇਖੋ ॥

ਸੁਕੀਨੀ, ਸਃ—'ਸ਼ੌਕੀਨੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਸੁਕੇਤਰ, ਪੁਃ—ਸ਼ੌਂਕਲ ਦਾ ਪੁੱਤ੍ਰ ॥

ਸੁਕੇਲਾ, ਵਿਃ—ਦੋਗਲਾ, ਮਿਲਿਆ ਹੋਇਆ (ਜਿਹਾ ਕਿ ਚੰਗਾ ਅਤੇ ਬੁਰਾ ਲੋਹਾ ਮਿਲਿਆ ਹੋਇਆ ਹੋਵੇ) ਸੌਤ ਦੇ ਸਾਕ ਦਾ ਅਰਥਾਤ ਮਤ੍ਰੇਆ (ਸੁਕੇਲਾ ਪੁਤ੍ਰ, ਭ੍ਰਾ ਆਦਿਕ) ॥

ਪੁਃ—ਇਕ ਤਰਾਂ ਦੀ ਤਲਵਾਰ ॥

ਸੁਖ, ਪੁਃ—ਅਰਾਮ, ਸਾਂਤ, ਬਖ਼ਤਾਵਰੀ, ਸੰਤੋਖ, ਖੁਸ਼ੀ, ਅਨੰਦ ॥

ਸੁਖ ਚੈਣ, ਪੁਃ—ਇੱਕ ਸੁੰਦਰ ਬਿਰਛ ॥

ਸੁਖ ਜੀਉੜਾ, ਪੁਃ—ਬਖ਼ਤਾਵਰ, ਸੁਖੀ, ਅਰਾਮ ਨਾਲ ਰਹਿਣ ਵਾਲਾ ॥

ਸੁਖ ਦਰਸਣ, ਪੁਃ—ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦੀ ਬੂਟੀ ॥

ਸੁਖ ਦਾਇਕ, ਵਿਃ—ਸੁਖ ਦੇਣ ਵਾਲਾ ॥

ਸੁਖ ਦਾਇਣ, ਵਿਃ—ਸੁਖ ਦੇਣ ਵਾਲੀ ॥

ਸੁਖ ਦਾਈ, ਵਿਃ—'ਸੁਖ ਦਾਇਕ' ਵੇਖੋ ॥

ਸੁਖ ਦਾਸ, ਪੁਃ—ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦੇ ਚਾਉਲ ॥

ਸੁਖ ਪਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਸੁਖੀ ਹੋਣਾ, ਸੁਖ ਨਾਲ ਰਹਿਣਾ, ਅਰਾਮ ਪਾਉਣਾ ॥

ਸੁੱਖ, ਕ੍ਰਿਃ ਵਿਃ—ਚੰਗਾ, ਕੁਝ ਚਿੰਤਾ ਨਹੀਂ, ਕੁਝ ਡਰ ਨਹੀਂ, ਖੈਰ ॥

ਸੁਖ ਸਾਂਦ, ਸਃ—ਅਰਾਮ, ਰਾਜ਼ੀ ਖੁਸ਼ੀ, ਕੁਸ਼ਲ, ਅਨੰਦ ॥

ਸੁਖ ਮੰਗਣੀ, (ਮਨਾਉਣੀ) ਕ੍ਰਿਃ—ਭਲਾ ਚਾਹੁਣਾ ॥

ਸੁਖ ਮੁਰਾਦ, ਸਃ—ਜੇਹੀ ਖੁਸ਼ੀ ਮਨੁੱਖ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ ॥

ਸੁਖੀ ਸਾਂਦੀਂ, ਕ੍ਰਿਃ ਵਿਃ—ਸੁਖ ਚੈਨ ਨਾਲ, ਅਰਾਮ ਨਾਲ, ਰਾਜ਼ੀ ਖ਼ੁਸ਼ੀ, ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਨਾ ਕਰੇ ॥

ਸੁਖੀ ਲੱਧਾ, ਵਿਃ—ਲਾਡਲਾ, ਅਛਿੱਦਾ ॥

ਸੁਖਨ, ਪੁਃ—ਬਚਨ, ਇਕਰਾਰ, ਬੋਲ, ਕਲਾਮ ॥

ਸੁਖਨ ਦਾ ਪੂਰਾ, ਵਿਃ—ਆਪਣਾ ਬਚਨ ਪੂਰਾ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ॥

ਸੁਖਨ ਪਾਲਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਆਪਣਾ ਬਚਨ ਪੂਰਾ ਕਰਨਾ, ਜੋ ਗੱਲ ਮੂੰਹੋਂ ਕੱਢੀ ਹੋ ਪੂਰੀ ਕਰਕੇ ਛੱਡਣੀ ॥

ਸੁੱਖਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਮਨ ਵਿੱਚ ਧਾਰਨਾ ਕਿ ਮੁਰਾਦ ਪੂਰੀ ਹੋਣ ਤੇ ਮੈਂ ਫਲਾਨੀ ਚੀਜ਼ ਭੇਟ ਕਰਾਂਗਾ ਜਾਂ ਵਰਤ ਆਦਿਕ ਰੱਖਾਂਗਾ ॥

ਸੁੱਖਣਾ, ਸਃ—ਕਿਸੇ ਦੇਉਤੇ ਸ਼ਾਹ ਸਾਧ ਸੰਤ ਨੂੰ ਮੁਰਾਦ ਪੂਰੀ ਹੋਣ ਤੇ ਜੋ ਮਿਥੀ ਹੋਈ ਭੇਟ ਦਿੱਤੀ ਜਾਏ (ਸੁੱਖਣੀ) ॥

ਸੁਖੱਲਾ, ਵਿਃ—ਸੁਖਾਲਾ, ਸੌਖਾ, ਸੁਖੀ, ਸਹਿਜ, ਅਸਾਨ ॥

ਸੁਖਮਨੀ, ਸਃ—ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਸਾਹਿਬ ਦੀ ਉਹ ਬਾਣੀ ਜੋ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਆਦਿ ਵਿਚ ਹੈ ਅਤੇ ਜਿਸ ਦਾ ਪਾਠ ਬਹੁਤ ਸਿੱਖ ਅਤੇ ਹਿੰਦੂ ਸਵੇਰ ਦੇ ਵੇਲੇ ਕਰਦੇ ਹਨ ॥

ਸੁਖਮਨਾ, ਸਃ—ਇੜਾ ਅਤੇ ਪਿੰਗਲਾ ਨਾੜੀਆਂ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰਲੀ ਨਾੜੀ ॥

ਸੁੱਖਾ, ਪੁਃ—ਅਮਲ ਵਾਲੀ ਇੱਕ ਬੂਟੀ, ਭੰਗ, ਸਬਜ਼ੀ (ਸਿੰਘਾਂ ਦੀ ਬੋਲੀ) ॥

ਸੁਖਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਸੁਹਾਉਣਾ, ਮਨ ਨੂੰ ਭਾਉਣਾ ਸਰੀਰ ਨੂੰ ਗੁਣਕਾਰੀ ਹੋਣਾ ॥

ਸੁਖਾ ਨੰਦ, ਪੁਃ—ਚਾਉਲਾਂ ਦੀ ਇਕ ਜਾਤ ॥

ਸੁਖਾਲ, ਪੁਃ—ਸੌਖ, ਅਰਾਮ, ਅਸਾਨੀ, ਸੁਕਾਲ, ਸਸਤਾ ਸਮਾ ॥

ਸੁਖਾਲਾ, ਵਿਃ—ਸੌਖਾ, ਸੁਖੀ, ਅਸਾਨ ॥

ਸੁਖੀ, ਸੁਖੀਆ } ਵਿਃ—ਸੁਖ ਭੋਗਣ ਵਾਲਾ, ਸੰਤੋਖੀ ਖੁਸ਼, ਅਨੰਦ, ਪਰਸੰਨ ॥

ਸੁਖੀ ਜੀਉੜਾ, ਪੁਃ—'ਸੁਖ ਜੀਉੜਾ' ('ਸੁਖ' ਵਿਚ) ਵੇਖੋ ॥

ਸੁਖੀ ਬਨ, ਸਃ—ਇਕ ਔਖਧ ॥

ਸੁੱਖੀ ਲੱਧਾ (ਧੀ) ਵਿਃ—ਜੇਹੜਾ ਪੁਤ੍ਰ ਧੀ ਤਰਸ ਕੇ ਮਿਲਿਆ ਹੋਵੇ, ਅਛਿੱਦਾ (ਦੀ) ॥

ਸੁਗੰਦ, ਸਃ—ਸੌਂਹ, ਕਸਮ ॥

ਸੁਗੰਦ ਖਾਣੀ, ਕ੍ਰਿਃ—ਸੌਂਹ ਖਾਣੀ ॥

ਸੁਗੰਧ, ਸੁਗੰਧਤਾ, ਸੁਗੰਧਤਾਈ } ਸਃ—ਚੰਗੀ ਮੁਸ਼ਕ, ਖੁਸ਼ ਬੋ, ਬਾਸ਼ਨਾ ॥

ਸੁਗੰਧੀ, ਵਿਃ—ਖੁਸ਼ਬੂਦਾਰ, ਚੰਗੀ ਮੁਸ਼ਕ ਵਾਲਾ ॥

ਸੁੰਗਾਰ, ਪੁਃ—ਪੋਸਤ, ਕਪਾਹ ਆਦਿਕ ਦਾ ਬੂਟਾ ॥

ਸੁੰਗਰ, ਸੁੰਗਰੀ } ਪੁਃ—ਸੂਰ ॥

ਸੁੰਗਰਾ, ਪੁਃ—'ਸੁੰਗਰ' ਵੇਖੋ ॥

ਸੁਗਲ, ਪੁਃ—ਕੰਮ, ਕਾਜ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਜੀ ਲਗਾ ਰਹੇ ॥

ਸੁੰਗੜਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਸਿਮਟਣਾ, ਸੁਕੜਣਾ, ਇਕੱਠਾ ਹੋਣਾ, ਝੁਕਣਾ, ਕਮ ਹੋਣਾ ॥

ਸੁਗਾਤ, ਸ:—ਅਮੋਲ ਵਸਤ, ਤੋਹਫ਼ਾ, ਨਜ਼ਰ ਭੇਟ ॥

ਸੁਗੁਰਾ, ਵਿ:—ਆਪਣੇ ਗੁਰੂ ਦੀ ਆਗਿਆ ਵਿਚ ਰਹਿਣ ਵਾਲਾ ॥

ਸੁਗੁਲ, 'ਸੁਗਲ' ਵੇਖੋ ॥

ਸੁੰਗੁੜਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—'ਸੁੰਗੜਣਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਸੁੰਗੁੜਾਉ, ਪੁ:—ਸਰੀਰ ਦੇ ਕਿਸੇ ਅੰਗ ਦੇ ਸੁੰਗੜ ਜਾਣਾ ॥

ਸੁੰਗੁੜਾਉਣਾ, ਸੁੰਗੋੜਣਾ } ਕ੍ਰਿ:—ਸਮੇਟਣਾ, ਇਕੱਠਾ ਕਰਨਾ ਅੰਦਰ ਵੱਲ ਖਿੱਚਣਾ (ਬਾਹਵਾਂ ਲਤਾਂ) ॥

ਸੁਘ, ਸ:—ਖਬਰ ਸਾਰ, ਸਮਾਚਾਰ, ਪਤਾ ॥

ਸੁੰਘਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਮੁਸ਼ਕ ਲੈਣੀ ॥

ਸੁਘਰ, 'ਸੁਘੜ' ਵੇਖੋ ॥

ਸੁੰਘਵਈਆ, ਪੁ:—ਸੁੰਘਣ ਵਾਲਾ ॥

ਸੁੰਘਵਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—(ਕੋਈ ਚੀਜ਼) ਕਿਸੇ ਕੋਲੋਂ ਸੁੰਘਾਉਣਾ ॥

ਸੁਘੜ, ਵਿ:—ਸੁਹਣਾ, ਪੂਰਾ ਪੂਰਾ, ਸੁਹਾਉਣਾ, ਮਨੋਹਰ, ਨੇਕ, ਹੁਸ਼ਿਆਰ, ਚਤਰ, ਜਾਂਗਲੀ ਹਾਲਤ ਵਿੱਚੋਂ ਨਿਕਲਿਆ ਹੋਇਆ ॥

ਸੁਘੜਤਾਈ, ਸ:—ਚਤਰਾਈ, ਹੁਸ਼ਿਆਰੀ, ਨੇਕੀ ਸੁਹੱਪਣ ॥

ਸੁਘੜਬੀਬੀ, ਸ:—ਚਤਰ ਇਸਤ੍ਰੀ, ਜੋ ਘਰ ਦਾ ਕੰਮ ਕਾਜ ਸੋਹਣੀ ਤਰਾਂ ਕਰਦੀ ਹੈ । ਇਕ ਪੰਛੀ ਦਾ ਨਾਉਂ ॥

ਸੁਘੜਊ, ਪੁਨ:—'ਸੁਘੜ ਤਾਈ' ਵੇਖੋ ॥

ਸੁਘੜਾ, ਵਿ:—'ਸੁਘੜ' ਵੇਖੋ ॥

ਸੁਘੜਾਈ, ਸ:—'ਸੁਘੜ ਤਾਈ' ਵੇਖ ॥

ਸੁੰਘਾਉਟ, ਸ:—ਸੁੰਘਣ ਦਾ ਕੰਮ ॥

ਸੁੰਘਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਸੁੰਘਣ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਾਉਣਾ ॥

ਸੁੱਚ, ਸ:—ਪਵਿੱਤ੍ਰਤਾਈ, ਸਫਾਈ, ਭਲਿਆਈ ॥

ਸੁੱਚ ਪਵਿੱਤ੍ਰ, ਵਿ:—ਸ਼ੁੱਧ, ਸਾਫ਼, ਨਿਰਮਲ, ਪਾਕ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਜੂਠ ਦੀ ਲਾਗ ਨਹੀਂ, ਨੇਕ ॥

ਸੁਕਚਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਸ਼ਰਮਾਉਣਾ, ਝਿਜਕਣਾ, ਸੁੰਗੜਨਾ, ਦਬਕਣਾ ॥

ਸੁਚੱਜ, ਪੁ:—ਸੁਘੜਤਾਈ, ਚੰਗੀ ਤਰਾਂ ਕੰਮ ਕਰਨ ਦਾ ਢੰਗ ॥

ਸੁਚੱਜਾ, ਪੁ: **ਸੁਚੱਜੀ,** ਸ: } ਸੁਘੜ, ਚਤਰ, ਹੁਸ਼ਿਆਰ ॥

ਸੁੱਚਮ, ਸ:—ਪਵਿਤ੍ਰ, ਸ਼ੁੱਧ, ਪਵਿੱਤ੍ਰਤਾਈ, ਸੁੱਚ ॥

ਸੁੱਚਮ ਤਾਈ, ਸ:—ਸਫ਼ਾਈ, ਪਵਿੱਤ੍ਰ ਤਾਈ ॥

ਸੁੱਚਾ, ਵਿ:—ਪਵਿੱਤ੍ਰ, ਚੰਗਾ, ਸਾਫ, ਨਿਰਮਲ, ਸੱਚਾ, ਅਸਲੀ, ਜਿਸ ਚੀਜ਼ ਨੂੰ ਅਜੇ ਕਿਸੇ ਨੇ ਜੂਠਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ, ਅਮਾਨਤਦਾਰ ॥

ਸੁਚਾਰਾ, ਵਿ:—ਸੁੱਚਾ, ਪਵਿੱਤ੍ਰ, ਚੰਗਾ, ਖਰਾ ॥

ਸੁਚਾਲ, ਸੁਚਾਲਾ } ਵਿ:—ਚੰਗੀ ਚਾਲ ਵਾਲਾ, ਸੀਲ ਵਾਨ ॥

ਸੁਚਿਆਰਾ, ਪੁ: **ਸੁਚਿਆਰੀ,** ਸ: } ਪਵਿੱਤ੍ਰ, ਅੱਛਾ, ਨੇਕ, ਸੱਚਾ ਖਰਾ ॥

ਸੁਚੇਤ, ਵਿ:—ਹੁਸ਼ਿਆਰ, ਚੌਕਸ, ਚਤਰ, ਸਮਝ ਦਾਰ, ਧਿਆਨ ਦੇ ਕੇ ਕੰਮ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ॥

ਸੁਚੇਤ ਹੋਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਝਾੜੇ ਜਾਣਾ, ਸੁਚੇਤੇ ਜਾਣਾ, ਪਖਾਨਾ ਫਿਰਨਾ, ਹੋਸ਼ ਵਿੱਚ ਆਉਣਾ ॥

ਸੁਚੇਤ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਧੋਣਾ, ਸਾਫ ਕਰਨਾ (ਦੰਦ)

ਸੁਚੇਤਾ, ਪੁ:—ਨ੍ਹਾ ਧੋਕੇ ਕੱਪੜੇ ਆਦਿਕ ਪਾਣਾ, ਝਾੜੇ ਜਾਣਾ, ਝਾੜਾ, ਪਖਾਨਾ, ਟੱਟੀ ॥

ਸੁਚੇਤੇ ਹੋਣਾ / ਸੁਚੇਤੇ ਜਾਣਾ } ਕ੍ਰਿ:—ਝਾੜੇ ਜਾਣਾ, ਪਖਾਨਾ ਫਿਰਨਾ ॥

ਸੁੰਜ, ਵਿ:—ਉਜਾੜ, ਸੱਖਣਾ, ਖਾਲੀ ॥

ਸੁੱਜ ਜਾਣਾ / ਸੁੱਜਣਾ } ਕ੍ਰਿ:—ਫੁੱਲਣਾ, ਉੱਭਰਨਾ, ਗੁੱਸਾ ਚੜ੍ਹ ਜਾਣਾ ॥

ਮੂੰਹ ਸੁੱਜ ਜਾਣਾ ਜਾਂ ਸੁੱਜਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਕ੍ਰੋਧ ਚੜ੍ਹ ਜਾਣਾ ॥

ਸੁੰਜਾ, ਵਿ:—ਵੈਰਾਨ, ਛੜਾ, ਉਜੜਿਆ ਹੋਇਆ, ਭੁੱਖਾ ਮਰਦਾ, ਨਕਾਰਾ, ਸੱਖਣਾ, ਖਾਲੀ ॥

ਸੁਜਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—"ਸੁਜਾਲਣਾ" ਵੇਖੋ ॥

ਸੁਜਾਕ, ਪੁ:—ਮਰਦ ਜਾਂ ਤ੍ਰੀਮਤ ਦੇ ਗੁਝੇ ਅੰਗਾਂ ਦਾ ਇੱਕ ਰੋਗ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਸੋਜ ਪੈ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਪਾਕ ਨਿਕਲਦੀ ਹੈ ॥

ਸੁਜਾਖਾ, ਵਿ:—ਅੱਖੀਆਂ ਵਾਲਾ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਅੱਖੀਂ ਦਿਸਦਾ ਹੈ ॥

ਸੁਜਾਗ / ਸੁਜਾਗਾ } ਵਿ:—ਤੜਕੇ ਜਾਗਣ ਵਾਲਾ, ਸੁਚੇਤ ॥

ਸੁਜਾਨ, ਵਿ:—ਬੁਧਵਾਨ, ਸਿਆਣਾ, ਗਿਆਨੀ ॥

ਸੁਜਾਲਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਸੋਜ ਪਾਉਣੀ, ਫੁਲਾਉਣਾ ॥

ਮੂੰਹ ਸੁਜਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਗੁੱਸੇ ਹੋਣਾ ॥

ਸੁੰਜੀ, ਵਿ:—'ਸੁੰਜਾ' ਦਾ ਸਤ੍ਰੀ ਲਿੰਗ ॥

ਸੁੱਝ, ਸ:—ਨਜ਼ਰ, ਸਮਝ, ਸੋਚ ॥

ਸੁੱਝ ਪੈਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਦਿੱਸ ਪੈਣਾ, ਮਲੂਮ ਹੋ ਜਾਣਾ ।

ਸੁੱਝਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਦਿੱਸਣਾ, ਨਜ਼ਰ ਆਉਣਾ, ਸਮਝ ਵਿੱਚ ਆਉਣਾ, ਮਲੂਮ ਹੋਣਾ, ਪਤਾ ਲੱਗ ਜਾਣਾ ॥ ਆਪੇ ਹੀ ਦਿਲ ਵਿੱਚ ਖਿਆਲ ਆਉਣਾ ॥

ਸੁਝਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਦਿਖਾਉਣਾ, ਸਮਝਾਉਣਾ ।

ਸੁੱਝਿਆਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਦਿਸ ਪੈਣਾ, ਨਜ਼ਰ ਆ ਜਾਣਾ, ਮਲੂਮ ਹੋ ਜਾਣਾ ॥

ਸੁੰਞ, ਵਿ:—'ਸੁੰਜ' ਵੇਖੋ ॥

ਸੁੰਞਾ, ਵਿ:—'ਸੁੰਜਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਸੁੰਞੀ, ਵਿ:—'ਸੁੰਜੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਸੁੱਟਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਡੇਗਣਾ, ਢਾਉਣਾ, ਪਰੇ ਮਾਰਨਾ ॥

ਸੁਟਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਸੁੱਟਣ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਾਉਣਾ, ਡਿਗਾਉਣਾ ॥

ਸੁੰਡ, ਸ:—ਹਾਥੀ ਦਾ ਲੰਮਾ ਨੱਕ ॥

ਸੁੰਡੀ, ਸ:—ਇੱਕ ਕੀੜਾ ਸਾਵੇ ਰੰਗ ਦਾ ਜੋ ਹਰੇ ਛੋਲਿਆਂ ਦੇ ਵਿਚ ਪੈ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ॥

ਸੁਡੌਲ, ਵਿ:—ਚੰਗੀ ਸ਼ਕਲ ਦਾ, ਸੁਹਣਾ, ਚੰਗਾ ਬਣਿਆ ਹੋਇਆ ॥

ਸੁੰਢ, ਸ:—ਸੁੱਕਾ ਹੋਇਆ ਅਦਰਕ ॥

ਸੁੰਢਾ ਪੁ:—ਗਿਲ੍ਹਟੀ, ਸੱਟ ਜਾਂ ਫੋੜੇ ਕਰਕੇ ਲਾਗੇ ਪਈ ਹੋਈ ਸੋਜ ॥

ਸੁਢਾਲ ਵਿ:—ਚੰਗੀ ਢਾਲ ਵਾਲਾ, ਸੁਡੌਲ ॥

ਸੁੰਢੌਲਾ, ਪੁ:—ਗੁੜ ਘਿਉ ਨੂੰ ਗਰਮ ਕਰਕੇ ਉਸ ਵਿੱਚ ਸੁੰਢ ਰਲਾਈ ਹੋਈ ॥

ਸੁਣਕਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਨੱਕ ਨੂੰ ਜ਼ੋਰ ਨਾਲ ਸਾਫ ਕਰਨਾ, ਸ਼ੀਂਢ ਬਾਹਰ ਕੱਢਣਾ ॥

ਸੁਣੱਖਾ, ਵਿ: -ਸੋਹਣੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਵਾਲਾ ॥

ਸੁਤ, ਪੁ:--ਪੁੱਤ੍ਰ ॥

ਸੁੱਤ, ਸ:--ਪੈਰਾਂ ਦੀਆਂ ਉਂਗਲੀਆਂ ਵਿੱਚ ਪਾਉਣ ਵਾਲੇ ਇਕ ਤਰਾਂ ਦੇ ਚਾਂਦੀ ਦੇ ਛੱਲੇ ॥

ਸੁਤੰਤ੍ਰ, ਵਿ:--ਜਿਸ ਨੂੰ ਖੁਲ੍ਹ ਹੋਵੇ, ਜੋ ਆਪਣੀ ਮਰਜੀ ਤੇ ਟੁਰ ਚੱਲ ਸਕੇ ਸਿਰਖੁਦ ॥

ਸੁਤੰਤ੍ਰਤਾ, ਸ:--ਖੁੱਲ੍ਹ, ਆਪਣੀ ਮਰਜੀ ਤੇ ਚੱਲ ਸਕਣਾ ॥

ਸੁਤਰ, ਪੁ:--ਊਠ ॥

ਸ਼ੁਤਰ ਬੇ ਮੁਹਾਰ, ਵਿ:--ਨਿਡਰ, ਆਪ ਹੁਦਰਾ, ਅਵਾਰਾ ॥

ਸੁਤਰ ਮੁਰਗ, ਪੁ:--ਇਕ ਬੜਾ ਵੱਡਾ ਕੁੱਕੜ ਦੀ ਜਾਤ ਦਾ ਪੰਖੇਰੂ ॥

ਸ਼ੁਤਰੀ, ਸ: -ਊਠ ਉੱਤੇ ਰੱਖਿਆ ਹੋਇਆ ਧੌਂਸਾ ॥
ਵਿ:—ਊਠ ਦੇ ਰੰਗ ਦਾ, ਭੂਰਾ, ਊਠ ਦੇ ਵਾਲਾਂ ਦਾ ਬਣਿਆ ਹੋਇਆ ॥

ਸੁੱਤਾ, ਕ੍ਰਿ:--(ਸੌਣਾ ਧਾਤੂ ਦਾ ਭੂਤ ਕਾਲ)-ਸੌਂ ਗਿਆ ॥

ਸੁੱਤਾ ਹੋਇਆ, ਵਿ-ਸੁਸਤ, ਆਲਸੀ, ਬੇ ਪਰ-ਵਾਹ ॥

ਸੁੱਤੀ ਕਲਾ ਜਗਾਉਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਮੱਠੇ ਹੋਏ ਝਗੜੇ ਨੂੰ ਫੇਰ ਖੜਾ ਕਰਨਾ ॥

ਸੁੱਤੇ ਰਹਿਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਨੀਂਦਰ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣਾ, ਗਾਫਲ ਜਾਂ ਬੇ ਪਰਵਾਹ ਰਹਿਣਾ ॥

ਸੁਤੇ, ਵਿ-ਆਪੇ ਆਪ, ਸੁਭਾਉਕ ॥

ਸੁਤੇ ਸਿੱਧ, ਵਿ:-ਜਤਨ ਕੀਤੇ ਬਾਝੋਂ ਕਿਸੇ ਵਸਤ ਦਾ ਪਰਾਪਤ ਹੋਣਾ ॥

ਸੁਤੇਲਾ, ਵਿ:-ਸੌਂਕਣ ਦਾ, ਮਤ੍ਰੇਆ ॥

ਸੁੱਥਣ, ਸ:—ਤ੍ਰੀਮਤਾਂ ਦੇ ਪਾਉਣ ਵਾਲਾ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਪਜਾਮਾ ਜਾਂ ਘੁਟੰਨਾ ॥

ਸੁਥਣਾ, ਪੁ-ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਪਜਾਮਾ ॥

ਸੁਥਣੀ, ਸ:-ਤ੍ਰੀਮਤਾਂ ਦਾ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਪਜਾਮਾ ॥

ਸੁਥਰਾ, ਪੁ:-ਇੱਕ ਹਿੰਦੂ ਫਕੀਰਾਂ ਦਾ ਪੰਥ। ਉਸ ਪੰਥ ਨੂੰ ਚਲਾਉਣ ਵਾਲੇ ਦਾ ਨਾਉਂ, ਲੁੱਚਾ ਜਿਸ ਨੇ ਆਪਣਾ ਸਾਰਾ ਮਾਲ ਉਡਾ ਛੱਡਿਆ ਹੋਵੇ ॥

ਵਿ:-ਅੱਛਾ, ਚੰਗਾ, ਸੋਹਣਾ, ਖਰਾ, ਸਾਫ, ਪਵਿੱਤ੍ਰ।

ਕੋਈ ਮਰੇ ਕੋਈ ਜੀਵੇ ਸੁਥਰਾ ਘੋਲ ਪਤਾਸੇ ਪੀਵੇ = ਅਜਿਹਾ ਬੇ ਪ੍ਰਵਾਹ ਆਦਮੀ ਜਿਸ ਨੂੰ ਲੋਕੀ ਚਰ੍ਹੀ ਦੀ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ॥

ਸੁਥਰਾਈ, ਸ:-ਚੰਗਿਆਈ, ਸਫਾਈ, ਸੁਹੱਪਣ।

ਸੁਥਰੇ ਸ਼ਾਹੀ, ਪੁ:-ਸੁਥਰੇ ਫਕੀਰ, ਸੁਥਰੇ ਦੇ ਚੇਲੇ
ਵਿ:—ਸੁਥਰਿਆਂ ਵਾਲਾ ॥

ਸੁੱਥੁਣ, ਸ:—'ਸੁੱਥਣ' ਵੇਖੋ ॥

ਸੁਦ, ਪੁ:—ਚੋਖੀ ਖੁਸ਼ੀ ਦਾ ਵੇਲਾ, ਢੰਗ, ਕਾਜ, ਉਤਸਵ ॥

ਸੁਦ ਸੁਆਰਥ, ਪੁ:-ਚੋਖੀ ਖੁਸ਼ੀ ਜਾਂ ਖਰੇ ਸੌਦੇ ਦਾ ਵੇਲਾ, ਵਿਆਹ, ਕਾਜ, ਢੰਗ ॥

ਸੁਦਨੀ, ਸ:—ਹੋਣਹਾਰ, ਭਾਵੀ, ਕਿਸਮਤ ॥

ਸੁੰਦਰ, ਵਿ:—ਸੋਹਣਾ, ਮਨੋਹਰ, ਚੰਗਾ, ਨੇਕ, ਸਲਾਹੁਣ ਜੋਗਾ

ਸੁੰਦਰਤਾਈ, ਸਃ—ਸੁਹੱਪਣ ॥

ਸੁੰਦਰਸ, ਪੁਃ—ਇੱਕ ਰੀਜ ਜਿਸ ਦੀਆਂ ਸਿਮਰਨੀਆਂ ਬਨਦੀਆਂ ਹਨ ॥

ਸੁੰਦਰੀ, ਸਃ ਸੋਹਣੀ ਤ੍ਰੀਮਤ, ਸੁਹੱਪਣ, ਸਤਾਰ ਦੀਆਂ ਤਾਰਾਂ ਦੇ ਹੇਠ ਪਿੱਤਲ ਦੇ ਬੰਦ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਸੁਰ ਠੀਕ ਕਰਦੇ ਹਨ ॥

ਸੁਦਾ, ਪੁਃ—ਪਾਗਲ ਪਣਾ, ਝਲ ॥

ਸੁਦਾ ਹੋਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਪਾਗਲ ਹੋਣਾ ॥

ਸੁਦਾ ਪੁਣਾ, ਪੁਃ—ਪਾਗਲ ਪੁਣਾ ॥

ਸੁੱਦਾ, ਪੁਃ—ਸੁੱਕਾ ਹੋਇਆ ਕਰੜਾ ਮੈਲਾ ਜੋ ਆਂਦਰਾਂ ਵਿੱਚ ਫਸ ਜਾਏ ॥

ਸੁਦਾਉ, ਪੁਃ—'ਸੁਦਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਸੁਦਾਇਣ, ਸਃ—ਪਾਗਲ ਤ੍ਰੀਮਤ, ਕਮਲੀ, ਝੱਲੀ ॥

ਸੁਦਾਈ, ਪੁਃ—ਪਾਗਲ, ਕਮਲਾ, ਝੱਲਾ ॥

ਸੁਦਾਗਰ, ਪੁਃ—ਬੁਪਾਰੀ, ਸੌਦਾ ਸੂਤ ਕਰਨਵਾਲਾ ॥

ਸੁਦਾਗਰ ਬੱਚਾ, ਪੁਃ—ਜੁਆਨ ਬੁਪਾਰੀ ॥

ਸੁਦਾਗਰਨੀ, ਸਃ—ਬੁਪਾਰ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਤੀਵੀਂ ॥

ਸੁਦਾਗਰੀ, ਸਃ—ਬੁਪਾਰ, ਵਣਜ, ਵਿਹਾਰ ॥

ਸੁਦੀ, ਸਃ—ਸੁਕਲ ਪੱਖ (ਸੁਕਲ ਵੇਖੋ)

ਸੁਧ, ਸਃ—ਚੇਤਾ, ਹੋਸ਼, ਸੂਝ, ਖਿਆਲ, ਖਬਰ ਸਾਰ। ਸੋਝੀ (ਸੱਧ ਰੱਖਣੀ)

ਸੁੱਧ ਬੁੱਧ, ਸਃ—ਹੋਸ਼, ਵਿਚਾਰ, ਸੋਝੀ, ਹੌਸਲਾ ॥

ਬੇਸੁਧ, ਵਿਃ—ਬੇਹੋਸ਼, ਬੇਖਬਰ ॥

ਸੁੱਧ, ਵਿਃ—ਸਾਫ, ਪਵਿੱਤ੍ਰ, ਠੀਕ, ਸਹੀ, ਸਿੱਧਾ, ਸੁਥਰਾ ॥
ਪੁਃ—ਹਿੰਦੂਆਂ ਵਿਚ ਕਿਸੇ ਦੇ ਮਰਨ ਤੋਂ ਕਈ ਦਿਨਾਂ ਪਿੱਛੋਂ ਜੋ ਰੀਤ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਚੁਵਰ੍ਹੀ ॥

ਸੁੱਧ ਸਾਰੰਗ, ਪੁਃ—ਇਕ ਰਾਗ ਜੋ ਲਹੁਕੇ ਵੇਲੇ ਗਾਂਵਿਆਂ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ॥

ਸੁਧਤਾਈ, ਸਃ—ਦਰੁਸਤੀ, ਸਫਾਈ, ਪਵਿੱਤ੍ਰਤਾਈ ॥

ਸੁੱਧਮਨ, ਵਿਃ—ਜਿਸ ਦਾ ਦਿਲ ਸਾਫ ਹੈ, ਸੱਚ, ਨੇਕ ॥

ਸੁੰਧਕਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਬਲਣਾ, ਅੰਗ ਲਗਾਣੀ, ਸੁਲਗਣਾ ॥

ਸੁੰਧਕਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਬਾਲਣਾ, ਅੱਗ ਲਾਉਣੀ, ਸੁਲਗਾਉਣਾ ॥

ਸੁਧਰਨਾ, ਕ੍ਰਿਃ ਸੌਰਨਾ, ਠੀਕ ਹੋ ਜਾਣਾ ॥

ਸੁੱਧਾ, ਵਿਃ—ਸਾਫ, ਸਿੱਧਾ, ਭਲਾ, ਸੌਖਾ ॥
ਅਵਃ—ਨਾਲ, ਸਮੇਤ ॥

ਸੁਧਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਸੁਧ, ਕਰਾਉਣਾ, ਮਹੂਰਤ ਕਢਾਉਣਾ ॥

ਸੁਧਾਈ, ਸਃ—ਸੁਧਾਉਣ ਦੀ ਮਜੂਰੀ ਜਾਂ ਕੰਮ॥

ਸੁੰਨ, ਵਿਃ—ਜਿਸ ਵਿਚ ਪੀੜ ਆਦਿਕ ਮਲੂਮ ਨਾ ਹੋਵੇ, ਝੋਲੇ ਦਾ ਮਾਰਿਆ ਹੋਇਆ। ਚੁਪਚੁੱਪ, ਸੱਖਣਾ, ਖਾਲੀ ॥
ਪੁਃ—ਹਾਥੀ ਦੀ ਸੁੰਡ, ਛੈਲਾ ॥

ਸੁੰਨਸਾਣ, ਵਿਃ—ਉਜਾੜ, ਬੀਆਬਾਨ, ਚੁਪਚਾਣ, ਖਾਲੀ ਥਾਂ ॥

ਸੁੰਨ ਮਸਾਣ / **ਸੁੰਨ ਮਸੁੰਨ** } ਵਿ:—ਉਜਾੜ, ਥਲ, ਚੁਪਚਾਣ ॥

ਸੁਨਹੱਪ, ਪੁ:-ਸੁਹੱਪਣ ॥

ਸੁਨਹਿਰਾ, ਵਿ:—ਸੋਨੇ ਦਾ, ਸੋਨੇ ਦੇ ਰੰਗ ਦਾ ॥ ਪੁ:-ਬੈਂਗ ਰਗੜਨ ਵਾਲਾ ਵੱਡਾ ਵੈਂਗ ॥

ਸੁਨਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਕੰਨਾਂ ਰਾਹੀਂ ਅਵਾਜ਼ ਦਾ ਜਾਨਣਾ, ਖਬਰ ਹੋਣੀ, ਪਤਾ ਲੱਗਣਾ ॥

ਸੁਨਤ / **ਸੁੰਨਤ** } ਸ:—ਮੁਸਲਮਾਨਾਂ ਵਿੱਚ ਜੋ ਇੰਦਰੀ ਦਾ ਅਗਲਾ ਚੰਮ ਵੱਢ ਸੁੱਟਣ ਦੀ ਰੀਤ ਹੈ ॥

ਸੁੰਨਬਹਿਰੀ, ਸ: ਪਿੰਡੇ ਦਾ ਇੱਕ ਰੋਗ ॥

ਸੁੰਨਾ, ਵਿ:-ਸੱਖਣਾ, ਖਾਲੀ, ਇਕੱਲਾ ॥

ਸੁਨਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਕੰਨ ਵਿੱਚ ਅਵਾਜ਼ ਪਾਉਣੀ, ਦੱਸਣਾ, ਖ਼ਬਰ ਦੇਣੀ, ਕੰਨੀਂ ਗੱਲ ਚੜ੍ਹਾਉਣੀ ॥

ਸੁਨਾਉਣੀ, ਸ:-ਕਿਸੇ ਦੇ ਮਰਨ ਦੀ ਖਬਰ (ਸੁਨਾਉਣੀ ਆਉਣੀ, ਘੱਲਣੀ) ॥

ਸੁਨਾਉਣੀ ਸੁੱਟਣੀ, ਕ੍ਰਿ:-ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਸੁਣਾਉਣ ਲਈ ਕੋਈ ਇਸ਼ਾਰੇ ਨਾਲ ਗੱਲ ਆਖਣੀ ॥

ਸੁਨਾਈ, ਸ:—ਸੁਨਣ ਦਾ ਕੰਮ ॥

ਸੁਨਾਹਾ, ਪੁ:-ਸੁਨੇਹਾ, ਖਬਰ ਸਾਰ, ਸਮਾਚਾਰ, ਸੰਦੇਸਾ ॥

ਸੁਨਿਆਰ, ਪੁ:—ਸੋਨੇ ਚਾਂਦੀ ਦੇ ਗਹਿਣੇ ਘੜਨ ਵਾਲਾ, ਫਰੇਬੀ, ਛਲੀਆ ॥

ਸੁਨਿਆਰ ਪੁਣਾ, ਪੁ:-ਸੁਨਿਆਰ ਦਾ ਕੰਮ ॥

ਸੁਨਿਆਰਨ / **ਸੁਨਿਆਰੀ** } ਸ:-ਸੁਨਿਆਰੇ ਦੀ ਵਹੁਟੀ ॥

ਸੁਨਿਆਰੀ, ਵਿ:-ਸੁਨਿਆਰੇ ਦਾ ॥

ਸੁਨਿਆਰਾ, ਪੁ:-'ਸੁਨਿਆਰ' ਵੇਖੋ ।

ਸੁਨਿਯਾਰ, ਪੁ:-'ਸੁਨਿਆਰ' ਵੇਖੋ ।

ਸੁੰਨੀ, ਵਿ:-ਸੱਖਣੀ, ਖਾਲੀ, ਇਕੱਲੀ ॥

ਪੁ:-ਮੁਸਲਮਾਨਾਂ ਦਾ ਇਕ ਪੰਥ ਜੋ ਇਸਲਾਮ ਦੇ ਪਹਿਲਿਆਂ ਤਿੰਨਾਂ ਖਲੀਫਿਆਂ ਨੂੰ ਮੰਨਦਾ ਹੈ ॥

ਸੁਨੇਹਰੀ, ਪੁ:-ਸੋਨੇ ਦਾ ਰੰਗ ਜੋ ਤੂਲ ਜਾਂ ਕਸੁੰਭੇ ਦੇ ਫੁੱਲਾਂ ਤੋਂ ਬਣਦਾ ਹੈ ॥

ਸੁਨੇਹਾ, ਪੁ:—ਖਬਰਸਾਰ, ਸਮਾਚਾਰ, ਸੰਦੇਸਾ ॥

ਸੁਪਣਾ, ਪੁ:-ਸੁੱਤੇ ਪਇਆਂ ਨੀਂਦਰ ਵਿਚ ਮਨੁੱਖ ਜੋ ਜੋ ਵੇਖਦਾ ਸੁਨਦਾ ਜਾਂ ਕਰਦਾ ਹੈ ॥

ਸੁਪੱਤਾ, ਵਿ: ਪੁ:-ਭਲਾ ਮਾਨਸ, ਇੱਜਤ ਵਾਲਾ ਸੋਲ ਸੁਭਾਉ ॥

ਸੁਪਨ, ਪੁ:-'ਸੁਪਣਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਸੁਪਰਿੰਟੈਂਡੈਂਟ, ਪੁ:-ਦੇਖ ਭਾਲ ਕਰਨ ਵਾਲਾ, ਦਾਰੋਗਾ, ਨਾਜਰ ॥

ਸੁਪਰੀਡੈਂਟ, ਪੁ:—ਦੇਖ ਭਾਲ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ॥

ਸੁਪਾਤ੍ਰ, ਪੁ:-ਭਲਾ ਮਾਨਸ, ਲਾਇਕ ਪੁਤ੍ਰ ॥

ਸੁਪਾਰੀ, ਸ:-'ਸਪਾਰੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਸੁਪਾਰੂ, ਪੁ:-'ਸਪਾਰੂ' ਵੇਖੋ ॥

ਸੁਪੁੱਤ / **ਸੁਪੁਤ੍ਰ** } ਪੁ:-ਚੰਗਾ ਪੁੱਤ੍ਰ, ਆਗਿਆਕਾਰੀ, [illegible], ਬਰਖੁਰਦਾਰ ॥

ਸੁਪੁੱਤਾ, ਪੁ:-ਜਿਸਦਾ ਪੁਤ੍ਰ ਚੰਗਾ ਹੈ ॥

ਸੁਪੂਤ, ਪੁ:-'ਸੁਪੁੱਤ' ਵੇਖੋ ॥

ਸੁਫਨ, (ਨਾ), ਪੁ:-'ਸੁਪਣਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਸੁਫਲ, ਪੁ:—ਚੰਗਾ ਫਲ, ਫ਼ੈਦਾ ॥

ਸੁਫਲ, ਸੁਫਲਾ, ਵਿ:—ਚੰਗੇ ਫਲ ਵਾਲਾ, ਹੱਛਾ, ਲਾਹਵੰਦ, ਸਕਾਰਥ ॥

ਸੁਫੇਦ, ਵਿ:—'ਸਫ਼ੇਦ' ਵੇਖੋ ॥

ਸੁਫੇਦਾ, ਪੁ:—'ਸਫ਼ੇਦਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਸੁਫੇਦੀ, ਸ:—'ਸਫੇਦੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਸੁਫ਼ੇਦ, ਵਿ:—'ਸਫੇਦ' ਵੇਖੋ ॥

ਸੁਫ਼ੇਦਾ, ਪੁ:—'ਸਫ਼ੇਦਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਸੁਫ਼ੇਦੀ, ਸ:—'ਸਫ਼ੇਦੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਸੁੱਬ, ਪੁ:—ਤਮਾਕੂ ਦੇ ਪੱਤ੍ਰਾਂ ਦਾ ਇਕ ਵਲ, ਛਰੀ ਬੰਨ੍ਹਣ ਵਾਲਾ ਮੁੰਜ ਆਦਿਕ ਦਾ ਰੱਸਾ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਕੋਈ ਚੀਜ਼ ਇਕੱਠੀ ਕੀਤੀ ਜਾਵੇ। ਤੋਪ ਨੂੰ ਸਾਫ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਚੀਜ਼। ਸੁੰਬਾ ॥

ਸੁੰਬ, ਪੁ:—ਘੋੜੇ ਦਾ ਖੁਰ, ਪਾਣੀ ਦਾ ਕੁੰਡ ॥

ਸੁਬਹਾ, ਪੁ:—ਸੰਸਾ, ਭਰਮ, ਵਿਸਵਾਸ ॥

ਸ:—ਸਵੇਰ, ਤੜਕਾ, ਪਰਭਾਤ ॥

ਸੁਬਹਾਨ, ਅਵ:—ਧੰਨ ਹੈ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ! ਬੱਲੇ, ਵਾਹ ਵਾਹ ! ॥

ਸੁਬਕ, ਵਿ:—ਹਲਕਾ, ਹੌਲਾ, ਪਤਲਾ, ਨਰਮ ॥

ਸੁਬਕਊ, ਪੁ:—ਹਲਕਾਪਨ, ਚੰਚਲਤਾਈ ॥

ਸੁਬਕਾਈ, ਸੁਬਕੀ, ਸ:—ਹਲਕਾ ਪਨ, ਚੰਚਲਤਾਈ, ਬਰੀਕੀ, ਨਾਜ਼ਕੀ, ਕਮੀਨਪੁਣਾ ॥

ਸੁੱਬਰ, ਪੁ:—'ਸੁਬ' ਵੇਖੋ ॥

ਸੱਬਰ, ਬਾ, ਪੁ:—'ਸੁੱਬ' ਵੇਖੋ ॥

ਸੁੰਬਾ, ਪੁ:—ਇਕ ਡੰਡਾ ਜਿਸ ਦੇ ਅੱਗੇ ਲੀਰਾਂ ਆਦਿਕ ਬੱਧੀਆਂ ਹੋਣ (ਘੱਟਾ ਝਾੜਨ ਲਈ), ਬੰਦੂਕ ਦਾ ਗਜ਼ ॥

ਤਕੜਾ ਲੰਮਾ ਛੀਮਾ ਆਦਮੀ ॥

ਸੁੰਬਾਇਤ, ਸ:—ਖੁਰ (ਘੋੜੇ ਜਾਂ ਖੋਤੇ ਦਾ), ਸਾਬਤ ਖੁਰ ॥

ਸੁਬਾਕ, ਵਿ:—ਸੋਹਣੀ ਗੱਲ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ॥

ਸੁਬਾਲਾ, ਪੁ:—'ਸਰਬਾਲ੍ਹਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਸੁਬਿਹਤਾ, ਪੁ:—ਵੇਹਲ, ਅਰਾਮ, ਬਿਸਰਾਮ, ਰੋਗ ਦਾ ਘਟਣਾ, ਲਾਹ, ਫ਼ੈਦਾ, ਸੌਖ, ਭਲਾ, ਅਰੋਗਤਾ ॥

ਵਿ:—ਅੱਗੇ ਨਾਲੋਂ ਹੱਛਾ, ਚੰਗਾ ਭਲਾ। ਜੀ ਸੁਖਾਲਾ ॥

ਸੁਬਿਹਾਰ, ਵਿ:—ਬਹੁਤ, ਡਾਢਾ, ਬਾਹਲਾ ॥

ਸੁੱਬੀ, ਸ:—ਛੋਟਾ ਸੁੱਬ, 'ਸੁੱਬ' ਵੇਖੋ ॥

ਸੁੰਬੈਤ, ਸ:—'ਸੁੰਬਾਇਤ' ਵੇਖੋ ॥

ਸੁਭ, ਵਿ:—ਹੱਛਾ, ਚੰਗਾ, ਮਨਭਾਉਂਦਾ, ਭਾਗਾਂ ਵਾਲਾ, ਚੰਗੇ ਸ਼ਗਨ ਵਾਲਾ ॥

ਸ:—ਚੰਗੀ ਗੱਲ, ਭਲਿਆਈ, ਅਰੋਗਤਾ ॥

ਸੁਭ ਘੜੀ, ਸ:—ਚੰਗਾ ਮਹੂਰਤ ॥

ਸੁੱਭਰ, ਸੁਭੱਰ, ਵਿ:—ਮੋਟਾ, ਗੁਦਗੁਦਾ, ਗਾੜ੍ਹਾ (ਕੱਪੜਾ ਆਦਿਕ) ॥

ਪੁ:—ਮਜੀਠ ਵਿੱਚ ਰੰਗਿਆ ਹੋਇਆ ਇੱਕ ਮੋਟਾ ਕੱਪੜਾ ॥

ਸੁਭਾ, ਸੁਭਾਉ, ਪੁ:—ਮਜ਼ਾਜ, ਤਬੀਅਤ, ਹਾਲਤ ਤਾਕਤ ਦੌਲਤ, ਵਾਦੀ, ਕਿਸੇ ਚੀਜ਼ ਦੇ ਗੁਣ ॥

ਸੁਭਾਉਕ, ਵਿ:—ਕੁਦਰਤੀ, ਆਪਣੇ ਆਪ ॥

ਸੁਭਾਵ, ਪੁ:—'ਸੁਭਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਸੁਭਾਵਕ, ਵਿ:—'ਸੁਭਾਉਕ' ਵੇਖੋ ॥

ਸੁੱਮ, ਪੁ:—'ਸੁੰਬ' ਵੇਖੋ ॥

ਸੁਮੱਤ, ਸ:—ਚੰਗੀ ਮਤ, ਚੰਗਾ ਸੁਭਾਉ, ਖਰਾ ਦਿਲ, ਸਖਾਉਤ, ਨੇਕ ਸਲਾਹ ॥

ਸੁਮਰਨ, ਸ:—ਚੇਤਾ, ਜਾਪ (ਖ਼ਾਸ ਕਰਕੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਨਾਉਂ ਦਾ), ਇੱਕ ਛੋਟੀ ਮਾਲਾ ॥

ਸੁਮਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਚੇਤੇ ਕਰਨਾ, ਜਪਣਾ (ਖ਼ਾਸ ਕਰਕੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦਾ ਨਾਉਂ) ॥

ਸ਼ੁਮਾਰ, ਪੁ:—ਗਿਣਤੀ ॥

ਸੁਮੇਰ, ਪੁ:—'ਸਮੇਰ' ਵੇਖੋ ॥

ਸੁਮੇਲ, ਵਿ:—ਜਿਸ ਦਾ ਮੇਲ ਠੀਕ ਮਿਲਦਾ ਹੈ, ਮੁਨਾਸਬ, ਜੋਗ ॥

ਪੁ:—ਜੋੜ, ਦਰੁਸਤੀ ॥

ਸੁਮੇਸਾ, ਪੁ:—ਦੂਹਰਾ ਕੀਤਾ ਹੋਇਆ ਕੱਪੜਾ ਜਿਸ ਦੀਆਂ ਤਿੰਨ ਨੁੱਕਰਾਂ ਹੋ ਜਾਣ, ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦੀ ਤਲੀ ਹੋਈ ਸਲੂਣੀ ਚੀਜ਼ ਜਿਸ ਦੀਆਂ ਤਿਨ ਨੁੱਕਰਾਂ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ ॥

ਸੁਰ, ਸ:—ਪੁ:—(ਬਹੁ ਬਚਨ—ਸੁਰਾਂ) ਅਵਾਜ਼, ਸ਼ਬਦ, ਤਾਨ, ਰਾਗ, ਗੀਤ, ਧਾਰਨ, ਮਲ, ਨਾਸਾਂ ਰਾਹੀਂ ਸਾਹ ਲੈਣਾ। ਭਗਤ, ਦੇਉਤਾ ॥

ਉੱਚੀ ਸੁਰ, ਸ:—ਗਾਉਣ ਦੇ ਵੇਲੇ ਜੋ ਉੱਚੀ ਅਵਾਜ਼ ਨਿਕਲੇ ॥ ਪੰਚਮ ॥

ਸੁਰ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਅਵਾਜ਼ ਕੱਢਣੀ, ਗਾਉਣ ਲੱਗਿਆਂ ਅਵਾਜ਼ ਠੀਕ ਕਰਨੀ, ਕਿਸੇ ਵਜੰਤਰ ਦੀਆਂ ਤਾਰਾਂ ਆਦਿਕ ਠੀਕ ਕਰਕੇ ਸੁਰ ਮੇਲਣੀ, ਰਾਗ ਅਲਾਪਣਾ ॥

ਨੀਚੀ ਸੁਰ, ਸ:—ਮੱਧਮ ਅਵਾਜ਼ ॥

ਸੁਰਮਿਲਾਉਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਇਕ ਵਜੰਤਰ ਦੀ ਸੁਰ ਨੂੰ ਦੂਜੇ ਦੇ ਨਾਲ ਮੇਲਣਾ, ਇੱਕਾ ਕਰਨਾ, ਮੇਲ ਕਰਨਾ, ਸਲਾਹ ਕਰਨੀ ॥

ਬੇ ਸੁਰ, ਕ੍ਰਿ:, ਵਿ:—ਸੁਰ ਵਿਗਾੜ ਕੇ ॥

ਬੇ ਸੁਰਾ, ਵਿ:—ਜਿਸ ਦੀ ਸੁਰ ਠੀਕ ਨਹੀਂ, ਬੇ ਤੋਲਾ ਕੋਹਜਾ ॥

ਸੁਰ ਲਾਉਣੀ
ਸੁਰਾਂ ਲਾਉਣੀਆਂ } ਕ੍ਰਿ:—'ਮਿਰਜ਼ਾ' ਆਦਿਕ ਕਰਕੇ ਗੀਤ ਗਾਉਣਾ। ਲੰਮੀ ਹੇਕ ਲਾਕੇ ਗਾਉਣਾ ॥

ਸੁਰਸਤੀ, ਸ:—'ਵਿੱਦਿਆ ਦੀ ਦੇਵੀ', ਬਾਣੀ ॥

ਮੂੰਹ ਉੱਤੇ ਸੁਰਸਤੀ ਬੈਠਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਅਗੰਮ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਕਰਨੀਆਂ ॥

ਸੁਰਸੁਰਾ, ਪੁ:—ਇਕ ਤਰਾਂ ਦੀ ਲੋਹੇ ਦੀ ਮੇਖ ਜਿਸ ਦੇ ਦੋਹੀਂ ਪਾਸੀਂ ਨੋਕਾਂ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ ਅਤੇ ਦੋ ਫੱਟੀਆਂ ਦੀਆਂ ਧਾਰਾਂ ਨੂੰ ਜੋੜਨ ਲਈ ਵਰਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ॥

ਸੁਰਸੁਰਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਰਿੜ੍ਹਨਾ, ਸੱਪ ਵਾਕਰ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਢਿੱਡ ਘਸਰ ਘਸਰ ਕੇ ਚੱਲਣਾ, ਰਿੜ੍ਹਨ ਦੀ ਅਵਾਜ਼ ਹੋਣੀ, 'ਸੁੜ੍ਹ ਸੁੜ੍ਹ ਕਰਨਾ' ਬੀ ਵੇਖੋ ॥

ਸੁਰ ਸੁੜ੍ਹਾਟ, ਪੁ:—ਸੱਪ ਜਾਂ ਰੱਸੇ ਦੇ ਘਸਰਨ ਦੀ ਅਵਾਜ਼ ॥

ਸੁਰਹਾ
ਸੁਰਹਾਂ } ਸ:—ਇੱਕ ਦੇਸ ਦੀ ਗਊ। ਜੋ ਗਊ ਸਦਾ ਦੁੱਧ ਦੇਂਦੀ ਰਹੇ ॥

ਸੁਰਕਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਹਿੱਲਣਾ, ਦੁਰਕਣਾ, ਰਿੜ੍ਹਨਾ

ਧਰਤੀ ਨਾਲ ਸਰੀਰ ਘਸਰ ਘਸਰ ਦੇ ਕੇ ਤੁਰਨਾ ॥

ਸੁਰਕ ਮੁਰਕ, ਸ੦—ਇੱਕ ਪਾਸਿਓਂ ਦੂਏ ਪਾਸੇ ਹਿੱਲਣਾ ॥

ਸੁਰਖ਼, ਵਿ੦—ਲਾਲ, ਰੱਤਾ, ਕਸੁੰਭੇ ਦੇ ਰੰਗ ਦਾ।

ਪੁ੦—ਇਕ ਲਾਲ ਪਖੇਰੂ ॥

ਸੁਰਖ਼ ਬਾਦ, ਪੁ੦—ਇੱਕ ਰੋਗ ॥

ਸੁਰਖਰੂ
ਸੁਰਖਰੋ } ਵਿ੦—ਕਿਸੇ ਦਾ ਕੰਮ ਪੂਰਾ ਕਰਕੇ ਜੋ ਉਸ ਤੋਂ ਭਲਿਆਈ ਲਏ। ਦੂਏ ਦੇ ਸਾਮ੍ਹਣੇ ਜਿਸ ਦੀ ਲਾਜ ਰਹੇ। ਜਿਸ ਦਾ ਕਾਰਜ ਰਾਸ ਆਵੇ। (ਸੁਰਖਰੂ ਹੋਣਾ, ਕਰਨਾ) ॥

ਸੁਰਖ ਰੋਈ, ਸ੦—ਜੱਸ, ਵਡਿਆਈ, ਭਲਿਆਈ, ਸ਼ੁੱਧ ਅੰਤਹਕਰਣ ॥

ਸੁਰਖਾ, ਪੁ੦—ਘੋੜਿਆਂ ਦਾ ਇੱਕ ਰੰਗ, ਭਿਣਿਆਈ ਦੀ ਭਾਹ ਮਾਰਨ ਵਾਲਾ ਭੂਰਾ ਰੰਗ ॥

ਸੁਰਖ਼ਾਬ, ਪੁ੦—ਇੱਕ ਪਾਣੀ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣਵਾਲਾ ਪੰਖੇਰੂ ਜਿਸ ਦਾ ਪਰ ਬਹੁਤ ਸੋਹਣਾ ਅਤੇ ਵਡ ਮੁੱਲਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ॥

ਸੁਰਖ਼ਾਬ ਦਾ ਪਰ, ਪੁ੦—ਅਨੋਖੀ ਚੀਜ਼ ॥

ਸੁਰਖ਼ਾਬ ਦਾ ਪਰ ਸਿਰ ਤੇ ਹੋਣਾ ਜਾਂ ਲੱਗਣਾ } ਕ੍ਰਿ੦—ਗੁਮਾਨ ਕਰਨਾ, ਆਕੜਨਾ ॥

ਸੁਰਖ਼ੀ, ਸ੦—ਲਾਲੀ, ਲਾਲ ਰੰਗ, ਇੱਟਾਂ ਜਾਂ ਮਿੱਟੀ ਦੇ ਭਾਂਡਿਆਂ ਦੇ ਟੋਟਿਆਂ ਨੂੰ ਪੀਹ ਕੇ ਜੋ ਲਾਲ ਧੂੜਾ ਜਿਹਾ ਬਣ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਜਿਸ ਨੂੰ ਚੂਨੇ ਨਾਲ ਰਲਾ ਕੇ ਵਰਤਦੇ ਹਨ ਲਾਲ ਸਿਆਹੀ, ਛਾਪਣ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਹਿੱਸੇ ਨੂੰ ਉੱਘਾ ਕਰ ਦੇਣਾ ॥

ਸੁਰਗ, ਪੁ੦—ਪਰਲੋਕ ਵਿੱਚ ਉਹ ਥਾਂ ਜਿੱਥੇ ਚੰਗੇ ਕੰਮ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਮਰ ਕੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਬਹਿਸ਼ਤ। ਦੇਵ ਲੋਕ ॥

ਸੁਰਗ ਬਾਸ
ਸੁਰਗ ਬਾਸੀ } ਪੁ੦—ਸੁਰਗ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਵਾਲਾ ਮੋਇਆ ਹੋਇਆ ॥

ਸੁਰਗ ਬਾਸ ਹੋਣਾ, ਕ੍ਰਿ੦—ਮਰ ਜਾਣਾ ॥

ਸੁਰੰਗ, ਸ੦—'ਸੁਰੰਗ' ਵੇਖੋ ॥

ਸੁਰਗਣ, ਸ੦
ਸੁਰਗੀ, ਪੁ੦ } ਸੁਰਗ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਵਾਲੀ ਜਾਂ ਵਾਲਾ। ਸੁਰਗ ਦਾ ॥

ਸੁਰਗੁਣ, ਵਿ੦—ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਸਭ ਅੱਛੇ ਗੁਣ ਹਨ, ਪਰਮੇਸੁਰ ॥

ਸੁਰਜਣ, ਪੁ੦—ਸਜਨ, ਮਿੱਤ੍ਰ, ਪਿਆਰਾ, ਬੇਲੀ, ਭਲਾ ਲੋਕ ॥

ਸੁਰਜਣਾ, ਕ੍ਰਿ੦—ਬਣਾਉਣਾ, ਉਤਪਤ ਕਰਨਾ, ਪੈਦਾ ਕਰਨਾ ॥

ਸੁਰਜੀਤ, ਵਿ੦—ਜੀਉਂਦਾ ਜਾਗਦਾ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਜਿੰਦ ਹੋਵੇ ॥

ਸੁਰਤ, ਸ੦—ਸਮਝ, ਵਿਚਾਰ, ਧਿਆਨ, ਸੋਝੀ, ਹੋਸ਼। ਚੇਤਾ, ਦਿਲ, ਮਨ ॥

ਸੁਰਤ ਸੰਭਾਲਣਾ, ਕ੍ਰਿ੦—ਸਮਝ ਆਉਣੀ, ਭਲਾ ਬੁਰਾ ਵਿਚਾਰਨ ਲਗ ਪੈਣਾ, ਸਿਆਣੇ ਹੋਣਾ ॥

ਸੁਰਤ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ੦—ਹੋਸ਼ ਵਿੱਚ ਆਉਣਾ (ਜਿਹਾ ਕਿ 'ਉਹ' ਸੁਰਤ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ) ॥

ਸੁਰਤ ਠਿਕਾਣੇ ਨਾਂ ਰਹਿਣੀ
ਸੁਰਤ ਮਾਰੀ ਜਾਣੀ } ਕ੍ਰਿ੦—ਘਾਬਰ ਜਾਣਾ, ਤੋਰ ਭੋਰ ਹੋ ਜਾਣਾ, ਸਿਰ ਭੌਂ ਜਾਣਾ ॥

ਸੁਰਤਾ, ਵਿ:-ਸੁਰਤ ਵਾਲਾ, ਸਮਝਦਾਰ, ਸਿਆਣਾ, ਚਤਰ, ਚੌਕਸ, ਹੁਸ਼ਿਆਰ, ਠੀਕ ਕੰਮ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ॥

ਸੁਰਤੀ, ਸ:-ਵੇਦ, ਵੈਦ ਮੰਤ੍ਰ। ਸੁਰਤ ॥

ਸੁਰਤੀਲਾ
ਸੁਰਤੈਲਾ } ਵਿ:-'ਸੁਰਤਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਸੁਰਨਾਇਕੀ, ਵਿ:-ਸੁਰਨਾਈ ਵਜਾਉਣ ਵਾਲਾ ॥

ਸੁਰਨਾਈ, ਸ:-ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦੀ ਬਾਂਸਰੀ ਜਾਂ ਤੂਤੀ ॥

ਸੁਰਨਾਹ
ਸੁਰਨਾਹੀ } ਸ:-'ਸਰਨਾਹ' ਵੇਖੋ ॥

ਸੁਰਮਈ, ਵਿ:-ਸੁਰਮੇ ਦੇ ਰੰਗ ਦਾ, ਗੂੜ੍ਹੇ ਨੀਲੇ ਰੰਗ ਦਾ ਜੋ ਲਾਲੀ ਦੀ ਭਾਹ ਮਾਰੇ ॥

ਸੁਰਮਚੂ, ਪੁ:—ਅੱਖਾਂ ਵਿਚ ਸੁਰਮਾ ਪਾਉਣ ਵਾਲੀ ਸਲਾਈ ॥

ਸੁਰਮਾ, ਪੁ:-ਇੱਕ ਗੂੜ੍ਹੇ ਨੀਲੇ ਰੰਗ ਦਾ ਪੱਥਰ ਜਿਸ ਨੂੰ ਮਹੀਨ ਪੀਹ ਕੇ ਅੱਖਾਂ ਵੱਚ ਪਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਇਸ ਨਾਲ ਅੱਖਾਂ ਦੀ ਜੋਤਨਾ ਵਧਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਅੱਖਾਂ ਠੰਡੀਆਂ ਰਹਿੰਦੀਆਂ ਹਨ। ਲਿਖਣ ਵਾਲੀ ਕਾਲੀ ਸੁੱਕੀ ਚੀਜ਼, ਪਿੰਸਲ ਦੀ ਸਿਆਹੀ ॥

ਸੁਰਮੀ, ਸ:-ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦਾ ਘਟੀਆ ਸੁਰਮਾ ॥

ਸੁਰਮੇਦਾਣੀ, ਸ:-ਧਾਤ, ਲੱਕੜੀ ਜਾਂ ਹਾਥੀ ਦੰਦ ਦੀ ਡੱਬੀ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਸੁਰਮਾ ਪਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ॥

ਸੁਰਲਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਸਰਕਣਾ, ਘਸਰ ਘਸਰ ਕੇ ਤੁਰਨਾ (ਜਿੱਕੁਰ ਪਿੰਡੇ ਉੱਤੇ ਕੀੜੀ ਆਦਿਕ ਸੁਰ ਲਾਉਂਦੀ ਹੈ) ॥ ਸੁਸਤੀ ਨਾਲ ਕੰਮ ਕਰਨਾ ਬੇ ਪਰਵਾਹੀ ਕਰਨੀ ॥

ਸੁਰਲਿਆ ਹੋਇਆ, ਵਿ:—ਸੁਸਤ, ਆਲਸੀ, ਬੇ ਪਰਵਾਹ, ਗਾਫ਼ਲ ॥

ਸੁਰੜ ਸੁਰੜ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਰੋਣੇ ਨਾਲ ਨੱਕ ਵਿੱਚ ਸੀਂਢ ਦੇ ਹਿੱਲਣ ਦੀ ਅਵਾਜ਼ ਕੱਢਣੀ ॥

ਸੁਰਾਹੀ, ਸ:—ਇੱਕ ਮਿੱਟੀ ਦਾ ਭਾਂਡਾ ਜਿਸ ਦਾ ਗਲ ਲੰਮਾ ਅਤੇ ਭੀੜਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਪਾਣੀ ਠੰਡਾ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਸ਼ਕਲ ਦਾ ਕੋਈ ਭਾਂਡਾ। ਕੰਨ ਵਿੱਚ ਪਾਉਣ ਵਾਲੇ ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦੇ ਲੰਮੇ ਮੋਤੀ ॥

ਸੁਰਾਲਾ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦਾ ਕੰਡਿਆਲਾ ਘਾਹ ।

ਸੁਰੀਤ, ਸ:—ਚੰਗੀ ਰੀਤ, ਧਰੋਲ ॥

ਸੁਰੰਗ, ਸ:—ਧਰਤੀ ਦੇ ਥੱਲੇ ਬਣਿਆ ਹੋਇਆ ਰਾਹ, ਜਾਂ ਅਜੇਹੀ ਮੋਰੀ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਬਾਰੂਦ ਭਰ ਕੇ ਉੱਪਰਲਿਆਂ ਮਕਾਨਾਂ ਆਦਿਕਾਂ ਨੂੰ ਉਡਾਇਆ ਜਾ ਸੱਕੇ। ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਦੇ ਅੰਦਰ ਜਹਾਜ਼ ਡੋਬਣ ਵਾਲੀਆਂ ਬਿਜਲੀ ਦੀਆਂ ਤਾਰਾਂ ॥

ਸੁਰੂ, ਪੁ:—ਮੁੱਢ, ਅਰੰਭ, ਆਦ ॥

ਸੁਰੂਆ (ਵਾ), ਪੁ—'ਸਰੋਆ' ਵੇਖੋ ॥

ਸੁਲ੍ਹਾ, ਸ:—ਮੇਲ, ਮਲੌਤ, ਸਲੂਕ, ਲਿਹਾਜ਼ ॥

ਸੁਲ੍ਹਾ ਸਫ਼ਾਈ, ਸ:—ਮੇਲ ਮਿਲਾਪ, ਰੁੱਸਿਆਂ ਦਾ ਮੰਨ ਪੈਣਾ ॥

ਸੁਲ੍ਹਾ ਹੋਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਰੁੱਸੇ ਮਨੁੱਖ ਦਾ ਮੰਨ ਪੈਣਾ ਲੜਾਈ ਹਟ ਜਾਣੀ ॥

ਸੁਲ੍ਹਾ ਕਰਨੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਮੰਨ ਪੈਣਾ, ਮਨਾ ਲੈਣਾ, ਸ਼ਰਤਾਂ ਮੰਨ ਲੈਣੀਆਂ, ਕਰਾਰ ਨਾਮੇ ਉੱਤੇ ਸਹੀ ਪਾ ਦੇਣੀ ॥

ਸੁੱਲ੍ਹਾ ਕਰਵਾਉਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਮਨਾਉਣਾ, ਰੁੱਠਿਆਂ ਨੂੰ ਆਪੋ ਵਿੱਚ ਮੇਲ ਦੇਣਾ ॥

ਸੁਲ੍ਹਾ, ਵਿ:—ਸੁਸਤ, ਆਲਸੀ, ਬੇ ਪਰਵਾਹ ॥

ਸੁਲਸੁਲਾ, ਪੁ:—'ਸੁਰਸੁਰਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਸੁਲੱਖਣਾ, ਵਿ:—ਭਾਗਾਂ ਵਾਲਾ, ਸੁਖੀ, ਨੇਕ ॥

ਸੁਲਗ, ਸ:—ਬਲਣਾ, ਭੜਕ ॥

ਸੁਲੱਗ, ਵਿ:—ਚੰਗੇ ਸੁਭਾਉ ਵਾਲਾ, ਨਿਰਦੋਸ, ਖਾਲਸ (ਸੋਨਾ ਚਾਂਦੀ ਆਦਿਕ)॥

ਸੁਲਗਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਬਲਣਾ, ਧੁਖਣਾ ॥

ਸੁਲਗਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਬਾਲਣਾ, ਧੁਖਾਉਣਾ ॥

ਸੁਲੱਛਣਾ, ਵਿ:—ਭਾਗਾਂ ਵਾਲਾ, ਸੁਖੀ, ਨੇਕ ॥

ਸੁਲਝਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਸਾਫ਼ ਹੋਣਾ, ਖੁਲ੍ਹਣਾ (ਗੁੰਝਲਾਂ ਦਾ), ਔਖ ਦੂਰ ਹੋਣਾ ॥

ਸੁਲਝਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਗੁੰਝਲ ਆਦਿਕ ਖੋਲ੍ਹਣਾ, ਸਾਫ਼ ਕਰਨਾ, ਔਖ ਦੂਰ ਕਰਨਾ ॥

ਸੁਲਤਾਨ, ਪੁ:—ਪਾਤਸ਼ਾਹ, ਰਾਜਾ, ਇਕ ਮੁਸਲਮਾਨ ਪੀਰ ਦਾ ਨਾਉਂ ਜਿਸ ਨੂੰ ਕਈ ਹਿੰਦੂ ਮੁਸਲਮਾਨ ਮੰਨਦੇ ਹਨ ॥

ਸੁਲਤਾਨਣ, ਸ:—ਸੁਲਤਾਨ ਨਾਮੇ ਪੀਰ ਨੂੰ ਮੰਨਣ ਵਾਲੀ ॥

ਸੁਲਤਾਨੀ, ਪੁ:—ਸੁਲਤਾਨ ਨੂੰ ਮੰਨਣ ਵਾਲਾ, ਇਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਬਨਾਤ ॥

ਸੁਲਤਾਨੀਆ, ਪੁ:—ਸੁਲਤਾਨ ਨੂੰ ਮੰਨਣ ਵਾਲਾ ॥

ਸੁਲਫਾ, ਪੁ:—ਜਿਨਾ ਤਮਾਕੂ ਜਾਂ ਚਰਸ ਇੱਕ ਵੇਲੇ ਚਿਲਮ ਵਿੱਚ ਪਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ॥

ਸੁਲਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਸੁਆਉਣਾ, ਨੀਂਦਰ ਲਿਆਉਣੀ, ਸੁਆਲਣਾ ॥

ਸੁਲਾਈ, ਸ:—ਸੁਆਉਣ ਦੀ ਮਜੂਰੀ ॥

ਸੁਲਾਕ, ਪੁ:—ਛੇਕ, ਮੋਰੀ ॥

ਸੁਲਾਕਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਛੇਕ ਕੱਢਣਾ, ਮੋਰੀ ਕਰਨਾ, ਪਰਖਣਾ, ਜਾਚਣਾ ॥

ਸੁਲਾਕਾਂ, ਸ:—(ਬਹੁਬਚਨ), ਸੀਖਾਂ, ਸੂਲਾਂ ॥

ਸੁਲੂਣਾ, ਵਿ:, ਪੁ:—'ਸਲੂਣਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਸੁਲੇਮਾਨ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਪੁਰਾਣੇ ਸਮੇਂ ਦਾ ਯਹੂਦੀਆਂ ਦਾ ਰਾਜਾ ਜੋ ਬਹੁਤ ਮਹਾਤਮਾ ਅਤੇ ਬੁੱਧਵਾਨ ਸਾ ॥

ਸੁਲੇਮਾਨੀ, ਵਿ:—ਸੁਲੇਮਾਨ ਦਾ ॥

ਸੰਗ ਸੁਲੇਮਾਨੀ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਪੱਥਰ ਜਿਸ ਦੇ ਹਿੱਸੇ ਰੰਗ ਬਰੰਗ ਦੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ॥

ਤਖ਼ਤ ਸੁਲੇਮਾਨੀ—ਉਡਣਾ ਤਖ਼ਤ ਜੋ ਪਰੀਆਂ ਲਈ ਫਿਰਦੀਆਂ ਹਨ ॥

ਸੁਵਖਤੇ, ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—ਸਵੇਲੇ, ਬਹੁਤ ਚਿਰ ਲਾਕੇ ਨਾਂ।

ਸੁਵਚਨ, ਪੁ:—ਚੰਗਾ ਬਚਨ, ਸੋਹਣੀ ਗੱਲ ॥

ਸੁਵਰਣ, ਪੁ:—ਸੋਨਾ, ਸਿਉਨਾ ॥

ਸੁਵੱਲਾ, ਵਿ:—ਸਸਤਾ ॥

ਸੁਵਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਸੁਆਉਣਾ, ਨੀਂਦਰ ਲਿਆਉਣੀ, ਹੰਢਾਉਣਾ, (ਕੱਪੜੇ ਆਦਿਕ ਦੇ) ਸੀਉਣ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਾਉਣਾ, ਬੱਚਾ ਜਮਾਉਣਾ॥

ਸੁੜ ਸੁੜ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਮਾਸਦੇ ਫੂੰਕਣ ਜੋਗ

ਅਵਾਜ਼ ਕੱਢਣਾ, ਗੁੜਗੁੜਾਉਣਾ ॥

ਸੁੜ੍ਹਕਣਾ, ਕ੍ਰਿ—ਲੰਮਾ ਸਾਹ ਖਿੱਚ ਕੇ ਕੁਝ ਪੀਣਾ ਜਾਂ ਖੀਰ ਆਦਿਕ ਪਤਲੀ ਚੀਜ਼ ਖਾਣੀ॥

ਸੁੜ੍ਹਕਾ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਪੀਣ ਵਾਲੀ ਦਵਾ ॥

ਸੁੜ੍ਹਕੀ, ਸ:—ਲੰਮਾਂ ਸਾਹ ਖਿੱਚ ਕੇ ਕੁਝ ਪੀਣ ਜਾਂ ਖਾਣ ਦੀ ਅਵਾਜ਼। ਸੁੜ੍ਹਕ ਕੇ ਖਾਣ ਪੀਣ ਦਾ ਕੰਮ ॥

ਸੁੜ੍ਹਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਭੁੱਖ ਦੇ ਮਾਰੇ ਢਿੱਡ ਵਿੱਚ ਗੁੜ ਗੁੜ ਹੋਣੀ ॥

ਸੁੜ੍ਹਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਭੁੱਖਾ ਰੱਖ ਕੇ ਢਿੱਡ ਵਿੱਚ ਗੁੜ ਗੁੜ ਹੋਣ ਦੇਣੀ ॥

ਸੁੜਕਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਨੱਕ ਵਿਚ ਬੋਲਣਾ, ਗੁਣ ਗੁਣ ਕਰਨਾ, ਜ਼ੋਰ ਨਾਲ ਨੱਕ ਰਾਹੀਂ ਸਾਹ ਅੰਦਰ ਖਿੱਚਣਾ, ਗਟ ਗਟ ਕਰਕੇ ਪੀ ਜਾਣਾ ॥

ਸੁੜ੍ਹਾਕਾ, ਪੁ:—ਗੁਣਗੁਣਾਹਟ, ਵੱਡੇ ਵੱਡੇ ਘੁੱਟ ॥

ਸੂ, ਸ:-ਬੱਚਾ ਦੇਣ ਦਾ ਗੁਣ ਜਾਂ ਕੰਮ, ਜਣੇਪਾ, ਪਦੈਸ਼। ਉਲਾਦ, ਸੰਤਾਨ ॥

ਸੂ ਪੈਣਾ, ਕ੍ਰਿ—ਸੂਣਾ, ਬੱਚਾ ਦੇਣਾ ॥

ਸੂੰ, ਸ:—ਨੱਕ ਵਿਚੋਂ ਕੱਢੀ ਹੋਈ ਅਵਾਜ਼ ॥

ਸੂੰ ਸੂੰ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ: ਨੱਕ ਵਿਚੋਂ ਅਵਾਜ਼ ਕੱਢਣੀ, ਨੱਕ ਸੁਣਕਣਾ। ਪਾਣੀ ਦੀ ਅਵਾਜ਼ ਉੱਬਲਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲੇ ॥

ਸੂਆ, ਪੁ:—ਵੱਡੀ ਸੂਈ, ਨੋਕ ਵਾਲਾ ਦੰਦ ਜਿਸ ਨਾਲ ਸਖ਼ਤ ਚੀਜ਼ਾਂ ਪਾੜੀਆਂ ਜਾ ਸਕਦੀਆਂ ਹਨ, ਤੱਕਲਾ, ਨਵੀਂ ਟਹਿਣੀ, ਘਾਹ ਦਾ ਪੱਤਾ, ਕਿਸੇ ਜਨੌਰ ਦਾ ਨਵਾਂ ਜੰਮਿਆਂ ਹੋਇਆ ਬੱਚਾ, ਤੇਸ਼ਾ। ਛੋਟੀ ਨਹਿਰ ॥

ਸੂਏ ਦੇਣਾ, ਕ੍ਰਿ—(ਗਊ ਦਾ) ਸੂਣਾ ॥

ਸੂਈ, ਸ:—ਲੋਹੇ ਦੀ ਇੱਕ ਪਤਲੀ ਅਤੇ ਲੰਮੀ ਤੀਲੀ ਜਿਸ ਦੇ ਇਕ ਸਿਰੇਉੱਤੇ ਨੱਕਾ ਅਰਥਾਤ ਛੇਕ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਪਤਲੀ ਹੁੰਦੀ ਹੁੰਦੀ ਦੂਏ ਸਿਰੇ ਤਕ ਨੋਕ ਬਣ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਸੂਈ ਦੇ ਨੱਕੇ ਵਿਚ ਧਾਗਾ ਪਾ ਕੇ ਉਸ ਨਾਲ ਸੀਉਂਦੇ ਹਨ, ਸੂਈ ਵਰਗੀ ਕੋਈ ਹੋਰ ਚੀਜ਼ ॥

ਸੂਸ, ਵਿ:—ਮੋਟਾ, ਸ:—ਸ਼ਰਮ ॥

ਸੂਸਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਸ਼ਰਮਾਉਣਾ, ਝਿਸਕਣਾ ॥

ਸੂਸੀ, ਸ:—ਜਨਾਨੀਆਂ ਸੁੱਥਣਾਂ ਸੀਉਣ ਲਈ ਇੱਕ ਸੂਤ ਦਾ ਕੱਪੜਾ ਜਿਸ ਉੱਤੇ ਕਈ ਰੰਗ ਦੀਆਂ ਧਾਰੀਆਂ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ ॥

ਸੂਹ, ਸ:—ਖਬਰ, ਸਾਰ, ਪਤਾ, ਉੱਘ ਸੁੱਘ ਸਮਾਚਾਰ ॥

ਸੂਹਟਾ, ਪੁ:—ਪਾਣੀ ਦਾ ਸੂੰਬ, ਕੰਡ ॥

ਸੂਹਾ, ਵਿ:—ਲਾਲ, ਰੱਤਾ, ਸੁਰਖ਼ ॥
ਪੁ:—ਜਿਸ ਨੂੰ ਸਭ ਖਬਰ ਹੋ, ਪਤਾ ਦੇਣ ਵਾਲਾ ਆਗੂ, ਇੱਕ ਰਾਗ ॥

ਸੂਹੀ, ਪੁ:—ਇਕ 'ਰਾਗ ਦਾ ਨਾਉਂ' ॥
ਵਿ: ਲਾਲ, ਰੱਤੀ ॥

ਸੂਹੀ ਰੰਦਲ, ਸ:—'ਪਿਪੂ ਵੇਖੋ' ॥

ਸੂਹੀ ਬਲਾਉਲ, ਪੁ:—ਕਾਨੜਾ ਰਾਗ ॥

ਸੂਹੀਆ, ਪੁ:—ਖਬਰ ਲਿਆਉਣ ਵਾਲਾ ॥

ਸੂਹੁਜ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਤੋਪਾ. ਸਿਲਾਈ ਜਿਸ ਵਹੀ ਵਿੱਚ ਲੋਕਾਂ ਦਾ ਲੇਖਾ ਵੱਖੋ ਵੱਖ ਲਿਖਦੇ ਹਨ ॥

ਸੂਹੜਾ, ਪੁ:—ਅਨਾਜ ਦਾ ਛਾਣ, ਬੂਰਾ ॥

ਸੂਹੜੀ, ਸ:—ਦਾਲ ਦੇ ਛਿੱਲੜ ॥

ਸੂਕ, ਸ:—ਜ਼ੋਰ ਨਾਲ ਵਗਦੀ ਵਾਉ ਦਾ ਚੀਕ ਵਰਗਾ ਅਵਾਜ, ਕਾਹਲੀ ਕਾਹਲੀ ਸਾਹ ਲੈਣ ਨਾਲ ਜੋ ਅਵਾਜ ਨਿਕਲਦੀ ਹੈ। ਸੱਪ ਦਾ ਫੁੰਕਾਰਾ, ਸੂਗ, ਸੁੱਕਰ ਤਾਰਾ ॥

ਸੂੰਕ, ਸ:—ਸੱਪ ਦਾ ਫੁੰਕਾਰਾ, ਛੋਟੀ ਛੋਟੀ ਸਾਹ ਲੈਣ ਦੀ ਅਵਾਜ, ਪੌਣ ਦੇ ਵਗਣ ਦੀ ਅਵਾਜ ॥

ਸੂੱਕਣਾ,
ਸੂੰਕਣਾ, } ਕ੍ਰਿ:—ਹਫਣਾ, ਕਾਹਲੀ ਕਾਹਲੀ ਸਾਹ ਲੈਣਾ,ਜ਼ੋਰ ਨਾਲ ਫੂਕ ਮਾਰਨਾ, ਫੜ ਮਾਰਨਾ, ਸੱਪ ਵਾਕਰ ਫੂੰਕਾਰ ਮਾਰਨਾ, ਵਗਦੀ ਪੌਣ ਵਾਕਰ ਅਵਾਜ ਕੱਢਣਾ, ਚੜ੍ਹੇ ਹੋਏ ਦਰਿਆਉ ਵਾਕਰ ਸ਼ਾਂ ਸ਼ਾਂ ਕਰਨਾ, ਵਧਣ ਫੁਲਣਾ ॥

ਸੂਕਰ, ਪੁ:—ਸੂਰ, ਇੱਕ ਗੰਦਗੀ ਖਾਣ ਵਾਲ, ਜਨੌਰ ॥

ਸੂਕਰ,
ਸੂੰਕਰ, } ਸ:—'ਸੂੰਕ' ਵੇਖੋ ॥

ਸੂਕਰਣਾ
ਸੂੰਕਰਣਾ } ਕ੍ਰਿ:—'ਸੂਕਰਨਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਸੂਕਾ ਤਾਪ, ਪੁ:—ਜ਼ੋਰ ਦੀ ਕਸ, ਕਾਂਬੇ ਦਾ ਤਾਪ ॥

ਸੂਕਰ, ਸ:—ਵਗਦੀ ਪੌਣ, ਚੜ੍ਹੇ ਹੋਏ ਦਰਿਆਉ ਜਾਂ ਮੋਹਲੇ ਧਾਰ ਮੀਂਹ ਦੀ ਅਵਾਜ। ਸੱਪ ਦੀ ਫੁੰਕਾਰ ॥

ਸੂਖਮ, ਵਿ:—ਪਤਲਾ, ਮਹੀਨ, ਬਰੀਕ, ਠੀਕ ॥

ਸੂਖਮਤਾਈ, ਸ:—ਬਰੀਕੀ, ਦਰੁਸਤੀ ॥

ਸੂਗ, ਸ:—ਸ਼ਰਮ, ਹਯਾਉ, ਘਿਣ, ਕਰਾਹਤ ॥

ਸੂਗ ਕਰਨੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਜੀ ਮਿਚਲਣਾ, ਕਰਾਹਤ ਆਉਣੀ ॥

ਸੂਗਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਜੀ ਮਿਚਲਣਾ, ਘਿਣ ਆਉਣੀ।

ਸੂੰਗੜਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—'ਸੁੰਗੜਨਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਸੂਚ, ਵਿ:—ਪਵਿੱਤ੍ਰ, ਚੰਗਾ, ਸੁਚਾਰਾ ਅਤੇ 'ਸੁਚਾਲ' ਬੀ ਵੇਖੋ ॥

ਸੂਚੀ ਪੱਤ੍ਰ, ਪੁ:—ਤਤਕਰਾ, ਫਰਿਸਤ, ਨਾਮਾਵਲੀ॥

ਸੂਜ, ਸ:—ਸੋਜ, ਫੁਲਾਉ, ਉਭਾਰ ॥

ਸੂੰਜ, ਵਿ:—'ਸੁੰਜ' ਵੇਖੋ ॥

ਸੂਜਨ, ਸ:—ਸੁਜ (ਕਵਿਤਾ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦਾ ਹੈ)॥

ਸੂਜਨੀ, ਸ:—ਸੋਣ ਜਾਂ ਬੈਠਣ ਦੀ ਇੱਕ ਚਾਦਰ ਜਿਸ ਪੁਰ ਬੜੀ ਸੋਹਣੀ ਗੁਲਕਾਰੀ ਹੋਈ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਨਿੱਕੀਆਂ ਕੁੜੀਆਂ ਦੇ ਲੱਕ ਬੰਨ੍ਹਣ ਵਾਲਾ ਇੱਕ ਕੱਪੜਾ ॥

ਸੂਜੀ, ਸ:—ਕਣਕ ਦਾ ਕਣ ਵਾਲਾ ਆਟਾ ਜਿਸ ਦਾ ਕੜਾਹ ਆਦਿਕ ਬਣਦਾ ਹੈ॥

ਸੂਝ, ਸ:—ਨਜ਼ਰ, ਸਮਝ, ਵਿਚਾਰ, ਖਬਰ ॥

ਸੂਝਵਾਣ, ਵਿ:—ਜਿਸ ਨੂੰ ਨਜ਼ਰ ਆਉਂਦਾ ਹੈ, ਸਿਆਣਾ, ਸੋਚ ਵਾਲਾ, ਚਤਰ ॥

ਸੂਟ, ਪੁ:—ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਢੰਗਦੇ ਕੱਪੜਿਆਂ ਦਾ ਜੋੜਾ ਅਰਥਾਤ ਕੋਟ, ਵਾਸਕਟ ਅਤੇ ਪਤਲੂਣ ॥
ਸ:—ਚੁੱਪ, ਚੈਨ, ਹਲਚਲ ॥

ਸੂਟ ਵੱਟਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਅਜੇਹੀ ਜ਼ਬ੍ਹ ਵੱਟਣੀ ਕਿ ਭਾਵੇਂ ਕੋਈ ਕਿੰਨਾ ਬੁਲਾਏ ਨਾ ਬੋਲਣਾ, ਮੂੰਹੋਂ ਬੋਲਣ ਤੋਂ ਬਿਨਾ ਆਪਣੇ ਹਠ ਉੱਤੇ ਕੈਮ ਰਹਿਣਾ। ਹੱਲਾ ਕਰਕੇ ਜਾ ਪੈਣਾ, ਜ਼ੋਰ ਨਾਲ ਨਕ ਦੀ ਸੇਧੇ ਦੌੜੇ ਜਾਣਾ ॥

ਸੂਟਾ, ਪੁ:—ਜ਼ੋਰ ਨਾਲ ਸਾਹ ਖਿੱਚ ਕੇ ਹੁੱਕਾ ਪੀਣਾ (ਸੂਟਾ ਮਾਰਨਾ, ਲਾਉਣਾ) ॥

ਸੂੰਡ, ਸ:—'ਸੁੰਡ' ਵੇਖੋ ॥

ਸੂੰਡਕਾ, ਪੁ:—ਲੌਂਦੂ ਟੱਟੂ ਆਦਿਕ ਦੇ ਉੱਪਰ ਪਾਉਣ ਵਾਲੀ ਨਾੜ ਦੀ ਗੱਦੀ ਜੇਹੀ, ਪੱਗ ਦਾ ਮੂੰਡਾ ॥

ਸੂਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਜਣਨਾ, ਬੱਚਾ ਦੇਣਾ (ਜਨੌਰਾਂ ਦਾ) ॥

ਸੂਤ, ਪੁ:—ਸੂਤਰ, ਧਾਗੇ ਤਾਰ, ਤੰਦ ਤੱਗ, ਤਰਖਾਣਾਂ ਦੀ ਡੋਰੀ ਜਿਸ ਨਾਲ ਸੇਧ ਮਲੂਮ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਸੇਧ, ਮੇਲ ਮਿਲਾਪ। ਇੱਕ ਮਠਿਆਈ ॥

ਸੂਤਕ, ਪੁ:—ਬਾਲਕ ਦੇ ਜੰਮਣ ਕਰਕੇ ਹਿੰਦੂਆਂ ਦੇ ਘਰਾਂ ਵਿੱਚ ਤੇਰਾਂ ਜਾਂ ਚਾਲੀ ਦਿਨਾਂ ਦੀ ਅਪਵਿੱਤ੍ਰਤਾਈ, ਚੋੜਾ ਲਾਹ ॥

ਸੂਤ ਲੜ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਲੱਕੜੀ ਜੋ ਖੂਹ ਦੇ ਪਾਸੇ ਝੁਕੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਮਾਲ੍ਹ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਥਾਂ ਸਿਰ ਰੱਖਦੀ ਹੈ ॥

ਸੂਤਕੇ, ਸ:—ਇੱਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਮਠਿਆਈ ॥

ਸੂਤਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਮੇਲਣਾ, ਜ਼ੋਰ ਨਾਲ ਹੱਥ ਫੇਰਨਾ ਖਿੱਚਣਾ, ਮਿਆਨ ਵਿੱਚੋਂ ਤਲਵਾਰ ਕੱਢ ਲੈਣੀ, ਇੱਕੋ ਜਿਹਾ ਕਰਨਾ (ਨਵੇਂ ਰੱਸੇ ਜਾਂ ਧਾਗੇ ਆਦਿਕ ਨੂੰ) ॥

ਸੂਤਣੀ, ਸ:—'ਸੁਥਣੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਸੂਤਰ, ਪੁ:—ਉਹ ਧਾਗੇ ਜੋ ਕੱਪੜਾ ਬੁਨਣ ਲਈ ਤਿਆਰ ਕੀਤੇ ਗਏ ਹਨ। ਤੰਦ, ਤਾਰ, ਤਰਖਾਣਾਂ ਦੀ ਡੋਰੀ ॥

ਸੂਤਰ ਲੜ, ਪੁ:—'ਸੂਤ ਲੜ' (ਸੂਤ ਵਿੱਚ) ਵੇਖੋ ॥

ਸੂਤਰੀ, ਸੂਤਲੀ, ਸੂਤੜੀ, ਸ:—ਰੱਸੀ, ਡੋਰੀ। ਮੰਜਾ ਉਣਨ ਵਾਲੀ ਜਾਂ ਖੂਹ ਵਿੱਚੋਂ ਪਾਣੀ ਕੱਢਣ ਵਾਲੀ ਰੱਸੀ ॥

ਸੂਤਾ, ਪੁ:—ਕੋਈ ਅਜੇਹੀ ਚੀਜ਼ ਜੋ ਮਲਣ ਅਤੇ ਇੱਕੋ ਜੇਹਾ ਕਰਨ ਲਈ ਵਰਤੀ ਜਾਵੇ ॥

ਸੂਤੀ, ਸ:—ਤਾਣੀ ਵਿੱਚ ਜੋ ਛਿਟੀਆਂ ਇਸ ਲਈ ਲੰਘਾਉਂਦੇ ਹਨ ਕਿ ਧਾਗੇ ਆਪੋ ਵਿੱਚ ਉਲਝ ਨਾ ਜਾਣ ॥

ਵਿ:—ਕਪਾਹ ਦੇ ਸੂਤਰ ਦਾ ਬਣਿਆ ਹੋਇਆ ॥

ਸੂਦ, ਪੁ:—ਲਾਹ, ਬਿਆਜ, ਹਿੰਦੂਆਂ ਦੀ ਇੱਕ ਨਿੱਕੀ ਜਾਤ, ਸੂਦਰ ॥

ਸੂਦਣਾ, ਪੁ:—ਭਲਵਾਨਾਂ ਦਾ ਇਕ ਕੱਪੜਾ ॥

ਸੂਦਨੀ, ਸ:—ਸੂਦ ਦੀ ਤੀਵੀਂ ॥

ਸੂਦਰ, ਪੁ:—ਹਿੰਦੂਆਂ ਦੀਆਂ ਚਾਰ ਵੰਡੀਆਂ ਜਾਤਾਂ ਵਿਚੋਂ ਸਭ ਤੋਂ ਨੀਂਵੀਂ ਜਾਤ ॥

ਸੂਦਰਨੀ, ਸ:—ਸੂਦਰ ਜਾਤ ਦੀ ਤ੍ਰੀਮਤ ॥

ਸੂਦੀ, ਵਿ:—ਬਿਆਜ ਉੱਤੇ ਦਿੱਤਾ ਹੋਇਆ (ਰੁਪਇਆ), ਬਿਆਜੀ, ਬਿਆਜੂ ॥

ਸੂਧ, ਸ:—ਸੋਧ, ਸਚਿਆਈ ॥

ਵਿ:—ਸਿੱਧਾ, ਸੱਚਾ, ਖਰਾ, ਮੁਨਾਸਬ, ਠੀਕ ॥

ਸੂਧਾ, ਕ੍ਰਿ, ਵਿ:—ਸੰਚਮੁਚ ਨਿਰਾ ॥

ਵਿ:—ਇਕੱਲਾ, ਸਿੱਧਾ, ਭਲਾ ॥

ਸੂਫ, ਪੁਃ—ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦਾ ਕੱਪੜਾ, ਉੱਨ, ਅੰਬਾਂ ਦੇ ਗੁੱਦੇ ਵਿਚ ਦੇ ਰੇਸ਼ੇ, ਦੇਸੀ ਸਿਆਹੀ ਦੀ ਦਵਾਤ ਵਿਚ ਜੋ ਲੀਰ ਜਾਂ ਰੂੰ ਪਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ॥

ਸੂਫ ਦਾਰ, ਵਿਃ—ਸੂਫ ਵਾਲਾ (ਅੰਬ)॥

ਸੂਫਣ, ਸਃ—ਸੂਫੀਆਂ ਦੇ ਮਤ ਵਾਲੀ ਤ੍ਰੀਮਤ ('ਸੂਫੀ' ਵੇਖੋ)

ਸੂਫੀ, ਪੁਃ—ਮੁਸਲਮਾਨਾਂ ਦਾ ਇੱਕ ਪੰਥ ਜੋ ਹਿੰਦੂਆਂ ਦੇ ਵੇਦਾਂਤ ਮਤ ਨਾਲ ਮਿਲਦਾ ਹੈ॥ ਇਹ ਲੋਕ ਇਕ ਅਲਾ ਨੂੰ ਸੱਚ ਅਤੇ ਬਾਕੀ ਸਭ ਕੁਝ ਝੂਠ ਮੰਨਦੇ ਹਨ । ਸ਼ਰਾਬ ਆਦਿਕ ਨਸ਼ੇ ਨਾ ਪੀਣ ਵਾਲਾ॥

ਸੂਫੀਆਣਾ, ਵਿਃ—ਸੂਫੀਆਂ ਦਾ, ਸੂਫੀਆਂ ਵਰਗਾ ਸਿੱਧਾ, ਹੌਲੇ ਰੰਗ ਦਾ, ਮੱਧਮ, ਮੈਲ ਖੋਰ (ਕੱਪੜੇ ਦਾ ਰੰਗ)॥

ਸੂਬਾ, ਪੁਃ—ਮੁਲਖ ਦਾ ਇਕ ਹਿੱਸਾ ਜਿੱਥੇ ਵੱਖਰਾ ਹਾਕਮ ਹੋਵੇ, ਉੱਥੋਂ ਦਾ ਹਾਕਮ ॥

ਸੂਬੇਦਾਰ, ਪੁਃ—ਸੂਬੇ ਦਾ ਹਾਕਮ, ਪਲਟਨ ਦਾ ਇੱਕ ਦੇਸੀ ਅਫ਼ਸਰ ॥

ਸੂਬੇਦਾਰਨੀ, ਸਃ—ਸੂਬੇਦਾਰ ਦੀ ਤ੍ਰੀਮਤ ॥

ਸੂਬੇ ਦਾਰੀ, ਸਃ—ਸੂਬੇਦਾਰ ਦਾ ਕੰਮ ਜਾਂ ਹੁੱਦਾ ॥

ਸੂਮ, ਵਿਃ, ਪੁਃ—ਕੰਜੂਸ, ਕਿਰਸੀ, ਦਾਨ ਨਾਂ ਕਰਨ ਵਾਲਾ, ਧਨ ਜੋੜਨ ਵਾਲਾ, ਇੱਕ ਰੁੱਖ ਦਾ ਨਾਉਂ ॥

ਸੂਮਣੀ, ਸਃ—ਕੰਜੂਸਣ, ਕਿਰਸਣ, ਧਨ ਜੋੜਨ ਵਾਲੀ, ਬਹੁਤ ਸਰਫ਼ਾ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ॥

ਸੂਮੜਾ, ਪੁਃ—ਸੂਮ, ਇਕ ਜੰਗਲੀ ਬੂਟਾ॥

ਸੂਮਾਕ, ਪੁਃ—ਇੱਕ ਔਖਧ ਦਾ ਨਾਉਂ ॥

ਸੂਰ, ਪੁਃ—ਇੱਕ ਗੰਦਕੀ ਖਾਣ ਵਾਲਾ ਜਨੌਰ ਜੋ ਮੁਸਲਮਾਨਾਂ ਵਿਚ ਹਰਾਮ ਹੈ, ਬਦ, ਖੂਕ, ਗਾਲੀ ਦਾ ਬਚਨ ॥

ਬਹਾਦੁਰ, ਬਲੀ, ਦਲੇਰ, ਸੂਰਮਾ ॥

ਸੂਰਤਾਈ, ਸਃ—ਬਹਾਦਰੀ, ਦਲੇਰੀ ॥

ਸੂਰਦਾਸ, ਪੁਃ—ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਮਹਾਰਾਜ ਦਾ ਇੱਕ ਮਸ਼ਹੂਰ ਭਗਤ ਅਤੇ ਕਬੀਸ਼ਰ ਜੋ ਅੱਖੀਓਂ ਅੰਨ੍ਹਾ ਸਾ । ਅੰਨ੍ਹਾ ਸਿੱਖ ਰਾਗੀ, ਅੰਨਾ ਹਿੰਦੂ ਜਾਂ ਸਿੱਖ ॥

ਸੂਰ ਬੀਰ, ਪੁਃ—ਬਹਾਦਰ, ਸੂਰਮਾ, ਜੋਧਾ ॥

ਸੂਰ, ਪੁਃ—ਸੂਰ, ਬਦ, ਗੰਦਕੀ ਖਾਣ ਵਾਲਾ ਜਨੌਰ ॥ ਖੂਕ ॥

ਸੂਰਜ, ਪੁਃ—ਉਹ ਚਮਕਦਾਰ ਗੋਲਾ ਜੋ ਧਰਤੀ ਅਤੇ ਹੋਰ ਕਈਆਂ ਗ੍ਰਹਿਆਂ ਨੂੰ ਗਰਮੀ ਅਤੇ ਚਾਨਣ ਪੁਚਾਉਂਦਾ ਹੈ । ਰਵਿ ॥

ਸੂਰਜ ਗ੍ਰਹਿਣ, ਪੁਃ—ਸੂਰਜ ਉੱਤੇ ਛਾਇਆ ਪੈਣੀ । ਸੂਰਜ ਸਾਰਾ ਜਾਂ ਉਸ ਦਾ ਕੁਝ ਹਿੱਸਾ ਹਨੇਰਾ ਹੋ ਜਾਣਾ ॥

ਸੂਰਜ ਮੁਖੀ, ਪੁਃ—ਇੱਕ ਫੁੱਲ, ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦਾ ਪੱਖਾ, ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦੀ ਅਸਤ ਬਾਜ਼ੀ ॥

ਸੂਰਜ ਬੰਸੀ, ਪੁਃ—ਸੂਰਜ ਦੇ ਬੰਸ ਜਾਂ ਕੁਲ ਦੇ ਰਾਜੇ, ਜਿਸ ਕੁਲ ਵਿਚ ਰਾਜਾ ਰਾਮ ਚੰਦ੍ਰ ਜੀ ਹੋਏ ਹਨ । ਅਜੇ ਤੱਕ ਕਈ ਰਜਪੂਤ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਸੂਰਜ ਬੰਸੀ ਆਖਦੇ ਹਨ ॥

ਸੂਰਤ, ਸਃ—ਸ਼ਕਲ, ਬਨਾਵਟ, ਰੂਪ, ਚੇਹਰਾ, ਢੰਗ, ਡੌਲ, ਹਾਲਤ । ਇੱਕ ਸ਼ਹਿਰ ॥

ਸੂਰਨੀ, ਸਃ—ਸੂਰੀ ॥

ਸੂਰਮੱਤ
ਸੂਰਮਤਾਈ } ਸਃ—ਸੂਰਮਾ ਪੁਣਾ, ਬਹਾਦਰੀ ॥

ਸੂਰ ਮਲ੍ਹਾਰ, ਪੁਃ—ਬਰਖਾ ਰੁੱਤ ਦਾ ਇਕ ਰਾਗ ॥

ਸੂਰਮਾ, ਪੁਃ—ਸੂਰਬੀਰ, ਬਹਾਦਰ, ਜੋਧਾ ॥

ਸੂਰਮਾ ਸਿੰਘ, ਪੁਃ—ਅੰਨ੍ਹਾਂ ਸਿੱਖ ॥

ਸੂਰਮਾ ਪੁਣਾ, ਪੁਃ—ਬਹਾਦਰੀ, ਦਲੇਰੀ ॥

ਸੂਰਾ, ਪੁਃ—ਸੂਰਬੀਰ, ਸੂਰਮਾ, ਬਹਾਦਰ, ਜੋਧਾ ॥

ਸੂਰੀ
ਸੂਰ੍ਹੀ } ਸਃ—ਸੂਰ ਜਨੌਰ ਦੀ ਮਦੀਨ ॥

ਸੂਲ, ਪੁਃ—ਹਾਲ, ਦਸ਼ਾ। ਵੱਥ, ਢੰਗ। ਬਰਛੀ ਦੀ ਨੋਕ। ਮੇਖ, ਕੰਡਾ, ਆਂਦਰਾਂ ਜਾਂ ਢਿੱਡ ਵਿੱਚ ਜੋ ਅੱਚਨ ਚੇਤ ਪੀੜ ਹੋਣ ਲੱਗ ਪਏ। ਭਰਮ। ਦਯਾ। ਸਾੜ੍ਹਾ, ਦੁਖ ਦਾ ਕਾਰਨ ॥

ਸੂਲ ਉੱਠਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਅਚਾਨ ਚੱਕ ਢਿੱਡ ਵਿੱਚ ਬਾਵੀ ਪੀੜ ਹੋਣ ਲਗ ਪੈਣੀ, ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਦੇਖ ਕੇ ਸੜਨਾ ॥

ਸੂਲੀ, ਸਃ—ਫਾਹੇ ਦੇਣ ਵਾਲੀ, ਸੈਮ੍ਹੀ, ਫਾਂਸੀ। ਫਾਹੀ, ਇੱਕ ਬੂਟਾ ॥

ਸੂਙ, ਪੁਃ—'ਸੁਹੁੜ' ਵੇਖੋ ॥

ਸੂੜ੍ਹੀ, ਸਃ—'ਸੁਹੁੜੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਸੂਞਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਖਾਣਾ, ਜੁਣਨਾ ॥

ਸੇ, ਕ੍ਰਿਃ—'ਹੋਣਾ (ਹਾਂ)' ਧਾਤੂ ਦੇ ਭੂਤ ਕਾਲ ਦਾ ਬਹੁ ਬਚਨ, ਸਾਂ, ਸਾਓ, ਸਨ, ਸੀਗੇ ॥

ਸਃ—ਭੰਦਾਂ, ਫਕੀਰਾਂ ਅਤੇ ਬ੍ਰਾਹਮਣਾਂ ਦਾ ਇਕ ਲਾਗ ॥

ਪੁਃ—ਇੱਕ ਫਲ, ਸੇਉ, ਸੇਬ ॥

ਸੇ ਲਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਪਾੜ ਲਾਉਣਾ ॥

ਸੇਉ, ਪੁਃ—ਇੱਕ ਗੋਲ, ਨਾਖ ਵਰਗਾ ਫਲ ਜੋ ਕਸ਼ਮੀਰ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਸੇ, ਸੇਬ ॥

ਸੇਉਕ, ਪੁਃ—ਨੌਕਰ, ਟਹਿਲੂਆ, ਭਗਤ, ਚੇਲਾ ॥

ਸੇਉਕ ਪੁਣਾ, ਪੁਃ—'ਸੇਉਕੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਸੇਂਉਕ, ਸਃ—ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦਾ ਚਿੱਟਾ ਕੀੜਾ ॥

ਸੇਉਕਣੀ, ਸਃ—ਸੇਵਾ ਕਰਨ ਵਾਲੀ, ਟਹਿਲਣ, ਭਗਤਣੀ, ਚੇਲੀ ॥

ਸੇਉਕੀ, ਸਃ—ਟਹਿਲ, ਸੇਵਾ, ਚਾਕਰੀ। ਸਾਰੇ ਸੇਉਕ (ਬਾਬਾ ਪ੍ਰੇਮ ਸਿੰਘ ਦੀ ਸੇਉਕੀ ਓਥੇ ਬਹੁਤ ਹੈ) ॥

ਸੇਉਣ, ਸਃ—ਪੇਉਂਦੀ ਬੇਰ (ਸੇਉਣ ਬੇਰ ਜਾਂ ਬੇਰੀ) ॥

ਸੇਉਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—'ਸੇਵਣਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਸੇਉਂਟੀ, ਸਃ—'ਸੇਂਵੀਂ' ਵੇਖੋ ॥

ਸੇਉਤੀ, ਸਃ—ਇੱਕ ਚਿੱਟਾ ਗੁਲਾਬ ਦਾ ਫੁੱਲ ॥

ਸੇਉੜਾ, ਪੁਃ—ਜੈਨੀ ਸਾਧੂ ॥

ਸੇਊ, ਪੁਃ—ਇੱਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਫਲ, ਛੋਟਾ ਜਿਹਾ ਸਉ ਦੀ ਜ਼ਾਤ ਦਾ ॥

ਪੜਃ—ਸੋਈ, ਓਹੋ ॥

ਸੇਊ ਬੇਰ, ਪੁਃ—ਇਕ ਤਰਾਂ ਦਾ ਪੇਉਂਦੀ ਬੇਰ ॥

ਸੇਈ, ਪੜਃ—ਓਹੀ, ਸਾਈ ॥

ਸ਼ੇਸ਼, ਪੁਃ—ਬਾਕੀ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਕੋਈ ਚੀਜ਼ ਪੂਰੀ ਹੋਵੇ ॥

ਸ਼ੇਸ਼ਨਾਗ, ਪੁਃ—ਪਤਾਲ ਦੇ ਨਾਗਾਂ ਜਾਂ ਸੱਪਾਂ ਦਾ ਰਾਜਾ ਜਿਸ ਦੇ ਹਜ਼ਾਰਾਂ ਸਿਰ ਹਨ ਅਤੇ

ਜਿਸ ਨੇ ਆਪਣੇ ਫਨ ਉੱਪਰ ਧਰਤੀ ਚੁੱਕੀ ਹੋਈ ਹੈ। (ਅਨੰਤ ਕਾਲ ਦਾ ਰੂਪ)॥

ਸੇਹ, ਸਃ-ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦੀ ਕਿਰਲੀ, ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦਾ ਜਨੌਰ ਜਿਸ ਦੇ ਪਿੰਡੇ ਉੱਤੇ ਤੱਕਲੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਨਾਲੇ 'ਸੇੜ' ਅਤੇ 'ਸੇਂਡੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਸੇਹ ਦਾ ਕੰਡਾ, ਪੁਃ-ਲੜਾਈ ਦਾ ਮੂਲ।

ਸ਼ੇਹਰ, ਪੁਃ—ਛੰਦ, ਬੈਂਤ, ਕਵਿਤਾ॥

ਸੇਹੜਾ, ਵਿਃ-ਬਹਾਨਾ ਕਰਨ ਵਾਲਾ, ਮਚਲਾ, ਮੂਰਖ, ਕੱਬਾ ॥

ਸੇਹੜੀ, ਸਃ-ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦਾ ਪਖੇਰੂ ॥

ਸੇਕ, ਪੁਃ-ਤਾਉ, ਗਰਮੀ, ਭੁੰਨਣ, ਟਕੋਰ, ਪਿਆਰ, ਆਦਰ, ਤਰਸ ॥

ਸੇਕਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ-ਤਾਉ ਦੇਣਾ, ਭੁੰਨਣਾ, ਟਕੋਰ ਕਰਨੀ ॥

ਸ਼ੇਖ਼, ਪੁਃ-ਮੁਸਲਮਾਨਾਂ ਦਾ ਸਰਦਾਰ ਜਾਂ ਪੀਰ, ਹੋਰ ਕਿਸੇ ਮਤ ਦਾ ਆਦਮੀ ਜੋ ਮੁਸਲਮਾਨ ਹੋ ਗਿਆ ਹੋਵੇ। ਬਡਾਈ ॥

ਸ਼ੇਖ਼ ਚਿੱਲੀ, ਪੁਃ—ਇੱਕ ਮਸ਼ੋਲੀਆ ਜਿਸ ਦੀ ਕਹਾਣੀ ਮਸ਼ਹੂਰ ਹੈ। ਝੱਲਾ, ਮੂਰਖ, ਮਨ ਦੀਆਂ ਖੇਪਾਂ ਲੱਦਣ ਵਾਲਾ॥

ਸ਼ੇਖ਼ਣੀ, ਸਃ-ਸ਼ੇਖ਼ ਦੀ ਤੀਵੀਂ॥

ਸ਼ੇਖ਼ੀ, ਸਃ-ਫੜ, ਆਕੜ, ਗੱਪ ॥

ਸ਼ੇਖ਼ੀ ਕੱਢਣੀ, ਕ੍ਰਿਃ-ਅਭਮਾਨ ਤੋੜਨਾ, ਆਕੜ ਭੰਨਣੀ ॥

ਸ਼ੇਖ਼ੀ ਖ਼ੋਰਾ / **ਸ਼ੇਖ਼ੀ ਬਾਜ਼** } ਪੁਃ-ਫੜਾਂ ਮਾਰਨ ਵਾਲਾ, ਗੱਪੀ ॥

ਸੇਂਗਰਾ, ਪੁਃ-'ਮੂਲੀ', 'ਮੁੰਗਰਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਸੇਂਘਾ, ਪੁਃ-ਜੋ ਮਨੁੱਖ ਦੱਬੇ ਹੋਏ ਧਨ ਦਾ ਪਤਾ ਦੇਵੇ॥

ਸੇਜ, ਸਃ-ਮੰਜਾ, ਬਿਸਤਰਾ, ਵਿਛਾਉਣਾ॥

ਸੇਜ ਚੜ੍ਹਨਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਸੌਣ ਲੱਗਣਾ॥

ਸੇਜ ਬੰਦ, ਪੁਃ-ਵਿਛਾਉਣੇ ਨੂੰ ਮੰਜੇ ਨਾਲ ਬੰਨ੍ਹਣ ਵਾਲੀ ਰੇਸ਼ਮੀ ਡੋਰੀ ॥

ਸੇਂਜਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ-'ਸੁਹਾਂਜਣਾ' ਵੇਖੋ॥

ਸੇਜੜੀ, ਸਃ-'ਸੇਜ' ਵੇਖੋ ॥

ਸੇਂਜਾ, ਪੁਃ-ਖੇਤਾਂ ਨੂੰ ਪਾਣੀ ਦੇਣ ਦਾ ਕੰਮ ॥

ਸੇਂਜੀ, ਸਃ-ਇਕ ਬੂਟਾ ਜਿਸ ਦੇ ਪੱਠੇ ਪਸੂਆਂ ਨੂੰ ਪਾਉਣ ਤੇ ਉਹ ਦੁੱਧ ਵਧੀਕ ਦੇਂਦੇ ਹਨ ॥

ਸੇਟ, ਪੁਃ-ਪੀੜ੍ਹਿਆ ਹੋਇਆ ਗੰਨਾ॥

ਸੇਠ, ਪੁਃ-ਸੁਦਾਗਰ, ਥੋਕ ਮਾਲ ਵੇਚਣ ਵਾਲਾ, ਸਰਾਫ਼, ਖੱਤਰੀਆਂ ਦੀ ਇੱਕ ਜਾਤ, ਪੀੜ੍ਹਿਆ ਹੋਇਆ ਗੰਨਾ, ਮਾਰਵਾੜੀਆਂ ਅਤੇ ਪਾਰਸੀਆਂ ਆਦਿਕਾਂ ਦੇ ਨਾਉਂ ਅੱਗੇ ਆਦਰ ਵਾਸਤੇ ਇਹ ਪਦ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ॥

ਸੇਠਣ / **ਸੇਠਣੀ** } ਸਃ-ਸੇਠ ਦੀ ਤੀਮਤ, ਸੁਦਾਗਰਨੀ, ਸ਼ਾਹਣੀ॥

ਸੇਂਡਿਲ, ਪੁਃ-ਜਿਸ ਦਾ ਨੱਕ ਵਗਦਾ ਰਹੇ, ਸੌਂਢਲ॥

ਸੇਤਜ, ਪੁਃ-ਪਰਸੇਉ ਤੋਂ ਪੈਦਾ ਹੋਣ ਵਾਲੇ ਜੀਵ, (ਜੂਆਂ ਆਦਿਕ)॥

ਸੇਤ ਭੇਤ, ਪੁਃ-ਭੇਤ, ਗੁੱਝੀ ਗਲ ॥

ਸੇਤਾ, ਵਿ:-ਚਿੱਟਾ ॥

ਪੁ:-ਇਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਚਿੱਟਾ ਘਾਹ ॥

ਸੇਤਾਭਰੀ, ਵਿ:-ਸੈਂਤੀ, ਸੱਤਾਂ ਉੱਤੇ ਤੀਹ ॥

ਸੇਤਾ ਪੱਜਾ, ਪੁ:-'ਮਮਰਾਲ' ਵੇਖੋ ॥

ਸੈਂਤੀ, ਅਵ:-ਨਾਲ, ਨਾਲੇ ਹੀ ॥

ਸ:-ਚਿੱਟੀ ਸਰਹੋਂ ਦੇ ਬੀ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿਚੋਂ ਤੇਲ ਕਢਦੇ ਹਨ ॥

ਸੇਤੀ ਭੇਤੀ, ਪੁ:-ਖਬਰ ਦੇਣ ਵਾਲਾ, ਗੁੱਝੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਜਾਨਣ ਵਾਲਾ, ਸੂੰਹੀਆ ॥

ਸੇਦ } ਸ:-ਸਿਧਾ ਹੋਣਾ, ਸ਼ੁਧ ॥
ਸੇਧ } ਅਵ:-ਅੱਗੇ, ਸਾਮ੍ਹਣੇ ॥

ਸੇਧ ਖਾਨਾ, ਪੁ:-ਟੱਟੀ, ਪਖਾਨਾ, ਜਾ ਜ਼ਰੂਰ ॥

ਸੇਧ ਧਰਣੀ, ਕ੍ਰਿ:-ਅੱਗੇ ਵੱਲ ਰਹਿਣਾ ॥

ਸੇਧ ਧਰ ਲੈਣੀ, ਕ੍ਰਿ:-ਅੱਗੇ ਵਲ ਰਹਿਣਾ, ਅਟਕਲ ਨਾਲ ਦੱਸਣਾ ॥

ਸੇਧ ਬੰਨ੍ਹਣੀ, ਕ੍ਰਿ:-ਸਿੱਧੀ ਲੀਕ ਦਾ ਨਿਸ਼ਾਨ ਕਰ ਲੈਣਾ ॥

ਸੇਧ ਰੱਖਣੀ, ਕ੍ਰਿ:-'ਸੇਧ ਧਰਨੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਸੇਂਧਾ, ਪੁ:-ਇਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਲੂਣ ॥

ਸੇਂਧੀ, ਪੁ:-ਜੰਗਲੀ ਖਜੂਰਾਂ ਦਾ ਰਸ ॥

ਸੇਪ, ਸ:-ਸੇਪੀ ਨੌ ਜੋ ਮੇਹਨਤ ਕੀਤੀ ਹੋ 'ਸੇਪੀ' ਵੇਖੋ) ॥

ਸੇਪੀ, ਸ:-ਪੁ:-ਸੇਪ ਕਰਨ ਵਾਲਾ, ਪਿੰਡ ਦੇ ਅਜੇਹੇ ਕਿਰਤੀ, ਜੋ ਸਭ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਦੇ ਹਨ ਪਰ ਕਿਸੇ ਖਾਸ ਆਦਮੀ ਦੇ ਨੌਕਰ ਨਹੀਂ ਜਿਹਾ ਕਿ ਘੁਮਿਆਰ, ਚੂੜ੍ਹਾ, ਮੋਚੀ। ਇਹ ਵਾਹੀ ਦੇ ਕੰਮ ਵਿਚ ਜੱਟਾਂ ਦੀ ਮਦਦ ਕਰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਮਜੂਰੀ ਛੁੱਟ ਕੁਝ ਪੈਸੇ ਅਤੇ ਅਨਾਜ ਬੀ ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਮਿਲਦਾ ਹੈ ॥

ਸੇੱਪੀਦਾਰ, ਪੁ:-ਸੇਪੀ ॥

ਸੇਬ, ਪੁ:-ਇਕ ਫਲ, ਸੇ, ਸੇਉ, ਸੇਵ ॥

ਸੇਮ, ਪੁ:-ਉਗਾਹ, ਪਾਣੀ ਦਾ ਸਿੰਮ ੨ ਕੇ ਧਰਤੀ ਨੂੰ ਸਿੰਜਣਾ, ਧਰਤੀ ਦੀ ਤਹਿ ਦੀ ਹੇਠਲੀ ਨਮ, ਬਰਾਨੀ ਜ਼ਮੀਨਾਂ ਦੀ ਤਹਿ ਸੁੱਕਣ ਮਗਰੋਂ ਜੋ ਨਮ ਰਹਿ ਜਾਏ। ਦਰਿਆਉ ਦੇ ਲਾਗੇ ਦੀ ਧਰਤੀ ਵਿਚ ਦਰਿਆਉ ਦੇ ਪਾਣੀ ਦੇ ਸਿੰਮਣ ਕਰਕੇ ਜੋ ਨਮ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਲਾਦੂ ਜਨੌਰਾਂ ਉੱਪਰ ਪਾਉਣ ਵਾਲੇ ਕੱਪੜੇ ਦਾ ਮੂੰਹ ਬੰਦ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਸਣ ਦਾ ਰੱਸਾ ॥

ਸੇਬਾਲ, ਪੁ:-ਪਾਣੀ ਵਿਚ ਉੱਗਣ ਵਾਲਾ ਇੱਕ ਬੂਟਾ ਜਿਸ ਦੀ ਜੜ੍ਹ ਮੱਛੀਆਂ ਫੜਨ ਦੀ ਭਿੱਤੀ ਹੈ ॥

ਸੇਮ, ਥ:-ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦੀ ਫਲੀ ॥

ਸੇਮੀਆਂ, ਸ:-(ਬਹੁ ਬਚਨ) 'ਸੇਂਵੀਆਂ' ਵੇਖੋ ॥

ਸੇਰ, ਪੁ:-ਸੋਲਾਂ ਛਟਾਂਕਾਂ ਜਾਂ ਚਹੁੰ ਪਾਂਵਾਂ ਦਾ ਭਾਰ, ਜਾਂ ਵੱਟਾ। ਇਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਘਾਹ ॥

ਸ਼ੇਰ, ਪੁ:-ਬਣ ਦੇ ਜਨੌਰਾਂ ਦਾ ਰਾਜਾ। ਸਿੰਘ, ਦਿਲੇਰ, ਸ਼ੀਂਹ, ਸੂਰਬੀਰ, ਬਹਾਦਰ ਆਦਮੀ। ਵਿ:-ਬਹਾਦਰ, ਤਕੜਾ, ਤੱਗੜਾ ॥

ਸ਼ੇਰ ਹੋਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਦਲੇਰ ਹੋਣਾ, ਨਿਡਰ ਹੋ ਜਾਣਾ, ਦੂਏ ਨੂੰ ਵੱਸ ਵਿਚ ਕਰ ਲੈਣਾ ॥

ਸ਼ੇਰ ਗਿਲ, ਪੁ:-ਜੱਟਾਂ ਦੀ ਇੱਕ ਜਾਤ ॥

ਸ਼ੇਰ ਮਰਦ, ਪੁ:—ਬਹਾਦਰ ਆਦਮੀ ॥

ਸ਼ੇਰ ਮਰਦੀ, ਸ:—ਬਹਾਦਰੀ, ਦਲੇਰੀ ॥

ਸ਼ੇਰਨੀ, ਸ:—ਸ਼ੇਰ ਜਾਂ ਚਿਤ੍ਰੇ ਦੀ ਮਦੀਨ ॥

ਸੇਰਵਾ, ਸੇਰੂ, ਸੇਰੂਆ, ਪੁ:—ਮੰਜੇ ਦੇ ਸਿਰ ਜਾਂ ਪੈਰਾਂ ਵਾਲੇ ਪਾਸੇ ਦਾ ਡੰਡਾ ॥

ਸ਼ੇਰੂ ਬਾਈ, ਪੁ:—ਇੱਟਾਂ ਨੂੰ ਪਹਿਲੇ ਲੰਮੇ ਦਾਉ ਅਤੇ ਫੇਰ ਚੌੜੇ ਦਾਉ ਰਖਕੇ ਤਹਿ ਜਮਾਉਣ ਦਾ ਢੰਗ ॥

ਸੇਲ, ਸ:—ਇਕ ਲੰਮੀ ਬਰਛੀ ॥

ਸੇਲ੍ਹੀ, ਸ:—'ਸੇਲੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਸੇਲਖੜੀ, ਪੁ:—ਇਕ ਤਰਾਂ ਦੀ ਦੁਆ ॥

ਸੇਲਾ, ਪੁ:—ਇਕ ਤਰਾਂ ਦੀ ਬਰੀਕ ਮਲਮਲ, ਬਰਛੀ ॥

ਸੇਲ੍ਹਾਂ, ਸ:—(ਬਹੁ ਬ:)—ਸਿਰ ਪੀੜ, ਪੁੜਪੁੜੀਆਂ ਵਿਚ ਭਾਰੀ ਪੀੜ । ਚੂਟਾਂ (ਵੇਖੋ—'ਚੁੱਲ')॥

ਸੇਲੀ, ਸ:—ਧਾਗਿਆਂ ਜਾਂ ਵਾਲਾਂ ਦੀ ਮਾਲਾ, ਸੁਥਰਿਆਂ, ਬੇਦੀਆਂ ਅਤੇ ਫਕੀਰਾਂ ਵਾਲਾ ਉੱਨ ਦਾ ਰੱਸਾ ॥

ਸੇਲੀ ਟੋਪੀ ਦੇਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਆਪਣੀ ਥਾਂ ਪੁਜ-ਨੀਕ ਜਾਂ ਗੁਰੂ ਥਾਪਣਾ ॥

ਸੇਲ੍ਹੂ, ਪੁ:—ਸੇਲਾ ਫੇਂਕਣ ਵਾਲਾ, ਚੋਰੀ ਛਪੀ ਖ਼ਬਰ, ਲਿਆਉਣ ਵਾਲਾ, ਭੇਤੀ ॥

ਸੇਵ, ਪੁ:—'ਸੇਉ' ਵੇਖੋ ॥

ਸੇਵਕ, ਪੁ:—'ਸੇਉਕ' ਵੇਖੋ ॥

ਸੇਵਕਣੀ, ਸ:—'ਸੇਉਕਣੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਸੇਵਕਾਈ, ਸੇਵਕੀ, ਸ:—ਟਹਿਲ, ਸੇਵਾ, ਭਗਤੀ ਨਾਲੇ 'ਸੇਉਕੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਸੇਵਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਸੇਵਾ ਕਰਨੀ, ਬੰਦਗੀ ਕਰਨੀ ਤਰ ਕਰਨਾ, ਭੇਊਂਣਾ ॥

ਸੇਵਤਾ, ਪੁ:—ਚਿੱਟੇ ਗੁਲਾਬ ਦਾ ਫੁੱਲ ॥

ਸੇਵਤੀ, ਪੁ:—'ਗੁਲਾਬ' ਵੇਖੋ ।

ਸੇਵੜਾ, ਪੁ:—ਜੈਨੀ ਸਾਧੂ, ਸਰੇਵੜਾ ॥

ਸੇਵਾ, ਸ:—ਟਹਿਲ, ਚਾਕਰੀ, ਨੌਕਰੀ, ਭਗਤੀ, (ਸੇਵਾ ਤੋਂ ਮੇਵਾ ਮਿਲਦਾ ਹੈ)॥

ਸੇਵਾਦਾਰ, ਪੁ:—ਭੱਟ, ਫਕੀਰ ਜਾਂ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਜੋ ਜ਼ੋਰ ਪਾਕੇ ਲੋਕਾਂ ਕੋਲੋਂ ਦਾਨ ਮੰਗੇ ਅਤੇ ਲਿਤੇ ਬਾਝੋਂ ਨਾ ਟਲੇ ॥ ਸੇਵਾ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ॥

ਸੇਵਿੰਗ ਬੈਂਕ, ਪੁ:—ਜਿਸ ਬੈਂਕ ਵਿਚ ਆਪਣਾ ਜੋੜਿਆ ਹੋਯਾ ਰੁਪਯਾ ਕੋਈ ਜਮਾ ਕਰਾਵੇ ॥

ਸੇਵੀਆਂ, ਸ:—(ਬਹੁ ਬ:)—ਆਟੇ ਜਾਂ ਮੈਦੇ ਦੀ-ਆਂ ਲੰਮੀਆਂ ਤਾਰਾਂ ਜਾਂ ਡੋਰੀਆਂ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸੁਕਾ ਕੇ ਉਬਾਲਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਮਿੱਠਾ ਅਰ ਘੀਉ ਜਾਂ ਦੁਧ ਪਾਕੇ ਖਾਂਦੇ ਹਨ। ਵੇਸਣ ਦੀਆਂ ਸਲੂਣੀਆਂ ਸੇਵੀਆਂ ਭੀ ਤਲਦੇ ਹਨ ॥

ਸ਼ੱਕਰ ਸੇਵੀਆਂ, ਸ:—ਉਬਾਲੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਸੇ-ਵੀਆਂ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿਚ ਘੀਉ ਅਤੇ ਸ਼ੱਕਰ ਰਲੀ ਹਈ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ॥

ਸੈ, ਵਿ:—ਸੌ, ਪੰਜ ਵੀਹਾਂ ॥

ਸ਼ੈ, ਸ:—ਚੀਜ਼, ਵਸਤ, ਮਠਿਆਈ, ਬਲਾ ॥

ਸੈਂ, ਕ੍ਰਿ:—ਹੋਣਾ (ਹਾਂ) ਧਾਤੂ ਦਾ ਭੂਤ ਕਾਲ, ਮਧ-ਜਮ ਪੁਰਖ, ਇਕ ਬਚਨ ॥

ਸੈਇਆ, ਵਿ:—ਸੈਆਂ ਦਾ (ਜਿਹਾ ਕਿ ਇਹ ਘੋੜਾ ਪੰਜ ਸੈਇਆ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਪੰਜ ਸੌ ਰੁਪਏ ਦਾ ਹੈ)। ਆਪੇ ਉਪਜਿਆ ਜਾਂ ਉੱਗਿਆ ਹੋਇਆ। ਹਰਾਮਦਾ। ਸੈ॥

ਸੈਈ, ਵਿ:—ਸੈਆਂ ਦੀ (ਜਿਹਾ ਕਿ ਇਹ ਘੋੜੀ ਦੋ ਸੈਈ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਦੋ ਸੌ ਦੀ ਹੈ)॥

ਸ:—ਸ਼ਰਨ, ਓਥਸ, ਮਦਤ॥

ਸੈਈਕਾਰ, ਪੁ:—ਸਹਾਈ, ਰਾਖਾ॥

ਸੈਈਕਾਰੀ, ਸ:—ਸਹਾਇਤਾ, ਮੱਦਤ, ਆਸਰਾ ਸਹਾਰਾ॥

ਸੈਂਸਾ, ਪੁ:—'ਸੰਸਾ' ਵੇਖੋ॥

ਸੈਹ, ਸ:—ਸਹਾਰਾ, ਮੱਦਤ, ਉਚਾਲਾ॥

ਸੈਹ ਦੇਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਉਕਸਾਉਣਾ॥

ਸੈਹਤ, (ਦ) 'ਸ਼ਹਦ' ਵੇਖੋ॥

ਸੈਕੜਾ / ਸੈਂਕੜਾ } ਵਿ:—ਸੈ, ਸੌ, ਪੰਜ ਵੀਹਾਂ॥

ਸੈਂਚਾ, ਪੁ:—ਸੈਚਾ, ਠੱਪਾ, ਕਲਬੂਤ॥

ਸੈਂਚੀ, ਸ:—ਛੋਟਾ ਸੈਂਚਾ, ਠੱਪਾ, ਪੋਥੀ ਦਾ ਹਿੱਸਾ, ਪੱਤ੍ਰਿਆਂ ਦਾ ਇਕਠ॥

ਸੈਤ, ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—ਸ਼ਾਇਤ, ਖਬਰੇ, ਸੌ ਵਿਸਵਾ॥

ਸੈਂਤ, ਸ:—ਸਾਂਤ, ਰੋਲ, ਸੰਤੋਖ, ਵਿਆਹ ਦੀ ਇੱਕ ਰੀਤ, ਮੌਕਾ, ਵੇਲਾ, ਮਹੂਰਤ॥

ਸੈਂਤਾ, ਪੁ:—ਮੁੰਡਿਆਂ ਦੀ ਖੇਡ ਦੀ ਬੋਲੀ॥

ਸੈਂਤਾਹਲੀਆ / ਸੈਤਾਹਲ੍ਹੀਆ } ਪੁ:—ਸੰਮਤ ਸੰਤਾਲੀ॥

ਸੈਂਤਾਲੀ, ਵਿ:—ਸੱਤੀ ਉੱਤੇ ਚਾਲੀ॥

ਸੈਂਤਾਲੀਆ / ਸੈਂਤਾਲੀਵਾਂ } ਵਿ:—ਸੈਂਤਾਲੀਆਂ ਦੀ ਗਿਣਤੀ ਪੂਰੀ ਕਰਨ ਵਾਲਾ॥

ਸੈਂਤੀ, ਵਿ:—ਸੱਤਾਂ ਉੱਤੇ ਤੀਹ॥

ਸੈਂਤੀਆ / ਸੈਂਤੀਵਾਂ } ਵਿ:—ਸੈਂਤੀਆਂ ਦੀ ਗਿਣਤੀ ਪੂਰੀ ਕਰਨ ਵਾਲਾ॥

ਸੈਦ, ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—"ਸ਼ੈਤ" ਵੇਖੋ॥

ਸੈਂਦਕ / ਸੈਂਦਕੀ / ਸੈਂਦਕੀਂ } ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—ਮੁਫ਼ਤ, ਐਵੇਂ ਹੀ, ਬਿਨਾਂ ਮੁਲ ਦੇ॥

ਸੈਦਾਣੀ, ਸ:—ਸੱਯਦ ਦੀ ਤੀਮਤ॥

ਸੈਦੀ, ਪੁ:—ਮਿਸਰ ਦੇਸ ਦੀ ਸੈਦਾ ਨਾਮੇ ਜਗਾ ਤੋਂ ਆਇਆ ਹੋਇਆ। ਇਕ ਤਰਾਂ ਦਾ ਸਬਜ਼ਾ॥

ਸੈਨ, ਸ:—ਸਹੀ, ਦਸਤਖਤ, ਸੈਨਤ, ਨਿਸ਼ਾਨ॥

ਸੈਨਕ / ਸੈਨਤ } ਸ:—'ਸੈਨ' ਵੇਖੋ, ਇਸ਼ਾਰਾ, ਸਮਝੌਤੀ॥

ਸੈਨਾ, ਸ:—ਫੌਜ, ਇਕੱਠ, ਬਾਂਦਰ॥

ਸੈਨਾ ਸੈਨੀ, ਸ:—ਇੱਕ ਦੂਏ ਦਾ ਆਪੋ ਵਿੱਚ ਸੈਨਤਾਂ ਕਰਨਾ॥

ਸੈਨਾ ਪਤੀ, ਪੁ:—ਫੌਜ ਦਾ ਜਰਨੈਲ, ਕਮਾਨੀਅਰ, ਕਪਤਾਨ॥

ਸੈਨਾ ਮੈਨਾ, ਸ:—ਬਾਲਾਂ ਦੀ ਮੰਡਲੀ॥

ਸੈਰ, ਪੁ:—ਖਜੂਰ ਦੇ ਰੁੱਖਾਂ, ਘਾਹ, ਮੱਛੀਆਂ ਫੜਨ ਦੀ ਥਾਂ ਆਦਿਕਾਂ ਉੱਤੇ ਜੋ ਮਸੂਲ ਲਗਦਾ ਹੈ। 'ਸਲ' ਵੇਖੋ॥

ਸੈਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਲੈ ਲੈਣਾ, ਕਬਜ਼ਾ ਕਰਨਾ॥

ਸੈਲ, ਪੁਃ—ਫਿਰਨਾ ਤੁਰਨਾ, ਘੁੰਮਣਾ, ਵਾਉ ਭੱਖਣੀ, ਕਿਤਾਬ ਪੜ੍ਹ ਜਾਣੀ, ਇਕ ਤਰਾਂ ਦੀ ਪੱਥਰ ਦੀ ਸਿਲ॥

ਸੈਲ ਸਪੱਟਾ, ਪੁਃ—ਫਿਰਨਾ ਤੁਰਨਾ, ਨਵੀਆਂ ਨਵੀਆਂ ਥਾਂਵਾਂ ਵੇਖਣੀਆਂ ॥

ਸੈਲ ਬਾਜ, ਪੁਃ—ਸੈਲ ਕਰਨ ਵਾਲਾ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਕੰਮ ਕਾਜ ਛਡ ਕੇ ਅਵਾਰਾ ਫਿਰਨ ਦੀ ਇੱਲਤ ਪੈ ਜਾਵੇ ॥

ਸੈਲ ਬਾਜੀ, ਸਃ—ਸੈਲ ਸਪੱਟਾ, ਆਵਾਰਾ ਫਿਰਨਾ, ਥਾਂ ਥਾਂ ਘੁੰਮਣ ॥

ਸੈਲਣ, ਸਃ—ਸੈਲ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਜਾਂ ਪਰਦੇਸ ਵਿਚ ਫਿਰਨ ਵਾਲੀ ਤੀਂਵੀਂ, ਅਵਾਰਾ, ਲੁੱਚਣੀ॥

ਸੈਲਾਬ, ਸਃ—ਸਲ੍ਹਾਬ, ਹੜ ॥

ਸੈਲਾਬੀ, ਸਃ—ਨਦੀਆਂ ਦੇ ਹੜ੍ਹ ਆਦਿਕ ਨਾਲ ਸਿੰਜਣ ਵਾਲੀ ਧਰਤੀ ॥

ਸੈਲੀ
ਸੈਲੂ } ਪੁਃ—ਸੈਲ ਕਰਨ ਵਾਲਾ, ਮੁਸਾਫਰ, ਰਾਹੀ, ਅਵਾਰਾ, ਲੱਚਾ ॥

ਸੋ, ਪੜਃ—ਉਹ, ਵਲਾਣਾ ॥

ਕ੍ਰਿਃ, ਵਿਃ—ਇਸ ਕਰਕੇ, ਇਸ ਲਈ, ਐਉਂ ॥

ਸੋਆ, ਪੁਃ—ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦਾ ਸਾਗ ॥

ਸੋਆ ਪਾਲਕ, ਪੁਃ—ਸੋਆ ॥

ਸੋਆ ਰੀਦਨ, ਸਃ—ਇੱਕ ਔਖਧ ॥

ਸੋਇਆ, ਪੁਃ—'ਸੋਆ' ਵੇਖੋ ॥

ਸੋਇਨਾ, ਪੁਃ—ਸੋਨਾ, ਸੁਵਰਨ, ਸਿਉਨਾ ਕੰਚਨ ॥

ਸੋਈ, ਪੜਃ—ਓਹੀ, ਓਹਾ ਓਹੋ, ਓਹੀਓ ॥

ਪੁ—ਦਰਜੀ, ਕਪੜੇ ਸੀਉਣ ਵਾਲਾ ॥

ਸੋਏ, ਪੁਃ—'ਸੋਆ' ਵੇਖੋ ॥

ਸੋਸ, ਵਿਃ—ਸੁਕਾ, ਖੁਸ਼ਕ ॥

ਸੋਸ ਹੋਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਸੁਕਣਾ, ਜੀਉਰਨਾ ॥

ਸੋਸ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ—ਸੁਕਾਉਣਾ ॥

ਸੋਸਨ, ਪੁਃ—ਇੱਕ ਨੀਲੇ ਰੰਗ ਦਾ ਫੁੱਲ ॥

ਸੋਸਨੀ, ਵਿਃ—ਸੋਸਨ ਦੇ ਰੰਗ ਦਾ, ਕਸੁੰਭੇ ਅਤੇ ਨੀਲ ਨੂੰ ਘੋਲ ਕੇ ਬਣਾਇਆ ਹੋਇਆ ਰੰਗ ॥

ਸੋਸ਼ਲ, ਵਿਃ—ਭਾਈ ਚਾਰਕ, ਮਨੁੱਖਾਂ ਦੇ ਮੇਲ ਸੰਬੰਧੀ ॥

ਸੋਸਾਇਟੀ, ਸਃ—ਸਭਾ, ਕਮੇਟੀ, ਜਥਾ ॥

ਸੋਹਜ, ਸਃ—ਸਮਝ, ਬੂਝ, ਨਜ਼ਰ, ਪਛਾਣ, ਸਜਾਵਟ, ਦਿਖਾਵਾ ॥

ਸੋਹਜਰਾ
ਸੋਹਜਲਾ } ਪੁਃ—ਸਵੇਰ, ਤੜਕਾ, ਪਰਭਾਤ ॥

ਸੋਹਜਾ, ਸਃ—'ਸੋਝਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਸੋਹਜੀ, ਸਃ—'ਸੋਝੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਸੋਹਣ, ਪੁਃ—ਠਠਿਆਰਾਂ ਦਾ ਇਕ ਸੰਦ, ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦੀ ਮਠਿਆਈ ॥

ਵਿਃ—ਮਨੋਹਰ, ਸੁਹਾਉਣਾ ॥

ਸੋਹਣਾ, ਵਿਃ—ਸੁੰਦਰ, ਮਨੋਹਰ, ਚੰਗਾ ॥

ਕ੍ਰਿਃ—ਸਜਣਾ ਠੀਕ ਆਉਣਾ ॥

ਸੋਹਣੀ, ਵਿ:—'ਸੋਹਣਾ' ਦਾ ਸਤ੍ਰੀ ਲਿੰਗ ॥

ਸ:—ਪਿਆਰੀ, ਸੁੰਦਰੀ, ਇੱਕ ਤ੍ਰੀਮਤ ਜਿਸ ਦਾ ਆਸ਼ਕ ਮਹੀਂਵਾਲ ਸਾ, ਇੱਕ ਰਾਗਣੀ ਦਾ ਨਾਉਂ ॥

ਸੋਹੇਂਦੜਾ
ਸੋਹੇਂਦਾ } ਵਿ:—ਸੋਹਣਾ ਲੱਗਣ ਵਾਲਾ, ਜੋ ਮਨ ਨੂੰ ਭਾਵ ॥

ਸੋਂਹਦੀ, ਪੁ:—ਖੱਤਰੀਆਂ ਦੀ ਇੱਕ ਜਾਤ ॥

ਸੋਚਨ ਪੱਤ੍ਰ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦੇ ਚਾਉਲ ॥

ਸੋਹਲ, ਵਿ:—ਨਾਜ਼ਕ, ਮੁਲਾਇਮ, ਕੋਮਲ । ਜੱਟਾਂ ਅਤੇ ਤਰਖਾਣਾਂ ਦੀ ਇੱਕ ਜਾਤ ॥

ਸੋਹਲ ਪੋਸੀਂ, ਸ:—ਇੱਕ ਵੱਡੇ ਕਦ ਦਾ ਮੋਛੀਆ ਵੜਕ ਵਾਲਾ ਜਨੌਰ ॥

ਸੋਹਲਾ, ਪੁ:—ਸੰਮਤ ਸੋਲਾਂ, ਵਿਆਹ ਆਦਿਕ ਦੇ ਗੀਤ ॥

ਵਿ:—ਸੋਲਾ ਅੰਗੁਲਾਂ ਲੰਮਾ (ਜੁੱਤੀ ਦਾ ਪੈਰ) ॥

ਸੋਹਲੇ ਸੁਨਾਉਣੇ, ਕ੍ਰਿ:—ਲਾਹ ਤਾਹ ਕਰਨੀ, ਬੁਰਾ ਭਲਾ ਕਹਿਣਾ, ਗਾਲ੍ਹਾਂ ਕੱਢਣੀਆਂ ॥

ਸੋਹਲੇ ਗਾਉਣੇ, ਕ੍ਰਿ:—ਵਡਿਆਈ ਕਰਨੀ, ਗੁਣ ਗਾਉਣੇ, ਸਲਾਹੁਣਾ ॥

ਸੋਹਲੀ, ਸ:—ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦਾ ਜੂਆ ਜੋ ਸੋਲ੍ਹਾਂ ਕੌਡਾਂ ਨਾਲ ਖੇਡਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ॥

ਸੋਹਾਂਜਣਾ, ਪੁ:—'ਸੁਹਾਂਜਣਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਸੋਹਾਵੜਾ
ਸੋਹਾਵਾ } ਵਿ:—ਸੁੰਦਰ, ਮਨੋਹਰ, ਸੋਹਣਾ ॥

ਸੋਹੁਣ, ਪੁ:—'ਸੋਹਣ' ਵੇਖੋ ॥

ਸੋਹੁਣਾ, ਵਿ:—'ਸੋਹਣਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਸੋਹੁਲ, ਵਿ:—'ਸੋਹਲ' ਵੇਖੋ ॥

ਸੋਹੁਲਾ, ਪੁ:—'ਸੋਹਲ' ਵੇਖੋ ॥

ਸੋਕ, ਪੁ:—ਗ਼ਮ, ਅਫ਼ਸੋਸ, ਦੁੱਖ ॥

ਸੋਕ, ਸ:—ਖੁਸ਼ਕੀ ॥

ਸੋਕੜਾ
ਸੋਕਾ } ਪੁ:—ਔੜ, ਖੁਸ਼ਕੀ, ਪਾਣੀ ਦੀ ਥੁੜ ॥

ਸੋਕਾ, ਪੁ:—ਪਾਣੀ ਨਾ ਹੋਣ ਕਰਕੇ ਗੰਨੇ ਦਾ ਸੁਕ ਸੜ ਜਾਣਾ ॥

ਸੋਖ, ਵਿ:—ਗੁਸਤਾਖ਼, ਸ਼ਰਾਰਤੀ, ਅੱਥਰਾ, ਨਟ ਖਟ, ਗੂੜ੍ਹਾ (ਰੰਗ) ॥

ਸੋਖ,
ਸੋਖਤ } ਸ:—ਸੁੱਕਣਾ, ਜੀਰਨਾ, ਖੁਸ਼ਕੀ ॥

ਸੋਖਤ, ਸ:—ਬਲਣਾ, ਜਲਨ, ਕੁੜ੍ਹਣਾ, ਦਿਲ ਦੁਖਣਾ ॥

ਸੋਖਤਾ, ਵਿ:—ਸੜਿਆ ਹੋਇਆ, ਝੁਲਸਿਆ ਹੋਇਆ ॥

ਸੋਖੀ, ਸ:—ਸ਼ਰਾਰਤ, ਚੰਚਲ ਪੁਣਾ, ਗੁਸਤਾਖੀ, ਮਸਤੀ, ਨਖ਼ਰਾ ॥

ਸੋਖੀ ਵੱਟਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਦੜ ਵੱਟਣੀ, ਚੁੱਪ ਕਰ ਰਹਿਣਾ ॥

ਸੋਗ, ਪੁ:—ਬਿਰਲਾਪ, ਰੋਣਾ ਪਿੱਟਣਾ, ਗ਼ਮ ॥

ਸੋਗਮਾਨ, ਵਿ:—ਸੋਗ ਕਰਨ ਵਾਲਾ, ਉਦਾਸ ਜਿਸਨੂੰ ਗ਼ਮ ਹੈ, ਦਿਲਗੀਰ ॥

ਸੋਗਣ, ਸ:
ਸੋਗੀ, ਪੁ: } ਸੋਗ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਜਾਂ ਵਾਲਾ ॥

ਸੋੱਘਾ, ਵਿ:—ਪੁ:—ਸਿਆਣਾ, ਸਮਝਦਾਰ, ਚੌਕਸ, ਚਤਰ, ਖਬਰਦਾਰ । ਚੌਕਸੀ, ਹੁਸ਼ਿਆਰੀ, ਸਾਂਭਿਆ ਹੋਣਾ ॥

ਸੋਘਾ, ਪੁ: —ਪਸ਼ੌਰ ਦੇ ਇਲਾਕੇ ਦੇ ਇਕ ਤਰਾਂ ਦੇ ਫਲ ॥

ਸੌਂਘੀ, ਸ: —ਵਿ: —ਸਿਆਣਪ, ਚਤਰਾਈ ॥
ਚੌਕਸੀ । ਸਾਂਭੀ ਹੋਈ (ਚੀਜ਼) ॥

ਸੋਚ, ਸੋਂਚ } ਸ: —ਧਿਆਨ, ਵਿਚਾਰ, ਕਿਆਸ, ਖਿਆਲ, ਚਿੰਤਾ, ਫ਼ਿਕਰ, ਗ਼ਮ ॥

ਸੋਚ ਮਾਨ, ਸੋਚ ਵਾਲਾ } ਵਿ: —ਵਿਚਾਰ ਵਾਨ, ਸਮਝਦਾਰ, ਸਿਆਣਾ ॥

ਸੋਚ ਵਿਚਾਰ, ਸ: —ਖਿਆਲ, ਗੌਰ, ਹੁਸ਼ਿਆਰੀ, ਚੌਕਸੀ, ਸਿਆਣਪ, ਸਮਝ, ਬੂਝ ॥

ਸੋਚਣਾ, ਸੋਂਚਣਾ } ਕ੍ਰਿ: — ਸੋਚ ਕਰਨੀ, ਵਿਚਾਰਨਾ ॥
ਖਿਆਲ ਕਰਨਾ, ਧਿਆਨ ਦੇਣਾ ॥

ਸੋਂਚਲ, ਪੁ: —'ਸੌਂਚਲ' ਵੇਖੋ ॥

ਸੋਚੀ, ਸੋਂਚੀ } ਪੁ: —ਸੋਚਣ ਵਾਲਾ, ਵਿਚਾਰ ਵਾਨ, ਸਮਝ ਦਾਰ ਆਦਮੀ ॥

ਸੋਜ, ਸੋੱਜਾ } ਸ: —ਸਰੀਰ ਦੇ ਕਿਸੇ ਹਿੱਸੇ ਦਾ ਫੁਲਾਉ, ਉਭਾਰ, ਜਲਨਾ ॥

ਸੋਝ, ਸ: —ਖਿਆਲ, ਚੌਕਸੀ, ਹੁਸ਼ਿਆਰੀ, ਖਬਰ, ਦਾਰੀ, ਦਿਖਾਵਾ, ਸਮਾਉਣ ॥

ਸੋਝ ਮਾਨ, ਵਿ: —'ਸੋਝਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਸੋਝਾ, ਵਿ: —ਚੌਕਸ, ਖਬਰਦਾਰ, ਹੋਸ਼ਿਆਰ, ਸਿਆਣਾ ॥
ਸ: —ਪੁ: —ਚੌਕਸੀ, ਖਬਰਦਾਰੀ, ਹਿੰਦੂਆਂ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਦੇ ਮਰਨ ਪਿੱਛੋਂ ਤੇਰ੍ਹਵਾਂ ਦਿਨ ਜਿਸ ਦਿਨ ਕਿਰਿਆ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ॥

ਸੋਝੀ, ਸ: —ਚੌਕਸੀ, ਖਬਰਦਾਰੀ ॥

ਸੋਟਾ, ਪੁ: **ਸੋਟੀ,** ਸ: } —ਡੰਡਾ, ਲਾਠੀ, ਛੜੀ ॥

ਸੋਠਾ, ਪੁ: **ਸੋਠੀ,** ਸ: } —'ਸੋਟਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਸੋਡਾ, ਪੁ: —ਖਾਰ, ਸੱਜੀ, ਵਲੈਤੀ ਖਾਰਾ ਪਾਣੀ ॥

ਸੋਡਾ ਵਾਟਰ, ਪੁ: —ਸੋਡੇ ਦਾ ਪਾਣੀ (ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਵਾ ਭਰੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ) ॥

ਸੋਢ ਬੰਸ, ਸੋਢ ਵੰਸ } ਪੁ: —ਸੋਢੀਆਂ ਦੀ ਜਾਤ ਦਾ । ਸੋਢੀ ॥ ਹਰ ਇੱਕ ਸਿੱਖ ਜਦ ਪਹੁਲ ਲੈਣ ਲਗਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਉਸ ਨੂੰ ਉਪਦੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਹੁਣ ਤੇਰੀ ਪਹਿਲੀ ਜਾਤ ਜਾਂਦੀ ਰਹੀ, ਹੁਣ ਤੂੰ ਸੋਢ ਬੰਸ ਹੈਂ ॥

ਸੋੱਢੀ, ਪੁ: —ਖੱਤਰੀਆਂ ਦੀ ਇੱਕ ਜਾਤ, ਜਿਸ ਜਾਤ ਦੇ ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਸਨ । ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਕੁਲ, (ਸਿੱਖ ਲੋਕ ਸੋਢੀਆਂ ਦਾ ਬੜਾ ਆਦਰ ਮਾਣ ਕਰਦੇ ਹਨ) ॥

ਸੋੱਢੀ ਸਰਾਫ਼, ਪੁ: —ਰਈਸ, ਸਾਊ, ਪੈਂਚ, ਵੱਡਾ ਆਦਮੀ ॥

ਸੋਢੀ ਪਾਤਸ਼ਾਹ, ਪੁ: —ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਜੀ ॥

ਸੋਣ, ਪੁ: —ਸੌਣ ਦਾ ਮਹੀਨਾ, ਰਸਮ ॥

ਸੌਤ, ਸ: —ਸੌਣ ਦਾ ਕੰਮ, ਸੌਣ ਵੇਲੇ ਦੇ ਕੱਪੜੇ, ਸੌਣ ਦੀ ਥਾਂ ॥

ਸੌਤਰ, ਪੁ: —ਬਹੁਤ ਸੌਣ ਵਾਲਾ, ਸੁਸਤ ॥

ਸੌਤਾ, ਵਿ: —ਜਿਸ ਨੂੰ ਨੀਂਦਰ ਪਈ ਆਉਂਦੀ ਹੈ
ਪੁ: —ਸੁੰਬ, ਊਂਘ ॥

ਸੌਤਾ ਵੇਲਾ, ਪੁ: —ਸੌਣ ਦਾ ਵੇਲਾ, ਜਿਸ ਵੇਲੇ ਸਾਰੇ ਤਾਰੇ ਨਿਕਲ ਚੁਕਦੇ ਹਨ ॥

ਸੋਧਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਠੀਕ ਕਰਨਾ, ਸਹੀ ਕਰਨਾ, ਇੱਕ ਪੋਥੀ ਨੂੰ ਦੂਜੀ ਨਾਲ ਮੇਲਕੇ ਸ਼ੁੱਧ ਕਰਨਾ, ਧਾਤਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਮੈਲ ਕੱਢਣੀ, ਮਹੂਰਤ ਕੱਢਣਾ, ਲੇਖਾ ਕਰਨਾ, ਢੂੰਡਣਾ, ਪੜਤਾਲ ਕਰਨੀ ॥

ਸੋਂਧਾ, ਵਿ:—ਮਨ ਭਾਉਂਦਾ, ਵਡਮੁੱਲਾ ਖੁਸ਼ਬੂਦਾਰ। ਪੁ:—ਸਿਰ ਦੇ ਵਾਲਾਂ ਦੇ ਵਿੱਚ ਦੀ ਲੀਕ ॥

ਸੋਂਧੀ, ਪੁ:—ਖੱਤਰੀਆਂ ਦੀ ਇੱਕ ਜਾਤ ॥

ਸੋਨ ਸਿਹਰਾ, ਪੁ:—ਵਿਆਹ ਵਾਲੇ ਦਿਨ ਜੋ ਸੁਨਹਿਰੀ ਸਿਹਰਾ ਲਾੜਾ ਮੱਥੇ ਉੱਤੇ ਬੰਨ੍ਹਦਾ ਹੈ ॥

ਸੋਨ ਖਰਸਾ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦੇ ਚੌਲ ਜੋ ਸਰਸੇ ਦੇ ਅਲਾਕੇ ਵਿੱਚ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ॥

ਸੋਨ ਚਿੜੀ, ਸ:—ਇੱਕ ਪੀਲੇ ਰੰਗ ਦਾ ਪਖੇਰੂ (ਜਿਸ ਵੇਲੇ ਨਾਈ ਕਿਸੇ ਮੁੰਡੇ ਦੀ ਸੁੰਨਤ ਕਰਨ ਲੱਗਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਉਹਦਾ ਧਿਆਨ ਹੋਰ ਪਾਸੇ ਲਾਉਣ ਲਈ ਸੋਨ ਚਿੜੀ ਦੀ ਗੱਲ ਕਰਦੇ ਹਨ) ॥

ਸਨ ਮੱਖੀ, ਸ:—ਤਾਂਬ ਜਾਂ ਲੋਹੇ ਦੀ ਕੱਚੀ ਧਾਤ ॥

ਸੋਨ ਮੱਖੀ, ਸ:—ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦੀ ਪੀਲੀ ਮੱਖੀ, ਇੱਕ ਦੁਆ, ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦਾ ਨਰਮ ਪੱਥਰ ॥

ਸੋਨ ਪਤ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦੇ ਚੌਲ ॥

ਸੋਨਾ, ਪੁ—ਸੋਇਨਾ, ਸੁਵਰਨ, ਕੰਚਨ ॥

ਸੋਨੀ, ਪੁ:—ਖੱਤਰੀਆਂ ਦੀ ਇੱਕ ਜਾਤ ॥

ਸੋਂਫ, ਸ:—'ਸੌਂਫ' ਵੇਖੋ ॥

ਸੋਫਤਾ, ਪੁ:—ਅਰਾਮ, ਵੇਹਲ, ਛੁਟਕਾਰਾ ॥

ਸੋਫੀ, ਪੁ:—'ਸੂਫੀ' ਵੇਖ ॥

ਸੋਬੀ, ਵਿ:—ਖੋਟ ਵਾਲੀ ਚਾਂਦੀ ॥

ਸੋਭਾ, ਸ:—ਸੁਹੱਪਣ, ਸੁਹੁਜ, ਮਾਣ, ਵਡਿਆਈ, ਪ੍ਰਤਾਪ, ਮਹਿਮਾ, ਵਖਾਵਾ, ਸਜਾਵਟ, ਮਸ਼ਹੂਰੀ ॥

ਸੋਮ, ਪੁ:—ਚੰਦ੍ਰਮਾ, ਐਤਵਾਰ ਤੋਂ ਦੂਆ ਦਿਨ, ਪੁਰਾਣੇ ਆਰਯ ਲੋਕ ਜਿਸ ਬੂਟੀ ਦਾ ਰਸ ਕੱਢਕੇ ਪੀਂਦੇ ਸਨ ਅਤੇ ਜਿਸ ਦਾ ਜੱਗ ਕਰਦੇ ਸਨ ॥

ਸੋਮਵਤੀ ਅਮਾਵਸ, ਸੋਮਵਤੀ ਮੱਸਿਆ, ਸ:—ਜੇਹੜੀ ਮੱਸਿਆ, ਅਰਥਾਤ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਪੱਖ ਦੀ ਛੇਕੜਲੀ ਥਿੱਤ ਸੋਮਵਾਰ ਹੋਵੇ (ਉਹ ਦਿਨ ਪੁਰਬ ਸਮਝਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹ)॥

ਸੋਮਵਾਰ, ਪੁ:—ਐਤਵਾਰ ਤੋਂ ਦੂਜਾ ਦਿਨ, ਪੀਰ ॥

ਸੋਯਾ, ਪੁ:—'ਸੋਆ' ਵੇਖੋ ॥

ਸ਼ੋਰ, ਪੁ:—ਰੌਲਾ, ਚੀਕ ਚਿਹਾੜਾ, ਡੰਡ, ਕੱਲਰ ॥ ਵਿ:—ਨਿਮਕੀ, ਲੂਣ ਵਾਲਾ ॥

ਸ਼ੋਰ ਸ਼ਰਾਬਾ, ਪੁ:—ਰੌਲਾ ਗੌਲਾ, ਲੜਾਈ ਝਗੜਾ ॥

ਸ਼ੋਰ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਰੌਲਾ ਪਾਉਣਾ ॥

ਸ਼ੋਰ ਜ਼ਮੀਨ, ਸ:—ਕੱਲਰ ਵਾਲੀ ਧਰਤੀ ॥

ਸ਼ੋਰ ਲੱਗਣਾ, ਕ੍ਰਿ:ਧਰਤੀ ਆਦਿਕ ਵਿੱਚ ਕੱਲਰ-ਪੈਦਾ ਹੋ ਜਾਣਾ ॥

ਸੋਰਠ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਰਾਗ ਦਾ ਨਾਉਂ ॥

ਸੋਰਠਾ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਛੰਦ ਜੋ ਦੋਹਰੇ ਨੂੰ ਉਲਟਾਉਣ ਤੋਂ ਬਣਦਾ ਹੈ ॥

ਸੋਰਮਾ, ਸ:—ਇੱਕ ਔਖਧ ਦਾ ਨਾਉਂ ॥

ਸ਼ੋਰਾ, ਪੁਃ—ਇੱਕ ਲੂਣ ਵਰਗੀ ਚੀਜ ਜੋ ਬਰੂਤ ਆਂਦਕਾਂ ਵਿੱਚ ਪੈਂਦੀ ਹੈ । ਸ਼ੋਰੂਆ, ਰਸਾ, ਤਰੀ ॥

ਕਲਮੀ ਸ਼ੋਰਾ, ਪੁਃ—ਚਮਕਦਾਰ ਸਾਫ ਤੀਲਿਆਂ ਵਰਗਾ ਸ਼ੋਰਾ ॥

ਸ਼ੋਰੀ, ਵਿ—ਸ਼ੋਰ ਕਰਨ ਵਾਲਾ, ਰੌਲਾ ਪਾਉਣ ਵਾਲਾ ॥

ਸ਼ੋਰੂਆ, ਪੁਃ—ਮਾਸ ਦੀ ਤਰੀ ।

ਸੋਲਾਂ, ਵਿਃ—ਦਸ ਉੱਤੇ ਛੇ । ਪਦਾਰਾਂ ਤੋਂ ਇੱਕ ਵੱਧ ॥

ਸੋਲਾਂ ਆਨੇ, ਕ੍ਰਿਃ ਵਿ—ਪੂਰਾ ੨, ਠੀਕ, ਬਿਲਕੁਲ (ਸੋਲਾਂ ਆਨੇ ਸੱਚ) ॥

ਸੋਲਾਂ ਸ਼ਿੰਗਾਰ, ਪੁਃ—ਸ਼ਿੰਗਾਰ ਕਰਨ ਦੇ ਸੋਲਾਂ ਢੰਗ ਅਰਥਾਤ (੧) ਚੂਰੀ, (੨) ਪੁਸ਼ਾ, (੩) ਸੁਭੇਦਾ, (੪) ਸੰਧੂਰ, (੫) ਕੇਸਰ, (੬) ਸੁਰਮਾ, (੭) ਬਿੰਦੀ, (੮) ਸਿਰ ਦਾ ਤੇਲ, (੯) ਅਤਰ, (੧੦) ਮਿਸੀ, (੧੧) ਨੀਲ, (੧੨) ਮੌਹਦੀ, (੧੩) ਫੁੱਲ, (੧੪) ਕੰਘੀ, (੧੫) ਪਾਨ, (੧੬) ਲਾਖ ॥

ਸੌ, ਵਿਃ—ਪੰਜ ਵੀਹਾਂ, ਸੈ, ਸੈਂਕੜਾ ॥

ਕ੍ਰਿ:—ਸਾਂਝ, 'ਹੋਣਾ (ਹਾਂ)' ਧਾਤੂ ਦਾ ਭੂਤ ਕਾਲ ਮਧਜਮ ਪੁਰਖ, ਬਹੁ ਬਚਨ ॥

ਸੌਕੁ, ਵਿਃ—ਇਕ ਸੈਂਕੜੇ ਦੇ ਲਗ ਭਗ ॥

ਸੌ ਗੁਣਾ, ਵਿਃ—ਸੌ ਵਾਰ ਜੋੜਨ ਥੀਂ ਜਿਨਾ ਆਵੇ ॥

ਸੌ ਵਿਸਵਾ, ਕ੍ਰਿਃ, ਵਿਃ—ਖਬਰੇ, ਸ਼ਾਇਤ, ਬਹੁਤ ਆਸ ਹੈ ਕਿ ॥

(ਸੌ ਵਿਸਵਾ ਅਜੇ ਮੀਂਹ ਪਏਗਾ ਅਰਥਾਤ ਮੀਂਹ ਪੈਣ ਦੀ ਬਹੁਤ ਆਸ ਹੈ) ॥

ਸੌਂਹ, ਸਃ—ਸੁਗੰਦ, ਕਸਮ ॥

ਸੌਹਰਾ, ਪੁਃ—ਵਹੁਟੀ ਜਾਂ ਗਭਰੂ ਦਾ ਪਿਉ, ਭੋੜਾ, ਚੰਡਾਲ, ਮੂਰਖ ॥

ਸੌਹਰੇ ਦਾ, ਪੁਃ—ਸਾਲਾ (ਗਾਲ੍ਹੀ ਹੈ) ॥

ਸੌਹਰੀ, ਸਃ—ਵਹੁਟੀ ਜਾਂ ਗਭਰੂ ਦੀ ਮਾਂ, ਸੱਸ, ਝੱਲੀ, ਲੜਾਕੀ ॥

ਸੌਹਰੀ ਦਾ, ਪੁਃ—ਸਾਲਾ (ਗਾਲੀ ਹੈ) ॥

ਸੌਹੜ, ਸਃ—ਉਹ ਕੱਪੜ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਭ੍ਰਿਤੂ ਦਾ ਸਿਰਾ ਲਪੇਟਦੇ ਹਨ ॥

ਸੌਹੜ ਸਲੀਤਾ, ਪੁਃ—ਕੱਪੜ, ਬੋਰੀ, ਅਸਬਾਬ, ਸਮਿਆਨ ॥

ਸੌਹੜ ਮਾਰਣਾ
ਸੌਹੜ ਲਾਉਣਾ } ਕ੍ਰਿਃ—ਸਿਲ ਜਾਂ ਪਟੜੇ ਉੱਤੇ ਮਾਰ ਮਾਰ ਕੇ ਕੱਪੜੇ ਧੋਣਾ ॥

ਸੌਂਹੁ, ਸਃ—'ਸੌਂਹ' ਵੇਖੋ ॥

ਸੌਹੁਰਾ, ਪੁਃ—'ਸੌਹਰਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਸੌਹੁਰੀ, ਸਃ—'ਸੌਹਰੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਸੌਹੇਂ, ਅਵਃ—ਸਾਮ੍ਹਣੇ, ਅੱਗੇ, ਅਗਾੜੀ ॥

ਸ਼ੌਕ
ਸ਼ੌਂਕ } ਪੁਃ—ਚਾਹ, ਖੁਸ਼ੀ, ਇੱਛਿਆ, ਦਲੀਲ, ਲਾਲਸਾ, ਪ੍ਰੀਤ ॥

ਸ਼ੌਕ ਨਾਲ, ਕ੍ਰਿਃ, ਵਿਃ—ਚਾਹ ਕੇ, ਬੜਾ ਖੁਸ਼ ਹੋਕੇ ॥

ਸੌਕਣ, ਸਃ—ਕਿਸੇ ਮਰਦ ਦੀਆਂ ਜੇ ਦੋ ਜਾਂ ਵਧੀਕ ਵਹੁਟੀਆਂ ਹੋਣ ਤਾਂ ਉਹ ਇੱਕ ਦੂਈ ਦੀਆਂ ਸੌਕਣਾਂ ਕਹਾਉਂਦੀਆਂ ਹਨ ॥

ਸੌਕਣ ਪੁਣਾ, ਪੁ:—ਸੌਕਣਾਂ ਦਾ ਸਾਕ, ਸੌਕਣਾਂ ਦਾ ਵਰਤਾਰਾ, ਵੈਰ ਵਿਰੋਧ ॥

ਸੌਕਾ, ਪੁ:—'ਸਾਉਕਾ' ਵੇਖੋ, ਇਕ ਪੰਖੇਰੂ ॥

ਸੌਂਕੀ, ਸ਼ੌਕੀਣ, ਵਿ:—ਚਾਹ ਰੱਖਣ ਵਾਲਾ, ਪ੍ਰੇਮੀ ॥ ਬਣਠਣ ਕੇ ਰਹਿਣ ਵਾਲਾ, ਬਾਂਕਾ ॥

ਸੌਖ, ਪੁ:—ਸੁਖਾਲ, ਅਸਾਨੀ ॥

ਸੌਖਾ, ਵਿ:—ਸੁਖਾਲਾ, ਅਸਾਨ, ਸੁਖੀ ॥

ਸੌਗੰਦ, ਪੁ:—ਸੌਂਹ, ਕਸਮ ॥

ਸੌਗੀ, ਸ:—ਮੇਵਾ, ਕਿਸ਼ਮਿਸ਼। ਗਆਂਢ ॥

ਸੌਂਚਲ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦਾ ਲੂਣ, ਇੱਕ ਸਾਗ ॥

ਸੌਂਚੀ, ਸੋਂਚੀ, ਸ:—ਇੱਕ ਖੇਡ ਜੋ ਮੇਲਿਆਂ ਮੁਸਾਹਬਿਆਂ ਵਿਚ ਖੇਡਦੇ ਹਨ ॥

ਸੌਚੇਤ, ਵਿ:—'ਸੁਚੇਤ' ਵੇਖੋ ॥

ਸੌਜਗਾਰ, ਵਿ:—ਲਾਹਵੰਦ, ਜਿਸ ਵਿਚ ਫੈਦਾ ਹੈ, ਸੁਫਲ ॥

ਸੌਜਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਲਾਹ ਵੰਦ ਹੋਣਾ, ਸੁਫਲ ਹੋਣਾ ॥

ਸੌਂਜੀ, ਸ:—ਇੱਕ ਧਰਤੀ ਦਾ ਟੁਕੜਾ ਜਿਸ ਦੀ ਵਾਹੀ ਇਸ ਲਈ ਧਰਮ ਅਰਥ ਕੀਤੀ ਜਾਵੇ ਕਿ ਆਪਣੀਆਂ ਸਨਬੰਧਣਾਂ ਜਾਂ ਸੇਧਾਂਆਂ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਹੋਵੇ ॥

ਸੌਣ, ਪੁ:—ਹਿੰਦੂਆਂ ਦਾ ਪੰਜਵਾਂ ਮਹੀਨਾ ॥
ਸ:—ਨੀਂਦਰ ਲੈਣ ਦਾ ਕੰਮ ॥

ਸੌਣਾ, ਸੌਂਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਨੀਂਦਰ ਲੈਣੀ, ਮਰਨਾ, (ਹੱਥਾਂ ਪੈਰਾਂ ਆਦਿਕ ਦਾ) ਸੁੰਨ ਹੋਣਾ ॥

ਸੁੱਸਰੀ ਸੌਣਾ, ਸੁੱਸਰੀ ਵਾਂਗੂ ਸੌਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—'ਸੁੱਸਰੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਸੌਣੀ, ਸ:—ਸਉਣ ਦਾ ਕੰਮ ਜਾਂ ਢੰਗ, ਉਨ੍ਹਾਲ ਦਾ ਫਸਲ ॥

ਸੌਤ, ਸੌਤ੍ਰ, ਸੌਤ੍ਰਾ, ਸੌਤ੍ਰੀ, ਸੌਤਾ, ਵਿ:—'ਔਤਰਾ' ਦਾ ਉਲਟ, ਆਲ ਉਲਾਦ ਵਾਲਾ ਜਾਂ ਵਾਲੀ, ਜਿਸ ਦੀ ਸੰਤਾਨ ਚੰਗੀ ਹੋ, ਟੱਬਰ ਦਾਰ ॥

ਸੌਦਾ, ਪੁ:—ਸੁਦਾ, ਝੱਲ, ਕਮਲ ਪੁਣਾ, ਪਾਗਲ-ਪੁਣਾ ॥

ਸੌਦਾ, ਸੌਂਦਾ, ਪੁ:—ਬ੍ਯੁਪਾਰ, ਵਣਜ, ਜਿਣਸ, ਵਿਕਾਊ ਮਾਲ, ਖਾਣ ਪੀਣ ਵਾਲੀ ਵਸਤ ॥

ਸੌਦਾ ਸੁਲਫ਼, ਪੁ:—ਵਣਜ, ਵਿਹਾਰ ਵੱਟਾ ॥

ਸੌਦਾ ਸੂਤ, ਪੁ:—ਚੀਜ਼ਾਂ ਵਸਤਾਂ, ਜਿਣਸ, ਮਾਲ ॥

ਸੌਦਾ ਹੋ ਜਾਣਾ, ਸੌਦਾ ਹੋਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਭਾਉ ਆਦਿਕ ਦਾ ਨਬੇੜਾ ਹੋ ਜਾਣਾ ॥

ਸੌਦਾ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਕੋਈ ਚੀਜ਼ ਖਰੀਦਣ ਜਾਂ ਵੇਚਣ ਲੱਗਿਆਂ ਭਾਉ ਆਦਿਕ ਦਾ ਨਬੇੜਾ ਕਰਨਾ ॥

ਸੌਦਾ ਪੱਟਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਸੌਦਾ ਹੋਣਾ, ਭਾਉ ਆਦਿਕ ਦਾ ਨਬੇੜਾ ਹੋ ਜਾਣਾ ॥

ਸੌਦਾ ਪੱਤਾ, ਪੁ:—ਵੇਚਣ ਵਾਲੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ॥

ਸੌਦਾ ਬਣਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—'ਸੌਦਾ ਕਰਨਾ' ਵੇਖੋ।

ਸੌਦਾਗਰ, ਪੁ:—'ਸੁਦਾਗਰ' ਵੇਖੋ ॥

ਸੌਦਾਗਰਣੀ, ਸ:—'ਸੁਦਾਗਰਨੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਸੌਦਾਗਰੀ, ਸ:—'ਸੁਦਾਗਰੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਸੌਂਪਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਸਪੁਰਦ ਕਰਨਾ, ਹਵਾਲੇ ਕਰਨਾ, ਰੱਖ ਛੱਡਣ ਲਈ ਦੇਣਾ, ਅਰਪਣ ਕਰਨਾ ॥
ਸ:—ਸਪੁਰਦਗੀ, ਸੌਂਪੀ, ਅਮਾਨਤ ॥

ਸੌਂਫ, ਸ਼ਃ—ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦੇ ਦਾਣੇ ਜੋ ਢਿੱਡ ਪੀੜ ਅਤੇ ਅਫਾਰੇ ਦੀ ਦਵਾ ਹਨ। ਇਸ ਦਾ ਅਰਕ ਭੀ ਗੁਣਕਾਰ ਹੈ॥

ਸੌਂਫੀਆ, ਸੌਂਫੀਯਾ ਵਿਃ—ਸੌਂਫ ਦੀ ਮੁਸ਼ਕ ਵਾਲਾ (ਅਰਕ)॥

ਸੌਰ ਜਾਣਾ, ਸੌਰਣਾ ਕ੍ਰਿਃ—ਠੀਕ ਹੋਣਾ, ਸੁਧਰਨਾ, ਸਜਣਾ, ਚੰਗਾ ਬਣਨਾ, ਸੁੱਧ ਹੋ ਜਾਣਾ, ਗੱਭਰੂ ਹੋਣਾ, (ਚੀਜ਼ਾਂ ਦਾ) ਥੌਹ ਸਿਰ ਰੱਖਿਆ ਜਾਣਾ, (ਦੁੱਧ ਦਾ) ਜੰਮ ਜਾਣਾ॥

ਸੌਲ, ਸ਼ਃ—ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦੀ ਮੱਛੀ॥

ਸੌਲਾ, ਵਿਃ—ਕਾਲਾ, ਪੀਲਾ, ਫਿੱਕੇ ਰੰਗ ਦਾ, ਪਿੱਲਾ॥

ਸੌੜ, ਸ਼ਃ—ਤੰਗੀ, ਸਖ਼ਤੀ, ਔਖ, ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦੀ ਰਜ਼ਾਈ (ਜਿਤਨੀ ਪਹੁੰਚ ਵਿਚਾਰੀਏ ਉਤਨੀ ਕੀਜੈ ਦੌੜ। ਉਤਨੇ ਪਾਉਂ ਪਸਾਰੀਏ ਜਿਤਨੀ ਲੰਬੀ ਸੌੜ)।

ਸੌੜ੍ਹ, ਪੁਃ,ਸ਼ਃ—ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦੀ ਦੁਲਾਈ ਜਿਸ ਨੂੰ ਚੋਗੇ ਵਾਕਰ ਪਹਿਨਦੇ ਹਨ॥

ਸੌੜ੍ਹ ਸਲੀਤਾ, ਪੁਃ—ਡੇਰੇ ਦੀਆਂ ਬੋਰੀਆਂ ਬਿਸਤਰੇ ਆਦਿਕ ਜੋ ਮੁਸਾਫ਼ਰੀ ਵਿਚ ਉੱਠ ਉੱਪਰ ਲੱਦਦੇ ਹਨ॥

ਸੌੜਾ, ਵਿਃ—ਭੀੜਾ, ਤੰਗ, ਔਖਾ, ਸੌੜ॥

ਸੌੜੀਆ (ਯਾ), ਪੁਃ—'ਫ਼ਰਾਸ਼' ਵੇਖੋ॥

ਹ

ਹ, ਪੁਃ—ਹਾਹਾ, ਗੁਰਮੁਖੀ ਪੈਂਤੀ ਦਾ ਪੰਜਵਾਂ ਅੱਖਰ॥

ਹਉਕਾ, ਪੁਃ—'ਹਾਹੁਕਾ' ਵੇਖੋ॥

ਹਉਮੈਂ, ਸ਼ਃ—ਆਕੜ, ਗੁਮਾਨ, ਹੰਕਾਰ, ਅਭਿਮਾਨ, ਅਹੰਤਾ, ਖੁਦੀ॥

ਹਊ, ਹਊਆ ਪੁਃ—ਬਾਲਾਂ ਨੂੰ ਡਰਾਉਣ ਵਾਸਤੇ ਇੱਕ ਖਿਆਲੀ ਭੂਤ॥

ਹਊਆ ਭੈਣ, ਪੁਃ—ਬਹੁਤ ਖਾਣ ਵਾਲਾ, ਪੇਟੂ॥

ਹਊ ਬੇਰ, ਪੁਃ—ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦੇ ਕਾਲੇ ਨਿੱਕੇ ਬੇਰ॥

ਹਈ, ਪੁਃ—ਹਾਹੁਕੇ ਭਰਨ ਦੀ ਅਵਾਜ਼ ਜੋ ਪੀੜ ਦੇ ਵੇਲੇ ਨਿਕਲਦੀ ਹੈ॥

ਅਵਃ—ਹੇ! (ਹਈ ਰੱਖਾ = ਹੇ ਪਰਮੇਸ਼ਰਾ)॥

ਕ੍ਰਿ—ਹੈ ('ਹੋਣਾ' ਧਾਤੂ ਦਾ ਵਰਤਮਾਨ ਕਾਲ ਅਨਯ ਪੁਰਖ, ਇਕ ਵਚਨ)॥

ਹੱਸ, ਪੁਃ—ਇੱਕ ਸੋਨੇ ਜਾਂ ਚਾਂਦੀ ਦਾ ਗਲ ਦਾ ਗਹਿਣਾ ਜੋ ਤ੍ਰੀਮਤਾਂ ਅਤੇ ਬਾਲ ਪਾਉਂਦੇ ਹਨ॥ ਗਲ ਦੇ ਹੇਠ ਦੀ ਹੱਡੀ॥

ਹੰਸ, ਪੁਃ—ਇੱਕ ਜਲ ਵਿੱਚ ਤਰਨ ਵਾਲਾ ਪੰਖੇਰੂ ਜਿਸ ਦਾ ਰੰਗ ਬਾਹਲਾ ਚਿੱਟਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਜੀਵ, ਆਤਮਾ, ਹੱਸ, ਹਮੀਰੀ॥

ਹੰਸ ਗਾਮਣੀ, ਪੁਃ—ਹੰਸ ਵਾਕਰ ਸੁੰਦਰ ਚਾਲ ਚੱਲਣ ਵਾਲੀ ਤ੍ਰੀਮਤ॥

ਹੰਸ ਵਾਂਗੂ ਚੱਲਣਾ, ਕ੍ਰਿ—ਸੋਹਣੀ ਚਾਲੇ ਚਲਣਾ॥

ਪਰਮ ਹੰਸ, ਪੁਃ—ਬੜਾ ਗਿਆਨੀ ਅਤੇ ਪਰਮਾਤਮਾ ਸਾਧੂ ਜਿਸ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਤਰਾਂ ਦਾ ਬੰਧਨ ਨਹੀਂ॥

ਹਸਣ, ਪੁਃ—ਹਜ਼ਰਤ ਅਲੀ ਦਾ ਪੁਤ੍ਰ ਜੋ ਯਜ਼ੀਦ ਨਾਲ ਜੁੱਧ ਕਰਦਾ ਕਰਦਾ ਮਾਰਿਆ ਗਿਆ, ਜਿਸ ਦੀ ਯਾਦਗੀਰੀ ਵਿੱਚ ਮੁਹੱਰਮ ਦੇ ਦਿਨੀਂ ਦਾਹੇ ਬਣਾਏ ਜਾਂਦੇ ਹਨ॥

ਹੱਸਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਖਿੜ ਖਿੜ ਕਰਕੇ ਖੁਸ਼ੀ ਪਰਗਟ ਕਰਨੀ, ਪਰਸਿੰਨ ਹੋਣਾ, ਛੇੜਨਾ, ਠੱਠਾ ਕਰਨਾ ॥

ਹਸਤ, ਪੁ:—ਹੱਥ, ਹਾਥੀ ॥

ਹਸਤਣੀ, ਸ:—ਹਥਣੀ, ਅਜੇਹੀ ਤ੍ਰੀਮਤ ਜਿਸ ਦੀਆਂ ਮੋਟੀਆਂ ਲੱਤਾਂ ਮਧਰਾ ਕੱਦ ਅਤੇ ਭਾਰਾ ਸਰੀਰ ਹੋਵੇ ॥

ਹਸਤਨਾ ਪੁਰੀ, ਪੁ:—ਦਿੱਲੀ ਸ਼ਹਿਰ ਦਾ ਪੁਰਾਣਾ ਨਾਉਂ ॥

ਹਸਤੀ, ਪੁ:—ਹਾਥੀ ॥

ਹਸਾਬ, ਪੁ:—ਲੇਖਾ, ਗਿਣਤੀ, ਲੈਹਣਾ ਦੇਣਾ, ਮੁੱਲ ਭਾਉ, ਪਰਖ, ਜਾਚ ॥

ਹਸ਼ਮਤ, ਸ:—ਦੌਲਤ, ਮਾਯਾ, ਰੋਬ, ਸ਼ਾਨ ॥

ਹਸਮੁਖ / **ਹਸਮੁਖਾ** } ਪੁ:—ਜਿਸ ਦਾ ਚਿਹਰਾ ਹਸੂੰ ਹਸੂੰ ਰੇ, ਖੁਸ਼ ਰਹਿਣ ਵਾਲਾ ਮਨੁੱਖ, ਖਿੜੇ ਮੱਥੇ ਵਾਲਾ ਆਦਮੀ ॥

ਹਸ਼ਰ, ਪੁ:—ਅੰਤ ਦਾ ਦਿਨ, ਪਰਲੋ ॥

ਹਸਲੀ / **ਹੰਸਲੀ** } ਸ:—ਦੁਆਬੇ ਦੀ ਇੱਕ ਨਹਿਰ ਦਾ ਨਾਉਂ । ਹਸੀ, ਹਸੀਰੀ ॥

ਹੰਸਾ, ਪੁ:—ਹੰਸ (ਕਵਿਤਾ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦਾ ਹੈ) ॥

ਹਸਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਖਿੜ ਖਿੜਾਉਣਾ, ਖੁਸ਼ ਕਰਨਾ ।

ਹਸਾਈ, ਸ:—ਹਸਾਉਣ ਦਾ ਕੰਮ, ਠੱਠਾ, ਖਿੱਲੀ ॥

ਹਸਾਬ ਕਤਾਬ; ਸ:—ਲੇਖਾ ਜੋਖਾ, ਵਹੀਖਾਤਾ (ਰੱਖਣਾ) ॥

ਹਸਾਬ ਕਤਾਬ ਵੇਖਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਲੇਖੇ ਦੀ ਪੜਤਾਲ ਕਰਨਾ ॥

ਹਸਾਬ ਕਰਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਲੇਖਾ ਨਬੇੜਨਾ ॥

ਹਸਾਬ ਚੁਕਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਹਸਾਬ ਭੁਗਤਾਉਣਾ ਵੇਖੋ ॥

ਹਸਾਬ ਜਮਾ ਕਰਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਕਿਸੇ ਦੇ ਲੇਖੇ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਰਕਮ ਪਾਉਣੀ, ਸਾਰੀਆਂ ਰਕਮਾਂ ਦਾ ਜੋੜ ਕਰਨਾ ॥

ਹਸਾਬ ਜੋੜਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਸਾਰਾ ਲੇਖਾ ਗਿਣਕੇ ਜੋੜ ਕੱਢਣਾ ॥

ਹਸਾਬ ਦੱਸਣਾ / **ਹਸਾਬ ਦੇਣਾ** } ਕ੍ਰਿ:—ਲੇਖਾ ਕਰਕੇ ਸਮਝਾਉਣਾ ਜਾਂ ਵਿਖਾਉਣਾ ॥

ਬੇਹਸਾਬ, ਵਿ:—ਅਣਗਿਣਤ ॥

ਹਸਾਬ ਭੁਗਤਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਲੇਖਾ ਦੱਸਿਆ ਜਾਣਾ ਜਾਂ ਨਿੱਬੜ ਜਾਣਾ ॥

ਹਸਾਬ ਭੁਗਤਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਲੇਖਾ ਨਬੇੜਨਾ, ਲੇਖਾ ਦੇਣਾ, ਰਕਮਾਂ ਮੇਲ ਕੇ ਠੀਕ ਕਰਨੀਆਂ ॥

ਹਸਾਬ ਲਗਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਗਿਣਨਾ, ਲੇਖਾ ਕਰਨਾ ॥

ਹਸਾਬ ਲੈਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਲੇਖਾ ਸੁਣਨਾ ਜਾਂ ਮਲੂਮ ਕਰਨਾ ॥

ਹਸਾਣ, ਪੁ:—ਉਪਕਾਰ, ਭਲਿਆਈ, ਦੂਜੇ ਨਾਲ ਜੋ ਨੇਕੀ ਕੀਤੀ ਜਾਵੇ ॥

ਹਸਾਬੀ, ਪੁ:—ਹਸਾਬ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ॥

ਹਸਾਬਣ, ਸ:—ਹਸਾਬ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ॥

ਹੱਸੀ, ਹਸੀਰੀ, ਸ਼ਃ—ਹੌਲਾ ਜਿਹਾ ਹੱਸ ॥

ਹਸੂਹਲੜਾ, ਪੁਃ—ਹੱਸਣ ਵਾਲਾ ਹਸ ਮੁਖ, ਮਖੌਲੀਆ, ਠੱਠੇ ਬਾਜ਼ ॥

ਹਹਿਮ, ਪੁਃ—ਹੌਸਲਾ, ਦਲੇਰੀ ॥

ਹੱਕ, ਪੁਃ—ਅਖ਼ਤਿਆਰ, ਅਧਕਾਰ, ਨਿਆਉਂ, ਮੁਨਸਫ਼ੀ, ਧਰਮ, ਦਾਵਾ, ਫੈਦਾ, ਸਚਿਆਈ, ਰੱਬ ਸੱਚਾ ॥

ਵਿਃ—ਠੀਕ, ਸੱਚ, ਮੁਨਾਸਬ ॥

ਹੱਕ ਅਦਾ ਕਰਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਜੋ ਵਸਤ ਜਿਸ ਦੀ ਹੈ ਉਸ ਨੂੰ ਦੇ ਦੇਣੀ, ਧਰਮ ਅਨੁਸਾਰ ਦੂਜੇ ਨਾਲ ਵਰਤਣਾ ॥

ਹੱਕ ਸ਼ੁਫ਼ਾ, ਪੁਃ—ਗੁਆਂਢੀ ਦੀ ਜ਼ਮੀਨ ਜਾਂ ਘਰ ਮੁੱਲ ਲੈਣ ਦਾ ਹੋਰਨਾਂ ਕੋਲੋਂ ਵਧੇਰਾ ਹੱਕ ॥

ਹੱਕ ਹਲਾਲ, ਵਿਃ—ਜੋ ਵਸਤ ਧਰਮ ਨਾਲ ਕਿਸੇ ਦੀ ਹੈ। (ਹੱਕ ਹਲਾਲ ਦੀ ਕਮਾਈ)॥

ਹੱਕ ਹੋਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਧਰਮ ਨਾਲ ਕਿਸ ਉੱਤੇ ਅਖ਼ਤਿਆਰ ਹੋਣਾ। ਮਰਨਾ ॥

ਹੱਕ ਦਬਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਦੂਜੇ ਦਾ ਹੱਕ ਖੋਹ ਲੈਣਾ ਬਗਾਨਾ ਮਾਲ ਸਾਂਭ ਲੈਣਾ ॥

ਹੱਕਦਾਰ, ਵਿਃ, ਪੁਃ—ਜਿਸ ਦਾ ਦਾਵਾ ਠੀਕ ਹੈ, ਅਸਲੀ ਮਾਲਕ ॥

ਹੱਕ ਦੁਆਉਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਹੱਕਦਾਰ ਨੂੰ ਜੋ ਕੁਝ ਮਿਲਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਮਿਲਣ ਦੇਣਾ ॥

ਹੱਕ ਦੇਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਨਿਆਉਂ ਕਰਨਾ, ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਆਪਣਾ ਹੱਕ ਲੈਣ ਦੇਣਾ ॥

ਹੱਕ ਨਾ ਹੱਕ, ਕ੍ਰਿਃ, ਵਿਃ—ਐਵੇਂ ਹੀ, ਬੇਇਨਸਾਫ਼ੀ ਨਾਲ ॥

ਹੱਕ ਨਾਲ, ਕ੍ਰਿਃ, ਵਿਃ—ਧਰਮ ਨਾਲ, ਸਚਿਆਈ ਨਾਲ ॥

ਹੱਕ ਮੰਗਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਦਾਵਾ ਕਰਨਾ ॥

ਹੱਕ ਪੂਰਾ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿਃ—'ਹੱਕ ਅਦਾ ਕਰਨਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਹੱਕ ਮਾਰਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਦੂਜੇ ਦਾ ਹੱਕ ਨ ਰਹਿਣ ਦੇਣਾ, 'ਹੱਕ ਦਬਾਉਣਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਹੱਕਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਅਗੇ ਟੋਰਨਾ, ਚਲਾਣਾ ॥

ਹੱਕਰ, ਸਃ—ਫਲ ਦੀ ਗਿਟਕ ॥

ਹੱਕਲ, ਸਃ—ਹਾਕ, ਅਵਾਜ਼ ॥

ਹੱਕਲ ਮਾਰਨੀ, ਕ੍ਰਿਃ—ਉੱਚੀ ਅਵਾਜ਼ ਨਾਲ ਬੁਲਾਉਣਾ ॥

ਹੱਕਲਾ, ਪੁਃ—ਥਥਲਾ, ਅਟਕ ਅਟਕ ਕੇ ਬੋਲਣ ਵਾਲਾ ॥

ਹਕਲਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਥਥਲਾਉਣਾ, ਅਟਕ ਅਟਕ ਕੇ ਬੋਲਣਾ ॥

ਹਕਵਈਯਾ, ਪੁਃ—ਹੱਕਣ ਵਾਲਾ ॥

ਹਕਵਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਟੁਰਾਉਣਾ, ਚਲੁਆਣਾ, ਦੂਜੇ ਕੋਲੋਂ ਹੱਕਣ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਾਉਣਾ ॥

ਹਕਵਾਈ, ਸਃ—ਹੱਕਣ ਦਾ ਕੰਮ ਜਾਂ ਮਜੂਰੀ ॥

ਹਕਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਹੱਕਣ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਾਉਣਾ ॥

ਹਕਾਇਤ, ਸਃ—ਕਥਾ, ਵਾਰਤਾ, ਕਹਾਣੀ ॥

ਹਕਾਈ, ਸਃ—ਹੱਕਣ ਦਾ ਕੰਮ ਜਾਂ ਮਜੂਰੀ ॥

ਹੱਕਾ ਬੱਕਾ, ਵਿ:- ਹਰਾਨ, ਘਾਬਰਿਆ ਹੋਇਆ, ਸਹਿਮਿਆ ਹੋਇਆ ॥

ਹਕਾਰ
ਹੰਕਾਰ } ਪੁ:—ਗੁਮਾਨ, ਔਕੜ, ਹਉਮੈਂ, ਅਭਮਾਨ ਗਰਬ, ਖੁਦੀ ॥

ਹੰਕਾਰਣ
ਹਕਾਰਨ } ਵਿ:, ਸ:- ਹੰਕਾਰ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ॥

ਹੰਕਾਰਨਾ
ਹਕਾਰਨਾ } ਕ੍ਰਿ:—ਹੰਕਾਰ ਕਰਨਾ ॥

ਹੰਕਾਰੀ
ਹਕਾਰੀ } ਵਿ:, ਪੁ:—ਹੰਕਾਰ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ॥

ਹਕਾਯਤ, ਸ:—"ਹਕਾਇਤ" ਵੇਖੋ ॥

ਹਕੀਕ, ਪੁ:—ਲਾਲ ਰੰਗ ਦਾ ਇਕ ਵਡਮੁੱਲਾ ਪੱਥਰ ॥

ਹਕੀਕਤ, ਸ:—ਸਚਿਆਈ, ਹਾਲ ਹਵਾਲ, ਗੱਲ, ਅਸਲੀ ਗੱਲ, ਬਿਆਨ ॥

ਹਕੀਕਤ ਰਾਇ, ਪੁ:—ਸਿਆਲਕੋਟ ਦੇ ਖੱਤਰੀਆਂ ਦਾ ਮੁੰਡਾ ਜਿਸ ਨੇ ਮੁਸਲਮਾਨਾਂ ਦੇ ਸਮੇਂ ਧਰਮ ਪਿੱਛੇ ਸੀਸ ਦਿਤਾ ਅਤੇ ਇਸੇ ਕਰਕੇ ਜਿਸ ਦਾ ਨਾਉਂ ਧਰਮੀ ਬੀ ਹੈ ॥

ਹਕੀਕਤ ਲਿਖਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਅਸਲ ਹਾਲ ਲਿਖਣਾ, ਸੱਚੀ ਗੱਲ ਲਖਣੀ ॥

ਹਕੀਕੀ, ਵਿ:—ਸੱਚਾ, ਸੱਕਾ, ਅਸਲੀ, ਯਥਾਰਥ (ਹਕੀਕੀ ਭਾਈ, ਪੁ:—ਸੱਕਾ ਭਰਾ)॥

ਹੱਕੀ ਬੱਕੀ, ਵਿ:—'ਹੱਕਾ, ਬੱਕਾ' ਦਾ ਸਤ੍ਰੀ ਲਿੰਗ ॥

ਹਕੀਮ, ਪੁ:—ਰੋਗ ਦਾ ਦਾਰੂ ਕਰਨ ਵਾਲਾ, ਵੈਦ ਡਾਕਟਰ ॥ ਹਿਕਮਤ ਜਾਨਣ ਵਾਲਾ, ਸਿਆਣਾ ॥

ਹਕੀਮਣੀ, ਸ:—ਹਕੀਮ ਦੀ ਵਹੁਟੀ, ਰੋਗ ਦਾ ਦਾਰੂ ਕਰਨ ਵਾਲੀ, ਵੈਦਣੀ ॥

ਹਕੀਮੀ, ਸ:—ਹਿਕਮਤ, ਵੈਦਗੀ, ਡਾਕਟਰੀ ॥

ਹਕੂਮਤ, ਸ:—ਰਾਜ, ਪਰਤਾਪ, ਸ਼ਕਤੀ, ਸਮਰਥ, ਅਖ਼ਤਿਆਰ ॥

ਹੱਗਣ, ਪੁ:—ਝਾੜਾ, ਗੂੰਹ, ਮੈਲਾ, ਗੰਦਗੀ ॥

ਹੱਗਣਾ
ਹੱਗ ਦੇਣਾ } ਕ੍ਰਿ:—ਝਾੜੇ ਫਿਰਨਾ, ਟਟੀ ਜਾਣਾ, ਪਖਾਨੇ ਫਿਰਨਾ, ਜੰਗਲ ਹੋਣਾ, ਹੌਸਲਾ ਹਾਰਨਾ, ਬੇਦਿਲ ਹੋਣਾ ॥

ਹੱਗ ਹੱਗ ਭਰਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਗੰਦਗੀ ਨਾਲ ਥਾਂ ਗੰਦੀ ਕਰਨੀ ॥

(ਆਪਣੇ ਘਰ ਤੇ ਹੱਗ ਹੱਗ ਭਰ)॥

ਹਗਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—(ਬਾਲ ਆਦਿਕਾਂ ਨੂੰ) ਝਾੜੇ ਫਿਰਾਉਣਾ ॥

ਹਗਾਇਆ, ਵਿ:—ਜਿਸ ਨੂੰ ਹੱਗਣ ਆਇਆ ਹੋਇਆ ਹੈ, ਜੋ ਝਾੜੇ ਫਿਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ ॥

ਹਗਾਸ, ਸ:—ਝਾੜੇ ਫਿਰਨ ਦੀ ਇੱਛਿਆ, ਹੱਗਣ ਨੂੰ ਜੀ ਕਰਨਾ ॥

ਹਗਾਸਾ, ਵਿ:—ਹਗਾਇਆ, ਵੇਖੋ ॥

ਹਗਾਮਾ
ਹੰਗਾਮਾ } ਪੁ:—ਫਸਾਦ, ਉਪਦਰ, ਦੰਗਾ, ਰੌਲਾ ਗੌਲਾ, ਗੜ ਬੜ, ਹੱਲਾ ॥

ਹਗਾਮਾ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਫਸਾਦ ਮਚਾਉਣਾ, ਦੰਗਾ ਕਰਨਾ ॥

ਹੰਗਾਲਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—'ਹੰਘਾਲਣਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਹੰਗੀ, ਸ:—'ਹੰਘੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਹੱਘਣਾ }
ਹੰਘਣਾ } ਕ੍ਰਿਃ—(ਰੱਸੇ ਆਦਿਕ ਦਾ) ਢਿੱਲਾ ਹੋਣਾ, ਜ਼ੋਰ ਨਾਲ ਛੁਟਾਏ ਜਾਣਾ, (ਆਟੇ ਦਾ) ਛਣਨਾ, ਢਸਣਾ ॥

ਹੰਘਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—(ਰੱਸਾ) ਢਿੱਲਾ ਕਰਨਾ, ਜ਼ੋਰ ਨਾਲ ਛੁਟਾਉਣਾ, ਢਸਾਣਾ, ਛਣਾਨਾ ॥

ਹੰਘਾਲਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਕੱਪੜਾ ਜਾਂ ਭਾਂਡਾ ਪੈ ਧਾ ਕੇ ਸਾਫ਼ ਕਰਨਾ, ਪਾਣੀ ਵਿੱਚੋਂ ਕੱਢਕੇ ਨਚੋੜਨਾ ॥

ਹੰਘੀ, ਸਃ—ਆੱਟਾ ਜਾਂ ਦੁਆਵਾਂ ਛਾਨਣ ਵਾਲੀ ਇੱਕ ਬਰੀਕ ਰੇਸ਼ਮੀ ਛਾਨਣੀ ॥

ਹੱਛਾ, ਵਿਃ—'ਅੱਛਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਹੱਜ, ਪੁਃ—ਮੱਕੇ ਦੀ ਜ਼ਿਆਰਤ, ਚੰਗੀ ਹਾਲਤ, ਬਖ਼ਤਾਵਰੀ ।

ਹੰਜ, ਸਃ—ਅੰਝੂ, ਅਖਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਜੋ ਰੋਣ ਦੇ ਵੇਲੇ ਪਾਣੀ ਨਿਕਲਦਾ ਹੈ । ਅੱਥਰੂ ॥

ਹਜ਼ਮ, ਪੁਃ—ਖਾਧਾ ਪੀਤਾ ਪਚ ਜਾਣਾ, ਧੋਖੇ ਨਾਲ ਦੂਜੇ ਦਾ ਮਾਲ ਲੈ ਲੈਣਾ ॥
(ਹਜ਼ਮ ਹੋਣਾ, ਹਜ਼ਮ ਕਰਨਾ) ॥

ਹਜ਼ਰਤ, ਪੁਃ—ਮਹਾਰਾਜ (ਆਦਰ ਦਾ ਬਚਨ), ਮਹੰਮਦ, ਈਸਾ, ਮੂਸਾ ਆਦਿਕ ਪੈਗ਼ੰਬਰ, ਸਈਯਦ, ਵੱਡਾ । ਉਸਤਾਦ, ਬਦਮਾਸ਼, ਛਟਿਆ ਹੋਇਆ ॥

ਹਜ਼ਰਾਇਤ }
ਹਜ਼ਰਾਤ } ਸਃ—ਇਕ ਮੰਤਰ ਜਿਸ ਨਾਲ ਜਿੰਨਾਂ ਦੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਮੁੰਡੇ ਦੀ ਰਾਹੀਂ ਬੁਲਾਉਂਦੇ ਹਨ ਜੋ ਇੱਕ ਬਲਦੇ ਦੀਵੇ ਦੇ ਸਾਮ੍ਹਣੇ ਬਹਿਂਦਾ ਹੈ ॥

ਹਜਾਮ, ਪੁਃ—ਸਿਰ ਮੁੰਨਣ ਵਾਲਾ, ਨਾਈ ॥

ਹਜਾਮਤ, ਸਃ—ਵਾਲ ਕਟਾਉਣ ਜਾਂ ਸਿਰ ਮੁਨਾਉਣ ਦਾ ਕੰਮ ॥

ਹਜਾਮਤ ਹੋਣੀ, ਕ੍ਰਿਃ—ਸਿਰ ਮੁੰਨਿਆ ਜਾਣਾ, ਲੁੱਟੇ ਪੁੱਟੇ ਜਾਣਾ, ਕੁਝ ਨਾ ਰਹਿਣਾ ॥

ਹਜਾਮਤ ਕਰਨੀ, ਕ੍ਰਿਃ—ਸਿਰ ਮੁੰਨਣਾ, ਵਾਲ ਕੱਟਣੇ ॥ ਧੋਖਾ ਦੇਣਾ, ਮਾਲ ਲੁੱਟਣਾ ॥

ਹਜਾਮਤ ਕਰਵਾਉਣੀ }
ਹਜਾਮਤ ਬਨਵਾਉਣੀ } ਕ੍ਰਿਃ—ਵਾਲ ਕਟਾਉਣੇ ਸਿਰ ਮੁਨਾਉਣਾ ॥

ਹਜ਼ਾਰ, ਵਿਃ—ਦਸ ਸੈ, ਸਹੰਸਰ ॥
ਪੁਃ—ਕਚਹਿਰੀ ਵਿਚ ਜੋ ਬਿਆਨ ਲਿਖਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਉਗਾਹੀ ॥

ਹਜ਼ਾਰ ਦਾਣਾ, ਪੁਃ—ਇਕ ਬੂਟੀ ਅਤੇ ਉਸਦਾ ਬੀਜ ਜੋ ਦੁਆਵਾਂ ਵਿਚ ਵਰਤੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ॥

ਹਜ਼ਾਰਾ, ਪੁਃ—ਪਠਾਣਾਂ ਦੀ ਇਕ ਜਾਤ, ਦੋਹਰਾਂ ਫੁੱਲ, ਦੋਹਰਾ ਲਾਲ ਪੋਸਤ ॥
ਵਿਃ—ਹਜ਼ਾਰ ਤਹਾਂ ਵਾਲਾ (ਕੱਪੜਾ), ਹਜ਼ਾਰਾਂ ਰੁਪਿਆਂ ਦਾ ਮਾਲਕ, ਜਿਸ ਚੀਜ਼ ਦਾ ਮੁੱਲ ਹਜ਼ਾਰ ਰੁਪਿਆ ਹੈ ॥

ਹਜ਼ਾਰੇ ਦੇ ਸ਼ਬਦ, ਪੁਃ—ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਦੇ ਖ਼ਾਸ ਸ਼ਬਦ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਪਾਠ ਬਾਹਲੇ ਸਿੱਖ ਕਰਦੇ ਹਨ ॥

ਹਜ਼ਾਰੀ, ਵਿਃ—'ਹਜ਼ਾਰਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਹਜੀਰ }
ਹੰਜੀਰ } ਸਃ—ਇਕ ਬਿਰਛ ਅਤੇ ਉਸ ਦਾ ਫਲ, ਅੰਜੀਰ ॥

ਹਜੀਰਾਂ, ਸਃ—(ਬਹੁ ਬਚਨ) ਇਕ ਰੋਗ ਜਿਸ ਨਾਲ ਗਲ ਵਿਚ ਗਿਲਟੀਆਂ ਹੋ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ ॥

ਹੰਜੂ, ਪੁ:- ਹੰਝ ਵੇਖੋ ॥

ਹਜੂਮ, ਪੁ:-ਲੋਕਾਂ ਦਾ ਕੱਠ, ਭੀੜ ॥

ਹਜੂਰ, ਪੁ:-ਹਾਜ਼ਰ ਹੋਣਾ, ਕਿਸੇ ਹਾਕਮ ਦਾ ਮੌਜੂਦ ਹੋਣਾ, ਅਵਸਰ ਜਾਂ ਹਾਕਮ ਨੂੰ ਬੁਲਾਉਣ ਲਈ ਆਦਰ ਦਾ ਬਚਨ। ਮਹਾਰਾਜ ! ਸਿਰੀ ਮਾਨ, ਗਰੀਬ ਨਵਾਜ਼,ਸਰਕਾਰ ॥

ਹਜੂਰੀ, ਸ:-ਹਾਜ਼ਰੀ, ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਜਾਂ ਹਾਕਮ ਦਾ ਮੌਜੂਦ ਹੋਣਾ ॥

ਵਿ:-ਸਰਕਾਰੀ ਦਰਬਾਰੀ, ਕਚਹਿਰੀ ਦਾ ॥

ਹਜੂਰੀ ਬਾਗ, ਪੁ:-ਲਾਹੌਰ ਦੇ ਕਿਲੇ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਮਹਾਰਾਜਾ ਰਣਜੀਤ ਸਿੰਘ ਦਾ ਬਾਗ ॥

ਹਜੋ, ਸ:-ਨਿੰਦਿਆ, ਚੁਗਿਆਈ ॥

ਹਜੋਕਾ, ਪੁ:-ਧੱਕਾ, ਝਟਕਾ, ਠੋਕ ॥

ਹੰਝ
ਹੰਝੂ } ਸ:-'ਹੰਜ' ਵੇਖ ॥

ਹੱਟ, ਸ:-ਦੁਕਾਨ, ਸੌਦਾ ਰੱਖਣ ਵਾਲਾ ਕੋਠਾ ॥

ਹਟ, ਅਵ:-ਪਰ੍ਹੇ ਜਾ, ਦੂਰ ਹੋ ॥

ਹਟਪਟਣੀ, ਸ:-ਹੱਟ, ਦੁਕਾਨ ॥

ਹਟਬਾਣੀਆ
ਹਟਵਾਣੀਆ } ਪੁ:-ਹੱਟੀ ਵਾਲਾ, ਦੁਕਾਨਦਾਰ ॥

ਹਟਕਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਰੋਕਣਾ, ਵਰਜਣਾ, ਅਟਕਾਉਣਾ ਹਟਾਉਣਾ, ਨਠਾਉਣਾ, ਥੰਮ੍ਹਣਾ, ਰੁਕਣਾ, ਅਟਕਣਾ, ਹਟਣਾ, ਠਹਿਰਨਾ ॥

ਹਟਕਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਦੂਜੇ ਕੋਲੋਂ ਹਟਕਣ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਾਉਣਾ ॥

ਹਟਕੋਰਾ, ਪੁ:-ਹਤਕੋਰਾ, ਹਾਹੁਕਾ, ਲੰਮਾ ਸਾਹ ॥

ਹਟਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਰੁਕਣਾ, ਮੁੜਨਾ, ਟਲਣਾ, ਪਰੇ ਹੋਣਾ, ਪਿੱਛੇ ਆ ਜਾਣਾ, ਅਗੇਰਿਓਂ ਪ ਜਾਣਾ ॥

ਹਟਤਾਰ
ਹਟਤਾਲ } ਸ:-ਜੁਲਮ ਕਰਕੇ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਹਾਕਮ ਜਾਂ ਉਸ ਦੇ ਸਰਬੰਧੀ ਦੇ ਮਰਨ ਦੇ ਸੋਗ ਵਿਚ ਬਜ਼ਾਰ ਜਾਂ ਮੰਡੀ ਦੀਆਂ ਸਾਰੀਆਂ ਹੱਟਾਂ ਦਾ ਬੰਦ ਹੋ ਜਾਣਾ ॥

ਹਟਵਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਦੂਰ ਕਰਵਾਉਣਾ ॥

ਹਟਵਾਈ, ਸ:-ਹਟਵਾਉਣਦਾ ਕੰਮ ਜਾਂ ਮਜੂਰੀ ॥

ਹਟਾ, ਪੁ:-ਪਰੇ ਕਰਨਾ, ਟਾਲਣਾ । 'ਹਟਾਉਣਾ' ਧਾਤੂ ਦੀ ਆਗਿਆਰਥ ਕ੍ਰਿਯਾ ॥

ਹੱਟਾ, ਵਿ: ਪੁ: } ਹੱਟ ਦਾ, ਹੱਟੀਆਂ ਦਾ ਇਕੱਠ ॥

ਹੱਟਾ ਕੱਟਾ, ਵਿ:-ਤਕੜਾ, ਤਾਜ਼ਾ, ਮੋਟਾ, ਚੁਸਤ, ਬਲਵਾਨ, ਮੁਸ਼ਟੰਡਾ ॥

ਬਜਾਜ ਹੱਟਾ, ਪੁ:-ਇਕ ਬਜ਼ਾਰ ਜਿਸ ਵਿਚ ਬਜਾਜਾਂ ਦੀਆਂ ਹੱਟੀਆਂ ਹਨ ॥

ਬੱਤੀ ਹੱਟਾ, ਪੁ:-ਬਤੀ ਹੱਟਾਂ ਵਾਲਾ, ਕਟੜਾ ॥

ਹਟਾਉ, ਪੁ:-'ਹਟਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਹਟਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਪਰ੍ਹੇ ਕਰਨਾ, ਦੂਰ ਕਰਨਾ, ਟਾਲ ਦੇਣਾ, ਹਟਕਣਾ, ਵਰਜਣਾ, ਰੋਕਣਾ, ਬੰਦ ਕਰਨਾ ॥

ਹਟਾਊ, ਪੁ:-ਹਟਾਉਣ ਵਾਲਾ ॥

ਹੱਟੀ, ਸ:-ਛੋਟੀ ਹੱਟ ਜਾਂ ਦੁਕਾਨ ॥

ਹੱਟੀ ਕਰਣੀ, ਕ੍ਰਿ:-ਦੁਕਾਨ ਖੋਲ੍ਹਣੀ ਜਾਂ ਦੁਕਾਨਦਾਰੀ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਨਾ ॥

ਹੱਟੀ ਚਲ ਪੈਣੀ, ਕ੍ਰਿ:-ਬਹੁਤ ਸੌਦਾ ਵਿਕਣਾ, ਗਾਹਕੀ ਬਹੁਤ ਹੋਣੀ ॥

ਹੱਟੀ ਚਲਾਉਣੀ, ਕ੍ਰਿ:-ਚੰਗਾ ਬਿਉਪਾਰ ਟੋਰਨਾ, ਹੱਟੀ ਦਾ ਕੰਮ ਚੰਗੀ ਤਰਾਂ ਕਰਨਾ ॥

ਹੱਟੀ ਪਾਉਣੀ, ਕ੍ਰਿ:-ਨਵੀਂ ਦੁਕਾਨ ਖੋਲ੍ਹਣੀ, ਬਿਉਪਾਰ ਕਰਨ ਲਗਣਾ ॥

ਹੱਟੀ ਲਗਾਉਣੀ, ਕ੍ਰਿ:-ਹੱਟੀ ਖੋਲਣੀ, ਬਿਉਪਾਰ ਕਰਨ ਲਗ ਪੈਣਾ। ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਵਿਖਾਉਣ ਲਈ ਹੱਟੀ ਦੇ ਅੱਗੇ ਮਾਲ ਸਜਾ ਕੇ ਰੱਖਣਾ ॥

ਹੱਟੀ ਵਧਾਉਣੀ, ਕ੍ਰਿ:-ਹੱਟੀ ਬੰਦ ਕਰਨੀ ॥

ਹਠ, ਪੁ:-ਜ਼ਿਦ, ਢਿਠਾਈ, ਕਿਸੇ ਗੱਲ ਪੁਰ ਅੜ ਬੈਠਣਾ, ਜੋ ਕਹਿਣਾ ਕਰਕੇ ਛੱਡਣਾ ॥

ਹਠ ਜੋਗ, ਪੁ:-ਸਰੀਰ ਨੂੰ ਕਸ਼ਟ ਦੇਕੇ ਜੋ ਜੋਗ ਸਾਧਿਆ ਜਾਵੇ ॥

ਹਠ ਧਰਮੀ, ਸ:-ਅਨਿਆਉਂ, ਆਪਣੇ ਮਤ ਦਾ ਪੱਖ ਪੂਰਨਾ, ਝੂਠੀ ਗੱਲ ਉੱਤੇ ਕਾਇਮ ਰਹਿਣਾ, ਕਿਸੇ ਦੇ ਕੀਤੇ ਨੂੰ ਨਾ ਜਾਨਣਾ ॥

ਹਠਾਹਣ
ਹਠਾਹਾਂ
ਹਠਾੜੂ } ਕ੍ਰਿ:-ਵਿ:-ਹੇਠਾਂ, ਥਲੇ, ਹੇਠਲੇ ਪਾਸੇ ॥

ਹਠੀ
ਹਠੀਆ
ਹਠੀਲਾ } ਪੁ:-ਹਠ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਮਨੁੱਖ, ਜ਼ਿੱਦੀ, ਆਪਣੀ ਗੱਲ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰਕੇ ਛੱਡਣ ਵਾਲਾ ॥

ਹਠੂਆਂ, ਅਠੂਆਂ ਵੇਖੋ ॥

ਹੱਡ, ਪੁ:-ਵੱਡੀ ਹੱਡੀ, ਮੁਰਦੇ ਪਸ਼ੂ ਦੀਆਂ ਵੱਡੀਆਂ ਹੱਡੀਆਂ ॥

ਸੁੱਚਾ ਹੱਡ, ਪੁ:-ਚੰਗੀ ਕੁਲ ਦਾ, ਸਾਊ ॥

ਹੱਡ ਗੋਡੇ ਭੰਨਣੇ, ਕ੍ਰਿ:-ਸਰੀਰ ਨੂੰ ਕਈ ਥਾਂ ਸੱਟਾਂ ਲਗਣੀਆਂ ॥

ਹੱਡ ਗੋਡੇ ਭੰਨ ਸੁੱਟਣੇ
ਹੱਡ ਗੋਡੇ ਭੰਨਣੇ } ਕ੍ਰਿ:-ਡਾਢਾ ਮਾਰਨਾ ॥

ਹੱਡ ਗੋਡੇ ਰਹਿ ਜਾਣੇ, ਕ੍ਰਿ:-ਤੁਰ ਨਾ ਸਕਣਾ, ਗੰਠੀਆਂ ਦਾ ਰੋਗ ਹੋ ਜਾਣਾ ॥

ਹੱਡ ਲਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਮਿਹਨਤ ਕਰਨੀ, ਕੰਮ ਕਰਕੇ ਥਕ ਜਾਣਾ ॥

ਹੱਡਾਂ ਦਾ ਸਾੜਾ, ਵਿ:-ਦੁਖ ਦੇਣ ਵਾਲਾ, ਫ਼ਿਕਰ ਲਾਉਣ ਵਾਲਾ, ਨੁਕਸਾਨ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ॥

ਹਡ ਕੋਰਾ, ਪੁ:-ਹਾਹੁਕਾ, ਉੱਚੇ ਸਾਹ, ਹਿਚਕੀ ॥

ਹੱਡਾ, ਪੁ:-ਇਕ ਘੋੜਿਆਂ ਦਾ ਰੋਗ ਜਿਸ ਨਾਲ ਘੋੜੇ ਲੰਗੜੇ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ॥

ਹੱਡੀ, ਸ:—ਸਰੀਰ ਦੇ ਸਭ ਤੋਂ ਕਰੜੇ ਹਿੱਸੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਢਾਂਚਾ ਬਣਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ, ਸੰਘੀ, ਅਸਤ ॥

ਹੱਡੀ ਕੜਕਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਹੱਡੀ ਟੁੱਟਣਾ ॥

ਕੁੱਤੇ ਦੀ ਹੱਡੀ ਵਾਲਾ ਸੁਆਦ, ਪੁ:-ਝੂਠਾ ਸੁਆਦ, ਝੂਠਾ ਸੁਖ ॥

ਹੱਡੀਆਂ ਦੀ ਮੁੱਠ, ਸ:-ਬਹੁਤ ਲਿੱਸਾ ਆਦਮੀ ॥

ਹੱਡੀਆਂ ਨਿਕਲ ਆਉਣੀਆਂ, ਕ੍ਰਿ:-ਬਹੁਤ ਲਿੱਸਾ ਹੋ ਜਾਣਾ ॥

ਹੰਡੇ ਮੂਤੇ
ਹੰਡੇ ਮੂਤ੍ਰੇ } ਪੁ:-ਡੰਗਰਾਂ ਦਾ ਇਕ ਰੋਗ ॥

ਹੰਡੋਲ, ਪੁ:-ਇੱਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਰਾਗ ॥

ਹੰਡੋਲਾ, ਪੁ:-ਪੰਘੂੜਾ, ਪੀਂਘ, ਝੂਲਾ, ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਮਹਾਰਾਜ ਦਾ ਪੰਘੂੜਾ ॥

ਹੰਢ ਜਾਣਾ / **ਹੰਢਣਾ** } ਕ੍ਰਿ:-(ਕੱਪੜੇ ਆਦਿਕ ਦਾ) ਪੁਰਾਣਾ ਹੋ ਜਾਣਾ, ਬੁੱਢਾ ਅਤੇ ਸਿਆਣਾ ਹੋ ਜਾਣਾ, ਫਿਰਨਾ, ਭੋਗਣਾ ॥

ਹੰਢਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਕੱਪੜਾ ਆਦਿਕ ਵਰਤ ਕੇ ਪੁਰਾਣਾ ਕਰ ਦੇਣਾ ॥

ਹਣ, ਕ੍ਰਿ:-ਹਨ, "ਹੈ" ਦਾ ਬਹੁ ਬਚਨ ॥

ਹਣੋਂ, ਸ:-ਦਾਰੂ ॥

ਹਤਕ, ਸ:-ਨਿਰਾਦਰੀ, ਬੇ ਇੱਜ਼ਤੀ ॥

ਹਤਕਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਨਿਰਾਦਰੀ ਕਰਨਾ ॥

ਹੱਤ ਤੇਰਾ (ਰੀ), ਅਵ:-ਚਲ ਪਰੇ ਹਟ, ਦੂਰ ਹੋ ॥

ਹੱਤ ਤੇਰਾ ਭੈਣ ਕਤਰਿਆ / **ਹੱਤ ਤੇਰੀ ਮਾਂ ਮਰੋ** } ਚਲ ਦੂਰ ਹੋ ॥

ਹਤਨਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਨੀਚਾਂ ਵਾਲਾ ਕੰਮ ਕਰਨਾ, ਮਾਰਨਾ ॥

ਹੱਤਿਆ / **ਹੱਤਿਯਾ** } ਸ:-ਪਾਪ, ਅਪਰਾਧ, ਕੁਕਰਮ, ਕਤਲ, ਹਿੰਸਾ, ਜਾਨੋਂ ਮਾਰਨਾ (ਕਰਨਾ, ਕਰਨੀ) ॥

ਹੱਤਿਆਰਾ / **ਹਤਿਯਾਰਾ** } ਪੁ: / ਵਿ: ਹੱਤਿਆ ਕਰਨ ਵਾਲਾ, ਪਾਪੀ ॥

ਹੱਥ, ਪੁ:-ਬਾਂਹ ਦਾ ਅਗਲਾ ਹਿੱਸਾ, ਪੰਜਾ, ਅੱਧੇ ਗਜ਼ ਦਾ ਮਾਪ, ਪਾਸਾ, ਤਰਫ਼, ਕਬਜ਼ਾ, ਬਚਾਉ, ਰਾਖੀ, ਰੇਲ ਦਾ ਸੰਗਲ ॥

ਹੱਥ ਉਠਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-'ਹੱਥ ਚੁੱਕਣਾ' ਵੇਖ ॥

ਹੱਥ ਆਉਣਾ / **ਆ ਜਾਣਾ** } ਕ੍ਰਿ:-ਕੋਈ ਚੀਜ਼ ਮਿਲ ਜਾਣੀ ॥

ਹੱਥ ਹਲਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਕੰਮ ਕਰਨਾ, ਕਮਾਉਣਾ ॥

ਹੱਥ ਹੁਦਾਰ, ਪੁ:-ਥੋੜ੍ਹੇ ਚਿਰ ਵਾਸਤੇ ਲਿਆ ਹੋਇਆ ਹੁਦਾਰ (ਲਿਖਤ ਕਰਨ ਬਾਝੋਂ) ॥

ਹੱਥ ਹੇਠ (ਠਾਂ) ਆਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਕਾਬੂ ਆ ਜਾਣਾ ॥

ਹੱਥ ਹੇਠਾਂ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਕਾਬੂ ਕਰਨਾ, ਵੱਸ ਵਿੱਚ ਕਰਨਾ ॥

ਹੱਥ ਹੌਲਾ ਕਰਨਾ ਕਰਾਉਣਾ), ਕ੍ਰਿ:-ਝਾੜਾ ਜਾਂ ਟੂਣਾ ਕਰਨਾ (ਕਰਾਉਣਾ) ॥

ਹੱਥ ਕੱਟਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਲਿਖ ਕੇ ਇਕਰਾਰ ਕਰਨਾ ॥

ਹੱਥ ਕੰਡਾ, ਪੁ:-ਚਲਾਕੀ, ਉਸਤਾਦੀ, ਛਲ ॥

ਹੱਥ ਕੰਬਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਕੋਈ ਕੰਮ ਨਾ ਕਰ ਸੱਕਣਾ ॥

ਹੱਥ ਕਰ ਜਾਣੇ (ਕਰਨਾ), ਕ੍ਰਿ:-ਧੋਖਾ ਦੇਣਾ ॥

ਹੱਥ ਕਲਾ, ਪੁ:-ਮੁੰਨਾ, ਬਿੱਲੀ ਜਾਂ ਚਿਟਕਣੀ ॥

ਹੱਥ ਕੜਾ (ਕੜੀ), ਪੁ:-ਸ:-ਹਥਾਂ ਨੂੰ ਕਾਬੂ ਕਰਨ ਲਈ ਜੋ ਲੋਹੇ ਦੀਆਂ ਕੜੀਆਂ ਅਪਰਾਧੀਆਂ ਨੂੰ ਪਾਉਂਦੇ ਹਨ ॥

(ਕਿਸੇ ਦੇ) ਹੱਥ ਘੱਲਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-(ਕਿਸੇ ਦੀ) ਰਾਹੀਂ ਕੋਈ ਚੀਜ਼ ਭੇਜਣਾ ॥

ਹੱਥ ਚਲਾਕੀ, ਸ:-ਉਸਤਾਦੀ, ਹਿਕਮਤ ॥

ਹੱਥ ਚੁੱਕਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਮਾਰਨ ਨੂੰ ਤਿਆਰ ਹੋਣਾ, ਹਟ ਜਾਣਾ, ਨਿਰਾਸ ਹੋਣਾ ॥

ਹੱਥ ਛੂਟ, ਪੁ:-ਤਲਵਾਰ ਜਾਂ ਸੋਟੀ ਦਾ ਵਾਰ, ਮਾਰਨ ਵਾਲਾ ॥

ਹੱਥ ਜੋੜਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਆਦਰ ਜਾਂ ਬੇਨਤੀ ਕਰਨ ਵਾਸਤੇ ਕਿਸੇ ਦੇ ਸਾਮ੍ਹਣੇ ਆਪਣੇ ਹੱਥਾਂ ਦੀਆਂ ਤਲੀਆਂ ਮੇਲ ਦੇਣੀਆਂ । ਸਾਕ ਕਰਨਾ ॥

ਹੱਥ ਜੋੜੀ, ਸ:—ਹੱਥ ਜੋੜਨਾ, ਇੱਕ ਜੜ੍ਹ ਜਿਸ ਦਾ ਤਬੀਤ ਬੰਨ੍ਹਦੇ ਹਨ ॥

ਹੱਥ ਝੂਠਾ ਹੋਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਹੱਥ ਸੌਂ ਜਾਣਾ, ਸੁੰਨ ਹੋ ਜਾਣਾ ਜਾਂ ਨਿਕੰਮਾ ਹੋ ਜਾਣਾ ॥

ਹੱਥ ਟੱਡਣਾ
ਹੱਥ ਡਾਹੁਣਾ } ਕ੍ਰਿ:—ਮੰਗਣ ਲਈ ਹੱਥ ਕਿਸੇ ਦੇ ਅੱਗੇ ਕਰਨਾ ॥

ਹੱਥ ਠੋਕਾ, ਵਿ:—ਹੱਥ ਕਰਨ ਵਾਲਾ, ਗਾਹਕਾਰ ॥

ਹੱਥ ਤੰਗ ਹੋਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਧਨ ਨਾਂ ਹੋਣਾ ॥

ਹੱਥ ਤੇ ਹੱਥ ਧਰ ਕੇ ਬੈਠਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਵੇਹਲੇ ਰਹਿਣਾ, ਕੁਝ ਕੰਮ ਨਾਂ ਕਰਨਾ ॥

ਹੱਥ ਤੇ ਹੱਥ ਮਾਰ ਜਾਣਾ (ਮਾਰਨਾ), ਕ੍ਰਿ:—ਪੱਕਾ ਕਰਾਰ ਕਰਨਾ, ਧੋਖਾ ਦੇਣਾ ॥

ਹੱਥ ਤੇ ਧਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਕੁਝ ਦੇਣਾ ॥

ਹੱਥ ਦਾ ਸੁੱਚਾ, ਵਿ:—ਅਮਾਨ ਦਾਰ, ਸਿਆਣਾ ॥

ਹੱਥ ਦੀ ਮੈਲ, ਸ:—ਧਨ, ਮਾਯਾ, ਦੌਲਤ ॥

ਹੱਥ ਦੇਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਸਹਾਰਾ ਦੇਣਾ, ਮੱਦਤ ਕਰਨੀ, ਕਿਸੇ ਦੇ ਮਰਨ ਤੇ ਬੁਲਾਉਣ ਆਏ ਹੋਏ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਹੱਥ ਨਾਲ ਕਹਿਣਾ ਕਿ ਚਲੇ ਜਾਓ ॥

(ਸਿਰ ਤੇ) ਹੱਥ ਧਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—'ਹੱਥ ਰਖਣਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਹੱਥ ਧੋਕੇ ਪਿੱਛੇ ਪੈਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਕੋਈ ਕੰਮ ਲਗ ਕੇ ਕਰਨਾ, ਲਗਾਤਾਰ ਸਤਾਉਣਾ ॥

ਹੱਥ ਧੋਣਾ (ਧੋ ਬੈਠਣਾ), ਕ੍ਰਿ:—ਨਿਰਾਸ ਹੋ ਜਾਣਾ, ਉਮੈਦ ਨਾਂ ਰਹਿਣੀ ॥

ਹੱਥ ਨਾਟਕ, ਪੁ:—ਹੱਥ ਦੇ ਹੇਰ ਫੇਰ ਨਾਲ ਕੀਤੇ ਹੋਏ ਅਨੋਖੇ ਕਰਤਬ ॥

ਹੱਥ ਨਾਂ ਰੱਖਣ ਦੇਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਛੋਹਣ ਨਾਂ ਦੇਣਾ ਆਪਣੀ ਗੱਲ ਉੱਤੇ ਕੈਮ ਰਹਿਣਾ (ਘੋੜੇ ਦਾ ਤੇਜ਼ ਹੋਣਾ) ॥

ਹੱਥ ਪਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਕੰਮ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰਨਾ, ਦਖਲ ਦੇਣਾ, ਲੁੱਟਣਾ, ਚੁਰਾਉਣਾ, ਛੇੜਨਾ, ਫੜਨਾ ॥

ਹੱਥ ਪੈਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਕਬਜ਼ਾ ਜਾਂ ਦਖ਼ਲ ਹੋਣਾ ॥

ਹੱਥ ਪੈਰ ਚੱਲਣੇ, ਕ੍ਰਿ:—ਕੰਮ ਕਰਨ ਜੋਗੇ ਹੋਣਾ ॥

ਹੱਥ ਪੈਰ ਠੰਢੇ ਹੋਣੇ, ਕ੍ਰਿ:—ਮਰਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲੇ ਸਰੀਰ ਵਿਚ ਸਤ ਨਾ ਰਹਿਣਾ ॥

ਹੱਥ ਪੈਰ ਪੈ ਜਾਣੇ, ਕ੍ਰਿ:—ਕਾਹਲੀ ਕਰਕੇ ਘਾਬਰ ਜਾਣਾ ॥

ਹੱਥ ਪੈਰ ਮਾਰਣੇ, ਕ੍ਰਿ:—ਜਤਨ ਕਰਨਾ, ਕੰਮ ਕਰਨਾ ॥

ਹੱਥ ਫੜਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਰੱਖਿਆ ਕਰਨਾ ॥

ਹੱਥ ਫੇਰ ਜਾਣਾ (ਫੇਰਨਾ), ਕ੍ਰਿ:—ਲਾਡ ਪਿਆਰ ਕਰਨਾ, ਮਾਲ ਲੁੱਟ ਲੈ ਜਾਣਾ ॥

ਹੱਥ ਫੇਰੀ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਹੱਥ ਚਲਾਕੀ ਕਰਨਾ, ਲਾਡ ਕਰਨਾ, ਬੇ ਇਮਾਨੀ ਕਰਨਾ ॥

ਹੱਥ ਬੱਧਾ ਗੁਲਾਮ, ਪੁ:—ਖੁਸ਼ੀ ਖੁਸ਼ੀ ਹੁਕਮ ਮੰਨਣ ਵਾਲਾ ਆਦਮੀ ॥

ਹੱਥ ਬੰਨ੍ਹ ਕੇ ਖੜੇ ਹੋਣਾ (ਰਹਣਾ) ਕ੍ਰਿ:-ਵੱਡੇ ਜਾਂ ਹਾਕਮ ਦੀ ਆਗਯਾ ਮੰਨਣ ਨੂੰ ਤਿਆਰ ਰਹਿਣਾ ॥

ਹੱਥ ਬੰਨ੍ਹਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਬੇਨਤੀ ਕਰਨ ਵਾਸਤੇ ਹੱਥ ਜੋੜਨੇ ॥

ਹੱਥ ਭਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਕਿਸੇ ਸੁੱਕੀ ਜਾਂ ਗਿੱਲੀ ਚੀਜ਼ ਦਾ ਹੱਥਾਂ ਨੂੰ ਲਗ ਜਾਣਾ। ਹਿੰਦੂਆਂ ਦੀ ਇਕ ਰੀਤ ਮੂਜਬ ਪਾਣੀ ਵਰਗੀ ਚੀਜ਼ ਵਿਚ ਹੱਥ ਪਾਉਣੇ ॥

ਹੱਥ ਮਲਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਪਛੁਤਾਣਾ ॥

ਹੱਥ ਮਲਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਦੋ ਜਣਿਆਂ ਦਾ ਮਿਲਣ ਜਾਂ ਵਿਛੜਨ ਦੇ ਵੇਲੇ ਇਕ ਦੂਜੇ ਦਾ ਸੱਜਾ ਹੱਥ ਪਕੜ ਕੇ ਹਿਲਾਉਣਾ (ਸਾਹਿਬਾਂ ਵਾਕਰ)॥

ਹੱਥ ਮਾਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਬੇਈਮਾਨੀ ਕਰਨਾ ॥

ਹੱਥ ਰੱਖਣਾ (ਸਿਰ ਤੇ) ਕ੍ਰਿ:-ਸਹਾਰਾ ਦੇਣਾ, ਰੱਛਿਆ ਕਰਨੀ, ਸਿਰ ਦੀ ਸਹੁੰ ਖਾਣੀ ॥

ਹੱਥ ਰੱਖਾ, ਪੁ:-ਜਿਸ ਚੀਜ਼ ਤੇ ਹੱਥ ਰੱਖਿਆ ਜਾਵੇ, ਢੋਲ ਦੀ ਠੁੱਕਰ, ਆਸਰਾ, ਮਸ਼ੂਕ, ਜਿਸ ਮਨੁੱਖ ਤੋਂ ਕੋਈ ਕੰਮ ਕੀਤਿਆ ਜਾਵੇ ॥

ਹੱਥ ਰੰਗਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਹੱਥਾਂ ਨੂੰ ਮਹਿੰਦੀ ਲਾਉਣੀ, ਵੱਢੀ ਲੈਣੀ ॥

ਹੱਥ ਲਗ ਜਾਣਾ (ਲਗਣਾ) (ਲਗਣੇ) ਕ੍ਰਿ:-ਹੱਥ ਆਉਣਾ, ਹਿਸਾਬ ਵਿਚ ਜੋੜ ਕਰਦਿਆਂ ਰਕਮ ਅੱਗੇ ਲਜਾਣੀ, ਧੋਖਾ ਖਾਣਾ ਮਾਰ ਪੈਣੀ (ਅੰਮਾਂ ਤੇਰੇ ਹੱਥ ਕੂਲੇ ਹਨ। ਚੰਗਾ ਲੱਗਣ ਤਾਂ ਜਾਣੇਂ)॥

ਹੱਥ ਲਗਾਉਣਾ(ਣੇ), ਕ੍ਰਿ:-ਛੋਹਣਾ, ਸ਼ੁਰੂ ਕਰਨਾ, ਮਾਰਨਾ, ਹਰਾਉਣਾ, ਧੋਖਾ ਦੇਣਾ ॥

ਹੱਥ ਲਾਇਆਂ ਮੈਲਾ ਹੋਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਸਰੀਰ ਬਹੁਤ ਸੋਹਣਾ ਅਤੇ ਕੋਮਲ ਹੋਣਾ ॥

ਹੱਥ ਵਖਾਉਣਾ (ਣੇ), ਕ੍ਰਿ:-ਰੋਲ ਨੂੰ ਹੱਥ ਦੀ ਤਲੀ ਵਿਖਾ ਕੇ ਕਿਸਮਤ ਪੁੱਛਣੀ। ਹਕੀਮ ਨੂੰ ਨਬਜ਼ ਦੱਸਣੀ। ਚਲਾਕੀ ਕਰਕੇ ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਧੋਖਾ ਦੇਣਾ ॥

ਹੱਥ ਵੱਢਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-'ਹੱਥ ਕੱਟਣਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਹੱਥ ਵਿੱਚ ਠੂਠਾ ਦੇਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਫ਼ਕੀਰ ਕਰ ਦੇਣਾ॥

ਹੱਥ ਵਿੱਚ ਠੂਠਾ ਲੈਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਫ਼ਕੀਰ ਹੋ ਜਾਣਾ॥

ਹੱਥ ਵਿੱਚ ਲੈਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਫੜਨਾ, ਕਾਬੂ ਕਰਨਾ॥

ਹੱਥ ਵੇਖਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਕਿਸੇ ਦੀ ਨਬਜ਼ ਵੇਖਣਾ, ਤਲੀ ਵੇਖ ਕੇ ਕਿਸਮਤ ਦੱਸਣੀ, ਹਾਰ ਜਾਣਾ॥

ਹੱਥ ਵੇਚਣਾ (ਕਿਸੇ ਦੇ), ਕ੍ਰਿ:-(ਕਿਸੇ ਕੋਲ) ਕੋਈ ਸ਼ੈ ਵੇਚ ਦੇਣੀ॥

ਹੱਥਾਂ ਉੱਤੇ ਸਰ੍ਹੋਂ ਜਮਾਉਣੀ, ਕ੍ਰਿ:-ਚਿਰੀਂ ਹੋਣ ਵਾਲਾ ਕੰਮ ਛੇਤੀ ਕਰ ਦੇਣਾ॥

ਹੱਥਾਂ ਉੱਤੇ (ਤੇ) ਪਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-(ਕਿਸੇ ਨੂੰ) ਆਪਣੇ ਵੱਸ ਕਰਨਾ॥

ਹੱਥਾਂ ਪੈਰਾਂ ਵਿੱਚ ਹੋਣਾ / ਹੋ ਜਾਣਾ ਕ੍ਰਿ:-ਅਜਿਹਾ ਢਿੱਲ ਹੋਣਾ ਜੋ ਜੀਉਣ ਦੀ ਆਸ ਨਾ ਰਹਿਣੀ॥

ਹਥਣੀ, ਸ:-ਹਾਥੀ ਦੀ ਮਦੀਨ॥

ਹੱਥਲ, ਵਿ:-ਖਾਲੀ ਹੱਥਾਂ ਵਾਲਾ, ਬੇਕਾਰ, ਜੋਹੜੀ ਗਊ ਮੱਝ ਖਾਸ ਆਦਮੀ ਦੇ ਹੱਥੋਂ ਹੀ ਦੁਧ ਚੁਆਵੇ॥

ਹੱਥ ਲੇਵਾਂ / ਹੱਥ ਲੇਵੇਂ ਪੁ:-ਹਿੰਦੂਆਂ ਦੇ ਵਿਆਹ ਦੀ ਇੱਕ ਰੀਤ॥

ਹਥਵਾਸਾ, ਪੁ:-ਬਹਿਲੀ ਆਦਿਕਦੇ ਰੱਸੇ (ਸਹਾਰੇ ਵਾਸਤੇ ॥)

ਹਥਵਾਣ, ਪੁ:-ਹਾਥੀ ਚਲਾਉਣ ਵਾਲਾ, ਮਹੌਤ ॥

ਹਥਵਾਣੀ, ਸ:-ਹਥਵਾਣ ਦਾ ਕੰਮ ॥

ਹਥਵਾਨਣੀ, ਸ:-ਹਥਵਾਣ ਦੀ ਤੀਵੀਂ ॥

ਹੱਥੜੀ, ਸ:-ਚਰਖ ਦੇ ਪਹੀਏ ਨੂੰ ਫੜ ਕੇ ਭੁਆਉਣ ਵਾਲੀ ਲੱਕੜ ॥

ਹੱਥਾ, ਪੁ:-ਚਰਖੇ ਚੱਕੀ ਆਦਿਕ ਦਾ ਮੁੱਠਾ ॥

ਹਥਿਆਰ
ਹਥਿਯਾਰ } ਪੁ:-ਤਲਵਾਰ ਆਦਿਕ ਸਸਤ੍ਰ, ਲੜਾਈ ਦਾ ਸਮਿਆਨ ॥

ਹਥਿਆਰ ਚਲਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਹਥਿਆਰ ਨਾਲ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਮਾਰਨ ਲਗਨਾ ॥

ਹਥਿਆਰ ਬੰਨ੍ਹਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਤਲਵਾਰ ਆਦਿਕ ਲੈ ਲੇਣੀ, ਸਸਤਰ ਧਾਰਨ ਕਰਨਾ ॥

ਹੱਥੀ, ਸ:-ਪੀੜਿਆਂ ਨੂੰ ਮਲਣ ਵਾਲਾ ਇਕ ਵਾਲਾ ਦਾ ਦਸਤਾਨਾ, ਮੁੰਜ ਜਾਂ ਵਾਣ ਦੀ ਗੁੱਛੀ ਜਿਸ ਚੀਜ਼ ਨਾਲ ਛੱਪਰ ਪਾਣ ਵਾਲੇ ਸਰਕੜੇ ਦੇ ਸਿਰੇ ਇੱਕੇ ਜੇਹੇ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਜੁਲਾਹਿਆਂ ਦੀ ਹੱਥ ਵਿਚ ਰੱਖਣ ਵਾਲੀ ਲੱਕੜ ॥

ਹੱਥੀਂ, ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:-ਹੱਥਾਂ ਦੀ ਰਾਹੀਂ, ਹੱਥਾਂ ਤੋਂ ॥

(ਦੋਹੀਂ)ਹੱਥੀ ਸ ਭਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਕਈ ਚੀਜ਼ ਚੰਗੀ ਤਰਾਂ ਇਕੱਠੀ ਕਰਨੀ ॥

ਹੱਥੀਂ ਛਾਂਵਾਂ ਕਰਣੀਆਂ, ਕ੍ਰਿ:-ਪਿਆਰ ਮੁਹਬਤ ਦਾ ਸਲੂਕ ਕਰਨਾ, ਰਛਿਆ ਕਰਨੀ ॥

ਹੱਥੀਂ ਪੈਣਾ (ਪੈਂਣਾ), ਕ੍ਰਿ:-ਲੜਨਾ ॥

ਹਥੇਲੀ, ਸ:-ਹੱਥ ਦੀ ਤਲੀ ॥

ਹੱਥੋਂ, ਕ੍ਰਿ ਵਿ:-ਹੱਥਾਂ ਤੋਂ, ਇੱਕ ਤੋਂ ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਅਵ:-ਸਗੋਂ ॥

ਹੱਥੋਂ ਨਿਕਲ ਜਾਣਾ
ਨਿਕਲਣਾ } ਕ੍ਰਿ:-(ਕਿਸੇ ਦੇ) ਹੱਥੋਂ ਕੁਝ ਕੰਮ ਨਿਖੜ ਜਾਣਾ, ਉਸ ਵਿੱਚ ਨਾ ਰਹਿਣਾ॥

ਹੱਥੋ ਹੱਥ
ਹੱਥੋ ਹੱਥੀਂ } ਕ੍ਰਿ:-ਵਿ:-ਝਟ ਪੱਟ, ਛੇਤੀ ॥

ਹੱਥੋ ਹੱਥੀ ਉਡ ਜਾਣਾ
ਲੱਗ ਜਾਣਾ
ਵਿਕ ਜਾਣਾ } ਕ੍ਰਿ:-ਛੇਤੀ ਹੀ ਵਿਕ ਜਾਣਾ ॥

ਹੱਥੋ ਪਾਈ, ਸ:-ਲੜਾਈ, ਝਗੜਾ, ਘੋਲ ॥

ਹੱਥੋ ਪਾਈ ਹੋਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਲੜਨਾ, ਮਾਰ ਕੁਟਾਈ ਕਰਨਾ, ਧੌਲ ਧੱਪਾ ਕਰਨਾ ॥

ਹਥੌਟੀ
ਹਥੌਂਟੀ } ਸ:-ਚਲਾਕੀ, ਉਸਤਾਦੀ, ਹੁੰਨਰ ਕਾਰੀਗਰੀ ॥

ਹਥੌੜਾ
ਹਥੌਂੜਾ } ਪੁ:-ਜਿਸ ਚੀਜ਼ ਨਾਲ ਧਾਤਾਂ ਕੁਟਦੇ ਹਨ ॥

ਹਥੌੜੀ
ਹਥੌਂੜੀ } ਸ:-ਛੋਟਾ ਹਥੌਂੜਾ ॥

ਹਥੌਂੜੀਆਂ, ਸ:-(ਬਹੁ: ਬ:) ਹਥ ਕੜੀਆਂ ॥

ਹਥੌੜੀਆਂ ਮਾਰਣੀਆਂ, ਕ੍ਰਿ:-ਹਥਕੜੀਆਂ ਪਾਉਣੀਆਂ ॥

ਹੱਦ, ਸ:-ਕੰਢਾ, ਬੰਨਾ, ਸਿਰਾ, ਲਿਹਾਜ਼, ਸ਼ੀਂ, ਮਰਜਾਦਾ ॥

ਵਿ:-ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਧ, ਪਰਲੇ ਸਿਰੇ ਦਾ, ਭਾਰਾ ॥

ਕ੍ਰਿ:-ਵਿ:-ਘੱਟ ਤੋਂ ਘੱਟ, ਵੱਧ ਤੋਂ ਵੱਧ ॥ (ਹੱਦ ਹੋ ਗਈ ਹੈ:-ਬਹੁਤ ਹੋ ਗਈ ਹੈ, ਹੋਰ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ॥)

ਹੱਦ ਹੋਜਾਣੀ (ਹੋਣੀ) ਕ੍ਰਿ:-ਕੋਈ ਗੱਲ ਹੱਦ ਤਕ ਪਹੁੰਚ ਜਾਣੀ, ਅੰਤ ਹੋਣੀ ॥

ਹੱਦ ਕਰਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਅੰਤ ਕਰਨਾ, ਕਿਸੇ ਗੱਲ ਨੂੰ ਓੜਕ ਤਕ ਪੁਚਾਣਾ ॥

ਹੱਦ ਬਸਤ, ਸ:-ਹੱਦਾਂ ਦਾ ਫੈਸਲਾ, ਹੱਦ ਠਹ੍ਰਾ-ਉਣਾ, ਹੱਦ ਬੰਦੀ ॥

ਹੱਦ ਬੰਦੀ ਕਰਨਾ
ਹੱਦ ਬੰਨ੍ਹਣਾ } ਕ੍ਰਿ:-ਹੱਦਾਂ ਠਹ੍ਰਾਉਣੀਆਂ ਜਾਂ ਹੱਦਾਂ ਉੱਤੇ ਨਿਸ਼ਾਨ ਲਾਉਣੇ ॥

ਹੱਦੋਂ ਬਾਹਰ ਹੋਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਆਪਣ ਬੁੱਤੇ ਤੋਂ ਵਧ ਕੇ ਕੰਮ ਕਰਨਾ, ਮਰਯਾਦਾ ਟੱਪ ਜਾਣਾ, ਹੱਦ ਤੋੜਨਾ ॥

ਹੱਦੋਂ ਬਾਹਰਾ, ਵਿ:-ਬਹੁਤ ਹੀ, ਜਿਸ ਤੋਂ ਵਧਕੇ ਹੋਰ ਨਾ ਹੋਵੇ ॥

ਬੇ ਹੱਦ, ਵਿ:-ਜਿਸ ਦੀ ਹੱਦ ਨਹੀਂ, ਅਥਾਹ, ਅੰਤ, ਹੱਦੋਂ ਬਾਹਰਾ, ਅਪਾਰ ॥

ਹੰਦ, ਪੁ:-ਇੱਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਜਾਲ ॥

ਹੰਦਰਾਤਾ, ਪੁ:-ਇਕ ਰੋਗ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਰਾਤੀ ਨਹੀਂ ਦਿਸਦਾ ॥

ਹਦਵਾਣਾ, ਪੁ:-ਤਰਬੂਜ਼, ਇੱਕ ਗੋਲ ਫਲ ॥

ਹਦਵਾੜ, ਸ:-ਅੱਧੀ ਬੋਤਲ-'ਅਧ ਵਾੜ' ਵੇਖੋ ॥

ਹਦਾਇਤ
ਹਦਾਯਤ } ਸ:-ਉਪਦੇਸ਼, ਨਸੀਹਤ, ਸਿਖ ਮੱਤ (ਕਰਨੀ ਜਾਂ ਦੇਣੀ) ॥

ਹੰਦਾਲ, ਪੁ:-ਜੱਟਾਂ ਦੀ ਇੱਕ ਜ਼ਾਤ ॥

ਹਦੀਸ, ਸ:-ਮੁਹੰਮਦ ਸਾਹਿਬ ਦਾ ਬਚਨ, ਨਸੀਹਤ ।

ਹਦੀਸ ਪਕੜਣੀ
ਫੜਣੀ } ਕ੍ਰਿ:-ਨਸੀਹਤ ਮੰਨਣੀ ॥

ਹਦੀਣ, ਵਿ:-ਵੇਖੋ 'ਅਧੀਨ' ॥

ਹਦੀਣਤਾ
ਹਦੀਣਤਾਈ } ਸ:-ਵੇਖੋ 'ਅਧੀਨਤਾਈ' ॥

ਹਦੀਯਾ, ਪੁ:-ਨਜ਼ਰ, ਭੇਟ, ਇਨਾਮ, ਮੁੱਲ ॥

ਹਦੁਆਣਾ, ਪੁ:-ਅਧੁਆਣਾ, ਤਰਬੂਜ਼ ॥

ਹਦੁਆੜ, ਸ:-ਵੇਖੋ 'ਅੱਧ ਵਾੜ' ॥

ਹੰਦੇਰ, ਪੁ:-ਵੇਖੋ 'ਅਨ੍ਹੇਰ' ॥

ਹੰਦੇਰਾ, ਪੁ:-ਵੇਖੋ 'ਅਨ੍ਹੇਰਾ' ॥

ਹੰਦੇਰੀ, ਸ:-ਵੇਖੋ 'ਅਨ੍ਹੇਰੀ' ॥

ਹਦੈਤ, ਸ:-ਵੇਖੋ 'ਹਦਾਇਤ' ॥

ਹਨ, ਕ੍ਰਿ:-ਹਨ, ਹੈਨ, 'ਹੈ' ਦਾ ਬਹੁ: ਵ: ॥

ਹੰਨਾ, ਪੁ:-ਕਾਠੀ ਦਾ ਸਿਰਾ ॥

ਹਨੂਮਾਣ, ਪੁ:-ਬਾਂਦਰ, ਰਾਮ ਚੰਦ੍ਰ ਜੀ ਦਾ ਦੂਤ ॥

ਹਨੇਰ
ਹਨੇਰਾ
ਹਨੇਰੀ } ਵੇਖੋ 'ਅਨ੍ਹੇਰ' 'ਅਨ੍ਹੇਰਾ' 'ਅਨ੍ਹੇਰੀ'

ਹਨੇਰੀ ਮਜਿਸਟ੍ਰੇਟ, ਪੁ:-ਜੋ ਮਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਕੁਝ ਤਨਖਾਹ ਨਾ ਲਵੇ ॥

ਹੱਪ, ਸ:-ਅਜੇਹੀ ਅਵਾਜ਼ ਜੋ ਸਮਝੀ ਨ ਜਾਵੇ ॥

ਹੱਪ ਹੱਪ ਕਰਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਅਜੇਹਾ ਬੋਲਣਾ ਕਿ ਗੱਲ ਸਮਝੀ ਨ ਜਾਵੇ (ਬੱਚਿਆਂ ਵਾਸਤੇ) ॥

ਹੱਪਾ, ਪੁ:-ਪਤਲੀ ਖਿਚੜੀ ਤਪਾ ॥

ਹੱਪੀ ਹੱਪੀਂ ਖਾਣਾ
ਹੱਪੂ ਕਰ ਲੈਣਾ
ਹੱਪੂ ਹੱਪੂ ਖਾਣਾ } ਕ੍ਰਿ:-ਜੋ ਹੱਥ ਆਵੇ ਨਿਗਲ ਜਾਣਾ, ਲੁਕਾਣਾ ਛਿਪਾਣਾ ॥

ਹਫਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਥੱਕੇ ਹੋਏ ਹੋਣਾ, ਛੇਤੀ ਛੇਤੀ ਸਾਹ ਲੈਣਾ, ਦਮ ਟੁਟ ਜਾਣਾ ॥

ਹੱਫਾ, ਪੁ:-ਉਸਤਾਦ, ਆਗੂ, ਜੁੱਮੇਵਾਰ ਆਦਮੀ ॥

ਹਫਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਸਾਹ ਚੜ੍ਹਨਾ, ਥਕਾਉਣਾ॥ ਹਰਾਉਣਾ ॥

ਹਬਸ਼, ਪੁ:-ਅਫ਼ਰੀਕਾ ਦਾ ਇੱਕ ਦੇਸ ਜਿੱਥੋਂ ਦੇ ਲੋਕ ਕਾਲੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ॥
ਸ:-ਤ੍ਰਿਸ਼ਨਾ, ਲੋਭ, ਹਿਰਸ ॥

ਹਬਸ਼ਣ, ਸ:-ਹਬਸ਼ ਦੀ ਰਹਿਣ ਵਾਲੀ ॥

ਹਬਸ਼ੀ, ਪੁ:-ਹਬਸ਼ ਦਾ ਰਹਿਣ ਵਾਲਾ ॥

ਹਬਕ, ਸ:-ਹਭਕ, ਬੁਰੀ ਮੁਸ਼ਕ ॥

ਹਬਕ ਦਬਕ, ਸ:-ਝਿੜਕ, ਡਾਤ ਡੰਬ ॥

ਹਬਕਣਾ ਦਬਕਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਝਿੜਕਣਾ, ਡਾਟ ਡੰਬ ਕਰਨੀ ॥

ਹੱਬ ਕੱਬ, ਪੁ:—ਢੰਗ, ਸ਼ਕਲ, ਚੰਗੀ ਹਾਲਤ, ਕੀਮਤ, ਦੇਉਤਿਆਂ ਅਤੇ ਪਿਤਰਾਂ ਦੇ ਨਮਿੱਤ ਜੋ ਅਨਾਜ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇ ॥

ਹਬੜ ਦਬੜ, ਸ:-ਘਬਰਾ, ਹਰਾਨੀ, ਹੌਲ ॥

ਹਬੜਨਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਘਬਰਾ ਜਾਣਾ, ਹਰਾਨ ਹੋਣਾ

ਹਬੜਾ ਦਬੜੀ, ਸ:-'ਹਬੜ ਦਬੜ' ਵੇਖੋ ॥

ਹਬੂਬ, ਪੁ:-ਹੱਕ, ਮਾਫ਼ੀ; ਛੁਟਕਾਰਾ ॥

ਹੰਬੇਲ, ਸ:-ਰੁਪਇਆਂ ਮੋਹਰਾਂ ਆਦਿਕਾਂ ਦੀ ਹੈਕਲ ॥

ਹੰਵੇਲੀ, ਸ:-ਹਵੇਲੀ, ਮਾੜੀ, ਦੋਲਰ ॥

ਹਭਕ, ਸ:—ਬਦਬੋ (ਆਉਣੀ, ਮਾਰਨੀ) ॥

ਹਭਕਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਬਦਬੋ ਜਾਂ ਸੜ੍ਹਿਆਨ ਆਉਣੀ ॥

ਹੰਭਲੀ, ਸ:—ਉਛਾਲਾ (ਹੰਭਲੀ ਮਾਰਨੀ = ਉਛੱਲਣਾ) ॥

ਹੰਭਲੇ
ਹੰਭੜੇ } ਅਵ:-ਸ਼ਾਬਾਸ਼ੇ, ਬੱਲੇ ॥

ਹਮ, ਪੜ:—ਅਸੀਂ ॥

ਹਮਸਾਇਆ (ਯਾ), ਪੁ:—ਗੁਆਂਢੀ, ਪੜੋਸੀ ॥

ਹਮਸਾਗਤੀ, ਸ:—ਗੁਆਂਢ, ਪੜੋਸ ॥

ਹਮਸੋਸ, ਪੁ:—ਅਫ਼ਸੋਸ, ਪਛਤਾਵਾ, ਅਰਮਾਨ, ਗ਼ਮ (ਹਮਸੋਸ ਆਉਣਾ)॥
ਅਵ:-ਹਾਇ ! ਓਹੋ !

ਹਮਸੋਸਿਆ ਹੋਇਆ-ਪੁ:
ਹਮਸੋਸੀ ਹੋਈ-ਸ: } ਜਿਸ ਨੂੰ ਅਫ਼ਸੋਸ ਜਾਂ ਗ਼ਮ ਹੈ ॥

ਹਮਰਾਹ, ਅਵ:-ਨਾਲ, ਸੰਗ ॥
ਸ:-ਸਾਥ, ਸੰਗ, ਸੁਹਬਤ ॥

ਹਮਰਾਹੀ, ਸੰਗੀ, ਸਾਥੀ ॥
ਸ:—ਸੰਗ, ਸਾਥ, ਸੁਹਬਤ ॥

ਹਮਲ, ਪੁ:—ਢਿੱਡ, ਗਰਭ (ਰਹਿਣਾ, ਹੋਣਾ ਕਰਨਾ) ॥

ਹਮਲਾ, ਪੁ:—ਚੜ੍ਹਾਈ, ਹੱਲਾ (ਕਰਨਾ) ॥

ਹਮਾਇਤ, ਹਮਾਯਤ, ਸ਼—ਸਹਾਰਾ, ਆਸਰਾ, ਬਚਾਉ ॥

ਹਮਾਇਤ ਕਰਣੀ, ਕ੍ਰਿ:-ਪੱਖ ਪੂਰਨਾ, ਰਾਖੀ ਕਰਨੀ, ਬਚਾਉਣਾ ॥

ਹਮਾਇਤਣ ਹਮਾਯਤਣ ਸ:-ਹਮਾਇਤ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ॥

ਹਮਾਇਤੀ ਹਮਾਯਤੀ ਪੁ:-ਹਮਾਇਤ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ॥

ਹਮਾਤੜ, ਪੁ:, ਸ:-ਸਾਡੇ ਵਰਗੇ ਗਰੀਬ ॥

ਹਮਾਤੜ ਸਾਥ, ਪੁ:-ਹਮਾਤੜਾਂ ਜੇਹੇ ॥

ਹਮਾਤੜ ਤਮਾਤੜ, ਪੁ:—ਸਾਡੇ ਤੁਹਾਡੇ ਜੇਹੇ ॥

ਹਮਾਮ, ਪੁ:-ਤੱਤੇ ਪਾਣੀ ਨਾਲ ਨ੍ਹਾਉਣ ਵਾਲੀ ਥਾਂ ॥

ਹਮਾਮ ਦਸਤਾ, ਪੁ:—ਲੋਹੇ ਜਾਂ ਪਿੱਤਲ ਦਾ ਕੂੰਡਾ ਅਤੇ ਮੂੰਗਲੀ ॥

ਹਮਾਰੀ, ਸ:—'ਅਮਾਰੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਹਮਿਆਣੀ, ਸ:—ਵਾਸਣੀ ॥

ਹਮੀ, ਸ:—ਹਉਮੈਂ, ਹੰਕਾਰ, ਆਪਣਤ ॥

ਹਮੀ ਕਰਣੀ (ਖਿਚਣੀ), ਕ੍ਰਿ:-ਹੰਕਾਰ ਕਰਨਾ ॥

ਹਮੀ ਹੁੰਦਾ, ਅਵ:—ਜੋ ਤੁਸ ਹਾਂ ਅਸੀਂ ਹਾਂ (ਹੰਕਾਰ ਦੀ ਗੱਲ) ॥

ਹਮੇਸ਼ ਹਮੇਸ਼ਾ ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—ਸਦਾ, ਨਿੱਤ, ਲਗਾਤਾਰ ।

ਹਮੇਸਗੀ, ਸ:—ਸਦਾ ਹੋਣਾ ਜਾਂ ਰਹਿਣਾ ॥

ਹਮੇਲ, ਸ:—'ਹੰਬੇਲ' ਵੇਖੋ ॥

ਹਮੇਲੀ, ਸ:—ਹਵੇਲੀ, ਮਹਿਲ ਮਾੜੀ ॥

ਹਯਾ ਹਯਾਉ ਪੁ:—ਸ਼ਰਮ, ਲੱਜਿਆ, ਲਾਜ ॥

ਹਯਾ ਵਾਲਾ, ਵਿ:-ਲੱਜਿਆ ਵਾਨ, ਸ਼ਰਮ ਵਾਲਾ ॥

ਬੇ ਹਯਾ, ਵਿ:-ਨਿਲੱਜ, ਬੇ ਸ਼ਰਮ ॥

ਹਯਾਓਂ, ਪੁ:-ਬਹਾਦਰੀ, ਦਲੇਰੀ, ਹੌਸਲਾ ॥

ਹਯਾਤ (ਤੀ), ਸ:—ਜ਼ਿੰਦ, ਉਮਰ, ਆਰਜਾ, ਅਵਸਥਾ ॥

ਹਯਾਤੀਆਂ ਕੈਮ!—ਰੱਬ ਵੱਡੀ ਉਮਰ ਕਰੇ!

ਹੀਣ ਹਯਾਤ, ਸ:-ਜੀਉਂਦੇ ਜੀ, ਸਾਰੀ ਉਮਰ ॥

ਹੀਣ ਹਯਾਤ ਵਿੱਚ, ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:-ਜੀਉਂਦੇ ਜੀ ॥

ਹਰ, ਪੁ:-ਸ਼ਿਬ ਜੀ, ਪਰਮੇਸ਼ਰ ॥
ਪੜ:-ਹੇਈ, ਸਭ ॥

ਹਰ ਹਰ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਦਾ ਨਾਉਂ ਲੈਣਾ, ਡਰੇ ਹੋਏ ਹੋਣਾ ॥

ਹਰ ਹਾਲ ਵਿੱਚ, ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:-ਸਦਾ ਹੀ ॥

ਹਰ ਹੀਲੇ—'ਹਰ ਤਰਾਂ' ਵੇਖੋ ॥

ਹਰ ਕਿਸੇ ਕੋਲੋਂ (ਥੋਂ), ਕ੍ਰਿ:-ਵਿ:—ਸਭਨਾਂ ਪਾਸੋਂ ॥

ਹਰ ਗੱਲੇ, ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:-ਸਭ ਤਰਾਂ, ਸਭ ਪਾਸਿਓਂ।

ਹਰ ਗੁਣ ਗਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਦਾ ਭਜਨ ਕਰਨਾ ॥

ਹਰ ਘੜੀ, ਕ੍ਰਿ:, ਵਿ:-ਸਦਾ,, ਨਿੱਤ ॥

ਹਰ ਜਗਾਂ (ਜਾਂ), ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:-ਸਭ ਥਾਂ ॥

ਹਰ ਤਰਾਂ, ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:-ਜ਼ਰੂਰ, ਹ ਸਕੇ ॥
ਕਿਸੇ ਨਾ ਕਿਸੇ ਢੰਗ ਨਾਲ; ਹਰ ਗੱਲੇ ॥

ਹਰਦਮ } **ਹਰ ਪਲ** } ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:-ਸਦਾ, ਹਮੇਸ਼ ॥

ਹਰ ਪਾਸੇ, ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:-ਚੁਫੇਰੇ, ਸਭ ਥਾਂ ॥

ਹਰ ਬਰਿਹਾਈ, ਵਿ:-ਹਰ ਸਾਲ ਬੱਚਾ ਜਣਨ ਵਾਲੀ ॥

ਹਰ ਬਾਰ (ਰੀ), ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:-ਸਦਾ, ਨਿੱਤ, ਹਰ ਵਖਤ ॥

ਹਰ ਮਸਾਲੇ ਪਿੱਪਲਾ ਮੂਲ, ਵਿ:-ਸਭ ਕੰਮ ਨੂੰ ਹੱਥ ਪਾਉਣ ਵਾਲਾ ॥

ਹਰ ਰੋਜ਼, ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:-ਰੋਜ਼, ਸਭ ਦਿਨ ॥

ਹਰ ਵਾਰ (ਰੀ), ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:-ਨਿੱਤ, ਸਦਾ, ਹਰ ਵਖਤ ॥

ਹਰ ਵਰਿਹਾਈ, ਵਿ:-'ਹਰ ਬਰਿਹਾਈ' ਵੇਖੋ ॥

ਹਰਕਤ, ਸ:-ਹਿੱਲ ਜੁਲ, ਕੰਮ, ਭੈੜੇ ਚਲਨ, ਅਟਕਾਉ, ਨੁਕਸਾਨ, ਮਾਂਦਗੀ, ਕਸਰ (ਹੋਣੀ, ਕਰਨੀ, ਦੇਣੀ) ॥

ਹਰਕਤਣ, ਸ: } **ਹਰਕਤੀ,** ਪੁ: } ਹਰਕਤ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਜਾਂ (ਵਾਲੀ) ॥

ਹਰਕੰਬ, ਵਿ:-ਕੰਬਣ ਵਾਲਾ, ਹਿੱਲਣ ਵਾਲਾ ॥

ਹਰਖ, ਪੁ:-ਖੁਸ਼ੀ, ਅਨੰਦ ॥

ਹਰਖਣ, ਸ: } **ਹਰਖੀ,** ਪੁ: } ਖੁਸ਼, ਹਰਖ ਕਰਨ ਵਾਲਾ (ਵਾਲੀ) ॥

ਹਰਚੰਦ, ਪੁ:-ਜੈਨੀਆਂ ਦੀ ਇੱਕ ਜਾਤ ॥

ਹਰਜ, ਪੁ:-ਰੋਕ, ਅਟਕਾਉ, ਔਖ, ਟੋਟਾ, ਹਲ ਚਲ, ਨੁਕਸਾਨ ਦਾ ਬਦਲਾ (ਕਰਨਾ) ॥

ਹਰਜ ਮਰਜ, ਸ:-ਰੋਕ, ਦੇਰ, ਗੜ ਬੜ, ਹਲ ਚਲ ॥

ਹਰਜਾ, ਪੁ:-ਨੁਕਸਾਨ, ਨੁਕਸਾਨ ਦਾ ਬਦਲਾ ॥

ਹਰਜਾ ਭਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਨੁਕਸਾਨ ਦਾ ਬਦਲਾ ਦੇਣਾ ॥

ਹਰਟ } **ਹਰੂਟ** } ਪੁ:-ਵੱਗਣ ਵਾਲਾ ਖੂਹ ਜਿਸ ਵਿੱਚੋਂ ਟਿੰਡਾਂ ਨਾਲ ਪਾਣੀ ਕੱਢਦੇ ਹਨ, ਹਲਟ ॥

ਹਰਤਾਲ, ਸ:-ਇੱਕ ਪੀਲੇ ਰੰਗ ਦੀ ਧਾਤ ਵਰਗੀ ਚੀਜ਼, ਗ਼ਮ ਜਾਂ ਗੁੱਸੇ ਕਰਕੇ ਬਜ਼ਾਰ ਦੀਆਂ ਹੱਟੀਆਂ ਬੰਦ ਹੋ ਜਾਣੀਆਂ ॥

ਹਰਦਲ, ਸ:-ਹਲਦੀ, ਹਲਦਰ ॥

ਹਰਨ, ਪੁ:-ਇੱਕ ਜਨੌਰ, ਮਿਰਗ ॥

ਹਰਣ ਹੋ ਜਾਣਾ (ਹੋਣਾ), ਕ੍ਰਿ:-ਭਜ ਜਾਣਾ, ਨੱਠ ਜਾਣਾ ॥

ਹਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਲੈ ਜਾਣਾ, ਲੁੱਟਣਾ, ਲੁਟੀਣਾ, ਲੈ ਜਾਏ ਜਾਣਾ ॥

ਹਰਨਾਲੀ, ਸ:-ਕਮਜ਼ੋਰੀ ਕਰਕੇ ਜੋ ਅੱਖੀਂ ਅੱਗੇ ਅਨ੍ਹੇਰਾ ਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਸਿਰ ਦਾ ਭਕਰਾਉਣਾ, ਵਾਹੀ ਕਰਨ ਮਗਰੋਂ ਹਲ ਨੂੰ ਜੋਗ ਦੇ ਗਲ ਨਾਲ ਬੰਨ੍ਹਣਾ ॥

ਹਰਨੀ, ਸ:-ਹਰਨ ਦੀ ਮਦੀਨ, ਹੱਦੋਂ ਵਧੀ ਤੁਰਨ ਫਿਰਨ ਵਾਲੀ ਤੀਵੀਂ ॥

ਹਰਨੋਟਾ, ਪੁ:-ਹਰਨ ਦਾ ਬੱਚਾ ॥

ਹਰਫ਼, ਪੁ:-ਅੱਖਰ, ਅਪਰਾਧ, ਦੋਸ਼ ॥

ਹਰਫ਼ ਆਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਦੋਸ਼ ਲੱਗਣਾ ॥

ਹਰਫ਼ ਦੇਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਸਿਖਾਉਣਾ, ਵਿੱਦਿਆ ਪੜ੍ਹਾਉਣਾ ॥

ਹਰਫ਼ ਲੈਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਵਿਦਯਾ ਸਿੱਖਣੀ ॥

ਹਰਫਾ, ਪੁ:-ਈਦੋਂ ਪਹਿਲਾ ਦਿਨ ॥

ਹਰਬੇ ਜਰਬੇ, ਕ੍ਰਿ:, ਵਿ:-ਹਰ ਗੱਲੇ ॥

ਹਰਮ, ਪੁ:-ਮਹਿਲ, ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਆਦਿਕ ਦੀ ਤ੍ਰੀਮਤ ॥

ਹਰਮ ਸਰਾ, ਸ:—ਮਹਿਲ ਦਾ ਉਹ ਹਿੱਸਾ ਜਿੱਥੇ ਤ੍ਰੀਮਤਾਂ ਰਹਿਣ ॥

ਹਰਮ ਜਦਗੀ, ਸ:-ਸ਼ਰਾਰਤ, ਬਦਮਾਸ਼ੀ ॥

ਹਰਮਲ, ਸ:—ਇਕ ਬੂਟੀ ਜਿਸ ਦੇ ਬੀ ਧੁਖਾਉਂਦੇ ਹਨ ॥

ਹਰਮਲ ਦੀ ਧੂਣੀ ਦੇਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਰੋਗੀ ਦੇ ਪਾਸ ਹਰਮਲ ਧੁਖਾਉਣੀ ॥

ਹਰ ਰੋਟਾ, ਪੁ:-ਹਰਨੋਟਾ, ਹਰਨ ਦਾ ਬੱਚਾ ॥

ਹਰਵਣੀਆ
ਹਰਵਣੀਯਾ } ਪੁ:-ਹਾਰਨ ਵਾਲਾ ॥

ਹਰਵਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਹਾਰਨ ਦੇਣਾ ॥

ਹਰਵਾਈ, ਸ:—ਹਰਾਉਣ ਦਾ ਕੰਮ ॥

ਹਰਵਾਂਹ, ਪੁ:-ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦਾ ਅਨਾਜ, ਰੌਂਗ ॥

ਹਰਜ਼, ਸ:-ਇੱਕ ਦੁਆ, ਹਰੀੜ, ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦੀ ਗੰਢ ॥

ਹਰਾ, ਵਿ:-ਸਾਵਾ, ਸਬਜ਼, ਕੱਚਾ, ਵਸਦਾ ਰਸਦਾ ਸੁਖੀ ॥

ਹਰਾ ਬਾਗ਼ ਵਖਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਝੂਠੇ ਲਾਰੇ ਦੇਣਾ ॥

ਹਰਾ ਭਰਾ, ਵਿ:—ਵਸਦਾ ਰਸਦਾ, ਸੁਖੀ, ਉਲਾਦ ਵਾਲਾ, ਹਰਿਆਉਲਾ ॥

ਹਰਾਉਣ, ਕ੍ਰਿ:-ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਹਾਰ ਦੇਣੀ, ਜਿੱਤਣਾ, ਹਾਰਨ ਦੇਣਾ ॥

ਹਰਾਈ, ਸ:—ਹਾਰਨ ਦੇਣਾ, ਹਰਵਾਈ ॥

ਹਰਾਸ, ਪੁ:-ਡਰ, ਖੋਫ, ਗ਼ਮ, ਬੇ ਉਮੈਦੀ ॥

ਹਰਾਸ ਜਾਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-'ਹਰਾਸਣਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਹਰਾਸਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਡਰ ਜਾਣਾ, ਬੇ ਉਮੈਦ ਹੋਣਾ ॥

ਹਰਾਸਿਆ, ਵਿ:-ਡਰਿਆ ਹੋਇਆ, ਬੇ ਉਮੈਦ ॥

ਹਰਾਣ, ਵਿ:-ਘਾਬਰਿਆ ਹੋਇਆ, ਡਰਿਆ ਹੋਇਆ, ਹੱਕਾ ਬੱਕਾ, ਦੰਗ ॥

ਹਰਾਣਗੀ
ਹਰਾਨੀ } ਸ:-ਅਚਰਜ, ਅਚੰਭਾ, ਘਬਰਾਟ ਮੁਸ਼ਕਲ ਔਕੜ ॥

ਹਰਾਫ਼, ਪੁ:
ਹਰਾਫ਼ਣੀ, ਸ: } ਵਿ:-ਸਿਆਣਾ (ਣੀ), ਹੁਸ਼ਿਆਰ, ਮੌਜੀ । ਚੁਹਲੀ (ਚੁਹਲਣ) ॥

ਹੱਰਾਫ਼ੀ, ਸ:-ਉਸਤਾਦੀ, ਚਲਾਕੀ, ਮੌਜ, ਚੁਹਲ ॥

ਹਰਾਮ, ਵਿ:, ਪੁ:-ਵਰਜਿਆ ਹੋਇਆ, ਅਯੋਗ, ਨਾ ਮੁਨਾਸਬ, ਬੁਰਾ ਕੰਮ । ਗੁਨਾਹ । ਬਿਭਚਾਰ ॥

ਹਰਾਮ ਹਲਾਲ, ਪੁ:-ਗੰਦੀਆਂ ਗਾਲਾਂ ॥

ਹਰਾਮ ਕਰਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਬੁਰਾ ਕਰਨਾ, ਗੁਨਾਹ ਕਰਨਾ ॥

ਹਰਾਮ ਕਾਰ, ਪੁ:-ਬੁਰਾ ਕਰਨ ਵਾਲਾ, ਗੁਨਾਹੀ ਬਿਭਚਾਰੀ ॥

ਹਰਾਮ ਕਾਰੀ, ਸ:-ਬੁਰਾ ਕੰਮ, ਗੁਨਾਹ, ਬਿਭਚਾਰ ॥

ਹਰਾਮ ਖਾਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਪਾਪ ਦੀ ਕਮਾਈ ਖਾਣਾ ॥

ਹਰਾਮ ਖੋਰ, ਵਿ: ਪੁ:-ਪਾਪ ਦੀ ਕਮਾਈ, ਵੱਢੀ ਜਾਂ ਬੁਰੀ ਵਸਤ ਖਾਣ ਵਾਲਾ, ਸੁਸਤ, ਮੁਫ਼ਤ ਖੋਰਾ, ਅਕਿਰਤ ਘਣ ॥

ਹਰਾਮ ਖੋਰੀ, ਸਃ-ਹਰਾਮ ਦੀ ਕਮਾਈ, ਵੱਢੀ ਬੇ ਇਮਾਨੀ, ਨਿਕੰਮੇ ਰਹਿਕੇ ਖਾਣਾ ॥

ਹਰਾਮ ਜ਼ਦਗੀ
ਹਰਾਮ ਜ਼ਾਦਗੀ, } ਸਃ-ਸ਼ਰਾਰਤ, ਬਦਮਾਸ਼ੀ ॥

ਹਰਾਮ ਜ਼ਾਦਾ, (ਜ਼ਾਦੀ), ਵਿਃ-ਜੋ ਆਪਣੇ ਪਿਉ ਦੀ ਉਲਾਦ ਨਹੀਂ। ਸ਼ਰਾਰਤੀ, ਬਦਮਾਸ਼ ॥

ਹਰਾਮ ਦਾ,
ਹਰਾਮ ਦਾ ਤੁਖਮ,
ਹਰਾਮ ਦਾ ਬੀ, } ਵਿਃ-ਵੇਖੋ 'ਹਰਾਮ ਜ਼ਾਦਾ'॥

ਹਰਾਮ ਦਾ ਮਾਲ, ਪੁਃ-ਪਾਪ ਦੀ ਕਮਾਈ ॥

ਹਰਾਮਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ-ਹਰਾਮ ਜਾਣਾ, ਐਂਵੇਂ ਜਾਣਾ, ਨਸ਼ਟ ਹੋ ਜਾਣਾ ॥

ਹਰਾਮੜ, ਪੁਃ, ਸਃ,
ਹਰਾਮੜ—ਸਃ
ਹਰਾਮੀ—ਪੁਃ } ਹਰਾਮਜ਼ਾਦਾ, ਸ਼ਰਾਰਤੀ, ਬਦਮਾਸ਼, ਸੁਸਤ, ਮੁਫ਼ਤ ਖੋਰਾ ॥

ਹਰਾਰਤ, ਸਃ-ਗਰਮੀ, ਤਾਉ, ਮਾੜੀ ਮਾੜੀ ਤਪ ॥

ਹਰਿਆ, ਪੁਃ-ਸਬਜ਼ੀ, ਭਾਜੀ, ਵੱਤਰ ਸਾਕ, ਹਰਾ ਚਾਰਾ, ਤਰਾਉਤ ॥
ਵਿਃ-ਸਾਵਾ, ਸਬਜ਼, ਹਰਾ, ਤਾਜ਼ਾ ॥

ਹਰਿਆ ਭਰਿਆ, ਵਿਃ-ਸੁਖੀ, ਫਲਿਆ ਹੋਇਆ, ਅਬਾਦਾਨ, ਉਲਾਦ ਵਾਲਾ ॥

ਹਰਿਆਉਲ, ਸਃ—ਸਬਜ਼ੀ, ਹਰਿਆਈ ॥

ਹਰਿਆਉਲਾ, ਵਿਃ—ਸਾਵਾ, ਹਰਾ, ਸੱਜਰਾ, ਸੁਖੀ ॥

ਹਰਿਆਉ- 'ਹਰਿਆਰ' ਵੇਖੋ ॥

ਹਰਿਆਈ, ਸਃ-ਸਬਜ਼ੀ, ਹਰਿਆਉਲ ॥

ਹਰਿਆਹਣ
ਹਰਿਆਂਦ
ਹਰਿਆਂਨ੍ਹ } ਸਃ-ਹਰਿਆਈ ਦੀ ਜਾਂ ਹਰੀਆਂ ਭਾਜੀਆਂ ਦੀ ਮੁਸ਼ਕ ॥

ਹਰਿਆਰ
ਹਰਿਆਲ } ਵਿਃ, ਪੁਃ, ਸਃ-ਚਰਦੇ ਚੁਗਦੇ ਡੰਗਰ, ਹਰਾ ਘਾਹ ਪੱਠਾ ਚਰਨਵਾਲਾ ਪਸ਼ੂ। ਜਿਸ ਮਨੁੱਖ ਨੂੰ ਭੈੜੀਆਂ ਵਾਦੀਆਂ ਹੋਣ।

ਹਰਿਆਲਾ, ਵਿਃ-ਸਾਵਾ, ਹਰਾ, ਸੱਜਰਾ, ਸੁਖੀ ॥

ਹਰਿੰਡ, ਪੁਃ-ਇੱਕ ਬੂਟਾ ਜਿਸ ਦੇ ਬੀਆਂ ਦਾ ਤੇਲ ਨਿਕਲਦਾ ਹੈ। ਉਸ ਦੇ ਪੀਣ ਨਾਲ ਜੁਲਾਬ ਲਗ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ॥

ਹਰੀ, ਪੁਃ-ਪਰਮੇਸ਼ਰ, ਭਗਵਾਨ, ਰਾਮ ॥
ਸਃ, ਵਿਃ-ਸਾਵੀ, ਸਬਜ਼, ਸੱਜਰੀ ॥
ਸਃ-ਫਸਲ ਖੜੀ ਤੋਂ ਜ਼ਿਮੀਂ ਦਾ ਜੋ ਮਸੂਲ ਲੱਗੇ ਉਸ ਦਾ ਕੁਝ ਹਿੱਸਾ, (ਹਰੀ ਲਾਉਣੀ ਲੈਣੀ) ॥

ਹਰੀ ਹਰ, ਪੁਃ—ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਦੇ ਨਾਉਂ ਦਾ ਜਾਪ॥

ਹਰੀ ਹਰ ਕਰਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ-ਭੋਜਨ ਪਾਉਣ ਲਗ ਪੈਣਾ ॥

ਹਰੀ ਭਰੀ, ਵਿਃ-ਫਲੀ ਹੋਈ, ਸੁਖੀ, ਉਲਾਦ ਵਾਲੀ ॥

ਹਰੀਆ, ਵਿਃ-ਸਾਵਾ, ਹਰਾ, ਸੱਜਰਾ ॥ ਪੁਃ-ਤੋਤਾ ॥

ਹਰੀਸ, ਵਿਃ—ਲੋਭੀ, ਲਾਲਚੀ, ਹਿਰਸ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ॥

ਹਰੀਰ
ਹਰੀਜ਼ } ਸਃ-ਹਰਜ਼॥

ਹਰੀਰਾ, ਪੁਃ-ਖੁਰਾਕ, ਮਲੀਦਾ, ਲਾਪਸੀ ॥

ਹਰੀਰੀ, ਸਃ-ਰੇਸ਼ਮ ਜਾਂ ਬਾਂਸ ਦਾ ਬਣਿਆ ਹੋਇਆ ਪਤਲਾ ਕਾਗਜ਼ ॥

ਹਰੇਕ, ਪੜ:-ਹਰ ਕੋਈ, ਸਭ ਜਣੇ, ਹਰ ਮਨੁੱਖ॥

ਹਲ, ਪੁ:-ਲੱਕੜੀ ਦਾ ਇੱਕ ਸੰਦ ਜਿਸ ਨਾਲ ਜ਼ਿਮੀ ਵਾਹੁੰਦੇ ਹਨ॥

ਹਲ ਜੋਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਵਾਹੀ ਕਰਨੀ ॥

ਹਲਵਾਹ (ਹਾ), ਪੁ:-ਵਾਹੀ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਕਿਰਸਾਨ, ਜ਼ਿਮੀਦਾਰ ॥

ਹਲ ਵਾਹੀ, ਸ:-ਜ਼ਿਮੀ ਉੱਤੇ ਹਲ ਚਲਾਉਣ ਦਾ ਕੰਮ, ਖੇਤੀ॥

ਹਲ ਵਾਹੁਣਾ; ਕ੍ਰਿ:-ਹਲ ਜੋਣਾ, ਵਾਹੀ ਕਰਨੀ, ਜ਼ਿਮੀ ਤੇ ਹਲ ਚਲਾਉਣਾ ॥

ਹੱਲ, ਸ:-ਹਰਕਤ, ਹਿੱਲ ਜੁੱਲ, ਖੇਚਲ, ਮੁਸੀਬਤ, ਬਿਮਾਰੀ, ਇਕ ਤਰਾਂ ਦਾ ਹਲ, ਹਲਸ, ਘੁਲਣ, ਪੀਹਣ ਅਤੇ ਰਗੜਨ ਦਾ ਕਮ ॥

ਹੱਲ ਹੋਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਘੁਲ ਜਾਣ, ਔਖੀ ਗੱਲ ਦਾ ਬੁੱਝਿਆ ਜਾਣਾ, ਔਖ ਦੂਰ ਹੋਣਾ॥

ਹੱਲ ਦੇਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਔਖੇ ਹੋਣਾ, ਮਾੜੇ ਪੈਣਾ॥

ਹੱਲ ਕਰਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਘੋਲਣਾ, ਪੀਹਣਾ ॥

ਹਲਸ, ਸ:-ਹਲ ਦੀ ਲੰਮੀ ਲੱਕੜ ॥

ਹਲਹਲਾਟ, ਸ:-ਹਿੱਲ ਜੁੱਲ, ਹਰਕਤ ॥

ਹਲਕ, ਪੁ:-ਗਲ, ਸੰਘ। ਇੱਕ ਰੋਗ ਜੋ ਪਾਗਲ ਕੁੱਤੇ ਦੇ ਵੱਢਣ ਨਾਲ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਜਿਸ ਦੇ ਹੋਣ ਤੇ ਪਾਣੀ ਕੋਲੋਂ ਡਰ ਆਉਂਦਾ ਹੈ ॥

(ਹਲਕ ਹੋਣਾ, ਕੁਦਣਾ, ਚੜ੍ਹਨਾ)॥

ਹਲਕਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਹਲਕ ਕੁੱਦਣਾ, ਹੋਣਾ ਜਾਂ ਚੜ੍ਹਨਾ ॥

ਹਲਕਾ
ਹਲਕਾਹ } ਪੁ:-ਮੁਲਖ ਦਾ ਇੱਕ ਹਿੱਸਾ, ਮੰਡਲ, ਪਟਵਾਰੀ ਆਦਿਕਾਂ ਦਾ ਅਲਾਕਾ ॥

ਹਲਕਾ, ਪੁ:
ਹਲਕੀ, ਸ: } ਵਿ:-ਹੌਲਾ, ਥੋੜੇ ਭਾਰ ਵਾਲਾ ਵਾਜਬੀ, ਤੁਛ, ਨਕਾਰਾ, ਗਰੀਬ ਜੋ ਧਰਤੀ) ਹਰਿਆਉਲੀ ਨਹੀਂ ਨੀਵਾਂ, ਸਸਤਾ, ਨੀਚ ਹਲਕਾਇਆ ਭੀ ਵੇਖੋ ॥

ਹਲਕਾ ਹੋਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਘਟ ਜਾਣਾ, ਜ਼ੁੰਮੇ ਵਾਰੀ ਨਾ ਰਹਿਣੀ, ਅਧੀਨ ਹੋਣਾ ॥

ਹਲਕਾ ਕਰਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਭਾਰ ਥੋੜਾ ਕਰਨਾ, ਘਟਾਉਣਾ, ਸ਼ਰਮਿੰਦਾ ਕਰਨਾ, ਪਤ ਲਾਹੁਣੀ॥

ਹਲਕਾ ਪਣ (ਪੁਣਾ); ਪੁ:-ਨੀਚਤਾ, ਹੋਛਪੁਣਾ ॥

ਹਲਕਾ ਫੁਲਕਾ, ਵਿ:-ਬਹੁਤ ਹਲਕਾ॥

ਹਲਕੀ ਖੁਰਾਕ, ਸ:-ਛੇਤੀ ਪਚ ਜਾਣ ਵਾਲੀ ਖੁਰਾਕ ॥

ਹਲਕਾਇਆ
ਹਲਕਾਈ
ਹਲਕਿਆ } ਵਿ:-ਜਿਸਨੂੰ ਹਲਕ ਦਾ ਰੋਗ ਹੋਵੇ (ਵੇਖੋ "ਹਲਕ" ॥)

ਹਲਕਾਰਾ, ਪੁ:-ਡਾਕ ਪੁਚਾਉਣ ਵਾਲਾ, ਖਬਰ ਦੇਣ ਵਾਲਾ॥

ਹਲਕੀ, ਸ:-ਵੇਖੋ 'ਹਲਕਾ' ॥

ਹਲੰਘ, ਸ:-ਸਾਰਸ ਵਰਗਾ ਇੱਕ ਜਨੌਰ ॥

ਹਲੰਘ ਜਿਹਾ, ਪੁ:-ਲੰਮਾ ਅਤੇ ਕੋਝਾ ਮਨੁੱਖ॥

ਹਲ ਚਲ
ਹਲ ਚਲਾ } ਸ:-ਰੌਲਾ ਰੌਲਾ, ਘਬਰਾ, ਗੜ ਬੜ ਗਾਜ ਰੌਲਾ (ਪੈਣੀ) ॥

ਹਲਟ, ਪੁ:-ਹਰਟ, ਵਗਦਾ ਖੂਹ ਟਿੰਡਾਂ ਵਾਲਾ, ਠਹਿਰਾਉ, ਚਲਦੀ ਫੌਜ ਦਾ ਅਟਕਾਉ ॥ ਕ੍ਰਿ:-ਠਹਿਰ ਜਾਓ ॥

ਹਲਟ ਹੁਕਮ ਸਲੇਟ, ਵਿਸਮਯਃ–ਠਹਿਰੋ ! ਕੌਣ ਅਜੇਹੇ ਕੁਵੇਲੇ ਪਿਆ ਆਉਂਦਾ ਹੈ ॥

ਹਲਟ ਹੁਕਮ ਦਰ, ਵਿਸਮਯਃ–ਠਹਿਰੋ ! ਕੌਣ ਆਉਂਦਾ ਹੈ ?

ਹੱਲਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ–ਹਿੱਲਣਾ, ਹਰਕਤ ਕਰਨਾ ॥

ਹਲਤ ਪਲਤ, ਸਃ–ਇਹ ਲੋਕ ਅਤੇ ਪਰਲੋਕ ॥

ਹਲਦਰ (ਦੀ) / ਹਲਧਰ (ਧੀ) } ਸਃ—ਪੀਲੀਆਂ ਜੇਹੀਆਂ ਗੰਢੀਆਂ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪੀਹ ਕੇ ਸਲੂਣੇ ਵਿੱਚ ਰੰਗ ਚਾੜ੍ਹਨ ਲਈ ਪਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਵਸਾਰ ॥ (ਚੂਹੇ ਨੂੰ ਹਲਦੀ ਦੀ ਗੰਢੀ ਲੱਭੀ ਪਸਾਰੀ ਬਣ ਬੈਠਾ)॥

ਹਲਦੀਆ / ਹਲਧੀਆ } ਵਿਃ—ਹਲਦੀ ਦੇ ਰੰਗ ਦਾ ॥

ਪੁਃ—ਹਲਦੀ ਵਰਗੀ ਇੱਕ ਜੜ੍ਹ ਜਿਸ ਵਿਚ ਜ਼ਹਿਰ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ॥

ਹਲਵਾ, ਪੁਃ—ਸੂਜੀ ਘਿਉ ਖੰਡ ਦੀ ਬਣੀ ਹੋਈ ਮਠਿਆਈ, ਕੜਾਹ, ਫੁਲਕਾ ॥

ਹਲਵਾ ਕੱਦੂ, ਪੁਃ—ਗੋਲ ਕੱਦੂ, ਕਾਸੀ ਫਲ ॥

ਹਲਵਾਇਣ, ਸਃ–ਹਲਵਾਈ ਦੀ ਤੀਵੀਂ ॥

ਹਲਵਾਈ, ਪੁਃ–ਮਠਿਆਈ ਜਾਂ ਦੁਧ ਦਹੀਂ ਵੇਚਣ ਵਾਲਾ ਆਦਮੀ ॥

ਹਲਵਾਨ, ਪੁਃ–ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦਾ ਕੱਪੜਾ, ਰੰਗ ਬਰੰਗਾ ਸੂਤ, ਬੱਕਰੀ ਜਾਂ ਭੇਡ ਦਾ ਬੱਚਾ ॥

ਹਲਵਾਨੀ, ਵਿਃ–ਹਲਵਾਨ ਦੇ ਰੰਗ ਦਾ ॥

ਹਲਾ, ਅਵਃ—ਹੱਛਾ ! ਆਹੋ !

ਹੱਲਾ, ਪੁਃ–ਹਮਲਾ, ਚੜ੍ਹਾਈ, ਕਿਸੇ ਉੱਤੇ ਜਾ ਪੈਣਾ ॥

ਅਵਃ–ਹਲਾ, ਹੱਛਾ, ਆਹੋ ! ਸਚ ਮੁਚ !

ਹੱਲਾ ਸ਼ੇਰੀ, ਸਃ–ਹੌਸਲਾ, ਦਿਲ ਵਧਾਉਣਾ ॥

ਹਲਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ–ਹਲੂਣੇ ਦੇਣੇ, ਝੂਣਨਾ, ਹਰਕਤ ਦੇਣੀ ॥

ਹਲਾਹਲ, ਸਃ–ਬੜੀ ਤਿੱਖੀ ਜ਼ਹਿਰ ॥

ਹਲਾਕ, ਵਿਃ–ਮਾਰਿਆ ਹੋਇਆ, ਮੁਰਦਾ ॥

ਹਲਾਕ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਜਾਨੋਂ ਮਾਰਨਾ ॥

ਹਲਾਲ ਖੋਰ, ਪੁਃ—ਹਲਾਲ ਖੋਰ, ਚੂਹੜਾ ॥

ਹਲਾਲ, ਵਿਃ–ਧਰਮ ਅਨੁਸਾਰ, ਉਹ ਪਸ਼ੂ ਜਿਸ ਦਾ ਖਾਣਾ ਮੁਹੰਮਦ ਸਾਹਬ ਦੀ ਸ਼ਰਾ ਮੂਜਬ ਹੈ, ਧਰਮ ਦੀ ਕਮਾਈ ॥

ਹਲਾਲ ਕਰਕੇ ਖਾਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ, ਜਿਸ ਕੰਮ ਦੀ ਮਜੂਰੀ ਮਿਲਦੀ ਹੈ ਉਹ ਦਿਲ ਦੇ ਕੇ ਕਰਨਾ ॥

ਹਲਾਲ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿਃ–ਮੁਸਲਮਾਨਾਂ ਦੇ ਮਤ ਅਨੁਸਾਰ ਜਨੌਰ ਨੂੰ ਖਾਣ ਵਾਸਤੇ ਮਾਰਨਾ, ਧਰਮ ਅਨੁਸਾਰ ਬਣਾਉਣਾ, ਬਹੁਤ ਮਾਰਨਾ, ਕੁੱਟਣਾ ॥

ਹਲਾਲ ਖ਼ੋਰ ਪੁਃ / **ਹਲਾਲ ਖ਼ੋਰਣੀ** ਸਃ } ਧਰਮ ਦੀ ਕਮਾਈ ਖਾਣ ਵਾਲਾ, (ਲੀ) ਚੂਹੜਾ, ਚੂਹੜੀ ॥

ਹਲਾਲ ਖੋਰੀ, ਸਃ—ਧਰਮ ਦੀ ਕਮਾਈ ਖਾਣਾ, ਚੂਹੜੇ ਦਾ ਕੰਮ ॥

ਹਲਾਲ ਦਾ, ਵਿਃ—ਧਰਮ ਅਨੁਸਾਰ, ਸੱਚਾ, ਪਵਿੱਤ੍ਰ ॥

ਹਲਾਲੀ, ਸ਼ਃ-ਹਲਾਲ ਕੀਤੇ ਹੋਏ ਜਨੌਰ ਦਾ ਗਲ ਜਿਗਰ ਸਮੇਤ ਜੋ ਹਲਾਲ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਕਸਾਈ ਜਾਂ ਮੁੱਲਾਂ ਨੂੰ ਮਿਲਦਾ ਹ ॥

ਹਲਾਲੀ ਹਰਾਮੀ, ਪੁਃ-ਚੋਰ, ਲੁਟਰਾ ॥

ਹਲੀਮ, ਵਿਃ-ਅਧੀਨ, ਧੀਰਜ ਵਾਲਾ, ਗਰੀਬ ॥

ਹਲੀਮੀ, ਸਃ-ਅਧੀਨਗੀ, ਧੀਰਜ, ਗਰੀਬੀ ॥

ਹਲੀਰਾ, ਪੁਃ-ਖੁਰਾਕ, ਮਲੀਦਾ। ਹਲ ॥

ਹਲੀਰੀ, ਸਃ—ਨਿੱਕਾ ਜਿਹਾ ਹਲ ॥

ਹਲੁਆਇਣ, ਸਃ-'ਹਲਵਾਇਣ' ਵੇਖੋ ॥

ਹਲੁਆਈ, ਪੁਃ-'ਹਲਵਾਈ' ਵੇਖੋ ॥

ਹਲੁਆ, ਪੁਃ-'ਹਲਵਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਹਲੂਣਾ, ਪੁਃ-(ਫਲ ਵਾਲੇ ਰੁੱਖ ਆਦਿਕ ਨੂੰ) ਹਲਾਉਣਾ, ਝੂਣਾ ਦੇਣਾ ॥

ਹਲੂਣਨਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਹਲੂਣਾ ਦੇਣਾ, ਹਲਾਉਣਾ ॥

ਹਵਨ, ਪੁਃ-'ਹੋਮ' ਵੇਖ ॥

ਹਵਾ, ਸਃ-ਵਾਉ, ਪੌਣ ॥

ਹਵਾਦਾਰ, ਵਿਃ-ਜਿੱਥੇ ਹਵਾ ਆਉਂਦੀ ਹੋਵੇ ॥

ਹੱਵਾ, ਸਃ-ਸਭ ਤੋਂ ਪਹਿਲੀ ਤ੍ਰੀਮਤ, ਆਦਮ ਦੀ ਵਹੁਟੀ ॥

ਅੰਮਾਂ ਹੱਵਾ / ਮਾਈ ਹੱਵਾ } ਸਃ-ਹੱਵਾ (ਜੋ ਸਭ ਮਨੁੱਖਾਂ ਦੀ ਮਾਂ ਹ), ਬੁਢੀ ਮਾਈ, ਫਾਫਾਂ ॥

ਹਵਾਈ, ਸਃ-ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦੀ ਅਸਤ ਬਾਜੀ ਜੋ ਉੱਡ ਕੇ ਅਗਾਸ ਨੂੰ ਚੜ੍ਹ ਜਾਂਦੀ ਹੈ (ਛੁੱਟਣਾ) ॥
ਵਿਃ-ਐਵੇਂ ਕਿਵੇਂ, ਛੋਹ ਵਾਲੀ (ਬਿਮਾਰੀ) ॥

ਹਵਾਈ ਜਹਾਜ, ਪੁਃ—ਉੱਡਨ ਵਾਲਾ ਜਹਾਜ ॥

ਹਵਾਈ ਬੰਦੂਕ, ਸਃ—ਬਰੂਤ ਦੇ ਬਿਨਾ ਚੱਲਨ ਵਾਲੀ ਬੰਦੂਕ ॥

ਹਵਾਈਆਂ ਉੱਡਣੀਆਂ, ਕ੍ਰਿਃ-ਡਰ ਦੇ ਮਾਰੇ ਚਿਹਰੇ ਦਾ ਰੰਗ ਪੀਲਾ ਪੈ ਜਾਣਾ ॥

ਹਵਾਸ, ਪੁਃ-ਇੰਦ੍ਰੀਆਂ, ਨੱਕ, ਅੱਖ, ਕੰਨ ਆਦਿਕ, ਸੁਰਤ, ਹੋਸ਼ ॥

ਹਵਾਸ ਗੁੰਮ ਹੋਣੇ, ਕ੍ਰਿਃ-ਸੁਰਤ ਮਾਰੀ ਜਾਣੀ ॥

ਹਵਾਹੜ, ਸਃ—ਤੱਤੀ ਵਾਉ ਭਾਫ, ਗਰਮ ਸਾਹ ॥

ਮਨ ਦੀ ਹਵਾਹੜ ਕੱਢਣੀ, ਕ੍ਰਿਃ-ਦਿਲ ਦੇ ਦੁਖੜੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਦੱਸਣੇ, ਬਿਰਲਾਪ ਕਰਨਾ ॥

ਹਵਾਂਕਣੀ / ਹਵਾਂਗਣਾ (ਣੀ) } ਕ੍ਰਿਃ —ਗਿੱਦੜ ਦਾ ਬੋਲਣਾ ॥

ਹਵਾਣ, ਪੁਃ—ਹਾਣ, ਆਪਣੀ ਉਮਰ ਦਾ ॥

ਹਵਾਣੀ, ਸਃ—ਹਾਣ, ਆਪਣੀ ਉਮਰ ਦੀ ॥

ਹਵਾਨ, ਪੁਃ-ਪਸੂ, ਜਨੌਰ, ਡੰਗਰ, ਮੂਰਖ, ਅਹਿਮਕ ॥

ਹਵਾਨਾ, ਪੁਃ-ਗਊ ਦਾ ਥਣ ॥

ਹਵਾਨੀ, ਵਿਃ-ਪਸੂਆਂ ਦਾ ਕੰਮ ॥

ਹਵਾਰਾ, ਪੁਃ-ਧੁੱਪ ਜਾਂ ਵਾਉ ਤੋਂ ਬਚਣ ਲਈ ਜੋ ਥੋੜੇ ਚਿਰ ਵਾਸਤੇ ਛੱਪਰ ਪਾਇਆ ਜਾਵੇ ॥

ਹਵਾਲ, ਪੁਃ-ਹਾਲ, ਹਾਲਤ, ਦਸ਼ਾ, ਖਬਰ ਸਾਰ ॥

ਹਵਾਲਦਾਰ, ਪੁਃ-'ਹੌਲਦਾਰ' ਵੇਖੋ ॥

ਹਵਾਲ ਦਾਰੀ, ਸਃ-ਹੌਲਦਾਰ ਦਾ ਹੁੱਦਾ ॥

ਹਾਲ ਹਵਾਲ, ਪੁਃ-ਖਬਰ ਸੁਰਤ, ਬਿਰਤਾਂਤ ਸਮਾਚਾਰ (ਦੱਸਣਾ, ਪੁਛਣਾ) ॥

ਹਵਾਲਾ / ਹਵਾਲੇ, ਪੁਃ—ਸਪੁਰਦਗੀ, ਸੌਂਪੀ, ਗਾਖੀ ॥ (ਹਵਾਲੇ ਕਰਨਾ) ਪਤਾ, ਪਰਮਾਣ (ਹਵਾਲਾ ਦੇਣਾ)

ਹਵਾਲਾਤ, ਸਃ—ਉਹ ਥਾਂ ਜਿੱਥੇ ਅਪਰਾਧੀ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੇ ਦਿਨਾਂ ਵਿੱਚ ਬੰਦ ਕਰਕੇ ਰੱਖੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। (ਹਵਾਲਾਤ ਵਿਚ ਕਰਨਾ, ਦੇਣਾ, ਰੱਖਣਾ) ॥

ਹਵਾੜ, ਸਃ—'ਹਵਾੜ' ਵੇਖੋ ॥

ਹਵੇਲੀ, ਸਃ—ਵੱਡਾ ਸਾਰਾ ਘਰ, ਮਹਿਲ, ਮਾੜੀ ॥

ਹੜ੍ਹ, ਪੁਃ—ਨਦੀ ਵਿੱਚ ਚੜ੍ਹਿਆ ਹੋਇਆ ਪਾਣੀ ॥

ਹੜ੍ਹਨਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਹੜ੍ਹ ਨਾਲ ਰੁੜ੍ਹ ਜਾਣਾ ॥

ਹੜ੍ਹਿਆ ਹੋਇਆ, ਵਿਃ—ਬੇ ਪਰਵਾਹ, ਅਵਾਰਾ, ਮਜਾਜੀ ॥

ਹੜਤਾਲ, ਸਃ—'ਹਰਤਾਲ' ਵੇਖੋ ॥

ਹੜੱਪ, ਸਃ—ਲਾਲਚ ਕਰਕੇ ਬਹੁਤ ਖਾਣਾ, ਨਿਗਲਣਾ ॥

ਹੜੱਪ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਨਿਗਲ ਜਾਣਾ, ਪਰਾਇਆ ਮਾਲ ਖਾ ਜਾਣਾ ॥

ਹੜੱਪਾ, ਪੁਃ—ਜ਼ੋਰ ਨਾਲ ਉਛਲਣ ਵਾਲਾ ॥

ਹੜਬ (ਬਹੁਃ ਬਃ ਹੜਬਾਂ), ਸਃ—ਜਬਾੜ੍ਹੇ ਦੀ ਹੱਡੀ ॥

ਹੜਬਾਂ ਦਾ ਛੇੜ, ਪੁਃ—ਨਕਾਰੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਦਾ ਝਗੜਾ ॥

ਹੜਬਾਂ ਨਿਕਲ ਆਉਣੀਆਂ, ਕ੍ਰਿਃ—ਲਿੱਸਾ ਹੋਣ ਕਰਕੇ ਹੱਡੀਆਂ ਨਿਕਲ ਆਉਣੀਆਂ ॥

ਹੜਬੜਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਡਰ ਜਾਣਾ, ਘਾਬਰ ਜਾਣਾ ॥

ਹੜਬੜੀ, ਸਃ—ਹਲਚਲ, ਡਰ, ਘਬਰਾ ॥

ਹੜਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਜੋਖਣਾ, ਅਕੜਾਉਣਾ ॥

ਹੜ੍ਹਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਰੁੜ੍ਹਾਉਣਾ, ਰੁੜ੍ਹਨ ਦੇਣਾ (ਹੜ੍ਹ ਨਾਲ) ॥

ਹੜ੍ਹਾਊ, ਵਿਃ—ਹੜ੍ਹਨ ਵਾਲਾ, ਰੁੜ੍ਹਨ ਵਾਲਾ ॥

ਹੜ੍ਹੌਤ, ਪੁਃ—ਕਿਸੇ ਦੀ ਵਹੁਟੀ ਦਾ ਪਹਿਲੇ ਖੌਂਦ ਤੋਂ ਪੁਤ੍ਰ ॥

ਹੜ੍ਹੌਟਾ, ਪੁਃ—ਛੋਟਾ ਜਿਹਾ ਹੜ੍ਹ, ਹਾੜ੍ਹੀ ਦੀ ਫਸਲ ਵਿਚ ਆਂਡੇ ਵਿੱਚੋਂ ਨਿਕਲਿਆ ਹੋਇਆ ਪੰਛੀ ਦਾ ਬੱਚਾ ॥

ਹਾ, ਅਵਃ—ਨਾਂ, ਬਿਲਕੁਲ ਨਹੀਂ ॥

ਹਾਹਾ, ਅਵਃ—ਹਾਇ ! ਅਫਸੋਸ ! ਕਿਹਾ ਅਨਰਥ ਹੈ ॥

ਹਾਂ, ਅਵਃ—ਆਹੋ, ਹੱਛਾ, ਚਲਾ, ਸਚ ਮੁਚ, ਠੀਕ, ਕ੍ਰਿਃ—'ਹੋਣਾ' ਧਾਤੂ ਦਾ ਵਰਤਮਾਨ ਕਾਲ ਵਿੱਚ ਉੱਤਮ ਪੁਰਖ ਇਕ ਬਚਨ ॥

ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਹਾਂ ਮਿਲਾਉਣੀ, ਕ੍ਰਿਃ—ਜੋ ਗੱਲ ਦੂਜਾ ਕਹੇ ਉਹੀ ਆਪ ਕਹਿਣੀ ॥

ਹਾਇ, ਸਃ—ਵਿਰਲਾਪ, ਹਾਹੁਕਾ, ਅਫਸੋਸ ਜਾਂ ਪੀੜ ਦੀ ਅਵਾਜ ॥

ਅਵਃ—ਅਫਸੋਸ ! ਕਿਹਾ ਦੁਖ ਹੈ !

ਹਾਇ ਹਾਇ, ਅਵਃ—ਅਫਸੋਸ, ਪੀੜ ਦੀ ਅਵਾਜ, ਤ੍ਰੀਮਤਾਂ ਪਿਟਦੀਆਂ ਵਿਚ ਬੋਲਦੀਆਂ ਹਨ ॥

ਹਾਇ ਰੱਬਾ ! ਵਿਸਮਯਃ—ਦੁਖ ਦੇ ਵੇਲੇ ਰੱਬ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨ ਦਾ ਬਚਨ ॥

ਹਾਇਆ, ਪੁ:-ਇੱਕ ਕੀੜਾ, ਹਾਇ, ਹਾਇ ਹਾਇ ॥

ਹਾਇੰ ਸਿਆਰਾ, ਵਿ:-'ਹੋਸਿਆਰਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਹਾਏ, ਅਵ:-ਹਾਇ, ਹਾਇਆ॥

ਸ:-ਹਾਹੁਕਾ ॥

ਹਾਸਮਾਂ (ਵਾਂ), ਵਿ:-ਕਈਆਂ ਛੱਤਾਂ ਵਾਲਾ (ਘਰ), ਜਿਹਾ ਕਿ ਚੁਹਾਸਮਾਂ ਘਰ ॥

ਹਾਸਲ, ਹਾਂਸਲ ਸ:-ਪੈਦਾਵਾਰੀ, ਪ੍ਰਾਪਤ, ਮਾਲ, ਮਸੂਲ ॥ ਹਾਸਲ ਹੋਣਾ=ਹੱਥ ਆਉਣਾ। ਹਾਸਲ ਕਰਨਾ=ਲੈਣਾ ॥

ਹਾਸਾ, ਪੁ: **ਹਾਸੀ,** ਸ: **ਹਾਂਸੀ,** ਸ: ਹੱਸਣ ਦਾ ਕੰਮ, ਠੱਠਾ ਮਖੌਲ, ਮੌਜੁ (ਰੋਗ ਦਾ ਮੂਲ ਖਾਂਸੀ, ਲੜਾਈ ਦਾ ਮੂਲ ਹਾਂਸੀ) ॥

ਹਾਸ਼ੀਆ, ਪੁ:-ਕੰਢਾ, ਕਿਨਾਰਾ(ਕਿਤਾਬਆਦਿਕ ਦਾ)॥

ਹਾਹਮੀ, ਸ:—ਵੇਖੋ "ਹਾਮੀ" ॥

ਹਾਹੜ, ਪੁ:-ਹਿੰਦੂਆਂ ਦਾ ਚੌਥਾ ਮਹੀਨਾ, ਹਾੜ੍ਹ ॥

ਹਾਹੜਾ, ਪੁ:-ਬੇਨਤੀ, ਮਿਨਤਾਂ, ਤਰਲੇ ॥

ਹਾਹੜੀ, ਸ:-ਸਿਆਲ ਦੀ ਫਸਲ॥

ਹਾਹੜੇ, ਪੁ:-'ਹਾਹੜਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਅਵ:-ਕਿਰਪਾ ਕਰਕੇ, ਰੱਬ ਦੇ ਵਾਸਤੇ ॥

ਹਾਹਾ, ਪੁ:-ਗੁਰਮੁਖੀ ਪੈਂਤੀ ਦਾ ਪੰਜਵਾਂ ਅੱਖਰ-"ਹ"॥

ਹਾਹਾ, ਹਾਹਾ ਹੀਹੀ ਅਵ:—ਹੱਸਣ ਦੀ ਅਵਾਜ। ਅਫਸੋਸ ! ਹਾਇ ॥

ਹਾਹਾ ਹੀਹੀ ਕਰਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਖਿੜ ਖਿੜ ਕਰਕੇ ਹੱਸਣਾ।

ਹਾਹਾ ਕਾਰ, ਸ:-ਰੋਣ ਪਿੱਟਣ ਦੀ ਅਵਾਜ਼ ਬਿਰਲਾਪ, ਰੁਪਇਆਂ ਦੀ ਰਕਮ ਲਿਖਣ ਦਾ ਨਿਸ਼ਾਨ ॥

ਹਾਹੁਕਾ, ਪੁ:—ਹਉਕੋਰਾ, ਲੰਮਾ ਸਾਹ ॥

ਹਾਕ, ਸ:—ਹੱਕਲ, ਅਵਾਜ, ਸੱਦ ॥

ਹਾਕ ਪੁਕਾਰ, ਸ:—ਉੱਚੀ ਅਵਾਜ ਨਾਲ ਬੁਲਾਉਣਾ ॥

ਹਾਕ ਮਾਰਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਜ਼ੋਰ ਨਾਲ ਸੱਦਣਾ ॥

ਹਾਕਮ, ਪੁ:-ਹਕੂਮਤ ਜਾਂ ਅਦਾਲਤ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਅਫਸਰ,ਮਾਲਕ ॥

ਹਾਕਮ ਆਲਾ, ਪੁ:—ਵਡਾ ਅਫਸਰ ॥

ਵਕਤ ਦਾ ਹਾਕਮ, ਪੁ:—ਜਿਸ ਦਾ ਰਾਜ ਇਸ ਸਮੇਂ ਹੈ ॥

ਹਾਕਮਣੀ, ਹਾਕਮਾਣੀ, ਹਾਕਮਿਆਂਣੀ ਸ:—ਹਾਕਮ ਦੀ ਤ੍ਰੀਮਤ, ਹਕੂਮਤ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ॥

ਹਾਕਮੀ, ਸ:—ਹਕੂਮਤ, ਰਾਜ, ਅਖ਼ਤਿਆਰ ॥

ਹਾਕਾਂ, ਸ:—ਹਾਕ, ਹੱਕਲ, ਅਵਾਜ਼, ਸੱਦ ॥

ਹਾਕੀ, ਸ:—ਇੱਕ ਅੰਗ੍ਰੇਜ਼ੀ ਖੇਡ ਜੋ ਖੂੰਡੀਆਂ ਨਾਲ ਖੇਡਦੇ ਹਨ ॥

ਹਾਜਣ, ਸ:—ਜਿਸ ਤੀਵੀਂ ਨੇ ਹੱਜ ਕੀਤਾ ਹੋਵੇ ॥

ਹਾਂਜਣ, ਸ:—ਹਾਂਜੀ ਜਾਂ ਮਲਾਹ ਦੀ ਤੀਮਤ ॥

ਹਾਜਤ, ਸ:—ਜਰੂਰਤ, ਲੋੜ, ਚਾਹ, ਟੱਟੀ ਜਾਣ ਦੀ ਇੱਛਿਆ ॥

ਹਾਜਤ ਮੰਦ (ਵਾਲਾ), ਵਿ:—ਲੋੜ "ਵ ॥

ਹਾਜ਼ਮਾ, ਪੁ:—ਅੰਨ ਪਚਾਉਣ ਦੀ ਸਮਰਥ ॥

ਹਾਜ਼ਰ, ਵਿ:—ਮੌਜੂਦ, ਤਿਆਰ, ਆਇਆ ਹੋਇਆ (ਹੋਣ, ਕਰਨਾ, ਰਹਿਣਾ) ॥

ਹਾਜ਼ਰ ਜ਼ਮਾਨਤ, ਸ:—ਕਿਸੇ ਮਨੁੱਖ ਨੂੰ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਹਾਜ਼ਰ ਕਰਨ ਦੀ ਜ਼ੁੰਮੇਵਾਰੀ ॥

ਹਾਜ਼ਰ ਜ਼ਾਮਨ, ਪੁ:—ਜੋ ਮਨੁਖ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਹਾਜ਼ਰ ਕਰਨ ਦਾ ਜ਼ੁੰਮਾ ਲਏ ॥

ਹਾਜ਼ਰ ਜ਼ਾਮਨੀ, ਸ:—'ਹਾਜ਼ਰ ਜ਼ਮਾਨਤ' ਵੇਖੋ ॥

ਹਾਜ਼ਰ ਬੰਦੀ, ਸ:—ਕਿਸੇ ਦੇ ਹਦੀਨ ਅਤੇ ਆਗਿਆ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣਾ ॥

ਹਾਜ਼ਰ ਬਾਸ਼ੀ, ਸ:—ਬਰਾਬਰ ਮੌਜੂਦ ਰਹਿਣਾ ॥

ਗ਼ੈਰ ਹਾਜ਼ਰ, ਵਿ:—ਜੋ ਹਾਜ਼ਰ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥

ਹਾਜ਼ਰਾ ਹਜ਼ੂਰ, ਵਿ:—ਸਾਮ੍ਹਣੇ ਮੌਜੂਦ, ਪਰਤੱਖ, ਸਾਮਰਤੱਕ ॥

ਹਾਜ਼ਰੀ, ਸ:—ਹਾਜ਼ਰ ਰਹਿਣਾ, ਹਾਜ਼ਰ ਹੋਣ ਵਾਲਿਆਂ ਦੇ ਨਾਂਵਾਂ ਵਾਲੀ ਕਤਾਬ, ਸਾਹਬ ਲੋਕਾਂ ਦਾ ਸਵੇਰ ਦਾ ਖਾਣਾ, ਹਜ਼ਰਤ ਅੱਬਾਸ ਦੇ ਨਾਉਂ ਦੀ ਨਿਆਜ਼ ॥

ਹਾਜ਼ਰੀ ਖਾਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਸਵੇਰ ਦਾ ਖਾਣਾ ਖਾਣਾ ॥

ਹਾਜ਼ਰੀ ਭਰਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਆ ਮੌਜੂਦ ਹੋਣਾ ॥

ਹਾਜ਼ਰੀ ਲੈਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਨਾਉਂ ਬੋਲਕੇ ਪਤਾ ਲਾਉਣਾ ਕਿ ਕੌਣ ਕੌਣ ਹਾਜ਼ਰ ਹੈ ॥

ਹਾਜ਼ਰੀ ਵਿੱਚ ਖੜੇ ਰਹਿਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਸੇਵਾ ਕਰਨ ਲਈ ਬਰਾਬਰ ਮੌਜੂਦ ਰਹਿਣਾ ॥

ਹਾਜੀ, ਪੁ:—ਹੱਜ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ॥

ਹਾਂਜੀ, ਪੁ:—ਮਲਾਹ ॥

ਕ੍ਰਿ:, ਵਿ—ਹੱਛਾ । 'ਜੀ'।

ਹਾਟਾ, ਅਵ:—ਜਿਹਾ, ਵਰਗਾ ॥

ਹਾਠਾ, ਵਿ:—ਹਠ ਕਰਨ ਵਾਲਾ, ਜ਼ਿੱਦੀ ॥

ਹਾਂਢ, ਸ:—ਘੁੰਮਣਾ, ਭੌਣਾ (ਹਾਂਢ ਪੈਣਾ) ॥

ਹਾਂਢਾ
ਹਾਂਢੀ } ਪੁ:—ਤੋਲ, ਜੋਖਣ ਦਾ ਕੰਮ (ਕਰਨਾ) ॥

ਹਾਣ, ਪੁ:—ਇੱਕੋ ਉਮਰ ਦੇ ਹੋਣਾ, ਆਪਣੀ ਉਮਰ ਦਾ ॥

ਸ:—ਨੁਕਸਾਨ, ਘਾਟਾ, ਟੋਟਾ ॥

ਹਾਣ ਕਾਣ
ਹਾਣ ਪਰਮਾਣ } ਪੁ:—ਬਰਾਬਰ ਉਮਰ ਦ ਹੋਣਾ ॥

ਹਾਣ ਲਾਭ, ਪੁ:—ਵਾਧਾ ਘਾਟਾ, ਨਫ਼ਾ ਨੁਕਸਾਨ ॥

ਹਾਣੀ, ਵਿ:—ਹਾਣ ਦਾ, ਇੱਕੋ ਉਮਰ ਦਾ ॥

ਹਾਤਾ, ਪੁ:—ਘੇਰਾ, ਘੇਰੀ ਹੋਈ ਥਾਂ, ਅਲਾਕਾ ॥

ਹਾਥ, ਪੁ:—ਹੱਥ, ਅੱਧੇ ਗਜ਼ ਦਾ ਮਾਪ, ਥਾਹ, ਤਹਿ, ਥੱਲਾ ॥

ਹਾਥ ਆਉਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਪਾਣੀ ਦੀ ਤਹਿ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚਣਾ, ਧੀਰਜ ਹੋਣੀ ॥

ਹਾਥੀ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਸੁੰਡ ਵਾਲਾ ਬੜਾ ਵੱਡਾ ਜਨੌਰ ॥

ਹਾਥੀ ਥਾਣ (ਵਾਣ), ਪੁ:—ਹਾਥੀਆਂ ਦਾ ਰਾਖਾ, ਮਹੌਤ ॥

ਹਾਥੀ ਥਾਨਣੀ (ਵਾਨਣੀ), ਸ:—ਹਾਥੀਆਂ ਦੀ ਰਾਖੀ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਤੀਵੀਂ ॥

ਹਾਨ, ਪੁ:-'ਹਾਲ' ਵੇਖੋ ॥

ਹਾਜਤ, ਸ:-ਜ਼ਿਮਾਦਾਰੀ, ਅਵੱਗਿਆ, ਬੇਇੱਜ਼ਤੀ ॥

ਹਾਨੀ, ਸ:-'ਹਾਲ' ਵੇਖੋ ॥

ਹਾਨੀ ਸਾਲ, ਕ੍ਰਿ:, ਵਿ:-ਓੜਕ ਨੂੰ, ਛੇਕੜ ॥

ਹਾਫ਼ਜ਼ ਪੁ:—ਜਿਸ ਨੇ ਕੁਰਾਨ ਕੰਠ ਕੀਤਾ ਹੋਵੇ, ਅੰਨ੍ਹਾ ਮੁਸਲਮਾਨ ॥

ਹਾਬੜ ਜਾਣਾ, ਹਾਬੜਨਾ } ਕ੍ਰਿ:-ਸਦਾ ਖਾਂਦੇ ਰਹਿਣਾ ਪਰ ਭੁੱਖ ਨਾਂ ਮਿਟਣੀ ॥

ਹਾਬੜਾ, ਪੁ:-ਡਾਢੀ ਭੁੱਖ, ਤ੍ਰਿਸ਼ਨਾ, (ਪੋਠੋ) ॥

ਹਾਬੜਿਆ ਹੋਇਆ, ਵਿ:-ਜੋ ਰਜੇ ਨਾ ਰੱਜੇ ॥

ਹਾਮੀ, ਸ:-ਮਨਜ਼ੂਰੀ, ਖੁਸ਼ੀ, ਮਰਜੀ ॥

ਹਾਮੀ ਭਰਣੀ, ਕ੍ਰਿ:-ਮੰਨ ਜਾਣਾ ॥

ਹਾਰ, ਪੁ:, ਸ:-ਮਾਲਾ, ਕੰਠੀ, ਲੜੀ । ਥਕਾਨ, ਅਧੀਨਗੀ, ਨੁਕਸਾਨ, ਹੱਟੀ । ਵਾਕਰ (ਪ੍ਰੋ ਹਾਰ , ਵਾਲਾ (ਚੱਲਣ ਹਾਰ, ਕਰਨ ਹਾਰ) ॥

ਹਾਰ ਆਉਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਹਾਰ ਜਾਣਾ, ਨੁਕਸਾਨ ਹੋਣਾ ॥

ਹਾਰ ਸ਼ਿੰਗਾਰ, ਪੁ:—ਸ਼ਿੰਗਾਰ, ਕਪੜੇ ਗਹਿਣੇ ਆਦਿਕ ॥

ਗਲ ਦਾ ਹਾਰ, ਪੁ:-'ਗਲ' ਵੇਖੋ ॥

ਹਾਰ ਜਾਣਾ (ਪੈਣੀ) , ਕ੍ਰਿ:-ਹਾਰਨਾ ॥

ਹਾਰ ਜਿੱਤ (ਜੀਤ), ਸ:-ਘਾਟਾ ਵਾਧਾ ਜੂਆ, ਖਤਰਾ, ਹਾਰਨਾ ਤੇ ਜਿੱਤਣਾ ॥

ਹਾਰ ਜੁਹਾਰ, ਸ:-ਜੂਏ ਜਾਂ ਬੁਪਾਰ ਵਿੱਚ ਧਨ ਦਾ ਵਾਧਾ ਘਾਟਾ, ਮਸਤੀ ਨਾਲ ਸਿਰ ਮਾਰਨਾ ॥

ਹਾਰ ਪਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਗਲ ਵਿੱਚ ਹਾਰ ਘੱਤਣਾ (ਆਪਣੇ ਜਾਂ ਦੂਏ ਦੇ) ॥

ਹਾਰ ਮੰਨਣੀ, ਕ੍ਰਿ:-ਅਧੀਨ ਹੋ ਜਾਣਾ ॥

ਮਾਲ ਦੀ ਹਾਰ ਆਉਣੀ, ਕ੍ਰਿ:-ਪਸ਼ੂ ਮਰ ਜਾਣੇ ॥

ਹਾਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਦੂਏ ਦੇ ਅਧੀਨ ਹੋ ਜਾਣਾ, ਬਾਜ਼ ਖਾਣੀ, ਜੂਏ ਵਿਚ ਹੱਥੋਂ ਧਨ ਗੁਆਉਣਾ, ਕੰਮ ਨਾ ਬਨਣਾ, ਥਕ ਟੁੱਟ ਕੇ ਰਹਿ ਜਾਣਾ, ਬੁੱਢੇ ਅਤੇ ਕਮਜ਼ੋਰ ਹੋ ਜਾਣਾ, ਹਿੰਮਤ ਨਾਂ ਰਹਿਣੀ ॥ (ਜਰ ਆਈ, ਜੋਬਨ ਹਾਰਿਆ)

ਹਾਰਨਿਆਣੀ, ਸ:-'ਹਾਰਨੀ' ਜਾਤ ਦੀ ਇਸਤ੍ਰੀ, ਦੂਸਰ ਅਤੇ ਆਪ ਹੁਦਰੀ ਤ੍ਰੀਮਤ ॥

ਹਾਰਨੀ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਨੀਚ ਜਾਤ ਜਿਸ ਦੇ ਮਨੁੱਖ ਚੋਰੀ ਚਕਾਰੀ ਕਰਨ ਕਰਕੇ ਬਦਨਾਮ ਹਨ ॥

ਹਾਰਮੋਨੀਅਮ, ਪੁ:—ਸੰਦੂਕੜੀ ਦੀ ਸ਼ਕਲ ਦਾ ਵਾਜਾ ॥

ਹਾਰਾ, ਅਵ:—ਵਾਲਾ(ਮਾਰਨ ਹਾਰਾ ਆਦਿਕ) ॥

ਹਾਰੂ, ਪੁ:—ਹਾਰਨ ਵਾਲਾ, ਜੋ ਹਰਾਇਆ ਜਾ ਸਕੇ ॥

ਹਾਲ, ਪੁ:—ਦਸ਼ਾ, ਖਬਰ, ਸਾਰ, ਬਿਆਨ, ਸਮਾਚਾਰ, ਇਸ ਵੇਲਾ, ਕਥਾ, ਕਹਾਣੀ, ਪਹੀਏ ਦਾ ਚੱਕਰ (ਲੋਹੇ ਦਾ), ਪ੍ਰੇਮ ਦੀ ਮਸਤੀ ਵਿੱਚ ਆਕੇ ਨੱਚਣਾ ਜਾਂ ਸਿਰ ਮਾਰਨਾ ਜੇਹੜਾ ਕਈ ਫ਼ਕੀਰ ਕਰਦੇ ਹਨ ॥ ਵੱਡਾ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਕਮਰਾ ॥

ਕ੍ਰਿ:, ਵਿ:—ਹੁਣ, ਇਸ ਵੇਲੇ ॥

ਹਾਲ ਆਉਣਾ (ਖੇਡਣਾ), ਕ੍ਰਿ:—ਮਸਤ ਹੋ ਜਾਣਾ । ਮਸਤੀ ਨਾਲ ਸਿਰ ਮਾਰਨਾ ॥

ਹਾਲ ਹਵਾਲ, ਪੁ:—ਖਬਰ, ਸਾਰ, ਬਿਰਤਾਂਤ ਸਮਾਚਾਰ ॥

ਹਾਲ ਹਾਲ ਕਰਣਾ
ਹਾਲ ਹਾਲ ਪਾਉਣਾ } ਕ੍ਰਿ:—ਚੀਕ ਚਿਹਾੜਾ ਪਾਉਣਾ, ਰੌਲਾ ਦੁਰਲਾਉਣਾ, ਨਿਆਂ ਕਰਾਉਣ ਲਈ ਚੀਕਣਾ ॥

ਹਾਲ ਚਾਲ, ਸ:—ਖਬਰ ਸਾਰ, ਸੂਰਤ, ਡੌਲ ॥

ਹਾਲ ਪਾਹ੍ਰਿਆ ਕਰਣਾ
ਹਾਲ ਪੋਹ੍ਰਿਆ ਕਰਣਾ
ਜਾਂ ਪਾਉਣਾ } ਕ੍ਰਿ:—'ਹਾਲ ਹਾਲ ਕਰਨਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਹਾਲ ਪੁਕਾਰ ਕਰਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਚੀਕ ਚਿਹਾੜਾ ਪਾਉਣਾ, ਰੌਲਾ ਪਾਕੇ ਆਪਣਾ ਹਾਲ ਕਹਿਣਾ, ਨਿਆਂ ਕਰਾਉਣ ਲਈ ਸਾਰਾ ਹਾਲ ਦੱਸਣਾ ॥

ਹਾਲੋਂ ਬੇ ਹਾਲ ਹੋਣਾ
ਬੇਹਾਲ ਹੋਣਾ } ਕ੍ਰਿ:—ਚੰਗੇ ਹਾਲ ਤੋਂ ਮੰਦਾ ਹਾਲ ਹੋ ਜਾਣਾ ॥

ਹਾਲੂਧਾ, ਕ੍ਰਿ:, ਵਿ:—ਮਰੀਹਲ, ਸਾਫ, ਜ਼ਾਹਰਾ ॥

ਹਾਲਤ, ਸ:—ਹਾਲ, ਸਮਾਚਾਰ, ਬਿਆਨ ॥

ਹਾਲਾ, ਪੁ:—ਮਸੂਲ, ਜਿਮੀਂ ਦਾ ਮਾਮਲਾ ॥

ਹਾਲੀ, ਪੁ:—ਹਲ ਵਾਹੁਣ ਵਾਲਾ ॥

ਹਾਲੀ ਮੁਆਲੀ, ਪੁ: (ਬਹੁ: ਬ:) ਸਾਥੀ, ਸੱਜਣ, ਨੌਕਰ ਚਾਕਰ ॥

ਹਾਲੋਂ, ਸ:—ਵਿੱਕ ਦੂਆ ਬੇ ਬੀ ॥

ਹਾਵਾ, ਪੁ:—ਅਰਮਾਣ, ਝੁਰ, ਗਮ, ਚਿੰਤਾ, ਚਾਉ ॥

ਹਾੜ੍ਹ, ਪੁ:—ਹਿੰਦੂਆਂ ਦਾ ਚੌਥਾ ਮਹੀਨਾ ॥

ਹਾੜਣਾ
ਹਾੜ ਲੈਣਾ } ਕ੍ਰਿ:—ਤੋਲਣਾ, ਲੇਖਣਾ, ਨਾਪਣਾ ਅੰਦਾਜ਼ਾ ਕਰਨਾ, ਜਾਂਚਣਾ, ਮੁੱਲ ਪਾਉਣਾ, ਪਰਖਣਾ, ਸਾਬਤ ਕਰਨਾ।

ਹਾੜਾ, ਪੁ:—ਤੋਲ, ਮਾਪ, ਅੰਦਾਜ਼ਾ, ਜਾਂਚ, ਪਰਖ ॥

ਹਾੜਾ ਲੈਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—'ਹਾੜਣਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਹਾੜੀ
ਹਾੜ੍ਹੀ } ਸ:—ਅੱਸੂ ਕੱਤਕ ਵਿੱਚ ਜਿਸ ਫਸਲ ਦਾ ਬੀ ਪਾਉਂਦੇ ਹਨ ॥

ਹਾੜੂ, ਪੁ:—ਹਾੜਾ ਕਰਨ ਵਾਲਾ, ਜਾਂਚਣ ਵਾਲਾ ॥

ਹਾੜ੍ਹੂ, ਵਿ:—ਹਾੜ੍ਹ ਦਾ, ਹਾੜ੍ਹ ਵਿਚ ਜੰਮਿਆਂ ਜਾਂ ਬੀਜਿਆ ਹੋਯਾ ॥

ਹਾੜ੍ਹੇ, ਅਵ:—ਨਾਂ, ਬਿਲਕੁਲ ਨਾ, ਦੇਖੀਂ, ਇਹ (ਮਾੜਾ ਕੰਮ) ਨਾਂ ਕਰੀਂ ॥

ਹਿਆਉ, ਪੁ:—ਲੱਜਿਆ, ਸ਼ਰਮ, ਹੌਸਲਾ, ਦਲੇਰੀ ॥

ਹਿਸਟਰੀ, ਸ:—ਇਤਿਹਾਸ, ਤਵਾਰੀਖ਼, ਕਥਾ, ਸਮਾਚਾਰ, ਸਾਰਾ ਹਾਲ ॥

ਹਿੱਸਾ, ਪੁ:—ਭਾਗ, ਟੋਟਾ, ਟੁਕੜਾ, ਅੰਗ, ਅੰਸ ॥

ਹਿੱਸਾ ਹਾਕਮੀ, ਸ:—ਪੈਦਾਵਾਰੀ ਦਾ ਉਹ ਹਿੱਸਾ ਜੋ ਮਾਲਕ ਲੈਂਦਾ ਹੈ ॥

ਹਿੱਸਾ ਕਰਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਵੰਡਣਾ ॥

ਹਿੱਸੇਦਾਰ, ਪੁ:—ਸਰੀਕ, ਭਿਆਲ, ਭਾਈਵਾਲ ॥

ਹਿੱਸੇ ਦਾਰੀ, ਸ:—ਹਿੱਸੇ ਦਾਰ ਹੋਣਾ, ਪੱਤੀ ॥

ਹਿੰਸਾ, ਸ:—ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਜਾਨੋਂ ਮਾਰਨਾ, ਹਿੰਸਾ ॥
ਪੁ:—ਹਿੰਦਸਾ, ਹਿਸਾਬ ਦੇ ਅੰਗ (੧,੨, ਆਦਿਕ) ॥

ਹਿਸਾਬ, ਪੁ:—ਵੇਖੋ 'ਹਸਾਬ' ।

ਹਿਸਾਬਣ, ਸਃ–ਵੇਖੋ 'ਹਸਾਬਣ'॥

ਹਿਸਾਬੀ, ਪੁਃ–ਵੇਖੋ 'ਹਸਾਬੀ' ॥

ਹਿੱਕ, ਸਃ–ਛਾਤੀ, ਕਾਲਜਾ॥
ਵਿਃ–ਇੱਕ ॥

ਹਿੱਕ ਸਾੜਣੀ, ਕ੍ਰਿਃ–ਗੁੱਸਾ ਚਾੜ੍ਹਨਾ ॥

ਹਿਕ ਠੰਡੀ ਹੋਣੀ, ਕ੍ਰਿਃ–ਖੁਸ਼ੀ ਹੋਣੀ, ਸੁਖ ਹੋਣਾ ॥

ਹਿੱਕ ਠੰਡੀ ਕਰਣੀ, ਕ੍ਰਿਃ–ਖੁਸ਼ ਕਰਨਾ, ਸੁਖ ਦੇਣਾ ॥

ਹਿੱਕ ਠੋਕਣੀ, ਕ੍ਰਿਃ–ਪੱਕੀ ਸਲਾਹ ਕਰ ਲੈਣੀ ਕਿ ਫਲਾਣਾ ਕੰਮ ਜ਼ਰੂਰ ਕਰਨਾ ਹੈ॥

ਹਿੱਕ ਤਾਣ, ਵਿਃ–ਤਕੜਾ, ਜਿਗਰੇ ਵਾਲਾ॥

ਹਿੱਕ ਤਾਣੀ, ਸਃ—ਜਿਗਰਾ, ਹਿੰਮਤ, ਹੌਂਸਲਾ॥

ਹਿੱਕ ਤਾਣੀ ਜ਼ੋਰ ਲਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ–ਜਿੰਨੀ ਵਾਹ ਲੱਗੇ ਲਾਉਣੀ॥

ਹਿੱਕ ਤੇ ਹੱਥ ਰੱਖਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—'ਹਿੱਕ ਠੋਕਣੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਹਿੱਕ ਦਾ ਧੱਕਾ (ਕਰਣਾ), ਪੁਃ–ਜ਼ੋਰ, ਸਖ਼ਤੀ, ਜ਼ੁਲਮ ॥

ਹਿੱਕ ਦੇ ਜ਼ੋਰ (ਤਾਣ), ਕ੍ਰਿਃ, ਵਿਃ–ਆਪਣੇ ਜ਼ੋਰ ਨਾਲ, ਆਪਣੀ ਹਿੰਮਤ ਨਾਲ ॥

ਹਿੱਕ ਬਹਿੱਕ, ਕ੍ਰਿਃ, ਵਿਃ–ਸੌਂਹ ਮੂਚ, ਠੀਕ ਠੀਕ ॥

ਹਿੱਕ ਲੂਹਣੀ, ਕ੍ਰਿਃ–ਹਿੱਕ 'ਸਾੜਨੀ' ਵੇਖੋ॥

ਹਿਕਮਤ, ਸਃ—ਜੁਗਤ, ਤਦਬੀਰ, ਉਸਤਾਦੀ, ਦਨਾਈ, ਚਤਰਾਈ, ਹਕੀਮੀ (ਕਰਨੀ)॥

ਹਿਕਮਤਣ, ਸਃ–ਹਿਕਮਤ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ॥

ਹਿਕਮਤੀ, ਪੁਃ–ਹਿਕਮਤ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ॥

ਹਿਕੱਲਾ, ਵਿਃ–ਇਕੱਲਾ॥

ਹਿੱਕਾ
ਹਿੱਕੋ } ਵਿਃ –ਇੱਕਾ, ਓਹੀਓ॥

ਹਿੰਗ, ਸਃ—ਇੱਕ ਮਸ਼ਹੂਰ ਚੀਜ਼ ਜਿਸ ਵਿੱਚੋਂ ਬੋ ਆਉਂਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਜੋ ਬਾਈ ਹਟਾਉਂਦੀ ਹੈ। ਮੁਸ਼ਕਣੀ॥

ਹਿੰਗ ਹੱਗਣੀ, ਕ੍ਰਿਃ–ਆਪੇ ਦਸਤ ਨਿਕਲਣੇ, ਬਹੁਤ ਮਾੜੇ ਹੋਣਾ, ਭਾਰੀ ਪੀੜ ਹੋਣੀ ॥

ਹਿਗਰਾ, ਵਿਃ–ਇਕੱਲਾ॥

ਹਿੰਘਰਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਮੂੰਹ ਤੇ ਜਵਾਬ ਦੇਣਾ, ਗੁਸਤਾਖੀ ਨਾਲ ਬੋਲਣਾ ॥

ਹਿਚਕਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ–ਝਿਜਕਣਾ, ਪਛਾਂਹ ਨੂੰ ਹਟਣਾ।

ਹਿਚਕੀ, ਸਃ–ਹਿਜਕੀ, ਹਿਡਕੀ, ਅਚਾਨਕ ਸਾਹ ਰੁਕ ਕੇ ਅਵਾਜ਼ ਨਿਕਲਣੀ॥

ਹਿਚਕੋਲਾ, ਪੁਃ–ਹਿੱਲ ਜੁਲ ਹੋਣਾ, ਧੱਕਾ॥

ਹਿਚਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ–ਝਿਜਕਣਾ, ਪਛਾਂਹ ਨੂੰ ਹਟਣਾ, ਗਿਲਤੀਆਂ ਵਿੱਚ ਪੈਣਾ ॥

ਹਿਚਰ ਪਿਚਰ, ਵਿਃ–ਕਚੀ ਦਲੀਲ ਵਾਲਾ, ਟੈਂਟਲ, ਝਾਗੜੂ। (ਹਿਚਰ ਪਿਚਰ ਕਰਨਾ)॥

ਹਿਜਕੀ, ਸਃ–ਹਿਚਕੀ, ਹਿਡਕੀ, ਹਿੜਕੀ॥

ਹਿਜੜਾ, ਪੁਃ–ਖੁਸਰਾ, ਨਾਮਰਦ, ਖੋਜਾ ॥

ਹਿੰਝ, ਸ਼ਃ-ਅੰਝੂ, ਰੋਣ ਆਦਿਕ ਨਾਲ ਜੋ ਅੱਖਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਪਾਣੀ ਦੀ ਬੂੰਦ ਨਿਕਲਦੀ ਹੈ ॥

ਹਿੱਟ, ਸ਼ਃ—ਕ੍ਰਿਕਟ ਆਦਿਕ ਵਿਚ ਬੱਲੇ ਆਦਿਕ ਨਾਲ ਗੇਂਦ ਨੂੰ ਮਾਰ ਹਟਾਉਣ ਦਾ ਕੰਮ (ਮਾਰਨੀ, ਲੱਗਣੀ, ਲਾਉਣੀ, ਵੱਜਣੀ) ॥

ਹਿੱਟਰ, ਵਿਃ—ਹਿੱਟਾਂ ਲਾਉਣ ਵਾਲਾ ॥

ਹਿਠ, ਸ਼ਃ-ਦਿਲ ਦੀ ਪਕਿਆਈ, ਹਠ, ਆਸਾ ਜਿਗਰਾ (ਪੈਣੀ, ਬੰਨ੍ਹਣੀ) ॥

ਹਿਠਾਂ, ਹਿਠਾਹਾਂ } ਅਵਃ-ਹੇਠਾਂ, ਥੱਲੇ ॥

ਹਿਠਾੜ, ਸ਼ਃ-ਹੇਠਲੀ ਥਾਂ, ਨਿਵਾਣ, ਥੱਲਾ ॥

ਹਿਡਕੀ, ਸ਼ਃ—'ਹਿਚਕੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਹਿਡਕੋਰਾ, ਪੁਃ—ਹਿਡਕੀ, ਹਾਉਕਾ, ਉੱਭੇ ਸਾਹ ॥

ਹਿੰਙ, ਸ਼ਃ—ਆਕੜ, ਐਂਠ, ਜ਼ਿਦ (ਕਰਨੀ, ਮਾਰਨੀ) ॥

ਹਿੰਙ ਭੰਨਣੀ, ਕ੍ਰਿਃ—ਅਧੀਨ ਕਰਨਾ ॥

ਹਿਣਹਿਣਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਘੋੜੇ ਦਾ ਬੋਲਣਾ ॥

ਹਿਣਹਿਣਾਟ, ਸ਼ਃ—ਘੋੜੇ ਦੀ ਅਵਾਜ਼ ॥

ਹਿਣਕਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਘੋੜੇ ਦਾ ਬੋਲਣਾ ॥

ਹਿਣਕਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਘੋੜੇ ਨੂੰ ਹਿਣਕਣ ਦੇਣਾ ॥

ਹਿਣਕਾਟ, ਹਿਣਕਾਰ } ਪੁਃ—'ਹਿਣਹਿਣਾਟ' ਵੇਖੋ ॥

ਹਿਤ, ਪੁਃ—ਪਿਆਰ, ਮੁਹੱਬਤ, ਸਜਣਾਈ, ਭਲਿਆਈ ॥

ਹਿਤਕਾਰ, ਪੁਃ, **ਹਿਤਕਾਰਣ,** ਸ਼ਃ, **ਹਿਤਕਾਰੀ,** ਪੁਃ } ਹਿਤ ਕਰਨਵਾਲਾ ਜਾਂ ਵਾਲੀ, ਸੱਜਣ, ਜੋ ਕਿਸੇ ਦਾ ਭਲਾ ਚਾਹੇ ॥

ਹਿਤੀ, ਪੁਃ—ਹਿਤ ਜਾਂ ਉਪਕਾਰ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ॥

ਹਿੰਦ, ਹਿੰਦੁਸਤਾਨ } ਪੁਃ—ਹਿੰਦੁਸਤਾਨ, ਭਾਰਤ ਵਰਖ, ਸਾਡਾ ਦੇਸ ॥

ਹਿੰਦਕੀ, ਹਿੰਦਗੀ } ਸ਼ਃ—ਹਿੰਦੀ, ਮਹਾਜਨੀ, ਲੰਡੇ, ਹਿੰਦ ਦੀ ਬੋਲੀ ॥

ਹਿੰਦਣੀ, ਹਿੰਦੂਣੀ } ਸ਼ਃ—ਹਿੰਦ ਧਰਮ ਦੀ ਤੀਮਤ ॥

ਹਿੰਦਵਾਣੀ, ਸ਼ਃ-ਹਿੰਦਣੀ, ਹਿੰਦੂਆਂ ਦੇ ਢੰਗ ਦੀ ।

ਹਿੰਦਵੀ, ਸ਼ਃ-'ਹਿੰਦੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਹਿਦਾਰ, ਪੁਃ—'ਅਧਾਰ' ਵੇਖੋ ॥

ਹਿੰਦੀ, ਸ਼ਃ-ਹਿੰਦ ਦੀ ਬੋਲੀ, ਭਾਖਾ, ਦੇਵ ਨਾਗਰੀ, ਹਿੰਦੁਸਤਾਨੀ, ਮਹਾਜਨੀ, ਲੰਡੇ ॥
ਵਿਃ-ਹਿੰਦ ਦਾ (ਦੀ) ॥

ਹਿੰਦੁਆਣਾ (ਣੀ), ਵਿਃ—ਹਿੰਦੂਆਂ ਦੇ ਢੰਗ ਦਾ (ਦੀ) ॥

ਹਿੰਦੁਸਤਾਨ, ਪੁਃ—ਹਿੰਦ ਦੇਸ, ਭਾਰਤ ਵਰਖ, ਪੂਰਬ ॥

ਹਿੰਦੁਸਤਾਨੀ, ਪੁਃ-ਹਿੰਦੁਸਤਾਨ ਦਾ ਵਸਨੀਕ
ਵਿਃ—ਹਿੰਦੁਸਤਾਨ ਦਾ (ਦੀ), ਹਿੰਦੀ ॥
ਸ਼ਃ—ਹਿੰਦੁਸਤਾਨ ਦੀ ਬੋਲੀ ॥

ਹਿੰਦੁਣੀ, ਸ਼ਃ—'ਹਿੰਦਣੀ' ਵੇਖ ॥

ਹਿੰਦੂਵਾਣੀ, ਸ਼ਃ—'ਹਿੰਦਵਾਣੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਹਿੰਦੂ, ਪੁਃ—ਹਿੰਦ ਦਾ ਵਸਨੀਕ, ਹਿੰਦੂ ਧਰਮ ਨੂੰ ਮੰਨਣ ਵਾਲਾ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਗਊ ਦੀ ਸਹੁੰ ਹੈ ॥

ਹਿੰਦੂ ਮਤ, ਹਿੰਦੂ ਧਰਮ } ਪੁਃ—ਹਿੰਦੂਆਂ ਦਾ ਮਜ਼ਬ, ਜੋ ਉਸ ਮਜ਼ਬ ਨੂੰ ਮੰਨਿ, ਵੇਦ ਸ਼ਾਸਤ੍ਰ ਦਾ ਮਤ ॥

ਹਿਦੈਤ, ਸ:—ਹਦਾਇਤ, ਸਿੱਖ ਮੱਤ, ਨਸੀਹਤ ॥

ਹਿਪ ਹਿਪ ਹੁੱਰਾ, ਵਿਸਮਯ:—ਖੁਸ਼ੀ ਦਾ ਨਾਰਾ, ਆਹਾ !

ਹਿੱਬ, ਸ:—ਹਾਸ ਭਾਣੇ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਤੇ ਪਾਣੀ ਦੇ ਛੱਟੇ ਮਾਰਨੇ ॥

ਹਿੰਮਤ, ਸ:—ਦਲੇਰੀ, ਜਿਗਰਾ, ਹੌਸਲਾ, ਜ਼ੋਰ, ਬਹਾਦਰੀ ॥

ਹਿੰਮਤ ਹਾਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਦਿਲ ਢਹਿ ਜਾਣਾ, ਹੌਂਸਲਾ ਨਾ ਰਹਿਣਾ ॥

ਹਿੰਮਤ ਕਰਨੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਹੌਂਸਲਾ ਕਰਨਾ, ਜ਼ੋਰ ਲਾਉਣਾ ॥

ਹਿੰਮਤ ਵਾਲਾ, ਵਿ:—'ਹਿੰਮਤੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਹਿੰਮਤਣ, ਸ: / **ਹਿੰਮਤੀ,** ਪੁ: } ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਹਿੰਮਤ ਹੋਵੇ, ਬਹਾਦਰ, ਬੀਰ ॥

ਹਿਯਾਉ / **ਹਿਯਾਉਂ** } ਪੁ:—ਲੱਜਿਆ, ਸ਼ਰਮ, ਦਲੇਰੀ, ਹੌਂਸਲਾ ॥

ਹਿਰਸ, ਸ:—ਤ੍ਰਿਸ਼ਨਾ, ਲੋਭ, ਲਾਲਚ ॥

ਹਿਰਸਣ, ਸ: / **ਹਿਰਸੀ,** ਪੁ: } ਜਿਸ ਨੂੰ ਹਿਰਸ ਹੈ, ਲਾਲਚੀ, ਲੋਭੀ ॥

ਹਿਰਸੀ ਟੱਟੂ, ਪੁ:—ਜਿਸ ਦੀ ਹਿਰਸ ਨਾ ਮਿਟੇ ॥

ਹਿਰਖ, ਪੁ:—ਗੁੱਸਾ, ਅਰਮਾਨ, ਗ਼ਮ ॥

ਹਿਰਖਣ, ਸ: / **ਹਿਰਖੀ,** ਪੁ: } ਵਿ:—ਹਿਰਖ ਕਰਨ ਵਾਲਾ (ਵਾਲੀ) ॥

ਹਿਰਦਾ, ਪੁ:—ਮਨ, ਦਿਲ, ਆਤਮਾ, ਪ੍ਰਾਣ ॥

ਹਿਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਲੈ ਜਾਏ ਜਾਣਾ, ਲੁਟੀਣਾ ॥

ਹਿਲਕਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਹਿਲਾਏ ਜਾਣਾ, ਬਿਨਾ ਬੁਲਾਏ ਆਉਣਾ ॥

ਹਿਲਕਦਾ ਆਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਝੂਮਦੇ ਆਉਣਾ ॥

ਹਿਲਕਾਰਨਾ / **ਹਿਲਕੋਰਨਾ** } ਕ੍ਰਿ:—ਜ਼ੋਰ ਨਾਲ ਬੁਲਾਉਣਾ, ਕੁੱਤੇ ਨੂੰ ਛੇੜਨਾ, ਉਕਸਾਉਣਾ, ਹਿਲਾਉਣਾ ॥

ਹਿੱਲ ਜੁਲ, ਸ:—ਹਿਲਾਉਣਾ, ਇੱਧਰ ਉੱਧਰ ਕਰਨਾ, ਉਕਸਾਹਟ, ਅਫ਼ਰਾ ਤਫ਼ਰੀ, ਰੌਲਾ ਗੌਲਾ, ਹਰਕਤ ॥

ਹਿੱਲਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਇੱਧਰ ਉੱਧਰ ਹੋਣਾ, ਕੰਬਣਾ, ਹਰਕਤ ਕਰਨੀ ॥

ਹਿੱਲਣਾ ਜੁੱਲਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਕੱਠੇ ਹਿੱਲਣਾ ॥

ਹਿਲਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਆਦਤ ਪੈ ਜਾਣੀ, ਜਾਣੂ ਹੋ ਜਾਣਾ । ਪਲਣਾ ਜਾਂ ਸਿੱਖ ਜਾਣਾ (ਘੋੜੇ ਆਦਿਕ ਦਾ) ॥

ਹਿਲਮਿਲ ਜਾਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਬਿਲਕੁਲ ਮਿਲ ਜਾਣਾ, ਭਰੋਸਾ ਅਤੇ ਵਾਕਫ਼ੀ ਹੋ ਜਾਣੀ ॥

ਹਿਲਤਰ, ਸ:—ਹੇਲਤ, ਵਾਦੀ, ਸੁਭਾਉ ॥

ਹਿਲਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਇੱਧਰ ਉੱਧਰ ਕਰਨਾ ਪਾਲਣਾ, ਵੱਸ ਵਿੱਚ ਲਿਆਉਣਾ ॥

ਹਿਲਾਉਣਾ ਜੁਲਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਕੱਠੇ ਹਿਲਾਉਣਾ, ਚੰਗੀ ਤਰਾਂ ਹਿਲਾਉਣਾ ॥

ਹਿੜਹਿੜ ਕਰਨਾ / **ਹਿੜ ਹਿੜਾਉਣਾ** } ਕ੍ਰਿ:—ਹੱਸਣਾ, ਠੱਠਾ ਕਰਨਾ ॥

ਹਿੜ ਹਿੜਾਟ, ਸ:—ਹਾਸਾ, ਠੱਠਾ ॥

ਹਿੜਕ, ਸ:—ਫਲ ਦੀ ਗਿਟਕ, ਇੱਕ ਰੁੱਖ

ਹਿੜਕ ਝਿੜਕ, ਸ:—ਝਾੜ, ਡਰਾਵਾ ॥

ਹਿੜਕੀ, ਸ:—'ਹਿਰਕੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਹਿੜਬਸੀ, ਵਿ:—ਲਾਲਚੀ, ਲੋਭੀ, ਹਿਰਸੀ ॥

ਹਿੜਬਿਸ, ਸ:—ਲਾਲਚ, ਤ੍ਰਿਸ਼ਨਾ, ਹਿਰਸ ॥

ਹੀ, ਹੀਂ } ਅਵ:—ਠੀਕ, ਸਚ ਮੁਚ, ਆਪੇ, ਬਦ ਪੱਦ ॥

ਹੀਂ ਹੀਂ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਹੌਂਸਲਾ ॥

ਹੀਆਂ, ਪੁ:—ਹਿਰਦਾ, ਮਨ, ਦਿਲ, ਆਤਮਾ ॥

ਹੀਹ, ਹੀਂਹ } ਸ:—ਮੰਜੇ ਦੀ ਬਾਹੀ, ਪੱਟੀ ॥

ਹੀਕ, ਸ:—ਸ਼ਰਾਬ ਦੀ ਬੋ, ਬਦ ਬੋ, ਢਿੱਡ ਦਾ ਰੋਗ (ਆਉਣੀ, ਮਾਰਨੀ) ॥

ਹੀਂਗਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਖੋਤੇ ਦਾ ਬੋਲਣਾ ॥

ਹੀਜ ਪਿਆਜ, ਪੁ:—ਭੇਤ, ਰੱਦੀ ਗੱਲ ॥ ਵਿ:—ਚੰਗਾ ਮੰਦਾ ॥

ਹੀਜੜਾ, ਪੁ:—ਖੁਸਰਾ, ਨਮਰਦ ॥

ਹੀਣ, ਹੀਣਤ, ਹੀਣਤਾਈ } ਸ:—ਘਾਟਾ, ਕਮੀ, ਨਿਰਾਦਰੀ ॥

ਹੀਣਾ, ਪੁ: **ਹੀਣੀ,** ਸ: } ਵਿ:—ਘੱਟ, ਕਮਜ਼ੋਰ, ਨੀਵਾਂ, ਗਰੀਬ ॥

ਹੀਣੀ ਅਸਾਮੀ (ਸਾਮੀ), ਪੁ:—ਕਮਜ਼ੋਰ ਆਦਮੀ, ਗਰੀਬ ॥

ਹੀਨ ਹਯਾਤ, ਵਿ:—ਜੀਉਂਦਾ ਜਾਗਦਾ ॥ ਕ੍ਰਿ:, ਵਿ:—ਜੀਉਂਦੇ ਜੀ ॥

ਹੀਮ ਕੀਮ (ਖੀਮ), ਸ:—ਹਾਲਤ, ਹੀਲਾ ਬਹਾਨਾ ॥

ਹੀਯਾਂ, ਪੁ:—ਦਿਲ, ਮਨ, ਹਿਰਦਾ, ਆਤਮਾ, ਹੌਸਲਾ ॥

ਹੀਯੇ ਅਵ:—ਮਝਾਂ ਨੂੰ ਬੁਲਾਉਣ ਵਾਸਤੇ ਬੋਲਦੇ ਹਨ ॥

ਹੀਰ, ਸ:—ਵੈਰਾਗਾਂ ਦਾ ਚੋਲਾ ॥ ਇੱਕ ਤ੍ਰੀਮਤ ਜਿਸ ਉੱਤੇ ਰਾਂਝਾ ਆਸ਼ਕ ਸਾ। ਹੀਰ ਰਾਂਝੇ ਦੇ ਕਿੱਸੇ ਦੀ ਕਤਾਬ ॥

ਹੀਰਾ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਵਡਮੁੱਲਾ ਜਵਾਹਰ, ਰਤਨ ॥ ਵਿ:—ਚੰਗਾ, ਨੇਕ, ਸੋਹਲਾ ॥

ਹੀਰਾ ਚੱਟਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਹੀਰੇ ਦੀ ਕਣੀ ਖਾਕੇ ਆਪਣੀ ਜਿੰਦ ਗੁਆਉਣੀ ॥

ਹੀਰਾ ਮਣ, ਪੁ:—ਇਕ ਭਾਂਤ ਦਾ ਤੋਤਾ ॥

ਹੀਰੋ, ਪੁ:—ਮਹਾਂ ਪੁਰਖ, ਸੂਰਮਾ, ਨਾਟਕ ਵਿਚ ਜੋ ਪ੍ਰਧਾਨ ਹੋਵੇ ॥

ਹੀਲ, ਸ:—(ਬਹੁ: ਬ: ਹੀਲਾ)—ਬਹਾਨਾ, ਛਲ ਘਾਟਾ, ਹਾਰ, ਚੱਟੀ ॥

ਹੀਲ ਹੁੱਜਤ, ਸ:—ਆਲੇ ਟਾਲੇ, ਬਹਾਨਾ ॥

ਹੀਲਾ, ਪੁ:—ਕੰਮ ਕਾਜ, ਉੱਦਮ, ਛਲ, ਧੋਖਾ, ਬਹਾਨਾ । ਉਪਾਉ । ਉਪਰਾਲਾ, ਜਤਨ, (ਕਰਨਾ) ॥

ਹੀਲਾ ਹਵਾਲਾ, ਪੁ:—ਛਲ, ਕਪਟ, ਫ਼ਰੇਬ ॥

ਹੀਲਾ ਵਸੀਲਾ, ਪੁ:—ਰਿਜ਼ਕ ਦਾ ਉਪਾਉ, ਜਿਸ ਦੀ ਰਾਹੀਂ ਰੁਜ਼ਗਾਰ ਮਿਲੇ ॥

ਹੁਆਂ, ਸ:—ਜੰਮਦੇ ਬਾਲ ਦੇ ਰੋਣ ਦੀ ਅਵਾਜ਼ (ਹੁਆਂ ਹੁਆਂ ਕਰਨਾ) ॥

ਹੁਆਣ, ਪੁ:-ਜਨੌਰ, ਹਵਾਨ, ਪਸ਼ੂ, ਡੰਗਰ, ਮੂਰਖ ॥

ਹੁਆਲ, ਪੁ:-'ਹਵਾਲ' ਵੇਖੋ ॥

ਹੁਆਲਾ, ਪੁ:-'ਹਵਾਲਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਹੁਸ਼ (ਹੁਸ਼ੀ)
ਹੁਸ਼ੀ ਹੁਸ਼ੀ, ਅਵ:-ਕੁੱਤੇ ਨੂੰ ਚਮਕਾਉਣ ਦੀ ਅਵਾਜ਼ ॥

ਹੁੱਸ, ਅਵ:-ਊਠ ਦਾ ਗੋਡਾ ਨਿਵਾਉਣ ਲਈ, ਇਹ ਅਵਾਜ਼ ਹੈ ॥

ਹੁੱਸ ਜਾਣਾ
ਹੁੱਸਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਥੱਕ ਜਾਣਾ, ਹਾਰਨਾ ॥

ਹੁਸਨ, ਪੁ:-ਸੁਹੱਪਣ, ਸੁਹਜ, ਹੁਸੈਨ ਦਾ ਭਰਾ ॥

ਹੁੱਸਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-'ਹੁੱਸ ਜਾਣਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਹੁੱਸੜ, ਪੁ:-ਹੁੰਮ, ਤਾਉ, ਗਰਮੀ, ਵਾਉ ਬੰਦ ਹੋਣੀ ॥

ਹੁਸੜਨਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਘਾਬਰਨਾ, ਬਿਆਕਲ ਹੋਣਾ ॥

ਹੁਸੜਾਉਣਾ
ਹੁਸਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਥਕਾਉਣਾ, ਘਬਰਾ ਦੇਣਾ ॥

ਹੁਸਾਣ, ਪੁ:-ਹੋਸ਼ ਹਵਾਸ, ਸੁਰਤ, ਹੌਸਲਾ ॥

ਹੁਸ਼ਿਆਰ, ਵਿ:-ਖਬਰਦਾਰ, ਸੁਚੇਤ, ਸਿਆਣਾ ॥

ਹੁਸ਼ਿਆਰ ਹੋਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਹੋਸ਼ ਜਾਂ ਸੁਰਤ ਆਉਣੀ, ਸਿਆਣਾ ਹੋਣਾ ॥

ਹੁਸ਼ਿਆਰ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਖ਼ਤਰੇ ਦੀ ਖ਼ਬਰ ਪਹਿਲੇ ਕਰ ਦੇਣੀ ॥

ਹੁਸ਼ਿਆਰ ਰਹਿਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਚੌਕਸੀ ਰੱਖਣੀ ॥

ਹੁਸ਼ਿਆਰੀ, ਸ:-ਸੋਝੀ, ਸਿਆਣਪ, ਖਬਰਦਾਰੀ, ਚਤਰਾਈ, ਚਲਾਕੀ ॥ ਪੁਰਖ ਦੀ ਇੰਦ੍ਰੀ ਦਾ ਖੜਾ ਹੋਣਾ ॥ (ਆਉਣੀ)

ਹੁਸੈਨ, ਪੁ:-ਮੁਹੰਮਦ ਸਾਹਿਬ ਦਾ ਦੋਹਤ੍ਰਾ ॥

ਹੁੱਕ, ਸ:-ਛਾਤੀ ਜਾਂ ਵੱਖੀ ਦੀ ਪੀੜ, ਤੋਖਾ, ਮੁੜੀ ਹੋਈ ਮੇਖ ਜਾਂ ਕਿੱਲੀ ॥

ਹੁਕਈ, ਪੁ:-ਬਹੁਤ ਹੁੱਕਾ ਪੀਣ ਵਾਲਾ ॥

ਹੁਕਣਾ, ਪੁ:-ਪਚਕਾਰੀ ਜਿਸ ਨਾਲ ਮਨੁੱਖ ਦੇ ਸਰੀਰ ਵਿੱਚ ਹੇਠੋਂ ਪਾਣੀ ਚਾੜ੍ਹਦੇ ਹਨ ॥

ਹੁਕਮ, ਪੁ:-ਆਗਯਾ, ਪਰਵਾਨਾ, ਕਾਇਦਾ, ਕਨੂਨ, ਛੁੱਟੀ ਖੁੱਲ੍ਹ, ਮਨਜ਼ੂਰੀ, ਅਖਤਿਆਰ ਡਿਗਰੀ, ਹਦਾਇਤ, ਬੰਦੋਬਸਤ, ਫੈਸਲਾ ਤਾਸ਼ ਦਾ ਇੱਕ ਕਾਲਾ ਰੰਗ ਅਤੇ ਉਸ ਦਾ ਯੱਕਾ। (ਕਰਨਾ, ਦੇਣਾ) ॥

ਹੁਕਮ ਉਠਾਉਣਾ (ਉਠਾ ਦੇਣਾ), ਕ੍ਰਿ:-ਹੁਕਮ ਹਟਾ ਦੇਣਾ ॥

ਹੁਕਮ ਅਦੂਲੀ, ਸ:-ਹੁਕਮ ਨਾ ਮੰਨਣਾ ॥

ਹੁਕਮ ਸੱਤ ਹੋਣਾ ਹੋ ਜਾਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਮਰ ਜਾਣਾ।

ਹੁਕਮ ਸੱਤ ਮੰਨਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਆਖੇ ਲੱਗਣਾ ॥

ਹੁਕਮ ਹਾਸਲ, ਪੁ:-ਅਖ਼ਤਿਆਰ, ਹਕੂਮਤ ॥

ਹੁਕਮ ਕਰਨਾ
ਹੁਕਮ ਚਲਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਆਪਣਾ ਅਖ਼ਤਿਆਰ ਵਰਤਣਾ ॥

ਹੁਕਮ ਦੇਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਫੈਸਲਾ ਕਰਨਾ, ਆਗਯਾ ਜਾਂ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਦੇਣੀ, ਹਦਾਇਤ ਕਰਨੀ ॥

ਹੁਕਮ ਨਾਮਾ, ਪੁ:-ਉਹ ਕਾਗਤ ਜਿਸ ਤੇ ਹੁਕਮ ਲਿਖਿਆ ਹੈ ॥

ਹੁਕਮ ਬਜਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਆਖੇ ਲੱਗਣਾ ॥

ਹੁਕਮ ਮਨਸੂਖ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਹੁਕਮ ਹਟਾ ਦੇਣਾ ॥

ਹੁਕਮ ਮੰਨਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਆਖੇ ਲੱਗਣਾ ॥

ਹੁਕੜਾ, ਪੁ: } ਬਹੁਤ ਛੋਟਾ ਹੁੱਕਾ ॥
ਹੁਕੜੀ, ਸ: }

ਹੁੱਕਾ, ਪੁ:—ਮਿੱਟੀ ਰੈਮ ਜਾਂ ਧਾਤ ਦੀ ਨਲੀ ਜਿਸ ਉੱਪਰ ਤਮਾਕੂ ਦੀ ਚਿਲਮ ਰੱਖ ਕੇ ਲੋਕ ਧੂਆਂ ਸਾਹ ਨਾਲ ਅੰਦਰ ਖਿੱਚਦੇ ਹਨ ॥

ਹੁੱਕਾ ਤਾਜ਼ਾ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਹੁੱਕੇ ਦਾ ਪਾਣੀ ਬਦਲਣਾ ॥

ਹੁੱਕਾ ਪਾਣੀ, ਪੁ:—ਭਾਈ ਚਾਰੇ ਦਾ ਮੇਲ ਗੇਲ ॥

ਹੁੱਕਾ ਪਾਣੀ ਛੇਕਣਾ } ਕ੍ਰਿ:—ਬਿਰਾਦਰੀ ਵਿੱਚੋਂ ਕੱਢ ਦੇਣਾ, ਨਾਲ ਨਾ ਵਰਤਣਾ ॥
ਜਾਂ ਬੰਦ ਕਰਨਾ }

ਹੁੱਕਾ ਪੀਣਾ } ਕ੍ਰਿ:—ਹੁੱਕੇ ਦੀ ਨੜੀ ਮੂੰਹ ਵਿੱਚ ਲੈਕੇ ਤਮਾਕੂ ਦਾ ਧੂਆਂ ਅੰਦਰ ਖਿੱਚਣਾ॥
ਜਾਂ ਛਿਕਣਾ }

ਹੁੱਕਾ ਭਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਚਿਲਮ ਵਿੱਚ ਤਮਾਕੂ ਆਦਿਕ ਪਾਉਣਾ ॥

ਹੁੱਕੇ ਪਾਣੀ ਦੀ ਸੁਲਾ ਕਰਨੀ } ਕ੍ਰਿ:—ਘਰ ਆਏ ਨੂੰ ਹੁੱਕਾ ਆਦਿਕ ਪੀ-
ਜਾਂ ਮਾਰਨੀ }
ਣ ਲਈ ਕਹਿਣਾ ॥

ਹੁੱਕੀ, ਸ:—ਨਿੱਕਾ ਜਿਹਾ ਹੁੱਕਾ ॥

ਹੁਕੈਣ, ਸ:—ਬਹੁਤ ਹੁੱਕਾ ਪੀਣ ਵਾਲੀ ਤੀਵੀਂ ॥

ਹੁੰਗ, ਸ:—ਰੌਲਾ, ਅਵਾਈ, ਖਬਰ, ਪੁਕਾਰ ॥

ਹੁੰਗਾਰਾ, ਪੁ:—ਹਾਂ, ਹਾਂ ਹਾਂ, ਸੱਤ ਬਚਨ, ਕੋਈ ਗੱਲ ਮੰਨਣਾ ॥

ਹੁੰਗਾਰਾ ਦੇਣਾ ਜਾਂ ਭਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਹਾਂ ਹਾਂ ਕਹਿਣਾ ॥

ਹੁਚਕਾ } ਪੁ:—ਠੋਕਰ, ਧੱਕਾ ਹੋਰਾ, (ਲੱਗਣ ਮਾਰਨ)॥
ਹੁਚਕੋਰਾ }

ਹੁੱਜ, ਸ:—ਧੱਕਾ, ਸੋਟੀ ਆਦਿਕ ਦੀ ਨੋਕ ਮਾਰਨੀ ॥

ਹੁੱਜ ਦੇਣੀ }
ਹੁੱਜ ਮਾਰਨੀ } ਕ੍ਰਿ:—ਸੋਟੀ ਆਦਿਕ ਚੋਭਣੀ, ਧੱਕਾ ਮਾਰਨਾ ॥
ਹੁੱਜ ਲਾਉਣੀ }

ਹੁਜਕਾ, ਪੁ:—'ਹੁਚਕਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਹੁੱਜਤ, ਸ:—ਦਲੀਲ, ਸਬੂਤ, ਸ਼ੱਕ, ਫੇੜ, ਝਗੜਾ, ਫੱਚਰ ॥

ਹੁੱਜਤ ਕਰਨੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਝਗੜਨਾ, ਦਲੀਲ ਦੇਣੀ।

ਹੁੱਜਤ ਕੱਢਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਫੱਚਰ ਪਾਉਣੀ ॥

ਹੁੱਜਤਣ, ਸ: } ਹੁੱਜਤ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਜਾਂ ਵਾਲੀ ॥
ਹੁੱਜਤੀ, ਪੁ: }

ਹੁਜਦਾ, ਪੁ:—ਉਪਾਉ, ਵਸੀਲਾ, ਤਾਕਤ, ਸਮਰਥ ॥

ਹੁਜਦਾ ਵਿਚਾਰਨਾ (ਵੇਖਣਾ), ਕ੍ਰਿ:—ਇਹ ਸੋਚ ਲੈਣਾ ਕਿ ਫਲਾਣਾ ਕੰਮ ਸਾਥੋਂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਨਹੀਂ ॥

ਹੁਜਰਾ, ਪੁ:—ਕੋਠੜੀ, ਪੂਜਾ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਗੁੱਠੀ ਥਾਂ, ਮਸੀਤ ਨਾਲ ਲਗਦੀ ਮੁੱਲਾਂ ਕਾਜ਼ੀਆਂ ਦੇ ਵਰਤਣ ਦੇ ਵਾਸਤੇ ਨਿੱਕੀ ਜੇਹੀ ਕੋਠੜੀ।

ਹੁਝਕਾ, ਪੁ:—'ਹੁਚਕਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਹੁੱਟ, ਪੁ:—ਹੰਮ੍ਹ, ਹੁੰਮਸ, ਵਾਉ ਬੰਦ ਹੋਣੀ ॥ (ਹੋਣਾ)॥

ਹੁੱਟਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਬੰਦ ਕਰਨਾ, ਰੋਕਣਾ, ਥੱਕ ਜਾਣਾ ॥

ਹੁੰਡ, ਸ:—ਵੱਡਾ ਦੰਦ, ਵਾਧੂ ਦੰਦ (ਸੂਰ ਦੀ ਹੁੰਡ) ਸਿਰਕੀ ਪਿੱਠ ਉੱਤੇ ਪਾਣ ਵਾਲੀ ਟੋਪੀ ਜੇਹੀ ਜੋ ਵਿਗਾਰੀ ਲੈਣ ਵੇਲੇ ਪਾਈ ਦੀ ਹੈ ॥

ਹੁਡਕ, ਸ:—ਉਡੀਕ, ਰੋਲਤ, ਰੀਝ, ਵਰਤਾਰਾ (ਲੱਗਣੀ) ॥

ਹੁਡਕਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਰੁਖ ਨਿਕਲਣਾ ॥

ਹੁਡਕਣੀ, ਸ:—ਕੰਜਰੀ ॥

ਹੁੰਡਰ, ਪੁ:—ਕਾਰੀਗਰੀ, ਉਸਤਾਦੀ, ਚਤਰਾਈ ॥ 'ਹੁਨਰ' ਵੇਖੋ ॥

ਹੁੰਡਰੀ, ਵਿ:—ਹੁੰਡਰ ਵਾਲਾ,ਕਾਰੀਗਰ, ਉਸਤਾਦ ॥

ਹੁੰਡਵੀ, ਸ:—'ਹੁੰਡੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਹੁੰਡਾਉਣ, ਸ:—ਹੁੰਡੀ ਦੀ ਦਸਤੂਰੀ ਜਾਂ ਬੱਟਾ ॥

ਹੁੰਡਿਆਉਣ, ਪੁ:—ਹੁੰਡੀ ਦੀ ਦਸਤੂਰੀ, ਵੱਟਾ ॥

ਹੁੰਡਾ ਭਾੜਾ, ਪੁ:—ਮਾਲ ਵਿਸੇਰ ਘੱਲਣ ਦਾ ਠੇਕਾ, ਮਸੂਲ ਸਮੇਤ ॥

ਹੁੰਡੀ, ਸ:—ਇੱਕ ਕਾਗਤ ਜੋ ਸਾਹੂਕਾਰ ਲੋਕ ਇੱਕ ਦੂਏ ਦੇ ਨਾਉਂ, ਲਿਖਕੇ ਇੱਕ ਥਾਂ ਦਾ ਰੁਪੱਯਾ ਦੂਜੀ ਥਾਂ ਦੁਆ ਦੇਂਦੇ ਹਨ ॥

ਹੁੰਡੀ ਕਰਨੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਹੁੰਡੀ ਲਿਖ ਕੇ ਭੇਜਣੀ ॥

ਕਿਸੇ ਤੇ ਹੁੰਡੀ ਕਰਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਕਿਸੇ ਦੇ ਨਾਉਂਦੀ ਹੁੰਡੀਲਿਖ ਭੇਜਣੀ ॥

ਹੁੰਡੀ ਘੱਲਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਹੁੰਡੀ ਦੀ ਰਾਹੀਂ ਰੁਪਯਾ ਭੇਜਣਾ ॥

ਹੁੰਡੀ ਚਿੱਠੀ, ਸ:—ਵੱਟਾ ॥

ਹੁੰਡੀ ਪਟਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਹੁੰਡੀ ਦਾ ਰੁਪਯਾ ਮਿਲ ਜਾਣਾ ॥

ਹੁੰਡੂ, ਪੁ:—ਛੇੜ, ਬੱਕਰਾ ॥

ਹੁਣ, ਕ੍ਰਿ:, ਵਿ:—ਇਸ ਵੇਲੇ, ਇਨ੍ਹਾਂ ਦਿਨਾਂ ਵਿਚ ॥

ਹੁਣ ਤੀਕ, ਕ੍ਰਿ:, ਵਿ:—ਅਜੇ ਤੱਕ ॥

ਹੁਣ ਤੋਂ (ਥੋਂ), ਕ੍ਰਿ:, ਵਿ:—ਇਸ ਵੇਲੇ ਤੋਂ ਅੱਗ ॥

ਹੁਣ ਦਾ (ਦੇ), ਵਿ:—ਨਵਾਂ, ਪਿਛਲਾ, ਹੋਰ ॥

ਹੁਣ ਦਾ ਪੋਸ਼ (ਪੋਚ), ਪੁ:—ਅੱਜ ਕੱਲ ਦੇ ਬਾਲਕ ॥

ਹੁਣ ਬੀ
ਹੁਣ ਵੀ } ਕ੍ਰਿ:, ਵਿ:—ਅਜੇ ਤੱਕ ਬੀ, ਫੇਰ ਬੀ ॥

ਹੁਣਰ, ਪੁ:—ਕਾਰੀਗਰੀ, ਉਸਤਾਦੀ,ਚਤਰਾਈ ॥

ਹੁਣਰ ਵਾਲਾ, ਪੁ: ਵਿ: } ਕਾਰੀਗਰ, ਉਸਤਾਦ ਸਿਆਣਾ ॥

ਬੇ ਹੁਣਰ, ਵਿ:—ਜਿਸ ਵਿਚ ਹੁਨਰ ਨਹੀਂ, ਅਣਜਾਣ ॥

ਹੁਣਰੀ, ਵਿ:—ਕਾਰੀਗਰ, ਉਸਤਾਦ ਸਿਆਣਾ ਚਤਰ ॥

ਹੁਣੇ, ਕ੍ਰਿ:, ਵਿ:—ਇੱਸੇ ਵੇਲੇ, ਝਟ ਪੱਟ, ਥੋੜਾ ਚਿਰ ਹੋਇਆ, ਥੋੜੇ ਚਿਰ ਨੂੰ ॥

ਹੁਣੇ ਹੀ, ਕ੍ਰਿ:, ਵਿ:—ਇੱਸੇ ਵੇਲੇ, ਪਲਕ ਨੂੰ, ਥੋੜਾ ਚਿਰ ਹੋਇਆ ॥

ਹੁਣੇ ਹੁਣੇ, ਕ੍ਰਿ:, ਵਿ:—ਬਹੁਤ ਛੇਤੀ, ਢਿਲ ਨਾਂ ਕਰਕੇ ॥

ਹੁੱਤ, ਸ:—ਨਾਂਹ ਨੁੱਕਰ, ਉਜਰ (ਕਰਨੀ) ॥
ਕ੍ਰਿ, ਵਿ:—ਹੱਛੇ, ਸਗੋਂ, ਨਹੀਂ, ਨਾਂ, ਆਹਾਂ ॥

ਹੁੱਬੂ, ਪੁ:—ਉੱਬੂ, 'ਉੱਬਰੂ' ਵੇਖੋ ॥

ਹੁਦਹੁਦ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਪੰਖੇਰੂ ॥

ਹੁਦਰ, ਪੁ:—ਮਨ, ਸਲਾਹ, ਮਰਜੀ, ਦਲੀਲ ॥

ਹੁੰਦੜ ਹੇਲ, ਵਿ:—ਛੋਟੀ ਵਡਾ ਹੋਣ ਵਾਲਾ ਮੁੰਡਾ ਯਾ ਕੁੜੀ ॥

ਹੁੱਦਾ, ਪੁ:—ਨੌਕਰੀ, ਸਾਮੀ, ਦਰਜਾ, ਮਰਾਤਬਾ, ਰੁਜਗਾਰ, ਕੰਮਕਾਰ ॥

ਹੁਦਾਰ, ਪੁ:—ਉਧਾਰ, ਕਰਜ, ਮੰਗਵਾਂ ਲਿਆ ਹੋਯਾ ਧਨ ॥

ਹੁੰਦਿਆਂ, ਕ੍ਰਿ:, ਵਿ:—ਪਾਸ ਹੋਣ ਕਰਕੇ ॥

ਹੁੰਦਿਆਂ ਸੁੰਦਿਆਂ, ਕ੍ਰਿ:, ਵਿ:—ਭਾਵੇਂ ਪਾਸ ਹੋਵੇ ਭੀ ॥

ਹੁੰਦੀ, ਅਵ:—ਥਾਂਉ; ਬਦਲੇ ॥

ਹੁੰਦੇ, ਕ੍ਰਿ, ਵਿ:—ਹੋਣ ਕਰਕੇ ॥

ਹੁੰਦੇ ਸੁੰਦੇ, ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—ਭਾਵੇਂ ਪਾਸ ਹੋਵੇ ਭੀ ॥

ਹੁੱਦੇ ਦਾਰ, ਪੁ:—ਹੁੱਦੇ ਵਾਲਾ, ਅਫਸਰ, ਹਾਕਮ ॥

ਹੁੱਦੇ ਦਾਰੀ, ਸ:—ਹੁਦੇ ਦਾਰ ਹੋਣਾ, ਅਫਸਰੀ ॥

ਹੁੰਧ (ਹੁੰਧੜ), ਸ:—ਮੁੱਕਾ, ਘਸੁੰਨ ॥

ਹੁੰਧੜ ਮੁੱਕੀ ਹੋਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਇਕ ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਮੁੱਕੇ ਮਾਰਨਾ ॥

ਹੁੰਨ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਸੋਨੇ ਦਾ ਸਿਕਾ, ਬਹੁਤ ਧਨ (ਵਰ੍ਹਨੇ) ॥

ਹੁਨਰ, ਪੁ:—ਵੇਖੋ 'ਹੁਨਰ' ਅਤੇ 'ਹੁੰਰ' ॥

ਹੁਨਾਲ
ਹੁਨਾਲਾ } ਪੁ:—ਗਰਮੀਆਂ ਦੀ ਰੁੱਤ ॥

ਹੁੱਬ, ਸ:—ਪਿਆਰ, ਮੁਹੱਬਤ, ਚਾਹ, ਖ਼ਾਹਸ਼ਾ ॥

ਹੁੱਬ ਤੌਫ਼ੀਕ, ਸ:—ਫੁਰਸਤ, ਥੱਤਾ, ਸਮਰਥ ॥

ਹੁਬਸ ਜਾਣਾ
ਹੁਬਸਣਾ } ਕ੍ਰਿ:—ਘੁੱਸਣਾ, ਬੋਛੱੜਨਾ, ਗਲਣਾ, ਸੜਨਾ। ਵਿਗੜਨਾ ॥

ਹੁਬਸਲੀ, ਸ:—ਪਾਣੀ ਦੀ ਧਾਰ (ਆਉਣੀ ਲੈਣੀ) ॥

ਹੁਬ ਹੁਬਾਉ, ਸ:—ਖੁਸ਼ੀ, ਅਨੰਦ ॥

ਹੁੱਬਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਹਿੰਮਤ ਕਰਨੀ, ਭਰੋਸਾ ਰੱਖਣਾ, ਆਸਾ ਰੱਖਣੀ, ਖਿੱਬਣਾ ॥

ਹੁੱਬੇ ਹੁੱਬੇ ਫਿਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਖੁਸ਼ੀ ਖੁਸ਼ੀ ਫਿਰਨਾ ॥

ਹੁਬਕੀ, ਸ:—'ਹਿਚਕੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਹੁਬਾਬ, ਸ:—ਬੁਲਬੁਲਾ ॥

ਹੁੱਭੇ ਸਾਹ ਲੈਣੇ, ਕ੍ਰਿ:—ਹਉਕੇ ਭਰਨੇ, ਲੰਮੇ ਸਾਹ ਲੈਣੇ ॥

ਹੁਮ ਹੁਮਾਕੇ, ਕ੍ਰਿ, ਵਿ:—ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਕੱਠੇ ਹੋ ਕੇ ॥

ਹੁੰਮ੍ਹ, ਪੁ:—ਵੱਟ, ਗਰਮੀ, ਤਾਉ, ਹੁੱਸੜ ॥

ਹੁਮੈਤ(ਤੀ)—'ਹਮਾਇਤ' ਆਦਿਕ ਵੇਖੋ ॥

ਹੁਰ, ਸ:—ਪੰਖੇਰੂਆਂ ਦੇ ਉੱਡਣ ਦੀ ਅਵਾਜ ॥
ਪੰਖੇਰੂਆਂ ਨੂੰ ਉਡਾਉਣ ਦੀ ਅਵਾਜ ॥

ਹਰਨਾ—ਕ੍ਰਿ:—ਪਿੰਜਰੇ ਵਿੱਚ ਬਦ ਹੋਣਾ ॥

ਹੁਰਮਚ, ਸ:
ਹੁਰਮਚੀ, ਵਿ: } ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦੀ ਲਾਲ ਮਿੱਟੀ॥
ਹੁਰਮਜ, ਸ:
ਹੁਰਮਜੀ, ਵਿ: } ਹੁਰਮਚ ਦੇ ਰੰਗ ਦਾ॥

ਹੁਰਮਤ
ਹੁਰਮਤੀ } ਸ:—ਪਤ, ਮਾਨ, ਆਬਰੋ ਇੱਜ਼ਤ॥

ਹੁਰਮਤ ਵਾਲਾ, ਵਿ:, ਪੁ:—ਇੱਜ਼ਤ ਆਬਰੋ ਵਾਲਾ ਆਦਮੀ॥ ਪਤਵੰਤਾ॥

ਬੇ ਹੁਰਮਤ, ਵਿ:—ਬਦਨਾਮ॥

ਬੇ ਹੁਰਮਤੀ, ਸ:—ਬੇ ਇੱਜ਼ਤੀ, ਨਿਰਾਦਰੀ॥

ਹੁੱਰਾ, ਸ:—ਫੌਜ ਦੀ ਭਾਜ, ਫੌਜ ਦਾ ਤਿੱਤਰ ਬਿੱਤਰ ਹੋਣਾ॥ ਖੁਸ਼ੀ ਦਾ ਜੈਕਾਰਾ॥

ਹੁਰਾਂ, ਹੁਰੀਂ, ਪ੍ਰਤਜਯ—'ਹੋਰਾਂ', 'ਹੋਰੀਂ' ਵੇਖੋ॥

ਹੁਲ, ਸ:—ਅੱਖ ਜਾਂ ਸਿਰ ਦੀ ਪੀੜ, ਜਿੱਥੋਂ ਉਬਾਹ ਸੁੱਟਣਾ॥

ਹੁਲ ਹੁਲ, ਸ:—ਇੱਕ ਬੂਟਾ॥

ਹੁਲਕਾਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—'ਹਿਲਕਾਰਨਾ' ਵੇਖੋ॥

ਹੁਲਰ ਪੁ:
ਹੁਲਰੀ, ਸ: } ਬਹੁਤ ਧਨ ਉਡਾਉਣਾ॥

ਹੁੱਲੜ, ਪੁ:—ਔਖਾ ਸਾਹ, ਰੌਲਾ ਗੌਲਾ, ਹਿੱਲ ਜੁੱਲ॥

ਹੁੱਲੜ ਮਾਰ, ਪੁ:—ਰੌਲਾ ਰੌਲਾ ਪਾਉਣ ਵਾਲਾ, ਫਸਾਦੀ। (ਹੁੱਲੜ ਮਚਾਉਣਾ)॥

ਹੁਲਾਸ, ਸ:—ਤਸਵਾਰ, ਖੁਸ਼ੀ, ਮੌਜ॥

ਹੁਲਾਸਾ, ਪੁ:—ਖੁਸ਼ੀ, ਅਨੰਦ, ਮੌਜ, ਲਾਲਸਾ॥

ਹੁਲਾਰਾ, ਪੁ:—ਹੂਟਾ, ਝੂਟਾ, ਸਿਰ ਦਾ ਹਿੱਲਣਾ, (ਹੋਣਾ, ਲੈਣਾ) ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦਾ ਤੈਂਬਰਾ ਜੋ ਖੰਚਰਾਂ ਦੀ ਕਾਠੀ ਉੱਤੇ ਪਾਉਂਦੇ ਹਨ॥

ਹੁੜਕ, ਸ:—ਹੋੜਤ, ਰੀਤ, ਦਸਤੂਰ॥

ਹੁੜਣਾ
ਹੁੜ੍ਹਣਾ } ਕ੍ਰਿ:—ਪਿੰਜਰੇ ਵਿਚ ਬੰਦ ਹੋਣਾ॥

ਹੁੜਦੂ ਲਾਨਤ, ਸ:—ਦੋਹਾਂ ਦਾ ਫਿੱਟੇ ਮੂੰਹ, ਬਦਨਾਮੀ (ਉਹਨਾਂ! ਚਤ੍ਰਾਈ ਚਲੀ ਕਿ ਲਹਾਈ। ਅਖੇ ਹੁੜਦੂ ਲਾਨਤ)॥

ਹੁੜਬਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਪਿੰਜਰੇ ਵਿੱਚ ਬੰਦ, ਕਰਨਾ, ਕੈਦ ਕਰਨਾ॥

ਹੁੜਵਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਪਿੰਜਰੇ ਵਿਚ ਬੰਦ ਕਰਾਉਣਾ॥

ਹੁੜਵਾਈ, ਸ:—ਪਿੰਜਰੇ ਵਿੱਚ ਬੰਦ ਕਰਨਾ॥

ਹੁੜਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—'ਹੁੜਵਾਉਣਾ' ਵੇਖੋ॥

ਹੂ, ਅਵ:—ਓਹ, ਓਹਿ॥
ਪੁ:—ਰੌਬ॥

ਹੂ ਹਵਾ, ਹੂ ਹਾਂ, ਸ:—ਦਿਖਾਵਾ, ਧੂਮ ਧਾਮ॥

ਹੂ ਪੈਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਚੰਗੀ ਮੰਦੀ ਗੱਲ, ਮਸ਼ਹੂਰ ਜਾਣੀ॥

ਹੂ ਬਹੂ, ਕ੍ਰਿ:, ਵਿ:—ਠੀਕ, ਬਿਲਕੁਲ, ਪੂਰਾ ਪੂਰਾ॥

ਹੂੰ, ਅਵ:—ਹਾਂ, ਬਹੁਤ ਚੰਗਾ, ਨਾਂ ਕਰ, ਕਰ ਜਾ॥

ਹੂੰ ਹਾਂ, ਸ:—ਹਾਂ, ਮਰਜ਼ੀ ਦੱਸਣ ਵਾਲਾ ਬਚਨ॥

ਹੂੰਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਹਾਂ ਕਰਨਾ ਗੱਲ ਮੰਨ ਲੈਣੀ,।,

ਹੂਕ, ਸ:—ਚੀਰਵੀਂ ਪੀੜ ਨਾਲ ਕੁਰਲਾਉਣਾ, ਭੜਕਾ, ਜਕੜਾਉ ॥

ਹੂਸ (ਹੂੰਸ), ਸ:—ਵੈਰ, ਲਾਲਚ, ਸਾੜਾ, ਗਮ ॥

ਹੂਸ਼, ਪੁ:—ਜੰਗਲੀ ਜਨੌਰ, ਅਹਿਮਕ, ਅਨਜਾਣ ॥

ਹੂੰਗ, ਸ:
ਹੂੰਗਣ, ਸ:
ਹੂੰਗਾ, ਪੁ:
} ਪੀੜ ਨਾਲ ਹੂੰ ਹੂੰ ਕਰਨਾ, ਕੁਰਲਾਟ ॥

ਹੂੰਗਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਪੀੜ ਨਾਲ ਕੁਰਲਾਉਣਾ ॥

ਹੂੰਗਾ ਭਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਰੋਣਾ (ਜਿਉਂਕਰ ਕੁੜੀ ਪੇਕਿਓਂ ਤੁਰਨ ਲੱਗੀ ਕਰਦੀ ਹੈ) ॥

ਹੂੰਝਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਸੰਬਰਨਾ, ਕੜਾ ਕੱਢ ਕੇ ਬਾਹਰ ਸੁੱਟਣਾ ॥

ਹੂੰਝਾ, ਪੁ:—ਸਫਾਈ, ਸ਼ਿਆਲਾਸ, ਬਰਬਾਦੀ (ਹੂੰਝਾ ਫਿਰਨਾ, ਫੇਰਨਾ) ॥

ਹੁਤ, ਵਿ:—ਹਾਰੂ, ਨੱਸਿਆ ਹੋਇਆ ॥

ਹੂਰ, ਸ:—ਬਹਿਸ਼ਤ ਵਿਚ ਸੁੰਦਰ ਇਸਤ੍ਰੀਆਂ ਜੋ ਦੀਨ ਦਾਰਾਂ ਨੂੰ ਮਿਲਣਗੀਆਂ, ਸੁੰਦਰ ਇਸਤ੍ਰੀ ॥

ਹੂਰਾ, ਪੁ:—ਮੁੱਕਾ (ਹੂਰਾ ਮਾਰਨਾ, ਵੱਟਣਾ) ॥

ਹੂਰਾਂ ਪਰੀ, ਸ:—ਬਹੁਤ ਸੁੰਦਰ ਇਸਤ੍ਰੀ ॥

ਹੂਲ, ਸ:—ਹੱਲਾ, ਧੱਕਾ, ਹੁੱਜ; (ਹੂਲ ਚਲਾਉਣੀ, ਮਾਰਨੀ) ॥

ਹੂਲਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਉਕਸਾਉਣਾ, ਧੱਕਣਾ ॥

ਹੂੜ੍ਹ, ਸ:—ਜ਼ਿਦ, ਹਠ, ਮੂਰਖਤਾਈ, ਬੇ ਸਮਝੀ, ਅਜੇਹਾ ਕੰਮ ਕਰਨ ਲੱਗਣਾ ਜੋ ਆਪਣੇ ਕੋਲੋਂ ਨਾ ਹੋ ਸਕੇ ॥

ਹੂੜ੍ਹ ਮਤ, ਸ:—ਬੇ ਸਮਝੀ, ਜਟਕੀ ਅਕਲ ॥

ਹੂੜ੍ਹ ਮਾਰ, ਪੁ:-ਵਿ:—ਢੀਠ, ਮੂਰਖ, ਅੰਨ੍ਹੇ ਵਾਹ ਕੋਝੀ ਕੰਮ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ॥

ਹੂੜ੍ਹ ਮਾਰੀ
ਹੂੜ੍ਹ ਵਾਈ
} ਸ:—ਮੂਰਖਤਾਈ, ਬੇਅਕਲੀ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਨਾ (ਕਰਨੀ, ਮਾਰਨੀ) ॥

ਹੇ, ਅਵ:—ਓਇ, ਓ, ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਬੁਲਾਉਣ ਦਾ ਬਚਨ ॥

ਹੇਂਹ, ਸ:—ਆਕੜ, ਗੁਮਾਨ, ਐਂਠ, ਮਜਾਲ ॥
ਅਵ:—ਕੀ ਹੈ? ਓਇ! ਕਿਉਂ? ਇਹ ਗੱਲ ਹੈ?

ਹੇਹੜ, ਸ:—ਮੰਡਲੀ, ਭੀੜ, ਕੱਠ ॥

ਹੇਕ, ਸ:—ਸੁਰ, ਅਵਾਜ (ਕੱਢਣੀ, ਮਾਰਨੀ) ॥

ਹੈੱਕ, ਵਿ:—ਇੱਕ ॥

ਹੇਕੱਠਾ, ਵਿ:—ਇਕੱਠਾ ॥

ਹੇਕੜ
ਹੇਕੜੀ
} ਸ:—ਘਮੰਡ, ਅਹੰਕਾਰ, ਆਕੜਾਊ ॥

ਹੇਰ ਫੇਰ, ਪੁ:—ਧੋਖਾ, ਛਲ, ਘਾਤ ॥

ਹੇਜ, ਸ:—ਨਾਜ, ਨਖਰਾ, ਅਦਾ, ਦਿਖਾਵਾ (ਕਰਨਾ) ॥

ਹੇਜਲਾ,
ਹੇਜਲੀ,
} ਵਿ:—ਪਿਆਰਾ, ਹਿਤਕਾਰੀ ॥

ਹੇਠ, ਕ੍ਰਿ:-ਵਿ:—ਥੱਲੇ, ਨੀਵੀਂ ਥਾਂ, ਨੀਵੇਂ, ਪਿੱਛੇ ॥

ਹੇਠ ਉੱਪਰ, ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—ਇਕ ਦੇ ਉੱਪਰ ਦੂਜਾ ਉਲਟ ਪੁਲਟ। ਗੜ ਬੜ ॥

ਹੇਠ ਦੀ
ਹੇਠੋਂ ਹੇਠ
} ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—ਥੱਲੇ ਦੇ ਪਾਸਿਓਂ ॥

ਹੇਠਲਾ, ਵਿ:—ਹੇਠ ਦਾ, ਥੱਲੇ ਦਾ, ਨੀਵਾਂ ॥

ਹੇਠਲੀ ਉੱਤੇ, ਸ:—ਪਰਲੋ ॥

ਹੇਠਾ, ਵਿ:—ਛੋਟੇ ਦਰਜੇ ਦਾ, ਹੌਲਾ, ਹੀਣਾ ॥

ਹੇਠਾ ਪੁਣਾ, ਪੁ:—ਹੇਠਾਂ ਹੋਣਾ, ਹੀਨ ਭਾਈ ॥

ਹੇਠੇ ਹੋਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਅਧੀਨ ਹੋਣਾ, ਹਾਰ ਜਾਣਾ ॥

ਹੇਤ, ਪੁ:—ਪਿਆਰ, ਮੁਹੱਬਤ, ਪ੍ਰੇਮ ॥
ਅਵ:—ਖਾਤਰ, ਕਰਕੇ, ਕਾਰਨ ॥

ਹੇਰ ਫੇਰ, ਪੁ:—ਚੱਕਰ, ਫੇਰੇ, ਗੇੜੇ, ਮੋੜ ॥

ਹੇਰਵਾ, ਪੁ:—ਬਾਲਕਾਂ ਨੂੰ ਜੋ ਮਾਂ ਪੇਉ, ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਸੱਜਨ ਦੇ ਵਿਛੋੜੇ ਦਾ ਦੁਖ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ॥

ਹੇਰਵਾ ਲੈਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਵਿਛੋੜੇ ਕਰਕੇ ਦੁਖੀ ਹੋਣਾ ॥

ਹੇਰਾ, ਪੁ:—ਲੰਮੀ ਸੁਰ ਦਾ ਗੀਤ ਜੋ ਅਧਵਾਲੀ ਗਾਉਂਦੇ ਹਨ (ਹੇਰੇ ਦੇਣੇ)॥

ਹੇਲ ਮੇਲ ਹੋਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਮਿਲਣਾ ਗਿਲਣਾ ॥

ਹੇਲਤ, ਸ:—ਆਦਤ, ਵਾਦੀ, ਸੁਭਾਉ (ਪੋਠੀ)॥

ਹੇਲਾ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਜਨੌਰ ॥

ਹੇਲਾ ਓਇ! ਵਿਸਮਧ:—ਮੱਦਤ ਲਈ ਪੁਕਾਰ ॥

ਹੇਲਾਂ, ਸ:—(ਬਹੁ:—ਬ:) ਧਾਵੇ, ਹੱਲੇ, ਭੀੜ ਭਾੜ ॥

ਹੇੜ੍ਹ, ਸ:—ਡੰਗਰਾਂ ਦਾ ਵੱਗ, ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਭੀੜ ॥

ਹੇੜਾ, ਪੁ:—ਸ਼ਿਕਾਰ (ਹੇੜਾ ਖੇਡਣਾ, ਹੇੜੇ ਜਾਣਾ)॥

ਹੇੜੀ, ਵਿ:—ਸ਼ਿਕਾਰ ਦਾ, ਸ਼ਿਕਾਰ ਵਾਲਾ ॥

ਹੈ / ਹੈਈ } ਕ੍ਰਿ:—'ਹੋਣਾ' ਧਾਤੂ ਦਾ ਵਰਤਮਾਨ ਕਾਲ ਅਨਯ ਪੁਰਖ ਇਕ ਬਚਨ ॥

ਪ:—ਹਾਹੁਕਾ ਜੋ ਪੀੜ ਦੇ ਵੇਲੇ ਭਰਿਆ ਜਾਵੇ॥

ਅਵ:—ਓਇ, ਹੇ (ਹੈਈ ਰੱਬਾ !)॥

ਹੈਂ, ਕ੍ਰਿ:, ਵਿ:—ਕੀ ਹੈ ?
ਅਵ:—ਨਾਂ ਕਰ, ਵੇਖ ! ਸੋਚੀ ਰੱਖ ! ਸੱਚ ਮੁਚ ?
ਕ੍ਰਿ:—'ਹੋਣਾ' ਧਾਤੂ ਦਾ ਵਰਤਮਾਨ ਕਾਲ ਮਧਯਮ ਪੁਰਖ ਦਾ ਇੱਕ ਬਚਨ ॥

ਹੈਸ, ਕ੍ਰਿ:—ਹੈਸੀ, ਸੀ, ਸੀਗਾ, ਸਾ, ਆਹਾ ॥

ਹੈਸਣ, ਕ੍ਰਿ:—ਸਨ, ਸੇ, ਸੀਗੇ, ਆਹੇ ॥

ਹੈਂਸਿਆਰਾ / ਹੈਂਸਿਯਾਰਾ } ਵਿ:—ਨਿਰਦਈ, ਬੇ ਤਰਸ, ਕਰੜੇ ਜਿਗਰੇ ਵਾਲਾ ॥ ਘਾਤੀ ॥

ਹੈਸੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਹੈਸ, ਸੀ, ਸੀਗਾ, ਸਾ, ਆਹਾ ॥

ਹੈਸੀਯਤ, ਸ:—ਬੂੱਤਾ, ਤੌਫੀਕ, ਸਮਰਥ, ਧਨ ਦਾ ਬਲ ॥

ਹੈਕਲ / ਹੈਂਕਲ } ਸ:—ਗਲ ਵਿੱਚ ਪਾਉਣ ਵਾਲਾ ਇੱਕ ਚਾਂਦੀ ਜਾਂ ਸਿਉਨ ਦਾ ਗਹਿਣਾ ॥

ਹੈਕੜ / ਹੈਂਕੜ } ਸ:—ਆਕੜ, ਗੁਮਾਨ, ਘਮੰਡ ॥

ਹੈਗਾ, ਕ੍ਰਿ:—'ਹੈ' ਵੇਖੋ ॥

ਹੈਂਜਾ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਰੋਗ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਕੈ ਅਤੇ ਦਸਤ ਆਉਂਦੇ ਹਨ । ਮਰੀ (ਹੋਣਾ, ਹੋ ਜਾਣਾ)॥

ਹੈੱਜਾ ਪੈਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਹੈਜ਼ੇ ਦੀ ਬਿਮਾਰੀ ਖਿੱਲਰਨੀ ॥

ਹੈਂਡ ਬਿਲ, ਪੁ:—ਹੱਥ ਵਿਚ ਫੜ ਕੇ ਪੜ੍ਹਨ ਵਾਲਾ ਛੋਟਾ ਕਾਗਤ ॥

ਹੈਡ ਮਾਸਟਰ, ਪੁ:—ਸਕੂਲ ਦਾ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡਾ ਉਸਤਾਦ ॥ ਉਸਤਾਦਾਂ ਦਾ ਸਰਦਾਰ ॥

ਹੈਂਡਲ, ਪੁ:-ਹੱਥਾ, ਦਸਤਾ ॥

ਹੈਣ, ਕ੍ਰਿ:—ਹਨ, 'ਹੈ' ਦਾ ਬਹੁ ਬਚਨ ॥

ਹੈਦਰ, ਪੁ:—ਹਜ਼ਰਤ ਅਲੀ ਦਾ ਇੱਕ ਨਾਉਂ ॥

ਹੈਦਰੀ, ਪੁ:, ਸ:—ਹਜ਼ਰਤ ਅਲੀ ਨੂੰ ਮੰਨਣ ਵਾਲਾ ॥

ਵਿ:—ਹੈਦਰ ਦਾ, ਬਹੁਤ ਬੜਾ ॥

ਹੈਬਤ, ਸ:—ਡਰ, ਭੌ, ਖੌਫ ॥

ਹੈਰਤ, ਸ:—ਹੈਰਾਨਗੀ, ਅਚੰਭਾ ॥

ਹੈਰਾਨ, ਵਿ:—ਹੱਕਾ ਬੱਕਾ, ਦੰਗ, ਘਾਬਰਿਆ ਹੋਇਆ ॥

ਹੈਰਾਨਗੀ, **ਹਰਾਨੀ** } ਸ:—ਅਚਰਜ, ਅਚੰਭਾ ਹੈਰਤ, ਅੰਕੜ ॥

ਹੋ, ਕ੍ਰਿ:—'ਹੋਣਾ' ਧਾਤੂ ਦਾ ਮਧਮ ਪੁਰਖ ਬਹੁ ਬਚਨ ਵਰਤ ਮਾਨ ਕਾਲ ॥

ਅਵ:—ਆਹੋ, ਹੱਛਾ, ਕੀ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈਂ ਬਈ?

ਹੋ ਆਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਕਿਤੇ ਜਾਕੇ ਮੁੜ ਆਉਣਾ ॥

ਹੋ ਸਕਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਹੋਣਵਾਲਾ ਹੋਣਾ ॥

ਹੋਕੇ, ਕ੍ਰਿ:, ਵਿ:—ਹੋਣ ਦੇ ਮਗਰੋਂ, ਹੋਣ ਕਰਕੇ ॥

ਹੋ ਕੇ ਰਹਿਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਜ਼ਰੂਰ ਹੋਣਾ, ਕਿਸੇ ਦੇ ਅਧੀਨ ਰਹਿਣਾ। ਇੱਕ ਦੇ ਮਗਰ ਲੱਗਣਾ ॥

ਹੋ ਚੁੱਕਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਪੂਰਾ ਹੋਣਾ, ਮਰ ਜਾਣਾ ॥

ਹੋ ਜਾਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਵਰਤਣਾ (ਛਾਣਾ), ਮੱਥੇ ਪੈਣਾ ॥

ਹੋ ਲੈਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਹੋ ਜਾਣਾ, ਪੂਰਾ ਹੋਣਾ, ਇੱਕ ਦਾ ਰਹਿਣਾ ॥

ਹੋਊ, ਕ੍ਰਿ:—ਹੋਵੇਗਾ, ਪਿਆ ਹੋਵੇ, ਕੁਝ ਪਰਵਾਹ ਨਹੀਂ ॥

ਹੋਇਆ, ਕ੍ਰਿ:—'ਹੋਣਾ' ਧਾਤੂ ਦਾ ਭੂਤ ਕਾਲ ਇਕ ਬਚਨ ਅੰਨਯ ਪੁਰਖ ਪੁਲਿੰਗ ॥

ਹੋਈ, ਕ੍ਰਿ:—'ਹੋਇਆ' ਦਾ ਇਸਤ੍ਰੀ ਲਿੰਗ ॥

ਸ:—ਜੋ ਗੱਲ ਹੋ ਚੁਕੀ ਹੈ। ਇੱਕ ਤਿਹਾਰ, ਜੋ ਦਿਵਾਲੀ ਤੋਂ ਅੱਠ ਦਿਨ ਅਗੋਂ ਆਉਂਦਾ ਹੈ।

ਹੋਏ, ਕ੍ਰਿ:—'ਹੋਇਆ' ਦਾ ਬਹੁ ਬਚਨ ॥

ਹੋਏ ਹੋਏ, ਸ:—ਸ਼ਰਮ, ਨਿਰਾਦਰੀ, ਬਦਨਾਮੀ, ਨਮੋਸ਼ੀ ॥

ਹੋਸ, ਕ੍ਰਿ:—'ਹੋਣਾ' ਧਾਤੂ ਦਾ ਇਕ ਬਚਨ, ਭੂਤ ਕਾਲ ਅੰਨਯ ਪੁਰਖ, ਇਕ ਬਚਨ ॥

ਹੋਸ਼, ਕ੍ਰਿ:—ਸ:—ਸੁਰਤ, ਸਮਝ, ਸੋਝੀ ॥

ਹੋਸ਼ ਉੱਡਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਬੇ ਸੁਰਤ ਹੋ ਜਾਣਾ, ਹਰਾਨ ਹੋ ਜਾਣਾ ॥

ਹੋਸ਼ ਆਉਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਸੁਰਤ ਆਉਣੀ, ਚੇਤੰਨ ਹੋਣਾ, ਸੁਚੇਤ ਹੋਣਾ ॥

ਹੋਸ਼ ਸਮ੍ਹਾਲਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਸੁਰਤ ਆਉਣੀ, ਸਿਆਣਾ ਹੋਣਾ ॥

ਹੋਸ਼ ਹਵਾਸ, ਸ:—ਸੁਰਤ, ਸਮਝ ॥

ਹੋਸ਼ ਕਰਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਚੇਤੰਨ ਜਾਂ ਸੁਚੇਤ ਹੋਣਾ ॥

ਹੋਸ਼ ਗੁੰਮ ਹੋਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਬੇ ਸੁਰਤ ਹੋ ਜਾਣਾ ॥

ਹੋਸ਼ ਦਾ ਦਾਰੂ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਬੇ ਸਮਝੀ ਹਟਾਉਣੀ ॥

ਹੋਸ਼ ਫੜਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—'ਹੋਸ਼ ਸਮ੍ਹਾਲਣੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਹੋਸ਼ ਮੰਦ, ਵਿਃ—ਜਿਸਨੂੰ ਹੋਸ਼ ਹੈ ॥

ਹੋਸ਼ ਮੰਦੀ, ਸਃ—ਸਮਝ, ਸਿਆਣਪ ॥

ਹੋਸ਼ ਵਾਲਾ, ਵਿਃ—ਜਿਸਨੂੰ ਹੋਸ਼ ਹੈ ॥

ਹੋਸ਼ ਵਿੱਚ ਆਉਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਹੋਸ਼ ਆਉਣੀ, ਵੇਖੋ ॥

ਹੋਸਣ, ਕ੍ਰਿਃ—ਹੋਣਗੇ (ਉਹ) ॥

ਹੋਸਾਂ, ਕ੍ਰਿਃ—ਹੋਵਾਂਗਾ (ਮੈਂ) ॥

ਹੋਸਿਣ, ਕ੍ਰਿਃ—ਹੋਣਗੇ (ਉਹ) ॥

ਹੋਸੀ, ਕ੍ਰਿਃ—ਹੋਵੇਗਾ (ਉਹ) ॥

ਹੋਸੀਂ, ਹੋਸੇਂ, ਕ੍ਰਿਃ—ਹੋਵੇਂਗਾ (ਤੂੰ) ॥

ਹੋਸੋ, ਕ੍ਰਿਃ—ਹੋਵੋਗੇ (ਤੁਸੀਂ) ॥

ਹੋਹ, ਪੁਃ—ਧੱਕਾ, ਹੁਜਕਾ (ਲੱਗਣਾ) ॥

ਹੋਕਾ, ਪੁਃ—ਉੱਚੀ ਬੋਲਕੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਕੋਈ ਗੱਲ ਦੱਸਣੀ, ਚੀਜਾਂ ਵੇਚਣ ਲਈ ਕੂਕਣਾ, ਪੁਕਾਰ, ਢੰਡੋਰਾ ॥ (ਹੋਕਾ ਦੇਣਾ, ਫੇਰਨਾ) ॥

ਹੋਖਾ, ਵਿਃ—ਕਮਜ਼ੋਰ, ਹੌਲਾ, ਚੰਚਲ, ਨਕਾਰਾ ॥

ਹੋਖੇ ਪੈਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਨਿਰਾਦਰੀ ਹੋਣੀ ॥

ਹੋਗ, ਹੋਗ, ਕ੍ਰਿਃ—ਹੋਵੇ, ਹੋਵੇਗਾ, ਹੋਊ, ਹੋਸੀ ॥

ਹੋਛ ਪੁਣਾ, ਪੁਃ—ਹੋਛਾ ਹੋਣਾ, ਕਮੀਣ ਪੁਣਾ ਬੇਅਕਲੀ ॥

ਹੋਛਾ, ਵਿਃ—ਨਕਾਰਾ, ਬੇ ਸਮਝ, ਮੂਰਖ, ਕਮੀਨਾ, ਆਕੜ ਬਾਜ ॥

ਹੋਟਲ, ਪੁਃ—ਅੰਗ੍ਰੇਜ਼ੀ ਢੰਗ ਦੀ ਸਰਾਂ, ਮੁਸਾਫਰ ਖਾਨਾ ਅੰਗ੍ਰੇਜ਼ੀ ਢੰਗ ਦਾ ਤੰਦੂਰ ॥

ਹੋਠ (ਹੋਂਠ), ਪੁਃ—ਬੁੱਲ੍ਹ, ਲਬ ॥

ਹੋਡ, ਪੁਃ—ਕਮਾਦ ਕੱਟਣ ਮਗਰੋਂ ਜੋ ਗੰਨੇ ਦੀ ਜੜ੍ਹ ਰਹਿ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ॥

ਹੋਣ, ਸਃ—ਹੋਣਾ, ਵਰਤਣਾ, ਜੀਉਣਾ ॥

ਹੋਣਹਾਰ, ਸਃ—ਜੋ ਹੋਣਾ ਹੈ। ਭਾਵੀ, ਪਰਾਲਬਧ, ਹੁੰਦੜ ਹੇਲ ॥

ਹੋਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਜੀਉਣਾ, ਭਾਣਾ ਵਰਤਣਾ, ਜੰਮਣਾ, ਉੱਗਣਾ, ਰਖਣਾ, ਮੁੱਕਣਾ ॥

ਹੋਣੇ ਵਾਲਾ, ਪੁਃ—ਜੋ ਕੰਮ ਛੇਤੀ ਹੋਣ ਵਾਲਾ ਹੈ ॥ ਵਿਃ—ਹੋਣਹਾਰ ॥

ਹੋਣੀ, ਸਃ—ਭਾਵੀ, ਕਿਸਮਤ, ਪਰਾਲਬਧ ॥

ਹੋਤ, ਪੁਃ—ਮਿਤ੍ਰ, ਯਾਰ, ਬੇਲੀ ॥ ਪੜ੍ਹਃ—ਉਹ (ਬਹੁਃ ਬਃ) ॥

ਹੋਤਾਂ, ਪੜ੍ਹਃ—ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ॥

ਹੋਂਦ, ਸਃ—ਹੋਣਾ, ਹੋਣ ਦੀ ਹਾਲਤ ॥

ਅਣਹੋਂਦ, ਸਃ—ਨਾਂ ਹੋਣਾ, ਥੁੜ ॥

ਹੋਦਾਰ, ਪੁਃ—'ਹੁਦਾਰ' ਵੇਖੋ ॥

ਹੋਮ, ਪੁਃ—ਅੱਗ ਵਿੱਚ ਘਿਉ ਦੀ ਆਹੁਤੀ ਆਦਿਕ ਪਾਉਣਾ (ਵੇਦਾਂ ਦੇ ਮੰਤ੍ਰ ਪੜ੍ਹਕੇ), ਹਮਨ, ਜੱਗ, ਅਗਨੀ ਹੋਤ੍ਰ ॥

ਹੋਯਾ, ਪੁਃ—ਜ ਹੋ ਚੁਕਾ ਹੈ, ਧੋਦਾ ਧਾਰੀ, ਕਸ਼ਟ ॥

ਹੋਰ, ਪੜਨਾਂ:—ਦੂਜਾ, ਵੱਖਰਾ, ਓਪਰਾ, ਵੱਧ ॥
ਕ੍ਰਿ:, ਵਿ:—ਇਸ ਤੋਂ ਵਧੀਕ, ਛੁੱਟ ॥
ਅਵ:—ਅਤੇ, ਅਜੇ ॥

ਹੋਰ ਸਾਰੇ, ਵਿ:—ਬਾਕੀ ਸਭ ॥

ਹੋਰ ਸੁਣੋ, ਇਸ ਤੋਂ ਅੱਗੇ ਇਹ ਗੱਲ ਹੈ ॥

ਹੋਰ ਸ਼ੈ, ਸ:—ਦੂਜੀ ਚੀਜ਼ ॥

ਹੋਰ ਹੀ, ਵਿ:—ਬਿਲਕੁਲ ਵੱਖਰਾ ॥

ਹੋਰ ਕੀ, ਇਸਤੋਂ ਛੁਟ ਹੋਰ ਕੇਹੜੀ ਗੱਲ ਹੈ ॥

ਹੋਰ ਕੀ ਕਹਾਂ, ਇਹ ਗੱਲ ਬਿਲਕੁਲ ਸੱਚ ਹੈ ॥

ਹੋਰ ਕੋਈ, ਪੜ:—ਦੂਆ ਜਨਾ ॥

ਹੋਰ ਤੋਂ ਹੋਰ, ਵਿ:—ਦੂਈ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ॥

ਹੋਰਥੇ
ਹੋਰਦਰੇ } ਕ੍ਰਿ:, ਵਿ:—ਦੂਈ ਥਾਂ ॥

ਹੋਰਦਾ, ਵਿ:—ਆਪਣਾ ਨਾਂ, ਪਰਾਯਾ ॥

ਹੋਰ ਧਰ, ਕ੍ਰਿ:, ਵਿ:—ਦੂਈ ਥਾਂ, ਦੂਏ ਪਾਸੇ ॥

ਹੋਰ ਨਾਂ, ਕ੍ਰਿ:, ਵਿ:—ਇੰਨਾਂ ਹੀ, ਬੱਸ ॥

ਹੋਰਨਾਂ (ਨੀਂ) ਪੜ:—ਹੋਰ ਜਨਿਆਂ, ਬਾਕੀ ਆਦਮੀਆਂ ਨੂੰ ॥

ਹੋਰ ਬੀ, ਭੀ, ਵੀ, ਅਤੇ, ਵਧੀਕ, ਨਾਲੇ ॥

ਹੋਰਾਂ
ਹੋਰੀਂ } ਪ੍ਰਤਜਯ, ਜੀ, ਆਦਰ ਵਾਸਤੇ ਨਾਵਾਂ ਦੇ ਮਗਰ ਲਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਜਿਹਾਕਿ 'ਰਾਜੇ ਹੋਰਾਂ ਆਖਿਆ' 'ਲਾਲੇ ਹੋਰੀਂ ਆਏ'॥

ਹੋਰੀ, ਸ:—'ਹੋਲੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਹੋਰੇ ਤੌਰ, ਕ੍ਰਿ:, ਵਿ:—ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਤਰਾਂ ॥

ਹੋਲਡਰ, ਪੁ:—ਵਲੈਤੀ ਕਲਮ ਦੀ ਡੰਡੀ ॥

ਹੋੱਲਾ, ਪੁ:—ਸਿੱਖਾਂ ਦੀ ਹੋਲੀ ਜੋ ਹੋਰਨਾਂ ਹਿੰਦੂ ਦੀ ਹੋਲੀ ਤੋਂ ਦੂਏ ਦਿਨ ਮਨਾਈ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ॥

ਹੋੱਲਾਂ, ਸ:—(ਬਹੁ: ਬਚਨ), ਭੁੰਨਿਆ ਹੋਇਆ ਛੋਲੀਆ ॥

ਹੋੱਲੀ, ਸ:—ਹਿੰਦੂਆਂ ਦਾ ਇਕ ਤਿਹਾਰ ਜੋ ਫੱਗਣ ਦੇ ਮਹੀਨੇ ਆਉਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਜਿਨ੍ਹੀਂ ਦਿਨੀਂ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਤੇ ਗੁਲਾਲ ਆਦਿਕ ਪਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਹੋਲੀਆਂ ਵਿੱਚ ਗਾਉਣ ਵਾਲਾ ਗੀਤ ॥

ਹੋੜਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਰੋਕਣਾ, ਵਰਜਣਾ, ਹਟਕਣਾ ॥

ਹੋੜ੍ਹਾ, ਪੁ:—ਗੁਰਮੁਖੀ ਦੀ ਇੱਕ ਲਗ (ੋ) ਦਾ ਨਾਉਂ, ਅੰਦਰੋਂ ਤਾਕ ਬੰਦ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਡੰਡਾ ॥

ਹੌ, ਪੁ:—ਤ੍ਰਿਸ਼ਨਾ, ਲੋਭ, ਹਿਰਸ, ਆਪਸੁਆਰਥ ॥

ਹੌਂ, ਪੁ:—ਹੰਕਾਰ, ਅਲਗਰਜ਼ੀ ॥
ਪੜ:—ਮੈਂ ॥

ਹੌਂਸ, ਸ:—ਇੱਛਿਆ, ਹਿਰਸ, ਚਾਹ, ਮਤਾ ॥

ਹੌਸਲਾ
ਹੌਂਸਲਾ } ਪੁ:—ਸਮਰਥ, ਦਲੇਰੀ, ਇੱਛਿਆ, ਹਿੰਮਤ ॥

ਹੌਂਸਲਾ ਕਰਨਾ
ਹੌਂਸਲਾ ਕੱਢਣਾ } ਕ੍ਰਿ:—ਜਿੰਨਾ ਜੋਰ ਲੱਗੇ ਲਾਉਣਾ ॥

ਹੌਂਸਲੇ ਵਾਲਾ, ਵਿ:—ਦਲੇਰ, ਹਿੰਮਤੀ ॥

ਹੌਂਕਣਾ
ਹੌਂਕਣਾ } ਕ੍ਰਿ:—ਛੋਟੀ ਛੋਟੀ ਜਾਂ, ਔਖਾ, ਸਾਹ ਲੈਣਾ ਹਫਣਾ ॥

ਹੌਂਕਣੀ, ਸ:—ਔਖਾ ਸਾਹ, ਦਮਾ (ਚਰੂਨੀ) ॥

ਹੌਕਾ, ਪੁ:—'ਹਾਹੁਕਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਹੌਜ਼ (ਹੌਦ), ਪੁ:—ਨਿੱਕਾ ਤਲਾਉ, ਚਬੱਚਾ ॥

ਹੌਦਾ, ਪੁ:—ਹਾਥੀ ਦੀ ਪਿੱਠ ਉੱਤੇ ਰਖਕੇ ਬਹਿਣ ਵਾਲੀ ਚੌਕੀ, ਅਮਾਰੀ ॥

ਹੌਮਾ
ਹੌਮਾਂ } ਪੁ:—ਅਭਮਾਨ, ਹੰਕਾਰ, ਮਮਤਾ, ਹਿਰਸ ॥

ਹੌਲ, ਪੁ:—ਡਰ, ਭਉ, ਧੜਕੀ, ਚਿੰਤਾ ॥

ਹੌਲਦਾਰ, ਪੁ:—ਫੌਜ ਦਾ ਜਾਂ ਪੁਲਸ ਦਾ ਇਕ ਦੇਸੀ ਅਫਸਰ ॥

ਹੌਲਦਾਰੀ, ਸ:—ਹੌਲਦਾਰ ਦਾ ਹੁੱਦਾ ॥

ਹੌਲਦਿਲ, ਪੁ:—ਦਿਲ ਦੀ ਧੜਕੀ ॥

ਹੌਲਦਲੀ
ਹੌਲਦਿਲੀ } ਸ:—ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦਾ ਪੱਥਰ ਜੋ ਧੜਕੀ ਹਟਾਉਣ ਲਈ ਪਾਉਂਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਹਿੱਕ ਉੱਤੇ ਲਟਕਦਾ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ ॥

ਹੌਲਾ ਵਿ:—ਹਲਕਾ, ਮੁਲੈਮ, ਸੁਖਾਲਾ, ਛੋਟੇ ਦਰਜੇ ਦਾ ॥

ਹੌਲੀ, ਸ:, ਵਿ:—ਹਲਕੀ, ਮੁਲੈਮ, ਸੁਖਾਲੀ ॥

ਹਲੀ ਹੌਲੀ
ਹੌਲੀਂ ਹੌਲੀਂ
ਹੌਲੇ
ਹੌਲੇ ਹੌਲੇ } ਕ੍ਰਿ:, ਵਿ:—ਅਰਾਮ ਨਾਲ, ਆਸਤੇ ਆਸਤੇ, ਸੌਖੀ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਧੀਰਜ ਨਾਲ, ਸਹਿਜੇ, ਅਮੱਲ-ਥਰੇ ॥

ਕ

ਕ, ਪੁ:—ਗੁਰਮੁਖੀ ਪੈਂਤੀ ਦਾ ਛੇਵਾਂ ਅੱਖਰ, ਕੱਕਾ ॥

ਕਉ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਰੁਖ ਜਿਸ ਦੀ ਲਕੜੀ ਦੀਆਂ ਸੋਟੀਆਂ ਬਣਦੀਆਂ ਹਨ ॥

ਕਊਆ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਕਾਲਾ ਪੰਖਰੂ, ਕਾਉਂ, ਕਾਂ ॥

ਕਈ, ਪੜ:—ਬਹੁਤ, ਬਥੇਰੇ, ਅਨੇਕ ॥

ਕਈਕੁ, ਪੜ:—ਕਈ, ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ॥

ਕਈ ਵਾਰ, ਕ੍ਰਿ:, ਵਿ:—ਬਹੁਤ ਵੇਰੀ, ਅਕਸਰ ॥

ਕਸ, ਸ:—ਤਾਪ, ਕੰਗਾਲ, ਜ਼ੋਰ, ਤਾਕਤ ਖਿੱਚ ਰੰਗ ਵਾਲੇ ਰੁੱਖਾਂ ਦੀ ਛਿੱਲ, ਕਸੌਟੀ ਤੱਕੜੀ ਦੇ ਛਾਬਿਆਂ ਦੀ ਰੱਸੀ, ਪਤੰਗ ਦੀ ਡੋਰ, ਧਾਤ ਨੂੰ ਪਰਖਣ ਲਈ ਜੋ ਉਸ ਉੱਤੇ ਲਕੀਰ ਪਾਈ ਜਾਵੇ, ਕਮੀ, ਘਾਟਾ, ਮੇਲ ॥

ਕਸ ਉਗਲਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਜੰਗਾਲ ਨਿਕਲਣਾ ॥

ਕਸ ਆਉਣੀ, ਹੋਣੀ ਜਾਂ ਚੜ੍ਹਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਤਾਪ ਚੜ੍ਹਨਾ ॥

ਕਸ ਪਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਜ਼ੋਰ ਲਾਉਣਾ, ਤੱਕੜੀ ਦੇ ਛਾਬੇ ਵਿੱਚ ਰੱਸੀ ਪਾਉਣਾ ॥

ਕਸ ਲਾਉਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਕਸੌਟੀ ਉੱਤੇ ਸੋਨਾ ਰਗੜ ਕੇ ਪਰਖਣਾ ॥

ਕੱਸ, ਸ:—ਕੱਸਿਆ ਹੋਇਆ ਹੋਣਾ, ਤੰਗੀ, ਕਸਾਉਟ ॥

ਕੰਸ, ਪੁ:—ਇਕ ਰਾਜਾ, ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਜੀ ਦਾ ਮਾਮਾ, ਅਲਮਾਰੀ ਆਦਿਕ ਦੇ ਉਤਲੇ ਕਢੇ ਦੀ ਲਕੜੀ ॥

ਕਸਕਸਾ, ਪੁ:—ਕੱਸਿਆ ਹੋਇਆ ਹੋਣਾ ॥

ਕਸਕਾਸ, ਸ:—ਖਸਖਾਸ, ਪੋਸਤ ਦੇ ਬੀ ॥

ਕਸਕਾਸੀ, ਵਿ:—ਖਾਸ ਰੰਗ ਦੇ ਛੋਟੇ ਛੋਟੇ ਹੋਣ ॥

ਕਸੱਟ, ਪੁ:
ਕਸਟਣੀ, ਸ: } ਦੁਖ, ਪੀੜ, ਕਲੇਸ਼, ਔਖ ॥

ਕਸ਼ਟ ਪਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਦੁਖ ਝੱਲਣਾ ॥

ਕਸਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਧਾਤ ਦਾ ਅਸਰ ਹੋਣਾ, ਘਟ ਜਾਣਾ ॥

ਕੰਸਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਘੁੱਟ ਕੇ ਬੰਨ੍ਹਣਾ, ਦੱਬਣਾ, ਮੁੱਲ ਕਾਂਢ੍ਣਾ ॥

ਕਸਤ, ਪੁ:—ਇੱਛਿਆ, ਸਲਾਹ, ਇਰਾਦਾ (ਕਰਨਾ) ॥

ਕਸਤੂਰਾ, ਪੁ:—ਇਕ ਪੰਛੀ ॥

ਕਸਤੂਰੀ, ਸ:—ਹਰਨ ਦੀ ਧੁੰਨੀ ਵਿੱਚੋਂ ਨਿਕਲਣ ਵਾਲੀ ਇੱਕ ਖੁਸ਼ਬੂਦਾਰ ਚੀਜ਼, ਨਾਫਾ, ਮੁਸ਼ਕ ॥

ਕਸਦ, ਪੁ:—ਇੱਛਿਆ, ਸਲਾਹ, ਇਰਾਦਾ (ਕਰਨਾ) ॥

ਕਸ਼ੱਪ, ਪੁ:—ਇਕ ਰਿਖੀ ਦਾ ਨਾਉਂ, ਰਜਪੂਤਾਂ ਦੀ ਇੱਕ ਜ਼ਾਤ, ਇਕ ਗੋਤ੍ਰ ਦਾ ਨਾਉਂ ॥

ਕਸੱਪਣ, ਪੁ:—ਕਸਾਈ ਦਾ ਕੰਮ, ਬੇਤਰਸੀ ॥

ਕਸਬ, ਪੁ:—ਕੰਮ, ਕਾਰ, ਕਿਰਤ, ਕਾਰੀਗਰੀ, ਪੇਸ਼ਾ ॥

ਕਸਬਣ
ਕਸਬੀ } ਸ:—ਪੇਸ਼ਾ ਕਰਨ ਵਾਲੀ, ਕੰਜਰੀ, ਵੇਸਵਾ ॥

ਕਸਬਾ, ਪੁ:—ਛੋਟਾ ਸ਼ਹਿਰ, ਵੱਡਾ ਪਿੰਡ ॥

ਕਸਬਾਤਣ, ਸ:
ਕਸਬਾਤੀ, ਪੁ: } ਛਲ ਛਿੱਦ੍ਰ ਜਾਂ ਝਗੜਾ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਮਨੁੱਖ, ਕਪਟੀ ॥

ਕਸਬੀ, ਪੁ:—ਕਸਬ ਵਾਲਾ, ਕਾਰੀਗਰ ॥

ਕਸੰਮ, ਸ:—ਸੌਂਹ, ਸੁਗੰਦ ॥

ਕਸਮਲ, ਪੁ:—ਪਾਪ, ਗੁਨਾਹ ॥

ਕਸ਼ਮੀਰ, ਪੁ:—ਪੰਜਾਬ ਦੇ ਉੱਤਰ ਵੱਲ ਇੱਕ ਠੰਡਾ ਦੇਸ ਜਿੱਥੇ ਰਾਜੇ ਦਾ ਰਾਜ ਹੈ ॥

ਕਸ਼ਮੀਰਣ, ਸ:—ਕਸ਼ਮੀਰ ਦੀ ਰਹਿਣ ਵਾਲੀ ॥

ਕਸ਼ਮੀਰੀ, ਪੁ:—ਕਸ਼ਮੀਰ ਦਾ ਵਸਨੀਕ, ਜਾਂ ਕਸ਼ਮੀਰ ਦੀ ਬੋਲੀ ॥

ਕਸਰ, ਸ:—ਘਾਟਾ, ਥੁੜ, ਔਗਣ, ਨੁਕਸਾਨ, ਭੂਤ ਚੜ੍ਹਣਾ, ਮਿਰਗੀ ॥

ਕਸਰ ਕੱਢਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਪਹਿਲਾ ਘਾਟਾ ਪੂਰਾ ਕਰ ਲੈਣਾ ॥

ਕਸਰ ਖਾਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਨੁਕਸਾਨ ਉਠਾਉਣਾ ॥

ਕਸਰ ਦੇਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਘਾਟਾ ਪਾਉਣਾ ॥

ਕਸਰ ਪੈਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਥੁੜ ਜਾਣਾ, ਭੂਤ ਚੜ੍ਹਣਾ ਮਿਰਗੀ ਪੈਣੀ ॥

ਕਸਰ ਭਰਨੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਘਾਟਾ ਪੂਰਾ ਕਰਨ ॥

ਕਸਰ ਰਹਿਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਪੂਰਾ ਨਾ ਹੋਣਾ ॥

ਕਸਰ ਰੱਖਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਪੂਰਾ ਨਾਂ ਕਰਨਾ ॥

ਕਸਰਤ, ਸ:—ਜ਼ੋਰ, ਵਿਆਮ, ਡੰਡ ਆਦਿਕ ਕੱਢਣੇ, ਕੁਸ਼ਤੀ ॥

ਕਸਰਾਧਾ, ਵਿ:—ਕਸਰ ਵਾਲਾ, ਘਟੀਆ ॥

ਕਸਰੀ, ਵਿ:, ਪੁ:—ਕਸੂਰ ਵਾਰ, ਅਪਰਾਧੀ, ਰੋਗੀ ॥

ਕਸਵਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਕੱਸਣ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਾਉਣਾ, ਬਨਵਾਉਣਾ ॥

ਕਸਵਾਈ, ਸ:—ਕੱਸਣ ਦਾ ਕੰਮ ਜਾਂ ਮਿਸ਼ੂਰੀ ॥

ਕੱਸਾ, ਵਿ:—ਥੋੜ੍ਹਾ, ਤੋਲ ਵਿੱਚ ਘੱਟ ॥
ਪੁ:—ਲੱਸੀ ਦਾ ਛੰਨਾ ॥

ਕਸਾਉ, ਪੁ:
ਕਸਾਉਟ, ਸ: } ਕੱਸਣ ਦਾ ਗੁਣ, ਖਿੱਚ, ਇੱਕ ਰੰਗ ਘੁਲਿਆ ਹੋਇਆ ॥

ਕਸਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਕੱਸਣ ਜਾਂ [illegible]ਣ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਾਉਣਾ ॥

ਕਸਾਇਣ, ਸ:
ਕਸਾਈ, ਪੁ: } ਜਨੌਰਾਂ ਨੂੰ ਮਾਰਕੇ ਉਹ ਦਾ ਮਾਸ ਵੇਚਣ ਵਾਲਾ ਜਾਂ ਵਾਲੀ, ਨਿਰਦਈ, ਬੇਤਰਸ ॥

ਕਸਾਂਦਾ, ਪੁ:—ਜੁਸ਼ਾਂਦਾ, ਉਹ ਪ[illegible] ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਬੂਟੀ ਭਿੱਜੀ ਹੋਈ ਹੋਵੇ ॥

ਕਸਾਰ, ਪੁ:—ਆਟਾ ਘਿਉ ਵਿੱਚ ਭੁੰਨ ਕੇ ਵਿੱਚ ਖੰਡ ਆਦਿਕ ਪਾਈ ਹੋਈ, ਪੰਜੀਰੀ, ਅਤੇ ਜੌਂ ਦੇ ਸਿੱਟਿਆਂ ਦੇ ਵਾਲ ॥

ਕਸਾਲਾ, ਪੁ:—ਖੇਚਲ, ਔਖ, ਦੁੱਖ, ਕਸ਼ਟ, ਰੋਗ, ਮਿਹਨਤ, ਗ਼ਮ (ਕਰਨਾ)॥

ਕਸਾਵਟ, ਸ:—'ਕਸਾਉਟ', ਵੇਖੋ ॥

ਕਸਿਆ, ਵਿ:—ਬਹੁਤ ਥੋੜ੍ਹਾ, ਘਾਟੇ ਵਾਲਾ ॥

ਕਸਿਆਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਕੈਂਸਰਨਾ, ਧਾਤ ਦਾ ਅਸਰ ਹੋਣਾ, ਉਲਟੀ ਕਰਨਾ ॥

ਕਸ਼ਿਆਣਾ, ਵਿ:—ਸ਼ਰਮਿੰਦਾ (ਕਸਿਆਣੋ ਹੋਣਾ)

ਕਸੀਸ, ਪੁ:—ਲੋਹੇ ਦੀ ਮੈਲ ॥

ਕਸੀਸ ਵੱਟਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਦੜ ਮਾਰਨੀ, ਸਾਹ ਵੱਟ ਕੇ ਚੁਪ ਕਰ ਰਹਿਣਾ ॥

ਕਸੀਦਾ, ਪੁ:—ਸੂਈ ਦਾ ਕੰਮ, ਕੱਪੜੇ ਉੱਤੇ ਵੇਲ ਬੂਟੇ ਕੱਢਣਾ, ਨਿੱਕਾ ਨਿੱਕਾ ਤੇ ਸਹਿਜੇ ਸਹਿਜੇ ਹੋਣ ਵਾਲਾ ਕੰਮ (ਕਸੀਦਾ ਲੈ ਬੈਠਣਾ

ਕਸੀਰਾ, ਪੁ:—ਧੇਲਾ, ਅੱਧਾ ਪੈਸਾ ॥

ਕਸੁੰਡਾ, ਪੁ:—ਇੱਟਾਂ ਵਿਚਲੀ ਦਰਜ਼ ਜਿਸ ਦੀ ਟੀਪ ਕਰੀਦੀ ਹੈ ॥

ਕਸੁੰਭਾ, ਪੁ:—'ਕੁਸੁੰਭਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਕਸੂਤ, ਪੁ:—ਵਿਗਾੜ, ਉਲਝਾਉ, ਗੜਬੜ, ਕੱਬ, ਵਿੰਗ, ਖਰਾਬੀ, ਭੈੜ ॥

ਕਸੂਤਾ, ਵਿ:—ਵਿੰਗਾ, ਭੈੜਾ, ਵਿਗੜਿਆ ਹੋਇਆ ॥

ਕਸੂਰ, ਪੁ:—ਐਬ, ਦੋਸ, ਅਪਰਾਧ, ਇੱਕ ਸ਼ਹਿਰ ॥

ਕਸੂਰ ਵਾਰ, ਵਿ:—ਕਸੂਰ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ॥

ਬੇ ਕਸੂਰ, ਵਿ:—ਜਿਸ ਦਾ ਕੋਈ ਕਸੂਰ ਨਹੀਂ ॥

ਕਸੂਰੀਆ, ਪੁ:—ਕਸੂਰ ਦਾ ਰਹਿਣ ਵਾਲਾ ॥

ਕਸੇਰ, ਪੁ:—ਸਿੱਟੀ ਵਾਲਾ ਘਾਹ ਥੱਠਾ ॥

ਕਸੇਰਾ, ਪੁ:—ਪਿੱਤਲ ਆਦਿਕ ਦੇ ਭਾਂਡੇ ਵੇਚਣ ਵਾਲਾ ॥

ਕਸੈਲਾ, ਵਿ:—ਬੇ ਸੁਆਦ, ਤੇਜ਼, ਤਿੱਖਾ ॥

ਕੌੜਾ ਕਸੈਲਾ, ਵਿ:—ਬੇ ਸੁਆਦ ਤੇ ਕੌੜਾ ॥

ਕਸੌਟਾ (ਟੀ), ਪੁ:, ਸ—'ਕਛੋਟਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਕਸੌਟੀ, ਸ:—ਜਿਸ ਪੱਥਰ ਉੱਪਰ ਕਸ ਲਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਘਸਵੱਟੀ ॥

ਕਹਜਾ, ਪੁ:—ਛਾਲਾ, ਮੁਦਨੀ, ਬਿਪਤਾ, ਬਿਰਲਾਪ ॥

ਕਹਾ, ਸ:—ਰੌਲਾ, ਲੜਾਈ ॥
ਪੁ:—ਗੱਲ ਬਾਤ, ਹੁਕਮ ॥

ਕਹਾਕਾਰ, ਵਿ:—ਆਖੇ ਲੱਗਣ ਵਾਲਾ ॥

ਕਹਾਕੇ, ਕ੍ਰਿ:, ਵਿ:—ਅਖਵਾਕੇ, ਹੁਕਮ ਨਾਲ ॥

ਕਹਾਂ ਪਾਈਏ, ਵਿਸਮਯਾਦਿਃ—ਇਹ ਵਸਤ ਅਮੋਲਕ ਹੈ ਅਤੇ ਭਾਗਾਂ ਨਾਲ ਮਿਲਦੀ ਹੈ॥

ਕਹਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਅਖਵਾਉਣਾ, ਬੁਲਵਾਉਣਾ॥

ਕਹਾਉਤ, ਸਃ—ਅਖਾਉਤ, ਅਖਾਣ, ਗੱਲ॥

ਕਹਾਈ, ਸਃ—ਲੱਤਾਂ ਵਿਚ ਪਹਿਨਣ ਦਾ ਕੱਪੜਾ॥

ਕਹਾਣੀ, ਸਃ—ਕਥਾ, ਵਾਰਤਾ, ਬਾਤ, ਕੁੜਮਾਈ॥

ਕਹਾਰ, ਪੁਃ—ਝੀਉਰ, ਪਾਣੀ ਭਰਨ ਵਾਲਾ, ਮਹਿਰਾ॥

ਕਹਾਰਨੀ (ਰੀ) ਸਃ—ਕਹਾਰ ਦੀ ਤ੍ਰੀਮਤ, ਮਹਿਰੀ॥

ਕਹਿਓਸੁ, ਕ੍ਰਿਃ—ਉਸ ਨੇ ਕਹਿਆ, ਉਸ ਨੂੰ ਕਿਹਾ॥

ਕਹਿਆ, ਪੁਃ—ਅਖਾਣ, ਆਖਾ, ਗੱਲ, ਹੁਕਮ॥

ਕਹਿਗਲ, ਸਃ—ਕੱਚਾ ਪਲਸਤਰ, ਲੇਬੀ॥

ਕਹਿਣਾ, ਪੁਃ—ਇੱਕ ਨਿੱਕਾ ਜੇਹਾ ਕੀੜਾ, ਮੱਕੜ।

ਕਹਿਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਆਖਣਾ, ਬੋਲਣਾ, ਦੱਸਣਾ, ਕੂਣਾ, ਨਾਉਂ ਲੈਣਾ, ਹੁਕਮ ਦੇਣਾ, ਸਮਝਾਣਾ, ਉੱਤਰ ਦੇਣਾ॥

ਪੁਃ—ਗੱਲ, ਕਹਿਆ, ਹੁਕਮ, ਨਸੀਹਤ (ਕਹਿਣਾ ਕਰਨਾ, ਮੰਨਣਾ। ਕਹਿਣੇ ਤੇ ਚੱਲਣਾ, ਕਹਿਣ ਜਾਂ ਕਹਿਣੇ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣਾ.)

ਕਹਿਣ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ, ਸਃ—ਫੋਕੀਆਂ ਬਾਤਾਂ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਤੇ ਚੱਲਣਾ ਨਾ ਹੋਵੇ॥

ਕਹਿਣਾ ਸੁਣਨਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਨਸੀਹਤ ਕਰਨਾ, ਸਮਝਾਣਾ॥

ਕਹਿਣੇ ਤੇ ਜਾਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਪਰਵਾਹ ਕਰਨੀ॥

ਕਹਿੰਦ, ਪੁਃ—ਗੁਆਰ, ਝੱਲਾ, ਉਤ॥

ਕਹਿੰਦ ਪੁਣਾ, ਪੁਃ
ਕਹਿੰਦ ਵਾਈਂ ਸਃ } ਮੂਰਖਤਾਈ, ਉਤ ਪੁਣਾ॥

ਕਹਿਰ, ਪੁਃ—ਗੁੱਸਾ, ਜੁਲਮ, ਬਿਪਤਾ, ਖਰਾਬੀ॥

ਵਿਃ—ਬਹੁਤ, ਅੰਤ॥

ਕਹਿਰ ਦਾ, ਵਿਃ—ਨਸ਼ਟ ਕਰਨ ਵਾਲਾ, ਬਿਪਤਾ ਪਾਉਣ ਵਾਲਾ, ਦੁਖਦਾਈ॥

ਕਹਿਰ ਮਾਨ (ਵਾਨ,) ਵਿਃ—ਕ੍ਰੋਧੀ, ਜਾਲਮ

ਕਹਿਰਾ, ਵਿਃ—ਲਿੱਸਾ, ਪਤਲਾ, ਬਰੀਕ, ਗਰੀਬ, ਇਕੱਲਾ॥

ਕਹਿਰੀ ਜ਼ਹਿਰੀ ਦੀ ਮੌਤ, ਸਃ—ਜੁਆਨ ਦਾ ਮਰਨਾ॥

ਕਹਿਲਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਅਖਵਾਉਣਾ, ਬੁਲਵਾਉਣਾ।

ਕਹਿਲਾ ਭੇਜਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਅਖਾ ਭੇਜਣਾ, ਸਨੇਹਾ ਘੱਲਣਾ॥

ਕਹੀ, ਸਃ—ਮਿੱਟੀ ਪੁੱਟਣ ਵਾਲਾ ਹਥਿਆਰ ਲੋਹੇ ਦਾ॥

ਕਹੂ, ਪੁਃ—ਇੱਕ ਰੁੱਖ ਜਿਸ ਦੀ ਲੱਕੜੀ ਦੀਆਂ ਸੋਟੀਆਂ ਬਣਦੀਆਂ ਹਨ॥

ਕਹੇ, ਪੜਃ—ਕਿਸ ਤਰਾਂ ਦੇ, ਕਿਹੇ, ਕੇਹੇ॥

ਕਹੇਕਾਰ, ਵਿਃ—ਆਖੇ ਲੱਗਣ ਵਾਲਾ ਆਗਯਾਕਾਰ।

ਕਕਹਿਰਾ, ਪੁਃ—ਕ ਖ ਗ ਆਦਿਕ ਅੱਖਰ, ਪੈਂਤੀ॥

ਕੱਕਰ, ਪੁਃ—ਠੰਢ, ਬਰਫ, ਪਾਲਾ, ਪਾਣੀ ਜੰਮਿਆ ਹੋਯਾ॥

ਕੰਕਰ, ਕੰਕਰੀ, ਕੰਕਰੀਟ, ਸ:—ਰੋੜਾ, ਰੋੜੀ, ਪੱਥਰ ਦੇ ਨਿੱਕੇ ਨਿੱਕੇ ਟੋਟੇ, ਚਿਲਮ ਵਿਚ ਅਟਕਾਉਣ ਵਾਲਾ ਰੋੜਾ ॥

ਕਕਰੇਜੀ, ਵਿ:—ਭੂਰੇ ਜੇਹੇ ਰੰਗ ਦਾ ॥

ਕੱਕੜ, ਪੁ:—ਖਤ੍ਰੀਆਂ ਦੀ ਇੱਕ ਜਾਤ, ਇੱਕ ਜਨੌਰ ॥

ਸ:—ਇੱਕ ਰੁਖ, ਤਮਾਕੂ ਦੇ ਧੂਏਂ ਦਾ ਮੁੜ ਉਗਲਣਾ ॥

ਕਕੜ ਸਿੰਗੀ, ਸ:—ਖੰਘ ਦੀ ਇੱਕ ਦੁਆ-ਬੂਟੀ ॥

ਕੱਕੜੀ, ਸ:—ਖੱਖੜੀ, ਤਰ, ਖੱਤ੍ਰੀਆਂ ਦੀ ਇੱਕ ਜਾਤ ॥

ਕਕੜੈਲ, ਪੁ:—ਕੱਕੜ ਦੀ ਖੱਲ ॥

ਕੱਕਾ, ਪੁ:—ਗੁਰਮੁਖੀ ਪੈਂਤੀ ਦਾ ਛੇਵਾਂ ਅੱਖਰ, ਕ। ਕੇਸ ਕੜਾ ਆਦਿਕ ਪੰਜਾਂ ਵਸਤਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕੋਈ ॥

ਵਿ:—ਭੂਰੇ ਰੰਗ ਦਾ, ਭੂਰੇ ਵਾਲਾਂ ਵਾਲਾ ॥

ਕਕੋੜਾ, ਪੁ:—ਕਰੇਲੇ ਵਰਗੀ ਇੱਕ ਤਰਕਾਰੀ ॥

ਕੱਖ, ਕੱਖ ਕਾਣ, ਪੁ:—ਤੀਲ੍ਹਾ, ਘਾਹ, ਤੂੜੀ, ਨਕਾਰੀ ਸ਼ੈ ॥

ਕੱਖ ਭੰਨ ਕੇ ਦੂਹਰਾ ਨਾ ਕਰਣਾ, ਕੁਝ ਕੰਮ ਨਾ ਕਰਨਾ, ਵੇਹਲੇ ਰਹਿਣਾ ॥

ਕੱਖਾਂ ਤੋਂ ਹੌਲੇ ਹੋਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਬਹੁਤ ਨਿਰਾਦਰੀ ਹੋਣੀ ॥

ਕੰਗਣ, ਪੁ:—ਚਾਂਦੀ ਜਾਂ ਸੋਨੇ ਦਾ ਕੜਾ, ਇੱਕ ਅਨਾਜ ॥

ਕਣਾ, ਪੁ:—ਵਿਆਹ ਵੇਲੇ ਜੋ ਲਾੜਾ ਲਾੜੀ ਗਾਨਾ ਬੰਨ੍ਹਦੇ ਹਨ ॥

ਕੰਗਣੀ, ਸ:—ਪਤਲੀ ਚੂੜੀ, ਇੱਕ ਅਨਾਜ ॥

ਮਾਲ ਕੰਗਣੀ, ਸ:—ਪੇਟ ਦੇ ਰੋਗਾਂ ਦੀ ਇੱਕ ਦੁਆ (ਕੌੜੇ ਬੀ)॥

ਕੰਗਰੂੜ, ਕੰਗਰੋੜ, ਸ:—ਪਿੱਠ ਦੀ ਹੱਡੀ ॥

ਕੰਗਲਾ, ਪੁ:—ਕੰਗਾਲ, ਮੰਗਤਾ, ਗਰੀਬ ॥

ਕੰਗਾਲ, ਪੁ:, **ਕੰਗਾਲਣੀ,** ਸ:—ਨਿਰਧਨ, ਮੰਗਤਾ, ਗਰੀਬ ॥

ਕੰਗਾਲ ਪੁਣਾ, ਪੁ:—ਗਰੀਬੀ, ਥੁੜ ॥

ਕੰਗੂਰਾ, ਕੰਗੂਰਾ, ਪੁ:—ਕਿੰਗਰਾ, ਸਫ਼ੀਲ, ਸਿਖਰ, ਕਲਸ ॥

ਕੰਗੂਰੇ ਦਾਰ, ਵਿ:—ਕਿੰਗਰੇ ਵਾਲਾ ॥

ਕੰਘਾ, ਪੁ:—ਵੱਡੀ ਕੰਘੀ ਜਿਸ ਨਾਲ ਸਿੱਖ ਕੇਸ ਵਾਹੁੰਦੇ ਹਨ ॥ (ਕਰਨਾ, ਫੇਰਨਾ, ਵਾਹਣਾ)॥

ਕੰਘਾ ਹੋ ਜਾਣਾ, ਹੋਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਬੜਾ ਨੁਕਸਾਨ ਹੋਣਾ ਸਤਿਆਨਾਸ ਹੋ ਜਾਣਾ ॥

ਕੰਘਾ ਕਰ ਸੁੱਟਣਾ, ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਦੂਏ ਦਾ ਬਹੁਤ ਨੁਕਸਾਨ ਕਰਨਾ, ਡਾਕਾ ਮਾਰਨਾ ॥

ਕੰਘਾਲਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਹੰਗਾਲਣਾ, ਧੋਕੇ ਸਾਫ ਕਰਨਾ ॥

ਕੰਘੀ, ਸ:—ਲੱਕੜੀ ਆਦਿਕ ਦੀ ਵਾਲ ਸੁਆ-ਰਨ ਵਾਲੀ ਚੀਜ਼ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਦੰਦੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ॥ (ਕਰਨੀ, ਫੇਰਨੀ, ਵਾਹੁਣੀ)॥

ਕੰਘੀ ਘਾੜਾ, ਪੁ:—ਕੰਘੀਆਂ ਬਣਾਉਣ ਵਾਲਾ ॥

ਕੰਘੀ ਮਾਰਨਾ (ਮਨ ਵਿੱਚ), ਕ੍ਰਿ:—ਸੋਚਣਾ, ਵਿਚਾਰਨਾ ॥

ਕੰਙਣ, ਪੁ:—'ਕੰਗਣ', ਵੇਖੋ ॥

ਕੰਙਣਾ, ਪੁ—'ਕੰਗਣਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਕੰਙਣੀ, ਸ:—'ਕੰਗਣੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਕੱਚ ਪੁ:—ਸ਼ੀਸ਼ਾ, ਵਰਿਆਈ ॥

ਕੱਚ, ਪੱਕ, ਪੁ:—ਉਚਨੀਚਤਾਈ, ਔਕੇ ਭੁੱਕੇ ॥

ਕੱਚ ਬੱਚ, ਪੁ:—ਛੋਟੇ ਜਾਤਕ, ਬਾਲ ਬੱਚੇ ॥

ਕੱਚ ਲਹੂ, ਪੁ:—ਲਹੂ ਤੇ ਪਾਕ ਦਾ ਨਿਕਲਨਾ ॥

ਕਚਹਿਰੀ, ਸ:—ਅਦਾਲਤ, ਮੁਨਸਫ਼ੀ ॥

ਕਚਹਿਰੀ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਮੁਕੱਦਮੇ ਸਕਏ ਲਿਆਂ ਕਰਨਾ ॥

ਕਚਹਿਰੀ ਚੜ੍ਹਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਅਰਜ਼ੀ ਪਾਉਣੀ, ਨਾਲਸ਼ ਕਰਨੀ ॥

ਕਚਹਿਰੀ ਦਾ ਕੁੱਤਾ, ਪੁ:—ਅਰਦਲੀ, ਚਪੜਾਸੀ ਆਦਿਕ ॥

ਕਚਹਿਰੀ ਲਗਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—'ਕਚਹਿਰੀ ਕਰਨਾ, ਵੇਖੋ ॥

ਭਰੀ ਕਚਹਿਰੀ ਵਿੱਚ, ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਸਭ ਦੇ ਸਾਮ੍ਹਣੇ ॥

ਕਚਕੋਲ, ਪੁ:—ਨਰੇਲ ਦਾ ਭਾਂਡਾ ਜਿਸ ਵਿਚ ਸਾਧ ਭਿੱਛਿਆ ਕੱਠੀ ਕਰਦੇ ਹਨ ॥

ਕਚ ਖਾਮ, ਵਿ:—ਕੱਚਾ, ਝੂਠਾ, ਕਪਟੀ ॥

ਕੰਚਣ, ਸ:—ਸਿਉਨਾ, ਸੋਨਾ, ਸੁਵਰਨ, ਇੱਕ ਜਾਤ ਜਿਸ ਦੀਆਂ ਤੀਵੀਆਂ ਨੱਚਦੀਆਂ ਹਨ ॥

ਕੰਚਣੀ, ਸ:—ਕੰਜਰੀ, ਵੇਸਵਾ ॥

ਕਚਨਊ, ਪੁ—ਕੰਜਰੀਆਂ ਦਾ ਮੇਲ ॥

ਕਚਨਾਰ (ਲ), ਸ:—ਇੱਕ ਰੁਖ ਜਿਸ ਦੀਆਂ ਕੋਰੀਆਂ ਦੀ ਭਾਜੀ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ ॥

ਕਚਰ ਕਚਰ, ਪੁ:—ਕੱਚੀ ਭਾਜੀਆਂ ਜਾਂ ਫਲ ਖਾਣ ਦੀ ਅਵਾਜ਼ ॥

ਕਚਰਾ, ਪੁ:—ਕੱਚਾ ਖਰਬੂਜ਼ਾ ॥

ਕਚਰਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਡਰਨਾ, ਡਰਾਉਣਾ ॥

ਕਚਰਾਦਾ
ਕਚਰਾਦਾ ਹੋਇਆ } ਵਿ:—ਕੱਚਾ, ; ਅਧੂਰਾ ॥

ਕਚਰੀ, ਸ:—ਇੱਕ ਭਾਜੀ, ਇੱਕ ਫਲ ॥

ਕਚਵਾ (ਵੇ), ਪੁ:—ਹਰੇ ਮਾਂਹ ॥

ਕੱਚਾ
ਕੱਚੀ } ਵਿ:—ਹਰਾ, ਨਾ ਪੱਕਾ ਹੋਇਆ, ਨਾ ਸੜਿਆ ਹੋਇਆ, ਛੋਟਾ, ਅਧੂਰਾ, ਛੇਤੀ ਜੰਮਿਆ ਹੋਇਆ, ਮਿੱਟੀ ਜਾਂ ਪਿੱਲੀਆਂ ਇੱਟਾਂ ਦਾ ਬਣਿਆ ਹੋਇਆ (ਘਰ), ਹੌਲਾ, ਕਮਜ਼ੋਰ, ਉੱਤਰ ਜਾਣ ਵਾਲਾ (ਰੰਗ), ਝੂਠਾ, ਨਕਲੀ, ਜਿਸ ਲਿਖਤ ਉੱਪਰ ਅਸ਼ਟਾਮ ਨਹੀਂ, ਢਿੱਲਾ, ਬੇ ਠਿਕਾਨਾ, ਅਟਕਲ ਪੱਚੂ, ਵਧਣ ਘਟਣ ਵਾਲਾ ॥

ਪੁ:—ਜੰਮਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲੇ ਬੱਚੇ ਦੀ ਸੂਰਤ ॥

ਕੱਚਾ ਹੋਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਸ਼ਰਮਿੰਦਾ ਹੋਣਾ ॥

ਕੱਚਾ ਹੋਣਾ (ਜੀ ਜਾਂ ਦਿਲ), ਕ੍ਰਿ:—ਜੀ ਘਿਰਨਾ ॥

ਕੱਚਾ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਸ਼ਰਮਿੰਦਾ ਕਰਨ, ਝਾਂਸ ਪਾਉਣੀ, ਸੀਊਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕੱਚੇ ਤੋਪੇ ਮਾਰਨ ॥

ਕੱਚਾ ਤੋਲ, ਪੁ:—ਅਸਲੀ ਤੋਲ ਤੋਂ ਘੱਟ ॥

ਕੱਚਾ ਧਾਗਾ, ਪੁ—ਸਹਿਜੇ ਟੁੱਟ ਜਾਣ ਵਾਲੀ ਚੀਜ਼ ॥ (ਹਿੰਦੂ ਧਰਮ ਦਾ ਕੱਚਾ ਧਾਗਾ ਹ)

ਕੱਚਾ ਪੱਕਾ, ਵਿ:—ਅੱਧਾ ਕੱਚਾ ਅੱਧਾ ਪੱਕਾ, ਪੱਕੀਆਂ ਇੱਟਾਂ ਤੇ ਗਾਰੇ ਦਾ ਬਣਿਆ ਹੋਇਆ (ਘਰ) ॥

ਕੱਚਾ ਪੱਕਾ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਥੋੜ੍ਹਾ ਜਿਹਾ ਤਲਣਾ, ਸੌਦਾ ਕਰਨਾ ॥

ਕੱਚਾ ਮਸਾਣ, ਪੁ:—ਸੜੇ ਹੋਏ ਕੁਆਰੇ ਬੱਚੇ ਦੀਆਂ ਹੱਡੀਆਂ ॥

ਕੱਚੀ ਅਕਲ, ਸ:—ਥੋੜ੍ਹੀ ਸਮਝ ॥

ਕੱਚੀ ਕਰਨੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਹੱਡੀ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਥਾਂ ਤੋਂ ਹਟਾਣਾ ॥

ਕੱਚੀ ਧਾਤ, ਸ:—ਖਾਣ ਤੋਂ ਨਿਕਲੀ ਹੋਈ ਧਾਤ ਜੋ ਅਜੇ ਸਾਫ ਨਹੀਂ ਹੋਈ ॥

ਕੱਚੀ ਪੱਕੀ, ਸ:—ਥੋ ਠਿਕਾਣਾ, ਜਿਸ ਦਾ ਨਿਰਚਾ ਨਹੀਂ ॥

ਕੱਚੀ ਪੇਸ਼ੀ, ਸ:—ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੀ ਪਹਿਲੀ ਪੇਸ਼ੀ ॥

ਕੱਚੀ ਬਹਾਰ, ਸ:—'ਕੱਚੀ ਰੁੱਤ' ਵੇਖੋ ॥

ਕੱਚੀ ਰੁੱਤ, ਸ:—ਬਰਸਾਤ, ਕਦੇ ਗਰਮੀ ਕਦੇ ਸਰਦੀ ॥

ਕੱਚੇ ਘੜੇ ਪਾਣੀ ਭਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਔਖਾ ਕੰਮ ਕਰਨਾ ॥

ਕੱਚੇ ਦਿਨ, ਪੁ: (ਬਹੁ:), ਕੱਚੀ ਰੁੱਤ,, ਗ੍ਰੀਸਮ ਦੇ ਗਰਭ ਦੇ ਦਿਨ ॥

ਕਚਾਰੀਹ, ਸ:—'ਕਾਂਚਰਹੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਕਚਾਲੂ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦੀ ਜੜ੍ਹ ਜੋ ਲੋਕ ਖਾਂਦੇ ਹਨ ॥

ਕਚਿਆਈ, ਸ:—ਕੱਚ, ਕੱਚੇ ਹੋਣ ਦਾ ਗੁਣ ॥

ਕਚਿਆਹਟ
ਕਚਿਆਹਣ
ਕਚਿਆਂਧ } ਸ:—ਕੱਚੇ ਹੋਣ ਦੀ ਮੁਸ਼ਕ, ਘਿਣ ॥

ਕਚੀਚੀ, ਸ:—ਗੁੱਸੇ ਨਾਲ ਦੰਦ ਚੱਬਣਾ, (ਲੈਣੀ ਵੱਟਣੀ) ॥

ਕੱਛ, ਸ:—ਬਗਲ, ਕੱਛੀ, ਇੱਕ ਗੋਡਿਆਂ ਤੋਂ ਉੱਪਰ ਰਹਿਣ ਵਾਲਾ ਘੁਟੰਨਾ ਜੋ ਸਿੱਖ ਪਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਜਿਮੀਂ ਦਾ ਨਾਪ ॥

ਕੱਛ ਪਾਉਣਾ
ਕੱਛ ਲੈਣਾ } ਕ੍ਰਿ:—ਜਿਮੀਂ ਨਾਪਣਾ ॥

ਕੱਛਾਂ ਬਜਾਉਣੀਆਂ
ਯਾ ਵਜਾਉਣੀਆਂ } ਕ੍ਰਿ:—ਬਹੁਤ ਖੁਸ਼ ਹੋਣਾ ॥

ਕੱਛੇ ਮਾਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਬਗਲ ਹੇਠ ਲੁਕਾਉਣਾ

ਕਛਹਿਰਾ, ਪੁ:—ਕੱਛ ਜੋ ਸਿੱਖ ਪਾਉਂਦੇ ਹਨ ॥

ਕੱਛਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਧਰਤੀ ਨਾਪਣੀ, ਪੈਦਾਵਾਰ ਦਾ ਅੰਦਾਜ਼ਾ ਲਾਉਣਾ ॥

ਕਛਵਾਲੀ, ਸ:—ਕੱਛ ਦੇ ਵਿਚ ਦਾ ਫੋੜਾ ॥

ਕਛਵਾਹਾ, ਪੁ:—ਰਜਪੂਤਾਂ ਦੀ ਇਕ ਜਾਤ, ਜਿਮੀ ਕਛਣ ਵਾਲਾ ॥

ਕੱਛਾ, ਪੁ:—ਬੇੜੀ ਦਾ ਅਗਲਾ ਅਤੇ ਪਛਲਾ ਹਿੱਸਾ ਜਿਸ ਦੇ ਉੱਚੇ ਕੰਢ ਉੱਤੇ ਲੋਕ ਖਹਿਦੇ ਹਨ ॥
ਇਕ ਨੁਕਰ, ਇਕ ਪਾਸਾ ॥ ਕਚੈਹਰਾ ॥

ਕਛਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਜਿਮੀ ਦਾ ਨਾਪ ਕਰਾਉਣਾ, ਫਸਲ ਦਾ ਮੁਲ ਪੁਆਉਣਾ ॥

ਕਛਾਈ, ਸ:—ਫਸਲ ਦਾ ਮੁੱਲ ਪਾਉਣਾ, ਮੁਲ ਪੁਆਈ ॥

ਕੱਛੂ (ਕੱਛੂ ਕੁੰਮਾਂ) / ਕਛੂਆ } ਪੁ:—ਪਾਣੀ ਦਾ ਇੱਕ ਜਨੌਰ ॥

ਕਛੋਟਾ, ਪੁ: / ਕਛੋਟੀ, ਸ: } ਬਾਲਾਂ ਦੇ ਲੱਕ ਬੰਨ੍ਹਣ ਵਾਲੀ ਤਿਕੋਣੀ ਲੀਰ ॥

ਕਜ, ਸ:—ਵਿੰਗ, ਦੋਸ, ਜਾਤ ਦਾ ਵਿਗਾੜ (ਪੈ ਜਾਣੀ) ॥

ਕੰਜ, ਵਿ:—ਸੰਢ, ਉਹ ਤੀਮਤ ਜਿਸ ਦੇ ਉਲਾਦ ਹੋ ਨਹੀਂ ਸਕਦੀ ॥

ਕਜਈ, ਸ:—ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦੀ ਲਗਾਮ, ਬਾਗ ॥

ਕੰਜਕ (ਕਾ), ਸ:—ਕੁਆਰੀ ਕੁੜੀ ॥

ਕੰਜਕਾਂ ਜਵਾਣੀਆਂ (ਜੁਆਣੀਆਂ), ਕ੍ਰਿ:—ਦੁਰਗਾ ਅਸ਼ਟਮੀ ਨੂੰ ਕੁਆਰੀਆਂ ਕੁੜੀਆਂ ਨੂੰ ਲੁਚੀ ਕੜਾਹ ਆਦਿਕ ਖਾਣ ਨੂੰ ਦੇਣਾ ॥

ਕੰਜਕਾ ਭਵਾਨੀ, ਸ:—ਦੇਵੀ, ਭਗਵਤੀ, ਆਦ ਕੁਆਰੀ, ਨਿੱਕੀ ਜੇਹੀ ਆਲੀ ਭੋਲੀ ਕੁੜੀ ॥

ਕੱਜਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਢੱਕਣਾ, ਲੁਕਾਉਣਾ ॥

ਕੰਜਰ, ਪੁ:—ਉਹ ਲੋਕ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਤੀਮਤਾਂ ਪੇਸ਼ਾ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ, ਬੇਸ਼ਰਮ ਆਦਮੀ ॥

ਕੰਜਰ ਪੁਣਾ, ਪੁ:—ਕੰਜਰਾਂ ਦਾ ਕੰਮ, ਕਮੀਣ ਪੁਣਾ, ਬੇਸ਼ਰਮੀ ਦਾ ਕਮ ॥

ਕੰਜਰਊ, ਪੁ:—ਕੰਜਰਾਂ ਦਾ ਕੰਮ, ਕੰਜਰ ਪੁਣਾ ॥

ਕੰਜਰੀ, ਸ:—ਪੇਸ਼ਾ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਤ੍ਰੀਮਤ ॥

ਕੱਜਲ / ਕਜਲਾ } ਪੁ:—ਦੀਵੇ ਦੀ ਕਾਲਕ ਅੱਖਾਂ ਵਿਚ ਪਾਉਣ ਵਾਲੀ ॥

ਕਜਲੀ, ਸ:—ਦਸਤਾਂ ਲਿਆਉਣ ਵਾਲੀ ਇਕ ਦੁਆ ॥

ਕਜਲੀ ਬਣ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਬਨ ਜਿੱਥੇ ਹਾਥੀ ਹੁੰਦੇ ਹਨ

ਕੰਜਲੀ, ਸ:—ਸੱਪ ਦੀ ਕੁੰਜ ॥

ਕਜਲੌਟੀ, ਸ:—ਕੱਜਲ, ਰੱਖਣ ਵਾਲਾ ਭਾਂਡਾ ॥

ਕਜ਼ਾ, ਸ:—ਛੁੱਟੀ ਹੋਈ ਨਮਾਜ਼ ਪੜ੍ਹਨਾ, ਮੌਤ ਕਿਸਮਤ, ਕਾਜ਼ੀ ਦਾ ਕੰਮ, ਹਠ ॥

ਕਜ਼ਾ ਉਮਰੀ, ਸ:—ਜਿਸ ਦਿਨ ਸਾਰੇ ਸਾਲ ਦੀ ਨਮਾਜ਼ ਦਾ ਘਾਟਾ ਪੂਰਾ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ॥

ਕਜ਼ਾ ਕਰਨੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਹਠ ਜਾਂ ਜ਼ਿੱਦ ਕਰਨੀ ॥

ਨਮਾਜ਼ ਕਜ਼ਾ ਕਰਨੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਨਾਗਾ ਪਾਉਣਾ (ਨਮਾਜ਼ ਪੜ੍ਹਨ ਵਿਚ) ॥

ਕੰਜਾ, ਵਿ:—ਨੀਲੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਵਾਲਾ ॥

ਕਜ਼ਾਕ, ਪੁ:—ਲੁਟੇਰਾ, ਧਾੜਵੀ, ਬਹੁਤ ਖਾਣ ਵਾਲਾ ॥

ਕਜ਼ਾਕ ਪੁਣਾ, ਪੁ:—'ਕਜ਼ਾਕੀ' ਵੇਖੋ

ਕਜ਼ਾਕੀ, ਸ:—ਕਜ਼ਾਕ ਦਾ ਕੰਮ, ਲੁੱਟਮਾਰ, ਬਹੁਤ ਖਾਣਾ ॥

ਕਜਾਵਾ, ਪੁ:—ਊਠ ਦੀ ਕਾਠੀ ॥

ਕਜ਼ਿਆ, ਸ:—ਕਾਜ਼ੀ ਦਾ ਕੰਮ, ਕਜ਼ਾ ॥

ਕਜ਼ਿਆਇਣ / ਕਜ਼ਿਆਣ / ਕਜ਼ਿਆਣੀ } ਸ:—ਕਾਜ਼ੀ ਦੀ ਵਹੁਟੀ ॥

ਕੰਜੀ, ਪੁ:—ਬਾਰੀ ਦੁਆਬ ਦਾ ਇੱਕ ਕਬੀਲਾ ॥

ਕਜ਼ੀਆ, ਪੁ:—ਪੁਆੜਾ, ਝਗੜਾ, ਫ਼ਸਾਦ (ਕਰਨਾ, ਮਕਾਉਣਾ, ਪਾਉਣਾ) ॥

ਕਜੀਆ ਗਲ ਪਾਉਣਾ, ਦੂਜੇ ਦੇ ਝਗੜੇ ਵਿੱਚ ਦਖਲ ਦੇਣਾ, ਔਖੀ ਦੁਖਦਾਈ ਕੰਮ ਕਰ ਬਹਿਣਾ ॥

ਕੰਜੂਸ, ਪੁ:
ਕੰਜੂਸਣ (ਣੀ), ਸ: } ਸੂਮ (ਜਾਂ ਸੂਮਣੀ,) ਧਨ ਜੋੜਨ ਵਾਲਾ (ਲੀ) ॥

ਕੰਜੂਸ ਪੁਣਾ, ਪੁ:—'ਕੰਜੂਸੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਕੰਜੂਸੀ, ਸ:—ਸੂਮ ਪੁਣਾ, ਦੁਖ ਪਾਕੇ ਧਨ ਜੋੜਨਾ

ਕਟ, ਸ:—ਕਮਰ, ਲੱਕ ॥

ਕੱਟ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਕਾਲਾ ਰੰਗ, ਚਾਲ ॥

ਕਟਹਿਰਾ(ੜਾ), ਪੁ:—ਜੰਗਲਾ, ਬਜ਼ਾਰ, ਮੰਡੀ ॥

ਕਟਕ, ਪੁ:—ਲੋਕਾਂ ਦਾ ਝੁੰਡ, ਫੌਜ, ਧਾੜ ॥

ਕੰਟਕ, ਪੁ:—ਕੰਡਾ, ਬਿਘਨ, ਦੁਸ਼ਟ ਆਦਮੀ, ਵੈਰੀ ॥
ਵਿ:—ਸੂਮ, ਸੋਝੀ ਵੇਖਣ ਵਾਲਾ, ਚੌਕਸ ॥

ਕੱਟਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਵੱਢਣਾ, ਕਤਰਨਾ, ਟੋਟੇ ਕਰਨੇ, ਮਾਰਨਾ, ਜੁਦਾ ਕਰਨਾ, ਚੀਰਨਾ, ਵੇਲਾ ਟਪਾਉਣਾ, ਜਿਮੀ ਖਾਲੀ ਕਰਨੀ ॥

ਹਰਫ ਕੱਟਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਲਿਖੇ ਹੋਏ ਉੱਤੇ ਲੀਕ ਮਾਰਨੀ ॥

ਕੱਟ ਖਾਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਡੰਗ ਮਾਰਨਾ, ਖਾ ਜਾਣਾ ॥

ਗੱਲ ਕੱਟਣੀ
ਬਾਤ ਕੱਟਣੀ } ਕ੍ਰਿ:—ਦੂਜੇ ਦੀ ਗੱਲ ਰੱਦਣੀ ॥

ਬੇੜੀਆਂ ਕੱਟਣੀਆਂ, ਕ੍ਰਿ:—ਕੈਦ ਖਲਾਸ ਕਰਨੀ ॥

ਮਿਤਾ ਕੱਟਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਦਸਤੂਰੀ ਨ ਲੈਣੀ ॥

ਰੰਗ ਕੱਟਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਰੰਗ ਕੱਢਣਾ ਜਾਂ ਨਿਚੋੜਨਾ ॥

ਕਟਣੀ, ਸ:—ਵੇਲਾ ਬਿਤਾਉਣਾ, ਨਰੇਲ ਦੇ ਛਿੱਲੜ ਦੀ ਵੇਣੀ ॥

ਕਟਫੋੜਾ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਪੰਛੀ ਲੱਕੜੀਂ ਵਿੱਚ ਚੁੰਝਾਂ ਮਾਰਨ ਵਾਲਾ ॥

ਕਟਵਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਕੱਟਣ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਾਉਣਾ ॥

ਕਟਵਾਈ, ਸ:—ਕੱਟਣ ਦਾ ਕੰਮ ਜਾਂ ਮਜੂਰੀ ॥

ਕੱਟੜ, ਪੁ:—ਵੱਢਣ ਵਾਲਾ ਘੋੜਾ ॥
ਵਿ:—ਪੱਕਾ, ਸਖਤ, ਆਪਣੇ ਮਤ ਦਾ ਪੱਖ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ॥

ਕਟੜਾ, ਪੁ:—ਬਜ਼ਾਰ, ਮਹੱਲਾ, ਜੁਆਨ ਸੰਢ, ਕੱਟਾ, ਝੋਟਾ ॥

ਕਟੜੀ, ਸ:—ਕੱਟੀ, ਝੋਟੀ ਛੋਟਾ ਕਰੜਾ ॥

ਕੱਟਾ, ਪੁ:—ਮਹਿੰ ਦਾ ਬੱਚਾ, ਝੋਟਾ ॥
ਵਿ:—ਧਰਮ ਦਾ ਪੱਕਾ ॥

ਹੱਟਾ ਕੱਟਾ, ਵਿ:—ਤਕੜਾ, ਬਲੀ, ਮੋਟਾ ॥

ਕਟਾਊ, ਪੁ:—ਕਾਟ, ਕਪੜੇ ਉੱਤੇ ਕੱਢੇ ਹੋਏ ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦੇ ਫੁੱਲ ॥

ਕਟਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਕੱਟਣ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਾਉਣਾ ॥

ਕਟਾਊ, ਵਿ:—ਕੱਟਣ ਜੋਗਾ ॥

ਕਟਾਈ, ਸ:—ਕੱਟਣ ਦਾ ਕੰਮ ਜਾਂ ਮਜੂਰੀ ॥

ਕਟਾਖ, ਸ:—ਪ੍ਰੇਮ ਦੀ ਨਿਗਾਹ ॥

ਕਟਾਰ, ਸ:—ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦੀ ਤਲਵਾਰ, ਖੰਡਾ (ਮਾਰਨਾ) ॥

ਕਟਾਰਾ, ਪੁ:—ਵੱਡੀ ਕਟਾਰ, ਇੱਕ ਛੁਰੀ, ਇੱਕ ਪੰਛੀ ॥

ਕਟਾਰੀ, ਸ:—ਛੋਟੀ ਕਟਾਰ (ਮਾਰਨਾ) ॥

ਕਟਾਰੀਆ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦਾ ਰੇਸ਼ਮੀ ਕਪੜਾ ਜਿਸ ਉੱਪਰ ਕਟਾਰੀ ਦੀ ਸ਼ਕਲ ਦੀਆਂ ਧਾਰੀਆਂ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ। ਅਰੋੜਿਆਂ ਦੀ ਇਕ ਜਾਤ ॥

ਕਟਾਵਣ, ਪੁ:—ਕਪੜੇ ਉੱਪਰ ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦੇ ਫੁੱਲ ਕੱਢੇ ਹੋਏ ॥

ਕਟੀ, ਸ:—ਝੋਟੀ, ਮਹਿੰ ਦੀ ਬਚੀ ('ਕੱਟਾ' ਵੇਖੋ) ॥

ਕਟੀਲਾ, ਵਿ:—ਚਲਾਕ, ਚੁਸਤ, ਬਹਾਦਰ, ਤੇਜ਼ (ਤਲਵਾਰ) ॥

ਕਟੂ (ਕੱਟੂ), ਪੁ:—ਕੱਟਾ, ਕੱਟਣ ਵਾਲਾ ॥

ਕੱਟੂ ਬੱਛੂ, ਸ:—ਗਊਆਂ ਮਹੀਆਂ ਦੇ ਬੱਚੇ ॥

ਕਟੂਆ, ਪੁ:—ਮਾਂਗਣੂੰ, ਖਟਮਲ ॥

ਵਿ:—ਤੇਜ਼, ਤਿੱਖਾ, ਬਹਾਦਰ ॥

ਕਟੇਲਾ, ਵਿ:—'ਕਟੀਲਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਕਟੋਚ, ਪੁ:—ਰਜਪੂਤਾਂ ਦੀ ਇੱਕ ਬੜੀ ਉੱਚੀ ਜਾਤ ॥

ਕਟੋਰਦਾਨ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਪਿੱਤਲ ਦਾ ਡੱਬਾ, ਪਿੱਤਲ ਦੇ ਕਟੋਰੇ ਦਾ ਢੱਕਣ। ਇੱਕ ਧਾਤ ਦਾ ਪਿਆਲਾ ॥

ਕਟੋਰਾ, ਪੁ:
ਕਟੋਰੀ, ਸ: } ਧਾਤ ਦਾ, ਗੋਲ, ਪਿਆਲਾ, ਛੰਨਾ ॥

ਵਿ:—ਚੰਗੀ ਵੰਸੋਂ ਵਾਲਾ (ਸ਼ਹਿਰ), ਸੋਹਣੀ ਬਣੀ ਹੋਈ (ਚੀਜ਼) ॥

ਕੱਠ, ਪੁ:—'ਇਕੱਠ' ਵੇਖੋ ॥

ਕੰਠ, ਪੁ:—ਗਲ, ਸੰਘ, ਅਵਾਜ਼, ਘੰਡੀ ॥

ਕ੍ਰਿ:, ਵਿ:—ਜ਼ਬਾਨੀ ਯਾਦ, ਚੇਤੇ (ਹੋਣਾ, ਕਰਨਾ) ॥

ਕੰਠ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਜ਼ਬਾਨੀ ਯਾਦ ਕਰਨਾ, ਰਟਣਾ ॥

ਕੰਠ ਬੋਲਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਸੰਘ ਵਿੱਚ ਬੋਲਣਾ ਜਿਵੇਂ ਮਰਨ ਲੱਗਿਆਂ ਮਨੁੱਖ ਕਰਦਾ ਹੈ) ॥

ਕਠਣ, ਵਿ:—ਔਖਾ, ਕਰੜਾ, ਸਖ਼ਤ, ਦੁਖਦਾਈ ॥

ਕਠਣਤਾਈ
ਕਠਨਊ
ਕਠਨਾਈ } ਸ:—ਔਖ, ਮੁਸ਼ਕਲ, ਸਖ਼ਤੀ ਜਿਗਰਾ ॥

ਕੱਠਾ, ਪੁ:—'ਇਕੱਠਾ' ਵੇਖੋ, ਪਹਾੜੀ ਨਾਲਾ ॥

ਕੰਠਾ, ਪੁ:—ਗਲ ਦੀ ਮਾਲਾ (ਵੱਡੇ ਮਣਕਿਆਂ ਦੀ) ਹਾਰ ॥

ਕੰਠੀ, ਸ:—ਨਿੱਕਾ ਕੰਠਾ ਜੋ ਗਲ ਦੇ ਨਾਲ ਲੱਗਾ ਰਹੇ ॥

ਪੰਛੀਆਂ ਦੀ ਗਿੱਚੀ ਦੇ ਗਿਰਦ ਗੋਲ ਜਹੀ ਲਕੀਰ ॥

ਕੰਠੀ ਦੇਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਚੇਲਾ ਬਣਾਉਣਾ ॥ (ਬੈਰਾਗੀਆਂ ਦਾ)

ਕੰਠੀ ਬੰਨ੍ਹਣਾ, ਕ੍ਰਿ, ਚੇਲਾ ਹੋਣਾ ॥ (ਬੈਰਾਗੀਆਂ ਦਾ)

ਕਠੋਰ, ਵਿ:—ਸਖ਼ਤ, ਕਰੜਾ, ਪਕਾ, ਨਿਰਦਈ ॥

ਕਠੋਰਤਾਈ, ਸ:—ਸਖ਼ਤੀ, ਪਕਿਆਈ, ਬੇਰਹਮੀ ॥

ਕੰਡ, ਸ:—ਪਿੱਠ, ਢੂਹੀ, ਜੁਆਨੀ, ਬਟਿਆਂ ਉੱਤੇ ਜੋ ਮੁਲਾਇਮ ਚੀਜ਼ ਹੁੰਦੀ ਹ ॥

ਕੰਡ ਭੰਨਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਹਰਾ ਦੇਣਾ ॥

ਕੰਡ ਲੱਥਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਹਾਰ ਜਾਣਾ, ਢੇਰੀ ਢਾਹੁਣੀ ॥

ਕੰਡ ਲਾਹ ਸੁੱਟਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਹਰਾ ਦੇਣਾ, ਦਿਲ ਤੋੜਨਾ ॥

ਕੰਡਾ, ਪੁ:—ਸੂਲ, ਛੋਟੀ ਤਕੜੀ, ਗਲ ਵਿਚ ਦੀ ਸੋਜ, ਮੱਛੀ ਦੀ ਹੱਡੀ, ਜੀਭ ਦੀ ਖੁਸ਼ਕੀ ਜਾਂ ਖੁਰਦਰਾ ਪਨ, ਕੁੱਕੜ ਦੀ ਟੰਗ ਦੀ ਨੋਕ ॥

ਕੰਡਿਆਰੀ, ਸ:—'ਕੰਡਿਆਲੀ', ਵੇਖੋ ॥

ਕੜਿਆਲਾ, ਪੁ:—ਲਗਾਮ ਦਾ ਦਹਾਨਾ ॥

ਕੰਡਿਆਲਾ, ਵਿ:—ਕੰਡਿਆਂ ਵਾਲਾ ॥

ਪੁ:—ਕੰਡਿਆਂ ਵਾਲਾ ਰੁੱਖ ਜਾਂ ਝਾੜੀ, ਲਗਾਮ ਦਾ ਦਹਾਨਾ ॥

ਕੜਿਆਲੇ ਚੱਬਣੇ, ਕ੍ਰਿ:—ਗੁੱਸੇ ਵਿੱਚ ਆਉਣਾ ॥

ਕੰਡਿਆਲੀ, ਸ:—ਇੱਕ ਪੀਲੇ ਦਾਣਿਆਂ ਵਾਲੀ ਵੇਲ ॥

ਕੰਡੀ, ਸ:—ਨਿੱਕਾ ਕੰਡਾ (ਸੋਨੇ ਚਾਂਦੀ ਦੀਆਂ ਚੀਜਾਂ ਤੋਲਣ ਵਾਲਾ), ਇੱਕ ਪਹਾੜੀ ਟੋਕਰੀ, ਜਿਸ ਚੀਜ ਨਾਲ ਰਾਜ ਚੂਨਾ ਕਲੀ ਲਾਉਂਦੇ ਹਨ ॥

ਕੰਡੀ ਚੜ੍ਹਾਉਣਾ (ਚੜ੍ਹਨਾ), ਕ੍ਰਿ:—ਤੋਲਣਾ ॥

ਕੱਢਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਬਾਹਰ ਕਰਨਾ, ਸੁਟ ਪਾਉਣਾ, ਬਾਹਰ ਖਿੱਚਣਾ, ਜੜ੍ਹੋਂ ਪੁੱਟਣਾ, ਅਨਾਜ ਦੀ ਪੈਲੀ ਵਿੱਚੋਂ ਘਾਹ ਬੂਟ ਜੁਦਾ ਕਰਨਾ, ਮਿਆਨ ਵਿੱਚੋਂ ਤਲਵਾਰ ਖਿੱਚਣੀ, ਲਕੀਰ ਖਿੱਚਣੀ, ਧੰਦਾ ਜਮਾਉਣਾ, ਚੁਗਣਾ, ਉਤਾਰਨਾ, ਘੜਾਉਣਾ, ਛਾਪਣਾ, ਖੋਲ੍ਹਣਾ, ਨਵਾਂ ਹੱਲ ਮਲੂਮ ਕਰਨਾ ਜਾਂ ਨਵੀਂ ਚੀਜ ਬਣਾਉਣਾ, ਡੰਗਰਾਂ ਨੂੰ ਸਿੱਧਾ ਕਰਨਾ, ਕਸੀਦੇ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਨਾ ॥

ਕੱਢ ਮਾਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਅੰਦਰਲੀ ਚੀਜ ਨੂੰ ਕੱਢ ਕੇ ਬਾਹਰ ਸੁਟਣਾ ॥

ਮੂੰਹੋਂ ਕੱਢਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਗੱਲ ਕਹਿਣੀ, ਬੋਲਣਾ ॥

ਕੱਢ ਲਿਆਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਕੱਢ ਜਾਂ ਚੁਰਾ ਕੇ ਲੈ ਆਉਣਾ ॥

ਕੱਢ ਲੈ ਜਾਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਕੱਢ ਜਾਂ ਚੁਰਾ ਕੇ ਲੈ ਜਾਣਾ ॥

ਕੱਢ ਰੱਖਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਕੱਢ ਕੇ ਜਮਾਂ ਕਰ ਛੱਡਣਾ ॥

ਕੰਢਲੀ
ਕੰਢੂਲੀ } ਸ:—ਵਾਲਾਂ ਜਾਂ ਤੀਮਤਾਂ ਦੇ ਪਾਉਣ ਵਾਲੀ ਇੱਕ ਕੰਠੀ ॥

ਕੰਢਾ, ਪੁ:—ਕਿਨਾਰਾ, ਸਿਰਾ, ਪਾਸਾ, ਬੰਨਾ ॥

ਕਢਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਕੱਢਣ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਾਉਣਾ ॥

ਕਢਾਈ, ਸ:—ਕੱਢਣ ਦੀ ਮਜੂਰੀ ॥

ਕੰਢੀ, ਸ:—ਪਹਾੜ ਨਾਲ ਲਗਦੀ ਧਰਤੀ, ਦਰਿਆ ਦੇ ਕਿਨਾਰੇ ਦੀ ਥਾਂ ॥

ਕਣ, ਪੁ:—ਖੁਆਲ, ਰੀਣ, ਪੈਲੀ ਦਾ ਮੁੱਲ ਪਾਉਣਾ, ਫੁੱਲਾਂ ਦੀ ਕਲੀ, ਗੰਢੇ ਦਾ ਹਰਾ ਬੂਟਾ, ਬਲ, ਸੱਤਿਆ ॥

ਕਣ ਕਰਨਾ (ਪਾਉਣਾ), ਕ੍ਰਿ:—ਪੈਲੀ ਦਾ ਮੁਲ ਪਾਉਣਾ ॥

ਕਣ ਮਣ, ਸ:—ਮੀਂਹ ਦੀਆਂ ਥੋੜੀਆਂ ਜੇਹੀਆਂ ਕਣੀਆਂ ਪੈਣੀਆਂ ॥

ਕਣਸ, ਪੁ:—'ਕੈਸ' ਦੇਖੋ ॥

ਕਣਸੋ, ਸ਼ਃ—ਗੁੱਝੀ ਖ਼ਬਰ (ਲੈਣੀ, ਪੈਣੀ, ਕੰਨ ਵਿਚ ਪੈਣੀ)॥

ਕਣਕ, ਸ਼ਃ—ਇੱਕ ਅਨਾਜ ਜਿਸ ਦੇ ਆਟੇ ਦੀ ਬਾਹਲੇ ਲੋਕ ਰੋਟੀ ਪਕਾਉਂਦੇ ਹਨ॥

ਕਣਾ, ਪੁਃ—ਤਕੜੀ ਦੇ ਛਾਬਿਆਂ ਦੀਆਂ ਰੱਸੀਆਂ॥

ਕਣੀ, ਸ਼ਃ—ਮੀਂਹ ਆਦਿਕ ਦੀ ਬੂੰਦ, ਚੂਹੀ ਗੁਆਲ, ਰੀਲ, ਛਾਲ, ਛੋਟੇ ਟੁਕੜੇ, ਚੌਲ ਦੇ ਦਾਣੇ, ਰਿੱਧੇ ਹੋਏ ਚੌਲਾਂ ਵਿਚ ਕੱਚ ਦਾਣਾ, ਹੀਰੇ ਆਦਿਕ ਦਾ ਟੋਟਾ, ਸ਼ੱਤਿਆ, ਸ਼ਕਤੀ, ਕਰਾਮਾਤ॥

ਕਣੀਵਾਲਾ, ਵਿਃ—ਸੱਤਿਆ ਵਾਲਾ, ਕਰਾਮਾਤੀ॥

ਕਣੌਈ, ਪੁਃ—ਪੈਲੀ ਦਾ ਮੁੱਲ ਪਾਉਣ ਵਾਲਾ, ਸਰਕਾਰੀ ਅਫ਼ਸਰ॥

ਕਣੌਡ, ਸ਼ਃ—ਚੂਣ, ਮੁਥਾਜੀ, ਸ਼ਰਮਿੰਦਗੀ, ਕੁਸ਼ਾਮਤ॥

ਕਣੌਡਾ, ਵਿਃ—ਦਾਗ਼ੀ, ਕਮਜ਼ੋਰ, ਲੋੜ ਵੰਦ, ਮੁਥਾਜ, ਸ਼ਰਮਿੰਦਾ॥

ਕੱਤ, ਪੁਃ—ਕਲਮ ਦੀ ਨੋਕ ਕੱਟਣਾ (ਲਾਉਣਾ)॥

ਕੰਤ, ਪੁਃ—ਖੌਂਦ, ਭਰਤਾ, ਘਰ ਵਾਲਾ॥

ਕੱਤਕ, ਪੁਃ—ਹਿੰਦੂਆਂ ਦਾ ਸੱਤਵਾਂ ਮਹੀਨਾ, ਕੱਤੇ॥

ਕੱਤਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਚਰਖੇ ਨਾਲ ਰੂੰ ਦੀਆਂ ਤਾਰਾਂ ਕੱਢਣੀਆਂ॥

ਕੱਤਣੀ, ਸ਼ਃ—ਰੂੰ ਪਾਉਣ ਵਾਲੀ ਟੋਕਰੀ॥

ਕੱਤਰ, ਪੁਃ—ਕਾਤਰ, ਲੱਕੜ ਦਾ ਟੁਕੜਾ॥

ਕਤਰਨਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਕੈਂਚੀ ਨਾਲ ਕੱਟਣਾ, ਹਿਸ ਕਰਨੇ॥

ਕਤਰਨੀ, ਸ਼ਃ—ਕੈਂਚੀ॥

ਕਤਰਾ
ਕਤ੍ਰਾ } ਪੁਃ—ਪਾਣੀ ਆਦਿਕ ਦੀ ਬੂੰਦ, ਕਾਤਰਾ॥

ਕਤਰਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਕਤਰਨ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਾਉਣਾ, ਰਾਹ ਛੱਡ ਕੇ ਇੱਕ ਪਾਸੇ ਹੋ ਪੈਣਾ ਝੇਪਣਾ, ਵਿਛ ਜਾਣਾ (ਕੰਨੀ ਕਤਰਾਉਣਾ)॥

ਕਤਰਾਈ, ਸ਼ਃ—ਕਤਰਨ ਦਾ ਕੰਮ ਜਾਂ ਮਜੂਰੀ॥ ਕ੍ਰਿਃ, ਵਿਃ—ਪਾਸੇ ਵੱਲ, ਬਗ਼ਲੇ॥

ਕਤਲ, ਸ਼ਃ—ਮਾਰਨ ਦਾ ਕੰਮ, ਘਾਤ, ਹੱਤਿਆ (ਕਰਨਾ)॥

ਕਤਲ ਦੀ ਰਾਤ, ਸ਼ਃ—ਮੁਹੱਰਮ ਦੀ ਦਸਵੀਂ ਰਾਤ ਜਦੋਂ ਹੁਸੈਨ ਮਾਰਿਆ ਗਿਆ ਸੀ॥

ਕਤਲੰਮਾ, ਪੁਃ—ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦੀ ਮੋਟੀ ਲੁੱਚੀ॥

ਕਤਲਾ, ਪੁਃ—ਟੁਕੜਾ, ਹਿੱਸਾ, ਮਠਿਆਈ ਦਾ ਟੋਟਾ॥

ਕਤਲਾਮ, ਸ਼ਃ—ਆਮ ਕਤਲ, ਜੋ ਅੱਗੇ ਆਵੇ ਉਸ ਨੂੰ ਮਾਰ ਦੇਣਾ॥

ਕਤਾ, ਸ਼ਃ—ਕਪੜੇ ਦੀ ਕਾਟ, ਸ਼ਕਲ। ਪੱਕੀ ਸਲਾਹ (ਕਰਨੀ)॥

ਕੱਤਾ, ਪੁਃ—ਇੱਕ ਛੋਟੀ ਤਲਵਾਰ॥

ਕਤਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਕੱਤਣ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਾਉਣਾ॥

ਕਤਾਈ, ਸ਼ਃ—ਕੱਤਣ ਦਾ ਕੰਮ ਜਾਂ ਮਜੂਰੀ॥

ਕਤਾਨ, ਪੁਃ—ਮਹੀਨ ਸਣ ਦਾ ਕਪੜਾ॥ ਵਿਃ—ਕਈ॥

ਕਤਾਬ, ਸ:—ਕਿਤਾਬ, ਪੋਥੀ, ਪੁਸਤਕ, ਗ੍ਰੰਥ ॥

ਅਹਿਲ ਕਤਾਬ, ਪੁ:—ਕਿਸੇ ਧਰਮ ਪੁਸਤਕ ਨੂੰ ਮੰਨਣ ਵਾਲੇ, (ਮੁਸਲਮਾਨ, ਯਹੂਦੀ ਅਤੇ ਈਸਾਈ) ॥

ਕਤਾਬ ਅਲਾਹੀ, ਸ:—ਕੁਰਾਨ ॥

ਕਤਾਬਣ, ਸ:
ਕਤਾਬੀ, ਪੁ:
ਕਤਾਬੀਆ, ਪੁ: } ਕਿਤਾਬ ਪੜ੍ਹਨ ਵਾਲਾ, ਕਤਾਬਾਂ ਦਾ ਮਾਲਕ ॥

ਕਤਾਬੀ, ਵਿ:—ਕਤਾਬ ਦਾ ॥

ਕਤਾਰ, ਸ:—ਪਾਲ, ਲੰਗ, ਲੜੀ, ਪੰਗਤ ॥

ਕਤੀ, ਸ:—ਸੁਨਿਆਰਿਆਂ ਲੁਹਾਰਾਂ ਦੀ ਕੈਂਚੀ, ਕੱਟਣ ਵਾਲਾ ਜਾਂ ਵਾਲੀ, ਤਾਰ ॥

ਕਤੀਰਾ, ਸ:—ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦੀ ਗੂੰਦ ॥

ਕਤੂਗੜਾ
ਕਤੂਰਾ } ਪੁ:—ਕੁਤੇ ਦਾ ਬੱਚਾ ॥

ਕੱਤੇਂ, ਪੁ:—'ਕੱਤਕ' ਵੇਖੋ ॥

ਕਤੇਬ, ਸ:—'ਕਤਾਬ' ਵੇਖੋ ॥

ਕਤੇਬਣ
ਕਤੇਬੀ
ਕਤੇਬੀਆ } 'ਕਤਾਬਣ' ਵੇਖੋ ॥

ਕਥ,
ਕਥਾ } ਸ:—ਕਹਾਣੀ, ਵਾਰਤਾ, ਉਪਦੇਸ਼ (ਕਰਨਾ) ॥

ਕਥਾ ਕਹਾਣੀ, ਸ:—ਇਸਰਾਰ, ਬੁਝਾਈ ॥

ਕਥਾ ਦਾ ਭੋਗ ਪੈਣਾ, ਪਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਕਥਾ ਮੁੱਕਣੀ ॥

ਕਥਾ ਵਾਰਤਾ (ਵਾਰਤਾ), ਸ:—ਧਰਮ ਚਰਚਾ ਜਾਂ ਉਪਦੇਸ਼ ॥

ਕਥਾ ਬਿਠਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਕਥਾ ਦਾ ਆਰੰਭ ਕਰਾਉਣਾ ॥

ਕਥਾ ਕਰਵਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਕਥਾ ਕਰਾਉਣਾ ॥

ਕਥਾ ਵਾਚਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਕਿਸੇ ਧਰਮ ਪੁਸਤਕ ਦਾ ਪਾਠ ਕਰਕੇ ਅਰਥ ਦੱਸਣਾ ॥

ਕਥਾ ਵਾਚਣ ਵਾਲਾ, ਪੁ:—ਕਿਸੇ ਧਰਮ ਪੁਸਤਕ ਦਾ ਪਾਠ ਕਰਕੇ ਅਰਥ ਦੱਸਣ ਵਾਲਾ ॥

ਕੱਥ
ਕੱਥਾ } ਪੁ:—ਇਕ ਬੂਟੀ ਦਾ ਸਤ ਜੋ ਪਾਨ ਨਾਲ ਖਾਂਦੇ ਹਨ ॥

ਕੱਥਕ, ਪੁ:—ਕਥਾ ਕਰਨ ਵਾਲਾ, ਗਵੱਯਾ, ਨੱਚਣ ਵਾਲਾ ॥

ਕਥਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਕਹਿਣਾ, ਬਿਆਨ ਕਰਨਾ, ਪ੍ਰਸੰਗ ਸੁਣਾਉਣਾ ॥

ਕਥਣਾ ਮਥਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਕਹਿਣਾ, ਦੱਸਣਾ, ਵਾਕ ਰਚਣਾ ॥

ਕਥਣੀ, ਸ:—ਗੱਲ, ਬਾਤ, ਉਪਦੇਸ਼, ਲੇਕਚਰ ਤਕਰੀਰ (ਕਥਨੀ ਕਹ ਭਰਮ ਨ ਜਾਈ) ॥

ਕੱਥੀ, ਸ:—ਚਮ ਨੂੰ ਛੋਹਣ ਵਾਲਾ ਮੋਚੀਆਂ ਦਾ ਕਪੜਾ ॥

ਕਥਨੀ ਦਾ ਸੂਰਾ, ਪੁ:—ਨਿਰਾ ਬੋਲਣ ਵਾਲਾ ਜੋ ਕਮਾਈ ਨਾ ਕਰੇ ॥

ਕਥਨੀ ਮਥਨੀ, ਸ:—ਕਹਾਣੀ, ਕਿੱਸਾ, ਕਥਾ ॥

ਕਦ, ਕ੍ਰਿ, ਵਿ:—ਕਿਸ ਵੇਲੇ ॥

ਕਦ ਕਦ, ਕ੍ਰਿ:, ਵਿ:—ਬਹੁਤ ਵਾਰ ਨਹੀਂ ॥

ਕਦ ਕੁ, ਕ੍ਰਿ:, ਵਿ:—ਕੇਹੜੇ ਕੁ ਵੇਲੇ ॥

ਕੱਦ, ਪੁ:—ਉਚਾਈ, ਡੀਲ ॥

ਕੱਦਾਬਰ (ਵਰ) ਵਿ:—ਬੜੇ ਕੱਦ ਵਾਲਾ, ਲੰਮਾ ਝੰਮਾ ॥

ਕੰਦ, ਸ:—ਕਸ਼ਮੀਰ ਅਤੇ ਫਾਰਸ ਦੀ ਮਿਸਰੀ, ਇੱਕ ਬੂਟਾ ਜਿਸ ਦੀਆਂ ਜੜ੍ਹਾਂ ਗਾਜਰ ਵਰਗੀਆਂ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ ਅਤੇ ਵਿਚੋਂ ਖੰਡ ਨਿਕਲਦੀ ਹੈ ॥

ਕੰਦ ਮੂਲ, ਪੁ:—ਕੰਦ ਦੀਆਂ ਜੜ੍ਹਾਂ ॥

ਕਦਮ, ਪੁ:—ਉਲਾਂਘ, ਚਾਲ, ਇਕ ਰੁੱਖ ॥

ਕਦਮ ਉਠਾਕੇ ਚੱਲਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਛੇਤੀ ਛੇਤੀ ਤੁਰਨਾ ॥

ਕਦਮ ਕਦਮ, ਕ੍ਰਿ:, ਵਿ:—ਹੌਲੀ ਹੌਲੀ ॥

ਕਦਮ ਭਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਬਰਾਬਰ ਚਲੇ ਜਾਣਾ, ਝਬਦੇ ਝਬਦੇ ਚੱਲਣਾ ॥

ਕਦਮਾਂ ਦਾ ਮੇਲਾ, ਪੁ:—ਸਖੀ ਸਰਵਰ ਦੇ ਲਾਗੇ ਨਗਾਹੀਏ ਦੇ ਪੀਰ ਦੀ ਯਾਦਗੀਰੀ ਦਾ ਮੇਲਾ ॥

ਕਦਰ, ਸ:—ਕੀਮਤ, ਮੁੱਲ, ਆਦਰ, ਵਡਿਆਈ, ਪਰਮਾਣ ॥

ਕੰਦਰਾ, ਸ:—ਗੁਫਾ, ਪਹਾੜ ਵਿੱਚ ਦਾ ਖੱਪਾ ॥

ਕੰਦਲ, ਪੁ:—ਜੌਂ ਅਤੇ ਕਣਕ ਨੂੰ ਲੱਗਣ ਵਾਲਾ ਇੱਕ ਰੋਗ ॥

ਕੰਦਲਾ, ਕੰਦਲੀ } ਪੁ:—ਸੋਨੇ ਚਾਂਦੀ ਦੀ ਤਾਰ, ਲੋਹੇ ਦੀ ਮੋਟੀ ਤਾਰ ॥

ਕਾਮ ਕੰਦਲਾ, ਵਿ:—ਬਹੁਤ ਲਿੱਸਾ ਮਨੁੱਖ ॥

ਕੰਦਲੇ ਕਸ਼, ਪੁ:—ਚਾਂਦੀ ਦੀ ਤਾਰ ਖਿੱਚਣ ਵਾਲਾ ॥

ਕਦਲੀ, ਪੁ:—ਕੇਲਾ ॥

ਕੰਦਾ, ਪੁ:—ਇਕ ਤਰਾਂ ਦੀ ਛੁੱਟੀ ਜੋ ਕੈਦੀਆਂ ਨੂੰ ਮਿਲਦੀ ਹੈ ॥

ਕਦਾ ਚਿੱਤ, ਕ੍ਰਿ:, ਵਿ:—ਕਦੇ, ਸ਼ਾਇਦ, ਅਚਾਨ ਚੱਕ ॥

ਕਦੀ, ਕ੍ਰਿ:, ਵਿ:—ਕਿਸੇ ਵੇਲੇ ॥

ਕਦੀ ਕਦੀ, ਕ੍ਰਿ:, ਵਿ:—ਕੁਝ ਕੁਝ ਚਿਰ ਪਿੱਛੋਂ, ਕਿਸੇ ਕਿਸੇ ਵੇਲੇ ॥

ਕਦੀ ਦਾ (ਦੀ), ਕ੍ਰਿ:, ਵਿ:—ਬਹੁਤ ਚਿਰ ਹੋਇਆ ॥

ਕਦੀ ਨਹੀਂ, ਕ੍ਰਿ:, ਵਿ:—ਕਿਸੇ ਤਰਾਂ ਨਹੀਂ, ਕਿਸੇ ਵੇਲੇ ਨਹੀਂ ॥

ਕਦੀ ਨਾ ਕਦੀ, ਕ੍ਰਿ:, ਵਿ:—ਕਿਸੇ ਨਾ ਕਿਸੇ ਵੇਲੇ ॥

ਕੰਦੀ, ਸ:—ਜੜ, ਵਿ:—ਖੰਡ ਦਾ ਬਣਿਆ ਹੋਇਆ (ਸਿਰਕਾ) ॥

ਸ਼ਕਰ ਕੰਦੀ, ਸ:—ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦੀਆਂ ਮਿਠੀਆਂ ਆਲੂ ਦੀ ਕਿਸਮ ਦੀਆਂ, ਲੰਮੀਆਂ ਗੰਢੀਆਂ ॥

ਕਦੀਮ, ਕਦੀਮੀ } ਪੁ:—ਪੁਰਾਣਾ ਸਮਾ, ਪਿਛਲਾ ਜ਼ਮਾਨਾ, ਵਿ:—ਪੁਰਾਣਾ, ਪਿਛਲੇ ਸਮੇਂ ਦਾ, ਵੱਡਿਆਂ ਦੇ ਵੇਲੇ ਦਾ, ਪਿਤਾ ਪੁਰਖੀ ॥

ਕਦੀਮ ਤੋਂ (ਥੋਂ), ਕ੍ਰਿ:, ਵਿ:—ਪਿਛਲੇ ਸਮੇਂ ਤੋਂ, ਮੁੱਢੋਂ ॥

ਕੰਦੀਲ, ਸ:—ਲਾਲਟੈਣ, ਫਾਨੂਸ ॥

ਕੱਦੂ, ਪੁ:—ਗੋਲ ਘੀਯਾ, ਕਾਂਸੀ ਫਲ ॥

ਕੱਦੂ ਕਸ਼, ਪੁ:—ਲੋਹੇ ਦੀ ਜਿਸ ਚੀਜ਼ ਨਾਲ ਕੱਦੂ ਆਦਿਕ ਛਿੱਲਕੇ ਕੱਟਦੇ ਹਨ ॥

ਕੱਦੂ ਦਾਨਾ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦੇ ਕਿਰਮ ਜੋ ਆਂਦਰਾਂ ਵਿਚ ਪੈ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ॥

ਮਗਜ਼ ਕੱਦੂ, ਪੁ:—ਕੱਦੂਆਂ ਦੇ ਬੀਆਂ ਦੀ ਗਿਰੀ ॥

ਕਦੂਰਤ, ਸ:—ਵੈਰ, ਸਾੜ੍ਹਾ, ਪਲੀਤੀ, ਮਲ ॥

ਕੰਦੂਰਾ, ਪੁ:—ਮੇਜ਼ ਉੱਤੇ ਪਾਉਣ ਵਾਲਾ ਕੱਪੜਾ।

ਕੰਦੂਰੀ, ਸ:—ਇੱਕ ਫਲ, ਮੁਸਲਮਾਨੀਆਂ ਬੀਬੀ ਫ਼ਾਤਮਾ ਦੇ ਨਿਆਉਂ ਦਾ ਜੋ ਖਾਣਾਂ ਦੇਂਦੀਆਂ ਹਨ ॥

ਕਦੇ, ਕ੍ਰਿ:, ਵਿ:—ਕਿਸੇ ਵੇਲੇ, 'ਕਦੀ' ॥

ਕਦੇਕੁ, ਕਦੇ ਦਾ
ਕਦੇ ਨਹੀਂ, ਕਦੇ
ਨ ਕਦੇ } 'ਕਦੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਕਦੋਂ, ਕ੍ਰਿ:, ਵਿ:—ਕੇਹੜੇ ਵੇਲੇ, ਕਿਸ ਵੇਲੇ, ਕਦ ॥

ਕਦੋਂ ਕੁ, ਕ੍ਰਿ:, ਵਿ:—ਕਿਸ ਕੁ ਵੇਲੇ ॥

ਕਦੋਕਣਾ, ਵਿ:—ਕਿਨੇ ਚਿਰ ਦਾ, ਬਹੁਤ ਚਿਰ ਦਾ ॥

ਕੰਧ, ਸ:—ਦਿਵਾਲ, ਘਰ ਦੇ ਉਹ ਪਾਸੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਉੱਪਰ ਛੱਤ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਕਮਜ਼ੋਰ ਆਦਮੀ ਕੰਧੀ, ਸ:—ਘਰ ॥

ਕੰਧਾ, ਪੁ:—ਮੋਂਢਾ, ਬਾਂਹ ਦਾ ਉੱਪਰਲਾ ਜੋੜ ॥

ਕੰਧਾ ਦੇਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਮੋਂਢੇ ਉੱਤੇ ਚੁੱਕਣਾ, ਮੁਰਦੇ ਦੀ ਅਰਥੀ ਨੂੰ ਮੋਂਢੇ ਦਾ ਸਹਾਰਾ ਦੇਣਾ ॥

ਕੰਧੇਲਾ, ਪੁ:—ਗੰਦੜੀ, ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦਾ ਕੱਦੂ ॥

ਕੰਨ, ਪੁ:—ਸਰੀਰ ਦੇ ਉਹ ਅੰਗ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਸੁਣੀਦਾ ਹੈ ॥

ਕੰਨ ਹੋਣੇ, ਕ੍ਰਿ:—ਖ਼ਬਰਦਾਰ ਹੋਣਾ, ਸਮਝ ਆਉਣੀ ॥

ਕੰਨ ਕਟਾ, ਵਿ:—ਜਿਸ ਦੇ ਕੰਨ ਕੱਟੇ ਹੋਏ ਹੋਣ ॥

ਕੰਨ ਖੜੇ ਹੋਣੇ, ਕਿਸੇ ਗੱਲ ਦਾ ਡਰ ਹੋਣਾ ॥

ਕੰਨ ਖੜੇ ਕਰਨੇ, ਕ੍ਰਿ:—ਹੁਸ਼ਿਆਰ ਹੋ ਜਾਣਾ ॥

ਕੰਨ ਖਾਣੇ, ਕ੍ਰਿ:—ਬਹੁਤੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਕਰਕੇ ਕਿਸ ਦਾ ਸਿਰ ਖਪਾਣਾ ॥

ਕੰਨ ਖਿੱਚਣੇ, ਕ੍ਰਿ:—ਸਮਝਾਉਣਾ, ਮੱਤ ਦੇਣੀ, ਸਜ਼ਾ ਦੇਣੀ ॥

ਕੰਨ ਖੋਲ ਦੇਣੇ, ਕ੍ਰਿ:—ਹਟਕਣਾ, ਸਮਝਾ ਦੇਣਾ, ਖ਼ਬਰਦਾਰ ਕਰਨਾ ॥

ਕੰਨ ਤੇ ਹੱਥ ਰੱਖਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਮੁੱਕਰ ਜਾਣਾ, ਨ ਮੰਨਣਾ ॥

ਕੰਨ ਤੇ ਜੂੰ ਨਾਂ ਚੱਲਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਕੁਝ ਧਿਆਨ ਨਾਂ ਦੇਣਾ, ਪਰਵਾਹ ਨਾ ਕਰਨੀ ॥

ਕੰਨ ਦੇਣਾ
ਕੰਨ ਧਰਨਾ } ਕ੍ਰਿ:—ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਸੁਣਨਾ ॥

ਕੰਨ ਨਾ ਹਿਲਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਚੁੱਪ ਕਰ ਰਹਿਣਾ ॥

ਕੰਨ ਪੁੱਟਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—'ਕੰਨ ਖਿੱਚਣੇ' ਵੇਖੋ ॥

ਕੰਨ ਪੈਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਸੁਣ ਲੈਣਾ ॥

ਕੰਨ ਫੜਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਲੱਤਾਂ ਹੇਠੋਂ ਹੱਥ ਕੱਢਕੇ ਕੰਨ ਫੜਨੇ, (ਇਕ ਸਜ਼ਾ)॥

ਕੰਨ ਫੜਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਕੰਨ ਫੜਨ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਦੇਣੀ॥

ਕੰਨ ਫੁਲ, ਪੁ:—ਕੰਨਾਂ ਦਾ ਇੱਕ ਗਹਿਣਾ॥

ਕੰਨ ਭਰਨਾ (ਨੇ), ਕ੍ਰਿ:—ਚੁਗਲੀਆਂ ਕਰਨੀਆਂ॥

ਕੰਨ ਵੱਜਣੇ, ਕ੍ਰਿ:—ਕੰਨ ਵਿੱਚ ਅਵਾਜ਼ ਪੈਣ ਦਾ ਭਰਮ ਹੋਣਾ, ਸਾਂ ਸਾਂ ਹੋਣੀ॥

ਕੰਨ ਵਿਹਨਾ, ਪੁ:—ਕੰਨ ਵਿਹੂਣ ਵਾਲਾ॥

ਕੰਨ ਵਿੱਚ ਉਂਗਲੀਆਂ ਦੇਣੀਆਂ, ਕ੍ਰਿ:—ਕੰਨ ਬੰਦ ਕਰਨੇ, ਨਾਂ ਸੁਣਨਾ॥

ਕੰਨ ਵਿੱਚ ਕਹਿਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਹੌਲੀ ਅਵਾਜ਼ ਨਾਲ ਕਹਿਣਾ॥

ਕੰਨ ਵਿੱਚ ਰੂੰ ਦੇਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਕਿਸੇ ਦੀ ਗੱਲ ਨਾਂ ਸੁਣਨੀ॥

ਕੰਨ ਵਿੰਨ੍ਹਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਮੁਰਕੀ ਆਦਿਕ ਪਾਉਣ ਲਈ ਕੰਨ ਵਿੱਚ ਛੇਕ ਕੱਢਣੇ॥

ਕੰਨ ਵਿਨ੍ਹਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਕੰਨ ਵਿੱਚ ਛੇਕ ਕਢ੍ਹਾਉਣੇ॥

ਇਸ ਕੰਨ ਸੁਣਨਾ, ਉਸ ਕੰਨ ਕੱਢ ਦੇਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਧਿਆਨ ਦੇਕੇ ਗੱਲ ਨਾ ਸੁਣਨੀ, ਪਰਵਾਹ ਨਾ ਕਰਨੀ॥

ਕੰਨਾਂ ਘੇਸਲ ਮਾਰਨਾ
ਕੰਨਾਂ ਮੂੰਦੋਂ ਮਾਰ ਛੱਡਣਾ } ਕ੍ਰਿ:—ਮਚਲੇ ਹੋ ਰਹਿਣਾ, ਨਾਂ ਸੁਣਨ ਦਾ ਬਹਾਨਾ ਕਰਨਾ॥

ਕੰਨਾਂ ਦਾ ਕੱਚਾ, ਪੁ:—ਲਾਈ ਲੱਗ, ਦੂਜੇ ਦੀ ਗੱਲ ਨੂੰ ਐਵੇਂ ਮੰਨ ਜਾਣ ਵਾਲਾ॥

ਕੰਨਾਂ ਨੂੰ ਹੱਥ ਲਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਤੋਬਾ ਕਰਨਾ॥

ਕਨ੍ਹਈਆ, ਪੁ:—ਕਾਨ੍ਹ, ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ, ਇਕ ਜਾਤ॥

ਕਨਸਤਰ, ਪੁ:—ਟੀਨ ਦਾ ਛੋਟਾ ਪੀਪਾ॥

ਕਨਕਊਆ, ਪੁ:—ਉਡਾਉਣ ਵਾਲੀ ਗੁੱਡੀ, ਪਤੰਗ॥

ਕੰਨਕਾਂ, ਸ:—(ਬਹੁ ਵ:) ਕੁੜੀਆਂ, ਕੁਆਰੀਆਂ ਕੰਜਕਾਂ॥

ਕਨਖਜੂਰਾ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦਾ ਬਹੁਤ ਪੈਰਾਂ ਵਾਲਾ ਕੀੜਾ ਜੋ ਸਰੀਰ ਨੂੰ ਚੰਬੜ ਜਾਂਦਾ ਹੈ॥

ਕਨਪੱਟੀ, ਸ:—ਪੁੜ ਪੁੜੀ, ਘੋੜਿਆਂ ਦੀਆਂ ਅੱਖੀਂ ਉੱਤੇ ਬੰਨ੍ਹਣ ਵਾਲਾ ਪੜਦਾ॥

ਕੰਨਾ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਲਗ (ਾ), ਪਤੰਗ ਦੀਆਂ ਨੁਕਰਾਂ, ਜੁੱਤੀ ਦੇ ਸਿਰੇ ਦੇ ਵਿੰਗੇ ਕਿਨਾਰੇ॥

ਕੰਨ੍ਹਾ, ਪੁ:—'ਕੰਧਾ' ਵੇਖੋ॥

ਕਨਾਗਤ, ਸ:—ਅੱਸੂ ਦੇ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨਾ ਪੱਖ ਵਿੱਚ ਪਿਤਰਾਂ ਦੇ ਨਿਮਿਤ ਜੋ ਕਿਰਿਆ ਹਿੰਦੂ ਕਰਦੇ ਹਨ॥

ਕਨਾਤ, ਸ:—ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦਾ ਪੜਦਾ ਜੋ ਤੰਬੂ ਦੇ ਗਿਰਦੇ ਖੜਾ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ॥

ਕਨਾੜੇ
ਕਨੌੜੇ
ਕਨੌਤੀਆਂ } ਪੁ: (ਬਹੁ: ਵ:)—ਖੱਚਰਾਂ, ਘੋੜਿਆਂ ਆਦਿਕਾਂ ਦੇ ਕੰਨਾਂ ਦੇ ਸਿਰੇ॥

ਕਨਾਰ, ਸ:—ਘੋੜਿਆਂ ਦਾ ਇੱਕ ਰੋਗ॥

ਕਨਾਰਾ, ਪੁ:—ਕੰਢਾ, ਪਾਸਾ, ਕੰਨੀ, ਹੱਦ। ਬੰਨਾ॥

ਕਨਾਰਾ ਹੋਣਾ, ਹੋ ਜਾਣਾ, ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਪਰੇ ਹਟ ਜਾਣਾ ॥

ਮਰਣ ਕਨਾਰੇ ਹੋਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਮਰਨ ਵਿੱਚ ਥੋੜ੍ਹਾ ਚਿਰ ਹੋਣਾ ਮਰਨ ਦੇ ਨੇੜੇ ਹੋਣਾ ॥

ਕਨਾਰੀ, ਸਃ—ਸੋਨੇ ਚਾਂਦੀ ਦੀਆਂ ਤਾਰਾਂ ਦੀ ਪੱਟੀ ਕਪੜਿਆਂ ਉੱਤੇ ਲਾਉਣ ਵਾਲੀ, ਗੋਟਾ ॥

ਕਨਾਲ, ਪੁਃ—ਜਿਮੀਂ ਦਾ ਨਾਪ, ਘੁਮਾਂ ਦਾ ਅੱਠਵਾਂ ਹਿੱਸਾ ॥

ਕੰਨਿਆਂ, ਸਃ—ਕੁੜੀ, ਧੀ, ਕੁਆਰੀ ॥

ਕੰਨਿਆਂ ਦਾਨ, ਪੁਃ—ਧੀ ਵਿਆਹ ਕੇ ਵਰ ਨੂੰ ਦੇਣੀ ॥

ਕੰਨਿਆ ਪਤੀ, ਪੁਃ—ਕੁੜੀ ਦਾ ਗਭਰੂ, ਵਰ, ਖੌਂਦ ॥

ਕੰਨੀ, ਸਃ—ਕਨਾਰਾ, ਪਾਸਾ, ਲੂੰਗੀ ਦਾ ਸਿਰਾ, ਗੁੱਡੀ ਦੀ ਨੁੱਕਰ ॥

ਕੰਨੀ ਕਰਨੀ
ਕੰਨੀ ਕਤਰਾਉਣੀ } ਕ੍ਰਿਃ—ਪਰੇ ਹਟਣਾ ਬਚਣਾ ॥

ਕੰਨੀ ਦੇਣੀ
ਕੰਨੀਆਂ ਦੇਣੀਆਂ } ਕ੍ਰਿਃ—ਪਤੰਗ ਜਾਂ ਗੁੱਡੀ ਨੂੰ ਹੱਥ ਨਾਲ ਉਤਾਂਹ ਚੁਕਣਾ ॥

ਕੰਨੀ ਰਾਖਵਾਂ (ਥਾਂ) ਵਿਃ—ਕੰਨੀ ਛੱਡਕੇ ਬੁਣਿਆ ਜਾਂ ਰੰਗਿਆ ਹੋਇਆ (ਖੇਸ) ॥

ਕੰਨੀਂ, ਕ੍ਰਿਃ, ਵਿਃ—ਕੰਨਾਂ ਰਾਹੀਂ (ਕੰਨੀਂ ਸੁਣਨਾ) ॥

ਕਨੂਟੀ, ਸਃ—ਕੰਨ ਦਾ ਬਾਹਰਲਾ ਹਿੱਸਾ ॥

ਕਨੂੰਨ, ਪੁਃ—ਨੇਮ, ਵਿਧ, ਬਿਵਸਥਾ, ਕੈਦਾ ॥

ਕਨੂੰਨ ਛਾਂਟਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਹੁੱਜਤਾਂ ਕਰਨੀਆਂ ॥

ਕਨੂੰਨ ਤੇ ਚੱਲਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਕਨੂੰਨ ਮੂਜਿਬ ਕੰਮ ਕਰਨਾ ॥

ਕਨੂੰਨਣ, ਸਃ
ਕਨੂੰਨੀ, ਪੁਃ } ਕਨੂੰਨ ਛਾਂਟਣ ਵਾਲਾ (ਲੀ), ਕਨੂੰਨ ਮੂਜਿਬ, ਕਨੂੰਨ ਦਾ (ਦੀ)

ਕਨੇਠਾ, ਵਿਃ—ਥੋੜਿਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਛੁਟੇਰਾ ॥

ਕਨੇੜਾ
ਕਨੇੜੂ } ਪੁਃ—ਕੰਨ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਹੋਣ ਵਾਲਾ ਕਰੜਾ ਫੋੜਾ ॥

ਕਨੈੜਾ, ਪੁਃ
ਕਨੈੜੀ, ਸਃ } ਕੰਧਾ, ਮੋਢਾ ॥

ਕਨੇਰ (ਕਨੇਲ), ਪੁਃ—ਇਕ ਫੁਲ ਦੇਉਤਿਆਂ ਅੱਗੇ ਚੜ੍ਹਾਉਣ ਵਾਲਾ ॥

ਕਨੈਤ, ਪੁਃ
ਕਨੈਤਣੀ, ਸਃ } ਰਜਪੂਤਾਂ ਦੀ ਇਕ ਨਿੱਕੀ ਜਾਤ ਦਾ ਮਰਦ ਜਾਂ ਤੀਵੀਂ ॥

ਕਨੈਤੀਆਂ
ਕਨੈਤਰੇ } ਪੁਃ—(ਬਹੁਃ ਥ) 'ਕਨਾਤ੍ਰੇ' ਵੇਖੋ ॥

ਕਪ, ਪੁਃ—ਬਾਂਦਰ ॥

ਕੰਪ, ਪੁਃ—ਕੈਂਪੂ, ਡੇਰਾ, ਅਫ਼ਸਰ ਦਾ ਤੰਬੂ ॥

ਕਪਟ, ਪੁਃ
ਕਪਟ ਭਾਈ, ਸਃ } ਧੋਖਾ, ਫਰੇਬ, ਛਲ, ਮਕਰ, ਪਖੰਡ ॥

ਕਪਟਣ, ਸਃ
ਕਪਟੀ, ਪੁਃ } ਕਪਟ ਕਰਨ ਵਾਲਾ (ਲੀ), ਫਰੇਬੀ ॥

ਕੱਪਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਵੱਢਣਾ, ਕੱਟਣਾ, ਮਾਰਨਾ ॥

ਕੰਪਣੀ, ਸਃ—ਸਿਪਾਹੀਆਂ ਦੀ ਟੋਲ੍ਹਾ, ਕਠੇ ਮਿਲਕੇ ਤਮਾਸ਼ਾ ਜਾਂ ਬੁਪਾਰ ਕਰਨ ਵਾਲਿਆਂ ਦੀ ਮੰਡਲੀ ॥

ਕੰਪਣੀ ਬਾਗ਼, ਪੁਃ—ਸ਼ਹਿਰ ਦਾ ਸਰਕਾਰੀ ਬਾਗ਼ ॥

ਕਪੱਤ }
ਕਪੱਤਾ } 'ਕੁਪੱਤ', 'ਕੁਪੱਤਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਕਪਤਾਨ, ਪੁਃ—ਇੱਕ ਫੌਜੀ ਅਫ਼ਸਰ, ਖਿਡਾਰੀਆਂ ਦਾ ਆਗੂ ॥

ਕਪਲਾ, ਸਃ—ਭੂਰੇ ਰੰਗ ਦੀ ਗਊ ॥

ਕਪੜਹਾਨ, ਸਃ—'ਕਪੜਿਆਹਨ' ਵੇਖੋ ॥

ਕਪੜ ਛਾਣ, ਵਿਃ—ਕੱਪੜੇ ਵਿੱਚੋਂ ਛਾਣਿਆ ਹੋਇਆ ॥

ਕਪੜ ਧੜੀ, ਸਃ—ਕੱਪੜਿਆਂ ਦਾ ਵੇਰ(ਕਰਨਾ) ॥

ਕਪੜ ਪੂਲ (ੜ) ਸਃ—ਕੱਪੜਾ ਝਾੜ ਕੇ ਕੱਢੀ ਹੋਈ ਧੂੜ, ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦੀ ਜਾਲੀ ॥

ਕੱਪੜਾ, ਪੁਃ—ਲੀੜਾ, ਲੱਤਾ, ਬਸਤ੍ਰ ॥

ਕਪੜਾਂਧ }
ਕਪੜਿਆਹਨ } ਸਃ—ਕੱਪੜਾ ਸੜਨ ਦੀ ਮੁਸ਼ਕ ॥

ਕੱਪੜੀ, ਪੁਃ, ਵਿਃ—ਕੱਪੜਿਆਂ ਦੀ ਲੋੜ ਵਾਲਾ, ਕੁਆਲ ॥

ਕੱਪੜੇ, ਪੁਃ (ਬਹੁਃ ਬਃ) ਪੁਸ਼ਾਕ (ਬਦਲਣੇ, ਪਾਣੇ ਪਹਿਨਣੇ) ॥

ਕਪੜੇ ਆਉਣੇ, ਕ੍ਰਿਃ—ਤੀਮਤ ਦਾ ਹਿੱਟੀ ਹੋਣਾ ॥

ਕਪੜੇ ਰੰਗਣੇ, ਕ੍ਰਿਃ—ਸਾਧੂ ਹੋ ਜਾਣਾ ॥

ਕਪੜੌਟੀ }
ਕਪੜੌਟੀ } ਸਃ—ਕਪੜੇ ਦੀਆਂ ਕੁਝ ਤਹਿਆਂ ॥

ਕੰਪਾਸ, ਪੁਃ—ਜ਼ਿਮੀ ਨੂੰ ਕੱਢਣ ਦਾ ਮਸ਼ਹੂਰ ਜੰਤ੍ਰ ॥

ਕਪਾਹ, ਸਃ—ਰੂੰ ਦਾ ਬੂਟਾ ਅਤੇ ਉਸਦੀਆਂ ਫੋਟੀਆਂ ॥

ਕਪਾਹੀ, ਵਿਃ—ਕਪਾਹ ਦੇ ਬੂਟੇ ਦੇ ਰੰਗ ਦਾ ॥

ਕਪਾਹੇ, ਵਿਃ—ਕਪਾਹ ਦਾ ਬਣਿਆ ਹੋਇਆ ॥

ਕੰਪਾਜ਼ਿਟਰ, ਪੁਃ—ਛਾਪੇ ਦੇ ਅੱਖਰ ਜਮਾਉਣ ਵਾਲਾ ॥

ਕਪਾਟ, ਪੁਃ—ਦਵਾਜ਼, ਤਾਕ, ਬੂਹਾ, ਦਰਵਾਜ਼ਾ ॥

ਕਪਾਲ, ਪੁਃ—ਖੋਪਰੀ, ਸਿਰ, ਮਗਜ਼, ਨਸੀਬ ।

ਕਪਾਲ ਕਿਰਿਆ, ਸਃ—ਸੜੇ ਹੋਏ ਮੁਰਦੇ ਦੀ ਖੋਪਰੀ ਨੂੰ ਬਾਂਸ ਨਾਲ ਤੋੜਨਾ (ਕਰਨੀ) ॥

ਕਪੀਣ, ਸਃ—ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦੀ ਲੰਗੋਟੀ ॥

ਕਪੁਤ }
ਕਪੁਤ੍ਰ } ਪੁਃ—ਬੁਰਾ ਪੁਤ੍ਰ, ਨਲੈਕ ਬੇਟਾ ॥

ਕੈਪੂ, ਪੁਃ—ਫੌਜ ਦਾ ਡੇਰਾ, ਛਾਉਣੀ ॥

ਕਪੂਤ, ਪੁਃ—ਕਪੁਤ੍ਰ, ਭੈੜਾ ਪੁੱਤ੍ਰ ॥

ਕਪੂਰ, ਪੁਃ—ਇੱਕ ਚਿੱਟੀ ਖੁਸ਼ਬੂਦਾਰ ਦਵਾ, ਖਤ੍ਰੀਆਂ ਦੀ ਇੱਕ ਜਾਤ ॥

ਕਪੂਰ ਕਚਰੀ, ਸਃ—ਇੱਕ ਦੁਆ ॥

ਕਪੂਰ ਧੂੜੀਆ, ਪੁਃ—ਇੱਕ ਰੇਸ਼ਮੀ ਕਪੜਾ ॥

ਕਪੂਰੀ, ਵਿਃ—ਕਪੂਰ ਦੇ ਰੰਗ ਦਾ, ਹਲਕਾ ਪੀਲਾ ॥

ਕਫ਼, ਸਃ—ਥੁੱਕ, ਬਲਗਮ, ਖੰਘ, ਕਮੀਜ਼ ਦੀ ਮੋਹਰੀ ॥

ਕਫ਼ਗੀਰ, ਪੁਃ—ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦੀ ਕੜਛੀ ਜਾਂ ਡੋਈ ॥

ਕਫ਼ਣ, ਪੁ:—ਮੁਰਦਾ ਲਪੇਟਣ ਵਾਲਾ ਕੱਪੜਾ ॥

ਕਫ਼ਨੀ, ਸ:—ਫ਼ਕੀਰਾਂ ਦੇ ਪਾਉਣ ਵਾਲਾ ਇੱਕ ਕੱਪੜਾ ॥

ਕਫ਼ਨਾਉਣਾ, ਕਫ਼ਨੀਰਣਾ } ਕ੍ਰਿ:—ਕਫ਼ਣ ਪਾਉਣਾ, ਮੁਰਦਾ ਦੱਬਣ ਦੀ ਤਿਆਰੀ ਕਰਨੀ ॥

ਕਫ਼ਾਇਤ, ਸ:—ਧਨ ਦਾ ਵਾਧਾ, ਜੁਗਤ ਸਰਫ਼ਾ (ਕਰਨੀ) ॥

ਕਫ਼ਾਇਤਣ, ਸ:, **ਕਫ਼ਾਇਤੀ,** ਪੁ: } ਕਫ਼ਾਇਤ ਕਰਨ ਵਾਲਾ (ਲੀ) ॥

ਕਬ, ਪੁ:—ਕਵੀ, ਕਵੀਸ਼ਰ, ਗ੍ਰੰਥਕਾਰ। ਮੂਰਖ ॥

ਕੱਬ, ਕੱਬ ਪੁਣਾ } ਪੁ:—ਵਿੰਗ, ਹਠ, ਜਿਦ ॥

ਕਬਜ਼, ਸ:—ਟੱਟੀ ਖੁਲ੍ਹ ਕੇ ਨਾ ਆਉਣੀ ॥

ਕਬਜ਼ਾ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦਾ ਕੁਲਾਬਾ, ਪਕੜ, ਦਖਲ, ਅਖਤਿਆਰ, ਮੁੱਠਾ, ਬਾਂਹ ਦਾ ਉੱਪਰਲਾ ਹਿੱਸਾ ॥

ਕਬਜ਼ੀ, ਕਬਜ਼ੀਅਤ, ਕਬਜ਼ੀਤ } ਸ:—ਕਬਜ਼, ਟੱਟੀ ਖੁਲ੍ਹ ਕੇ ਨਾ ਆਉਣੀ ॥

ਕਬੱਡ, ਪੁ:, **ਕਬੱਡੀ,** ਸ: } ਇਕ ਖੇਡ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਮੁੰਡੇ 'ਕਬੱਡੀ ਕਬੱਡੀ' ਕਹਿੰਦੇ ਦੌੜਦੇ ਹਨ ॥

ਕੰਬਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਥਰ ਥਰ ਕਰਨਾ, ਹਿੱਲਣਾ ॥

ਕੰਬਣੀ, ਸ:—ਕੰਬਣ ਦਾ ਕੰਮ, ਕਾਂਬਾ (ਆਉਣੀ ਚੜ੍ਹਨੀ) ॥

ਕਬਤਾ, ਕਬਤਾਈ } ਸ:—'ਕਵਿਤਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਕਬਰ, ਸ:—ਮੁਰਦਾ ਦੱਬਣ ਵਾਲਾ ਟੋਇਆ, ਮੜ੍ਹੀ ।

ਕਬਰ ਵਿੱਚ ਪੈਰ ਹੋਣੇ, ਕ੍ਰਿ:—ਮਰਨ ਕਨਾਰੇ ਹੋਣਾ ॥

ਕਬਰਾਂ ਦੇ ਮੁਰਦੇ ਪੁੱਟਣੇ, ਕ੍ਰਿ:—ਪੁਰਾਣੇ ਝਗੜੇ ਮੁੜ ਖੜ੍ਹੇ ਕਰਨੇ ॥

ਕਬਰਚੂਨੇ ਗਜ ਤੇ ਮੁਰਦਾ ਬੇਈਮਾਨ, ਜ਼ਾਹਰੀ ਟੀਪ ਟਾਪ ਚੰਗੀ, ਵਿੱਚੋਂ ਖੋਖਾ ॥

ਕਬਰਸਤਾਨ, ਕਬਰਸਥਾਨ } ਪੁ:—ਜਿਸ ਥਾਂ ਕਬਰਾਂ ਹੋਣ ॥

ਕਬਰਾ, ਵਿ:—ਭੂਸਲਾ, ਭੂਰੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਵਾਲਾ ॥

ਚਿਤਕਬਰਾ, ਵਿ:—ਕਈਆਂ ਰੰਗਾਂ ਦਾ, ਰੰਗ ਬਰੰਗਾ ॥

ਕਬਰੀ, ਸ:—ਬਾਂਸ ਦੀ ਭੂਰੀ ਲਾਠੀ ॥

ਕੰਬਲ, ਪੁ:, **ਕੰਬਲੀ,** ਸ: } ਉੱਨ ਦੀ ਮੋਟੀ ਚਾਦਰ, ਲੋਈ ਭੂਰਾ ॥

ਕੰਬਲੀ ਨਹੀਂ ਛਡਦੀ, ਅਜਿਹੀ ਔਕੜ ਵਿਚ ਫਸਿਆ ਹਾਂ ਜਿੱਥੋਂ ਆਪ ਨਹੀਂ ਨਿਕਲ ਸਕਦਾ ॥

ਕਬਲੀਅਤ, ਕਬਲੀਤ } ਸ:—ਲਾਇਕੀ, ਹੁਨਰ, ਬਲ, ਸਮਰਥ ॥

ਕੱਬਾ, ਵਿ:—ਅੜਬ, ਵਿੰਗਾ, ਅਣਮੋੜ, ਹਠੀ ॥

ਕੰਬਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਹਿਲਾਉਣਾ, ਡਰਾਉਣਾ, ਥਰ-ਥਰ ਕਰਾਉਣਾ ॥

ਕਬਾਹਤ, ਸ:—ਦੋਸ, ਐਬ, ਖਰਾਬੀ, ਬੇਈਮਾਨੀ, ਔਖ, ਘਾਟਾ, ਨੁਕਸਾਨ, ਕਜ ॥

ਕਬਾਹਤਨ, ਸ:
ਕਬਾਹਤੀ, ਪੁ: } ਦੁਸ਼ਟ ਭੈੜਾ, (ਤ੍ਰੀ), ਸਰਾਰਤੀ ॥

ਕਬਾਦਾ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਨਿੱਕੀ ਜੇਹੀ ਕਮਾਨ ॥

ਕਬਾਬ, ਪੁ:—ਭੁੱਜਾ ਹੋਇਆ ਮਾਸ (ਕਰਨਾ, ਭੁੰਨਣਾ) ॥

ਕਬਾਬ ਹੋਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਭੁਜਣਾ, ਇਸ਼ਕ ਜਾਂ ਗੁੱਸੇ ਨਾਲ ਸੜਨਾ ॥

ਕਬਾਬ ਚੀਨੀ, ਸ:—ਇੱਕ ਮਸਾਲਾ, ਦੁਆ ॥

ਕਬਾਬਚੀ, ਸ:—ਇੱਕ ਦੁਆ ॥

ਕਬਬਾਣ, ਸ:
ਕਬਾਬੀ (ਆ), ਪੁ: } ਮਾਸ ਭੁੰਨਣ ਵਾਲਾ (ਵਾਲੀ) ॥

ਕਬਿ, ਪੁ: ਕਬੀਸਰ, ਪੰਡਤ, ਸ਼ੁੱਕਰ ਤਾਰਾ ॥

ਕਬਿੱਤ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਛੰਦ, ਕਬੀਸਰੀ, ॥

ਕਬਿਤਾ, ਸ:—ਕਬੀਸਰੀ, ਕਵੀਆਂ ਦੀ ਬਾਣੀ ॥

ਕਬੀ, ਪੁ:—ਛੰਦਾਂ ਵਿਚ ਬਾਣੀ ਰਚਣ ਵਾਲਾ ਪੰਡਤ, ਸ਼ੁੱਕਰ ਤਾਰਾ ॥

ਕਬੀਸ਼ਰ, ਪੁ:—ਵੱਡਾ ਕਬੀ, ਗ੍ਰੰਥ ਕਾਰ ॥

ਕਬੀਸ਼ਰੀ, ਸ:—ਕਵਿਤਾ, ਬਾਣੀ, ਛੰਦਾਬੰਦੀ ॥

ਕਬੀਰ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਭਗਤ ਦਾ ਨਾਉਂ ਜੋ ਜੁਲਾਹਾ ਸਾ, ਹੋਲੀਆਂ ਵਿੱਚ ਗਾਉਣ ਵਾਲੇ ਗੰਦੇ ਗੀਤ ॥

ਕਬੀਰ ਪੰਥ, ਪੁ:—ਕਬੀਰ ਜੀ ਦਾ ਮਤ ॥

ਕਬੀਰ ਪੰਥੀ
ਕਬੀਰ ਬੰਸੀ
ਕਬੀਰ ਬੰਸੀਆ } ਪੁ:—ਕਬੀਰ ਜੀ ਦੇ ਮਤ ਨੂੰ ਮੰਨਣ ਵਾਲਾ। ਜੁਲਾਹਾ ॥

ਕਬੀਲਦਾਰ, ਪੁ:—ਟੱਬਰ ਵਾਲਾ, ਗਿਰਸਤੀ ॥

ਕਬੀਲਦਾਰੀ, ਸ:—ਪਰਵਾਰ ਵਾਲਾ ਹੋਣਾ, ਗਿਰਸਤ ॥

ਕੱਬੀਲਾ, ਪੁ:—ਟੱਬਰ, ਪਰਵਾਰ, ਘਰ ਵਾਲੀ, ਇੱਕ ਦੁਆ ॥

ਕੰਬੀਲਾ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਦੁਆ (ਫੋੜੇ ਫਿੰਸੀਆਂ ਦੀ)॥

ਕਬੂਚੀ
ਕਬੂਚੀਆ } ਪੁ:—ਜ਼ਾਲਮ, ਚਲਾਕ, ਉਪੱਦਰੀ ॥

ਕਬੂਤਰ, ਇੱਕ ਪੰਖੇਰੂ ॥

ਕਬੂਤਰ ਖਾਨਾ, ਪੁ:—ਜਿੱਥੇ ਕਈ ਆਉਣ ਤੇ ਕਈ ਜਾਣ ॥

ਕਬੂਤਰ ਬਾਜ਼, ਪੁ:—ਕਬੂਤਰਾਂ ਦੇ ਉਡਾਉਣ ਦੀ ਖੇਡ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ॥

ਕਬੂਤਰ ਬਾਜ਼ੀ, ਸ:—ਕਬੂਤਰਾਂ ਦੀ ਖੇਡ ॥

ਕਬੂਤਰੀ, ਸ:—ਕਬੂਤਰ ਦੀ ਮਦੀਨ, ਕਬੂਤਰੀ ਦੇ ਰੰਗ ਦੀ ਘੋੜੀ ॥

ਕਬੂਲ, ਪੁ:—ਮਨਜ਼ੂਰੀ, ਰਜ਼ਾ, ਇਕਰਾਰ (ਹੋਣਾ, ਕਰਨਾ) ॥

ਕਬੂਲ ਸੂਰਤ, ਵਿ:—ਸੋਹਣਾ, ਸੁੰਦਰ ॥

ਕਬੂਲਦਾਈ, ਸ:—ਮਨਜ਼ੂਰੀ, ਕਰਾਰ ॥

ਕਬੂਲਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਮੰਨਣਾ, ਲੇ ਲੈਣਾ, ਅੰਗੀਕਾਰ ਕਰਨਾ ॥

ਕਬੂਲਵਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਕਬੂਲ ਕਰਾਉਣਾ ॥

ਕੰਬੋ, ਪੁ:
ਕੰਬੋਣੀ, ਸ: } ਇੱਕ ਨਿੱਕੀ ਜਾਤ ਦੇ ਲੋਕ ॥

ਕਮ, ਵਿ:—ਥੋੜ੍ਹਾ, ਥੋੜ੍ਹੇ, ਘੱਟ, ਕੱਸਾ, ਦੁਰਲਭ ॥
ਕ੍ਰਿ:, ਵਿ:—ਥੋੜ੍ਹਾ, ਕਦੇ ਹੀ, ਵਿਰੇ ਹੀ ॥

ਕਮ ਖਰਚ ਬਾਲਾ ਨਸ਼ੀਨ, ਵਿ:—ਥੋੜ੍ਹਾ ਖਰਚ ਕਰਕੇ ਬਹੁਤ ਸੁਖ ਪਾਉਣ ਵਾਲਾ, ਜੁਗਤੀ ॥

ਕਮਜ਼ਾਤ, ਵਿ:—ਕਮੀਨਾ, ਸ਼ਰਾਰਤੀ, ਉਪੱਦਰੀ ॥

ਕਮ ਜ਼ਾਤੀ, ਸ:—ਕਮੀਨਪੁਣਾ, ਸ਼ਰਾਰਤ, ਉਪੱਦਰ ॥

ਕਮਬਖ਼ਤ, ਵਿ:—ਬੇ ਨਸੀਬ, ਨਕਰਮਾ ॥

ਕਮਬਖ਼ਤੀ, ਸ:—ਬੇ ਨਸੀਬੀ, ਬਿਪਤਾ ॥

ਕੰਮ, ਪੁ:—ਕਾਰ, ਕਾਜ, ਵਿਹਾਰ, ਕਾਰੀਗਰੀ, ਮੇਹਨਤ, ਹੁਨਰ, ਕਸੀਦਾ, ਟਹਿਲ, ਨੌਕਰੀ (ਹੋਣਾ, ਕਰਨਾ) ॥

ਕੰਮ ਆਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਵਰਤਿਆ ਜਾਣਾ, ਗੁਣਕਾਰ ਹੋਣਾ ॥

ਕੰਮ ਸਮੇਟਣਾ
ਕੰਮ ਸਵਾਰਣਾ } ਕ੍ਰਿ:—ਕੰਮ ਪੂਰਾ ਕਰਨਾ ਜਾਂ ਠੀਕ ਕਰਨਾ ॥

ਕੰਮ ਕੱਢਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਆਖਣਾ, ਮਤਲਬ ਪੂਰਾ ਕਰਨਾ ॥

ਕੰਮ ਕਾਜ
ਕੰਮ ਕਾਰ } ਪੁ:—ਵਿਹਾਰ, ਬਪਾਰ, ਗੁਜ਼ਰ ਦਾ ਧੰਦਾ ॥

ਕੰਮ ਖੁਲ੍ਹਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਨਵਾਂ ਕੰਮ ਨਿਕਲਣਾ ॥

ਕੰਮ ਚਲਾਊ, ਵਿ:—ਜਿਸ (ਚੀਜ਼) ਤੋਂ ਆਪਣਾ ਕੰਮ ਪੂਰਾ ਹੋ ਸੱਕੇ ॥

ਕੰਮ ਚੜ੍ਹਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਮਸ਼ੀਨ ਚਲਾਉਣੀ ॥

ਕੰਮ ਚੋਰ
ਕਮ ਚੋਰ } ਵਿ:—ਸੁਸਤ, ਆਲਸੀ ॥

ਛੋਟੀ ਦਾ ਕੰਮ, ਪੁ:—ਛੇਤੀ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਕੰਮ ॥

ਕੰਮ ਤੇ ਬੈਠਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਕੰਮ ਛੋਹਣਾ, ਸਗਿਰਦ ਬਣਨਾ ॥

ਕੰਮ ਦਾ, ਵਿ:—ਚੰਗਾ, ਵੱਡਾ, ਜ਼ਰੂਰੀ, ਗੁਣਕਾਰ ॥

ਕੰਮ ਦੇ ਸਿਰ ਹੋਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਲੱਗ ਕੇ ਕੰਮ ਕਰਨਾ ॥

ਕੰਮ ਬਣਨਾ (ਬਣਾਉਣਾ), ਕ੍ਰਿ:—ਕੰਮ ਪੂਰਾ ਹੋਣਾ (ਕਰਨਾ) ॥

ਕੰਮ ਭੁਗਤਣਾ (ਭੁਗਤਾਉਣਾ), ਕ੍ਰਿ:—ਕੰਮ ਮੁੱਕਣਾ (ਮੁਕਾਉਣਾ) ॥

ਕੰਮ ਲੱਗਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਕੰਮ ਛੋਹਣਾ, ਸ਼ੁਰੂ ਕਰਨਾ

ਕੰਮ ਲਗਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਨੌਕਰ ਰੱਖਣਾ ॥

ਕੰਮ ਲੈਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਦੂਏ ਕੋਲੋਂ ਕੰਮ ਕਰਾਉਣਾ ॥

ਕੰਮ ਵਿੱਚ ਲਿਆਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਵਰਤਣਾ ॥

ਵੇਲੇ ਸਿਰ ਕੰਮ ਆਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਲੋੜ ਪਏ ਤਾਂ ਸੇਵਾ ਜਾਂ ਸਹਾਇਤਾ ਕਰਨੀ ॥

ਕਮਸਰੀਟ
ਕਮਸਰੇਟ } ਪੁ:—ਫੌਜ ਦੇ ਸਮਿਆਨ ਅਤੇ ਰਸਦ ਦਾ ਮਹਿਕਮਾ ॥

ਕਮੱਗਰ, ਪੁ:—ਕਮਾਨ ਜਾਂ ਧਨਖ ਬਣਾਉਣ ਵਾਲਾ ॥

ਕਮਚੀ, ਸ:—ਚਾਬਕ, ਛਿਟੀ, ਛਮਕ, ਸੋਟਾ ॥

ਕਮੰਡਲ, ਪੁ:—ਸਾਧੂਆਂ ਦਾ ਲਕੜੀ ਦਾ ਗੜਵਾ ਧਾਤ ਦੀ ਦਸਤੇ ਵਾਲੀ ਡੋਲਣੀ ॥

ਕਮੰਦ, ਸ਼ਃ—ਰਸੇ ਦੀ ਪੌੜੀ, ਫੰਦਾ, ਫਾਹੀ॥

ਕਮਰ, ਸ਼ਃ—ਲੱਕ, ਸਰੀਰ ਦਾ ਵਿਚਕਾਰਲਾ ਹਿੱਸਾ ॥

ਕਮਰ ਕੱਸਾ, ਸ਼ਃ—ਲੱਕ ਨੂੰ ਤਕੜਾ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਇੱਕ ਦੁਆ॥

ਕਮਰ ਕਸਾ, ਪੁਃ—ਲੱਕ ਬਨ੍ਹਣ ਦਾ ਕੰਮ, ਤਿਆਰੀ॥

ਕਮਰ ਕੱਸਣੀ
ਕਮਰ ਕਸਾ ਕਰਨਾ
ਕਮਰ ਕਸਾ ਲਾਉਣਾ
} ਕ੍ਰਿਃ—ਤੁਰਨ ਲਈ ਤਿਆਰ ਹੋ ਜਾਣਾ ॥

ਕਮਰ ਕੋਟ, ਪੁਃ—ਸ਼ਹਿਰ ਦੀਬਾਹਰਲੀਫਸੀਲ॥

ਕਮਰ ਖੋਲਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਅਰਾਮ ਕਰਨਾ ॥

ਕਮਰ ਦਿਵਾਲ, ਸ਼ਃ—ਚੰਮ ਦੀ ਪੇਟੀ॥

ਕਮਰ ਬੰਦ, ਪੁਃ—ਪਟਕਾ, ਲੱਕ ਦੇ ਗਿਰਦੇ ਵਲਣ ਵਾਲਾ ਕੱਪੜਾ ॥

ਕਮਰ ਬੰਨ੍ਹਣੀ, ਕ੍ਰਿਃ—ਤਿਆਰ ਹੋਣਾ, ਹਿੰਮਤ ਕਰਨੀ॥

ਕਮਰਖ, ਸ਼ਃ—ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦਾ ਮਹੀਨ ਚਿੱਟਾ ਕਪੜਾ॥

ਕਮਰਾ, ਪੁਃ—ਚੁਬਾਰਾ, ਕੋਠੜੀ, ਬੈਠਕ, ਅੰਦਰ॥

ਕਮਰੁਠ, ਵਿਃ—ਕੁਸਆ ਹੋਇਆ॥

ਕਮਲ, ਪੁਃ—ਸੁਦਾਊ, ਪਾਗਲ ਪੁਣਾ, ਇਕ ਫੁੱਲ॥

ਕਮਲ ਪੁਣਾ, ਪੁਃ—ਕਮਲ, ਸੁਦਾਊ, ਪਾਗਲ ਪੁਣਾ॥

ਕੰਮਲ, ਪੁਃ—ਕੰਬਲ, ਉੱਨ ਦੀ ਮੋਟੀ ਚਾਦਰ, ਭੂਰਾ॥

ਕਮਲਾ, ਪੁਃ
ਕਮਲੀ, ਸ਼ਃ
} ਵਿਃ—ਪਾਗਲ, ਝੱਲਾ (ਲੀ), ਸੁਦਾਈ (ਸੁਦਾਇਣ)॥

ਕੰਮਲੀ, ਸ਼ਃ—ਕੰਬਲ, ਛੋਟਾ ਕੰਬਲ।
ਵਿਃ—ਕੰਬਲ ਦਾ ਬਣਿਆ ਹੋਇਆ॥

ਕਮਲਾਉਣਾ
ਕਮਲਾ ਜਾਣਾ
} ਕ੍ਰਿਃ—ਮੁਰਝਾਉਣਾ ।

ਕਮਵਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਕਮਾਈ ਕਰਾਉਣੀ, ਕੰਮਾ-ਉਣਾ॥

ਕਮਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਖੱਟਣਾ, ਕੰਮ ਕਰਨਾ, ਸਾਫ਼ ਕਰਨਾ ॥

ਕਮਾਊ, ਪੁਃ
ਵਿਃ
} ਕਮਾਉਣ ਵਾਲਾ, ਮਿਹਨਤੀ, ਮਜ਼ੂਰ, ਕਾਮਾ ॥

ਕਮਾਈ, ਸ਼ਃ—ਖਟੀ, ਲਾਹਾ, ਮਜ਼ੂਰੀ, ਕੰਮ ਕਾਜ (ਕਰਨਾ) ॥

ਖੱਟੀਕਮਾਈ, ਸ਼ਃ—ਮੇਹਨਤ ਮਜ਼ੂਰੀ, ਆਮਦਨ॥

ਕਮਾਚ, ਪੁਃ—ਇਕ ਰਾਗ, ਉਹ ਕਮਾਣੀ ਜਿਸ ਨਾਲ ਸਰੰਗੀ ਵਜਾਉਂਦੇ ਹਨ॥

ਕਮਾਣੀ, ਸ਼ਃ—ਮਾਰ ਕੁਟਾਈ, ਸਤਿਆ ਨਾਸ (ਕਰੀਨ)॥

ਕਮਾਂਡਰ ਇਨਚੀਫ਼, ਪੁਃ—ਸਭ ਤਾਂ ਵੱਡਾ ਫ਼ੌਜੀ ਅਫ਼ਸਰ, ਜੰਗੀ ਲਾਟ ॥

ਕਮਾਣ, ਪੁਃ—ਧਨੁਖ । ਤਾਰ । ਹੁਕਮ, ਅਖ-ਤਿਆਰ ॥

ਕਮਾਣ ਅਫ਼ਸਰ, ਪੁਃ—ਪਲਟਣ ਦਾ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡਾ ਹਾਕਮ ॥

ਕਮਾਣ ਤੇ ਜਾਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਫੌਜੀ ਨੌਕਰੀ ਦੇ ਕੰਮ ਤੇ ਜਾਣਾ ॥

ਕਮਾਣ ਬੋਲੇ ਜਾਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਨੌਕਰੀ ਦਾ ਹੁਕਮ ਹੋਣਾ ॥

ਕਮਾਣਚੀ, ਪੁ:—ਕਮਾਣ ਨਾਲ ਤੀਰ ਚਲਾਉਣ ਵਾਲਾ ॥

ਕਮਾਣੀ, ਸ:—ਧਾਤ ਦੀ ਵਿੰਗੀ ਸੀਖ ਜਾਂ ਤਾਰ ਜੋ ਬੱਘੀ, ਘੜੀ ਐਨਕ ਆਦਿਕਾਂ ਵਿੱਚ ਲਗਦੀ ਹੈ ॥

ਕਮਾਦ, ਪੁ: }
ਕਮਾਦੀ, ਸ: } ਗੰਨਾ, ਗੰਨੇ ਦਾ ਖੇਤ ਜਾਂ ਫਸਲ ॥

ਕਮਾਨੀਅਰ, ਪੁ:—ਫੌਜ ਦੀ ਪਲਟਨ ਦਾ ਅਫਸਰ ॥

ਕਮਾਮ, ਪੁ:—ਕਸਬ, ਵਿਹਾਰ, ਦਸਤੂਰ, ਵਾਦੀ ॥

ਕਮਾਮ ਦਾਰ, ਪੁ:—ਕਾਰੀਗਰ, ਬੁਪਾਰੀ ॥

ਕਮਾਮ ਦਾਰਨੀ, ਸ: ਕਮਾਮ ਦਾਰ ਦੀ ਤੀਮਤ ॥

ਕਮਾਮ ਦਾਰੀ, ਸ:—ਕਸਬ, ਕੰਮ ਕਾਜ, ਵਿਹਾਰ ॥

ਕਮਾਰੀ, ਸ:—ਕੁਆਰੀ ਕੁੜੀ, ਕੰਨਿਆ ॥

ਕਮਾਲ, ਪੁ:—ਪੂਰਾ ਪੂਰਾ ਹੋਣਾ, ਵਡਿਆਈ, ਅੰਤ, ਕਬੀਰ ਭਗਤ ਦੇ ਪੁੱਤ੍ਰ ਦਾ ਨਾਉਂ ॥

ਵਿ:—ਪੂਰਾ, ਬਹੁਤ ਹੀ ਚੰਗਾ, ਉੱਤਮ ॥

ਕ੍ਰਿ, ਵਿ:—ਬਹੁਤ ਹੀ ਚੰਗੀ ਤਰਾਂ ॥

ਕਮਾਲੀਤ, ਸ:—ਪੂਰਾ ਪੂਰਾ ਹੋਣਾ, ਵਡਿਆਈ ॥

ਕਮਿਸ਼ਨਰ, ਪੁ:—ਛੋਟੇ ਲਾਟ ਸਾਹਿਬ ਦੇ ਹੇਠ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡਾ ਹਾਕਮ ॥

ਕਮਿਸ਼ਨਰੀ, ਸ:—ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਸਾਹਿਬ ਦਾ ਅਲਾਕਾ, ਦਫਤਰ, ਕੰਮ ਜਾਂ ਹੁੱਦਾ ॥

ਕਮੀ, ਸ:—ਘਾਟਾ, ਨੁਕਸਾਨ, ਥੋੜਾ ॥

ਕਮੀਆਂ, ਸ:—(ਬਹੁ ਬ:)—ਨੀਚ ਫਿਰ ਦੇ ਲੋਕ ॥

ਕਮੀਸ਼ਨ, ਸ:—ਦਲਾਲੀ, ਦਸਤੂਰੀ, ਕੋਈ ਖਾਸ ਹਾਲ ਮਲੂਮ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਅਫਸਰਾਂ ਦੀ ਟੋਲੀ (ਬੈਠਕੀ) ॥

ਕਮੀਜ (ਜ਼), ਸ:—ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦਾ ਕਫਾਂ ਵਾਲਾ ਕੁਰਤਾ ॥

ਕਮੀਨਣੀ, ਸ:—ਨੀਚ ਜਾਤ ਦੀ ਤੀਵੀਂ, ਗੋਲੀ ॥

ਕਮੀਣ, ਵਿ: }
ਪੁ: } ਨੀਚ ਜਾਤ ਦਾ, ਛੋਟੇ ਦਰਜੇ ਦਾ, ਗੋਲਾ, ਪਿੰਡ ਦੇ ਮਿਰਾਸੀ, ਨਾਈ ਆਦਿਕ ॥

ਕਮੀਣ ਕਾਰ, ਪੁ:—ਕਮੀਣ ਲੋਕ ॥

ਕਮੀਣਪੁਣਾ, ਪੁ:—ਕਮੀਣ ਦੀ ਹਾਲਤ, ਗੁਲਾਮੀ ॥

ਕਮੀਣ, ਵਿ: }
ਪੁ: } ਨੀਚ ਜਾਤ ਦਾ, ਗੋਲਾ ਨਕੰਮਾ ॥

ਕਮੀਲਾ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਬੂਟਾ ਜੋ ੜ ਪਿੰਸੀਆਂ ਦੀ ॥

ਕਮੁਆਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਕਮਾਈ ਕਰੁਆਉਣਾ ॥

ਕਮੂਤ (ਤ੍ਰ), ਪੁ:—ਨਕੰਮਾ, ਨੀਚ, ਨਕਾਰਾ, ਕਮੀਣਾ ਆਦਮੀ ॥

ਕਮੇਟੀ, ਸ:—ਮੰਡਲੀ, ਪੰਚੈਤ, ਸ਼ਹਿਰ ਦੇ ਮੁਖੀਆਂ ਦੀ ਸਭਾ ॥

ਕਮੇਟੀ ਘਰ, ਪੁ:—ਸ਼ਹਿਰ ਦੀ ਕਮੇਟੀ ਦੇ ਬੈਠ ਦਾ ਮਕਾਨ ॥

ਕਮੇਠੀ, ਸ:—ਮਾਰ ਫੁੱਟ, ਬੇਢੱਬਸਤ ॥

ਕਮੈਤ (ਦ), ਪੁ:—ਲਾਖੇ ਰੰਗ ਦਾ ਘੋੜਾ ॥

ਕਮੀਂ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਨਿੱਕੀ ਜਾਤ ਦੇ ਲੋਕ, ਕੰਮੀ ॥

ਕਰ, ਪੁ:, ਸ:—ਹਥ, ਸਿੱਕਰੀ, 'ਕਰਨਾ' ਧਾਤੂ ਦਾ ਅਨੁਮਤਜਰਥ ਲਕਾਰ, ਮਸੂਲ, ਮਾਮਲਾ ॥

ਕਰ ਕਰ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਮਿਸਰੀ ਆਦਿਕ ਖਾਣ ਦੀ ਅਵਾਜ਼ ਕੱਢਣੀ ॥

ਕਰ ਗੁਜ਼ਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਕਰ ਕੇ ਛੁਟਣਾ ॥

ਕਰ ਛੱਡਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਤਿਆਰ ਕਰ ਰੱਖਣਾ ॥

ਕਰ ਪੈਰ, ਪੁ:—ਹੱਥ ਅਤੇ ਪੈਰ, ਸਰੀਰ ਦੇ ਅੰਗ ॥

ਕਰ ਬੈਠਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਕੋਈ ਦੁਖਦਾਈ ਕੰਮ ਕਰ ਚੁੱਕਣਾ ॥

ਕਰ ਲੈਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਕਰਨਾ, ਬਣਾਉਣਾ, ਤੀਵੀਂ ਨਾਲ ਵਿਆਹ ਕਰਨਾ ॥

ਕਰ ਵੇਖਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਪਰਤਾਉਣਾ ॥

ਕਰਸਾਣ, ਪੁ:—ਵਾਹੀ ਕਰਨ ਵਾਲਾ, ਜ਼ਿਮੀਂਦਾਰ ॥

ਕਰਸਾਣੀ, ਇਸ:—ਵਾਹੀ, ਖੇਤੀ, ਜ਼ਿਮੀਦਾਰਾ ॥

ਕਰਸਾਣਣੀ, ਸ:—ਜੱਟੀ, ਜ਼ਿਮੀਂਦਾਰਨੀ ॥

ਕਰਹਲਾ, ਵਿ:—ਝਗੜਾਲੂ, ਖਪਾਉਣ ਵਾਲਾ ॥

ਕਰਹਾ, ਪੁ:—ਊਠ ॥

ਕਰਕ, ਸ:—ਜੋੜਾਂ ਦੀ ਜਾਂ ਸੱਟ ਦੀ ਪੀੜ (ਉੱਠਣੀ ਹੋਣੀ, ਮਾਰਨੀ) ॥

ਕਰਕੇ, ਅਵ:—ਸਬਬ ਤੋਂ, ਕਾਰਣ, ਬਾਬਤ ॥

ਕਰਕੈਣਾ, ਵਿ:—ਬਕਵਾਦੀ, ਬਹੁਤ ਗੱਲਾਂ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ॥

ਕਰਖ਼ਤ, ਵਿ:—ਸਖ਼ਤ, ਕਰੜਾ, ਨਿੱਗਰ ॥

ਕਰੰਗ, ਪੁ:—ਪਿੰਜਰ, ਲਿੱਸਾ, ਸੁੱਕਾ ਹੋਇਆ, ਮਰੀਯਲ ॥

ਕਰਜ਼, ਪੁ:—ਹੁਦਾਰ, ਬਿਆਜੂ ਲਿਆ ਹੋਇਆ ਰੁਪਯਾ ॥

ਕਰਜ਼ ਉਤਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਹੁਦਾਰ ਦਾ ਰੁਪਯਾ ਮਾਲਕ ਨੂੰ ਮਿਲਣਾ ॥

ਕਰਜ਼ ਚੁਕਾਉਣਾ
ਕਰਜ਼ ਉਤਾਰਨਾ (ਉਤਾਰ ਦੇਣਾ)
ਕਰਜ਼ ਭਰ ਦੇਣਾ
} ਕ੍ਰਿ:—ਹੁਦਾਰ ਦਾ ਰੁਪਇਆ ਮਾਲਕ ਨੂੰ ਦੇ ਦੇਣਾ ॥

ਕਰਜ਼ ਉਠਾਉਣਾ
ਕਰਜ਼ ਕਢਾਉਣਾ
ਕਰਜ਼ ਲੈਣਾ
ਕਰਜ਼ ਚੁਕਣਾ
} ਕ੍ਰਿ:—ਹੁਦਾਰ ਲੈਣਾ, ਬਿਆਜ ਦੇਣਾ ਕਰਕੇ ਧਨ ਮੰਗਵਾਂ ਲੈਣਾ ॥

ਕਰਜ਼ ਤੋਂ ਛੁਡਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਹੁਦਾਰ ਲਾਹ ਦੇਣਾ ॥

ਕਰਜ਼ਦਾਰ, ਵਿ:—ਹੁਦਾਰ ਲੈਣ ਵਾਲਾ ॥

ਕਰਜ਼ਦਾਰੀ, ਸ:—ਹੁਦਾਰ ਲਿਆ ਹੋਇਆ ਹੋਣਾ ॥

ਕਰਜ਼ ਦੇਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਬਿਆਜ ਲੈਣਾ ਕਰਕੇ ਰੁਪਯਾ ਮੰਗਵਾਂ ਦੇਣਾ ॥

ਕਰੰਜਵਾ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਸਾਗ ॥

ਕਰਜਾ, ਪੁ:—ਕਰਜ, ਉਧਾਰ ॥

ਕਰਜਾਇਣ, ਸ: } ਕਰਜਾ, ਲੈਣ ਵਾਲਾ
ਕਰਜਾਈ, ਪੁ: } (ਵਾਲੀ) ॥

ਕਰਣ ਕਾਰਣ, ਵਿ:—ਸਭ ਕੁਝ ਆਪੇ ਕਰਨ ਵਾਲਾ, ਕੁਲਕੁਲਾਂ ॥

feat
ਕਰਤਬ } ਪੁ:—ਕੰਮ, ਕਾਰ, ਹੁਨਰ, ਨਟ
ਕਰਤੱਬ } ਆਦਿਕਾਂ ਦੇ ਖੇਲ ॥

ਕਰਤਲ, ਸ:—ਹੱਥ ਦੀ ਤਲੀ ॥

ਕਰਤਾ, ਪੁ:—ਕਰਨ ਵਾਲਾ, ਬਨਾਉਣ ਵਾਲਾ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ॥

ਸ:—ਬਲ, ਤਾਕਤ, ਹਿੰਮਤ ॥

ਕਰਤਾਰ, ਪੁ:—'ਕਰਤਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਕਰਤਾਰਥ, ਵਿ:—'ਕਿਰਤਾਰਥ' ਵੇਖੋ ॥

ਕਰਤਾਰੀ, ਸ:—ਕਰਤਾਰ ਦਾ ਕੰਮ, ਕਰਿਸ਼ਮਾ ॥

ਕਰਤੂਤ, ਸ:—ਕੰਮ, ਕਾਜ, ਬੁਰਾ ਕੰਮ, ਵਿਆਹ ਵੰਗ ਦੇ ਕੰਗੀ ਤਰਾਂ ਕਰਨਾ ॥

ਕਰਦ, ਸ:—ਲੰਮਾ ਚਾਕੂ ਜਿਸ ਦਾ ਫਲ ਸਿੱਧਾ ਰਹਿੰਦਾ ਹ ॥

ਕਰਦਨੀ, ਸ:—ਕੰਮ, ਕਾਜ, ਕਰਤੂਤ ॥

ਕਰਨ, ਪੁ:—ਕੰਨ ॥

ਕਰਨ ਫੂਲ, ਪੁ:—ਇਕ ਕੰਨ ਦਾ ਗਹਿਣਾ ॥

ਕਰਨਾ, ਪੁ:—ਘੋੜਿਆਂ ਦਾ ਬੁਰਾ ਜਾਂ ਫੁਲ ॥

ਸ:—ਦਯਾ (ਕਰਨਾ ਨਿਧ, ਕਰਨਾ ਨਧਾਨ, ਕਰਨਾ ਮਯ=ਦਯਾ ਵਾਨ, ਪਰਮੇਸ਼ਰ)॥

ਕ੍ਰਿ:—ਕੰਮ ਸਿਰੇ ਚਾੜ੍ਹਨਾ, ਬਨਾਉਣਾ, ਰੰਡੀ ਜਾਂ ਰੰਡੇ ਨਾਲ ਵਿਆਹ ਕਰਨਾ, ਵਰਤਣਾ, ਵੁਪਾਰ ਕਰਨਾ, ਆਰੰਭਣਾ, ਖੋਲ੍ਹਣਾ, ਚਲਾਕਾ (ਹਟੀ ਕਰਨੀ), ਤਿਆਰ ਕਰਨਾ, ਪੂਰਾ ਕਰਨਾ ॥ ਪਹਿਨਣਾ ॥

ਅਦਾਲਤ ਕਰਨਾ } ਕ੍ਰਿ:—ਬੈਠ ਕੇ ਅਦਾਲਤ
ਕਚਹਿਰੀ ਕਰਨਾ } ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਨਾ ॥

ਸਿਰ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਸਿਰ ਦੇ ਵਾਲ ਗੁੰਦਣੇ ॥

ਕਰਨੇ ਜੋਗ (ਜੋਗਾ), ਵਿ:—ਜੋ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਾਂ, ਮੁਨਾਸਬ ॥

ਚੱਦਰ ਆਦਿਕ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਪਹਿਨਣਾ ॥

ਜੀ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਚਾਹੁਣਾ, ਇੱਛਿਆ ਹੋਣੀ ॥

ਰੋਟੀ ਆਦਿਕ ਕਰਨੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਪਕਾਉਣਾ, ਰਿੰਨ੍ਹਣਾ ॥

ਕਰਨੀ, ਸ:—ਕੰਮ, ਕਾਰ, ਕਰਤੂਤ ॥

ਕਰਨੀ ਭਰਨੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਆਪਣ ਕੀਤੇ ਦਾ ਫਲ ਪਾਉਣਾ ॥

ਕਰਨੈਲ, ਪੁ:—ਇਕ ਫ਼ੌਜੀ ਅਫ਼ਸਰ ॥

ਕਰਪਾਣ, ਸ:—'ਕਿਰਪਾਨ', ਵੇਖੋ ॥

ਕਰਪਾਲ, ਪੁ:—ਖੋਪਰੀ, ਸਿਰ, ਮੱਥਾ। 'ਕਪਾਲ, ਵੇਖੋ ॥

ਕਰਬ, ਪੁ:—ਬਾਜਰੇ ਤੇ ਜੁਆਰ ਦਾ ਸੁੱਕਾ ਹੋਇਆ ਟਾਂਡਾ ॥

ਕਰਬਲਾ, ਪੁ:—ਅਰਬ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਥਾਂ ਹੈ ਜਿਥੇ ਹਜ਼ਰਤ ਇਮਾਮ ਹੁਸੈਨ ਸ਼ਾਹ ਦ ਹੋਏ ਸਨ, ਵਾਹੇ ਦੋਂਬਲ ਦੀ ਥਾਂ ॥

ਕਰਬਲਾਈ, ਪੁ:—ਕਰਬਲਾ ਦਾ ਰਹਿਣ ਵਾਲਾ

ਕਰਬੜੀ / ਕਰਬੜ੍ਹੀ } ਸ਼ਃ—ਅਜੇਹੀ ਦਾੜ੍ਹੀ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਕਾਲੇ ਅਤੇ ਧੌਲੇ ਵਾਲ ਮਿਲੇ ਹੋਏ ਹੋਨ॥

ਕਰਮ, ਪੁਃ—ਕੰਮ, ਕਾਜ, ਕਿਸਮਤ, ਨਸੀਬ, ਭਾਗ, ਦੋ ਕਦਮਾਂ ਜਾਂ ਤਿੰਨਾਂ ਹੱਥਾਂ ਦੀ ਵਿੱਥ। ਦਯਾ॥

ਕਰਮ ਹੀਣ, ਵਿਃ—ਬੇ ਨਸੀਬ, ਖੋਟੀ ਕਿਸਮਤ ਵਾਲਾ॥

ਕਰਮ ਕੱਲਾ, ਪੁਃ—ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦੀ ਗੋਭੀ॥

ਕਰਮ ਕਾਂਡ, ਪੁਃ—ਸ਼ੁਭ ਕੰਮਾਂ ਵਾਲਾ ਧਰਮ॥

ਕਰਮ ਭੋਗਣੇ, ਕ੍ਰਿਃ—ਆਪਣੇ ਕਰਮਾਂ ਦਾ ਫਲ ਪਾਉਣਾ॥

ਕਰਮ ਰੇਖਾ, ਸ਼ਃ—ਮੱਥੇ ਦਾ ਲੇਖ, ਪਰਾਲਬਧ॥

ਕਰਮਾਂ ਵਾਲਾ, ਪੁਃ / **ਕਰਮਾਂ ਵਾਲੀ,** ਸ਼ਃ } ਭਾਗ ਵਾਨ, ਚੰਗੀ ਕਿਸਮਤ ਵਾਲਾ॥

ਕਰਮਾਂ ਮਾਰਿਆ, ਪੁਃ / **ਕਰਮਾਂ ਮਾਰੀ,** ਸ਼ਃ } ਬੇ ਨਸੀਬ, ਕਰਮ ਹੀਣਾ॥

ਕਿਰਿਆ ਕਰਮ, ਪੁਃ—ਹਿੰਦੂਆਂ ਵਿੱਚ ਮਰਨ ਤੋਂ ਤੇਰੁਵੇਂ ਦਿਨ ਦੀ ਰੀਤ॥

ਕਰਮੰਡਲ, ਪੁਃ—ਤਿਹਾਰਾਂ ਪੁਰ ਜਾਤ੍ਰੀਆਂ ਦੇ ਇਕੱਠੇ ਹੋਣ ਦੀ ਥਾਂ, ਕਮੰਡਲ॥

ਕਰਮਣ, ਸ਼ਃ / **ਕਰਮੀ,** ਪੁਃ } ਕਰਨ ਵਾਲਾ (ਲੀ), ਭਾਗ ਵਾਨ॥

ਕਰਮੀ ਧਰਮੀ, ਪੁਃ—ਕਿਰਿਆ ਕਰਮ ਕਰਾਉਣ ਵਾਲਾ॥

ਕਰਲਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਰੋਣਾ, ਚੀਕਣਾ॥

ਕਰਵਤ / ਕਰਵਤ੍ਰ } ਪੁਃ—ਕਾਂਸ਼ੀ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਆਰਾ ਜਿਸ ਨਾਲ ਮਨੁਖ ਆਪਣੇ ਸਰੀਰ ਦੇ ਚਿਰਾ ਕੇ ਦੋ ਟੋਟੇ ਕਰਦੇ ਹੁੰਦੇ ਸਨ॥

ਕਰਵਾ, ਪੁਃ—ਮਿੱਟੀ ਦਾ ਲੋਟਾ॥

ਕਰਵਾ ਚੌਥ, ਸ਼ਃ—ਇੱਕ ਤਿਹਾਰ ਜਿਸ ਦਿਨ ਹਿੰਦੂਆਂ ਦੀਆਂ ਸੁਹਾਗਣਾਂ ਵਰਤ ਰੱਖਕੇ ਤੜਕੇ ਸਰਘੀ ਖਾਂਦੀਆਂ ਹਨ॥

ਕਰਵਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਦੂਏ ਕੋਲੋਂ ਕੰਮ ਕਰਾਉਣਾ॥

ਕਰਵਾਈ, ਸ਼ਃ—ਕਰਨ ਦੀ ਮਜੂਰੀ, ਬਣੁਆਈ॥

ਕਰਵਾਨ, ਪੁਃ—ਊਠਾਂ ਵਾਲਾ, ਮੁਸਾਫਰਾਂ ਦਾ ਟੋਲਾ, ਮਸੂਲ ਉਗਰਾਹੁਣ ਵਾਲਾ॥

ਕਰਵਾਨਣੀ, ਸ਼ਃ—ਊਠਾਂ ਵਾਲੇ ਦੀ ਵਹੁਟੀ॥

ਕਰਵਾਨੀ, ਸ਼ਃ—ਊਠ ਰੱਖਣ ਦਾ ਕਸਬ॥

ਕਰਵਾਲ, ਪੁਃ—ਖੂਹ ਵਿੱਚੋਂ ਪਾਣੀ ਕੱਢਣ ਵਾਲਾ ਮਿੱਟੀ ਦਾ ਡੋਲ॥

ਕਰਵੇ ਚੌਥ—'ਕਰਵਾ ਚੌਥ' ਵੇਖੋ॥

ਕਰੜ, ਪੁਃ—ਕਸੁੰਭੇ ਦਾ ਬੀ, ਨਿੱਗਰ ਧਰਤੀ॥

ਕਰੜ ਕਰੜ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਦੰਦ ਕਰੀਚਣਾ, ਹੱਡੀ ਤੋੜਨਾ॥

ਕਰੜ ਛੋਟ, ਪੁਃ—ਲੰਮਾ ਝੰਮਾ ਮੋਟਾ ਆਦਮੀ॥

ਕਰੜ ਬਰੂੜਾ, ਵਿਃ—ਕਰਬੜੀ ਦਾੜ੍ਹੀ ਵਾਲਾ॥

ਕਰੜਾ, ਵਿਃ—ਨਿੱਗਰ, ਸਖ਼ਤ, ਪੱਕਾ॥

ਕਰੜਾਈ, ਸ਼ਃ—ਸਖ਼ਤੀ, ਪਕਿਆਈ॥

ਕਰਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਕੰਮ ਕਰਨ ਦੇਣਾ॥

ਕਰਾਇਆ, ਪੁਃ—ਭਾੜਾ, ਮਜੂਰੀ॥

ਕਰਾਏ ਦਾਰ, ਪੁਃ—ਕਰਾਇਆ ਦੇਕ ਰਹਿਣ ਵਾਲਾ॥

ਕਰਾਏ ਦੇਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਕਰਾਇਆ ਲੈਕੇ ਚੀਜ਼ ਵਰਤਨ ਦੇਣਾ ॥

ਕਰਾਏ ਨਾਮਾ, ਪੁ:—ਕਰਾਏ ਬਾਬਤ ਅਸਟਾਮ ਦਾ ਕਾਗਤ ॥

ਕਰਾਏ ਲੈਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਕਰਾਇਆ ਦੇਕੇ ਕੋਈ ਚੀਜ਼ ਵਰਤਨ ਲਈ ਲੈਣਾ ॥

ਕਰਾਈ, ਸ:—ਬਨੁਆਈ, ਮਜੂਰੀ ॥

ਕਰਾਹ, ਪੁ:—ਧਰਤੀ ਪੱਧਰੀ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਤਖ਼ਤਾ ॥

ਕਰਾਹਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਹਾਹੁਕਾ ਭਰਨਾ, ਗ਼ਮ ਕਰਨਾ ॥

ਕਰਾਹਤ, ਸ:—ਘਿਣ, ਸੂਗ, ਨਾ ਭਾਉਣਾ (ਆਉਣੀ, ਕਰਨੀ) ॥

ਕਰਾਮਾਤ, ਸ:—ਅਚਰਜ ਦੀ ਗਲ, ਸਿੱਧੀ, ਸੱਤਿਆ ॥

ਕਰਾਮਾਤਣ, ਸ: / **ਕਰਾਮਾਤੀ,** ਪੁ: } ਕਰਾਮਾਤ ਕਰਨ ਵਾਲਾ (ਲੀ) ॥

ਕਰਾਰ, ਪੁ:—ਹਾਂ ਕਰਨਾ, ਮੰਨ ਲੈਣਾ, ਬਚਨ, ਕੌਲ ॥

ਕਰਾਰ ਨਾਮਾ, ਪੁ:—ਜਿਸ ਲਿਖਤ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਕਰਾਰ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ ॥

ਕਰਾਰਾ, ਵਿ:—ਨਿੱਗਰ, ਕਰੜਾ, ਮਸਾਲੇ ਦਾਰ, ਤਕੜਾ ॥

ਕਰਾੜ, ਪੁ:—ਅਰੋੜਾ, (ਛਿੱਕੜਾਂ ਦਾ ਕੁਨਾਉਂ ਹੈ)

ਕਰਿਆਹਟ / **ਕਰਿਆਂਦ** } ਸ:—ਧਾਤ ਦੀ ਬੋ, ਉਨ ਦੀ ਮੁਸ਼ਕ, ਬਦਬੋ ॥

ਕਰਿਆਨਾ, ਪੁ:—ਰੁਪਏ ਦਾ ਛੋਟ ਘੜ, ਪਰਚੂਨ ॥

ਕਰਿਸਟਾਨ (ਤਾਨ), ਪੁ:—ਕਿਰਾਨੀ, ਈਸਾਈ ॥

ਕਰਿਸ਼ਨ / **ਕਰਿਸ਼ਨਾ** } ਪੁ:—ਬਿਸ਼ਨ ਦਾ ਇਕ ਅਉਤਾਰ, ਕਨ੍ਹੈਯਾ ॥

ਕਰਿਸ਼ਨ ਪੱਖ, ਪੁ:—ਮਹੀਨੇ ਦਾ ਉਹ ਅੱਧ ਜਿਸ ਵਿਚ ਚੰਦ ਘਟਦਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ॥

ਕ੍ਰਿਸਮਸ / **ਕਰਿਸਮਸ** } ਪੁ:—'ਵੱਡਾ ਦਿਨ' ਵੇਖੋ ॥

ਕਰਿਸ਼ਮਾ, ਪੁ:—ਕਰਾਮਾਤ, ਚਤ੍ਰਿਆਈ, ਸੱਤਿਆ ॥

ਕਰਿੱਗਰ, ਪੁ:—ਕਾਰੀਗਰ, ਹੱਥਾਂ ਦੀ ਕਾਰ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ॥

ਕਰਿੱਗਣ, ਸ:—ਹੱਥਾਂ ਦੀ ਕਾਰ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਕਾਰੀਗਰ ਦੀ ਵਹੁਟੀ ॥

ਕਰਿੱਗਰੀ, ਸ:—ਕਾਰੀਗਰੀ, ਹੱਥਾਂ ਦੀ ਕਾਰ ॥

ਕ੍ਰਿਤ, ਵਿ:—ਬਣਾਇਆ ਹੋਯਾ (ਪੁਸਤਕ ਆਦਿਕ) ॥

ਕਰਿੰਦਾ, ਪੁ:—ਦੂਜੇ ਵੱਲੋਂ ਕੰਮ ਕਰਨ ਵਾਲਾ, ਗੁਮਾਸ਼ਤਾ ਸਰਬਰਾਹ, ਮੁਖਤਿਆਰ ਅਜੰਟ, ਦੂਜੇ ਦੀ ਧਰਤੀ ਵਾਹੁਣ ਵਾਲਾ।

ਕਰੀਂਹ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਝਾੜੀ। ਜਿਸ ਦੇ, ਫਲ ਡੇਲਿਆਂ ਦਾ ਅਚਾਰ ਪੈਂਦਾ ਹੈ ॥

ਕਰੀਚਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਦੰਦ ਕੜਕੜ ਕਰਨੇ ਕਿਰਕਿਰਾਉਣਾ ॥

ਕਰੀਬ, ਵਿ:—ਲਗ ਭਗ, ਨੇੜੇ ॥

ਕਰੀਮ, ਵਿ:, ਪੁ:—ਕਰਮ ਕਰਨ ਵਾਲਾ, ਦਯਾਵਾਨ ॥

ਕਰੀਰ, ਪੁ:—'ਕਰੀਂਹ' ਵੇਖੋ ॥

ਕਰੀਰ, ਸਃ—ਦੰਦਾਂ ਦਾ ਕਰੀਚਣਾ ॥

ਕਰੀਰਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਦਦ ਕਿਰਕਿਰਾਉਣਾ ॥

ਕਰੂ, ਪੁਃ—ਕਦਮ, ਉਲਾਂਘ ॥

ਕਰੂੰਜੜ ਪੁਣਾ, ਪੁਃ—ਕਰੂੰਜੜੇ ਦਾ ਕੰਮ ॥

ਕਰੂੰਜੜਾ, ਪੁਃ }
ਕਰੂੰਜੜੀ, ਸਃ } ਸਾਗ ਭਾਜੀ ਵੇਚਣ ਵਾਲਾ (ਲੀ) ॥

ਕਰੂੰਡੀਆ, ਪੁਃ—ਇਕ ਭਰਾਂ ਦਾ ਸੱਪ ॥ ਵਿਹੁਲੇ ਸੁਭਾ ਵਾਲਾ ਪੁਰਸ਼ ॥

ਕਰੂਲਣ, ਸਃ }
ਕਰੂਲਾ, ਪੁਃ } ਕੰਜੂਸ, ਸੂਮ (ਸੂਮਣੀ) ॥

ਕਰੂਰ, ਵਿਃ—ਬੇ ਤਰਸ, ਨਿਰਦਯੀ ॥

ਕਰੂਰਾ, ਪੁਃ—ਮੂਤ੍ਰ, ਰੋਗੀ ਦਾ ਪਸ਼ਾਬ ॥

ਕਰੇਲਾ, ਪੁਃ—ਇਕ ਲੰਮੀ ਭਾਜੀ, ਕਰੇਲੇ ਦੀ ਸ਼ਕਲ ਦੀ ਬੋਤਲ ਜਾਂ ਸੁਰਮੇ ਦਾਨੀ ॥

ਕਰੇਵਾ, ਪੁਃ—ਰੰਡੀ ਦਾ ਵਿਆਹ, ਚਾਦਰ ਪਾਣੀ ॥

ਕਰੇੜਾ, ਪੁਃ—ਦੰਦਾਂ ਉੱਤੇ ਜੰਮੀ ਹੋਈ ਮੈਲ (ਲੱਗਣਾ) ॥

ਕਰੋ, ਪੁਃ—ਕਦਮ, ਉਲਾਂਘ ॥

ਕਰੋਹ, ਪੁਃ—ਪੱਕਾ ਕੋਹ ॥

ਕਰੋਹੀ, ਸਃ—ਪੈਰਾਂ ਦਾ ਇੱਕ ਰੋਗ ॥

ਕਰੋਧ, ਪੁਃ—ਗੁੱਸਾ, ਰੋਹ, ਧੱਪ, ਕਰੋਪ ॥

ਕਰੋਧਣ, ਸਃ }
ਕਰੋਧੀ, ਪੁਃ } ਕਰੋਧ ਕਰਨ ਵਾਲਾ (ਲੀ) ॥

ਕਰੋਪ, ਪੁਃ—ਕਰੋਧ, ਗੁੱਸਾ ॥

ਕਰੋਪਣ, ਸਃ }
ਕਰੋਪੀ, ਪੁਃ } ਕਰੋਪ ਕਰਨ ਵਾਲਾ (ਲੀ) ॥

ਕਰੋਪੀ, ਸਃ—ਕਿਸੇ ਦੇਉਤੇ ਦਾ ਕ੍ਰੋਧ ॥

ਕਰੋਲਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਫੋਲਣਾ, ਛੁਰੀ ਆਦਿਕ ਨਾਲ ਖੋਹਣਾ ॥

ਕਰੋੜ, ਪੁਃ—ਸੌ ਲੱਖ ॥

ਕਰੋੜਾਂ ਪਤੀ, ਪੁਃ—ਕਰੋੜਾਂ ਰੁਪਏ ਦਾ ਮਾਲਕ, ਬੜਾ ਭਾਰਾ ਬਖ਼ਤਾਵਰ ॥

ਕਰੋੜਾ, ਪੁਃ—ਦੇਖ ਭਾਲ ਕਰਨ ਵਾਲਾ, ਅਫ਼ਸਰ ॥

ਕਰੋੜੀ, ਪੁਃ—ਕਰੋੜ ਰੁਪਏ ਦਾ ਮਾਲਕ ॥

ਕਰੌਂਦਾ, ਪੁਃ—ਇੱਕ ਬਿਰਛ ਅਤੇ ਉਸ ਦਾ ਫਲ ਜਿਸ ਦਾ ਅਚਾਰ ਪੈਂਦਾ ਹੈ ॥

ਕਲ, ਸਃ—ਮਸ਼ੀਨ, ਕਲਾ । ਛਲ, ਉਪੱਦਰ, ਲੜਾਈ, ਅਰਾਮ, ਚੈਨ ॥

ਕਲ ਕਲ, ਸਃ—ਲੜਾਈ, ਝਗੜਾ, ਰੌਲਾ ਗੌਲਾ ॥

ਕਲ ਜਗਾਉਣੀ, ਕ੍ਰਿਃ—ਝਗੜਾ ਪਾਉਣਾ ॥

ਕਲ ਜਾਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਜਾਨਣਾ, ਸਮਝਣਾ, ਸਿੱਖਣਾ ॥

ਕਲਜੁਗ, ਪੁਃ—ਪਾਪ ਦਾ ਸਮਾ ਜੋ ਅਜ ਕੱਲ ਬੀਤਦਾ ਹੈ । ਚੌਥਾ ਜੁਗ ॥

ਕਲਜੁਗੀ, ਵਿਃ—ਕਲਜੁਗ ਦਾ, ਭੈੜਾ, ਝਗੜੇ ਵਾਲਾ ॥

ਕਲਜੋਗਣ }
ਕਲਜੋਗਣੀ } ਸਃ—ਮਹੀਨੇ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਵਾਰ ਧਰਤੀ ਦੇ ਗਿਰਦੇ ਭੌਣ ਵਾਲੀਆਂ (ਮੰਨੀਆਂ ਹੋਈਆਂ) ਭੂਤਨੀਆਂ ॥

ਕਲਦਾਰ, ਵਿਃ—ਸਰਕਾਰੀ ਠੱਪੇ ਵਾਲਾ ਰੁਪਇਆ ਜਾਂ ਮੋਹਰ ॥

ਕੱਲ, ਕ੍ਰਿ:, ਵਿ:—ਅਗਲੇ ਦਿਨ, ਭਲਕੇ, ਪਿਛਲੇ ਦਿਨ
ਪੁ:—ਕੱਲਾ ਹੋਣਾ ॥

ਕੱਲ ਕਲੋਤਰ ਨੂੰ, ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—ਅੱਗੇ ਨੂੰ ॥

ਕੱਲ ਖੋਰ, ਵਿ:—ਕੱਲਾ ਖਾਣ ਵਾਲਾ; ਮਤਲਬੀ ॥

ਕੱਲ ਖੋਰੀ, ਸ: —ਕੱਲਾ ਖਾਣਾ, ਦਿਲ ਦੀ ਤੰਗੀ ॥

ਕੱਲ ਦੀ ਗੱਲ, ਥੜ੍ਹੇ ਚਿਰ ਦੀ ਗੱਲ ॥

ਕਲਈ, ਸ:—ਰੰਗ, ਚਿੱਟਾ ਚੂਨਾ ॥

ਕਲਈ ਕਰਨੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਰੰਗ ਨਾਲ ਭਾਂਡੇ ਚਿੱਟੇ ਕਰਨੇ, ਕੰਧਾਂ ਉੱਤੇ ਸੁਫੈਦੀ ਫੇਰਨੀ ॥

ਕਲਸ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦਾ ਮਿੱਟੀ ਦਾ ਘੜਾ ਮੰਦਰ ਦੀ ਚੋਟੀ, ਧੀੜ੍ਹੇ ਦਾ ਉਤਲਾ ਸਿਰਾ ॥

ਕਲਸੀ, ਸ:—ਛੋਟਾ ਕਲਸ ॥

ਕਲਹ, ਸ:—ਲੜਾਈ, ਝਗੜਾ, ਫਸਾਦ ॥

ਕਲਹਿਣਾ, ਪੁ:
ਕਲਹਿਣੀ, ਸ:
} ਲੜਨ ਝਗੜਨ ਵਾਲਾ (ਲੀ) ॥

ਕਲੰਕ, ਪੁ:—ਦੋਸ, ਐਬ, ਊਜ, ਦਾਗ (ਲੱਗਣਾ ਲਾਉਣਾ) ॥

ਕਲੰਕਣ, ਸ:
ਕਲੰਕੀ, ਪੁ:
} ਜਿਸ ਨੂੰ ਕਲੰਕ ਲੱਗੇ ॥

ਕਲਕਣਾਂ, ਕ੍ਰਿ:—ਪਾਣੀ ਦਾ ਬਾਹਲਾ ਗਰਮ ਹੋਣਾ, ਉਬਲਨ ਲਗ ਪੈਣਾ ॥

ਕਲਕਾ, ਪੁ:—ਧੁੱਪ ਦੀ ਗਰਮੀ ॥

ਕਲਗਾ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਫੁਲ, ਵੱਡੀ ਕਲਗੀ ॥

ਕਲਗਾ ਸਿੰਘ, ਪੁ: | ਗੰਜਾ ॥

ਕਲਗੀ, ਸ:—ਟੋਪੀ ਜਾਂ ਪਗੜੀ ਵਿੱਚ ਲਾਉਣ ਵਾਲਾ ਪਰ, ਪੰਖੇਰੂ ਦੇ ਸਿਰ ਉੱਤੇ ਪਰਾਂ ਦਾ ਤਾਜ ॥

ਕਲਗੀ ਦਾਰ, ਵਿ:—ਕਲਗੀ ਵਾਲਾ ॥
ਪੁ:—ਇਕ ਸੱਪ ॥

ਕਲਗੀ ਧਰ, ਪੁ:—ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਜੀ ॥

ਕਲੱਟਰ, ਪੁ:—ਅਫਸਰ ਮਾਲ, ਜਿਲੇ ਦਾ ਹਾਕਮ ॥

ਕਲੱਤਰ, ਵਿ:—ਕਾਲਾ, ਨੀਲ ॥

ਕਲੰਦਰ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦਾ ਫਕੀਰ, ਬਾਂਦਰ ਜਾਂ ਰਿੱਛ ਦਾ ਤਮਾਸ਼ਾ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ॥

ਕਲੰਦਰੀ, ਵਿ:—ਕਲੰਦਰ ਦਾ ॥
ਸ:—ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦਾ ਤੰਬੂ ॥

ਕਲਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਜਾਣਨਾ, ਸਮਝਣਾ, ਸਿੱਖਣਾ ॥

ਕਲਪ, ਪੁ:—ਬ੍ਰਹਮਾ ਦਾ ਦਿਨ ਜੋ ੧੦੦੦ ਜੁਗਾਂ ਦਾ ਹੈ ॥ ਕਲਫ ।

ਕਲਪ ਬਿਰਛ, ਪੁ:—ਸੁਰਗ ਦਾ ਇੱਕ ਬਿਰਛ, ਜਿਸ ਤੋਂ ਜੋ ਮੰਗੀਏ ਦੇਂਦਾ ਹੈ ॥

ਕਲਪਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਦੁਖੀ ਹੋਣਾ, ਖਿਝਣਾ, ਝੁਰਨਾ ।
ਸ:—ਇੱਛਿਆ, ਚਾਹ, ਲਾਲਸਾ, ਭਟਕੀ ॥

ਕਲਪਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਦੁਖ ਦੇਣਾ, ਖਪਾਉਣਾ ॥

ਕਲਫ, ਸ:—ਕਪੜਿਆਂ ਜਾਂ ਵਾਲਾਂ ਨੂੰ ਲਾਉਣ ਵਾਲਾ ਰੰਗ । ਮਾਇਆ । (ਕਰਨੀ, ਲਾਉਣੀ)

ਕਲਸ, ਸ:—ਸਭਾ, ਮਜਲਸ, ਕੱਠ ॥

ਕਲਬੂਤ, ਪੁ:—ਢਾਂਚਾ, ਸ਼ਕਲ, ਸਰੀਰ । ਲੱਕੜੀ ਦਾ ਸੱਚਾ ॥

ਕਲਬੂਤੀ, ਵਿ:—ਸੱਚੇ ਨਾਲ ਬਣਿਆ ਹੋਇਆ, ਡਾਟ ਵਾਲਾ (ਕਲਬੂਤੀ ਦਰਵੱਜਾ)॥

ਕਲਮ, ਸ:—ਲੇਖਨ, ਟੁਕਾਨੀ, ਰੁਖ ਦੀ ਕੱਟੀ ਹੋਈ ਟਹਿਣੀ, ਖੰਜਰ, ਇੱਕ ਨਾਲ ਲੱਕੜੀ॥

ਕਲਮ ਕਰਨੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਰੁੱਖ ਦੀ ਟਹਿਣੀ ਕੱਟਣੀ॥

ਕਲਮ ਕਾਰੀ, ਸ:—ਕਾਰੀਗਰੀ॥

ਕਲਮ ਘੜਨੀ } ਬਣਾਉਣੀ } ਕ੍ਰਿ:—ਲਖਣ ਨੂੰ ਛਿੱਲ ਛੁੱਲ ਕੇ ਠੀਕ ਕਰਨਾ॥

ਕਲਮ ਚਲਾਉਣੀ } ਵਗਾਉਣਾ } ਕ੍ਰਿ:—ਲਿਖਣਾ॥

ਕਲਮਦਾਨ, ਪੁ:—ਕਲਮਾਂ ਰੱਖਣ ਵਾਲ ਖਾਨਾ॥

ਕਲਮ ਫੇਰਨੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਲਿਖੇ ਹੋਏ ਨੂੰ ਰੱਦੀ ਕਰਨਾ॥

ਕਲਮ ਲਾਉਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਬੂਟੇਦੀ ਟਹਿਣੀ ਕੱਟਕ ਦੂਜੀ ਥਾਂ ਲਾਉਣੀ॥

ਕਲਮਾਂ ਸ:—ਪੁੜਪੁੜੀਆਂ ਦੇ ਪਾਸ ਦੇ ਵਾਲ॥

ਲੱਖਾਂ ਤੇ ਕਲਮ, ਤੂੰ ਲਖ ਪਤੀ ਹੋਵੇਂ! (ਅਸੀਸ)॥

ਕਲਮ ਦਾ ਧਨੀ, ਵਿ:—ਚੰਗਾ ਲਿਖਾਰੀ॥

ਕਲਮਲ, ਸ:—ਬਿਪਤਾ, ਮੁਸੀਬਤ, ਕਲੇਸ਼॥

ਕਲਮਲਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਬੇ ਚੈਨ ਹੋਣਾ, ਜੀ ਘਟਣਾ, ਘਬਰਾਣਾ॥

ਕਲਮਾਂ, ਪੁ:—ਬਚਨ, ਮੁਸਲਮਾਨਾਂ ਦੇ ਧਰਮ ਦਾ ਮੂਲ ਮੰਤ੍ਰ।

ਕਲਮਾ ਪੜ੍ਹਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਮੁਸਲਮਾਨ ਹੋ ਜਾਣਾ॥

ਕਲਮਾ ਪੜ੍ਹਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਮੁਸਲਮਾਨ ਕਰ ਲੈਣਾ॥

ਕੁਫ਼ਰ ਦਾ ਕਲਮਾ, ਪੁ:—ਪਰਮੇਸਰ ਜਾਂ ਨਬੀ ਦੀ ਨਿੰਦਿਆ ਜਾਂ ਅਵੱਗਿਆ ਦਾ ਬਚਨ॥

ਕਲਮੀ, ਵਿ:—ਹੱਥ ਦੀ ਲਿਖੀ ਹੋਈ, (ਕਿਤਾਬ), ਕਲਮ ਲਾਕੇ ਉਗਾਇਆ ਹੋਇਆ (ਅੰਬ ਆਦਿਕ)॥

ਕਲਮੀ ਸ਼ੋਰਾ, ਪੁ:—ਸਾਫ਼ ਬਲੌਰ ਵਰਗਾ ਸ਼ੋਰਾ॥

ਕੱਲਰ, ਪੁ:—ਬੰਜਰ ਧਰਤੀ, ਸ਼ੋਰ, ਕਰੇ॥

ਕਲਰਕ, ਪੁ:—ਦਫ਼ਤਰ ਦਾ ਬਾਬੂ, ਮੁਨਸ਼ੀ॥

ਕਲਵੰਜੀ, ਸ:—ਇੱਕ ਬੂਟਾ ਜਿਸ ਦੇ ਕਾਲੇ ਬੀ ਖੰਘ ਅਤੇ ਗੰਠੀਏ ਦੀ ਦੁਆ ਹਨ॥

ਕਲਵੜ੍ਹ, ਪੁ:—ਆਰਾ-'ਕਰਵੜ੍ਹ' ਵੇਖੋ॥

ਕਲਾ, ਸ:—ਮਸ਼ੀਨ, ਉਸਤਾਦੀ, ਹਿਕਮਤ, ਬਿਪਤਾ, ਉਪੱਦਰ, ਫਸਾਦ, ਮਨੁੱਖਾਂ ਦਾ ਘਾਤ, ਚੰਦ ਦਾ ਹਿੱਸਾ, ਸ਼ੱਤਿਆ॥

ਕਲਾ ਜੰਗ, ਪੁ:—ਕੁਸ਼ਤੀ ਦਾ ਇੱਕ ਦਾਉ॥

ਕਲਾ ਜਗਾਉਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਝਗੜਾ ਪਾਉਣਾ॥

ਕਲਾ ਦਾ ਮੂਲ, ਪੁ:, ਸ:—ਫ਼ਸਾਦੀ ਮਨੁੱਖ॥

ਕਲਾ ਬਾਜ਼ੀ, ਸ:—ਸਿਰ ਦੇ ਭਾਰ ਉਲਟਣਾ॥

ਕੱਲਾ, ਵਿ:—ਇਕੱਲਾ, ਆਪੇ, ਜਿਸ ਦਾ ਸਾਥੀ ਨਹੀਂ, ਅਨਾਥ॥

ਕੱਲਾ ਦੁਕੱਲਾ, ਵਿ:—ਕੱਲਾ ਫਿਰਨ ਵਾਲਾ॥

ਕਲਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਅਨਾਜ ਛੱਟਣਾ॥

ਕਲਾਉਂਤ, ਪੁ: } ਮਿਰਾਸੀ (ਸਨ), ਗਾਉਣ
ਕਲਾਉਂਤਣੀ, ,, ਸ: } ਵਾਲਾ (ਲੀ) ॥

ਕਲਾਈ, ਸ:—ਕੋਹਣੀ ਅਤੇ ਹੱਥ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰਲਾ ਹਿੱਸਾ, ਵੀਣੀ ॥

ਕਲਾਸ, ਸ:—ਜਮਾਤ, ਦਰਜਾ ॥

ਕਲਾਕ, ਪੁ:—ਵੱਡੀ ਘੜੀ, ਵਕਤ ਦੱਸਣ ਵਾਲਾ ਘੰਟਾ ॥

ਕਲਾਬਤੂ, ਪੁ:—ਗੋਟਾ, ਤਿੱਲਾ ॥

ਕਲਾਮ, ਪੁ:—ਬਚਨ, ਬਾਣੀ, ਬਾਤ, ਮੰਤ੍ਰ ॥

ਕਲਾਮ-ਅੱਲਾ, ਪੁ:—ਪਰਮੇਸਰ ਦੀ ਬਾਣੀ, ਕੁਰਾਨ ॥

ਕਲਾਲ, ਪੁ: } ਇੱਕ ਜਾਤ, ਸ਼ਰਾਬ
ਕਲਾਲਣ (ਲੀ) ਸ: } ਕੱਢਣ ਜਾਂ ਵੇਚਣ ਵਾਲਾ॥

ਕਲਾਵੰਤ, 'ਕਲਾਉਂਤ' ਵੇਖੋ ॥

ਕਲਾਵੜਾ } ਪੁ:—ਬਾਹਵਾਂ ਦਾ ਘੇਰਾ, ਬਾਹਾਂ ਦੇ
ਕਲਾਵਾ } ਘੇਰੇ ਅੰਦਰ ਜਿਨੀ ਚੀਜ਼ ਆ ਜਾਵੇ ॥

ਕਲਿਆਣ, ਪੁ:—ਕੁਲ ਦੇ ਮਿਰਾਸੀ ਦਾ ਉੱਚੀ ਉੱਚੀ ਵੱਡਿਆਂ ਦੇ ਨਾਉਂ ਲੈਣਾ, ਭਲਾ, ਵਾਧਾ, ਅਸੀਸ। ਹੁੱਕਾ। ਇੱਕ ਰਾਗ ॥

ਕਲਿਹਾਰ, ਸ:—ਪਕਿਆਈ, ਕਾਇਮੀ ॥

ਕਲਿਹਾਰਾ, ਵਿ:—ਦੁਖ ਦੇਣ ਵਾਲਾ, ਝਗੜਾਲੂ ॥ ਪੁ:—ਨਵੇਂ ਪਰਾਂ ਵਾਲਾ ਪਖੇਰੂ ॥

ਕਲਿਤ੍ਰ, ਵਿ:—ਕਾਲਾ, ਨੀਲਾ ॥

ਕਲਿਯਾਣ, 'ਕਲਿਆਣ' ਵੇਖੋ ॥

ਕਲੀ, ਸ:—ਰੰਗ, ਚਿੱਟਾ ਚੂਨਾ, ਰੁੱਖ ਆਦਿਕ ਦੇ ਫੁੱਲ ਦਾ ਖਿੜਾਉ। ਪਿੱਤਲ ਦਾ ਹੁੱਕਾ, ਨਵੇਂ ਪਰ ॥

ਕਲੀਆ, ਪੁ:—ਮਾਸ, ਤਰਕਾਰੀ ॥

ਕਲੀਚਾ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦਾ ਉੱਨ ਦਾ ਵਿਛੌਣਾ, ਫਰਸ਼ ॥

ਕਲੀਟ, ਪੁ:—ਕਲੀਚਾ, ਫਰਸ਼, ਉੱਨ ਦਾ ਵਿਛਾਉਣਾ ॥

ਕਲੀਰਾ, ਪੁ:—ਪਰੋਈਆਂ ਹੋਈਆਂ ਕੌਡੀਆਂ ਦਾ ਗੁੱਛਾ। ਕੜੀ ਵਰਗਾ ਗਹਿਣਾ ॥

ਕਲੇਸ਼, ਪੁ:—ਦੁਖ, ਪੀੜ, ਝਗੜਾ (ਹੋਣਾ, ਕਰਨਾ) ॥

ਕਲੇਜਾ, ਪੁ: } ਜਿਗਰ, ਜਿਗਰਾ, ਹੌਂਸਲਾ,
ਕਲੇਜੀ, ਸ: } ਧੀਰਜ ॥

ਕਲੈਹਣੀ, ਸ:—ਲੜਾਕੀ ॥

ਕਲੋਰ, ਪੁ:—ਵੱਛਾ, ਗਊ ਦਾ ਬੱਚਾ ॥

ਕਲੋਰੋ ਫ਼ਾਰਮ, ਸ:—ਇੱਕ ਦਵਾ ਜਿਸ ਦੇ ਸੁੰਘਣ ਨਾਲ ਮਨੁੱਖ ਬੇਹੋਸ਼ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ॥

ਕਲੋਲ, ਪੁ:—ਪਿਆਰ, ਲਾਡ, ਖੇਲ, (ਕਰਨਾ) ॥

ਕਲੌਂਜੀ ਸ:—ਇੱਕ ਮੁਸਾਲਾ, ਕਲਵੰਜੀ ॥

ਕੰਵਰ, ਪੁ:—ਪੁਤ੍ਰ, ਰਾਜੇ ਦਾ ਪੁਤ੍ਰ, ਟਿੱਕਾ ॥

ਕੰਵਲ, ਪੁ: ਇੱਕ ਫੁੱਲ, ਦਿਲ ॥

ਕੰਵਲ ਖਿੜਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਦਿਲ ਖੁਸ਼ ਹੋਣਾ ॥

ਕਵਾਇਦ, ਸ:—ਸਪਾਹੀਆਂ ਦੀ ਫੌਜੀ ਕਸਰਤ ਜੋ ਕੱਠੇ ਹੋ ਕੇ ਕਰਦੇ ਹਨ ॥

ਕਵਾਬੀ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਫੁਲ, ਕੰਵਲ ॥

ਕਵਾਰ / **ਕੰਵਾਰ** } ਸ:—ਨਾ ਵਿਆਹੀ ਹੋਈ ਕੁੜੀ, ਮੁਲਤਾਨ ਵੱਲ ਵਿਆਹੀ ਹੋਈ ਨੂੰ ਵੀ ਆਖਦੇ ਹਨ ਯਥਾ ਵਲਾਨੇ ਦੀ ਕੁਆਰ ॥

ਕਵਾਰ ਗੰਦਲ, ਸ:—ਇੱਕ ਬੂਟਾ ਜਿਸ ਦਾ ਰਸ ਸੁੱਕ ਕੇ ਏਲੂਆ ਕਹਾਉਂਦਾ ਹੈ ॥

ਕਵਾਰਾ (ਰੀ) / **ਕੰਵਾਰਾ (ਰੀ)** } ਪੁ:, ਸ:—ਜਿਸ ਦਾ ਵਿਆਹ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ ॥

ਕਵਾਲ, ਪੁ:—ਗਵਈਆ, ਰਾਗੀ ॥

ਕਵਾਲੀ, ਸ:—ਗਵਈਏ ਦਾ ਕੰਮ, ਇੱਕ ਰਾਗ ॥

ਕਵਾੜ (ੜਾ), ਪੁ:—ਤਾਕ, ਬੂਹਾ, ਦਰਵਾਜ਼ਾ ।

ਕਵਾੜੀ, ਸ:—ਬਾਰੀ, ਤਾਕੀ, ਨਿੱਕਾ ਬੂਹਾ ॥

ਕਵਾੜੀਆ, ਪੁ:—ਪੁਰਾਣਾ ਅਤੇ ਟੁੱਟਾ ਭੱਜਾ ਅਸਬਾਬ ਵੇਚਣ ਵਾਲਾ ॥

ਕਵਿ (ਵੀ), ਪੁ:—ਕਵੀਸ਼ਰ, ਛੰਦਾਂ ਵਿਚ ਬਾਣੀ ਰਚਣ ਵਾਲਾ ॥

ਕਵਿਤਾ, ਸ:—ਕਵੀਸ਼ਰੀ, ਛੰਦਾਂ ਵਿੱਚ ਰਚੀ ਹੋਈ ਬਾਣੀ ॥

ਕਵਿਤਾਈ, ਸ:—ਕਵੀਸ਼ਰੀ, ਛੰਦ ਰਚਣ ਦੀ ਵਿਦਿਆ ॥

ਕਵੈਦ, ਸ:—'ਕਵਾਇਦ' ਵੇਖੋ ॥

ਕੜ, ਪੁ:—ਬੱਚਾ ਜੰਮਣ ਮਗਰੋਂ ਲਹੂ ਦਾ ਵਗਣਾ, ਬੰਨ੍ਹ ॥
ਰੋਕ (ਬੰਨ੍ਹਣਾ, ਮਾਰਨਾ) ॥

ਕੜ ਕੜ, ਸ:—ਕਿਸੇ ਚੀਜ਼ ਦੇ ਟੁੱਟਣ ਦੀ ਅਵਾਜ਼ ॥

ਕੜ ਟੁੱਟਣਾ / **ਕੜ ਪਾਟਣਾ** } ਕ੍ਰਿ:—ਖੂਹ ਦੇ ਪਾਣੀ ਦੀ ਉਹ ਤਹ ਪਾਟਣੀ ਜਿਸ ਵਿੱਚੋਂ ਪਾਣੀ ਆਉਂਦਾ ਨਿਖੁੱਟਦਾ ਨਹੀਂ ॥

ਕੜਕ, ਸ:—ਬੱਦਲ ਦੀ ਗੱਜ, ਤੋਪ ਦੀ ਅਵਾਜ਼ । ਉੱਚੀ ਅਵਾਜ਼ ॥

ਕੜਕਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਗੱਜਣਾ, ਉੱਚੀ ਬੋਲਣਾ ॥

ਕੜਕਾ, ਪੁ:—ਕੜਕ, ਗੱਜ । ਜਿੱਤ ਦਾ ਗੀਤ ॥

ਕੜਕਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਤੋੜਨਾ, ਭੰਨਣਾ, ਕੜ ਕੜ ਕਰਨਾ ॥

ਕੜਛ / **ਕੜਛਾ** } ਪੁ:—ਲੋਹੇ ਜਾਂ ਪਿੱਤਲ ਦਾ ਚਮਚਾ ਜੋ ਅੱਗੋਂ ਕਟੋਰੀ ਵਰਗਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਪਿੱਛੇ ਡੰਡੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ॥

ਕੜਛੀ, ਸ:—ਛੋਟਾ ਕੜਛ ॥

ਕੜਤ, ਸ:—ਤਸਮਾ, ਚੰਮੜੇ ਦਾ ਮੰਜਾ ॥

ਕੜਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਕੱਸ ਕੇ ਬੰਨ੍ਹਣਾ, ਕਾਬੂ ਕਰਨਾ ॥

ਕੜ੍ਹਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਉੱਬਲਣਾ, ਤਪਣਾ, ਗਰਮ ਹੋਣਾ ॥

ਕੜਬੜ ਕੜਬੜ / **ਕੜਬੜਾਟ** } ਸ:—ਘੋੜੇ ਦੇ ਪੈਰਾਂ ਦੀ ਅਵਾਜ਼ ॥

ਕੜਬੜਾ, ਵਿ:—ਅੱਧਾ ਚਿੱਟਾ, ਅੱਧਾ ਕਾਲਾ (ਦਾੜ੍ਹਾ) ॥

ਕੜਾ, ਪੁ:—ਹੱਥ ਵਿੱਚ ਪਾਣ ਵਾਲਾ ਗਹਿਣਾ, ਲੋਹੇ ਦਾ ਵੱਡਾ ਛੱਲਾ ਜੋ ਸਿੱਖ ਹੱਥੀਂ ਪਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਪਹੀਏ ਦਾ ਚੱਕਰ ॥

ਕੜਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਘੁੱਟ ਕੇ ਬਨ੍ਹਾਉਣਾ ॥

ਕੜ੍ਹਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਉਬਾਲਣਾ, ਗਰਮ ਕਰਨਾ ॥

ਕੜਾਹ, ਪੁ:—ਸੂਜੀ, ਘਿਉ ਅਤੇ ਖੰਡ ਦੀ ਬਣੀ ਹੋਈ ਮਠਿਆਈ ॥

ਕੜਾਹ ਪਰਸਾਦ, ਪੁ:—ਧਰਮ ਸਾਲਾਂ ਵਿਚ ਜਾਂ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਦੀ ਕਥਾ ਕੀਰਤਨ ਦੇ ਮਗਰੋਂ ਜੋ ਕੜਾਹ ਵਰਤਾਇਆ ਜਾਵੇ ॥

ਕੜਾਹਾ, ਪੁ:—ਲੋਹੇ ਦਾ ਵੱਡਾ ਭਾਂਡਾ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਚੀਜਾਂ ਤਲਦੇ ਹਨ ਜਾਂ ਮਠਿਆਈਆਂ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ ॥

ਕੜਾਹੀ, ਸ:—ਕੜਾਹ, ਛੋਟਾ ਕੜਾਹਾ ॥

ਕੜਾਕਣ, ਪੁ:—ਕੜ ਕੜ ਦੀ ਅਵਾਜ ਜੋ ਲਗਾਤਾਰ ਹੋਵੇ ॥

ਕੜਾਕਾ, ਪੁ:—ਕਿਸੇ ਸਖਤ ਚੀਜ ਦੇ ਟੁੱਟਣ ਦੀ ਅਵਾਜ ॥

ਉਂਗਲੀਆਂ ਦੇ ਜੋੜਾਂ ਨੂੰ ਘੁੱਟ ਕੇ ਕੱਢੀ ਹੋਈ ਅਵਾਜ (ਕੱਢਣਾ) ॥

ਕੜਾਕੇ ਦੀ ਧੁੱਪ, ਸ:—ਬਹੁਤ ਤਿੱਖੀ ਧੁੱਪ ॥

ਕੜਿਆਲਾ, ਪੁ:—ਕਸਣੀ, ਲਗਾਮ ਦਾ ਉਹ ਹਿੱਸਾ ਜੋ ਘੋੜੇ ਦੇ ਮੂੰਹ ਵਿੱਚ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ॥

ਕੜਿਆਲੇ ਚੱਬਣੇ, ਕ੍ਰਿ:—ਕ੍ਰੋਧ ਵਿੱਚ ਆਉਣਾ ॥

ਕੜਿੱਕੀ, ਸ:—ਫੰਧਾ, ਫਾਹੀ, ਕਸ਼ਟ ॥

ਕੜੀ, ਸ:—ਲਕੜੀ ਦਾ ਬਾਲਾ, ਛੱਤ ਦੀ ਸ਼ਤੀਰੀ, ਕੈਦੀਆਂ ਦੇ ਹੱਥ ਦੀ ਲੋਹੇ ਦੀ ਫਾਹੀ ॥

ਕੜ੍ਹੀ, ਸ:—ਵੇਸਣਾਂ ਨੂੰ ਰਿੰਨ੍ਹ ਕੇ ਅਤੇ ਛਾਹ ਪਾਕੇ ਬਣਾਈ ਹੋਈ ਇੱਕ ਖਾਣ ਵਾਲੀ ਸਲੂਣੀ ਚੀਜ਼ ॥

ਕੜ੍ਹੂ, ਪੁ:—ਘੋੜਿਆਂ ਅਤੇ ਉਠਾਂ ਦੀ ਇਕ ਦੁਆ-

ਕਾ, ਅਵ:—ਦਾ, ਬਾਬਤ (ਸੰਬੰਧ ਵਾਚਕ ਪਦ) ॥

ਕਾਂ, ਪੁ:—ਕਾਉਂ, ਇੱਕ ਕਾਲਾ ਪੰਛੀ, ਅੱਤ ਸਿਆਣਾ ॥

ਕਾਂ ਉਡਾਉਣੇ, ਕ੍ਰਿ:—ਸੱਜਣ ਦੀ ਉਡੀਕ ਹੋਣੀ।

ਕਾਂ ਕਾਂ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਕਾਂ ਦਾ ਬੋਲਣਾ, ਰੌਲਾ ਪਾਉਣਾ ॥

ਕਾਉਂ, ਪੁ:
ਕਾਉਂਣੀ, ਸ: } ਕਾਂ, ਇੱਕ ਕਾਲਾ ਪੰਛੀ ॥

ਕਾਉੜ
ਕਾਉੜਨਾ } 'ਕੌੜ-ਕੌੜਨਾ' ਦੇਖੋ ॥

ਕਾਇਆਂ, ਸ:—ਮਨੁੱਖ ਦਾ ਸਰੀਰ, ਦੇਹ, ਸ਼ਕਲ ॥

ਕਾਇਜਾ, ਪੁ:—'ਕਾਜਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਕਾਇਥ (ਕਾਇੰਥ),
ਕਾਇਥਣੀ (ਕਾਂਇਥਣੀ) ਸ:
ਕਾਇਥਿਆਣੀ ਸ: } ਹਿੰਦੂਆਂ ਦੀ ਇੱਕ ਜਾਤ ॥

ਕਾਇਥੀ, ਸ:—ਇੱਕ ਬੋਲੀ ॥

ਵਿ:—ਕਾਇਥ ਦਾ ॥

ਕਾਇਦਾ, ਪੁ:—ਢੰਗ, ਨੇਮ, ਦਸਤੂਰ, ਉਰਦੂ ਦਾ ਬਾਲ ਉਪਦੇਸ਼ ॥

ਕਾਇਫਲ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਫਲ ਜੋ ਦੁਆ ਦੇ ਕੰਮ ਆਉਂਦਾ ਹੈ ॥

ਕਾਇਮ, ਵਿ:—ਪੱਕਾ, ਥਿਰ, ਬਹੁਤ ਚਿਰ ਰਹਿਣ ਵਾਲਾ ॥

ਕਾਇਮ ਮਕਾਮ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਸਰਕਾਰੀ ਨੌਕਰ ਦੀ ਥਾਂ ਦੂਜਾ ਕੰਮ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ॥

ਕਾਇਮੀ, ਸ:—ਪਕਿਆਈ, ਬਹੁਤ ਚਿਰ ਰਹਿਣਾ ॥

ਕਾਇਰ, ਵਿ:—ਡਰਪੋਕ, ਬੇ ਹੌਸਲਾ ॥

ਕਾਇਲ, ਵਿ:—ਮੰਨ ਜਾਣ ਵਾਲਾ, ਜੋ ਜਵਾਬ ਨਾ ਦੇ ਸਕੇ ॥

ਕਾਈ, ਪੜ:—ਕੋਈ ॥

ਕਾਸ, ਪੜ:—ਕੀ, ਕੇਹੜੀ ਚੀਜ਼ ॥

ਕਾਸ ਨੂੰ / **ਕਾਸ ਲਈ** } ਪੜ:—ਕਿਉਂ, ਕਿਸ ਵਾਸਤੇ ॥

ਕਾਸਦ, ਪੁ:—ਸੁਨੇਹਾ ਲਿਆਉਣ ਵਾਲਾ, ਡਾਕੀਆ

ਕਾਸਦ ਪੁਣਾ, ਪੁ: / **ਕਾਸਦੀ,** ਸ: } ਕਾਸਦ ਦਾ ਕੰਮ ॥

ਕਾਸਟਿਕ ਸੋਡਾ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਵਿਲੈਤੀ ਸੱਜੀ ਜਿਸ ਦਾ ਸਾਬਣ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ ॥

ਕਾਂਸਟੇਬਲ, ਪੁ:—ਪੁਲਸ ਦਾ ਆਮ ਸਿਪਾਹੀ ॥

ਕਾਸਣੀ, ਸ:—ਇੱਕ ਨੀਲੀ ਬੂਟੀ ॥
ਵਿ:—ਨੀਲੂ ਰੰਗਾ ॥

ਕਾਸਤੀ, ਸ:—ਇਕਾਦਸ਼ੀ, ਯਾਰਵੀਂ ਥਿੱਤ ॥

ਕਾਸਬੀ, ਪੁ:—ਜੁਲਾਹਾ। ਤਾਣੀ ਉਣਨ ਵਾਲਾ ॥

ਕਾਸੀ, ਪੜ:—ਕਿਸੇ ਚੀਜ਼, ਕੋਈ ॥

ਕਾਂਸੀ, ਸ:—ਇੱਕ ਧਾਤ ਜੋ ਪਿੱਤਲ ਤੇ ਤਾਂਬੇ ਦੇ ਮੇਲ ਨਾਲ ਬਣਦੀ ਹੈ ॥

ਕਾਂਸੀ / **ਕਾਂਸ਼ੀ** } ਸ:—ਇੱਕ ਤੀਰਥ, ਬਨਾਰਸ ॥

ਕਾਂਸੀ ਫਲ, ਪੁ:—ਹਲਵਾ ਕੱਦੂ, ਪੇਠਾ ॥

ਕਾਸੁ / **ਕਾਸਿ** } ਪੜ:—ਕੋਈ ॥

ਕਾਹ, ਪੁ:—ਘਾਹ, ਕੱਖ, ਸਰਕੜਾ ॥
ਪੜ:—ਕੀ ॥

ਕਾਂਹ ਪੁ:—ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦਾ ਕਾਨਾ ॥

ਕਾਹਜ਼ਬਾਣ, ਸ:—ਇੱਕ ਬੂਟੀ ਜਿਸ ਦਾ ਅਰਕ ਨਿਕਲਦਾ ਹੈ ॥

ਕਾਹਣ, ਪੁ:—ਕਿਸ਼ਨ, ਘਨਈਆ ॥

ਕਾਹਨੜਾ, ਪੁ:—ਤ੍ਰਿਕਾਲਾ ਮਗਰੋਂ ਗਾਉਣ ਵਾਲਾ ਇੱਕ ਰਾਗ ॥

ਕਾਹਨੂੰ, ਪੜ:—ਕਾਸ ਨੂੰ, ਕਿਸ ਲਈ, ਕਿਉਂ ॥

ਕਾਹਧ, ਪੁ:—ਝਾਲਾ, ਸੁਦਣੀ, ਬਿਪਤਾ, ਬਿਰਲਾਪ ॥

ਕਾਹਰਾ, ਵਿ:—ਅਕਹਿਰਾ, ਇੱਕ ਛੇਦ ਵਾਲਾ ॥

ਕਾਹਲਾ, ਪੁ: / **ਕਾਹਲੀ,** ਸ: } ਵਿ:—ਸ਼ਤਾਬੀ ਕਰਨ ਵਾਲਾ (ਲੀ)

ਕਾਹਲੀ, ਸ:—ਛੇਤੀ, ਸ਼ਤਾਬੀ ॥

ਕਾਹੜਣਾ, (ਣੀ) / **ਕਾਹੜਾ** } 'ਕਾੜ੍ਹਨਾ (ਣੀ), 'ਕਾੜ੍ਹਾ' ਵੇਖੋ।

ਕਾਹੀ, ਸ:—ਇੱਕ ਦੂਆ, ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦਾ ਕਾਨਾ ॥

ਕਾਹੂ, ਪੜ:—ਕਿਸੇ, ਕੋਈ ॥
ਪੁ:—ਇੱਕ ਦੂਆ ॥

ਕਾਕ, ਪੁ:—ਬੋਤਲ ਦਾ ਡਾਟ, ਡੱਟਾ । ਕਾਗ ॥

ਕਾਕੜਾ, ਪੁ:—ਬੇਰੀ ਦਾ ਹਰਾ ਫਲ, ਗੜਾ, ਪਾਲਾ ॥

ਕਾਕਾ, ਪੁ:—ਨਿੱਕਾ ; ਮੁੰਡਾ, ਬਾਲ, ਅਞਾਣਾ ਜਾਤਕ, ਪੁਤ੍ਰ । ਸਿੱਖ ਸਰਦਾਰ ਜਾਂ ਰਾਜੇ ਦਾ ਪੁਤ੍ਰ ਪੋਤ੍ਰਾ, ਵੱਡਾ ਭਰਾ, ਪਿਉ ਦਾ ਚਾਕਰ ॥

ਕਾਕਾ ਰੌਲਾ, ਪੁ:—ਰੌਲਾ ਗੌਲਾ, ਸ਼ੋਰ ॥

ਕਾਕੀ, ਸ:—ਨਿੱਕੀ ਕੁੜੀ, ਅੱਖ ਦੀ ਪੁਤਲੀ ॥

ਕਾਗ, ਪੁ:—ਬੋਤਲ ਦਾ ਡਾਟ, ਇੱਕ ਦਰਖ਼ਤ ਦੀ ਛਿੱਲ ਦਾ ਬਣਿਆ ਹੋਇਆ ਡੱਟਾ ॥

ਕਾਗ / **ਕਾਗਾ** } ਪੁ:—ਕਾਂ, ਕਾਉਂ ॥

ਕਾਗਜ਼ / **ਕਾਗਤ** / **ਕਾਗਦ** / **ਕਾਗਲ** } ਪੁ:—ਪੱਤ੍ਰ ਵਰਗੀ ਚੀਜ਼ ਜਿਸ ਉੱਤੇ ਲਿਖਦੇ ਹਨ, ਤਮੱਸਕ, ਲੇਖੇ ਦੀ ਪੋਥੀ ॥

ਕਾਗਜ਼ ਕਾਲਾ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਲਿਖਣਾ ॥

ਕਾਗਜ਼ ਵਰਗਾ, ਵਿ:—ਪਤਲਾ, ਬਰੀਕ ॥

ਕਾਗਜ਼ਾਂ ਦੇ ਘੋੜੇ ਦੁੜਾਉਣੇ ਜਾਂ ਭਜਾਉਣੇ, ਬਾਂਬਾਂ ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਚਿੱਠੀਆਂ ਲਿਖਣੀਆਂ ॥

ਕਾਗਜ਼ੀ / **ਕਾਗਤੀ** } ਪੁ:—ਕਾਗਤ ਬਣਾਉਣ ਵਾਲਾ, ਲਿਖਾਰੀ, ਲੇਖਾ ਲਿਖਣ ; ਵਾਲਾ, ਕਾਗਜ਼ ਦਾ ਡੱਬਾ ॥

ਸ:—ਕਾਗਤ ਜਾਂ ਲੀਰ ਦਾ ਨਿੱਕਾ ਜੇਹਾ ਟੋਟਾ ਜਿਸ ਉੱਤੇ ਦੁਆ ਮਲਕੇ ਫੋੜੇ ਜਾਂ ਪੀੜ ਵਾਲੀ ਥਾਂ ਲਾਉਂਦੇ ਹਨ ॥

ਵਿ:—ਕਾਗਤ ਦਾ ਬਣਿਆ ਹੋਇਆ, ਪਤਲਾ, ਬਰੀਕ ਛਿੱਲੜ ਵਾਲਾ (ਕਾਗਜ਼ੀ ਬਦਾਮ, ਅਖ਼ਰੋਟ, ਨਿੰਬੂ) ॥

ਕਾਂਗੜ, ਵਿ:—ਜੁਆਰ ਦਾ ਸੁੱਕਾ ਹੋਇਆ ਟਾਂਡਾ ॥

ਕਾਂਗੜਾ, ਪੁ:—ਕਾਂ ਦਾ ਬੱਚਾ, ਇੱਕ ਪਹਾੜੀ ਸ਼ਹਿਰ ॥

ਕਾਂਗੜੀ, ਸ:—ਕਸ਼ਮੀਰ ਦੀ ਗਲ ਵਿੱਚ ਪਾਉਣ ਵਾਲੀ ਅੰਗੀਠੀ ॥

ਕਾਂਗੜੂ, ਵਿ:—ਪਤਲਾ, ਸੁੱਕਾ ਹੋਇਆ ਆਦਮੀ ॥

ਕਾਂਗੜੇ, ਪੁ:—(ਬਹੁ ਬ:) ਕਾਂ ਦੇ ਬੱਚੇ, ਇੱਕ ਖੇਡ ॥

ਕਾਂਗਿਆਰੀ, ਸ:—ਫ਼ਸਲਾਂ ਦੀ ਇੱਕ ਬਿਮਾਰੀ ॥

ਕਾਚਰਾ, ਪੁ:—ਡੰਗਰਾਂ ਵਾਸਤੇ ਕੁਤਰੇ ਹੋਏ ਹਰੀ ਜੁਆਰ ਦੇ ਟਾਂਡੇ ॥

ਕਾਛੂ, ਪੁ:—ਨਿੱਕੀ ਛੁਰੀ, ਕਲਮ ਘੜਨ ਵਾਲਾ ਹਥਿਆਰ ॥

ਕਾਛੂ ਹੋਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਬਰਕਤਾ ਕੰਮ ਕਰਨਾ ॥

ਕਾਛ, ਸ:—ਖੇਤ ਦਾ ਮਾਪ ॥

ਕਾਂਛ, ਸ:—ਤੇੜ ਬੰਨ੍ਹਣ ਵਾਲਾ ਇੱਕ ਕੱਪੜਾ ॥

ਕਾਛਲ (ੜ), ਸ:—ਨਦੀ ਦਾ ਕੰਢਾ ॥

ਕਾਛੂ, ਪੁ:—ਜ਼ਿਮੀ ਕੱਛਣ ਵਾਲਾ, ਪਟਵਾਰੀ ॥

ਕਾਜ, ਪੁ:—ਕੰਮ, ਢੰਗ, ਵਿਹਾਰ । ਵਿਆਹ ॥ ਬਟਨ ਨੂੰ ਜਿਸ ਛੇਕ ਵਿੱਚ ਪਾਵੇ ਓਹੀ ਦਾ ਹੈ ॥

ਇੱਕ ਪੰਥ ਦੋ ਕਾਜ, ਇੱਕ ਕੰਮ ਨਾਲ ਹੋਰ ਕੰਮ ਬੀ ਹੋ ਜਾਣੇ ॥

ਕਾਂਜਣ, ਸ:—ਹਲਟ ਦੀਆਂ ਦੋ ਥੰਮੀਆਂ ਉੱਤੇ ਟਿਕਣ ਵਾਲੀ ਲਕੜੀ ॥

ਕਾਜ਼ਾ / **ਕਾਜ਼ੇ** } ਪੁ:—ਘੋੜੇ ਦੀ ਲਗਾਮ ਹੋਣੇ ਨਾਲ ਮੌਂਗਲੀ ॥

ਕਾਜ਼ੀ, ਪੁ:—ਮੁਸਲਮਾਨਾਂ ਵਿੱਚ ਨਿਆਉਂ ਕਰਨ ਵਾਲਾ॥

ਕਾਜ਼ੀ ਕੋਟੜਿਆਂ ਦੀ ਮਾਰ, ਸ:—ਇੱਕ ਖੇਡ॥

ਕਾੱਜੀ, ਵਿ:—ਕੰਮਾਂ ਕਾਜਾਂ ਵਿੱਚ ਰੁੱਝਾ ਹੋਇਆ॥

ਕਾਂਜੀ, ਪੁ:—ਗਾਜਰਾਂ ਆਦਿਕ ਦਾ ਖੱਟਾ ਪਾਣੀ (ਮਸਾਲੇ ਵਾਲਾ)॥

ਕਾਂਜੀ ਹੌਸ, ਪੁ:—ਡੰਗਰ ਬੰਦ ਕਰਨ ਦਾ ਸਰਕਾਰੀ ਹਾੜਾ॥

ਕਾਟ, ਸ:—ਕੱਟਣ ਦਾ ਕੰਮ, ਢਿੱਡ ਪੀੜ, ਮਾਰ॥ ਅਸਰ (ਕਰਨੀ), ਦਸਤੂਰੀ (ਕੱਟਣੀ)॥ ਪੁ:—ਕਾਰਡ॥

ਕਾਂਟਾ, ਪੁ:—ਕੁੰਡੀ, ਕੰਡਾ, ਨੋਕ, ਲੋਹੇ ਦੀ ਜਿਸ ਚੀਜ਼ ਨਾਲ ਸਾਹਬ ਲੋਕ ਰੋਟੀ ਦੀ ਗਰਾਹੀ ਮੂੰਹ ਵਿੱਚ ਪਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਹਸਾਬ ਜਾਂਚਣ ਦਾ ਢੰਗ॥ ਰੇਲ ਦੀ ਸੜਕ ਠੀਕ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਕਲਾ॥ ਮਾਘ, ਬੜਾ ਸਿਆਣਾ ਆਦਮੀ॥

ਕਾਟੇ, ਸ:—ਯਾਕੂਤ॥

ਕਾਠ, ਪੁ:—ਲੱਕੜ, ਲਕੜੀ ਦੀ ਸਿਆਲ, ਪੈਰ ਫਾਹੁਣ ਵਾਲੀ ਲਕੜੀ॥

ਕਾਠ ਦਾ ਉੱਲੂ, ਪੁ:—ਬੜਾ ਮੂਰਖ॥

ਕਾਠ ਦੀ ਹਾਂਡੀ, ਸ:—ਛੇਤੀ ਨਾਸ ਹੋਣ ਵਾਲੀ ਸ਼ੈ॥

ਕਾਠ ਦੇ ਘੋੜੇ ਚਲਾਉਣੇ ਜਾਂ ਦੁੜਾਉਣੇ } ਕ੍ਰਿ:—ਧੋਖਾ ਦੇਣਾ, ਪਖੰਡ ਕਰਨਾ॥

ਕਾਠ ਪਾਉਣਾ / **ਕਾਠ ਮਾਰਨਾ** } ਕ:—ਕਾਬੂ ਕਰਨਾ, ਜਾਣ ਨਾ ਦੇਣਾ॥

ਕਾਠੜਾ, ਪੁ: / **ਕਾਠੜੀ,** ਸ: } ਲੱਕੜ ਦੀ ਪਰਾਤ॥

ਕਾੱਠਾ, ਵਿ:—ਕਰੜਾ, ਪੱਕਾ, ਨਿੱਗਰ, ਕਾਠ ਦਾ॥

ਪੁ:—ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦਾ ਪਤਲਾ ਚੀਣਾ, ਮਜੀਠ ਨਾਲ ਰੰਗਿਆ ਹੋਇਆ ਕਪੜਾ॥

ਕਾਠੀ, ਸ:—ਘੋੜੇ ਦੀ ਪਿੱਠ ਉੱਤੇ ਰੱਖਕੇ ਬੈਠਣ ਵਾਲੀ ਚੀਜ਼ (ਪਾਉਣੀ)। ਸ਼ਕਲ, ਸੂਰਤ। ਸਰੀਰ। ਪਿੰਡ ਆਦਮੀ ਦੀ (ਜਿਹਾ ਕੁ ਉਸ ਦੀ ਕਾਠੀ ਤਕੜਾ ਹੈ)॥

ਕਾੱਠੂ, ਪੁ:—ਸੂਰ॥

ਵਿ:—ਪੱਕਾ, ਕਰੜਾ, ਤਕੜਾ॥

ਕਾਂਡ, ਪੁ:—ਪੁਸਤਕ ਦਾ ਇਕ ਹਿੱਸਾ॥

ਕਾਂਡੀ, ਸ:—ਗਾਨੀ ਚੁੱਕ ਕੇ ਲਾਉਣ ਵਾਲਾ ਹਥਿਆਰ (ਰਾਜਾਂ ਦਾ)॥

ਕਾਢ, ਸ:—ਖੂਹ ਨੂੰ ਸਾਫ਼ ਕਰਨ ਲਈ ਪਾਣੀ ਕੱਢਣਾ, ਗੋਡੀ ਦੀ ਲੰਮੀ ਲੱਕੜ, ਨਵੀਂ ਗੱਲ ਜਾਂ ਨਵੀਂ ਚੀਜ਼ ਜੋ ਪਹਿਲੇ ਪਹਿਲ ਬਣੇ (ਕਾਢ ਕੱਢਣੀ)॥

ਕਾਢਾ, ਪੁ:—ਕਾਲਾ ਵੱਡਾ ਕੀੜਾ, ਅਨਾਜ ਦੇ ਖੇਤ ਵਿੱਚ ਫਾਲਤੂ ਘਾਹ ਪੱਤਾ (ਕਾਢਾ ਕੱਢਣਾ)॥

ਕਾਣ, ਸ:—ਕਸਰ, ਘਾਟਾ, ਦੋਸ, ਵਿੰਗ, ਭੁੱਲ, ਖੁਸ਼ਾਮਦ॥

ਕਾਣ ਮੁਕਾਣ, ਸ:—ਕਿਸੇ ਦੇ ਮਰਨ ਤੇ ਉਸ ਦੇ ਘਰ ਦਿਆਂ ਨੂੰ ਬੁਲਾਉਣ ਜਾਣਾ, ਪਰਚੋਣੀ॥

ਕਾਣਾ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਅੱਖ ਵਾਲਾ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਕਾਣ ਹੈ॥

ਫਿਨ ਕਾਣੇ, ਪੁ:—ਕੁਝ ਨਾ ਹੋਣਾ, ਖਾਲੀ ॥

ਕਾਣੂ, ਪੁ:—ਖੇਤ ਮਾਪਣ ਵਾਲਾ ਸਰਕਾਰੀ ਅਫਸਰ ॥

ਕਾਤ, ਸ:-ਸੁਨਿਆਰੇ ਜਾਂ ਲੁਹਾਰ ਦਾ ਇੱਕ ਕੱਟਣ ਵਾਲਾ ਹਥਿਆਰ। ਕਤਾਈ ॥

ਕਾਤਬ, ਪੁ:-ਲਿਖਣ ਵਾਲਾ, ਲਿਖਾਰੀ ॥

ਕਾਤਬੀ, ਸ:-ਕਾਤਬ ਦਾ ਕੰਮ ॥

ਕਾਤਰ
ਕਾਂਤਰ } ਸ:-ਕਪੜੇ ਦਾ ਬਹੁਤ ਨਿੱਕਾ ਟੁਕੜਾ ॥

ਕਾਤੀ, ਸ:-ਕੱਟਣ ਵਾਲਾ ਹਥਿਆਰ, ਕੈਂਚੀ ॥

ਕਾਦਰ, ਪੁ:-ਸਮਰਥ, ਕਾਰੀਗਰ, ਭਗਵਾਨ ॥

ਕਾਦਰਾ, ਪੁ:—ਲੰਮਾ ਚੋਗਾ, ਜੱਟਾਂ ਦੀ ਇੱਕ ਜਾਤ ॥

ਕਾਂਦੀ, ਸ:—ਪੱਸਾ, ਧੜਾ, ਕੰਢਾ (ਲੱਗਣਾ, ਲਾਉਣਾ) ॥

ਕਾਨ, ਪੁ:-ਤਿੰਨਾਂ ਕਰਮਾਂ ਦਾ ਮਾਪ ॥

ਕਾਨਫ੍ਰੰਸ, ਸ:-ਗੁਰਮਤਾ ਕਰਨ ਵਾਸਤੇ ਜੋ ਕੱਠ ਹੋਵੇ ॥

ਕਾਨ੍ਹ, ਪੁ:-ਕਿਸ਼ਨ, ਕਨ੍ਹੈਯਾ, ਸੋਹਣਾ ਆਦਮੀ ॥

ਗੋਪੀਆਂ ਵਿੱਚ ਕਾਨ੍ਹ, ਸੋਹਣੀਆਂ ਤ੍ਰੀਮਤਾਂ ਵਿੱਚ ਸੋਹਣਾ ਮਰਦ ॥

ਕਾਨ੍ਹੂ
ਕਾਨ੍ਹੂੰ } ਪੁ:—ਲੰਮੀਆਂ ਲੱਤਾਂ ਵਾਲਾ ਕੀੜਾ ਮਕੜ ॥

ਕਾਨੀ
ਕਾਨੀਂ } ਸ:—ਪੱਸਾ, ਕੰਢਾ, ਕਲਮ, ਤੀਰ (ਮਾਰਨੀ) ॥

ਕਾਨੀ ਰਾਖਮਾਂ (ਵਾਂ), ਪੁ:—ਲਾਲ ਕੰਨੀ ਵਾਲੀ ਚਾਦਰ ॥

ਕਾਨੂੰਗੋ, ਪੁ:-ਸਾਰੇ ਅਲਾਕੇ ਦੀ ਧਰਤੀ ਦਾ ਹਿਸਾਬ ਰੱਖਣ ਵਾਲਾ ਪਟਵਾਰੀਆਂ ਦਾ ਅਫਸਰ। ਚਲਾਕ ਆਦਮੀ ॥

ਕਾਨੂੰ ਗੋਇਣ (ਗੋਣੀ), ਸ:—ਕਾਨੂੰ ਗੋ ਦੀ ਵਹੁਟੀ ॥

ਕਾਨੂੰ ਗੋਈ, ਸ:-ਕਾਨੂੰ ਗੋ ਦਾ ਕੰਮ ਜਾਂ ਹੁੱਦਾ ॥

ਕਾਨੂੰਨ, ਪੁ:—'ਕਨੂਨ' ਵੇਖੋ ॥

ਕਾਂਪ, ਸ:—ਚਾਲ, ਘਾਟਾ, ਧੋਖਾ, ਛਲ, ਫਰੇਬ (ਖਾਣੀ, ਲਗਾਣੀ) ॥

ਕਾਪਾ, ਪੁ:—ਬੇਹਣ ਜਾਂ ਬੇਹਰ ਦੇ ਰਸ ਵਿੱਚ ਤੇਲ ਪਾਇਆ ਹੋਇਆ ॥

ਵਿ:—ਵੱਡੇ ਬਾਜ਼ ਅਤੇ ਬੇਈਮਾਨ ਆਦਮੀ ॥

ਕਾਪੀ, ਸ:—ਕੋਰੇ ਕਾਗ਼ਜ਼ਾਂ ਦੀ ਕਤਾਬ, ਨਕਲ (ਕਰਨੀ), ਇੱਕੋ ਜੇਹੀਆਂ ਕਿਤਾਬਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ॥

ਕਾਪੀ ਦੀ ਸਿਆਹੀ, ਸ:—ਜਿਸ ਸਿਆਹੀ ਨਾਲ ਲਿਖਕੇ ਕਾਪੀ ਛਾਪਦੇ ਹਨ ॥

ਕਾਫ਼ਰ, ਪੁ:—ਜੋ ਰੱਬ ਨੂੰ ਨਾ ਮੰਨੇ, ਬੇ ਦੀਨ, ਨ ਸ਼ੁਕਰਾ ॥

ਕਾਫ਼ਲਾ, ਪੁ:—ਕੱਠੇ ਚਲਣ ਵਾਲੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਮੁਸਾਫ਼ਰਾਂ ਦਾ ਸੰਗ ॥

ਕਾਫ਼ੀ, ਸ:—ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦਾ ਗੀਤ ॥

ਵ:—ਬਥੇਰਾ, ਜਿੰਨੇ ਨਾਲ ਕੰਮ ਸਰੇ ॥

ਕਾਬ, ਸ:—ਥਾਲੀ, ਕਬੀਸ਼ਰ ਗ੍ਰੰਥ ਕਰਤਾ।

ਕਾਬਹ, ਪੁ:—ਮੱਕਾ, ਮੁਸਲਮਾਨਾਂ ਦਾ ਵੱਡਾ ਤੀਰਥ ॥

ਕਾਬਲ, ਪੁ:—ਪਠਾਣਾਂ ਦਾ ਵੱਡਾ ਸ਼ਹਿਰ ॥
ਵਿ:—ਸਮਰਥ ॥

ਕਾਬਲ ਕਾਰ, ਵਿ:—ਸਮਰਥ, ਲਾਇਕ ॥

ਕਾਬਲੀ, ਵਿ:—ਕਾਬਲ ਦਾ ॥

ਕਾਬਲੀ ਕਿੱਕਰ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਰੁੱਖ ॥

ਕਾਬਲੀ ਛੋਲੇ, ਪੁ:—ਚਿੱਟੇ ਛੋਲੇ ॥

ਕਾਬਲੀ ਤੁੰਮੂ
ਕਾਬਲੀ ਤੂੰਬੜ } ਪੁ:—ਨੀਲਾ ਮੋਟਾ ਤੂੰਬ ॥

ਕਾਬਲੀਤ, ਸ:—ਲਾਇਕੀ, ਹੁਨਰ, ਬਲ, ਸਮਰਥ ॥

ਕਾਂਬਾ, ਪੁ:—ਕੰਬਣੀ, ਸਰੀਰ ਦਾ ਕੰਬਣਾ ॥

ਕਾਬੁਕ, ਸ:—ਕਬੂਤਰ ਖਾਨਾ ॥

ਕਾਬੂ, ਪੁ:—ਵੱਸ, ਕਬਜ਼ਾ, ਹੁਕਮ, ਮੌਕਾ, ਅਖ਼ਤਿਆਰ

ਕਾਬੂ ਚੱਲਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਕਰਨ ਜੋਗੇ ਹੋਣਾ ॥

ਕਾਮ, ਪੁ:—ਮਸਤੀ, ਪ੍ਰੀਤ, ਭੋਗ ਦੀ ਇੱਛਿਆ ॥

ਕਾਮ ਕੰਦਲਾ, ਪੁ:—ਲਿੱਸਾ ਅਤੇ ਲੰਮਾ ਮਨੁੱਖ ॥

ਕਾਮ ਦੇਵ, ਪੁ:—ਭੋਗ ਦੀ ਇੱਛਿਆ ਕਰਾਉਣ ਵਾਲਾ ਦੇਉਤਾ ॥

ਕਾਮ ਧੇਣ
ਕਾਮ ਧੈਣ } ਸ:—ਸਭ ਇੱਛਿਆ ਪੂਰੀਆਂ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਗਊ ॥

ਕਾਮਣ, ਪੁ:—ਜਾਦੂ, ਵਿਆਹ ਵੇਲੇ ਲਾੜੇ ਨੂੰ ਵਹੁਟੀ ਦੇ ਵੱਸ ਵਿੱਚ ਕਰਨ ਲਈ ਸਾਲੀਆਂ ਜੋ ਕਰਦੀਆਂ ਜਾਂ ਕਹਿੰਦੀਆਂ ਹਨ (ਧਾਉਣੇ) ॥

ਕਾਮਣਾ, ਸ:—ਚਾਹ, ਤ੍ਰਿਸ਼ਨਾ, ਭੋਗ ਦੀ ਇੱਛਿਆ, ਦੁੱਖ। ਮਨੋਰਥ ॥

ਕਾਮਣਾ
ਕਾਮਣੀ } ਸ:—ਸੁੰਦਰ ਅਤੇ ਕੋਮਲ ਤੀਮਤ, ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਜਾਂ ਮਨ ਮੋਹ ਲੈਣ ਵਾਲੀ ਇਸਤ੍ਰੀ ॥

ਕਾਮਾ, ਪੁ:—ਖੇਤ ਵਿੱਚ ਕੰਮ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਨੌਕਰ, ਮਜ਼ੂਰ ॥

ਕਾਮੀ, ਵਿ:—ਕੰਮਾਂ ਵਾਲਾ, ਮਿਹਨਤੀ, ਭੋਗ ਦੀ ਇੱਛਿਆ ਰੱਖਣ ਵਾਲਾ ॥

ਕਾਮੁਕ, ਪੁ:—ਭੋਗ ਦੀ ਚਾਹ ਰੱਖਣ ਵਾਲਾ ਮਨੁੱਖ ॥

ਕਾਯ
ਕਾਯਾਂ } ਸ:—ਮਨੁੱਖ ਦਾ ਸਰੀਰ, ਦੇਹ, ਤਨ ॥

ਕਾਰ, ਸ:—ਕੰਮ ਧੰਦਾ, ਵਿਹਾਰ, ਲਕੀਰ, ਲੀਕ ॥

ਕਾਰ ਸਾਜ਼, ਵਿ:—ਕੰਮ ਪੂਰੇ ਕਰਨ ਵਾਲਾ, ਕਰਤਾਰ ॥

ਕਾਰ ਕਢਣੀ
ਕਾਰ ਪਾਉਣੀ } ਕ੍ਰਿ:—ਜਿੰਨਾਂ ਭੂਤਾਂ ਨੂੰ ਦੂਰ ਰੱਖਣ ਵਾਸਤੇ ਲਕੀਰ ਖਿੱਚਣੀ, ਬੁਰੇ ਕੰਮ ਤੋਂ ਹਟ ਜਾਣ ਦਾ ਪੱਕਾ ਕਰਾਰ ਕਰਨਾ ॥

ਕਾਰ ਬਾਰ, ਪੁ:—ਕੰਮ, ਧੰਧਾ, ਵਿਹਾਰ ॥

ਕਾਰ ਰਵਾਈ, ਸ:—ਜਲਸੇ ਕਮੇਟੀ ਆਦਿਕ ਵਿੱਚ ਜੋ ਜੋ ਕੰਮ ਹੋਇਆ ਹੋਵੇ, ਕਾਰਜ ॥

ਕਾਰਖਾਨਾ, ਪੁ:—ਜਿਸ ਜਗਾ ਬਹੁਤਾਂ ਦੇ ਹੱਥ ਦਾ ਕੰਮ ਹੋਵੇ। ਵੱਡੀ ਦੁਕਾਨ, ਕੋਠੀ ॥

ਕਾਰੰਡਾ, ਪੁ:—ਛੱਪਰ ਦੀ ਛੱਤ ਦਾ ਢਾਂਚਾ, ਤੇਲ ਪਾਣ ਵਾਲਾ ਕੰਮ ਦਾ ਭਾਂਡਾ ॥

ਕਾਰਜ, ਪੁ:—ਕੰਮ, ਕਾਜ, ਕਾਰ, ਵਿਹਾਰ, ਪ੍ਰਯੋਜਨ ਵਿਆਹ (ਕੰਮਲਾ, ਕਰਨਾ) ॥

ਕਾਰਡ, ਪੁ:—ਮੋਟੇ ਕਾਗਜ਼ ਦਾ ਟੁਕੜਾ, ਦੇਖੋ "ਪੋਸਟ ਕਾਰਡ" ॥

ਕਾਰਣ
ਕਾਰਨ } ਪੁ:—ਸਬਬ, ਖ਼ਾਤਰ, ਅਸਲੀ ਗੱਲ ।

ਕਾਰਤੂਸ, ਪੁ:—ਬੰਦੂਕ ਵਿੱਚ ਪਾਉਣ ਵਾਲੀ ਗੋਲੀ, ਬਰੂਦ ਦੀ ਨਲੀ ॥

ਕਾਰਦਾਰ, ਪੁ:—ਸਿੱਖਾਂ ਦੇ ਵੇਲੇ ਮਾਮਲਾ ਉਗਰਾਹੁਣ ਵਾਲਾ ਅਫ਼ਸਰ ॥

ਕਾਰਮਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਚਾਹੁਣਾ, ਸਲਾਹ ਕਰਨੀ, ਕਰਾਰ ਕਰਨਾ ॥

ਕਾਰਾ, ਪੁ:—ਭੈੜਾ ਕੰਮ, ਉਪੱਦਰ ॥

ਕਾਰੀ, ਪੁ:—ਕੰਮ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ॥

ਸ:—ਇਲਾਜ, ਤਰਕਾਰੀ ॥

ਵਿ:—ਅਸਰ ਕਰਨ ਵਾਲਾ, ਮਾਰ ਦੇਣ ਵਾਲਾ ॥

ਕਾਰੀਗਰ, ਪੁ:—ਹੱਥਾਂ ਦੀ ਕਾਰ ਕਰਨ ਵਾਲਾ, ਉਸਤਾਦ, ਚਲਾਕ ॥

ਕਾਰੀਗਰੀ, ਸ:—ਹੱਥਾਂ ਦੀ ਕਾਰ, ਹੁਨਰ, ਉਸਤਾਦੀ ॥

ਕਾਰੂੰ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਧਨ ਵਾਲਾ ਸੂਮ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ॥

ਕਾਰੇ, ਪੁ:—(ਬਹੁ ਵ:) ਭੈੜੇ ਕੰਮ ॥

ਕਾਰੇ ਹੱਥਾ, ਪੁ:—ਭੈੜੇ ਕੰਮ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ॥

ਕਾਲ, ਪੁ:—ਸਮਾ, ਵੇਲਾ, ਮੌਤ (ਆਉਣਾ) ਮਹਿੰਗ (ਪੈਣਾ) ॥

ਕਾਲ ਅੰਗਿਆਰੀ, ਸ:—ਇੱਕ ਜਨੌਰ ॥

ਕਾਲ ਸਮਾ, ਪੁ:—ਮਹਿੰਗ ਦੇ ਦਿਨ ॥

ਕਾਲ ਸਿਠੀ, ਸ:—ਦੁਨੀਆ, ਜਗ, ਸੰਸਾਰ ॥

ਕਾਲ ਕਰੀਂਚੀ
ਕਾਲਕਲੀਚੀ
ਕਾਲ ਕੜਛੀ } ਸ:—ਇਕ ਪੰਖੇਰੂ ॥

ਕਾਲ ਜੀਭਾ, ਵਿ:—ਜਿਸ ਦੀ ਭੈੜੀ ਗੱਲ ਪੂਰੀ ਹੋ ਜਾਵੇ ॥

ਕਾਲ ਦੇ ਵੱਸ ਹੋਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਮਰਨਾ ॥

ਕਾਲ ਬਤਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਸਮਾ ਬਿਰਥਾ ਗੁਆਉਣਾ ॥

ਕਾਲ ਮੂਹਾਂ, ਪੁ:—ਜਿਸ ਦੀ ਸਾਖ ਫੁੱਟ ਜਾਵੇ ॥

ਕਾਲਕ, ਸ:—ਕਾਲਾ ਹੋਣਾ, ਕਲੱਤਣ, ਸਿਆਹੀ ॥

ਕਾਲਕਾ, ਸ:—ਇਕ ਦੇਵੀ, ਸ਼ਕਤਿ ॥

ਕਾਲਜ, ਪੁ:—ਜਿਸ ਮਦਰਸੇ ਵਿੱਚ ਉੱਚੇ ਦਰਜੇ ਦੀ ਪੜ੍ਹਾਈ ਹੋਵੇ ॥

ਕਾਲਜਾ, ਪੁ:—ਕਲੇਜਾ, ਦਿਲ, ਜਿਗਰ ॥

ਕਾਲਜਾ ਸੜਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਮਨ ਦੁਖੀ ਹੋਣਾ ॥

ਕਾਲਜਾ ਕੰਬਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਦਿਲ ਧੜਕਣਾ ॥

ਕਾਲਜਾ ਠੰਡਾ ਹੋਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਸ਼ਾਂਤ ਆਉਣੀ ॥

ਕਾਲਜੇ ਤੇ ਸੱਪ ਲੇਟਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਦੇਖ ਕੇ ਸੜਨਾ ॥

ਕਾਲਜੇ ਨਾਲ ਲਗਾ ਰੱਖਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਪਿਆਰ ਨਾਲ ਵਰਤਣਾ ॥

ਕਾਲਰ, ਪੁ:—ਵਿਲੈਤੀ ਪਟਾ ਗਲ ਵਿੱਚ ਪਾਉਣ ਵਾਲਾ ॥

ਕਾਲਾ, ਵਿ:—ਕਾਲੇ ਰੰਗ ਦਾ, ਸਿਆਹ ॥

ਪੁ:—ਚੋਰ, ਕਾਲਾ ਸੱਪ, ਫਣੀ ਸੱਪ ॥

ਕਾਲਾ ਆਦਮੀ, ਪੁ:—ਦੇਸੀ, ਹਿੰਦੁਸਤਾਨੀ ॥

ਕਾਲਾ ਚੋਰ, ਪੁ:—ਜਿਸ ਆਦਮੀ ਦਾ ਪਤਾ ਨਹੀਂ, ਕੋਈ ਮਿਥਿਆ ਹੋਇਆ ਮਨੁੱਖ ॥

ਕਾਲਾ ਦਾਨਾ, ਪੁ:—ਦਸਤਾਂ ਦੀ ਇੱਕ ਦੁਆ ॥

ਕਾਲਾ ਪਾਣੀ, ਪੁ:—ਅੰਡੇਮਨ ਟਾਪੂ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਮਰ ਕੈਦੀ ਭੇਜੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ॥

ਦਾਲ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਕਾਲਾ ਹੋਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਖੋਟ ਦਾ ਭਰਮ ਹੋਣਾ ॥

ਮੂੰਹ ਕਾਲਾ, ਪੁ:—ਸ਼ਾਂਝ ਦੁੱਰਨੀ, ਬਦਨਾਮੀ, ਮੰਦਾ ਕੰਮ ॥

ਮੂੰਹ ਕਾਲਾ ਤੇ ਨੀਲੇ ਪੈਰ ਹੋਣੇ, ਖੱਜਲ ਖੁਆਰ ਹੋਣਾ ॥

ਕਾਲੀ, ਵਿ:—ਕਾਲੇ ਰੰਗ ਦੀ ॥
ਸ:—ਇੱਕ ਦੇਵੀ ॥

ਕਾਲੀ ਪੋਸ, ਪੁ:—ਕਈ ਰੰਗਾਂ ਦੇ ਚੋਲੇ ਪਾਉਣ ਵਾਲੇ ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦੇ ਫਕੀਰ ॥

ਕਾਲੀਆ, ਪੁ:—ਕਾਲਾ ਆਦਮੀ ॥

ਕਾਲੀਣ, ਪੁ:—ਗਲੀਚਾ, ਫ਼ਰਸ਼, ਉੱਨ ਦਾ ਵਿਛੌਣਾ ॥

ਕਾਲੂ, ਵਿ:—ਕਾਲੇ ਰੰਗ ਦਾ ॥

ਕਾਵਾ, ਪੁ:—ਵੱਟੀ। ਤਿੱਖੀ ਚਾਲ ॥

ਕਾਵਾ ਦੇਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਘੋੜੇ ਨੂੰ ਤੇਜ਼ ਚਾਲ ਨਾਲ ਫੇਰਨਾ ॥

ਕਾਵਾ ਮਾਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਤ੍ਰਿਖੀ ਚਾਲੇ ਚਲਣਾ ॥

ਕਾਵੇ ਜਾਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਵੱਟੀ ਜਾਣਾ, ਝਾੜੇ ਫਿਰਨਾ ॥

ਕਾੜ ਕਾੜ—'ਕੜ ਕੜ' ਵੇਖੋ ॥

ਕਾੜ੍ਹਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਬਹੁਤ ਤੱਤਾ ਕਰਨਾ, ਉਬਾਲਨਾ ॥

ਕਾੜ੍ਹਨੀ, ਸ:—ਦੁੱਧ ਕਾੜ੍ਹਨ ਵਾਲਾ ਮਿੱਟੀ ਦਾ ਭਾਂਡਾ ॥

ਕਾੜ੍ਹਾ, ਪੁ:—ਦੁਆਈਆਂ ਪਾਕੇ ਪਾਣੀ ਕਾੜ੍ਹਿਆ ਹੋਇਆ, ਜੁਸ਼ਾਂਦਾ, ਅੱਤ ਗਰਮੀ ॥

ਕਿ, ਅਵ:—ਜੋ, ਜਾਂ, ਯਾ ॥

ਕਿਉਂ, ਕ੍ਰਿ:, ਵਿ:—ਕਿਸ ਕਰਕੇ? ਕਿਸ ਵਾਸਤੇ?

ਕਿਉਂਕਰ, ਕ੍ਰਿ:, ਵਿ:—ਕਿਸ ਤਰਾਂ?' ਕਿਸ ਢੰਗ ਨਾਲ ॥

ਕਿਉਂਕਿ, ਕਿਉਂ ਜੋ } ਯੋਜਕ, ਇਸ ਕਰਕੇ ਕਿ ॥

ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ, ਸੱਚ ਮੁਚ, ਨਿਸੰਗ, ਬੇਸ਼ਕ ॥

ਕਿਉਂ ਨਾ ਹੋਵੇ! ਜ਼ਰੂਰ, ਨਿਸੰਗ ॥

ਕਿਆ, ਪੜ:—ਕੀ, ਸੰਬੋਧਨ, ਦਿਆ ((ਹੀਰੇ ਕਿਆ = ਹੇ ਹੀਰੇ ਦੇ ਪੁਤ੍ਰ) ॥

ਕਿਆਸ, ਪੁ:—ਵਿਚਾਰ, ਸੋਚ, ਖਿਆਲ, ਅਟਕਲ ॥

ਕਿਆਮਤ, ਸ:—ਪਰਲੋ, ਅੰਤ ਦਾ ਦਿਨ, ਬਿਪਤਾ ॥

ਕਿਆਰਾ, ਪੁ:—ਖੇਤ ਜਾਂ ਫੁਲਵਾੜੀ ਦਾ ਟੋਟਾ ॥

ਕਿਆਰੀ, ਸ:—ਬਾਗ਼ ਜਾਂ ਖੇਤ ਦਾ ਛੋਟਾ ਟੁਕੜਾ ॥

ਕਿਆੜੀ, ਸ:—ਜਿਸ ਹੱਥੀ ਵਿੱਚ ਦੰਦ ਲੱਗੇ ਹੋਏ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਗਿੱਚੀ ਦਾ ਪਿਛਲਾ ਹਿੱਸਾ ॥

ਕ੍ਰਿ:, ਵਿ:—ਪਿੱਛੇ, ਮਗਰ, ॥

ਕਿਸ, ਪੜ:—ਕੌਣ? ਕੇਹੜਾ ?

ਸ:—ਦੁਸ਼ਮਣੀ, ਵੈਰ ॥

ਕਿਸ ਕਰਕੇ ?
ਕਿਸ ਲਈ ?
ਕਿਸ ਵਾਸਤੇ? } ਯੋਜਕ, ਕਿਉਂ ॥

ਕਿਸ ਕਿਸ? ਪੜ:—ਬਹੁਤਿਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕੇਹੜੇ, ਕਿੰਨੇ ॥

ਕਿਸ ਮੂੰਹ ਨਾਲ ? ਕ੍ਰਿ:, ਵਿ:—ਕਿਸ ਹੌਸਲੇ ਤੇ? ਸ਼ਰਮ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦੀ?

ਕਿਸ਼ਤ, ਸ:—ਹਿੱਸਾ, ਟੁਕੜਾ (ਕਿਸ਼ਤਾਂ ਨਾਲ, ਥੋੜਾ ਥੋੜਾ ਕਰਕੇ) ॥

ਕਿਸ਼ਤੀ, ਸ:—ਬੇੜੀ ॥

ਕਿਸ਼ਤੀ ਬਾਨ (ਵਾਨ), ਪੁ:—ਮਲਾਹ ॥

ਕਿਸ਼ਨ, ਪੁ:—ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਜੀ ਦਾ ਦਸਵਾਂ ਅਵਤਾਰ, ਕਾਨ੍ਹ ॥

ਕਿਸ਼ਨ ਪੱਖ, ਪੁ:—ਮਹੀਨੇ ਦਾ ਉਹ ਅੱਧ ਜਿਸ ਵਿਚ ਚੰਦ ਘਟਦਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ॥

ਕਿਸ਼ਨਾ ਉਤਾਰ, ਪੁ:—ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਦਾ ਦਸਵਾਂ ਅਵਤਾਰ ॥

ਕਿਸਬ, ਕਿਸਬਣ, ਕਿਸਬੀ—'ਕਸਬ' ਆਦਿਕ ਵੇਖੋ ॥

ਕਿਸਮਤ, ਸ:—ਨਸੀਬ, ਭਾਗ, ਪਰਾਲਬਧ ਹੋਣੀ, ਲੇਖ ॥

ਕਿਸਮਤ ਦਾ ਧਨੀ
ਕਿਸਮਤ ਦਾ ਬਲੀ } ਪੁ:—ਭਾਗਾਂ ਵਾਲਾ, ਖੁਸ਼ਨਸੀਬ ॥

ਕਿਸਮਤ ਦੇ ਕਰਛੇ, ਪੁ:—ਭਾਗਾਂ ਨਾਲ ਜੋ ਬਹੁਤ ਪਦਾਰਥ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਮਿਲੇ ॥

ਕਿਸਮਿਸ਼, ਸ:—ਸੌਗੀ, ਮੇਵਾ ॥

ਕਿਸਮਿਸ਼ੀ, ਵਿ:—ਕਿਸਮਿਸ਼ ਦਾ ਬਣਿਆ ਹੋਇਆ ॥

ਕਿਸਿਆਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਉਲਟੀ ਕਰਨੀ, ਉੱਪਰ ਦਲ ਆਉਣੀ ॥

ਕਿਸਿਆਨਾ, ਵਿ:—ਸ਼ਰਮਾਕਲ ॥

ਕਿੱਸਾ, ਪੁ:—ਕਹਾਣੀ, ਕਥਾ, ਝਗੜਾ, ਬਖੇੜਾ ॥

ਕਿੱਸਾ ਕੋਤਾ, ਕ੍ਰਿ:, ਵਿ:—ਗੱਲ ਕਾਹਦੀ, ਮੁਕਦੀ ਗੱਲ ॥

ਕਿਸਾਣ, ਪੁ:—ਵਾਹੀ ਕਰਨ ਵਾਲਾ, ਜ਼ਿਮੀਂਦਾਰ ॥

ਕਿਸਾਨਣੀ, ਸ:—ਕਿਸਾਨ ਦੀ ਤੀਮੀਂ ॥

ਕਿਸਾਨੀ, ਸ:—ਕਿਸਾਨ ਦਾ ਕੰਮ, ਖੇਤੀ, ਵਾਹੀ ॥

ਕਿਸੀ
ਕਿਸੇ } ਪੜ:—ਕੋਈ (ਕਿਸੇਦਾ, ਕਿਸੇ ਤੋਂ ਆਦਿਕ)

ਕਿਹ, ਪੜ:—ਕੀ, ਕਿਆ, ਕੌਣ, ਕੇਹੜਾ ?

ਕਿਹੜਾ (ੜੀ), ਪੜ:—ਕੌਣ ? ਕਿਸ ? ਕੀ ?

ਕਿਹਾ, ਵਿ:—ਕਿਸ ਤਰਾਂ ਦਾ? ਕਿਸ ਹਾਲ ਵਿੱਚ ॥

ਕ੍ਰਿ:, ਵਿ:—ਕਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ॥

ਪੁ:—ਗੱਲ, ਬਚਨ ॥

ਕਿਹਾ ਕੁ, ਵਿ:—ਕਿਸ ਕੁ ਢੰਗ ਦਾ?

ਕਿੱਕ, ਸਃ—ਫੁਟ ਬਾਲ ਨੂੰ ਪੈਰ ਦੀ ਠੋਕਰ, (ਲੱਗਣੀ, ਲਾਉਣੀ)॥

ਕਿਕਣ / ਕਿਕਰ } ਕ੍ਰਿਃ, ਵਿਃ—ਕਿਸ ਤਰਾਂ, ਕਿਉਂ॥

ਕਿੱਕਰ, ਕ੍ਰਿਃ, ਵਿਃ—ਇੱਕ ਮਸ਼ਹੂਰ ਰੁੱਖ॥

ਕਿਕਿਆਉਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਚੀਕਾਂ ਮਾਰਨੀਆਂ॥

ਕਿੱਕੁਰ / ਕਿਕੂੰ } ਕ੍ਰਿਃ, ਵਿਃ—ਕਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਕਿਉਂ॥

ਕਿੰਗ, ਸਃ—ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦੀ ਸਤਾਰ॥

ਕਿੰਗਣਾ, ਪੁਃ—ਛੰਨਾ, ਸਫੀਲ, ਕਲਸ॥

ਕਿੰਗਰੀ, ਸਃ—ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦੀ ਸਰੰਗੀ, ਛੈਨ ਕੇ ਲਾਈ ਹੋਈ ਕਿਨਾਰੀ ਕਿੰਗਰੇ ਦੀ ਸ਼ਕਲ ਦੀ॥

ਕਿਚਕਿਚਾਉਣਾ / ਕਿਚਕਿਚਿਆਉਣਾ } ਕ੍ਰਿਃ—ਗੁੱਸੇ ਨਾਲ ਦੰਦ ਕਰੀਚਣੇ॥

ਕਿਚਰ, ਕ੍ਰਿਃ, ਵਿਃ—ਕਿੰਨਾ ਚਿਰ, ਕਦ ਤੱਕ॥

ਕਿਚਰ ਪਿਚਰ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਚਿੜ ਚਿੜ ਕਰਨਾ, ਰੌਲਾ ਪਾਣਾ॥

ਕਿੰਡਰ ਗਾਰਟਨ, ਪੁਃ—ਖੇਲਾਂ ਅਤੇ ਚੀਜਾਂ ਦੀ ਰਾਹੀਂ ਸਿਖਯਾ ਦੇਣ ਦਾ ਢੰਗ॥

ਕਿੱਡਾ, ਕ੍ਰਿਃ, ਵਿਃ—ਕਿਸ ਜਿੱਡਾ, ਕਿਸ ਕੱਦ ਦਾ॥

ਕਿਣਕਿਣਾਉਣਾ / ਕਿਣਮਣਾਉਣਾ / ਕਿਣਨਾ, ਕਿਣਾਉਣਾ } ਕ੍ਰਿਃ—ਥੋੜੀਥੋੜੀ ਕਣੀ ਪੈਣੀ॥

ਕਿਣਕਿਣਾਟ / ਕਿਣਮਣਾਟ } ਸਃ—ਫਿੜਫਾਉ, ਥੋੜਾ ਮੀਂਹ॥

ਕਿਣੀ, ਸਃ—ਕਣੀ, ਮੀਂਹ ਦੀ ਬੂੰਦ, ਫੂਹੀ॥

ਕਿੱਤ, ਪੜਃ—ਕੇਹੜਾ? ਕੌਣ?॥
ਕ੍ਰਿਃ, ਵਿਃ—ਕਿੱਧਰ॥

ਕਿਤਨਵਾਂ, ਵਿਃ—ਕਿੰਨਵਾਂ, ਕਿਸ ਗਿਣਤੀ ਦਾ॥

ਕਿਤਨਵੀਂ, ਵਿਃ—ਮਹੀਨੇ ਦਾ ਕੇਹੜਾ ਦਿਨ॥

ਕਿਤਨਾ, ਵਿਃ—ਕਿਸ ਗਿਣਤੀ, ਤੋਲ ਜਾਂ ਮਾਪ ਦਾ॥

ਕਿਤਨਾ ਹੀ, ਕ੍ਰਿਃ, ਵਿਃ—ਭਾਵੇਂ ਕਿੰਨਾ॥

ਕਿਤਾ, ਪੁਃ—ਟੁਕੜਾ, ਹਿੱਸਾ॥

ਕਿੱਤਾ, ਪੁਃ—ਕੰਮ, ਕਾਜ, ਕਾਰ॥

ਕਿਤੀ / ਕਿਤੇ } ਕ੍ਰਿਃ, ਵਿਃ—ਕਿਸੇ ਥਾਂ॥ ਪੜਃ—ਕਿਸੀ, ਕੋਈ॥

ਕਿਤੇ ਕਿਤੇ, ਕ੍ਰਿਃ, ਵਿਃ—ਕਿਸੇ ਕਿਸੇ ਥਾਂ (ਸਭ ਜਗ੍ਹਾ ਨਹੀਂ)॥

ਕਿੱਥੇ, ਕ੍ਰਿਃ, ਵਿਃ—ਕੇਹੜੀ ਥਾਂ॥

ਕਿੱਥੋਂ / ਕਿੱਥਾਉਂ } ਕ੍ਰਿਃ—ਕਿਸ ਜਗ੍ਹਾ ਤੋਂ॥

ਕਿਦਾਰਾ, ਪੁਃ—ਪਹਿਲੀ ਰਾਤ ਦਾ ਇੱਕ ਰਾਗ॥

ਕਿੱਦਿਨ, ਕ੍ਰਿਃ, ਵਿਃ—ਕਿਸ ਦਿਨ? ਕਦੋਂ॥

ਕਿੱਧਰ, ਕ੍ਰਿਃ, ਵਿਃ—ਕਿਸ ਪਾਸੇ, ਕਿਸ ਵੱਲ॥

ਕਿਧਰੀ / ਕਿਧਰੀਂ / ਕਿਧਰੇ } ਕ੍ਰਿਃ, ਵਿਃ—ਕਿਸੇ ਪਾਸੇ, ਕਿਸੇ ਥਾਂ॥

ਕਿਨ, ਪੜਃ—ਕਿਸ ਨੇ॥

ਕਿਨਕਾ, ਪੁਃ—ਕਣ, ਜ਼ੁਆਲ, ਰੀਣ॥

ਕਿੰਨਰ, ਪੁ:—ਸੁਰਗ ਦੇ ਰਾਗੀ ॥

ਕਿੰਨਵਾਂ
ਕਿੰਨਵੀਂ } 'ਕਿਤਨਵਾਂ', 'ਕਿਤਨਵੀਂ' ਵੇਖੋ ॥

ਕਿਨ੍ਹਾਂ
ਕਿਨ੍ਹੀਂ } ਪੜ:—ਕੇਹੜੇ ਆਦਮੀਆਂ ॥

ਕਿੰਨਾ, ਵਿ:—ਕਿਤਨਾ, ਕਿਸ ਤੋਲ ਜਾਂ ਮਾਪ ਦਾ ॥

ਕਿਨਾਰਾ, ਪੁ:—ਕੰਢਾ, ਬੰਨਾ, ਪਾਸਾ, ਹੱਦ ॥

ਕਿਨਾਰਾ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਛੱਡ ਕੇ ਅਲਗ ਹੋ ਜਾਣਾ ॥

ਕਿਨਾਰੇ ਧਰਨਾ
ਕਿਨਾਰ ਰਖਣਾ, } ਕ੍ਰਿ:—ਪਰੇ ਸਟਣਾ, ਰੱਦਣਾ ॥

ਮਰਣ ਕਿਨਾਰੇ, ਵਿ:—ਮੌਤ ਦੇ ਨੇੜੇ ('ਬੁਢਿਆ ਵਾਕਰ)॥

ਕਿਨਾਰੀ, ਸ:—ਸੋਨੇ ਚਾਂਦੀ ਦੀਆਂ ਬਰੀਕ ਤਾਰਾਂ ਦੀ ਪੱਟੀ, ਗੋਟਾ ॥

ਕਿਨ੍ਹੇ, ਪੜ:—ਕਿਸ ਨੇ, ਕਿਸੇ ਨੇ ॥

ਕਿਪੂਰਾ, ਪੁ:—ਬਕਰੇ ਆਦਿਕ ਜਨੌਰਾਂ ਦੇ ਪਤਾਲੂ ॥

ਕਿੱਬ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਵਲ, ਇੱਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਧੱਗਾ ॥

ਕਿਬਰ, ਪੁ:—ਆਕੜ, ਘੁਮੰਡ, ਹੰਕਾਰ ॥

ਕਿਰਸ, ਸ:—ਸਰਫਾ, ਸੂਮਪੁਣਾ, ਸਿਆਣਪ ॥

ਕਿਰਸਣ, ਸ:
ਕਿਰਸੀ, ਪੁ: } ਕਿਰਸ ਕਰਨ ਵਾਲੀ, ਜਾਂ ਵਾਲਾ ॥

ਕਿਰਸਾਣ, ਕਿਰਸਾਣੀ
ਕਿਰਸਾਨਣੀ } 'ਕਿਸਾਨ' ਆਦਿਕ ਵੇਖੋ ॥

ਕਿਰਕ, ਸ:—ਆਟੇ ਆਦਿਕ ਵਿੱਚ ਮਿਲੀ ਹੋਈ ਰੇਤ, ਘਿਣ ॥

ਕਿਰਕਟ
ਕ੍ਰਿਕਟ } ਪੁ:—ਗੇਂਦ ਬੱਲੇ ਦੀ ਖੇਡ ॥

ਕਿਰਕਰਾ ਪੁ:
ਕਿਰਕਰੀ, ਸ:
ਕਿਰਕਲ, ਸ: } ਦੰਦਾਂ ਹੇਠ ਕਿਰਕਦਾ ਆਉਣਾ, ਜੋ ਕਿਰਕਿਰ ਕਰੇ, ਰੇਤ ਵਾਲਾ (ਲੀ) ॥

ਕਿਰ ਕਿਰ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਰੇਤ ਆਦਿਕ ਨਾਲ ਭਰੇ ਹੋਏ ਹੋਣਾ, ਮਿੱਟੀ ਆਦਿਕ ਦਾ ਭੁਰਨਾ ॥

ਕਿਰਚ, ਸ:—ਤਲਵਾਰ, ਲਕੜੀ ਜਾਂ ਹੱਡੀ ਦਾ ਟੁਕੜਾ, ਮਸੂੜੇ ਵਿੱਚ ਟੁੱਟੇ ਹੋਏ ਦੰਦ ਦੇ ਹਿੱਸੇ ॥

ਕਿਰਣ
ਕਿਰਨ } ਸ:—ਚਾਨਣ ਦੀ ਲਕੀਰ, ਸੂਰਜ ਆਦਿਕ ਦੀਆਂ ਰਸ਼ਮਾਂ ॥

ਕਿਰਤ, ਸ:—ਕੰਮ, ਕਾਜ, ਕਾਰ, ਮਜ਼ੂਰੀ, ਰੀਤ ਰਸਮ ॥

ਕਿਰਤ ਘਣ, ਵਿ:—ਕੀਤੇ ਨੂੰ ਨਾ ਜਾਨਣ ਵਾਲਾ ਨਾ ਸ਼ੁਕਰਾ ॥

ਕਿਰਤਾਰਥ, ਵਿ:—ਜਿਸ ਦੀ ਮੁਰਾਦ ਪੂਰੀ ਹੋ ਗਈ ਹੋ ॥

ਕਿਰਤੀ, ਪੁ:—ਕਿਰਤ ਕਰਨ ਵਾਲਾ, ਮੇਹਨਤੀ ॥

ਕਿਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਥੋੜਾ ਥੋੜਾ ਕਰਕੇ ਹੇਠਾਂ ਡਿਗਣਾ, ਖਿਸਕਣਾ ॥

ਹੱਥੋਂ ਕਿਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਕਿਸੇ ਚੀਜ਼ ਦਾ ਦਾਨ ਹੋਣਾ ॥

ਕਿਰਪਣ, ਵਿ:, ਪੁ:—ਸੂਮ, ਕੰਜੂਸ, ਕਿਰਸੀ ॥

ਕਿਰਪਾ, ਸ:—ਦਯਾ, ਤਰਸ, ਮਿਹਰ (ਕਰਨੀ, ਰੱਖਣੀ,) ॥

ਕਿਰਪਾ ਨਿਧਾਨ / ਕਿਰਪਾ ਨਿਧੀ } ਪੁ:—ਕਿਰਪਾ ਦਾ ਸਮੁੰਦਰ, ਪਰਮੇਸਰ ॥

ਕਿਰਪਾਣ, ਸ:—ਕਰਦ, ਛੁਰਾ, ਤਲਵਾਰ ॥

ਕਿਰਪਾਲ, ਵਿ:—ਕਿਰਪਾ ਕਰਨ ਵਾਲਾ, ਦਯਾਵਾਨ ॥

ਕਿਰਪਾਲ ਕ੍ਰਿਆ—'ਕਪਾਲ ਕਿਰਿਆ' ਵੇਖੋ॥

ਕਿਰਮ, ਪੁ:—ਨਿੱਕਾ ਕੀੜਾ, ਕੋਈ ਕੀੜਾ ॥

ਕਿਰਮਚ, ਸ:—ਇਕ ਤਰਾਂ ਦਾ ਲਾਲ ਕਪੜਾ ॥

ਕਿਰਮਜ ਪੁ:—ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦਾ ਗੂੜ੍ਹਾ ਲਾਲ ਰੰਗ ॥

ਕਿਰਮਚੀ / ਕਿਰਮਜੀ } ਵਿ:—ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦੇ ਗੂੜ੍ਹੇ ਲਾਲ ਰੰਗ ਦਾ ॥

ਕਿਰਯਾ, ਸ:—ਕੰਮ, ਕਰਮ, ਮਰਨ ਤੋਂ ਪਿੱਛੋਂ ਦੀ ਰੀਤ ਰਸਮ, ਸਹੁੰ। 'ਧਾਤੂ' ਤੋਂ ਬਣਿਆ ਹੋਇਆ ਪਦ ॥

ਕਿਰਯਾ ਕਰਮ, ਪੁ:—ਕਿਸੇ ਦੇ ਮਰਨ ਪਿੱਛੋਂ ਤੇਰ੍ਹਵੇਂ ਦਿਨ ਜੋ ਰੀਤ ਰਸਮ ਹਿੰਦੂ ਕਰਦੇ ਹਨ ॥

ਕਿਰਲਾ ਪੁ: / **ਕਿਰਲੀ,** ਸ: } ਇਕ ਚਾਰ ਟੰਗਾਂ ਅਤੇ ਪੂਛ ਵਾਲਾ ਨਿੱਕਾ ਜੇਹਾ ਜਨੌਰ ਜੋ ਘਸਰ ਘਸਰ ਕੇ ਤੁਰਦਾ ਹੈ ॥

ਕਿਰੜ, ਸ:—ਵੈਰ, ਦੁਸ਼ਮਣੀ (ਰੱਖਣਾ) ॥

ਕਿਰੜਨੇ, ਕ੍ਰਿ:—ਦੰਦ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਨਾਲ ਰਗੜਨੇ, ॥

ਕਿਰਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਹੌਲੀ ਹੌਲੀ ਸੁਟਣਾ, ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਬੀ ਪਾਉਣਾ ॥

ਕਿਰਾਇਆ, ਪੁ:—'ਕਰਾਇਆ' ਵੇਖੋ ॥

ਕਿਰਿਆ—'ਕਿਰਯਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਕਿਰੀਚਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਦੰਦ ਕੜ ਕੜ ਕਰਨੇ, ਕਰੀਚਣਾ ॥

ਕਿੱਲ, ਪੁ:—ਛੋਟੀ ਮੇਖ, ਖੁੰਦਾ, ਫਿਨਸੀ, ਗਾਜਰ ਦਾ ਅੰਦਰਲਾ ਕਰੜਾ ਹਿੱਸਾ ॥

ਕਿਲਕ, ਸ:—ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦਾ ਕਾਨਾ, ਕਲਮ, ਚੀਕ ॥

ਕਿਲਕਲੀ / ਕਿਲਕੜੀ / ਕਿਲਕੀ } ਸ:—ਇੱਕ ਖੇਡ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਕੁੜੀਆਂ ਇੱਕ ਦੂਜੀ ਦਾ ਹੱਥ ਫੜਕੇ ਅਤੇ ਘੇਰਾ ਪਾ ਕੇ ਨੱਚਦੀਆਂ ਹਨ ॥

ਕਿਲਕਾਰੀ, ਸ:—ਚੀਕ, ਬਾਂਦਰ ਦੀ ਅਵਾਜ਼ (ਮਾਰਨੀ) ॥

ਕਿੱਲ੍ਹਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਜ਼ੋਰ ਲਾਉਣਾ, ਹੇਕਣਾ ॥

ਕਿੱਲਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—'ਕੀਲਣਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਕਿਲਾ, ਪੁ:—ਗੜ੍ਹ, ਕੋਟ, ਪਾਤਸ਼ਾਹੀ ਮਹਲ ॥

ਕਿਲਾ ਬੰਦੀ, ਸ: / **ਕਿਲਾ ਬੰਨ੍ਹਣਾ** ਕ੍ਰਿ } ਆਪਣੇ ਬਚਾਉ ਲਈ ਫ਼ਸੀਲ ਆਦਿਕ ਬਣਾਉਣਾ॥

ਕਿੱਲਾ, ਪੁ:—ਲੱਕੜ ਦੀ ਵੱਡੀ ਮੇਖ, ਇਕ ਏਕੜ ਜ਼ਿਮੀਂ ॥

ਕਿੱਲੀ, ਸ:—ਨਿੱਕਾ ਕਿੱਲ, ਖੂੰਟੀ (ਲਕੜੀ ਦੀ) ॥

ਕਿਧੀਂ } ਕ੍ਰਿ:, ਵਿ:—ਕਿਸੇ ਤਰਾਂ ॥
ਕਿਧੋਂ

ਕਿਧੇ ਨਾਂ ਕਿਧੋਂ, ਕ੍ਰਿ:, ਵਿ:—ਕਿਸੇ ਨ ਕਿਸੇ ਤਰਾਂ, ਜ਼ਰੂਰ ॥

ਕਿਨ, ਸ:—ਵੈਰ, ਦੁਸ਼ਮਣੀ (ਵੇਖਣਾ) ॥

ਕਿਨਾ, ਪੁ:—ਮੋਟੀਆਂ ਕਣੀਆਂ ਵੰਦੀਆਂ ਰੋਈਆਂ, ਪੱਛੀਆਂ ਜਾਂ ਤੀਲੀਆਂ ਦਾ ਵੁੰਦਿਆ ਹੋਇਆ ਪੜਦਾ ॥

ਕੀ, ਪੜ:—ਕੇਹੜੀ ਗੱਲ ॥
ਕ੍ਰਿ:, ਵਿ:—ਜਾਂ ਪੁਰ ॥

ਕੀ ਹੋਇਆ, ਕੁਝ ਪਰਵਾਹ ਨਹੀਂ ॥

ਕੀ ਕਹਿਣਾ ਹੈ! } ਬੜੇ ਅਚਰਜ, ਅਫ਼ਸੋਸ ਜਾਂ ਦਲੇਰੀ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ! ਸ਼ਾਬਾਸ਼!
ਕੀ ਕਹੀਏ!

ਕੀ ਕੀ, ਸਭ ਕੁਝ, ਬਹੁਤ ਚੀਜ਼ਾਂ ॥

ਕੀ ਜਾਣੀਏ, ਖ਼ਬਰੇ, ਸਾਨੂੰ ਪਤਾ ਨਹੀਂ! ॥

ਕੀ ਮਕਦੂਰ! } ਉਹ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ॥
ਕੀ ਮਜਾਲ!

ਕੀ ਮੂੰਹ ਰਿਹਾ! ਬੜਾ ਸ਼ਰਮਿੰਦਾ ਹੋਇਆ ॥

ਕੀ ਵਾਸਤਾ! ਮੇਰਾ ਕਝ ਮਤਲਬ ਨਹੀਂ ॥

ਕੀ ਵਾਸਤਾ, ਕਿਉਂ? ਕਿਸ ਕਰਕੇ?

ਕੀਕਨ } ਕ੍ਰਿ:, ਵਿ:—ਕਿਸ ਤਰਾਂ, ਕਿਵੇਂ, ਕੈਸੇ ॥
ਕੀਕਰ

ਕੀਤਾ, ਕ੍ਰਿ:—'ਕਰਨਾ' ਦਾ ਭੂਤ ਕਾਲ, ਕਰ ਲਿਆ ॥
ਪੁ:—ਕਿਸੇ ਦੀ ਕੀਤੀ ਹੋਈ ਭਲਿਆਈ, ਉਪਕਾਰ। ਕਰਮ ॥

ਕੀਤਾ ਪਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਆਪਣੇ ਕਰਮਾਂ ਦਾ ਫਲ ਪਾਉਣਾ ॥

ਕੀਨ ਖ਼ਾਬ } ਸ:—ਜ਼ਰੀ ਦੇ ਫੁੱਲਾਂ ਵਾਲਾ ਰੇਸ਼ਮੀ ਕਪੜਾ ॥
ਕੀਮ ਖ਼ਾਬ

ਕੀਨਾ, ਪੁ:—ਵੈਰ, ਕਿੜ, ਖਾਰ ॥

ਕੀਮਤ, ਸ:—ਮੁੱਲ, ਭਾਉ ॥

ਕੀਮਤ ਚੁਕਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਮੁੱਲ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨਾ ॥

ਕੀਮਤ ਦਾਰ, ਵਿ:—ਬਹੁਤ ਮੁੱਲ ਵਾਲਾ ॥

ਕੀਮਤੀ, ਵਿ:—ਬਹੁ ਮੁੱਲਾ, ਮਹਿੰਗਾ ॥

ਕੀਮਾਂ, ਪੁ:—ਬਰੀਕ ਕੁਤਰਿਆ ਹੋਇਆ ਮਾਸ (ਕਰਨਾ) ॥

ਕੀਮੀਆ, ਸ:—ਰਸਾਇਣ, ਚਮਤਕਾਰ ਦੁਆ ॥

ਕੀਮੀਆ ਗਰ, ਪੁ: } ਰਸਾਇਣ ਜਾਣਨ ਵਾਲਾ (ਲੀ) ॥
ਕੀਮੀਆ ਗਰਨੀ, ਸ:

ਕੀਮੀਆ ਗਰੀ, ਸ:—ਰਸਾਇਣ ਦਾ ਕੰਮ ॥

ਕੀਰ, ਪੁ: } ਕਮੀਨਾ, ਨੰਗ, ਕੰਗਾਲ ॥
ਵਿ:

ਕੀਰਤ (ਤਿ), ਸ:—ਜਸ, ਵਡਿਆਈ, ਸ਼ੋਭਾ ਨਾਮ ॥

ਕੀਰਤਣ, ਪੁ:—ਭਜਨ, ਰਾਗ, ਪਰਮੇਸਰ ਦੇ ਗੁਣ ਗਾਉਣੇ ॥

ਸਬਦ ਕੀਰਤਨ
ਭਜਨ ਕੀਰਤਨ } ਪੁਃ—ਪਰਮੇਸ਼ਰਦੀ ਭਗਤੀ ਦੇ ਸਬਦਜਾਂ ਭਜਨਗਾਉਣੇ॥

ਨਗਰ ਕੀਰਤਨ, ਪੁਃ—ਸ਼ਹਿਰ ਦੇ ਬਜ਼ਾਰਾਂ ਵਿੱਚ ਫਿਰ ਕੇ ਭਜਨ ਗਾਉਣੇ ॥

ਕੀਰਤਨੀਆਂ, ਪੁਃ (ਬਹੁਃ ਬਃ) ਕੀਰਤਨ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਮੁੰਡੇ ॥

ਕੀਰਣੇ, ਪੁਃ (ਬਹੁਃ ਬਃ)—ਬਿਰਲਾਪ, ਵੈਣ (ਪਾਉਣੇ) ॥

ਕੀਲ, ਪੁਃ—ਕਿੱਲ, ਮੇਖ, ਖੂੰਟਾ ॥

ਕੀਲਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਕਿੱਲੀਆਂ ਨਾਲ ਬੰਨ੍ਹਣਾ, ਸੱਪ ਤੇ ਮੰਤ੍ਰ ਫੂਕਣਾ ॥

ਕੀੱਲਾ, ਪੁਃ—ਕਿੱਲਾ, ਲੱਕੜ ਦੀ ਵੱਡੀ ਮੇਖ ॥

ਕੀੱਲੀ, ਸਃ—ਨਿੱਕਾ ਕਿੱਲਾ, ਲਕੜੀ ਦੀ ਖੂੰਟੀ ॥

ਕ੍ਰੀਲੋ, ਸਃ—ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦੀ ਮਠਿਆਈ ॥

ਕੀੜਾ, ਪੁਃ—ਕਿਰਮ, ਕੀੜਾ, ਮਕੌੜਾ, ਸੱਪ ॥

ਕੀੜਾ ਸਿੰਘਣਾ
ਲੜਨਾ } ਕ੍ਰਿਃ—ਸੱਪ ਨੇ ਵੱਢਣਾ ॥

ਕੀੜਾ ਪਤੰਗਾ ਪੁਃ—ਕੀੜਾ, ਸੱਪ ਆਦਿਕ ॥

ਕੀੜਾ ਲਗਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਕੋਈ ਚੀਜ਼ ਕੀੜਿਆਂ ਖਾ ਜਾਣੀ ॥

ਕੀੜੇ ਪਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਨਿੰਦਣਾ, ਦੋਸ ਕੱਢਣੇ।

ਕੀੜੇ ਪੈਣੇ, ਕ੍ਰਿਃ—ਕਿਸੇ ਚੀਜ਼ ਵਿੱਚ ਕੀੜੇ ਪੈਦਾ ਹੋ ਜਾਣੇ ॥

ਕੀੜਾ, ਮਕੌੜਾ
ਕੀੜੇ, ਮਕੌੜੇ } ਪੁਃ—ਕੀੜੇ, ਵੱਡੇ ਕੀੜੇ ॥

ਕੀੜੀ, ਸਃ—ਨਿੱਕਾ ਜਿਹਾ ਕੀੜਾ ॥

ਕੀੜੀ ਮਾਰ, ਪੁਃ—ਪਿੰਡੇ ਨੂੰ ਚੰਬੜਨ ਵਾਲੇ ਕੀੜੇ ਹਟਾਉਣ ਵਾਲੀ ਇੱਕ ਬੂਟੀ ॥

ਕੁ, ਅਵਃ—(ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਣਾਂ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਲਗਦਾ ਹੈ), ਲਗ ਭਗ (ਯਥਾ ਸੇਰ ਕੁ ਦੁੱਧ) ॥

ਕੁਆਇਦ (ਕਐਦ), ਸਃ—'ਕਵਾਇਦ' ਵੇਖੋ ॥

ਕੁਆਰ, ਸਃ—ਵਹੁਟੀ (ਮੁਲਤਾਨੀ) ॥

ਕੁਆਟਰ, ਪੁਃ—ਸ੍ਰਕਾਰੀ ਨੌਕਰਾਂ ਦੇ ਰਹਿਣ ਦਾ ਸਰਕਾਰੀ ਮਕਾਨ ॥

ਕੁਆਰ, ਕੁਆਰਾ, (ਰੀ)
ਕੁਆਰ ਰੀਦਲ } 'ਕਵਾਰ' ਆਦਿਕ ਵੇਖੋ ॥

ਕੁਸ਼, ਪੜਃ—'ਕੁਝ' ਵੇਖੋ ॥

ਕੁਸਕ, ਪੁਃ—ਬੋਲ, ਕੱਠ (ਲਗਣਾ, ਲਾਉਣਾ) ॥

ਕੁਸਕਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਬੋਲਣਾ, ਮੂੰਹੋਂ ਗੱਲ ਕੱਢਣਾ ॥

ਕੁਸ਼ਕਲ, ਵਿਃ—ਭੈੜੀ ਸ਼ਕਲ ਵਾਲਾ, ਕੋਹਜਾ ॥

ਕੁਸੰਗ, ਪੁਃ—ਬੁਰੀ ਸੰਗਤ ॥

ਕੁਸੰਗਣ, ਸਃ
ਕੁਸੰਗੀ, ਪੁਃ } ਬੁਰਾ ਸੰਗੀ ਜਾਂ ਸਾਥੀ, ਜੋ ਬੁਰੀ ਸੰਗਤ ਕਰੇ ॥

ਕੁਸ਼ਟ, ਪੁਃ—ਕੋਹੜ ਦਾ ਰੋਗ ॥

ਕੁਸ਼ਟਣ, ਸਃ
ਕੁਸ਼ਟੀ, ਪੁਃ } ਕੋਹੜਾ (ੜੀ) ॥

ਕੁਸੱਤ, ਪੁਃ—ਝੂਠ, ਫਰੇਬ, ਛਲ, ਪਾਪ ॥

ਕੁਸੱਤਣ, ਸਃ
ਕੁਸੱਤੀ, ਪੁਃ } ਝੂਠੀ (ਠਾ) ਪਾਪਣ (ਪੀ), ਛਲੀਆ ॥

ਕੁਸ਼ਤਾ, ਪੁਃ—ਮਾਰਿਆ ਹੋਇਆ, ਫੂਕੀ ਹੋਈ ਧਾਤ ਆਦਿਕ ॥

ਕੁਸ਼ਤੀ, ਸਃ—ਭਲਵਾਨਾਂ ਦੇ ਘੋਲ, ਭੇੜ ॥

ਕੁਸ਼ਲ, ਪੁਃ—ਸੁਖ ਸਾਂਦ, ਅਨੰਦ ॥

ਕੁਸ਼ਾ, ਸਃ—ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦਾ ਪਵਿੱਤ੍ਰ ਘਾਹ ॥

ਕੁਸ਼ਾਦ(ਦਾ), ਵਿਃ—ਚੌੜਾ, ਖੁੱਲ੍ਹਾ ॥

ਕੁਸਾਥ, ਪੁਃ—ਭੈੜਾ ਸਾਥ, ਬੁਰਾ ਸੰਗ ॥

ਕੁਸਾਥਣ, ਸਃ
ਕੁਸਾਥੀ, ਪੁਃ } ਬੁਰਾ ਸਾਥੀ ਜਾਂ ਸੰਗੀ ॥

ਕੁਸਾਬਾ, ਪੁਃ—ਸਿਰ ਦੇ ਗਿਰਦ ਲਪੇਟਣ ਵਾਲਾ ਕਪੜਾ ॥

ਕੁਸ਼ਾਮਦ, ਸਃ—ਝੂਠੀ ਵਡਿਆਈ, ਚਪਲੋਸੀ ॥

ਕੁਸ਼ਾਮਦਣ, ਸਃ
ਕੁਸ਼ਾਮਦੀ, ਪੁਃ } ਜੋ ਕੁਸ਼ਾਮਦ ਕਰੇ ॥

ਕੁਸ਼ਾਮਦੀ ਟੱਟੂ, ਪੁਃ—ਬਹੁਤ ਕੁਸ਼ਾਮਦ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ॥

ਕੁਸ਼ਾਲ, ਵਿਃ—ਚੰਗੇ ਹਾਲ ਵਾਲਾ, ਸੁਖੀ ॥

ਕੁਸ਼ੀਲ, ਵਿਃ—ਭੈੜੇ ਸੁਭਾਉ ਵਾਲਾ, ਬੇ ਸ਼ਰਮ ॥

ਕੁਸ਼ੀਲਤਾਈ, ਸਃ—ਭੈੜਾ ਸੁਭਾਉ, ਬੇ ਸ਼ਰਮੀ ॥

ਕੁਸੁਆਦ, ਵਿਃ—ਜਿਸ ਦਾ ਸੁਆਦ ਬੁਰਾ ਹੈ ॥

ਕੁਸੁਹਣਾ, ਵਿਃ—ਜੋ ਸੁਹਣਾ ਨਹੀਂ, ਕੋਝਾ ॥

ਕੁਸੁਭ, ਵਿਃ—ਭੈੜਾ, ਗੰਦਾ, ਖਰਾਬ ॥

ਕੁਸੁੰਭ (ਭਾ), ਪੁਃ—ਇੱਕ ਫੁੱਲ ਜਿਸ ਵਿਚੋਂ ਪੀਲਾ ਰੰਗ ਨਿਕਲਦਾ ਹੈ ॥

ਕੁਸੂਤ
ਕੁਸੂਤਾ } 'ਕਸੂਰ' ਆਦਿਕ ਵੇਖੋ ॥

ਕੁਸੋਭਾ, ਸਃ—ਨਿੰਦਿਆ, ਬੁਰਿਆਈ, ਬਦਨਾਮੀ ॥

ਕੁਹਜਾ, ਪੁਃ
ਕੁਹਜੀ, ਸਃ } ਜਿਸ ਦੀ ਸ਼ਕਲ ਬੁਰੀ ਹੈ, ਅੰਗ ਹੀਨ ॥

ਕੁਹਾਣਾ
ਕੁਹਣਾ } ਕ੍ਰਿਃ—ਮਾਰਨਾ, ਜਿੰਦ ਕੱਢਣੀ ॥

ਕੁਹਣੀ, ਸਃ—ਬਾਂਹ ਦੇ ਜੋੜ ਦੀ ਹੱਡੀ, ਅਰਕ ॥

ਕੁਹਾਈ, ਸਃ—ਮਾਰਨ ਦਾ ਕੰਮ ਜਾਂ ਇਨਾਮ ॥

ਕੁਹਾਸਾ, ਸਃ—ਧੁੰਦ, ਕੁਹੀਰ, ਕੁਹੁਰ ॥

ਕੁਹਾਨ, ਪੁਃ—ਊਠ ਦੀ ਪਿੱਠ ਉੱਤੇ ਉੱਭਰੀ ਹੋਈ ਥਾਂ ॥

ਕੁਹਾੜਾ, ਪੁਃ
ਕੁਹਾੜੀ, ਸਃ } ਲਕੜਾਂ ਆਦਿਕ ਪਾੜਨ ਵਾਲਾ ਹਥਿਆਰ ॥

ਕੁਹੀਰ, ਸਃ—ਧੁੰਦ, ਕੁਹੁਰ ॥

ਕੁਹੀੜ, ਸਃ—ਮਾੜਾ ਮਾੜਾ ਮੀਂਹ ਜਾਂ ਧੁੰਦ ਔਖ ॥

ਕੁਹਲੂ, ਪੁਃ—ਤੇਲ ਕੱਢਣ ਵਾਲਾ ਜੰਤ੍ਰ ॥

ਕੁਹੁਰ, ਪੁਃ
ਸਃ } ਕਲੀ, ਅੱਖ ਦਾ ਫੁੱਲ, (ਆਉਣਾ, ਲੱਗਣਾ, ਪੈਣਾ),) ਧੁੰਦ(ਪੈਣੀ) ॥

ਕੁਹੁੜ, ਪੁਃ—ਇੱਕ ਰੋਗ ਜੋ ਲਹੂ ਵਿਗੜਨ ਤੋਂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਜਿਸ ਨਾਲ ਪਿੰਡਾ ਗਲ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ॥

ਕੁਹੁੜ ਕਿਰਲੀ, ਸਃ—ਬਹੁਤ ਨਿੱਕਾ ਜਿਹਾ ਕਿਰਲਾ ॥

ਕੁਹੁੜਾ, ਪੁਃ
ਕੁਹੁੜਨ, ਸਃ
ਕੁਹੁੜੀ, ਸਃ, ਪੁਃ } ਜਿਸ ਨੂੰ ਕੁਹੁੜ ਹੈ ॥

ਕੁਕਰਮ, ਪੁ:—ਬੁਰਾ ਕੰਮ, ਪਾਪ

ਕੁੱਕਰਮਣ, ਸ:
ਕੁਕਰਮੀ, ਪੁ: } ਜੋ ਬੁਰਾ ਕੰਮ ਕਰੇ ॥

ਕੁੱਕੜ
ਕੁਕੁੜ } ਪੁ:—ਇੱਕ ਪੰਖੇਰੂ, ਮੁਰਗਾ ॥

ਵਿ:—ਬਹੁਤ ਬੁੱਢਾ, ਧੌਲੇ ਵਾਲਾਂ ਵਾਲਾ ॥

ਕੁੱਕੜ ਛਿੱਡੀ, ਸ:—ਇੱਕ ਬੂਟੀ ॥

ਕੁਕੜਾ
ਕੁਕੁੜਾ } ਪੁ:—ਸਣ ਕੁਕੜਾ ॥

ਕੁਕੜੀ, ਕੁੱਕੜ ਦੀ ਮਦੀਨ, ਮੁਰਗੀ ॥

ਕੁਕੜੂੰ ਘੂੰ, ਪੁ:—ਕੁੱਕੜ ਦੀ ਅਵਾਜ਼ ॥

ਕੁਕੁੜੂੰਗਾ, ਪੁ:—ਚੀਕ ॥

ਕੁੱਖ, ਸ:—ਗਰਭ, ਪੇਟ, (ਹਰੀ ਭਰੀ ਹੋਣੀ, ਭਰਨੀ) ॥

ਕੁੱਖੀ, ਸ:—ਕਾਂਠਾ, ਪਿਲਛੀ ਦੇ ਪੈਰੂ ॥

ਕੁੰਘਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਸੁੰਗੜਨਾ ॥

ਕੁੰਗੜਾ, ਵਿ:—ਤਕੜਾ, ਹੱਟਾ ਕੱਟਾ ॥

ਕੁੰਗੀ, ਸ:—ਅਨਾਜ ਨੂੰ ਲੱਗਣ ਵਾਲਾ ਇਕ ਕੀੜਾ ॥

ਕੁੰਗੂ, ਪੁ:—ਇਕ ਲਾਲ ਰੰਗ ਜੋ ਤੀਮਤੀ ਮੱਥੇ ਉੱਤੇ ਲਾਉਂਦੀਆਂ ਹਨ ॥

ਕੁੰਗੂ ਦੀ ਕਟੋਰੀ ਪਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਕੇਸਰ ਦੀ ਕਟੋਰੀ ਪਾਉਣੀ ਅਥਵਾ ਸ੍ਵਾਦ ਕਰਨਾ ॥

ਕੁਚ, ਸ:—ਤੀਮੜ ਦੀ ਛਾਤੀ ਜਾਂ ਥਣ ॥

ਕੁੱਚ, ਪੁ:—ਜੁਲਾਹੇ ਦਾ ਤਾਣੀ ਸਾਫ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਕੂਚਾ ॥

ਕੁਚੱਜਾ, ਪੁ:
ਕੁਚੱਜੀ, ਸ: } ਮੂਰਖ, ਨਿਕੰਮਾ (ਮੀ), ਮੈਲਾ (ਲੀ) ॥

ਕੁੰਚਰ, ਪੁ:—ਹਾਥੀ ॥

ਕੁਚਰਾ, ਵਿ:—ਟੁਕੜੇ ਟੁਕੜੇ ਹੋਇਆ ਹੋਇਆ ਦਲਿਆ ਹੋਇਆ ॥

ਕੁਚੱਲਣ, ਪੁ:—ਬੁਰੇ ਚਾਲੇ, ਭੈੜੇ ਕੰਮ ॥

ਕੁਚੱਲਣਾ, ਵਿ:—ਬੁਰਾ, ਨਾ ਮੁਨਾਸਬ, ਅਵੱਲਾ ॥

ਕੁਚਲਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਦਲਣਾ, ਲਤਾੜਨਾ ॥

ਕੁਚਲਾ, ਪੁ:—ਜ਼ਹਿਰ ਵਾਲਾ ਇੱਕ ਫਲ ॥

ਕੁਚਾਲ, ਸ:—ਬੁਰੀ ਚਾਲ, ਭੈੜੀ ਰੀਤ ॥

ਵਿ:—ਜਿਸ ਦੀ ਚਾਲ ਬੁਰੀ ਹੈ ॥

ਕੁੱਚੀ, ਸ:—ਵਾਲ ਆਦਿਕਾਂ ਦੀ ਬਣੀ ਹੋਈ ਇੱਕ ਚੀਜ਼ ਜਿਸ ਨਾਲ ਚੀਜ਼ਾਂ ਸਾਫ ਕਰਦੇ ਹਨ ॥

ਕੁੱਚੀ ਫੇਰਨੀ
ਕੁੱਚੀ ਮਾਰਨੀ } ਕ੍ਰਿ:—ਸਫਾਈ ਕਰਨੀ, ਸਫੇ-ਦੀ ਕਰਨੀ ॥

ਕੁਛ, ਪੜ:—'ਕੁਝ' ਵੇਖੋ ॥

ਕੁੱਛੜ, ਪੁ:—ਗੋਦੀ, ਪੱਟ, ਬਗਲ (ਬੈਠਣਾ ਚੁਕਣਾ, ਲੈਣਾ) ॥

ਕੁੱਛੜ ਕੁੜੀ ਤੇ ਸ਼ਹਿਰ ਢੰਡੋਰਾ, ਜੇਹੜੀ ਚੀਜ਼ ਕੋਲ ਹੋਵੇ ਉਸ ਨੂੰ ਹੋਰਥੇ ਭਾਲਣਾ ॥

ਕੁੱਛੜ ਬਹਿਕੇ ਦਾੜ੍ਹੀ ਖੋਹਣਾ ਜਾਂ ਪੁੱਟਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਸੱਜਣ ਬਣ ਕੇ ਦੁਰਗਤ ਕਰਨੀ ॥

ਕੁੰਜ, ਪੁ:—ਲੁੰਕਰ, ਦੁਸ਼ਾਲੇ ਦੀਆਂ ਨੁੱਕਰਾਂ ਦੀ ਗੁਲਕਾਰੀ ਦਾ ਕੰਮ, ਸੱਪ ਦੀ ਖਲੜੀ ॥

ਕੁੰਜ ਗੋਸ਼ਾ, ਪੁ:—ਓਹਲੇ ਵਾਲੀ ਥਾਂ ॥

ਕੁੰਜ ਬਦਲਣੀ
ਕੁੰਜ ਲਾਹਣੀ } ਕ੍ਰਿ:—ਪੁਰਾਣੇ ਕਪੜੇ ਲਾਹ ਕੇ ਨਵੇਂ ਪਾਉਣੇ।

ਕੁੰਜਕਾ ਪੁ:—ਕਾਠੀ ਦੇ ਪਿਛਲਾ ਰੱਸਾ ਜਾਂ ਤਸਮਾ ॥

ਕੁੰਜਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਖੜੇ ਪਾਣੀ ਆਦਿਕ ਨੂੰ ਵਗਾ ਕੇ ਲੈ ਜਾਣਾ ॥

ਕੁੰਜੜਾ, ਪੁ:—ਭਾਜੀਆਂ ਵੇਚਣ ਵਾਲਾ। ਝਗੜਾ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ॥

ਕੁੱਜਾ, ਪੁ:—ਮਿੱਟੀ ਦੀ ਗੜਵੀ, ਮਿਸ਼ਰੀ ਦੀ ਪਿਆਲੀ ॥

ਕੁੱਜੀ, ਸ:
ਕੁਜੜਾ, ਪੁ:
ਕੁਜੜੀ, ਸ: } ਨਿੱਕਾ ਜੇਹਾ ਕੁੱਜਾ ॥

ਕੁਜਾਤ, ਵਿ:—ਨਿੱਕੀ ਜਾਤ ਦਾ, ਨੀਚ, ਬਦ, ਦੁਸ਼ਟ ॥

ਕੁੰਜੀ, ਸ:—ਜਿਸ ਚੀਜ਼ ਨਾਲ ਜੰਦ੍ਰਾ ਖੁਲ੍ਹਦਾ ਹੈ ॥

ਮੂੰਹ ਵਿੱਚ ਕੁੰਜੀ ਆਉਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਬੋਲ ਨ ਸਕਣਾ ॥

ਕੁਝ, ਪੜ:—ਥੋੜਾ, ਰਤਾ, ਰਤਾ, ਕਿਸੇ ਕਦਰ, ਕੋਈ ਚੀਜ਼ ।

ਕੁਝ ਐੱਨਾ (ਐਤਨਾ), ਵਿ:—ਬਹੁਤ ॥

ਕੁਝ ਹੋ ਜਾਣਾ, ਹਾਲਤ ਵਿਗੜ ਜਾਣੀ ॥

ਕੁਝ ਕਹ ਬੈਠਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਕੋਈ ਬੁਰੀ ਗੱਲ ਕਹ ਦੇਣੀ ॥

ਕੁਝ ਕਰ ਦੇਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਜਾਦੂ ਕਰਨਾ ॥

ਕੁਝ ਕਰਕੇ ਦਿਖਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਕੋਈ ਵੱਡਾ ਕੰਮ ਕਰਕੇ ਦੱਸਣਾ ॥

ਕੁਝ ਕੁਝ, ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—ਥੋੜਾ ਜੇਹਾ, ਰਤਾ ਕੁ ॥

ਕੁਝ ਗੱਲ ਵੀ! ਕਿਉਂ, ਕਿਸ ਕਰਕੇ, ਐਵੇਂ ਹੀ॥

ਕੁਝ ਦਾ ਕੁਝ ਹੋ ਜਾਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਹਾਲਤ ਬਦਲ ਜਾਣੀ ॥

ਕੁਝ ਦਾ ਕੁਝ ਕਹਿਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਝੂਠੀ ਗੱਲ ਆਖਣਾ ॥

ਕੁਝ ਨਾ ਕੁਝ, ਕੋਈ ਗੱਲ ਜ਼ਰੂਰ, ਥੋੜਾ ਜਾਂ ਬਹੁਤ ॥

ਕੁਝ ਨਾਂ ਪੁੱਛੋ; ਕਹਿਣ ਦੀ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ॥

ਬਹੁਤ ਕੁਝ, ਵਿ:
ਪੁ: } ਬਹੁਤ ਸਾਰਾ, ਬਥੇਰਾ ਮਾਲ॥

ਸਭ ਕੁਝ, ਪੁ:—ਸਾਰੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ॥

ਕੁੱਟ, ਸ:—ਮਾਰ (ਖਾਣੀ, ਦੇਣੀ) ॥

ਕੁੱਟ ਫਾਟ, ਸ:—ਮਾਰ ਕੁਟਾਈ ॥

ਕੁਟ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਧਾਤ, ਖੋਟੀ ਚਾਂਦੀ ॥

ਕੁਟਕੀ, ਸ:—ਮੱਛਰ, ਇਕ ਬੂਟੀ ॥

ਕੁੱਟਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਮਾਰਨਾ, ਸੱਟਾਂ ਲਾਉਣੀਆਂ, ਸਜ਼ਾ ਦੇਣੀ, ਪਿੱਟਣਾ ॥

ਕੁਟੰਬ, ਪੁ:—ਟੱਬਰ, ਕਬੀਲਾ, ਪਰਵਾਰ, ਸਾਕ ॥

ਕੁਟਲ, ਵਿ:—ਵਿੰਗਾ, ਟੇਢਾ, ਬੇਈਮਾਨ, ਫਰੇਬੀ, ਜ਼ਾਲਮ ॥

ਕੁਟਲਤਾ, ਸਃ—ਟੇਢਾ ਪਨ, ਬਦਮਾਸ਼ੀ; ਬੁਰ-ਆਈ, ਪਾਪ ॥

ਕੁਟਵਾਲ, ਪੁਃ
ਕੁਟਵਾਲੀ, ਸਃ } 'ਕੋਤਵਾਲ' ਆਦਿਕ ਵੇਖੋ ॥

ਕੁਟਾਉ, ਕ੍ਰਿਃ—ਕੁੱਟਣ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਾਉਣਾ, ਮਾਰ ਖੁਆਉਣੀ ॥

ਕੁਟਾਈ, ਸਃ—ਕੁੱਟਣ ਦਾ ਕੰਮ ਜਾਂ ਮਜੂਰੀ ॥

ਕੁਟੀਆ, ਸਃ—ਸਾਧਾਂ ਦੇ ਰਹਿਣ ਦਾ ਛੋਟਾ ਜਹਾ ਘਰ, ਝੁੱਗੀ ॥

ਕੁੱਠ, ਸਃ—ਇੱਕ ਦੁਆ ॥

ਕੁੱਠਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਮਾਰਨਾ, ਕੁਹਣਾ, ਮਾਰੇ ਜਾਣਾ ॥

ਕੁੱਠਾ, ਵਿਃ—ਹਲਾਲ ਕੀਤਾ ਹੋਇਆ, ਮਾਰਿਆ ਹੋਇਆ ॥

ਕੁਠਾਲੀ, ਸਃ—ਸੋਨਾ ਚਾਂਦੀ ਗਾਲਣ ਵਾਲੀ ਪਿਆਲੀ ॥

ਕੁਠਾਲੀ ਗਾਲਣੀ, ਕ੍ਰਿਃ—ਧਾਤ ਗਾਲਣੀ, ਮੂਲੋਂ ਨਾਸ਼ ਕਰ ਦੇਣਾ ॥

ਕੁਠਾਲੀ ਪਾਉਣੀ, ਕ੍ਰਿਃ—ਗਾਲਣ ਲਈ ਧਾਤ ਕੁਠਾਲੀ ਵਿੱਚ ਪਾਉਣੀ ॥

ਕੁਠਾਲੀ ਪੈ ਨਿਕਲਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਪਰਖੇ ਜਾਣਾ, ਦੁਖ ਸਹਾਰ ਕੇ ਸੱਚਾ ਸਾਬਤ ਹੋਣਾ ॥

ਕੁੰਡ, ਪੁਃ—ਸਰੋਵਰ, ਤਾਲ, ਮਿੱਟੀ ਦਾ ਵੱਡਾ ਭਾਂਡਾ, ਖੁਰਲੀ, ਹਵਨ ਕਰਨ ਦਾ ਭਾਂਡਾ ਜਾਂ ਟੋਆ ॥

ਕੁੰਡਲ, ਪੁਃ—ਘੇਰਾ, ਮੁੜੇ ਹੋਏ ਵਾਲ, ਕੰਨਾਂ ਦਾ ਇੱਕ ਗਹਿਣਾ, ਬਲਦ ਦੇ ਗਲ ਦਾ ਕੜਾ ॥

ਕੁੰਡਲੀ, ਸਃ—ਘੇਰਾ, ਪੇਚ, ਜਨਮ ਲਗਨ ਦੇ ਗ੍ਰਹ ॥

ਕੁੰਡਾ, ਪੁਃ—ਲੋਹੇ ਆਦਿਕ ਦਾ ਛੱਲਾ ਜਿਸ ਵਿਚ ਸੰਗਲੀ ਅੜਦੀ ਹੈ। ਖੂਹ ਵਿੱਚੋਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਕੱਢਣ ਵਾਲਾ ਹਥਿਆਰ। ਅੰਗਸ। ਕਾਬੂ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ॥

(ਸਿਰ ਤੇ ਨਹੀਂ ਕੁੰਡਾ ਤੇ ਹਾਥੀ ਫਿਰੇ ਲੁੰਡਾ) ॥

ਸਿਰ ਤੇ ਕੁੰਡਾ ਹੋਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਵੱਸ ਵਿਚ ਰੱਖਣ ਵਾਲਾ ਕੋਈ ਵੱਡਾ ਹੋਣਾ ॥

ਕੁੰਡਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਖੁਆਉਣਾ ॥

ਕੁੰਡਾਲਾ, ਪੁਃ—ਆਟਾ ਗੁੰਨ੍ਹਣ ਵਾਲਾ ਮਿੱਟੀ ਦਾ ਚੌੜਾ ਭਾਂਡਾ ॥

ਕੁੰਡੀ, ਸਃ—ਨੋਕ, ਛੱਲਾ, ਸੰਗਲੀ ॥

ਕੁੰਦ, ਵਿਃ—ਮੂਰਖ, ਬੇ ਸਮਝ, ਅਨਜਾਣ ॥

ਕੁਢਬ (ਬਾ) ਵਿਃ—ਕੋਹਜਾ, ਬੇ ਡੌਲ, ਢੀਠ, ਅੜਬ, ਔਖਾ ॥

ਕੁਢੰਗ (ਗਾ) ਵਿਃ—ਕੁਢਬਾ, ਢੀਠ, ਅਨਪੜ੍ਹ ॥

ਕੁਢੰਗੀ, ਸਃ—ਮਲੀਨਤਾਈ, ਕੁਰੂਪਤਾ, ਕੋਹਜ ॥

ਕੁਣਸ, ਸਃ—ਖਬਰ। ਦੋਸ਼। ਐਬ ॥

ਕੁਣਕਾ, ਪੁਃ—ਪ੍ਰਸਾਦ, ਕੜਾਹ, ਹਲਵਾ ॥

ਕੁਣਕੁਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਇੱਕੋ ਦਾਣਾ ਮੂੰਹ ਵਿਚ ਸਿੱਟਣਾ ॥

ਕੁਤਕ (ਕਾ), ਪੁਃ—ਭੰਗ ਘੋਟਣ ਵਾਲਾ ਡੰਡਾ, ਸੋਟਾ ॥

ਕੁਤ ਪੁਣਾ, ਪੁਃ—ਨੀਚਤਾਈ, ਕਮੀਣ ਪਣਾ ॥

ਕੁਤਬ ਨੁਮਾ, ਪੁਃ—ਦਿਸ਼ਾ ਦੱਸਣ ਵਾਲਾ ਜੰਤ੍ਰ ॥

ਕੁਤਰਕ, ਸ:—ਹੁੱਜਤ, ਢੁੱਚਰ ॥

ਕੁਤਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਦੰਦਾਂ ਜਾਂ ਕੈਂਚ ਨਾਲ ਕੱਟਣਾ, ਜ਼ਰਾ ਜ਼ਰਾ ਕਰਨਾ ॥

ਕੁਤਰਾ, ਪੁ:—ਅੰਬਾਂ ਦੇ ਨਿੱਕੇ ਨਿੱਕੇ ਟੋਟੇ ਕਰਕੇ ਪਾਇਆ ਹੋਇਆ ਅਚਾਰ ॥

ਕੁਤਰਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਕਟਵਾਉਣਾ, ਜ਼ਰਾ ਜ਼ਰਾ ਕਰਾਉਣਾ ॥

ਕੁਤਵਾਲ, ਪੁ:
ਕੁਤਵਾਲੀ, ਸ: } 'ਕੋਤਵਾਲ' ਆਦਿਕ ਵੇਖੋ ॥

ਕੁਤਕੀ, ਸ:—ਮੱਛਰ ਵਰਗਾ ਇਕਕੀੜਾ, ਕੁੱਤੀ ॥

ਕੁੱਤਾ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਆਮ ਜਨੌਰ, ਖੂਹ ਦੀ ਚਰੱਖੜੀ ਨਾਲ ਅਟਕਣ ਵਾਲੀ ਲਕੜੀ ਬੰਦੂਕ ਦਾ ਘੋੜਾ, ਕਮੀਨਾ ਆਦਮੀ, ਹਰਾਮ-ਜ਼ਾਦਾ ॥

ਕੁੱਤਾ ਰਾਜ ਬਹਾਲੀਏ
ਉਹ ਚੱਕੀ ਚੱਟੇ } ਕਮੀਨਾ ਮਨੁੱਖ ਵੱਡੇ ਦਰਜੇ ਤੇ ਹੋਕੇ ਬੀ ਕਮੀਨਾ ਕੰਮ ਕਰਦਾ ਹੈ ॥

ਕੁੱਤੇ ਖੱਸੀ, ਸ:—ਛੋਟੀ ਨੌਕਰੀ, ਕਮੀਨਾਂ ਦਾ ਕੰਮ ॥

ਕੁੱਤੇ ਦਾ ਮਗਜ਼ ਖਾਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਬਹੁਤ ਬਕਣਾ ॥

ਕੁੱਤੇ ਦੀ ਮੌਤ ਮਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਬੇ ਇੱਜ਼ਤ ਹੋਕੇ ਮਰਨਾ ॥

ਕੁੱਤੇ ਦੇ ਠੀਕਰੇ ਪਾਣੀ ਪਿਆਲਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਨਿਰਾਦਰੀ ਕਰਨਾ ॥

ਕੁਤਾਰ, ਪੁ:—ਵਖਤੋਂ ਜਾਂ ਰਾਹੋਂ ਘੁੱਸਣਾ ॥

ਕੁਤਾਰ(ਰਾ), ਪੁ: ਵਿ:—ਵਖਤੋਂ ਜਾਂ ਰਾਹੋਂ ਘੁੱਸਣ ਵਾਲਾ ॥

ਕੁੱਤੀ, ਸ:—ਕੁੱਤੇ ਦੀ ਮਦੀਨ, ਛੋਟੀ ਲੜਾਕੀ ਤੀਮਤ ॥

ਕੁਤੂੰਗੜਾ, ਪੁ:
ਕੁਤੂੰਗੜੀ, ਸ: } ਕੁੱਤੇ ਦਾ ਬੱਚਾ ॥

ਕੁਤੂਰਾ, ਪੁ:
ਕੁਤੂਰੀ, ਸ: } ਕੁੱਤੇ ਦਾ ਬੱਚਾ ॥

ਕੁੰਦ, ਵਿ:—ਖੁੰਢਾ ਬੇ ਨੋਕ, ਸੁਸਤ, ਮੂਰਖ ॥

ਕੁੱਦ, ਸ:—ਛਾਲ, ਛਲਾਂਗ ॥

ਕੁੰਦਣ, ਪੁ:—ਸਾਫ਼ ਨਖਾਲਸ ਸੋਨਾ ॥
ਵਿ:—ਚਮਕਦਾਰ, ਖਰਾ ॥

ਕੁੱਦਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਟੱਪਣਾ, ਛਲਾਂਗ ਮਾਰਨਾ, ਖੁਸ਼ ਹੋਣਾ ਆਕੜਨਾ ॥

ਕੁੱਦਣਾ ਬੱਕਰਾ, ਪੁ:—ਬਲੀ ਦੇਣ ਵਾਲਾ ਬੱਕਰਾ, ਜੋ ਛੱਡਿਆ ਜਾਵੇ ॥

ਕਿਸੇ ਦੀ ਛਾਹ ਤੇ ਕੁੱਦਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਦੂਜੇ ਦੇ ਆਸਰੇ ਆਕੜਨਾ ॥

ਕੁਦਯਾ, ਵਿ:—ਨਿਰਦਯੀ ॥

ਕੁਦਰਤ, ਸ:—ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ, ਮਾਯਾ, ਸਰਿਸ਼ਟੀ ॥

ਕੁਦਰਤੀ, ਵਿ:—ਕੁਦਰਤ ਦੇ ਮੁਤਾਬਕ, ਸੁਭਾਉਕ ॥

ਕੁਦਵੈਯਾ, ਪੁ:—ਕੁੱਦਣ ਵਾਲਾ ॥

ਕੁੰਦਾ, ਪੁ:—ਲਕੜੀ ਦਾ ਟੋਂਦਾ, ਬੰਦੂਕ ਦੀ ਨਾਲੀ ਨੂੰ ਸਹਾਰਾ ਦੇਣ ਵਾਲੀ ਲਕੜੀ, ਪੰਖੇਰੂ ਦਾ ਪਰ, ਪਤੰਗ ਦਾ ਪਾਸਾ, ਸੁੱਥਣ ਦਾ ਘੇਰਾ ਤ੍ਰਿਕੋਣੀ ਟਾਕੀ, ਸਾਫ਼ ਕੀਤਾ ਹੋਇਆ ਤੇਲ॥

ਕੁਦਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਕੁੱਦਣ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਾਉਣਾ ॥

ਕੁਦਾਊ, ਵਿ:—ਕੁੱਦਣਜੋਗਾ, ਕੁੱਦ ਸੱਕਣ ਵਾਲਾ ॥

ਕੁਦਾਈ, ਸ:—ਕੁੱਦਣ ਦਾ ਕੰਮ ॥

ਕੁਦਾਕਲ(ੜ), ਪੁ:—ਕੁੱਦਣ ਵਾਲਾ ॥

ਕੁਦਾਲ (ਲਾ), ਪੁ:—ਕਹੀ, ਬੇਲਚਾ ॥

ਕੁੰਦੀ, ਸ:—ਕਪੜਾ ਠੱਪਣ ਜਾਂ ਘੋਟਣ ਦਾ ਕੰਮ ॥

ਕੁੰਦੀ ਗਰ, ਕਪੜਾ ਠੱਪਣ ਜਾਂ ਘੋਟਣ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ॥

ਕੁਧਰਮ, ਪੁ:—ਅਧਰਮ, ਪਾਪ ॥

ਕੁਧਰਮਣ, ਸ:
ਕੁਧਰਮੀ, ਪੁ: } ਜੋ ਕੁਧਰਮ (ਪਾਪ) ਕਰੇ ॥

ਕੁਧਾਨ, ਪੁ:—ਬੁਰੀ ਵਸਤ, ਬੁਰਾ ਦਾਨ ॥

ਕੁੰਨਣ, ਪੁ:—ਕੁੰਦਣ, ਖਰਾ ਸੋਨਾ ॥

ਕੁਨਬਾ, ਪੁ:—ਟੱਬਰ, ਕਬੀਲਾ, ਪਰਵਾਰ, ਸਰਬੰਧੀ ॥

ਕੁਨਾਉਂ, ਪੁ:—ਕਿਸੇਨੂੰ ਛੇੜਨ ਵਾਸਤੇ ਬੁਰਾ ਨਾਉਂ ਪਾਯਾ ਹੋਯਾ ॥

ਕੁਨਾਲ(ਲਾ) ਪੁ:
ਕੁਨਾਲੀ, ਸ: } ਮਿੱਟੀ ਦਾ ਚੌੜਾ ਦੋਰ ॥

ਗੋਤ ਕੁਨਾਲਾ, ਪੁ:—ਨਵੀਂ ਵਿਆਹੀ ਹਈ ਵਹੁਟੀ ਦੇ ਘਰ ਆਉਣ ਤੇ ਉਸ ਜ਼ਾਤ ਦਾਆਂ ਸਭ ਤ੍ਰੀਮਤਾਂ ਦਾ ਕੱਠਾ ਮਿਲਕੇ ਖਾਣਾ ॥

ਕੁੰਨੀ, ਸ:—ਇੱਕ ਨਿੱਕੀ ਜੇਹੀ ਮਿੱਟੀਦੀ ਹਾਂਡੀ ॥

ਕੁਨੀਤ, ਸ:—ਬੁਰੀ ਨੀਤ, ਭੈੜੀ ਸਲਾਹ ॥

ਕੁਨੀਤ(ਤਾ); ਵਿ:—ਬੁਰੀ ਨੀਤ ਵਾਲਾ ॥

ਕੁੰਨੂੰ, ਪੁ:—ਦੋਰ; ਤੋਦਾ (ਲਾਉਣਾ) ॥

ਕੁਨੈਣ, ਸ:—ਤਾਪ ਨੂੰ ਰੋਕਣ ਦੀ ਇੱਕ ਦੁਆ ॥

ਕੁੱਪ, ਪੁ:—ਤੂੜੀ ਦਾ ਢੇਰ ਚੁਫੇਰਿਓਂ ਕਜਿਆ ਹੋਇਆ ॥

ਕੁਪੱਤ, ਪੁ:—ਝਗੜਾ, ਬਖੇੜਾ, ਨਿਰਾਦਰੀ (ਕਰਨਾ) ।

ਕੁਪੱਤਣ, ਪੁ:—ਖਰਾਬ ਪੱਤਣ, ਬੁਰਾ ਲਾਂਘਾ ॥

ਕੁਪੱਤਾ, ਪੁ:
ਕੁਪੱਤੀ, ਸ: } ਜੋ ਝਗੜਾ ਜਾਂ ਨਿਰਾਦਰੀ ਕਰੇ॥

ਕੁਪੱਥ, ਪੁ:—ਨਾਂ ਸੁਖਾਉਣਵਾਲਾ ਭੋਜਨ,ਬੇਗਾਰੀ।

ਕੁੱਪਾ, ਪੁ:
ਕੁੱਪੀ, ਸ: } ਤੇਲ ਜਾਂ ਘੇਉ ਪਾਉਣਲਈ ਕੱਚੇਚੰਮ ਦਾ ਭਾਂਡਾ। ਮੋਟਾਆਦਮੀ। ਵੱਡੀਆਂ ਬੋਤਲਾਂ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਗਿਰਦੇ ਪਿਲਛੀ ਲਪੇਟੀ ਹੋਵੇ ॥

ਕੁਪਾਹ, ਸ:—ਰੂੰ ਦਾ ਬੂਟਾ ਅਤੇ ਉਸ ਦੀਆਂ ਡੋਡੀਆਂ ॥

ਕੁਪਾਹਾ, ਵਿ:—ਕੁਪਾਹ ਦਾ ਬਣਿਆ ਹੋਇਆ ॥

ਕੁਪਾਹੀ, ਵਿ:—ਕੁਪਾਹ ਦੇ ਰੰਗ ਦਾ ॥

ਕੁਪਾਤ੍ਰ, ਪੁ:—ਬੁਰਾ ਆਦਮੀ, ਭੈੜੀ ਉਲਾਦ ॥

ਕੁਪਿਉ, ਪੁ:—ਬੁਰਾ ਪਿਉ ॥

ਕੁਪੀਨ, ਸ:—ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦੀ ਲੰਗੋਟੀ ॥

ਕੁਪੁਤ, ਪੁ:—ਬੁਰਾ ਪੁਤ੍ਰ, ਨਲੈਕ ਬੇਟਾ ॥

ਕੁਫ਼ਰ, ਪੁ:—ਰੱਬ ਨੂੰ ਨਾਂ ਮੰਨਣਾ, ਈਸ਼ਰ ਦੀ ਨਿੰਦਿਆ ॥

ਕੁਫ਼ਰਕਚਹਿਰੀ, ਸ:—ਬੁਰੀ ਸੰਗਤ ॥

ਕੁਫ਼ਰ ਤੋੜਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਹਠ ਦੂਰ ਕਰਨਾ ॥

ਕੁਫ਼ਰ ਦਾ ਕਲਮਾ ਮੂੰਹੋਂ ਕਢਣਾ }
ਕੁਫ਼ਰ ਬਕਣਾ, ਕ੍ਰਿ: } ਈਸ਼ਰ ਦੀ ਨਿੰਦਿਆ ਕਰਨੀ, ਫੜਾਂ ਮਾਰਨੀਆਂ, ਬਕਵਾਦ ਕਰਨਾ ॥

ਕੁਫ਼ਰ ਦਾ ਫ਼ਤਵਾ, ਪੁ:—ਕਾਫ਼ਰ ਹੋਣਦਾ ਫੈਸਲਾ (ਦੇਣਾ, ਲੱਗਣਾ) ॥

ਕੁਫ਼ਰੀ, ਪੁ:—ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਕੁਫ਼ਰ ਹੈ, ਕਾਫ਼ਰ ॥

ਕੁਫ਼ਲ, ਪੁ:—ਬੁਰਾ ਫਲ, ਪਾਪ ਦਾ ਬਦਲਾ ॥

ਕੁਫੇਟੀ, ਸ:—ਵਿਰੋਧ, (ਕੁਫੇਟੀ ਪੈਣੀ) ॥

ਕੁੱਬ, ਪੁ:—ਵਿੰਗ, ਪਿੱਠ ਦਾ ਉਭਾਰ, ਲੱਕ ਦਾ ਮੋੜ (ਪੈਣਾ) ॥

ਕੁਬਜਾਂ, ਸ:—ਕੁੱਬੀ ਤੀਮੀ, ਜਿਸ ਕੁੱਬੀ ਦਾ ਲੱਕ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਮਹਾਰਾਜ ਨੇ ਸਿੱਧਾ ਕੀਤਾ ਸੀ ॥

ਕੁਬੜਾ, ਪੁ: }
ਕੁਬੜੀ, ਸ: } ਵਿ:—ਜਿਸਨੂੰ ਕੁੱਬ ਪਿਆ ਹੋਵੇ ॥
ਕੁੱਬਾ, ਪੁ: }

ਕੁੱਬਾ, ਪੁ:—ਖੂਹਦੀਆਂ ਚਕਲੀਆਂ ਦਾ ਦੰਦਾ ॥

ਕੁਬੁੱਧ (ਧਾ) ਵਿ: ਸ: } ਭੈੜੀ ਬੁੱਧ ਵਾਲਾ, ਬਦਨੀਤਾ ਬਦਨੀਤ ॥

ਕੁੰਭ, ਪੁ:—ਮਿੱਟੀ ਦਾ ਘੜਾ, ਇੱਕ ਰਾਸ, ਹਾਥੀ ਦਾ ਮੱਥਾ ॥

ਕੁੰਭਦਾ ਮੇਲਾ, ਪੁ:—ਬਾਰ੍ਹੀਂ ਵਰ੍ਹੀਂ ਹੋਣ ਵਾਲਾ ਹਰ ਦੁਆਰ ਦਾ ਬੜਾ ਭਾਰਾ ਮੇਲਾ ॥

ਕੁੰਭ ਕਰਣ, ਪੁ:—ਰਾਵਣ ਦਾ ਭਰਾ ਬਹੁਤ ਖਾਣ ਅਤੇ ਸੌਣ ਵਾਲਾ ॥

ਕੁੰਭਲ, ਪੁ:—ਜੁਲਾਹੇ ਦੀ ਖੱਡੀ ਦਾ ਟੋਆ, ਕੇਦ ਖਾਨਾ ॥

ਕੁਭਾਉ, ਪੁ:—ਅਸਲੀ ਭਾਉਤੋਂ ਵਧ ਜਾਂ ਘਟ, ਘਾਟਾ ॥

ਕੁਭਾਗ, ਪੁ:—ਮੰਦੇ ਭਾਗ, ਮੰਦੀ ਪਰਾਲਭਦ ॥

ਕੁਭਾਗਣ, ਸ: }
ਕੁਭਾਗਾ, ਪੁ: } ਜਿਸ ਦੇ ਭਾਗ ਮੰਦੇ ਹਨ ॥
ਕੁਭਾਗੀ, ਸ: }

ਕੁਭਾਣੀ, ਸ:—ਗਾਲੀਆਂ ॥

ਕੁੰਭੀ, ਸ:—ਨਰਕ ਜਿੱਥੇ ਪਾਪੀ ਅੱਗ ਵਿੱਚ ਰਿੱਝਣਗੇ ॥

ਕੁੰਭੀ ਦਾ ਮੇਲਾ, ਪੁ:—ਹਰਦੁਆਰ ਦਾ ਛੇਵੇਂ ਸਾਲ ਦਾ ਮੇਲਾ ॥

ਕੁਮਹਾਰ, ਪੁ:—ਮਿੱਟੀ ਦੇ ਭਾਂਡੇ ਬਣਾਉਣ ਵਾਲਾ, ਇਕ ਕੀੜਾ ॥

ਕੁਮਹਾਰੀ, ਸ:—ਕੁਮਹਾਰ ਦੀ ਵਹੁਟੀ ਜਾਂ ਧੀ ॥

ਕੁੱਮਕ }
ਕੁਮੁੱਕ } ਸ:—ਫੌਜ ਦੀ ਮੱਦਦ, ਸਹਾਇਤਾ ॥

ਕੁੱਮਕਣ, ਸ: }
ਕੁੱਮਕੀ, ਪੁ: } ਜੋ ਮੱਦਤ ਦੇਵੇ ॥

ਕੁਮਕੁਮਾ, ਪੁ:—ਹੋਲੀ ਦੇ ਰੰਗ ਵਾਲੀ ਬਹੁਤ ਨਿੱਕੀ ਲਾਖ ਦੀ ਸ਼ੀਸ਼ੀ ॥

ਕੁਮਗਰ, ਪੁ:—ਕਮਾਨਜਾਂ ਧਨਖ ਬਣਾਉਣਵਾਲਾ ॥

ਕੁਮਤ, ਪੁ:—ਬੁਰਾ ਮਤ, ਖ਼ਰਾਬ ਮਜ਼ਹਬ ॥

ਕੁਮੱਤ, ਸ:—ਬੁਰੀ ਮੱਤ, ਉਲਟੀ ਸਮਝ ॥
ਵਿ:—ਜਿਸ ਦੀ ਸਮਝ ਉਲਟੀ ਹੈ ॥

ਕੁਮਰੀ, ਸ:—ਇੱਕ ਪੰਖਚੂ, ਘੁੱਗੀ ॥

ਕੁਮਲਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਮੁਰਝਾਉਣਾ, ਸੁੱਕ ਜਾਣਾ ॥

ਕੁੱਮਾਂ ਕੁੰਮੀ, ਪੁ:—ਕੱਛੂ ॥

ਕੁਮਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਮੇਹਨਤ ਮਜੂਰੀ ਕਰਨੀ ਧਨ ਖੱਟਣਾ ॥

ਕੁਮਾਈ, ਸ:—ਖੱਟੀ, ਲਾਹ, ਆਮਦਨ, ਮੇਹਨਤ, ਕੰਮ ॥

ਕੁਮਾਠੀ, ਸ:—ਮਾਰ, ਕੁੱਟ, ਨਾਸ (ਕਰਨੀ) ॥

ਕੁਮਾਣ, ਪੁ:—"ਕਮਾਨ" ਵੇਖੋ। ਧਨਖ, ਹੁਕਮ, ਅਲਾਕਾ ॥

ਕੁਮਾਦ, ਪੁ:
ਕੁਮਾਦੀ, ਸ: } ਰੀਛਿਆਂ ਦਾ ਖੇਡ ॥

ਕੁਮਾਰ, ਪੁ:—ਲਰਕ, ਜੁਆ, ਮੁੰਡਾ, ਗਭਰੂ ॥

ਕੁਮਾਰ ਬਾਜ, ਪੁ:—ਜੁਆਰੀਆ, ਚਲਾਕ ॥

ਕੁਮਾਰ ਬਾਜੀ, ਸ:—ਜੂਆ, ਚਲਾਕੀ ॥

ਕੁਮਾਰਗ, ਪੁ:—ਬੁਰਾ ਰਾਹ, ਭੈੜਾ ਚਲਨ ॥

ਕੁਮਾਰੀ, ਸ:—ਕੁਆਰੀ, ਕੁੜੀ ॥

ਕੁਮੂਤ, ਪੁ:—ਨਾਲੈਕ ਪੁਤ੍ਰ, ਹਰਾਮਜਾਦਾ ॥

ਕੁਮੇਟੀ, ਸ:—ਸਭਾ, ਇਕੱਠ, ਪੰਚੈਤ ॥

ਕੁਮੇਠੀ, ਸ:—ਮਾਰ, ਕੁੱਟ, ਸਤਿਆਨਾਸ (ਕਰਨੀ) ॥

ਕੁਮੈਤ
ਕੁਮੈਦ } ਵਿ:—ਲਾਖੇ ਰੰਗ ਦਾ (ਘੋੜਾ) ॥

ਕੱਕਾ ਕੁਮੈਤ, ਪੁ:—ਲਾਲੀ ਦੀ ਭਾਹ ਮਾਰਨ ਵਾਲਾ, ਭੂਰੇ ਰੰਗ ਦਾ (ਘੋੜਾ) ॥

ਕੁਰਸ, ਪੁ:—ਬੁਰਾ ਸੁਆਦ ॥

ਕੁਰਸ, ਪੁ:—ਦੁਆ ਦੀ ਟਿੱਕੀ, ਕੁਰਸੀ, ਇਕ ਚਾਂਦੀ ਦਾ ਸਿੱਕਾ ॥

ਕੁਰਸੀ, ਸ:—ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦੀ ਚੌਕੀ, ਘਰ ਦੀ ਉੱਚੀ ਨੀਂਹ, ਥੰਸ, ਅੱਠਵਾਂ ਅਸਮਾਨ, ਰੱਬ ਦਾ ਤਖਤ ॥

ਕੁਰਸੀ ਨਸ਼ੀਣ, ਪੁ:—ਦਰਬਾਰੀ ॥

ਕੁਰਸੀ ਨਾਮਾ, ਪੁ:—ਕੁਲ ਦੇ ਵੱਡਿਆਂ ਦੇ ਨਾਵਾਂ ਦੀ ਲੜੀ, ਬੰਸਾਵਲੀ ॥

ਕੁਰਹੂ, ਪੁ:—ਛਲ, ਛੁੱਗੀ ॥

ਕੁਰਕ, ਵਿ:—ਜ਼ਬਤ, ਅਦਾਲਤ ਵੱਲੋਂ ਲਲਾਮ (ਹੋਣਾ, ਕਰਨਾ) ॥

ਕੁਰਕੀ, ਸ:—ਜ਼ਬਤੀ, ਅਦਾਲਤ ਵੱਲੋਂ ਲਲਾਮੀ (ਹੋਣੀ, ਕਰਨੀ) ॥

ਕੁਰਕੀ ਦਾ ਪਰਵਾਨਾ, ਪੁ:—ਜ਼ਬਤੀ ਦਾ ਹੁਕਮ।

ਕੁਰਕੁਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਦੰਦਾਂ ਨਾਲ ਚਿੱਥਣਾ (ਮਿਸਰੀ ਆਦਿਕ) ॥

ਕੁਰਕੁਰੀ, ਸ:—ਢਿੱਡ ਵਿੱਚ ਮੱਠੀ ਪੀੜ (ਹੋਣੀ)

ਕਰੰਗਾ, ਵਿ:—ਬੁਰੇ ਰੰਗ ਦਾ ॥
ਪੁ:—ਹਰਨ ॥

ਕੁਰਤਾ, ਪੁ:—ਗਲ ਵਿੱਚ ਪਾਉਣ ਵਾਲਾ ਇੱਕ ਕਪੜਾ, ਝੱਗਾ ॥

ਕੁਰਤੀ, ਸ:—ਛੋਟਾ ਕੁਰਤਾ, ਫਤੂਹੀ, ਸਲੂਕਾ, ਵਾਸਕਟ ॥

ਲਾਲ ਕੁਰਤੀ, ਸ਼ਃ—ਗੋਰਿਆਂ ਦੀ ਪਲਟਣ ॥

ਕੁਰਬ, ਪੁਃ—ਨਜ਼ੀਕੀ, ਸਾਕ । ਆਦਰ ਮਾਨ ॥

ਕੁਰਬਲ ੨ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਕੀੜੀਆਂ ਆਦਿਕਾਂ ਦਾ ਇੰਨਾ ਵਧਣਾ ਕਿ ਕੋਈ ਥਾਂ ਨਾਂ ਲੱਗੇ, ਬਹੁਤ ਭੀੜ ਹੋਣਾ ॥

ਕੁਰਬਾਨ, ਪੁਃ—ਬਲਿਹਾਰ, ਵਾਰਿਆ ਜਾਣ ਵਾਲਾ। (ਹੋਣਾ, ਕਰਨਾ) ॥

ਕੁਰਬਾਨੀ, ਸ਼ਃ—ਬਲੀ, ਸਦਕਾ (ਕਰਨੀ, ਦੇਣੀ) ॥

ਕੁਰਲ, ਪੁਃ—ਇਕ ਪਖੇਰੂ ॥

ਕੁਰਲਾ, ਪੁਃ—ਪਾਣੀ ਦੀ ਚੁਲੀ ਭਰਕੇ ਮੂੰਹ ਸਾਫ਼ ਕਰਨਾ ॥

ਕੁਰਲਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਰੋਣਾ ਬਿਰਲਾਪ ਕਰਨਾ, ਕੂੰਜ ਦਾ ਚੀਕਣਾ ॥

ਕੁਰਲਾਟ, ਸ਼ਃ—ਚੀਕ, ਰੋਣ, ਦੀ ਅਵਾਜ਼ ॥

ਕੁਰਲੀ, ਸ਼ਃ, **ਕੁਰਲੂ,** ਪੁਃ — ਪਾਣੀ ਦੀ ਚੁਲੀ ਭਰ ਕੇ ਮੂੰਹ ਸਾਫ਼ ਕਰਨਾ ॥

ਕੁਰਾਹ, ਪੁਃ—ਬੁਰਾ ਰਸਤਾ, ਔਝੜ, ਮੰਦਾ ਕੰਮ, ਉਲਟੀ ਰੀਤ ॥

ਕਰਾਹਾ, **ਕੁਰਾਹੀ,** ਪੁਃ—ਬੁਰਾ ਕੰਮ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ॥

ਕੁਰਾਹੀ, ਸ਼ਃ—ਭੁੱਲ, ਉਲਟੀ ਰੀਤ ॥

ਕੁਰਾਫ਼ਾਤ, ਸ਼ਃ—ਬਕਵਾਦ, ਝੂਠੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ॥

ਕੁਰਾਨ, ਪੁਃ—ਮੁਸਲਮਾਨਾਂ ਦੇ ਧਰਮ ਦੀ ਕਿਤਾਬ ॥

ਕੁਰਾਨ ਉਠਾਉਣਾ, **ਕੁਰਾਨ ਸਿਰ ਤੇ ਉਠਾਉਣਾ**, **ਕੁਰਾਨ ਤੇ ਹੱਥ ਰੱਖਣਾ** — ਕ੍ਰਿਃ-ਕੁਰਾਨ ਦੀ ਸਹੁੰ ਖਾਣੀ ॥

ਕੁਰਾਲ, ਪੁਃ—ਮਿੱਟੀ ਦਾ ਢੇਲ ॥

ਕੁਰਾੜਪੁਣਾ, ਪੁਃ—ਸਖਤੀ, ਨਾ ਮੁਲੈਮੀ ॥

ਕੁਰਾੜਾ, ਵਿਃ—ਸਖਤ, ਕਰੜਾ, ਖੌਝਾ ॥

ਕੁਰੀਜ, ਸ਼ਃ—ਪੰਖੇਰੂਆਂ ਦੇ ਪਰ ਝੜਨੇ (ਕਰਨੀ) ॥

ਕੁਰੀਜ ਖਾਣੀ, ਕ੍ਰਿਃ—ਨੁਆਣ ਹੋਣਾ ॥

ਕੁਰੀਤ, ਸ਼ਃ—ਬੁਰੀ ਰੀਤ ਜਾਂ ਚਾਲ ॥

ਕੁਰੂੰਡ, ਪੁਃ—ਇੱਕ ਬੂਟੀ । ਇਕ ਪੱਥਰ ॥

ਕੁਰੂ ਕੁਰੂ, ਪੁਃ—ਬਛੇਰੇ ਨੂੰ ਬੁਲਾਉਣ ਦੀ ਅਵਾਜ਼ (ਕਰਨਾ) ॥

ਕੁਰੂੰਬੀਆ, ਪੁਃ—ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦਾ ਸੱਪ ॥

ਕੁਰੂਪ, ਵਿਃ—ਭੈੜੀ ਸ਼ਕਲ ਦਾ, ਕੁਹਜਾ ॥

ਕੁਰੇਲਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਸੋਟੀ ਨਾਲ ਫੋਲਣਾ, ਖੋਹਣਾ ।

ਕੁਰੇਲਣੀ, ਸ਼ਃ—ਅੱਗ ਦੇ ਕੋਲੇ ਹਿਲਾਉਣ ਵਾਲੀ ਸੀਖ ॥

ਕੁਰੇਸ਼, ਪੁਃ—ਮਹੰਮਦ ਸਾਹਿਬ ਦੀ ਜ਼ਾਤ, ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦੇ ਸਈਯਦ ॥

ਕੁਰੈਸ਼ਣ, ਸ਼ਃ, **ਕੁਰੈਸ਼ੀ,** ਪੁਃ — ਜਿਸ ਦੀ ਜ਼ਾਤ ਕੁਰੈਸ਼ੀ ਹੈ ॥

ਕੁਲ, ਸ਼ਃ—ਟੱਬਰ, ਘਰਾਣਾ, ਬੰਸ ॥
ਪੁਃ—ਕੁਰਾਨ ਦੇ ਉਹ ਹਿੱਸੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪਹਿਲੇ 'ਕੁਲ' (ਕ੍ਰਿ ਕਹ) ਆਉਂਦਾ ਹੈ ॥

ਕੁਲ ਹੀਣ, ਵਿ:—ਛੋਟੀ ਕੁਲ ਵਾਲਾ, ਕਮੀਨ ॥

ਕੁਲ ਕਰਨੇ
ਕੁਲ ਪੜ੍ਹਣੇ } ਕ੍ਰਿ:—ਮੁਸਲਮਾਨਾਂ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਦੇ ਮਰਨ ਤੋਂ ਤੀਜੇ ਦਿਨ ਮਗਰੋਂ ਦੀ ਰਸਮ ਕਰਨੀ ॥

ਕੁਲ ਤਾਰਕ, ਪੁ:—ਕੁਲ ਨੂੰ ਤਾਰਨ ਵਾਲਾ, ਲੰਕ ਮੁੰਡਾ ॥

ਕੁਲਨਾਰੀ
ਕੁਲਵੰਤੀ } ਸ:—ਚੰਗੀ ਕੁਲ ਦੀ ਤ੍ਰੀਮਤ ॥

ਕੁਲਪਤ, ਪੁ:—ਕੁਲ ਵਿੱਚ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡਾ ॥

ਕੁਲਪਤ੍ਰੀ, ਸ:—ਕੁਰਸੀ ਨਾਮਾ ॥

ਕੁਲਵੰਤ, ਪੁ:
ਕੁਲਵੰਤੀ, ਸ: } ਚੰਗੀ ਕੁਲ ਦਾ (ਦੀ) ॥

ਕੁੱਲ, ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—ਸੱਭੋ, ਬਿਲਕੁਲ, ਪੂਰਾ ਪੂਰਾ ॥

ਕੁੱਲ ਜਮਾ, ਪੁ:—ਸਾਰੀ ਰਕਮ, ਜੋੜ ॥

ਕੁਲਕੁਲਾਂ, ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—ਬਿਲਕੁਲ, ਸਭ ਤਰਾਂ ॥
ਵਿ:—ਆਪੇ ਆਪ, (ਕਿਸੇ ਦੇ ਅਧੀਨ ਨਾ) ॥

ਕੁਲੱਖਣੀ, ਸ:—ਬੁਰੇ ਲੱਛਨਾਂ ਵਾਲੀ ਤ੍ਰੀਮਤ ।

ਕੁਲੰਗ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਉੱਚਾ ਪੰਖੇਰੂ, ਕੂੰਜ, ਲੰਮਾ ਮਨੁੱਖ ॥

ਕੁਲਚਾ, ਪੁ:—ਖ਼ਮੀਰੇ ਮੈਦੇ ਦੀ ਪੋਲੀ ਰੋਟੀ ॥

ਕੁਲੱਛਣ, ਪੁ:—ਬੁਰਾ ਲੱਛਨ ਜਾਂ ਚੱਲਨ ॥

ਕੁਲੱਛਣਾ, ਪੁ:
ਕੁਲੱਛਣੀ, ਸ: } ਜਿਸਦੇ ਲੱਛਨ ਬੁਰੇ ਹੋਣ ॥

ਕੁਲੱਜ (ਜਾ), ਵਿ:—ਨਿਲਜ,ਬੇ ਸ਼ਰਮ, ਢੀਠ ॥

ਕੁਲੱਜਤ, ਵਿ:—ਬੇ ਸੁਆਦ ॥

ਕੁਲੰਜਣ
ਕੁਲਿੰਜਣ } ਪੁ:—ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦੀ ਜੜ੍ਹ ॥

ਕੁਲੱਤ, ਸ:—ਬੁਰੀ ਵਾਦੀ, ਭੈੜਾ ਸੁਭਾਉ ॥

ਕੁਲੱਦ, ਵਿ:—ਢੋਹਰਾ ਪਸ਼ੂ ਲਦੀਕਾਂ ਨਾ ਚਾਹੇ ॥

ਕੁਲਫ, ਪੁ:—ਅੰਦਰੋ ਦਾ ਪੇਚ । ਜਨਾਨੀਆਂ ਦੇ ਗੋਹਕਿਆਂ ਵਾਲਾ ਪੇਚ ॥

ਕੁਲਫਾ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਸਾਗ, ਮਲਾਈ ਦੀ ਬਰਫ ॥

ਕੁਲਫੀ, ਸ:—ਹੁੱਕ ਦਾ ਪੇਚ ਜਾਂ ਜੋੜ, ਦੁੱਧ ਆਦਿਕ ਬਰਫ ਨਾਲ ਜਮਾਉਣ ਦਾ ਸੱਚਾ ਉਸ ਵਿੱਚ ਜੰਮਿਆ ਹੋਯਾ ਦੁਧ ਆਦਿਕ।
ਵਿ:—ਬਹੁਤ ਬੁਰੇ ਰੰਗ ਦਾ ॥

ਕੁਲਬੁਲ ਕੁਲਬੁਲ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਤੜਫੜਾਉਣਾ ॥

ਕੁਲਬੁਲਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਤੜਫੜਾਉਣਾ, ਦੋ ਪਾਸੇ ਪਰਤਣਾ, ਇੱਧਰ ਉੱਧਰ ਫਿਰਨਾ, ਢਿੱਡ ਵਿੱਚ ਗੜਬੜ ਹੋਣੀ ॥

ਕੁਲਬੁਲਾਹਟ
ਕੁਲਬੁਲਾਟ } ਸ:—ਕੀੜਿਆਂ ਦੀ ਹਿੱਲ ਜੁਲ ਤੜਫੜਾਟ ॥

ਕੁੱਲਰ, ਪੁ:—ਕਾਲੇ ਤਿਲਾਂ ਦਾ ਕੁੱਗਾ ॥

ਕੁਲੱਲਾ (ਲੀ), ਵਿ:—ਬੇ ਡੌਲ, ਕੋਝਾ ॥

ਕੁੱਲਾ, ਵਿ:—ਬਦਾਮੀਰੰਗ ਦਾ (ਘੋੜਾ) ॥
ਪੁ:—ਲੱਕ,ਚਿੱਤੜ,ਪਠਾਣੀ ਵਜ਼ਾ ਦੀ ਉੱਚੀ ਟੋਪੀ, ਕੱਖਾਂ ਦਾ ਘਰ ॥

ਕੁਲੀ, ਪੁ:—ਮਜੂਰ, ਅਸਬਾਬ ਢੋਣ ਵਾਲਾ ॥

ਕੁੱਲੀ, ਸ਼ਃ—ਝੁੱਗੀ, ਕੱਖਾਂ ਦਾ ਘਰ ॥

ਕੁਲੀਕ, ਵਿਃ, ਪੁਃ—ਲੀਕੋਂ ਬਾਹਰ ॥

ਕੁਲੀਨ, ਵਿਃ—ਜਿਦ੍ਹੀ ਕੁਲ ਚੰਗੀ ਹੈ ॥

ਕੁਲਾਤੜੇ ਰਿੱਝਣਾ
ਕੁਲਾਤੇ ਲੱਗਣਾ } ਕ੍ਰਿਃ—ਬੁਰੀ ਆਦਤ ਪੈਣੀ ਮੰਦੇ ਕੰਮ ਕਰਨੇ ॥

ਕੁਲ੍ਹਾੜਾ, ਪੁਃ—ਕੁਹਾੜਾ ॥

ਕੁਲ੍ਹਾੜੀ, ਸ਼ਃ—ਛੋਟਾ ਕੁਹਾੜਾ, ਖੰਡ੍ਰ ਬਣਨ ਦੀ ਥਾਂ ॥

ਕੁਲੁੰਜਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਖੂਹ ਜਾਂ ਚੁਬਚੇ ਵਿੱਚੋਂ ਪਾਣੀ ਕੱਢਣਾ ॥

ਕੁਲੁੰਜਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਖੂਹ ਜਾਂ ਚੁਬੱਚ ਵਿੱਚੋਂ ਪਾਣੀ ਕਢੁਆਣਾ ॥

ਕੁਲੁੰਜਾਈ, ਸ਼ਃ—ਪਾਣੀ ਕੱਢਣਾ, ਪਾਣੀ ਕੱਢਣ ਦੀ ਮਜੂਰੀ ॥

ਕੁਣ, ਪੁਃ—ਦੁੱਖ ਜਿਣਕਣ ਦੇ ਚਾੜੇ ਦਾ ਚੱਕਣ, ਗਮ, ਖਿਝ, ਕੁੱਕੜਾਂ ਨੂੰ ਹਟਾਉਣਦੀ ਅਵਾਜ॥

ਕੁੜ੍ਹ, ਪੁਃ—ਡੰਗਰ ਬੰਨ੍ਹਣਦਾ ਅਹਾਤਾ। ਚੱਕੀ ਵਿੱਚ ਆਟਾ ਪੈਣ ਦੀ ਥਾਂ ॥

ਕੁੜ੍ਹ ਜਾਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਬੁਢੇਪੇ ਕਰਕੇ ਝੁਕ ਜਾਣਾ ॥

ਕੁੜਕ, ਸ਼ਃ—ਕੁਕੜੀ ਦੀ ਅਵਾਜ॥

ਕੁੜਕਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਕੁਕੜੀ ਦਾ ਬੋਲਣਾ। ਦੰਦਾਂ ਨਾਲ ਚਿਥਣਾ ॥

ਕੁੜਕੁੜਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਕੁੜਕਣਾ, ਗੁੱਸੇ ਨਾਲ ਬੋਲਣਾ ॥

ਕੁੜੱਤ
ਕੁੜੱਤਣ } ਸ਼ਃ—ਕੌੜੇ ਹੋਣ ਦਾ ਗੁਣ ਜਾਂ ਸੁਆਦ ॥

ਕੁੜਤਾ (ਤੀ)—'ਕੁਰਤਾ (ਤੀ)' ਵੇਖੋ ॥

ਕੁੜ੍ਹਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਅੰਦਰੋਂ ਅੰਦਰ ਸੜਨਾ, ਖਿਝਣਾ, ਬੁਢੇਪੇ ਕਰਕੇ ਝੁਕ ਜਾਣਾ ॥

ਕੁੜਮ, ਪੁਃ—ਪੁੱਤ ਜਾਂ ਧੀ ਦਾ ਸਹੁਰਾ ॥

ਕੁੜਮ ਕੜਾਹੀ, ਸ਼ਃ—ਉਹ ਵਸਤ ਜੋ ਜਿਹੜੇ ਕੁੜਮਾਂ ਦੇ ਹੀ ਮਿਲ ਕੇ ਖਾਣ ਵਾਸਤੇ ਤਿਆਰ ਕੀਤੀ ਜਾ ॥

ਕੁੜਮਣੀ, ਸ਼ਃ—ਕੁੜਮ ਦੀ ਵਹੁਟੀ, ਪੁਤ੍ਰ ਜਾਂ ਧੀ ਦੀ ਸੱਸ ॥

ਕੁੜਮੱਤ, ਪੁਃ—ਕੁੜਮਾਂ ਦਾ ਸਾਕ ਜਾਂ ਵਿਹਾਰ ॥

ਕੁੜਮਾਈ, ਸ਼ਃ—ਸਾਕ, ਨਾਤਾ, ਮੰਗਣੀ (ਹੋਣੀ ਕਰਨੀ) ॥

ਕੁੜਮਾ ਚਾਰੀ
ਕੁੜਮਾਂ ਚਾਰੀ } ਕ੍ਰਿਃ, ਵਿਃ—ਕੁੜਮਾਂ ਵਾਕਰ ॥ ਸ਼ਃ—ਕੁੜਮੱਤ ॥

ਕੁੜਿਆਰਾ, ਪੁਃ—ਕੂੜ ਮਾਰਨ ਵਾਲਾ, ਝੂਠਾ ।

ਕੁੜਿੱਕੀ ਸ਼ਃ—ਜਾਲ, ਔਖ, ਬੰਧਨ, ਅਖਤਿਆਰ, (ਵਿੱਚ ਆਉਣਾ) ॥

ਕੁੜੀ, ਸ਼ਃ—ਲੜਕੀ, ਧੀ, ਕਾਕੀ, ਕੁਆਰੀ ॥

ਕੁੜੇ, ਅਵਃ—ਅਣੀਏ! ਅੜੀਏ! ਨੀ (ਫਲਾਣੀਏ)। ਕੁਕੜਾਂ ਨੂੰ ਹਟਾਉਣ ਦੀ ਅਵਾਜ ॥

ਕੂਆ, ਪੁਃ—ਖੂਹ, ਟੋਆ ॥

ਕੂਹ (ਕੂੰਹੁ), ਪੜ:—ਕੁਝ, ਕੋਈ, ਕੋਈ ਚੀਜ਼, ਥੋੜਾ ॥

ਕੂਹਣ, ਸ:—ਅਨਾਜ ਦਾ ਟੋਆ, ਖਾਤਾ ॥

ਕੂਹਣੀ, ਸ:—ਬਾਂਹ ਦੇ ਜੋੜਦੀ ਹੱਡੀ, ਅਰਕ ।

ਕੂਹਨ (ਨਾ), ਪੁ:—ਛੋਟੀ ਮਸ਼ਕ । ਭਿੰਡ ॥

ਕੂਹਲ / **ਕੂਹੁਲ** } ਸ:—ਛੋਟੀ ਨਹਿਰ ਜਾਂ ਨਾਲਾ ॥

ਕੂਹੀ, ਸ:—ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦਾ ਬਾਜ਼ ॥

ਕੂਕ, ਸ:—ਚੀਕ, ਉੱਚੀ ਉੱਚੀ ਰੋਣ ਦੀ ਅਵਾਜ਼ (ਮਾਰਨੀ) ॥

ਕੂ ਕੂ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਕਬੂਤਰ ਵਾਕਰ ਬੋਲਣਾ ॥

ਕੂਕਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਚੀਕ ਮਾਰਨੀ, ਉੱਚੀ ਅਵਾਜ਼ ਕੱਢਣੀ, ਘੜੀ ਨੂੰ ਚਾਬੀ ਲਾਉਣੀ ॥

ਕੂਕਰ, ਪੁ: / **ਕੂਕਰੀ,** ਸ: } ਕੁੱਤਾ (ਤੀ) ॥

ਕੂਕਾ, ਪੁ:—ਕੂਕਣ ਵਾਲਾ, ਸਿੱਖਾਂ ਦਾ ਇੱਕ ਪੰਥ ਨਾਮ ਧਾਰੀਆ ॥

ਕੂਚ, ਪੁ:—ਟੁਰ ਪੈਣ ਦਾ ਕੰਮ, ਚਲਾਣਾ, ਜੁਲਾਹਿਆਂ ਦੀ ਕੂਚੀ ॥

ਕੂਚ ਕਰ ਜਾਣਾ / **ਕੂਚ ਕਰਨਾ** } ਕ੍ਰਿ:—ਚਲੇ ਜਾਣਾ, ਮਰ ਜਾਣਾ ॥

ਕੂਚਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਮਲਣਾ, ਰਗੜਨਾ, ਸਾਫ਼ ਕਰਨਾ ।

ਕੂਚਾ, ਪੁ:—ਗਲੀ, ਮਹੱਲਾ, ਬੁਰਸ਼, ਕੱਖਾਂ ਦੀ ਛੜੀ, ਬਾਲਣ ਦਾ ਗੱਠਾ ॥

ਕੂਚਾ ਬੰਦੀ, ਸ:—ਗਲੀ ਦਾ ਬੂਹਾ ਜਾਂ ਹੱਦ ॥

ਕੂਚਾ ਮਾਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਬੁਰਸ਼ ਨਾਲ ਸਾਫ਼ ਕਰਨਾ ॥

ਕੂਚਾ ਲਾਉਣਾ, :—ਸਾੜਨਾ, ਬਾਲਣਾ ॥

ਕੂਚੀ, ਸ:—'ਖੁੱਚੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਕੂੰਜ, ਸ:—ਪਾਣੀ ਦਾ ਇੱਕ ਵੱਡਾ ਪੰਖੇਰੂ ॥

ਕੂਜਗਰ, ਪੁ:—ਮਿੱਟੀ ਦੇ ਖਡਾਉਣੇ ਬਨਾਉਣ ਵਾਲਾ ॥

ਕੂੰਜੜਾ, ਪੁ:—'ਕੁੰਜੜਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਕੂਜਾ, ਪੁ:—ਮਿੱਟੀ ਦਾ ਲੋਟਾ, ਮਿਸਰੀ ਦੀ ਪਿਆਲੀ ॥

ਕੂਜੀ, ਸ:—ਨਿੱਕਾ ਕੂਜਾ ॥

ਕੂੰਟ, ਸ:—ਦਿਸ਼ਾ, ਪਾਸਾ, ਤਰਫ਼, ਨੁੱਕਰ ॥

ਚਾਰੇ ਕੂੰਟਾਂ, ਸ:—ਚੁਫੇਰੇ, ਸਭ ਪਾਸੇ, ਸਾਰੀ ਧਰਤੀ ॥

ਕੂੰਡਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਖਾਣਾ ॥

ਕੂੰਡਾ, ਪੁ:—ਮਿੱਟੀ ਜਾਂ ਪੱਥਰ ਦਾ ਦੌਰ ॥

ਕੂੰਡਾ(ਣਾ), ਕ੍ਰਿ:—ਖੁਆਉਣਾ, ਖੁਲਾਉਣਾ ॥

ਕੂੰਡੀ, ਸ:—ਛੋਟਾ ਕੂੰਡਾ, ਦੌਰੀ ॥

ਕੂੰਡੀ ਸੋਟਾ, ਪੁ:—ਭੰਗ ਆਦਿਕ ਰਗੜਨ ਵਾਲੀ ਦੌਰੀ ਅਤੇ ਡੰਡਾ ॥

ਕੂਣ / **ਕੂਣਾ** } ਪੁ:—ਨੁੱਕਰ, ਗੋਸ਼ਾ । ਖੂੰਜਾ ॥

ਕੂਤ, ਸਃ—ਖੁਰਾਕ, ਅਜੀਵਿਕਾ, ਗੁਜ਼ਾਰਾ ॥

ਕੂਤੀ, ਸਃ—ਅੰਗੂਰਾਂ ਦਾ ਛੱਬਾ ॥

ਕੂਪ, ਪੁਃ—ਖੂਹ ॥

ਅੰਧ ਕੂਪ, ਪੁਃ—ਹਨੇਰਾ ਖੂਹ, ਨਰਕ, ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦੀ ਪਤੰਗ ॥

ਕੂੰਬਲ } ਸਃ—ਫੁੱਲ ਦੀ ਕਲੀ ॥
ਕੂਮਲ } ਵਿਃ—ਕੋਮਲ, ਨਰਮ ।

ਕੂਮਲਤਾਈ, ਸਃ—ਨਰਮੀ, ਮੁਲੈਮੀ ॥

ਕੂਮਲੀ, ਸਃ—ਫੁੱਲ ਦੀ ਕਲੀ, ਨੱਕ ਦਾ ਸਿਰਾ ॥

ਕੂਰ ਕੂਰ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਕੁੱਤੇ ਨੂੰ ਬੁਲਾਉਣਾ ॥

ਕੂਲ੍ਹ, ਸਃ—ਛੋਟੀ ਨਹਿਰ ਜਾਂ ਨਾਲਾ ॥

ਕੂਲੜਾ, **ਕੂਲਾ** } ਵਿਃ—ਮੁਲੈਮ, ਨਰਮ ॥

ਕੂੜ, ਪੁਃ—ਝੂਠ (ਬੋਲਣਾ, ਮਾਰਨਾ) ॥

ਕੂੜਾ, **ਕੂੜਾ ਕਰਕਟ** } ਪੁਃ—ਹੂੰਝੀ ਹੋਈ ਮਿੱਟੀ ਆਦਿ ਦਾ ਮੈਲਾ ॥

ਕੂੜਾ, ਵਿਃ—ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਕੂੜ ਹੋ, ਝੂਠਾ ॥

ਕੇ, ਅਵਃ—ਜਾਂ ਯਾ, (ਤੂੰ ਕੇ ਮੈਂ), ਦੇ (ਗੁਰ ਕੇ) ॥

ਕੇਉੜਾ, **ਕੇਵੜਾ** } ਪੁਃ—ਇੱਕ ਖੁਸ਼ਬੋ ਦਾਰ ਬੂਟਾ ਅਤੇ ਉਸ ਦਾ ਫੁੱਲ ॥

ਕੇਸ, ਪੁਃ—ਸਿਰ ਦੇ ਲੰਮੇ ਵਾਲ । ਤੱਥੀ, ਖਾਨਾ, ਮੁਕੱਦਮਾ, ਖਾਸ ਹਾਲਤ ਵਾਲੇ ਲੋਕ ॥

ਕੇਸਾ ਕੇਸੀ, **ਕੇਸਾਂ ਕੇਸੀ** } ਸਃ—ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਦੇ ਕੇਸ ਫੜਕੇ ਜੋ ਲੜਾਈ ਹੋਵੇ ॥

ਕੇਸਾ ਧਾਰੀ, **ਕੇਸਾਂ ਧਾਰੀ** } ਪੁਃ—ਕੇਸ ਰੱਖਣ ਵਾਲਾ ਸਿੱਖ ॥

ਕੇਸਰ, ਪੁਃ—ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦਾ ਪੀਲਾ ਫੁੱਲ ॥

ਕੇਸਰੀ, **ਕੇਸਰੀਆ** } ਵਿਃ—ਕੇਸਰ ਦੇ ਰੰਗ, ਦਾ ਪੀਲਾ ॥

ਕੇਸੀ ਅਸਨਾਨ, ਪੁਃ—ਕੇਸਾਂ ਨੂੰ ਧੋਣਾ ॥

ਕੇਸੂ, ਪੁਃ—ਢਾਕ ਦੇ ਰੁੱਖ ਦਾ ਫੁੱਲ ॥

ਕੇਸੂ ਫੁੱਲਣੇ, ਕ੍ਰਿਃ—ਗੁੱਸਾ ਚੜ੍ਹਨਾ ॥

ਕੇਹਰ, ਪੁਃ—ਸ਼ੇਰ, ਸ਼ੀਂਹ, ਚਿੱਤ੍ਰਾ ॥

ਕੇਹਰੀ, ਵਿਃ—ਸ਼ੇਰ ਦਾ, ਸ਼ੇਰ ਵਰਗਾ ॥

ਕੇਹੜਾ, ਪੁਃ, **ਕੇਹੜੀ**, ਸਃ } ਬਹੁਤਿਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕੌਣ?ਕਣ?

ਕੇਹਾ, ਵਿਃ—ਇਸ ਤਰਾਂ ਦਾ ॥

ਕੇਕ, ਸਃ—ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦੀ ਮਸਾਲੇ ਦਾਰ ਰੋਟੀ ॥

ਕੈਂਚਵਾ, **ਕੈਂਚੁਆ** } ਪੁਃ—ਇੱਕ ਗੋਲ ਕੀੜਾ ॥

ਕੇਡ ਪੁਃ, **ਕੇਡਾ** ਪੁਃ, **ਕੇਡੀ** ਸਃ } ਕਿੰਨਾ, ਕਿੰਨਾ ਲੱਮਾ ਜਾਂ ਵੱਡਾ ?

ਕੇਤਕੀ, ਪੁਃ—ਇੱਕ ਰੁੱਖ ਅਤੇ ਉਸ ਦਾ ਫੁੱਲ ॥

ਕੇਤਲੀ, ਸਃ—ਕੜਾਹਾ, ਵਲਟੋਹੀ, ਹਾਂਡਾ ॥

ਕੈਂਦ, ਪੁਃ—ਚੱਕਰ ਦੇ ਠੀਕ ਵਿਚਕਾਰਲੀ ਬਿੰਦੀ ॥

ਕੈਂਦਾਂ, ਪੜਃ—ਕਿਸ ਤਰਾਂ ? ਕਾਰਨ ? ਕਿਕੂਰ ॥

ਕਦਾਰ, ਪੁ:–ਖੇਤ, ਪਹਾੜ, ਹਿਮਾਲਾ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ॥

ਕੇਦਾਰ ਨਾਥ, ਪੁ:–ਇੱਕ ਤੀਰਥ, ਸ਼ਿਵ ਜੀ ॥

ਕੇਰਨਾਂ, ਕ੍ਰਿ:–ਥੋੜਾ ਥੋੜਾ ਸੁੱਟੀ ਜਾਣਾ, ਖਲੇਰਨਾ ॥

ਕੇਰਾ, ਪੁ:–ਕੇਰ ਕੇ ਪਾਏ ਹੋਏ ਬੀਜ, ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦਾ ਲੂਣ ॥

ਕੇਰਾਂ, ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:–ਇਕੇਰਾਂ, ਇੱਕ ਵੇਰੀ ॥

ਕੇਰੀ, ਸ:–ਆਵੇ ਦੀ ਮਿੱਟੀ, ਇੱਟਾਂ ਦਾ ਬੂਰਾ ॥

ਕੇਲਾ, ਪੁ:–ਇੱਕ ਰੁੱਖ ਤੇ ਉਸ ਦਾ ਫਲ ॥

ਕੇਵਲ, ਕ੍ਰਿ:, ਵਿ:–ਨਿਰਾ ਪੂਰਾ, ਸਿਰਫ ॥

ਕੇਵਰ, ਸ:–ਇੱਕ ਪੀਲੀ ਲਕੜੀ ਜਿਸ ਦੀਆਂ ਕੰਘੀਆਂ ਬਣਦੀਆਂ ਹਨ ॥

ਕੇੜ੍ਹਾ ਪੁ: } 'ਕੇਹੜਾ' ਵੇਖੋ ॥
ਕੇੜ੍ਹੀ ਸ: }

ਕੇ, ਪੜ:–ਕਿੰਨੇ ॥
ਸ:–ਤਾਕੀ, ਉੱਪਰਛਲ (ਆਉਣੀ ਕਰਨੀ) ॥

ਕੈਸ਼ ਬਕਸ, ਪੁ:–ਨਗਦੀ ਪਾਉਣ ਵਾਲੀ ਸੰਦੂਕੜੀ (ਲੋਹੇ ਦੀ) ॥

ਕੈਸ਼ ਬੁਕ, ਸ:–ਵਹੀ, ਜਿਸ ਕਿਤਾਬ ਵਿਚ ਲੇਖਾ ਲਿਖਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ॥

ਕੈਂਸ, ਸ:–ਖਿਜ, ਵੈਰ, ਝਗੜਾ ॥

ਕੈਸਾ, ਵਿ:–ਕੇਹਾ, ਕਿਸ ਤਰਾਂ ਦਾ ॥

ਕੈਂਸੀਆਂ, ਸ:–(ਬਹੁ ਵ:) ਹੱਥਾਂ ਵਿੱਚ ਫੜਕੇ ਵਜਾਉਣ ਵਾਲੀ ਇੱਕ ਚੀਜ਼ ਦੀ ਜੋੜੀ ॥

ਕੈਹਣਾ, ਪੁ:–ਟਿੱਡਾ, ਮੱਕੜ, ਨਾਲੇ 'ਕਹਿਣਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਕੈਚ, ਪੁ:–ਕ੍ਰਿਕਟ ਵਿੱਚ ਹਿੱਟ ਵਾਲਾ ਗੇਂਦ ਬੋਚ ਲੈਣ ਦਾ ਕੰਮ (ਹੋਣਾ, ਕਰਨਾ) ॥

ਕੈਂਚ, ਸ:–ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦੀ ਲੰਗੋਟੀ ॥

ਕੈਂਚਣ, ਕੈਂਚਣੀ,–'ਕੈਂਚਣ' ਆਦਿਕ ਵੇਖੋ ॥

ਕੈਂਚੀ, ਸ:–ਕਤਰਨ ਵਾਲਾ ਧਾਤ ਦਾ ਜੰਤ੍ਰ, ਢਾਲਦੀ ਛੱਤ ਦੇ ਆਮ੍ਹੋ ਸਾਮ੍ਹਣੇ ਸ਼ਤੀਰਾਂ ਦੀ ਜੋੜੀ ॥

ਕੈਂਠਾ, ਪੁ: } 'ਕੰਠਾ'–'ਕੰਠੀ' ਵੇਖੋ ॥
ਕੈਂਠੀ, ਸ: }

ਕੈਡ (ਡਾ), ਵਿ:–ਕਿਨਾ, ਕਿੰਨਾ ਲੰਮਾ ਜਾਂ ਵੱਡਾ ॥

ਕੈਥ } ਪੁ:–ਹਿੰਦੂਆਂ ਦੀ ਇੱਕ ਜਾਤ ॥
ਕੈਂਥ }

ਕੈਦ, ਸ:–ਬੰਧਨ, ਬਾਂਧਾ, ਰੋਕ, ਵੱਸ, ਕਾਬੂ ॥
ਵਿ:–ਬੱਧਾ ਹੋਇਆ (ਹੋਣਾ, ਕਰਨਾ, ਰਹਿਣਾ, ਰੱਖਣਾ) ॥

ਕੈਦ ਕੱਟਣਾ, ਕ੍ਰਿ:–ਕੈਦ ਦਾ ਸਮਾ ਬਿਤਾਉਣਾ ॥

ਕੈਦ ਖਾਨਾ, ਪੁ:–ਕੈਦੀਆਂ ਦੇ ਰਹਿਣ ਦਾ ਘਰ, ਜੇਲ੍ਹ ਖਾਨਾ ॥

ਕਦਾ, ਪੁ:–ਨੇਮ, ਦਸਤੂਰ, ਉਸਤਾਦ ਦਾ ਬਾਲ ਉਪਦੇਸ਼ ॥

ਕੈਦਣ, ਸ: } ਜੋ ਕੈਦ ਹੈ ॥
ਕੈਦੀ, ਪੁ: }

ਕੈਂਧ, ਵਿ:–ਮੂਰਖ, ਅਹਿਮਕ, ਬੇ ਸਮਝ ॥

ਕੈਂਧ ਪੁਣਾ, ਪੁ: / **ਕੈਂਧ ਵਾਈ,** ਸ: } ਮੂਰਖਤਾਈ, ਬੇ ਸਮਝੀ ॥

ਕੈਂਪ, ਪੁ:—ਕੈਂਪੂ, ਤੰਬੂ, ਡੇਰਾ ॥

ਕੈਮ, ਕੈਮੀ—'ਕਾਇਮ' ਆਦਿਕ ਵੇਖੋ ॥

ਕੈਮਰਾ, ਪੁ:—ਫੋਟੋ ਉਤਾਰਨ ਵਾਲਾ ਜੰਤ੍ਰ ॥

ਕੈਰ, ਵਿ:—ਡਰਾਕਲ, ਥੋੜੇ ਦਿਲ ਵਾਲਾ ॥

ਕੈਰ ਹੋ ਜਾਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਹਾਰ ਜਾਣਾ, ਹੌਸਲਾ ਨ ਰਹਿਣਾ ॥

ਕੈਰਾ, ਵਿ:—ਪੀਲੀਆਂ ਭੋਰੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਵਾਲਾ ॥

ਕੈਰੋਂ, ਪੁ:—ਰਾਜੇ ਕੁਰੂ ਦੀ ਉਲਾਦ ਜਿਨਾਂ ਦਾ ਪਾਂਡਵਾਂ ਨਾਲ ਜੁੱਧ ਹੋਇਆ ਸਾ (ਮਹਾ ਭਾਰਤ ਦਾ)॥

ਕੈਲ, ਵਿ:—ਮੰਨ ਜਾਣ ਵਾਲਾ, ਜੋ ਜਵਾਬ ਨਾਂ ਦੇ ਸੱਕੇ। (ਢੋਲਾ) ॥
ਪੁ:—ਇੱਕ ਰੁੱਖ ॥

ਕੈਲਾ, ਵਿ:—ਭੂਰੇ ਰਗ ਦਾ (ਬੱਦਲ, ਘੋੜਾ, ਡੰਗਰ) ॥

ਕੈਲਾ ਕਪਲਾ, ਵਿ:—ਭੂਰਾ ਅਤੇ ਕਾਲਾ ॥

ਕੈਲਾਸ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਪਹਾੜ ਜਿੱਥੇ ਸ਼ਿਵਜੀ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ ॥

ਕੈਂ, ਪੜ:—ਕੋਈ, ਕੋਈ ਜਣਾ ॥

ਕੈਆ / **ਕੋਇਆ** } ਪੁ:—ਨੱਕ ਵਾਲੇ ਪਾਸੇ ਅੱਖ ਦੀ ਨੁੱਕਰ, ਗਨੇ ਦੀ ਗਢ ॥

ਕੋਇਲ, ਸ:—ਇੱਕ ਛੋਟਾ ਕਾਲੇ ਰੰਗ ਦਾ ਪੰਖੇਰੂ ॥

ਕੋਇਲਾ, ਪੁ:—ਕੋਲਾ, ਸੜ ਕੇ ਕਾਲੀ ਹੋਈ ਹੋਈ ਲੱਕੜ ਦੇ ਟੁਕੜੇ ॥

ਕੋਈ ਪੜ:—ਬਹੁਤਿਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇਕ ਭਾਵੇਂ ਕੋਹੜਾ (ਤੇ) ॥

ਕੋਈ ਹੈ ਪੜ:—ਕੋਹੜਾ ਨੌਕਰ ਬਾਹਰ ਹੈ, ਆਵੇ॥

ਕੋਈ ਕੋਈ, ਪੜ:—ਟਾਂਵੇਂ, ਵਿਰਲੇ, ਬਹੁਤ ਥੋੜੇ ॥

ਕੋਈ ਘੜੀਦਾ ਗੁਜਾਰਾ ਹੈ, ਥੋੜਾ ਚਿਰ ਜੀਉਣ ਜਾਂ ਰਹਿਣਾ ਹੈ ॥

ਕੋਈ ਨ ਕੋਈ, ਪੜ:—ਇੱਕ ਜਣਾ ਜ਼ਰੂਰ ॥

ਕੋਸ, ਪੁ:—ਛੱਗੇ ਆਦਿਕ ਦੀ ਬਾਹ ਦ ਮੋਹਰੀ, ਚੋਹ ॥

ਕੋਸਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਬੁਰਾ ਕਹਿਣਾ, ਬਦ ਦੁਆਈਂ ਦੇਣੀਆਂ ॥

ਕੋਸਾ, ਵਿ:—ਥੋੜਾ ਜਿਹਾ ਗਰਮ, ਨਿੱਘਾ, ਛੋਟੀ ਦਾੜ੍ਹੀ ਵਾਲਾ, ਜਿਸਨੂੰ ਮਾੜਾ ਮਾੜਾ ਤਾਪ ਹੋਵੇ।

ਕੋਹ, ਪੁ:—ਦੋ ਕੁ ਹਜਾਰ ਗਜ ਦੀ ਵਿੱਥ॥

ਕੋਹਣਾ; ਕ੍ਰਿ:—ਮਾਰਨਾ, ਜਿੰਦ ਕੱਢਣੀ ॥

ਕੋਹਣੀ, ਸ:—ਬਾਹ ਦੇ ਜੋੜ ਦੀ ਹੱਡੀ ਅਰਕ ॥

ਕੋਹਲੂ ਪੁ:—ਤੇਲ ਕੱਢਣ ਵਾਲਾ ਜੰਤ੍ਰ ॥

ਕੋਹੜ, / **ਕੋਹੜਾ (ੜੀ)** } 'ਕੁਹੜ' ਆਦਿਕ ਵੇਖੋ ॥

ਕੋਹਾੜੀ, ਸ:—'ਕੁਹਾੜੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਕੋਕ, ਸ:—ਕੱਚੀ ਸੁਆਈ, ਢਿੱਲੇ ਟਾਂਕੇ ॥

ਕੋਕਸ਼ਾਸਤ੍ਰ, ਪੁ:—ਜਿਸ ਪੁਸਤਕ ਵਿੱਚ ਇਸਤ੍ਰੀ ਵਿਦਯਾ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਇਸਤ੍ਰੀਆਂ ਦੀ ਪਛਾਣ ਅਤੇ ਭੋਗ ਕਰਨ ਦੇ ਢੰਗ ਲਿਖੇ ਹਨ॥

ਕੋਕਨ ਬੇਰ / **ਕੋਕਨੀ ਬੇਰ** } ਪੁ:—ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦੇ ਨਿੱਕੇ ਨਿੱਕੇ ਖੱਟੇ ਬੇਰ ॥

ਕੋਕਲਾ, ਪੁ:—ਕੰਠ ਵਿੱਚ ਪਾਉਣ ਵਾਲਾ ਸ਼ੀਸ਼ੇਦਾ ਗਹਿਣਾ ॥

ਕੋਕਲਾ (ਲਾਂ), ਸ:—ਇੱਕ ਗਾਉਣਵਾਲਾ ਪੰਖੇਰੂ॥

ਕਰੂ, —ਣਾਂ ਣ ਦਾਲ ਦਾ ਦਾਲਾ ॥

ਕੋਕਰੂ ਮੋਠ, ਪੁ:—ਕਰੜੇ ਦਿਲ ਵਾਲਾ ਆਦਮੀ॥

ਕੋਕਾ, ਪੁ:—ਬਹੁਤ ਨਿੱਕਾ ਕਿੱਲ ਜਾਂ ਮੇਖ, ਦਾਈ ਦਾ ਪੁੱਤ੍ਰ ॥

ਕੋਕੀ, ਸ:—ਹੱਥ ਦੇ ਅੰਗੂਠੇ ਅਤੇ ਦੋ ਅਗਲੀਆਂ ਉਂਗਲਾਂ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰਲੀ ਗੋਲ ਥਾਂ॥

ਕੋਕੋ, ਸ:—ਕਾਂ, ਹਊਆ ॥

ਕੋਖ, ਪੁ:—ਕੁੱਖ, ਗਰਭ, ਢਿੱਡ ॥

ਕੋਖ ਬੰਦ, ਵਿ:—ਬੰਦ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਗਰਭ ਨਾਂ ਹੋ ਸੱਕੇ ॥

ਕੋਚਬਾਣ (ਵਾਣ), ਪੁ:—ਬੱਘੀ ਹਿੱਕਣਵਾਲਾ ॥

ਕੋਚ ਬਾਨਣੀ (ਵਾਨਣੀ), ਸ:—ਕੋਚਵਾਨ ਦੀ ਤੀਵੀਂ ॥

ਕੋਚ ਬਾਨੀ (ਵਾਨੀ) ਸ:—ਕੋਚਵਾਨ ਦਾ ਕੰਮ॥

ਕੋਝਾ, ਪੁ: } ਜਿਸ ਦੀ ਸ਼ਕਲ ਬੁਰੀ ਹੈ, ਅੰਗ ਹੀਣ ॥
ਕੋਝੀ, ਸ: }

ਕੋਟ, ਪੁ:—ਕਿਲਾ, ਸਫ਼ੀਲ, ਮਹਿਲ, ਸ਼ੈਹਰ ਜਾਂ ਪਿੰਡ ਦੇ ਗਿਰਦੇ ਕੱਚੀ ਕੰਧ, ਅੰਗ੍ਰੇਜ਼ੀ ਕਣਾ ਦਾ ਚੋਗਾ ॥

ਵਿ—ਕਰੋੜ, ਬਹੁਤ, ਅਨੇਕ ॥

ਕੋੱਟਾ, ਪੁ:—ਜਵਾਂ ਦੀ ਗਿਰੀ ਪਾਣੀ ਵਿੱਚ ਉਬਾਲੀ ਹੋਈ ॥

ਕੋਠੜਾ, ਪੁ:—ਨਿੱਕਾ ਜਿਹਾ ਕੋਠਾ ਜਾਂ ਘਰ ॥

ਕੋਠੜੀ, ਸ:—ਘਰ, ਚੁਬਾਰਾ, ਨਿੱਕਾ ਜੇਹਾ ਅੰਦਰ, ਛੋਟਾ ਜੇਹਾ ਕਮਰਾ ॥

ਕੋੱਠਾ, ਪੁ:—ਘਰ, ਕੱਚਾ ਘਰ, ਛੱਤ, ਖਾਤਾ ॥

ਕੋੱਠੇ ਤੇ ਚੜ੍ਹਕੇ ਨੱਚਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਸ਼ਰਮ ਹਯਾ ਨਾਂ ਹੋਣੀ ॥

ਕੋਠੀ, ਸ:—ਘਰ, ਸ਼ਾਹਬਾਂ ਦਾ ਘਰ, ਖਾਤਾ, ਖਜ਼ਾਨਾ, ਬੈਂਕ ਘਰ, ਕਾਰਖਾਨਾ, ਸੁਦਾਗਰ ਦੀ ਦੁਕਾਨ, ਅਲਮਾਰੀ, ਰਖਣਾ, ਖਾਨਾਂ, ਪੁਲ ਦਾ ਥੰਮ੍ਹ, ਘਰ ਦਾ ਘੇਰਾ ॥

ਕੋੱਠੀ ਗਲਣੀ (ਗਾਲਣੀ), ਕ੍ਰਿ:—ਪੁਲ ਦਾ ਥੰਮ੍ਹ ਜਾਂ ਖੂਹ ਦਾ ਘੇਰਾ ਬਨਣਾ(ਬਨਾਉਣਾ)॥

ਕੋਠੀਦਾਰ }
ਕੋਠੀ ਵਾਲ (ਲਾ) } ਪੁ:—ਵੱਡਾ ਸਦਾਗਰ, ਸੱਰਾਫ਼ ॥

ਕੋੜਾ, ਵਿ:—ਅੱਗੇਨੂੰ ਝੁਕਿਆ ਹੋਇਆ (ਹੋਣਾ, ਕਰਨਾ)॥

ਕੋਣ (ਣਾ), ਪੁ:—ਨੁੱਕਰ, ਖੂੰਜਾ, ਝੁਕਾਉ (ਦੋ ਲਕੀਰਾਂ ਦਾ)॥

ਕੋਤਲ, ਪੁ:—ਵੱਡੇ ਆਦਮੀਆਂ ਦੇ ਜਲੌ ਦਾ ਅਗਲਾ ਹਾਥੀ ਜਾਂ ਘੋੜਾ ॥

ਕੋਤਲ ਗਾਰਦ, ਪੁ:—ਸਿਪਾਹੀਆਂ ਦੀ ਦਲੇਲ, ਜਿਸ ਥਾਂ ਵਿੱਚ ਸਿਪਾਹੀ ਕੈਦ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ॥

ਕੋਤਵਾਲ, ਪੁ:—ਸ਼ਹਿਰ ਦੀ ਪੁਲਸ ਦਾ ਹਾਕਮ,।

ਕੋਤਵਾਲੀ, ਸ:—ਕੋਤਵਾਲ ਦਾ ਦਫ਼ਤਰ, ਵੱਡਾ ਥਾਣਾ ॥

ਕੋਤਵਾਲੀ ਜਾਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਫ਼ੌਜਦਾਰੀ ਮੁਕੱਦਮਾ ਕਰਨਾ ॥

ਕੋਤਾ
ਕੋਤੇ } ਵਿ:—ਛੋਟਾ, ਘਟੀਆ, ਅਧੂਰਾ ॥

ਕੋਤਾ ਅੰਦੇਸ
ਕੋਤਾ ਹੰਦੇਸ } ਵਿ:—ਜਿਸ ਨੂੰ ਦੂਰ ਦੀ ਨਾ ਸੁੱਝੇ ॥

ਕੋ ਹਥਿਆਰਾਂ ਤੇ ਆਉਣਾ (ਆਜਾਣਾ), ਕ੍ਰਿ:-ਲੜਨ ਦੇ ਸਤੋ ਲੱਦ ਪੱਦ ਤਿਆਰ ਹੋ ਜਾਣਾ ॥

ਕੋਦਰਾ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਅਨਾਜ ॥

ਕੋਦਾ, ਪੁ:—ਇਕ ਬਹੁਤ ਛੋਟਾ ਅਨਾਜ ॥

ਕੋਧਾ ਦਲਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਬਰੀਕ ਪੀਹਣਾ ॥

ਕੋਪ, ਪੁ:—ਕਰੋਧ, ਗੁੱਸਾ ॥

ਕੋਪਮਾਨ, ਵਿ:—ਕਰੋਧਾ, ਗੁੱਸੇ ਵਾਲਾ ॥

ਕੋਪੀਣ, ਸ:—ਇੱਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਲੰਗੋਟੀ ॥

ਕੋਬਾ, ਪੁ:-ਚਮੜਾ ਕੁੱਟਣ ਵਾਲਾ ਲਕੜੀ ਜਾਂ ਲੋਹੇ ਦਾ ਸੰਦ ॥

ਕੋਮ, ਸ:—ਜਾਤ, ਕੁਟੰਬ, ਪੰਥ ॥

ਕੋਮਲ, ਵਿ:—ਨਰਮ, ਮੁਲੈਮ ॥

ਕੋਮਲਤਾ
ਕੋਮਲਤਾਈ } ਸ:-ਨਰਮਾਈ, ਮੁਲੈਮੀ ॥

ਕੋਰ, ਸ:-ਕੰਨੀ, ਪਾਸਾ, ਲਹੂ ਦੇ ਚੌਂਕੇ ਤੇ ਉਖੜਿਆ ਹੋਇਆ ਮਾਸ, ਦੋਸ਼, ਵੈਰੀ ॥

ਕੋਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਖੋਦਣਾ, ਪੁੱਟਣਾ, ਪੁੱਟਕੇ ਕੱਢਣਾ ॥

ਕੋਰਮਾ, ਪੁ:—ਭੁੰਨਿਆ ਹੋਇਆ ਮਾਸ ॥

ਕੋਰੜਾ, ਪੁ:—ਚਾਬਕ ॥

ਕੋਰਾ, ਵਿ:-ਨਾਂ ਧੋਤਾ ਹੋਇਆ, ਬਿਲਕੁਲ ਨਵਾਂ ਸਾਫ਼, ਸੁੱਕਾ, ਅਨਪੜ੍ਹ ਜਿਸ ਨੂੰ ਕੁਝ ਨ ਮਿਲੇ ॥

fastidious

ਪੁ:-ਬਰਫ਼, ਕੱਕਰ, ਰੇਸ਼ਮੀ ਘੱਗਰੀ, ਸਭਥੋਂ ਵੱਖਰਾ ਆਦਮੀ। ਰੁੱਖਾ ਆਦਮੀ ॥

ਕੋਰੈਸ਼ੀ, ਪੁ:—'ਕੁਰੈਸ਼ੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਕੋਲ, ਅਵ:—ਨੇੜੇ, ਲਾਗੇ, ਪਾਸੇ, ਨਾਲ, ਰਾਹੀਂ ॥
ਪੁ:—ਛੱਪਰ ਦਾ ਬਾਂਸ ਜਾਂ ਲੰਮੀ ਲਕੜੀ ॥

ਕੋਲ ਕੋਲ
ਕੋਲੋ ਕੋਲ } ਵਿ:—ਇੱਕ ਜੇ ਦੋ ਨੇੜੇ ॥

ਕੋਲਾ, ਪੁ:—ਸੜ ਕੇ ਕਾਲੀ ਹੋਈ ਹੋਈ ਲਕੜੀ ਦੇ ਟੋਟੇ ॥

ਕੋਲ੍ਹਾਰ
ਕੋਲ੍ਹੂ } ਪੁ:-ਤੇਲ ਕੱਢਣ ਦਾ ਜੰਤ੍ਰ, ਵੇਲਣਾ, ਮੋਟਾ ਆਦਮੀ ॥

ਕੋਲੋਂ, ਅਵ:-ਨਾਲੋਂ, ਪਾਸੋਂ, ਤੋਂ ॥

ਕੋਵੱਲਾ, ਵਿ:—ਉਲਟੀ ਗੱਲ ਕਰਨ ਵਾਲਾ, ਮੂਰਖ ॥

ਕੋੜ੍ਹ, (ਕੋੜ੍ਹਾ ਜ਼ੀ)—'ਕੁਹੜ' ਆਦਿਕ ਵੇਖੋ ॥

ਕੋੜਮਾ, ਪੁ:-ਟੱਬਰ, ਕਬੀਲਾ, ਪਰਵਾਰ ॥

ਕੋੜਾ, ਪੁ:-ਕਚੀੜਾ, ਚਾਬਕ ॥

ਕੌਂਸਲ, ਸ:-ਸਭਾ, ਕਮੇਟੀ, ਸਲਾਹ (ਕਰਨਾ)

ਕੌਂਸਲੀਆ, ਪੁਃ–ਕੌਂਸਲ ਕਰਨ ਵਾਲਿਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕੋਈ ॥

ਕੌਸਾਂ, ਸਃ–ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦੀ ਫਲਾਹੀ ਜੁੱਤੀ ਦਾ ਜੋੜਾ, ਖੌਸਾਂ ॥

ਕੌਹਰ, ਪੁਃ–'ਕਹਿਰ' ਵੇਖੋ ॥

ਕੌਚ (ਕੌਂਚ), ਪੁਃ–ਵਲੈਤੀ ਪਲੰਘ ॥

ਕੌਡ, ਪੁਃ–ਵੱਡੀ ਕੌਡੀ, ਸੰਖ ॥

ਕੌਡਾ, ਪੁਃ–ਵੱਡੀ ਕੌਡੀ, ਕੱਚੂ ॥

ਕੌਡਿਆਲਾ, ਵਿਃ–ਕੌਡੀਆਂ ਵਾਲਾ, ਚਿਤਕਬਰਾ ਸੱਪ ॥

ਕੌਡੀ, ਸਃ–ਬਹੁਤ ਨਿੱਕਾ ਸੰਖ ਜਾਂ ਘੁੱਗੂ, ਸਿੱਪੀ, ਛਾਤੀ ਦੀ ਹੱਡੀ ਦੇ ਹੇਠ ਦਾ ਟੋਆ । ਧਨ ॥

ਕੌਡੀਆ, ਪੁਃ–ਚਿਤਕਬਰਾ ਸੱਪ, ਕੌਡੀ ਦਾ ਗੁਲਾਮ ॥
ਵਿਃ–ਕੌਡੀ ਦੇ ਮੁੱਲ ਦਾ ॥

ਕੌਣ, ਪੜਃ–ਕੇਹੜਾ (ੜੀ), ਕੀ ॥

ਕੌਂਤ, ਪੁਃ–ਖਸਮ, ਖੌਂਦ, ਮਾਲਕ, ਸਾਈਂ ॥

ਕੌਂਤਕ, ਪੁਃ–ਤਮਾਸ਼ਾ, ਅਨੋਖੀ ਗੱਲ, ਵਲ, ਚਲਿੱਤ੍ਰ ॥

ਕੌਂਦ, ਪੁਃ–ਮਹੀਨੇ ਦਾ ਕੇਹੜਾ ਦਿਨ ॥

ਕੌਂਪਣੀ, ਸਃ–'ਕੰਪਣੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਕੌਫ, ਪੁਃ–ਖੌਫ, ਡਰ, ਭਉ ॥

ਕੌਮ, ਸਃ–ਜਾਤ, ਕੁਟੰਬ, ਪੰਥ, ਕਿਸੇ ਦੇਸ ਦੇ ਲੋਕ ॥

ਕੌਰ, ਪੁਃ—ਮੁੰਡਾ, ਬੱਚਾ, ਰਾਜੇ ਦਾ ਛੋਟਾ ਪੁੱਤ੍ਰ ॥
ਸਃ—ਹਿੰਦੂਆਂ ਦੀਆਂ ਤ੍ਰੀਮਤਾਂ ਦੇ ਨਾਵਾਂ ਦਾ ਪਿਛਲਾ ਪਦ (ਚੰਦ ਕੌਰ) ॥

ਕੌਰਾ, ਵਿਃ—ਪੀਲੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਵਾਲਾ ॥
ਪੁਃ ਪਾਣੀ ਦਾ ਵੱਡਾ ਕੂੰਜਾ ॥

ਕੌਰੀ, ਸਃ—ਪਾਣੀ ਦੀ ਕੁੱਜੀ ॥

ਕੌਲ, ਪੁਃ—ਧਾਤ ਦਾ ਕਟੋਰਾ, ਇੱਕ ਫੁੱਲ, ਬਚਨ (ਕੌਲ ਕਰਨਾ, ਦੇਣਾ, ਤੋਂ ਹਾਰਨਾ, ਦਾ ਸੱਚਾ ਜਾਂ ਪੂਰਾ) ॥

ਕੌਲ ਕਰਾਰ, ਪੁਃ—ਬਚਨ, ਇਕਰਾਰ ॥

ਕੌਲ ਡੋਡਾ, ਪੁਃ—ਕੌਲ ਫੁੱਲ ਦਾ ਫਲ ॥

ਕੌਲਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਖੌਲਣਾ, ਉਬਲਣਾ ॥

ਕੌਲਾ, ਪੁਃ—ਚੌਰਸ ਥੰਮ੍ਹ, ਛੋਟੀ ਕੰਧ, ਬੂਹੇ ਜਾਂ ਚੁਬਾਰੇ ਦੀ ਨੁੱਕਰ ॥

ਕੌਲੀ, ਸਃ—ਕਟੋਰੀ, ਧਾਤ ਦੀ ਪਿਆਲੀ, ਕਲਾਵਾ ॥

ਕੌੜ, ਪੁਃ—ਕਈ ਤਰਾਂ ਦੀਆਂ ਬੂਟੀਆਂ ਦਾ ਨਾਉਂ, ਘਿਣ, ਵੈਰ, ਸਾੜਾ, ਭੈੜੇ ਸੁਭਾਉ ਵਾਲਾ ਡੰਗਰ ॥

ਕੌੜ ਗੰਦਲ, ਸਃ—ਕਵਾਰ ਗੰਦਲ, ਇੱਕ ਬੂਟੀ ॥

ਕੌੜਨਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਵੈਰ ਕਰਨਾ, ਖਿਝਣਾ, ਕੁੜ੍ਹਨਾ ॥

ਕੌੜੱਤਣ, ਸਃ—ਕੌੜੇ, ਹੋਣ ਦਾ ਗੁਣ ਜਾਂ ਸੁਆਦ ॥

ਕੌੜਾ, ਪੁਃ } ਵਿਃ—ਤਲਖ, ਬੇ ਸੁਆਦ, ਸਖਤ ਗੁੱਸੇ ਵਾਲਾ ॥
ਕੌੜੀ, ਸਃ }

ਕੌੜਾ ਕਸੈਲਾ, ਪੁ:—ਕੌੜੀਆਂ ਦੁਆਵਾਂ ॥

ਕੌੜਾ ਘੁੱਟ, ਪੁ:—ਔਖਾ ਕੰਮ ਜੋ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹਵੇ ॥

ਕੌੜਾ ਪਾਣੀ, ਪੁ:—ਸ਼ਰਾਬ ॥

ਕੌੜਾ ਤੇਲ, ਪੁ:—ਸਰ੍ਹੋਂ ਦਾ ਤੇਲ ॥

ਕੌੜੀ ਵੇਲ ਵਾਂਙੂ ਵਧਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਮਨੁੱਖਦੇ ਪਰਿਵਾਰ ਦਾ ਵਾਧਾ ਹੋਣਾ (ਅਸੀਸ) ॥

ਖ

ਖ, ਪੁ:—ਗੁਰਮੁਖੀ ਪੈਂਤੀ ਦਾ ਸਤਵਾਂ ਅੱਖਰ, ਖੱਖਾ ॥

ਖਊਂ ਖਊਂ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਖੰਘਣਾ (ਖੁੱਥਿਆ ਵਾਚਕ) ॥

ਖਈ ਰੋਗ, ਪੁ:—ਖੰਘ ਤਾਪ, ਸਿੱਲ ਦੀ ਬੀਮਾਰੀ ॥

ਖਸ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦੇ ਖੁਸ਼ਬੂਦਾਰ ਘਾਹ ਦੀ ਜੜ੍ਹ ॥

ਖਸਕਾਸ
ਖਸਖਸ } ਸ:—ਪੋਸਤ ਦੇ ਬੀ ॥

ਖਸਕਾਮੀ
ਖਸਖਮੀ
ਖਸਖਾਸੀ } ਵਿ:—ਟੋਟੇ ਕੇ ਬਹੁਤ ਛੋਟੇ ਕੀਤੇ ਹੋਏ ਵਾਲਾ ॥

ਖਸ਼ਟਮ(ਮੀ), ਸ:—ਛੇਵੀਂ ਥਿੱਤ, ਛਠ ॥

ਖੱਸਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਖੋਹਣਾਂ, ਜ਼ੋਰ ਨਾਲ ਲੈਣਾ ॥

ਖਸਤਾ, ਵਿ:—ਭੁਰ ਭੁਰਾ, ਜੋ ਸੌਖੀ ਤਰਾਂ ਭਿੱਜਿਆ ਜਾਵੇ ॥

ਖਸਮ, ਪੁ:—ਖੌਂਦ, ਗਭਰੂ, ਘਰ ਵਾਲਾ, ਮਾਲਕ ॥

ਖਸਮਾਨਾ, ਪੁ:—ਰਖਿਆ, ਸਹਾਇਤਾ (ਜਿਵੇਂ ਖਸਮ ਕਰਦਾ ਹੈ) ॥
ਵਿ:—ਖਸਮ ਦਾ ॥

ਖਸਰ, ਸ:—ਰਗੜ, ਖਸਰ (ਲੱਗਣੀ) ॥

ਖਸਰ ਖਸਰ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਰਗੜਨ ਦੀ ਅਵਾਜ਼ ਕੱਢਣੀ ॥

ਖਸਰਾ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦਾ ਰੋਗ, ਨਿੱਕੀ ਮਾਤਾ (ਨਿਕਲਣੀ), ਪਿੰਡ ਦੇ ਖੇਤਾਂ ਦਾ ਨਕਸ਼ਾ, ਫ਼ਸਲ ਦਾ ਮੁੱਲ ਪਾਉਣਾ (ਕਰਨਾ), ਨਮਰਦ ॥

ਖੱਸੀ, ਵਿ:—ਜਿਸ ਦੇ ਨਲ ਕੱਢੇ ਜਾਣ, (ਹੋਣਾ, ਕਰਨਾ) ॥

ਖੱਸੀ ਪਰਨਾਲਾ, ਪੁ:—ਕੋਠੇ ਤੋਂ ਧਰਤੀ ਤੱਕ ਕੰਧ ਦੇ ਨਾਲ ਨਾਲ ਆਉਣ ਵਾਲਾ ਪਰਨਾਲਾ ॥

ਖਸੀਹਤ, ਸ:—ਗੁਣ, ਸੁਭਾਉ ॥

ਖਸੋਟਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਖੋਹਣਾ, ਖੱਸਣਾ, [illegible] ਨਾ ਪਾੜਨਾ ॥

ਖਹਾ ਖਹੀ, ਸ:—ਆਪੋ ਵਿੱਚ ਵੈਰ ॥

ਖਹਿ, ਸ:—ਰਗੜ, ਵੈਰ, ਦੁਸ਼ਮਣੀ (ਕਰਨੀ) ॥

ਖਹਿਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਰਗੜਨਾ, ਟੱਕਰਨਾ, ਵੈਰ ਕਰਨਾ, ਲੜਨਾ ॥

ਖਹਿਬੜਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਲੜਨਾ, ਝਗੜਨਾ, ਸਾਮ੍ਹਣਾ ਕਰਨਾ ॥

ਖਹਿੜਾ, ਪੁ:—ਪਿੱਛਾ, ਧੁਨ, (ਖਹਿੜੇ ਪੈਣਾ, ਖਹਿੜਾ ਛੁੱਟਣਾ) ॥

ਖਹੁਰਾ (ਰੀ), ਵਿ:—ਖੁਰਦਰਾ (ਰੀ), ਸਖਤ, ਖਰਵਾ (ਵੀ) ॥

ਖੱਖਰ, ਸ:—ਭੇਮੂੰਆਂ ਦਾ ਘਰ ॥

ਖੱਖਰ ਖਾਧਾ, ਵਿ:—ਕੋੜਾ, ਬੇ ਤੁੱਲ ॥

ਖੱਖਰ ਨੂੰ ਛੇੜਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਲੜਾਕੇ ਮਨੁੱਖ ਨੂੰ ਕੁਝ ਕਹਿਕੇ ਗਲ ਪਾ ਲੈਣਾ ॥

ਖਖਵਾੜ (ੜਾ) ਪੁ:—ਉਹ ਹੱਡੀ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਦੰਦ ਲੱਗੇ ਹੋਏ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ॥

ਖਖੜੀ, ਸ:—ਫੁੱਟ, ਲੰਮਾ ਖਰਬੂਜ਼ਾ, ਨਿੱਕੀ ਤਰ ॥

ਖੱਖਾ, ਪੁ:—ਗੁਰਮੁਖੀ ਦਾ ਸੋਲ੍ਹਵਾਂ ਅੱਖਰ ॥

ਖਖਾਰ
ਖਖਾਰਨਾ } 'ਖੰਘਾਰ' ਆਦਿਕ ਵੇਖੋ ॥

ਖੰਗਾ, ਪੁ:—ਘੀ ਕੁਆਰ ਦਾ ਪੱਤਾ ॥

ਖੰਘ, ਸ:—ਖਾਂਸੀ, ਬਲਗਮ ਕੱਢਣ ਵਾਸਤੇ ਫਿੱਫੜਿਆਂ ਦਾ ਜੋ ਜ਼ੋਰ ਲਗਦਾ ਹੈ ॥

ਖੰਘ ਤਾਪ, ਪੁ:—ਫਿੱਫੜਿਆਂ ਦਾ ਨਾਸ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਬਿਮਾਰੀ, ਖਈ ਰੋਗ, ਸਿੱਲ ॥

ਖੰਘਣਾ
ਖੰਘਾਰਨਾ
ਖੰਘੂਰਨਾ } ਕ੍ਰਿ:—ਬਲਗਮ ਕੱਢਣ ਲਈ ਫਿਫੜਿਆਂ ਦਾ ਜ਼ੋਰ ਲਾਉਣਾ, ਖਾਂਸਣਾ ॥

ਖੰਘਰ, ਪੁ:—ਸੜੀ ਹੋਈ ਇੱਟ, ਪੱਥਰ ॥

ਖੰਘਰੀ, ਸ:—ਨਿੱਕਾ ਖੰਘਰ, ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦੀ ਮੱਠੀ ॥

ਖੰਘਾਰ, ਪੁ:—ਖੰਘ ਨਾਲ ਨਿਕਲੀ ਹੋਈ ਬਲਗਮ

ਖੰਘਾਲ, ਪੁ:—ਭਾਂਡੇ ਦੀ ਧੋਣ ॥

ਖੰਘਾਲਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਭਾਂਡੇ ਨੂੰ ਧੋਣਾ ॥

ਖੱਚ, ਸ:—ਔਖ, ਤਕਲੀਫ, ਰੌਲਾ (ਕਰਨੀ) ਬਦਚਾਲ, ਬੁਰਾ ਆਦਮੀ ॥

ਖੱਚਰ ਸ:—ਘੋੜੀ ਵਿਚੋਂ ਖੋਤੇ ਦੀ ਉਲਾਦ, ਫਰੇਬੀ ਆਦਮੀ ॥

ਖਚਰ
ਖਚਰਊ
ਖਚਰ ਪੁਣਾ
ਖਚਰਪੌ } ਪੁ:—ਚਲਾਕੀ, ਫਰੇਬ, ਸ਼ਤਾਨੀ, ਹਠ, ਮਕਰ ॥

ਖਚਰਾ
ਖਚਰੀ } ਵਿ:—ਖੱਚਰ, ਚਲਾਕ, ਢੀਠ, ਜੋ ਮਕਰ ਕਰੇ ॥

ਖਚਰਾਈ, ਸ:—'ਖਚਰਊ' ਵੇਖੋ ॥

ਖੱਚਾਂ, ਸ:, ਵਿ:—ਦੁੱਸ਼ਟ ਤੋਹਮਤ, ਬਦਕਾਰ, ਬੇਹੂਦਾ ਗੱਲਾਂ ॥

ਖਚਿਤ, ਵਿ:—ਬਹੁਤ ਲੱਗਾ ਹੋਯਾ, ਰਮਿਆ ਹੋਯਾ (ਮਨ) ॥

ਖੰਜਨ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਪੰਖੇਰੂ, ਮਮੋਲਾ ॥

ਖੰਜਰ, ਪੁ:—ਨਿੱਕੀ ਤਲਵਾਰ, ਛੁਰਾ ॥

ਖੰਜਰੀ, ਸ:—ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦੀ ਚੱਢ, ਕੜਾ, ਇੱਕ ਰੇਸ਼ਮੀ ਕਪੜਾ ॥

ਖੱਜਲ, ਵਿ:—ਖਰਾਬ, ਅਵਾਰਾ, ਦੁਖੀ (ਹੋਣਾ ਕਰਨਾ) ॥

ਖੱਜਲ ਖੁਆਰ, ਵਿ:—ਤਬਾਹ, ਜਿਸ ਦਾ ਮੰਦਾ ਹਾਲ ਹੈ ॥

ਖਜ਼ਾਨਚੀ, ਪੁ:—ਖਜ਼ਾਨਾ ਸਾਂਭਣ ਵਾਲਾ, ਰੁਪਿਯਾ ਪੈਸਾ ਰੱਖਣ ਵਾਲਾ ॥

ਖਜ਼ਾਨਾਂ, ਖਜ਼ਾਨਾ } ਪੁ:—ਭੰਡਾਰ, ਜਿੱਥੇ ਧਨ ਰੱਖਿਆ ਜਾਵੇ ॥

ਖਜਾਲਤ, ਸ:—ਖੇਚਲ, ਖਰਾਬੀ, ਖੁਆਰੀ ॥

ਖੱਜੀ, ਖਜੂਰ } ਸ:—ਇੱਕ ਮਿੱਠਾ ਫਲ ਅਤੇ ਰੁੱਖ, ਖਜੂਰ ਦੀ ਸ਼ਕਲ ਦੀ ਮਠਿਆਈ ॥

ਖਜੂਰੀ, ਵਿ:—ਖਜੂਰ ਦਾ ॥
ਸ:—ਲੱਕ ਦਾ ਇੱਕ ਗਹਿਣਾ ॥

ਖਟ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਰਾਗਣੀ ॥
ਵਿ:—ਛੇ ॥

ਖਟ ਸ਼ਾਸਤ੍ਰ, ਖਟ ਦਰਸ਼ਣ } ਹਿੰਦੂਆਂ ਦੇ ਪ੍ਰਸਿੱਧ ਛੇ ਵਿਦ੍ਯਾ ਦੇ ਛੇ ਪੁਸਤਕ (ਨਯਾਯ, ਸਾਂਖ੍ਯ, ਵੈਸ਼ੇਸ਼ਿਕ, ਯੋਗ, ਮੀਮਾਂਸਾ, ਵੇਦਾਂਤ) ॥

ਖੱਟ, ਸ:—ਮੰਜੀ, ਕੁੜੀ ਦੇ ਵਿਆਹ ਤੇ ਮਾਪਿਆਂ ਵੱਲੋਂ ਦਿੱਤੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ, ਕਮਾਈ, ਲਾਹਾ ॥

ਖੱਟ ਮਣਸਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਖੱਟ ਦੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਝੋਲੀ ਪਾਕੇ ਜੁਆਈ ਨੂੰ ਦੇਣੀਆਂ ॥

ਖੱਟ ਵਛਾਉਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਖੱਟ ਦੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਖਲੇਰ ਕੇ ਰੱਖਣੀਆਂ ॥

ਖਟਕ, ਸ:—ਸੰਸਾ, ਡਰ, ਭੌ, ਪੈਰਾਂ ਦੀ ਅਵਾਜ਼ ॥

ਖਟਕਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਸ਼ਕਾਰਨਾ, ਚਿੰਤਾ ਦਾ ਕਾਰਣ ਹੋਣਾ, ਚੁਭਣਾ ॥

ਖਟਕਾ, ਪੁ:—ਸੰਸਾ, ਡਰ, ਭੌ, ਖਤਰਾ ॥

ਖਟਕਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਬੂਹੇ ਦੀ ਕੁੰਡੀ ਹਿਲਾਉਣਾ ਜਾਂ ਸੱਟ ਮਾਰਨੀ ॥

ਖੱਟਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਕਮਾਉਣਾ, ਪੁੱਟਣਾ, ਖੋਦਣਾ ॥

ਖੱਟ ਪੱਟ, ਸ:—ਲੜਾਈ, ਝਗੜਾ, ਵੈਰ ਵਿਰੋਧ ॥

ਖਟਮਲ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਕੀੜਾ, ਮਾਂਗਣੂੰ ॥

ਖਟਮਿੱਠਾ, ਵਿ:—ਅੱਧਾ ਖੱਟਾ, ਅੱਧਾ ਮਿੱਠਾ। ਸੁਆਦਲਾ ॥

ਖੱਟਰ, ਸ:—ਗਊ ਜਾਂ ਮਹਿੰ ਜਿਸ ਦਾ ਦੁੱਧ ਚੋਣਾ ਔਖਾ ਹੋਵੇ ॥

ਖਟਵਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਖੱਟਣ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਾਉਣਾ ॥
ਪੁ:—ਦੋ ਕੜੀਆਂ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਛੱਤ ਦਾ ਹਿੱਸਾ, ਘਰ ਦਾ ਚੁਬਾਰਾ ॥

ਖੱਟਾ ਪੁ:—ਇੱਕ ਫਲ ਨਿੰਬੂ ਵਰਗਾ, ਪੀਲਾ ਰੰਗ, ਖੱਟੀ ਲੱਸੀ, ਦੁਧ ਦੀ ਜਾਗ, ਖਟਿਆਈ ॥
ਵਿ:—ਤੁਰਸ਼, ਪੀਲਾ, ਰੋਸੇ (ਜੀ ਜਾਂ ਦਿਲ ਹੋਣਾ, ਕਰਨਾ) ॥

ਖੱਟਾ ਟੀਟ, ਵਿ:—ਬਹੁਤ ਖੱਟਾ ॥

ਖਟਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਖੱਟੀ ਕਰਾਉਣੀ, ਦੁਆਉਣਾ, ਲਭਾਉਣਾ ॥

ਖਟਾਊ, ਪੁ:—ਖੱਟਣ ਜਾਂ ਖਟਾਉਣ ਵਾਲਾ ॥

ਖਟਾਈ, ਸ:—'ਖਟਿਆਈ' ਵੇਖੋ ॥

ਖਟਾਸ, ਸ:—ਖੱਟਾ ਸੁਆਦ, ਖਟਿਆਈ ॥

ਖਟਾ ਪਟੀ ਸ:—ਲੜਾਈ, ਝਗੜਾ, ਵੈਰ ਵਿਰੋਧ ॥

ਖਟਿਆਊ, ਵਿ:, ਪੁ:—ਖੱਟਣ ਕਮਾਉਣ ਵਾਲਾ ॥

ਖਟਿਆਈ, ਸ:—ਤੁਰਸ਼ੀ, ਖੱਟਾ ਸੁਆਦ, ਹਰੇ ਅੰਬ ਕੱਟ ਕੇ ਸੁਕਾਏ ਹੋਏ ॥

ਖਟਿਆਹਣ
ਖਟਿਆਂਦ } ਸਃ—ਖਟਿਆਈ ਦੀ ਮੁਸ਼ਕ ॥

ਖੱਟੀ, ਸਃ—ਕਮਾਈ, ਇਕ ਖਟਾ ਫਲ ॥
ਵਿਃ—ਪੀਲੀ ॥

ਖਟੀਕ, ਪੁਃ
ਖਟੀਕਣੀ, ਸਃ } ਚਮੜਾ ਕੰਮ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਜਾਤ, ਚਮਰੰਗ ॥

ਖੱਟੂ, ਪੁਃ—ਖੱਟਣ ਵਾਲਾ, ਕਮਾਊ ॥

ਖਟੋਲਾ, ਪੁਃ
ਖਟੋਲੀ, ਸਃ } ਨਿੱਕੀ ਜੇਹੀ ਮੰਜੀ ਬਚਿਆਂ ਦੀ॥

ਖੱਡ, ਸਃ—ਟੋਇਆ, ਖਾਈ, ਪਹਾੜੀ ਨਾਲਾ ॥

ਖੰਡ, ਸਃ—ਗੰਨੇ ਆਦਿਕ ਦਾ ਰਸ ਸੁਕਾਕੇ ਆਟੇ ਵਾਂਗਰ ਕੀਤਾ ਹੋਇਆ ॥
ਪੁਃ—ਪਾਸਾ, ਥਾਂ, ਹਿੱਸਾ ਟੋਟਾ ॥

ਖੰਡ ਪਰੀਹਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਆਦਰ ਜਾਂ ਖਾਤਰ ਕਰਨਾ ॥

ਖੰਡਣ, ਪੁਃ—ਤੋੜਨ, ਭੰਨਣ ਜਾਂ ਰੱਦਣ ਦਾ ਕੰਮ (ਹੋਣਾ, ਕਰਨਾ)॥

ਖੰਡਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਭੰਨਣਾ, ਤੋੜਨਾ, ਰੱਦਣਾ ॥

ਖੰਡਤ, ਵਿਃ—ਟੁੱਟਾ, ਹੋਇਆ, ਭੱਜਾ ਹੋਇਆ (ਹੋਣਾ, ਕਰਨਾ)॥
ਸਃ—ਰੋਕ, ਵਿਘਨ (ਹੋਣੀ, ਕਰਨੀ) ॥

ਖੰਡਰ, ਪੁਃ—ਢਿਗੇ ਢੱਠੇ ਘਰ, ਖੋਲਾ ॥

ਖੰਡਾ, ਪੁਃ—ਦੋਧਾਰੀ ਤਲਵਾਰ, ਚੌੜੀ ਸਿੱਧੀ ਤਲਵਾਰ ॥

ਖਡਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਖੇਡਣ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਾਉਣਾ, ਜੀ ਲਾਉਣਾ ॥

ਖੰਡਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਖਲੇਰਨਾ, ਕੇਰਨਾ, ਲਾਉਣਾ ॥

ਖੱਡੀ, ਸਃ—ਧਰਤੀ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਟੋਆ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਪੈਰ ਰੱਖ ਕੇ ਜੁਲਾਹਾ ਕਪੜਾ ਬੁਣਦਾ ਹੈ ॥

ਖੰਡੀ, ਸਃ—ਹਾਥੀ ਦੰਦ ਦਾ ਟੋਟਾ ਜਿਸ ਦਾ ਚੂੜਾ ਬਣਦਾ ਹੈ ॥

ਖੰਡੂ, ਪੁਃ—ਇੱਕ ਭਰਾਂ ਦਾ ਚਾਰਾ, ਮਟਰ, ਪਾਟੇ ਹੋਏ ਬੁੱਲ੍ਹਾਂ ਵਾਲਾ ॥

ਖਡੌਣਾ, ਪੁਃ—ਖੇਡਣ ਦੀ ਚੀਜ਼ ॥

ਖੰਦਰ, ਪੁਃ—ਪਥਰੀਲੀ ਨਿਕੰਮੀ ਧਰਤੀ, ਟੁੱਟੇ ਭੱਜੇ ਘਰ ॥

ਖਣ, ਪੁਃ—ਛੱਤ ਦੀਆਂ ਦੋ ਕੜੀਆਂ ਦੇ ਵਿਚਲੀ ਥਾਂ, ਘਰ ਦੀ ਮੰਜ਼ਲ ॥

ਖਤ, ਪੁਃ—ਚਿੱਠੀ, ਲਿਖਾਈ, ਝਰੀਟ, ਲਕੀਰ, ਦਾੜ੍ਹੀ ਜਾਂ ਮੁੱਛਾਂ ਦੇ ਸਿੱਧੇ ਵਾਲ, ਫਾਲਤੂ ਵਾਲ ਕੱਢ ਸਿੱਟਣੇ (ਕਰਨਾ, ਬਣਾਉਣਾ) ॥
ਸਹਿਦੇ ਰਹਿਣ ਦੀ ਥਾਂ॥

ਖਤ ਬਤ ਖਤ ਬਤ, ਪੁਃ—ਗਾੜ੍ਹੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਦੇ ਖੌਲਣ ਦੀ ਅਵਾਜ਼ (ਕਰਨਾ, ਪਾਉਣਾ) ॥

ਖਤਮੀ, ਸਃ—ਇੱਕ ਬੂਟੀ ॥

ਰੇਸ਼ਾ ਖਤਮੀ, ਸਃ—ਖਤਮੀ ਦੀ ਜੜ੍ਹ ॥

ਖਤਰੰਮ
ਖਤ੍ਰੰਮ } ਪੁਃ—ਖੱਤਰੀਆਂ ਦੀ ਚਾਲ, ਖਤ੍ਰੀ ਦਾ ਧਰਮ ॥

ਖਤਰੈਮਾ
ਖਤ੍ਰੈਮਾ } ਪੁ:—ਖਤ੍ਰੀਆਂ ਦੀ ਬਰਾਦਰੀ ॥ ਵਿ:—ਖੱਤ੍ਰੀਆਂ ਦਾ ॥

ਖਤਰਾ
ਖਤ੍ਰਾ } ਪੁ:—ਡਰ, ਭੈ (ਪੈਣਾ, ਪਾਉਣਾ) ॥

ਖਤ੍ਰੇ ਜਾਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਝਾੜੇ ਜਾਂ ਟੱਟੀ ਜਾਣਾ ॥

ਖਤਰਾਣੀ
ਖਤ੍ਰਾਣੀ } ਸ:—ਖਤ੍ਰੀਆਂ ਦੀ ਜਾਤ ਦੀ ਤੀਮਤ ॥

ਖੱਤਰੀ
ਖਤ੍ਰੀ } ਪੁ:-ਹਿੰਦੂਆਂ ਦੀ ਦੂਜੀ ਜਾਤ, ਸਿਪਾਹੀ॥ ਹਟਵਾਣੀਆ ॥

ਖਤ੍ਰੇਟਾ (ਟੀ) ਪੁ:, ਸ:-ਖਤ੍ਰੀ ਦਾ ਬੇਟਾ (ਟੀ) ॥

ਖਤਾ, ਸ:—ਕਸੂਰ, ਦੋਸ, ਅਪਰਾਧ, ਭੁੱਲ ॥

ਹੋਸ਼ ਖਤਾ ਹੋਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਸੁਰਤ ਮਾਰੀ ਜਾਣੀ ॥

ਖਤਾ ਖਾਣਾ ਕ੍ਰਿ:—ਧੋਖੇ ਵਿੱਚ ਆਕੇ ਨੁਕਸਾਨ ਉਠਾਉਣਾ ॥

ਖਤਾ ਜਾਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਕੋਈ ਗੱਲ ਬਿਅਰਥ ਹੋਣੀ ॥

ਖੱਤਾ, ਪੁ:—ਗੁਲੇਲ ਦਾ ਉਹ ਹਿੱਸਾ ਜਿਸ ਤੋਂ ਗੋਲੀ ਚਲਦੀ ਹੈ, ਧਰਤੀ ਦਾ ਟੁਕੜਾ, ਖੇਤ, ਅਨਾਜ ਦਾ ਟੋਆ ॥

ਖਤਾਈ, ਸ:—ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦੀ ਮਠਿਆਈ ॥

ਖਤਾਬ, ਪੁ:—ਪਦਵੀ, ਸਰਕਾਰੋਂ ਮਿਲਿਆ ਹੋਇਆ ਇੱਜ਼ਤ ਵਾਲਾ ਨਾਉਂ ॥

ਖੰਦਕ, ਸ:—ਟੋਇਆ, ਖਾਈ ॥

ਖਦਬਦ ਖਦਬਦ— 'ਖਤ ਬਤ ਖਤ ਬਤ' ਵੇਖੋ ॥

ਖਦ ਮੁੱਦਾ, ਪੁ:—ਖੇਤੀ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਕਾਮਿਆਂ ਨੂੰ ਜੋ ਮਜੂਰੀ ਅਤੇ ਨਾਲੇ ਕੱਠਾ ਕੱਢਾ, ਸਰੋ ਧਾ ਜਾਂ ਕਦੇ ਕਦੇ ਜੁੱਤੀ ਕਪੜੇ ਆਦਿਕ ਮਿਲਦੇ ਹਨ ॥

ਖੱਦਰ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਮੋਟਾ ਸੂਤੀ ਕਪੜਾ ॥

ਖੰਦਾ, ਵਿ:-ਮਧਰਾ, ਛੋਟੇ ਕੱਦ ਦਾ, ਨੀਚ ॥ ਪੁ:-ਛੋਟੇ ਕੱਦ ਦਾ ਕੁੱਤਾ ॥

ਖੰਦੀ, ਸ:—ਛੋਟੀ ਕੁੱਤੀ, ਹਰਨ ਦੀ ਸ਼ਕਲ ਦੀ ਬਕਰੀ ॥

ਖਦੇਵ, ਪੁ:—ਮਿਸਰ ਦੇਸ ਦਾ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ॥

ਖਦੇੜ, ਪੁ:—ਪਿਛਾ, ਨਿਕਾਲਾ ॥

ਖਦੇੜਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਪਿੱਛਾ ਕਰਨਾ, ਬਾਹਰ ਕੱਢਣਾ ॥

ਖਦੇੜੂ, ਪੁ:—ਪਿੱਛਾ ਕਰਨ ਵਾਲਾ, ਬਾਹਰ ਕੱਢਣ ਵਾਲਾ ॥

ਖੰਦੋਲਾ, ਪੁ:—ਗੋਦੜੀ, ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦਾ ਕੱਦੂ ॥

ਖੰਧਾ, ਪੁ:—ਮੱਝਾਂ ਦਾ ਵੱਗ, ਚੌਣਾ ॥

ਖੰਨਾ, ਵਿ:—ਅੱਧਾ ॥
ਪੁ:—ਖਤ੍ਰੀਆਂ ਦੀ ਇੱਕ ਜਾਤ ॥

ਖੰਨੀ, ਵਿ:—ਅੱਧੀ ॥
ਸ:—ਰੋਟੀ ਦਾ ਟੁਕੜਾ, ਅੰਗ ਹੱਥਾਂ ਵਿੱਚ ਫੜ ਕੇ ਬੇ ਦੋਸ਼ੇ ਹੋਣ ਦਾ ਸਬੂਤ ਦੇਣਾ ॥

ਖਨੂਹਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਖੁਰਕਣਾ, ਖਾਜ ਕਰਨੀ ॥

ਖਨੌਤੀ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਪੰਖੇਰੂ ॥

ਖਪ, ਪੁ:—ਘਬਰਾਉ ਔਖ, ਰੌਲਾ ਗੌਲਾ ॥

ਖੱਪ, ਸ:—ਝਗੜਾ, ਫ਼ਰੇਲਾ, ਬਖੇੜਾ, ਰੌਲਾ (ਕਰਨੀ, ਪਾਉਣੀ) ॥

ਖਪਖਪਾ, ਪੁ:—ਘਬਰਾਉ, ਰੌਲਾ, ਕੁਰਲਾਉਣਾ, ਵਿਰਲਾਪ ॥

ਖੱਪਣ, ਸ:—ਖੱਪ ਪਾਉਣ ਵਾਲੀ ਤ੍ਰੀਮਤ ॥

ਖਪਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਖਲਪਲਾ, ਕੁੜ੍ਹਨਾ, ਸੁੱਕ ਜਾਣਾ, ਨਸ਼ਟ ਹੋਣਾ, ਖਰਚ ਹੋ ਜਾਣਾ, ਲੱਗ ਜਾਣਾ ॥

ਖਪਤ, ਸ:—ਵਿਕਰੀ, ਖਰਚ ॥
ਪੁ:—ਸੁਦਾ, ਕਮਲ ॥

ਖਪਤਣ, ਸ:
ਖਪਤੀ, ਪੁ: } ਜਿਸ ਨੂੰ ਖਪਤ, ਸੁਦਾ ਜਾਂ ਵਹਿਮ ਹੋਵੇ ॥

ਖੱਪਰ, ਪੁ:—ਅੰਗੀਠੀ, ਅੱਧਾ ਤਰਬੂਜ, ਫਕੀਰਾਂ ਦਾ ਪਿਆਲਾ, ਢੋਊਰੇ ਦਾ ਮੂੰਹ, ਬੁੱਢਾ, (ਬੁੱਢਾ ਖੱਪਰ) ॥

ਖਪਰਾ, ਪੁ:
ਖਪਰੀ, ਸ: } ਅਨਾਜ ਨੂੰ ਲੱਗਣ ਵਾਲਾ ਇੱਕ ਕੀੜਾ, ਚੌੜੇ ਤੀਰ ਦੀ ਨੋਕ ॥

ਖਪਰੈਲ, ਪੁ:—ਪੱਕੀ ਮਿੱਟੀ ਦੀ ਪਤਲੀ ਸਿਲ ਜਾਂ ਨਲੀ ॥

ਖਪਵਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਖਰਚ ਕਰਾਉਣਾ, ਲਗਵਾਉਣਾ ॥

ਖਪਾ, ਪੁ:—ਖਰਚ, ਲਾਗਤ, ਵਰਤਾਉ ॥

ਖੱਪਾ, ਪੁ:—ਕੰਧ ਦਾ ਟੋਆ, ਗਲੀ, ਛੇਕ, ਪਹਾੜ ਦਾ ਤੰਗ ਰਸਤਾ ॥

ਖਪਾਉ, ਪੁ:—ਲਾਗਤ, ਵਿਕਰੀ ॥

ਖਪਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਮੁਕਾ ਦੇਣਾ, ਨਾਸ ਕਰਨਾ, ਖਰਚਣਾ, ਸਤਾਣਾ, ਦੁਖ ਦੇਣਾ (ਸਿਰ ਖਪਾਉਣਾ) ॥

ਖੱਪੀ, ਪੁ:—ਖੱਪ ਪਾਉਣ ਵਾਲਾ, ਝਗੜਾਲੂ ॥

ਖਫਗਾਣ, ਪੁ:—ਦਿਲ ਦੀ ਧੜਕੀ, ਸੁਦਾਉ ॥

ਖ਼ਫਗੀ, ਸ:—ਗੁੱਸਾ, ਕ੍ਰੋਧ ॥

ਖੱਫਣ, ਪੁ:—ਮੁਰਦੇ ਨੂੰ ਲਪੇਟਣ ਵਾਲਾ ਕਪੜਾ ॥

ਖਫਤ,
ਖਫਤ ਪੁਣਾ, } ਪੁ:—ਸੁਦਾਉ, ਕਮਲ, ਗੁੱਸਾ ॥

ਖਫਤਣ ਸ:
ਖ਼ਫਤੀ, ਪੁ: } ਜਿਸ ਨੂੰ ਖਫ਼ਤ ਹੋ ॥

ਖਫਾ, ਵਿ:—ਗੁੱਸੇ, ਰੁੱਸਿਆ ਹੋਇਆ ॥

ਖੱਬ, ਸ:—'ਖੱਬੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਖਬਚੂ, ਪੁ:—ਖੱਬੇ ਹੱਥ ਨਾਲ ਕੰਮ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ॥

ਖਬਰ, ਸ:—ਸਮਾਚਾਰ, ਸਾਰ, ਸੁਧ, ਰਪੋਟ। ਸੋਝੀ, ਸੂਹ, ਪਤਾ, ਗਿਆਨ, ਕਿਸੇ ਦਾ ਹਾਲ ਪੁੱਛਣਾ (ਕੀ ਖ਼ਬਰ ਹੈ) (ਖ਼ਬਰ ਆਉਣੀ ਹੋਣੀ, ਕਰਨੀ, ਰੱਖਣੀ, ਦੇਣੀ, ਲਿਆਉਣੀ, ਲੈਣੀ) ॥

ਖਬਰ ਸਾਰ, ਸ:—ਹਾਲ ਹਵਾਲ, ਬਿਰਤਾਂਤ ॥

ਖ਼ਬਰ ਦਾਰ, ਵਿ:—ਹੁਸ਼ਿਆਰ, ਚੌਕਸ ॥

ਖ਼ਬਰ ਦਾਰ! ਵਿ: ਖੇ:—ਹੁਸ਼ਿਆਰ ਰਹੁ ॥

ਖ਼ਬਰ ਦਾਰੀ, ਸ:—ਹੁਸ਼ਿਆਰੀ, ਚੌਕਸੀ ॥

ਖ਼ਬਰ ਲੱਗਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਮਲੂਮ ਹੋਣਾ, ਹੋਸ਼ ਆਉਣੀ ॥

ਖ਼ਬਰ ਲੈਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਬਦਲਾ ਲੈਣਾ, ਸਿੱਝਣਾ ॥

ਖ਼ਬਰੂ, ਖ਼ਬਰਾਂ ਦੇਣ ਵਾਲਾ ॥

ਖੱਬਲ, ਖੱਭਲ, ਪੁ:—ਰੰਗਾ ਘਾਹ, ਦੱਭ ॥

ਖੱਬੜ, ਖੱਭੜ, ਪੁ:—ਟਿੰਡਾਂ ਵਾਲੇ ਖੂਹ ਦੀ ਪੁਰਾਣੀ ਮਾਲ੍ਹ ॥

ਖੱਬਾ, ਪੁ: **ਖੱਬੀ,** ਸ: ਵਿ:—ਦਿਲ ਵਾਲੇ ਪਾਸੇ ਦਾ (ਦੀ), ਸੱਜੇ ਤੋਂ ਉਲਟਾ (ਟੀ), ਖੱਬੇ ਹੱਥ ਨਾਲ ਸੌਖੀ ਤਰਾਂ ਕੰਮ ਕਰਨ ਵਾਲਾ (ਲੀ) ॥

ਖਬੀਸ ਪੁ: **ਖਬੀਸਣੀ** ਸ: ਦੁਸ਼ਟ ਜੋ ਬੁਰਾ ਕੰਮ ਕਰੇ ਸੂਮ (ਸੂਮਣੀ) ॥

ਖੰਬੀਰ, ਪੁ:—ਗੁੱਥੇ ਹੋਏ ਆਟੇ ਆਦਿਕ ਦਾ ਗਰਮੀ ਨਾਲ ਫੁਲਾਉ (ਉਠਾਉਣਾ) ਮਿੱਠੀ, ਸੁਭਾਉ, ਅਸਲ ॥

ਖੰਬੀਰਾ, ਪੁ: **ਖੰਬੀਰੀ,** ਸ: ਖੰਬੀਰ ਵਾਲਾ, ਗਰਮੀ ਨਾਲ ਫੁੱਲਿਆ ਹੋਇਆ (ਆਟਾ ਆਦਿਕ), ਫੁੱਲੀ ਹੋਈ (ਰੋਟੀ ਆਦਿਕ) ॥

ਖਬੀਲ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਲਕੜੀ ਦਾ ਹਥਿਆਰ ਜਿਸ ਨਾਲ ਮੋਚੀ ਚਮੜਾ ਸਾਫ਼ ਕਰਦੇ ਹਨ ॥

ਖੱਬੂ, ਪੁ:—ਖੱਬੇ ਹੱਥ ਨਾਲ ਕੰਮ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ॥

ਖੱਭ, ਸ:—ਕੰਧ ਜੋ ਪਹਾੜੀ ਵਿੱਚ ਜੋ ਟੋਆ ਜਾਵੇ (ਪੈਣਾ) ॥

ਖੰਭ, ਪੁ:—ਪੰਖੇਰੂਆਂ ਦੇ ਪਰ, ਬਾਂਹ, ਲਕੜੀ ਦਾ ਨਮੂਨਾ ॥

ਖੱਭਲੀ, ਸ: **ਖਬੜਾ (ੜੀ)** ਪੁ: ਸ: ਇੱਕ ਹਲਕੇ ਮੇਲ ਦੀ ਤਲਵਾਰ ॥

ਖੰਭਾ, ਪੁ:—ਲਕੜੀ ਦਾ ਥੰਮ੍ਹ, ਸਹਾਰਾ, ਆਸਰਾ ॥

ਖੱਭੀ, ਸ:—ਘੋੜੇ ਦੇ ਮੂੰਹ ਵਿੱਚ ਲਗਾਮ ਦੀ ਥਾਂ ਦੇਣ ਵਾਲੀ ਰੱਸੀ (ਦੇਣੀ) ॥

ਖੰਭੂਰ, ਪੁ:—ਖੁੰਬਾਂ ਦੀ ਇੱਕ ਕਿਸਮ ਜੋ ਲਾਟੂ ਵਾਂਗ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ॥

ਖਮ, ਪੁ:—ਵਿੰਗ, ਝੁਕਾਉ (ਪੈ ਜਾਣਾ, ਪੈਣਾ) ॥

ਖਮ ਠੋਕਣਾ, ਖਮ ਮਾਰਨਾ ਕ੍ਰਿ:—ਕੁਸ਼ਤੀ ਘੁਲਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲੇ ਥਾਪੀ ਮਾਰਨੀ ।

ਖਮੀਰ (ਰਾ), ਖਮੀਰੀ 'ਖੰਬੀਰ' ਆਦਕ ਵੇਖੋ ॥

ਖਰ, ਪੁ:—ਖੋਤਾ, ਮੂਰਖ ਆਦਮੀ, ਦੁਸ਼ਟ ॥

ਖਰ ਜਾਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਉੱਖੜ ਕੇ ਡਿਗ ਪੈਣਾ, ਘੁਲ ਕੇ ਘਟ ਜਾਣਾ ॥

ਖਰਕ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਰੁੱਖ ਜਿਸ ਦੀ ਲਕੜੀ ਦਾ ਕੋਲਾ ਬਲਦਾ ਹੈ ॥

ਖਰਕਾ, ਪੁ:—ਪਲਛੀ ਦੀ ਬਹਾਰੀ, ਇੱਕ ਬੂਟਾ ॥

ਖਰ ਖਰਾ, ਪੁ:—ਘੋੜੇ ਦਾ ਪਿੰਡਾ ਸਾਫ਼ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਕੰਘਾ ॥

ਖਰਖਰੀ, ਸ:—ਸ੍ਰੀਰ ਵਿੱਚ ਜੋ ਖੁਰਕ ਹੋਵੇ ॥

ਖਰਖਰੀ ਆਉਣੀ(ਲੱਗਣੀ), ਕ੍ਰਿ:—ਖੰਘਣਾ ॥

ਖਰਚ, ਪੁ:, ਰੁਪਏ ਪੈਸੇ ਦਾ ਵਰਤਾਉ, ਰਿਜ਼ਕ, ਨਫ਼ਕਾ, ਮੁਸਾਫ਼ਰੀ ਦਾ ਸਮਾਨ, ਲਾਗਤ, ਫ਼ਸਲ ਦੀ ਵੰਡਾਈ ਦਾ ਮਸੂਲ ॥

ਖਰਚਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਧਨ ਵਰਤਣਾ, ਖਰਚ ਕਰਨਾ ॥

ਖਰਚਾ, ਪੁ:—ਖਰਚ, ਲਾਗਤ। ਮੁਕੱਦਮੇ ਤੇ ਜੋ ਰੁਪਯਾ ਲੱਗੇ (ਦੁਆਉਣਾ, ਪੈਣਾ ਮਿਲਣਾ)॥

ਖਰਚਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਖਰਚ ਕਰਾਉਣਾ, ਧਨ ਲਗੁਆਉਣਾ ॥

ਖਰਪਲ, ਵਿ:—ਖਹੁਰਾ, ਖਰਵਾ, ਸਖਤ ॥

ਖਰਨ ਖਰਨ, ਪੁ:—ਗੱਡੀ ਦੀ ਸਭਾ ਚਾਲ ਅਤੇ ਉਸ ਦੀ ਅਵਾਜ ॥

ਖਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਉੱਖੜ ਕੇ ਡਿਗਣਾ, ਘੁਲ ਕ ਘਟਨਾਂ, ਘਟਦੇ ਜਾਣਾ ॥

ਖਰਬ, ਪੁ:—ਸੌ ਅਰਬ, ੧੦੦੦੦੦੦੦੦੦੦੦ ਦੀ ਗਿਣਤੀ ॥

ਖਰਬਿਦਨਾ, ਵਿ:—ਦੁਸ਼ਟ, ਸ਼ਤਾਨ ॥

ਖਰਬੂਜਾ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਫਲ ਖਖੜੀ ॥

ਖਰਮਸਤੀ, ਸ:—ਸ਼ੋਰ, ਸ਼ਰਾਬਾ, ਰੁਚਪੂਣਾ, ਸ਼ਰਾਰਤ, ਅਨਗੈਹਲੀ ॥

ਖਰਲ, ਪੁ:—ਦੁਆ ਪੀਹਣ ਵਾਲੀ ਕੂੰਡੀ ਜਾਂ ਸਿਲ, ਇੱਕ ਅਣਘੜ ਜਾਤ ਦੇ ਲੋਕ ॥

ਖਰਲ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਖਰਲ ਵਿੱਚ ਪੀਹਣਾ ॥

Coarse

ਖਰਵਾ
ਖਰਵੀ } ਵਿ:—ਖਹੁਰਾ (ਰੀ), ਖੁਰਦਰਾ (ਰੀ), ਸਖ਼ਤ ॥

ਖਰੜ, ਪੁ:—ਬੂਰਾ ਜਾਂ ਝੱਪੜ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਰੂੜੀ ਗੱਡੇ ਉੱਤੇ ਲਜਾਈ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ॥

ਖਰੜਾ, ਪੁ:—ਚਿੱਠੀ, ਅਰਜ਼ੀ, ਜਾਂ ਪੋਥੀ ਦੀ ਅਸਲੀ ਲਿਖਤ ॥

ਖਰਾ, ਵਿ:—ਚੰਗਾ, ਸੁੱਚਾ, ਅਸਲੀ, ਭਲਾਂ ਮਾਣਸ, ਇਮਾਨਦਾਰ, ਉੱਚੀ ਜਾਤ ਦਾ, ਸਾਓ ਜ਼ਾਦਾ ॥

ਖਰਾ ਹੋਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਵਿਕ ਜਾਣਾ, ਚੰਗੀ ਰੁਤ ਹੋਣੀ, ਝੜੀ ਦੇ ਮਗਰੋਂ ਧੁੱਪ ਨਿਕਲਣੀ ॥

ਖਰਾ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਪਰਖਣਾਂ, ਵੇਚ ਦੇਣਾ ॥

ਖਰਾ ਖੁਰਾ, ਵਿ:—ਕਸਤੂਰੀ ਆਦਿਕ ਕੱਢਕੇ ਜੋ ਬਾਕੀ ਰਹੇ ॥

ਖਰਾ ਖੋਟਾ ਵਿ:—ਚੰਗਾ ਮੰਦਾ ॥

ਖਰਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਖੜਾ ਕਰਾਉਣਾ, ਖਲ੍ਹਿਆਰਨਾ ॥

ਖਰਾਉੜਾ, ਪੁ:—ਮਾਰੇ ਹੋਏ ਜਨੌਰ ਦੇ ਪੈਰ ਅਤੇ ਲਤ ਦੀ ਹੇਠਲੀ ਹੱਡੀ ॥

ਖਰਾਇਤ, ਸ:—ਦਾਨ ਪੁੰਨ, ਬਖਸ਼ੀਸ਼ ॥

ਖਰਾਇਤਣ, ਸ:
ਖਰਾਇਤੀ, ਪੁ: } ਜੋ ਖਰਾਇਤ ਉੱਤੇ ਗੁਜ਼ਾਰ ਕਰੇ, ਫਕੀਰ ॥

ਖਰਾਸ, ਪੁ:—ਵੱਡੀ ਭਾਰੀ ਚੱਕੀ ਜਿਸ ਨੂੰ ਬਲਦ ਪੀਂਹਦੇ ਹਨ ॥

ਖਰਾਸਣ, ਸ਼ਃ } **ਖਰਾਸੀ (ਆ),** ਪੁਃ } ਖਰਾਸ ਚਲਾਉਣ ਵਾਲੀ (ਲਾ) ॥

ਖਰਾਜ, ਪੁਃ—ਮਸੂਲ, ਟਕੇ ਜੋ ਇੱਕ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦੂਏ ਨੂੰ ਭਰਦਾ ਹੈ ॥

ਖਰਾਤ, ਸ਼ਃ—ਖਰਾਇਤ, ਦਾਨ ਪੁੰਨ, ਬਖਸ਼ੀਸ਼ ॥

ਖਰਾਦ, ਪੁਃ—ਲਕੜੀ ਗੋਲ ਕਰਨ ਦਾ ਜੰਤ੍ਰ ॥

ਖਰਾਦ ਕਰਨਾ } **ਖਰਾਦ ਚਾੜ੍ਹਨਾ** } ਕ੍ਰਿਃ—ਖਰਾਦ ਉੱਤੇ ਚਾੜ੍ਹ ਕੇ ਲਕੜੀ ਠੀਕ ਕਰਨਾ, ਮਨੁੱਖ ਦੀ ਅਕਲ ਅਤੇ ਸੁਭਾਉ ਨੂੰ ਸੋਧਣਾ ॥

ਖਰਾਦਣ, ਸ਼ਃ } **ਖਰਾਦੀ (ਆ),** ਪੁਃ } ਜੋ ਖਰਾਦ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰੇ ॥

ਖਰਾਦਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—'ਖਰਾਦ ਕਰਨਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਖਰਾਬ, ਵਿਃ—ਬੁਰਾ, ਭੈੜਾ ਲੁੱਚਾ, ਮੰਦਾ, ਦੁਸ਼ਟ, ਵਿਗੜਿਆ ਹੋਇਆ, ਗੰਦਾ, ਦਾਗੀ, ਨਿਕੰਮਾ, ਤਬਾਹ ॥

ਖਰਾਬਾਤ, ਪੁਃ—ਖਰਾਬੀ ਦੀਆਂ, ਸ਼ਰਾਬ ਖਾਨਾ ॥

ਖਰਾਬਾਤਣ, ਸ਼ਃ } **ਖਰਾਬਾਤੀ** ਪੁਃ } ਜੋ ਖਰਾਬੀ ਜਾਂ ਬਦਮਾਸ਼ੀ ਕਰੇ ॥

ਖਰਾਬੀ, ਸ਼ਃ—ਬੁਰਿਆਈ, ਬਦਮਾਸ਼ੀ, ਲੁੱਚਪੁਣਾ, ਸ਼ਰਾਰਤ, ਕੁਕਰਮ, ਬਰਬਾਦੀ, ਬੁਰਾ ਹਾਲ, ਔਖ, ਬਿਪਤਾ। (ਹੋਣੀ, ਕਰਨੀ) ॥

ਖਰਿਆਈ, ਸ਼ਃ—ਖਰਾ ਹੋਣ ਦਾ ਗੁਣ, ਚੰਗਿਆਈ ॥

ਖਰਿਸ਼ਤ, ਪੁਃ—ਖੁਰਕ, ਸੁਸਤੀ, ਮੈਲ ॥

ਖਰਿਸਤਣ, ਸ਼ਃ } **ਖਰਿਸਤੀ,** ਪੁਃ } ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਖਰਿਸਤ ਹੈ ॥

ਖਰੀ, ਵਿਃ—ਚੰਗੀ, ਸੁੱਚੀ, ਅਸਲੀ, 'ਖਰਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਖਰੀਂਢ, ਪੁਃ—ਫੋੜੇ ਉੱਤੇ ਜੋ ਪੇਪੜੀ ਜੇਹੀ ਜੰਮ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ॥

ਖਰੀਤਾ, ਪੁਃ—ਥੈਲਾ, ਬਟੂਆ, ਖਲੀਤਾ, ਗੋਥਾ ॥

ਖਰੀਦ, ਸ਼ਃ—ਖਰੀਦਣ ਦਾ ਕੰਮ, ਮੁੱਲ, ਖਰੀਦੀ ਹੋਈ ਚੀਜ਼, ਲੋੜ ॥

ਖਰੀਦ ਦਾ ਮੁੱਲ, ਪੁਃ—ਜਿੰਨੇ ਤੋਂ ਕੋਈ ਚੀਜ਼ ਖਰੀਦੀ ਹੈ, ਲਾਗਤ ॥

ਖਰੀਦਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਕੋਈ ਚੀਜ਼ ਮੁੱਲ ਦੇ ਕੇ ਲੈਣੀ ॥

ਖਰੀਦਾਰ } **ਖਰੀਦੂ** } ਪੁਃ—ਖਰੀਦਣ ਵਾਲਾ ॥

ਖਰੂੰਢਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਨਹੁੰ ਨਾਲ ਛਿੱਲਣਾ ॥

ਖਰੂੰਢ, ਪੁਃ—ਨਹੁੰ, ਨਹੁੰਦਰ (ਮਾਰਨਾ) ॥

ਖਰੂਦ, ਪੁਃ—ਫਸਾਦ, ਖਰਾਬੀ, ਰੌਲਾ ਗੌਲਾ ॥

ਖਰੂਦਣ, ਸ਼ਃ } **ਖਰੂਦੀ,** ਪੁਃ } ਜੋ ਖਰੂਦ ਪਾਏ ॥

ਖਰੈਤ, ਸ਼ਃ—ਖੈਰ, ਭਿੱਛਿਆ, ਜੋ ਕੁਝ ਫਕੀਰ ਨੂੰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਏ ॥

ਖਰੋਚਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਖੁਰਚਣਾ, ਰਗੜ ਕੇ ਉੱਪਰੋਂ ਲਾਹੁਣਾ ॥

ਖਰੋਚਣੀ, ਸ਼ਃ—ਜਿਸ ਨਾਲ ਕੋਈ ਚੀਜ਼ ਖਰੋਚੀ ਜਾਏ ॥

ਖਰੋਟ, ਪੁਃ—ਇਕ ਬਿਰਛ ਅਤੇ ਉਸ ਦਾ ਫਲ ॥

ਖਰੇਟਣਾ, ਪੁ:- ਸੈ ਦੰਦ ਵਾਲਾ ਲਕੜੀ ਦਾ ਸੰਦ੍ਰ, ਵਟਲਾ ॥

ਖਲ, ਸ:-ਤਿਲ ਜਾਂ ਸਰ੍ਹੋਂ ਦੇ ਤੇਲ ਦਾ ਫੋਕ ॥

ਖੱਲ, ਸ:—ਉੱਪਰਲਾ ਚੰਮ, ਨੁੱਕਰ ॥

ਖਲਕ, ਸ:—ਲੋਕ, ਸੰਸਾਰ, ਮਨੁੱਖ ॥

ਖਲਕਤ, ਸ:—ਸਰਿਸ਼ਟੀ, ਸੰਸਾਰ, ਲੋਕ ॥

ਖੱਲਟਾ, ਪੁ:—ਟੱਬਰ, ਘਰਾਣਾ ॥

ਖਲਤਾ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਕਪੜਾ ॥

ਖਲਫੂ
ਖਲ੍ਹਫੂ
ਖਲਪੂ
} ਪੁ:-ਖਰੂਦ, ਖਿਲਬਿਲੀ, ਰੌਲਾ, ਫਸਾਦ, (ਪਾਉਣਾ, ਮਚਾਉਣਾ) ॥

ਖਲ੍ਹਬਲਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਢਿੱਡ ਵਿੱਚ ਵੱਟਪੈਣੇ ਤੇ ਪੀੜ ਹੋਣੀ, ਖੌਲਣਾ, ਉਬਲਣਾ ॥

ਖਲ੍ਹਬਲਾਟ, ਸ:—ਢਿੱਡ ਵਿੱਚ ਵੱਟ ਪੈਣਾ(ਪੈਣੀ)

ਖਲ੍ਹਬਲੀ, ਸ:—ਹਿਲ ਜੁਲ, ਰੌਲਾ, ਕਾਹਲੀ ॥

ਖਲਮਾਰ, ਪੁ:—ਅਨਾਜ ਦਾ ਇੱਕ ਤੋਲ, ਦਸ ਮਣ ॥

ਖਲਲ, ਪੁ:—ਉਪੱਦਰ, ਬਿਘਨ, ਰੋਕ, ਨੁਕਸਾਨ, ਤਬਾਹੀ ॥

ਖੱਲੂਰ, ਪੁ:—ਆਂਦਰਾਂ ਵਿੱਚ ਵੱਟ ਪੈਣਾ ਜਾਂ ਪੀੜ ਹੋਣੀ ॥

ਖੱਲੜ, ਪੁ:
ਖੱਲੜੀ ਸ:
} ਸੁੱਕਾ ਚਮੜਾ ॥

ਖਲੜੀ, ਸ:—ਚਮੜਾ, ਖੱਲ ।

ਖਲਣੂ, ਪੁ:—ਛੋਟੀ ਖੱਲ, ਸੁੱਕੇ ਚਮੜੇ ਦਾ ਬਣਿਆ ਹੋਇਆ ਥੈਲਾ ॥

ਖਲਾ, ਵਿ:—'ਖੜਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਖੱਲਾ, ਪੁ:—ਜੁੱਤੀ ਦਾ ਪੈਰ, ਛਿੱਤਰ, (ਮਾਰਨਾ) ਪਿੰਡੇ ਦਾ ਮਾਸ ਢਲਕਣਾ (ਪੈ ਜਾਣਾ) ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦਾ ਨਾਚ (ਪਾਉਣਾ) ॥

ਖੱਲਾਏ, ਵਿਸਮਧ:—ਫਿੱਟੇ ਮੂੰਹ ॥

ਖਲਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਬਾਲ ਨੂੰ ਖੇਡੇ ਲਾਉਣਾ, ਜੀ ਪਰਚਾਉਣਾ ॥

ਖਲਾਸ, ਵਿ:—ਛੁੱਟਾ ਹੋਇਆ, ਖੁੱਲ੍ਹਾ (ਹੋਣਾ, ਕਰਨਾ) ॥

ਖਲਾਸੀ, ਸ:—ਛੁੱਟੀ, ਖੁੱਲ੍ਹ ॥
ਪੁ:—ਤੰਬੂ ਲਾਉਣ ਵਾਲਾ, ਮਜੂਰ ॥

ਖਲਾਫ਼, ਸ:—ਤਾਸ਼ ਦੀ ਬਾਜ਼ੀ ਵਿਚ ਹਾਰ (ਹੋਣਾ, ਕਰਨਾ) ॥

ਖਲਾਵਾ, ਪੁ:—ਬਾਲ ਨੂੰ ਖਡਾਉਣ ਵਾਲਾ ਨੌਕਰ ॥

ਖਲ੍ਹਿਆਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਖੜਾ ਕਰਨਾ, ਠਹਰਾਉਣਾ, ਅਟਕਾਉਣਾ ॥

ਖਲੀ, ਸ:—ਤਿਲ ਜਾਂ ਸਰ੍ਹੋਂ ਦੇ ਤੇਲ ਦਾ ਫੋਕ । ਵਿ:—ਖੜੀ ॥

ਖਲੀਤਾ, ਪੁ:—ਥੈਲਾ, ਬਟੂਆ, ਕੋਥਲਾ, ਖੀਸਾ ॥

ਖਲੀਦਾਰ, ਪੁ:—ਖਰੀਦਾਰ, ਖਰੀਦਣ ਵਾਲਾ ॥

ਖਲੀਦਾਰੀ, ਸ:—ਖਰੀਦਣ ਦਾ ਕੰਮ ।

ਖਲੇਰਾ, ਪੁ:—ਖਿਲਾਰ, ਪਸਾਰਾ, ਫੈਲਾਉ ॥

ਖਲੋਣਾ, ਕ੍ਰਿ:–ਖੜੇ ਹੋਣਾ, ਠਹਿਰਨਾ, ਅਟਕਣਾ।

ਖਲੌਣਾ, ਪੁ:—ਖੇਡਣ ਦੀ ਚੀਜ਼, ਖਡੌਣਾ ॥

ਖਵਈਯਾ
ਖਵੈਯਾ } ਪੁ:—ਖਾਣ ਵਾਲਾ ॥

ਖਵਾ, ਪੁ:—ਮੋਢਾ, ਮੋਢੇ ਦੇ ਪਾਸ ਦਾ ਬਾਂਹ ਦਾ ਹਿੱਸਾ (ਮਾਰਨਾ) ॥

ਖਵਾਸ, ਪੁ:—ਨੌਕਰ, ਮੁਸਾਹਬ ॥

ਖਵਾਸੀ, ਸ:—ਨੌਕਰੀ, ਮੁਸਾਹਬੀ ॥

ਖੜ, ਪੁ:—ਕੱਖ ॥

ਖੜਸੁੱਕ, ਵਿ:—ਸੁੱਕਾ ਸੜਿਆ (ਬੂਟਾ) ।

ਖੜਕ, ਪੁ:—ਕੁੰਡੀ ਦੀ ਅਵਾਜ਼, ਰੌਲਾ, ਸ਼ੋਰ ਸ਼ਰਾਬਾ ॥

ਖੜਕਣਾ, ਕ੍ਰਿ:–ਕੁੰਡੀ ਆਦਿਕ ਦੀ ਅਵਾਜ਼ ਨਿਕਲਣੀ, ਲੜਾਈ ਹੁੰਦੀ ਰਹਿਣੀ ॥

ਖੜਕਾ, ਪੁ:–ਕੁੰਡੀ ਆਦਿਕ ਦੀ ਅਵਾਜ਼, ਰੌਲਾ, ਧਮਾਕਾ ॥

ਖੜਕਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਕੁੰਡੀ ਹਲਾਉਣੀ, ਬੂਹੇ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਚੀਜ਼ ਨੂੰ ਕੁੱਟਕੇ ਅਵਾਜ਼ ਕੱਢਣੀ ॥

ਖੜਗ, ਪੁ:—ਤਲਵਾਰ, ਤੇਗ ॥

ਖੜਨਾ, ਕ੍ਰਿ:–ਲੈਜਾਣਾ, ਚੁਰਾਉਣਾ । ਖਸਣਾ ।

ਖੜਤਾਲਾਂ, ਸ:–(ਬਹੁ) ਹੱਥਾਂ ਨਾਲ ਵਜਾਉਣ ਵਾਲੇ ਲਕੜੀ ਦੇ ਜੋੜ ॥

ਖੜਪੈਂਚ, ਪੁ:–ਆਪੇ ਹੀ ਜੋ ਚੌਧਰੀ ਬਣ ਬੈਠੇ ॥

ਖੜਬੜਾ, ਵਿ:–ਖਰਧਲਾ, ਖਰਵਾ, ਖਹੁਰਾ ॥

ਖੜਬੜਾਟ, ਸ:–ਪੈਰ ਮਾਰਨ ਦੀ ਅਵਾਜ਼ ॥

ਖੜਾ, ਵਿ:—ਖਲੋਤਾ ਹੋਇਆ, ਸਿੱਧਾ । ਅੱਧਾ, ਪੱਕਾ ॥

ਖੜਾ ਹੋਣਾ, ਕ੍ਰਿ:–ਖਲੋਣਾ, ਕੈਮ ਹੋਣਾ, ਖੁਲ੍ਹਣਾ, ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਣਾ ॥

ਖੜਾ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਰੱਖਣਾ, ਰੋਕਣਾ, ਦੂਕਣਾ, ਮੋੜਨਾ, ਬਣਾਉਣਾ, ਸ਼ੁਰੂ ਕਰਨਾ, ਭੜਕਾਉਣਾ, ਖੋਲ੍ਹਣਾ, ਕੈਮ ਕਰਨਾ, ਮੁੱਲ ਠਰ੍ਹਾਉਣਾ ॥

ਖੜਾ ਰਹਿਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਉਡੀਕਣਾ, ਹਾਜ਼ਰ ਰਹਿਣਾ ॥

ਖੜੇ ਖੜੇ
ਖੜੇ ਪੈਰ } ਕ੍ਰਿ:, ਵਿ:—ਥੋੜਾ ਚਿਰ, ਛੇਤੀ, ਖਲੋ ਕੇ ॥

ਖੜਾਉਂ, ਸ:—ਪਊਏ, ਲੱਕੜੀ ਦੀ ਜੁੱਤੀ ॥

ਖੜਾਪ, ਵਿ:—ਜੁਆਨ (ਬੱਕਰੀ) ॥

ਖੜਾਪ (ਪੀ), ਸ: —ਇਕ ਸਾਲ ਦੀ ਬੱਕਰੀ ।

ਖੜਾਵਾਂ, ਸ:, (ਬਹੁ: ਬ:) ਪਊਆਂ ਦੀ ਜੋੜੀ, ਲਕੜੀ ਦੀ ਜੁੱਤੀ ॥

ਖੜੀ, ਵਿ:—'ਖੜਾ' ਦਾ ਸਤ੍ਰੀਲਿੰਗ, ਅੱਧੀ ਰਿੱਝੀ ਹੋਈ ਦਾਲ ॥

ਖੜੀ ਮਾਲੀ ਲੈਣਾ, ਕ੍ਰਿ–ਕੁਸ਼ਤੀ ਕਰਨ ਬਾਝੋਂ ਹੀ ਕੁਸ਼ਤੀ ਦਾ ਇਨਾਮ ਲੈ ਜਾਣਾ ॥

ਖੜੀ (ਖੜੀਆ), ਸ:–ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦੀ ਚਿੱਟੀ ਮਿੱਟੀ ॥

ਖੜੇ ਹੋਣਾ, ਖੜੋਣਾ } ਕ੍ਰਿ:—ਸਿੱਧਾ ਹੋਣਾ, ਠਹਿਰਨਾ ਅਟਕਣਾ ॥

ਖੜੇ ਦਾ ਖਾਲਸਾ, ਪੁ:— ਜੋ ਮੌਜੂਦ ਹੋਵੇ ਉੱਸੇ ਦਾ ਕੰਮ ਬਨਣਾ ॥

ਖਾਂ, ਪੁ:—ਪਠਾਣ ਜਾਂ ਰਾਜਪੂਤ ਸਰਦਾਰ, ਵੱਡਾ ਆਦਮੀ ॥

ਖਾਂ ਸਾਹਿਬ, ਖਾਂ ਬਹਾਦਰ } ਮੁਸਲਮਾਨਾਂ ਨੂੰ ਮਿਲਣ ਵਾਲੇ ਸਰਕਾਰੀ ਖ਼ਤਾਬ ॥

ਖਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਖਾਣਾ, ਭੱਖਣਾ, ਛਕਣਾ ॥

ਖਾਉ ਪੀਉ, ਪ:—ਖਾਣਪੀਣਦਾ ਵੇਲਾ, ਤ੍ਰੈਪਹੀਆਂ ਤ੍ਰਿਕਾਲਾਂ ॥

ਖਾਊ, ਪੁ:—ਬਹੁਤ ਖਾਣ ਵਾਲਾ, ਪੇਟੂ ॥

ਖਾਊ ਯਾਰ, ਪੁ:—ਖਾਣਪੀਣ ਲਈ ਮਿਤ੍ਰ ਬਣਿਆ ਹੋਇਆ ॥

ਖਾਈ, ਸ:—ਟੋਆ, ਖਾਲ, ਖੰਦਕ । ਖਾਣ ਦਾ ਕੰਮ (ਖਾਈ ਭਲੀ ਕਿ ਲਾਈ) ॥

ਖਾਸ, ਵਿ:—ਆਪਣਾ, ਚੁਣਿਆ ਹੋਇਆ, ਬਹੁਤ ਚੰਗਾ ॥

ਖਾਸ, ਖਾਸ ਕਰਕ } ਕ੍ਰਿ:, ਵਿ:—ਖਾਸ ਤੌਰ ਤੇ ॥

ਖਾਸ਼, ਸ:—ਮਰਜ਼ੀ, ਇੱਛਿਆ, ਚਾਹ ॥

ਖਾਸਕੀ, ਵਿ:—ਆਪਣਾ ਪਿਆਰਾ, ਬਹੁਤਚੰਗਾ ॥

ਖਾਸਣਾ (ਨਾ), ਖਾਂਸਣਾ } ਕ੍ਰਿ:—ਖੰਘਣਾ ॥

ਖਾਸਾ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਸੂਤੀ ਕਪੜਾ, ਹੱਛੀ ਖੁਰਾਕ, ਨਿਆਮਤ ॥

ਵਿ:—ਸੁੱਚਾ, ਚੰਗਾ, ਸੋਹਣਾ, ਸਧਾਰਣ, ਚੋਖਾ ॥

ਖਾਂਸੀ, ਸ:—'ਖਘ' ਵੇਖੋ ॥

ਖ਼ਾਹਸ਼, ਸ:—ਮਰਜ਼ੀ, ਇੱਛਿਆ, ਚਾਹ ॥

ਖਾਹਦ ਖੁਰਾਕ, ਸ:—ਖਾਣ ਪੀਣ ਦੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ॥ ਖੁਰਾਕ ਦਾ ਖਰਚ ॥

ਖਾਹ ਮਖਾਹ, ਕ੍ਰਿ:, ਵਿ:—ਧਿੰਗੋ ਜ਼ੋਰੀ, ਬਦੋ ਬਦੀ, ਮੱਲੋ ਮੱਲੀ ॥

ਖਾਹ ਮਖ਼ਾਹ ਹੋਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਝਗੜਾ ਕਰਨ ॥

ਖਾਕ, ਸ:—ਮਿੱਟੀ, ਘੱਟਾ, ਖੇਹ ॥

ਖਾਕ ਤੋਦਾ, ਪੁ:—ਗੋਲੀ ਦੀ ਮਾਰ ਲਈ ਮਿੱਟੀ ਦਾ ਨਿਸ਼ਾਨਾ ॥

ਖਾਕਾ, ਪੁ:—ਨਕਸ਼ਾ, ਢਾਂਚਾ, ਖਰੜਾ ॥

ਖਾਕੀ, ਵਿ:—ਮਿੱਟੀ ਦਾ, ਮਿੱਟੀ ਦੇ ਰੰਗ ਦਾ ॥

ਖਾਕੀ ਆਂਡਾ, ਪੁ:—ਗਲਿਆ ਸੜਿਆ ਆਂਡਾ ॥

ਖਾਕੀ ਦੇਹ, ਸ:—ਮਨੁਖ ਦਾ ਸਰੀਰ ॥

ਖਾਕੀ ਬੰਦਾ, ਪੁ:—ਮਨੁਖ ॥

ਖਾਕੀ ਬਰਦੀ, ਸ:—ਸਿਪਾਹੀਆਂ ਦੀ ਖਾਕੀ ਪੁਸ਼ਾਕ ॥

ਖਾਖ, ਸ:—ਗੱਲ੍ਹ (ਖਾਖਾਂ ਚੀਰਨੀਆਂ) ॥

ਖਾਂਗੜ, ਖਾਂਘੜ } ਸ:—ਅਜੇਹਾ ਪਸ਼ੂ ਜਿਸ ਦਾ ਦੁੱਧ ਥੋੜੇ ਚਿਰ ਪਿੱਛੋਂ ਸੁਕ ਜਾਣਾ ਹੈ ॥

ਖਾਂਗਾ, ਪੁ:—ਕੁਕੜੀਆਂ ਦਾ ਦਰਬਾ, ਡਾਬੜੀ, ਟੋਕਰਾ ॥

ਖਾਂਗੀ, ਸ:—ਖੰਡ ਜਾਂ ਮਿਸਰੀ ਬਣਾਉਣ ਦੀ ਛੋਟੀ ॥

ਖਾਜ, ਸ:—ਖੁਰਕ, ਖਰਿਸਤ (ਆਉਣੀ ਕਰਨੀ) ॥

ਖਾਜਾ ਪੁ:-ਮੁਸਲਮਾਨ, ਭਲਾ ਮਾਣਸ, ਬਖ਼ਤਾਵਰ ॥

ਖਾਜਾ ਖਿਜ਼ਰ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਪਿਗੰਬਰ ਜਿਸ ਨੇ ਅਮ੍ਰਿਤ ਪੀਤਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਮਰੇਗਾ, ਦਰਿਆ ਦਾ ਪੀਰ ॥

ਖਾਜਾ, ਪੁ:—ਖਾਣਪੀਣ ਦੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ, ਖ਼ੁਰਾਕ ॥

ਖਾਟ, ਪੁ:—ਖੱਟ, ਮੰਜਾ ॥

ਖਾਂਟ, ਵਿ:—ਸਿਆਣਾ, ਹਠੀ, ਫਸਾਦੀ, ਛਟਿਆ ਹੋਇਆ ॥

ਖਾਂਡਾ, ਪੁ:—'ਖੰਡਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਖਾਡੂ, ਸ:—ਪਹਾੜੀ ਬਕਰੀ ॥

ਖਾਣ, ਪੁ:—ਮਾਲਕ, ਸਰਦਾਰ, ਪਠਾਣ, ਖ਼ਾਨਾ ॥
ਸ:—ਟੋਇਆ ਜਿੱਥੋਂ ਧਾਤਾਂ ਪੱਟ ਕੇ ਕੱਢੀਆਂ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ ॥

ਖਾਣ ਪਾਣ, ਪੁ:—ਖਾਣ ਪੀਣ ਦਾ ਕੰਮ, ਖ਼ੁਰਾਕ ॥

ਖਾਣ ਪੀਣ, ਪੁ:—ਮਾਸ ਸ਼ਰਾਬ, ਖਾਣਾ ਪੀਣਾ ॥

ਖਾਣਾ, ਪੁ:—ਖਾਜਾ, ਖ਼ੁਰਾਕ, ਭੋਜਨ, ਮਮਾਨੀ, ਜ਼ਿਆਫ਼ਤ ॥
ਕ੍ਰਿ:—ਚੱਖਣਾ, ਭੋਜਨ ਪਾਉਣਾ, ਪ੍ਰਸਾਦ ਛਕਣਾ, ਪਾਉਣਾ, ਸਹਿਣਾ ਝੱਲਣਾ (ਗਾਲੀ ਖਾਣਾ), ਵੱਢੀ ਲੈਣਾ, ਡੱਸਣਾ ਜਾਂ ਡੰਗ ਮਾਰਨਾ ॥

ਹਵਾ ਖਾਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਖੁਲ੍ਹੀ ਵਾਉ ਵਿੱਚ ਫਿਰਨਾ ॥

ਖਾਣਾ ਦਾਣਾ, ਪੁ:—ਅੰਨ, ਖ਼ੁਰਾਕ, ਰਸਤ ॥

ਖਾਣਾ ਦੇਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਜ਼ਿਆਫ਼ਤ ਕਰਨੀ ॥

ਮਾਲ ਜਾਂ ਰੁਪਯਾ ਖਾਣਾ
ਮਾਲ ਜਾਂ ਰੁਪਯਾ ਖਾ ਜਾਣਾ
ਮਾਲ ਜਾਂ ਰੁਪਯਾ ਖਾ ਲੈਣਾ
} ਕ੍ਰਿ:—ਖਰਚ ਕਰ ਦੇਣਾ ॥ ਖਿਆਨਤ ਕਰਨੀ, ਵੱਢੀ ਲੈਣੀ ।

ਖਾਣੀ, ਸ:—ਚਾਰ ਹਿੱਸੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਧਰਤੀ ਦੇ ਜੀਵ ਵੰਡੇ ਹੋਏ ਹਨ—(੧) ਅੰਡਜ, (੨) ਜੇਰਜ, (੩) ਸੇਤਜ, (੪) ਉਤਭੁਜ ॥

ਖਾਤ, ਸ:—ਟੋਇਆ । ਰੋਹ, ਮੱਲ੍ਹਣ ॥

ਖਾਤਰ, ਸ:—ਆਦਰ ਭਾਉ, ਲਿਹਾਜ਼, ਖ਼ੁਸ਼ੀ (ਕਰਨੀ) ॥
ਅਦ:-ਵਾਸਤੇ ਲਈ, ਕਰਕੇ (ਤੇਰੀ ਖ਼ਾਤਰ) ॥

ਖਾਤਰਖ਼ਾਹ, ਕ੍ਰਿ:, ਵਿ:—ਦਿਲ ਦੀ ਮਰਜ਼ੀ ਮੂਜਿਬ ॥

ਖਾਤਰ ਜਮਾ, ਸ:—ਤਸੱਲੀ, ਹੌਸਲਾ, ਧੀਰਜ ।

ਖਾਤਰ ਦਾਰੀ, ਸ:—ਤਸੱਲੀ, ਆਦਰ ਭਾਉ ॥

ਖਾਤਾ, ਪੁ:—ਅਨਾਜ ਦਾ ਟੋਇਆ, ਰੋਜ਼ ਦੇ ਲੇਖੇ ਦੀ ਵਹੀ ॥

ਖੂਹ ਖਾਤੇ ਪਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਕੋਈ ਚੀਜ਼ ਐਸੀ ਖਾ ਰੱਖਣੀ ਕਿ ਮੁੜ ਮਿਲ ਨਾ ਸੱਕੇ ॥

ਖਾਦਰ, ਪੁ:—ਦਰਿਆ ਦੇ ਕੰਢੇ ਨੀਵੀਂ ਧਰਤੀ ॥

ਖਾਧ, ਸ:—ਖੁਰਾਕ (੧ ਤੋਂ ੧) ਮਣ ਤੱਕ ਮਹੀਨਾ) ॥

ਖਾਧ ਖੁਰਾਕ, ਸ:—ਖਾਣ ਪੀਣ ਦੀ ਚੀਜ਼, ਖੁਰਾਕ ਦਾ ਖਰਚਾ ॥

ਖਾਧਰ, ਵਿ:—ਜਿਸ ਨੂੰ ਖਾਣ ਦਾ ਚਸਕਾ ਲਗ ਜਾਵੇ ॥

ਖਾਧਾ ਪੀਤਾ, ਵਿ:—ਜੋ ਕੁਝ ਖਾ ਪੀ ਲਿਆ ਹੈ ॥

ਖਾਧਾਪੀਤਾ ਕੱਢਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਬਹੁਤ ਮਾਰਨਾ ਕੁੱਟਣਾ ॥

ਖਾਧਾ ਪੀਤਾ ਲੱਗਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਖੁਰਾਕ ਪਚ ਜਾਣੀ ॥

ਖਾਨਾ / ਖਾੱਨਾ ਪੁ:—ਘਰ, ਕੋਠੜੀ, ਮੇਜ਼ ਦਾ ਦਰਾਜ਼, ਰਖਣਾ, ਘੁਰਨਾ, ਸੰਦੂਕ ਆਦਿਕ ਦਾ ਹਿੱਸਾ, ਰਹਿਣ ਦੀ ਥਾਂ(ਕਬੂਤਰਖਾਨਾ ਆਦਿਕ) ਸਤਰੰਜ ਆਦਿਕ ਦੀ ਘੁਰੀ ॥

ਖਾਨਾ ਅਬਾਦ ਹੋਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਘਰ ਵੱਸਣਾ, ਵਿਆਹ ਹੋਣਾ ॥

ਖਾਨਾ ਕਾਬਾ, ਪੁ:—ਮੱਕੇ ਵਿਚ ਮੁਸਲਮਾਨਾਂ ਦਾ ਮੰਦਰ ॥

ਖਾਨਾ ਖਰਾਬ ਹੋਣਾ / ਖਾਨਾ ਬਰਬਾਦੀ ਕ੍ਰਿ:—ਘਰ ਉੱਜੜਨਾ ਘਰ ਵਾਲੀ ਮਰਜਾਣੀ

ਖਾਨਾ ਪੁਰੀ, ਸ:—ਖਾਨਿਆਂ ਵਾਲ ਕਾਗਤ ਦੇ ਹਿੱਸਿਆਂ ਨੂੰ ਭਰਨਾ (ਜ਼ਰੂਰੀ ਗੱਲਾਂ ਲਿਖਕੇ)॥

ਖਾਨਿਓਂ ਜਾਣੀ, ਕ੍ਰਿ:-ਸੁਰਤ ਮਾਰੀ ਜਾਣੀ, ਕੁਝ ਨਾਂ ਸੁਝਣਾ ॥

ਖਾਨੀ, ਸ:—ਖਾਨ ਦੀ ਪਦਵੀ ॥ ਵਿ:—ਘਰ ਦਾ ਪਾਲਤੂ ॥

ਖਾਬ, ਸ:—ਸੁਫਨਾ, ਨੀਂਦ, ਵਹਿਮ ॥ (ਖਾਬ ਆਉਣੀ, ਵੇਖਣੀ) ॥

ਖਾਬ ਖਿਆਲ, ਪੁ:—ਵਹਿਮ, ਝੂਠਾ ਖਿਆਲ । ਵਿ:—ਝੂਠਾ, ਖਿਆਲੀ, ਮਿਥਿਆ ॥

ਖਾਬਰੂ, ਪੁ:—ਖਬਰਾਂ ਦੱਸਣ ਵਾਲਾ ॥

ਖਾਮ, ਵਿ:—ਕੱਚਾ, ਨਿਕੰਮਾ, ਪਿੱਲੀਆਂ ਇੱਟਾਂ ਦਾ। ਜੋ ਮਾਮਲਾ ਸਰਕਾਰ ਆਪਣੀ ਰਾਹੀਂ ਲਵੇ, ਜੋ ਜ਼ਮੀਨ ਜਿੰਦੀ ਸਰਕਾਰ ਕੋਲੋਂ ਮਾਮਲੇ ਤੇ ਲਈ ਹੋਵੇ ॥

ਖਾਮ ਕਰਨਾ (ਦੇਣਾ), ਕ੍ਰਿ:—'ਖਾਮਣਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਖਾਮ ਖਿਆਲੀ, ਸ:—ਝੂਠਾ ਖਿਆਲ, ਭਰਮ ॥

ਖਾਮਣਾਂ, ਕ੍ਰਿ:—ਭਾਂਡੇ ਆਦਿਕ ਦਾ ਮੂੰਹ ਬੰਦ ਕਰ ਦੇਣਾ ॥

ਖਾਮੀ, ਸ:—ਕੱਚਾ ਜਾਂ ਨਿਕੰਮਾ ਹੋਣਾ, ਘਾਟਾ, ਦੋਸ਼ ॥

ਖਾਰ, ਸ:—ਸੱਜੀ, ਕਾਟ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਚੀਜ਼, ਸਾਬਣ ਵਾਕਰ ਸਾਫ਼ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਸ਼ੈ, ਕੁਕੜੀ ਦੀ ਲੱਤ ਦੀ ਨੋਕ, ਵੈਰ ॥

ਖਾਰ ਕਰਨੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਬੁਰਾ ਸਮਝਣਾ ॥

ਖਾਰ ਖਾਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਵੈਰ ਕਰਨਾ, ਵੇਖ ਕੇ ਸੜਨਾ ॥

ਖਾਰ ਲਾਣਾ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਬੂਟੀ ਜਿਸ ਤੋਂ ਸੱਜੀ ਬਣਦੀ ਹੈ ॥

ਖਾਰਜ, ਵਿ:—ਕੱਢਿਆ ਛੱਡਿਆ, ਛੰਡਿਆ ਹੋਇਆ, (ਮੁਕਦਮਾ) ਹਾਰਿਆ ਹੋਇਆ (ਹੋਣਾ, ਕਰਨਾ)॥

ਦਾਖਲ ਖਾਰਜ—'ਦਾਖਲ' ਵੇਖੋ ॥

ਖਾਰਜੀ
ਖਾਰਜੂ } ਪੁ:—ਰੱਦੀ ਜਾਂ ਦਾਗੀ ਕਾਗਤ ॥

ਖਾਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਉਖੇੜਨਾ (ਕੰਧ ਤੋਂ ਚੂਨੇ ਵਾਂਗੂੰ) ਪੰਘਰ ਕੇ ਜਾਂ ਘੁਲ ਕੇ ਘਟਣਦੇਣਾ (ਪਾਣੀ ਵਿੱਚ ਲੂਣ ਵਾਂਗੂੰ)॥

ਖਾਰਨ, ਸ:—ਖਾਰ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਤੀਮਤ, ਵੈਰਨ ॥

ਖਾਰਵਾ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦਾ ਲਾਲ ਸੂਤ੍ਰੀ ਕੱਪੜਾ। ਪੈਰ ਗਿੱਲੇ ਰੱਖਣ ਕਰਕੇ ਅੰਗੁਲੀਆਂ ਵਿੱਚ ਜੋ ਘਾਉ ਅਤੇ ਪੀੜ ਹੋਵੇ ॥

ਖਾਰਾ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦਾ ਕਾਨਿਆਂ ਦਾ ਟੋਕਰਾ। ਵਿ:—ਖਾਰ ਵਾਲਾ, ਖਾਰ ਦੇ ਸੁਆਦ ਦਾ ॥

ਖਾਰਾ ਪਾਣੀ, ਪੁ:—ਸੋਡਾ ਵਾਟਰ ॥

ਖਾਰਿਚੜ੍ਹਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਵਿਆਹ ਵਿੱਚ ਲਾਂਵਾਂ ਲੈਣ ਲਈ ਖਾਰੇ ਉੱਤੇ ਬੈਠਣਾ ॥

ਖਾਰਿਸ਼, ਸ:—ਖੁਰਕ, ਖਾਜ, ਊਠਾਂ ਦੀ ਇਕ ਬਿਮਾਰੀ ॥

ਖਾਰੀ, ਸ:—ਕਾਨਿਆਂ ਦੀ ਛੋਟੀ ਟੋਕਰੀ ॥

ਪੁ:—ਖਾਰ ਖਾਣ ਵਾਲਾ ॥

ਖਾਲ, ਪੁ:, ਸ:—ਮੋਰੀ, ਢਹਿਣੀ, ਖਾਈ, ਟੋਇਆ, ਨਾਲੀ, ਤਿਲ, ਦਾਗ ॥

ਖਾਲ ਮਖਾਲੀ
ਖਾਲ ਮਖੂਲੀ } ਵਿ:—ਖਾਲੀ, ਸੱਖਣਾ ॥

ਖਾਲਸ, ਵਿ:—ਖਰਾ, ਸੁੱਚਾ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਖੋਟ ਨਹੀਂ ॥

ਖਾਲਸਾ, ਪੁ:—ਉਹ ਸਿੱਖ ਜਿਸਨੇ ਪਾਹੁਲ ਲਈ ਹੈ। ਸਿੰਘ। ਸਰਕਾਰੀ ਜ਼ਮੀਨ, ਸਿੱਧੀ ਸਰਕਾਰੋਂ ਲਈ ਹੋਈ ਜ਼ਮੀਨ ॥

ਖਾਲਾ (ਲਾਂ) ਸ:—ਮਾਸੀ (ਖਾਲਾ ਜੀ ਦਾ ਵਾੜਾ, ਅਰਾਮ ਦੀ ਥਾਂ) ॥

ਖਾਲੀ
ਖਾਲੀ } ਵਿ:—ਸੱਖਣਾ, ਸੁੰਨਾ, ਪੋਲਾ, ਥਾਥ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਨਹੀਂ, ਵੇਹਲਾ ਨਿਰਾ, ਇਕੱਲਾ, ਨਿਹਫਲ ॥

ਖਾਵੰਦ, ਪੁ:—ਮਾਲਕ, ਖਸਮ, ਘਰਵਾਲਾ ॥

ਖਾਂਵਾਂ, ਪੁ:—ਲੂਣ ਦੀ ਖਾਣ ॥

ਖਾੜ, ਪੁ:—ਪਹਾੜ ਦੀ ਕੰਢੀ ਵਿੱਚ ਪਧਰਾ ਦੇਸ ॥

ਖਾੜਾ, ਪੁ:—'ਅਖਾੜਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਖਾੜੀ, ਸ:—ਸਾਧ ਦਾ ਡੇਰਾ, ਡੂੰਘਾ ਨਾਲਾ, ਜਲ ਦਾ ਉਹ ਹਿੱਸਾ ਜੋ ਥਲ ਦੇ ਅੰਦਰ ਦੂਰ ਤੱਕ ਚਲਾ ਜਾਵੇ ॥

ਖਾੜੂ, ਪੁ: ਪਹਾੜ ਦੀ ਕੰਢੀ ਵਿਚ ਰਹਿਣ ਵਾਲਾ, ਪਹਾੜੀ ਬਕਰੀ ਜਾਂ ਭੇਡ ॥

ਖਿਆਨਤ, ਸ:—ਬੇਈਮਾਨੀ, ਪਰਾਇਆ ਮਾਲ ਖਾ ਜਾਣਾ ॥

ਅਮਾਨਤ ਵਿੱਚ ਖਿਆਨਤ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਕਿਸੇ ਦੇ ਰੱਖੇ ਹੋਏ ਮਾਲ ਵਿੱਚੋਂ ਕੁਝ ਚੁਰਾ ਲੈਣਾ ॥

ਖਿਆਲ, ਪੁ:—ਸੋਚ, ਵਿਚਾਰ, ਚਿੰਤਾ, ਫਿਕਰ, ਧਿਆਨ, ਇੱਕ ਰਾਗ ॥

ਖਿਆਲ ਨ ਰਹਿਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਭੁੱਲ ਜਾਣਾ ॥

ਖਿਆਲ ਪੈਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਬਹੁਤ ਧਿਆਨ ਦੇਣਾ ॥

ਖਿਆਲ ਬੰਨ੍ਹਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਮਿਥਣਾ, ਮਨ ਵਿੱਚ ਧਾਰਨਾ ॥

ਖਿਆਲ ਰੱਖਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਚੇਤੇ ਰੱਖਣਾ, ਨਾ ਭੁੱਲਣਾ ॥

ਖਿਆਲ ਵਿੱਚ ਨਾਂ ਲਿਆਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਪਰਵਾਹ ਨਾਂ ਕਰਨੀ ॥

ਖਿਆਲੀ, ਵਿ:—ਬਨਾਉਟੀ, ਝੂਠ ਮੂਠ, ਜਿਸ ਦਾ ਨਿਰਾ ਖਿਆਲ ਹੀ ਹੈ ॥

ਖਿਆਲੀ ਪੁਲਾ ਪਕਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਝੂਠੇ ਖਿਆਲ ਬੰਨ੍ਹਣਾ। ਮਨ ਦੀਆਂ ਖੇਪਾਂ ਲੱਦਣਾ ॥

ਖਿਸਕ ਜਾਣਾ, **ਖਿਸਕਣਾ** } ਕ੍ਰਿ:—ਚੁੱਪ ਕੀਤੇ ਚਲੇ ਜਾਣਾ, ਟਿਭ ਜਾਣਾ ॥

ਖਿਸਕਤ, ਸ:—ਪਜਾਮੇ ਦੀਆਂ ਲੱਤਾਂ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਚਨੁਕਰਾ ਕਪੜਾ ॥

ਖਿਸਕੰਤਮ ਹੋਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਖਿਸਕ ਜਾਣਾ, ਟਿਭ ਜਾਣਾ ॥

ਖਿਸਕਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਸਰਕਾਉਣਾ, ਲੈ ਜਾਣਾ, ਪਰੇ ਹਟਾ ਦੇਣਾ ॥

ਖਿਖਿਆਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਮੂੰਹ ਖੋਲ੍ਹ ਕੇ ਦੰਦ ਵਿਖਾਉਣਾ, ਸ਼ਰਮਾਣਾ, ਖਿਸਕ ਜਾਣਾ ॥

ਖਿੰਗ, ਸ:—ਕਿੰਗ, ਘਸਮੈਲਾ (ਰੰਗ ਘੋੜੇ ਦਾ) ॥

ਖਿੰਗਾ, ਵਿ:, ਪੁ:—ਤਕੜਾ, ਜੁਆਨ, ਬਲਵਾਨ ॥

ਖਿੰਘਰ, ਖਿੰਘਰੀ—'ਖੰਘਰ' ਆਦਿਕ ਵੇਖੋ ॥

ਖਿੱਚ, ਸ:—ਖਿੱਚਣ ਦਾ ਕੰਮ, ਘਸੀਟ, ਕਮੀ, ਚਾਹ, ਲਗਨ ॥

ਖਿੱਚਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਘਸੀਟਣਾ, ਧੂਹਣਾ, ਪਸਾਰਨਾ, ਬਣਾਉਣਾ (ਫੋਟੋ ਆਦਿਕ), ਲਿਖਣਾ, ਅਰਕ ਕੱਢਣਾ, ਸਾਹ ਅੰਦਰ ਲੈਣਾ, ਜ਼ੋਰ ਨਾਲ ਖੋਹ ਲੈਣਾ (ਰੁਪਯਾ) ॥

ਖਿਚਵਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਖਿੱਚਣ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਾਉਣਾ ॥

ਖਿਚਵਾਈ, ਸ:—ਖਿੱਚਣ ਦਾ ਕੰਮ ਜਾਂ ਮਜੂਰੀ ॥

ਖਿੱਚੜ, ਪੁ:, **ਖਿਚੜੀ,** ਸ: } ਦਾਲ ਤੇ ਚੌਲ ਕੱਠੇ ਰਿੱਧੇ ਹੋਏ, ਕਈ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਦਾ ਮੇਲ। ਬੇਰੀ ਦਾ ਫੁੱਲ, ਚੋਰਜ਼ਾ ਬੋਲੀ ॥

ਖਿਚੜੀ ਪਕਾਉਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਮਤਾ ਮਤਾਉਣਾ, ਜੋੜ ਤੋੜ ਕਰਨੇ ॥

ਖਿਚਾਉ, ਪੁ:—ਖਿੱਚਣ ਦਾ ਕੰਮ ਜਾਂ ਗੁਣ ॥

ਖਿਚਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਖਿੱਚਣ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਾਉਣਾ ॥

ਖਿਚਾਈ, ਸ:—ਖਿੱਚਣ ਦਾ ਕੰਮ ਜਾਂ ਮਜੂਰੀ ॥

ਖਿੰਜ, ਖਿੰਜਣਾ, ਖਿੰਜਵਾਉਣਾ, ਖਿੰਜਵਾਈ, ਖਿੰਜਾਉਣਾ, ਖਿੰਜਾਈ } 'ਖਿੱਚ', ਖਿੱਚਣਾ ਆਦਿਕ ਵੇਖੋ ॥

ਖਿਜਮਤ, ਸ:—ਸੇਵਾ, ਟਹਿਲ, ਨੌਕਰੀ ॥

ਖਿਜਮਤ ਗਾਰ
ਖਿਜਮਤ ਦਾਰ } ਪੁ:, ਵਿ: ਸੇਵਕ, ਟਹਿਲੂਆ, ਨੌਕਰ ॥

ਖਿਝ, ਸ:—ਦੁਖ, ਚਿੜ, ਦਿਲਦੇ ਅੰਦਰਲਾ ਕ੍ਰੋਧ॥

ਖਿਝਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਦਿੱਕ ਹੋਣਾ, ਦੁਖੀ ਹੋਣਾ, ਚਿੜਨਾ ॥

ਖਿਝਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਦਿੱਕ ਕਰਨਾ, ਸਤਾਉਣਾ, ਚੜਾਉਣਾ, ਮਖੌਲ ਕਰਨਾ ॥

ਖਿੱਚ, ਸ:, ਪੁ:—ਦੌੜ ਭੱਜ, ਤਿੱਖੀ ਚਾਲ (ਖਿੱਚ ਮਾਰਨੀ) ॥

ਖਿੰਡ ਜਾਣਾ
ਖਿੰਡਣਾ } ਕ੍ਰਿ:—ਖਿੱਲਰ ਜਾਣਾ, ਇੱਧਰ ਉੱਧਰ ਹੋ ਜਾਣਾ ॥

ਖਿੰਡ ਫੁੱਟ ਜਾਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਟੋਟੇ ਟੋਟੇ ਹੋ ਜਾਣਾ, ਖਿੱਲਰ ਜਾਣਾ ॥

ਖਿੰਡਰ, ਵਿ:—ਖਿੰਡਿਆ ਹੋਇਆ ॥

ਖਿੰਡਆਂ ਫੁੱਟਆਂ
ਖਿੰਡਵਾਂ ਫੁੱਟਵਾਂ } ਵਿ:—ਖਿੰਡ ਫੁੱਟ ਜਾਣ ਵਾਲਾ ॥

ਖਿਡਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਖੇਡ ਕਰਾਉਣੀ, ਜੀਲਾਉਣਾ॥

ਖਿਡਾਉਣਾ, ਪੁ:—ਖੇਡਣ ਦੀ ਚੀਜ਼, ਮਖੌਲੀਆ ॥

ਖਿੰਡਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਖਲੇਰਨਾ, ਕੇਰਨਾ, ਫੈਲਾਉਣਾ ॥

ਖਿਡਾਈ, ਸ:—ਬਾਲਕ ਨੂੰ ਖਡਾਉਣਦੀ ਮਜੂਰੀ ॥

ਖਿੰਡਾਈ, ਸ:—ਖਿੰਡਾਉਣ ਦਾ ਕੰਮ ਜਾਂ ਮਜੂਰੀ ॥

ਖਿਡਾਰ (ਰੀ) ਪੁ:
ਖਿਡਾਰਣ, ਸ: } ਜੋ ਖਰਾ ਤਮਾਸ਼ੇ, ਮੌਜੀ, ਕਾਮੀ ਬਾਜ਼ੀਗਰ (ਣੀ), ਜੂਆਰੀਆ (ਰਨ) ॥

ਖਿਡਾਵਾ, ਪੁ:
ਖਿਡਾਵੀ, ਸ: } ਬਾਲਾਂ ਨੂੰ ਖਿਡਾਉਣ ਦੀ ਜਿਸਦੀ ਨੌਕਰੀ ਹੈ ॥

ਖਿਡੌਣਾ, ਪੁ:—ਖੇਡਣ ਦੀ ਚੀਜ਼ ॥

ਖਿਣ, ਪੁ:—ਛਿਨ, ਪਲ, , ਵੰਦਾਂ ਆਦਿਕ ਦੀ ਮੈਲ ॥

ਖਿਣੀ ਖਿਣੀ, ਵਿ:—ਖਿੰ ਤਆ ਹੋਇਆ ਕਰਨਾ) ॥

ਖਿੱਤੀ, ਸ:—ਕੰਡਾ, ਝਾੜੀ, ਤਾਰਿਆਂ ਦਾ ਝੱਠ (ਖਿੱਤੀਆਂ) ॥

ਖਿੱਤੀ ਦੇ ਦੇਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਬਾੜ ਲਾਉਣੀ, ਬੰਦ ਕਰਨਾ ॥

ਖਿੱਤੀ ਵਿੱਚ ਪਾਕੇ ਫੂਕਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਕਿਸੇ ਮਨੁੱਖ ਨੂੰ ਕੰਡਿਆਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਸਾੜਨਾ ॥

ਖਿੰਥਾ, ਸ:—ਸਾਧਾਂ ਦੀ ਟਾਕੀਆਂ ਵਾਲੀ ਗੋਦੜੀ ॥

ਖਿਦਮਤ
ਖਿਦਮਤਗਾਰ } 'ਖਿਜਮਤ' 'ਖਿਜਮਤਗਾਰ' ਵੇਖੋ ॥

ਖਿੱਦੂ
ਖਿੱਦੋ } ਪੁ:—ਲੀਰਾਂ ਅਤੇ ਧਾਗਿਆਂ ਦਾ ਗੋਲ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਬਾਲ ਖੇਡਦੇ ਹਨ ॥

ਖਿੱਦੋ ਪੱਟੀ, ਸ:—ਇੱਕ ਖੇਡ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਪੱਟ ਦੇ ਨਾਲ ਖਿੱਦੋ ਨੂੰ ਸੱਟ ਮਾਰਕੇ ਉਛਾਲਦੇ ਹਨ ॥

ਖਿੰਧ (ਖਿੰਧੜੀ) ਸ:
ਖਿੰਧੜਾ, ਪੁ: } ਖੜੀਆਂ ਦਾ ਗੁਦੜੀ ਵਿਛਾਈ

ਖਿੰਧੌਲਾ, ਪੁ:—ਗੋਦੜੀ, ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦਾ ਕੱਦੂ ॥

ਖਿੰਨੂੰ, ਪੁ:—'ਖਿੰਦੂ' ਵੇਖੋ ॥

ਖਿਮਾ
ਖਿਮਾਂ } ਸ:—ਮਾਫੀ, ਧੀਰਜ, ਬਖਸ਼ੀਸ਼, ਦਯਾ, (ਕਰਨੀ) ॥

ਖਿਰਟਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਆਪਣੇ ਮੂਲਖਦੀ ਚਾਲ ਅਤੇ ਕਨੂੰਨ ਦਾ ਪੂਰਾ ਪੂਰਾ ਜਾਣੂ ਹੋਣਾ ॥

ਖਿਰਨੀ, ਸ:—ਇੱਕ ਰੁਖ ਅਤੇ ਉਸ ਦਾ ਫਲ ॥

ਖਿਰਿੰਢ
ਖਿਰੀਂਢ } ਪੁ:—ਜ਼ਖ਼ਮ ਉੱਤੇ ਜੋ ਪੇਪੜੀ ਜੇਹੀ ਜੰਮ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ॥

ਖਿੱਲ, ਸ:—ਕੋਈ ਚੀਜ਼ ਭੁੰਨ ਕੇ ਫੁਲਾਈ ਹੋਈਂ (ਕਰਨਾ) ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦੇ ਭੁੱਜੇ ਹੋਏ ਚੌਲ, ਛੋਲਿਆਂ ਦੇ ਦਾਣੇ ਦਾ ਕੋਪ, ਇੱਕ (ਪੀਲੀ) ਤਰਾਂ ਦਾ ਚੇਹਮੂ ॥

ਖਿੱਲਸ, ਸ:—ਰੋਕ, ਬਿਘਨ, ਪੁਆੜਾਂ, ਔਖ, ਫਿਕਰ ॥

ਖਿੱਲਤ, ਸ:—ਸਿਰੋਪਾ, ਜੋੜਾ, ਬਖ਼ਸ਼ੀਸ਼ (ਦੇਣੀ ਪਨ੍ਹਾਉਣੀ, ਮਿਲਣੀ), ਤਬੀਅਤ (ਬਲਗਮ ਆਦਿਕ) ॥

ਖਿਲਤ ਮਿਲਤ, ਵਿ:, ਪੁ:—ਮਿਲੇ ਜੁਲੇ, ਗੜਬੜ॥

ਖਿਲਤਾ, ਪੁ:—ਕਸ਼ਮੀਰੀਆਂ ਅਤੇ ਪਠਾਣਾਂ ਦਾ ਲੰਮਾ ਚੋਗਾ ॥

ਖਿਲਮਾ, ਪੁ:—ਮਹਿਮਾ, ਬੇਨਤੀ ॥

ਖਿੱਲਰ ਜਾਣਾ
ਖਿੱਲ੍ਰਨਾ } ਕ੍ਰਿ:—ਖਿੰਡਣਾ, ਫੈਲਣਾ, ਇੱਧਰ ਉੱਧਰ ਹੋ ਜਾਣਾ ॥

ਖਿਲਵਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਖੇਡਣ ਜਾਂ ਖਾਣ ਦਾ ਕੰਮ ਦੂਜੇ ਦੀ ਰਾਹੀਂ ਕਰਾਉਣਾ ॥

ਖਿਲਵਾਈ, ਸ:—ਖਿਲਵਾਉਣ ਦੀ ਮਜੂਰੀ ॥

ਖਿਲਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਖੁਲਾਉਣਾ, ਖੜਾਉਣਾ, ਖੇਡਣ ਜਾਂ ਖਾਣ ਦੇਣਾ ॥

ਖਿਲਾਈ, ਸ:—ਖਿਲਾਉਣ ਦੀ ਮਜੂਰੀ

ਖਿਲਾਰ, ਪੁ:—ਖਿਲਾਰਨ ਦਾ ਗੁਣ, ਪਸਾਰਾ, ਫੈਲਾਉ ॥

ਖਿਲਾਰ (ੜੀ), ਪੁ:
ਖਿਲਾਰਨ, ਸ: } ਖੇਡਣ ਵਾਲਾ (ਲੀ) ਬਦਮਾਸ਼, ਮੌਜੀ ॥

ਖਿਲਾਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਖਿੰਡਾਉਣਾ, ਫੈਲਾਉਣਾ ॥

ਚੀਨਾ ਖਿਲਾਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਰੋਣਾ, ਹਠ ਕਰਨਾ, ਭੇਤ ਦੱਸਣਾ ॥

ਖਿਲਾਵਾ, ਪੁ:
ਖਿਲਾਵੀ, ਸ: } ਬਾਲਾਂ ਨੂੰ ਖਿਲਾਉਣ ਤੇ ਜੋ ਨੌਕਰ ਹ ॥

ਖਿੱਲੀ, ਸ:—ਹਾਸਾ, ਠੱਠਾ, ਮਖੌਲ, ਮਸ਼ਖਰੀ ॥

ਖਿੱਲੋ ਦਵਾਣੀ
ਖਿੱਲੋ ਦੁਆਣੀ } ਵਿ:, ਸ:—ਹਾਸਾ ਠੱਠਾ ਕਰਨ ਵਾਲੀ, ਛੱਲੀ ਰੰਨ ॥

ਖਿੜਕ (ਕਾ) ਪੁ:—ਦਰਵਾਜ਼ਾ, ਤਾਕੀ, ਛੱਪਰ ਦਾ ਬੂਹਾ

ਖਿੜਕੀ, ਸ:—ਛੋਟਾ ਬੂਹਾ, ਤਾਕੀ, ਬਾਰੀ ॥

ਖਿੜਖਿੜਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਬਹੁਤ ਹੱਸਣਾ, ਖੁਸ਼ ਹੋਣਾ, ਖਿੜਨਾ ॥

ਖਿੜਖਿੜਾਟ, ਪੁ:—ਹਾਸਾ, ਜ਼ੋਰ ਦਾ ਹਾਸਾ ॥

ਖਿੜਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਫੁੱਲ ਆਦਿਕ ਦੀਆਂ ਕਲੀਆਂ ਨਿਕਲਣੀਆਂ, ਹੱਸਣਾ, ਖ਼ੁਸ਼ ਹੋਣਾ ॥

ਖਿੜਾਉ, ਸ:—ਖਿੜਨ ਦਾ ਕੰਮ, ਖ਼ੁਸ਼ੀ ॥

ਖਿੜਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਖਿੜਨ ਦੇਣਾ, ਹਸਾਉਣਾ, ਖ਼ੁਸ਼ ਕਰਨਾ ॥

ਖੀਸ, ਸ:—ਘਾਟਾ, ਦੰਦ ਕੱਢਣਾ, ਮੂੰਹ ਮਾਰਨਾ, ਵੱਛਾ ਸੂਣ ਤੋਂ ਮਗਰੋਂ ਜੋ ਦੁੱਧ ਗਊ ਦੇਵੇ ॥

ਖੀਸ ਹੋਣਾ
ਖੀਸ ਪੈ ਜਾਣਾ (ਪੈਣਾ) } ਕਿ:—ਘਟ ਜਾਣਾ, ਖ਼ਰਾਬ ਹੋ ਜਾਣਾ, ਕੰਮ ਨਾ ਆਉਣਾ, ਹੱਥੋਂ ਚਲੇ ਜਾਣਾ ॥

ਖੀਸਾ, ਪੁ:—ਥੈਲਾ, ਜੇਬ, ਨ੍ਹਾਉਣ ਦੇ ਵੇਲੇ ਪਿੰਡਾ ਮਲਣ ਵਾਲਾ ਕਪੜਾ (ਖੀਸਾ ਕਰਨਾ, ਪਿੰਡਾ ਨਾ ਮਲਣਾ) ॥

ਖੀਣ ਖਾਬ, ਸ:—ਗੋਟੇ ਦੇ ਫੁੱਲਾਂ ਵਾਲਾ ਰੇਸ਼ਮੀ ਕਪੜਾ ॥

ਖੀਰ, ਸ:—ਦੁੱਧ ਵਿੱਚ ਰਿੱਧੇ ਹੋਏ ਚੌਲ, ਤਸਮਈ, ਦੁੱਧ ॥

ਖੀਰਦਾ ਉਬਾਲ, ਵਿ:—ਝਟ ਪਟ ਗੁੱਸੇ ਹੋਕੇ ਰਾਜ਼ੀ ਹੋ ਜਾਣ ਵਾਲਾ ॥

ਖੀਰ ਖੰਡ, ਸ:—ਚੰਗੇ ਭੋਜਨ ॥

ਖੀਰਾ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਫਲ (ਤਰ ਵਰਗਾ), ਦੁੱਧ ਦੀਆਂ ਦੰਦੀਆਂ ਵਾਲਾ, ਜਨੌਰ ਦਾ ਬੱਚਾ ॥

ਖੀਰੀ, ਸ:—ਗਊਆਂ ਦੇ ਥਣ ॥

ਖੀਵਟ, ਸ:—ਇੱਕ ਕਤਾਬ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਪਿੰਡ ਦੀ ਜ਼ਮੀਨ ਦੇ ਹਿੱਸਿਆਂ ਦਾ ਵੇਰਵਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ॥

ਖੀਵਾ, ਵਿ:—ਸ਼ਰਾਬੀ, ਮਸਤ, ਲੁੱਚਾ, ਘਮੰਡੀ ॥

ਖੁਆਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਖਾਣ ਨੂੰ ਦੇਣਾ, ਪਾਲਣਾ ॥

ਖੁਆਸ, ਸ:—ਜੋ ਵੱਡੇ ਆਦਮੀ ਦੀ ਨੌਕਰੀ ਵਿੱਚ ਰਹੇ ॥

ਖੁਆਸੀ, ਸ:—ਹਾਥੀ ਦੇ ਹੌਦੇ ਉੱਤੇ ਨੌਕਰ ਦੇ ਬਹਿਣ ਦੀ ਥਾਂ ॥

ਖੁਆਹਨਾ, ਪੁ:—ਜਿਸ ਜਗਾ ਤੋਂ ਮਿੱਟੀ ਪੁੱਟੀ ਜਾਵੇ, ਪੁੱਟਣ ਨਾਲ ਜੋ ਟੋਇਆ ਪਏ। ਅੱਖ ਦਾ ਖਾਨਾ ॥

ਖੁਆਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਖਾਣ ਨੂੰ ਦੇਣਾ, ਪਾਲਣਾ ॥

ਖੁਆਰ, ਵਿ:—ਗਰੀਬ, ਦੁਖੀ, ਅਵਾਰਾ, ਖੱਜਲ ॥

ਖੁਆਰੀ, ਸ:—ਦੁਖ, ਤਬਾਹੀ, ਔਖ, ਲੜਾਈ ॥

ਖੁਆਲਣਾ (ਨਾ), ਕ੍ਰਿ:—ਖਾਣ ਨੂੰ ਦੇਣਾ, ਪਾਲਣਾ ॥

ਖ਼ੁਸ਼, ਵਿ:—ਪਰਸਿੰਨ, ਰਾਜ਼ੀ, ਅਨੰਦ, ਮੌਜੀ, ਸੁਖੀ, ਤਿਆਰ, ਨਸੀਬਾਂ ਵਾਲਾ ॥

ਖ਼ੁਸ਼ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਰਿਝਾਉਣਾ, ਖਾਤਰ ਜਮਾ ਕਰਨਾ ॥

ਖ਼ੁਸ਼ ਕਿਸਮਤ, ਵਿ:—ਜਿਸ ਦੀ ਪਰਾਲਬਤ ਅੱਛੀ ਹੈ ॥

ਖ਼ੁਸ਼ ਕਿਸਮਤੀ, ਸ:—ਅੱਛੀ ਪਰਾਲਬਤ ॥

ਖੁਸ਼ ਖ਼ਬਰੀ, ਸ਼ਃ—ਚੰਗੀ ਖਬਰ ॥

ਖੁਸ਼ ਜੀਉੜਾ, ਪੁਃ-ਮੌਜੀ, ਨਰਿੰਤ ਆਦਮੀ ॥

ਖੁਸ਼ ਬਨਾਤ, ਵਿਃ—ਹਸੂਰਲੜਾ, ਮੌਜੀ ॥

ਖੁਸ਼ ਬਾਮੀ, ਵਿਃ—ਜਿਸ ਦੀ ਪਰਾਲਬਤ ਚੰਗੀ ਹੈ ॥

ਖੁਸ਼ਨਸੀਬੀ, ਸ਼ਃ—ਚੰਗੀ ਪਰਾਲਬਤ ॥

ਖੁਸ਼ਬੂ (ਬੋ)
ਖੁਸ਼ਬੋਈ (ਬੋ) } ਸ਼ਃ—ਚੰਗੀ ਮੁਸ਼ਕ, ਸੁਗੰਧ ॥

ਖੁਸ਼ਬੂ (ਬੋ) ਦਾਰ, ਵਿਃ—ਜਿਸ ਦੀ ਮੁਸ਼ਕ ਚੰਗੀ ਹੈ ॥

ਖੁਸ਼ ਰਹਿਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ-ਸੰਸਾਰ ਦੇ ਸੁਖ ਭੋਗਣੇ ॥

ਖੁਸ਼ਰਹਿਣਾ, ਪੁਃ—ਅਵਾਰਾ ਅਤੇ ਕਾਮੀ ਮਨੁੱਖ ॥

ਖੁਸ਼ ਰਹਿਣਾ, ਪੁਃ
ਖੁਸ਼ ਰਹਿਣੀ, ਸ਼ਃ } ਇੱਕ ਛੋਟੇ ਕੱਦ ਦਾ ਟੱਟੂ ॥

ਖੁਸ਼ ਰਹਿਣੀ, ਸ਼ਃ—ਅਵਾਰਾ ਤ੍ਰੀਮਤ, ਲੰਮੀ ਵੱਛ ॥

ਖੁਸ਼ਕ, ਵਿਃ—ਸੁੱਕਾ, ਕੁਮਲਾਇਆ ਹੋਇਆ, ਰੁੱਖਾ, ਭੁੱਜਾ ਹੋਇਆ, ਨੰਗਾ, ਇਕੱਲਾ, ਸੁਸਤ, ਘਮੰਡੀ, ਲੋਕਾਂ ਤੋਂ ਵੱਖਰਾ (ਖੁਸ਼ਕਆਦਮੀ)॥

ਖੁਸ਼ਕੀ, ਸ਼ਃ—ਖੁਸ਼ਕ ਹੋਣਦਾ ਗੁਣ, ਸੁੱਕੀ ਧਰਤੀ ਘਮੰਡ ॥
ਪੁਃ, ਵਿਃ—ਖਰਤੀ, ਜਨੂਨੀ ॥

ਖੁੱਸਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—(ਕੋਈ ਚੀਜ਼) ਖੋਹੀ ਜਾਣੀ ॥

ਦਿਲਖੁੱਸਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ-ਧੋਹ ਪੈਣੀ, ਭੁੱਖ ਲੱਗਣੀ ॥

ਖੁਸਰ ਖੁਸਰ, ਸ਼ਃ-ਚੂਹੇ ਛਿੱਤਰ ਪਾਕੇ ਕੁਤਰਨ ਦੀ ਅਵਾਜ (ਕਰਨਾ) ॥

ਖੁਸਰਾ, ਪੁਃ-ਖੋਜਾ, ਹਿਜੜਾ, ਜੋ ਨਾਂ ਮਰਦ ਹ ਨਾਂ ਤੀਵੀਂ ॥

ਖੁਸਰਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਖੁਸਰ ਖੁਸਰ ਕਰਨਾ ॥

ਖੁਸੜਦੁੱਬੜ
ਖੁਸੜ ਦੁੱਬੜ } ਵਿਃ—ਕਪੜੇ ਕਾਗਤ ਆਦਿਕ ਦੀਆਂ ਚੀਜਾਂ ਜੋ ਚੰਗੀਤਰਾਂ ਨਾ ਬਣੀਆਂ ਹੋਣ ॥

ਖੁਸਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ-ਖੁੱਸਣ ਦੇਣਾ, ਖੁਹਾਉਣਾ ॥

ਖੁਸ਼ਾਮਦ, ਸ਼ਃ—ਕਿਸੇ ਦੀ ਝੂਠੀ ਵਡਿਆਈ (ਕਰਨਾ) ॥

ਖੁਸ਼ਾਮਦਨ, ਸ਼ਃ
ਖੁਸ਼ਾਮਦੀ, ਪੁਃ } ਜੋ ਖੁਸ਼ਾਮਦ ਕਰੇ ॥

ਖੁਸ਼ੀ, ਸ਼ਃ-ਸੁਖ, ਅਨੰਦ, ਪਰਸਿੰਨਤਾਈ, ਮੌਜ (ਕਰਨਾ, ਮਨਾਉਣਾ, ਵਿੱਚ ਆਉਣਾ) ॥
ਵਿਃ-ਖੁਸ਼, ਪਰਸਿੰਨ ॥

ਆਪਣੀ ਖੁਸ਼ੀ ਨਾਲ, ਕ੍ਰਿ ਵਿਃ—ਆਪਣੀ ਮਰਜੀ ॥

ਖੁਸ਼ੀ ਖੁਸ਼ੀ, ਕ੍ਰਿਃ, ਵਿਃ—ਚਾਹ ਕੇ, ਬੜੀ ਖੁਸ਼ੀ ਨਾਲ ॥

ਸਾਨੂੰ ਖੁਸ਼ੀ ਕਰੋ, ਹੁਣ ਸਾਨੂੰ ਛੁੱਟੀ ਦਿਓ (ਛੋਟੇ ਵਡਿਆਂ ਨੂੰ ਮਿਲਕੇ ਜਾਣ ਵੇਲੇ ਆਖਦੇ ਹਨ) ॥

ਖੁਸੀਆ, ਪੁਃ—ਪਤਾਲੂ, ਨਲ ॥

ਖੁਸੋਟਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਪੁੱਟਣਾ, ਖੋਹਣਾ, ਉਖੇੜਨਾ, ਜੋਰ ਨਾਲ ਲੈ ਜਾਣਾ ॥

ਖੁਰਣਾ / **ਖੁਹਣਾ** } ਕ੍ਰਿ:—ਜ਼ੋਰ ਨਾਲ ਲੈ ਲੈਣਾ, ਧ੍ਰੂਹਣਾ ॥

ਖੁਹਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਖੋਹਣ ਦੇਣਾ, ਗੁਆਉਣਾ, ਧੁਹਾਉਣਾ ॥

ਖੁਹਾਈ, ਸ:—ਜ਼ੋਰ ਨਾਲ ਲੈ ਲੈਣ ਦਾ ਕੰਮ ॥

ਖੁਹਾਣਾ, ਪੁ:—'ਖੁਆਹਣਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਖੁਹੁਰਨਾ, ਵਿ:—ਖਰਵਾ, ਖਹੁਰਾ ਜੋ ਸਾਫ਼ ਨਹੀਂ ॥

ਖੁਲ੍ਹਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਚੌੜਾ ਕਰਨਾ, ਢਿੱਲਾ ਕਰਨਾ ਭੇਦ ਹਟਾਣਾ, ਜ਼ਾਹਰ ਕਰਨਾ, ਮਤਲਬ ਦੱਸਣਾ, ਅਲਗ ਕਰਨਾ ॥

ਖੁਹੂ, ਪੁ:—ਖੋਹ ਲੈਣ ਵਾਲਾ, ਲੁਟੇਰਾ ॥

ਖੁਖਨੀ / **ਖੁਖੁਨੀ** } ਸ:—ਗੋਰਖਿਆਂ ਦੀ ਤਲਵਾਰ ॥

ਖੁਖਰੈਣ, ਪੁ:—ਖੱਤਰੀਆਂ ਦਾ ਇੱਕ ਧੜਾ ॥

ਖੁੰਘਰਾ, ਪੁ: / **ਖੁੰਘਾ,** ਪੁ: / **ਖੁੰਘੀ,** ਸ: } ਰੁੱਖ ਦਾ ਠੁੰਠ, ਟੁੱਟੀ ਹੋਈ ਟਾਹਣੀ ॥

ਖੁੰਘਾ ਲੱਗਣਾ / **ਖੁੰਘੀ ਲੱਗਣੀ** } ਕ੍ਰਿ:—ਖੁੰਘੀ ਨਾਲ ਅੜ ਕੇ ਕਪੜਾ ਪਾਟ ਜਾਣਾ ॥

ਖੁੱਚ, ਸ:—ਗੋਡੇ ਦੇ ਹੇਠਲਾ ਟੋਇਆ, ਖੋਜ, ਪੁੱਛ ਗਿੱਛ ॥

ਖੁੱਚ ਬਾਂਹ ਫੜਨੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਪੂਰਾ ਪਤਾ ਕੱਢਣਾ, ਫੜਨਾ ॥

ਖੁੱਚ ਬਾਜ, ਪੁ:—ਖੋਜੀ, ਪੂਰਾ ਪਤਾ ਕੱਢਣ ਵਾਲਾ ॥

ਖੁੱਚ ਬਾਜ਼ੀ, ਸ:—ਪੂਰਾ ਖੋਜ ਲਗਾਉਣ ਦਾ ਕੰਮ ॥

ਖੁੰਝਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਭੁੱਲਣਾ, ਘੁੱਸਣਾ ॥

ਖੁੰਝਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਭੁਲਾਉਣਾ, ਘੁਸਾਉਣਾ ॥

ਖੁੰਝਾਈ, ਸ:—ਧੋਖਾ, ਛਲ, ਫਰੇਬ (ਖਾਣੀ, ਦੇਣੀ ॥

ਖੁੱਟ, ਪੁ:—ਰੌਬਾ। 'ਖੁੱਟਣਾ' ਕ੍ਰਿਯਾ ਦਾ ਅਨੁਮਤਨ ਰਬ ਲਕਾਰ ॥

ਖੁੱਟ ਜਾਣਾ / **ਖੁੱਟਣਾ** } ਕ੍ਰਿ:—ਮੁੱਕ ਜਾਣਾ, ਥੁੜਨਾ ॥

ਖਟਰ / **ਖੁੱਟੜ** } ਵਿ:—ਨਿਰਦਯੀ, ਬੇ ਤਰਸ ॥

ਖੁਟੜਾ, ਪੁ: / **ਖੁਟੜੀ,** ਸ: } ਨਿਰਦਯੀ, ਬੇ ਤਰਸ ॥

ਖੁੱਡਾ, ਪੁ:—ਪਤਾਲੂ, ਨਲ ॥

ਖੁਟਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਮੁਕਾਉਣਾ, ਪੂਰਾ ਕਰਨਾ, ਘਟਾਉਣਾ ॥

ਖੁਟਿਆਈ, ਸ:—ਖੋਟ, ਛਲ, ਫਰੇਬ ॥

ਖੁੱਠੋ, ਸ:—ਇੱਕ ਨਿੱਕਾ ਜੇਹਾ ਰੌਬਾ ॥

ਖੁੱਡ, ਸ:—ਛੇਕ, ਮੋਰੀ, ਮੋਘਾ ॥

ਖੁੰਡ (ਡਾ) ਪੁ:—ਕਿੱਲਾ, ਚੌੜੀ ਮੇਖ, ਰੁੱਖ, ਦਾ ਠੁੰਠ, ਲੋਹੇ ਦੇ ਛੱਲਿਆਂ ਵਾਲੀ ਲਾਠੀ ॥

ਖੁੱਡੀ,—ਕੁੜੀ ਦੀ ਥਾਂ, ਸ਼ਹਦ ਖਾਨੇ ਦੇ ਹਿੱਸੇ ॥

ਖੁੰਡੀ, ਵਿ:—ਮੁੜੇ ਹੋਏ ਸਿੰਗਾਂ ਵਾਲੀ ਮਾਦਾ ॥

ਖੁੰਢ, ਪੁ: / ਸ: } ਜੜ੍ਹ, ਰੁੱਖ ਦਾ ਠੁੰਠ, ਖੁੰਢਾ ਜਾਂ ਖੁੰਢੀ ॥

ਖੁੰਢਰਾ / **ਖੁੰਢਾ** } ਪੁ:—ਬੁੱਢਾ ਆਦਮੀ ॥

ਖੁੰਢਾ, ਵਿ:—ਜੋ ਤੇਜ਼ ਨਹੀਂ (ਚਾਕੂ ਆਦਿਕ) ਨਮਦਾ, ਬੁੱਧੂ, ਮੂਰਖ ॥

ਖੁਣਸ, ਸ:—ਵੈਰ, ਕੀਨਾ, ਦੁਸ਼ਮਣੀ, ਖਾਰ (ਕਰਨੀ, ਖਾਣੀ) ॥

ਖੁਣਸਖੋਰ, ਵਿ:—ਜੋ ਖੁਣਸ ਕਰੇ ॥

ਖੁਣਸਣ, ਸ: / **ਖੁਣਸੀ,** ਪੁ: } ਖੁਣਸ ਕਰਨ ਵਾਲਾ (ਲੀ) ॥

ਖੁਣਸਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਖੁਣਸ ਜਾਂ ਵੈਰ ਕਰਨਾ ॥

ਖੁਣਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਪੁੱਟਣਾ, ਕੱਢਣਾ, ਉਖਾੜਨਾ ॥

ਖੁਤ, ਸ:—ਟੋਆ (ਪੈ ਜਾਣਾ) ॥

ਖੁੱਤੀ, ਸ:—ਉਹ ਟੋਇਆ ਜੋ ਮੁੰਡੇ ਇਕ ਖੇਡ ਵਿਚ ਧਰਤੀ ਵਿਚ ਕੱਢਦੇ ਹਨ ॥

ਖੁੱਤੀ ਪਤਾਲ, ਸ:—ਇਕ ਖੇਡ ॥

ਖੁੱਥਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਖੋਹੇ ਜਾਣਾ, ਝੜਨਾ, ਲਹਿਜਾਣਾ ॥

ਖੁੱਥਾ ਪੁੱਥਾ, ਵਿ:—ਜਿਸ ਦੇ ਪੱਲੇ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਰਿਹਾ ॥

ਖੁਦ, ਪੜ:—ਆਪ ॥

ਖੁਦਰੰਗ, ਵਿ:—ਜਿਸ ਦਾ ਰੰਗ ਕੁਦਰਤੀ ਹੋਵੇ ॥

ਖੁਦਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਖੋਦ ਜਾਂ ਉੱਕਰੇ ਜਾਣਾ ॥

ਖੁਦ ਰੌ, ਵਿ:—ਜੋ ਬੀਜਣ ਬਾਝੋਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਉੱਗੇ, ਅਸਾਇਆ (ਬੂਟਾ) ॥

ਖੁਦਵਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਖੋਦਣ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਾਉਣਾ ॥

ਖੁਦਵਾਈ, ਸ:—ਖੋਦਣ ਦਾ ਕੰਮ ਜਾਂ ਮਜੂਰੀ ॥

ਖੁਦਾ, ਪੁ:—ਰੱਬ, ਅੱਲਾ, ਪਰਮੇਸ਼ਰ ॥

ਖੁਦਾ ਕਰੇ!—ਮੇਰੀ ਚਾਹ ਹੈ ਕਿ ॥

ਖੁਦਾ ਖੁਦਾ ਕਰਕੇ, ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—ਔਖੀ ਤਰਾਂ ॥

ਖੁਦਾ ਚਾਹੇ!—ਜੇ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਦੀ ਮਰਜ਼ੀ ਹੋਵੇ ॥

ਖੁਦਾ ਜਾਣੇ!—ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ॥

ਖੁਦਾ ਦਾ ਘਰ, ਪੁ:—ਮਸੀਤ ॥

ਖੁਦਾ ਦੀ ਮਾਰ, ਸ:—ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਦੀ ਕਰੋਪੀ ॥

ਖੁਦਾ ਦੇ ਲਈ / **ਖੁਦਾ ਦੇ ਵਾਸਤੇ** / **ਖੁਦਾ ਵਾਸਤੇ** } ਕ੍ਰਿ:-ਵਿ:—ਰੱਬ ਦੇ ਨਾਉਂ ਤੇ ॥

ਖੁਦਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਖੋਦਣ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਾਉਣਾ ॥

ਖੁਦਾਈ, ਸ:—ਖੁਦਾ ਦੀ ਤਾਕਤ, ਕੁਦਰਤ, ਰਚਨਾ, ਦੁਨੀਆ, ਖੋਦਣ ਦਾ ਕੰਮ ਜਾਂ ਮਜੂਰੀ ॥

ਖੁਦਾਈ ਦਾ ਝੂਠਾ, ਪੁ:—ਜਿਸ ਦਾ ਝੂਠ ਸਾਰੇ ਜਹਾਨ ਨੂੰ ਮਲੂਮ ਹੋ ॥

ਖੁਦੀ, ਸ:—ਅਭਮਾਨ, ਹੰਕਾਰ, ਹਉਮੈ ॥

ਖੁੱਦੋ, ਪੁ:—ਖੇਡਣ ਵਾਲਾ ਗੋਲਾ (ਧਾਗਿਆਂ ਦਾ) ॥

ਖੁੰਧਰ, ਸ:—ਉੱਚਾ ਨੀਵਾਂ ਥਾਂ, ਟੋਇਆ, ਖੂੰਜਾ, ਪੇਚ ॥

ਖੁੰਧਿਆ, ਸ:—ਰੁੱਖ (ਜੰਗਲੀ) ॥

ਖੁਧਿਆ ਸਾਂਤ, ਵਿ:, ਸ:—ਭੁਖ ਮਰਨੀ, ਰਜ ॥

ਖੁਧਿਆਵੰਤ, ਵਿ:—ਜਿਸ ਨੂੰ ਭੁਖ ਲਗੀ ਹੋ ॥

ਖੁਨਾਕ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਰੋਗ, ਗਲ ਦਾ ਪੱਕਣਾ ॥

ਖੁਨਾਮੀ, ਸ:—ਦੇਸ ਔਖ ॥

ਖੁੰਬ, ਸ:—ਧਰਤੀ ਦਾ ਇਕ ਫੁਲ, ਜ਼ਮੀਨ ਵਿਚੋਂ ਨਿਕਲਣ ਵਾਲੀ ਇਕ ਮਸ਼ਹੂਰ ਭਾਜੀ, ਕਪੜੇ ਉਬਾਲਣ ਵਾਲਾ ਇਕ ਵੱਡਾ ਭਾਂਡਾ ॥

ਖੁੰਬ ਵਾਂਗੂ ਸਿਰ ਕਢਣਾਂ, ਕ੍ਰਿ:—ਅਚਨਚੇਤ ਦੂਰੋਂ ਨਜ਼ਰ ਆਉਣਾ ॥

ਸਾਉਨ ਦੀ ਖੁੰਬ ਵਾਂਗ ਉਗਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਝਟ ਪਟ ਪੈਦਾ ਹੋ ਜਾਣਾ ॥

ਖੁੰਬ ਕਰਨੇ, ਕ੍ਰਿ:—ਕਪੜੇ ਉਬਾਲ ਕੇ ਧੋਣੇ ॥

ਖੁੰਬ ਚਾੜ੍ਹਨੇ, ਕ੍ਰਿ:—ਕਪੜੇ ਉਬਾਲਣ ਵਾਸਤੇ ਵਡੇ ਭਾਂਡੇ ਵਿਚ ਪਾ ਕੇ ਅਗ ਉੱਤੇ ਧਰਨੇ ॥

ਖੁੰਬੀ, ਵਿ:—ਖੁੰਬ ਕੀਤਾ ਹੋਇਆ (ਕਪੜਾ) ॥

ਖੁੱਲਣ, ਸ:—ਪੋਲੀ ਧਰਤੀ, ਵਿਰਲ ॥

ਖੁੱਲਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਧਮਣਾ, ਕੁਕਣਾ, ਅਸਰ ਹੋਣਾ ॥

ਖੁਲ੍ਹਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਵੇਲਣਾ, ਧਸਾਉਣਾ, ਅਸਰ ਕਰਨਾ ॥

ਖੁਮਰਾ, ਪੁ: } ਚਿਟੇ ਕਬੂਤਰ ਅਤੇ ਘੁੱਗੀ ਦੀ ਉਲਾਦ ॥
ਖੁਮਰੀ ਸ: }

ਖੁਮਾਨੀ, ਸ:—ਇਕ ਮਿੱਠਾ ਫਲ ਗਿਟਕ ਵਾਲਾ ॥

ਖੁਮਾਰ, ਪੁ: } ਮਸਤੀ ਨਸ਼ਾ, ਸਿਰਪੀੜ, ਸੁਸਤੀ ॥
ਖੁਮਾਰੀ, ਸ: }

ਖੁਰ, ਪੁ:—ਪਸ਼ੂ ਦਾ ਪੈਰ, ਸੁੰਮ ॥

ਖੁਰ ਖੋਜ, ਪੁ:—ਪੂਰਾ ਪਤਾ, ਨਿਸ਼ਾਨ ॥

ਖੁਰਸੀ, ਸ:—'ਕੁਰਸੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਖੁਰਕ, ਸ:—ਖਾਜ, ਛੌਰ, ਜਲੂਣ ॥

ਖੁਰਕਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਖੁਰਕ ਮਿਟਾਉਣ ਲਈ ਪਿੰਡੇ ਨੂੰ ਮਲਣਾ ਜਾਂ ਛਿਲਣਾ ॥

ਖੁਰਕਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਖੁਰਕਣ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਾਉਣਾ ॥

ਖੁਰਗਾਹ } ਸ:—ਬਲਦਾਂ ਦਾ ਕਣਕ ਲਤਾੜ ਕੇ ਦਾਣ ਅਤੇ ਤੂੜੀ ਅੱਡ ਅੱਡ ਕਰਨਾ ॥
ਖੁਰਗੋ }

ਖੁਰਗੀਣ, ਪੁ:—ਕਾਠੀਆਂ ਥਾਂ ਘੋੜੇ ਉੱਤੇ ਪਾਉਣ ਵਾਲਾ ਕੱਪੜਾ ॥

ਖੁਰਗੀਣ ਦੀ ਭਰਤੀ, ਸ:—ਨਿਕੰਮੇ ਆਦਮੀਆਂ ਜਾ ਚੀਜ਼ਾਂ ਦਾ ਕਠ ॥

ਖੁਰਚਣ, ਪੁ:—ਦੁੱਧ, ਖੀਰ ਆਦਿਕ ਜੋ ਭਾਂਡੇ ਦੇ ਪਾਸਿਆਂ ਉੱਤੇ ਲਗੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ, ਤੇ ਖੁਰਚ ਕੇ ਲਾਹੀ ਦੀ ਹੈ ॥

ਖੁਰਚਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਰਗੜਕੇ ਜਾਂ ਛਿਲਕੇ ਲਾਹੁਣਾ ॥

ਖੁਰਚਣੀ, ਸ:—ਜਿਸ ਚੀਜ਼ ਨਾਲ ਭਾਂਡੇ ਖੁਰਚੇ ਜਾਣ ॥

ਖੁਰਚਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਖੁਰਚਣ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਾਉਣਾ

ਖੁਰਜੀ, } ਸ:—ਕਾਠੀ ਦੇ ਥਲੇ ॥
ਖੁਰਜੀਣ, }

ਖੁਰਦਲਾ, ਵਿ:—ਜੋ ਪੱਧਰਾ ਨਹੀਂ, ਉੱਚਾ ਨੀਵਾਂ ॥

ਖੁਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਗਲਣਾ, ਘੁਲਣਾ, ਭੁਰਨਾ, ਪੰਘਰਨਾ ॥

ਖੁਰਪਾ (ਪੁ:)
ਖੁਰਪੀ (ਸ:) } ਘਾਹ ਖੋਤਣ ਵਾਲਾ ਹਥਿਆਰ, ਰੰਬਾ ॥

ਖੁਰਲੀ, ਸ:—ਡੰਗਰਾਂ ਨੂੰ ਪੱਠੇ ਪਾਉਣ ਵਾਲਾ ਥਾਂ॥

ਖੁਰਲੀ ਪਾਉਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਵਿਆਹ ਵਿਚ ਜਾਂਞੀਆਂ ਨੂੰ ਕਠੇ ਬਹਾਲਕੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਅਗੇ ਮਠਿਆਈ ਦੀ ਢੇਰੀ ਖੁਰਲੀ ਦੀ ਸ਼ਕਲ ਵਿਚ ਲਾ ਦੇਣੀ॥

ਖੁਰਲਾ, ਪੁ:—ਚੋਰਿਆ ਹੋਇਆ ਖੁਰ ਜਾਂਉਸਦਾ ਨਿਸ਼ਾਨ॥

ਖੁਰਾ, ਪੁ:—ਖੁਰ ਜਾਂ ਪੈਰ ਦਾ ਨਿਸ਼ਾਨ, ਖੁਰਾ ਖੋਜ, ਮੋਰੀ॥

ਖੁਰਾਉਣਾ, ਘੋਲਣਾ, ਗਾਲਣਾ, ਖਿਲਾਰਨਾ। ਉਹਦ ਕਰੀਰਕੇ॥

ਖੁਰਾਉੜਾ, ਪੁ:—'ਖੁਰਾਉੜਾ' ਵੇਖੋ॥

ਖੁਰਾਕ, ਸ:—ਖਾਣ ਵਾਲੀ ਚੀਜ਼, ਭੋਜਨ, ਕਸਰ ਜਿੰਨੀ ਦੁਆ ਇਕ ਵਾਰੀ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇ॥

ਖੁਰਾਕੀ, ਵਿ:—ਜੋ ਖੁਰਾਕ ਬਣ ਸਕੇ, ਖਾਣ ਦੇ ਲਾਇਕ॥

ਖੁਰਾਂਟ, ਵਿ:—ਬੜਾ ਬੁੱਢਾ, ਸਿਆਣਾ, ਚਲਾਕ॥

ਖੁਰਾਟੇ, ਪੁ:—(ਬਹੁ: ਵ:) ਘੁਰਾੜੇ (ਮਾਰਨੇ)॥

ਖੁਰੀ, ਸ:—ਛੋਟਾ ਖੁਰ, ਖੁਰ ਦਾ ਹਿੱਸਾ, ਜੁੱਤੀ ਦੀ ਅੱਡੀ, ਜੁੱਤੀ ਦੇ ਥੱਲੇ ਲਾਉਣ ਵਾਲੀ ਲੋਹੇ ਦੀ ਅੱਡੀ॥

ਖੁਰੀ ਕਰ ਜਾਣੀ (ਕਰਨੀ), ਕ੍ਰਿ:—ਲੁਕਦੇ ਚਲੇ ਜਾਣਾ॥

ਖੁਰੀਂ ਪਿੱਛੇ ਮੌਤ, ਸ:—ਕੀਮਤ ਦੀ ਉਲਟਾ ਸਮਝ॥

ਪਿਛਲ ਖੁਰੀ, ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—ਪਿਛਾਂਹ, ਪਿੱਛੇ ਵੱਲ॥

ਖੁਰੂੰਡ(ਡਾ), ਪੁ:—ਗਊ, ਬਕਰੀ, ਆਦਿਕ ਦੇ ਖੁਰ॥

ਖੁਰੂੰਢ,
ਖੁਰੂੰਢ } ਪੁ:—ਨਹੁੰ, ਨਹਿੰਦਰ ਮਾਰਨਾ॥

ਖੁਰੂਦ
ਖੁਰੂਦਨ (ਦੀ) } 'ਖਰੂਦ ਆਦਿਕ ਵੇਖੋ॥

ਖੁਰੇ ਖਾਸੀ
ਖੁਰੇ ਖੁਦੇ } ਵਿਸਮਯਕ:—ਥਾਲੀ ਦੇ ਖੰਘਣ ਤੇ ਐਵੇਂ ਆਖਦੀਆਂ ਹਨ, ਅਰਥਾਤ 'ਚਲੀ ਜਾ ਖੰਘੇ'॥

ਖੁੱਲ੍ਹ
ਖੁਲ੍ਹ ਡੁਲ੍ਹ } ਸ:—ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਅਕਾਸ਼। ਤੰਗ ਨਾ ਹੋਣੀ॥

ਖੁਲਕ, ਪੁ:—ਚੰਗਾ ਸੁਭਾਉ, ਨੇਕੀ॥

ਖੁਲਕਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਖੋਤਾ ਖੋਤਾ ਖੰਘਣਾ॥

ਖੁਲਕੀ, ਵਿ:—ਜਿਸਦਾ ਸੁਭਾਉ ਚੰਗਾ ਹੋ, ਨੇਕ॥ ਸ:—ਮਾੜੀ ਜੇਹੀ ਖੰਘ॥

ਖੁਲ ਖੁਲ੍ਹਾ, ਵਿ:—ਖੁਲ੍ਹਾ, ਵਿਲਾ, ਖਾਲੀ, ਸੌਖਲਾ

ਖੁਲ੍ਹ ਜਾਣਾ
ਖੁਲ੍ਹਣਾ } ਕ੍ਰਿ:—ਨੰਗਾ ਹੋਣਾ, ਖਿੜਨਾ, ਨਾ ਬੱਝੇ ਰਹਿਣਾ, ਵੱਖਰਾ ਹੋਣਾ ਉੱਘਾ ਹੋਣਾ, ਖੁੱਲ੍ਹਣਾ, ਸਫਾ ਹੋਣਾ, ਪਾਟਣਾ ਖੁਲਣਾ, ਚਮਕਣਾ, ਮਜਣਾ, ਹੋਸ਼ ਸੰਭਾਲਣਾ ਖਰਚਣਾ, ਸ਼ਰਮ ਹਟਣੀ॥

ਖੁੱਲ੍ਹੇ, ਕ੍ਰਿ:—ਵਿ:—ਸੌਖੇ ਤਰਾਂ, ਤੰਗ ਨਾ॥

ਜ਼ਬਾਨ ਖੁੱਲ੍ਹਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਬਹੁਤ ਬੋਲਣਾ ਖਪਣਾ

ਖੁੱਲਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਢੋਲ ਲਾਹੁਣੀ॥

ਖੁੱਲ੍ਹਾ
ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਡੁੱਲ੍ਹਾ } ਵਿ: ਲੰਮਾ ਚੌੜਾ, ਜੋ ਬਦ ਨਹੀਂ, ਸੌਖਾ, ਨਾਕਿਰ, ਛੁਟਿਆ ਹੋਇਆ, ਬਹੁਤ ਸਾਰਾ।

ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਮੁਖੁੱਲ੍ਹਾ, ਵਿ:—ਜੋ ਚਾਹੇ ਸੋ ਬੋਲ ਦੇਣ ਵਾਲਾ ॥

ਖੁਲ੍ਹੀ ਡੁਲ੍ਹੀ ਚੀਜ਼, ਸ:—ਬਹੁਤ ਸਾਰੀ ਚੀਜ਼ ਇਧਰ ਉਧਰ ਪਈ ਹੋਈ ਜਿਸਦੀ ਪਰਵਾਹ ਨਹੀਂ ॥

ਖੁਲਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਖੁਆਉਣਾ, ਖਾਣ ਨੂੰ ਦੇਣਾ ॥

ਖੁਲ੍ਹਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਖੋਲ੍ਹਣ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਾਉਣਾ ॥

ਖੁਲਾਈ, ਸ:—ਖੁਲਾਉਣ ਦੀ ਮਜੂਰੀ ॥

ਖੁਲ੍ਹਾਈ, ਸ:—ਕੋਈ ਚੀਜ਼ ਖੋਲ੍ਹਣ ਦੀ ਮਜੂਰੀ ॥

ਖੁਲ੍ਹਾਨ, ਪੁ:—ਜਿਸ ਥਾਂ ਉੱਤੇ ਰੱਖ ਕੇ, ਕੁਝ ਕਟਿਆ ਜਾਵੇ ॥

ਖੁਵਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਖੁਆਉਣਾ, ਖੁਲਾਉਣਾ, ਪਾਲਣਾ ॥

ਖੂਹ, ਖੂਹਾ, ਪੁ:—ਧਰਤੀ ਵਿਚੋਂ ਪਾਣੀ ਕੱਢਣ ਲਈ ਡੂੰਘਾ ਟੋਇਆ ਪੁਟਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਬਹੁਤ ਸਿਆਣਾ ਆਦਮੀ ॥

ਖੂਹ ਛੱਡਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਖੂਹ ਤੋਂ ਪਾਣੀ ਕੱਢਣਾ ਬੰਦ ਕਰ ਦੇਣਾ ॥

ਖੂਹ ਜੋਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਹਲਟ ਨਾਲ ਬਲਦ ਜੋ ਕੇ ਪਾਣੀ ਕੱਢਣਾ ॥

ਖੂਹ ਦੀ ਮਿੱਟੀ ਖੂਹ ਲਗਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਜਿਸ ਤੋਂ ਜੋ ਆਮਦਨ ਹੋਣੀ ਉਥੇ ਹੀ ਖਰਚ ਹੋਣੀ ॥

ਖੂਹ ਵਿਚ ਬੋਲਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਬਹੁਤ ਹੌਲੀ ਬੋਲਣਾ ॥

ਖੂਹਣ, ਖੂਹਣ, ਪੁ:—ਖੂਹ, ਟੋਇਆ, ਖਾਲ, ਢੇਰ ॥

ਖੂਹੀ, ਸ:—ਨਿੱਕਾ ਜਿਹਾ ਖੂਹ ॥

ਖੂਕ, ਪੁ:—ਸੂਰ ॥

ਖੂੰਜ (ਜਾ) ਪੁ:—ਨੁੱਕਰ, ਕੋਣਾ, ਗੋਸ਼ਾ ॥

ਖੂੰਟ, ਨੁੱਕਰ, ਖੂੰਜਾ, ਪਾਸਾ ॥

ਖੂੰਟਾ, ਪੁ:—ਠੂੰਠ ਕਿੱਲਾ, ਸਹਾਰਾ ॥

ਖੂੰਟੀ, ਸ:—ਛੋਟਾ ਕਿੱਲਾ, ਮੇਖ, ਵਾਜਾਂ ਦੀਆਂ ਜਰਬਾਂ

ਖੂੰਟੀ ਮਰੋੜਨੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਸਤਾਰ ਦੀ ਸੁਰ ਠੀਕ ਕਰਨੀ, ਕਿਸੇ ਦਾ ਧਿਆਨ ਹੋਰ ਪਾਸੇ ਕਰਨਾ ॥

ਖੂਨ, ਪੁ:—ਲਹੂ, ਰੱਤ, ਕਤਲ, ਸਰਬੰਧੀ, ਘਾਣਾ, ਕੁੜ੍ਹ ॥

ਅੱਖਾਂ ਵਿਚ ਖੂਨ ਭਰ ਆਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਬਹੁਤ ਗੁਸਾ ਚੜ੍ਹ ਜਾਣਾ ॥

ਸਿਰ ਤੇ ਖੂਨ ਚੜ੍ਹਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਮਾਰਨ ਦੀ ਪੱਕੀ ਸਲਾਹ ਹੋਣੀ ॥

ਖੂਨ ਸੁੱਕ ਜਾਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਸਹਿਮ ਜਾਣਾ ॥

ਖੂਨ ਹੋਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਜਾਨੋਂ ਮਾਰਿਆ ਜਾਣਾ ॥

ਖੂਨ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਜਾਨੋਂ ਮਾਰ ਸੁਟਣਾ ॥

ਖੂਨ ਜਿਗਰ ਖਾਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਗੁੱਸੇ ਨੂੰ ਰੋਕਣਾ ਦੁਖ ਝੱਲਣਾ ॥

ਖੂਨ ਦਾ ਪਿਆਸਾ, ਵਿ:—ਪੱਕਾ ਵੈਰੀ ॥

ਖੂਨ ਪੀਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਤੰਗ ਕਰਨਾ, ਔਖਾ ਕੰਮ ਲੈਣਾ ॥

ਖੂਨ ਵਧ ਜਾਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਬੜੀ ਖੁਸ਼ੀ ਹੋਣੀ ॥

ਖੂਨ ਵਿਗੜਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਖੂਨ ਮੈਲਾ ਹੋ ਜਾਣਾ, ਕੋਹੜ ਹੋ ਜਾਣਾ ॥

ਖੂਣਾ
ਖੂਣੋਂ } ਅਵਃ—ਬਾਝੋਂ, ਬਿਨਾਂ, ਬਗੈਰ ॥

ਖੂਦ, ਸਃ—ਹਰੇਵੇਂ ਜਾਂ ਬਲਦ ਦਾ ਚਾਰਾ ॥

ਖੂਨਣ, ਸਃ—ਖੂਨ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ॥

ਖੂਨੀ, ਪੁਃ—ਖੂਨ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ॥
ਵਿਃ—ਜਿਸ ਵਿਚ ਖੂਨ ਆਵੇ (ਬਵਾਸੀਰ, ਦਸਤ ਆਦਿਕ) ॥

ਖੂਬ, ਵਿਃ—ਚੰਗਾ, ਸੋਹਣਾ, ਪਵਿਤ੍ਰ, ਮਨਭਾਉਂਦਾ

ਖੂਬ ਸੂਰਤ, ਵਿਃ—ਜਿਸਦੀ ਸ਼ਕਲ ਚੰਗੀ ਹੈ, ਸੋਹਣਾ ॥

ਖੂਬਸੂਰਤੀ, ਸਃ—ਸੁਹੱਪਣ, ਚੰਗੀ ਸ਼ਕਲ ॥

ਖੂਬ ਕਲਾਂ, ਸਃ—ਇਕ ਤਰਾਂ ਦੇ ਬੀਜ, ਤਾਪ ਦੀ ਦੁਆ ॥

ਖੇਉਣ, ਸਃ—ਬਿਜਲੀ ਦਾ ਚਮਕਾਰਾ ॥

ਖੇਉਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਖੇੜੇ ਚਲਾਨ, ਬਿਜਲੀ ਦਾ ਚਮਕਣਾ ॥

ਖੇਸ, ਪੁਃ—ਇਕ ਤਰਾਂ ਦਾ ਕਪੜਾ (ਉੱਪਰ ਲੈਣ ਵਾਲਾ) ॥

ਡੱਬਾ ਖੇਸ, ਪੁਃ—ਚਾਰਖਾਨਾ ਸ਼ਕਲ ਦਾ ਖੇਸ ॥

ਖੇਸ਼, ਪੜਃ—ਆਪ ਖੁਦ ॥

ਖੇਸ਼ ਕਬੀਲਾ (ਕੁਟੰਬ), ਪੁਃ—ਟੱਬਰ, ਪਰਵਾਰ ॥

ਖੇਸੀ ਸਃ—ਛੋਟਾ ਖੇਸ ॥
ਵਿਃ ਖੇਸ ਵਰਗਾ, ਖੇਸ ਦਾ ਬਣਿਆ ਹੋਇਆ ਮੋਟੀ ਉਣਤ ਦਾ ॥

ਖੇਹ, ਸਃ—ਸੁਆਹ, ਮਿੱਟੀ, ਕੂੜਾ, ਧੂੜ ॥

ਖੇਹ ਉਡਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—'ਖੇਹ ਛਾਨਣਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਖੇਹ ਉਡਾਣੀ, ਕ੍ਰਿਃ—ਬੁਰਾ ਕੰਮ ਕਰਨਾ ॥

ਖੇਹ ਖੁਆਰੀ, ਸਃ—ਬੜੀ ਗਰੀਬੀ ॥

ਖੇਹ ਛਾਨਣਾ (ਛਾਣਦੇ ਫਿਰਨਾ), ਕ੍ਰਿਃ—ਬਹੁਤ ਹੀ ਗਰੀਬ ਹੋਣਾ, ਥਾਂ ਥਾਂ ਫਿਰਨਾ, ਖਾਕ ਨੂੰ ਨਾਂ ਲਭਣਾ ॥

ਖੇਹਨੂ, ਪੁਃ—ਖਿੱਦੋ, ਗੇਂਦ ॥

ਖੇਖਣ, ਪੁਃ—(ਬਹੁਃ ਵਃ)—ਬਹਾਨੇ, ਮਕਰ ॥

ਖੇਚਲ,
ਖੇਚਲ ਖੱਫਲ } ਸਃ—ਔਖ, ਮੇਹਨਤ, ਬਖੇਵਾਂ, (ਚੁੱਕਣੀ, ਕਰਨੀ, ਦੇਣੀ) ॥

ਖੇਂਜ, ਸਃ—ਖਿੰਜ, ਖਿਚ, ਲਗਨ ॥

ਖੇਂਜੂ, ਪੁਃ—ਖਿੰਜਣ ਵਾਲਾ ॥

ਖੇਡ, ਸਃ—ਖੇਲ, ਬਾਜ਼ੀ, ਖੁਸ਼ੀ ਦਾ ਕੰਮ, ਨੱਚਣਾ ਟੱਪਣਾ, ਸੌਖਾ ਕੰਮ (ਮੁੰਡਿਆਂ ਦੀ ਖੇਡ) ਕਾਰ ਵਿਹਾਰ (ਖੇਡ ਵਿਗੜਨੀ) ॥

ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਦੀ ਖੇਡ, ਸਃ—ਕੁਦਰਤ ਦਾ ਤਮਾਸ਼ਾ, ਰਚਨਾ, ਮਾਯਾ, ਲੀਲਾ ॥

ਖੇਂਡ, ਪੁਃ—ਖਡਾਉਣ ਦਾ ਕੰਮ, ਖਲੇਰਾ ॥

ਖੇਡਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਨੱਚਣਾ, ਕੁੱਦਣਾ, ਖੁਸ਼ੀ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਨਾ, ਜੀ ਪਰਚਾਉਣਾ, ਕਿਸ ਦੇਵਤੇ ਆਦਿਕ ਦੇ ਵਿੱਚ ਆ ਜਾਣ ਕਰਕੇ ਸਰੀਰ ਹਿਲਾਉਣਾ ॥

ਖੇਡਾਂ ਖੇਡਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਨਿਕੰਮੇਂ ਕੰਮ ਕਰਨਾ ॥

ਖੇਤ
ਖੇਤ੍ਰ } ਪੁ:—ਪੈਲੀ, ਧਰਤੀ, ਲੜਾਈ ਦਾ ਮੈਦਾਨ, ਰਣ ॥

ਖੇਤ ਹੋਣਾ (ਪੈਣਾ), ਕ੍ਰਿ:—ਲੜਾਈ ਵਿਚ ਬਹੁਤਿਆਂ ਦਾ ਮਾਰੇ ਜਾਣਾ ॥

ਖੇਤ੍ਰ ਪਤ (ਪਤਿ), ਪੁ:—ਖੇਤ ਦਾ ਮਾਲਕ ॥

ਖੇਤ੍ਰ ਭੂਮ (ਭੌਂ) ਸ:—ਜੋ ਧਰਤੀ ਵਾਹੀ ਜਾ ਸਕੇ ॥

ਖੇਤੀ, ਸ:—ਵਾਹੀ, ਪੈਲੀ, ਫਸਲ ॥

ਖੇਤੀ ਸਿਰ ਸੇਤੀ
ਖੇਤੀ ਖਸਮਾਂ ਸੇਤੀ } ਖੇਤੀ ਆਪ ਹੀ ਉੱਦਮ ਕਰਨ ਤੇ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ॥

ਖੇਤੀ ਪੱਤੀ
ਖੇਤੀ ਵਾੜੀ } ਸ:—ਜ਼ਿਮੀ ਦਾਰੀ, ਵਾਹੀ, ਫਸਲ ॥

ਖੇਦ, ਸ:—ਦੁਖ, ਰੋਗ, ਪਿੱਛਾ ॥

ਖੇਪ, ਪੁ:—ਪੀੜ, ਗਮ, ਚਿੰਤਾ, ਨਾਸ ॥

ਖੇਪ, ਸ:—ਲੱਦਣ ਵਾਲਾ ਭਾਰ, ਇਕ ਵਾਰ ਜਿੰਨੀ ਜਿਨਸ ਲੈ ਜਾਈ ਜਾਵੇ, ਟੋਲੀ (ਭਰਨੀ ਲਦਣੀ) ॥

ਖੇਪੜ, ਪੁ:—ਮਿੱਟੀ ਦਾ ਸੁਕਾ ਹੋਇਆ ਲੇ ॥

ਖੇਪੜੀ, ਸ:—ਛੋਟਾ ਖੇਪੜ (ਉਤਰਨੀ, ਉਤਾਰਨੀ) ॥

ਖੇਮਾ, ਪੁ:—ਤੰਬੂ, ਡੇਰਾ, ਕਪੜੇ ਦਾ ਘਰ ॥

ਖੇਰਾ, ਪੁ:—ਲੂਣ ਦਾ ਚੂਰਾ ॥

ਖੇਰੂ, ਵਿ:—ਖੁਰਨ ਵਾਲਾ, ਖੁਰਾ ਹੋਯਾ ਹੋਯਾ ॥

ਖੇਰੂ ਖੇਰੂ
ਖੇਰੂੰ ਖੇਰੂੰ } ਵਿ:—ਖਿਲਰਿਆ ਹੋਇਆ (ਹੋਣਾ, ਕਰਨਾ) ॥

ਖੇਲ, ਸ:—ਖੇਡ, ਬਾਜ਼ੀ, ਨੱਚਣਾ, ਟੱਪਣਾ, ਖੁਸ਼ੀ ਦੇ ਕੰਮ, ਸੌਖਾ ਕੰਮ, ਕਾਰ ਵਿਹਾਰ ॥

ਖੇਲਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—'ਖੇਡਣਾ' ਵੇਖੋ ॥
ਪੁ:—ਖਡੌਣਾ ॥

ਖੇਲੜਾ, ਪੁ:—ਖੇਡ, ਖੇਡ ਵਿਚ ਮਚਿਆ ਹੋਇਆ ॥

ਖੇਲੋ ਮਲ੍ਹੋ, ਵਿ:—ਜਿਸ ਨੂੰ ਖੇਡਣ ਦਾ ਸ਼ੌਕ ਹੈ, ਅਵਾਰਾ, ਬਦਕਾਰ ਤ੍ਰੀਮਤ ॥

ਖੇਵਕ, ਪੁ:—ਬੇੜੀ ਚਲਾਉਣ ਵਾਲਾ, ਮਲਾਹ ॥

ਖੇਵਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਬੇੜੀ ਚਲਾਉਣੀ ॥

ਖੇਵਾ, ਪੁ:—ਮਲਾਹ, ਬੇੜੀ ਵਿਚ ਲੱਦਿਆ ਹੋਇਆ ਮਾਲ, ਖੇਪ ॥

ਖੇੜਾ, ਪੁ:—ਉਜੜਿਆ ਹੋਇਆ ਪਿੰਡ, ਸ਼ਹਿਰ ॥

ਖੇੜੀ, ਸ:—ਇਕ ਤਰਾਂ ਦਾ ਕਰੜਾ ਲੋਹਾ ॥

ਖੈ, ਸ:—ਨਾਸ ॥

ਖੈਹ, ਸ:—ਮੋਢੇ ਦੀ ਰਗੜ, ਟਾਕਰਾ, ਝਗੜਾ ॥

ਖੈਹਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਰਗੜਨਾ, ਵੈਰ ਕਰਨਾ, ਲੜਨਾ ॥

ਖੈਂਹੜਾ, ਪੁ:—ਪਿੱਛਾ, ਪਤ (ਖੈਹੜੇ ਪੈਣਾ, ਖੈਹੜਾ ਛੱਡਣਾ) ॥

ਖੈਂਚ, ਸ:—ਖਿੱਚ, ਖਿਚ, ਲਗਾਉ ॥

ਖੈਬਰੀ, ਪੁ:—ਪਸ਼ੌਰ ਤੋਂ ਪਰੇ ਦਰਾ ਖ਼ੈਬਰ ਦਾ ਪਠਾਣ ॥

ਖੈਂਚਾ ਖੈਂਚੀ, ਸ:—ਝਗੜਾ, ਜਤਨ ॥

ਖੈਰ, ਸ:—ਸੁਖ, ਭਲਿਆਈ, ਕ੍ਰਿਪਾ, ਵਿ ਬੁਦੀ ॥

ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—ਵਿਸਮਯ:—ਬਹੁਤ ਚੰਗਾ, ਕੋਈ ਡਰ ਨਹੀਂ, ਸੁਖ ॥

ਖੈਰ ਸੱਲਾ, ਖੈਰ ਖਰੀਯਤ, ਸ:—ਸੁਖ ਸਾਂਦ, ਅਨੰਦ ॥

ਖੈਰ ਖਰੈਤ, ਸ:—ਸਦਕਾ, ਪੁੰਨ ॥

ਖੈਰ ਖਾਹ, ਵਿ:—ਜੋ ਦੂਜੇ ਦੀ ਸੁਖ ਮੰਗੇ, ਸਜਨ, ਹਿਤਕਾਰੀ ॥

ਖੈਰ ਖ਼ਾਹੀ, ਸ:—ਦੂਜੇ ਦੀ ਸੁਖ ਲੋੜਨਾ, ਸਜਨਾਈ ॥

ਖੈਰ ਖ਼ਾਹੀਆਂ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਝੂਠੀ ਸਜਨਾਈ ਕਰਨਾ ॥

ਖੈਰ ਪਾਉਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਫਕੀਰ ਨੂੰ ਭਿੱਛਿਆ ਦੇਣੀ ॥

ਖੈਰ ਮੇਹਰ, ਸ:—ਸੁਖ ਸਾਂਦ, ਰਾਜ਼ੀ ਖ਼ੁਸ਼ੀ ॥

ਖੈਰਾ, ਵਿ:—ਭੂਰੇ ਰੰਗ ਦਾ (ਡੰਗਰ) ॥

ਖੈਰਾਇਤ, ਖੈਰਾਤ, ਸ:—ਪੁੰਨ ਕਰਕੇ ਦਿੱਤੀ ਹੋਈ ਚੀਜ਼ ॥

ਖੈਰਾਇਤੀ, ਵਿ:—ਧਰਮ ਅਰਥ, ਰੱਬ ਦੇ ਨਾਉਂ ਦਾ ॥

ਖੈਰਾਇਤੀ ਹਸਪਤਾਲ, ਪੁ:—ਜਿਥੇ ਬੀਮਾਰਾਂ ਦਾ ਮੁਫ਼ਤ ਇਲਾਜ ਹੋਵੇ ॥

ਖੋ, ਸ:—ਸੁਭਾਉ, ਆਦਤ, ਬਾਣ ॥

ਖੋਊ, ਪੁ:—ਗੁਆਉਣ ਵਾਲਾ ॥

ਖੋਆ, ਪੁ:—ਦੁੱਧ ਉਬਾਲ ਉਬਾਲ ਕੇ ਬਹੁਤ ਗਾੜ੍ਹਾ ਕੀਤਾ ਹੋਇਆ ॥

ਖੋਇਦ, ਸ:—'ਖੋਦ' ਵੇਖੋ ॥

ਖੋਸਾ, ਪੁ:—ਜਿਸ ਮਰਦ ਦੀ ਦਾੜ੍ਹੀ ਨਹੀਂ; ਇਕ ਪਸ਼ਮੀਨੇ ਦਾ ਕੱਪੜਾ ॥

ਖੋਹ, ਸ:—ਟੋਇਆ, ਖਾਈ, ਗੁਫਾ, ਵਿੱਚੋਂ ਦਾ ਖਾਲੀ ਹੋਣਾ ॥

ਖੋਹ ਪੈਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਭੁਖ ਨਾਲ ਜੀ ਡੁਬਦਾ ਜਾਣਾ ॥

ਖੋਹ ਲੈਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਕੋਈ ਚੀਜ਼ ਕਿਸੇ ਕੋਲੋਂ ਜ਼ੋਰ ਨਾਲ ਲੈ ਲੈਣੀ ॥

ਖੋਹਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਖੱਸਣਾ, ਜ਼ੋਰ ਨਾਲ ਲੈਣਾ ॥

ਖੋਹਰੜਾ, ਪੁ:- ਖੋਹਰੜੀ, ਸ:- ਜੋ ਸਾਫ ਨਹੀਂ, ਉੱਚਾ ਨੀਵਾਂ, ਖਰਵਾ ॥

ਖੋਹਰੂ, ਖੋਹੜੂ, ਖੋਹੂ, ਪੁ:—ਖੋਹਣ ਵਾਲਾ, ਲੁਟੇਰਾ, ਡਾਕੂ, ਧਾੜਵੀ ॥

ਖੋਹੀ, ਸ:—ਭੁਖ ਨਾਲ ਜੀ ਘਟਣਾ ॥

ਖੋਖਨੀ (ਣੀ), ਖੋਖਲਾ, ਸ:—ਗੋਰਖਿਆਂ ਦੀ ਛੋਟੀ ਤਲਵਾਰ, ਕੁਕਰੀ ॥

ਖੋਖਰਾ, ਖੋਖਲਾ, ਵਿ:—ਪੋਲਾ, ਵਿੱਚੋਂ ਖਾਲੀ, ਭੱਜਾ ਹੋਇਆ ॥

ਖੋਂਘੀ, ਸ:—ਖੰਘ, ਢਹੀਣ (ਆਉਣੀ, ਆ ਜਾਣੀ ਲੱਗਣੀ) ॥

ਖੋਚਰ (ਰੂ), ਵਿ:—ਚਾਲਬਾਜ਼, ਜਾਦੂ, ਚਲਾਕ ਛਲੀਆ ॥

ਖੋਜ, ਪੁ:—ਢੂੰਡ, ਭਾਲ, ਤਲਾਸ਼, ਪਤਾ, ਨਿਸ਼ਾਨ (ਕੱਢਣਾ, ਮਿਟਣਾ, ਮਿਟਾਉਣਾ, ਲਗਾਉਣਾ) ॥

ਖੋਜਦਾਰ, ਪੁ:-ਦਾਵਾ ਨਾਂ ਰਖਣ ਵਾਲਾ ॥

ਖੋਜਣ, ਸ:-ਖੋਜ ਕੱਢਣ ਵਾਲੀ, ਪਤਾ ਲਾਉਣ ਵਾਲੀ ॥

ਖੋਜਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਢੂੰਡਣਾ, ਭਾਲਣਾ, ਲੱਭਣਾ, ਪੁਛਣਾ ॥

ਖੋਜਾ, ਪੁ:-ਖੱਸੀ ਹਾਇਆ ਹੋਇਆ ਮਰਦ, ਮੁਸਲਮਾਨਾਂ ਦੀ ਇਕ ਜਾਤ ॥

ਖੋਜਾ, ਪੁ:-ਦਾਵਾ ਨਾ ਰੱਖਣ ਵਾਲਾ, ਦਾਵਾ ਨਾਂ ਰੱਖਣਾ ॥

ਖੋਜੀ, ਪੁ:-ਕਸ਼ਮੀਰੀਆਂ ਨੂ ਆਦਰ ਨਾਲ ਬੁਲਾਉਣ ਦਾ ਸ਼ਬਦ । ਸ:—ਖੋਜਿਆਂ ਦੀ ਜਾਤ ਦੀ ਤੀਵੀਂ ॥

ਖੋਜੀ, ਪੁ:-ਖੋਜ ਕੱਢਣ ਵਾਲਾ, ਪਤਾ ਲਾਉਣ ਵਾਲਾ ॥

ਖੋਟ, ਸ:-ਬੁਰਿਆਈ, ਦੋਸ, ਔਗਣ, ਮੈਲ ਬਦਲਾ ॥

ਖੋਟ ਮਿਲਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਵਡਮੁਲੀ ਧਾਤ ਨਾਲ ਸਸਤੀ ਮਿਲਾਉਣੀ ॥

ਖੋਟਾ, ਪੁ:, **ਖੋਟੀ,** ਸ: } ਵਿ:-ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਖੋਟ ਹੈ, ਬੁਰਾ, ਬੇਈਮਾਨ, ਨਿਕੰਮਾ, ਪਾਪੀ, ਦਿਲ ਵਿਚ ਵੈਰ ਰੱਖਣ ਵਾਲਾ ॥

ਖੋਟਾ ਸਮਾਂ, ਪੁ:-ਕਲ ਜੁਗ, ਕਾਲ ਦਾ ਸਮਾ ॥

ਖੋਟਾ ਸਿੱਕਾ, ਪੁ:-ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਸਸਤੀ ਧਾਤ ਮਿਲੀ ਹੋਈ ਹੈ ॥

ਖੋਟਾ ਖਰਾ ਪਰਖਣਾ, **ਖੋਟਾ ਖਰਾ ਵੇਖਣਾ** } ਕ੍ਰਿ:-ਖੋਟੇ ਤੇ ਖਰੇ ਨੂੰ ਨਿਖੇੜਨਾ ॥

ਖੋਟਾ ਵਿਹਾਰ, ਪੁ:—ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਬੇਈਮਾਨੀ ਹੋਵੇ ॥

ਖੋਟਾਈ, **ਖੋਟਿਆਈ** } ਸ:-ਖੋਟਾ ਹੋਣਾ, ਖੋਟ, ਦੋਸ, ਵੈਰ ॥

ਖੋਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਗੁਆਉਣਾ, ਛੱਡਣਾ, ਨਾਸ ਕਰਨਾ ॥

ਖੋਤਾ, ਪੁ:, **ਖੋਤੀ,** ਸ: } ਇਕ ਪਸ਼ੂ, ਗਧਾ, ਗੱਧੋ, ਇੱਕ ਕੀੜਾ, ਮੂਰਖ ॥

ਖੋਦ, ਸ:-ਹਰੀ ਕਣਕ ਅਤੇ ਜੌਂ ਦਾ ਚਾਰਾ ॥

ਖੋਦਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਪੁੱਟਣਾ, ਪੁੱਟਕੇ ਕੱਢਣਾ, ਉੱਕਰਨਾ ॥

ਖੋਦਾ, **ਖੋੱਦਾ** } ਪੁ:-ਜਿਸ ਮਰਦ ਨੂੰ ਦਾੜ੍ਹੀ ਨਾ ਆਵੇ ॥

ਖੋਦੀ, ਸ:-ਠੋਡੀ ਉੱਤੇ ਹੀ ਵਾਲ ਹੋਣੇ, ਹੋਰ ਕਿਤੇ ਨਹੀਂ ॥

ਖੋਪਰ, ਪੁ:, **ਖੋਪਰੀ,** ਸ: } ਸਿਰ ਦੇ ਉੱਪਰਲੇ ਹਿੱਸੇ ਦੀ ਹੱਡੀ ॥

ਖੋਪਰਾ, **ਖੋੱਪਾ** } ਪੁ:-ਨਰੇਲ ਦੀ ਗਰੀ, ਜੁੱਟ, ਕੋਲ੍ਹੂ ਜਾਂ ਹਲਟ ਦੇ ਬਲਦਾਂ ਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਨੂੰ ਢੱਕਣ ਵਾਲਾ ਚੰਮ ਦਾ ਟੁਕੜਾ, ਧੁੱਪ ਤੋਂ ਬਚਾਉਣ ਵਾਲੀ ਐਨਕ ॥

ਖੋਂਬੜ, ਪੁ:-ਭੈੜਾ ਮੂੰਹ ਜਾਂ ਚਿਹਰਾ ॥

ਖੋਂਬੀ, ਵਿ:-ਖੂੰਬ ਕੀਤੇ ਹੋਏ (ਕਪੜੇ) ॥

ਖੋਭਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਚੋਭਣਾ, ਧਸਾਉਣਾ, ਵਿੰਨ੍ਹਣਾ ॥

ਖੋਭਾ, ਪੁ:—ਦੁਬਲ, ਚਿੱਕੜ ਵਾਲੀ ਧਰਤੀ ॥

ਖੋਰ, ਪੁ:-ਬਦਿਆ ਖੁਦਿਆ ਘਾਹ ਪੱਠਾ, ਵੈਰ, ਦੁਸ਼ਮਣੀ ॥

ਖੋਰ ਪੈਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਦੁਸ਼ਮਨੀ ਕਰਕੇ ਕਿਸੇ ਦਾ ਪਿੱਛਾ ਨਾ ਛੱਡਣਾ ॥

ਖੋਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਘੋਲਣਾ, ਗਾਲਣਾ (ਲੂਣ ਆਦਿਕ) ॥

ਖੋਰਾ, ਪੁ:—ਖਾਲੀ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਗੁੱਦਾ ਨਹੀਂ, ਜਿਸ ਦਾ ਮਗਜ਼ ਰਹਿ ਜਾਵੇ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਝਿੰਮਣੀਆਂ ਉੱਤੇ ਵਾਲ ਨਾ ਹੋਣ, ਗੰਜਾ ਹੋਇਆ ਮਿੱਟੀ ਦਾ ਭਾਂਡਾ । ਖਾਣ ਵਾਲਾ (ਗੋਸ਼ਤ ਖੋਰਾ) ॥

ਖੋਰਾਬਾਉ (ਵਾਉ), ਸ:—ਝਿੰਮਣੀਆਂ ਦਾ ਰੋਗ ਜਿਸ ਨਾਲ ਵਾਲ ਝੜ ਪੈਂਦੇ ਹਨ ॥

ਖੋਰੀ, ਪੁ:—ਸ:—ਕਮਾਦ ਦੇ ਸੁੱਕੇ ਪੱਤ੍ਰ, ਵੈਰੀ ॥

ਖੋਲ, ਸ:—ਗਿਲਾਫ਼, ਉਛਾੜ, ਟੋਆ, ਖੁੱਡ ॥

ਖੋਲ੍ਹਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਚੌੜਾ ਜਾਂ ਢਿੱਲਾ ਕਰਨਾ, ਦਿਖਾਉਣਾ । 'ਖੁਲ੍ਹਣਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਖੋਲਾ, ਪੁ:—ਢਲੀ ਹੋਈ ਇਮਾਰਤ, ਜਿਸ ਘਰ ਦੀ ਛੱਤ ਨਹੀਂ ॥

ਵਿ:—ਪੁਰਾਣਾ ॥

ਖੋਲੀ (ਖੋੱਲੀ), ਸ:—ਸੁੱਕੇ ਫੋਕ ॥

ਖੋੜ, ਸ:—ਟੋਆ, ਆਤਮਾ ਦਾ ਉਛਾੜ (ਸਰੀਰ), ਵੈਰ, ਬਦਲਾ ॥

ਖੋਤ੍ਰੀ, ਸ:—ਕਈ ਤਰਾਂ ਦੇ ਕੱਪੜਿਆਂ ਉੱਪਰ ਜੋ ਚੌਰਸ ਸ਼ਕਲ ਹੁੰਦੀ ਹੈ । ਉਨ੍ਹਾਂ ਜਾਂ ਖੱਡਿਆਂ ਦਾ ਲਾਹ ਕੇ ਰੱਖਿਆ ਹੋਇਆ ਭਾਰ ॥

ਖੌ, ਪੁ:—ਖਤਰਾ, ਡਰ, ਭਉ, ਨੁਕਸਾਨ, ਨਾਸ ॥

ਹੋਰਾਂ ਦਾ ਖੌ, ਪੁ:—ਹੋਰਨਾਂ ਦੇ ਆਸਰੇ ਰਹਿਣ ਵਾਲਾ ਨਕਾਰਾ ਮਨੁੱਖ, ਨੁਕਸਾਨ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ॥

ਖੌਂਸੜਾ, ਪੁ:—ਪੁਰਾਣੀ ਟੁੱਟੀ ਹੋਈ ਜੁੱਤੀ ਦਾ ਛਿੱਤਰ ॥

ਖੌਂਸਾ, ਸ:—(ਬਹੁ: ਬ:) ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦੀ ਜਨਾਨੀ ਜੁੱਤੀ ॥

ਖੌਂਚਾ, ਪੁ:—ਮੁਰਗੀ ਖਾਨਾ, ਛਾਬੜੀ, ਇੱਕ ਭਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਖੁਰਪਾ ॥

ਖੌਝਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਬਹੁਤ ਖੇਝਣਾ, ਝਗੜਨਾ, ਸਤਾਉਣਾ ॥

ਖੌਢਾ, ਵਿ:-ਪੁ: ਵੱਡੀ ਉਮਰ ਦਾ, ਜਿਸ ਦੀ ਜੁਆਨੀ ਢਲ ਜਾਏ ॥

ਖੌਤ / ਖੌਂਦ } ਪੁ:—ਕੰਤ, ਘਰਵਾਲਾ, ਖਸਮ, ਗਭਰੂ ॥

ਖੌਫ਼, ਪੁ:—ਡਰ, ਭੈ ॥

ਖੌਫ਼, ਖਾਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਡਰ ਜਾਣਾ ॥

ਖੌਰੂ, ਪੁ:—ਸਾਨ੍ਹ ਦਾ ਗੁੱਸਾ, ਲੜਾਈ, ਝਗੜਾ (ਪਾਉਣਾ, ਮਚਾਉਣਾ) ॥

ਖੌਲਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਉਬਲਣਾ, ਗੁੱਸੇ ਨਾਲ ਭੜਕਣਾ, ਚਿੰਤਾ ਜਾਂ ਸੋਚ ਵਿਚਾਰ ਵਿੱਚ ਡੁੱਬਣਾ ॥

ਖੌਲਾ, ਪੁ:—ਪੁਰਾਣਾ ਛਿੱਤਰ, ਵਿ:—ਪੁਰਾਣਾ ਖਾਲੀ ॥

ਖਲੀ, ਸ:—ਖਲੀ, ਮਹਿੰ, ਮੱਝ ॥

ਗ

ਗ, ਪੁ:—ਗੱਗਾ ਗੁਰਮੁਖੀ ਪੈਂਤੀ ਦਾ ਅਠਵਾਂ ਅੱਖਰ ॥

ਗਊ, ਸ:—ਇੱਕ ਦੁੱਧ ਦੇਣ ਵਾਲਾ ਪਸ਼ੂ, ਗਾਂਈ ਗਾਂ ॥

ਵਿ:—ਗਰੀਬ, ਭੋਲਾ ॥

ਗਊ ਜੁਆਲਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਕਿਸੇ ਦੇ ਵਰ੍ਹੀਣੇ ਉੱਤੇ ਗਊ ਨੂੰ ਦੋ ਸੇਰ ਛੋਲੇ ਖੁਆਉਣੇ ॥

ਗਈ ਕਰਨੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਬੇਪਰਵਾਹੀ ਕਰਨੀ, ਦੇਖ ਭਾਲ ਨਾ ਕਰਨੀ ॥

ਗਈਗਵਾਤੀ, ਗਈਗੁਆਤੀ, ਵਿ:—ਗੁਆਚੀ, ਚੁਰਾਈ ਗਈ, ਨਾਂ ਮਿਲਣਵਾਲੀ ॥

ਗਸ਼, ਗਸ਼ੀਂ, ਸ:—ਮੂਰਛਾ, ਬੇਹੋਸ਼ੀ, (ਆਉਣੀ, ਖਾਣੀ, ਪੈਣੀ) ॥

ਗਸ਼ਤ, ਸ:—ਫੇਰਾ, ਦੌਰਾ, ਸੈਲ ਕਰਨਾ, ਫਿਰਨਾ ॥

ਗਹਣਾ, ਪੁ:—'ਗਹਿਣਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਗਹਮਾ ਗਹਮ, ਸ:—'ਗਹਿਮਾ ਗਹਿਮ' ਵੇਖੋ ॥

ਗਹਾ, ਗਹਾਉ, ਪੁ:—ਬਲਦਾਂ ਕੋਲੋਂ ਅਨਾਜ ਲਤੜਵਾਣ ਦਾ ਕੰਮ ॥

ਗਹਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਬਲਦਾਂ ਕੋਲੋਂ ਅਨਾਜ ਲਤੜਵਾਕੇ ਦਾਣੇ ਅਤੇ ਤੂੜੀ ਅੱਡ ਅੱਡ ਕਰਨੀ ॥

ਗਹਾਈ, ਸ:—ਗਾਹਣ ਦਾ ਕੰਮ ਜਾਂ ਮਜੂਰੀ ॥

ਗਹਿ, ਸ:—ਤਲਵਾਰ ਦਾ ਮੁੱਠਾ, ਪੰਜਾ ॥

ਗਹਿ ਕੇ ਮਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਲੜਕੇ ਪ੍ਰਾਣ ਦੇਣੇ ॥

ਗਹਿਣ, ਪੁ:—ਪਕੜਣ ਜਾਂ ਨੱਪਣ ਦਾ ਕੰਮ, ਗ੍ਰਹਿਣ ॥

ਗਹਿਣਾਂ, ਪੁ:—ਸੋਨੇ ਚਾਂਦੀ ਆਦਿਕ ਦਾ ਸ਼ਿੰਗਾਰ, ਜ਼ੇਉਰ, ਗਿਰਵੀ ॥

ਕ੍ਰਿ:—ਲੈਣਾ, ਫੜਨਾ, ਕਾਬੂ ਕਰਨਾ ॥

ਗਹਿਣੇ ਧਰਨਾ, ਗਹਿਣੇ ਪਾਉਣਾ, ਗਹਿਣੇ ਰਖਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਗਿਰਵੀ ਰਖਣਾ, ਕੋਈ ਚੀਜ਼ ਰੱਖਕੇ ਰੁਪਯਾ ਉਧਾਰ ਲੈਣਾ ॥

ਗਹਿਮਾ ਗਹਿਮ, ਗਹਿਮੋ ਗਹਿਮ, ਸ:—ਭੀੜ ਭੜੱਕਾ, ਰੌਣਕ, ਹਲਚਲ ॥

ਗਹਿਰ, ਸ:—ਧੁੰਦ, ਧੂੜ, ਹਨੇਰਾ ਅੱਖੀ ਦੀ ਜੋਤਨਾ ਘਟਣੀ ॥

ਗਹਿਰਾ, ਵਿ:—ਹਨੇਰਾ ਧੁੰਦਲਾ, ਧੂੜ ਵਾਲਾ, ਡੂੰਘਾ, ਗੂਹੜਾ ਮੈਲਾ ॥

ਗਹਿਰਾਉ, ਪੁ:—ਹਨੇਰ, ਧੁੰਦ, ਗੌਲਾਈ, ਡੂੰਘਿਆਈ ॥

ਗਹਿਰਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਗਹਿਰਾ ਹੋਣਾ ॥

ਗਹੁ, ਪੁ:—ਧਿਆਨ, ਪਰਵਾਹ, ਸੋਚ ॥

ਗੱਖੜ, ਪੁ:—ਮੁਸਲਮਾਨ ਰਜਪੂਤਾਂ ਦੀ ਇੱਕਜਾਤ ॥

ਗੱਖੀ, ਸ:—ਜੱਫੀ, ਗਲੱਖੜੀ, ਗਲ ਨਾਲ ਲਾਉਣਾ (ਘੱਤਣਾ) ॥

ਗੰਗ, ਸ:—'ਗੰਗਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਗਗਣ, ਪੁ:—ਅਸਮਾਨ, ਅਗਾਸ, ਅੰਬਰ, ਸਿਰ ਦਾ ਉੱਪਰਲਾ ਹਿੱਸਾ, ਮਨੁੱਖ ਦੇ ਅੰਦਰਲਾ ਅਗਾਸ ॥

ਗਗਣ ਦਮਾਮਾ, ਪੁ:—ਨਗਾਰੇ ਦੇ ਪੀਰ ਦਾ ਵੱਡਾ ਧੌਂਸਾ, ਗਗਨ ਵਿਚੋਂ ਆਉਣ ਵਾਲੀ ਧੌਂਸੇ ਦੀ ਅਵਾਜ਼ ॥

ਗਗੜਣ (ੜੀ) ਸ: } ਇਕ ਨਿੱਕੀ ਜਾਤ ਦੇ
ਗਗੜਾ ਪੁ: } ਮੁਸਲਮਾਨ, ਜੋਕਾਂ ਵਾਲੇ।

ਗਗੜ ਪੁਣਾ } ਪੁ:—ਜੋਕਾਂ ਲਾਉਣ ਦਾ ਕੰਮ ॥
ਗਗੜੇ ਪੁਣਾ }

ਗੱਗਾ, ਪੁ:—ਗੁਰਮੁਖੀ ਪੈਂਤੀ ਦਾ ਅੱਠਵਾਂ ਅੱਖਰ 'ਗ' ॥

ਗੰਗਾ, ਸ:—ਇਕ ਪਵਿੱਤ੍ਰ ਨਦੀ, ਹਿੰਦੂਆਂ ਦਾ ਤੀਰਥ ॥

ਗੰਗਾ ਇਸ਼ਨਾਨ ਕਰਨਾ } ਕ੍ਰਿ:—ਕਿਸੇ ਕੰਮ ਤੋਂ
ਗੰਗਾ ਨਹਾਉਣਾ } ਸੁਰਖਰੂ ਹੋਣਾ ॥

ਗੰਗਾਸਾਗਰ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਟੂਟੀ ਵਾਲਾ ਭਾਂਡਾ ॥

ਗੰਗਾ ਜਮਣੀ, ਪੁ:—ਦੋ ਚੀਜ਼ਾਂ ਦਾ ਮੇਲ ॥

ਗੰਗਾਜਲੀ ਉਠਾਉਣੀ } ਕ੍ਰਿ:—ਗੰਗਾ ਦੀ
ਗੰਗਾ ਜਲੀ ਚੁੱਕਣੀ } ਸਹੁੰ ਖਾਣੀ ॥

ਗੰਗਾ ਪੁਤ, ਪੁ:—ਗੰਗਾ ਦੇ ਪਾਂਡੇ, ਬ੍ਰਾਹਮਣ ॥

ਗੰਗਾ ਬਾਸ਼ੀ, ਪੁ:—ਗੰਗਾ ਦੇ ਕੰਢੇ ਉੱਤੇ ਰਹਿਣ ਵਾਲਾ, ਜਾਤ੍ਰੀ ॥

ਗੰਗਾ ਰਾਮ, ਪੁ:—ਤੋਤਾ (ਹਿੰਦੂਆਂ ਦੀ ਬੋਲੀ) ॥

ਗੰਗੋਤ੍ਰੀ ਸ:—ਜਿਸ ਪਹਾੜ ਵਿਚੋਂ ਗੰਗਾ ਨਿਕਲਦੀ ਹੈ ॥

ਗੰਗੋਤੀ, ਸ:—ਗੰਗਾ ਦੀ ਮਿੱਟੀ ਜਿਸਦਾ ਟਿੱਕਾ ਲਾਉਂਦੇ ਹਨ ॥

ਗੰਘਲਾ, ਵਿ:—ਮੈਲਾ, ਚਿੱਕੜ ਵਾਲਾ (ਪਾਣੀ) ॥

ਗੱਚ, ਪੁ:—ਚੂਨੇ ਦਾ ਪਲਸਤਰ (ਕਰਨਾ, ਲਾਉਣਾ) ਗੁੱਸਾ (ਚੜ੍ਹਨਾ), ਸ਼ਰਾਬ ਨਾਲ ਮਸਤ (ਹੋਣਾ) ॥

ਗੱਚ ਪੱਚ, ਵਿ:—ਕੱਠੇ ਹੋਏ ਹੋਏ, ਗੜਬੜ ॥

ਗੱਚਮਾਰਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਵੱਢਣਾ, ਗੁੱਸਾ ਘਟਾਉਣਾ ॥

ਗੱਚਲ, ਸ:—ਰੋਟੀ ਦਾ ਟੁੱਕ ॥

ਗਜ, ਪੁ:—ਹਾਥੀ, ਤਿੰਨ ਫੁਟ ਲੰਮਾ ਨਾਪ, ਲੋਹੇ ਦੀ ਸੀਖ, ਸਰੰਗੀ ਵਜਾਉਣ ਵਾਲੀ ਕਮਾਨੀ ॥

ਗਜ ਕਰਨਾ } ਕ੍ਰਿ:—ਕੱਪੜਾ ਨਾਪਣਾ, ਬੰਦੂਕ
ਗਜ ਫੇਰਨਾ } ਜਾਂ ਹੁੱਕੇ ਦਾ ਨੇਚਾ ਗਜ ਨਾਲ ਸਾਫ ਕਰਨਾ ॥

ਗੰਜ, ਪੁ:—ਢੇਰ, ਖਜ਼ਾਨਾ, ਮੰਡੀ, ਅਨਾਜ ਦਾ ਖਾਤਾ, ਸਿਰ ਉੱਤੇ ਵਾਲ ਨਾਂ ਹੋਣ ਦਾ ਰੋਗ ॥

ਗੱਜਕ, ਸ:—ਤਿਲਾਂ ਦੀ ਬਣੀ ਹੋਈ ਇੱਕ ਮਠਿਆਈ ॥

ਗੱਜਣਾ; ਕ੍ਰਿ:—ਬੱਦਲਾਂ ਦਾ ਕੜਕਣਾ, ਜ਼ੋਰ ਨਾਲ ਬੋਲਣਾ ॥

ਗੰਜਫ਼ਾ, ਪੁ:—ਪੱਤਿਆਂ ਦੀ ਇੱਕ ਖੇਡ ॥

ਗਜ਼ਬ, ਪੁ:—ਕ੍ਰੋਧ, ਅਨਰਥ, ਬਿਪਤਾ, ਅਚਰਜ ਦੀ ਗੱਲ (ਕਰਨਾ, ਮਾਰਨਾ) ॥

ਗਜ਼ਬੀ, ਪੁ:—ਗਜ਼ਬ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ॥

ਗਜਰਾ, ਪੁ:—ਚਾਂਦੀ ਸੋਨੇ ਜਾਂ ਫੁੱਲਾਂ ਦਾ ਕੜਾ।

ਗਜਰੇਲਾ, ਪੁ:—ਗਾਜਰਾਂ ਦੀ ਬਣੀ ਹੋਈ ਇੱਕ ਖਾਣ ਵਾਲੀ ਚੀਜ਼ ॥

ਗਜਲ, ਸ:—ਬਹੁਤ ਵਾਰ ਘੜਿਆਲ ਵਜਾਉਣ ਦਾ ਹੁਕਮ ॥

ਗਜਲਵੇਲਾ, ਪੁ:—ਪ੍ਰਭਾਤ, ਬਹੁਤ ਤੜਕਾ, ਗੀਤ ॥

ਗਜਾ, ਪੁ:—ਫਕੀਰ, ਮੰਗ ਕੇ ਖਾਣ ਵਾਲਾ ॥ ਸ:—ਖੁਰਾਕ ॥

ਗੰਜਾ, ਵਿ:—ਜਿਸ ਦੇ ਸਿਰ ਉੱਤੇ ਵਾਲ ਨਹੀਂ ॥

ਗਜਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਗਜਣ ਦੇਣਾ, ਬੋਲਣਾ, ਅੱਗੇ ਵਧਣਾ, ਉੱਚਾ ਕਰਨਾ ॥

ਫਤੇ ਗਜਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਸਿੱਖਾਂ ਦਾ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਮਿਲਣ ਜਾਂ ਵਿਛੜਨ ਲਗੇ 'ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਕਾ ਖ਼ਾਲਸਾ ਵਾਹਿਗੁਰੂਜੀਕੀ ਫਤੇ' ਕਹਿਣਾ ॥

ਗਜਾਨਾ, ਪੁ:—ਗਜਾਂ ਨਾਲ ਕੱਪੜੇ ਦੀ ਮਿਣਤੀ ॥

ਗਜੀ, ਸ:—ਇੱਕ ਮੋਟਾ ਦੇਸੀ ਕੱਪੜਾ ॥

ਗੱਜੇ ਵਸਦੇ ਨਹੀਂ, ਕੰਮ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਸਲਾਹ ਕੇ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ॥

ਗੱਟ, ਪੁ:—ਲੱਕਾਂ ਦਾ ਕੱਠ, ਭੀੜ ਭੜਾ, ਹੁਜੂਮ ॥

ਗੱਟ ਪੱਟ, ਵਿ:—ਕੱਠੇ ਹੋਏ ਹੋਏ, ਗੜ ਬੜ ॥

ਗੱਟ ਬੰਨ੍ਹਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਕੱਠੇ ਹੋਣਾ ॥

ਗੱਟਾ, ਪੁ:—ਛੱਟਾ, ਬਾਗ, ਨੇਜ਼ੇ ਦੇ ਹੇਠਲੇ ਸਿਰੇ ਉੱਤੇ ਬੱਧੇ ਹੋਏ ਧਾਗੇ ਆਦਿਕ (ਬੰਨ੍ਹਣਾ) ਤਿਲ ਲਾਉਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲੇ ਰੇਉੜੀ ਦਾ ਟੋਟਾ ਜੋ ਬੱਚੇ ਖਾਂਦੇ ਹਨ ॥

ਗੱਠ, ਸ:—ਥੈਲੀ, ਬਟੂਆ, ਖੀਸਾ ('ਗੰਠ' ਵੇਖੋ) ॥

ਗੱਠ ਕੱਟ (ਕਟਾ)
ਗੱਠ ਕਤਰੂ } ਪੁ:—ਖੀਸਾ ਕਤਰਨ ਵਾਲਾ ਚੋਰ ॥

ਗੱਠ, ਪੁ:-ਸ:-ਟੋਟਾ, ਟਾਕੀ, ਜੋੜ, ਗੰਢ, ਖੀਸਾ, ਹਲਦੀ ਦੀ ਜੜ, ਵਿਆਹ ਦੇ ਸਾਹੇ ਦਾ ਗੰਢਾਂ ਵਾਲਾ ਧਾਗਾ, ਵਿਆਹ ਦਾ ਦਿਨ ਠਹਰਾਉਣਾ ॥

ਗੱਠ ਕਤਰਨੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਕਿਸੇ ਦਾ ਮਾਲ ਚੁਰਾਉਣ ਵਾਸਤੇ ਖੀਸਾ ਕਤਰ ਲੈਣਾ ॥

ਗੱਠ ਤ੍ਰੱਪ, ਸ:—ਟਾਕੀ ਜਾਂ ਜੋੜ ਲਾਉਣ ਦਾ ਕੰਮ ॥

ਗੱਠ ਦੇਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਗੱਠ ਪਾਕੇ ਬੰਨ੍ਹਣਾ ॥

ਗੱਠਪਾਉਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਵਿਆਹ ਦਾ ਦਿਨ ਠਹਰਾਉਣਾ ॥

ਗਠਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਜੁੜਨਾ, ਪੱਕਾ ਹੋਣਾ, ਬਝਣਾ। ਮੇਲ ਕਰਨਾ, ਬਖਤਾਵਰ ਹੋ ਜਾਣਾ ॥

ਗੱਠਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਗੰਢਣਾ, ਕੱਠੇ ਕਰਨਾ, ਜੋੜਨਾ, ਸੀਉਣਾ ॥

ਗੱਠਣੀ, ਸ:—ਜੋੜ, ਮੇਲ, ਦੋਸਤੀ (ਕਰਨੀ) ॥

ਗੱਠਣੀ ਲਾਉਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਧਾਗੇ ਜੋੜਨੇ ॥

ਗੱਠਲ, ਵਿ:—ਗੰਠਾਂ ਵਾਲਾ, ਛੋਟਾ ॥

ਗੱਠਵਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਗੱਠਣ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਾਉਣਾ ॥

ਗਠਵਾਈ, ਸ:—ਗੱਠਣ ਦੀ ਮਜੂਰੀ ॥

ਗੱਠੜ, ਪੁ:-ਵੱਡੀ ਗੰਢ, ਗੱਠਾ ॥

ਗਠਰੀ
ਗਠੜੀ } ਸ:-ਗੰਢ, ਭਰਿਆ ਹੋਇਆ ਖੀਸਾ, ਸਾਰਾ ਜੋੜ ॥

ਗਠੜੀ ਹੋਣੀ, ਕ੍ਰਿ:-ਆਪਣਾ ਸਰੀਰ ਦੋਹਰਾ ਕਰਨਾ ॥

ਗਠੜੀ ਕਰਨੀ
ਗਠੜੀ ਬੰਨ੍ਹਣੀ } ਕ੍ਰਿ:-ਕੱਠਾ ਕਰਨਾ ॥

ਗੱਠਾ, ਪੁ:-ਵੱਡੀ ਗੰਢ, ਭਰੀ, ਬੁਚਕਾ, ਗੰਢਾ (ਪਿਆਜ਼) ॥

ਗਠਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਲਾਉਣਾ, ਜੋੜਨਾ, ਬੰਨ੍ਹਣਾ, ਜੁੜਾਉਣਾ ॥

ਗਠਾਈ, ਸ:-ਗੰਠਣ ਦੀ ਮਜੂਰੀ ॥

ਗੱਠੀ, ਸ:-ਗੰਢੀ, ਜਭੂਹਾ ਟੋਟਾ ॥

ਗਠੀਆ
ਗੰਠੀਆ
ਗਠੀਆ ਵਾਉ
ਗਠੀਆ ਬਾਉ } ਪੁ:-ਜੋੜਾਂ ਦੀ ਪੀੜ ਦਾ ਰੋਗ ॥

ਗਠੀਲਾ, ਵਿ:-ਗੱਠਾਂ ਵਾਲਾ, ਜੋੜਾਂ ਵਾਲਾ, ਮਕੜਾ ॥

ਗੱਡ, ਸ:-ਭਾਰ ਢੋਣ ਵਾਲੀ ਗੱਡੀ, ਛਕੜਾ ॥

ਗੱਡ ਵੱਡ, ਵਿ:-ਜੁੜੇ ਮਿਲੇ ਹੋਏ, ਗੋਂਦ ਮੰਦ ॥

ਗੰਡ, ਪੁ:-ਖੂਹ ਦਾ ਕੰਢ, ਸੰਘੀ ਦਾ ਘੇਰਾ, ਗੁੜ ਠੰਡਾ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਗੋਲ ਭਾਂਡਾ ॥ ਵਿ:-ਗਾੜ੍ਹਾ ॥

ਗਡਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਗੱਡਿਆ ਜਾਣਾ, ਕਾਇਮ ਹੋਣਾ, ਪੱਕਾ ਹੋਣਾ, ਦਬਣਾ ॥

ਗੱਡਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਕਾਇਮ ਕਰਨਾ, ਠੋਕਣਾ, ਲਾਉਣਾ, ਖੋਣਾ, ਦੱਬਣਾ, ਪਸਾਉਣਾ ॥

ਗਡਵਈ, ਪੁ:-ਰਾਜਿਆਂ ਸਰਦਾਰਾਂ ਦਾ ਗੜਵਾ ਚੁੱਕਣ ਵਾਲਾ ਨੌਕਰ ॥

ਗਡਵਾ, ਪੁ:-ਪਿੱਤਲ ਆਦਿਕ ਦਾ ਪਾਣੀ ਪਾਉਣ ਵਾਲਾ ਭਾਂਡਾ ॥

ਗਡਵਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਗੱਡਣ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਾਉਣਾ ॥

ਗਡਵਾਈ, ਸ:-ਗੱਡਣ ਦੀ ਮਜੂਰੀ ॥

ਗਡਵੀ, ਸ:-ਛੋਟਾ ਗੜਵਾ ॥

ਗੱਡਾ, ਪੁ:-ਵੱਡੀ ਗੱਡ, ਛਕੜਾ, ਪਿਲਛੀ ਦੀਆਂ ਛੋਲੀਆਂ ਦਾ ਮੁੱਠਾ ॥

ਗੱਡਾ ਲਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਸਾੜਨਾ, ਫੂਕਣਾ ॥

ਗੰਡਾ, ਪੁ:-ਗੰਢਾਂ ਵਾਲੀ ਡੋਰੀ (ਗਲ ਵਿਚ ਪਾਉ-ਣ ਵਾਲੀ), ਜੁੱਤੀਆਂ ਦੀ ਗੁਲਕਾਰੀ ਆਦਿਕ, (ਚਾਰ ਚੀਜ਼ਾਂ) ॥

ਗਡਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਗੱਡਣ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਾਉਣਾ ਠੋਕਣਾ ॥

ਗੰਡਾਸਾ, ਪੁ:-ਚਾਰਾ ਕੱਟਣ ਵਾਲਾ ਹਥਿਆਰ ॥

ਗੱਡੀ, ਸ:-ਬੱਘੀ, ਟਮਟਮ, ਖੰਬੂਕਾਰ, ਰੇਲ, ਰੇਲ ਦੀ ਇਕ ਗੱਡੀ ॥

ਗੱਡੀ ਕੱਟਣਾ
ਗੱਡੀ ਕੱਟੀ ਜਾਣੀ } ਕ੍ਰਿ:-ਰੇਲ ਨਾਲੋਂ ਇਕ ਗੱਡੀ ਵੱਖਰੀ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ॥

ਗੱਡੀ ਚਲਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਗੱਡੀ ਹੱਕਣਾ, ਰੇੜ੍ਹਨਾ॥

ਗੱਡੀ ਛੁੱਟਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਰੇਲ ਤੁਰ ਪੈਣੀ ॥

ਗੱਡੀ ਜੋਤਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਗੱਡੀ ਨੂੰ ਘੋੜੇ ਆਦਿਕ ਲਾਉਣੇ ॥

ਗੱਡੀ ਬਾਣ (ਵਾਣ) ਪੁ:—ਗੱਡੀ ਹੱਕਣ ਵਾਲਾ ॥

ਗਡੀਰਨਾ
ਗਡੀਰਾ } ਪੁ:—ਬਾਲਾਂ ਨੂੰ ਟੁਰਨਾ ਸਿਖਾਉਣ ਵਾਲਾ ਲੱਕੜੀ ਦਾ ਰਿੜ੍ਹਨ ਵਾਲਾ ਖਡਾਉਣਾ ॥

ਗੰਡੇਰੀ, ਸ:—ਗੰਨੇ ਦਾ ਛੋਟਾ ਟੋਟਾ, ਰੰਗਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲੇ ਕੱਪੜੇ ਵਿੱਚ ਪਾਈਆਂ ਹੋਈਆਂ ਗੰਢਾਂ ਦੀਆਂ ਵਿੱਥਾਂ ॥

ਗੰਡੇਰੀਦਾਰ, ਵਿ:—ਗੰਢਾਂ ਪਾਕੇ ਰੰਗਿਆ ਹੋਇਆ ਕੱਪੜਾ, ਸੂਤ੍ਰ ॥

ਪੁ:—ਇੱਕ ਬਰਸਾਤੀ ਕੀੜਾ ॥

ਗੰਢ, ਸ:—ਗੱਠ, ਜੋੜ, ਗਿਲਟੀ, ਬੁਚਕਾ, ਟਾਕੀ ਟੋਟਾ, ਕੱਪੜੇ ਦੀ ਕੰਨੀ (ਵਲ ਦੇ ਕੇ ਬੱਧੀ ਹੋਈ) ॥

ਅੱਖ ਦਾ ਅੰਨ੍ਹਾ ਤੇ ਗੰਢ ਦਾ ਪੂਰਾ, ਪੁ:—ਮੂਰਖ ਪਰ ਮਾਲਦਾਰ ਗਾਹਕ ॥

ਗੰਢ ਕੱਟਣੀ
ਗੰਢ ਵੱਢਣੀ } ਕ੍ਰਿ:—ਖੀਸਾ ਕਤਰਕੇ ਮਾਲ ਕੱਢ ਲੈਣਾ ॥

ਗੰਢ ਤ੍ਰੁੱਪ
ਗੰਢ ਦੇਣੀ, ਪਾਉਣੀ } 'ਗੱਠ' ਵੇਖੋ ॥

ਗੰਢ ਭੇਜਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਗੰਢਾਂ ਧਾਗਾ ਭੇਜ ਕੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਵਿਆਹ ਜਾਂ ਮੇਲੇ ਦੀ ਖਬਰ (ਕਰਨੀ) ॥

ਗੰਢ ਲੈਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਆਪਣੇ ਵੱਲ ਕਰ ਲੈਣਾ ॥

ਗੰਢਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਜੋੜਨਾ, ਬੰਨ੍ਹਣਾ, ਟਾਕੀ ਲਾਉਣੀ ਸੀਉਣਾ, ਵਲਣਾ, ਆਪਣੇ ਪਾਸੇ ਕਰਨਾ ॥

ਗੰਢਵਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਗੰਢਣ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਾਉਣਾ॥

ਗੰਢਵਾਈ, ਸ:—ਗੰਢਣ ਦਾ ਕੰਮ ਜਾਂ ਮਜੂਰੀ ॥

ਗੰਢਾ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਗੋਲ ਭਾਜੀ, ਪਿਆਜ ॥

ਗੰਢਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਗੰਢਣ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਾਉਣਾ ॥

ਗੰਢਾਈ, ਸ:—ਗੰਢਣ ਦਾ ਕੰਮ ਜਾਂ ਮਜੂਰੀ ॥

ਗੰਢੀ, ਸ:—ਛੋਟੀ ਜੜ, ਟੁਕੜਾ, ਗਠੜੀ, ਖੀਸਾ॥

ਗੰਢੀ ਛੋਰਾ, ਪੁ:—ਗੰਢ ਕੱਪਣ ਵਾਲਾ ॥

ਗੰਢੇ ਜਾਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਮਾਲਦਾਰ ਹੋ ਜਾਣਾ ॥

ਗਣ, ਪੁ:—ਇਕੱਠ, ਟੋਲਾ, ਸ਼ਿਵਜੀ ਦੇ ਦਾਸ, ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦੇ ਦੇਉਤੇ, ਹਾਥੀ, ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦੇ ਛੰਦ ॥

ਗਣ ਪਤ
ਗਣ ਪਤੀ } ਸ:—ਗਣੇਸ ਦੇਉਤਾ ਜਿਸ ਦਾ ਸਿਰ ਹਾਥੀ ਦਾ ਹੈ ॥

ਗਣਿਤ, ਪੁ:—ਗਿਣਤੀ, ਲੇਖਾ, ਹਿਸਾਬ, ਦੀ ਵਿਦਯਾ ॥

ਗਣੇਸ, ਪੁ:—ਪਾਰਬਤੀ ਦਾ ਪੁਤ੍ਰ, ਹਾਥੀ ਦੇ ਸਿਰ ਵਾਲਾ ਦੇਉਤਾ ॥

ਗੋਬਰ ਗਣੇਸ, ਪੁ:—ਮੋਟਾ, ਮੂਰਖ ਆਦਮੀ॥

ਗਣੇਸ ਚੌਥ, ਸ:—ਹਿੰਦੂਆਂ ਦਾ ਇੱਕ ਤਿਹਾਰ ॥

ਗਣੇਸ ਪੂਜਾ, ਸ:—ਗਣੇਸ ਦੀ ਪੂਜਾ ਜੋ ਹਿੰਦੂ ਸਭ ਕੰਮਾਂ ਤੋਂ ਪਹਿਲੇ ਕਰਦੇ ਹਨ ॥

ਗਟੇਰੀ, ਸ:—ਛਿਲੇ ਹੋਏ ਗੰਨੇ ਦਾ ਬਹੁਤ ਨਿੱਕਾ ਟੋਟਾ ॥

ਗਤ, ਸ:—ਸ਼ਕਲ, ਹਾਲ, ਢੰਗ, ਵਰਤਾਰਾ, ਮੁਕਤੀ ਤਬਲੇ ਦੀ ਸੁਰ (ਵੱਜਣੀ, ਵਜਾਉਣੀ)॥

ਗਤ ਕਰਨੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਮੁਕਤੀ ਕਰਨੀ, ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਮਾਰਕੇ ਦੁੱਖਾਂ ਤੋਂ ਛੁਡਾਉਣਾ, ਬੁਰਾ ਹਾਲ ਕਰਨਾ ॥

ਗਤਕਾਰ (ਰਾ)
ਗਤਕਾਰੀਆ } ਪੁ:—ਤਬਲੇ ਆਦਿਕ ਵਜਾਉਣ ਵਾਲਾ, ਨੱਚਣ ਵਾਲਾ ॥

ਗਤਕਾਰੀ, ਸ:—ਗਤ ਕਾਰ ਦਾ ਕੰਮ ॥

ਗਤ ਬਣਾਉਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਮਾਰਨਾ, ਪੂਰਾ ਬਦਲਾ ਲੈਣਾ ॥

ਗਤ ਭਰਨੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਰਾਗ ਨਾਲ ਨੱਚਣਾ ॥

ਗਤ ਲੈਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਗਾਉਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲੇ ਨੱਚਣਾ ॥

ਗਤਕ
ਗਤਕ ਦਾ } ਵਿ:—ਵਿਚਲੇ ਕੱਦ ਦਾ, ਠੀਕ ਡੀਲ ਡੌਲ ਵਾਲਾ ॥

ਗਤਕਾ, ਪੁ:—ਲਕੜੀ ਦੀ ਤਲਵਾਰ ਜਿਸ ਨਾਲ ਦੋ ਜਣੇ ਖੇਡਦੇ ਹਨ (ਖੇਡਣਾ)॥

ਗਤਕੇ ਬਾਜ, ਪੁ:—ਗਤਕਾ ਖੇਡਣ ਵਾਲਾ ॥

ਗਤਕੇਬਾਜ਼ੀ, ਸ:—ਗਤਕੇ ਦੀ ਖੇਡ ॥

ਗੱਤਲਾ, ਪੁ:—ਜੰਮੇ ਹੋਏ ਲਹੂ ਦਾ ਤਲਾ ॥

ਗੱਤਲੇ ਕਰਣੇ, ਕ੍ਰਿ:—ਟੋਟੇ ਟੋਟੇ ਕਰਨਾ, ਜਾਨੋਂ ਮਾਰਨਾ ॥

ਗੱਤਾ, ਪੁ:—ਮੁਕੱਥਾ, ਜਿਲਦ, ਬਹੁਤ ਮੋਟਾ ਕਾਗਤ ॥

ਗਤਿ (ਤੀ), ਸ:—ਹਾਲ, ਦਸ਼ਾ, ਮੁਕਤੀ। 'ਗਤ' ਵੇਖੋ ॥

ਗਤੀਆ, ਪੁ:—'ਗਤਕਾਰ' ਵੇਖੋ ॥

ਗੱਦ, ਸ:—ਗੱਦੀ, ਆਸਣ। ਛਾਲ (ਉਠਾਉਣਾ, ਚੜ੍ਹਾਉਣਾ, ਲਾਉਣਾ, ਉੱਠਣਾ, ਚੜ੍ਹਨਾ)॥

ਗੱਦ ਪਾਉਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਵਿਆਹ ਢੰਗ ਵਿੱਚ ਮਹਿਆਈ ਨਗਦੀ ਆਦਿਕ ਵਹੁਟੀ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਤੀਮੀਂ ਦੀ ਝੋਲੀ ਵਿੱਚ ਪਾਉਣੀ॥

ਗੰਦ, ਪੁ:—ਮੈਲ, ਕੂੜਾ, ਸੜਿਆਂਧ, ਬੇਸ਼ਰਮੀ ਦੀ ਗੱਲ ॥

ਗੰਦ ਖਿਲਾਰਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਬੁਰੇ ਚੱਲਣਾਂ ਕਰਕੇ ਬਦਨਾਮ ਹੋਣਾ ॥

ਗੰਦ ਪਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਕੁਸੰਗ ਕਰਕੇ ਬਦਨਾਮ ਹੋਣਾ, ਭੈੜਾ ਕੰਮ ਕਰਨਾ ॥

ਗੰਦ ਪੁਣਾ, ਪੁ:—ਬੇਸ਼ਰਮੀ ਦੀ ਗੱਲ ਜਾਂ ਕੰਮ, ਮੈਲਾ ਹੋਣਾ ॥

ਗੰਦ ਬਕਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਬੇਸ਼ਰਮੀ ਦੇ ਬਚਨ ਬੋਲਣੇ॥

ਗੰਦਕੀ
ਗੰਦਗੀ } ਸ:—ਮੈਲ, ਮੈਲਾ, ਕੂੜਾ, ਬੂੰਧ, ਵਿਸ਼ਟਾ ॥

ਗਦ ਗਦ ਪਰਸੰਨ, ਵਿ:—ਬਹੁਤ ਹੀ ਖੁਸ਼ ॥

ਗੱਦਣ, ਸ:—ਗਦੀ ਦੀ ਤੀਮਤ ॥

ਗਦਰ, ਪੁ:—ਪਰਜਾ ਦਾ ਵਿਗੜਨਾ, ਰਾਜੇ ਨਾਲ ਵੈਰ ॥

ਗਦਰਾ
ਗਦਰੂ } ਵਿ:—ਕਣੀ ਰੰਗਾਂ ਦਾ (ਪਸ਼ੂ, ਘੋੜਾ)॥

ਗੰਦਲ, ਸ:—ਹਰੀਆਂ ਭਾਜੀਆਂ ਦੀਆਂ ਡੰਡੀਆਂ ॥

ਗਦਾ, ਪੁ:—ਫਕੀਰ, ਮੰਗਤਾ, ਮੰਗਣਾ (ਕਰਨੀ) ॥

ਗੱਦਾ, ਪੁ:—ਖਜੂਰ ਦਾ ਰੁੱਖ ॥

ਗੰਦਾ, ਪੁ:, ਵਿ:—ਮੈਲਾ, ਸੜਿਆ ਹੋਇਆ, ਖਰਾਬ ॥

ਗੰਦਾ ਆਂਡਾ, ਪੁ:, ਖਰਾਬ ਲੜਕਾ, ਨਕਾਰਾ ਮੁੰਡਾ ॥

ਗੰਦਾ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਦਾਗ ਲਾਉਣਾ, ਪਤ ਉਤਾਰਨੀ ॥

ਗੰਦਾ ਫਰੋਜਾ / **ਗੰਦਾ ਬਰੋਜਾ** } ਪੁ:—ਇੱਕ ਰੁੱਖਾਂ ਦੀ ਗੋਂਦ ॥

ਗੱਦੀ, ਸ:—ਨਰਮ ਆਸਣ, ਤਖਤ, ਸਿੰਘਾਸਣ, ਸਾਧੂ ਯਾ ਫਕੀਰ ਦੇ ਬੈਠਣ ਦੀ ਥਾਂ । ਪੁ:—ਪਹਾੜੀਆ, ਭੇਡਾਂ ਚਾਰਨ ਵਾਲਾ ॥

ਗੰਦੀ, ਸ:, ਵਿ:—ਮੈਲੀ, ਖਰਾਬ, ਸੜੀ ਹੋਈ ।

ਗੰਦੀ ਬੂਟੀ, ਸ:—ਇੱਕ ਜੁਲਾਬ ਦੀ ਦੁਆ ॥

ਗਦੂਦ, ਸ:—ਗਿਲਟੀ, ਪੁ:—ਨਕਾਰਾ ਆਦਮੀ ॥

ਗਦੂਦਣ, / **ਗਦੂਦੀ,** ਪੁ: } ਜਿਸ ਦੇ ਗਿਲਟੀ, ਹੋਵੇ, ਜੋ ਉਪੱਦਰ ਕਰਨਾ ਚਾਹੇ ॥

ਗਦੇਲਾ, ਪੁ:—ਮੋਟੀ ਤੁਲਾਈ, ਰੂੰ ਦੀ ਭਰੀ ਹੋਈ ਵਿਛਾਈ ॥

ਗੱਦੋਂ, ਪੁ:—ਗਧਾ, ਖੋਤਾ ॥

ਗੱਦੋਂ ਖੁਰਕੀ, ਸ:—ਖੋਤਿਆਂ ਦਾ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਦੇ ਪਾਸੇ ਰਗੜਨਾ, ਆਪਣੀ ਭਲਿਆਈ ਵਾਸਤੇ ਦੂਏ ਦਾ ਭਲਾ ਕਰਨਾ (ਕਰਨੀ) ॥

ਗੱਦੋਂ ਦਾਨਾ / **ਗਦੋਂ ਧਾਨਾ** } ਪੁ:—ਪਿੱਠ ਅਤੇ ਗਿੱਚੀ ਦਾ ਇੱਕ ਫੋੜਾ ॥

ਗੰਦੌੜਾ, ਪੁ:—ਖੰਡ ਦੀ ਬਣੀ ਹੋਈ ਰੋਟੀ ਜਿਸਦੀ ਭਾਜੀ ਵੰਡਦੇ ਹਨ ॥

ਗੰਧ, ਸ:—ਮੁਸ਼ਕ, ਬੋ ॥

ਗੰਧ ਸਾਰ, ਸ:—ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦੀ ਔਖਧ ॥

ਗੰਧ ਰਾਜ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਖੁਸ਼ਬੋਦਾਰ ਫੁੱਲ ॥

ਗੰਧਕ, ਸ:—ਇੱਕ ਪੀਲੀ ਜੇਹੀ ਦਵਾ ਜੋ ਛੇਤੀ ਪੰਘਰ ਪੈਂਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਬਲ ਕੇ ਨੀਲੀ ਲਾਟ ਛਡਦੀ ਹੈ ॥

ਗੰਧਰਬ, ਪੁ:—ਇੰਦ੍ਰ ਪੁਰੀ ਦੇ ਗਾਉਣ ਵਾਲੇ ਦੇਉਤੇ, ਬੜਾ ਭਾਰਾ ਰਾਗੀ ॥

ਗੰਧਲਾ, ਵਿ:—ਮੈਲਾ, ਚਿੱਕੜ ਵਾਲਾ ॥

ਗੰਧਲਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਗੰਧਲਾ ਹੋਣਾ ॥

ਗਧਾ, ਪੁ:—ਘੋੜੇ ਵਰਗਾ ਇੱਕ ਪਸ਼ੂ, ਗੱਦੋਂ, ਖੋਤਾ । ਮੂਰਖ ॥

ਗੰਧਾਰ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਸੁਰ, ਰਾਗ ॥
ਵਿ:—ਵੱਡਾ, ਚੌੜਾ, ॥

ਗੰਧਾਲ, ਵਿ:—ਵੱਡਾ, ਚੌੜਾ, ਖੁਲ੍ਹਾ ॥

ਗਧੀ, ਸ:—ਖੋਤੀ, ਇੱਕ ਕੀੜਾ ॥

ਗਧੀ ਚੁੰਘਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਹੁੱਕਾ ਪੀਣਾ (ਨਿਹੰਗਾਂ ਦੀ ਬੋਲੀ) ॥

ਗੰਧੀ, ਪੁ:—ਅਤਰ ਫੁਲੇਲ ਵੇਚਣ ਵਾਲਾ ॥

ਗੰਧੇਲਣ, ਸ: / **ਗੰਧੀਲਾ, ਪੁ:** } ਇਕ ਨੀਚ ਜਾਤ, ਬਾਜ਼ੀਗਰ, ਇੱਕ ਪਹਾੜੀ ਬੂਟੀ ॥

ਗੰਧੂਲਕਾਂ, ਸਃ—ਤ੍ਰਿਕਾਲਾਂ, ਸੰਝ ॥

ਗੰਨ, ਪੁਃ—ਵੱਡੀ ਮੱਛੀ ਜਾਂ ਸੱਪ ਦਾ ਟੋਟਾ, ਚਿਰ ਦਾ ਵੈਰ ॥

ਗੰਨਾ, ਪੁਃ—ਇਕ ਤਰਾਂ ਦਾ ਮੋਟਾ ਕਾਨਾ ਜਿਸ ਵਿਚੋਂ ਮਿੱਠਾ ਰਸ ਨਿਕਲਦਾ ਹੈ, ਕਮਾਦ ॥

ਗੰਨੀ, ਸਃ—ਛੋਟਾ ਗੰਨ, ਅੱਖ ਦਾ ਛੱਪਰ ॥

ਗੰਨੀ ਭਾਰੀ ਹੋਣੀ, ਕ੍ਰਿਃ—ਅੱਖ ਦਾ ਛੱਪਰ ਸੁੱਜਣਾ ॥

ਗੱਪ, ਸਃ—ਝੂਠੀ ਗੱਲ, ਬਕਵਾਦ (ਮਾਰਨੀ) ॥

ਗੱਪ ਸ਼ੱਪ, **ਗੱਪ ਸੜੱਪ** } ਸਃ—ਝੂਠੀ ਗੱਲ, ਬਕਵਾਦ ॥

ਗੱਪਕ ਲੈਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਉਡਾ ਲੈਣਾ,ਖਾ ਜਾਣਾ, ਲੈ ਕੇ ਨੱਸ ਜਾਣਾ॥

ਗੱਪੂਣ, ਸਃ, **ਗੱਪੀ,** ਪੁਃ } ਜੋ ਗੱਪਾਂ ਮਾਰੇ ॥

ਗੱਪੂਟੇਸ਼ਣ, **ਗਪੌੜਾ** } ਪੁਃ—ਗੱਪਾਂ, ਝੂਠੀਆਂ ਗੱਲਾਂ, ਫੜਾਂ ॥

ਗਫ਼, ਵਿਃ—ਮੋਟਾ, ਸੰਘਣੀ ਬੁਣਤ ਦਾ (ਕਪੜਾ) ॥

ਗੱਫਾ, ਪੁਃ—ਗਰਾਹ, ਫੱਕਾ, ਹਿੱਸਾ, ਸੁਗਾਤ, ਹੱਥ ਆਈ ਹੋਈ ਨਗਦੀ ॥

ਗੱਫਾ ਲੱਗ ਜਾਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਮੁਫਤ ਮਿਲ ਜਾਣਾ ॥

ਗੱਫਾ ਲਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਗਰਾਹ ਮੂੰਹ ਵਿਚ ਪਾਉਣਾ ॥

ਗੱਫੇ ਮਾਰਨੇ, ਕ੍ਰਿਃ—ਪਰਾਇਆ ਮਾਲ ਖਾਣਾ ॥

ਗਬਜ, ਪੁਃ—'ਗਜਬ' ਵੇਖੋ ॥

ਗਬਜੀ, ਪੁਃ—ਗਜਬ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ॥

ਗੱਬਰ, ਵਿਃ—ਮਾਲ ਦਾਰ, ਰੱਜਿਆ ਹੋਇਆ ਅਭਮਾਨੀ ॥

ਗੱਬਰ ਮਾਰਨਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਬਹੁਤ ਮਾਲ ਲੁੱਟਣਾ ॥

ਗਬੜ ਗੰਜ, **ਗਬੜ ਚੌਥ** } ਸਃ—ਗੜ ਬੜ, ਖਰਾਬੀ ॥

ਗਬਾਰਾ, ਪੁਃ—ਉੱਡਣ ਖਟੋਲਾ, ਫੁੱਲਣ ਵਾਲਾ ਗੋਲਾ ॥

ਗੱਭ, ਪੁਃ—ਗਰਭ, ਜੋ ਬੱਚਾ ਪੇਟ ਵਿਚ ਹੋਵੇ।

ਗੱਭ ਛਣ ਜਾਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਗਰਭ ਨਸ਼ਟ ਹੋ ਜਾਣਾ ॥

ਗੱਭਣ, ਸਃ—ਜਿਸ ਦੇ ਪੇਟ ਵਿੱਚ ਬੱਚਾ ਹੈ ॥

ਗਭਰੂ (ਰੂਟਾ), **ਗਭਰੇਟਾ (ਠ, ਡਾ)**, **ਗਭਰੇਟ (ਟਾ)** } ਪੁਃ—ਜੁਆਨ ਆਦਮੀ, ਜੁਆਨ ਖੌਂਦ ॥

ਗਭਲਾ, ਵਿਃ—ਗੱਭੇ ਦਾ, ਵਿਚਲਾ, ਤਿੰਨਾਂ ਵਿਚੋਂ ਦੂਜਾ ॥

ਗੱਭਾ, ਪੁਃ—ਵਿਚਲੀ ਥਾਂ ॥

ਗੰਭੀਰ, ਵਿਃ—ਸੋਚ ਵਿਚਾਰ ਵਾਲਾ, ਨਿਮ੍ਰ, ਜੋ ਧੀਰਜ ਰੱਖੇ ॥

ਪੁਃ—ਪਿੱਠ ਜਾਂ ਗਿੱਚੀ ਦਾ ਇੱਕ ਫੋੜਾ ॥

ਗੰਭੀਰਤਾ (ਤਾਈ) ਸਃ—ਸੋਚ ਵਿਚਾਰ, ਨਿਮ੍ਰਤਾਈ, ਧੀਰਜ ॥

ਗੱਭੇ, ਆਵ:—ਵਿੱਚ, ਵਿਚਕਾਰ, ਮਿਆਨੇ ॥

ਗ਼ਮ, ਪੁ:—ਫ਼ਿਕਰ, ਚਿੰਤਾ, ਅਫ਼ਸੋਸ (ਕਰਨਾ ਖਾਣਾ) ਸੜ੍ਹਿਆਂਧ । (ਖਾਣਾ) ॥

ਗ਼ਮ ਖ਼ੋਰਾ, ਪੁ:—ਜੋ ਗ਼ਮ ਕਰੇ, ਜੋ ਧੀਰਜ ਰੱਖੇ ॥

ਗਮਜਾ, ਪੁ:—ਰੌਲਾ, ਬਕਵਾਦ, ਗੱਪ (ਮਾਰਨਾ) ॥

ਗਮਣ, ਪੁ:—ਜਾਣਾ, ਤੁਰਨਾ, ਭੋਗ ਕਰਨਾ ॥

ਗੱਮਤ, ਸ:—ਮੇਲ ਗੇਲ, ਮਿਤ੍ਰਤਾਈ, ਲਾਹ ॥

ਗੱਮਤਣ ਸ:—, **ਗੱਮਤੀ,** ਪੁ:— } ਜੋ ਸਾਥ ਕਰੇ, ਵਾਕਫ਼ ॥

ਗੱਮਤਾ, ਸ:—ਪਹੁੰਚ, ਅਕਲ ਦੀ ਤੇਜ਼ੀ ॥

farouche sullen

ਗ਼ਮ ਰੁਠ, ਵਿ:—ਗੁੱਸਿਆ ਹੋਇਆ ॥

ਗਮਰੂਰ, ਵਿ:—ਅਭਮਾਨੀ, ਹੰਕਾਰੀ ॥

ਗਮਰੂਰੀ, ਸ:—ਆਕੜ, ਅਭਮਾਨ, ਹੰਕਾਰ ॥

ਗਮਰੌੜੀ, ਸ:—ਮੋਟਾ ਛਿੱਲੜ, ਕੱਪੜੇ ਨੂੰ ਦਿੱਤੀ ਹੋਈ ਗੰਢ ॥

ਗਮਲਾ, ਪੁ:—ਫੁੱਲ ਬੂਟੇ ਉਗਾਉਣ ਵਾਲਾ ਮਿੱਟੀ ਜਾਂ ਲਕੜੀ ਦਾ ਗੋਲ ਛੋਟਾ ਭਾਂਡਾ ॥

ਗਮੀ, ਸ:—ਗ਼ਮ, ਸੋਗ, ਬਿਰਲਾਪ, ਮੌਤ (ਹੋਣੀ) ॥

ਸ਼ਾਦੀ ਗਮੀ, ਸ:—ਖ਼ੁਸ਼ੀ ਅਤੇ ਗ਼ਮ ਦੇ ਵੇਲੇ (ਵਿਆਹ ਕਾਜ ਅਤੇ ਮੌਤ) ॥

ਗਯਾ, ਸ:—ਹਿੰਦੂਆਂ ਦਾ ਇੱਕ ਤੀਰਥ ॥

ਗਯਾ ਕਰਾਉਣੀ; ਕ੍ਰਿ:—ਗਯਾ, ਜਾਕੇ ਪਿੰਡ ਭਰਾਉਣਾ ॥

ਗਯਾਨ, ਗਯਾਨਣ, ਗਯਾਨੀ } 'ਗਿਆਨ' ਆਦਿਕ ਵੇਖੋ ॥

ਗਰਸਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਫੜਨਾ, ਲੱਭਣਾ, ਵਿੱਚ ਕਰਨਾ, ਛਾਇਆ ਪਾਉਣੀ ॥

ਗਰਹਿ, ਗ੍ਰਹਿ } ਪੁ:—ਸੂਰਜ ਚੰਦ ਅਤੇ ਹੋਰ ਤਾਰੇ ॥

ਖੋਟਾ ਗਰਹਿ ਆਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਕਿਸਮਤ ਬੁਰੀ ਹੋਣੀ ॥

ਨੌਂ ਗਰਿਹ, ਪੁ:—ਮੰਗਲ ਆਦਿਕ ਨੌਂ ਤਾਰੇ ॥

ਗਰਹਣ, ਗਰਹਿਣ } ਪੁ:—ਸੂਰਜ ਜਾਂ ਚੰਦ੍ਰਮਾ ਉੱਪਰ ਛਾਯਾ ਪੈ ਜਾਣੀ ॥

ਗਰਹਿਣ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਪਕੜਨਾ, ਮੰਨ ਲੈਣਾ ॥

ਪਾਣੀ ਗਰਹਿਣ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਵਿਆਹੁਣਾ ॥

ਗਰਹਿਣੇ ਜਾਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਗਰਹਿਣ ਦਾ ਅਸਰ ਪੈਣਾ ॥

ਗਰਹੁ, ਪੁ:—'ਗਰਹਿ' ਵੇਖੋ, ਧਿਆਨ, ਪਰਵਾਹ ।

ਗਰਕ, ਵਿ:—ਡੁੱਬਾ ਹੋਇਆ, ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਮਗਨ ॥

ਗਰਕ ਹੋਣਾ, ਗਰਕ ਜਾਣਾ } ਕ੍ਰਿ:—ਡੁੱਬਣਾ ॥

ਗਰਕਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਡੁੱਬਣਾ, ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਮਗਨ ਹੋਣਾ ॥

ਗਰਕੀ, ਸ:—ਗਰਕਣ ਦੀ ਹਾਲਤ, ਤਬਾਹੀ (ਆਉਣੀ) ॥

ਗਰਗਰਾ, ਵਿ:—ਮੋਟਾ, ਗਾੜ੍ਹਾ (ਕਪੜਾ) ॥

ਗਰਜ, ਸ:—ਬੱਦਲਾਂ ਦੀ ਅਵਾਜ਼, ਕੜਕ, ਮਰਜ਼ੀ, ਲੋੜ, ਪਰੋਜਨ, ਕੰਮ, ਮਤਲਬ, ਗੌਂ ॥

ਗਰਜ਼ ਕੱਢਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਆਪਣਾ ਮਤਲਬ ਪੂਰਾ ਕਰਨਾ ॥

ਗਰਜ ਕਰਨੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਸਸਤਾ ਵੇਚਣਾ ॥

ਗਰਜ ਰੱਖਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਮਤਲਬ ਹੋਣਾ ॥

ਗਰਜ ਕੀ! ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—ਗੱਲ ਕਾਹਦੀ, ਮੁਕਦੀ ਗੱਲ ॥

ਬੇ ਗਰਜ, ਵਿ:—ਜਿਸ ਨੂੰ ਗਰਜ ਨਹੀਂ ॥

ਬੇ ਗਰਜ, ਸ:—ਗਰਜ ਨਾਂ ਰੱਖਣਾ ॥

ਗਰੰਜੋ, ਵਿ:—ਗੁੱਸੇ, ਹੁੱਸਆ ਹੋਇਆ ॥

ਗਰਜਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਕੜਕਣਾ, ਜ਼ੋਰ ਨਾਲ ਬੋਲਣਾ ॥

ਗਰ ਜਾਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਗਲਣਾ, ਸੜਨਾ, ਖਰਾਬ ਹੋਣਾ ॥

ਗਰਜੀ, ਵਿ:— ਜਿਸ ਨੂੰ ਗਰਜ ਹੋ, ਮਤਲਬੀ ॥

ਗਰੰਟੀ ਸ:—ਜ਼ੁੰਮਾ, ਜ਼ਾਮਣੀ, ਇਸ ਗੱਲ ਦੀ ਜ਼ੁੰਮੇਵਾਰੀ ਕਿ ਜੇ ਘੜੀ ਇੰਨੇ ਚਿਰ ਦੇ ਅੰਦਰ ਵਿਗੜ ਗਈ ਤਾਂ ਬਦਲ ਕੇ ਹੋਰ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ ਜਾਂ ਐਵੇਂ ਬਣਾਈ ਜਾਵੇਗੀ ॥

ਗਰੰਥ, ਗ੍ਰੰਥ ਪੁ:—ਪੁਸਤਕ, ਕਿਤਾਬ, ਸਿੱਖਾਂ ਦੇ ਧਰਮ ਪੁਸਤਕ॥

ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ, ਪੁ:—ਸਿੱਖਾਂ ਦੇ ਧਰਮ ਪੁਸਤਕ ॥

ਗਰੰਥ ਕਰਤਾ, ਗਰੰਥ ਕਾਰ ਪੁ:—ਗ੍ਰੰਥ ਬਣਾਉਣ ਵਾਲਾ ॥

ਗਰੰਥਣ, ਸ:—ਗਰੰਥੀ ਦੀ ਤ੍ਰੀਵੀਂ॥

ਗਰੰਥੀ, ਗ੍ਰੰਥੀ ਪੁ:—ਗਰੰਥ ਪੜ੍ਹਨ ਵਾਲਾ, ਭਾਈ ॥

ਗਰਦ, ਸ:—ਉਡਦੀ ਮਿੱਟੀ, ਧੂੜ, ਘੱਟਾ, ਖੇਹ ॥

ਗਰਦੇ ਜਾਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—(ਕਪੜਿਆਂ ਉੱਤੇ) ਗਰਦ ਉਡ ਕੇ ਪੈਣੀ ॥

ਗਰਦਸ਼, ਸ:—ਚੱਕਰ, ਸੰਸਾਰ ਦੇ ਉਤਾਰ, ਚੜ੍ਹਾਉ ਖੋਟੀ ਕਿਸਮਤ ॥

ਗਰਦਣ, ਗਰਦਨ ਸ:—ਗਿੱਚੀ, ਸਿਰ ਅਤੇ ਧੜ ਦਾ ਵਿਚਲਾ ਹਿੱਸਾ ॥

ਗਰਦਨ ਝੁਕਾਉਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—'ਗਰਦਨ ਨੀਂਵੀਂ ਕਰਨੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਗਰਦਣ ਤੇ ਸਵਾਰ ਹੋਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਜ਼ੋਰ ਪਾਉਣਾ, ਜਬਰ ਦਸਤੀ ਕਰਨਾ ॥

ਗਰਦਣ ਤੇ ਖੂਨ ਚੜ੍ਹਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਖੂਨ ਕਰਨ ਦਾ ਅਪਰਾਧੀ ਬਣਨਾ ॥

ਗਰਦਣ ਤੇ ਭਾਰ ਹੋਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਦੇਣਦਾਰ ਹੋਣਾ ॥

ਗਰਦਣ ਨੀਵੀਂ ਕਰਨੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਮੱਥਾ ਟੇਕਣਾ, ਹਾਰ ਮੰਨਣੀ ॥

ਗਰਦਣੀ, ਸ:—ਘੋੜੇ ਤੇ ਪਾਉਣ ਵਾਲਾ ਕੱਪੜਾ ॥

ਗਰਦਾ, ਪੁ:—ਧੂੜ, ਚਰਸੋਂ ਜਾਂ ਅਨਾਜ ਦਾ ਚੂਰਾ, ਲਹਿੰਗਾ ॥

ਗਰਦਾਨਕ, ਸ:—ਜਿਸ ਛੇਕ ਵਿੱਚ ਬੂਹਾ ਘੁੰਮਦਾ ਹੈ, ਚੂਥੀ, ਜੁਲਾਹੇ ਦਾ ਦਸਤਾ ॥

ਗਰਦਾਣ ਲੈਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਫਸਾਉਣਾ (ਮੁਕੱਦਮੇ ਆਦਿਕ ਵਿੱਚ) ॥

ਗਰਦਾਵਰ
ਗਰਦੌਰ } ਪੁ:—ਪਟਵਾਰੀਆਂ ਦੀ ਦੇਖ ਭਾਲ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਅਫ਼ਸਰ ॥

ਗਰਦਾਵਰੀ
ਗਰਦੌਰੀ } ਸ:—ਪਟਵਾਰੀ ਦਾ ਪਿੰਡ ਦੇ ਖੇਤਾਂ ਦੀ ਪੈਦਾਵਾਰੀ ਕਿਤਾਬ ਵਿੱਚ ਲਿਖਣਾ। ਗਰਦੌਰ ਦਾ ਕੰਮ ॥

ਗਰਧ, ਪੁ:—ਆਦਰ, ਮਾਨ, ਕਦਰ ॥

ਗਰਧਪ
ਗਰਧਬ } ਪੁ:—ਗਧਾ, ਖੋਤਾ, ਖੱਚਰ ॥

ਗਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਗਲਣਾ, ਸੜਨਾ, ਵਿਗੜਨਾ,॥ ਪੁ:—ਇੱਕ ਰੁੱਖ ॥

ਗਰਨਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਗੱਜਣਾ, ਸੜਕਣਾ ॥

ਗਰਨਾਵਣਾ
ਗਰਨਾਏ ਜਾਣਾ } ਕ੍ਰਿ:—ਗਰਹਿਣ ਦਾ ਅਸਰ ਪੈਣਾ ॥

ਗਰਬ, ਪੁ:—ਅਭਿਮਾਨ, ਹੰਕਾਰ (ਕਰਨਾ) ॥

ਗਰਬਣ, ਸ:
ਗਰਬੀ, ਪੁ: } ਜੋ ਗਰਬ ਜਾਂ ਹੰਕਾਰ ਕਰੇ ॥

ਗਰਭ, ਪੁ:—ਪੇਟ, ਹਮਲ, ਢਿੱਡ ਦੇ ਅੰਦਰ ਬੱਚਾ (ਹੋਣਾ, ਠਹਿਰਨਾ, ਰਹਿਣਾ) ॥

ਗਰਭ ਪਾਤ, ਪੁ:—ਗਰਭ ਦਾ ਨਾਸ (ਹੋਣਾ, ਕਰਨਾ) ॥

ਗਰਭ ਵੰਤ, (ਤੀ,) ਸ:—ਜਿਸਨੂੰ ਗਰਭ ਹੈ ॥

ਗਰਭਣ, ਸ:—ਗਰਭ ਵਾਲੀ ॥

ਗਰਭੀ, ਵਿ:—ਰੇਸ਼ਮੀ ਜਾਂ ਉੱਨ ਦਾ ਕਪੜਾ ਜਿਸ ਵਿਚ ਸੂਤ ਦਾ ਮੇਲ ਹੈ, ਇੱਕ ਧਾਰੀਦਾਰ ਕਪੜਾ ॥

ਗਰਮ, ਵਿ:—ਤੱਤਾ, ਕੋਸਾ, ਸੜਦਾ, ਚਮਕਦਾ ॥

ਗਰਮ ਸਰਦ, ਪੁ:—ਸੰਸਾਰ ਦੇ ਦੁਖ ਸੁਖ ॥

ਗਰਮ ਹੋਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਗੁੱਸੇ ਵਿੱਚ ਆਉਣਾ ॥

ਗਰਮ ਕਪੜੇ, ਪੁ:—ਸਿਆਲੇ ਦੀ ਪੁਸ਼ਾਕ ॥

ਗਰਮ ਮਜਾਜ, ਪੁ:—ਕ੍ਰੋਧ ਵਾਲਾ ਸੁਭਾਉ ॥

ਗਰਮਾ ਗਰਮ, ਵਿ:—ਨਵਾਂ, ਸਜਰਾ ਤਾਜਾ ॥

ਗਰਮਾਈ, ਸ:—ਗਰਮੀ, ਗਰਮ, ਚੀਜ਼ਾਂ ॥ ਛੁਹਾਰੇ ਆਦਿਕ ॥

ਗਰਮੀ, ਸ:—ਗਰਮ ਹੋਣ ਦਾ ਗੁਣ, ਉਨ੍ਹਾਲ ਦੀ ਰੁੱਤ, ਪਰਮੇਊ, ਬਾਦ ਦਾ ਰੋਗ। (ਆਉਣੀ, ਹੋਣੀ, ਪੈਣੀ, ਲੱਗਣੀ) ॥

ਗਰਲ, ਸ:—ਵਿਖ, ਵਿਹੁ, ਸੱਪਾਂ ਦੀ ਜ਼ਹਿਰ ॥

ਗਰੜ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਪੰਖੇਰੂ, ਬਿਸ਼ਨ ਦੀ ਸਵਾਰੀ॥

ਗਰੜ ਪੁਰਾਣ, ਪੁ:—ਹਿੰਦੂ ਦੇ ਮਰਨ ਪਿਛੋਂ ਜੋ ਪੁਰਾਣ ਪੜ੍ਹਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। (ਵਾਚਣਾ) ॥

ਗਰੜ ਪੰਖ
ਗਰੜ ਪੰਖਣੀ } ਪੁ:—ਇੱਕ ਪੰਖੇਰੂ ॥

ਗਰਾ, ਪੁ:—ਢੇਰ। 'ਗਰ੍ਹਾ' ਦੇਖੋ ॥

ਗਰਾਂ
ਗਰਾਉਂ } ਪੁ:—ਪਿੰਡ, ਛੋਟਾ ਨਗਰ, ਬਸਤੀ ॥

ਗਰਾਸ, ਪੁ:—ਗਰਾਹ, ਲੁਕਮਾ, ਨਵਾਲਾ ॥

ਗਊ ਗਰਾਸ, ਪੁਃ—ਰੋਟੀ ਖਾਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲੇ ਗਊ ਲਈ ਰੱਖੀ ਹੋਈ ਗਰਾਹੀ ॥

ਗਰਾਹ, ਪੁਃ
ਗਰਾਹੀ, ਸ੍ਰਃ
} ਖਾਣ ਵੇਲੇ ਜਿੰਨੀ ਚੀਜ਼ ਇੱਕ ਵਾਰ ਉਂਗਲਾਂ ਨਾਲ ਫੜਕੇ ਮੂੰਹ ਵਿੱਚ ਪਾਈ ਜਾਵੇ ॥

ਗਰਾਨੀ, ਸ੍ਰਃ—ਅਣਪਚ, ਮਹਿੰਗ, ਥੁੜ ॥

ਗ੍ਰਾਮ, ਪੁਃ—ਗਰਾਂ, ਪਿੰਡ ॥

ਗਰਾਈਂ, ਪੁਃ—ਗਰਾਂ ਦਾ ਰਹਿਣ ਵਾਲਾ, ਪੇਂਡੂ ॥

ਗਰਾਰਾ, ਪੁਃ—ਬੋਲੀ, ਪਾਣੀ ਨਾਲ ਸੰਘ ਸਾਫ ਕਰਨਾ (ਕਰਨਾ) ਖੁੱਲ੍ਹੀਆਂ ਲੱਤਾਂ ਵਾਲਾ ਪਜਾਮਾ ॥

ਗਰਾਲਾ, ਪੁਃ—ਖੁੱਲ੍ਹੀਆਂ ਲੱਤਾਂ ਵਾਲਾ ਪਜਾਮਾ ॥

ਗਰਾੜ, ਪੁਃ, ਸ੍ਰਃ
ਗਰਾੜਣ, ਸ੍ਰਃ
ਗਰਾੜੀ, ਪੁਃ
} ਜਿਸ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਨਸ਼ਾ ਪੀਣ ਦੀ ਬਾਣ ਹੋਵੇ ॥

ਗਰਿਸਣਾ, (ਣਾ), ਕ੍ਰਿਃ—ਪਕੜਨਾ, ਲੈ ਲੈਣਾ ॥

ਗਰਿਸਤ, ਪੁਃ—ਕਬੀਲਦਾਰੀ, ਘਰ ਵਿਚ ਵਸਣਾ, ਰੱਝਣਾ ॥

ਗਰਿਸਤਣ, ਸ੍ਰਃ—ਟੱਬਰ ਕਬੀਲੇ ਵਾਲੀ ਤ੍ਰੀਵੀਂ ॥

ਗਰਿਸਤੀ, ਪੁਃ—ਕਬੀਲਦਾਰ, ਟੱਬਰ ਵਾਲਾ ਆਦਮੀ ॥

ਗਰਿੰਜ, ਵਿਃ—ਗੁੱਸੇ, ਗੁੱਸਿਆ ਹੋਇਆ ॥

ਗਰੀ, ਸ੍ਰਃ—ਖੋਪਾ, ਨਰੇਲ ਦਾ ਗੁੱਦਾ ॥

ਗਰੀਬ, ਵਿਃ—ਨਿਰਧਨ, ਨੰਗਾ ਭੁੱਖਾ, ਨਿਮ੍ਰ ॥

ਗਰੀਬਖਾਨਾ, ਪੁਃ—ਗਰੀਬਾਂ ਦਾ ਡੇਰਾ, ਆਪਣਾ ਘਰ ॥

ਗਰੀਬ ਗੁਰਬਾ, ਪੁਃ—ਗਰੀਬ ਲੋਕ, ਮੰਗਤੇ ॥

ਗਰੀਬ ਨਵਾਜ, ਪੁਃ—ਸਾਹਿਬ, ਹਜ਼ੂਰ। ਗਰੀਬਾਂ ਉੱਪਰ ਦਯਾ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ॥

ਗਰੀਬ ਮਾਰ, ਸ੍ਰਃ—ਗਰੀਬਾਂ ਤੇ ਜ਼ੁਲਮ, ਖੋਟੀ ਕਿਸਮਤ ॥

ਗਰੀਬਣੀ, ਸ੍ਰਃ—ਗਰੀਬ ਤ੍ਰੀਮਤ। ਭਲੀਮਾਣਸ ॥

ਗਰੀਬੀ, ਸ੍ਰਃ—ਗਰੀਬ ਹੋਣ ਦੀ ਹਾਲਤ, ਨੰਗ ਭੁੱਖ, ਥੁੜ, ਨਿਮ੍ਰਤਾ ॥

ਗ੍ਰੇਡ, ਪੁਃ—ਦਰਜਾ, ਥਾਂ, ਵਾਰੀ ॥

ਗ੍ਰੈਮੋਫੋਨ, ਪੁਃ—ਗੱਲਾਂ ਕਰਨ ਅਤੇ ਗਾਉਣ ਵਾਲੀ ਮਸ਼ੀਨ ॥

ਗਰੈਹ, ਪੁਃ—ਗ੍ਰਹਿਆਂ ਦਾ ਬੁਰਾ ਅਸਰ, ਬਿਪਤਾ (ਆਉਣਾ) ॥

ਗਲ, ਪੁਃ—ਸਿੱਰੀ, ਸੰਘ, ਕੰਠ ॥

ਗਲ ਖੋਲ, ਪੁਃ—ਪਸ਼ੂ ਦੇ ਗਲ ਦਾ ਰੱਸਾ ॥

ਗਲ ਗਲਾਵਾਂ ਪੈਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਫਸਣਾ, ਜ਼ੁੰਮੇਵਾਰ ਹੋਣਾ ॥

ਗਲ ਘੁੱਟਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਸੰਘ ਰੋਕਣਾ, ਸਾਹ ਰੋਕਕੇ ਮਾਰ ਦੇਣਾ ॥

ਗਲਘੋਟੂ, ਪੁਃ—ਜੋ ਚੀਜ਼ ਗਲ ਘੁੱਟੇ, ਗਲ ਦਾ ਘੁੱਟਿਆ ਜਾਣਾ (ਆਉਣਾ) ॥

ਗਲ ਦਾ ਹਾਰ, ਪੁਃ—ਜੋ ਮਗਰੋਂ ਨਾਂ ਲੱਥੇ (ਹੋਣਾ) ॥

ਗਲ ਨਾਲ ਲਗਣਾ (ਮਿਲਣਾ), ਕ੍ਰਿਃ—ਜੱਫੀ ਪਾਉਣੀ ॥

ਗਲ ਨਾਲ ਲਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਜੱਫੀ ਪਾਉਣੀ, ਮੱਦਤ ਕਰਨੀ ॥

ਗਲ ਪੱਲਾ ਮੂੰਹ ਵਿੱਚ ਘਾਹ ਲੈਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਨ ਬੜੀ ਅਧੀਨਗੀ ਕਰਨੀ ॥

ਗਲ ਪਿਆ ਢੋਲ ਵਜਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਜਿਸ ਕੰਮ ਤੋਂ ਛੁਟਕਾਰਾ ਨਹੀਂ ਉਹ ਕਰਨਾ ॥

ਗਲ ਪੈਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਹਠ ਕਰਨਾ, ਲੜਨ ਨੂੰ ਤਿਆਰ ਹੋਣਾ ॥

ਗਲ ਵੱਢਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਮਾਰਨਾ, ਜ਼ੁਲਮ ਕਰਨਾ ਛਲਣਾ ॥

ਗੱਲ, ਸ:—ਬਾਤ, ਬਚਨ, ਖ਼ਿਆਲ ॥

ਗੱਲ ਕੱਥ (ਥਾ)
ਗੱਲ ਬਾਤ } ਸ:—ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਨਾਲ ਬੋਲਣਾ, ਕੁਝ ਕਹਿਣਾ ॥

ਗੱਲ ਕਾਹਦੀ
ਗੱਲ ਕੀਹ } ਕ੍ਰਿ:—ਵਿ:— ਥੋੜ੍ਹੇ ਵਿੱਚ ਮੁਕਦੀ ਗੱਲ ॥

ਗੱਲ੍ਹ, ਸ:—ਮੂੰਹ ਦਾ ਪਾਸਾ ॥

ਗਲੱਕੜੀ
ਗਲੱਖੜੀ } ਸ:—ਜੱਫੀ, ਗਲ ਨਾਲ ਲਾਉਣਾ, (ਪਾਲੀ, ਘੌਤਲੀ) ॥

ਗਲਗਲ, ਸ:—ਅਚਾਰ ਪਾਉਣ ਵਾਲਾ ਬਹੁਤ ਵੱਡਾ ਨਿੰਬੂ ॥

ਗਲ ਗੰਢ, ਪੁ:—ਪੌੜੀ, ਕੰਧ ਜਾਂ ਬਾੜ ਦੀ ਮੋਰੀ ॥

ਗਲਗਿੱਡੀ, ਸ:—ਚਾਦਰ ਮੋਢਿਆਂ ਤੋਂ ਲਿਆਕੇ ਗਿੱਚੀ ਦੇ ਨਾਲ ਬੰਨ੍ਹਣ ਦਾ ਢੰਗ (ਮਾਰਨੀ) ॥

ਗਲਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਪੰਘਰਨਾ, ਘੁਲਣਾ, ਖੁਰਨਾ ਉੱਬਲਣਾ, ਪੱਕਣਾ, ਸੜਨਾ, ਵਿਗੜਨਾ ਬੰਨੇ ਜਾਣਾ, ਸੁਟੀਣਾ, ਬਹੁਤ ਸਾਰਾ ਵਿਕਣਾ ॥

ਪੁ:—ਚੌੜੇ ਮੂੰਹ ਵਾਲਾ ਮਿੱਟੀ ਦਾ ਭਾਂਡਾ ॥

ਗਲਤ, ਵਿ:—ਜੋ ਠੀਕ ਨਹੀਂ, ਅਸ਼ੁੱਧ, ਭੁੱਲ ਵਾਲਾ ॥

ਗਲਤੀ, ਸ:—ਭੁੱਲ, ਚੁੱਕ, ਟਪਲਾ, ਖੁੰਝਾਈ ॥

ਗਲਮਾਂ (ਵਾਂ)
ਗਲਵੀਣਾ } ਪੁ:—ਕੁਰਤੇ ਦਾ ਗਲ ॥

ਗਲਵਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਗਾਲਣ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਾਉਣਾ ॥

ਗਲਵਾਈ, ਸ:—ਗਾਲਣ ਦਾ ਕੰਮ ਜਾਂ ਮਜੂਰੀ ॥

ਗਲਾਂ, ਪੁ:—ਗਲ, ਸੰਘ, ਵਾੜ ਦੀ ਮੋਰੀ, ਗਲ਼ਾ, ਚੱਕੀ ਵਿੱਚ ਜਿੰਨਾ ਅਨਾਜ ਇੱਕ ਵਾਰ ਪੈ ਸਕੇ ॥

ਗਲਾ ਖੋਰੀ, ਸ:—ਪਸ਼ੂ ਦੇ ਗਲ ਦਾ ਰੱਸਾ ॥

ਗਲਾ ਘੁੱਟਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਸਾਹ ਰੋਕਣਾ, ਸਾਹੋਂ ਮਾਰਨਾ ॥

ਗਲਾ ਬੰਦ, ਪੁ:— ਗਲ ਨੂੰ ਲਪੇਟਣ ਵਾਲਾ ਉੱਨ ਦਾ ਕਪੜਾ ॥

ਗਲੇ ਪੈਣੇ, ਕ੍ਰਿ:—ਸੰਘ ਪੱਕ ਜਾਣਾ ॥

ਗਲੇ ਮਿਲਣਾ
ਗੱਲੇ ਲਗਣਾ } ਕ੍ਰਿ:—ਜੱਫੀ ਪਾਉਣੀ ॥

ਗਲੇ ਵਿੱਚ ਛੁਰੀ ਫੇਰਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਜਾਨੋਂ ਮਾ-ਰਨਾ, ਦੁਖ ਦੇਣਾ ॥

ਗੱਲਾ, ਪੁ:—ਘੋੜਿਆਂ ਊਠਾਂ ਭੇਡਿਆਂ ਦਾ ਇਕੱਠ, ਅਨਾਜ, ਜ਼ਖੀਰਾ, ਦੁਕਾਨ ਵਿੱਚ ਵੱਟਕ ਰੱਖਣ ਦੀ ਥਾਂ ॥

ਗਲਾਉ, ਪੁ:—ਗਾਲਣ ਦਾ ਕੰਮ, ਗਲਾਈ ॥

ਗਲਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਗਾਲਣਾ, ਗਲਣ ਦੇਣਾ ॥

ਗਲਾਈ, ਸ:—ਗਾਲਣ ਦਾ ਕੰਮ ਜਾਂ ਮਜੂਰੀ ॥

ਗਲਾਸ, ਪੁ:—ਪਾਣੀ ਆਦਿਕ ਪੀਣ ਵਾਲਾ ਡੋਂਗਾ ॥

ਗਲਾਕੜ
ਗਲਾਧੜ } ਪੁ:—ਬਹੁਤੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ॥

ਗਲਾਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਗਾਲਣਾ, ਗਲਣ ਦੇਣਾ ॥

ਗਲਾਫ਼, ਪੁ:—ਗਿਲਾਫ਼, ਸਰ੍ਹਾਣੇ ਆਦਿਕ ਦੇ ਉੱਪਰ ਦਾ ਕੱਪੜਾ ॥

ਗਲਾਫ਼ੀ, ਵਿ:—ਬਾਹਰੋਂ ਪੱਕੀਆਂ ਇੱਟਾਂ ਵਾਲੀ ਅੰਦਰੋਂ ਕੱਚੀ (ਕੰਧ), ਮੁਲਾਇਮ (ਅੱਖਾਂ ਦੇ ਛੱਪਰ) ॥

ਗਲਾਵਾਂ, ਪੁ:—ਪਸ਼ੂ ਦੇ ਗਲ ਦਾ ਰੱਸਾ, ਬਿਪਤਾ ॥

ਗਲੀ, ਸ:—ਮੋਰੀ, ਛੇਕ, ਭੀੜਾ ਬਜ਼ਾਰ, ਕੂਚਾ, ਮਹੱਲਾ ॥

ਗਲੀਚਾ, ਪੁ:—ਉੱਨ ਦਾ ਵਿਛੌਣਾ, ਫਰਸ਼, ਕਲੀਨ ॥

ਗਲੀਮ, ਪੁ:—ਦੁਸ਼ਮਣ, ਵੈਰੀ, ਹੱਲਾ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ॥

ਗੱਲ੍ਹੂ, ਪੁ:—ਮੋਟੀਆਂ ਗੱਲ੍ਹਾਂ ਵਾਲਾ ਮਨੁੱਖ ॥

ਗਲੂਬੰਦ, ਪੁ:—ਗਲ ਨੂੰ ਬੰਨ੍ਹਣ ਵਾਲਾ ਕੱਪੜਾ ॥

ਗਲੇਫਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਉੱਪਰ ਖੰਡ ਚੜ੍ਹਾਉਣੀ, ਪਾਗਣਾ ॥

ਗਲੋ, ਸ:—ਤਾਪ ਦੀ ਇੱਕ ਦੁਆ, ਇੱਕ ਬੂਟੀ ॥

ਗਲੋਕੜੀ, ਸ:—ਗਲੱਖੜੀ, ਜੱਫੀ, ਗਲ ਲੱਗਣਾ ॥

ਗਲੋਲਾ, ਪੁ:—ਗੋਲ ਜੇਹੀ ਚੀਜ਼ ॥

ਗਵਈਯਾ
ਗਵੱਯਾ } ਪੁ:—ਗਾਉਣ ਵਾਲਾ, ਰਾਗੀ ॥

ਗਵਰਨਰ, ਪੁ:—ਹਾਕਮ, ਵੱਡਾ ਅਫ਼ਸਰ, ਬੰਦੋਬਸਤ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ॥

ਗਵਰਨਰ ਜਨਰਲ, ਪੁ:—ਵੱਡਾ ਲਾਟ, ਵੈਸਰਾਇ ॥

ਗਵਰਮਿੰਟ, ਸ:—ਸਰਕਾਰ, ਅੰਗ੍ਰੇਜ਼ੀ ਰਾਜ ਹਕੂਮਤ ॥

ਗਵਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਗਾਉਣ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਾਉਣਾ, ਖੋਣਾ, ਨੁਕਸਾਨ ਕਰਨਾ ॥

ਗਵਾਊ, ਪੁ:—ਗਵਾਉਣ ਵਾਲਾ, ਉਡਾਊ ॥

ਗਵਾਹ, ਪੁ:—ਉਗਾਹ, ਸਾਖੀ, ਸ਼ਾਹਦ ॥

ਗਵਾਹੀ, ਸ:—ਉਗਾਹੀ, ਸਾਖੀ, ਸ਼ਾਹਦੀ ॥

ਗਵਾਰ, ਪੁ:
ਗੰਵਾਰ, ਪੁ:
ਗਵਾਰਨੀ, ਸ:
ਗੰਵਾਰਨੀ, ਸ: } ਜੋ ਪਿੰਡ ਵਿਚ ਰਹੇ । ਜਾਹਲ, ਅਗਿਆਨੀ, ਮੂਰਖ ॥

ਗਵਾਰਪੁਣਾ, ਪੁ:—ਮੂਰਖਤਾਈ ॥

ਗਵਾਰੀ (ਗੰਵਾਰੀ)
ਗਵਾਰੂ (ਗੰਵਾਰੂ) } ਵਿ:—ਪਿੰਡ ਦਾ ॥

ਗਵਾਂਢ, ਪੁ:—ਹਮਸਾਇਗੀ, ਆਲਾ ਦੁਆਲਾ ॥

ਗਵਾਂਢਣ, ਸ:
ਗਵਾਂਢੀ, ਪੁ:
ਗਵਾਂਢੂ, ਪੁ: } ਹਮਸਾਯਾ (ਈ), ਆਲੇ ਦੁਆਲੇ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ॥

ਗਵਾਲ (ਲਾ), ਪੁ:—ਗਊਆਂ ਰੱਖਣ ਵਾਲਾ, ਗੁੱਜਰ ॥

ਗੜ, ਪੁ:—ਵੱਡਾ ਤੇ ਨਿੱਗਰ ਓਲਾ (ਉੱਠਣਾ, ਉੱਭਰਨਾ) ॥

ਗੜ ਗੱਜ, ਪੁ:—ਭਾਰੀ ਅਵਾਜ਼, ਕੜਕ, ਗਰਜ,

ਗੜਗੱਜੀ, ਪੁ:—ਗੱਜਣ ਜਾਂ ਕੜਕਣ ਵਾਲਾ ॥

ਗੜਗੜ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਗੱਜਣਾ, ਕੜਕਣਾ ॥

ਗੜਗੜਾਟ, ਸ:—ਰੌਲਾ ਗੌਲਾ, ਖਲਬਲੀ, ਧੱਲ ਚਲ ॥

ਗੜਗੱਲੀ, ਸ:—ਹੱਸਣਾ, ਗਾਉਣਾ, ਨੱਚਣਾ, (ਪਾਉਣੀ) ॥

ਗੜ ਪੰਖ (ਪੰਖਣੀ), ਪੁ:—ਗਰੜ ॥

ਗੜਬੜ, ਪੁ:—ਘਾਲਾ ਮਾਲਾ, ਉਲਟ ਪੁਲਟ ॥

ਗੜ ਬੜ ਝਾਲਾ, ਪੁ:—ਝਗੜਾ, ਬਖੇੜਾ ॥

ਗੜ੍ਹ, ਪੁ:—ਕਿਲਾ, ਕੋਟ (ਗੜ੍ਹ ਪਾਉਣਾ—ਬਣਾਉਣਾ)

ਗੜ੍ਹਕ, ਸ: / **ਗੜ੍ਹਕਾ,** ਪੁ: } ਗਰਜ, ਕੜਕ, ਉੱਚੀ ਅਵਾਜ਼ ਉਬਲਣ ਦੀ ਅਵਾਜ਼ ॥

ਗੜ੍ਹਕਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਗੱਜਣਾ, ਕੜਕਣਾ, ਉੱਚੀ ਬੋਲਣਾ ॥

ਗੜ੍ਹਕੂ, ਪੁ:—ਗੜ੍ਹਕਣ ਵਾਲਾ ॥

ਗੜ੍ਹਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਗਊ ਮਹਿੰ ਦਾ ਸੰਢੇ ਨਾਲ ਮੇਲ ਹੋਣਾ ॥

ਗੜੱਪ, ਸ:—ਛੋਟੀ ਕੋਈ ਚੀਜ਼ ਖਾਣ ਦੀ ਅਵਾਜ਼ ॥

ਗੜੱਪ ਸੜੱਪ, ਸ:—ਗੱਪਾਂ, ਫੜਾਂ, ਝੂਠੀਆਂ ਗੱਲਾਂ (ਮਾਰਨੀ) ॥

ਗੜ ਬੜ, ਸ:—ਪਾਣੀ ਬੋਲਣ ਦੀ ਅਵਾਜ਼, ਵਿੱਤ ਬੋਲਣਾ (ਕਰਨਾ) ॥

ਗੜ੍ਹ ਬੜਾਹਟ / **ਗੜ੍ਹ ਬੜਾਟ** } ਸ:—ਗੜ੍ਹ ਬੜ, ਡਰ, ਰੌਲਾ, ਖਲਬਲੀ ॥

ਗੜਵਾ / **ਗੜਵੀ** } 'ਗਭਵਾ' 'ਗੜਵੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਗੜਾ, ਪੁ:—ਜੰਮੇ ਹੋਏ ਪਾਣੀ ਦੀਆਂ ਗੋਲੀਆਂ ਜੋ ਅਗਾਸੋਂ ਵਰ੍ਹਦੀਆਂ ਹਨ ॥
ਵਿ:—ਬਹੁਤ ਠੰਢਾ ॥

ਗੜੇ ਮਾਰ, ਸ:—ਬਹੁਤ ਨੁਕਸਾਨ ॥

ਗੜ੍ਹਾ, ਪੁ:—ਟੋਇਆ, ਖਾਈ, ਖੱਡ, ਡੂੰਘੀ ਥਾਂ ॥

ਗੜ੍ਹਾਉ, ਪੁ:—ਪਸੂਆਂ ਵਿੱਚ ਨਰ ਅਤੇ ਮਾਦਾ ਦਾ ਮੇਲ ॥

ਗੜ੍ਹਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਗਊ ਮਹਿੰ ਨੂੰ ਸੰਢੇ ਨਾਲ ਮਿਲਾਉਣਾ ॥

ਗੜ੍ਹਾਈ, ਸ:—ਗਊ ਮਹਿੰ ਦਾ ਸੰਢੇ ਨਾਲ ਮੇਲ ਕਰਾਉਣ ਦੀ ਮਜੂਰੀ ॥

ਗੜ੍ਹਾਪ, ਸ:—ਗਊਆਂ ਮਹੀਆਂ ਦੀ ਜੁਆਨੀ, ਉਹ ਵੱਛੀ ਜੋ ਗੜ੍ਹੀਜਣ ਜੋਗੀ ਹੋਵੇ ॥

ਗੜ੍ਹੀ, ਸ:—ਛੋਟਾ ਕਿਲਾ, ਕਈਆਂ ਪਿੰਡਾਂ ਦੇ ਨਾਉਂ ਦਾ ਪਿਛਲਾ ਪਦ ॥

ਗੜ੍ਹੇਭਾ, ਪੁ:—ਖੰਡ ਜਾਂ ਗੁੜ ਵਿੱਚ ਧਰੇ ਅੰਬ ਰਿੰਨ੍ਹੇ ਹੋਏ ॥

ਗੜ੍ਹਨ, ਸ:—ਤੋਪ ਦੇ ਦਾਗਣ ਜਾਂ ਬੱਦਲ ਦੇ ਗੱਜਣ ਦੀ ਅਵਾਜ਼ ॥

ਗੜ੍ਹੰਦ ਜਾਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਬੇਸੁਰਤ ਹੋ ਜਾਣਾ ਘੂਕ ਸੌਂ ਜਾਣਾ ॥

ਗਾਂ, ਸ:—ਗਊ, ਦੁੱਧ ਦੇਣ ਵਾਲਾ ਮਸ਼ਹੂਰ ਪਸ਼ੂ ॥

ਗਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਸੁਰ ਨਾਲ ਗੀਤ ਬੋਲਣਾ, ਰਾਗ ਅਲਾਪਣਾ ॥

ਗਾਉਣਾ ਬਜਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਗੀਤ ਗਾਉਂ ਕੇ ਤੇ ਵਾਜੇ ਵਜਾਕੇ ਖੁਸ਼ੀ ਮਨਾਉਣੀ॥

ਗਾਇ, ਸ:—ਗਾਂ, ਗਊ, ਗਾਈਂ ॥

ਗਾਇਕ, ਪੁ:—ਗਾਉਣ ਵਾਲਾ, ਗਵਈਯਾ, ਰਾਗੀ॥

ਗਾਇਣ, ਪੁ:—ਗੀਤ, ਰਾਗ, ਗਾਉਣ ਵਾਲੀ ॥

ਗਾਇਤ੍ਰੀ, ਸ:—ਹਿੰਦੂ ਧਰਮ ਦਾ ਮੂਲ ਮੰਤ੍ਰ ॥

ਗਾਇਲਾ, ਪੁ:—ਬੜਾ ਨਫਾ, ਫ਼ੈਦਾ, ਲਾਹ ॥

ਗਾਈਂ, ਸ:—ਗਊ, ਦੁੱਧ ਦੇਣ ਵਾਲਾ, ਮਸ਼ਹੂਰ ਪਸ਼ੂ ॥

ਗਾਂਸ, ਪੁ:—ਗਾਉਣ ਦਾ ਇਕ ਢੰਗ ॥

ਗਾਸ਼ਾ, ਪੁ:—ਬੜਾ ਲਾਹ, ਮੌਕਾ (ਲੱਗਣਾ, ਲਾਉਣਾ) ॥

ਗਾਹ, ਪੁ:—ਬਲਦਾਂ ਕੋਲੋਂ ਅਨਾਜ ਲਤੜਵਾਣ ਦਾ ਕੰਮ ॥

ਗਾਹ ਆਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਬਹੁਤੀ ਥਾਈਂ ਫਿਰ ਕੇ ਮੁੜ ਆਉਣਾ ॥

ਗਾਹ ਪਾਉਣਾ
ਗਾਹ ਲੈਣਾ } ਸ:—ਬਲਦਾਂ ਕੋਲੋਂ ਅਨਾਜ ਲਤੜਵਾਣਾ ॥

ਗਾਹਕ, ਪੁ:
ਗਾਹਕਣੀ, ਸ: } ਜੋ ਮੁੱਲ ਦੇ ਕੇ ਕੋਈ ਚੀਜ਼ ਲੈਣੀ ਚਾਹੇ, ਲੋੜ ਵੰਦ ॥

ਗਾਹਕੀ, ਸ:—ਵਿਕਰੀ, ਖਰੀਦਾਰੀ, ਵਿਹਾਰ, ਲੋੜ ॥

ਗਾਹਡੀ
ਗਾਹਦੀ } ਸ:—ਵੇਲਣ ਜਾਂ ਹੱਲਟ ਚਲਾਉਣ ਵਾਲੇ ਦੇ ਬੈਠਣ ਦੀ ਥਾਂ ॥

ਗਾਹਣ, ਪੁ:—ਥੋੜੇ ਥੋੜੇ, ਪਾਣੀ ਵਾਲੀ ਥਾਂ ਜਿਸ ਵਿੱਚੋਂ ਮਨੁੱਖ ਪੈਰੀ ਟੁਰ ਕੇ ਲੰਘ ਸੱਕੇ (ਲੰਘਣਾ) ॥

ਗਾਹਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਗਾਹ ਪਾਉਣਾ, ਬਹੁਤ ਫਿਰਨਾ, ਖੋਜਣਾ ॥

ਗਾਹਲੜ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦਾ ਕਿਰਲਾ ॥

ਗਾਹਲਾ, ਪੁ:—ਰੂੰ ਦਾ ਗੋਹੜਾ, ਛਿੱਲੇ ਹੋਏ ਹਰੇ ਅੰਬ ਦਾ ਟੁਕੜਾ ॥

ਗਾਹੜ, ਪੁ:
ਗਾਹੜ ਮਾਹੜ, ਸ: } ਲੋਕਾਂ ਦਾ, ਕੱਠ, ਭੀੜ (ਮਰਨੀ, ਪੈਣੀ) ॥

ਗਾਹੜਾ, ਵਿ:-ਪੁ:-ਡੂੰਘਾ, ਸੰਘਣਾ, ਪੱਕਾ, ਇੱਕ ਮੋਟਾ ਦੇਸੀ ਕਪੜਾ ॥

ਗਾਹੂ, ਪੁ:—ਗਾਹਣ ਵਾਲਾ, ਜ਼ੋਰ ਨਾਲ ਲੈਣ ਵਾਲਾ।

ਗਾਖਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਸਹਾਰਨਾ, ਝੱਲਣਾ, ਪਰਖਣਾ, ਸੁਖਾਉਣਾ (ਦੁਆ) ॥

ਗਾਗਰ
ਗਾਗਰੀ } ਸ:—ਲੋਹੇ ਜਾਂ ਪਿੱਤਲ ਦਾ ਪਾਣੀ ਭਰਨ ਵਾਲਾ ਭਾਂਡਾ ॥

ਗਾਗੜਾ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦਾ ਘਾਹ ॥

ਗਾਗੜੀ, ਸ:—ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦੀ ਖਾਣ ਵਾਲੀ ਜੜ੍ਹ ਸਾਗ ॥

ਗਾਚ, ਸ:—ਕਿਸੇ ਬੂਟੇ ਨੂੰ ਹੋਰ ਥਾਂ ਲਾਉਣ ਲਈ ਉਸ ਦੇ ਗਿਰਦੇ ਦੀ ਪੁੱਟੀ ਹੋਈ ਮਿੱਟੀ।, ਇੱਕ ਕਪੜਾ ॥

ਗਾਚਣੀ, ਸ:—ਪੱਟੀਉੱਤੇ ਮਲਣਵਾਲੀ ਪੀਲੀ ਜੇਹੀ ਮਿੱਟੀ ॥

ਗਾਚੀ, ਸ਼ਃ—ਗਾਚ, ਚੱਕ ਮਾਰਨਾ, ਚੱਕ, ਸਾਬਣ ਆਦਿਕ (ਦੀ ਚੱਕੀ) ॥

ਗਾਜਰ, ਸ਼ਃ—ਇਕ ਮਸ਼ਹੂਰ ਭਾਜੀ ॥

ਗਾਜਰ ਮੂਲੀ, ਸ਼ਃ—ਨਕਾਰੀ ਸ਼ੈ, ਸਸਤੀ ਚੀਜ਼ ॥

ਗਾਂਜਾ; ਪੁਃ—ਇਕ ਤਰਾਂ ਦਾ ਨਸ਼ਾ (ਭੰਗ ਦਾ ਬਣਿਆ ਹੋਯਾ) ॥

ਗਾੱਜਾ ਬਾੱਜਾ, ਪੁਃ—ਕਈ ਤਰਾਂ ਦੇ ਬਾਜੇ ਇਕੱਠੇ ਵੱਜਣ ਦੀ (ਅਵਾਜ਼) ॥

ਗਾਜ਼ੀ, ਪੁਃ—ਬਹਾਦਰ ਆਦਮੀ, ਕਾਫ਼ਰਾਂ ਨੂੰ ਜਿੱਤਣ ਵਾਲਾ ਮੁਸਲਮਾਨ ॥

ਗਾਜ਼ੀ ਮਰਦ; ਪੁਃ—ਬਹਾਦਰ ਆਦਮੀ, ਯੋਧਾ ॥

ਗਾਟਾ, ਵਿਃ—ਮਧਰੇ ਕੱਦ ਦਾ ਅਤੇ ਮੋਟਾ, ਚਾਉਲਾ ॥

ਗਾੱਟਾ, ਪੁਃ—ਗਿੱਚੀ, ਗਰਦਨ, ਗੱਲ ॥

ਗਾਡਰ, ਸ਼ਃ—ਚਿੱਟੀ ਅਤੇ ਲਾਲ ਰਲਕ ਮਿਲੀ ਹੋਈ ॥

ਪੁਃ—ਲੋਹੇ ਦਾ ਸ਼ਤੀਰ ॥

ਗਾੱਡੀ, ਸ਼ਃ—'ਗੱਡੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਗਾਂਢਾ, ਪੁਃ—ਗੰਢਣ ਵਾਲਾ (ਜੁੱਤੀ ਆਦਿਕ) ॥

ਗਾਤਰਾ, ਪੁਃ—ਤਲਵਾਰ ਦੀ ਪੇਟੀ, ਮਿਆਨ ॥

ਤਲਵਾਰ ਗਾਤ੍ਰੇ ਕਰਨੀ (ਪਾਉਣੀ) ਕ੍ਰਿਃ—ਤਲਵਾਰ ਮਿਆਨ ਵਿਚ ਪਾਉਣੀ ॥

ਗਾਤ੍ਰੀ, ਸ਼ਃ—ਹਿੰਦੂਆਂ ਦਾ ਮੂਲ ਮੰਤ੍ਰ ॥

ਗਾਦ, ਪੁਃ—ਮੈਲ ਜੋ ਥੱਲੇ ਬੈਠ ਜਾਵੇ ॥

ਗਾਦੀ, ਸ਼ਃ—'ਗੱਦੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਗਾਂਧਣ, ਸ਼ਃ—ਗਾਂਧੀ ਦੀ ਤੀਮਤ ॥

ਗਾੱਧੀ, ਸ਼ਃ—'ਗਾਹਣੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਗਾਂਧੀ, ਪੁਃ—ਅਤਰ ਫੁਲੇਲ ਵੇਚਣ ਵਾਲਾ ॥

ਗਾੱਨਾ, ਪੁਃ—ਵੀਣੀ, ਵੀਣੀ ਦੀ ਸੇਜ, ਮਕਬੰਦ (ਗਾਨਾ ਪੈਣਾ), ਲਾੜੇ ਤੇ ਵਹੁਟੀ ਦੀ ਵੀਣੀ ਤੇ ਬੱਧੀ ਹੋਈ ਮੌਲੀ, ਕੰਗਣਾ (ਗੌਨਾ ਬੰਨ੍ਹਣਾ) ॥

ਗਾਨੀ / **ਗਾਨੀਂ** } ਸ਼ਃ—ਕੰਠੀ, ਕੌਡਾਂ ਦੀ ਮਾਲਾ ॥

ਗਾਫ਼ਲ, ਵਿਃ—ਬੇ ਪਰਵਾਹ, ਅਲਗਰਜ਼ੀ ॥

ਗਾਫ਼ਲਾ, ਪੁਃ—ਮੁਸਾਫਰਾਂ ਜਾਂ ਸੁਦਾਗਰਾਂ ਦੀ ਟੋਲੀ ॥

ਗਾਫ਼ਲੀ, ਸ਼ਃ—ਬੇ ਪਰਵਾਹੀ, ਅਲਗਰਜ਼ੀ ॥

ਗਾਬੜ ਗੌਂਜਾ, ਪੁਃ—ਬਕਵਾਦ ॥

ਗਾਭ, ਪੁਃ—ਗਰਭ ॥

ਗਾਮ, ਸ਼ਃ—ਘੋੜੇ ਦਾ ਕਦਮ ॥

ਗਾਮਚੀ, ਸ਼ਃ—ਘੋੜੇ ਦੀ ਟੰਗ ਦਾ ਪਤਲਾ ਹਿੱਸਾ ॥

ਗਾਯਕ, ਗਾਯਨ / **ਗਾਯਤ੍ਰੀ** } 'ਗਾਇਕ' ਆਦਿਕ ਵੇਖੋ ॥

ਗਾਰ, ਸ਼ਃ—ਖੂਹ ਦਾ ਚਿੱਕੜ ਮਿੱਟੀ, ਗੁਫਾ, ਟੋਆ ॥

ਗਾਰਡ; ਪੁਃ—ਰੇਲ ਗੱਡੀ ਦਾ ਰਾਖਾ ਜੋ ਨਾਲ ਸਵਾਰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ॥

ਗਾਰਦ, ਸ਼ਃ—ਸਿਪਾਹੀਆਂ ਦਾ ਪਹਿਰਾ ਜਾਂ ਮੰਡਲੀ ॥

ਗਾਰਾ; ਪੁਃ—ਭਿੱਜੀ ਹੋਈ ਮਿੱਟੀ ॥

ਗਾਲ, ਸ਼ਃ—ਬੁਰੇ ਬਚਨ, ਗਾਲਣ ਦਾ ਕੰਮ ॥

ਗਾਲ ਕੱਢਣੀ, ਕ੍ਰਿਃ—ਬੁਰੇ ਬਚਨ ਬੋਲਣੇ ॥

ਗਾਲ ਖਾਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਗਾਲ ਕਢਾਣੀ ਜਾਂ ਦੂਜੇ ਕੋਲੋਂ ਸੁਣਨੀ ॥

ਗਾਲ ਦੇਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਬੁਰੇ ਬਚਨ ਬੋਲਣੇ ॥

ਗਾਲ ਦੁੱਪੜ, ਸ:—ਬੁਰੇ ਬਚਨ ਅਤੇ ਮੇਹਣੇ ॥

ਗਾਲਣਾ (ਣੀ) ਕ੍ਰਿ:—ਪੰਘਾਰਨਾ, ਘੋਲਣਾ, ਨਾਸ ਕਰਨਾ, ਉਬਾਲਣਾ, ਰਿੰਨ੍ਹਣਾ, ਸਾੜਨਾ, ਬਲੇ ਜਾਣ ਦੇਣਾ, ਬਹੁਤ ਸਾਰਾ ਵੇਚਣਾ ॥

ਗਾਲ੍ਹੜ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦਾ ਕਿਰਲਾ ॥

ਗਾਲੜੀ (ੜੀਆ)
ਗਾਲੜੂ } ਪੁ: ਬਹੁਤ ਗੱਲਾਂ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ॥

ਗਾਲ੍ਹਾ, ਪੁ:—ਪਸ਼ੂ ਦਾ ਗਰਾਹ, ਘਿਪਤਾ, ਨਿਆਉਂ ॥

ਗਾਲਾ, ਪੁ:—ਸਾਫ ਕੀਤੀ ਹੋਈ ਕਪਾਹ, ਗਾਹਲਾ ॥

ਗਾਲੀ, ਸ:—'ਗਾਲ' ਵੇਖੋ ॥

ਗਾਲੂ, ਪੁ:—ਗਾਲਣ ਵਾਲਾ ॥

ਗਾਵਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਗਾਉਣਾ, ਰਾਗ ਅਲਾਪਣਾ ॥

ਗਾਵਾ, ਵਿ:—ਗੌਂ ਦਾ, ਗੌਂਕਾ (ਦੁੱਧ) ॥

ਗਾਹੂ, ਪੁ:—ਮੋਟਾਈ, ਇਕੱਠ, ਭੀੜ ॥

ਗਾੜ੍ਹਾ, ਵਿ:—ਮੋਟਾ, ਸੰਘਣਾ ॥
ਪੁ:—ਇੱਕ ਮੋਟਾ ਕਪੜਾ ॥

ਗਾੜ੍ਹੀ, ਸ:—ਇੱਕ ਕੱਪੜਾ, ਇਕ ਜੜ, ਗਾਹੜੀ ॥
ਵਿ:—ਮੋਟੀ, ਸੰਘਣੀ, ਪੱਕੀ (ਗਾੜ੍ਹੀਯਾਰੀ) ॥

ਗਿਆ ਗੁਜਰਿਆ, ਵਿ:—ਵਿਗੜਿਆ ਹੋਇਆ, ਤਬਾਹ ॥

ਗਿਆਨ, ਪੁ:—ਵਿਦਯਾ, ਇਲਮ, ਬ੍ਰਹਮ ਵਿਦਯਾ ॥

ਗਿਆਨ ਇੰਦ੍ਰੀ, ਸ:—'ਇੰਦ੍ਰੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਗਿਆਨ ਕਾਂਡ, ਪੁ:—ਧਰਮ ਦਾ ਉਹ ਹਿੱਸਾ ਜੋ ਗਿਆਨ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧ ਰਖਦਾ ਹੈ ॥

ਗਿਆਨ ਗੋਦੜੀ, ਸ:—ਜਿਸ ਥਾਂ ਗਿਆਨ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਹੋਣ ॥

ਗਿਆਨਣ, ਸ:
ਗਿਆਨੀ, ਪੁ:
ਗਿਆਨ ਵਾਨ, ਪੁ: } ਜਿਸ ਨੂੰ ਗਿਆਨ ਹੈ ॥

ਗਿਆਰਵਾਂ, ਵਿ:—ਯਾਰਾਂ ਦੀ ਗਿਣਤੀ ਪੂਰੀ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ॥

ਗਿਆਰਾਂ, ਵਿ:—ਇੱਕ ਉੱਪਰ ਦਸ, ਯਾਰਾਂ ॥

ਗਿੱਚੀ, ਸ:—ਗਰਦਨ, ਗਲ, ਮੁੰਡੀ ॥

ਗਿਜਗਿਜਾ, ਵਿ:—ਕੱਚਾ, ਅੱਧਾ ਪੱਕਾ ॥

ਗਿਜਗਿਜਾਟ, ਸ:—ਕਚਿਆਈ ॥

ਗਿਜਾ, ਸ:—ਖੁਰਾਕ, ਭੋਜਨ ॥

ਗਿੱਜਾ, ਵਿ:—ਗਿਜਗਿਜਾ, ਕੱਚਾ, ਅੱਧਾ ਪੱਕਾ ॥

ਗਿੱਝ ਜਾਣਾ
ਗਿੱਝਣਾ } ਕ੍ਰਿ:—ਹਿਲ ਜਾਣਾ, ਵਾਦੀ ਪੈਜਾਣੀ ॥

ਗਿਝਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਹਿਲਾ ਲੈਣਾ, ਵਾਦੀ ਪਾਉਣੀ ॥

ਗਿਟਕ, ਸ:—ਫਲ ਦੇ ਅੰਦਰਲੀ ਨਿਗਰ ਚੀਜ਼ ॥

ਗਿਟਕੜੀ, ਸ:—ਗਾਉਣ ਵਿੱਚ ਸੁਰ ਦਾ ਝੋਲਣਾ ॥

ਗਿਟਕੌਣਾ, ਵਿ:—ਮਧਰਾ, ਵਾਉਣਾ, ਛੋਟੇ ਕਦ ਦਾ ॥

ਗਿਟਮਿਟ, ਸ:—ਅੰਗ੍ਰੇਜ਼ੀ ਬੋਲਣਾ (ਕਰਨਾ) ॥

ਗਿੱਟਾ, ਪੁ:—ਪੈਰ ਦੇ ਜੋੜ ਦੀ ਉੱਭਰੀ ਹੋਈ ਹੱਡੀ ॥

ਗਿਟੀ, ਸ:—ਪੱਥਰ ਦਾ ਨਿੱਕਾ ਜੇਹਾ ਟੋਟਾ ॥

ਗਿੱਠ, ਸ:—ਹੱਥ ਨੂੰ ਫੈਲਾ ਕੇ ਅੰਗੂਠੇ ਤੋਂ ਚੀਚੀ ਦੀ ਵਿੱਥ ॥

ਗਿਠ ਮੁਠੜਾ, ਗਿਠ ਮੁਠੀਆ } ਪੁ:—ਬਹੁਤ ਹੀ ਮਧਰਾ ਆਦਮੀ ॥

ਗਿੱਠੂ, ਗਿੱਠੋ, } ਪੁ:—ਬਾਉਨਾ, ਗਿਠਮੁਠੀਆ ॥

ਗਿੱਡ, ਸ:—ਅੱਖਾਂ ਦੀ ਚਿੱਟੀ ਜੇਹੀ ਮੈਲ (ਆਉਣੀ) ॥

ਗਿੜਣਾ, ਗਿੜ ਪੈਣਾ } ਕ੍ਰਿ:—ਡਿਗਣਾ, ਢਹਿਣਾ, ਹੇਠਾਂ ਜਾ ਪੈਣਾ ॥

ਗਿੜਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਡੇਗਣਾ, ਢਾਹੁਣਾ ॥

ਗਿਣਤ, ਸ:—ਲੇਖਾ, ਹਿਸਾਬ ॥

ਗਿਣਤ ਕਾਰ, ਪੁ:—ਲੇਖਾ ਕਰਨ ਵਾਲਾ, ਜੋਤਸ਼ੀ ॥

ਗਿਣਤ ਕਾਰਾ ਪੁ:—ਲੇਖਾ ਕਰਨ ਦੇ ਢੰਗ ॥

ਗਿਣਤ ਕਾਰੀ, ਗਿਣਤ ਕਾਰੀ ਦਾ } ਸ:-ਵਿ:-ਗਿਣਤੀ ਦਾ ॥

ਬੇ ਗਿਣਤ, ਵਿ:—ਜਿਸ ਦੀ ਗਿਣਤੀ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦੀ ॥

ਗਿਣਤ ਵਿੱਦਿਆ, ਸ:—ਹਿਸਾਬ, ਜੋਤਸ਼ ॥

ਗਿਣਤੀ, ਸ:—ਗਿਣਕੇ ਜਿੰਨੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਹੋਣ ਲੇਖਾ, ਜੋੜ ॥

ਗਿਣਤੀ ਕਰਨੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਲੇਖਾ ਕਰਨਾ, ਜੋੜਨਾ ॥

ਗਿਣਤੀ ਦਾ ਵਿ:—ਉੱਘਾ, ਮੰਨਿਆ ਪਰਮੰਨਿਆ ॥

ਗਿਣਤੀ ਦੇ, ਵਿ:—(ਬਹੁ: ਸ:)—ਥੋੜੇ ॥

ਗਿਣਤੀ ਪੈਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਚਿੰਤਾ ਹੋਣੀ ॥

ਗਿਣਤੀ ਮਿਣਤੀ, ਸ:—ਜੋੜ ਅਤੇ ਮਾਪ ॥

ਗਿਣਤੀ ਲੈਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਗਿਣ ਕੇ ਮਲੂਮ ਕਰਨਾ ਕਿ ਕਿੰਨੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਹੋਨ, ਜੋੜਨਾ ॥

ਗਿਣਨਾ, ਗਿਣਲੈਣਾ } ਕ੍ਰਿ:—ਗਿਣਤੀ ਜਾਂ ਲੇਖਾ ਕਰਨਾ ॥

ਗਿਣਨਾ ਮਿਣਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਲੇਖਾ ਕਰਨਾ, ਨਾਪਣਾ, ਸੋਚਣਾ, ਸਲਾਹ ਕਰਨੀ ॥

ਗਿਣਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਗਿਣਨ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਾਉਣਾ ॥

ਗਿੱਦ, ਸ:—ਅੱਖ ਦੀ ਚਿੱਟੀ ਜੇਹੀ ਮੈਲ (ਆਉਣੀ) ॥

ਗਿੱਦੜ, ਪੁ: **ਗਿੱਦੜੀ,** ਸ: } ਇੱਕ ਜਨੌਰ, ਡਰਾਕਲ ਆਦਮੀ ॥

ਗਿੱਦੜ ਰੀਮਾ, ਪੁ:—ਖਾਹ ਮਖਾਹ ਦਾ ਝਗੜਾ ॥

ਗਿੱਦੜਵਾੜ, ਸ:—ਜੰਗਲੀ ਕਪਾਹ ॥

ਗਿੱਧ, ਸ:—ਮੁਰਦੇ ਖਾਣ ਵਾਲਾ ਇੱਕ ਪੰਖੇਰੂ ॥

ਗਿੱਧਾ, ਪੁ:—ਤੋੜੀਆਂ ਮਾਰਕੇ ਨੱਚਣਾ (ਪਾਉਣਾ) ॥

ਗਿੱਬਣਾਂ, ਕ੍ਰਿ:—ਆਕੜਨਾ, ਹੰਕਾਰ ਕਰਨਾ ॥

ਗਿਰ, ਪੁ:—ਪਹਾੜ, ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦੇ ਸੰਨਿਆਸੀਆਂ ਦਾ ਨਾਉਂ ॥

ਗਿਰਧਰ, ਗਿਰਧਾਰੀ } ਪੁ:—ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਮਹਾਰਾਜ ॥

ਗਿਰਸਤ,
ਗਿਰਸਤਨ
ਗਿਰਸਤੀ } 'ਗ੍ਰਿਹਸਤ' ਆਦਿਕ ਵੇਖੋ ॥

ਗਿਰਜਾ, ਪੁ:—ਈਸਾਈਆਂ ਦਾ ਮੰਦਰ ॥

ਗਿਰਦ, ਪੁ:—ਘੇਰਾ ॥
ਕ੍ਰਿ:, ਵਿ:—ਚੁਫੇਰੇ ॥

ਗਿਰਦ ਹੋਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਕਿਸੇ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਹੱਥ ਧੋ ਕੇ ਪੈਣਾ। ਮਗਰ ਪੈਣਾ, ਖਪਾਣਾ ॥

ਗਿਰਦਣੀ, ਸ:—ਆਪਣੇ ਗਿਰਦ ਘੁੰਮਣਾ ਘੇਰਨੀ ॥

ਗਿਰਦਣੀ ਲੈਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਘੁੰਮਣਾ, ਨੱਚ ਕੇ ਭਉਣਾ ॥

ਗਿਰਦਾ, ਪੁ:—ਘੇਰਾ, ਮਿੱਟੀ ਦਾ ਪੱਕਾ ਚੌਕਾ, ਮੁੰਨੇ ਹੋਏ ਸਿਰ ਦੇ ਚੁਫੇਰੇ ਦੇ ਵਾਲ ॥

ਗਿਰਦਾਵਰ
ਗਿਰਦਾਵਰੀ } 'ਗਰਦਾਵਰ' ਆਦਿਕ ਵੇਖੋ ॥

ਗਿਰਦੇ, ਅਵ:—ਚੁਫੇਰੇ, ਲਾਗੇ ॥

ਗਿਰਦੇ ਹੋਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਕੰਮ ਵਿੱਚ ਲੱਗਣਾ, ਆਪਣੇ ਮਤਲਬ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਪੈਣਾ ॥

ਗਿਰਨਾ
ਗਿਰ ਪੇਣਾ
ਗਿਰ ਪੈਣਾ } ਕ੍ਰਿ:—ਡਿਗਣਾ, ਢਹਿਣਾ, ਥੱਲੇ ਆ ਪੈਣਾ ॥

ਗਿਰਮਟ, ਪੁ:—ਅੰਗ੍ਰੇਜ਼ੀ ਢੰਗ ਦਾ ਕਰਾਰ ਨਾਮਾ (**Agreement**) ॥

ਗਰਮਾਲਾ, ਪੁ:—ਪਲਸਤਰ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਹਥਿਆਰ ॥

ਗਿਰਵਰ, ਪੁ:—ਪਹਾੜ, ਪਰਬਤ

ਗਿਰਵਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਡਿਗਵਾਣਾ, ਢੁਆਣਾ ॥

ਗਿਰਵਾਈ, ਸ:—ਗਿਰਾਉਣ ਦਾ ਕੰਮ ਜਾਂ ਮਜ਼ੂਰੀ ॥

ਗਿਰਵੀ, ਸ:—ਜੋ ਚੀਜ਼ ਰੱਖ ਕੇ ਹੁਦਾਰ ਲਿਆ ਜਾਵੇ, ਗਹਿਣੇ ਪਾਈ ਹੋਈ ਸ਼ੈ (ਰੱਖਣਾ, ਪੈਣਾ, ਪਾਉਣਾ) ॥

ਗਿਰਾ
ਗਿਰ੍ਹਾ } ਸ:—ਗੰਢ, ਗਜ਼ ਦਾ ਸੋਲ੍ਹਵਾਂ ਹਿੱਸਾ, ਕਬਜ਼ੀ, ਮਨ ਦਾ ਵਿਗਾੜ। (ਬੰਨ੍ਹਣੀ, ਪੈਣੀ) ॥

ਗਿਰਾਂ (ਗਿਰਾਉਂ)
ਗਿਰਾਈਂ (ਗਿਰਾਂਵੜਾ) } ਪੁ:—ਪਿੰਡ ॥

ਗਿਰਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਡੇਗਣਾ, ਢਾਹੁਣਾ ॥

ਗਿਰਾਸ, ਪੁ:
ਗਿਰਾਹ, ਪੁ:
ਗਿਰਾਹੀ, ਸ: } ਲੁਕਮਾ, ਨਵਾਲਾ, ਬੁਰਕੀ ॥

ਗਿਰਿਸਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਪਕੜਨਾ, ਲੈਣਾ, ਫੜ ਖਾਣਾ ॥

ਗਿਰੀ, ਸ:—ਬਦਾਮ ਆਦਿਕ ਦਾ ਗੁੱਦਾ, ਇੱਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸੰਨਿਆਸੀ ॥

ਗਿਰੇਬਾਨ, ਪੁ:—ਕੁਰਤੇ ਦਾ ਗਲ, ਕਪੜੇ ਦੀ ਛਾਤੀ ॥

ਗਿੱਲ, ਸ:—ਨਮ, ਤਰੀ, ਇੱਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਜੱਟ, ਲੋਕ ਨਾਮੀ ॥

ਗਿੱਲ ਗੁਆਉਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਬਦਨਾਮ ਹੋਣਾ ॥

ਗਿਲਟ, ਪੁ:—ਕਲੀ ਦਾ ਰੰਗ, ਮੁਲੰਮਾ (ਕਰਨਾ) ॥

ਗਿਲ੍ਹਟ (ਟਾ), ਪੁ: } **ਗਿਲ੍ਹਟੀ,** ਸ: } ਮਾਸ ਦਾ ਫੁਲਾਓ, ਸੋਜ, ਗੜ, ਮਹੁਕਾ, ਗੁੱਝੇ ਹੱਥ, ਆਟੇ ਵਿਚ ਅਣਗੁੱਝੇ ਆਟੇ ਦੀ ਡਲੀ ॥

ਗਿਲਤੀ, ਸ:—ਚਾਦਰ ਨੂੰ ਇਕ ਬਗਲ ਹੇਠੋਂ ਲਜਾਕੇ ਸਾਮ੍ਹਣੇ ਮੋਢੇ ਤੇ ਪਾਉਣਾ, ਫੇਰ ਦੂਈ ਬਗਲ ਹੇਠੋਂ ਕੱਢਕੇ ਦੂਏ ਮੋਢੇ ਤੇ ਪਾਉਣਾ (ਮਾਰਨੀ, ਲਾਉਣੀ) ॥

ਗਿਲਮ, ਸ:—ਇੱਕ ਊੱਨ ਦੀ ਦਰੀ ॥

ਗਿੱਲਰ } **ਗਿਲ੍ਹੜ** } ਪੁ:—ਗਲ ਦਾ ਮਾਸ ਫੁੱਲਕੇ ਲਟਕਿਆ ਹੋਯਾ ॥

ਗਲ੍ਹੜ ਪੱਤ (ਪੜ੍ਹ), ਪੁ:—ਇੱਕ ਬੂਟੀ, ਗਿਲ੍ਹੜ ਦੀ ਦੁਆ ॥

ਗਿਲ੍ਹੜਾ, ਪੁ:—ਜਿਸ ਨੂੰ ਗਿਲ੍ਹੜ ਦਾ ਰੋਗ ਹੈ ॥

ਗਿਲਾ, ਪੁ:—ਸ਼ਕਾਇਤ, ਉਲ੍ਹਾਮਾ, ਨਿੰਦਿਆ ॥

ਗਿਲਾ ਗੁਜ਼ਾਰੀ, ਸ:—ਸ਼ਕਾਇਤ ॥

ਗਿੱਲਾ } **ਗਿੱਲੀ** } ਵਿ:—ਭਿੱਜਾ ਹੋਇਆ, ਨਮਦਾਰ, ਤਰ ॥

ਗਿੱਲਾ ਪੀਹਣ, ਪੁ:—ਬਹੁਤ ਹੌਲੀ ਹੌਲੀ ਹੋਣ ਵਾਲਾ ਕੰਮ (ਪਾਉਣਾ) ॥

ਗਿਲ੍ਹਾਉਟ, ਸ: } **ਗਿਲਾਉਣਾ,** ਪੁ: } ਨਮੀ, ਤਰੀ, ਗਿੱਲ ॥

ਗਿਲਾਸ, ਪੁ:—ਪਾਣੀ ਆਦਿਕ ਪੀਣ ਵਾਲਾ ਭਾਂਡਾ ॥

ਗਿਲੋ, ਸ:—ਤਾਪ ਦੀ ਇੱਕ ਦੁਆ, ਬੂਟੀ ॥

ਗਿੜਗੜਾਉਣਾ } **ਗਿੜਗਿੜਾਉਣਾ** } ਕ੍ਰਿ:—ਮਿਨਤਾਂ ਤਰਲੇ ਕਰਨਾ, ਹੌਲੀ ਹੌਲੀ ਵਾਹੁਣਾ (ਪੈਰ) ॥

ਗੀਚਾ, ਪੁ:—ਅਰਬੀ ਦੀ ਬਣੀ ਹੋਈ ਇਕ ਸ਼ੈ ॥

ਗੀਟਾ, ਪੁ: } **ਗੀਟੀ,** ਸ: } ਪੱਥਰ ਦਾ ਬਹੁਤ ਨਿੱਕਾ ਰੋੜਾ ॥

ਗੀਤ, ਪੁ:—ਰਾਗ, ਗਾਉਣ, ਭਜਨ ॥

ਗੀਤ ਗਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਲੰਮੀ ਕਹਾਣੀ ਕਰਨੀ ॥

ਗੀਤਾ, ਸ:—ਹਿੰਦੂਆਂ ਦੇ ਧਰਮ ਦੀ ਇੱਕ ਪੋਥੀ ॥

ਗੀਦੀ, ਵਿ:—ਹੁਕਮ ਬਜਾਉਣ ਵਾਲਾ, ਡਰਾਕਲ (ਹੋਣਾ) ॥

ਗੁਆਉਣਾ } **ਗੁਆ ਦੇਣਾ** } ਕ੍ਰਿ:—ਖੋਣਾ, ਨਾਂ ਰਹਿਣ ਦੇਣਾ, ਨਾਸ ਕਰਨਾ ॥

ਗੁਆਹ, ਪੁ:—ਉਗਾਹ, ਸ਼ਾਹਦ, ਸਾਖੀ ॥

ਗੁਆਹੀ, ਸ:—ਉਗਾਹੀ, ਸ਼ਾਹਦੀ, , ਸਾਖੀ (ਦੇਣੀ) ॥

ਗੁਆਹੀ ਭਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਗੁਆਹ ਬਣ ਕੇ ਸਾਰਾ ਹਾਲ ਦੱਸਣਾ ॥

ਗੁਆਚ ਜਾਣਾ } **ਗੁਆਚਣਾ** } ਕ੍ਰਿ:—ਗੁਮ ਹੋਣਾ, ਨਾਂ ਰਹਿਣਾ, ਨਸ਼ਟ ਹੋਣਾ ॥

ਗੁਆਂਢ, } **ਗੁਆਂਢਣ** } **ਗੁਆਂਢੀ** } 'ਗਵਾਂਢ' ਆਦਿਕ ਵੇਖੋ ।

ਗੁਆਂਢਣੀ, ਸ:—ਅੱਖ ਦਾ ਇੱਕ ਰੋਗ, ਫਿੰਮਣੀ ॥

ਗੁਆਰ, ਪੁ:, **ਗੁਆਰਣ,** ਸ:, **ਗੁਆਰਣੀ,** ਸ: } ਜੋ ਪਿੰਡ ਵਿੱਚ ਰਹੇ, ਪੇਂਡੂ, ਮੂਰਖ ॥

ਗੁਆਰੀ (ਰੂ), ਵਿ:—'ਗਵਾਰੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਗੁਸਤਰਾ(ੜਾ), ਸ:—'ਗੁਸਤ੍ਰਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਗੁਸਤਾਕ, ਪੁ:—ਸਾਮ੍ਹਣੇ ਬੋਲਣ ਵਾਲਾ, ਬੇ ਅਦਬ ॥

ਗੁਸਤਾਕੀ, ਸ:—ਸਾਮ੍ਹਣੇ ਬੋਲਣਾ, ਬੇ ਅਦਬੀ ॥

ਗੁਸਲ, ਪੁ:—ਨ੍ਹਾਉਣਾ, ਅਸ਼ਨਾਨ । ਬਿਮਾਰੀ ਤੋਂ ਉੱਠਕੇ ਨ੍ਹਾਉਣਾ,(ਕਰਨਾ, ਕਰਾਉਣਾ, ਦੇਣਾ)॥

ਗੁਸਲ ਕਰਾਉਣਾ, ਗੁਸਲ ਦੇਣਾ } ਕ੍ਰਿ:—ਮੁਰਦੇ ਨੂੰ ਨੁਆਲਣਾ ॥

ਗੁਸਲਜਾਣਾ, ਗੁਸਲਣਾ } ਕ੍ਰਿ:—ਪਲੀਤ ਜਾਂ ਨਾਪਾਕ ਹੋਣਾ॥

ਗੁਸਲਿਆ ਹੋਇਆ, ਵਿ:—ਪਲੀਤ,ਨਾਪਾਕ ॥

ਗੁੱਸਾ, ਪੁ:—ਕਰੋਧ, ਖਫ਼ਗੀ, ਚੱਧ ॥

ਗੁੱਸਾ ਕਰਵਾਉਣਾ, ਚਾੜ੍ਹਨਾ ਦਿਲਵਾਉਣਾ, ਲਿਆਉਣਾ } ਕ੍ਰਿ:—ਖਫਾ ਕਰਨਾ ਗੁਸਾਉਣਾ ॥

ਗੁੱਸਾ ਮਾਰਨਾ (ਪੀਣਾ), ਕ੍ਰਿ:—ਕ੍ਰੋਧ ਰੋਕਣਾ ॥

ਗੁੱਸੇ ਹੋਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਖਫ਼ਾ ਹੋਣਾ, ਕ੍ਰੋਧ ਕਰਨਾ ॥

ਗੁੱਸੇ ਵਿੱਚ, ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—ਕ੍ਰੋਧ ਨਾਲ, ਗੁੱਸੇ ਹੋਕੇ ॥

ਗੁਸਾਇਣ, ਸ:—ਭਗਤਣੀ,ਗੁਸਾਈਂ ਦੀ ਤੀਵੀਂ॥

ਗੁਸਾਈਂ, ਪੁ:—ਭਗਤ, ਮਹਾਤਮਾ, ਮਾਲਕ, ਬ੍ਰਾਹਮਣਾਂ ਦੀ ਇਕ ਜਾਤ, ਆਦਰ ਦਾ ਪਦ ॥

ਗੁਸੈਲ (ਲਾ), ਪੁ:, **ਗੁਸੈਲਣ (ਲੀ)** ਸ: } ਜੋ ਬਹੁਤ ਗੁੱਸਾ ਕਰੇ, ਕ੍ਰੋਧਣ, ਕ੍ਰੋਧੀ ॥

ਗੁਹਜ, ਸ:—ਗੁੰਦਣ ਜਾਂ ਗੋਂਦ੍ਹਣ ਦਾ ਕੰਮ, ਕੱਪੜ ਦਾ ਵੱਲਾ ਹੋਣਾ, ਖੀਸਾ, ਇੱਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਸਮੂਹ ॥

ਗੁਹਜਾ, ਪੁ:—ਖਾਲ ਦਾ ਖੀਸਾ, ਜੇਬ ॥

ਗੁਹਾ, ਪੁ:—'ਗੋਹਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਗੁੱਹਾਂਜਣੀ, ਗੁਹਾਂਝਣੀ, ਗੁਹਾਂਡਣੀ, ਗੁੱਹਾਂਢਣੀ } ਸ:—ਅੱਖ ਦੇ ਕੋਏ ਦੀ ਫਿੰਮਣੀ ॥

ਗੁਹਾਰਾ, ਗੁਹੀਰਾ } ਪੁ:—ਸੁੱਕੇ ਹੋਏ ਗੋਹਿਆਂ ਦਾ ਢੇਰ, ਇੱਕ ਜੰਗਲੀ ਦਾਲ ॥

ਗੁਹੁ, ਸ:—ਇੱਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਵੱਡਾ ਕਿਰਲਾ ॥

ਗੁਹੁਰੀ, ਵਿ:—ਜੋਗੂ, ਵਾਕਫ਼ ॥

ਗੁਹੁਲਾ, ਪੁ:, **ਗੁਹੁਲੀ** ਸ: } ਗੋਹੇ ਮਿੱਟੀ ਦਾ ਭਾਂਡਾ ॥

ਗੁਹੁੜਾ, ਪੁ:, **ਗੁਹੁੜੀ,** ਸ: } ਧੁਣਖੀ ਹੋਈ ਰੂੰ ਦਾ ਗੋਲਾ, ਛੋਲਾ ॥

ਗੁੱਗਲ ਪੁ:—ਇੱਕ ਧੁਖਾਉਣ ਵਾਲੀ ਚੀਜ਼ ॥

ਗੁੱਗਲ ਹੋ ਜਾਣਾ (ਹੋਣਾ), ਕ੍ਰਿ:—ਨਕਾਰ ਹੋ ਜਾਣਾ, ਸੁਕ ਜਾਣਾ, ਪੱਥਰ ਹੋਣਾ, ਨਾਂ ਹਿੱਲ ਸੱਕਣਾ ॥

ਗੁਗੜੀਲ, ਪੁ:, **ਗੁਗੜੈਲ,** ਸ:, **ਗੁਗੜੀਲਾ,** ਪੁ:, **ਗੁਗੜੀਲੀ,** ਸ: } ਜਿਸ ਦੀ ਰੰਗਤ ਹੋਵੇ॥

ਗੁੱਗਾ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਪੀਰ, ਸੱਪ ॥

ਗੁੱਗਾ ਨੌਮੀ, ਸ:—ਭਾਦੋਂ ਦੀ ਨੌਮੀ ਜਦੋਂ ਗੁੱਗਾ ਪੂਜਦੇ ਹਨ ॥

ਗੁੰਗਾ, ਪੁ: }
ਗੁੰਗੀ, ਸ: } ਜੋ ਬੋਲ ਨਾਂ ਸੱਕੇ ॥

ਗੁਗੱਲੀ, ਸ:—ਨੱਕ ਦਾ ਇਕ ਰੋਗ ॥

ਗੁੱਚੀ, ਸ:—ਟੁੱਭੀ, ਖਿਸਕ ਜਾਣਾ (ਲਾਉਣੀ) ॥

ਗੁੱਛਮਗੁੱਛਾ, ਪੁ:—ਭਲਵਾਨਾਂ ਦਾ ਜੱਫਾ, ਮੱਲਾਂ ਦੀ ਜੱਫੀ ॥

ਗੁੱਛਾ, ਪੁ:—ਇਕ ਡੰਡੀ ਜਿਸ ਨਾਲ ਕਈ ਫਲ ਲੱਗੇ ਹੋਣ। ਕਈਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਦਾ ਜੋੜ, ਫੁੰਮਣਾਂ ਦਾ ਗੁੰਝਲ ॥

ਗੁੱਛਾ ਹੋਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਸਰੀਰ ਨੂੰ ਅੰਦਰ ਖਿੱਚਣਾ, ਜੱਫੀ ਪਾਣਾ ॥

ਗੁੱਛੀ, ਸ:—ਨਾਲੀਆਂ ਦੀ ਗੁਥਲੀ, ਇੱਕ ਸੁੱਕੀ ਭਾਜੀ ॥

ਗੁਜਰ, ਸ:—ਗੁਜ਼ਾਰਾ, ਨਿਰਬਾਹ, ਰਸਤਾ, ਲਾਂਘਾ, (ਕਰਨੀ) ॥

ਗੁਜਰ ਜਾਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਲੰਘ ਜਾਣਾ, ਮਰਨਾ ॥

ਗੁੱਜਰ, ਪੁ:—ਗਊਆਂ ਮਹੀਆਂ ਰੱਖਣ ਵਾਲੀ ਜ਼ਾਤ। ਜੋ ਦੁੱਧ ਲੈ ਕੇ ਵੇਚਦੇ ਹਨ। ਗੁਆਲਾ ॥

ਗੁਜਰਣਾ }
ਗੁਜਰਨਾ } ਕ੍ਰਿ:—ਬੀਤਣਾ, ਲੰਘਣਾ, ਮਰ ਜਾਣਾ ॥

ਗੁਜਰਾਨ, ਸ:—ਗੁਜ਼ਾਰਾ, ਨਿਰਬਾਹ, ਵਕਤ ਬੀਤਣਾ (ਕਰਨੀ) ॥

ਗੁਜਰਾਲ, ਸ:—ਗੁੱਜਰਾਂ ਦੇ ਰਹਿਣ ਦੀ ਥਾਂ ॥

ਗੁਜਰੀ, ਸ:—ਗੁੱਜਰ ਦੀ ਤੀਮੀਂ, ਗੁਆਲਣ ॥

ਗੁਜਰੇਹੜਾ, ਪੁ:—ਗੁੱਜਰਾਂ ਦਾ ਵੇਹੜਾ ॥

ਗੁਜਰੇਟੜਾ (ਟਾ) ਪੁ: }
ਗੁਜਰੇਟੜੀ (ਟੀ) ਸ: } ਗੁੱਜਰਾਂ ਦਾ ਪੁੱਤ੍ਰ, ਗੁੱਜਰਾਂ ਦੀ ਧੀ ॥

ਗੁੰਜਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਗੂੰਜਣ ਦੇਣਾ, ਅਵਾਜ਼ ਕਢਾਉਣੀ ॥

ਗੁੰਜਾਇਸ਼, ਸ:—ਜਗਾ, ਸਮਾਈ, ਨਫ਼ਾ ॥

ਗੁੰਜਾਣ, ਵਿ:—ਸੰਘਣਾ, ਡੂੰਘਾ ॥

ਗੁਜਾਰਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਲੰਘਾਉਣਾ, ਸਮਾ ਬਿਤਾਉਣਾ ॥

ਗੁਜਾਰਾ, ਪੁ:—ਨਿਰਬਾਹ, ਜੀਉਕਾ (ਕਰਨਾ) ॥

ਗੁੰਜੀ, ਸ:—ਡੋਰੀ, ਤਿੱਲੇ ਆਦਿਕ ਦੀ ਗੱਠ ॥

ਗੁੰਜੂਰ, ਪੁ:—'ਗੁੱਜਰ' ਵੇਖੋ ॥

ਗੁੰਜੇਸ, ਸ:—ਜਗਾ, ਸਮਾਈ, ਨਫ਼ਾ ॥

ਗੁੱਝ, ਸ:—ਭੇਤ, ਵੱਢੀ, ਚਰਖੇ ਅਤੇ ਹੱਥੇ ਦੇ ਵਿਚਲੀ ਲੱਕੜ ॥

ਗੁੱਝ ਚਲਾਉਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਕੱਤਣਾ ॥

ਗੁੱਝਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਗੁੰਦਿਆ ਜਾਂ ਗੁੰਨ੍ਹਿਆ ਜਾਣਾ ॥

ਗੁੰਝਲ, ਸ:—ਪੇਚ, ਧਾਗਿਆਂ ਦਾ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਨਾਲ ਅੜ ਜਾਣਾ ॥

ਗੁੱਝਮੀ (ਵੀ) }
ਗੁੱਝਾ (ਝੀ) } ਵਿ:—ਭੇਤ ਦੀ ਗੱਲ, ਜਿਸ ਦਾ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ॥

ਗੁੱਝੀ ਮਾਰ ਮਾਰਨੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਅਜੇਹਾ ਮਾਰਨਾ ਕਿ ਨਿਸ਼ਾਨ ਨਾ ਪਵੇ ॥

ਗੁਝਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਗੁੰਦਣ ਜਾਂ ਗੁੰਨ੍ਹਣ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਾਉਣਾ ॥

ਗੁਝਾਈ, ਸ:—ਗੁੰਦਣ ਜਾਂ ਗੁੰਨ੍ਹਣ ਦਾ ਕੰਮ ਜਾਂ ਮਜੂਰੀ ॥

ਗੁੱਝੇ ਗੁੱਝੇ, ਕ੍ਰਿ:, ਵਿ:—ਲੁਕ ਛਿਪਕੇ, ਅੰਦਰਲੇ ਖਾਨੇ ॥

ਗੁੱਟ, ਪു:—ਗੋਲ ਚੀਜ਼, ਹੱਥ ਅਤੇ ਬਾਂਹ ਦੇ ਵਿਚਲਾ ਜੋੜ, (ਉਤਰਨਾ, ਉਤਰ ਜਾਣਾ, ਨਿਕਲ ਜਾਣਾ) ॥

ਗੁਟਕ, ਸ:—ਕਬੂਤਰ ਦੀ ਅਵਾਜ਼, ਹੌਲਾ ਹਾਸਾ ॥

ਗੁਟਕਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਕਬੂਤਰ ਦਾ ਬੋਲਣਾ, ਅੰਦਰੋ ਅੰਦਰ ਖੁਸ਼ ਹੋਣਾ ॥

ਗੁਟਕਾ, ਸ:—ਛੋਟੀ ਪੋਥੀ, ਲਿਖੇ ਹੋਏ ਮੰਤ੍ਰ ॥

ਗੁਟਕੂੰ ਗੁਟਕੂੰ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਗੁਟਕਣਾ ॥

ਗੁਟਰਾ (ੜਾ) ਵਿ:—ਗੋਲ, ਜਿੰਨਾ ਲੰਮਾ ਉੱਨਾ ਚੌੜਾ, ਮੋਟਾ ਤੇ ਛੋਟਾ ॥

ਗੁੱਟਾ, ਪു:—ਲੱਕੜੀ ਦੀ ਜਿਸ ਚੀਜ਼ ਨਾਲ ਮੋਚੀ ਜੁੱਤੀ ਦੇ ਤਲੇ ਦੇ ਕੰਢੇ ਚਮਕਾਉਂਦੇ ਹਨ ॥

ਗੁਟਿਕਾ, ਪു:—'ਗੁਟਕਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਗੁੱਟੀ, ਸ:—ਤਮਾਕੂ ਦੇ ਪੱਤ੍ਰਾਂ ਦੀ ਗੱਠੀ, ਅੰਬ ਦੀ ਗਿਟਕ ॥

ਗੁੱਟੂ
ਗੁਟੂ } ਵਿ:—ਸ਼ਰਾਬ ਨਾਲ ਮਸਤ ਹੋਇਆ ਹੋਇਆ (ਹੋਣਾ)

ਗੁੱਠ, ਸ:—ਨੁੱਕਰ, ਖੂੰਜਾ, ਕੂਣਾ ॥

ਗੁੱਠਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਮਰੋੜਨਾ, ਵੱਟਣਾ ॥

ਗੁਠਲੀ, ਸ:—ਫਲ ਦੀ ਗਿਟਕ ॥

ਗੁਠਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਵਟਵਾਉਣਾ (ਰੱਸਾ) ॥

ਗੁਠਾਈ, ਸ:—(ਰੱਸਾ) ਵੱਟਣ ਦੀ ਮਜੂਰੀ ॥

ਗੁੰਡਉ, ਪു:—ਗੁੰਡ ਪੁਣਾ, ਲੁੱਚਪੁਣਾ, ਬਦਮਾਸ਼ੀ ॥

ਗੁੱਡਗੁਡਾਈ, ਸ:—ਅਨਾਜ ਦੇ ਖੇਤ ਵਿੱਚੋਂ ਘਾਹ ਪਠਾ ਖੋਤਰਨ ਦਾ ਕੰਮ ॥

ਗੁੱਡਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਖੇਤ ਵਿੱਚੋਂ ਫਾਲਤੂ ਘਾਹ ਕੱਢਣਾ, ਮਾਰ ਕੁਟਾਈ ਕਰਨੀ, ਪੁੱਟਣਾ ॥

ਗੁੰਡ ਪੁਣਾ, ਪു:—ਲੁੱਚਪੁਣਾ, ਬਦਮਾਸ਼ੀ ॥

ਗੁੱਡਾ, ਪു:—ਕੱਪੜੇ ਦਾ ਬਣਿਆ ਹੋਇਆ ਮਨੁੱਖ, ਕਨਕਊਆ ॥

ਗੁੱਡਾ ਫੂਕਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਬਦਨਾਮੀ ਕਰਨੀ ॥

ਗੁੱਡੇ ਪਾਉਣੇ, ਕ੍ਰਿ:—ਜਾਦੂ ਕਰਨਾ ॥

ਗੁੰਡਾ, ਵਿ:—ਲੁੱਚਾ, ਸ਼ੁਹਦਾ, ਬਦਮਾਸ਼ ॥

ਗੁਡਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਗੋਡੀ ਕਰਾਉਣੀ ॥

ਗੁਡਾਈ, ਸ:—ਗੋਡੀ ਕਰਨ ਦਾ ਕੰਮ ਜਾਂ ਮਜੂਰੀ ॥

ਗੁਡਾਵਾ, ਪു:—ਗੋਡੀ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ॥

ਗੁੱਡੀ, ਸ:—ਕੱਪੜੇ ਦੀ ਬਣੀ ਹੋਈ ਤ੍ਰੀਵੀਂ ਦੀ ਮੂਰਤ, ਨਿੱਕੀ ਤ੍ਰੀਮਤ, ਛੋਟਾ ਕਨਕਊਆ ॥

ਗੁੱਡੀ ਚੜ੍ਹਨੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਪ੍ਰਤਾਪ ਵਾਲਾ ਹੋਣਾ ॥

ਗੁੱਡੀਆਂ ਦਾ ਵਿਆਹ, ਪു:—ਅਵਾਣਿਆਂ ਦਾ ਵਿਆਹ ॥

ਗੁੱਡੀਆਂ ਦੀ ਖੇਲ, ਸ:—ਸੁਖਾਲਾ ਕੰਮ ॥

ਗੁੰਡੋਆ, ਪു:—ਰਸ ਨੂੰ ਕਾੜ੍ਹ ਕੇ ਗੁੜ ਬਣਾਉਣ ਵਾਲਾ, ਜੋ ਗੋਡੀ ਕਰੇ ॥

ਗੁਣ, ਪੁ:—ਸਿਫ਼ਤ, ਚੰਗੀ ਗੱਲ, ਵਡਿਆਈ, ਨੇਕੀ, ਉਸਤਾਦੀ, ਲਾਭ, ਕਾਰਨ ॥

ਗੁਣ ਕਰਨਾ (ਦੇਣਾ), ਕ੍ਰਿ:—ਫੈਦਾ ਦੇਣਾ, ਅਸਰ ਕਰਨਾ ॥

ਗੁਣ ਗਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਵਡਿਆਈ ਜਾਂ ਧੰਨਬਾਦ ਕਰਨਾ ॥

ਗੁਣਗਾਹਕ, ਪੁ:—ਚੰਗੀ ਗੱਲ ਦੀ ਕਦਰ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ॥

ਗੁਣਮਾਣ (ਵਾਣ)
ਗੁਣਵੰਤ (ਵੰਤੀ) } ਵਿ:—ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਗੁਣ ਹੋਵੇ ॥

ਗੁਣਾਂ ਦਾ ਗੁਥਲਾ
ਗੁਣਾਂ ਦੀ ਗੁਥਲੀ } ਵਿ:—ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਸਭ ਗੁਣ ਹੋਣ ॥

ਗੁਣ ਗੁਣ, ਪੁ:—ਨੱਕ ਵਿੱਚ ਬੋਲਣਾ (ਕਰਨਾ)॥

ਗੁਣ ਗੁਣਾ, ਵਿ:—ਜੋ ਨੱਕ ਵਿੱਚ ਬੋਲੇ, ਕੋਸਾ (ਪਾਣੀ) ॥

ਗੁਣ ਗੁਣਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਨੱਕ ਵਿਚ ਬੋਲਣਾ ॥

ਗੁਣਗੁਣਾਟ, ਸ:—ਨੱਕਵਿੱਚ ਬੋਲਣ ਦੀ ਅਵਾਜ਼॥

ਗੁਣ ਗੁਣੀ, ਸ:—ਨੱਕ ਗਲਕ ਦਾ ਇੱਕ ਰੋਗ ॥

ਗੁਣਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਗਿਣਨਾ, ਲੇਖਾ ਕਰਨਾ, ਗੁਣਾ ਕਰਨਾ, ਜਰਬ ਦੇਣੀ ॥

ਗੁਣਾ, ਪੁ:—ਹਿੱਸਾ, ਪੱਤੀ, ਇੱਕ ਤਲੀ ਹੋਈ ਮਿੱਠੀ ਰੋਟੀ, ਮੁੱਤੀਦੀ ਅੱਖੀ ਤੇ ਲੱਗਾ ਹੋਇਆ ਚਮੜਾ ਕਈ ਵਾਰੀ ਗਿਣਿਆ ਹੋਇਆ (ਸੌ ਗੁਣਾ ਆਦਿਕ) ॥

ਗੁਣੇ ਪਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਕਿਸੇ ਜੁਗਤ ਨਾਲ ਇਹ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨਾ ਕਿ ਕਿਸ ਕਿਸ ਦੇ ਹਿੱਸੇ ਕੇਹੀ ਸ਼ੈ ਆਉਂਦੀ ਹੈ ॥

ਗੁਣਾਕਾਰ, ਵਿ:-ਪੁ:-ਉਸਤਾਦ, ਚਤਰ, ਗੁਣਾ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ॥

ਗੁਣਾਕਾਰਾ, ਪੁ:
ਗੁਣੀ, ਵਿ: ਪੁ:
ਗੁਣਾਕਾਰੀ, ਸ: } ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਗੁਣ ਹੈ ਸਿਆਣਾ। ਚੌਰੀ, ਇੱਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਲੇਖਾ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਤਿੰਨ ਰਾਸ਼ੀਆਂ ਮਲੂਮ ਹੋਣ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸੰਬੰਧਿਤ ਚੌਥੀ ਕੱਢੀ ਦੀ ਹੈ ॥

ਗੁਣੀਆ
ਗੁੱਣੀਯਾ } ਪੁ:—ਤਰਖਾਣਾਂ ਦਾ ਇਕ ਸੰਦ ਜਿਸ ਨਾਲ ਕੋਣ ਮਿਣਦੇ ਹਨ॥

ਗੁੱਤ, ਸ:—ਗੁੰਦੇ ਹੋਏ ਵਾਲਾਂ ਦਾ ਕੰਠ, ਚੂੰਡਾ ॥

ਗੁੱਤਕਾ, ਪੁ:—ਪੱਕੀ ਡਾਂਗ, ਸੋਟੀ ॥

ਗੁਤਗੁਤਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਗੁਤਗੁਤੀ ਕਰਨੀ ॥

ਗੁਤਗੁਤੀ, ਸ:—ਪਿੰਡੇ ਨੂੰ ਛੇੜਕੇ ਹਸਾਉਣ ਦਾ ਕੰਮ ॥

ਗੁਤਾਵਾ, ਪੁ:—ਤੂੜੀ ਵੰਡ ਆਦਿਕ ਮਿਲਾਇਆ ਹੋਇਆ ॥

ਗੁੱਤੀ, ਸ:—ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦਾ ਮੱਛਰ, ਬਹੁਤ ਛੋਟੇ ੨ ਉਡਣ ਵਾਲੇ ਕੀੜੇ ॥

ਗੁੱਤੂ, ਵਿ:—ਗੁੱਤ ਵਾਲਾ ॥

ਗੁਥਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਪੱਕੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਗੁੰਦੇ ਜਾਂ ਪਰੋਏ ਹੋਏ ਹੋਣਾ, ਸਰੀਰ ਦਾ ਮਾਸ ਕਰੜਾ ਹੋਣਾ ॥

ਗੁੱਥਲਾ, ਪੁ:
ਗੁੱਥਲੀ ਸ: } ਥੈਲਾ, ਖੀਸਾ, ਬੋਝਾ ॥

ਗੁਥਵਾਂ, ਵਿ:—ਗੁੰਦਿਆ ਹੋਇਆ, ਪੱਕਾ, ਪੀਡਾ ॥

ਗੁਥਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਗੁੰਦਣ ਜਾਂ ਪਰੋਣ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਾਉਣਾ ॥

ਗੁੱਥੀ, ਸਃ—ਗੁਥਲੀ, ਥੈਲੀ।

ਗੁਦਗੁਦਾ, ਵਿਃ—ਨਰਮ, ਮੁਲਾਇਮ, ਪੋਲਾ ॥

ਗੁਦਗੁਦਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਸਰੀਰ ਨੂੰ ਛੇੜਨਾ, ਲੱਤਾਂ ਨਾਲ ਘੁੱਟਣਾ ॥

ਗੁਦਗੁਦਾਈ, ਸਃ—ਮੁਲੈਮੀ, ਸਰੀਰ ਨੂੰ ਛੇੜਨਾ।

ਗੁਦਗੁਦਾਹਟ }
ਗੁੱਦਗੁੱਦਾਟ } ਸਃ—ਮੁਲੈਮੀ, ਸਰੀਰ ਨੂੰ ਛੇੜ ਕੇ ਹਸਾਉਣ ਨਾਲ ਜੋ ਮਨ ਦੀ ਹਾਲਤ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ॥

ਗੁਦਗੁਦੀ, ਸਃ—ਪਿੰਡੇ ਨੂੰ ਛੇੜਕੇ ਹਸਾਉਣ ਦਾ ਕੰਮ ॥

ਗੁੰਦਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਇਕ ਦੂਜੇ ਨਾਲ ਅੜਾਕੇ ਜੋੜਨਾ ਮਨੁੱਖਾਂ ਵਿੱਚ ਜੋੜ ਤੋੜ ਕਰਨੇ, ਮੇਢੀ ਕਰਨੀ ॥

ਗੁਦਮਾ, ਪੁਃ—ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦਾ ਪਹਾੜੀ ਕੰਬਲ ॥

ਗੁੰਦਵਾਂ, ਵਿਃ—ਗੁੰਦਿਆ ਹੋਇਆ ॥

ਗੁੱਦੜ, ਪੁਃ—ਫਟੇ ਪੁਰਾਣੇ ਕੱਪੜੇ, ਲੀਰਾਂ, ਕੂੜਾ ॥

ਗੁਦੜਾ, ਪੁਃ }
ਗੁਦੜੀ, ਸਃ } ਰਜਾਈ, ਕਈ ਰੰਗਾਂ ਦੀਆਂ ਟਾਕੀਆਂ ਵਾਲਾ ਕੱਪੜਾ (ਫਕੀਰਾਂ ਦਾ), ਪੁਰਾਣੇ ਕੱਪੜਿਆਂ ਦੀ ਰੀਢ ॥

ਗੁੱਦ }
ਗੁੱਦਾ } ਪੁਃ—ਫਲ ਆਦਿਕ ਦਾ ਵਿਚਲਾ ਹਿੱਸਾ ਮਗਜ਼ ॥

ਗੁਦਾ, ਸਃ—ਪਖਾਨੇ ਫਿਰਨ ਵਾਲਾ ਅੰਗ, ਚਿੱਤੜਾਂ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰਲਾ ਛੇਕ ॥

ਗੁੰਦਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਗੁੰਦਣ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਾਉਣਾ

ਗੁੰਦਾਈ, ਸਃ—ਗੁੰਦਣ ਦਾ ਕੰਮ ਜਾਂ ਮਜੂਰੀ ॥

ਗੁਦਾਮ, ਪੁਃ—ਅਸਬਾਬ ਵਾਲੀ ਕੋਠੜੀ, ਘਰ, ਜਖੀਰਾ, ਬਟਨ, ਕੱਪੜੇ ਦੀ ਘੁੰਡੀ ॥

ਗੁੱਦੜ, ਪੁਃ—ਫਟੇ ਪੁਰਾਣੇ ਕਪੜੇ, ਲੀਰਾਂ, ਕੂੜਾ ॥

ਗੁੱਧਾ, ਵਿਃ—ਗੁੰਨ੍ਹਿਆ ਹੋਇਆ (ਆਟਾ ਆਦਿਕ)

ਗੁਧੂਲਕਾਂ }
ਗੁੰਧੂਲਕਾਂ } ਸਃ—ਤ੍ਰਿਕਾਲਾਂ, ਸੰਝ ॥

ਗੁੰਨ੍ਹਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਆਟੇ ਆਦਿਕ ਵਿੱਚ ਪਾਣੀ ਪਾਕੇ ਮਲਨਾ ਅਤੇ ਮੁੱਕੀ ਦੇਣੀ, ਗੁੰਦਣਾ ॥

ਗੁੰਨ੍ਹ ਹੋਣਾ }
ਗੁੰਨ੍ਹੇ ਜਾਣਾ } ਕ੍ਰਿਃ—ਪਰਮੇਉ ਨਾਲ ਭਿੱਜ ਜਾਣਾ ॥

ਗੁਨ੍ਹਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਗੁੰਨ੍ਹਣ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਾਉਣਾ ॥

ਗੁਨ੍ਹਾਈ, ਸਃ—ਗੁੰਨ੍ਹਣਦਾ ਕੰਮ ਜਾਂ ਮਜੂਰੀ ॥

ਗੁਨਾਹ, ਪੁਃ—ਪਾਪ, ਬੁਰਾ ਕੰਮ, ਅਪਰਾਧ (ਕਰਨਾ) ॥

ਗੁਨਾਹ ਬਖਸ਼ਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਅਪਰਾਧ ਖਿਮਾ ਕਰਨ

ਗੁਨਾਹਗਾਰ, ਵਿਃ }
ਗੁਨਾਹਣ, ਸਃ }
ਗੁਨਾਹੀ, ਪੁਃ } ਜੋ ਗੁਨਾਹ ਕਰੇ, ਪਾਪੀ, (ਪਲ) ਅਪਰਾਧੀ (ਪਣ) ॥

ਗੁਨਾਹਗਾਰੀ, ਸਃ—ਪਾਪੀ ਹੋਣਾ, ਜਰੀਮਾਨਾ, ਡੰਨ, ਚੱਟੀ ॥

ਗੁਨਾਗਾਰ, ਵਿਃ—ਜੋ ਗੁਨਾਹ ਕਰੇ ॥

ਗੁੱਪ }
ਗੁੱਪ ਚੁੱਪ } ਵਿਃ—ਜੋ ਨਾਂ ਬੋਲੇ ॥ ਕ੍ਰਿਃ ਵਿਃ—ਬੋਲਣ ਬਿਨਾ ॥

ਗੁਪਤ, ਵਿਃ—ਲੁਕਿਆ ਛਿਪਿਆ ਹੋਇਆ, ਜੋ ਨਾ ਦਿੱਸੇ, ਗੁੱਝਾ ॥

ਗੁਪਤ ਦਾਨ, ਪੁ:—ਜਿਸ ਦਾਨ ਦੀ ਖਬਰ ਹੋਰਨਾਂ ਨੂੰ ਨਾਂ ਹੋਵੇ ॥

ਗੁਪਤੀ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਲੁਕੀ ਹੋਈ ਤਲਵਾਰ ਵਾਲੀ ਸੋਟੀ, ਲੁਕਾਕੇ ਮਾਲਾ ਫੇਰਨ ਵਾਲੀ ਗੁਥਲੀ ॥

ਕ੍ਰਿ:-ਵਿ:-ਚੋਰੀ ਚੋਰੀ, ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਖਬਰ ਨਾਂ ਕਰਕੇ ॥

ਗੁਫਾ, ਸ:—ਪਹਾੜ ਦੀ ਖੋਹ, ਧਰਤੀ ਦੇ ਥੱਲੇ ਸਾਧ ਦੀ ਕੁਟੀਆ ॥

ਗੁੰਬਜ, ਪੁ:—ਬੁਰਜ, ਮਸੀਤ ਆਦਿਕ ਦੀ ਉਭਰੀ ਗੋਲ ਛੱਤ ॥

ਗੁਬਰ, ਪੁ:—ਗੁੱਸਾ, ਜੋਸ਼, ਆਕੜ, ਖਾਰ (ਰੱਖਣਾ) ॥

ਗੁਬਰੀ, ਵਿ:—ਜੋ ਗੁਬਰ ਰੱਖੇ ॥

ਗੁਬਾਰ, ਪੁ:—ਹਨੇਰੀ, ਧੁੰਧ, ਗੰਦ ॥

ਗੁਬਾਰੀ, ਸ:—ਬੱਦਲਵਾਲੀ, ਸਿਰ ਨੂੰ ਘੇਰ ਪੈਣਾ, ਗੰਦ ॥

ਗੁਭਗੁਭਾਟ, ਸ:—ਆਕੜ, ਖਾਰ, ਸਾੜਾ, ਚਿਰਸ ॥

ਗੁੰਮ, ਵਿ:—ਗੁਆਚਾ ਹੋਇਆ, ਲੁਕਿਆ ਹੋਇਆ (ਹੋਣਾ, ਕਰਨਾ) ॥

ਮਨੁਖਾਂ ਜਾਂ ਚੀਜਾਂ ਦਾ ਕੱਠ ॥

ਗੁੰਮ ਸੁੰਮ, ਵਿ:—ਚੁੱਪ, ਬੇਸੁਰਤ ॥

ਗੁੰਮਜ, ਪੁ:—'ਗੁੰਬਜ' ਵੇਖੋ ॥

ਗੁਮਜੀ, ਸ:—ਨਿੱਕਾ ਗੁੰਮਜ ॥

ਗੁੰਮਟ, ਪੁ:—'ਗੁੰਬਜ' ਵੇਖੋ ॥

ਗੁਮਟੀ, ਸ:—ਨਿੱਕਾ ਗੁੰਬਜ, ਚਿਕਨ ਵਰਗਾ ਇੱਕ ਕੱਪੜਾ ॥

ਗੁਮਟੀਲਾ, ਵਿ:—ਜਿਸ ਵਿਚ ਗੁੰਬਜ਼ ਹੋਵੇ ॥

ਗੁਮਰ, ਪੁ:—'ਗੁਬਰ' ਵੇਖੋ ॥

ਗੁੰਮਾ, ਪੁ:—ਮਨੁੱਖਾਂ ਜਾਂ ਚੀਜਾਂ ਦਾ ਇਕੱਠ, ਇੱਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਜੁਆਰ ॥

ਗੁਮਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—'ਗੁਆਉਣਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਗੁਮਾਸ਼ਤਾ, ਪੁ:—ਉਹ ਆਦਮੀ ਜੋ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਵੱਲੋਂ ਕੰਮ ਕਰੇ ॥

ਗੁਮਾਣ, ਪੁ:—ਭਰਮ, ਘਮੰਡ, ਝੂਠਾ ਖਿਆਲ (ਕਰਨਾ) ॥

ਗੁਮਾਣੀ, ਪੁ:
ਗੁਮਾਨਣ, ਸ:
} ਜੋ ਗੁਮਾਣ ਕਰੇ ॥

ਗੁੰਮੀ, ਸ:—ਗੁੰਬਜ ਦੀ ਸ਼ਕਲ ਦਾ ਢੋੜਾ (ਢੱਠਣੀ), ਚੋਹਰ ਦਾ ਤੋੜਾ ॥

ਗੁਰ, ਪੁ:—ਉਸਤਾਦ, ਸਿਖਾਉਣ ਵਾਲਾ, ਮੁਰਸ਼ਦ, ਵੱਡਾ, ਲੇਖਾ ਕਰਨ ਦਾ ਸੌਖਾ ਢੰਗ ॥

ਗੁਰਦਵਾਰਾ,
ਗੁਰਦੁਆਰਾ,
} ਪੁ:—ਗੁਰੂ ਦਾ ਸਥਾਨ, ਧਰਮ ਸਾਲਾ ॥

ਗੁਰ ਦੇਵ, ਪੁ:—ਗੁਰੂ, ਸਤਗੁਰੂ, ਵੱਡਾ ਗੁਰੂ, ਮਹਾਤਮਾ ॥

ਗੁਰਪੁਰਬ, ਪੁ:—ਸਤਗੁਰਾਂ ਦੇ ਜਨਮ ਦਿਨ ਜਾਂ ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਮਾਉਣ ਦੇ ਦਿਨ ਦਾ ਤਿਹਾਰ ॥

ਗੁਰ ਬਾਣੀ, ਸ:—ਗੁਰਾਂ ਦੀ ਬਾਣੀ, ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਦੇ ਸ਼ਬਦ ॥

ਗੁਰਬਿਲਾਸ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਪੁਸਤਕ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਗੁਰਾਂ ਦੀਆਂ ਸਾਖੀਆਂ ਹਨ ॥

ਗੁਰ ਭਾਈ, ਪੁ:—ਇੱਕੋ ਗੁਰੂ ਦੇ ਚੇਲੇ ॥

ਗੁਰ ਮੰਤ੍ਰ, ਪੁ:—ਗੁਰੂ ਦਾ ਉਪਦੇਸ, ਆਤਮਕ ਸਿੱਖਿਆ ॥

ਗੁਰਮਤਾ, ਪੁ:—ਸਲਾਹ, ਕੱਠੇ ਬਹਿਕੇ ਕੋਈ ਗੱਲ ਵਿਚਾਰਨੀ (ਕਰਨਾ), ਸਿੱਖਾਂ ਦੀ ਪੁਰਾਣੀ ਕੌਂਸਲ ॥

ਗੁਰਮੁਖ, ਪੁ:—ਭਲਾ ਲੋਕ, ਭਗਤ, ਭੋਲਾ ਆਦਮੀ, ਜੋ ਗੁਰੂ ਦੀ ਆਗਯਾ ਪੂਰੀ ੨ ਪਾਲਨ ਕਰੇ ॥

ਗੁਰਮੁਖੀ, ਵਿ:—ਗੁਰਾਂ ਦੇ ਮੁਖ ਤੋਂ ਜੋ ਨਿਕਲੇ ।

ਸ:—ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਅੱਖਰਾਂ ਵਿਚ ਪੰਜਾਬੀ ਲਿਖੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ॥

ਗੁਰਵਾਰ, ਪੁ:—ਗੁਰੂ ਦਾ ਦਿਨ, ਸਿੱਖ ਬਨਣ ਦਾ ਦਿਨ, ਜਨਮ ਦਿਨ, ਐਤਵਾਰ ॥

ਗੁਰਸ, ਪੁ:—੧੨ ਦਰਜਨਾ, ੧੪੪ ਚੀਜ਼ਾਂ ਦਾ ਕੱਠ ॥

ਗੁਰਗਾਬੀ, ਸ:—ਇੱਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਵਲੈਤੀ ਢੰਗ ਦੀ ਜੁੱਤੀ ॥

ਗੁਰਗੁਰੀ, ਸ:—'ਗੁੜ ਗੁੜੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਗੁਰਜ, ਪੁ:—ਲੋਹੇ ਦਾ ਡੰਡਾ (ਮਾਰਨਾ) ॥

ਗੁਰਜਮਾਰ, ਪੁ:—ਆਪਣੇ ਆਪਨੂੰ ਗੁਰਜ ਮਾਰਨ ਵਾਲੇ ਮੁਸਲਮਾਨ ਫਕੀਰ ॥

ਗੁਰਦਾ, ਪੁ:—ਸਰੀਰ ਦਾ ਉਹ ਅੰਗ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਪਸ਼ਾਬ ਬਨਦਾ ਹੈ । ਦਲੇਰੀ, ਹੌਂਸਲਾ ॥

ਗੁਰ ਏਤਾ, ਪੁ:—ਮੁੱਖਾ, ਪਸੰਨ ॥

ਗੁਰਿਆਇਣ, ਸ:—ਗੁਰੂ ਦੀ ਇਸਤ੍ਰੀ, ਗੁਰੂ ਦੀ ਪਦਵੀ ਵਾਲੀ ਇਸਤ੍ਰੀ ॥

ਗੁਰਿਆਈ, ਸ:—ਗੁਰੂ ਦੀ ਪਦਵੀ, ਗੁਰੂ ਦਾ ਕੰਮ ॥

ਗੁਰਿਆਣੀ, ਸ:—'ਗੁਰਿਆਇਣ' ਵੇਖੋ ॥

ਗੁਰੂ, ਪੁ:—ਧਰਮ ਦਾ ਉਪਦੇਸ਼ ਦੇਣ ਵਾਲਾ ਮਹਾਤਮਾ, ਪੀਰ, ਮੁਰਸ਼ਦ, ਉਸਤਾਦ, ਚਲਾਕ, ਗਾਹਕਾਰ ॥

ਗੁਰੂਘੰਟਾਲ, ਪੁ:—ਸ਼ਤਾਨ, ਕਪਟੀ ਮਨੁੱਖ ॥

ਗੁਰੋਚਣ, ਪੁ:—'ਗੁਲੋਚਨ' ਵੇਖੋ ॥

ਗੁੱਲ, ਪੁ:—ਬੱਤੀ ਦਾ ਸੜਿਆ ਹੋਇਆ ਹਿੱਸਾ, ਹੁੱਕੇ ਦੀ ਸੁਆਹ, ਚਿਲਮ ਭਖਾਉਣ ਦਾ ਮਸਾਲਾ, ਹਰੇ ਤਮਾਕੂ ਦੀ ਰੋੜੀ, ਇੱਕ ਖਡੌਣਾ ਇੱਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਖਿੱਦੋ, ਫੁੱਲ, ਗੁਲਾਬ, ਸੋਹਣਾ ਜਾਂ ਅਨਦਾੜ੍ਹੀਆ ਮੁੰਡਾ ॥

ਗੁਲ ਹੋਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਬੁਝ ਜਾਣਾ (ਦੀਵੇ ਆਦਿਕ ਦਾ) ॥

ਗੁਲਕੰਦ, ਪੁ:—ਗੁਲਾਬ ਦੇ ਫੁੱਲਾਂ ਦਾ ਮੁਰੱਬਾ ॥

ਗੁਲ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਬੁਝਾ ਦੇਣਾ (ਦੀਵਾ ਆਦਿਕ) ॥

ਗੁਲਕਾਰੀ, ਸ:—ਕੱਪੜੇ ਉੱਤੇ ਵੇਲ ਬੂਟੇ ਕਢਣ ਦਾ ਕੰਮ ॥

ਗੁਲ ਖਤਮੀ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਦੁਆ ॥

ਗੁਲ ਗਸ਼ਤ, ਸ:—ਬਾਗ ਦੀ ਸੈਲ ॥

ਗੁਲਛੱਰੇ ਉਡਾਉਣੇ, ਕ੍ਰਿ:—ਅਨੰਦ ਲਣਾ, ਮੌਜ ਮਾਨਣੀਆਂ । ਬੁੱਲੇ ਲੁੱਟਣੇ ॥

ਗੁਲਜ਼ਾਰ, ਪੁ:—ਫੁੱਲਾਂ ਦੀ ਕਿਆਰੀ ॥

ਗੁਲ ਤਰਾਸ਼, ਪੁ:—ਜਿਸ ਚੀਜ਼ ਨਾਲ ਬੱਤੀ ਦਾ ਗੁੱਲ ਕਤਰਦੇ ਹਨ ॥

ਗੁਲਦਸਤਾ, ਪੁ:—ਫੁੱਲਾਂ ਦਾ ਗੁੱਛਾ ॥

ਗੁਲ ਦਾਨ, ਪੁ:—ਬੱਤੀ ਦੀ ਸੁਆਹ ਵਾਲੀ ਰਕਾਬੀ ॥

ਗੁਲ ਦੁਪਹਿਰ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦੀ ਅਸਤ ਬਾਜ਼ੀ ॥

ਗੁਲ ਦੇਣਾ (ਲਾਉਣਾ), ਕ੍ਰਿ:—ਸਾੜ ਕੇ ਛਾਲਾ ਪਾਉਣਾ ॥

ਗੁਲ ਬਦਨ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਧਾਰੀਦਾਰ ਰੇਸ਼ਮੀ-ਕੱਪੜਾ ॥

ਗੁਲਫ਼ਿਸਤ, ਸ:—ਇੱਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਮਠਿਆਈ ॥

ਗੁੱਲ, ਸ:-ਪੁ:-ਇੱਕ ਅਨਾਜ ਦਾ ਕੀੜਾ, ਸਾਫ਼ ਕੀਤੀ ਹੋਈ ਕਪਾਹ, ਗੁੱਲੀ ਦਾ ਡੰਗਾ ਟਿਕਾਉ, ਤਮਾਕੂ ਦੀ ਡੰਡੀ, ਜੁਆਰ ਦੀ ਲਿੱਕੀ ਛੱਲੀ ॥ ਨਾਲੇ 'ਗੁਲ' ਵੇਖੋ ॥

ਗੁਲਫਾ, ਪੁ:—ਫਲ ਆਦਿਕ ਦੇ ਨਰਮ ਗੁੱਦੇ ਦਾ ਟੁਕੜਾ ॥

ਗੁੱਲ੍ਹਰ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਰੁਖ ॥

ਗੁਲ੍ਹਰਾ, ਪੁ:—ਭੁੱਜੇ ਹੋਏ ਚੌਲਾਂ ਦੇ ਆਟੇ ਵਿਚ ਘਿਉ ਖੰਡ ਮਿਲੀ ਹੋਈ ॥

ਗੁਲਹਿਰਾ, ਪੁ:—ਅਵਾਰਾ ਆਦਮੀ ॥

ਗੁਲਹਿਰੀ, ਸ:—ਅਵਾਰਾ ਤੀਮਤ, ਗੁਲ੍ਹੜ ਦੀ ਮਦੀਨ ॥

ਗੁਲਕਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਖਾਣਾ, ਨਿਗਲਣਾ ॥

ਗੁਲੱਕ ਗੁਲਕ ਖਾਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਚੋਖਣ ਸਾਰੇ ਖਾਧੀ ਜਾਣਾ ॥

ਗੁਲਗੁਲਾ, ਪੁ:—ਆਟੇ ਦਾ ਮਿੱਠਾ ਪਕੌੜਾ, ਅਵਾਲੀ ॥

ਗੁਲਝਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਫਸ ਜਾਣਾ, ਅਟਕਣਾ (ਧਾਗੇ ਆਦਿਕ ਦਾ) ॥

ਗੁਲੰਮ
ਗੁਲੰਮਪੁਣਾ } ਪੁ:—ਗੁਲਾਮੀ ॥

ਗੁੱਲਰ, ਪੁ:—ਗੁਲ੍ਹਰ, ਇੱਕ ਰੁੱਖ ॥

ਗੁੱਲਾ ਪੁ:—ਹਾਥੀ ਦੰਦ ਦਾ ਟੋਟਾ, ਢੋਲ ਦੀ ਲੱਕੜ, ਮਾਲ੍ਹ ਦੇ ਸਿਰੇ ਦੀ ਲੱਕੜੀ, ਉਹ ਲੱਕੜੀ ਜਿਸ ਨਾਲ ਅਰੇੜੀ ਮਾਲ੍ਹ ਨਾਲ ਬੱਝਦੀ ਹੈ । ਇੱਕ ਅਨਾਜ ਦਾ ਕੀੜਾ ॥

ਗੁਲਾਉ
ਗੁਲਾਈ } ਸ:—ਗੋਲ ਹੋਣ ਦਾ ਗੁਣ ॥

ਗੁਲਾਨਾਰ, ਪੁ:—ਅਨਾਰ ਦਾ ਫੁੱਲ, ਉਸਦਾ ਰੰਗ (ਸੂਹਾ) ॥

ਗੁਲਾਨਾਰ
ਗੁਲਾਨਾਰੀ } ਵਿ:—ਜਿਸਦਾ ਰੰਗ ਅਨਾਰ ਦੇ ਫੁੱਲ ਜਾਂ ਕਲੀ ਵਰਗਾ ਹੈ ॥

ਗੁਲਾਬ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਮਸ਼ਹੂਰ ਫੁੱਲ, ਉਸਦਾ ਅਰਕ ॥

ਗੁਲਾਬ ਜਾਮਣ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਮਠਿਆਈ ॥

ਗੁਲਾਬ ਦਾਸੀਆ, ਪੁ:—ਗੁਲਾਬ ਦਾਸ ਦੇ ਪੰਥ ਦਾ, ਨਾਸਤਿਕ ॥

ਗੁਲਾਬਦਾਨੀ, **ਗੁਲਾਬਪਾਸ਼ੀ**, ਸ਼ਃ—ਗੁਲਾਬ ਛਿੜਕਣ ਵਾਲਾ ਭਾਂਡਾ ॥

ਗੁਲਾਬਾਸ, **ਗੁਲਾਬਾਸੀ**, ਪੁਃ—ਇੱਕ ਫੁੱਲ ਅਤੇ ਉਸ ਦਾ ਰੰਗ ॥

ਗੁਲਾਬੀ, ਵਿਃ—ਗੁਲਾਬ ਦੇ ਰੰਗ ਦਾ ॥

ਪੁਃ—ਗੁਲਾਬ ਦੇ ਅਰਕ ਵਾਲਾ ਭਾਂਡਾ ॥

ਗੁਲਾਬੀ ਪਾਲਾ, ਪੁਃ—ਥੋੜ੍ਹੀ ਥੋੜ੍ਹੀ ਠੰਢ ॥

ਗੁਲਾਮ, ਪੁਃ—ਨੌਕਰ, ਚਾਕਰ, ਟਹਿਲੂਆ, ਬੰਦਾ, ਤਾਸ਼ ਦਾ ਇੱਕ ਮੂਰਤ ਵਾਲਾ ਪੱਤਾ ॥

ਗੁਲਾਮਚੋਰ, ਸ਼ਃ—ਤਾਸ਼ ਦੀ ਇੱਕ ਖੇਡ ॥

ਗੁਲਾਮੀ, ਸ਼ਃ—ਗੁਲਾਮ ਦਾ ਕੰਮ, ਟਹਿਲ, ਸੇਵਾ, ਬੰਧਨ ॥

ਗੁਲਾਲ, ਪੁਃ, **ਗੁਲਾਲੀ,** ਸ਼ਃ—ਇੱਕ ਲਾਲ ਜਾਂ ਪੀਲਾ ਧੂੜਾ ਜੋ ਹੋਲੀਆਂ ਵਿੱਚ ਹਿੰਦੂ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਉੱਤੇ ਸੁੱਟਦੇ ਹਨ। ਅਲਤਾ ॥

ਗੁਲੀ, ਸ਼ਃ—ਫਲ ਦਾ ਗੁੱਦਾ, ਰੁੱਖ ਦੀ ਅੰਦਰਲੀ ਸਾਫ ਲੱਕੜੀ, ਇੱਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਮਣਕੇ ਜੋ ਮਾਲਾ ਵਿਚ ਪਰੋਂਦੇ ਹਨ, ਭੁੱਜੇ ਹੋਏ ਛੋਲੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਛਿੱਲੜ ਲੱਥੇ ਹੋਏ ਹੋਣ ॥

ਗੁੱਲੀ, ਸ਼ਃ—ਮਕਈ ਦੀ ਛੱਲੀ (ਜਿਸ ਦੇ ਦਾਣੇ ਲੱਥੇ ਹੋਏ ਹੋਣ) ਖੇਡਣ ਵਾਲੀ ਇੱਕ ਲੱਕੜੀ, ਇੱਕ ਮੋਟੀ ਰੋਟੀ ॥

ਗੁੱਲੀ ਡੰਡਾ, ਪੁਃ—ਲਕੜੀਆਂ ਨਾਲ ਖੇਡਣ ਵਾਲੀ ਇਕ ਖੇਡ ॥

ਗੁਲੂਸ਼, ਸ਼ਃ—ਹੁੰਡਲ, ਗੰਢ, ਅਟਕ, ਘਬਰਾਉ, ਔਖ ॥

ਗੁਲੇਲ, ਸ਼ਃ—ਗਲੋਰਾਂ ਦਾ ਚਲਾਉਣ ਵਾਲਾ ਧਨੁਖ ॥

ਗੁਲੇਲਚਣ, ਸ਼ਃ, **ਗੁਲੇਲਚੀ,** ਪੁਃ—ਗੁਲੇਲ ਚਲਾਉਣ ਵਾਲਾ (ਵਾਲੀ) ॥

ਗੁਲੇਲਾ, ਪੁਃ—ਗੁਲੇਲ ਨਾਲ ਚਲਾਉਣ ਵਾਲੀ ਮਿੱਟੀ ਦੀ ਗੋਲੀ ॥

ਗੁਲੇਲੀ, ਸ਼ਃ—ਬਾਜ਼ੀ ਗਾਰਨੀ, ਨਟਨੀ, ਪੇਰਨੀ॥

ਗੁਲੋ, ਸ਼ਃ—ਤਾਪ ਉਤਾਰਨ ਦੀ ਇੱਕ ਦੁਆ ॥

ਗੁਲੋਚਣ, ਪੁਃ—ਗਊ ਦੇ ਸਰੀਰ ਵਿੱਚੋਂ ਨਿਕਲਣ ਵਾਲੀ ਇੱਕ ਚੀਜ਼, ਦੁਆ ॥

ਗੁਲੇਟਾ, ਪੁਃ—ਸਲਾਈ, ਅਟੇਰਨ, ਸੁੱਦਾ ॥

ਗੁੜ, ਪੁਃ—ਗੰਨਿਆਂ ਦੀ ਰਸ ਕਾੜ੍ਹਕੇ ਜਮਾਈ ਹੋਈ ॥

ਗੁੜ੍ਹਕਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਅੰਦਰੋ ਅੰਦਰੀ ਹੱਸਣਾ, ਮੁਸਕੜੀ ਹੱਸਣਾ ॥

ਗੁੜਗੁੜ, ਸ਼ਃ—ਹੁੱਕਾ ਪੀਣ ਦੀ ਅਵਾਜ਼, ਢਿੱਡ ਦਾ ਬੋਲਣਾ (ਕਰਨੀ) ॥

ਗੁੜਗੁੜਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਘੁੜ ਘੁੜ ਕਰਨਾ, ਪੇਟ ਦਾ ਬੋਲਣਾ ॥

ਗੁੜਗੁੜੀ, ਸ਼ਃ—ਇੱਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਛੋਟਾ ਧਾਤ ਦਾ ਹੁੱਕਾ ॥

ਗੁੜ੍ਹਨਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਜੋ ਕੁਝ ਪੜ੍ਹਿਆ ਹੈ ਉਸ ਨੂੰ ਕਰਕੇ ਦੇਖਣਾ, ਪੜ੍ਹੀ ਹੋਈ ਗੱਲ ਉੱਤੇ ਤੋਲਣਾ ॥

ਗੁੜ੍ਹਤੀ, ਸ਼ਃ—ਇੱਕ ਦੁਆ ਜੋ ਨਵੇਂ ਜੰਮੇ ਹੋਏ ਬਾਲ ਨੂੰ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ॥

ਗੁੜੰਬਾ, ਗੁੜੁੰਬਾ, ਪੁ:—ਖੰਡ ਜਾਂ ਗੁੜ ਵਿੱਚ ਰਿਧੇ ਹਰੇ ਅੰਬ ਹੋਏ ॥

ਗੁੜਾਕੂ, ਪੁ:—ਗੁੜ ਅਤੇ ਤਮਾਕੂ ਮਿਲਿਆ ਹੋਇਆ ॥

ਗੁੜ੍ਹਿਆ ਹੋਇਆ, ਪੁ:—ਜੋ ਨਿਰਾ ਕਹਿੰਦਾ ਹੀ ਨਹੀਂ ਸਗੋਂ ਕਰਦਾ ਹੈ ॥

ਗੜੁੱਚੂ, ਵਿ:—ਬਹੁਤ ਭਿੱਜਾ ਹੋਇਆ, ਤਰ (ਕਪੜਾ) ॥

ਗੜੁੰਮ, ਪੁ:—ਪਾਣੀ ਵਿਚ ਭਾਰੇ ਪੱਥਰ ਡਿੱਗਣ ਦੀ ਅਵਾਜ਼, ਤੋਪ ਦਾਗਣ ਦੀ ਅਵਾਜ਼, ਭਾਰ ਵੱਲ ਕਰਕੇ ਗਿੱਚੀ ਉੱਤੇ ਹੋਇਆ ਹੋਇਆ ਉਭਾਰ ॥

ਗੂਹ, ਪੁ:—ਗੰਦਗੀ, ਮੈਲਾ, ਪਖਾਨਾ ॥

ਗੂਹ ਖਾਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਵੱਢੀ ਲੈਣੀ ॥

ਗੂਹੜ, ਗੂਹੂੜ, ਪੁ:—ਤੇਜ਼ੀ (ਰੰਗ ਦੀ), ਗੰਭੀਰਤਾ (ਅਰਥ ਦੀ) ਪੱਕਿਆਈ (ਦੋਸਤੀ ਦੀ) ॥

ਗੂਹੜਾ, ਵਿ:—ਤੇਜ਼ (ਰੰਗ), ਗਭੀਰ (ਅਰਥ) ਪੱਕੀ (ਦੋਸਤੀ ਜਿਹਾ ਕਿ ਗੂਹੜਾ ਘਰਾਨਾ)।

ਗੂੰਜ, ਸ:—ਮੁੜ ਆਈ ਹੋਈ ਅਵਾਜ਼, ਗਰਜ, ਕਿਲਕਿਲਾਟ ॥

ਗੂੰਜਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਗੂੰਜਣਾ, ਅਵਾਜ਼ ਮੁੜ ਆਉਣੀ, ਕਿਲਕਿਲਾਉਣਾ ॥

ਗੂੰਜਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਗੂੰਜਣ ਦੇਣਾ, ਅਵਾਜ਼ ਕਢਾਉਣੀ ॥

ਗੂਟ (ਗੂੰਟ), ਪੁ:, **ਗੂਟਣੀ**, ਸ:—ਪਹਾੜੀ ਟੱਟੂ, ਬੂਟ ॥

ਗੂਣ, ਸ:—ਛੱਟ, ਬੋਰੀ, ਥੈਲੀ (ਪਸ਼ੂਆਂ ਤੇ ਲੱਦਣ ਵਾਲੀ) ॥

ਗੂੰਦ, ਸ:—ਇੱਕ ਰੁੱਖ ਵਿੱਚੋਂ ਨਿਕਲਣ ਵਾਲੀ ਲੇਸਦਾਰ ਚੀਜ਼ ॥

ਗੂੰਦਣੀ, ਸ:—ਇਕ ਰੁਖ ਅਤੇ ਉਸ ਦਾ ਲੇਸ-ਦਾਰ ਫਲ ॥

ਗੂੰਦਾ, ਪੁ:—ਫੌਲਿਆਂ ਦੀ ਪਿੰਨੀ, ਮਲੀਦਾ ॥

ਗੂੰਦੀ, ਸ:—'ਗੂੰਦਣੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਗੂਨਾ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦਾ ਸੁਨਹਿਰੀ ਰੋਗਨ ॥

ਗੂੜ੍ਹ, ਪੁ:, **ਗੂੜ੍ਹਤਾ(ਤਾਈ)**, ਸ:—'ਗੂਹੜ' ਵੇਖੋ ॥

ਗੂੜ੍ਹਾ, ਵਿ:—'ਗੂਹੜਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਗੇਗਲਾ, ਪੁ:, **ਗੇਗਲੀ**, ਸ:—ਕੁਦਖਾ (ਥੀ), ਸੁਸਤ, ਮਲੀਨ ॥

ਗੇਜ਼, ਸ:—ਵਾਦੀ, ਬਾਣ, ਆਦਤ, ਹੇਲਤ ॥

ਗੇਡਾ, ਪੁ:, **ਗੇਡੀ**, ਸ:—ਗਾੜੀਆਂ (ਬਹੁ ਬ:) ਲੱਕੜੀਆਂ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਮੁੰਡੇ ਖੇਡਦੇ ਹਨ ॥

ਗੇਣਤੀ, ਸ:—ਲੇਖਾ, ਅੰਦਾਜ਼ਾ, ਚਿੰਤਾ, ਫ਼ਿਕਰ ਸੋਚ ॥

ਗੇਂਦ, ਪੁ:—ਖਿੱਦੋ, ਖੇਡਣ ਵਾਲਾ ਰੇਸ਼ਮ ਆਦਿਕ ਦਾ ਗੋਲਾ ॥

ਗੇਂਦ ਘਰ, ਪੁ:—ਛਿੱਕੀ ਨਾਲ ਗੇਂਦ ਖੇਡਣ ਦਾ ਮਦਾਨ ਜਿਸ ਦੇ ਗਿਰਦੇ ਜਾਲ ਹੋਵੇ ॥

ਗੇਂਦ ਬੱਲਾ, ਪੁ:—ਵਿਲਾਇਤੀ ਖਿੱਦੋ ਖੂੰਡੀ ਦੀ ਖੇਡ ॥

ਗੇਂਦਾ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਪੀਲਾ ਫੁੱਲ, ਇੱਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਬੂਟਾ ॥

ਗੇਂਦੀ, ਸ:—ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦੀ ਨਿੱਕੀ ਜੇਹੀ ਕੁੱਤੀ ॥

ਗੇਰਵੀ, ਪੁ:—ਗੇਰੂ ਨਾਲ ਰੰਗਿਆ ਹੋਇਆ ਕੱਪੜਾ (ਫਕੀਰਾਂ ਦਾ) ॥

ਵਿ:—ਗੇਰੂ ਦੇ ਰੰਗ ਦਾ, ਲਾਲ ਜੇਹਾ ॥

ਗੇਰੀ, ਸ:
ਗੇਰੂ, ਪੁ: } ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦੀ ਲਾਲ ਮਿੱਟੀ ॥

ਗੇਰੂਆ, ਵਿ:—ਗੇਰੂ ਦੇ ਰੰਗ ਦਾ, ਭਗਵਾਂ ॥

ਗੇਲਰਾ, ਪ
ਗੇਲਰੀ, ਸ: } ਛੋਟੀ ਜਾਂ ਵੱਡੀ ਲੱਕੜ ਦਾ ॥

ਗੇਲੀ, ਸ:—ਮੋਟੀ ਲੱਕੜ ॥

ਗੈਲੀ, ਸ:—ਜਿਸ ਫੱਟੀ ਉੱਤੇ (ਛਾਪਣ ਲਈ) ਟੈਪ ਦੇ ਅੱਖਰ ਜੋੜ ਕੇ ਰੱਖੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ॥

ਗੇੜ, ਸ:—ਫੇਰ, ਚੱਕਰ, ਘੁਮਾਟਣੀ, ਦੌਰਾ ॥

ਗੇੜਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਚੱਕਰ ਨੂੰ ਫੇਰਨਾ ਜਾਂ ਘੁਮਾਉਣਾ।

ਗੇੜਾ, ਪੁ:—ਫੇਰ, ਚੱਕਰ, ਗਸ਼ਤ ॥

ਗੈਸ, ਸ:—ਵਾਉ ਵਰਗੀ ਚੀਜ, ਬੇ ਮਲੂਮ ਹਵਾ ॥

ਗੈਜ਼ਟ, ਪੁ:—ਅਖ਼ਬਾਰ, ਸਰਕਾਰੀ ਅਖ਼ਬਾਰ ॥

ਗੈਟਸ, ਪੁ:—ਜਰਾਬਾਂ ਕੱਸਣ ਵਾਲਾ ਫੀਤਾ, ਲੱਤਾਂ ਕੱਸਣ ਵਾਲਾ ਕੱਪੜਾ ॥

ਗੈਂਡਾ, ਪੁ:
ਗੈਂਡੀ, ਸ: } ਇੱਕ ਜਨੌਰ, ਇੱਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਪੀਲਾ ਫੁੱਲ ॥

ਗੈਣਾ, ਪੁ:
ਗੈਣੀ, ਸ: } ਇੱਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਮਧਰੇ ਕੱਦ ਦੇ ਡੰਗਰ, ਬਾਉਨਾ ॥

ਗੈਤ੍ਰੀ, ਸ:—ਹਿੰਦੂ ਧਰਮ ਦਾ ਮੂਲ ਮੰਤ੍ਰ ॥

ਗੈਬ, ਪੁ:—ਲੁਕਾਉ, ਛੁਪਾਉ, ਨਾਂ ਹੋਣਾ ॥

ਵਿ:—ਲੁਕਿਆ ਛਪਿਆ, ਗੁੰਮ ਹੋਇਆ ਹੋਇਆ ॥

ਗੈਬਣ, ਸ:
ਗੈਬਾ (ਬੀ), ਪੁ: } ਜਿਸ ਦੇ ਮਾਪਿਆਂ ਦਾ ਪਤਾ ਨਹੀਂ, ਜੋ ਗੁੱਝੇ ਢੰਗ ਨਾਲ ਅਚਰਜ ਦੇ ਕੰਮ ਕਰੇ ॥

ਗੈਬੀ ਗੋਲਾ, ਪੁ:—ਹਰਾਮ ਦਾ ਪੁੱਤ੍ਰ, ਜਿਸ ਦੀ ਅਸਲ ਮਲੂਮ ਨਹੀਂ ॥

ਗੈਰ, ਪੁ: ਵਿ:—ਦੂਸਰਾ ਓਪਰਾ ਪਰਾਯਾ, ਅਣੋਖਾ, ਭੈੜਾ ॥

ਗੈਰ ਹਾਜ਼ਰ, ਵਿ:—ਜੋ ਹਾਜਰ ਜਾਂ ਮੌਜੂਦ ਨਹੀਂ।

ਗੈਰ ਹਾਜ਼ਰੀ, ਸ:—ਹਾਜਰ ਨਾ ਹੋਣਾ ॥

ਗੈਰਤ, ਸ:—ਸ਼ਰਮ, ਹਯਾ, ਲਜਿਆ ॥

ਗੈਰਤਣ, ਸ:
ਗੈਰਤੀ, ਪੁ: } ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਗੈਰਤ ਹੈ ॥

ਗੈਲ, ਸ:—ਸਾਥ, ਸੰਗ, ਮੇਲ ॥

ਅਵ:—ਨਾਲ, ਪਿੱਛੇ, ਧੱਕੇ ਆਦਿਕ ਦੇ ਪਹੀਏ ਦੀ ਲੀਹ ॥

ਗੈਲਗੁਜ਼ਾਰੀ, ਸ:
ਗੈਲ ਛੁਡਾਉਣੀ, ਕ੍ਰਿ: } ਪਿੱਛਾ ਛੁਡਾਉਣਾ, ਸਾਥ ਛੋੜਨਾ ॥

ਗੈਲਸ, ਪੁ:—ਪਤਲੂਨ ਕੱਸਣ ਵਾਲੇ ਬੰਦ ॥

ਗੌਲਰੀ, ਸ:—ਵੱਕਿਆ ਹੋਇਆ ਰਾਹ, ਛੱਜਾ, ਖੇਲਣ ਵਾਲੀਆਂ ਥਾਵਾਂ ਦੀਆਂ ਕਤਾਰਾਂ ਜੋ ਹੌਲੀ ਹੌਲੀ ਉੱਚੀਆਂ ਹੁੰਦੀਆਂ ਜਾਣ ॥

ਗੋਇਣ, ਸ:—ਇੱਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਗਊ, ਦਲਦਲ, ਬਾਰਾ ਸਿੰਗਾ ॥

ਗੋਇਰਾ
ਗੋਏਰਾ } ਪੁ:—ਸ਼ਹਿਰ ਦਾ ਲਾਗਾ, ਪਿੰਡ ਦੇ ਲਾਗੇ ਦੀ ਰੇਹ ਵਾਲੀ ਧਰਤੀ ॥

ਗੋਇਲ, ਪੁ:—ਗਊਆਂ ਦਾ ਘਰ, ਤਰਾਈ ਵਿੱਚ ਜੋ ਕੁੱਲੀ ਪਾਈ ਜਾਵੇ ॥

ਗੋਇਲੀ, ਪੁ:—ਗਊਆਂ ਚਾਰਨ ਵਾਲਾ ॥

ਗੋਸ਼ਟ, ਸ:—ਮੇਲ, ਧਰਮ ਚਰਚਾ, ਸੰਗਤ, ਮਿਤ੍ਰ-ਤਾਈ, ਸਾਂਝ, ਸਭਾ, ਏਕਾ ॥

ਸਿੱਧ ਗੋਸ਼ਟ, ਸ:—ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੀ ਬਾਣੀ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਜੋਗੀਆਂ ਨਾਲ ਧਰਮ ਚਰਚਾ ਕੀਤੀ ਹੈ ॥

ਗੋਸ਼ਟਣ, ਸ:
ਗੋਸ਼ਟੀ, ਪੁ: } ਜੋ ਗੋਸ਼ਟ ਕਰੇ, ਸਗੀ, ਸਾਥੀ ॥

ਗੋਸ਼ਤ, ਪੁ:—ਮਾਸ, ਤਰਕਾਰੀ, ਮਹਾ ਪ੍ਰਸ਼ਾਦ ॥

ਗੋਸ਼ਤ ਖੋਰਾ, ਪੁ:—ਮਾਸ ਖਾਣ ਵਾਲਾ, ਇੱਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਫੋੜਾ ॥

ਗੋਸ਼ਾ, ਪੁ:—ਖੂੰਜਾ, ਨਵੇਕਲੀ ਥਾਂ, ਧਨੁਖ ਦਾ ਸਿਰਾ, ਖਜੂਰਾਂ ਦਾ ਗੁੱਛਾ ॥

ਗੋਸ਼ਾਲਾ, ਸ:—ਗਊਆਂ ਦੇ ਰਹਿਣ ਦਾ ਘਰ ॥

ਗੋਹ, ਸ:—ਇੱਕ ਵੱਡਾ ਕਿਰਲਾ ਜਾਂ ਸੱਪ ॥

ਗੋਹ ਗਾਲਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਹਿੰਮਤ ਹਾਰਨੀ, ਦਿਲ ਛੱਡਣਾ ॥

ਗੋਹ ਮਗੋਹ, ਵਿ:—ਗੜ ਬੜ, ਜਿਸ ਦਾ ਨਾਂ ਕਹਿਣਾ ਔਖਾ ਹੈ ॥

ਗੋਹਟਾ, ਪੁ:—ਸੁੱਕਾ ਹੋਇਆ ਗੋਹਾ ॥

ਗੋਹਰਣ, ਸ:
ਗੋਹਰੀ, ਪੁ: } ਜੋ ਨੇੜੇ ਰਹੇ, ਜਾਣੂ, ਮਹਿਰਮ ॥

ਗੋਹਰਾਣ(ਲ) ਪੁ:—ਗਊਆਂ ਦਾ ਵਾੜਾ ॥

ਗੋਹਲ, ਸ:—ਪਿੱਪਲ ਜਾਂ ਬੋਹੜ ਦਾ ਫਲ ॥

ਗੋਹਲਾ, ਪੁ:—ਗੋਹੇ ਮਿੱਟੀ ਦਾ ਬਣਾ ਕੇ ਸੁਕਾਇਆ ਹੋਇਆ ਭਾਂਡਾ ॥

ਗੋਹੜਾ, ਪੁ:—ਪੂਣੀ ਹੋਈ ਰੂੰ ਦਾ ਗੋਲਾ, ਢੇਰ ॥

ਗੋਹਾ
ਗੋਹਿਆ } ਪੁ:—ਗਊ ਮਹਿੰ ਦਾ ਮੈਲਾ, (ਸੁੱਕਾ ਜਾਂ ਗਿੱਲਾ) ਪਾਥੀ, ਫੇੜੇ ਫੋਲ ਦੇ ਮੂੰਹ ਦੀ ਫੱਟੀ ॥

ਗੋਹਿਆ ਗਾਲੀ, ਸ:—ਇੱਕੇ ਮੂੰਹ ਉੱਤੇ ਗੋਹਾ ਸਿੱਟਣਾ ॥

ਗੋਹੇ ਮਿੱਟੀ ਦਾ ਗੋਂਡਾ ਪਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਔਗਣਾਂ ਨੂੰ ਕੱਜ ਦੇਣਾ ॥

ਗੋਕਾ, ਵਿ:—ਗਊ ਦਾ, ਗਾਵਾ (ਦੁੱਧ ਆਦਿਕ) ॥

ਗੋਕੀ, ਵਿ:—ਗਊ ਦੀ, ਗਊ ਦਾ ਰੰਗਿਆ ਹੋਇਆ ਚਮੜਾ ॥

ਗੋਖਰੂ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਬੂਟਾ, ਕੰਨਾਂ ਦਾ ਇੱਕ ਗਹਿਣਾ ॥

ਗੋਖੜੂ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਚਾਂਦੀ ਜਾਂ ਸੋਨੇ ਦਾ ਹੱਥਾਂ ਦਾ ਗਹਿਣਾ, ਬਾਂਕ ॥

ਗੋਗੜ
ਗੋਗੜ } ਸ:—ਵਧਿਆ ਹੋਇਆ ਢਿੱਡ ॥

ਗੋਗੜ ਗਣੇਸ਼, ਗੋਗੜੀਆ ਪੁ:—ਵੱਡੇ ਢਿੱਡ ਵਾਲਾ ਆਦਮੀ ॥

ਗੋਗੀ, ਸ:—ਇੱਕ ਨਿੱਕੀ ਅਤੇ ਮੋਟੀ ਰੋਟੀ ॥

ਗੋਚਰਾ, ਗੋਚਰੀ, (ਕਿਸੇ) ਜੋਗਾ, (ਕਿਸੇ) ਦਾ (ਕਿਸੇ) ਦੇ ਆਸਰੇ ॥

ਗੋਜਰਾ, ਗੋਜੀ, ਵਿ:—ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਕਣਕ ਤੇ ਜੌਂ ਮਿਲੇ ਹੋਏ ਹੋਣ ॥

ਗੋਝ, ਸ:—ਗੁੰਨ੍ਹਣ ਜਾਂ ਗੁੰਦਣ ਦਾ ਕੰਮ, ਕੱਪੜੇ ਦਾ ਮੋੜ ॥

ਗੋਝਾ, ਪੁ:—ਬੋਝਾ, ਜੇਬ, ਖੀਸਾ ॥

ਗੋਟ, ਸ:—ਲਕੜੀ ਦੀ ਚੀਜ਼ ਜਿਸ ਉੱਤੇ ਧਾਗਾ ਜਾਂ ਡੋਰੀ ਲਪੇਟੀ ਹੋਈ ਹੋਵੇ, ਝਾਲਰ, ਸ਼ਤਰੰਜ ਦੀ ਨਰਦ, ਅਟੇਰਨ ॥

ਗੋੱਟਾ ਪੁ:—ਸੋਨੇ ਜਾਂ ਚਾਂਦੀ ਦੀ ਡੋਰੀ, ਕਨਾਰੀ ॥

ਗੋਠ, ਸ:—ਬੈਠਣ ਦਾ ਇੱਕ ਢੰਗ, ਕਪੜੇ ਦੀ ਕੰਨੀ, ਚੋਲੀ ਦਾ ਮੋਢੇ ਉੱਤੇ ਪੈਣ ਵਾਲਾ ਹਿੱਸਾ ॥

ਗੋਠਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਵੱਟਕੇ ਜੋੜਨਾ ॥

ਗੋਡਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਖੋਤਰਨਾ, ਪੁੱਟਣਾ, ਮਾਰਨਾ ਕੁੱਟਣਾ ॥

ਗੋੱਡਾ, ਪੁ:—ਲੱਤ ਦੇ ਵਿਚਲਾ ਜੋੜ, ਗੋਡਣ ਵਾਲਾ ॥

ਗੋਡੀ, ਗੋੱਡੀ ਸ:—ਗੋੱਡਣ ਦਾ ਕੰਮ, ਮੇਹਨਤ (ਕਰਨੀ, ਦੇਣੀ ॥)

ਗੋੱਡੀ ਲਾਉਣੀ, ਗੋੱਡੀ ਲਾ ਕੇ ਡਹਿਣਾ ਕ੍ਰਿ:—ਕੋਈ ਕੰਮ ਚੰਗੀ ਤਰਾਂ ਲੱਗ ਕੇ ਕਰਨਾ ॥

ਗੋਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਗੁੰਨਣਾ (ਮਿੱਟੀ), ਮਲਣਾ (ਕਪਾਹ) ॥

ਗੋਤ, ਪੁ:—ਕੁਲ, ਜਾਤ, ਘਰਾਣਾ ॥

ਗੋਤ ਕੁਨਾਲਾ, ਪੁ:—ਰਲ ਮਿਲ ਕੇ ਖਾਣਾ ॥

ਗੋਤ ਦੇਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਪਤੰਗ ਨੂੰ ਝੁਕਾਉਣਾ ॥

ਗੋਤ੍ਰ, ਪੁ:—ਕੁਲ, ਜਾਤ, ਘਰਾਣਾ ॥

ਗੋਤ੍ਰਾ ਚਾਰ, ਪੁ:—ਵਿਆਹ ਤੇ ਲਾੜੇ ਅਤੇ ਵਹੁਟੀ ਦੇ ਵੱਡਿਆਂ ਦੇ ਨਾਉਂ ਲੈਣਾ ॥

ਗੋੱਤਾ, ਪੁ:—ਪਾਣੀ ਵਿੱਚ ਡੁੱਬਣਾ, ਡੁੱਬੀ, ਡੁਬਕੀ (ਦੇਣਾ, ਮਾਰਨਾ, ਲਾਉਣਾ) ॥

ਗੋੱਤੇ ਖਾਣੇ, ਕ੍ਰਿ:—ਡੁੱਬਣ ਲੱਗਣਾ, ਕੋਈ ਆਸਰਾ ਨਾ ਹੋਣਾ ॥

ਗੋੱਤੇ ਜਾਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਬਹੁਤ ਸੋਚਾਂ ਵਿੱਚ ਪੈਣਾ ॥

ਗੋੱਤੀ, ਪੁ:—ਇੱਕੋ ਗੋਤ ਜਾਂ ਕੁਲ ਦੇ ॥

ਗੋਥਲ ਗੋਥਲ ਮਾਰਨਾ, ਗੋਥਲਨਾ ਕ੍ਰਿ:—ਖੇਹ ਵਿੱਚ ਰੁਲਾਕੇ ਮਾਰਨਾ, ਖੇਹ ਵਿੱਚ ਰੁਲਾਣਾ ॥

ਗੋਦ, ਗੋੱਦੀ ਸ:—ਬੈਠਿਆਂ ਹੋਇਆਂ ਪੱਟਾਂ ਦੀ ਥਾਂ, ਕੁੱਛੜ ॥

ਗੋਦ ਹਰੀ ਭਰੀ ਹੋਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਕਿਸੇ ਤ੍ਰੀਮਤ ਦਾ ਬਾਲ ਬੱਚੇ ਵਾਲੀ ਹੋਣਾ ॥

ਗੋਦ ਲੈਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਦੂਜੇ ਦੇ ਪੁੱਤ੍ਰ ਨੂੰ ਆਪਣਾ ਬਣਾ ਲੈਣਾ ॥

ਗੋਂਦ, ਸ:—ਗੂੰਦ, ਸਲਾਹ, ਮਤਾ (ਗੁੰਦਣੀ) ॥

ਗੋਂਦਣੀ, ਗੋਂਦੀ ਪੁ:—ਇੱਕ ਲੇਸਦਾਰ ਫਲ ਵਾਲਾ ਰੁੱਖ ॥

ਗੋਦੜਾ, ਪੁ: / **ਗੋਦੜੀ,** ਸ: } ਫ਼ਕੀਰਾਂ ਦਾ ਟਾਕੀਆਂ ਵਾਲਾ ਕਪੜਾ, ਪੱਟੀਪੁਰਾਣੀ ਰਜਾਈ ॥

ਗਿਆਨ ਗੋਦੜੀ, ਸ:—'ਗਿਆਨ' ਵੇਖੋ ॥

ਗੋਦੜੀ ਵਿੱਚ ਲਾਲ, ਪੁ:—ਮਹਾਤਮਾ ਪੁਰਖ ਜਿਸ ਦੇ ਕੱਪੜੇ ਚੰਗੇ ਨਾ ਹੋਣ ॥

ਗੋਂਦਾ, ਪੁ:—ਛੋਲਿਆਂ ਦੀ ਭਿੰਨੀ, ਮਲੀਦਾ, ਵਿਆਹ ਵਿੱਚ ਜੋ ਮੇਵਾ ਆਦਿਕ ਕੁੜੀ ਦੇ ਪੇਕਿਆਂ ਨੂੰ ਭੇਜੀਦਾ ਹੈ ॥

ਗੋਦਾਵਰੀ, ਸ:—ਇੱਕ ਨਦੀ ਜੋ ਹਿੰਦੂਆਂ ਦਾ ਤੀਰਥ ਹੈ ॥

ਗੋਪਾਲ / **ਗੋਪਾਲਕ** } ਪੁ:—ਗਊਆਂ ਦਾ ਪਾਲੀ, ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ, ਪਰਮੇਸ਼ਰ ॥

ਗੋਪੀ, ਸ:—ਦੁੱਧ ਵੇਚਣ ਵਾਲੀ, ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਜੀ ਦੀ ਸਖੀ ॥

ਗੋਪੀਆ / **ਗੋਪੀਯਾ** } ਪੁ:—ਇੱਕ ਘੁਮਾਣੀ ਜਿਸ ਨਾਲ ਗੁਲੇਲੇ ਮਾਰਕੇ ਖੇਤ ਵਿੱਚੋਂ ਪੰਖੇਰੂ ਉਡਾਉਂਦੇ ਹਨ ॥

(ਚਲਾਊਣਾ)

ਗੋਬਰ, ਪੁ:—ਗਊ ਦਾ ਸੱਜਰਾ ਗੋਹਾ ॥

ਗੋਬਰ ਗਨੇਸ਼, ਪੁ:—ਮੋਟੇ ਢਿੱਡ ਵਾਲਾ ਮਨੁੱਖ, ਬੁੱਧੂ ॥

ਗੋਬਰੀ, ਸ:—ਗੋਹਾ ਅਤੇ ਮਿੱਟੀ ਮਿਲੇ ਹੋਏ (ਕਰਨੀ, ਫੇਰਨੀ) ॥

ਗੋਬਿੰਦ / **ਗੋਵਿੰਦ** } ਪੁ:—ਪਿਰਥੀ ਦਾ ਪਾਲਕ, ਪਰਮੇਸ਼ਰ ॥

ਗੋਭ, ਪੁ:—ਗੁੱਛਾ, ਕਲੀ, ਕੂਮਲੀ ॥

ਗੋਭੀ, ਸ:—ਇੱਕ ਮਸ਼ਹੂਰ ਭਾਜੀ ॥

ਬੰਦ ਗੋਭੀ, ਸ:—ਜਿਸ ਦਾ ਫੁੱਲ ਖਿੜਦਾ ਨਹੀਂ ॥

ਗੰਡ ਗੋਭੀ, ਸ:—ਜੋ ਹੇਠੋਂ ਗੋਂਗਲੂ ਵਾਂਗੂੰ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ॥

ਗੋਭੂ, ਵਿ:—ਭੋਲਾ, ਸਿੱਧਾ, ਮੋਟੇ ਢਿੱਡ ਵਾਲਾ ॥

ਗੋਮਰੋ, ਵਿ:—ਗੜ ਬੜ, ਜਿਸ ਦਾ ਨਾ ਕਹਿਣਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ॥

ਗੋਰ, ਸ:—ਕਬਰ, ਮੜ੍ਹੀ ॥

ਗੋਰਖ, ਪੁ:—ਜੋਗੀਆਂ ਦਾ ਗੁਰੂ, ਦੁੱਧ ॥

ਗੋਰਖ ਧੰਦਾ, ਪੁ:—ਔਖਾ ਕੰਮ ॥

ਗੋਰਖ ਨਾਥ, ਪੁ:—ਜੋਗੀਆਂ ਦੇ ਪੰਥ ਦਾ ਆਦਿ ਗੁਰੂ ॥

ਗੋਰਖਣ, ਸ: / **ਗੋਰਖਾ,** ਪੁ: / **ਗੋਰਖੀਆ,** ਪੁ: } ਇੱਕ ਪਹਾੜੀ ਕੌਮ, ਨੇਪਾਲ ਦੇ ਲੋਕ ॥

ਗੋਰਾ, ਪੁ: / **ਗੋਰੀ,** ਸ: } ਵਿ:—ਜਿਸ ਦਾ ਰੰਗ ਚਿੱਟਾ ਹੋ, ਸੁੰਦਰ ॥

ਗੋਰਾ, ਪੁ:—ਫਰੰਗੀ ਸਿਪਾਹੀ, ਅੰਗ੍ਰੇਜ਼ ॥

ਗੋਰੂ, ਪੁ:—ਮੱਝਾਂ ਤੋਂ ਛੁੱਟ ਹੋਰ ਡੰਗਰ ॥

ਗੋਰੋਚਣ, ਸ:—ਇਕ ਦੁਆ, 'ਗੁਲੋਚਣ' ਵੇਖੋ ॥

ਗੋਲ, ਵਿ:—ਗੋਲੇ ਜਾਂ ਚੱਕਰ ਵਰਗਾ, ਜੋ ਸਾਫ਼ ਨਹੀਂ, ਚਾਰੇ ਵਾਸਤੇ ਦੂਏ ਪਿੰਡ ਭੇਜੇ ਹੋਏ ਪਸ਼ੂਆਂ ਦਾ ਵੱਗ । ਫੁੱਟ ਬਾਲ ਦੇ ਦੋ ਖੜੇ ਡੰਡਿਆਂ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰਲੀ ਥਾਂ ॥

ਗੋਲ ਹੋ ਜਾਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਫੁਟ ਬਾਲ ਦਾ ਗੋਲ ਦੇ ਵਿੱਚੋਂ ਲੰਘ ਜਾਣਾ ॥

ਗੋਲ ਕਰ ਦੇਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਫੁਟਬਾਲ ਨੂੰ ਗੋਲ ਵਿੱਚੋਂ ਲੰਘਾ ਦੇਣਾ ॥

ਗੋਲ ਗੱਪਾ, ਪੁਃ—ਆਟੇ ਦਾ ਪੋਲਾ ਗੋਲਾ ਤੇਲ ਵਿਚ ਤਲਕੇ ਖੱਟੇ ਅਤੇ ਚਟਨੀ ਦਾ ਭਰਿਆ ਹੋਇਆ ॥

ਗੋਲ ਮੋਲ
ਗੋਲ ਰੂਪ } ਵਿਃ—ਘੇਰੇ ਵਾਲਾ, ਘੇਰਦਾਰ ॥

ਗੋਲਕ, ਸਃ—ਸੰਦੂਕੜੀ ਜਾਂ ਖੁੱਤ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਰੁਪਏ ਪੈਸੇ ਪਾਕੇ ਜਮਾ ਕੀਤੇ ਜਾਣ, ਧਨ, ਮਾਯਾ ॥

ਗੋਲਤਾ
ਗੋਲਤਾਈ } ਸਃ—ਗੋਲ ਹੋਣ ਦਾ ਗੁਣ, ਗੁਲਾਈ ॥

ਗੋਲੰਦਾਜ, ਪੁਃ—ਤੋਪ ਜਾਂ ਬੰਦੂਕ ਚਲਾਉਣ ਵਾਲਾ ॥

ਗੋਲੰਦਾਜ਼ੀ, ਸਃ—ਤੋਪ ਜਾਂ ਬੰਦੂਕ ਚਲਾਉਣ ਦਾ ਕੰਮ ॥

ਗੋਲਾ, ਪੁਃ—ਇਕ ਅਜੇਹੀ ਸ਼ਕਲ ਦੀ ਚੀਜ਼ ਜਿਸ ਦੀ ਪਿੱਠ ਦਾ ਹਰ ਹਿੱਸਾ ਇੱਕ ਅੰਦਰਲੇ ਨੁਕਤੇ ਤੋਂ ਬਰਾਬਰ ਵਿਥ ਤੇ ਹੋਵੇ, ਤੋਪ ਜਾਂ ਅਸਤਬਾਜ਼ੀ ਦਾ ਗੋਲਾ, ਗਾਟ, ਸੋਜ, ਪੇਟ ਦਾ ਰੋਗ, ਸੜਕ ਦਾ ਪੱਕਾ ਹਿੱਸਾ ॥

ਗੋੱਲਾ, ਪੁਃ
ਗੋੱਲੀ, ਸਃ } ਗੁਲਾਮ, ਨੌਕਰ, ਚਾਕਰ। ਸ਼ਰਾਰਤ ਕਰਨ ਵਾਲਾ (ਲੀ) ॥

ਗੋਲੀ, ਸਃ—ਨਿੱਕਾ ਗੋਲਾ, ਬੰਦੂਕ ਦੀ ਗੋਲੀ (ਭਰਨਾ, ਮਾਰਨਾ, ਲੱਗਣਾ), ਦੁਆ ਦੀ ਗੋਲੀ (ਦੇਣੀ, ਬੰਨ੍ਹਣੀ) ॥

ਗੋਲੀ ਦੀ ਮਾਰ (ਵਾਟ), ਸਃ—ਜਿੰਨੀ ਵਿੱਥ ਤੇ ਬੰਦੂਕ ਦੀ ਗੋਲੀ ਜਾਵੇ ॥

ਗੋਣ, ਪੁਃ—ਵੈਰ, ਬਦਲਾ (ਕੱਢਣਾ, ਲੈਣਾ) ॥

ਗੌਂ, ਪੁਃ
ਸਃ } ਮਤਲਬ, ਪਰੋਜਨ, ਗਰਜ਼, ਲੋੜ, ਮਰਜ਼ੀ (ਕਰਨਾ, ਕੱਢਣਾ, ਲੈਣਾ) ॥

ਗੌਂ ਭੁਲਾਵੇ ਜੌਂ ਭਾਵੇਂ ਗਿੱਲੇ ਹੋਣ—ਗੌਂ ਵੇਲੇ ਮਨੁੱਖ ਉਹ ਕੰਮ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜੋ ਹੋਰ ਵੇਲੇ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ॥

ਗੌਂਗੀਰ (ਰਾ) ਪੁਃ
ਗੌਂਗੀਰਨ (ਨੀ) ਸਃ } ਜੋ ਆਪਣਾ ਮਤਲਬ ਪੂਰਾ ਕਰੇ ॥

ਗੌਂਸ, ਪੁਃ—ਸਾਈਂ ਲੋਕ, ਵਲੀ, ਨੇਕ ਬੰਦਾ ॥

ਗੌਹ, ਪੁਃ—ਧਿਆਨ, ਪਰਵਾਹ, ਸੋਝੀ (ਗੌਹ ਕਰਕੇ)

ਗੌਹਰ, ਪੁਃ—ਮੋਤੀ, ਅਸਲ, ਕੁਲ ॥

ਗੌਗਾ, ਪੁਃ—ਸ਼ੋਰ ਸ਼ਰਾਬਾ, ਰੌਲਾ ॥

ਗੌਗਾਈ, ਪੁਃ—ਰੌਲਾ ਪਾਉਣ ਵਾਲਾ ॥

ਗੌਂਚੀ, ਸਃ—ਗੁੱਠੀ, ਪ੍ਰਸਾਈ, ਖਿਸਕ ਜਾਣਾ (ਮਾਰਨੀ, ਲਾਉਣੀ) ॥

ਗੌਣ, ਪੁਃ—ਗੀਤ, ਅੰਗ੍ਰੇਜ਼ੀ ਲਹਿੰਗਾ ॥

ਗੌਟੀ, ਸਃ—ਜੁੱਤੀ (ਮਾਰਨਾ) ॥

ਗੌਣੀਮਾਰ, ਪੁਃ
ਗੌਣੀਮਾਰਨੀ, ਸਃ } ਠੱਗਾਂ ਦੀ ਇੱਕ ਜ਼ਾਤ ॥

ਗੌਰ, ਸਃ—ਖਿਆਲ, ਸੋਚ, ਵਿਚਾਰ (ਕਰਨੀ) ॥

ਗੌਰਮਿੰਟ, ਸਃ—ਸਰਕਾਰ, ਅੰਗ੍ਰੇਜ਼ੀ ਰਾਜ ॥

ਗੌਰਜਾਂ
ਗੌਰਾਂ, ਗੌਰੀ } ਸਃ—ਸ਼ਿਵਜੀ ਦੀ ਇਸਤ੍ਰੀ, ਪਾਰਬਤੀ ॥

ਗੌਰੀ ਸ਼ੰਕਰ, ਪੁਃ—ਸ਼ਿਵਜੀ, ਮਹੇਸ਼, ਮਹਾਦੇਉ ॥

ਗੌਰੀ ਪੁੱਤ੍ਰ, ਪੁਃ—ਗਣੇਸ਼ ॥

ਗੌੜ, ਪੁਃ—ਬ੍ਰਾਹਮਣਾਂ ਦੀ ਇਕ ਜ਼ਾਤ, ਇੱਕ ਰਾਗ ॥

ਗੌੜੀ, ਸਃ—ਦੁਪਹਿਰ ਵੇਲੇ ਗਾਉਣ ਵਾਲਾ ਇੱਕ ਰਾਗ ॥

ਘ, ਪੁ:—ਘੱਗਾ, ਗੁਰਮੁਖੀ ਪੈਂਤੀ ਦਾ ਨੌਵਾਂ ਅੱਖਰ ॥

ਘਉਂ ਘਉਂ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਬਹੁਤ ਖੰਘਣਾ, ਸੰਘ ਬੋਲਣਾ ॥

ਘਸਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਰਗੜਣਾ, ਮਲਣਾ, ਭੁਰਨਾ ॥

ਘਸਮੈਲਾ, ਵਿ:—ਥੋੜ੍ਹਾ ਜੇਹਾ ਮੈਲਾ ॥

ਘਸਰ, ਸ:—ਛੇਦ, ਰਗੜ, ਝਰੀਟ ॥

ਘਸਰ ਮਸਰ, ਸ:—ਢਿੱਲ, ਸੁਸਤੀ (ਕਰਨੀ) ॥

ਘਸਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਰਗੜਨਾ, ਮਲਣਾ, ਛੋਹਣਾ ॥

ਘਸਰਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਰਗੜਾਉਣਾ, ਘਸੀਟਣਾ ॥

ਘਸਲੱਡਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਮਿੱਟੀ ਵਿੱਚ ਮਲਕੇ ਮੈਲਾ ਕਰਨਾ (ਕੱਪੜਾ) ॥

ਘਸਲ ਮਸਲ, ਸ:—ਹੀਲਾ, ਬਹਾਨਾ, ਝੂਠ (ਕਰਨੀ) ॥

ਘਸਵਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਰਗੜ ਖਾਉਣਾ, ਮਲਵਾਉਣਾ ॥

ਘਸਵਾਈ, ਸ:—ਘਸਾਉਣ ਦੀ ਮਜੂਰੀ ॥

ਘੱਸਾ, ਪੁ:—ਰਗੜ, ਧੱਕਾ (ਮਾਰਨਾ, ਲੱਗਣਾ, ਲਾਉਣਾ) ॥

ਘੱਸਾ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਬੜੀ ਕਾਹਲੀ ਨਾਲ ਕੋਈ ਕੰਮ ਕਰਨਾ ॥

ਘਸਾਉ, ਪੁ:—ਰਗੜ, ਰਗੜ ਦਾ ਨਿਸ਼ਾਨ ॥

ਘਸਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਰਗੜਨਾ, ਪੀਹਣਾ, ਘਸਣ ਦੇਣਾ ॥

ਘਸਾਊ, ਪੁ:—ਘਸਾਉਣ ਵਾਲਾ, ਜੋ ਘਸ ਸੱਕੇ ॥

ਘਸਾਈ, ਸ:—ਘਸਾਉਣ ਦਾ ਕੰਮ ਜਾਂ ਮਜੂਰੀ ॥

ਘਸਿਆਰਣ, ਘਸਿਆਰੀ, ਸ:—ਘਾਹ ਖੋਤਰਨ ਵਾਲੀ, ਘਸਿਆਰੇ ਦੀ ਤ੍ਰੀਮਤ ॥

ਘਸਿਆਰਾ, ਪੁ:—ਘਾਹ ਖੋਤਰਨ ਵਾਲਾ ॥

ਘਸੀਟ, ਸ:—ਖਿੱਚ, ਧੂਹ, ਘਸੀਟਣ ਦਾ ਨਿਸ਼ਾਨ ॥

ਘਸੀਟਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਖਿੱਚਣਾ, ਧੂਹਣਾ, ਛੇਤੀ ਲਿਖਣਾ ॥

ਘਸੀਟਵਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਘਸੀਟਣ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਾਉਣਾ ॥

ਘਸੀਟ ਵਾਈ, ਸ:—ਘਸੀਟਣ ਦੀ ਮਜੂਰੀ ॥

ਘਸੁੰਨ, ਪੁ:—ਜੋਰ ਦਾ ਮੁੱਕਾ, ਵੱਟੀ ਹੋਈ ਮੁੱਠ ਦੀ ਸੱਟ ॥

ਘੱਸੂ, ਸ:, ਵਿ:—ਚੰਗੀ ਧਰਤੀ, ਜਿੱਥੇ ਸੌਖਾ ਹਲ ਫਿਰੇ ॥

ਪੁ:—ਜ਼ਿਦ, ਅੜ੍ਹਬ ਪੁਣਾ, ਘੋਲ (ਕਰਨਾ ਮਾਰਨਾ, ਰਹਿਣਾ) ॥

ਘੱਸੂ ਮਾਰ, ਵਿ:—ਜ਼ਿਦੀ, ਅੜ੍ਹਬ, ਘੋਲੀਆ ॥

ਘਸੈਲਾ, ਵਿ:—ਰਗੜ ਨਾਲ ਘਸਣ ਵਾਲਾ, ਮੈਲਾ ॥

ਘਸੌਟੀ, ਸ:—'ਕਸੌਟੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਘੱਗ, ਸ:—ਛੇਕ, ਟੋਇਆ, ਖੁੱਡ, ਤਾਲੂ ॥

ਘੱਗਾਂ ਬਹਿ, ਬੈਠ ਜਾਂ ਮਿਲ ਜਾਣੀਆਂ ਕ੍ਰਿ-ਸੰਘ ਬਹਿ ਜਾਣਾ ॥

ਘੱਗਰਾ, ਪੁ: **ਘਗਰੀ,** ਸ: ਤ੍ਰੀਮਤਾਂ ਦੇ ਲੱਕ ਦਾ ਘੇਰੇ ਵਾਲਾ ਕਪੜਾ ॥

ਘੱਗਰੀ ਭੁੜਕਾਉਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਥਾਂ ਥਾਂ ਫਿਰਨਾ ॥ (ਤ੍ਰੀਮਤ ਦਾ)

ਘਗਰੇਲ, ਸਃ—ਘੱਗਰੀ ਵਾਲੀ । 'ਜੇਹੜੀ ਕੀਮਤ ਪੈਸਾ ਨਹੀਂ ਕਰਦੀ' ॥

ਘੱਗਾ, ਪੁਃ—ਗੁਰਮੁਖੀ ਪੈਂਤੀ ਦਾ ਨੌਵਾਂ ਅਖਰ, 'ਘ' ॥

ਵਿਃ—ਜਿਸ ਦਾ ਗਲ ਬੈਠਾ ਹੋਇਆ ਹੋ, ਘੱਗਾ।

ਘੰਗਾਰ, ਪੁਃ—'ਖੰਘਾਰ' ਵੇਖੋ ॥

ਘੰਗਾਰਨਾ / **ਘੰਗੂਰਨਾ** } ਕ੍ਰਿਃ—'ਖੰਘਾਰਨਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਘੰਗਾਲ ਸੱਟਣਾ / **ਘੰਗਾਲਣਾ** } ਕ੍ਰਿਃ—ਅੰਦਰੋਂ ਧੋ ਕੇ ਨਿਖੇੜ ਦੇਣਾ ॥

ਘੰਗੂਟਾ / **ਘੰਗੋਟਾ** } ਪੁਃ—ਇਕ ਕੰਮ ਦੇ ਗੋਲ ਵੱਟੇ ਦਾ ਘੜੋਣਾ ॥

ਘੱਚ ਘੱਚ ਸਃ—ਚਿੱਕੜ ਪਾਣੀ ਵਿੱਚ ਚੱਲਣ ਜਾਂ ਛੋਟੀ ਛੋਟੀ ਬੋਲਣ ਦੀ ਅਵਾਜ਼ (ਕਰਨਾ, ਮਾਰਨਾ) ॥

ਘਚਲਾ, ਵਿਃ—ਜੋ ਅੱਖਰਾਂ ਦੀ ਅਵਾਜ਼ ਠੀਕ ਨਾਂ ਮੂੰਹੋਂ ਕੱਢ ਸੱਕੇ ॥

ਘਚਾ ਪੀਚ, ਪੁਃ, ਸਃ—ਭੀੜ, ਫਸਾਉ, ਅਟਕਾਉ ॥

ਘਚੋਲ, ਪੁਃ—ਗੜ ਬੜ, ਗਲਤ ਹਿਸਾਬ ॥

ਘਚੋਲ ਦੇਣਾ / **ਘਚੋਲਣਾ** } ਕ੍ਰਿਃ—ਪਾਣੀ ਨੂੰ ਗੰਧਲਾ ਕਰ ਦੇਣਾ ॥

ਘਟ, ਪੁਃ—ਬੱਦਲ (ਆਉਣੀ, ਚੜ੍ਹਣੀ) ਮਨ, ਆਤਮਾ (ਵਿੱਚ ਵੱਸਣਾ), ਘੜਾ ॥

ਘੱਟ, ਵਿਃ—ਥੋੜਾ, ਥੋੜੇ, ਕੰਮ, ਕੱਸਾ ॥

ਕ੍ਰਿਃ, ਵਿਃ—ਥੋੜਾ, ਕਦੇ ਹੀ ॥

ਘੱਟ ਨਾਂ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਪੂਰਾ ਬਦਲਾ ਲੈਣਾ।

ਘੱਟ ਵੱਧ, ਵਿਃ—ਥੋੜਾ ਜਾਂ ਬਹੁਤ, ਜਿੰਨਾ ਹੋ ਸੱਕੇ॥

ਘੱਟ ਵਾਹਾ, ਪੁਃ—ਘੱਟ ਤੋਲਣ ਵਾਲਾ ॥

ਘਟਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਘੱਟ ਹੋਣਾ, ਥੁੜਨਾ, ਲਗਣਾ, ਹਾਲਤ ਮੁਜਿਬ ਗੱਲ ਹੋਣੀ ॥

ਘਟਾ, ਸਃ—ਬੱਦਲਾਂ ਦਾ ਇਕੱਠ (ਉੱਠਣੀ ਚੜ੍ਹਣੀ) ॥

ਘਟਾ ਟੋਪ, ਪੁਃ—ਬੱਦਲਾਂ ਦਾ ਬਿਲਕੁਲ ਛਾ ਜਾਣਾ, ਘੱਟੇ ਤੋਂ ਬਚਾਉਣ ਲਈ ਗੱਡੀ ਪਾਲਕੀ ਆਦਿਕ ਉੱਪਰ ਪਾਉਣ ਵਾਲਾ ਕੱਪੜਾ, ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦਾ ਤੰਬੂ ॥

ਘੱਟਾ, ਪੁਃ—ਗਰਦਾ, ਖੇਹ, ਧੂੜ । ਮੂਰਖ ਆਦਮੀ ॥

ਘੱਟਾ ਉੱਡਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਪਤ ਲਹਿਣੀ, ਤਬਾਹ ਹੋ ਜਾਣਾ ॥

ਘੱਟਾ ਉਡਾਉਣਾ / **ਘੱਟਾ ਉਡਾਉਂਦੇ ਫਿਰਨਾ** } ਕ੍ਰਿਃ—ਅਵਾਰਾ ਫਿਰਨਾ, ਬਦਨਾਮੀ ਕਰਨੀ ॥

ਸਿਰ ਤੇ ਘੱਟਾ ਪਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਮੰਦੇ ਕੰਮਾਂ ਨਾਲ ਨੀਂਵਾਂ ਕਰਾਉਣੀ ॥

ਘੱਟਾ ਛਾਣਨਾ / **ਘੱਟਾ ਛਾਣਦੇ ਫਿਰਨਾ** } ਕ੍ਰਿਃ—ਅਵਾਰਾ ਫਿਰਨਾ, ਬਿਅਰਥ ਜਤਨ ਕਰਨਾ ॥

ਘੱਟੇ ਕੌਡਾਂ ਰਲਾਉਣੀਆਂ, ਕ੍ਰਿਃ—ਬੇ ਅਰਥ ਕੰਮ ਕਰਨਾ, ਕਿਸੇ ਦੇ ਕੀਤੇ ਨੂੰ ਨਾਂ ਜਾਨਣਾ ॥

ਘੰਟਾ, ਪੁਃ—ਘੜਿਆਲ, ਟੱਲ, ਸੱਠਾਂ ਮਿਨਟਾਂ ਦਾ ਵੇਲਾ, ਵੱਜਣ ਵਾਲੀ ਘੜੀ ॥

ਘੰਟਾ ਘਰ, ਪੁਃ—ਮੁਨਾਰਾ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਘੜੀ ਲਗੀ ਹੋਵੇ ॥

ਘਟਾਉ, ਪੁਃ—ਘਟ ਜਾਣ ਦੀ ਹਾਲਤ ॥

ਘਟਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਘੱਟ ਕਰ ਦੇਣਾ, ਬਾਕੀ ਕੱਢਣੀ, ਉਤਾਰਨਾ ॥

ਘੰਟਾਲ, ਪੁ:—ਜਿਸ ਦੇ ਅਗੇ ਘੰਟਾ ਵੱਜੇ, ਪਖੰਡੀ, ਚਲਾਕ ॥

ਘਟੀ, ਸ:—ਘਾਟਾ, ਮੌਤ (ਘਟੀ ਦਾ ਕੋਈ ਦਾਰੂ ਨਹੀ) ॥

ਘੰਟੀ, ਸ:—ਛੋਟਾ ਘੰਟਾ, ਟੱਲੀ ॥

ਘਟੀਆ, ਵਿ:—ਜਿਸ ਦਾ ਮੁੱਲ ਥੋੜਾ ਹੈ, ਹੋਛੇ ਮੇਲ ਦਾ (ਦੀ) ॥

ਘੱਠਾ, ਪੁ:—ਰਗੜ ਨਾਲ ਕਰੜੀ ਹੋਈ ਹੋਈ ਹੱਥ ਦੀ ਕੋਈ ਥਾਂ ॥

ਘੰਡ, ਪੁ:—ਸਨ ਅਤੇ ਸਨੁਕੜੇ ਦਾ ਬੀ, ਘੰਡੀ, ਨਕਾਰਾ ਆਦਮੀ ॥

ਘੰਡਾ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਵਾਜਾ ਜਿਸ ਦੀ ਅਵਾਜ ਸੁਣਕੇ ਹਰਣ ਚਲੇ ਆਉਣ ॥

ਘੰਡਾ ਹੇੜਾ / ਘੰਡਾਰੇੜਾ } ਪੁ:—ਐਵੇਂ ਮਿਹਨਤ ਕਰਨੀ, ਬਿਅਰਥ ਖੇਚਲ ॥

ਘਡਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਕਢਾਉਣਾ, ਬਾਹਰ ਕਰਵਾਉਣਾ, ਸਿਵਾਉਣਾ ॥

ਘਡਾਈ, ਸ:—ਕੱਢਣ ਜਾਂ ਸੀਉਣ ਦੀ ਮਜੂਰੀ, ਖੇਤ ਜਾਂ ਖੂਹ ਦੀ ਮੋਲ ॥

ਘੰਡੀ, ਸ:—ਗਲ ਦੀ ਅੱਗੋਂ ਵਧੀ ਹੋਈ ਹੱਡੀ, ਸੰਘ ਦਾ ਇੱਕ ਰੋਗ ॥

ਘੰਡੀ ਕਰਨੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਗਲ ਮਲਣਾ ॥

ਘੰਡੀ ਨਿਕਲਣੀ / ਘੰਡੀ ਫੁੱਟਣੀ } ਕ੍ਰਿ:—ਜੁਆਨੀ ਚੜ੍ਹਨੀ ॥

ਘੰਡੀ ਪੈਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਸੰਘ ਦਾ ਸੁੱਜਣਾ ਤੇ ਪੀੜ ਹੁਣੀ ॥

ਘਣ, ਪੁ:—ਲੁਹਾਰ ਦਾ ਵੱਡਾ ਹਥੌੜਾ, ਖੇਡ ਵਿਚ ਜਿਮੀ ਵਿੱਚ ਜੋ ਟੋਇਆ ਪੁੱਟਿਆ ਜਾਵੇ, ਚੌਰਸ ਸ਼ਕਲ, ਕੋਲਿਆਂ ਦਾ ਗੁੱਛਾ ॥

ਘਣ ਚਾਲ, ਸ:—ਇੱਕ ਖੇਡ ॥

ਘਣਾ (ਘਨਾ) ਪੁ: / ਘਣੀ ਸ: } ਵਿ:—ਸੰਘਣਾ,(ਣੀ), ਵਧੇਰਾ(ਰੀ), ਕਈ ॥

ਘੱਤਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਸੁੱਟਣਾ, ਪਾਉਣਾ, ਰੱਖਣਾ, ਘੱਲਣਾ, ਮਾਰਨਾ ॥

ਘੱਤੀ ਮਾਰ, ਵਿ:—ਬਹੁਤ ਪਰ ਸਸਤਾ ॥

ਘੰਦੂਈ / ਘੰਦੋਈ } ਸ:—ਵੱਡੀ ਸੂਈ ॥

ਘੰਧੋਲਾ, ਪੁ:—ਪਾਟੀ ਪੁਰਾਣੀ ਰਜਾਈ, ਗੋਦੜੀ ॥

ਘਨ, ਪੁ:—(ਬਹੁ: ਬ:), ਬੱਦਲ ॥

ਘਨ ਸਿਆਮ / ਘਨਸ਼ਾਮ } ਪੁ:—ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ, ਕਾਲਾ ਬੱਦਲ ॥

ਘਨ ਘੋਰ, ਸ:—ਗਰਜ, ਬੱਦਲ ਛਾਏ ਹੋਏ ॥

ਘਨ ਚੱਕਰ, ਪੁ:—ਮੂਰਖ ਆਦਮੀ ॥

ਘਨ ਛੱਤ, ਵਿ:—ਬੱਦਲਾਂ ਵਾਲਾ,(ਲੀ) ॥

ਘਨਈਯਾ, ਪੁ:—ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ, ਸੁੰਦਰ ਲੜਕਾ ॥

ਘਨੇਧਰ, ਵਿ:—ਮੀਂਹ ਵਾਲਾ (ਲੀ) ॥

ਘਨੇਰਾ, ਵਿ:—ਬਹੁਤਾ, ਵਧੇਰਾ ॥

ਘਨੇੜੀ, ਸ:—ਮੋਢਾ ॥

ਘਨੇੜੇ, ਕ੍ਰਿ:ਵਿ:—ਮੋਢੇ ਉੱਤੇ ॥

ਘੱਪ ਘੱਪ / ਘਪਲ ਘਪਲ } ਸ:—ਦੰਦਾਂ ਦੇ ਨਾਂ ਹੋਣ ਕਰਕੇ ਜੋ ਠੀਕ ਅਵਾਜ਼ ਨਹੀਂ ਨਿਕਲਦੀ (ਕਰਨਾ) ॥

ਘਪਲਾ, ਪੁ:—ਜੋ ਠੀਕ ਠੀਕ ਨਹੀਂ ਬੋਲ ਸਕਦਾ ॥

ਘਬਰਾ, ਪੁ:—ਘਬਰਾਹਟ ॥

ਘਬਰਾ ਪਾ ਦੇਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਦੂਏ ਨੂੰ ਹਰਾਨ ਕਰਨਾ ॥

ਘਬਰਾਉਣਾ, ਘਬਰਾ ਦੇਣਾ } ਕ੍ਰਿ:—ਹਰਾਨ ਕਰਨਾ, ਹਰਾਨ ਹੋਣਾ, ਬਿਆਕੁਲ ਹੋਣਾ ਜਾਂ ਕਰਨਾ ।

ਘਬਰਾਹਟ, ਘਬਰਾਟ } ਸ:—ਘਾਬਰਨ ਦੀ ਹਾਲਤ ॥

ਘਮਸਾ, ਸ:—ਨਿਸ਼ਾਨ, ਦਾਗ (ਲੱਗਣਾ) ॥

ਘਮਸਾਣ, ਪੁ:— **ਘਮਸਾਣ ਚੌਦੇਂ,** ਸ:— } ਫਸਾਦ, ਹਲਚਲ, ਲੜਾਈ ॥

ਘੱਮ ਘੱਮ, ਘੱਮਾਂ ਘੱਮ } ਪੁ:, ਸ:—ਜਿਮੀ ਉੱਤੇ ਪੈਰ ਮਾਰਨ ਦੀ ਅਵਾਜ (ਕਰਨਾ, ਮਾਰਨਾ) ॥

ਘਮੰਡ, ਪੁ:—ਗੁਮਾਨ, ਹੰਕਾਰ, ਸ਼ੇਖੀ, ਆਕੜ ॥

ਘਮੰਡੀ, ਵਿ:—ਹੰਕਾਰੀ, ਅਭਮਾਨੀ ॥

ਘਮਰੋਲ, ਸ:—ਭੀੜ, ਹਲਚਲ, ਭੁੱਲ ॥

ਘਮਰੌੜੀ, ਸ:—ਮੋਟਾ ਛਿੱਲੜ, ਕੱਪੜੇ ਨੂੰ ਦਿੱਤੀ ਹੋਈ ਗੋਠ ॥

ਘਮਾਂ, ਘਮਾਉਂ } ਪੁ:—ਧਰਤੀ ਦਾ ਮਾਪ, ੮ ਕਨਾਲ ॥

ਘਮਾਘਮ, ਸ:—ਕਿਸੇ ਚੀਜ਼ ਦੇ ਕੁੱਟਣ ਜਾਂ ਮੀਂਹ ਪੈਣ ਆਦਿਕ ਦੀ ਅਵਾਜ਼ । ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—ਲਗਾਤਾਰ, ਝਟ ਪੱਟ ॥

ਘਮਾਰ, ਘਮਿਆਰ, ਘਮਾਰੀ, ਘਮਿਆਰੀ, } 'ਘੁਮਾਰ' ਆਦਿਕ ਵੇਖੋ॥

ਘਰ, ਪੁ:—ਰਹਿਣ ਦੀ ਥਾਂ, ਮਕਾਨ, ਕੋਠਾ, ਚੁਬਾਰਾ, ਇਮਾਰਤ । ਕੁਲ, ਬੰਸ । ਖੁੱਡ, ਆਲ੍ਹਣਾ, ਖੋਹ, ਘੁਰਨਾ, ਖਾਨਾ, ਰਖਣਾ । ਜਿੱਥੇ ਕੋਈ ਚੀਜ਼ ਪੈਦਾ ਹੋਵੇ । ਵਤਨ, ਜਨਮ ਭੂਮ ॥

ਘਰ ਉੱਜੜਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਵਹੁਟੀ ਮਰ ਜਾਣੀ ॥

ਘਰ ਉਜਾੜ ਸੁੱਟਣਾ (ਦੇਣਾ), ਘਰ ਉਜਾੜਨਾ } ਕ੍ਰਿ:—ਘਰ ਵਿਚ ਲੜਾਈ ਝਗੜਾ ਪਾਉਣਾ, ਘਰ ਦਾ ਮਾਲ ਉੜਾ ਦੇਣਾ ॥

ਘਰ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਥਾਂ ਮੱਲਣੀ, ਵਿਆਹ ਹੋਣਾ॥

ਘਰ ਗਾਲਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਘਰ ਬਰਬਾਦ ਕਰਨਾ ॥

ਘਰ ਘਾਟ, ਪੁ:—ਘਰ ਬਾਰ, ਟੱਬਰ ਕਬੀਲਾ ॥

ਘਰ ਜੰਮ, ਵਿ:—ਘਰ ਵਿਚ ਜੰਮਿਆ ਹੋਇਆ ਜਨੌਰ ॥

ਘਰ ਦਾ, ਵਿ:—ਆਪਣਾ (ਓਪਰਾ ਨਹੀਂ) ॥

ਘਰ ਦਾ ਨਾਂ ਡੋਬਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਕੁਲ ਨੂੰ ਦਾਗ ਲਾਉਣਾ ॥

ਘਰ ਦਾ ਢਾਂਨਾ ਢੰਨ੍ਹਣਾ (ਬਨਾਉਣਾ), ਘਰ ਦਾ ਬਾਨ੍ਹਣੂੰ ਬੰਨ੍ਹਣਾ } ਕ੍ਰਿ:—ਘਰ ਦਾ ਬੰਦੋਬਸਤ ਕਰਨਾ, ਵਿਆਹ ਕਰਨਾ ॥

ਘਰਦਾ ਬੂਹਾ ਦੂਏ ਪਾਸੇ (ਬੰਨੇ) ਲਾਉਣਾ ਕ੍ਰਿ:—ਘਰ ਉਜਾੜਨਾ, ਮਾਲ ਉੜਾਉਣਾ ॥

ਘਰ ਦਾ ਬੂਹਾ ਦੂਜੇ ਦਾ ਹੋਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਘਰ ਉਜੜਨਾ ॥

ਘਰਦਾ ਭੇਤੀ, ਪੁ:—ਜਿਸ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਦਾ ਅੰਦਰਲਾ ਹਾਲ ਮਲੂਮ ਹੈ ॥

ਘਰ ਦੀ ਗੱਲ, ਸ:—ਸੌਖਾ ਕੰਮ ॥

ਘਰ ਦੀ ਜੁਗਤ, ਸ:—ਸਰਫ਼ੇ ਨਾਲ ਘਰ ਦਾ ਖਰਚ ਕਰਨਾ ॥

ਘਰ ਦੇ (ਘਰੋਂ)
ਘਰ ਦੇ ਲੋਕ } ਸ:—ਟੱਬਰ, ਵਹੁਟੀ ॥

ਨਘਰਾ, ਵਿ:—ਜਿਸ ਦਾ ਘਰ ਘਾਟ ਨਹੀਂ ॥

ਘਰ ਪਾਉਣਾ (ਪਾ ਲੈਣਾ)
ਘਰ ਵਾੜਨਾ } ਕ੍ਰਿ: ਕੋਈ ਤੀਵੀਂ ਵਹੁਟੀ ਬਣਾ ਕੇ ਰੱਖਣੀ ॥

ਘਰ ਪਾਟਣਾ, ਫਟਣਾ,
ਘਰ ਪਾਟ ਜਾਣਾ } ਕ੍ਰਿ:—ਘਰ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਵਿਚ ਫੇਟਕ ਪੈ ਜਾਣਾ ॥

ਘਰ ਪੁੱਟ ਸੁੱਟਣਾ (ਪੁੱਟਣਾ), ਕ੍ਰਿ:—'ਘਰ ਉਜਾੜਨਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਘਰ ਪੂਰਾ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਕਿਸੇ ਦਾ ਹੱਕ ਉਸਨੂੰ ਦੇ ਕੇ ਉਸ ਦੀ ਤਸੱਲੀ ਕਰਨੀ ॥

ਘਰ ਫੂਕ ਤਮਾਸ਼ਾ ਵੇਖਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਆਪਣਾ ਮਾਲ ਉਡਾਕੇ ਮੌਜਾਂ ਕਰਨੀਆਂ ॥

ਘਰ ਬਨਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਵੱਸਣਾ, ਘਰ ਦਾ ਬੰਦੋਬਸਤ ਕਰਨਾ ॥

ਘਰ ਬਾਰ, ਪੁ:—ਟੱਬਰ ਕਬੀਲਾ, ਘਰ ਦਾ ਮਾਲ, ਮਕਾਨ ॥

ਘਰ ਬਾਰਨ, ਸ:
ਘਰ ਬਾਰੀ, ਪੁ: } ਜਿਸ ਦਾ ਘਰ ਬਾਰ ਹੈ ॥

ਘਰ ਬੈਠਣਾ
ਘਰ ਬੈਠੇ ਹੋਣਾ } ਕ੍ਰਿ:—ਕੋਈ ਕੰਮ ਧੰਦਾ ਨਾ ਹੋਣਾ, ਵੇਹਲੇ ਹੋਣਾ ॥

ਘਰ ਭਰਨਾ
ਘਰ ਭਰ ਦੇਣਾ } ਕ੍ਰਿ:—ਦੂਏ ਥਾਂਓਂ ਆਪਣੇ ਘਰ ਧਨ ਲਿਆਉਣਾ ॥

ਰੇਲ ਘਰ, ਪੁ:—ਰੇਲ ਗੱਡੀ ਦੇ ਖੜੇ ਹੋਣ ਦੀ ਥਾਂ ॥

ਘਰ ਵਾਲਾ, ਪੁ:—ਘਰ ਦਾ ਮਾਲਕ, ਖੌਂਦ ॥

ਘਰ ਵਾਲੀ, ਸ:—ਘਰ ਦੀ ਮਾਲਕ, ਵਹੁਟੀ ॥

ਘਰ ਵਿਗੜ ਜਾਣਾ
ਘਰ ਵਿਗੜਨਾ } ਕ੍ਰਿ:—ਵਹੁਟੀ ਜਾਂ ਭਰਤਾ ਦਾ ਮਰ ਜਾਣਾ ॥

ਘਰ ਵਿਗਾੜ ਸੁੱਟਣਾ
ਘਰ ਵਿਗਾੜਨਾ } ਕ੍ਰਿ:—'ਘਰ ਉਜਾੜਨਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਘਰਕ ਜਾਣਾ
ਘਰਕਣਾ } ਕ੍ਰਿ:-ਸਾਹ ਟੁੱਟਣਾ, ਹਫ ਜਾਣਾ, ਰਹਿ ਜਾਣਾ ॥

ਘਰਕਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਦਮ ਤੋੜਨਾ, ਹੰਭਾਉਣਾ, ਜਿਤ ਲੈਣਾ ॥

ਘਰਲ, ਸ:—ਪਾਣੀ ਵਗਣ ਨਾਲ ਜੋ ਧਰਤੀ ਵਿੱਚ ਡੂੰਘੀ ਥਾਂ ਹੋ ਜਾਵੇ, ਵਿਰਲ, ਖਾਈ. (ਪੈਜਾਣਾ) ॥

ਘਰਲਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਨਰਮ ਹੋਣਾ (ਚਸ਼ਮ ਦਾ) ਪੰਘਰਨਾ ॥

ਘਰੜ, ਪੁ:—ਰਿੜਕਿਆ ਹੋਇਆ ਦਹੀਂ (ਮੱਖਣ ਸਮੇਤ), ਘਾਹ ਤੇ ਮੋਠ ਮਿਲੇ ਹੋਏ। ਬਿਲਕੁਲ ਮੁੰਨਿਆ ਹੋਇਆ ਸਿਰ (ਕਰਾਉਣਾ) ॥

ਘਰੜਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—'ਘਿਰੜਨਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਘਰਾਟ, ਪੁ:—ਪਾਣੀ ਦੇ ਜ਼ੋਰ ਨਾਲ ਫਿਰਨ ਵਾਲੀ ਚਕੀ ॥

ਘਰਾਟਣ, ਸ:—ਘਰਾਟ ਵਾਲੇ ਦੀ ਵਹੁਟੀ ॥

ਘਰਾਟੀਆ, ਪੁ:—ਘਰਾਟ ਵਾਲਾ ॥

ਘਰਾਣਾ (ਨਾ), ਪੁ:—ਵੱਡਾ ਘਰ, ਉੱਚੀ ਕੁਲ, ਖਾਨਦਾਨ ॥

ਘਰਾਲ, ਸ: } ਘਰ ਦੀ ਛੱਤ ਵਿੱਚ ਦੀ ਮੋਰੀ ਜਿੱਥੋਂ ਪਾਣੀ ਵਗੇ । ਪਾਣੀ,
ਘਰਾਲਾ, ਪੁ: } ਲਹੂ, ਹੰਝੂ ਆਦਿਕ ਦਾ ਵਗਣਾ। ਘਰਲ ॥

ਘਰੂੜ } ਪੁ:—ਹੱਥਾਂ ਦੇ ਨਹੁੰਆਂ ਨਾਲ ਪਾਈ
ਘਰੂੰਢ } ਹੋਈ ਝਰੀਟ, ਖਰੂੰਢ ॥

ਘਰੋਂ, ਪੁ:—(ਬਹੁ: ਬ:) ਘਰ ਦੇ ਲੋਕ, ਵਹੁਟੀ, ਟਬਰ ॥

ਘਰੋਗਰੂ
ਘਰੋਗਾ (ਗੀ, ਗੂ) } ਵਿ:—ਘਰ ਵਿੱਚ ਬਣਿਆ ਹੋਇਆ (ਕਪੜਾ ਆਦਿਕ)।
ਘਰੋਬੂ
ਘਰੋਰੂ } ਘਰ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਵਾਲਾ॥

ਘਰੋੜਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਖੁਰਚਣਾ, ਰਗੜਨਾ, ਘੜੀ ਮੁੜੀ ਕਹਿਣਾ ॥

ਘਰੋੜੀ, ਸ:—ਦੁਧ ਆਦਿਕ ਦੀ ਖੁਰਚਣ ॥

ਪੇਟ ਘਰੋੜੀ ਦਾ (ਦੀ), ਵਿ:—ਜਿਸ ਬਾਲ ਉੱਤੋਂ ਹੋਰ ਬਾਲ ਨਹੀਂ ਹੋਯਾ ॥

ਘੱਲਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਭੇਜਣਾ, ਟੋਰਨਾ ॥

ਘਲਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਭਿਜਵਾਉਣਾ, ਟੁਰਵਾਉਣਾ ॥

ਘਲਿਆਰ, ਸ:—ਪਕਿਆਈ, ਦ੍ਰਿੜ੍ਹਤਾ, ਧੀਰਜ (ਹੋਣੀ) ॥

ਘਲਿਆਰਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਪਕਾ ਕਰਨਾ, ਕੈਮ ਕਰਨਾ ॥

ਘੱਲੂ ਘਾਰਾ, ਪੁ:—ਲੜਾਈ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਆਦਮੀਆਂ ਦਾ ਮਾਰੇ ਜਾਣਾ, ਬਰਬਾਦੀ, ਤਬਾਹੀ, ਸੱਤਿਆ ਨਾਸ ॥

ਘੜਤ, ਸ:—ਘਾੜ, ਬਣਾਵਟ ॥

ਘੜਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਗਹਿਣੇ ਜਾਂ ਭਾਂਡੇ ਬਣਾਉਣਾ, ਕੁੱਟਣਾ, ਨਵੀਂ ਗੱਲ ਕੱਢਣੀ ॥

ਘੜੱਪ ਘੜੱਪ, ਪੁ:—ਜ਼ੋਰ ਨਾਲ ਟੁਰਨ ਦੀ ਅਵਾਜ ॥

ਘੜੱਮ, ਪੁ:—ਭਾਰੀ ਚੀਜ਼ ਦੇ ਪਾਣੀ ਵਿੱਚ ਡਿੱਗਣ ਦੀ ਅਵਾਜ਼, ਤੋਪ ਜਾਂ ਬੰਦੂਕ ਦੀ ਅਵਾਜ਼ ॥

ਘੜਮੱਸ
ਘੜਮੱਸ ਚੌਦੇਂ } ਸ:—ਸ਼ੋਰ, ਹਲਚਲ, ਭੀੜ ॥

ਘੜਵੰਜੀ, ਸ:—ਘੜੇ ਰੱਖਣ ਵਾਸਤੇ ਲਕੜੀ ਦੀ ਚੌਕੀ ਜਾਂ ਚੌਕਟਾ ॥

ਘੜਵਾਉਣ
ਘੜਵਾਈ } ਸ:—ਗਹਿਣੇ ਘੜਨ ਦੀ ਮਜੂਰੀ॥

ਘੜਵਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਘੜਨ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਾਉਣਾ ॥

ਘੜਾ, ਪੁ:—ਭੀੜੇ ਮੂੰਹ ਵਾਲਾ ਮਿੱਟੀ ਦਾ, ਵੱਡਾ ਭਾਂਡਾ ॥

ਘੜੇ ਜਿੱਡਾ ਮੋਤੀ, ਪੁ:—ਬੜਾ ਚੰਗਾ ਆਦਮੀ ॥

ਘੜੇ ਦੀ ਮੱਛੀ, ਸ:—ਜੋ ਸਾਮ੍ਹਣੇ ਮੌਜੂਦ ਹੋਵੇ ॥

ਘੜਾਉਣ
ਘੜਾਈ } ਸ:—ਘੜਨ ਦੀ ਮਜੂਰੀ॥

ਘੜਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਘੜਨ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਾਉਣਾ ॥

ਘੜਿਆ ਮੁੜਿਆ, ਕ੍ਰਿ:, ਵਿ:—ਪੂਰਾ ਪੂਰਾ, ਬਿਲਕੁਲ, ਠੀਕ ਠੀਕ ॥

ਘੜਿਆਲ, ਪੁ:—ਟੱਲ, ਵੱਜਣ ਵਾਲਾ ਧਾਤ ਦਾ ਤਵਾ, ਘੜੀ, ਘੰਟਾ ॥

ਘੜਿਆਲਣ, ਸ:—ਘੜਿਆਲ ਵਜਾਉਣ ਵਾਲੀ, ਘੜਿਆਲੀ ਦੀ ਵਹੁਟੀ ॥

ਘੜਿਆਲੀ
ਘੜਿਆਲੀਆ } ਪੁ:—ਘੜਿਆਲ ਵਜਾਉਣਾ ਜਿਸ ਦਾ ਕੰਮ ਹੈ ॥

ਘੜੀ, ਸ:—ਸੱਠ ਪਲਾਂ ਦਾ ਵੇਲਾ, ਵੇਲਾ ਦੱਸਣ ਵਾਲਾ ਯੰਤ੍ਰ, ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦੀ ਆਸਤ ਬਾਜ਼ੀ, ਛੋਟਾ ਘੜਾ, ਵਕਤ, ਮਹੂਰਤ ॥

ਘੜੀ ਸਾਜ, ਵਿ:—ਘੜੀਆਂ ਬਨਾਉਣ ਵਾਲਾ ॥

ਘੜੀ ਘੜੀ
ਘੜੀ ਮੁੜੀ } ਕ੍ਰਿ:, ਵਿ:—ਬਾਰ ਬਾਰ ॥

ਘੜੀ ਦਾ ਘੜਿਆਲ ਹੋ ਜਾਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਥੋੜੀ ਗੱਲ ਵਧ ਜਾਣੀ ॥

ਘੜੀ ਦਾ ਘੁੱਥਾ, ਵਿ:—ਜਿਸ ਨੇ ਕੰਮ ਵੇਲੇ ਸਿਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ॥

ਘੜੇਥਣੀ, ਸ:—ਕੰਧ ਨਾਲ ਲੱਗੀ ਹੋਈ ਘੜੇ ਰੱਖਣ ਵਾਲੀ ਥਾਂ ॥

ਘੜੌਂਚ (ਚਾ), ਪੁ:
ਘੜੌਂਚੀ (ਜੀ), ਸ: } 'ਘੜਵੰਜੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਘਾ, ਪੁ:—ਪੱਠੇ, ਕੱਖ । ਜ਼ਖਮ । ਫੱਟ ॥

ਘਾਉ, ਪੁ:—ਜ਼ਖਮ, ਫੱਟ ॥

ਘਾਉਲ, ਸ:—ਸੁਸਤੀ, ਬੇ ਪਰਵਾਹੀ, ਢਿੱਲ (ਕਰਨੀ) ॥

ਘਾਉਲਣ, ਸ:
ਘਾਉਲੀ (ਲੀਆ), ਪੁ: } ਜੋ ਘਾਉਲ ਕਰੇ ॥

ਘਾਊ ਘੱਪ, ਵਿ:, ਪੁ:—ਡੂੰਘਾ (ਖੂਹ ਆਦਿਕ), ਲੱਭੀ, ਕੋਲ ਘੋਰ, ਖਾਊ, ਉਜਾੜੂ ॥

ਘਾਊਂ ਮਾਊਂ, ਵਿ:—ਘਾਬਰਿਆ ਹੋਇਆ, ਬੇ ਸੁਰਤ ॥

ਘਾਇਲ, ਵਿ:—ਫਟਿਆ, ਹੋਯਾ ਜ਼ਖਮੀ, ਦੁਖੀ, ਆਸ਼ਕ (ਕਰਨਾ) ॥

ਘਾਈ; ਸ:—ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦੀ ਲੰਗੋਟੀ, ਬਹਾਨਾ, ਛਲ, ਦਾਉ, ਘਾਤ, ਮੌਕਾ (ਵੇਖਣੀ, ਲਾਉਣੀ) ॥ ਪੁ:—ਘਾਹੀ ॥

ਘਾਸ, ਪੁ:—ਰਗੜ, ਘਾਸੀ, ਘਾਹ ॥

ਘਾਸਲ ਮਾਸਲ, ਸ:—ਹੀਲਾ, ਬਹਾਨਾ, ਝੂਠ (ਕਰਨੀ) ॥

ਘਾਸਾ, ਪੁ:—ਘੋੜੇ ਦਾ ਤਸਮਾ, ਰਗੜ, ਮਾਲਸ਼ ॥

ਘਾਸੀ, ਸ:—ਰਗੜ, ਘਸ ਕੇ ਪਿਆ ਹੋਇਆ ਨਿਸ਼ਾਨ, ਕਰਕੇ ਦੱਸਣ ਦਾ ਅਸਰ, (ਪਾਉਣੀ, ਪੈਣੀ, ਲਾਉਣੀ) ॥

ਘਾਹ, ਪੁ:—ਪੱਠੇ, ਕੱਖ ॥

ਘਾਹ ਪੱਠਾ (ਪੱਤਾ), ਪੁ:—ਘਾਹ ਪਤ੍ਰ, ਚਾਰਾ ॥

ਘਾਹ ਵੱਢਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਛੋਟੀ ਛੋਟੀ ਕੋਈ ਕੰਮ ਕਰ ਸੁੱਟਣਾ ॥

ਘਾਹਣ, ਸ:—ਘਾਹ ਕੱਟਣ ਵਾਲੀ ॥

ਘਾਹੀ, ਪੁ:—ਘਾਹ ਕੱਟਣ ਵਾਲਾ ॥

ਘਾਹੀ ਪਾਤੀ, ਪੁ:—ਡੰਗਰਾਂ ਵਾਸਤੇ ਚਾਰਾ ਲਿਆਉਣ ਵਾਲਾ ॥

ਘਾਗਾ / **ਘਾਘ** } ਵਿ: ਸਿਆਣਾ, ਚਤਰ, ਚਲਾਕ ॥

ਘਾਗਰਾ / **ਘਾਘਰਾ** } ਪੁ:—ਲਹਿੰਗਾ ॥

ਘਾਗਰਾ ਪਲਟਣ, ਸ:—ਇੱਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਗੋਰੇ ਸਿਪਾਹੀ ॥

ਘਾਗਾ, ਪੁ:—ਚਲਾਕੀ, ਚਤਰਾਈ, ਫਰੇਬ ॥

ਘਾਗੋ ਹਾਰਾ, ਪੁ:—ਸਿਆਣਾ, ਚਤਰ, ਫਰੇਬੀ ॥

ਘਾਂਗਾ, ਪੁ:—ਟੁਟੀ ਹੋਈ ਇੱਟ ਦਾ ਗਲ ॥

ਘਾਟ, ਪੁ:—ਨਦੀ ਦੇ ਕੰਢੇ ਨ੍ਹਾਉਣ ਦੀ ਥਾਂ, ਪਾਣੀ ਵਿਚ ਕਪੜੇ ਧੋਣ ਦੀ ਥਾਂ, ਬੇੜੀਆਂ ਜਾਂ ਜਹਾਜ ਦੇ ਠਹਿਰਣ ਦੀ ਥਾਂ, ਘਾਟੀ, ਘਾਟਾ, ਗਹਿਣੇ ਘੜਨ ਵਾਸਤੇ ਕੱਠਾ ਕੀਤਾ ਹੋਇਆ ਚਾਂਦੀ ਸੋਨਾ, ਘੜਤ ॥

ਸ:—ਭੁੰਨੇ ਹੋਏ ਜੌਂ ॥

ਵਾਧ ਘਾਟ, ਸ:—ਲਾਹਾ ਜਾਂ ਟੋਟਾ ॥

ਘਾਟਾ, ਪੁ:—ਕਮੀ, ਥੁੜ, ਨੁਕਸਾਨ, ਟੋਟਾ ਘਾਟੀ। (ਘਾਟਾ ਉਠਾਉਣਾ, ਆਉਣਾ, ਸਹਿਣਾ, ਰਹਿਣਾ, ਪੈਣਾ) ॥

ਘਾਟਾ ਭਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਜੋ ਕੁਝ ਘਟੇ ਉਸ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰਨਾ ॥

ਘਾਟੀ, ਸ:—ਨੀਵੀਂ ਪਹਾੜੀ, ਪਹਾੜ ਦੀ ਢਾਲ ਇੱਕ ਮੋਟਾ ਸੂਤੀ ਕੱਪੜਾ ॥

ਘਾਟੇ ਵੰਦਾ, ਵਿ:—ਜਿਸ ਵਿਚ ਘਾਟਾ ਪਏ (ਸੌਦਾ) ॥

ਘਾਣ, ਪੁ:—ਢੇਰ, ਕੱਠ, ਬਹੁਤ ਸਾਰੀ ਚੀਜ ॥

ਘਾਣੁ ਉਤਰਨਾ / **ਘਾਣ ਉਤਰਨਾ** } ਕ੍ਰਿ:—ਕੜਾਹੇ ਵਿੱਚੋਂ ਤਲੀ ਕੇ ਨਿਕਲਣਾ ॥

ਘਾਣ ਪਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਕੜਾਹੇ ਵਿੱਚ ਤਲਣ ਲਈ ਪਾਉਣਾ ॥

ਘਾਣ ਬੱਚਾ ਕੋਲ੍ਹੂ ਪਿੜਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਕਿਸੇ ਨੂੰ [illegible] ਲਈ ਉਹਦਾ ਸਾਰਾ ਟੱਬਰ ਮਰਵਾਉਣਾ ॥

ਘਾਣ ਲੱਥਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਲੜਾਈ ਵਿਚ ਬਹੁਤ ਆਦਮੀ ਮਾਰੇ ਜਾਣੇ ॥

ਘਾਣੀ, ਸ:—ਗਾਰਾ, ਗੋਈ ਹੋਈ ਮਿੱਟੀ ਵਿਚ ਤੂੜੀ ਮਿਲੀ ਹੋਈ, ਘਾਣ, ਜਿੰਨਾ ਕੁਝ ਇਕੋ ਵਾਰ ਕੁੱਟਣ ਲਈ ਚੱਟੂ ਵਿਚ ਪਾਇਆ ਜਾਏ। ਇਕ ਤਰਾਂ ਦਾ ਨਾਚ ॥

ਘਾਣੀ ਉਤਰਨੀ, ਕ੍ਰਿ:—'ਘਾਣ ਉਤਰਨਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਘਾਣੀ ਕਰਨੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਮਿੱਟੀ ਗੋਣੀ ॥

ਘਾਣੀ ਕੱਢਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਇੱਕੋ ਵਾਰ ਪਾਏ ਹੋਏ ਤਿਲਾਂ ਦਾ ਕੋਲ੍ਹੂ ਵਿਚੋਂ ਤੇਲ ਕੱਢਣਾ ॥

ਘਾਣੀ ਪਾਉਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—'ਘਾਣ ਪਾਉਣਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਘਾਤ, ਸ:—ਢਬ, ਢੰਗ, ਮੌਕਾ, ਉਡੀਕ, ਤਾੜ (ਲਾਉਣਾ) ਪੁ:—ਕਤਲ, ਜਾਨੋਂ ਮਾਰਨਾ (ਕਰਨਾ) ॥

ਘਾਤਕ, ਪੁ:—ਜਾਨੋਂ ਮਾਰਨ ਵਾਲਾ ॥

ਘਾਤਣ, ਸ: / **ਘਾਤੀ, ਪੁ:** } ਵਿ:—ਜੋ ਘਾਤ ਲਾਏ ਜਾਂ ਜਾਨੋਂ ਮਾਰੇ ॥

ਘਾਪਾ, ਪੁ:—ਤ੍ਰੇੜ, ਘੱਟਾ, ਨੁਕਸਾਨ, ਫਰਕ ॥

ਘਾਪਾ ਮਾਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਲੁੱਟਣਾ, ਠੱਗਣਾ, ਛਲਣਾ॥

ਘਾਬਰ ਜਾਣਾ / ਘਾਬਰਨਾ } ਕ੍ਰਿ:—ਦੁਖੀ ਹੋਣਾ, ਹਰਾਨ ਹੋਣਾ॥

ਘਾਬਰਾ, ਵਿ:—ਘਾਬਰਿਆ ਹੋਇਆ॥

ਘਾਰ, ਸ:—ਸਿਰ ਚੱਕਰ ਖਾਣਾ, ਸਿਰ ਪੀੜ, ਪੁੰਦ, ਧੂੜ, ਬਦਬੋ, ਮੋਰੀ॥

ਘਾਰੀ, ਸ:—ਢਾਹਣੀ, ਖੂਹ ਦੀ ਕੰਧ ਦਾ ਢੋਆ (ਹੌਣੀ, ਮਾਰਨੀ)॥

ਘਾਲ, ਪੁ: ਸ:—ਮੇਹਨਤ, ਔਖਾ ਕੰਮ॥

ਘਾਲ ਮੇਲ, ਪੁ:—ਇਕੱਠ, ਜੋੜ, ਗੜਬੜ, ਧੋਖਾ, ਭਰਮ।

ਘਾਲਣਾ (ਨਾਂ), ਕ੍ਰਿ:—ਵੇਲਾ ਟਪਾਉਣਾ, ਪੰਘਾਰਨਾ॥

ਘਾਲਾ ਮਾਲਾ, ਪੁ:—ਸਲਾਹ, ਭੇਤ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ, ਗੜਬੜ॥

ਘਾਵ, ਪੁ:—ਜ਼ਖ਼ਮ, ਫਟ॥

ਘਾੜ, ਪੁ: / **ਘਾੜਤ,** ਸ: } ਗਹਿਣੇ ਆਦਿਕਾਂ ਦੀ ਸ਼ਕਲ ਅਤੇ ਬਣਾਉਟ, ਪਹਾੜ ਦੀ ਕੰਢੀ॥

ਘਾੜੂ, ਪੁ: ਗਹਿਣੇ ਆਦਿਕ ਘੜਨ ਵਾਲਾ, ਕਾਰੀਗਰ, ਮਿਸਤਰੀ, ਬੋਲੀ ਦੇ ਵਰਤਾਰੇ ਦਾ ਜਾਣੂ॥

ਘਿਉ, ਪੁ:—ਪੰਘਾਰਿਆ ਹੋਇਆ ਮੱਖਣ, 'ਘੇਉ' ਵੇਖੋ॥

ਘਿੱਸ ਕਰਨੀ / ਘਿੱਸ ਚਾੜ੍ਹਨੀ } ਕ੍ਰਿ:—ਬਹੁਤ ਮਾਰਨਾ, ਕੁੱਟਣਾ॥

ਘਿੱਚ ਪਿੱਚ / ਘਿੱਚ ਮਿੱਚ } ਵਿ:—ਗੜ ਬੜ, ਗਾਹਿੜਾ ਜਿਸ ਦਾ ਪਤਾ ਨਾ ਲੱਗੇ।

ਘਿੱਟੀ, ਸ:—ਗਿੱਚੀ, ਗਰਦਨ, ਧੌਣ॥

ਘਿਣ, ਸ:—ਕਿਸੇ ਚੀਜ਼ ਦਾ ਮਨ ਨੂੰ ਬੁਰਾ ਲੱਗਣਾ, ਕਚਿਆਹਣ, ਗਿਲਾਨੀ॥

ਘਿਣ ਆਉਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਜੀ ਘਿਰਣਾ, ਮਨ ਬੁਰਾ ਹੋਣਾ॥

ਘਿਣਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਘਿਣ ਆਉਣੀ, ਜੀ ਬੁਰਾ ਹੋਣਾ॥

ਘਿਣਾਹਦਾ / ਘਿਣਾਧਾ } ਵਿ:—ਜਿਸ ਤੋਂ ਘਿਣ ਆਵੇ॥

ਘਿੱਦਾ, ਵਿ:—ਲਿਆ ਹੋਇਆ, ਡੱਲਿਆ ਹੋਇਆ।

ਘਿੰਨਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਲੈਣਾ, ਪਕੜਨਾ, ਸਾਹਣਾ, ਰਖਣਾ॥

ਘਿਨਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਫੜਾਉਣਾ, ਰਖਵਾਉਣਾ॥

ਘਿਰਟੀ, ਸ:—ਘਿੱਟੀ, ਗਿੱਚੀ, ਗਰਦਨ, ਧੌਣ॥

ਘਿਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ: ਘੇਰੇ ਜਾਣਾ, ਉੱਪਰਥੱਲ ਆਉਣ ਲੱਗਣੀ, ਸਿਰ ਚੱਕਰ ਖਾਣਾ, ਜੀ ਤੁੱਖਣਾ॥

ਘਿਰਕੀ ਘਿਰਕੀ, ਵਿਸਮਕ:-ਸੰਢੇ ਨੂੰ ਬੁਲਾਉਣ ਦੀ ਅਵਾਜ਼॥

ਘਿਰੜਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਲਿਸੰਗ ਹੋਕੇ ਵੇਂਢਣਾ॥

ਘਿਰਕਾ, ਪੁ:—ਝਟਕਾ, ਸੱਟ (ਦੇਣਾ)॥

ਘੀ, ਪੁ:—'ਘੇਉ' ਵੇਖੋ॥

ਘੀਆ
ਘੀਜਾ } ਪੁ:—ਇਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਕੱਦੂ ॥

ਘੀਆ ਕਸ, ਪੁ:—ਇਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਛਾਨਣੀ ਜਿਸ ਨਾਲ ਘੀਆ ਆਦਿਕ ਦੇ ਟੋਟੇ ਲਾਹੁੰਦੇ ਹਨ ॥

ਘੀਆ ਕਵਾਰ, ਸ:—ਇੱਕ ਬੂਟੀ, ਕੁਆਰ ਗੰਦਲ ॥

ਘੀਆ ਗੁੰਦੋਲੀ
ਘੀਆ ਤੋਰੀ } ਸ: ਇਕ ਭਾਜੀ ॥

ਘੀਸ, ਸ:—ਇੱਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਲੰਮਾ ਚੂਹਾ ॥

ਘੀਸਮਾਰ, ਪੁ:—ਚੂਹੇ ਫੜਨ ਜਾਂ ਮਾਰਨ ਦਾ ਜੰਤ੍ਰ ॥

ਘੀਸਣ, ਵਿ:—ਅਹਿਮਕ, ਆਲਸੀ, ਬੇ ਪਰਵਾਹ ॥

ਘੀੱਸੀ, ਸ:—ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਚਿੱਤੜ ਰਗੜਨੇ (ਕਰਨੀ) ॥

ਘੀਹ
ਘੀਹਾਂ } ਸ:—ਹੱਥ ਦੀ ਤਲੀ ਨਾਲ ਮਲਣ ਦਾ ਕੰਮ, ਰਗੜ, ਗੋਝ (ਦੇਣੀਆਂ, ਲੈਣੀਆਂ) ॥

ਘੀਂਗਾ (ਗੀ), ਵਿ:—ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਵਿੰਗ ਪੈ ਜਾਏ (ਗੱਲ ਘੀਂਗੀ ਪਾਉਣੀ) ॥

ਘੀਚਰ, ਵਿ:—ਘਾਹੀ, ਚਰਖੜਾ, ਪੂਰਬੀਆ ॥

ਘੁਸਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਵੜਨਾ, ਅੰਦਰ ਜਾਣਾ, ਦਾਖਲ ਹੋਣਾ ॥

ਘੁੱਸ ਜਾਣਾ
ਘੁੱਸਣਾ } ਕ੍ਰਿ:—ਭੁੱਲ ਜਾਣਾ, ਕੁਰਾਹੇ ਪੈਣਾ ॥

ਘੁਸਮੁਸਾ, ਪੁ:—ਤ੍ਰਿਕਾਲਾਂ, ਸ਼ੱਕ ਵਾਲੀ ਗੱਲ ॥ ਵਿ:—ਥੋੜ੍ਹਾ ਚਾਨਣਾ, ਧੁੰਧਲਾ ॥

ਘੁਸਮੁਸੀਆ
ਘੁਸ ਮੁਸ } ਪੁ:—ਨਕਾਰਾ ਆਲਸੀ ਮਨੁੱਖ, ਮਖਟੂ ॥

ਘੁਸਰ ਘੁਸਰ
ਘੁਸਰ ਮੁਸਰ } ਸ:—ਹੌਲੀ ਅਵਾਜ਼ ਨਾਲ ਗੱਲਾਂ ਕਰਨੀਆਂ (ਕਰਨਾ) ॥

ਘੁਸੜ ਜਾਣਾ
ਘੁਸੜਨਾ } ਕ੍ਰਿ:—ਵੜਨਾ, ਅੰਦਰ ਧਸ ਜਾਣਾ ॥

ਘੁਸੜੂ, ਪੁ:—ਘੁਸੜਨ ਵਾਲਾ, ਘਰ ਬਹਿ ਰਹਿਣ ਵਾਲਾ ॥

ਘੁਸਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਵਾੜਨਾ, ਭੁਲਾਉਣਾ, ਧੋਖਾ ਦੁਆਉਣਾ ॥

ਘੁਸਾਈ, ਸ:—ਧੋਖਾ, ਛਲ, ਖਿਸਕ ਜਾਣਾ, (ਖਾਣੀ, ਦੇਣੀ, ਮਾਰਨੀ) ॥

ਘੁਸੁੰਨ, ਪੁ:—ਮੁੱਕਾ, ਹੂਰਾ (ਪਾਉਣਾ, ਮਾਰਨਾ, ਲਗਾਉਣਾ) ॥

ਘੁਸੁੰਨ ਨੇੜੇ ਕਿ ਖੁਦਾ ?—ਇੱਥੇ ਜਬਰਦਸਤੀ ਨਾਲ ਕੰਮ ਨਿਕਲੇਗਾ, ਖੁਦਾ ਦੇ ਖ਼ੌਫ਼ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ॥

ਘੁਸੁੰਨ ਮੁੱਕੀ ਹੋਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਲੜਨਾ, ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਕੁੱਟਣਾ ॥

ਘੁਸੁੰਨ ਲੱਗਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਸੱਟ ਖਾਣੀ ॥

ਘੁਸੁੰਨ ਵਰਗਾ ਮੂੰਹ ਬਣਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਰੁੱਸ ਜਾਣਾ ॥

ਘੁਸੇੜਨਾ, ਕ੍ਰਿ—ਅੰਦਰ ਧੱਕਣਾ, ਜ਼ੋਰ ਨਾਲ ਵਾੜਨਾ ॥

ਘੁਸੇੜੂ, ਪੁ:—ਘੁਸੇੜਨ ਵਾਲਾ ॥

ਘੁਕਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ: –ਘੜੀ ਮੁੜੀ ਕਹਾਉਣਾ, ਘੁਮਾਉਣਾ ॥

ਘੁੰਗਚੀ, ਸ: —ਰੱਤੀ, ਲਾਲੜੀ, ਮਾਸ਼ੇ ਦਾ ਅੱਠਵਾਂ ਹਿੱਸਾ ॥

ਘੁੰਗਟ, ਪੁ: —ਘੁੰਡ, ਪਰਦਾ, ਬੁਰਕਾ, ਆਸਰਾ, ਹੀਲ੍ਹਾ, ਓਟ ॥

ਘੁੰਗਣੀ
ਘੁੰਙਣੀ } ਸ: —ਉਬਲੇ ਹੋਏ ਅਨਾਜ ਦੇ ਦਾਣੇ (ਘੁੰਗਣੀਆਂ) ॥

ਘੁੰਗਰਾਲ, ਸ: —ਡੰਗਰਾਂ ਦੇ ਗਲ ਵਿਚ ਘੁੰਗਰੂਆਂ ਦੀ ਮਾਲਾ ॥

ਘੁੰਗਰਾਲਾ
ਘੁੰਗਰਿਆਲਾ } ਪੁ: —ਘੁੰਗਰੂਆਂ ਵਾਲਾ (ਗਾਹਣਾ ਆਦਿਕ), ਮੁੜੇ ਹੋਏ ਵਾਲ ॥

ਘੁੰਗਰੀ, ਸ: —ਛੋਟਾ ਘੁੰਗਰੂ (ਜੇਹੇ ਅਕਸਰ ਗਾਹਣਿਆਂ ਨੂੰ ਲਗਦੇ ਹਨ) ॥

ਘੁੰਗਰੂ
ਘੁੰਗਰੂ } ਪੁ: —ਛੋਟੀਆਂ ਗੋਲ ਵੱਜਣ ਵਾਲੀਆਂ ਘੰਟੀਆਂ ॥

ਘੁੱਗੀ, ਸ: –ਇਕ ਪੰਖੇਰੂ (ਕਬੂਤਰ ਦੀ ਸ਼ਕਲ ਦਾ) ॥

ਘੁੱਗੂ, ਪੁ: —ਘੁੱਗੀ, ਇੱਕ ਮਿੱਟੀ ਦਾ ਵੱਜਣ ਵਾਲਾ ਖਿਡੌਣਾ, ਜਿਸ ਚੀਜ਼ ਵਿਚੋਂ ਘੂ ਘੂ ਦੀ ਅਵਾਜ਼ ਨਿਕਲੇ। ਮੂਰਖ ਅਤੇ ਗੁੰਗਾ (ਹੌਲਾ, ਕਮਲਾ) ॥

ਘੁੱਚ ਮੁੱਚ, ਵਿ: —ਬਹੁਤ ਮੋਟਾ, ਬੇਢਬਾ, ਗੜਬੜ ॥

ਘੁੱਟ
ਘੁੱਟਾ } ਪੁ: —ਪੀਣ ਵਾਲੀ ਚੀਜ਼ ਜਿੰਨੀ ਇੱਕ ਵਾਰ ਮੂੰਹ ਵਿਚ ਜਾਏ, ਚੁੱਭ, ਚੁਸਕ ॥

ਘੁੱਟਾ ਵੱਟੀ ਖਾਣੀ
ਘੁੱਟੇ ਵੱਟੀ ਖਾਣੀ } ਕ੍ਰਿ: –ਹਰ ਗਰਾਹੀ ਨਾਲ ਕੁਝ ਪੀਣਾ ॥

ਲਹੂ ਦਾ ਘੁੱਟ ਕਰ (ਭਰ) ਛੱਡਣਾ, ਕ੍ਰਿ: —ਸਬਰ ਕਰਨਾ ॥

ਲਹੂ ਦਾ ਘੁੱਟ ਪੀਣਾ, ਕ੍ਰਿ: —ਔਖੇ ਹੋਕੇ ਕੁਝ ਖਾਣਾ, ਬਦਲਾ ਲੈਣਾ ॥

ਲਹੂ ਦੇ ਘੁੱਟ ਦੇ ਤਿਹਾਏ ਹੋਣਾ, ਕ੍ਰਿ: –ਬਦਲਾ ਲੈਣ ਨੂੰ ਕਰਨਾ ॥

ਘੁੱਟਣਾ, ਕ੍ਰਿ —ਦੱਬਣਾ, ਨੱਪਣਾ, ਨਿਚੋੜਨਾ, ਰੋਕਣਾ ॥

ਘੁਟੰਨਾ
ਘੁਟੰਨਾ } ਪੁ: –ਪਜਾਮਾ, ਸੁੱਥਣ, ਤੇੜ ਪਾਣ ਵਾਲਾ ਕੱਪੜਾ ॥

ਘੁਟਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ: -ਘੁੱਟਣ ਜਾਂ ਘੋੱਟਣ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਾਉਣਾ ॥

ਘੁਟਾਰ; ਸ: —ਇੱਕ ਪੰਖੇਰੂ, ਗੁਟਾਰ ॥

ਘੁੱਟੀ; ਸ: —ਬਾਲਾਂ ਨੂੰ ਦੇਣ ਵਾਲੀ ਦੁਆ ॥

ਜਨਮ ਘੁੱਟੀ
ਜਰਮ ਘੁੱਟੀ } ਸ: —ਜੰਮਦੇ ਬਾਲ ਨੂੰ ਜੋ ਘੁੱਟੀ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇ ॥

ਘੁੰਡ, ਪੁ: —ਮੂੰਹ ਨੂੰ ਕੱਜਣ ਵਾਲਾ ਕੱਪੜਾ, ਪਰਦਾ, ਝੁੰਡ (ਕੱਢਣਾ) ॥

ਘੁੰਡੀ, ਸ: —ਤੁਕਮਾ, ਗੰਢ, ਦੋਸ਼ਤੀ ਟੁੱਟਣੀ (ਘੁੰਡੀ ਪੈ ਜਾਣੀ) ॥

ਘੁੰਡੀ ਬੀੜਾ, ਪੁ: —ਚੋਗੇ ਜਾਂ ਕੁਰਤੇ ਦੀ ਘੁੰਡੀ ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਕਾਬੂ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਛੇਕ ॥

ਘੁੰਡੂ, ਸ:—ਸੁਨਹਿਰੀ ਜਾਂ ਰੁਪਹਿਰੀ ਕੰਮ ਵਾਲਾ ਰੰਗਿਆ ਹੋਇਆ ਦੁਸ਼ਾਲਾ ॥

ਘੁਣ, ਪੁ:—ਲੱਕੜੀ ਨੂੰ ਖਾਣ ਵਾਲਾ ਇੱਕ ਕੀੜਾ (ਲੱਗ ਜਾਣਾ)

ਘੁਣਾਹਦਾ (ਧ), ਪੁ:
ਘੁਣਾਂਦਰਾ (ਦਾ), ਪੁ:
ਘੁਣਾਧੀ, ਸ:
} ਦੰਦਾਂ ਨੂੰ ਲੱਗਣ ਵਾਲਾ ਕੀੜਾ ॥ ਵਿ:—ਜਿਸ ਨੂੰ ਘੁਣ ਲੱਗਾ ਹੋਇਆ ਹੈ॥

ਘੁੱਤ ਮੁੱਤ, ਵਿ:—ਮੋਟਾ ਭੱਦਾ, ਕੁਢੱਬਾ, ਫੁੱਲੇ ਹੋਏ ਚੇਹਰੇ ਵਾਲਾ ॥

ਘੁੱਥਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਭੁੱਲਣਾ, ਘੁੱਸਣਾ, ਕੁਰਾਹੇ ਪੈਣਾ॥

ਘੁੱਥਾ, ਵਿ:—ਭੁਲਿਆ ਹੋਇਆ, ਕੁਰਾਹੇ ਪਿਆ ਹੋਇਆ ॥

ਘੁਥਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਭੁਲਾਉਣਾ, ਕੁਰਾਹੇ ਪਾਉਣਾ॥

ਘੁਥਾਈ, ਸ:—ਭੁੱਲ ਚੁੱਕ, ਧੋਖਾ(ਖਾਣੀ,ਦੇਣੀ) ॥

ਘੁੱਥੂ, ਪੁ:—ਭੁੱਲਣ ਵਾਲਾ, ਕੁਰਾਹੇ ਪੈਣ ਵਾਲਾ ॥

ਘੁੰਨਾ, ਵਿ:—ਜਿਸ ਦਾ ਸਿਰ ਬਿਲਕੁਲ ਮੁੰਨਿਆ ਹੋਵੇ ॥

ਘੁੱਪ, ਵਿ:—ਬਿਲਕੁਲ ਹਨੇਰਾ ॥

ਘੁੱਪ ਘੇਰ
ਹਨੇਰ ਘੁੱਪ ਘੇਰ
} ਪੁ:—ਜਿਥੇ ਕੁਝ ਨਾ ਦਿਸੇ ॥

ਘੁਮੰਡ, ਪੁ:—ਗੁਮਾਨ, ਹੰਕਾਰ, ਆਸਰਾ, ਬੱਦ-ਲਵਾਈ, ਜ਼ੋਰ ॥

ਘੁਮੰਡੀ, ਵਿ:—ਅਭਮਾਨੀ, ਹੰਕਾਰੀ, ਵਿੱਟਿਆ ਹੋਇਆ ॥

ਘੁੰਮਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਭੌਣਾ, ਰਿੜ੍ਹਨਾ, ਘੁੱਸਣਾ ॥

ਘੁੰਮਨ
ਘੁੰਮਰ
} ਪੁ:—ਘੇਰਾ ਪਾਕੇ ਫਿਰਨਾ ਜਾਂ ਨੱਚਣਾ, ਨਦੀ ਆਦਿਕ ਵਿੱਚ ਪਾਣੀ ਦਾ ਚੱਕਰ ॥

ਘੁੰਮਨ ਘੇਰ (ਵਾਣੀ)
ਘੁੰਮਨ ਘੇਰ (ਘੇਰੀ)
} ਸ:—ਨਦੀ ਆਦਿਕ ਵਿਚ ਪਾਣੀਦਾਚੱਕਰ॥

ਘੁਮਾਂ
ਘੁਮਾਉਂ
} ਪੁ:—ਧਰਤੀ ਦਾ ਇਕ ਮਾਪ, ਅੱਠ ਕਨਾਲ ॥

ਘੁਮਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਫੇਰਨਾ, ਘੁਆਉਣਾ,ਵਾਰਨਾ॥

ਘੁਮਾਈ
ਘੁਮਾਈਂ
} ਸ:—ਘੇਰਾ, ਚੱਕਰ,ਸਦਕਾ ॥

ਘੁਮਾਣੀ, ਸ:—ਗੁਲੇਲੇ ਮਾਰਨ ਵਾਲਾ, ਜੀਣ ਗੋਪੀਆ ॥

ਘੁਮਾਰ (ਘੁਮਿਆਰ) ਪੁ:—ਜੋ ਮਿੱਟੀ ਦੇ ਭਾਂ ਬਣਾਵੇ, ਇਕ ਬਰਸਾਤ ਦਾ ਕੀੜਾ, ਚਿੱਕੜ ਦਾ ਭੌਰਾ ॥

ਘੁਮਾਰੀ (ਘੁਮਿਆਰੀ), ਸ:—ਘੁਮਾਰਦੀਤੀਵੀ

ਘੁਮਾਲ, ਸ:—ਜੁਲਾਹੇ ਦੀ ਖੱਡੀ ਦਾ ਟੋਇਆ ॥

ਘੁੰਮੀ ਜਾਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਸਦਕੇ ਜਾਣਾ, ਬਲਿਹਾਰ ਜਾਣਾ, ਭੌਂਦੇ ਰਹਿਣਾ ॥

ਘੁਮੇਟਣੀ, ਸ:—ਚੱਕਰ, ਫੇਰ, ਭੌਂ ॥

ਘੁਮੇਟਾ, ਪੁ:—ਚੱਕਰ, ਘੇਰਾ, ਵਿਲਕਣੀ (ਖਾਣਾ, ਦੇਣਾ, ਲੈਣਾ)॥

ਘੁਰਕਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਡਰਾਉਣਾ, ਧਮਕਾਉਣਾ, ਝਾੜ ਪਾਉਣੀ ॥

ਘੁਰਕੀ, ਸ:—ਦੱਬਾ, ਡਰਾਵਾ, ਧਮਕੀ, ਝਾੜ (ਦੇਣੀ) ॥

ਘੁਰ ਘੁਰ, ਸ:—ਹੌਲੀ ਹੌਲੀ ਗੱਲਾਂ ਕਰਨਾ (ਕਰਨਾ) ॥

ਘੁਰਨਾ, ਪੁ:—ਜੰਗਲੀ ਜਨੌਰ ਦਾ ਘਰ, ਖੁੱਡਾ, ਖੋਹ॥
ਕ੍ਰਿ:—ਇਕੱਠਾ ਹੋਣਾ (ਬੱਦਲ ਆਦਿਕਾਂ ਦਾ)॥

ਘੁਰੜਾਟਾ, ਪੁ:—'ਘੁਰਾੜਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਘੁਰਾ, ਪੁ:—'ਘੁਰਨਾ' ਵੇਖੋ (ਖੱਟਣਾ, ਪੱਟਣਾ) ॥

ਘੁਰਾਲਾਂ, ਸ: (ਬਹੁ: ਬ:), ਪਾਣੀ ਆਦਿਕ ਦੀਆਂ ਲੀਕਾਂ ਜੋ ਪਿੰਡੇ ਉਤੇ ਵਗਣ (ਵਗਣੀਆਂ)॥

ਘੁਰਾੜਾ, ਪੁ:—ਸੁੱਤੇ ਪਏ ਮਨੁੱਖ ਦੇ ਨੱਕ ਵਿੱਚੋਂ ਨਿਕਲੀ ਹੋਈ ਅਵਾਜ਼ ॥

ਘੁਰਾੜੇ ਮਾਰਨੇ, ਕ੍ਰਿ:—ਸੁੱਤੇ ਹੋਏ ਦੇ ਨੱਕ ਵਿੱਚੋਂ ਅਵਾਜ਼ ਨਿਕਲਣੀ ॥

ਘੁਰੀ, ਸ:—ਨਿੱਕਾ ਜਿਹਾ ਘੁਰਾ, ਖੋਣਾ, ਰਖਣਾ ॥

ਘੁਲਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਮਿਲ ਜਾਣਾ, ਗਲਣਾ, ਕੁਸ਼ਤੀ ਕਰਨੀ ॥

ਘੁਲਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਗਾਲਣਾ, ਮਿਲਾਉਣਾ, ਕੁਸ਼ਤੀ ਕਰਾਉਣੀ ॥

ਘੁਲਾਈ, ਸ:—ਘੁਲਣ ਦਾ ਕੰਮ ਜਾਂ ਮਜੂਰੀ ॥

ਘੁਲਾਟ, ਘੁਲਾਟੀਆ, ਵਿ:ਪੁ:—ਘੁਲਣ ਵਾਲਾ, ਲੜਾਕਾ।

ਘੁਲਾਵਟ, ਸ:—ਘੋਲ, ਕੁਸ਼ਤੀ, ਗਲਾਈ, ਘੁਲਣ ਦਾ ਢੰਗ ॥

ਘੁਲੈਟਾ, ਪੁ:, ਘੁਲੈਟੀ, ਸ:, ਜੋ ਘੁਲੇ ਜਾਂ ਲੜਾਈ ਕਰੇ ॥

ਘੁੜ, ਪੁ:—ਦੂਜੇ ਪਦਾਂ ਨਾਲ ਲੱਗੇ ਤਾਂ ਇਸ ਦਾ ਅਰਥ 'ਘੋੜਾ' ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜਿਹਾ ਕਿ 'ਘੁੜ ਚੜਾ' (ਘੋੜੇ ਤੇ ਚੜ੍ਹਿਆ ਹੋਇਆ, ਰਸਾਲੇ ਦਾ ਸਿਪਾਹੀ), 'ਘੁੜ ਦੌੜ' (ਘੋੜਿਆਂ ਦੀ ਦੌੜ), ਘੁੜ ਨਾਲ (ਘੋੜਿਆਂ ਵਾਲਾ ਤੋਪਖਾਨਾ) ਆਦਿਕ ॥

ਘੁੜਬੜਾਉਣਾ, ਘੁੜ ਬੁੜਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਬੁੜ ਬੁੜ ਕਰਨਾ, ਝਗੜਨਾ, ਨੱਕ ਵਿਚ ਬੋਲਣਾ (ਕੁੱਤਿਆਂ ਵਾਕਰ) ॥

ਘੁੜ ਬੜਾਟ, ਸ:—ਘੁੜ ਬੜਾਉਣ ਦੀ ਅਵਾਜ਼ ।

ਘੁੜ ਬੁੜ ਕਰਨਾ, ਘੁੜ ਘੁੜ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—'ਘੁੜ ਬੜਾਉਣਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਘੁੜਾਮੀ, ਵਿ:, ਪੁ:—ਛੱਪਰ ਬਣਾਉਣ ਵਾਲਾ ॥

ਘੁੜੂੰਮ, ਪੁ:—ਕਿਸੇ ਭਾਰੀ ਚੀਜ਼ ਦੇ ਪਾਣੀ ਵਿਚ ਡਿੱਗਣ ਦੀ ਅਵਾਜ਼ ॥

ਘੂਆਂ, ਪੁ:—ਇਕ ਕੀੜਾ, ਵਿ:—ਕੱਬਾ, ਸ਼ਰਾਰਤੀ॥

ਘੂਸ, ਘੂੰਸ, ਸ:—'ਘੋਸ' ਵੇਖੋ, ਵੱਢੀ (ਦੇਣੀ, ਲੈਣੀ)॥

ਘੂਕ, ਵਿ:—ਗਾੜ੍ਹੀ ਨੀਂਦਰ (ਘੂਕ ਸੌਣਾ) ॥

ਸ:—ਦੂਰੋਂ ਮੀਂਹ ਵੱਸਣ, ਜਾਂ ਨਦੀ ਦੇ ਵਗਣ ਦੀ ਜੋ ਅਵਾਜ਼ ਆਵੇ ॥

ਘੂਕਣਾ, ਘੂਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਸੁਖੀ ਹੋਣਾ, ਮਸ਼ਹੂਰ ਹੋਣਾ, ਕੰਮ ਰਾਸ ਆਉਣੇ ॥

ਘੂਕਰ (ਰਾ), ਸ:—ਸੁਖ, ਮਸ਼ਹੂਰੀ, ਸੋਭਾ ਮਨੋਰਥ ਪੂਰੇ ਹੋਣੇ ॥

ਘੂੰ ਘੂੰ, ਪੁ:—ਚਰਖੇ ਦੇ ਫਿਰਨ ਦੀ ਅਵਾਜ਼ ॥

ਘੁਠਾ
ਘੁਣਾ } ਵਿ:—ਬਦਨੀਤ, ਭੰਗੜਾ, ਖੋਟਾ ॥

ਘੂਰ, ਪੁ: ਸ:—ਧੁਹੀ ਹੋਈ ਮੁੱਢੀ ਦਾ ਅੰਦਰਲਾ ਹਿੱਸਾ ॥

ਘੂਰ ਦੇਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਘੂਰਨਾ, ਝਿੜਕਣਾ ॥

ਘੂਰ ਨਿਕਲ ਜਾਣਾ ਨਿਕਲਨਾ
ਘੂਰ ਨਿਕਲ ਪੈਣਾ, } ਕ੍ਰਿ:—ਸਰੀਰ ਜਾਂ ਮਾਲ ਘਟ ਜਾਣਾ ॥

ਘੂਰਾ ਘਾਰੀ, ਸ:—ਗੁੱਸੇ ਜਾਂ ਪਿਆਰ ਦੀ ਨਜ਼ਰ॥

ਘੂਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਮੱਥੇ ਵੱਟ ਪਾਣਾ, ਝਿੜਕਣਾ, ਗੁੱਸੇ ਜਾਂ ਮੁਹੱਬਤ ਨਾਲ ਵੇਖਣਾ ॥

ਘੂਰੀ, ਸ: —ਤ੍ਰਿਊੜੀ, ਧਮਕੀ, ਝਿੜਕ (ਦੇਣੀ, ਵੱਟਣੀ)॥

ਘੇ
ਘੇਉ } ਪੁ: ਪੰਘਰਿਆ ਹੋਇਆ ਮੱਖਣ, ਘਿੰਧਾ ॥

ਘੇਉਰ, ਪੁ:—ਇਕ ਮਠਿਆਈ, ਇਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਜਲੇਬੀ ॥

ਘੇਉਲੀ, ਸ:—ਜਿਸ ਗਊ ਦਾ ਦੁੱਧ ਬਹੁਤ ਘਿੰਧਾ ਹੋਵੇ ॥

ਘੇਈ, ਪੁ:—ਘੇਉ ਵੇਚਣ ਵਾਲਾ, ਇਕ ਖਤ੍ਰੀਆਂ ਦੀ ਜਾਤ ॥

ਘੇਸ
ਘੇਸਲ } ਸ:—ਹਣ, ਬਹਾਨਾ, ਬੇ ਪਰਵਾਹੀ (ਮਾਰਨੀ, ਵੱਟਣੀ) ॥

ਘੇਸਲਾ, ਵਿ:—ਮਚਲਾ, ਘੇਸ ਮਾਰਨ ਵਾਲਾ॥

ਘੇਤਲ ਪੰਥੀ
ਘੇਤਲ ਪੰਥੀਆ } ਪੁ:—ਜਿਸਦਾ ਕੋਈ ਗੁਰਪੀਰ ਨਹੀਂ, ਖਰਾਬ ਆਦਮੀ॥

ਘੇਤਲਾ, ਪੁ:—ਇਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਜੁੱਤੀ ॥

ਰ, ਸ:—ਗਿਰਦਾ, ਕੰਢਾ, ਹੱਤਾ, ਸਿਰ ਦਾ ਚੱਕਰ ਖਾਣਾ (ਪੈਣੀ) ਦਿਲ ਦੀ ਘਬਰਾਹਟ ॥

ਵਿ: ਇਰਦ ਗਿਰਦ ਦਾ (ਦੀ), ਢਿੱਲਾ (ਕੱਪੜਾ), ਭਰਿਆ ਹੋਯਾ ॥

ਘੇਰ ਘਾਰ ਕੇ ਲਿਆਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਧੋਖਾ ਦੇਕੇ ਜਾ ਹਿਕਮਤ ਨਾਲ ਕੰਮ ਕੱਢਣਾ ॥

ਘੇਰ ਫੇਰ, ਪੁ:—ਹੇਰ ਫੇਰ ॥

ਘੇਰ ਲੈਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—'ਘੇਰਨਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਘੇਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਚੁਫੇਰੇ ਖੜੇ ਹੋਣਾ, ਸਭ ਪਾਸਿਓਂ ਰੋਕਣਾ, ਕਾਬੂ ਕਰਨਾ, ਧੋਖਾ ਦੇਕੇ ਫੜਨਾ, ਭਰਨਾ, ਸਮਾਉਣਾ ॥

ਘੇਰਨੀ, ਸ:—ਸਿਰ ਦਾ ਚੱਕਰ ਖਾਣਾ, ਚਰਖੇ ਦਾ ਹੱਥਾ ॥

ਘੇਰਾ, ਪੁ:—ਗਿਰਦਾ, ਚੱਕਰ, ਕੰਢਾ, ਹੱਤਾ ਰੋਕ, ਫੈਲਾਉ ॥

ਘੇਰਾ ਪਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਘੇਰਨਾ, ਚੁਫੇਰਿਓਂ ਰੋਕਣਾ ॥

ਘੇਵਰ, ਪੁ:—'ਘੇਉਰ' ਵੇਖੋ ॥

ਘੈਲ, ਵਿ:—'ਘਾਇਲ' ਵੇਖੋ ॥

ਘੋਸਣ, ਸ:
ਘੋਸੀ, ਪੁ: } ਘਾਹ ਖੋਤਣ ਅਤੇ ਦੁੱਧ ਵੇਚਣ ਵਾਲੇ ਪੂਰਬੀਆਂ ਦੀ ਜਾਤ ॥

ਘੋਕਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਪੜ੍ਹਨਾ, ਬਾਰ ਬਾਰ ਕਹਿਣਾ, ਕੋਈ ਚੀਜ਼ ਘੁਮਾਉਣੀ ॥

ਘੋਖ, ਸ:—ਟੋਲ ਭਾਲ, ਤੱਕ, ਪੁੱਛ ਗਿੱਛ, ਪੂਰਾ ਪਤਾ (ਰੱਖਣੀ) ॥

ਘੋਖਣ, ਸ: / **ਘੋਖੀ, ਪੁ:** } ਜੋ ਘੋਖ ਰੱਖੇ, ਪਤਾ ਕੱਢਣ ਵਾਲਾ (ਲੀ) ॥

ਘੋਖਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਢੂੰਡਣਾ ਭਾਲਣਾ, ਪਤਾ ਕੱਢਣਾ, ਰਟਣਾ ॥

ਘੋਗਲ ਕੰਨਾ, ਵਿ:—ਨਾਂ ਜਾਨਣ ਦਾ ਬਹਾਨਾ ਕਰਨ ਵਾਲਾ, ਅਣਜਾਣ, ਮੂਰਖ ॥

ਘੋਗੜ / **ਘੋਗੂੜ** } ਪੁ:—ਹਊਆ, ਮੋਟਾ ਆਦਮੀ, ਵੱਡੇ ਢਿੱਡ ਵਾਲਾ ॥

ਘੋਗਾ / **ਘੋਘਾ** } ਪੁ:—ਦਰਿਆਵਾਂ ਦੇ ਕੰਢੇ ਤੇ ਮਿਲਣ ਵਾਲੀ ਸਿੱਪੀ ॥

ਘੋਚਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਖਾਹਮਖਾਹ ਪਰਖਣਾ ॥

ਘੋਚ ਖਿੱਦਿਆ, ਸ:—ਖਾਹਮਖਾਹ ਦੋਸ਼ ਕੱਢਣ ਵਾਸਤੇ ਕਿਸੇ ਚੀਜ਼ ਨੂੰ ਪਰਖਣਾ (ਕਰਨੀ) ॥

ਘੋਟ, ਸ:—ਰਗੜ, ਚਮਕ (ਕੱਪੜੇ ਕਾਗਤ ਆਦਿਕ ਦੀ), ਦਬਾਉ। ਪੁ: ਖਸਮ (ਮੁਲਤਾਨੀ) ॥

ਘੋਟਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਰਗੜਨਾ, ਮਲਣਾ, ਚਮਕਾਉਣਾ, ਮੁੰਨਕੇ ਸਫਾ ਕਰ ਦੇਣਾ, ਰਟਣਾ ॥

ਘੋਟਾ / **ਘੋੱਟਾ** } ਪੁ:—ਜਿਸ ਚੀਜ਼ ਨਾਲ ਕਾਗਤ ਜਾਂ ਪੱਟੀ ਰਗੜਕੇ ਚਮਕਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਘੋੱਟਾ ਚਾੜ੍ਹਨ ਵਾਲਾ ॥

ਘੋੱਟਾ ਘਾੱਟੀ, ਸ:—ਚਮਕਾਉਣ ਜਾਂ ਦਾੜ੍ਹੀ ਮੁਨਾਕੇ ਸਫਾ ਕਰਾਉਣ ਦਾ ਕੰਮ ॥

ਘੋਟਾ ਚਾੜ੍ਹਣਾ / **ਘੋਟਾ ਲਾਉਣਾ** } ਕ੍ਰਿ:—ਰਟ ਕੇ ਸਬਕ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ॥

ਘੋੱਟੇ ਗਰ, ਪੁ: / **ਘੋੱਟੇ ਗਰਨੀ, ਸ:** } ਜੋ ਘੋਟਕੇ ਚਮਕਾਉਣ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰੇ ॥

ਘੋਟੂ / **ਘੋੱਟੂ** } ਪੁ:—ਘੋੱਟਣ ਵਾਲਾ, ਘੋੱਟਾ ਚਾੜ੍ਹਨ ਵਾਲਾ, ਜੋ ਚੀਜ਼ ਗਲ ਘੁੱਟੇ ॥

ਘੋਨ ਮੋਨ / **ਘੋਨ ਮੋਨਾ** } ਵਿ:—ਜਿਸ ਦਾ ਸਿਰ ਬਿਲਕੁਲ ਮੁੰਨਿਆ ਹੋਵੇ ॥

ਘੋਪ ਦੇਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਖੋਭ ਦੇਣਾ (ਖੰਜਰ ਆਦਿਕ) ॥

ਘੋੱਘਾ, ਪੁ:—ਇਕ ਤਰਾਂ ਦਾ ਗੋਲ ਤੰਬੂ ॥

ਘੋਰ, ਪੁ:—ਮੈਲ, ਵਿ:—ਹਨੇਰਾ, ਮੈਲਾ, ਡਰਾਉਣਾ।

ਘੋਰ ਸੱਧਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਮੈਲੀ ਦਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣਾ ॥

ਘੋਰ ਘੁੰਡੋ, ਸ:—ਮੁੰਡਿਆਂ ਦੀ ਇਕ ਖੇਡ ॥

ਘੋਰ ਜੁੱਧ, ਪੁ:—ਬੜੀ ਭਾਰੀ ਲੜਾਈ ॥

ਘੋਰ ਨਰਕ, ਪੁ:—ਜਿੱਥੇ ਪਾਪੀਆਂ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਦੁਖ ਮਿਲਦਾ ਹੈ ॥

ਘੋਰਣ, ਸ: / **ਘੋਰੀ, ਪੁ:** } ਮੈਲਾ ਮਨੁੱਖ, ਜੋ ਮੈਲੇ ਵੇਸ ਵਿੱਚ ਰਹੇ, ਅਘੋਰੀ ॥

ਘੋਰੜੂ, ਪੁ:—ਔਖਾ ਸਾਹ ਲੈਣਾ, ਦਮਾ (ਚੱਲਣਾ, ਵੱਜਣਾ) ॥

ਘੋਰੜੂ ਬੋਲਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਅੰਤ ਸਮਾ ਹੋਣਾ ॥

ਘੋਲ, ਪੁ: / **ਘੋਲ ਮਚੋਲ, ਪੁ:** } ਕੁਸ਼ਤੀ, ਲੜਾਈ, ਝਗੜਾ, ਜੱਫੋ ਜੱਫੀ ॥

ਘੋਲ ਘੱਤਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਘੋਲਣਾ, ਵਾਰਿਆ ਜਾਣਾ, ਸਦਕੇ ਹੋਣਾ ॥

ਘੋਲ ਘੱਤੀ
ਘੋਲ ਘੁਮਾਈ } ਸ:—ਵਾਰੀ, ਸਦਕੇ, ਬਲਿਹਾਰੀ

ਘੋਲਣਾ
ਘੋਲਨਾ } ਕ੍ਰਿ:—ਮਿਲਾਉਣਾ, ਰਲਾਉਣਾ, ਗਾਲਨਾ, ਪੰਘਾਰਨਾ ॥

ਘੋਲੀ, ਸ:—ਵਾਰੀ, ਸਦਕੇ, ਬਲਿਹਾਰ(ਜਾਣਾ) ॥

ਘੋਲੂ, ਪੁ:—ਘੋਲਣ ਵਾਲਾ, ਬਲਵਾਨ, ਲੜਾਕਾ ॥

ਘੋਲੂਆ, ਪੁ:—ਆਟਾ ਆਦਿਕ ਪਾਣੀ ਵਿੱਚ ਘੁਲਿਆ ਹੋਯਾ ॥

ਘੋੜ ਚੜ੍ਹਾ, ਪੁ:—ਰਸਾਲੇ ਦਾ ਸਿਪਾਹੀ, ਘੋੜੇ ਤੇ ਚੜ੍ਹਿਆ ਹੋਯਾ ਨੌਕਰ ॥

ਘੋੜ ਦੌੜ, ਸ:—ਘੋੜਿਆਂ ਦੀ ਦੌੜ, ਘੋੜ ਦੌੜ ਦੀ ਥਾਂ ॥

ਘੋੜ ਪਲਾਣ, ਪੁ:—ਕੱਪੜੇ ਦੀ ਕਾਠੀ, ਇੱਕ ਖੇਡ ॥

ਘੋੜ ਮੂੰਹਾਂ, ਵਿ:—ਘੋੜੇ ਵਰਗਾ ਜਿਸ ਦਾ ਮੂੰਹ ਹੈ, ਕੋਹਜਾ ॥

ਘੋੜਾ, ਪੁ:—ਮਸ਼ਹੂਰ ਪਸ਼ੂ ਜੋ ਸਵਾਰੀ ਆਦਿਕ ਦੇ ਕੰਮ ਆਉਂਦਾ ਹੈ, ਸਤਰੰਜ ਦਾ ਇਕ ਮੁਹਰਾ ॥

ਘੋੜਾ ਦੁੜਾਉਣਾ
ਘੋੜਾ ਭਜਾਉਣਾ
ਘੋੜੇ ਦੁੜਾਉਣੇ } ਕ੍ਰਿ:—ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਹਰਾਉਣ ਵਾਸਤੇ ਬਹੁਤ ਜਤਨ ਕਰਨਾ ॥

ਘੋੜੇ ਵੇਚ ਕੇ ਸੌਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਬੇਫ਼ਿਕਰ ਹੋ ਕੇ ਸੌਣਾ ॥

ਘੋੜੀ, ਸ:—ਘੋੜੇ ਦੀ ਮਦੀਨ, ਜਿਸ ਫੱਟੀ ਉੱਤੇ ਸਤਾਰ ਦੀਆਂ ਤਾਰਾਂ ਤਣੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ, ਇਕ ਲੱਕੜੀ ਜਾਂ ਲੋਹੇ ਦੀ ਚੀਜ਼ ਜਿਸ ਨਾਲ ਸੇਵੀਆਂ ਕੱਢਦੇ ਹਨ, ਸੁਨਤਾਂ ਵੇਲੇ ਵਰਤਣ ਵਾਲਾ ਲੱਕੜੀ ਦਾ ਚਿਮਟਾ, ਬੰਦੂਕ ਦਾ ਉਹ ਹਿੱਸਾ ਜਿਸ ਦੀ ਸੱਟ ਨਾਲ ਗੋਲੀ ਚਲਦੀ ਹੈ। ਖੂਹ ਤੇ ਧਰਨ ਵਾਲੀ ਲੱਕੜ, ਤਖੜੀ ਅਤੇ ਅਵਾਰਾ ਤ੍ਰੀਮਤ, ਝੁੱਕਾ ਮਰਦ ਜਾਂ ਤੀਵੀਂ ॥

ਘੋੜੀ ਚੜ੍ਹਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਵਿਆਹ ਵੇਲੇ ਜਾਂ ਸੁਨਤਾਂ ਮਗਰੋਂ ਘੋੜੀ ਉੱਤੇ ਚੜ੍ਹਨਾ (ਲੜਕੇ ਦਾ) ॥

ਘੋੜੀ ਟੱਪਣਾ, ਕ੍ਰਿ:
ਘੋੜੀ ਟੱਪਾ, ਪੁ: } ਲੜਕਿਆਂ ਦੀ ਇਕ ਖੇਡ ॥

ਘੋੜੀਆਂ, ਸ:—ਵਿਆਹ ਦਾ ਇਕ ਗੀਤ (ਗਾਉਣੀਆਂ) ॥

ਘੌਂ
ਘੌਂਹ } ਪੁ:—ਬੱਦਲਾਂ ਦਾ, ਕੰਠ, ਹੁੰਮ੍ਹ, ਝਾਲ ਆਦਿਕ ਦਾ ਪੀਹਣਾ(ਘੌਂ ਕਰਨਾ) ॥

ਘੌਂ ਪਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਬਹੁਤ ਚਿਰ ਤਕ ਪੀਂਹਦੇ ਰਹਿਣਾ ॥

ਘੌਂ ਪਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਧੂੜ ਉੱਡਣੀ, ਹੁੰਮ੍ਹ ਹੋਣਾ, ਬੱਦਲ ਛਾ ਜਾਣੇ ॥

ਘੌਂ ਘੌਂ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਬਹੁਤ ਖਪਣਾ, ਸੋਚ ਖੀਹ ਜਾਣਾ ॥

ਘੌਲ, ਸ:—ਸੁਸਤੀ, ਬੇਪਰਵਾਹੀ, ਢਿੱਲ (ਕਰਨੀ) ॥

ਘੌਲਣ, ਸ:
ਘੌਲੀ, ਪੁ:
ਘੌਲੀਆ, ਪੁ: } ਜੋ ਘੌਲ ਕਰੇ, ਸੁਸਤ, ਗਾਫ਼ਲ ॥

ਙ

ਙ ਪੁ:—ਗੁਰਮੁਖੀ ਪੈਂਤੀ ਦਾ ਦਸਵਾਂ ਅੱਖਰ, ਙੰਙਾ ॥

ਙੰਙਾ, ਪੁ:—'ਙ' ਅੱਖਰ ਦਾ ਨਾਉਂ ॥

ਚ

ਚ, ਪੁ:—ਗੁਰਮੁਖੀ ਪੈਂਤੀ ਦਾ ਯਾਰ੍ਹਵਾਂ ਅੱਖਰ ॥

ਚਸ, ਸ:—ਤੇਜ਼ੀ, ਉਸਤਰੇ ਆਦਿਕ ਦੀ ਧਾਰ, ਸੁਹੱਪਣ, ਸੋਭਾ ॥

ਚਸਕ, ਸ:—ਚੋਭ ਵਾਲੀ ਪੀੜ, ਚੁਭਕ, ਧੜਕੀ ॥

ਚਸਕਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਚੁਭਕ ਪੈਣੀ, ਤ੍ਰਿਖੀ ਪੀੜ ਹੋਣੀ, ਧੜਕੀ ਲੱਗਣੀ ॥

ਚਸਕਾ, ਪੁ:—ਸੁਆਦ, ਰਸ, ਗੇੜ, ਚਾਹ ॥

ਚਸਕੇਬਾਜ਼, ਵਿ:—ਜਿਸਨੂੰ ਕਿਸੇ ਗੱਲ ਦਾ ਚਸਕਾ ਪਿਆ ਹੋਇਆ ਹੋਵੇ। ਖਾਊ, ਉਡਾਊ, ਵਿਸ਼ਈ ॥

ਚਸਮ, ਸ:—ਅੱਖਾਂ ਨੇਤ੍ਰ, ਦੀਦੇ ॥

ਚਸਮਾ, ਪੁ:—ਕੁੰਡ, ਸਰੋਵਰ, ਸੁੰਬ, ਐਨਕ ॥

ਚਹਾ, ਪੁ:—ਛੱਤ ਦੀ ਹੇਠਲੀ ਛਹ (ਪਾਉਣਾ), ਇੱਕ ਪੰਖੇਰੂ ॥

ਚਹਿਕਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਬੁਲਬੁਲਾਂ ਦਾ ਖੁਸ਼ੀ ਨਾਲ ਬੋਲਣਾ ਜਾਂ ਗਾਉਣਾ ॥

ਚਹਿਕਾ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦੀ ਆਤਸ਼ਬਾਜ਼ੀ, ਬਰੂਦ ਦਾ ਚੱਕਰ ॥

ਚਹਿਚਹਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਪੰਖੇਰੂਆਂ ਦਾ ਗਾਉਣਾ॥

ਚਹਿਚਹਾਟ, ਸ:—ਪੰਖੇਰੂਆਂ ਦੇ ਗਾਉਣ ਬੋਲਣ ਦੀ ਅਵਾਜ਼ ॥

ਚਹਿਲ ਪਹਿਲ / **ਚਹਿਲ ਮਹਿਲ** } ਪੁ:—ਸ—ਖੁਸ਼ੀ, ਅਨੰਦ, ਮੌਜ॥

ਚਹੁੰ (ਹੋਂ) / **ਚਹੂੰ** } ਵਿ:—ਚਾਰੇ ਹੀ ॥

ਚਹੁੰ 'ਓਰ' / **ਚਹੁੰ ਚੱਕੀ** } ਕ੍ਰਿ:—ਵਿ:—ਚੁਫੇਰੇ, ਚਾਰੇ ਕੂੰਟ ਵਿਚ ॥

ਚਹੁੰ ਚੋਰਾਂ ਦੀ ਮਾਰ, ਸ:—ਸਖ਼ਤ ਸਜ਼ਾ, ਭਾਰੀ ਬਿਪਤਾ ॥

ਚਹੁੰ ਦਿਸਾ, ਸ:—ਚਾਰੇ ਪਾਸੇ, ਸਭ ਥਾਂ ॥

ਚਖੇ, ਪੁ:—(ਬਹੁ: ਬ:) ਬਾਜ਼ ਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ॥

ਚਖੇ ਖੁਲਣੇ, ਕ੍ਰਿ—ਅੱਖਾਂ ਤੋਂ ਪਰਦੇ ਹਟਣੇ, ਬਹੁਤ ਗੱਲਾਂ ਜਾਣ ਲੈਣੀਆਂ, ਸ਼ਰਮ ਹਯਾ ਨਾ ਰਹਿਣੀ ॥

ਚੱਕ, ਪੁ:—ਖੂਹ ਦੀ ਕੰਧ ਦਾ ਹੇਠਲਾ ਲਕੜੀ ਦਾ ਚੌਖਟਾ, ਘੁਮਿਆਰ ਦਾ ਪਹੀਆ, ਕਾੜ੍ਹੀ ਹੋਈ ਰਹੁ ਠੰਢੀ ਕਰਨ ਲਈ ਜਿਸ ਭਾਂਡੇ ਵਿੱਚ ਪਾਂਦੇ ਹਨ, ਪਿੰਡ ਦੀ ਭੋਂ, ਧਰਤੀ ਦਾ ਪਾਸਾ, ਦੰਦਾਂ ਦਾ ਵੱਢਾ [ਮਾਰਨਾ] ॥

ਚੱਕ ਬੰਨ੍ਹਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਧਰਤੀ ਮਿਣਕੇ ਅਤੇ ਨਿਸ਼ਾਨ ਲਾਕੇ ਪਿੰਡ ਪਾਉਣਾ ॥

ਚੱਕ ਮਾਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਦੰਦਾਂ ਨਾਲ ਕੋਈ ਚੀਜ਼ ਵੱਢਣੀ ॥

ਚਾਰੇ ਚੱਕ ਜਗੀਰ ਹੋਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਸਭ ਥਾਂ ਅਖਤਿਆਰ ਹੋਣਾ ।

ਚਕਚਾਲ, ਸ:—ਤੇਜ਼ੀ ਅਤੇ ਅੱਗੋਂ ਬੋਲਣ ਵਾਲੀ ਤੀਵੀਂ ॥

ਚਕ ਚੂੰਧਰ
ਚਕ ਚੂੰਧਰ } ਸ:—ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦਾ ਚੂਹਾ, ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦੀ ਅਸਤਬਾਜ਼ੀ ॥

ਚਕਚੂੰਧਰ ਛੇੜਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਲੜਾਈ ਕਰਾ ਦੇਣੀ ਫਸਾਦ ਪਾ ਦੇਣਾ ॥

ਚਕਟੀ, ਸ:—ਤਮਾਕੂ ਮਲਣ ਵਾਲੀ ਲੱਕੜੀ ਜਾਂ ਚਮੜੇ ਦੀ ਗੋਲ ਟਿੱਕੀ, ਤਮਾਕੂ ਜਾਂ ਸਾਬਣ ਦੀ ਚੱਕੀ ॥

ਚੱਕਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਚੁੱਕਣਾ, ਚਾਉਣਾ, ਉਠਾਉਣਾ, ਉਤਾਂਹ ਕਰਨਾ ॥

ਚਕਨਾਚੂਰ, ਵਿ:—ਬਿਲਕੁਲ ਟੁੱਟਾ ਹੋਇਆ, ਡਾਢਾ ਥੱਕਾ ਹੋਇਆ (ਹੋਣਾ, ਕਰਨਾ) ॥

ਚਕ ਮਕ, ਸ:—ਇੱਕ ਕਰੜਾ ਪੱਥਰ ਜਿਸ ਦੇ ਰਗੜਨ ਨਾਲ ਅੱਗ ਨਿਕਲਦੀ ਹੈ ॥

ਚਕਰ
ਚੱਕਰ } ਪੁ:—ਪਹੀਏ ਵਰਗੀ ਗੋਲ ਚੀਜ਼, ਕੜਾ, ਘੇਰਾ, ਗੋਲ ਰਸਤਾ, ਹੱਥਾਂ ਪੈਰਾਂ ਦੀਆਂ ਲੀਕਾਂ, ਅਕਾਲੀਆਂ ਦੇ ਸਿਰ ਦਾ ਲੋਹੇ ਦਾ ਗੋਲ ਹਥਿਆਰ, ਸਮੇਂ ਦਾ ਫੇਰ, ਸਿਰ ਦਾ ਘੁੰਮ-ਣਾ, ਘਬਰਾਹਟ, ਔਖ ॥

ਚੱਕਰ ਖਾਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਘੁੰਮਣਾ, ਫੇਰ ਖਾਕੇ ਆਉਣਾ ॥

ਚੱਕਰ ਦੇਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਘੁਮਾਉਣਾ ॥

ਚੱਕਰ ਬੰਨ੍ਹਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਛੇਤੀ ਛੇਤੀ ਘੁੰਮਣਾ ॥

ਚੱਕਰ ਮਾਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਚੁਫੇਰੇ ਫਿਰਨਾ, ਲੰਮੀ ਸੈਲ ਕਰਨੀ ॥

ਚੱਕਰਵਰਤੀ, ਪੁ:—ਸਭਨਾਂ ਥਾਵਾਂ ਦਾ ਰਾਜਾ ॥

ਚਕਰਾਉਲ, ਸ:—ਘੋੜਿਆਂ ਦੇ ਪੈਰਾਂ ਦਾ ਇੱਕ ਰੋਗ ॥

ਚਕਰੀ, ਸ:—ਲੜਾਈ ਝਗੜਾ (ਕਰਨੀ, ਲਾਉਣ) ਟੂੰਬੇ ਦੀ ਪੂਛ, ਛੋਟਾ ਚੱਕਰ ॥

ਚਕਰੀਆ, ਪੁ:—ਝਗੜਨਵਾਲਾ, ਨੌਕਰ ॥

ਚਕਲ, ਪੁ:—ਹਲਟ ਦੇ ਪਹੀਏ ॥

ਚਕਲਾ, ਪੁ:—ਸ਼ਹਿਰ ਦੀ ਕੋਈ ਚੌਰਸ ਖੁੱਲ੍ਹੀ ਥਾਂ, ਕੰਜਰੀਆਂ ਦਾ ਮਹੱਲਾ, ਜਿਸ ਚੀਜ਼ ਉੱਤੇ ਰੋਟੀ ਵੇਲੀਦੀ ਹੈ, ਇੱਕ ਰੇਸ਼ਮੀ ਕਪੜਾ, ਚੌਕਾ, ਸ਼ਰਾਬ ਦੀ ਬੂੰਦ ॥ ਵਿ:—ਚੌੜਾ, ਖੁੱਲ੍ਹਾ, ਗੋਲ ॥

ਚਕਲਾਈ, ਸ:—ਚੁੜੱਤਣ, ਚੌੜਾਈ ॥

ਚਕਲੀ
ਚੱਕਲੀ } ਸ:—ਗੋਲਾਈ, ਛੋਟਾ ਚਕਲਾ, ਰੁੱਖ ਦੀ ਜੜ ਇਰਦ ਗਿਰਦ ਦੀ ਮਿੱਟੀ ਸਮੇ-ਤ, ਹਲਟ ਦਾ ਖੜਾ ਪਹੀਆ ॥

ਚਕਲੀਦਾਰ, ਵਿ:—ਗੋਲ ਅਤੇ ਨਿੱਗਰ (ਫੋੜਾ) ॥

ਚਕਵਈਆ
ਚਕਵੈਯਾ } ਪੁ:—ਭਾਰ ਚੁੱਕਣ ਵਾਲਾ, ਤਕੜਾ ਆਦਮੀ ॥

ਚਕਵਾ, ਪੁ:
ਚਕਵੀ, ਸ: } ਇੱਕ ਪੰਖੇਰੂ ॥

ਚਕਵਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਚੱਕਣ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਾਉਣਾ ॥

ਚਕਵਾਈ, ਸ:—ਚੱਕਣ ਦੀ ਮਜੂਰੀ ॥

ਚੱਕਾ, ਪੁ:—ਜੰਮਿਆ ਹੋਇਆ ਦੁੱਧ, ਗਾੜ੍ਹਾ ਦਹੀਂ ॥ ਵਿ:—ਜੰਮਿਆ ਹੋਇਆ ॥

ਚਕਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਚੱਕਣ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਾਉਣਾ ॥

ਚੱਕਾਨ, ਵਿ:—ਬੜਾ ਗਾੜ੍ਹਾ ॥

ਚਕਾਰਾ, ਪੁ:—ਹਰਨ ਦਾ ਬੱਚਾ, ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦੀ ਸਰੰਗੀ ॥

ਚਕਾਰੀ, ਸ:—ਨਿਕੀ ਜੇਹੀ ਚਰਨੀ ॥

ਚੋਰੀ ਚਕਾਰੀ, ਸ—ਚੋਰੀ ॥

ਚਕਿਰ, ਸ:—ਇੱਕ ਮਨੁੱਖ ਦੇ ਖੇਤ ਨੂੰ ਦੂਏ ਦੇ ਖੇਤੀ ਤੋਂ ਨਿਖੇੜਨ ਵਾਲੀ ਲੀਕ ॥

ਚੱਕੀ, ਸ:—ਪੱਥਰ ਦੇ ਦੋ ਪੁੜ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਆਟਾ ਪੀਂਹਦੇ ਹਨ, ਗੋਲ ਟਿੱਕੀ, ਦੁੰਬੇ ਦੀ ਪੁਛ, ਜਿਮੀ ਕੰਦ ਦੀ ਇਕ ਮੁੱਢੀ, ਪਠਾਨ ਕੋਟ ਤੋਂ ਚੜ੍ਹਦੇ ਵੱਲ ਇੱਕ ਨਦੀ ॥

ਚੱਕੀ ਝੋਣਾ
ਚੱਕੀ ਪੀਹਣਾ } ਕ੍ਰਿ:—ਲੰਮੀ ਕਹਾਣੀ ਕਰਨੀ ॥

ਚਕੂਲਾ, ਪੁ:
ਚਕੂਲੀ, ਸ: } 'ਚਕਲਾ' 'ਚਕਲੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਚੱਕੂ, ਪੁ:—ਚਾਕੂ, ਕਲਮਾਂ ਘੜਨ ਵਾਲੀ ਛੁਰੀ, ਕਰਦ ॥

ਚਕੋਤ੍ਰਾ
ਚਕੋਧਰਾ } ਪੁ:—ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦਾ ਵੱਡਾ ਸੰਤਰਾ ॥

ਚਕੋਰ, ਪੁ:—ਇਕ ਪੰਖੇਰੂ, ਵਿ:—ਚੌਰਸ ॥

ਚੱਖਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਜੀਭ ਤੇ ਧਰਕੇ ਸੁਆਦ ਲੈਣਾ, ਖਾਣਾ ॥

ਚਖਮਕ
ਚਖਮਖ } ਪੁ:—ਇਕ ਨਿੱਗਰ ਪੱਥਰ, ਅਣ-ਬਣ ॥

ਚਖਵਈਯਾ
ਚਖਵੈਯਾ } ਪੁ:—ਸੁਆਦ ਲਾਕੇ ਖਾਣ ਵਾਲਾ, ਚੱਖਣ ਵਾਲਾ ॥

ਚਖਾ, ਪੁ:—ਵੇਲਣੇ ਉੱਤੇ ਕੰਮ ਕਰਨ ਵਾਲਿਆਂ ਨੂੰ ਰੋਜ ਜੋ ਗੁੜ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ॥

ਚਖਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਖੁਆਉਣਾ, ਸੁਆਦ ਵਿਖਾਉਣਾ, ਵੰਨਗੀ ਦੇਣੀ ॥

ਚਖਾਈ, ਸ:—ਚੱਖਣ ਦਾ ਕੰਮ ॥

ਚਖਾ ਚੁਖੀ, ਸ:—ਲੜਾਈ ਝਗੜਾ (ਹੋਣੀ, ਕਰਨੀ, ਜਾਣੀ, ਲਗਣੀ) ॥

ਚੱਖੀ, ਸ:—ਸੁਆਦ, ਰਸ ॥

ਚੱਖੀ ਦੇਣੀ
ਚੱਖੀ ਲਾਉਣੀ } ਕ੍ਰਿ:—ਬਾਜ ਦੇ ਮੂੰਹ ਲਹੂ ਜਾਂ ਮਾਸ ਲਾਉਣਾ, ਹਿਲਾ ਲੈਣਾ ॥

ਚਖ!
ਚਖੇ ਹੋ! } ਵਿਸਮਯ:—ਚਲ ਦੂਰ ਹੋ!

ਚਖੇ ਚੁਬੰਦ, ਵਿ:—ਨਵਾਂ ਨਰੋਆ, ਤਕੜਾ ਤਾਜਾ, ਚੌਕਸ ॥

ਚਖੌਤੀ, ਪੁ:—ਅੰਨ ਚੱਖਣ ਦਾ ਕੰਮ, ਸੁਆਦ ਲੈਣਾ (ਕਰਨੀ) ॥

ਚੰਗ, ਪੁ:—ਇਕ ਤਰਾਂ ਦਾ ਵਾਜਾ, ਸਰੰਗੀ ॥

ਚਗੱਤਾ, ਪੁ:—ਦਿੱਲੀ ਦੇ ਮੁਗਲ ਪਾਤਸ਼ਾਹਾਂ ਦੀ ਅੱਲ, ਦਰਸਨੀਕ ਆਦਮੀ ॥

ਚਗਲ, ਸ:—ਜੂਨ, ਨੀਚ ਆਦਮੀ (ਚਗਲ ਚੰਦ-ਕਮੀਨਾ) ॥

ਚੰਗਲ, ਪੁ:—ਪੰਜਾ, ਨਹਿੰਦਰਾਂ, ਹੱਥ ਦੀ ਤਲੀ (ਮਾਰਨਾ) ॥

ਚਗਲਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਖਾਣ ਪੀਣ ਵਾਲੀ ਚੀਜ਼ ਜੂਠੀ ਕਰਨੀ, ਭੁੱਖ ਬਿਨਾ ਖਾਣਾ ॥

ਚਗਲਵਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—'ਚਗਲਾਉਣਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਚੰਗੜ, ਪੁਃ
ਚੰਗੜਣੀ, ਚੰਗੜਿਆਣੀ, ਸਃ
ਚੰਗੜੀ, ਸਃ
} ਇੱਕ ਨਿੱਕੀ ਜਾਤ ਦੇ ਲੋਕ ਜੋ ਅਨਾਜ ਛੱਟਣ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਦੇ ਹਨ ॥

ਚੰਗਾ, ਪੁਃ
ਚੰਗੀ, ਸਃ
} ਵਿਃ—ਹੱਛਾ, ਭਲਾ, ਮਨਭਾਉਂਦਾ, ਭਾਗਾਂ ਵਾਲਾ, ਆਪਣੇ ਮਤਲਬ ਦਾ, ਨਰੋਇਆ, ਬਖਤਾਵਰ ॥

ਕ੍ਰਿਃ, ਵਿਃ—ਹੱਛਾ, ਹੱਛੀ ਤਰਾਂ ॥

ਚੰਗਾ ਭਲਾ, ਵਿਃ—ਹੱਛਾ, ਖਰਾ, ਨਵਾਂ ਨਰੋਇਆ, ਤਕੜਾ, ਜਿਉਂਦਾ ਜਿਉਂ, ਖਾਸਾ ਕੰਮ ਚਲਾਊ ॥

ਚੰਗਿਆਈ, ਸਃ—ਚੰਗੇ ਹੋਣ ਦਾ ਗੁਣ, ਖੂਬੀ ॥

ਚੰਗਿਆਰਾ, ਪੁਃ—ਇੱਕ ਪੰਖੇਰੂ, ਚੰਗਿਆੜਾ ॥

ਚੰਗਿਆੜਾ, ਪੁਃ
ਚੰਗਿਆੜੀ, ਸਃ
} ਅੰਗਿਆਰੀ, ਚਿਣਗ, ਅੱਗ ਦੀ ਕਣੀ ॥

ਚੰਗਿਆੜੀ ਲਾਉਣੀ, ਕ੍ਰਿਃ—ਲੜਾਈ ਕਰਾ ਦੇਣੀ ॥

ਚੰਗੇਰ, ਸਃ—ਬਾਂਸ ਆਦਿਕ ਦੀ ਚੌੜੀ ਟੋਕਰੀ ॥

ਚੰਗੇਰਟਾ, ਪੁਃ—ਛੋਟੀ ਚੰਗੇਰ । ਵਿਃ—ਚੰਗਾ, ਹੱਛਾ ॥

ਚੰਗੇਰਾ, ਵਿਃ—ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ, ਕੁਝ ਕੁ ਚੰਗਾ, ਦੂਏ ਕੋਲੋਂ ਚੰਗਾ ॥

ਚੰਚਲ, ਵਿਃ—ਜੋ ਨਿਚੱਲਾ ਨਾ ਰਹੇ, ਚਲਾਕ, ਖਿਡਾਰੀ, ਚਪਲਾ ॥

ਚੰਚਲ ਪੁਣਾ, ਪੁਃ
ਚੰਚਲ ਤਾਈ, ਸਃ
ਚੰਚਲਾਈ, ਸਃ
} ਨਿਚੱਲੇ ਨਾ ਰਹਿਣਾ, ਚਲਾਕੀ, ਫੁਰਤੀ, ਬੇ ਚੈਨੀ, ਭੁਲ ਭੁਲਾਵ ॥

ਚੱਚਾ, ਪੁਃ—ਗੁਰਮੁਖੀ ਪੈਂਤੀ ਦਾ ਬਾਰ੍ਹਵਾਂ ਅੱਖਰ 'ਚ' ॥

ਚੱਜ, ਪੁਃ—ਵੱਲ, ਢਬ, ਢੰਗ, ਅਕਲ, ਸਮਝ, ਚਾਲ ਢੱਜ ॥

ਚੱਜ ਚਾਰ, ਪੁਃ—ਵਰਤਾਰਾ, ਚਾਲ, ਚਰਿਤ੍ਰ ॥

ਚੰਜੀ, ਸਃ—ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦਾ ਲਾਲ ਬਿੰਦੀਆਂ ਵਾਲਾ ਖੁਰਕਾ ॥

ਚਟ, ਸਃ—ਮਾਸ ਗਾਲਣ ਵਾਲੀ ਸੱਟ ਜਾਂ ਫੋੜਾ ॥

ਚੱਟ, ਪੁਃ—ਚੱਟਣ ਦਾ ਕੰਮ, ਸਫਾਈ ॥
ਵਿਃ—ਝਟ ਪਟ ॥

ਚੱਟ ਹੋਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਮੁੱਕਣਾ, ਮਰ ਜਾਣਾ, ਨਾਸ ਹੋਣਾ ॥

ਚੱਟ ਕਰ ਜਾਣਾ; ਕ੍ਰਿਃ—ਸੁਆਦ ਲਾਕੇ ਖਾ ਜਾਣਾ ॥

ਚੱਟ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਵਰਤ ਲੈਣਾ, ਨਾਸ ਕਰਨਾ, ਦਾੜ੍ਹੀ ਮੁਨਾਉਣੀ ॥

ਚੱਟ ਪੱਟ, ਕ੍ਰਿਃ—ਵਿਃ—ਛੇਤੀ ਛੇਤੀ, ਝਟ ਪਟ ॥

ਚੱਟ ਲੈਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਜੀਭ ਨਾਲ ਖਾ ਲੈਣਾ, ਚੱਟਣੀ ਖਾਣੀ ॥

ਚਟਕ, ਸਃ—ਚਮਕ, ਸੁਹਣਾ ਰੰਗ, ਰਸ, ਚਾਹ, ਉੱਡਣ ਦੀ ਅਵਾਜ਼, ਅਣਬਣ ॥

ਵਿਃ—ਚਮਕਦਾਰ, ਜਿਸ ਦਾ ਰੰਗ ਸੁਹਣਾ ਹੋ ॥

ਚਟਕ ਜਾਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਚਟਕਣਾ ॥

ਚਟਕਣਾ }
ਚਟਖਣਾ } ਕ੍ਰਿ:—ਟੁੱਟਣਾ, ਪਾਟਣਾ, ਚਮਕਣਾ, ਗੁੱਸੇ ਹੋਣਾ ॥

ਪੁ:—ਤਮਾਸ਼ਾ, ਧੰਧਾ ॥

ਚਟਕਾਉਣਾ }
ਚਟਖਾਉਣਾ } ਕ੍ਰਿ:—ਤੋੜਨਾ, ਪਾੜਨਾ, ਕੜਾਕੇ ਕੱਢਣੇ (ਉਂਗਲੀਆਂ ਦੇ) ਚਮਕਾਉਣਾ, ਭੜਕਾਉਣਾ, ਮਰਾਕੇ ਮਾਰਨੇ ॥

ਚਟਕਾਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਜੀਭ ਨੂੰ ਤਾਲੂ ਵੱਲੋਂ ਖਿੱਚ ਕੇ ਟਿਚ ਟਿੱਚ ਦੀ ਅਵਾਜ਼ ਕੱਢਣੀ (ਪਸ਼ੂ ਨੂੰ ਟੋਰਨ ਵਾਸਤੇ) ॥

ਚਟਕਾਰੀ, ਸ:—ਚਟਕਾਰਨ ਦੀ ਅਵਾਜ਼(ਮਾਰਨੀ)॥

ਚਟਕੀਲਾ, ਵਿ:—ਭੜਕੀਲਾ, ਸੋਹਣਾ, ਮਜ਼ੇਦਾਰ॥

ਚਟਖਣਾ }
ਚਟਖਾਉਣਾ } 'ਚਟਕਣਾ, ਚਟਕਾਉਣਾ' ਵੇਖੋ॥

ਚੱਟਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਜੀਭ ਨਾਲ ਖਾਣਾ,ਸੁਆਦ ਲੈਣਾ, ਅਸਰ ਪਾਉਣਾ, ਨਾਸ ਕਰਨਾ,ਵੱਢੀ ਲੈਣੀ ॥

ਚਟਣੀ, ਸ:—ਕਈ ਮਸਾਲੇ ਕੱਠੇ ਰਗੜੇ ਹੋਏ, ਚੱਟਣ ਵਾਲੀ ਦੁਆ ॥

ਚਟਣੀ ਹੋ ਜਾਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਥੋੜਾ, ਰ ਹੈਂਡੇ ਜਾਣਾਂ, ਨਾਂ ਰਹਿਣਾ, ਨਿਗਲੇ ਜਾਣਾ ॥

ਚਟ ਪੱਟ, ਕ੍ਰਿ:—ਬਹੁਤ ਛੇਤੀ, ਝਬਦੇ ॥

ਚਟ ਪੱਟ ਹੋਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਅਚਾਨਚੱਕ ਮਰ ਜਾਣਾ॥

ਚਟ ਪਟਾ, ਵਿ:—ਕਾਹਲਾ, ਸੁਆਦੀ, ਲੀਹਾਂ ਵਾਲਾ ॥

ਚਟਪਟਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਘਾਬਰਨਾ ਬਿਆਕਲ ਹੋਣਾ ॥

ਚਟਪਟਾਹਟ, ਸ:—ਕਾਹਲੀ, ਘਬਰਾਟ ॥

ਚਟਪਟੀ, ਸ:—ਕਾਹਲੀ, ਘਬਰਾਟ(ਲੱਗਣੀ) ॥

ਚਟਪਟੀਆ, ਵਿ:—ਕਈ ਰੰਗਾਂ ਦੀਆਂ ਲੀਹਾਂ ਵਾਲਾ, ਕਾਹਲਾ, ਚੁਸਤ, ਜ਼ਰੂਰੀ, ਬੇ ਸਬਰਾ ॥

ਚੱਟਮ, ਵਿ:—ਸਫਾ, ਮੁੰਨਿਆਂ ਹੋਇਆ, ਚੱਟ ਕੀਤਾ ਹੋਇਆ, ਮੁਕਾ ਹੋਇਆ, ਮੁਰਦਾ (ਹੋਣਾ, ਕਰਨਾ) ॥

ਚਟਵਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਚੱਟਣ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਾਉਣਾ ॥

ਚਟਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਜੀਭ ਨਾਲ ਖੁਆਉਣਾ, ਰੁਪਯਾ ਉਡਾਉਣਾ, ਵੱਢੀ ਦੇਣੀ ॥

ਚਟਾਈ, ਸ:—ਚੱਟਣ ਦਾ ਕੰਮ, ਸਫ, ਫੂੜੀ ॥

ਚਟਾਕ, ਪੁ:—ਮਾਰ ਦਾ ਨਿਸ਼ਾਨ, ਦਾਗ, ਜ਼ਖਮ ॥

ਚਟਾਕਾ }
ਚਟਾਖਾ } ਪੁ:—ਮਰਾਕਾ, ਟੁਟਣ ਜਾਂ ਫਲਕਣ ਦੀ ਅਵਾਜ਼, ਸੂਰਜ ਦੀ ਚਮਕ ॥

ਚਟਾਕੇ ਦਾਰ, ਵਿ:—ਮਜ਼ੇਦਾਰ ਸੁਆਦੀ, ਕਰਾਰਾ ॥

ਚਟਾਪਟ, ਕ੍ਰਿ:—ਝੱਟ ਪੱਟ, ਝਬਦੇ, ਬਾਰਬਾਰ ॥

ਚਟਾਪਟੀ, ਸ:—ਚਟਪਟੀ, ਕਾਹਲੀ, ਘਬਰਾਟ ॥

ਚੱਟੀ, ਸ:—ਜਰੀਮਾਨਾ,ਡੰਨ, ਨੁਕਸਾਨ, ਖਰਚਾ॥ (ਦੇਣੀ ਜਾਂ ਭਰਨੀ, ਲੱਗਣੀ, ਲਾਉਣੀ)

ਚੱਟੀ ਚਪੱਟੀ, ਚੱਟੀ ਚਿਪੀਰੀ }
ਚੱਟੀ ਚੀਰਾ, ਚੱਟੀ ਚੀਰੀ } ਸ:—ਚਟੀ॥

ਚੱਟੂ, ਪੁ:—ਲੱਕੜੀ ਦਾ ਉੱਖਲ, ਖਾਊ ਉਡਾਊ

ਚਟੂਰਾ, ਪੁ:
ਚਟੂਰੀ, ਸ:
ਚੜੂਰਾ, ਪੁ: } ਅੰਨ ਆਟਾ ਰੱਖਣ ਵਾਲਾ ਜਾਂ ਦਹੀਂ ਰਿੜਕਣ ਵਾਲਾ ਮਿੱਟੀ ਦਾ ਭਾਂਡਾ ॥

ਚਟੋਰ, ਪੁ: ਸ:
ਚਟੋਰਾ, ਪੁ:
ਚਟੋਰੀ, ਸ: } ਜਿਸ ਨੂੰ ਖਾਣ ਦਾ ਚਸਕਾ ਹੋਵੇ ॥

ਚੱਠ, ਸ:—ਨਵੇਂ ਘਰ ਵਿੱਚ ਵੜਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲੇ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਜੁਆਲਣੇ (ਕਰਨੀ)॥

ਚੱਠਾ, ਪੁ:—ਡੰਗਰਾਂ ਦੇ ਪਾਣੀ ਪੀਣ ਦਾ ਚੌੜਾ ਭਾਂਡਾ, ਜੱਟਾਂ ਦੀ ਇੱਕ ਜਾਤ ॥

ਚੱਠੂ, ਪੁ:—ਲੱਕੜੀ ਦਾ ਉੱਖਲ, ਘੁੰਮਰ 'ਘੇਰ ਦੇ ਵਿਚਲਾ ਟੋਇਆ, ਇੱਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਢੋਲ ॥

ਚੰਡ, ਸ:—ਤੇਸੀ ਦਾ ਲੋਹੇ ਦਾ ਫਲ ਜਿਸ ਨਾਲ ਇੱਟਾਂ ਘੜੀ ਦੀਆਂ ਹਨ॥

ਚੰਡ ਹੋ ਜਾਣਾ
ਚੰਡ ਹੋਣਾ } ਕ੍ਰਿ:—ਪੱਲੇ ਕੁਝ ਨਾ ਰਹਿਣਾ, ਤਬਾਹ ਹੋ ਜਾਣਾ, ਬੁਲਮ ਹੋਣਾ ॥

ਚੰਡਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਕੁੱਟ ਕੇ ਤੇਜ਼ ਕਰਨਾ, ਮੱਤ ਦੇਣੀ, ਸਿਖਾਉਣਾ, ਮਾਰ ਕੇ ਸੁਧਾਰਨਾ ॥

ਚੰਡ ਬਹਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਕਿਸੇ ਦੀ ਗਤ ਬਣਾਉਣੀ ॥

ਚੰਡਵਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਚੰਡਣ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਾਉਣਾ ॥

ਚੰਡਵਾਈ, ਸ:—ਚੰਡਵਾਉਣ ਦੀ ਮਜੂਰੀ ॥

ਚੱਡਾ, ਪੁ:—ਢਿੱਡ ਅਤੇ ਪੱਟ ਦੇ ਵਿਚਲੀ ਥਾਂ ॥

ਚੱਡੇ ਗੱਟੇ ਕਰ ਦੇਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਘੁਲਦਿਆਂ ਘੁਲਦਿਆਂ ਗਿੱਚੀ ਚੱਡਿਆਂ ਨਾਲ ਲਾ ਦੇਣੀ, ਕਾਬੂ ਕਰ ਲੈਣਾ ॥

ਚੰਡਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਚੰਡਣ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਾਉਣਾ ॥

ਚੰਡਾਲ, ਪੁ:
ਚੰਡਾਲਣੀ, ਸ: } ਕਮੀਣ, ਨਿੱਕੀ ਜਾਤ ਵਾਲਾ (ਲੀ), ਦੋਗਲਾ (ਲੀ), ਜਾਤੋਂ ਛੇਕਿਆ ਹੋਇਆ, ਨਿਰਦਈ, ਸੂਮ, ਦੁਸ਼ਟ, ਹਤਿਆਰਾ ॥

ਚੰਡਾਲ ਚੌਂਕੜੀ, ਸ:—ਬੁਰੇ ਆਦਮੀਆਂ ਦੀ ਟੋਲੀ ॥

ਚੰਡਾਲ ਪੁਣਾ, ਪੁ:—ਚੰਡਾਲਾਂ ਦਾ ਕੰਮ ॥

ਚੰਡਿਆਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—'ਚੰਡਵਾਉਣਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਚੰਡੀ, ਸ:—ਦੁਰਗਾ, ਜੁੱਧ ਦੀ ਦੇਵੀ, ਲੜਾਕੀ ਰੰਨ ॥

ਚੰਡੀ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਸ਼ੇਖੀ ਜਾਂ ਗੁਸਤਾਖ਼ੀ ਕਰਨਾ) ॥

ਚੰਡੀ ਚੜ੍ਹਨਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਬਹੁਤ ਗੁੱਸੇ ਵਿੱਚ ਆਉਣਾ ॥

ਚੰਡੋਲ, ਪੁ:—ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਜੀ ਦਾ ਪੰਘੂੜਾ, ਇੱਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਡੋਲੀ, ਇਕ ਪੰਛੀ ॥

ਚਣ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਗੈਣਾ ॥

ਚਣਾ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਅਨਾਜ, ਛੋਲਿਆਂ ਦਾ ਦਾਣਾ ॥

ਚਣਾਠੀ, ਸ:—ਚੰਨਣ ਦੀ ਲੱਕੜੀ ਦਾ ਨਿੱਕਾ ਟੋਟਾ ॥

ਚਤੰਨ, ਵਿ:—ਜਿਸ ਨੂੰ ਸੁਰਤ ਹੋਵੇ, ਸਮਝਦਾਰ, ਹੋਸ਼ ॥

ਚਤਰ
ਚਤਰਾ } ਵਿ:-ਸਿਆਣਾ, ਚਲਾਕ, ਹੁਸ਼ਿਆਰ, ਫਰੇਬੀ ॥

ਚਤਰਤਾਈ, ਸ:—ਚਤਰਾਈ, ਚਲਾਕੀ ॥

ਚਤਰ ਭੁਜ, ਪੁ:—ਚਹੁੰ ਬਾਹਾਂ ਵਾਲਾ, ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ॥

ਚਤਰਣੀ, ਪੁ:—ਗੁਣਵਾਨ ਅਤੇ ਸੁੰਦਰ ਇਸਤ੍ਰੀ ॥

ਚਤਰਾਈ, ਸ:—ਚਤਰ ਹੋਣ ਦਾ ਗੁਣ, ਚਲਾਕੀ, ਉਸਤਾਦੀ ॥

ਚਤਾਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਚੇਤੇ ਕਰਾਉਣਾ, ਸੁਝਾਉਣਾ ॥

ਚਤੇਰਾ ਪੁ:—ਚਿਤ੍ਰਣ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ॥

ਚੰਦ, ਪੁ:—ਰਾਤ ਨੂੰ ਚਾਨਣ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਗ੍ਰਹਿ, ਪਿਆਰਾ ਬਾਲਕ, ਸੋਹਣਾ ਆਦਮੀ, ਟੋਪੀ ਦੇ ਉੱਪਰਲਾ ਗੋਲ ਹਿੱਸਾ, ਇਕ ਗਹਿਣਾ ॥

ਚੰਦ ਗ੍ਰਹਿਣ, ਪੁ:—ਚੰਦ ਉੱਤੇ ਛਾਯਾ ਪੈ ਜਾਣੀ ॥

ਚੰਦ ਚਾਹੜਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਨੁਕਸਾਨ ਵਾਲਾ ਕੰਮ ਕਰਨਾ, ਕੰਮ ਵਿਗਾੜ ਸੁੱਟਣਾ ॥

ਚੱਤੇ ਪਹਿਰ, ਕ੍ਰਿ:—ਹਰ ਪਲ, ਸਦਾ ॥

ਚੰਦਊਆ, ਪੁ:—ਟੋਪੀ ਦੇ ਉੱਪਰਲਾ ਗੋਲ ਹਿੱਸਾ ਦਰੀ ਦਾ ਛੋਟਾ ਗੋਲ ਟੋਟਾ, ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਆਦਿਕ ਉੱਪਰ ਤਾਣਿਆ ਹੋਇਆ ਰੰਗਦਾਰ ਕੱਪੜਾ, ਧਾਤ ਦੀ ਪੱਤ੍ਰੀ ॥

ਚੰਦਨ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਖੁਸ਼ਬੂਦਾਰ ਲੱਕੜੀ ॥

ਚੰਦਨ ਹਾਰ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਵਡਮੁੱਲੀ ਮਾਲਾ ॥

ਚੱਦਰ, ਸ:—ਕੱਪੜੇ ਦਾ ਚੌਰਸ ਟੁਕੜਾ, ਦੁਪੱਟਾ, ਲੋਹੇ ਆਦਿਕ ਦੇ ਪੱਤ੍ਰ ਦਾ ਟੋਟਾ, ਪਾਣੀ ਦੀ ਚੌੜੀ ਧਾਰ, ਇੱਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਅਸਤ ਬਾਜੀ, ਰੰਡੀ ਤੀਮੀ ਦੇ ਵਿਆਹ ਦੀ ਰੀਤ (ਚਾਦਰ ਪਾਉਣੀ) ॥

ਚੱਦਰ ਛੱਤ, ਸ:—ਜਿਸ ਛੱਤ ਦੇ ਥੱਲੇ ਕੱਪੜਾ ਲੱਗਾ ਹੋਵੇ ॥

ਚੰਦਰ, ਚੰਦਰਮਾ, } ਪੁ:—ਚੰਦ ॥

ਚੰਦਰ ਸੈਣ, ਪੁ:—ਚੰਦਰਾ, ਭੈੜਾ, ਸ਼ਰਾਰਤੀ ॥

ਚੰਦਰ ਪੁਣਾ, ਪੁ:—ਖੋਟੀ ਕਿਸਮਤ, ਬਿਪਤਾ ਕੰਜੂਸੀ ॥

ਚੰਦਰ ਬੰਸੀ, ਪੁ:—ਛੱਤ੍ਰੀ ਰਾਜਿਆਂ ਦੀ ਇੱਕ ਕੁਲ ॥

ਚੰਦਰ ਭਾਣ, ਪੁ:—ਬੇ ਨਸੀਬ, ਭੈੜਾ, ਦੁਖੀ ॥

ਚੰਦਰ ਮੁਖੀ, ਸ:—ਸੁੰਦਰ ਇਸਤ੍ਰੀ ॥

ਚੰਦਰਾ, ਪੁ:—ਹੱਥਾਂ ਜਾਂ ਉਂਗਲੀਆਂ ਦਾ ਇੱਕ ਫੋੜਾ, ਠਜਲਾ ॥

ਵਿ:—ਭੈੜਾ, ਬੇ ਨਸੀਬ, ਨੀਚ, ਤਬਾਹ, ਸੂਮ ॥

ਚੰਦਾ, ਪੁ:—ਰਜਾਈ ਦਾ ਉੱਪਰਲਾ ਪਾਸਾ, ਚੰਦ, ਧਰਮ ਦੇ ਕੰਮ ਲਈ ਦਾਨ (ਚਰਨਾ, ਦੇਣਾ) ॥

ਕਿਸੇ ਦੇ ਚੰਦੇ ਹੋਣੇ, ਕ੍ਰਿ:—ਮਨੋਰਥ ਪੂਰੇ ਹੋਣੇ, ਖੁਸ਼ੀ ਹੋਣੀ ॥

ਚੰਦੀ, ਸ:—ਨੱਕ ਦੇ ਉੱਪਰ ਦੀ ਟਿੱਕੀ ॥

ਚੰਦੂਆ ਚੰਦੋਆ } ਪੁ:—'ਚੰਦਊਆ' ਵੇਖੋ ॥

ਚੰਦੇਰੀ (ਲੀ), ਸ:—ਇੱਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਪੱਗ ॥

ਚੰਨ, ਪੁ:—ਚੰਦ ॥

ਚੰਨਣ, ਪੁ:—'ਚੰਦਨ' ਦੇਖੋ॥

ਚੰਨਾ, ਪੁ:—ਘਰ ਦਾ ਇਕ ਪਾਸਾ, ਉਹ ਕੰਧਾਂ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਉੱਤੇ ਸ਼ਤੀਰ ਦੀ ਲੱਕੜੀ ਧਰੀ ਹੋਈ ਹੁੰਦੀ ਹੈ॥

ਚੰਨਾ ਬੰਨਾ, ਪੁ:—ਦੋ ਪਿੰਡਾਂ ਦੀ ਹੱਦ, ਹਮਸਾਏ॥

ਚਨਾਰ, ਸ:—ਇਕ ਰੁਖ ਜੋ ਕਸ਼ਮੀਰ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ॥

ਚਨੁਕਰਾ, ਵਿ:—ਜਿਸ ਦੀਆਂ ਚਾਰ ਨੁੱਕਰਾਂ ਹੋਣ॥

ਚਪਕਣ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਚੋਗਾ॥

ਚਪਟਾ, ਵਿ:—ਚੌੜਾ, ਪੱਧਰਾ, ਇੱਕੋ ਜੇਹੀ ਤਹ ਵਾਲਾ।

ਚਪਟੀ, ਸ:—ਛੱਟੀ, ਪੱਤ੍ਰੀ, ਪੱਤਰ॥

ਚੱਪਣ, ਪੁ:—ਮਿੱਟੀ ਦੇ ਭਾਂਡੇ ਦਾ ਢੱਕਣ॥

ਚੱਪਣੀ, ਸ:—ਛੋਟਾ ਚੱਪਣ, ਕੌਲ ਡੋਡੇ ਦਾ ਫਲ॥

ਚੱਪਤ ਹੋਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਪੱਤ੍ਰਾ ਵਾਚਣਾ, ਖਿਸਕ ਜਾਣਾ॥

ਚੱਪਣੀ ਵਿੱਚ ਨੱਕ ਡੋਬਕੇ ਮਰ ਜਾਣਾ ਜਾਂ ਮਰਨਾ } ਕ੍ਰਿ:—ਬਹੁਤ ਬੇ ਸ਼ਰਮ ਹੋਣਾ॥

ਚੱਪਣੀਆਂਛੰਨਣੀਆਂ, ਕ੍ਰਿ:—ਵਿਆਹ ਆਦਿਕ ਵਿੱਚ ਲੜਕੇ ਦਾ ਘਾਰੇ ਤੋਂ ਉੱਠਕੇ ਚੱਪਣੀਆਂ ਉੱਤੇ ਕੁੱਦ ਕੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਭੰਨ ਸੁੱਟਣਾ (ਹਿੰਦੂਆਂ ਦੀ ਰੀਤ)॥

ਚਪਰਕਨਾਤੀਆ, ਚਪੜਕਨਾਤੀਆ, } ਪੁ:—ਦੁਸ਼ਟ, ਸ਼ਤਾਨ, ਸ਼ਰਾਰਤੀ॥

ਚਪਰ ਚਪਰ, ਚਪੜ ਚਪੜ } ਸ:—ਕੁੱਤੇ ਦੇ ਚੱਟਣ ਦੀ ਅਵਾਜ਼, ਬਕਵਾਦ (ਕਰਨਾ)॥

ਚਪਲ, ਵਿ:—ਤੇਜ਼, ਤਿੱਖਾ, ਚੁਸਤ, ਚੰਚਲ, ਜੋ ਬਹੁਤ ਬੋਲੇ॥

ਚਪਲਤਾਈ, ਸ:—ਚਪਲ ਹੋਣ ਦਾ ਗੁਣ॥

ਚਪਲਾ, ਸ:—ਬਿਜਲੀ, ਚੰਚਲ ਇਸਤ੍ਰੀ॥

ਚਪੜਾ, ਪੁ:—ਸਾਫ਼ ਕੀਤੀ ਹੋਈ ਲਾਖ॥

ਚਪੜਾਸ, ਸ:—ਇਕ ਪਿੱਤਲ ਆਦਿਕ ਦਾ ਟੁਕੜਾ ਜਿਸ ਉੱਤੇ ਦਫ਼ਤਰ ਜਾਂ ਕੋਠੀ ਆਦਿਕ ਦਾ ਨਾਉਂ ਉੱਕਰਿਆ ਹੋਇਆ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਪੇਟੀ ਜਾਂ ਪਟਕੇ ਨਾਲ ਲੱਗਾ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ॥

ਚਪੜਾਸੀ, ਚਪੜਾਸੀਆ } ਪੁ:—ਚਪੜਾਸ ਪਾਉਣ ਵਾਲਾ, ਚਿੱਠੀਆਂ ਲਜਾਣ ਆਦਿਕ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਨੌਕਰ॥

ਚੱਪਾ, ਪੁ:—ਬੇੜੀ ਚਲਾਉਣ ਵਾਲੀ ਲੱਕੜੀ, ਚਹੁੰ ਉਂਗਲਾਂ ਦੀ ਚੁੜਾਈ, ਸਿੱਧਾ ਖੜਾ ਹੋਯਾ ਛੋਟੇ ਸਿੰਗਾਂ ਵਾਲਾ ਬੈਲ॥

ਚੱਪਾ ਭਰ, ਵਿ:—ਨਿੱਕਾ ਜੇਹਾ ਟੁੱਕੜ (ਰੋਟੀ ਆਦਿਕ ਦਾ)॥

ਚੱਪਾ ਮਾਰਨਾ, ਚੱਪਾ ਲਾਉਣਾ } ਕ੍ਰਿ:—ਕਿਸੇ ਦੇ ਕਮ ਵਿਚ ਮੱਦਤ ਕਰਨੀ॥

ਚੰਪਾ, ਪੁ:—ਇਕ ਫੁੱਲ॥

ਚੰਪਾ ਕਲੀ, ਸ:—ਤੀਮਤਾਂ ਦੇ ਗਲ ਦਾ ਇਕ ਗਹਿਣਾ॥

ਚਪਾਤੀ, ਸ:—ਰੋਟੀ, ਫੁਲਕਾ॥

ਚੱਪੂ, ਪੁ:—ਬੇੜੀ ਦਾ ਚੱਪਾ ॥

ਚਪੇਟ (ੜ), ਸ:
ਚਪੇਟਾ, ਪੁ: } ਧੱਪਾ, ਤਮਾਚਾ, ਨੁਕਸਾਨ ॥

ਚਪੇੜਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਚਪੇੜ ਮਾਰਨੀ, ਧਮੇੜਨਾ ॥

ਚਪੋਲ, ਪੁ:—ਵੈਰੀ ਜਾਂ ਧਾੜਵੀਆਂ ਦਾ ਹੱਲਾ ॥

ਚਪੋਲ ਮਾਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਅੱਚਨਚੇਤ ਆ ਪੈਣਾ ॥

ਚਬੱਚਾ, ਪੁ:—'ਚੌਬੱਚਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਚੱਬਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਦੰਦਾਂ ਵਿੱਚ ਪੀਹਣਾ, ਦਾਣੇ ਆਦਿਕ ਖਾਣੇ ॥

ਚਬਲ, ਵਿ:—ਪੁ:, ਸ:—ਮੂਰਖ, ਝੱਲਾ, ਨੀਚ ॥

ਚੰਬਲ, ਪੁ:—ਪਿੰਡੇ ਦਾ ਇੱਕ ਰੋਗ, ਇੱਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਫੋੜਾ ॥

ਚੰਬੜਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਨਾਲ ਲੱਗ ਜਾਣਾ, ਜੱਫੀ ਪਾਣੀ, ਗਲ ਪੈਣਾ ॥

ਚੰਬਾ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਖੁਸ਼ਬੂਦਾਰ ਹਰਾ ਫੁੱਲ ॥

ਚਬਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਚੱਬਣਾ, ਚੱਬਣ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਾਉਣਾ ॥

ਚਬਾਊ, ਪੁ:—(ਦਾਣੇ ਆਦਿਕ) ਚੱਬਣ ਵਾਲਾ ॥

ਚਬਾਈ, ਸ:—(ਦਾਣੇ ਆਦਿਕ) ਚੱਬਣ ਦਾ ਕੰਮ ॥

ਚਬੀਨਾ, ਪੁ:—ਚੱਬ ਕੇ ਖਾਣ ਵਾਲੀ ਚੀਜ਼, ਭੁੱਜੇ ਹੋਏ ਛੋਲੇ ॥

ਚਬੂਤਰਾ, ਪੁ:—ਥੜ੍ਹਾ, ਚੌਤੜਾ, ਪੁਲਸ ਦੀ ਚੌਕੀ, ਚੁੰਗੀ ॥

ਚੰਬੇਲੀ, ਸ:—ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਖੁਸ਼ਬੂਦਾਰ ਫੁੱਲ ॥

ਚਭਕ, ਸ:—'ਚੁਭਕ' ਵੇਖੋ ॥

ਚਭੋਲ
ਚਭੌਲ } ਸ:—ਮੱਛੀਆਂ ਫੜਨ ਵਾਲੀ ਇੱਕ ਜਾਤ ॥

ਚਭੋਲਾ, ਪੁ:—ਅੱਖ ਦੀ ਸੱਟ ॥

ਚਭੋਲਾ ਝਾੜਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਅੱਖ ਦੀ ਪੀੜ ਹਟਾਉਣ ਲਈ ਪਾਣੀ ਵਿੱਚ ਤੇਲ ਪਾਕੇ ਵੇਖਣਾ ॥

ਚੰਮ, ਪੁ:—ਖੱਲ, ਚਮੜਾ, ਉੱਪਰਲਾ ਮਾਸ ॥

ਚੰਮ ਉਧੇੜਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਬਹੁਤ ਮਾਰਨਾ, ਕੁੱਟਣਾ ॥

ਚੰਮ ਵੱਢਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਦੁਖ ਦੇਣਾ, ਦਿੱਕ ਕਰਨਾ ॥

ਚਮਕ, ਸ:—ਲਿਸ਼ਕ, ਚਾਨਣ, ਸੋਭਾ, ਭੜਕ ॥

ਚਮਕ ਦਮਕ, ਸ:—ਭੜਕ, ਸੋਭਾ ॥

ਚਮਕਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਲਿਸ਼ਕਣਾ, ਭੜਕਣਾ, ਸਾਫ਼ ਹੋਣਾ, ਕੰਮ ਵਿੱਚ ਵਾਧਾ ਪੈਣਾ, ਗੁੱਸੇ ਹੋਣਾ, ਭਾਂਬੜ ਮਚਣਾ ॥

ਚਮਕ ਉੱਠਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਅੱਗ ਬਲ ਪੈਣੀ, ਗੁੱਸਾ ਚੜ੍ਹਨਾ ॥

ਚਮਕਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਲਿਸ਼ਕਾਉਣਾ, ਭੜਕਾਉਣਾ, ਮਿਰਚ ਮਸਾਲਾ ਪਾਉਣਾ ॥

ਚਮਕਾਹਟ, ਸ:
ਚਮਕਾਟ, ਸ:
ਚਮਕਾਰਾ, ਪੁ: } ਚਮਕ, ਲਿਸ਼ਕ, ਸੋਭਾ ॥

ਚਮਗਿੱਦੜ, ਪੁ: }
ਚਮਗਿਦੜੀ, ਸ: } ਮਸ਼ਹੂਰ ਜਨੌਰ ਜਿਸ ਨੂੰ ਦਿਨੇ ਨਹੀਂ ਦਿੱਸਦਾ ॥

ਚੱਮਚ }
ਚਮਚਾ } ਪੁ:—ਕੜਛੀ ਦੀ ਸ਼ਕਲ ਦਾ ਨਿੱਕਾ ਭਾਂਡਾ ॥

ਚਮਚੀ, ਸ:—ਨਿੱਕਾ ਜੇਹਾ ਚਮਚਾ ॥

ਚਮਤਕਾਰ }
ਚਮਤਕਾਰਾ } ਪੁ:—ਮਹਿਮਾ, ਅਚਰਜ ਦੀ ਗੱਲ, ਕਾਹਲੀ ॥

ਚਮਰ, ਪੁ:—ਵਾਲਾਂ ਆਦਿਕਾਂ ਦਾ ਕੱਠ ਜਿਸ ਨੂੰ ਡੰਡੀ ਲੱਗੀ ਹੋਈ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਮੱਖੀਆਂ ਝੱਲਣ ਦੇ ਕੰਮ ਆਉਂਦਾ ਹੈ, ਚੌਰ ॥

ਚਮਰਸ, ਪੁ:—ਭੀੜੀ ਜੁੱਤੀ ਦੇ ਲੱਗਣ ਨਾਲ ਹੋਇਆ ਹੋਇਆ ਫੋੜਾ ॥

ਚਮਰਖ, ਪੁ:—ਜਿਸ ਚੀਜ਼ ਵਿੱਚ ਚਰਖੇ ਦਾ ਤਕਲਾ ਫਿਰਦਾ ਹੈ। ਚਮੜੇ ਦਾ ਪਜਾਮਾ, ਲਿੱਸਾ ਮਨੁੱਖ ॥

ਚਮਰੰਗ, ਪੁ:—ਚੰਮ ਰੰਗਣਵਾਲਾ, ਖਟੀਕ ॥

ਚਮਰਿੱਕਾ, ਵਿ:—ਚਮਿਆਰ ਦਾ, ਚਮਿਆਰ ਦਾ ਬਣਾਯਾ ਹੋਇਆ ॥

ਚੱਮਲ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਫੋੜਾ, ਪਿੰਡੇ ਦਾ ਰੋਗ ॥

ਚਮਲਾਉਣਾਂ, ਕ੍ਰਿ:—ਮਛਰਾਉਣਾ, ਭੜਕਾਉਣਾ, ਵੈਰੀ ਉੱਤੇ ਜਾ ਪੈਣ ਲਈ ਫੌਜ ਦਾ ਝੂਠੀ ਮੂਠੀ ਮੁੜਨਾ ॥

ਚੰਮੜਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—'ਚੰਬੜਨਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਚਮੜਾ, ਪੁ: }
ਚਮੜੀ, ਸ: } ਖੱਲ, ਚੰਮ, ਪਿੰਡਾ ॥

ਸੁੱਕ ਕੇ ਚਮੜਾ ਹੋਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਬਹੁਤ ਲਿੱਸੇ ਹੋ ਜਾਣਾ ॥

ਚਮੜੀ, ਸ:—ਚਮਰਖ, ਚਮੜਾ ॥

ਚਮੜੀ ਉਧੇੜਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਬਹੁਤ ਮਾਰਨਾ ॥

ਚਮਾਰ, }
ਚਮਿਆਰ } ਪੁ:—ਚੰਮ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਨ ਵਾਲਾ, ਨੀਚ ਜਾਤ ਦਾ ॥

ਚਮਾਰੀ }
ਚਮਿਆਰੀ } ਸ:—ਚਮਾਰਾਂ ਦੀ ਜਾਤ ਦੀ ਤੀਂਵੀਂ ॥

ਚਮੂਣਾ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਕੀੜਾ, ਇੱਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਮਿੱਠਾ ਮੇਵਾ ॥

ਚਮੇੜਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਨਾਲ ਲਾ ਲੈਣਾ, ਗਲ ਪਾਣਾ ॥

ਚਮੋਟਾ, ਪੁ: }
ਚਮੋਟੀ, ਸ: } ਚੰਮ ਦਾ ਟੋਟਾ, ਤਸਮਾ ॥

ਚਰ੍ਹ, ਸ:—ਧਰਤੀ ਵਿੱਚ ਟੋਆ ਪੁੱਟਕੇ ਚੁੱਲ੍ਹਾ ਬਣਾਇਆ ਹੋਇਆ, ਗਾਰਾ, ਸੋਂਜੀ ॥

ਚਰਸ, ਪੁ:—ਇਕ ਨਸ਼ੇ ਵਾਲੀ ਚੀਜ਼ ਜਿਸ ਨੂੰ ਚਿਲਮ ਵਿੱਚ ਪਾਕੇ ਹੁੱਕੇ ਵਾਙੂ ਪੀਂਦੇ ਹਨ। ਚਰਸਾ ॥

ਚਰਸ ਦਾ ਦਮਲਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਚਰਸ ਪੀਣੀ ॥

ਚਰਸਾ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਵੱਡਾ ਚੰਮ ਦਾ ਡੋਲ ਜਿਸ ਨਾਲ ਬਲਦ ਖੂਹ ਵਿੱਚੋਂ ਪਾਣੀ ਕੱਢਦੇ ਹਨ ॥

ਚਰਸੀ, ਪੁ:—ਚਰਸ ਪੀਣ ਵਾਲਾ ॥

ਚਰਹੀਟ, ਸ:—'ਝਰੀਟ' ਵੇਖੋ ॥

ਚਰਕਟਾ, ਪੁ:—ਕਮੀਨ, ਮਹਾਉਤ, ਘਰ ਭੌਲਾ ॥

ਚਰਕਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਮੰਜੇ ਵਾਕਰ ਚੀਂਗੂੰ ਚੀਂਗੂੰ ਕਰਨਾ ॥

ਚਰਖ, ਪੁ:—ਖਰਾਦ, ਚੱਕੀ, ਅਸਮਾਨ ॥

ਚਰਖ ਚੜ੍ਹਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਘੁੰਮਣਾ, ਚਮਕਣਾ ॥

ਚਰਖ ਚੜ੍ਹਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਘੁਮਾਉਣਾ, ਲਿਸ਼ਕਾਉਣਾ, ਭੜਕਾਉਣਾ, ਬਦਨਾਮ ਕਰਨਾ ॥

ਚਰਖ ਦੇਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਘੁਮਾਉਣਾ, ਧਾਂਤ ਗਾਲਣਾ ॥

ਚਰਖੜੀ, ਸ:—ਖੂਹ ਦੀ ਗੇੜਨੀ, ਨਿੱਕਾ ਪਹੀਆ ਜਿਸ ਦੇ ਉੱਪਰੋਂ ਰੱਸੀ ਫਿਰੇ ॥

ਚਰਖਾ, ਪੁ:—ਸੂਤ੍ਰ ਕੱਤਣ ਦਾ ਜੰਤ੍ਰ, ਸਰੀਰ ॥

ਚਰਖੀ, ਸ:—ਛੋਟਾ ਚਰਖਾ, ਚਰਖੜੀ, ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦੀ ਆਸਤਬਾਜ਼ੀ ॥

ਵਿ:—ਬਹੁਤ ਚਰਖੀਆਂ (ਖੂਹਾਂ) ਵਾਲਾ (ਦੇਸ) ॥

ਚਰਗ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦਾ ਬਾਜ਼ ॥

ਚਰ੍ਹਗਲ, ਪੁ:—ਡੂੰਘਾ ਜ਼ਖ਼ਮ ਜਾਂ ਘਾਉ ॥

ਚਰਗੈਣਾ (ਨ), ਪੁ: } ਗਾਲ੍ਹੜੂ, ਬਕਵਾਦੀ ॥
ਚਰਗੈਣੀ (ਨੀ), ਸ: }

ਚਰ ਘਲ, ਪੁ:—ਡੂੰਘਾ ਘਾਉ ਜਾਂ ਜ਼ਖ਼ਮ ॥

ਚਰ ਚਰ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਅੱਗੋਂ ਬੋਲਣਾ, ਬਕਣਾ ॥

ਚਰਚਾ, ਪੁ:—ਗੱਲ ਬਾਤ, ਗੱਪ, ਬਿਆਨ, ਅਫਵਾਹੀ ॥

ਧਰਮ ਚਰਚਾ, ਪੁ:—ਧਰਮ ਦੀ ਬਾਬਤ ਗੱਲਾਂ ਬਾਤਾਂ, ਬਹਿਸ (ਕਰਨਾ) ॥

ਚਰਜ, ਪੁ:—'ਅਚਰਜ' ਵੇਖੋ ॥

ਚਰ ਜਾਣਾ ਕ੍ਰਿ:—ਵੜਨਾ, ਅਸਰ ਕਰਨਾ, ਪੋਹਣਾ, ਚਰ ਕੇ ਮੁਕਾ ਦੇਣਾ, ਬੰਦੂਕ ਦੀ ਗੋਲੀ ਨਾਂ ਲਗਣੀ, ਧੋਖਾ ਦੇਣਾ ॥

ਚਰਨ, ਪੁ:—ਪੈਰ, ਕਦਮ ॥

ਚਰਨ ਸੇਵਾ, ਸ:—ਪ੍ਰੇਮ ਨਾਲ ਗੁਰੂ ਦੀ ਟਹਿਲ ਕਰਨੀ ॥

ਚਰਨ ਕਵਲ, ਪੁ:—ਮਹਾਤਮਾ ਪੁਰਖਾਂ ਦੇ ਚਰਨ।

ਚਰਨ ਦਾਸੀ, ਸ:—ਜੁੱਤੀ ॥

ਚਰਣ ਧੂੜ, ਪੁ:—ਗੁਰੂ ਦੀ ਸਿੱਖ ਉੱਪਰ ਕ੍ਰਿਪਾ, ਸੰਤ ਦੇ ਪੈਰਾਂ ਦੀ ਮਿੱਟੀ ॥

ਚਰਣ ਧੋਕੇ ਪੀਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਬਹੁਤ ਆਦਰ ਮਾਨ ਕਰਨਾ ॥

ਚਰਣ ਪਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਵੱਡੇ ਆਦਮੀਦਾ ਕਿਸੇ ਥਾਂ ਜਾਣਾ ॥

ਚਰਣ ਫੜਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਨਮਸਕਾਰ ਕਰਨਾ, ਅਧੀਨ ਹੋਣਾ। ਸ਼ਰਨ ਲੈਣੀ ॥

ਚਰਨਾਂ, ਕ੍ਰਿ:—ਪੱਠੇ ਖਾਣੇ, ਖਿਲਰਨਾ, ਬੰਦੂਕ ਦੀ ਗੋਲੀ ਖਾਲੀ ਜਾਣੀ। ਧੋਖਾ ਦੇਣਾ ॥

ਪੁ:—ਜਿਸ ਚੀਜ਼ ਵਿੱਚੋਂ ਡੰਗਰ ਪੱਠੇ ਚਰਨ, ਖੁਰਲੀ, ਛੋਟਾ ਪਜਾਮਾ ॥

ਚਰਨਾਠੀ, ਸ:—'ਚਲਾਠੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਚਰਨਾਮਤ, ਪੁ:—ਦੇਵਤਾ ਦੇ ਅਸਨਾਨ ਦਾ ਪਾਣੀ, ਤੀਰਥ ਦਾ ਥੋੜਾ ਜੇਹਾ ਜਲ, ਗੁਰੂ ਦੇ ਚਰਣਾਂ ਦਾ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਜਲ ॥

ਚਰਨੀ, ਸ:—ਛੋਟਾ ਚਰਨਾ, ਖੁਰਲੀ ॥

ਚਰਨੀਂ, ਕ੍ਰਿ:, ਵਿ:—ਚਰਨਾਂ ਨਾਲ ॥

ਚਰਨੀਂ ਹੱਥ ਲਾਉਣਾ
ਚਰਨੀਂ ਪੈਣਾ
ਚਰਨੀਂ ਲਗਣਾ
} ਕ੍ਰਿ: 'ਚਰਨ ਫੜਨਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਚਰਪਰਾ (ੜਾ), ਵਿ:—ਮਿਰਚ ਮਸਾਲੇ ਵਾਲਾ, ਚਲਾਕ ॥

ਚਰਪਰਾਹਟ
ਚਰਪਰਾਟ
} ਸ:—ਚੰਗਾ ਸੁਆਦ, ਚਲਾਕੀ, ਚਤਰਾਈ ॥

ਚਰਪਰੀ, ਸ:
ਚਰਪਰੀਆ, ਪੁ:
} ਜੋ ਬਹੁਤੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਕਰੇ, ਚਲਾਕ ॥

ਚਰਬ, ਵਿ:—ਮੋਟਾ, ਖਰਾ, ਜ਼ਬਰਦਸਤ, ਤਾਕਤਾ (ਹੋਣਾ) ॥

ਚਰਬੱਲਾ, ਪੁ:—ਬਕਵਾਦੀ, ਦਰ ਦਰ ਭਿੱਖ ਮੰਗਣ ਵਾਲਾ ॥

ਚਰਬੀ, ਸ:—ਸਰੀਰ ਦੀ ਥੰਧਿਆਈ ॥

ਅੱਖਾਂ ਅੱਗੇ ਚਰਬੀ ਆਉਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਕੁਝ ਨਾ ਸੁੱਝਣਾ, ਗੁਮਾਨ ਕਰਨਾ ॥

ਚਰਬੇਦਾਰ, ਪੁ:—ਸਈਸ, ਘੋੜੇ ਦਾ ਨੌਕਰ ॥

ਚਰਬੇਦਾਰਨੀ, ਸ:—ਸਈਸ ਦੀ ਵਹੁਟੀ ॥

ਚਰਬੇਦਾਰੀ, ਸ:—ਸਈਸ ਦਾ ਕੰਮ ॥

ਚਰਵਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਚਾਰਨ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਾਉਣਾ ॥

ਚਰਵਾਈ, ਸ:—ਚਾਰਨ ਦੀ ਮਜ਼ੂਰੀ ॥

ਚਰਵਾਹਾ, ਪੁ:—ਭੇਡਾਂ ਆਦਿਕ ਚਾਰਨ ਵਾਲਾ

ਚਰਵਾਹੀ, ਸ:—ਚਰਵਾਹੇ ਦੀ ਕੀਮਤ, ਚਰਵਾਹੇ ਦਾ ਕੰਮ ॥

ਚਰਵਾਲਗੀ, ਸ:—ਚਾਰਨ ਦਾ ਕੰਮ ਜਾਂ ਮਜ਼ੂਰੀ ॥

ਚਰਵਾਲਾ, ਪੁ:—ਭੇਡਾਂ ਆਦਿਕ ਚਾਰਨ ਵਾਲਾ ॥

ਚਰਵੀ, ਸ:—ਚਰਬੀ, ਸਰੀਰ ਦੀ ਥੰਧਿਆਈ ॥

ਚਰਵੇਦਾਰ,
ਚਰਵੇਦਾਰਨੀ
ਚਰਵੇਦਾਰੀ,
ਚਰਵੇਦਾਰ ਪੁਣਾ
} 'ਚਰਬੇਦਾਰ' ਆਦਿਕ ਵੇਖੋ ॥

ਚਰ੍ਹਾ, ਪੁ:—ਘਾਹ ਪੱਠਾ, ਚਾਰਾ ॥

ਚਰਾਉਣ, ਪੁ:—ਚਾਰਨ ਦੀ ਮਜ਼ੂਰੀ ॥

ਚਰਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਚਾਰਨਾ, ਘਾਹ ਖੁਆਉਣਾ ॥

ਚਰਾਈ, ਸ:—ਚਾਰਨ ਦਾ ਕੰਮ ਜਾਂ ਮਜ਼ੂਰੀ ।

ਚਰਾਕ, ਪੁ:—ਚਾਰਨ ਵਾਲਾ ॥

ਚਰਾਗ, ਪੁ:—ਦੀਵਾ, ਸ਼ਮਾਦਾਨ ॥

ਚਰਾਗੀ, ਸ:—ਮਲਾਹ ਨੂੰ ਦਿੱਤੀ ਹੋਈ ਬਖਸ਼ੀਸ਼ ਕਿਸੇ ਪੀਰ ਦੀ ਦਰਗਾਹ ਤੇ ਚਰਾਗ ਬਾਲਨ ਵਾਸਤੇ ਦਿੱਤਾ ਹੋਇਆ ਚੜ੍ਹਾਵਾ ॥

ਚਰਾਚਰ, ਪੁ:—ਚੱਲਨ ਵਾਲੇ ਅਤੇ ਨਾਂ ਚੱਲਨ ਵਾਲੇ, ਜੜ ਅਤੇ ਚੇਤਨ ॥

ਚਰਾਂਦ
ਚਰਾਂਧ
} ਸ:—ਚਾਰੇ ਵਾਲੀ ਧਰਤੀ, ਜੂਹ ॥

ਚਰਿੱਤ੍ਰ, ਚਰਿਤ੍ਰਣ (ਤ੍ਰੀ) — 'ਚਲਿੱਤ੍ਰ' ਆਦਿਕ ਵੇਖੋ ॥

ਚਰ੍ਹੀ, ਸ:—ਇੱਕ ਅਨਾਜ, ਨਿੱਕੀ ਜੁਆਰ ॥

ਚਰ੍ਹੀ ਤੋਰ, ਸ:—ਕੱਚੀ ਚੱਬਣ ਵਾਲੀ ਮਿਠੀ ਚਰ੍ਹੀ ॥

ਕਾਂਗੜ ਚਰ੍ਹੀ, ਬਾਗੜ ਚਰ੍ਹੀ — ਸ:—ਜਿਸ ਚਰ੍ਹੀ ਦਾ ਟਾਂਡਾ ਮਿੱਠਾ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ॥

ਚਰੂ੍ਹ, ਪੁ:—ਵੱਡਾ ਚੁਲ੍ਹਾ ਦੇਗ ਧਰਨ ਵਾਲਾ ਅਤੇ ਮੋਟੇ ਮੂੰਹ ਵਾਲਾ ॥

ਚਰੈਤਾ, ਪੁ:—ਲਹੂ ਸਾਫ਼ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਇੱਕ ਦੁਆ ॥

ਚਰੋਕਣਾ, ਚਰੋਕਾ — ਵਿ:—ਬਹੁਤ ਚਿਰ ਦਾ, ਪੁਰਾਣਾ, ਪਿਛਲੇ ਸਮੇ ਦਾ ॥

ਚਲ ਚਖੇ, ਵਿਸਮਧ:—ਚਲ ਦੂਰ ਹੋ ॥

ਚਲ ਚਲਾ, ਪੁ:—'ਚਲਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਚਲ ਜਾਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਖਰਾਬ ਹੋ ਜਾਣਾ, ਲੱਬੀ ਹੋਣਾ ॥

ਚਲਣ, ਚੱਲਣ — ਪੁ:—ਰਹਿਤ ਬਹਿਤ, ਢੰਗ, ਰੀਤ, ਦਸਤੂਰ, ਵਰਤਾਰਾ ॥

ਚਲਨ, ਪੁ:—'ਚਲਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਚੱਲਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਹਿੱਲਣਾ, ਜਾਣਾ, ਤੁਰਨਾ, ਵਗਣਾ, ਫਿਰਨਾ, ਜਾਰੀ ਹੋਣਾ, (ਗੋਲੀ ਆਦਿਕ ਦਾ) ਛੁੱਟਣਾ, ਵਰਤਣਾ, ਕੰਮ ਦੇਣਾ, ਦਸਤ ਲਗਣੇ ॥

ਚਲਤ, ਵਿ:—ਚਲਦਾ, ਜੋ ਅਜੇ ਮੁੱਕਾ ਨਹੀਂ [ਹਿਸਾਬ] ॥

ਚਲੰਤ, ਪੁ:—ਜਿਸ ਦਾ ਵਰਤਾਰਾ ਹੋਵੇ, ਜੋ ਚੱਲੇ।

ਚਲ ਦਲ, ਪੁ:—ਫਿਰਨ ਵਾਲੀ ਫੌਜ ॥

ਚਲਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਖਰਾਬ ਹੋਣਾ, ਗਲਣਾ ਸੜਨਾ (ਚਲ) ॥

ਚਲਨੀ, ਵਿ:—ਜੋ ਚੱਲੇ, ਜੋ ਚੀਜ਼ ਵਰਤੀ ਜਾਵੇ ॥

ਚਲ ਬਿਚਲ, ਸ:—ਅਣਬਣ, ਨਿਖੇੜਾ, ਬਿਗਾੜ ॥

ਚਲਾ, ਪੁ:—ਚੱਲਣ ਦਾ ਕੰਮ, ਵਰਤਾਰਾ, ਇਕ ਮੱਛੀ ॥

ਚਲਾ ਦੇਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਹਰਾਉਣਾ, ਚਲਾਉਣਾ ॥

ਚਲਾ ਲੈਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਕਿਸੇ ਨਾ ਕਿਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਚਲਾਉਣਾ। ਵਰਤਣ ਵਿੱਚ ਲੈ ਆਉਣਾ ॥

ਚਲ੍ਹਾ, ਪੁ:—ਮੈਲਾ ਪਾਣੀ ਪਾਉਣ ਵਾਲੀ ਥਾਂ ਮੋਰੀ ॥

ਚਲਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਹਿਲਾਉਣਾ, ਧੱਕਣਾ, ਟੋਰਨਾ, ਕੰਮ ਲੈਣਾ, ਜਾਰੀ ਕਰਨਾ, ਤੀਰ ਜਾਂ ਗੋਲੀ ਮਾਰਨੀ, ਹਰਾਉਣਾ ॥

ਚਲਾਊ, ਵਿ:—ਜੋ ਥੋੜ੍ਹਾ ਚਿਰ ਕੰਮੋਂ ਦੇ ਸੱਕੇ ॥

ਚਲਾਕ, ਵਿ:—ਚੁਸਤ, ਹੁਸ਼ਿਆਰ, ਸਿਆਣਾ, ਫਰੇਬੀ ॥

ਚਲਾਕੀ, ਸ:—ਚੁਸਤੀ, ਉਸਤਾਦੀ, ਚਤਰਾਈ, ਛਲ ॥

ਚਲਾਚਲ, ਚਲਾਚਲੀ — ਸ:—ਸਦਾ ਚਲਦੇ ਰਹਿਣਾ, ਮੌਤ, ਸਫ਼ਰ ਦੀ ਤਿਆਰੀ ॥

ਚਲਾਨ, ਪੁਃ—ਭੇਜੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਚੀਜਾਂ ਦੀ ਵਾਰਸਤ, ਬੀਜਕ, ਅਪਰਾਧੀ ਨੂੰ ਹਾਕਮ ਪਾਸ ਭੇਜਣਾ (ਹੋਣਾ, ਕਰਨਾ)॥

ਚਲਾਨਾ, ਪੁਃ—ਮੌਤ, ਮਰਨਾ (ਕਰ ਜਾਣਾ, ਕਰਨਾ)॥

ਚਲਾਵਾਂ, ਵਿਃ—ਜੋ ਥੋੜਾ ਚਿਰ ਕੰਮ ਦੇ ਸੱਕੇ॥

ਚਲਿੱਤਰ, ਪੁਃ—ਸੁਭਾਉ, ਛਲ, ਚਲਾਕੀ, ਚਾਲ॥

ਤਿਰੀਆ ਚਲਿੱਤ੍ਰ, ਪੁਃ-ਤੀਮਤਾਂ ਦੇ ਛਲ ਵਲ॥

ਚਲਿੱਤਰਨ (ਣੀ), ਸਃ }
ਚਲਿੱਤਰਾ (ਰੀ), ਪੁਃ } ਜੋ ਚਲਿੱਤ੍ਰ ਕਰੇ॥

ਚਲ੍ਹਿਸਮਾਂ (ਵਾਂ)
ਚਲੀਸੀਆ } ਵਿਃ—ਜੋ ਚਾਲੀ ਦੀ ਗਿਣਤੀ ਪੂਰੀ ਕਰੇ॥
ਚਲੀਹਮਾਂ (ਵਾਂ)
ਚਲੀਹਾ } ਪੁਃ—ਕਿਸੇ ਕੰਮ ਮਗਰੋਂ ਚਾਲੀਵਾਂ ਦਿਨ॥

ਚੰਵਰ ਪੁਃ }
ਚੰਵਰੀ, ਸਃ } 'ਚਮਰ' ਵੇਖੋ। ਚੌਰ (ਚੌਰੀ)॥

ਚਵਾਤੜੀ
ਚਵਾਤੀ } ਸਃ—ਲੱਕੜੀ ਜਿਸ ਦਾ ਇੱਕ ਸਿਰਾ ਬਲਦਾ ਹੋਵੇ, ਗੁੱਸੇ ਦੀ ਅੱਗ, ਕੌੜੇ ਬੋਲ (ਲਾਉਣੀ)॥
ਚੰਵਾਤੀ

ਚੱਵੀ, ਵਿਃ—ਚਾਰ ਉੱਤੇ ਵੀਹ, ਚੌਬੀ॥

ਚੱਵੀਆਂ, ਵਿਃ-ਚੱਵੀਆਂ ਦੀ ਗਿਣਤੀ ਪੂਰੀ ਕਰਨ ਵਾਲਾ। ਚੌਬੀਵਾਂ॥

ਚੜ੍ਹ, ਸਃ—ਉਂਗਲੀਆਂ ਦਾ ਮਾਸ ਜਿਸ ਵਿੱਚੋਂ ਨਹੁੰ ਉੱਗਦੇ ਹਨ। ਚੀਜ਼ਾਂ ਟੰਗਣ ਵਾਲੀ ਕਿੱਲੀ॥

ਚੜਸ,
ਚੜਸਾ, ਚੜਸੀ } 'ਚਰਸ' ਆਦਿਕ ਵੇਖੋ॥

ਚੜ੍ਹ ਜਾਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—'ਚੜ੍ਹਨਾ' ਵੇਖੋ। ਮਰ ਜਾਣਾ॥

ਚੜ੍ਹ ਮਰਣੀ, ਕ੍ਰਿਃ—ਕਿਸੇ ਦੀ ਗੱਲ ਸੱਚੀ ਨਿਕਲਣ ਤੋਂ ਉਸਨੂੰ ਧਮੰਡ ਹੋਣਾ॥

ਚੜ੍ਹਤ, ਸਃ—ਚੜ੍ਹਨ ਦਾ ਕੰਮ ਜਾਂ ਢੰਗ, ਕੂਚ, ਹੱਲਾ, ਸੋਭਾ, ਚੜ੍ਹਾਵਾ॥

ਚੜ੍ਹਤੀ, ਸ—ਉੱਠਣ ਦਾ ਕੰਮ, ਧਾਵਾ, ਸਵਾਰੀ॥

ਚੜ੍ਹਨਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਉੱਪਰ ਜਾਣਾ, ਉੱਤਰਨਾ, ਸਵਾਰ ਹੋਣਾ, ਭੇਟ ਜਾਂ ਨਜ਼ਰ ਮਿਲਣੀ, ਮਰਨਾ ਹੜ੍ਹ ਆਉਣਾ (ਦਰਿਆ), ਵਧਣਾ (ਭਾਉ), ਉੱਚੀ ਹੋਣੀ (ਸੁਰ) ਖਿੱਚਿਆ ਜਾਣਾ (ਧਨੁਖ), ਕੱਸੀਆਂ ਜਾਣੀਆਂ (ਵਾਜੇ ਦੀਆਂ ਤਾਰਾਂ), ਤਕੜੀ ਦੇ ਛਾਬੇ ਵਿੱਚ ਤੁਲੀਣਾ, ਆਪਣੀ ਥਾਂ ਤੋਂ ਹਿੱਲਣਾ (ਨਾੜ), ਆਪਣੀ ਅਸਲੀ ਥਾਂ ਤੇ ਆ ਜਾਣਾ (ਹੱਡੀ), ਫੌਜ ਆਦਿਕ ਦਾ ਕੂਚ ਕਰਨਾ॥

ਚੜ੍ਹਾਉ, ਪੁਃ—ਚੜ੍ਹਨ ਦਾ ਕੰਮ ਜਾਂ ਗੁਣ, ਦਰਿਆ ਅਦਿਕ ਵਿਚ ਹੜ੍ਹ ਆਉਣਾ॥

ਚੜਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਖਪਾਉਣਾ, ਉਕਸਾਉਣਾ॥

ਚੜ੍ਹਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਚੁੱਕਣਾ, ਉਠਾਉਣਾ, ਉੱਚਾ ਕਰਨਾ, ਸਵਾਰ ਕਰਨਾ, ਪੀ ਜਾਣਾ, ਚੁੰਘ ਲੈਣਾ, ਭੇਟ ਦੇਣੀ, ਲਿਖ ਲੈਣਾ, ਕੂਚ ਕਰਾਉਣਾ (ਫੌਜ)

ਅਸਮਾਨ ਤੇ ਚੜ੍ਹਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਹੱਦੋਂ ਬਾਹਰਾ ਵਡਿਆਉਣਾ॥

ਚੜ੍ਹਾਊ, ਵਿ—ਚੜ੍ਹਨ ਵਾਲਾ, ਚੜ੍ਹਨ ਦੇ ਲਾਇਕ।

ਚੜ੍ਹਾਈ, ਸਃ—ਚੜ੍ਹਨ ਦਾ ਕੰਮ, ਚੜ੍ਹਾਉਣ ਦੀ ਮਜੂਰੀ, ਧਾਵਾ, ਹੱਲਾ। ਮਰਕੇ ਸੁਰਗ ਨੂੰ ਜਾਣਾ॥ (ਹੋਣੀ, ਕਰਨੀ)

ਚੜ੍ਹਾਯਤ, ਪੁ:—ਸਵਾਰ, ਘੋੜੇ ਚਿੜ੍ਹ ਲਈ ਵਾਹੀ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ॥

ਚੜ੍ਹਾਵਾ, ਪੁ:—ਨਜ਼ਰ, ਭੇਟ ॥

ਚੜੂੰਗੜੀ, ਸ:—ਨਿੱਕੀ ਚਿੜੀ, ਚਿੜੀ ਦਾ ਬੋਟ ॥

ਚਿੜੀ ਚੜੂੰਗੜੀ, ਸ:—ਨਿੱਕੇ ਨਿੱਕੇ ਪੰਖੇਰੂ ॥

ਚਾ
ਚਾਉ, } ਪੁ:—ਮਰਜ਼ੀ, ਸ਼ੌਕ, ਰਸ, ਖੁਸ਼ੀ, ਪਿਆਰ, ਸੱਧਰ ॥

ਚਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਚੁੱਕਣਾ, ਉਠਾਉਣਾ ॥

ਚਾਉਲ
ਚਾਉਲਾ, } 'ਚੌਲ', 'ਚੌਲਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਚਾਈਂ ਚਾਈਂ, ਕ੍ਰਿ:—ਵਿ:—ਬੜੀ ਖੁਸ਼ੀ ਨਾਲ ॥

ਚਾਸ, ਸ:—ਕੜ੍ਹਿਆ ਹੋਇਆ ਸ਼ਰਬਤ, ਗਹਿਣੇ ਨਾਲੋਂ ਸੋਨੇ ਦਾ ਨਿੱਕਾ ਟੁਕੜਾ ਨਮੂਨੇ ਵਾਸਤੇ ਲਾਹਿਆ ਹੋਇਆ ॥

ਚਾਸਕੂ, ਪੁ:—ਅੱਖਾਂ ਦੀ ਇਕ ਦੁਆ ॥

ਚਾਸਣੀ, ਸ:—ਸ਼ਰਬਤ, ਸੁਆਦ, ਖੱਟਾ ਮਿੱਠਾ ਰਲਾਇਆ ਹੋਯਾ, ਸ਼ਰਬਤ ਵਾਲਾ ਭਾਂਡਾ ॥

ਚਾਹ, ਸ:—ਮਰਜ਼ੀ, ਇੱਛਿਆ, ਪਿਆਰ, ਭੁੱਖ, ਇਕ ਬੂਟੀ ਜਿਸ ਦਾ ਗਰਮ ਪਾਣੀ ਵਿੱਚ ਅਰਕ ਕੱਢਕੇ ਪੀਂਦੇ ਹਨ ॥

ਚਾਹਕ, ਵਿ:—ਚਾਹੁਣ ਵਾਲਾ, ਪਿਆਰਾ, ਆਸ਼ਕ ॥

ਚਾਹਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਇੱਛਿਆ ਰੱਖਣੀ, ਪਿਆਰ ਕਰਨਾ, ਮੰਗਣਾ, ਲੋੜ ਹੋਣੀ, ਪਸੰਦ ਕਰਨਾ, ਕਰਨ ਲੱਗਣਾ ॥

ਚਾਹਤ
ਚਾਹਨਾ, } ਸ:—ਚਾਹ, ਮਰਜ਼ੀ, ਤ੍ਰਿਸ਼ਨਾ, ਮਹੱਬਤ ॥

ਚਾਹਨੀ, ਸ:—ਚਾਸ਼ਣੀ, (ਸ਼ਰਬਤ ਕੜ੍ਹਿਆ ਹੋਯਾ) ॥

ਚਾਹਮਾਨ, ਵਿ:—ਜਿਸਨੂੰ ਚਾਹ ਹੈ, ਆਸ਼ਕ ॥

ਚਾਹਲੀਆ, ਪੁ:—ਚਾਲ੍ਹੀਵਾਂ ਵਰ੍ਹਾ, ਸੰਮਤ ੧੯੪੦ ਜਦੋਂ ਕਾਲ ਪਿਆ ਸਾ, ਚਾਲ੍ਹੀਆਂ ਦਿਨਾਂ ਦਾ ਵਰਤ ॥

ਚਾਹਵਾਨ, ਵਿ:—ਜਿਸ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਗੱਲ ਦੀ ਚਾਹ ਹੋਵੇ ॥

ਚਾਹੀਏ
ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ } ਕ੍ਰਿ:—ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ, ਮੁਨਾਸਬ ਹੈ, ਠੀਕ ਹੈ ॥

ਚਾਹੁਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—'ਚਾਹਣਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਚਾਹੇ, ਯੋਜਕ:—ਭਾਵੇਂ, ਸੌ, ਯਾ ॥

ਚਾਕ, ਪੁ:—ਕੱਪੜੇ ਦਾ ਚੀਰ, ਜੱਟਾਂ ਦੀ ਇਕ ਜਾਤ, ਰਾਂਝਾ। ਗੁਆਰ, ਇਕ ਚਿੱਟੀ ਮਿੱਟੀ ॥
ਵਿ:—ਗੁਸਤਾਖ, ਸ਼ੋਖ ॥

ਚਾਕ ਚੁਬੰਦ, ਵਿ:—'ਚਖੇ ਚੁਬੰਦ' ਵੇਖੋ ॥

ਚਾਕ ਪੁਣਾ, ਪੁ:—ਸ਼ੋਖੀ, ਗੁਸਤਾਖੀ ॥

ਚਾਕਸੂ, ਪੁ:—ਅੱਖਾਂ ਦੀ ਇਕ ਦੁਆ ॥

ਚਾਕਰ, ਪੁ:—ਨੌਕਰ, ਟਹਿਲੀਆ ॥

ਚਾਕਰੀ, ਸ:—ਨੌਕਰੀ, ਟਹਿਲ, ਸੇਵਾ, ਹਾਜ਼ਰੀ ॥

ਚਾਕਲੀ, ਸ:—ਲੱਕੜੀ ਦੀ ਗੋਲ ਫੱਟੀ ॥
ਵਿ:—ਗੋਲ, ਪੱਧਰੀ ॥

ਚਾਕੀ, ਸ:—ਸਾਬਣ ਦੀ ਟਿੱਕੀ, ਚੌਕ (ਚੂੰਡਿਆਂ ਦਾ) ॥

ਚਾਕੂ, ਪੁ:—ਨਿੱਕੀ ਛੁਰੀ, ਇੱਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਕਰਦ ॥

ਚਾਂਗ(ਘ)
ਚਾਂਗਰ
ਚਾਂਘਰ } ਸ:—ਚੀਕ (ਮਾਰਨੀ)

ਚਾਚਾ
ਚੱਚਾ } ਪੁ:—ਪੇਉ ਦਾ ਛੋਟਾ ਭਰਾ, ਪੇਉ, ਭਾਈਆ । ਪੇਉ ਦੇ ਹਾਣ ਦਾ ਕੋਈ ਮਰਦ ॥

ਚਾਚੀ
ਚੱਚੀ } ਸ:—ਚੱਚੇ ਦੀ ਤੀਵੀਂ । ਮਾਂ ਦੇ ਹਾਣ ਦੀ ਕੋਈ ਤੀਮਤ ॥

ਚਾਟ, ਸ:—ਸੁਆਦ, ਚਸਕਾ, ਚਾਹ, ਭੁੱਖ, ਪਸ਼ੂਆਂ ਦੀ ਇਕ ਖ਼ੁਰਾਕ ॥

ਚਾਟ ਲਾਉਣਾਂ, ਕ੍ਰਿ:—ਹਿਲਾਉਣਾ, ਗਿਝਾਉਣਾ ॥

ਚਾਟੇ ਲਗਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਹਿਲਣਾ, ਗਿੱਝਣਾ ॥

ਚਾਟੜਾ ਪੁ:
ਚਾਟੜੀ, ਸ: } ਸ਼ਾਗਿਰਦ, (ਦਾਨੀ), ਚੇਲਾ (ਨੀ)

ਚੱਟਾ, ਪੁ:—ਮਿੱਟੀ ਦਾ ਵੱਡਾ ਭਾਂਡਾ ॥

ਚਾ ਟਾਲਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਹਟਾਉਣਾ, ਲਾਰੇ ਦੇਕੇ ਪਿੱਛਾ ਛੁਡਾਉਣਾ ॥

ਚੱਟੀ, ਸ:—ਇੱਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਮਿੱਟੀ ਦਾ ਭਾਂਡਾ ॥

ਚਾਣਚੱਕ
ਚਾਨਚੱਕ } ਕ੍ਰਿ:—ਵਿ:—'ਅਚਾਨਚੱਕ' ਵੇਖੋ ॥

ਚਾਣ ਭਾਣ, ਸ:—'ਚਾਂ ਭਾਂ' ਵੇਖੋ ॥

ਚਾਤਰ, ਵਿ:—'ਚਤਰ' ਵੇਖੋ ॥

ਚਾਤਰਿਕ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਪੰਖੇਰੂ, ਪਪੀਹਾ ॥

ਚਾਂਦ, ਪੁ:—'ਚੰਦ' ਵੇਖੋ ॥

ਚਾਂਦ ਮਾਰੀ, ਸ:—ਨਿਸ਼ਾਨੇ ਉੱਤੇ ਗੋਲੀ ਮਾਰਨ ਦੀ ਮਸ਼ਕ ॥

ਚਾਦਰ(ਰਾ) ਸ:—'ਚੱਦਰ' ਵੇਖੋ ॥

ਚਾਂਦੀ, ਸ:—ਚਿੱਟੀ ਧਾਤ ਜਿਸਦਾ ਰੁਪਇਆ ਬਣਦਾ ਹੈ, ਧਨ, ਲਾਹ ॥

ਚਾ ਦੇਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਦੇਣਾ, ਚੁੱਕਕੇ ਫੜਾਉਣਾ, ਚੁੱਕਣਾ ॥

ਚਾਨਣ, ਪੁ:—ਲੋ, ਜੋਤ, ਪਰਗਾਸ, ਰੋਸ਼ਨੀ, ਪਿਆਰਾ ਬਾਲਕ ॥

ਅੰਦਰ ਦਾ ਚਾਨਣ
ਦਿਲ ਦਾ ਚਾਨਣ } ਪੁ:—ਗਿਆਨ, ਅਨਭਵ ॥

ਚਾਨਣਾ, ਪੁ:
ਚਾਨਣੀ, ਸ: } ਲੋ, ਚੰਦ ਦੀ ਰੋਸ਼ਨੀ, ਤਾਣਿਆ ਹੋਇਆ ਕੱਪੜਾ, ਘੋੜਿਆਂ ਦਾ ਇੱਕ ਰੋਗ । ਵਿ:—ਜਿਸ ਵਿਚ ਚਾਨਣ ਹੋਵੇ ॥

ਚਾਨਣੀ ਮਾਰ ਜਾਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਬਿਜਲੀ ਚਮਕਣ ਕਰਕੇ ਫਸਲ ਦਾ ਨਾਸ ਹੋ ਜਾਣਾ ॥

ਚਾਪਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਸਰੀਰ ਦੇ ਅਗ ਦੱਬਣੇ ਘੁੱਟਣੇ, ਮੁੱਠੀਆਂ ਭਰਨੀਆਂ ॥

ਚਾਪੜ, ਪੁ:—ਮਿੱਟੀ ਦੀ ਟਿੱਕੀ ਸੁਕਾਈ ਹੋਈ, ਭੜੋਲੇ ਦਾ ਢੱਕਣ, ਮੋਟਾ ਕੋਹਜਾ ਆਦਮੀ ॥

ਚਾਪੜ ਚੁੱਲ੍ਹਾ, ਪੁ:—ਢੱਕਣ ਵਾਲਾ ਚੁੱਲ੍ਹਾ, ਮੋਟਾ ਕੁਰੂਪ ਆਦਮੀ ॥

ਚਾਪੜੀ, ਸ:—ਨਿੱਕਾ ਚਾਪੜ ॥

ਚਾਪੜੀ
ਚਾਪੜੀਆ } ਪੁ:—ਜੋ ਬਹੁਤੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਬਣਾਵੇ, ਚਪੜ ਚਪੜ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ॥

ਚਾਪੀ, ਸ:—ਮੁੱਠੀਆਂ ਭਰਨ ਜਾਂ ਦੱਬਣ ਘੁੱਟਣ ਦਾ ਕੰਮ (ਮੁੱਠੀ ਚਾਪੀ ਕਰਨੀ)॥

ਚਾਬ, ਸ:—ਚੱਬਣ ਦਾ ਕੰਮ, ਚੱਬਣ ਵਾਲੀ ਸ਼ੈ ॥

ਚਾਬਕ, ਸ:—ਕੋਰੜਾ, ਛਮਕ, ਮਾਰਨ ਵਾਲੀ ਛਿਟੀ, ਸੋਂ ॥

ਚਾਬਕ ਸੁਆਰ :—ਘੋੜਾ ਫੇਰਨ ਵਾਲਾ, ਤਕੜਾ ਸਵਾਰ ॥

ਚਾਬੀ, ਸ:—ਕੁੰਜੀ ॥

ਚਾਬੂ, ਵਿ:—ਚੱਬਣ ਦੇ ਲਾਇਕ (ਦਾਣੇ) ॥

ਚਾਂ ਭਾਂ, ਸ:—ਬੋਲ ਬੁਲਾਰਾ, ਰੌਣਕ, ਮਨੁੱਖਾਂ ਦਾ ਕੰਠ, ਦਿਨ ਚੜ੍ਹਨ ਦਾ ਵੇਲਾ ॥

ਚਾਮ ਦੇ ਦਾਮ ਚਲਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ: —ਅਖਤਿਆਰ ਵਰਤਣਾ, ਜ਼ੁਲਮ ਕਰਨਾ ॥

ਚਾਮਕਲੀ, ਸ:—ਤੀਮਤਾਂ ਦੇ ਗਲ ਦਾ ਇੱਕ ਗਹਿਣਾ ॥

ਚਾਮਚੜਿੱਕ, ਸ:—ਚਮਗੱਦੜ ॥

ਚਾਮ ਦਾ ਬੁੱਧ, ਵਿ:—ਸਿਆਣਾ, ਸਮਝਵਾਲਾ, ਹੁਸ਼ਿਆਰ ॥

ਚਾਮਲ(ਲੀ) ਸ:—ਸ਼ੋਖ਼ੀ, ਗੁਸਤਾਖੀ, ਢੀਠਪੁਣਾ ॥

ਚਾਮਲਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਜ਼ਿਦ ਕਰਨੀ, ਅੱਗੋਂ ਬੋਲਣਾ, ਰੌਲਾ ਪਾਉਣਾ ॥

ਚਾਰ, ਵਿ:—ਇਕ ਉੱਤੇ ਤਿੰਨ; ਥੋੜਾ ਜੇਹਾ, ਕੁਝ ॥

ਚਾਰ ਅੱਖਰ / ਚਾਰ ਹਰਫ਼ } ਪੁ:—ਥੋੜੀ ਜੇਹੀ ਵਿੱਦਯਾ ॥

ਚਾਰ ਕੂੰਟ, ਪੁ:—ਸਾਰਾ ਜਗਤ, ਚੁਫੇਰੇ ॥

ਚਾਰ ਖਾਨਾ / ਚਾਰਖਾਨੀਆ } ਵਿ: ਜਿਸ ਕੱਪੜੇ ਉੱਪਰ ਚੌਰਸ ਖਾਨੇ ਬਣੇ ਹੋਣ ॥

ਚਾਰ ਜਾਤੀ, ਪੁ:—ਬ੍ਰਾਹਮਣਾਂ ਖਤ੍ਰੀਆਂ ਦੀਆਂ ਜਾਤਾਂ ਦੇ ਚਾਰ ਚਾਰ ਗੋਤ ॥

ਚਾਰ ਜਾਮਾ, ਪੁ:—ਕੱਪੜੇ ਦੀਆਂ ਚਾਰ ਤਹਿਆਂ, ਕਪੜੇ ਦੀ ਗੁਦਗੁਦੀ ਕਾਠੀ ॥

ਚਾਰ ਜੁਗ, ਪੁ:—ਸਤਜੁਗ, ਦੁਆਪਰ, ਤ੍ਰੇਤਾ, ਕਲਜੁਗ ॥

ਚਾਰ ਦਵਾਲੀ, ਸ:—ਸਫ਼ੀਲ ॥

ਚਾਰ ਦਿਨ, ਪੁ:—ਥੋੜਾ ਸਮਾ ॥

ਚਾਰ ਪੈਸੇ, ਪੁ:—ਮਾਲ, ਧਨ, ਬਖ਼ਤਾਵਰੀ ॥

ਚਾਰ ਬਾਕ (ਗ), ਸ—ਇਕ ਕਸ਼ਮੀਰੀ ਦੁਸ਼ਾਲਾ ॥

ਚਾਰ ਬਾਜ, ਵਿ:—ਚਲਾਕ, ਹੁਸ਼ਿਆਰ ॥

ਚਾਰ ਬਾਜ਼ੀ, ਸ:—ਚਲਾਕੀ, ਚਤਰਾਈ ॥

ਚਾਰ ਭੁਜੀ, ਵਿ:—ਜਿਸ ਦੀਆਂ ਚਾਰ ਬਾਹਵਾਂ ਹੋਣ, ਦੇਵੀ, ਵਿਸ਼ਨ ॥

ਚਾਰ ਮੁਖੀ, ਵਿ:—ਜਿਸ ਦੇ ਚਾਰ ਮੂੰਹ ਹੋਣ (ਬ੍ਰਹਮਾ) ॥

ਚਾਰ ਯਾਰ, ਪੁ:—ਮੁਹੰਮਦ ਸਾਹਿਬ ਦੇ ਪਿਛਲੇ ਚਾਰ ਖਲੀਫ਼ੇ ॥

ਚਾਰਵਾਕ, ਪੁ:—ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਨੂੰ ਨਾਂ ਮੰਨਣ ਵਾਲਾ ਮਤ ॥

ਚਾਰਵਾਕੀਆ, ਪੁ:—ਜੋ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਨੂੰ ਨਾਂ ਮੰਨੇ ॥

ਚਾਰਜ, ਪੁ:—ਅਚਾਰਜ, ਸਰਕਾਰੀ ਹੁੱਦੇ ਦੀ ਸਪੁਰਦਗੀ (ਦੇਣਾ,ਲੈਣਾ) ॥

ਚਾਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਘਾਹ ਆਦਿਕ ਖੁਆਉਣਾ, ਧੋਖਾ ਦੇਣਾ ॥

ਚਾਰਵਾ, ਪੁ:—ਨਿੱਕਾ ਜੇਹਾ ਵੱਛੂ ।

ਚਾਰਾ, ਪੁ:—ਪਸ਼ੂਆਂ ਦੀ ਖੁਰਾਕ, ਘਾਹ ਪੱਠਾ, ਮੱਦਤ, ਆਸਰਾ, ਉਪਾਉ, ਸਮਰਥ ॥

ਚਾਰੇ, ਵਿ:—ਚਾਰ ਹੀ, ਚਾਰੋ ॥

ਚਾਰੋ, ਵਿ:—ਚਾਰ ਹੀ, ਚਾਰੇ ।

ਚਾਰੇ ਬੰਨੇ, ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—ਚੁਫੇਰੇ, ਬਿਲਕੁਲ, ਪੂਰਾ ਪੂਰਾ ॥

ਚਾਲ, ਸ:—ਟੋਰ, ਕਦਮ, ਵਰਤਾਰਾ, ਆਦਤ ॥

ਚਾਲ ਕੁਚਾਲ, ਸ:—ਮੰਦੇ ਕੰਮ ॥

ਚਾਲ ਚਲਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਵਰਤਣਾ, ਧੋਖਾ ਦੇਣਾ ॥

ਚਾਲ ਢਾਲ
ਚਾਲ ਵਾਲ } ਸ:—ਵਰਤਾਰਾ, ਚੱਲਣ ਦਾ ਢੰਗ ॥

ਚਾਲਬਾਜ਼, ਵਿ:—ਛਲੀਆ, ਫ਼ਰੇਬੀ, ਚਾਲਾਕ ॥

ਚਾਲਬਾਜ਼ੀ, ਸ:—ਉਸਤਾਦੀ, ਹਿਕਮਤ, ਚਲਾਕੀ ॥

ਚਾਲਾ
ਚਾੱਲਾ } ਪੁ:—ਚਾਲ, ਸਤਰੰਜ ਦੇ ਮੋਹਰੇ ਚਲਾਉਣ ਦਾ ਕੰਮ, ਢੰਗ, ਫਰੇਬ, ਹਿਕਮਤ, ਸੁਭਾਉ, ਉਪਦਰੀ ਆਦਮੀ ॥

ਚਾਲੀ, ਵਿ:—ਦਸਾਂ ਦਾ ਚਾਰ ਗੁਣਾ, ਪੁ:—ਵਰਤਾਰਾ ਸੁਭਾਉ ॥
ਸ:—ਸਤਾਨਣ, ਚੁਬਾਨਣ ॥

ਚਾਲ੍ਹੀਆਂ (ਵਾਂ), ਵਿ:—ਚਾਲੀਆਂ ਦੀ ਗਿਣਤੀ ਪੂਰੀ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ॥

ਚੌਲ੍ਹੂ, ਪੁ:—ਚੱਲਣ ਵਾਲਾ, ਜੋ ਦੌੜ ਜਾਵੇ (ਹੋਜਾਣਾ ਕਰ ਦੇਣਾ) ॥

ਚਾਲੂ ਕਰ ਲੈਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਆਪਣੇ ਅਧੀਨ ਕਰਨਾ ॥

ਚਾ ਲੈਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਚੁਕ ਲੈਣਾ, ਲੈ ਜਾਣਾ, ਮ..ਜਾਣਾ, ॥

ਸਿਰ ਤੇ ਚਾ ਲੈਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਬਹੁਤ ਆਦਰ ਕਰਨਾ ॥

ਚਾਵ, ਪੁ:—'ਚਾਉ' ਵੇਖੋ ॥

ਚਾਵਥਾ, ਪੁ:—'ਚੌਥਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਚਾਵਰ (ਲ), ਪੁ:—'ਚੌਲ' ਵੇਖੋ ॥

ਚਾੜ, ਪੁ:—ਕਲਬੂਤ, ਲਕੜੀ ਦਾ ਸੱਚਾ (ਮੋਚੀਆਂ ਦਾ) ॥

ਚਾੜ੍ਹਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਉਤਾਂਹ ਕਰਨਾ, ਸਵਾਰ ਕਰਾਉਣਾ, ਦਾਲ ਭਾਜੀ ਰਿੰਨ੍ਹਣਾ, ਚੁਲ੍ਹੇ ਉੱਪਰ ਧਰਨਾਂ, ਨਜ਼ਰ ਜਾਂ ਭੇਟ ਦੇਣੀ, ਲਿਖ ਲੈਣਾ ॥

ਚਾੜ੍ਹੂ, ਪੁ:—ਸਵਾਰ, ਚਾੜ੍ਹਨ ਵਾਲਾ ॥

ਚਿਸਤ, ਪੁ:—ਮੁਸਲਮਾਨ ਫ਼ਕੀਰਾਂ ਦਾ ਇੱਕ ਪੰਥ ॥

ਚਿਸ਼ਤੀ, ਪੁ:—ਚਿਸ਼ਤ ਜ਼ਾਤ ਦਾ ਆਦਮੀ ॥

ਚਿਸਾ, ਪੁ:—ਦਿਨ ਰਾਤ ॥

ਚਿੱਸਾ, ਵਿ:—ਸੋਹਣਾ, ਚੰਗਾ ॥

ਚਿਹ, ਸ:—ਗੁੱਸਾ, ਜਿਦ, ਪਿਆਰ (ਚੜ੍ਹਨਾ, ਚੜ੍ਹਾਉਣਾ) ॥

ਚਿਹਨ / **ਚਿਹਨ ਚੱਕਰ** } ਪੁ:—ਨਿਸ਼ਾਨ, ਦਾਗ, ਸ਼ਕਲ ।

ਚਿਹੜਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਚੰਮ ਦੀਆਂ ਤਾਹਆਂ ਜੋੜ-ਨੀਆਂ ॥

ਚਿਕ, ਸ:—ਸਿਰਕੀ, । ਪੁ:—ਹੁੰਡੀ ॥

ਚਿਕਣ, ਸ:—ਇੱਕ ਕਪੜਾ ਜਿਸ ਉੱਤੇ ਬੂਟੇ ਕੱਢੇ ਹੋਏ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ॥

ਚਿਕਨਾ, ਵਿ:—ਥਿੰਧਾ, ਸਾਫ, ਜੋ ਚਿਪ ਚਿਪ ਕਰੇ ॥

ਚਿਕਨਾਈ / **ਚਿਕਨਾਹਟ** } ਸ:—ਥਿੰਧਿਆਈ ॥

ਚਿੱਕੜ, ਪੁ:—ਪਾਣੀ ਵਿੱਚ ਘੁਲੀ ਹੋਈ ਮਿੱਟੀ, ਗਾਰਾ, ਸੁਸਤ ਆਦਮੀ ॥

ਚਿਕੜੀ, ਸ:—ਪਤਲਾ ਚਿੱਕੜ, ਇੱਕ ਰੰਗੀ ਲਕੜੀ ਜਿਸ ਦੀਆਂ ਕੰਘੀਆਂ ਬਣਦੀਆਂ ਹਨ, ਇੱਕ ਖੇਡ ॥

ਚਿਕਾ, ਸ:—'ਚਿਖਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਚਿਕਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਰੁਆਉਣਾ, ਖਿਝਾਉਣਾ ਸਤਾਉਣਾ ॥

ਚਿੱਕਾਨ, ਵਿ:—ਗਾੜ੍ਹਾ (ਪਾਣੀ ਆਦਿਕ) ॥

ਚਿਕਾਰਾ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦੀ ਸਰੰਗੀ, ਹਰਨ ਦਾ ਬੱਚਾ, ਰੌਲਾ ॥

ਚਿਖਾ, ਸ:—ਚਿਤਾ, ਅੱਗ ਵਿੱਚ ਸੜਦਾ ਮੁਰਦਾ ।

ਚਿੰਗਿਆੜਾ, ਪੁ: / **ਚਿੰਗਿਆੜੀ,** ਸ: } 'ਚੰਗਿਆੜਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਚਿੱਗਾ (ਘਾ), ਵਿ:—ਮੋਟਾ ਅਤੇ ਪੱਧਰਾ (ਚਿਹਰਾ) ।

ਚਿੰਘਾਰ, ਸ:—ਚੀਕ, ਗਰਜ, ਹਾਥੀ ਦੇ ਬੋਲਣ ਦੀ ਅਵਾਜ ॥

ਚਿੰਘਾਰਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਚੀਕਣਾ, ਹਾਥੀ ਦਾ ਬੋਲਣਾ, ਗੱਜਣਾ ॥

ਚਿਰਲਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਚੀਕਣਾ, ਪੀੜ ਨਾਲ ਰੋਣਾ, ਕੁਰਲਾਉਣਾ ॥

ਚਿੱਚੜ, ਪੁ:—ਪਿੰਡੇ ਨੂੰ ਚੰਬੜਨ ਵਾਲਾ ਇੱਕ ਕੀੜਾ ॥

ਚਮ ਚਿੱਚੜ, ਪੁ:—ਜੇਹੜਾ ਆਦਮੀ ਪਿੱਛਾ ਨਾਂ ਛੱਡੇ ॥

ਚਿਚੜੀ, ਸ:—ਨਿੱਕਾ ਜੇਹਾ ਚਿੱਚੜ ॥

ਚਮ ਚਿਚੜੀ, ਸ:—ਜੇਹੜੀ ਤੀਮਤ ਪਿੱਛਾ ਨਾਂ ਛੱਡੇ ॥

ਚਿਚੂੰਦਰ / **ਚਿਚੂੰਧਰ** } ਸ:—ਚਕਚੂੰਧਰ, ਚਮਗਿੱਦੜ ॥

ਚਿੰਜੜੀ, ਸ:—ਬਗਲੇ ਦਾ ਮੁੱਢ (ਛੋਲਣੀ) ॥

ਚਿਟ, ਸ:—ਕਾਗਤ ਦਾ ਪੁਰਜਾ, ਕਪੜੇ ਦੀ ਲੀਰ ॥

ਚਿਟਕ, ਸ:—ਮੈਲ, ਸੂਰਜ ਦੀ ਚਮਕ ॥

ਚਿਟਕ ਜਾਣਾ / **ਚਿਟਕਣਾ** } ਕ੍ਰਿ:—ਸਿਰ ਦੇ ਵਾਲਾਂ ਵਿਚ ਮੈਲ ਪੈਣ ਕਰਕੇ ਵਾਲਾਂ ਦਾ ਜੁੜ ਜਾਣਾ ॥

ਚਿਟਕਣਾ, ਪੁ:—ਦਾਗ, ਨਿਸ਼ਾਨ ॥

ਚਿਟਕਣੀ, ਸ:—ਬੂਹਾ ਭੀੜਨ ਵਾਲੀ ਲੋਹੇ ਦੀ ਸੀਖ (ਲਾ ਕੇਣੀ)॥

ਚਿਟਕਾਰੀ, ਸ:—ਚਟਕਾਰਨ ਦੀ ਅਵਾਜ ॥

ਚਿੱਟਾ / **ਚਿੱਟੀ** } ਵਿ:—ਸੁਫੇਦ, ਧੌਲਾ, ਦੁੱਧ ਦੇ ਰੰਗ ਜੇਹਾ ॥

ਚਿੱਟਾ, ਪੁ:—ਰੁਪਇਆ। ਅੱਖ ਵਿੱਚ ਸੁਫੇਦ ਦਾਗ (ਪੈ ਜਾਣਾ) ॥

ਚਿੱਟੀ, ਸ:—ਲਾਲ ਜਾਂ ਸੁਰਖ ਪੰਖੇਰੂ ਦੀ ਮਦੀਨ ॥

ਚਿੱਠਾ, ਪੁ:—ਲੇਖਾ, ਲੰਮੀ ਚਿੱਠੀ, ਨੌਕਰਾਂ ਦੀ ਤਲਬ, ਫੌਤਾਂ ਵਿੱਚ ਕਿੱਸਾ। ਬੁਪਾਰ ਜਾ ਬੈਂਕ ਆਦਿਕ ਵਾਧੇ ਘਾਟੇ ਦਾ ਵੇਰਵਾ ॥

ਚਿੱਠਾ ਤਾਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਤਲਬ ਦੇਣੀ, ਹਿਸਾਬ ਮੁਕਾਉਣਾ ॥

ਚਿੱਠੀ, ਸ:—ਖਤ ਪੱਤ੍ਰ, ਹੁਕਮ, ਕਾਗਤ ਦਾ ਪੁਰਜਾ, ਉੱਚੜਿਆ ਹੋਇਆ ਮਾਸ ॥

ਚਿੱਠੀ ਦੇਣੀ / **ਚਿੱਠੀ ਪਾਉਣੀ** } ਕ੍ਰਿ:—ਨਾਲਸ਼ ਕਰਨੀ, ਅਰਜੀ ਪਾਉਣੀ ॥

ਚਿੱਠੀ ਰਸਾਨ, ਪੁ:—ਚਿੱਠੀਆਂ ਵੰਡਣ ਵਾਲਾ ਡਾਕ ਖਾਨੇ ਦਾ ਨੌਕਰ ॥

ਚਿੱਢ, ਪੁ: ਸ:—ਜਿਸ ਦਾ ਕੱਦ ਮਧਰਾ ਹੈ ॥

ਚਿਣਕਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਉੱਚੀ ਅਵਾਜ ਨਾਲ ਬੋਲਣਾ

ਚਿਣਗ, ਸ:—ਚੰਗਿਆੜੀ, ਲੁੱਬਣ ਵਾਲੀ ਗਰਮੀ (ਉੱਠਣੀ, ਪੈਣੀ, ਮਾਰਨੀ) ॥

ਚਿਣਗੀ, ਸ:—ਇੱਕ ਭਰਾਂ ਦਾ ਚਿੱਤਰ, ਚੰਗਿਆੜੀ, ਚੁਸਤ ਲੜਕਾ ॥

ਚਿਣਤ / **ਚਿਣਤੀ** } ਸ:—ਚਿਣਨ ਦਾ ਕੰਮ ॥

ਚਿਣਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਇੱਟਾਂ ਜੋੜਨਾ, ਚੀਜਾਂ ਨੂੰ ਜੁਗਤ ਨਾਲ ਰੱਖਣਾ, ਕਪੜੇ ਵਿਚ ਚੁੰਨ ਪਾਉਣਾ ॥

ਚਿਣਾਉਟ, ਸ:—ਚਿਣਨ ਦਾ ਕੰਮ ਜਾਂ ਢੰਗ ॥

ਚਿਣਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਚਿਣਨ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਾਉਣਾ ॥

ਚਿਣਾਈ, ਸ:—ਚਿਣਨ ਦਾ ਕੰਮ, ਢੰਗ ਜਾਂ ਮਜੂਰੀ ॥

ਚਿਣੀ ਚਿਣੀ, ਵਿ:—ਟੋਟੇ ਟੋਟੇ ਹੋਇਆ ਹੋਇਆ (ਹੋਣਾ, ਕਰਨਾ) ॥

ਚਿੱਤ, ਪੁ:—ਜੀ, ਦਿਲ, ਮਨ, ਸੁਰਤ, ਚੇਤਾ, ਸਮਝ, ਧਿਆਨ, ਵਿਚਾਰ, ਮੂਰਤ ॥

ਸ:—ਪਿੱਠ ਤੇ ਪਾਈ ਹੋਈ ਕੌਡੀ ॥

ਵਿ:—ਮੂੰਹ ਉੱਤੇ ਕਰਕੇ ਪਿੱਠ ਦੇ ਭਾਰ ਲੇਟਿਆ ਹੋਇਆ ॥

ਚਿੱਤ ਹੋ ਜਾਣਾ / **ਚਿੱਤ ਹੋਣਾ** } ਕ੍ਰਿ:—ਮਰ ਜਾਣਾ, ਥੱਕ ਸੌਂ ਜਾਣਾ ॥

ਚਿੱਤਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਜੀ ਚਾਹੁਣਾ ॥

ਚਿੱਤ ਕਰਨਾ / **ਚਿੱਤ ਕਰ ਦੇਣਾ** } ਕ੍ਰਿ:—ਮਾਰਨਾ, ਢਾਹ ਦੇਣਾ ॥

ਚਿੱਤ ਚਾ ਲੈਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਧਿਆਨ ਨਾਂ ਕਰਨਾ ॥

ਚਿੱਤ ਮਿਤਾਲਾ, ਵਿ:—ਕਈ ਰੰਗਾਂ ਦਾ ॥

ਚਿਤਕਬਰਾ, ਵਿ:—ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਚਿੱਤੀਆਂ ਪਈਆਂ ਹੋਣ ॥

ਚਿੱਤ ਗੁਪਤ, ਪੁ:—'ਚਿਤ੍ਰ ਗੁਪਤ' ਵੇਖੋ ॥

ਚਿਤੌਨ, ਵਿ:—'ਚਤੌਨ' ਵੇਖੋ ॥

ਚਿੱਤਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਕੰਧ ਰੰਗਣੀ, ਮੂਰਤਾਂ ਖਿੱਚਣੀਆਂ

ਚਿਤਣਾ / **ਚਿਤਮਣਾ** } ਕ੍ਰਿ:—ਸੋਚਣਾ, ਮਿਥਣਾ, ਮਨ ਵਿਚ ਧਾਰਨਾ ॥

ਚਿਤਮਣੀ, ਸ:—ਸੋਚ, ਖਿਆਲ, ਚਿੰਤਾ, ਫਿਕਰ (ਲੱਗਣੀ) ॥

ਚਿਤ੍ਰ, ਪੁ:—ਮੂਰਤ, ਤਸਵੀਰ, ਨਕਸ਼ਾ ॥

ਚਿੱਤ੍ਰਕਾਰ, ਪੁ:—ਮੂਰਤਾਂ ਖਿੱਚਣ ਜਾਂ ਉੱਕਰਨ ਵਾਲਾ ॥

ਚਿੱਤ੍ਰਕਾਰੀ, ਸ:—ਮੂਰਤਾਂ ਖਿੱਚਣ ਜਾਂ ਉਕਰਨ ਦਾ ਕੰਮ ॥

ਚਿੱਤ੍ਰਗੁਪਤ, ਪੁ:-ਮਨੁਖਾਂ ਦੇ ਚੰਗੇ ਮੰਦੇ ਕਰਮਾਂ ਦਾ ਲੇਖਾ ਲਿਖਣ ਵਾਲਾ ॥

ਚਤਰਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਮੂਰਤਾਂ ਖਿੱਚਣਾ ਜਾਂ ਉੱਕਰਨਾ ।

ਚਿਤਰਣੀ, ਸ:-ਗੁਣਵਾਨ ਅਤੇ ਸੁੰਦਰ ਇਸਤ੍ਰੀ ।

ਚਿੱਤਰਾ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦਾ ਸ਼ੇਰ, ਜੰਗਲੀ ਜਨੌਰ ॥

ਚਿਤਲਾ, ਵਿ:—ਚਿਤਕਬਰਾ, ਰੰਗ ਬਰੰਗਾ ॥

ਚਿਤਵਣੀ, ਸ:-'ਚਿਤਮਣੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਚੱਤੜ, ਪੁ:—ਪੱਟਾਂ ਦੇ ਪਿਛਲੇ ਪਾਸੇ ਦੇ ਗੁਦਗੁਦੇ ਹਿੱਸੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਭਾਰ ਮਨੁੱਖ ਬਹਿੰਦਾ ਹੈ ॥

ਚਿਤੜੀ
ਚਤੜੀਆਂ, (ਬਹੁ: ਬ) } ਸ: —ਬਾਲਾਂ ਦੇ ਚਿੱਤੜ॥

ਚਿਤਾ, ਸ:—ਮੁਰਦਾ ਸਾੜਨ ਲਈ ਉੱਪਰ ਲੱਕੜਾਂ ਚਿਣੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ॥

ਚਿੱਤਾ, ਪੁ:—ਚਿੱਤਰਾ, ਇੱਕ ਦ੍ਰਿਆ ॥

ਚਿੰਤਾ, ਸ—ਸੋਚ, ਵਿਚਾਰ, ਫਿਕਰ, ਪਰਵਾਹ ਗਮ ॥

ਚਿਤਾਉਣਾ
ਚਿਤਾਰਨਾ } ਕ੍ਰਿ—ਚੇਤਾ ਕਰਾਉਣਾ, ਦੱਸਣਾ ਹਟਕਣਾ ॥

ਚਿੱਤੀ, ਸ:—ਦਾਗ, ਨਸ਼ਾਨ, ਛੋਟੀ ਕੌਡੀ ॥

ਚਿਤ੍ਰ, ਵਿ:—ਡਰਾਕਲ, ਕਾਇਰ, ਬੇ ਹੌਸਲਾ॥

ਚਿਤੇਰਾ, ਪੁ:—ਜੋ ਥਾਂਵਾਂ ਉੱਤੇ ਮੂਰਤਾਂ ਆਦਿਕ ਉੱਕਰੇ ॥

ਚਿੱਥਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਚੱਬਣਾ, ਦਲਣਾ, ਨਾਸ ਕਰਨਾ।

ਚਿਥਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਚਿੱਥਣ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਾਉਣਾ॥

ਚਿੱਦਾ, ਪੁ:—ਲਕੜੀ ਦੀ ਗੋਲ ਟਿੱਕੀ, ਠੀਪਾ ॥

ਚਿੱਧ ਮਿੱਧ
ਚਿੰਨ੍ਹਮਿਨ੍ਹ } ਵਿ:—ਪਿੱਚ ਪਿੱਚ, ਜਿਸ ਦਾ ਪਤਾ ਨਾ ਲੱਗੇ ॥

ਚਿਨਾਰ, ਸ:—'ਚਨਾਰ' ਵੇਖੋ ॥

ਚਿਪ, ਸ:—ਜਿਦ, ਖਿਝ (ਚੜ੍ਹਨੀ, ਲੱਗਣੀ) ॥

ਚਿਪ ਚਿਪ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਹੱਥਾਂ ਨੂੰ ਲੱਗਣਾ, ਲੇਸ ਦਾਰ ਹੋਣਾ ॥

ਚਿਪ ਚਿਪਾ, ਵਿ:—ਚਿਪ ਚਿਪ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ॥

ਚਿਪ ਚਿਪਾਟ, ਸ:—ਲੇਸ, ਚੰਬਿਆਈ ॥

ਚਿਪਕ, ਸ:—ਜੋੜ, ਲਗਾਉ ॥

ਚਿਪਕਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਜੁੜਨਾ, ਚੰਬੜਨਾ, ਲੱਗ ਜਾਣਾ ॥

ਚਿਪਕਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਜੋੜਨਾ, ਚਮੋੜਨਾ, ਲਾ ਦੇਣਾ ।

ਚਿਪਟਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਜੁੜਨਾ, ਲੱਗਣਾ, ਚੰਬੜਨਾ ॥

ਚਿਪਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਖਿਝਣਾ, ਭੜਕਣਾ ॥

ਚਿੱਪਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਜੋੜਨਾ, ਸਣ ਦੀਆਂ ਤਾਰਾਂ ਸਾਫ ਕਰਨੀਆਂ, ਕੱਪੜੇ ਨੂੰ ਠੋਕਣਾ ਚੰਬ ਲਾ ॥

ਚਿਪੜਾ, **ਚਿਪੜੂ**, ਵਿ:—ਚੁੰਨ੍ਹੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਵਾਲਾ॥

ਚਿੱਪੀ, ਸ:—ਸਾਧਾਂ ਫਕੀਰਾਂ ਦਾ ਇੱਕ ਲਕੜੀ ਦਾ ਭਾਂਡਾ॥

ਚਿੱਬ, ਪੁ:—ਭਾਂਡੇ ਵਿੱਚ ਪਿਆ ਡਿੰਗ ਜਾਂ ਟੋਆ॥

ਚਿੱਬੜਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—'ਚੰਬੜਨਾ' ਵੇਖੋ॥

ਚਿੰਬੜਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—'ਚੰਬੜਾਉਣਾ' ਵੇਖੋ॥

ਚਿੱਬਾ, ਵਿ:—ਚਿੱਬ ਵਾਲਾ (ਭਾਂਡਾ)॥

ਚਿਬੀਆਂ ਕੱਢਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਬੁਲ੍ਹ ਬਾਹਰ ਕੱਢਕੇ ਰੋਣੀ ਸ਼ਕਲ ਬਣਾਉਣਾ॥

ਚਿੱਭੜ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਛੋਟਾ ਜੰਗਲੀ ਫਲ, ਬੇਡੌਲ ਆਦਮੀ॥

ਚਿਮਟਾ, ਪੁ:, **ਚਿਮਟੀ**, ਸ:—ਅੱਗ ਦੇ ਕੋਲੇ, ਆਦਿਕ ਪਕੜਨ ਵਾਲੀ ਲੋਹੇ ਦੀ ਇੱਕ ਚੀਜ਼॥

ਚਿਮਨੀ, ਸ:—ਲੈਂਪ ਜਾਂ ਲਾਲਟੈਨ ਦੀ ਸ਼ੀਸ਼ੀ, ਧੂੰ ਕਸ਼॥

ਚਿਮੜਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—'ਚੰਬੜਨਾ' ਵੇਖੋ॥

ਚਿਮੋੜਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—'ਚਮੋੜਨਾ' ਵੇਖੋ॥

ਚਿਰ, ਪੁ:—ਵਕਤ, ਬਹੁਤ ਵੇਲਾ, ਅਵੇਰ॥

ਚਿਰਕ (ਕੁ), **ਚਿਰਕਾ**, **ਚਿਰਕਾਲ**, ਪੁ:—ਚਿਰ, ਬਹੁਤ ਵਕਤ, ਅਵੇਰ ਢਿੱਲ॥

ਚਿਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਚੀਰਿਆ ਜਾਣਾ, ਪਾੜਿਆ ਜਾਣਾ॥

ਚਿਰਵਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਚੀਰਨ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਾਉਣਾ॥

ਚਿਰਵਾਈ, ਸ:—ਚੀਰਨ ਦਾ ਕੰਮ ਜਾਂ ਮਜੂਰੀ।

ਚਿਰਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਤਖ਼ਤੇ ਆਦਿਕ ਚਿਰਵਾਉਣਾ ਫੋੜੇ ਨੂੰ ਚੀਰਾ ਦੁਆਉਣਾ॥

ਚਿਰਾਈ, ਸ:—ਤਖ਼ਤੇ ਜਾਂ ਫੋੜੇ ਆਦਿਕ ਚੀਰਨ ਦਾ ਕੰਮ ਜਾਂ ਮਜ਼ੂਰੀ॥

ਚਿਰਾਕਾ, **ਚਿਰੋਕਣਾ**, ਵਿ:—ਬੜੇ ਚਿਰ ਦਾ, ਪੁਰਾਣੇ ਸਮੇ ਦਾ॥

ਚਿਰੀਂ, ਕ੍ਰਿ:—ਵਿ:—ਬਹੁਤ ਚਿਰ ਪਿਛੋਂ॥

ਚਿਲ, ਸ:—ਮਿਟੀ ਦੀ ਵੱਡੀ ਢੀਮ ਜਾਂ ਪੱਥਰ।

ਚਿਲਕ, ਸ:—ਚਮਕ, ਲਿਸ਼ਕ, ਸਫਾਈ॥

ਚਿਲਕਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਚਮਕਣਾ, ਲਿਸ਼ਕਣਾ।

ਚਿਲਕਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਚਮਕਾਉਣਾ, ਲਿਸ਼ਕਾਉਣਾ॥

ਚਿਲਕਾਰਾ, ਪੁ:—ਚਮਕਾਰਾ, ਲਿਸ਼ਕ, ਸਫਾਈ॥

ਚਿਲਕੀ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਨਾਨਕ ਸ਼ਾਹੀ ਰੁਪਇਆ॥

ਚਿਲਕੋਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਮੀਂਹ ਬਰਸਣ ਪਿੱਛੋਂ ਧੁੱਪ ਚੜ੍ਹਨੀ॥

ਚਿਲਗੋਜਾ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਮੇਵਾ, ਨਿਉਜ਼ਾ॥

ਚਿਲਮ, ਸ:—ਤਮਾਕੂ ਰੱਖਣ ਵਾਲੀ ਹੁੱਕੇ ਦੀ ਟੋਪੀ, ਚਿਲਮ ਦਾ ਤਮਾਕੂ॥

ਚਿਲਮ ਭਰਨੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਚਿਲਮ ਵਿਚ ਤਮਾਕੂ ਪਾਉਣਾ, ਟਹਿਲ ਸੇਵਾ ਕਰਨੀ॥

ਚਿਲਮਚੀ, ਸ:—ਹੱਥ ਧੋਣ ਵਾਲਾ ਧਾਤ ਦਾ ਭਾਂਡਾ॥

ਚਿੱਲੜੀ, ਸਃ-ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦੇ ਪਕੌੜੇ ਜਾਂ ਗੁਲਗੁਲੇ॥

ਚਿੱਲਾ, ਪੁਃ-ਚਾਲੀ ਦਿਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿਚ ਕੋਈ ਮਜ਼ਬੀ ਰਸਮ ਹੋਵੇ ॥

ਚਿਲਾ ਕਰਨਾ
ਚਿਲੇ ਪੈਣਾ ਜਾਂ ਬੈਠਣਾ } ਕ੍ਰਿਃ—ਚਲੇ ਦੀ ਰਸਮ ਕਰਨੀ ॥

ਚਿਲਾ ਵੰਨ੍ਹਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ-ਚਿਲੇ ਦਾ ਵਕਤ ਠਹਿਰਾਉਣਾ॥

ਚਿੱਲਾ, ਪੁਃ-ਕਮਾਨ ਦੀ ਰੱਸੀ ॥

ਚਿੱਲਾ ਚੜ੍ਹਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ-ਕਮਾਨ ਦੀ ਰੱਸੀ ਖਿੱਚਣੀ ॥

ਚਿੱਲੀ, ਸਃ-ਟੱਟੂ ਜਾਂ ਖੱਚਰ ਉੱਤੇ ਘਾਹ ਆਦਿਕ ਲੱਦਿਆ ਹੋਇਆ ॥

ਚਿਲ੍ਹੂ ਚਿਲ੍ਹੂ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿਃ-ਚੀਂ ਚੀਂ ਕਰਨਾ, ਫੋੜੇ ਜਾਂ ਸੱਟ ਤੇ ਬਹੁਤ ਪੀੜ ਹੋਣੀ ॥

ਚਿਵਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ-'ਚੁਆਉਣਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਚਿੜਚਿੜ ਕਰਨਾ,
ਚਿੜਚਿੜਾਉਣਾ, } ਕ੍ਰਿਃ-ਬਹੁਤ ਬੋਲਣਾ, ਬਕਣਾ, ਮਾਸ ਭੁੱਜਣ ਦੀ ਅਵਾਜ ਆਉਣੀ ॥

ਚਿੜਚਿੜਾਟ, ਸਃ-ਬਕਵਾਦ, ਲਕੜੀ ਬਲਣ ਦੀ ਅਵਾਜ ॥

ਚਿੜਨਾ, ਕ੍ਰਿਃ-ਖਿਝਣਾ, ਛਿੱਥੇ ਹੋਣਾ ॥

ਚਿੜਮਿੜਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ-ਪੀੜ ਨਾਲ ਤੜਫਣਾ ॥

ਚਿੜਮਿੜਾਟ, ਸਃ-ਪੀੜ, ਚਿਲਕ, ਤਲਖੀ ॥

ਚਿੜਵਾ, ਪੁਃ—
ਚਿੜਵੇ, ਪੁਃ(ਬਹੁ ਬਃ) } ਚੌਲ ਭੇਉਂ ਕੇ ਕੁੱਟੇ ਅਤੇ ਭੁੰਨੇ ਹੋਏ ॥

ਚਿੜਾ, ਪੁਃ-ਮਸ਼ਹੂਰ ਪੰਖੇਰੂ, ਮਧਰਾ ਆਦਮੀ॥

ਚਿੜਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ-ਖਿਝਾਉਣਾ, ਸਤਾਉਣਾ, ਛੇੜਨਾ ॥

ਚਿੜਿਆਹਨ
ਚਿੜਿਆਂਧ } ਸਃ-ਸੜੇ ਹੋਏ ਚਮੜੇ ਜਾਂ ਬੁੱਝੇ ਹੋਏ ਦੀਵੇ ਆਦਿਕ ਦੀ ਬਦਬੋ ॥

ਚਿੜਿੰਗ(ਗੀ)
ਚਿੜਿੰਗਿਆੜੀ } ਸਃ-ਚੰਗਿਆੜੀ, ਚੁਰਕ (ਛਿੜਨੀ,ਪੈਣੀ)॥

ਚਿੜੀ, ਸਃ-ਚਿੜੇ ਦੀ ਮਦੀਨ, ਮਧਰਾ ਆਦਮੀ, ਪੰਖੇਰੂ, ਇਕ ਗਹਿਣਾ, ਖੇਡਣ ਵਾਲਾ ਕਾਗ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਪਰ ਲਗੇ ਹੋਏ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ॥

ਚਿੜੀ ਘਰ, ਪੁਃ-ਜਿਸ ਜਗਹ ਜਨੌਰ ਰਖੇ ਜਾਣ ॥

ਚਿੜੀ ਮਾਰ, ਪੁਃ-ਚਿੜੀਆਂ ਆਦਿਕ ਫੜਨ ਵਾਲਾ ॥

ਚਿੜੀ ਨਾ ਫਟਕਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ-ਕੋਈ ਮਨੁੱਖ ਨਾ ਆ ਸੱਕਣਾ ॥

ਚੀਉਂ ਚੀਉਂ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿਃ-ਪੰਖੇਰੂਆਂ ਦੇ ਬੱਚਿਆਂ ਵਾਕਰ ਬੋਲਣਾ, ਨਿਕਲਣਾ ॥

ਚੀਅਰਜ਼, ਪਃ-ਖੁਸ਼ੀ ਨਾਲ ਤੌੜੀਆਂ ਵਜਾਉਣੀਆਂ (ਅੰਗ੍ਰੇਜ਼ਾਂ ਵਾਕਰ) ॥

ਚੀਆਂ ਬੋੜਾ, ਵਿਃ-ਕਿਤੇ ਮੋਟਾ ਕਿਤੇ ਪਤਲਾ (ਧਾਗਾ ਆਦਿਕ), ਕੁਢੋਲ, ਚੰਗੀ ਤਰਾਂ ਨਾ ਬਣਿਆ ਹੋਇਆ ॥

ਚੀਸ, ਸਃ ਚੁਭਕ, ਤ੍ਰਿੱਖੀ ਪੀੜ (ਉੱਠਣੀ, ਹੋਣੀ, ਪੈਣੀ, ਮਾਰਨੀ)।

ਚੀਹਕੂ,ਚੀਹਕੂ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿਃ-ਚੀਕਣ ਦੀ ਅਵਾਜ ਆਉਣੀ ॥

ਚੀਹਲ, ਚੀਹੜ, ਚੀਹੜਾ } ਚੀਲ੍ਹ, ਚੀੜ੍ਹ ਅਤੇ ਚੀੜ੍ਹਾ ਵੇਖੋ ॥

ਚੀਹਾ ਚੌਟ, ਪੁ:- ਚੀਕ ਚਿਹਾੜਾ, ਬਿਰਲਾਪ (ਪੈਣਾ) ॥

ਚੀਕ, ਸ:- ਜ਼ੋਰ ਦੀ ਅਵਾਜ਼, ਪੀੜ ਦੀ ਅਵਾਜ਼, ਫ਼ਰਿਆਦ, ਦੁਹਾਈ (ਪੈਣੀ, ਮਾਰਨੀ) ॥

ਚੀਕ ਚਿਹਾਂਦੜਾ, ਚੀਕ ਚਿਹਾੜਾ } ਪੁ:- ਰੋਣ ਕੁਰਲਾਉਣ ਦੀ ਅਵਾਜ਼ ॥

ਚੀਕਣਾ, ਕ੍ਰਿ:- ਉੱਚੀ ਬੋਲਣਾ, ਰੋਣਾ, ਕੁਰਲਾਉਣਾ ॥

ਚੀਕਣਾ ਪੁ:, **ਚੀਕੁਣਾ** ਪੁ:, **ਚੀਕਣੀ** ਸ: } ਵਿ:- ਥੰਧਾ (ਧੀ) ਸਾਫ਼, ਜੋ ਚਿਪ ਚਿਪ ਕਰੇ ॥

ਚੀਕਣੀ ਮਿੱਟੀ, ਸ:- ਕਰੜੀ, ਜਮਾ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਮਿੱਟੀ ॥

ਚੀਖ ਸ:-, **ਚੀਖਣਾ** ਕ੍ਰਿ:- } 'ਚੀਕ' 'ਚੀਕਣਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਚੀਖਾ, ਪੁ:, **ਚੀਖੀ,** ਸ: } ਪਤਲਾ (ਲੀ), ਲਿੱਸਾ (ਸੀ) ਬਰੀਕ ਪਰ ਤ੍ਰਿੱਖੀ ਅਵਾਜ਼ ਵਾਲਾ (ਲੀ) ॥

ਚੀਂਘ, ਸ:- ਰੱਸੀ ਆਦਿਕ ਦੇ ਬੱਝਣ ਨਾਲ ਪਿੰਡੇ ਉੱਤੇ ਜੋ ਨਿਸ਼ਾਨ ਪੈਜਾਂਦਾ ਹੈ ॥

ਚੀਚਕ, ਸ:- ਮਾਤਾ ਦਾ ਰੋਗ, ਸੀਤਲਾ ਦੇ ਦਾਣੇ ॥

ਚੀਚਕਾ, ਪੁ:- ਮਾਤਾ ਦੇ ਦਾਣੇ ਸੁੱਕੇ ਹੋਏ ॥

ਚੀਰ ਬਹੁਟੀ, ਚੀਰ ਵਹੁਟੀ } ਸ:- ਇੱਕ ਬਰਸਾਤੀ ਕੀੜਾ ॥

ਚੀਚੀ, ਸ:- ਸਭ ਤੋਂ ਨਿਕੀ ਉਂਗਲ ॥

ਚੀਂਚੀਂ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:- ਚੀਕਣਾ, ਤੇਜ਼ ਅਵਾਜ਼ ਕੱਢਣੀ ॥

ਚੀਚੋਚੀਚ ਗੰਧੇਰੀਆਂ, ਚੀਚੋਚੀਚ ਗਨੇਰੀਆਂ, ਚੀਚੋਚੀਚ ਘੰਧੋਲੀਆਂ } ਸ:- ਇੱਕ ਖੇਡ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਮੁੰਡੇ ਕੰਧਾਂ ਆਦਿਕਾਂ ਉੱਤੇ ਲਕੀਰਾਂ ਕੱਢਦੇ ਹਨ ॥

ਚੀਜ਼, ਸ:- ਵਸਤ, ਸ਼ੈ, ਪਦਾਰਥ, ਮਾਲ, ਅਸਬਾਬ ॥

ਚੀਜ਼ ਬਸਤ, ਚੀਜ਼ ਵਸਤ } ਸ:- ਚੀਜ਼ਾਂ, ਅਸਬਾਬ, ਲਟਾਪਟਾ ॥

ਚੀਜੋ, ਸ:- ਚੰਗੀ ਚੀਜ਼, ਮਠਿਆਈ (ਬਾਲ ਨੂੰ ਕਹੀਦਾ ਹੈ) ॥

ਚੀਂਡ, ਸ:- ਜਿੰਨੀ ਚੀਜ਼ ਇੱਕੋ ਸਾਹੇ ਪੀਤੀ ਜਾਵੇ ॥

ਚੀਣ, ਸ:- ਕਪੜੇ ਦਾ ਵੱਲ, ਚਿਲਤ, ਆਲਾ, ਛੱਜਾ ਇੱਕ ਦੇਸ ॥

ਚੀਣਾ, ਪੁ:- ਇੱਕ ਅਨਾਜ ਜੁਆਰ ਵਰਗਾ ॥

ਚੀਣਾ ਖਿਲਾਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:- ਬਹੁਤ ਰੋਣਾ ॥

ਚੀਣੀ, ਸ:- ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦੀ ਲਾਲ ਜੁਆਰ ॥

ਚੀਤਾ, ਪੁ:- ਚਿਤ੍ਰਾ, ਪਸ਼ਾਬ ॥

ਚੀਤਾ ਕਰਨਾ, ਚੀਤਾ ਛਜਾਉਣਾ, ਚੀਤਾ ਵਗਾਉਣਾ } ਕ੍ਰਿ:- ਪਸ਼ਾਬ ਕਰਨਾ, ਮੂਤਰਨਾ (ਸਿੱਖਾਂ ਦੀ ਬੋਲੀ) ॥

ਚੀਥਲਾਣਾ, ਕ੍ਰਿ:- ਪੈਰ ਨਾਲ ਲਤਾੜਨਾ, ਦਲਣਾ ਵੇਹਣਾ ॥

ਚੀਂਧੀ, ਸ:- ਗੱਡੀ ਦੇ ਧੁਰੇ ਦੀ ਦੋਹੀਂ ਪਾਸੀਂ ਜੋ ਕਮਰ ਦੇ ਟੁਕੜੇ ਲੱਗੇ ਹੋਏ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ॥

ਚੀਂਨਾ, ਪੁ:—ਲੱਲੀ ਦੀ ਭਾਹ ਮਾਰਨ ਵਾਲਾ ਬੂਰੇ ਰੰਗ ਦਾ (ਕਬੂਤਰ ਜਾਂ ਘੋੜਾ) ॥

ਚੀਨਾਂ ਬੋਰਾ, ਵਿ:—'ਚੀਆਂ ਬੋੜਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਚੀਨੀ, ਸ:—ਖੰਡ, ਬੂਰਾ, ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦੀ ਰੋਗਨੀ ਮਿੱਟੀ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਭਾਂਡੇ ॥

ਵਿ:—ਚੀਨ ਦੇਸ ਦਾ। ਪੁ:—ਚੀਨ ਦਾ ਵਾਸੀ ॥

ਚੀਪ, ਸ:—ਗੱਦ, ਲੇਸਲੀ ਚੀਜ, ਬੋਹੜ ਜਾਂ ਬੋਹਰ ਦੇ ਦੁੱਧ ਵਿੱਚ ਤੇਲ ਮਿਲਿਆ ਹੋਇਆ ॥

ਚੀਪਲਾ, ਵਿ:—ਚੀਪ ਵਾਲਾ, ਲੇਸਦਾਰ ॥

ਚੀਪੜ, ਪੁ:—ਲੇਸਦਾਰ ਚੀਜ, ਲੋਂਭ, ਸੂਮ ॥

ਚੀਂਪੀਂ, ਸ:—ਫੜੇ ਹੋਏ ਪੰਖੇਰੂ ਦੇ ਚੀਕਣ ਦੀ ਅਵਾਜ, ਫਰਿਆਦ ॥

ਚੀਂ ਪੀਂ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਫਰਿਆਦ ਕਰਨਾ, ਨਾ ਮੰਨਣਾ, ਬਹਾਨੇ ਬਣਾਉਣਾ ॥

ਚੀਫ਼ ਕੋਟ / ਚੀਫ਼ ਕੋਰਟ } ਪੁ:—ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਤੋਂ ਉਤਰਕੇ ਸਭ ਤੋਂ ਵਡੀ ਅਦਾਲਤ (ਚੀਫ਼ = ਵੱਡਾ, ਪ੍ਰਧਾਨ) ॥

ਚੀਰ, ਪੁ:—ਚੀਰਨ ਨਾਲ ਜੋ ਛੇਕ ਹੋ ਜਾਏ, ਫੱਟ, ਵੱਢਾ, ਟੱਕ, ਚੁਭਕ, ਕਪੜਾ ॥

ਚੀਰ ਫਾੜ, ਸ:—ਫੋੜੇ ਆਦਿਕ ਚੀਰਨ ਦਾ ਕੰਮ (ਕਰਨਾ) ॥

ਚੀਰਨ, ਸ:—ਸਾਗ ਭਾਜੀ ਦੀ ਮੁੱਠ ॥

ਚੀਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਪਾੜਨਾ, ਵੱਢਣਾ, ਸ਼ਸਤਰ ਨਾਲ ਖੋਲ੍ਹਣਾ (ਫੋੜਾ) ॥

ਚੀਰਵਾਂ, ਵਿ:—ਚੀਰਿਆ ਹੋਇਆ, ਚੀਰਨ ਵਾਲਾ ॥

ਚੀਰਾ, ਪੁ:—ਲਾਲ ਰੰਗ ਦੀ ਪਗੜੀ, ਟੱਕ, ਵੱਢਾ ॥

ਚੀਰਾ ਦੇਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਫੋੜਾ ਆਦਿਕ ਚੀਰਨਾ ॥

ਚੀਰਾਈ, ਸ:—'ਚਿਰਾਈ' ਵੇਖੋ ॥

ਚੀਰੀ, ਸ:—ਛੋਟਾ ਚੀਰਾ, ਚਿੱਠੀ, ਖਤ ॥

ਚੀਰੂ, ਪੁ:—ਚੀਰਨ ਵਾਲਾ, ਧਾਗਿਆਂ ਦੀ ਗੁੰਜੀ ॥

ਚੀਲ / ਚੀਲ੍ਹ } ਸ:—ਇਕ ਜੰਗਲ ਦਾ ਰੁੱਖ, ਇਕ ਪੰਖੇਰੂ, ਇੱਲ ॥

ਚੀਲਾ, ਪੁ:—ਇਕ ਕੱਚੀ ਲਕੜੀ ਵਾਲਾ ਨਿੱਕਾ ਜੇਹਾ ਰੁੱਖ ॥

ਚੀੜ੍ਹ, ਸ:—ਜਮਾਉ, ਲਗਾਉ, ਲੋਭ ਪੁਣਾ, ਚੀਲ ਦਾ ਰੁੱਖ ॥

ਚੀੜ੍ਹਾ, ਪੁ: / **ਚੀੜ੍ਹੀ,** ਸ: } ਜਿਸ ਵਿਚ ਚੀੜ੍ਹ ਹੋਏ, ਸਖਤ, ਸੂਮ। ਜਿਸ ਕੰਮ ਦੇ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਚਿਰ ਲੱਗੇ ॥

ਚੁਆਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਚੋਣ ਦੇਣਾ, ਕੇਰਨਾ, ਅਰਕ ਕੱਢਣਾ, ਦੁੱਧ ਦੀਆਂ ਧਾਰਾਂ ਕਢਵਾਉਣੀਆਂ, ਭਾਰ ਚੁਕਾਉਣਾ ॥

ਚੁਆਈ, ਸ:—ਚੁਆਉਣ ਦੀ ਮਜੂਰੀ ॥

ਚੁਆਤੀ, ਸ:—'ਚਵਾਤੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਚੁਅੰਨੀ / ਚੁਆਨੀ } ਸ:—ਚਹੁੰ ਆਨਿਆਂ ਦਾ ਚਾਂਦੀ ਦਾ ਸਿੱਕਾ, ਦੌਲੀ ॥

ਚੁਆੜੀ, ਸ:—ਛੱਰ ਚੁੰਬਕਣ ਵਾਲੀ ਡਾਂਗ, ਤੇੜੀ ਚਲਾਉਣ ਵਾਲਾ ਬਾਂਸ, ਚੁਆਤੀ ॥

ਚੁਸਕੜੀ, ਸ:—ਛੋਟਾ ਜੇਹਾ ਘੁੱਟ ॥

ਚੁਸਕੜੀਆ, ਸ:—ਛੋਟੇ ਛੋਟੇ ਘੁੱਟ ਭਰਨ ਵਾਲਾ ॥

ਚੁਸਤ, ਵਿ:—ਤੇਜ਼, ਤਿੱਖਾ, ਚਲਾਕ, ਤਕੜਾ, ਕੱਸਿਆ ਹੋਇਆ ॥

ਚੁਸਤੀ, ਸ:—ਤੇਜ਼ੀ, ਚਲਾਕੀ, ਫੁਰਤੀ, ਕੱਸਿਆ ਹੋਇਆ ਹੋਣਾ ॥

ਚੁਸਮਾ, ਪੁ:-ਕੁੰਡ, ਸਰੋਵਰ, ਸੂੰਬ ।

ਚੁਸਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਚੂਸਣ ਜਾਂ ਚੂਪਣ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਾਉਣਾ

ਚੁਸਾਈ, ਸ:—ਚੂਸਣ ਜਾਂ ਚੂਪਣ ਦਾ ਕੰਮ॥

ਚੁਸਾਕ, ਪੁ:—ਚੂਸਣ ਵਾਲਾ ॥

ਚੁਹਕਣਾ
ਚੁਹ ਚੁਹ ਕਰਨਾ } ਕ੍ਰਿ:—ਚੀਉਂ ਚੀਉਂ ਕਰਨਾ, ਗੂੜ੍ਹੇ ਲਾਲ ਰੰਗ ਦਾ ਹੋਣਾ ॥

ਚੁਹ ਚੁਹਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਪੰਖੇਰੂਆਂ ਦਾ ਖੁਸ਼ੀ ਨਾਲ ਬੋਲਣਾ ॥

ਚੁਹੱਟਾ, ਪੁ:—ਚਕੋਰ ਮੰਡੀ, ਜਿਸ ਮੰਡੀ ਵਿੱਚ ਚਾਰ ਸੜਕਾਂ ਮਿਲਨ ॥

ਚੁਹੱਤਰ, ਵਿ:—ਚਹੁੰ ਉੱਤੇ ਸੱਤਰ, ੭੪ ॥

ਚੁਹੱਤਰਵਾਂ, ਵਿ:—ਚੁਹੱਤਰਾਂ ਦੀ ਗਿਣਤੀ ਪੂਰੀ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ॥

ਚੁਹਰਟਾ, ਪੁ:—ਜਿਸ ਖੂਹ ਵਿੱਚ ਚਾਰ ਹਲਟ ਹੋਣ ॥

ਚੁਹਾਸਮਾ, ਵਿ:—ਚਾਰ ਮਜ਼ਲਾਂ ਵਾਲਾ (ਘਰ), ਚੌਥੀ ਮਜ਼ਲ ਦਾ ॥

ਚੁਹਾਣ, ਪੁ:—ਰਾਜਪੂਤਾਂ ਦੀ ਇੱਕ ਜਾਤ ॥

ਚੁਹਾਣੀ, ਸ:—ਜੱਟਾਂ ਦੇ ਪੀਲ ਵਾਲੀ ਇੱਕ ਮਸਾਲੇ ਦਾਰ ਚੀਜ਼ ॥

ਚੁਹਾਰਮ, ਪੁ:—ਚੌਥਾ ਹਿੱਸਾ ॥

ਚੁਹਬ,
ਚੁਹਬਣਾ, } 'ਚੋਭ', 'ਚੋਭਣਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਚੁਹਲ, ਪੁ:—ਹਾਸਾ, ਠੱਠਾ, ਮਖੌਲ, ਮੌਜ (ਕਰਨਾ)॥

ਚੁਹਲਣ, ਸ:
ਚੁਹਲੀ, ਪੁ: } ਜੋ ਚੁਹਲ ਕਰੇ ॥

ਚੁਹੁਜ਼, ਵਿ:—ਬੜਾ ਸੂਰਮਾ, ਬੰਦਾ ਵੀਰ॥

ਚੁੱਕ, ਸ:—ਭੁੱਲ, ਟਪਲਾ, ਗਲਤੀ (ਹੋਣੀ), ਪਿੱਠ ਜਾਂ ਲੱਕ ਦਾ ਵਲ (ਪੈਣੀ) ॥

ਭੁੱਲ ਚੁੱਕ, ਸ:—ਗਲਤੀ, ਕਸੂਰ॥

ਚੁੱਕ ਲੈਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਚੁੱਕਣਾ, ਉਠਾ ਲੈਣਾ ॥

ਚੁਕਸਾਈ, ਸ:—ਚੌਕਸੀ, ਸੋਝੀ, ਖਬਰਦਾਰੀ, ਤਕੜਾਈ ॥

ਚੁੱਕ ਚੁਕਾ, ਪੁ:—ਉਥਲਾਹਟ, ਉਛਾਲਾ, ਸ਼ਹਿ, ਸੌਦੇ ਦਾ ਭਾ ॥

ਚੁੱਕਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਉਠਾਉਣਾ, ਭੜਕਾਉਣਾ, ਉਕਸਾਉਣਾ, ਮੁਕਾਉਣਾ। ਭੁੱਲ ਜਾਣਾ, ਨਿਸ਼ਾਨੇ ਤੋਂ ਖੁੰਝਣਾ। ਮੁੱਲ ਠਹਿਰਨਾ, 'ਮੁੱਕਣਾ' ਕਰਜ਼ਾ ਉਤਰਨਾ ॥

ਚੁਕਵਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਚੁੱਕਣ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਾਉਣਾ॥

ਚੁਕਵਾਈ, ਸ:—ਚੁੱਕਣ ਦਾ ਕੰਮ ਜਾਂ ਮਜੂਰੀ ॥

ਚੱਕਾ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਹਰੀ ਤਰਕਾਰੀ ॥

ਚੁਕਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਚੁਕਣ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਾਉਣਾ, ਨਬੇੜਨਾ, ਜਾਨੋਂ ਮਾਰਨਾ, ਹੌਸਲਾ ਕਰਨਾ ਲਾਹੁਣਾ ॥

ਚੁਕਾਈ, ਸ:-ਚੁੱਕਣ ਦਾ ਕੰਮ ਜਾਂ ਮਜੂਰੀ ॥

ਚੁਕਾਠ, ਸ:—ਮੰਜੇ ਬੂਹੇ ਆਦਿਕ ਦਾ ਲਕੜੀ ਦਾ ਢਾਂਚਾ, ਸਰੀਰ ॥

ਚੁਕਾਠਾਂ, ਪੁ:—ਪਿੱਠ ਦਾ ਦੋਆ, ਮਨੁੱਖ ਜਾਂ ਘੋੜੇ ਦਾ ਲੱਕ ॥

ਚੁਕਾਵਾ, ਪੁ:—ਠਰ੍ਹਾਇਆ ਹੋਇਆ ਮੁੱਲ, ਪਿੜ ਜਾਂ ਜ਼ਿਲੇ ਦਾ ਕਿਰਾਯਾ ॥

ਚੁਕੂਣਾ, ਵਿ:—ਚਹੁੰ ਗੁੱਠਾਂ ਵਾਲਾ ॥

ਚੁਕੌਤੀ, ਸ:—ਜੋ ਮੁੱਲ ਠਰ੍ਹਾਇਆ ਜਾਵੇ ॥

ਚੁੱਖ, ਸ:—ਚਾਂਦੀ, ਸੋਨੇ, ਤਾਂਬੇ ਆਦਿਕ ਦਾ ਨਿੱਕਾ ਟੋਟਾ ॥

ਚੁਖੰਡੀ, ਸ:—ਛੱਤ ਉੱਪਰ ਖੁਲ੍ਹੀ ਥਾਂ ਜਿਸ ਦੇ ਗਿਰਦੇ ਕੰਧਾਂ ਹੋਣ ॥

ਚੁਖਾਈ, ਸ:—ਚੰਗਿਆਈ, ਗੁਣ, ਖਰਾ ਹੋਣਾ ॥

ਚੁਖੁੰਜਾ, ਵਿ:—ਚਹੁੰ ਖੂੰਜਿਆਂ ਵਾਲਾ ॥

ਚੁਖੇ ਬਿੰਦ, ਕ੍ਰਿ:, ਵਿ:—ਹਰ ਵੇਲੇ, ਹਰ ਦਮ, ਲਗਾਤਾਰ ॥

ਚੁੰਗ, ਸ:—ਕਿਸੇ ਚੀਜ਼ ਦਾ ਥੋੜ੍ਹਾ ਹਿੱਸਾ, ਵੰਨਗੀ, ਵੋਲ੍ਹੀ ॥

ਚੁਗਣਾ
ਚੁਗ ਲੈਣਾ } ਕ੍ਰਿ:-ਚੁੰਝ ਨਾਲ ਦਾਣਾ ਚੁੱਕਣਾ, ਕਪੜੇ ਵਿਚ ਚੁੰਨ ਪਾਉਣਾ, ਖਾਣਾ, ਚੁਰਨਾ, ਚੁਨਣਾ, ਵਾਲ ਪੱਟਣਾ, ਚੋਰੀ ਕਰਨੀ ॥

ਚੁਗਦ
ਚੁਗਲ } ਪੁ:—ਉੱਲੂ, ਪਿੱਠ ਪਿੱਛੇ ਨਿੰਦਿਆ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਚਿਲਮ ਵਿੱਚ ਰੱਖਣ ਵਾਲਾ ਰੋੜਾ, ਗੱਪੀ ॥

ਚੁਗਲ ਖੋਰ
ਚੁਗਲ ਬਾਜ਼ } ਪੁ:—ਜੋ ਪਿੱਠ ਪਿੱਛੇ ਬੁਰਿਆਈ ਕਰੇ ॥

ਚੁਗਲ ਖੋਰੀ
ਚੁਗਲ ਬਾਜ਼ੀ } ਸ:—ਪਿੱਠ ਪਿੱਛੇ ਬੁਰਿਆਈ ਕਰਨ ਦਾ ਕੰਮ ॥

ਚੁਗਲੀ, ਸ:—ਪਿੱਠ ਪਿੱਛੋਂ ਜੋ ਬੁਰਿਆਈ ਕੀਤੀ ਜਾਵੇ ॥

ਚੁਗਵਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਚੁਗਣ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਾਉਣਾ ॥

ਚੁਗਵਾਈ, ਸ:-ਚੁਗਾਉਣ ਦਾ ਕੰਮ ਜਾਂ ਮਜੂਰੀ ॥

ਚੁਗਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਡੰਗਰ ਚਾਰਨੇ, ਪੰਖੇਰੂ ਪਾਲਣੇ, ਚੁਗਣ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਾਉਣਾ ॥

ਚੁਗਾਈ, ਸ:—ਚੁਗਾਉਣ ਦੀ ਮਜੂਰੀ ॥

ਚੁਗਾਠ, ਸ:—ਦਰਵਾਜ਼ੇ, ਬਾਰੀ, ਮੰਜੇ ਆਦਿਕ ਦਾ ਲਕੜੀ ਦਾ ਢਾਂਚਾ ॥

ਚੁਗਾਣੀ, ਵਿ:—ਗੁੰਦਿਆ ਹੋਇਆ (ਹੁੱਕੇ ਦਾ ਨੈਚਾ) ॥

ਚੁਗਾਨ, ਪੁ:—ਖੁਲ੍ਹੀ ਥਾਂ, ਮਦਾਨ ॥

ਚੁਗਿਰਦ, ਕ੍ਰਿ:, ਵਿ:-ਅਵ:—ਚਾਰੋਂ ਪਾਸੇ, ਚੁਫੇਰੇ ॥

ਚੁੰਗੀ, ਸ:—ਸ਼ਹਿਰ ਦੇ ਅੰਦਰ ਆਉਣ ਵਾਲੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਪੁਰ ਮਸੂਲ, ਮਸੂਲ ਦੀ ਥਾਂ, ਥੋੜਾ ਹਿੱਸਾ ॥

ਚੁੰਘਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਚੂਸਣਾ, ਬੁੱਲ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਪੀਣਾ, ਟ੍ਰਪਣ

ਚੁਘਰਾ, ਪੁਃ—ਚਕੋਰ ਫੇਰਦੇ ਵਾਲਾ ਘਰ, ਚੌਹਾਂ ਹਿੱਸਿਆਂ ਵਾਲੀ ਲਾਵੀ ॥

ਚੁੱਘਲ, ਵਿਃ—ਚੋਲਕੇ ਹੌਲਾ ਹੋਇਆ ਹੋਇਆ (ਰੁਪਯਾ ਆਦਿਕ) ॥

ਚੁੰਘਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਦੁੱਧ ਦੇਣਾ, ਚੁੰਘਣ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਾਉਣਾ ॥

ਚੁੰਘਾਈ, ਸਃ—ਦੁੱਧ ਚੁੰਘਾਉਣ ਵਾਲੀ ਦਾਈ, ਚੁੰਘਾਉਣ ਦਾ ਭਾੜਾ ॥

ਚੁੱਚਾ ਪੁਃ } ਵਿਃ—ਜਿਸ ਨੂੰ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਾ ਦਿੱਸੇ,
ਚੁੱਚੀ, ਸਃ } ਖਰਾਬ ਅੱਖਾਂ ਵਾਲਾ (ਲੀ) ॥

ਚੁੱਚੁਰ, ਵਿਃ—ਛਾਰਾ ਅਤੇ ਤਕੜਾ, ਮੋਟਾ ਝੋਟਾ ॥

ਚੁੰਝ, ਸਃ—ਪੰਖੇਰੂਆਂ ਦਾ ਨੋਕਦਾਰ ਮੂੰਹ, ਕੋਈ ਨੋਕਦਾਰ ਚੀਜ਼, ਲੋਹੇ ਦੀ ਕਲਮ ਦਾ ਨੋਕਦਾਰ ਹਿੱਸਾ ॥

ਚੁੰਝ ਡੋਬਣੀ (ਭਰਨੀ), ਕ੍ਰਿਃ—ਚੁੰਝ ਨੂੰ ਖੋਭਣਾ, ਚੁੰਝ ਮਾਰਨੀ ॥

ਚੁੰਝ ਮਾਰਨੀ, ਕ੍ਰਿਃ—ਚੁੰਝ ਚੋਭਣੀ, ਆਪੇ ਵਿਚ ਲੜਨਾ ॥

ਚੁਟਕਲਾ, ਪੁਃ—ਜਾਦੂ, ਮੰਤਰ, ਟੋਟਕਾ, ਤਬੀਤ, ਅਚਰਜ ਦੀ ਗੱਲ (ਛੱਕਣਾ) ਮਖੌਲ, ਅਨੋਖ-ਗੁਣਕਾਰ ਦੁਆ ॥

ਚੁਟੋਕਾ, ਪੁਃ—ਹੱਥ ਪਸਾਰ ਕੇ ਜਿੰਨੀ ਚੀਜ਼ ਉਸ ਵਿਚ ਆਵੇ ॥

ਚੁਟਕੀ, ਸਃ—ਅੰਗੂਠੇ ਅਤੇ ਉਂਗਲੀਆਂ ਵਿਚ ਜਿੰਨੀ ਚੀਜ਼ ਪਕੜੀ ਜਾ ਸੱਕੇ, ਨੱਥ ਵਿਚ ਲਟਕਣ ਵਾਲਾ ਗਹਿਣਾ ॥

ਚੁਟਕੀ ਮਾਰਨੀ, ਕ੍ਰਿਃ—ਉਂਗਲੀਆਂ ਵਜਾਉ-ਣੀਆਂ ॥

ਚੁਟਕੀ ਵਿੱਚ, ਕ੍ਰਿਃ ਵਿਃ—ਬਹੁਤ ਛੇਤੀ, ਝੱਟ ਪੱਟ ॥

ਚੁਟਲਾ, ਪੁਃ—ਸਿਰੋਂ ਲਟਕਣ ਵਾਲੀ ਵੱਡੀ ਬੋਦੀ ॥

ਚੁਣਨਾ, } ਕ੍ਰਿਃ—ਨਿਸ਼ਾਨੇ ਉੱਤੇ ਗੋਲੀ ਆਦਿਕ
ਚੁੰਡਣਾ, } ਮਾਰਨੀ, ਜਤਨ ਕਰਕੇ ਆਪਣਾ ਮਨੋਰਥ ਸਿੱਧ ਕਰਨਾ ॥

ਚੁੰਡਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਨਿਸ਼ਾਨੇ ਉੱਤੇ ਗੋਲੀ ਆਦਿਕ ਲਗਾਉਣੀ ॥

ਚੁਣਤ, ਸਃ—ਕਪੜਿਆਂ ਵਿਚ ਚੀਨ ਪਾਉਣੇ, ਚੋਣ ॥

ਚੁਣਤੀ, ਸਃ—ਚਿਣਨ ਦਾ ਕੰਮ, ਚੁਣਤ, ਚੋਣ ॥

ਚੁਣਨਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਕਪੜਿਆਂ ਵਿੱਚ ਚੀਨ ਪਾਉਣੇ, ਇੱਟਾਂ ਜੋੜਨਾ, ਚੁਗਣਾ, ਜੁਗਤ ਨਾਲ ਰੱਖਣਾ ।

ਚੁਣਵਾਂ, ਵਿਃ—ਚੁਣਕੇ ਲਿਆ ਹੋਇਆ, ਬਹੁਤ ਚੰਗਾ ॥

ਚੁਣਾਉਟ, ਸਃ—ਚੁਣਨ ਦਾ ਕੰਮ ॥

ਚੁਣਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਚੁਣਨ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਾਉਣਾ ॥

ਚੁਣਾਈ, ਸਃ—ਚੁਣਨ ਦਾ ਕੰਮ ਜਾਂ ਮਜੂਰੀ ॥

ਚੁਤਰੈਮਾ, ਵਿਃ—ਖੰਘਰ ਖਾਧਾ, ਕੌੜਾ, ਜਿਸ ਦੇ ਮੂੰਹ ਉੱਤੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਮਾਤਾ ਦੇ ਦਾਗ ਹੋਣ ॥

ਚੁੱਤੜ, ਪੁਃ—ਜਿਤੜ, ਪੱਟ ਦਾ ਉਤਲਾ ਹਿੱਸਾ ਪਿਛਲੇ ਪਾਸੇ ਦਾ ॥

ਚੁੱਤੜ ਵਖਾਉਣੇ, ਕ੍ਰਿਃ—ਨੱਸ ਜਾਣਾ ॥

ਚੁੱਤੜ ਵਜਾਉਣੇ, ਕ੍ਰਿਃ—ਬਹੁਤ ਖੁਸ਼ ਹੋਣਾ ਜਾਂ ਝੂਰਨਾ ॥

ਚੁਤੜੀ, ਸ:—ਬਾਲਕ ਦਾ ਨਿੱਕਾ ਚੁੱਤੜ ॥

ਚੁਤੜੀਆ, ਪੁ:—ਮੋਟੇ ਚੁੱਤੜਾਂ ਵਾਲਾ ਮਨੁੱਖ ॥

ਚੁਤਾਰ, ਪੁ:—ਚਾਰ ਤਾਗਾ, ਚਹੁੰ ਤਾਰਾਂ ਵਾਲਾ ਕਪੜਾ, ਚਹੁੰ ਤਾਲਾਂ ਵਾਲਾ ਰਾਗ, ਕਬਿੱਤ ॥

ਚੁਤਾਰਾ, ਵਿ:—ਚਹੁੰ ਤਾਰਾਂ ਜਾਂ ਤਾਲਾਂ ਵਾਲਾ ॥

ਚੁਤਾਲੀ, ਵਿ:—ਚਹੁੰ ਉੱਤੇ ਚਾਲੀ ॥

ਚੁਥਾਈ, ਸ:—ਚੌਥਾ ਹਿੱਸਾ ॥

ਚੁਦੰਦ, ਵਿ:—ਗੁੱਸੇ, ਲੜਨ ਨੂੰ ਤਿਆਰ ॥

ਚੁਦਰੀ, ਸ:—ਜਿਸ ਘਰ ਦੇ ਚੁਫੇਰੇ ਇੱਕ ਇੱਕ ਬੂਹਾ ਹੋਵੇ ॥

ਚੁੰਧਕ, ਸ:—ਦੂਰ ਪੈਣ ਦਾ ਕੰਮ (ਲੱਗਣੀ, ਲਾਉਣੀ

ਚੁਧਰੇਆ, ਪੁ:
ਚੁਧਰਾਤ, ਸ: } ਚੌਧਰੀ ਦਾ ਕੰਮ ॥

ਚੁਧਰਾਇਣ,
ਚੁਧਰਾਣੀ, } ਸ:—ਚੌਧਰੀ ਦੀ ਤ੍ਰੀਮਤ, ਜਨਾਨੀਆਂ ਵਿਚ ਪ੍ਰਧਾਨ॥

ਚੁਧਰਾਇਤ
ਚੁਧਰਾਈ } ਸ:—ਚੌਧਰੀ ਦੀ ਪਦਵੀ ਅਤੇ ਕੰਮ ॥

ਚੁੰਧਾ, ਵਿ:—ਚੁੰਨ੍ਹਾ, ਜਿਸ ਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਕਮਜ਼ੋਰ ਹੋਣ ॥

ਚੁਨਰੀ
ਚੁੰਨੀ } ਸ:—ਨਿੱਕਾ ਜੇਹਾ ਦੁਪੱਟਾ, ਲਾਲ ਦੁਪੱਟਾ, ਗੋਟੇ ਕਨਾਰੀ ਵਾਲਾ ਦੁਪੱਟਾ ॥

ਚੁੰਨ੍ਹਾ, ਵਿ:—ਕਮਜ਼ੋਰ ਅੱਖਾਂ ਵਾਲਾ ॥

ਚੁੱਪ, ਸ:—ਨਾ ਬੋਲਣਾ, ਮੂੰਹ ਬੰਦ ਕਰ ਛੱਡਣਾ (ਕਰਨਾ, ਰਹਿਣਾ) ॥

ਵਿ:—ਜੋ ਨਾਂ ਬੋਲੇ। ਵਿਸਮਯਕ:-ਨਾਂ ਬੋਲੇ ॥

ਚੁੱਪ ਕਰੀਤਾ
ਚੁੱਪ ਕੀਤਾ } ਵਿ:, ਚੁੱਪ, ਢੀਠ, ਮਚਲਾ ॥

ਚੁੱਪ ਚਾਪ (ਣ)
ਚੁੱਪ ਚੁਪਾਤਾ (ਪੀਤਾ) } ਕ੍ਰਿ:, ਵਿ:, ਚੁੱਪ, ਚੁੱਪ ਕਰਕੇ, ਚੋਰੀ, ਅਮਨ ਚੈਨ ਨਾਲ ॥

ਚੁਪੱਟ, ਵਿ:—ਸਿਧਾ ਪਿਆ ਹੋਇਆ, ਖੁੱਲ੍ਹਾ ॥
ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—ਅਚਾਨਕ ਚੋਟ, ਜ਼ੋਰ ਨਾਲ ॥

ਚੌੜ ਚੁਪੱਟ, ਵਿ:—ਬਰਬਾਦ, ਤਬਾਹ (ਹੋਣਾ) ॥

ਚੁਪੱਟ ਮਾਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਪਿੱਠ ਦੇ ਭਾਰ ਢਾਹਣਾ, ਨਾਸ ਕਰਨਾ ॥

ਚੁਪੱਤਾ, ਪੁ:
ਚੁਪੱਤੀ, ਸ: } ਵਿ:—ਚਹੁ ਪਤ੍ਰਾਂ ਵਾਲਾ (ਬੂਟਾ), ਚਹੁ ਤਹਿਆਂ ਵਾਲਾ ਕਾਗਤ ॥

ਚੁਪੜਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਘਿਉ ਜਾਂ ਤੇਲ ਲਗਵਾਉਣਾ॥

ਚੁਪੜਾਈ, ਸ:—ਚੋਪੜਨ ਦਾ ਕੰਮ ਜਾਂ ਮਜੂਰੀ॥

ਚੁਪਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਚੁੱਪ ਕਰਾਉਣਾ, ਚੁਸਾਉਣਾ ॥

ਚੁਪਾਇਆ, ਪੁ:—ਚਹੁੰ ਪੈਰਾਂ ਵਾਲਾ ਜਨੌਰ,ਪਸ਼ੂ॥

ਚੁਪਾਈ, ਸ:—ਚੁਪਣ ਦਾ ਕੰਮ, ਚਹੁੰ ਚਰਣਾਂ ਵਾਲਾ ਇਕ ਛੰਦ ॥

ਚੁਪਾਕ, ਪੁ:—ਚੁਪਣ ਵਾਲਾ, ਚੁਪ ਹੋਏ ਗੰਨੇ ਦੇ ਛਿੱਲੜ, ਫੋਕ ॥

ਚੁਫਾਲ, ਵਿ:—ਚਹੁੰ ਨੁਕਰਾਂ ਵਾਲੀ ਚੀਜ਼, ਇੱਟ ਆਦਿਕ॥

ਚੁਫਾਲ ਜਾ ਪੈਣਾ
ਚੁਫਾਲ ਡਿੱਗਣਾ } ਕ੍ਰਿ:—ਅਜਹਾ ਡਿੱਗਣਾ ਕਿ ਹੱਥ ਢੱਲੇ ਦੋਏ ਹੋਣ ॥

ਚੁਫੇਰ (ਰੇ), ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—ਚਾਰ ਪਾਸੇ, ਸਭਨੀ ਪਾਸੀਂ ॥

ਚੁਬੱਚਾ, ਪੁ:—'ਚਬੱਚਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਚੁਬਾਰਾ, ਪੁ:—ਘਰ ਦੀ ਉਪਰਲੀ ਛੱਤ ਦਾ ਕਮਰਾ, ਬੈਠਕ ॥

ਚੁਬਾਰੇ ਦੀ ਇੱਟ ਮੋਰੀ ਨੂੰ ਲਾਉਣੀ; ਕ੍ਰਿ:—'ਮੋਰੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਚੁਭਕ, ਸ:
ਚੁਭਕਾ, ਪੁ: } ਅੰਦਰਨ ਚੋਭ ਜੋ ਪੀੜ ਹੋਣ ਲਗ ਪਏ, ਤ੍ਰਿੱਖੀ ਪੀੜ ॥

ਚੁਭਕੀ, ਸ:—ਡੁਬਕੀ, ਗੋਤਾ, ਚੁਭਕ, ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦੀ ਸਜਾਉਟ ਦਾ ਕੰਮ ॥

ਚੁੱਭਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਕਿਸੇ ਨੋਕਦਾਰ ਚੀਜ਼ ਦਾ ਅੰਦਰ ਧਸ ਜਾਣਾ ॥

ਚੁੱਭਾ, ਪੁ:
ਚੁੱਭੀ, ਸ: } ਟੁੱਭੀ, ਡੁਬਕੀ, ਗੋਤਾ (ਲਾਉਣਾ ਮਾਰਨਾ) ॥

ਚੁਭਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਚੋਭਣਾ, ਵਿੰਨ੍ਹਣਾ, ਡੋਬਣਾ ॥

ਚੁਭਾਈ, ਸ:—ਚੋਭਣ ਦਾ ਕੰਮ ॥

ਚੁੰਮਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਮੋਹ ਕਰਕੇ ਬੁੱਲ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਛੂਹਣਾ ਜਾ ਚੁੰਘਣਾ ॥

ਚੁੰਮਣਾ ਚੱਟਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਬਹੁਤ ਲਾਡ ਪਿਆਰ ਕਰਨਾ ॥

ਚੁੰਮਾ, ਪੁ:
ਚੁੰਮੀ, ਸ: } ਚੁੰਮਣ ਦਾ ਕੰਮ (ਦੇਣਾ, ਲੈਣਾ) ॥

ਚੁਮਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਚੁੰਮਣ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਾਉਣਾ ਚੁੰਮੀ ਦੇਣੀ ॥

ਚੁਮਾਸਾ, ਪੁ:—ਬਰਸਾਤ ਦੇ ਚਾਰ ਮਹੀਨੇ, ਅਰਥਾਤ ਹਾੜ੍ਹ, ਸੌਣ, ਭਾਦੋਂ, ਅੱਸੂ ॥

ਚੁਮਾਹਾ (ਹਾਂ), ਪੁ:—ਚਹੁੰਆਂ ਮਹੀਨਿਆਂ ਦਾ ਤਲਬ ॥

ਚੁਮੁਖਾ,
ਚੁਮੁਖੀਆ, } ਵਿ:—ਚਹੁੰਆਂ ਮੂੰਹਾਂ ਵਾਲਾ (ਦੀਵਾ ਆਦਿਕ) ॥

ਚੁਮੁਟਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਕਿਸੇ ਕੰਮ ਵਿਚ ਲੱਗਣਾ ਘੁਲਣਾ, ਜੁੱਟਣਾ ॥

ਚੁਰੇ, ਸ:—ਧਰਤੀ ਵਿਚ ਟੋਇਆ ਪੁੱਟਕੇ ਬਣਾਇਆ ਹੋਯਾ ਚੁੱਲ੍ਹਾ ॥

ਚੁਰਸਤਾ, ਪੁ:—'ਚੁਰਾਹਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਚੁਰਗ, ਸ:—ਪੰਖੇਰੂਆਂ ਤੇ ਕੀੜਿਆਂ ਦੀ ਅਵਾਜ਼ ॥

ਚੁਰੰਗ, ਪੁ:—ਇਕ ਝਟਕੇ ਨਾਲ ਜਨੌਰ ਦਾ ਸਿਰ ਅਤੇ ਪਰ ਵੱਢ ਸਿੱਟਣੇ ॥

ਚੁਰਗਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਚਹਿ ਚਹਾਉਣਾ, ਬਾਲਾਂ ਦਾ ਖੁੱਤਲੀਆਂ ਹੱਲਾ ਕਰਨਾ ॥

ਚੁਰਚੁਰਾ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਨਿੱਕਾ ਪੰਖੇਰੂ ॥
ਵਿ:—ਬਹੁਤ ਬੋਲਣ ਵਾਲਾ, ਤੇਜ਼ ॥

ਚੁਰੰਜਾ, ਵਿ:—ਚਹੁੰ ਉੱਤੇ ਪੰਜਾਹ ।

ਚੁਰਟ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦਾ ਸਿਗਾਰ (ਪੀਣਾ) ਮੁੜਿਆ ਹੋਇਆ ॥

ਚੁਰੜ ਮੁਰੜ, ਵਿ:—ਕੁਮਲਾਇਆ ਹੋਇਆ, ਝੁਕਿਆ ਹੋਇਆ ॥

ਚੁਰਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਕਿਸੇ ਦੀ ਚੀਜ਼ ਬਿਨਾ ਪੁੱਛੇ ਲੈ ਜਾਣੀ ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਬਣਾ ਲੈਣੀ ॥

ਚੁਰਾਸੀ, ਵਿ:—ਚਹੁੰ ਉੱਤੇ ਅੱਸੀ. ॥

ਚੁਰਾਸੀ
ਚੁਰਾਸੀ ਲੱਖ } ਸ:—ਸਾਰੀਆਂ ਜੂਨਾਂ ॥

ਚੁਰਾਸੀ ਭੋਗਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਸਾਰੀਆਂ ਜੂਨਾਂ ਵਿਚ ਪੈਣਾ ॥

ਚੁਰਾਸੀ ਕੱਟਣਾ
ਚੁਰਾਸੀ ਕੱਟੀ ਜਾਣੀ } ਕ੍ਰਿ: ਮੁਕਤੀ ਪਾਉਣੀ ॥

ਚੁਰਾਹਾ, ਪੁ:—ਜਿੱਥੇ ਚਾਰ ਰਸਤੇ ਮਿਲਣ ॥

ਚੁਰਾਣਮੇ (ਵੇਂ), ਵਿ:—ਚਾਰ ਉੱਤੇ ਨੱਵੇ ॥

ਚੁੱਲ੍ਹ, ਪੁ:—'ਚੁੱਲ੍ਹਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਚੁਲ ਚੁਲ, ਥੋੜਾ ਥੋੜਾ ਪਾਣੀ ਡਿਗਣ ਦੀ ਅਵਾਜ਼, ਬੇਚੈਨੀ ॥

ਚੁਲਬੁਲਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਬਿਆਕੁਲ ਹੋਣਾ, ਤੜਫਣਾ, ਹੱਥ ਪੈਰ ਮਾਰਨੇ ॥

ਚੁਲ ਚੁਲੀ, ਸ:—ਬੇਚੈਨੀ, ਘਬਰਾਹਟ ॥

ਚੁਲਬੁਲਾ
ਚੁਲਬੁਲੀਆ } ਪੁ:—ਛੇਤੀ ਘਾਬਰ ਜਾਣ ਵਾਲਾ ਮਨੁੱਖ ॥

ਚੁਲਬੁਲਾਟ
ਚੁਲਬੁਲੀ } ਸ:—ਬੇਚੈਨੀ, ਘਬਰਾਹਟ ॥

ਚੁਲਾ, ਪੁ:—ਵੱਡੀ ਚੁਲੀ, ਤਲੀ ਦਾ ਪਾਣੀ (ਕਰਨਾ) ॥

ਚੁੱਲ੍ਹਾ, ਪੁ:—ਜਿਸ ਚੀਜ਼ ਵਿੱਚ ਅੱਗ ਬਾਲਕੇ ਰਸੋਈ ਕੀਤੀ ਜਾਵੇ ॥

ਚੁਲ੍ਹੇ ਦਾ ਵੱਟਾ, ਪੁ:—ਚੁੱਲ੍ਹੇ ਦਾ ਇੱਕ ਪਾਸਾ ॥

ਚੁਲਾਈ, ਸ:—ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦਾ ਸਾਗ ॥

ਚੁਲਾਂਡਾ, ਪੁ:—ਲੋਹੇ ਦਾ ਛੱਲਾ ਜਿਸ ਨਾਲ ਤਾਕ ਚੁਗਾਠ ਵਿੱਚ ਫਸਿਆ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ ॥

ਚੁਲਿਹਾਰ, ਪੁ:, ਸ:—ਜਿਸ ਦਾ ਚੁੱਲ੍ਹਾ ਹੋਵੇ, ਜੋ ਰਸੋਈ ਕਰੇ ॥

ਚੁਲੀ, ਸ:—ਹੱਥ ਦੀ ਤਲੀ ਵਿੱਚ ਜਿੰਨਾ ਪਾਣੀ ਆਦਿਕ ਆਵੇ । ਰੋਟੀ ਖਾਕੇ ਪਾਣੀ ਨਾਲ ਅੰਦਰੋਂ ਮੂੰਹ ਧੋਣਾ (ਕਰਨੀ) ॥

ਚੁਲੀ ਛੱਡਣਾ
ਚੁਲੀ ਦੇਣਾ
ਚੁਲੀ ਪਾਉਣਾ } ਕ੍ਰਿ:—ਮਣਸਣਾ, ਕਿਸ ਚੀਜ਼ ਦਾ ਤਿਆਗਣਾ, ਮਨੋਂ ਮਿਥਣਾ ॥

ਚੁੱਲ੍ਹੀ, ਸ:—ਛੋਟਾ ਚੁੱਲ੍ਹਾ ॥

ਚੁੜਹੀਮ, ਪੁ:—ਚੂੜ੍ਹੇ ਦਾ ਕੰਮ, ਭੈੜਾ ਕੰਮ, ਬੁਰੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ॥

ਚੁੜਾਉ, ਪੁ:
ਚੁੜਾਈ, ਸ: } ਜਿੰਨੀ ਚੌੜੀ ਕੋਈ ਚੀਜ਼ ਹੋਵੇ ॥

ਚੁੜਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਚੌੜਾ ਕਰਨਾ ॥

ਚੁੜੇਲ, ਸ:—ਭੂਤਣੀ, ਡਾਇਣ, ਭੈੜੀ ਸ਼ਕਲ ਵਾਲੀ ਤੀਮਤ । ਲੜਾਕੀ ਰੰਨ ॥

ਚੂੰ, ਸ:—ਧਾਤ ਦੇ ਰਗੜਨ ਨਾਲ ਜੋ 'ਚੂੰਚੂੰ' ਦੀ ਅਵਾਜ਼ ਨਿਕਲੇ । ਕ੍ਰਿ:-ਵਿ:-ਕਿਉਂ ॥

ਚੂੰ ਚਾਂ, ਸ:—ਨਿੱਕੇ ਬੱਚੇ ਦੀ ਅਵਾਜ਼, ਨਾਂਹ ਨੁੱਕਰ (ਕਰਨਾ) ॥

ਚੂੰ ਚੂੰ, ਸ:—ਪੰਖੇਰੂਆਂ ਦੀ ਅਵਾਜ਼ ॥

ਚੂਆਂ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਖੀਰੇ ਜਾਂ ਕੱਦੂ ਵਰਗਾ ਫਲ ॥

ਚੂਸ, ਪੁ:—ਚੂਪਣ ਜਾਂ ਚੁੰਘਣ ਦਾ ਕੰਮ ॥

ਚੂਸਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਚੂਪਣਾ ਚੁੰਘਣਾ, ਬੁਲ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਪੀਣਾ ॥

ਚੂਸਤਾ, ਪੁ:—ਲੱਕ, ਸਰੀਰ ਦਾ ਢਾਂਚਾ ॥

ਚੂਸਤਾ ਹਿਲਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਲਿੱਸੇ ਅਤੇ ਕਮਜ਼ੋਰ ਹੋਣਾ ॥

ਚੂਸਤਾ ਨਿਕਲ ਆਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਬਹੁਤ ਲਿੱਸੇ ਹੋਣ ਕਰਕੇ ਹੱਡੀਆਂ ਦਿੱਸਣੀਆਂ ॥

ਚੂਸਣੀ, ਸ:—ਚੂਸਣ ਦਾ ਜੰਤ੍ਰ ॥

ਚੂਹ ਮਾਰ, ਪੁ:—ਚੂਹੇਦਾ ਸ਼ਿਕਾਰ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਇਕ ਪੰਖੇਰੂ, ਚੂਹੇ ਫੜਨ ਵਾਲ ਪਿੰਜਰਾ ॥

ਚੂਹਟੀ, ਸ:—ਉਂਗਲੀਆਂ ਨਾਲ ਚੂੰ ਖੋਹਣ ਦਾ ਕੰਮ ॥

ਚੂਹੜਾ, ਪੁ: } ਇੱਕ ਨੀਚ ਜਾਤ ਜੋ ਮੈਲਾ ਸਾਫ
ਚੂਹੜੀ, ਸ: } ਕਰਦੀ ਹੈ, ਖਰਾਬ ਆਦਮੀ ॥

ਚੂਹੜੀ ਸਰੇਰ, ਸ:—ਇੱਕ ਬੂਟੀ, ਦੁਆ ॥

ਚੂਹਾ, ਪੁ:—ਮਸ਼ਹੂਰ ਜਨੌਰ, ਨੱਕ ਦੀ ਸੁੱਕੀ ਮੈਲ। ਜ਼ਿਮੀ ਵਿਚ ਡੂੰਘਾ ਟੋਇਆ ਕੱਢਣ ਦਾ ਜੰਬਾ, ਟੀਪ ਦੀਆਂ ਲਕੀਰਾਂ ਕੱਢਣ ਵਾਲਾ ਹਥਿਆਰ ॥

ਚੂਹੇ ਦੰਦੀ ਪੌਂਚੀ, ਸ:—ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦਾ ਗਹਿਣਾ ਜਿਸ ਦੇ ਦਾਣੇ ਨੋਕਦਾਰ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ॥

ਚੂਹੇ ਮਾਰ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਪੰਖੇਰੂ ॥

ਚੂਹੀ, ਸ:—ਚੂਹੇ ਦੀ ਮਦੀਨ, ਨਿੱਕਾ ਜਿਹਾ ਚੂਹਾ ਕਾਗਤ ਅੜਾਣ ਵਾਲਾ ਲੋਹੇ ਦਾ ਇੱਕ ਜੰਤ੍ਰ ॥

ਚੂਹੂੰਡੀ, ਸ:—'ਚੂੰਢੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਚੂਕ, ਸ:—ਭੁੱਲ, ਗਲਤੀ, ਟਪਲਾ, ਖੁੰਝਾਈ ॥

ਚੂਕਣਾ } ਪੁ:—ਲੱਕ ਦੀ ਹੱਡੀ ॥
ਚੂਕਲਾ }

ਚੂਕਾ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਹਰੀ ਭਾਜੀ ॥

ਚੂਗਣੀ, ਸ:—ਵਾਲਾਂ ਦੇ ਚੁੰਘਣ ਵਾਲੀ ਕੋਈ ਚੀਜ਼ ॥

ਚੂਚਾ, ਪੁ: } ਅਵਾਣਾ, ਬੱਚਾ। ਤੀਵੀਂ ਦਾ ਬਹੁਤ
ਚੂਚੀ, ਸ: } ਵੱਡਾ ਮੰਮਾ, ਕੁੱਕੜੀ ਦਾ ਬੱਚਾ ॥

ਚੂਜ, ਪੁ:—ਬਾਜ ਦਾ ਬੱਚਾ, ਛੋਟੀ ਉਮਰ ਦਾ ਬਾਜ਼ ॥

ਚੂਜ਼ਾ, ਪੁ:—ਕੁੱਕੜੀ ਦਾ ਬੱਚਾ, ਸੋਹਣਾ ਨਾਜ਼ਕ ਮੁੰਡਾ ॥

ਚੂੰਡ, ਸ:—'ਚੂੰਡਣ' ਦਾ ਕੰਮ ('ਚੂੰਡਣਾ' ਵੇਖੋ) ॥

ਚੂੰਡਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਟੋਟੇ ਟੋਟੇ ਕਰਨਾ, ਤਿੱਖੀ ਹੀ ਦੰਦਾਂ ਨਾਲ ਮਾਸ ਲਾਹੁਣਾ, ਦੁੱਧ ਪੀਣ ਬਾਝੋਂ ਮੰਮਾ ਚੁੰਘਣਾ, ਗਰੀਬ ਨੂੰ ਲੁੱਟਣਾ ॥

ਚੂੰਡਾ, ਪੁ:—ਸਿਰ ਦੇ ਉੱਤੇ ਵਾਲਾਂ ਦਾ ਜੂੜਾ, ਕੁੱਕੜ ਦੀ ਕਲਗੀ ॥

ਚੂੰਡੀ, ਸ:—ਬਾਲ ਦੇ ਸਿਰ ਉੱਤੇ ਵਾਲਾਂ ਦਾ ਜੂੜਾ ॥ fillip

ਚੂੰਢੀ, ਸ:—ਅੰਗੂਠੇ ਅਤੇ ਨਾਲ ਦੀ ਉਂਗਲ ਵਿਚ ਪਿੰਡੇ ਦਾ ਮਾਸ ਜਾਂ ਕੋਈ ਹੋਰ ਚੀਜ਼ ਫੜਨਾ, ਚੂੰਢੀ ਨਾਲ ਪਾਉਣ ਵਾਲੀ ਦੁਆ, ਕਾਗਤ ਅੜਾਣ ਵਾਲਾ ਲੋਹੇ ਦਾ ਜੰਤ੍ਰ ॥

ਚੂੰਢੀ ਪਾਉਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਚੂੰਢੀ ਨਾਲ ਅੱਖਾਂ ਵਿਚ ਦੁਆ ਪਾਉਣੀ ॥

ਚੂੰਡੀ ਭਰਨੀ, ਚੂੰਢੀ ਵੱਢਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਚੂੰਢੀ ਨਾਲ ਪਿੰਡੇ ਦਾ ਮਾਸ ਵੱਢਣਾ ॥

ਚੂਥੀ, ਸ:—ਤਾਕ ਦਾ ਸਿਰਾ ਅਤੇ ਜਿਸ ਛੇਕ ਵਿੱਚ ਉਹ ਫਿਰਦਾ ਹੈ ॥

ਚੂਨ, ਪੁ:—ਛਾਲ, ਬੂਰਾ, ਅੰਨ, ਚੂਰਾ ॥

ਚੂਨ ਭੂਨ, ਪੁ:—ਬੂਰਾ, ਬਚਿਆ ਖੁਚਿਆ ਅੰਨ॥

ਚੂਨੜੀ, ਸ:—'ਚੁੰਨੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਚੂਨਾ, ਪੁ:—ਰੋੜ ਸਾੜ ਕੇ ਪੀਠੇ ਹੋਏ, ਇੱਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਕਲੀ ॥

ਚੂਨੇ ਗੱਚ, ਵਿ:—ਚੂਨੇ ਦੇ ਪਲਸਤਰ ਵਾਲਾ (ਘਰ ਆਦਿਕ) ॥

ਚੂਨੀ, ਸ:—ਵੱਡਮੁੱਲੇ ਪੱਥਰਾਂ ਦੇ ਟੁਕੜੇ, ਦਾਲ ਦਾ ਆਟਾ ॥

ਚੂਨੀਆਂ ਗੂੰਦ, ਸ:—ਇਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਗੂੰਦ ॥

ਚੂਪਣਾ, ਚੂਪ ਲੈਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਚੂਸਣਾ, ਬੁੱਲ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਨੱਪਕੇ ਰਸ ਪੀਣਾ ॥

ਚੂਪਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਚੁਪਾਉਣਾ, ਚੁੰਘਾਉਣਾ ਚੁਸਾਉਣਾ ॥

ਚੂਰ, ਪੁ:—ਟੁਕੜੇ, ਬੂਰਾ, ਭੁਆਲ । ਵਿ:—ਟੁਕੜੇ ਟੁਕੜੇ ॥

ਚੂਰਣ, ਚੂਰਨ, ਪੁ:—ਪੀਠੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਹਾਜ਼ਮੇਂ ਦੀਆਂ ਦੁਆਵਾਂ ॥

ਚੂਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਟੋਟੇ ਟੋਟੇ ਕਰਨਾ, ਚੂਰਮਾ ਜਾਂ ਚੂਰੀ ਬਣਾਉਣੀ ॥

ਚੂਰਮਾ, ਪੁ:—ਮੈਦੇ, ਖੰਡ ਅਤੇ ਘੇਉ ਦੀ ਇਕ ਮਠਿਆਈ ਕੁੱਟੀ ਹੋਈ॥

ਚੂਰਾ, ਚੂਰਾ ਭੂਰਾ, ਪੁ:—ਟੁਕੜੇ, ਨਿੱਕੇ ਟੋਟੇ, ਬਚੇ ਖੁਚੇ ਟੁੱਕਰ ॥

ਚੂਰਾ ਚੂਰਾ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਛੋਟੇ ਟੋਟੇ ਕਰਨਾ ਦਲ ਸੁੱਟਣਾ ॥

ਚੂਰੀ, ਸ:—ਰੋਟੀ ਦੇ ਟੁਕੜਿਆਂ ਵਿੱਚ ਘੇਉ ਖੰਡ ਰਲਾਈ ਹੋਈ (ਕਰਨੀ, ਕੁੱਟਣੀ) ॥

ਚੂਲ, ਸ:—ਤਾਕ ਦਾ ਸਿਰਾ, ਚੂਥੀ ॥

ਚੂਲ ਵਿੰਗੀ ਹੋਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਗੁੱਸੇ ਹੋਣਾ, ਮਾੜੇ ਹੋਣਾ ॥

ਚੂਲਾ, ਪੁ:—ਲਕ ਦੀ ਹੱਡੀ, ਬਲਦੀ ਜੋਤ ਦਾ ਉੱਤਲਾ ਹਿੱਸਾ ॥

ਚੂੜ, ਚੂੜਾ, ਪੁ:—ਵੀਣੀ ਤੋਂ ਕੋਹਣੀ ਤੱਕ ਪਾਉਣ ਵਾਲੀਆਂ ਚੂੜੀਆਂ ਦਾ ਕੱਠ ॥

ਚੂੜਗਰ, ਪੁ:—ਜੋ ਚੂੜੀਆਂ ਬਣਾਵੇ ਜਾਂ ਵੇਚੇ ॥

ਚੂੜੀ, ਸ:—ਚਾਂਦੀ, ਸੋਨੇ, ਲਾਖ ਜਾਂ ਹਾਥੀਦੰਦ ਦੀ ਚੌੜੀ ਕੜੀ ਬਾਂਹ ਵਿੱਚ ਪਾਉਣ ਵਾਲੀ ॥

ਚੇ, ਸ:—ਬਕਰੀਆਂ ਨੂੰ ਬੁਲਾਉਣ ਦੀ ਅਵਾਜ਼ ॥

ਚੇਉਲੀ, ਸ:—ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦਾ ਰੇਸ਼ਮੀ ਕਪੜਾ ॥

ਚੇਸ਼ਟਾ, ਸ:—ਇੱਛਿਆ, ਖੁਸ਼ੀ, ਅਨੰਦ, ਝਗੜਾ, ਜਤਨ, ਸਰੀਰ ਦੇ ਕਰਮ ॥

ਚੇਹਰਾ, ਪੁ:—ਮੂੰਹ, ਮੁਖੜਾ, ਸੂਰਤ, ਰੂਪ । ਸਿਰ ਦਾ ਅਗਲਾ ਪਾਸਾ ॥

ਚੇਹੜਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਚੰਮ ਦੇ ਦੋ ਟੋਟੇ ਲੇਵੀ ਨਾਲ ਜੋੜ ਕੇ ਕੱਟਣਾ ॥

ਚੇਚਕ, ਸ਼—ਮਾਤਾ ਜਾਂ ਸੀਤਲਾ ਦਾ ਰੋਗ, ਚੀਚਕ॥

ਚੇਟਕ, ਸ਼—ਪਿਆਰ, ਮਹੱਬਤ, ਸ਼ੌਕ, ਫਿਕਰ, ਚੇਟਕਾਂ (ਲੱਗਣੀ, ਲਾਉਣੀ) ॥

ਚੇਤ / **ਚੇਤ੍ਰ** } ਪੁ—ਹਿੰਦੂਆਂ ਦਾ ਬਾਰ੍ਹਵਾਂ ਮਹੀਨਾ॥

ਚੇਤਣਾ, ਕ੍ਰਿ—ਯਾਦ ਕਰਨਾ, ਵਿਚਾਰਨਾ, ਧਿਆਨ ਕਰਨਾ, ਜਪਣਾ॥

ਚੇਤਨ, ਪੁ—ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਜਿੰਦ ਹੈ, ਜੀਵ, ਆਤਮਾ, ਪਰਮਾਤਮਾ॥

ਚੇਤੰਨ, ਵਿ—'ਚਤੰਨ' ਵੇਖੋ॥

ਚੇਤਰ, ਪੁ—'ਚੇਤ' ਵੇਖੋ॥

ਚੇਤਾ / **ਚੇੱਤਾ** } ਪੁ—ਯਾਦ, ਖਿਆਲ, ਧਿਆਨ, ਵਿਚਾਰ, ਸੋਚ॥

ਚੇਪਣਾ, ਕ੍ਰਿ—ਜੋੜਨਾ, ਚਮੋੜਨਾ, ਲੇਵੀ ਨਾਲ ਲਾਉਣਾ॥

ਚੇਪੀ, ਸ਼—ਟਾਕੀ, ਜੋੜ॥

ਚੇਪੂ, ਪੁ—ਇਕ ਪਹਾੜੀ ਕਾਲਾ ਪੰਖੇਰੂ॥

ਚੇਰਾ, ਪੁ / **ਚੇਰੀ,** ਸ਼ } ਸ਼ਗਿਰਦ, ਸਿੱਖਣ ਵਾਲਾ, ਨੌਕਰ॥

ਚੇਲਾ, ਪੁ / **ਚੇਲੀ,** ਸ਼ } ਸ਼ਾਗਿਰਦ, ਜੋ ਸਿੱਖੇ, ਮੁਰੀਦ॥

ਚੇਲਾ ਚਾਟੜਾ / **ਚੇਲਾ ਚਾਂਟਾ** } ਪੁ—ਪੱਕਾ ਮੁਰੀਦ॥

ਚੇਵਾ, ਸ਼—ਖਬਰ, ਅਵਾਈ॥

ਚੈੜ, ਸ਼—ਛੇੜ, ਖਿਝ, ਉਕਸਾਹਟ, ਕੁਨਾਉਂ॥

ਚੈਹਲ ਸ਼ੈਹਲ, ਸ਼—'ਚਾਹਲ ਸਾਹਲ' ਵੇਖੋ॥

ਚੈਂਚਲ / **ਚੈਂਚਲਤਾਈ** } 'ਚੰਚਲ' ਆਦਿਕ ਵੇਖੋ॥

ਚੈਣ, ਸ਼—ਸੁਖ, ਅਰਾਮ, ਬੇਫਿਕਰੀ॥

ਚੈਨ, ਸ਼—ਜੰਜੀਰੀ (ਘੜੀ ਆਦਿਕ ਦੀ)॥

ਚੈਲੰਜ, ਪੁ—ਮੈਚ ਕਰਨ ਦਾ ਸੱਦਾ (ਦੇਣਾ, ਭੇਜਣਾ) ॥

ਚੋ, ਪੁ—ਨਦੀ, ਨਾਲਾ, ਥੋੜੀ ਕੁ ਸੜੀ ਹੋਈ ਲਕੜੀ॥

ਚੋਆ / **ਚੋਇਆ** } ਪੁ—ਜੋ ਪਾਣੀ ਬੂੰਦ ਬੂੰਦ ਕਿਰੇ॥

ਚੋਆਚੰਦਨ, ਪੁ—'ਚੋਹਾ ਚੰਦਨ' ਵੇਖੋ॥

ਚੋਇਣ, ਸ਼—ਕਪਾਹ ਵਿੱਚ ਮਿਲੇ ਹੋਏ ਪੱਤੇ ਆਦਿਕ॥

ਚੋਈ, ਸ਼—ਪਹਾੜਾਂ ਵਿੱਚ ਦਾ ਤੰਗ ਰਸਤਾ, ਛੋਟਾ ਨਾਲਾ॥

ਚੋੱਸਾ, ਪੁ / **ਚੋੱਸੀ,** ਸ਼ } ਰੋਟੀ, ਕਿਤਾਬ ਦੇ ਵਰਕੇ ਸਦਾ ਕੱਟਣ ਵਾਲਾ ਜੰਤੂ॥

ਵਿ— ਸੁਆਦਲੀ ਚੀਜ਼, ਨਿਆਮਤ॥

ਚੰਗਾ ਚੋੱਸਾ, ਪੁ—ਸੁਆਦਲੀ ਵਸਤ॥

ਚੋਹ ਚੋਹ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ—'ਚੁਹ ਚੁਹ ਕਰਨਾ' ਵੇਖੋ॥

ਚੋਹਾ ਚੰਦਣ / **ਚੋਹਾ ਚੰਨਣ** } ਪੁ—ਕਸਤੂਰੀ, ਕੇਸਰ, ਆਦਿਕ ਕੱਠੇ ਪਾਣੀ ਪਾਕੇ ਰਗੜੇ ਹੋਏ॥

ਚੋਹਲ / **ਚੋਹਲਬਾਜ** / **ਚੋਹਲਣ (ਲੀ)** } 'ਚੁਹਲ' ਆਦਿਕ ਵੇਖੋ।

ਚੋਹੁੜ, ਵਿ:—ਬਹੁਤ ਕੁਰਸ਼, ਖੋਟਾ ਢੀਠ ॥

ਚੋਕ, ਪੁ:—ਊਠਾਂ ਦੀ ਖੁਰਕ ਦੀ ਦੁਆ 'ਚੋਭਾਂ' ॥

ਚੋਕਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਚੋਭਣਾ, ਧਰਤੀ ਵਿੱਚ ਖੁੰਡ ਕੱਢਕੇ ਘੁਟੇ ਲਾਉਣੇ, ਹਲ ਭਾਜੀ ਆਦਿਕਨੂੰ ਚਾੜ੍ਹਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲੇ ਪੇੜਨਾ ॥

ਚੋਕਰ
ਚੋਕੁਰ } ਸ:—ਛਾਲ, ਬੁਰਾ, ਝਗੜਾ, ਬਖੇੜਾ (ਕਰਨਾ) ॥

ਚੋਕਰੀ
ਚੋਕੁਰੀ } ਪੁ:—ਹੁੱਜਤੀ, ਝਗੜਨ ਵਾਲਾ ॥

ਚੋਕਾ, ਪੁ:—ਚੌਭਣ ਦਾ ਕੰਮ (ਦੇਣਾ, ਮਾਰਨਾ). ਖੇਤ ਵਿਚੋਂ ਘਾਹ ਪੱਤਾ ਕੱਢਣ ਵਾਲਾ ॥

ਚੋਖਾ, ਵਿ:—ਚੰਗਾ, ਖਰਾ, ਅਸਲੀ, ਚੁਣਵਾਂ, ਬਹੁਤ ॥

ਚੋਖੀ, ਸ:—ਚੋਖਾ ਹੋਣ ਦਾ ਗੁਣ । ਵਿ:- ਬਹੁਤ, ਬਥੇਰੀ ॥

ਚੋਗ, ਸ:—ਪੰਖੇਰੂਆਂ ਦੀ ਖੁਰਾਕ, ਚੋਗ (ਪਾਉਣੀ) ॥

ਚੋਗਾ, ਪੁ:—ਮਰਦ ਦਾ ਸਾਰੀ ਪੁਸ਼ਾਕ ਤੋਂ ਉੱਤੇ ਪਾਉਣ ਵਾਲਾ ਕਪੜਾ ਲੰਮੀਆਂ ਬਾਹਾਂ ਵਾਲਾ ॥

ਚੋੱਗਾ ਪੁ:—ਪੰਖੇਰੂਆਂ ਦੀ ਖੁਰਾਕ ॥

ਚੋੱਗੀ, ਸ:—ਚੁੰਗੀ, ਮਸੂਲ ॥

ਚੋੱਗੀ ਕਰਨੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਮਸੂਲ ਲੈਣਾ, ਲਾਹ ਖੱਟਣਾ ॥

ਚੋੱਪਾ
ਚੋੱਪੇ, (ਬਹੁ: ਬ:) } ਪੁ:—ਗਰਮ ਰੋਟੀ ਵਿੱਚ ਉਂਗਲੀਆਂ ਨਾਲ ਘਿਉ ਪਾਉਣ ਲਈ ਜੋ ਟੋਏ ਪਾਏ ਜਾਂਦੇ ਹਨ(ਕੰਢਲੇ ਕੁੰਡਲੇ) ॥

ਚੋਚਲਾ, ਪੁ:—ਬਾਂਕ ਪੁਣਾ, ਸ਼ੁਕੀਨੀ, ਨਖਰਾ, ਲਾਡ ॥

ਚੋਚਲੇ ਹੱਥਾ
ਚੋਚਲੇ ਬਾਜ } ਪੁ:—ਜੋ ਚੋਚਲੇ ਕਰੇ ॥

ਚੋਚਾ, ਪੁ:
ਚੋਚੀ, ਸ: } ਝੂਠੀ ਊਜ, ਭਰਮ, ਨਿੰਦਿਆ ॥

ਚੋਜ, ਪੁ:—ਸੁਹੱਪਣ, ਖੁਸ਼ੀ, ਮੌਜ, ਅਨੰਦ, ਨਖਰਾ ॥

ਚੋਜਣ, ਸ:
ਚੋਜੀ, ਪੁ: } ਵਿ:-ਸੋਹਣਾ (ਣੀ), ਮੌਜੀ, ਬਾਂਕਾ (ਕੀ), ਨਖਰੇਬਾਜ਼ ॥

ਚੋਟ, ਸ:—ਸੱਟ, ਜ਼ਖ਼ਮ, ਨੁਕਸਾਨ, ਥਾਲ ਦੇ ਸਿਰ ਦਾ ਠਿਕ ਗਾਹਣਾ ॥

ਚੋਟ ਕਰਣੀ
ਚੋਟ ਲਾਉਣੀ } ਕ੍ਰਿ:—ਟੁੱਕਣਾ, ਨੁਕਸਾਨ ਪੁਚਾਉਣਾ, ਜਾਦੂ ਕਰਨਾ ॥

ਚੋਟ ਖਾਣੀ
ਚੋਟ ਲੱਗਣੀ } ਕ੍ਰਿ:—ਸੱਟ ਲੱਗਣੀ, ਨੁਕਸਾਨ ਹੋਣਾ, ਜਾਦੂ ਦਾ ਅਸਰ ਹੋਣਾ ॥

ਨਗਾਰੇ ਦੀ ਚੋਟ ਨਾਲ, ਕ੍ਰਿ:ਵਿ:—ਸਭ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ॥

ਚੋਟਾ, ਪੁ:
ਚੋਟੀ, ਸ: } ਜੋ ਚੋਰੀ ਕਰੇ ॥

ਚੋੱਟਾ, ਪੁ:
ਚੋੱਟੀ, ਸ: } ਸਿਖਰ, ਟੀਸੀ, ਸਭ ਤੋਂ ਉੱਤਲਾ ਹਿੱਸਾ, ਬੋੱਦੀ ॥

ਚੋਂਡੂ, ਪੁ:—ਜੋ ਚੰਗਾ ਤਰਾਂ ਢੂੰਡ ਸੱਕੇ, ਮੁਫ਼ਤ ਦਾ ਮਾਲ ਖਾਣ ਵਾਲਾ ॥

ਚੋਣ, ਸ:—ਚੁਣਨ ਦਾ ਕੰਮ, ਚੁਣਕੇ ਕੱਢਿਆ ਹੋਇਆ ਕਪਾਹ ਦਾ ਕੂੜਾ ॥

ਵਿ:—ਚੁਣਿਆ ਹੋਇਆ, ਛਾਂਟਿਆ ਹੋਇਆ ॥

ਚੋਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਦੁੱਧ ਦੀ ਧਾਰ ਕੱਢਣੀ, ਪਾਣੀ ਦਾ ਸਿਰਨਾ ॥

ਚੋਣੀ, ਸ:—ਜੋ ਕਪਾਹ ਚੁਣੇ, ਕਪਾਹ ਦਾ ਚੁਣਨਾ ॥

ਚੋਤਨਾ, ਵਿ:—ਹੌਲਾ, ਨਿਕੰਮਾ, ਤੁੱਛ ॥

ਚੋਪ, ਪੁ:—ਲਾਲ ਕਪੜਾ ਜਿਸਦੇ ਸਿਰੇ ਤੇ ਕਸੀਦਾ ਕੱਢਿਆ ਹੋਵੇ ॥

ਚੋਪੜ, ਪੁ:—ਘਿਉ, ਚੋਪਾ ॥

ਚੋਪੜਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਘਿਉ ਤੇਲ ਆਦਿਕ ਮਲਣਾ ॥

ਚੋਪੜਾ, ਪੁ:—ਖਤ੍ਰੀਆਂ ਦੀ ਇਕ ਜਾਤ ॥

ਚੋਪੜੀ, ਵਿ:—ਜਿਸ ਉੱਤੇ ਘਿਉ ਤੇਲ ਆਦਿਕ ਮਲਿਆ ਹੈ, ਚੋਪੀ (ਰੋਟੀ) ॥

ਚੋਬ, ਸ:—ਲੰਮੀ ਲਕੜੀ, ਤੰਬੂ ਦੀ ਥੰਮ੍ਹੀ, ਗੁਰਜ, ਸੋਟਾ ॥

ਚੋਬ ਚੀਨੀ, ਸ:—ਇਕ ਦੁਆ ॥

ਚੋਬ ਦਾਰ, ਪੁ:—ਜੋ ਚੋਬ ਚੁਕ ਕੇ ਅਮੀਰ ਦੇ ਅੱਗੇ ਤੁਰੇ ॥

ਚੋਬਰ, ਪੁ:
ਚੋਬਰੀ ਪੁ:
ਚੋਬਰਨੀ ਸ:
} ਮੋਟਾ, ਤਕੜਾ, ਬੁੱਚਰ ॥

ਚੋੱਬਾ, ਪੁ:—ਬਹੁਤ ਖਾਣ ਵਾਲਾ, ਮਖਣਾ ਬੰਦ੍ਹਾ ਬਲ ਦਾ ਪਾੜ੍ਹਾ ॥

ਵਿ:—ਚੋਬ ਵਾਲਾ (ਇੱਕ ਚੋੱਬਾ, ਦੋ ਚੋੱਬਾ ਆਦਿਕ) ॥

ਚੋਬੀ, ਵਿ:—ਲਕੜੀ ਦੀ ਬਣੀਹੋਈ (ਚੋਬੀਰੋਜ਼) ॥

ਚੋਭ, ਸ:—ਚੋਭ ਕੇ ਕੱਢਿਆ ਹੋਇਆ ਛੇਕ, ਅੱਖ ਦੀ ਸੋਜ ॥

ਚੋਭਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਨੋਕਦਾਰ ਚੀਜ਼ ਧਸਾਉਣੀ, ਖੋਭਣਾ, ਛੇਕ ਕਰਨਾ ॥

ਚੋਭੜ, ਸ:—ਚੋਭ ਕੇ ਕੱਢਿਆ ਹੋਇਆ ਨਿੱਕਾ ਜੇਹਾ ਛੇਕ ॥

ਚੋਭਾ, ਪੁ:—ਚੋਭਣ ਦਾ ਕੰਮ, ਛੇਕ, ਟੱਭੀ, ਚੁੱਭੀ ਮਾਰਨ ਵਾਲਾ, ਘਿਉ ਅਤੇ ਖੰਡਵਾਲੇ ਰਿੰਨ੍ਹੇ ਹੋਏ ਚੌਲ, ਪਾਣੀ ਦੀ ਛੱਠੀ (ਦੇਣਾ, ਲਾਉਣਾ) ॥

ਚੋਭੂ, ਪੁ:—ਚੋਭਣ ਵਾਲਾ ॥

ਚੋਮਾਸਾ
ਚੋਮਾਹਾ
} 'ਚੁਮਾਸਾ ਅਤੇ 'ਚੁਮਾਹਾ' ਵੇਖੋ

ਚੋਰ ਪੁ:—ਚੋਰੀ ਕਰਨ ਵਾਲਾ (ਲੀ) । ਭਰਮ, ਸ਼ੱਕ ॥

ਚੋਰਟਾ, ਪੁ:
ਚੋਰਟੀ, ਸ:
} ਚੋਰ, ਜੋ ਚੋਰੀ ਕਰੇ ॥

ਚੋਰੀ, ਸ:—ਕਿਸੇ ਦੀ ਚੀਜ਼ ਬਿਨਾ ਪੁੱਛੇ ਲੈ ਜਾਣੀ, ਬੇਈਮਾਨੀ, ਲੁਕਾਉ ॥

ਚੋਰੀ ਚੋਰੀ
ਚੋਰੀ ਛੱਪੀ
} ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—ਲੁਕ ਛਿਪ ਕੇ ॥

ਚੋਲਣਾ ਕ੍ਰਿ:—ਮੂੰਹ ਜੂਠਾ ਕਰਨਾ, ਥੋੜਾ ਜੇਹਾ ਖਾਣਾ ॥

ਚੋਲੜਾ
ਚੋਲਾ
} ਪੁ:—ਲੰਮਾ ਚੋਗਾ, ਸਰੀਰ ॥

ਚੋਲਾ ਛੱਡਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਮਰ ਜਾਣਾ ॥

ਚੋਲਾ ਬਦਲਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਮਰ ਕੇ ਦੂਆ ਜਨਮ ਧਾਰਨਾ ॥

ਚੋਲ੍ਹਾ, ਪੁ:—ਚਗਾ ਚੋਸਾ, ਨਿਆਮਤ ॥

ਚੋਲ੍ਹੇ ਹਾਰ (ਰਾ), ਤ:ਪੁ:
ਚੋਲ੍ਹੇ ਹਾਰੀ, ਸ: } ਜੋ ਚੋਰੀ ਚੋਰੀ ਚੰਗੇ ਚੋਸੇ ਖਾਵੇ॥

ਚੋਲੀ, ਸ:—ਤੀਮਤਾਂ ਦੀ ਛਾਤੀ ਦਾ ਇਕ ਕਪੜਾ। ਕੁਰਤੀ, ਫਤੂਹੀ ॥

ਚੋ
ਚੋਊ } ਸ:—ਹਲ ਦਾ ਸਿਰਾ (ਲੋਹੇ ਦੀ ਨੋਕ ਸਮੇਤ) ॥

ਚੋ ਆਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਧੀਰਜ ਹੋਣਾ, ਸਾਂਭ ਆਉਣੀ॥

ਚੌ ਅੱਨੀ
ਚੌਅੱਨੀ } ਸ:—ਇਕ ਚਾਂਦੀ ਦਾ ਸਿੱਕਾ, ਚਾਰ ਆਨਿਆਂ ਦਾ, ਪੌਲੀ ॥

ਚੌਸਰ
ਚੌਂਸਰ } ਪੁ:—ਇਕ ਖੇਡ, ਇਕ ਤਰਾਂ ਦਾ ਚੌਪੜ ॥

ਚੌਸਾ
ਚੌਂਸਾਂ } ਵਿ:—ਚਾਰ ਸੌ ਤਾਰਾਂ ਦੀ ਤਾਣੀ ਵਾਲਾ (ਕਪੜਾ) ॥

ਚੌਸਾ ਪੈਂਸਾ
ਚੌਂਸਾ ਪੈਂਸਾ } ਵਿ:—ਚਾਰ ਜਾਂ ਪੰਜ ਸੌ ਤਾਰਾਂ ਦੀ ਤਾਣੀ ਵਾਲਾ (ਕਪੜਾ) ॥

ਚੌਸੀ
ਚੌਸੀ ਪੈਸੀ } ਸ:—'ਚੌਸਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਚੌਹ, ਪੁ:—ਦਾਗ (ਲੱਗਣਾ) ॥

ਚੌਹਟ
ਚੌਂਹਟ } ਪੁ:—ਚਹੁੰ ਉੱਤੇ ਸੱਠ, ੬੪ ॥

ਚੌਹਟਮਾ (ਵਾਂ)
ਚੌਂਹਟਮਾ (ਵਾਂ) } ਵਿ:—ਚੌਂਹਟਾਂ ਦੀ ਗਿਣਤੀ ਪੂਰੀ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ॥

ਚੌਹਟਾ, ਪੁ:—ਸੰਮਤ ੬੪ ॥

ਚੌਹੱਟਾ, ਪੁ:—ਜਿਸ ਜਗਾ ਚਾਰ ਰਾਹ ਜਾਂ ਬਜ਼ਾਰ ਮਿਲਣ ॥

ਚੌਹੱਤ੍ਰ, ਵਿ:—ਚਹੁੰ ਉੱਤੇ ਸੱਤਰ, ਚੁਹੱਤਰ ॥

ਚੌਹੱਤ੍ਰਵਾਂ, ਵਿ:—ਜੋ ਚੌਹਤ੍ਰਾਂ ਦੀ ਗਿਣਤੀ ਪੂਰੀ ਕਰੇ ॥

ਚੌਹਤ੍ਰਾ, ਵਿ:—ਸੰਮਤ ੭੪ ॥

ਚੌਹਰ, ਸ:—ਚੌਥੀ ਵਾਰ ਹਲ ਫੇਰਨਾ ॥

ਚੌਹਾਣ, ਪੁ:—ਰਜਪੂਤਾਂ ਦੀ ਇਕ ਜਾਤ ॥

ਚੌਹੁੰ, ਵਿ:—ਚਾਰ, 'ਚਹੁੰ' ਵੇਖੋ ॥

ਚੌਕ
ਚੌਂਕ } ਪੁ:—ਸ਼ਹਿਰ ਦੀ ਚੌਰਸ ਮੰਡੀ, ਵੱਡਾ ਬਜ਼ਾਰ, ਚੁਗਾਨ, ਨੌਆਂ ਗ੍ਰਹਿਆਂ ਦੇ ਨਿਸ਼ਾਨਾਂ ਵਾਲੀ ਚੌਕੋਰ ਸ਼ਕਲ, ਤੀਵੀਆਂ ਦੇ ਸਿਰ ਦਾ ਇਕ ਗਹਿਣਾ ॥

ਚੌਕ ਪੂਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਨਵਾਂ ਗ੍ਰਹਿਆਂ ਦੇ ਨਿਸ਼ਾਨ ਪਾਕੇ ਪੂਜਾ ਕਰਨ ਲਈ ਆਟਾ ਧੂੜਨਾ ਆਦਿਕ ॥

ਚੌਕਸ, ਵਿ:—ਹੁਸ਼ਿਆਰ, ਖਬਰਦਾਰ, ਸਿਆਣਾ (ਰਹਿਣਾ) ॥

ਚੌਕਸਾਈ
ਚੌਕਸੀ } ਸ:—ਖਬਰਦਾਰੀ, ਸੋਝੀ, ਧਿਆਨ ॥

ਚੌਕਟਾ (ਠਾ) ਪੁ:—ਲਕੜੀ ਆਦਿਕ ਦਾ ਚਾਰ ਜਿਸ ਵਿਚ ਤਸਵੀਰ ਆਦਿਕ ਜੜੀ ਜਾਵੇ ॥

ਚੌਕਠ, ਸ:—'ਚੁਗਾਠ' ਵੇਖੋ ॥

ਚੌਂਕਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਅਭੜਵਾਹ ਉੱਠ ਖਲੋਣਾ ਭੌਂਕਣਾ (ਕਤੂਰੇ ਦਾ) ॥

ਚੌਕੰਨਾ, ਵਿ:—ਡਰਿਆ ਹੋਇਆ, ਖ਼ਬਰਦਾਰ, ਚੌਕਸ (ਹੋਣਾ) ॥

ਚੌਕੜ, ਪੁ:—ਜਲੇਊ, ਚਾਰ ਤਾਰਾਂ, ਦੰਮ, ॥
ਵਿ:—ਬਹੁਤ ਚੌੜਾ ॥

ਚੌਕੜੀ / ਚੌਂਕੜੀ } ਸ:—ਲੰਮੀ ਛਾਲ, ਇੱਕੋ ਤਰਾਂ ਦੇ ਚਾਰ ਜਾਲ (ਕਪੜੇ ਦੇ), ਚਹੁੰ ਮਨੁੱਖਾਂ ਦਾ ਕੱਠ ॥

ਚੌਕੜੀ ਉੱਠਣੀ / ਚੌਕੜੀ ਭਰਨੀ } ਕ੍ਰਿ:—ਲੰਮੀ ਛਾਲ ਮਾਰਨੀ ॥

ਚੌਕੜੀ ਭੁੱਲ ਜਾਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਸੁਰਤ ਮਾਰੀ ਜਾਣੀ

ਚੌਕੜੀ ਮਾਰਨਾ / ਚੌਕੜੀ ਮਾਰ ਬੈਠਣਾ } ਕ੍ਰਿ:—ਲੱਤਾਂ ਨੂੰ ਸੁੰਗੇੜਕੇ ਅਤੇ ਇੱਕ ਦੂਜੀ ਤੇ ਰੱਖਕ ਬੈਠਣਾ ॥

ਚੰਡਾਲ ਚੌਕੜੀ, ਸ:—ਬੁਰੇ ਆਦਮੀਆਂ ਦੀ ਸੰਗਤ ਜਾਂ ਮੰਡਲੀ ॥

ਚੌਕੜੀਆ / ਚੌਂਕੜੀਆ } ਵਿ:—ਚਹੁੰ ਤੰਦਾਂ ਵਾਲੀ ਰੱਸੀ ਨਾਲ ਉਣਿਆ ਹੋਇਆ ਮੰਜਾ ॥

ਚੌਕਲੇ, ਵਿ:—ਠੀਕ, ਉੱਤਮ, ਬਹੁਤ ਚੰਗਾ ॥

ਚੌਕਾ, ਪੁ:—'ਚਾਰ' ਦਾ ਅੰਗ, '੪' ॥

ਚੌਕਾ / ਚੌਂਕਾ } ਪੁ:—ਰਸੋਈ, ਲਿੱਪੀ ਹੋਈ ਥਾਂ, ਲਿੱਪਣ ਦਾ ਕੰਮ, ਚਨੁਕਰੀ ਇੱਟ, ਨਾਸ, ਬਰਬਾਦੀ ॥

ਚੌਂਕਾ ਦੇਣਾ / ਚੌਕਾ ਪਾਉਣਾ / ਚੌਂਕਾ ਫੇਰਨਾ } ਕ੍ਰਿ:—ਗੋਹੇ ਮਿੱਟੀ ਨਾਲ ਲਿੰਬਣਾ, ਮੁੱਕਰ ਜਾਣਾ, ਬਰਬਾਦ ਕਰਨਾ ॥

ਚੌਂਕਾ ਭਾਂਡਾ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਰਸੋਈ ਦੀ ਥਾਂ ਨੂੰ ਲਿੰਬਣਾ ਅਤੇ ਭਾਂਡੇ ਮਾਂਜ ਧੋ ਕੇ ਰੱਖਣੇ ॥

ਚੌਂਕਾ ਮਿਲ ਜਾਣਾ / ਚੌਂਕਾ ਮਿਲਣਾ } ਕ੍ਰਿ:—ਤਬਾਹ ਹੋ ਜਾਣਾ ॥

ਚੌਕਾਨ, ਸ:—'ਚੁਗਾਨ' ਵੇਖੋ ॥

ਚੌਕਾਠਾ, ਪੁ:—ਸਰੀਰ ਦਾ ਢਾਂਚਾ ॥

ਚੌਕੀ / ਚੌਂਕੀ } ਸ:—ਕੁਰਸੀ, ਚੌਰਸ ਮੇਜ਼, ਤਖ਼ਤਾ, ਖਾਣ ਪੀਣ ਦੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਸਾਂਭ ਕੇ ਰੱਖਣ ਵਾਲੀ ਅਲਮਾਰੀ, ਪਹਿਰਾ, ਪੁਲਸ ਦੀ ਥਾਂ, ਡਾਕ ਦਾ ਅੱਡਾ, ਰਾਗੀਆਂ ਦੀ ਮੰਡਲੀ, ਖਾਸ ਤੀਰਥਾਂ ਦੀ ਜਾਤ੍ਰਾ, ਜਗਰਾਤਾ ॥

ਚੌਕੀ ਕਰਨੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਰਾਗੀਆਂ ਦਾ ਮਿਲਕੇ ਗਾਉਣਾ ॥

ਚੌਕੀ ਦਾਰ ਪੁ:-(**ਣੀ**)ਸ:—ਜੋ ਪਹਿਰਾ ਦੇਵੇ ॥

ਚੌਕੀ ਦਾਰੀ, ਸ:—ਚੌਕੀ ਦਾਰ ਦਾ ਕੰਮ ਜਾਂ ਤਲਬ, ਮਸੂਲ ॥

ਚੌਕੀ ਦੇਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਪਹਿਰਾ ਦੇਣਾ, 'ਚੌਕੀ ਭਰਨੀ' ਭੀ ਵੇਖੋ ॥

ਚੌਕੀ ਪਹਿਰਾ, ਪੁ:—ਪਹਿਰਾ ਦੇਣ ਦੀ ਵਾਰੀ (ਦੇਣਾ) ॥

ਚੌਕੀ ਬਹਾਉਣੀ, (ਬਹਾਲਣੀ) / ਚੌਕੀ ਬੈਠਾਉਣੀ (ਬੈਠਾਲਣੀ) } ਕ੍ਰਿ:ਪਹਿਰਾ ਲਾਉਣਾ

ਚੌਕੀ ਭੰਨਣੀ (ਮਾਰਨੀ), ਕ੍ਰਿ:—ਮਸੂਲ ਨਾਂ ਦੇਕੇ ਚੋਰੀ ਚੋਰੀ ਮਾਲ ਲੈ ਆਉਣਾ ॥

ਚੌਕੀ ਭਰਨੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਦੇਵਤੇ ਦੀ ਭੇਟ ਕੁਝ ਕਰਨਾ, ਪੂਜਾ ਕਰਨੀ, ਜਗਰਾਤਾ ਕਰਨਾ, ਭੁੰਞੇ ਸੌਣਾ। ਮਸੂਲ ਦੇਣਾ ॥

ਚੌਕੂਣਾ, ਵਿ:—ਜਿਸ ਦੇ ਚਾਰ ਖੂੰਜੇ ਹੋਣ ॥

ਚੌਕੋਰ, ਵਿ:—ਜਿਸ ਦੇ ਚਾਰ ਪਾਸੇ ਹੋਣ, ਚੌਰਸ।

ਚੌਖਟ, ਸ:—'ਚੁਗਾਠ' ਵੇਖੋ ॥

ਚੌਖਰ, ਪੁ:—ਚਾਰ ਖੁਰਾਂ ਵਾਲਾ; ਪਸ਼ੂ; ਡੰਗਰ ॥

ਚੌਖੜ, ਵਿ:—ਬਹੁਤ ਚੰਗਾ ਖਰਾ; ਚੋਗਾ ॥

ਚੌਗਾ
ਚੌਗਾ } ਵਿ:—ਚਹੁੰ ਦੰਦਾਂ ਵਾਲਾ (ਪਸ਼ੂ ਦਾ ਬੱਚਾ)

ਚੌਗਾਨ, ਪੁ:—ਮਦਾਨ, ਚੌਕ, ਖੁਲ੍ਹੀ ਥਾਂ ॥

ਚੌਗਾਨੀ, ਵਿ:—ਭੁੰਨਿਆ ਹੋਇਆ (ਹੁੱਕਦਾ ਨੈਂਚਾ)

ਚੌਗਿਰਦ, ਕ੍ਰਿ:, ਵਿ:- ਅੰਵ } ਚੁਫੇਰੇ, ਆਸ ਪਾਸ ਲਾਗੇ ॥

ਚੌਗਿਰਦੇ;, ਕ੍ਰਿ:, ਵਿ:—ਚੁਫੇਰੇ, ਚਾਰੇ ਪਾਸੇ ॥

ਚੌਗੁਣਾ, ਵਿ:—ਚਾਰ ਵਾਰੀ ਗਿਣਿਆ ਹੋਇਆ।

ਚੌਘਰਾ, ਪੁ:—'ਚੁਘਰਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਣਾ, ਪੁ:—ਗਊਆਂ ਦਾ ਵੱਗ ਵਿ:—ਚੌਗੁਣਾ ॥

ਚੌਤਰਾ (ੜਾ), ਪੁ:—ਥੜਾ, ਮਿੱਟੀ ਜਾਂ ਇੱਟਾਂ ਦੀ ਬਣੀ ਹੋਈ ਉੱਚੀ ਚੌਰਸ ਥਾਂ ॥

ਚੌੜ੍ਹੀ, ਵਿ:—ਚੌਤੀ, ਚਾਰ ਉੱਤੇ ਤੀਹ ॥

ਚੌਤਾਰ,
ਚੌਤਾਲ, } ਪੁ:—ਰਾਗ ਦੀ ਇੱਕ ਤਾਲ ॥

ਚੌਤਾਰਾ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਪਤਲਾ ਕਪੜਾ, ਰਾਗ ਦੀਆਂ ਚਾਰ ਤਾਲਾਂ ਦਾ ਕੱਠ ॥

ਚੌਤਾਲੀ, ਵਿ:—ਚਹੁੰ ਉੱਤੇ ਚਾਲੀ ॥

ਚੌਤੀ, ਵਿ:—ਚਾਰ ਉੱਤੇ ਤੀਹ।

ਚੌਥ, ਸ:—ਕੀਤਿਆ ਹੋਇਆ ਜਾਂ ਆਉਣ ਵਾਲਾ ਚੌਥਾ ਦਿਨ ॥

ਵਿ:—ਅਗਲਾ ਜਾਂ ਪਿਛਲਾ ਚੌਥਾ, ਚੌਥੀ ਥਿਤ

ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:- ਚਾਰ ਦਿਨ ਹੋਏ, ਅੱਜ ਤੋਂ ਚੌਥੇ ਦਿਨ ॥

ਚੌਥਾ, ਵਿ:—ਚੌਥਾ, ਚੌਥੇ ਦਿਨ ਚੜ੍ਹ ਜਾਣ ਵਾਲਾ ਤਾਪ, ਕਿਸੇ ਦੇ ਮਰਨ ਤੋਂ ਚੌਥੇ ਦਿਨ ਮਗਰੋਂ ਸਾਕਾਂ ਅਤੇ ਬਰਾਦਰੀ ਦਾ ਕੱਠ ॥

ਚੌਥਾ, ਪੁ:
ਚੌਥੀ, ਸ: } ਵਿ:—ਜੋ ਚਾਰ ਦੀ ਗਿਣਤੀ ਪੂਰੀ ਕਰੇ। ਪੁ:—ਚੌਥਾ ਦਿਨ ॥

ਚੌਥਾਈ, ਸ:—ਚੌਥਾ ਹਿੱਸਾ, ਚੁਹਾਰਮ ॥

ਚੌਦਸ; ਸ:—ਚੌਦਵੀਂ ਥਿਤ ॥

ਚੌਦੰਤ (ਦ), ਵਿ:—ਗੁੱਸੇ, ਲੜਨ ਨੂੰ ਤਿਆਰ ॥

ਚੌਦੰਤੋ (ਦੀ), ਸ:—ਗੁੱਸਾ, ਲੜਨ ਨੂੰ ਤਿਆਰ ਹੋਣਾ ॥

ਚੌਦਰੀ, ਸ:—ਜਿਸ ਘਰ ਦੇ ਚੁਫੇਰੇ ਇੱਕ ਇੱਕ ਬੂਹਾ ਹੋਵੇ ॥

ਚੌਦਾਂ, ਵਿ:—ਚਹੁੰ ਉਤੇ ਦਸ ॥

ਚੌਦਾਂ ਵਿੱਦਿਆ ਨਿਧਾਣ, ਵਿ:—'ਬਿਦਿਆ' ਵੇਖੋ ॥

ਚੌਦਾਂ ਤਬਕ, ਪੁ:—ਸੱਤ ਅਗਾਸ਼ ਅਤੇ ਸੱਤ ਪਤਾਲ।

ਚੌਧਰ,
ਚੌਧਰੰਮਾ,
ਚੌਧਰਾਇਤ,
ਚੌਧਰਾਈ,
ਚੌਧਰਾਤ, } ਚੌਧਰੀ ਦਾ ਕੰਮ, ਚੌਧਰੀ ਦੀ ਪਦਵੀ ॥

ਚੋਧਰਨੀ, ਚੋਧਰਾਇਣ, ਚੋਧਰਾਣੀ — ਸਃ—ਚੌਧਰੀ ਦੀ ਵਹੁਟੀ, ਤੀਮਤਾਂ ਵਿਚ ਪਰਧਾਨ ॥

ਚੋਧਰੀ, ਪੁਃ—ਪਿੰਡ, ਜਾਤ, ਬਿਰਾਦਰੀ, ਬਜਾਰ ਜਾਂ ਗਲੀ ਦਾ ਮੁਖੀਆ। ਜੱਟ ॥

ਚੋਧਮਾਂ, ਚੋਧਵਾਂ — ਵਿਃ—ਚੌਦਾਂ ਦੀ ਗਿਣਤੀ ਪੂਰੀ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ॥

ਚੌਨੁਕਰਾ, ਵਿਃ—ਜਿਸ ਦੀਆਂ ਚਾਰ ਨੁੱਕਰਾਂ ਹੋਣ ॥

ਚੌਂਪ, ਸਃ—ਚਾਹ, ਇੱਛਿਆ, ਲਾਲਸਾ, ਚਾਉ ॥

ਚੌਂਪਕਲੀ, ਸਃ—ਤੀਮਤਾਂ ਦੇ ਗਲ ਦਾ ਇਕ ਗਹਿਣਾ ॥

ਚੌਪਈ, ਚੌਪਾਈ — ਸਃ—ਚਹੁੰ ਚਰਨਾਂ ਦਾ ਇੱਕ ਛੰਦ ॥

ਚੌਪਹਿਲ, ਚੌਪਹਿਲੂ — ਵਿਃ—ਜਿਸਦੇ ਚਾਰ ਪਾਸੇ ਹੋਣ ॥

ਚੌਪੱਟ, ਕ੍ਰਿਃ ਵਿਃ—ਅਚਾਨ ਚੱਕ, ਜ਼ੋਰ ਨਾਲ ਵਿਃ—ਸਾਫ, ਪੱਧਰਾ, ਖੁੱਲ੍ਹਾ ॥

ਚੌਪਟ (ਚੌਂਪਟ), ਚੌਪੜ (ਚੌਂਪੜ) — ਪੁਃ—ਇਕ ਤਰਾਂ ਦੀ ਖੇਡ ॥

ਚੌਪੱਤਾ, ਪੁਃ, ਚੌਪੱਤੀ, ਸਃ — ਵਿਃ—ਜਿਸ ਦੇ ਚਾਰ ਪੱਤ੍ਰ ਹੋਣ ॥

ਚੌਪਨਾ, ਚੌਂਪਨਾ — ਸਃ—ਚਾਉ, ਮਰਜ਼ੀ, ਧੂਮ, ਲਾਲਸਾ ॥

ਚੌਂਫ, ਪੁਃ—ਇਕ ਤਰਾਂ ਦਾ ਖੁਸ਼ਬੂਦਾਰ ਫੁੱਲ ॥

ਚੌਪਾਇਆ, ਪੁਃ—ਚਹੁੰ ਪੈਰਾਂ ਵਾਲਾ, ਪਸ਼ੂ ॥

ਚੌਂਪੀ, ਪੁਃ—ਜਿਸ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਕੰਮ ਦੇ ਕਰਨ ਵਿਚ ਖੁਸ਼ੀ ਹੋਵੇ ॥

ਚੌਂਪੁੜ, ਪੁਃ—ਚੌਪੜ ਦੀ ਖੇਡ ॥

ਚੌਂਪੁੜੀਆ, ਪੁਃ—ਚੌਪੜ ਖੇਡਣ ਵਾਲਾ ॥

ਚੌਫਲ (ਲਾ), ਵਿਃ—ਚਾਰ ਧਾਰਿਆਂ ਵਾਲਾ (ਕਿਰਚ) ।

ਚੌਫਾਲ, ਵਿਃ—'ਚੁਫਾਲ' ਵੇਖੋ ॥

ਚੌਫਾੜ, ਵਿਃ—ਜਿਸ ਦੇ ਪਾੜ ਕੇ ਚਾਰ ਹਿੱਸੇ ਹੋਏ ਹੋਏ ਹੋਣ (ਕਰਨਾ) ॥

ਚੌਫੇਰੇ, ਕ੍ਰਿਃ ਵਿਃ—ਚਾਰੇ ਪਾਸੇ, ਚੌਗਿਰਦੇ ॥

ਚੌਬੱਚਾ, ਪੁਃ—ਖੂਹ ਦੇ ਪਾਸ ਦਾ ਪੱਕਾ ਟੋਇਆ ॥

ਚੌਬਾਰਾ, ਪੁਃ—ਘਰ ਦੀ ਉੱਤਲੀ ਛੱਤ ਦਾ ਕਮਰਾ, ਬੈਠਕ ॥

ਚੌਬੀ, ਵਿਃ—ਚਾਰ ਉੱਤੇ ਵੀਹ ॥

ਚੌਬੀਹਮਾਂ (ਵਾਂ), ਵਿਃ—ਚੌਬੀਆਂ ਦੀ ਗਿਣਤੀ ਪੂਰੀ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ॥

ਚੌਬੁਰਜਾ (ਜੀ), ਵਿਃ—ਜਿਸਦੇ ਚਾਰ ਬੁਰਜ ਹੋਣ

ਚੌਮਣਾ, ਵਿਃ—ਚਾਰ ਮਣਾਂ ਵਾਲਾ, ਜੋ ਚਾਰ ਮਣ ਚੁੱਕ ਸੱਕੇ, ਜੋ ਰੁਪਏ ਦੇ ਚਾਰ ਮਣ ਵੇਚੇ ਵਿਚ ਚਾਰ ਮਣ ॥

ਚੌਮਾਸਾ, ਚੌਮਾਹਾ — 'ਚੁਮਾਸਾ', 'ਚੁਮਾਹਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਚੌਮੁਖਾ, ਚੌ ਮੁਖੀਆ — 'ਚੁਮੁਖਾ', ਵੇਖੋ ॥

ਚੌਰ, ਪੁ:—'ਚਮਰ' ਵੇਖੋ ॥

ਚੌਰ ਝੁਲਣਾ
ਚੌਰ ਢਾਲਣਾ } ਕ੍ਰਿ:—ਚੌਰ ਸਿਰ ਉੱਪਰ ਹਿਲਾਉਣਾ ॥

ਚੌਰਸ, ਵਿ:—ਜਿਸਦੇ ਚਾਰ ਪਾਸੇ ਹੋਣ, ਚੌਕੋਰ ॥

ਚੌਰਸਤਾ, ਪੁ:—'ਚੁਰਾਹਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਚੌਰਸਾਈ, ਸ:—ਚੌਰਸ ਹੋਣ ਦਾ ਗੁਣ ॥

ਚੌਰਸੀ, ਸ:—ਮਿਸਤ੍ਰੀਆਂ ਦਾ ਇਕ ਮਾਪਣ ਵਾਲਾ ਜੰਤ੍ਰ ॥

ਚੌਰੰਗ, ਪੁ:—'ਚੁਰੰਗ' ਵੇਖੋ ॥

ਚੌਰੰਜਮਾਂ (ਵਾਂ), ਵਿ:—ਚੁਰੰਜਾ ਦੀ ਗਿਣਤੀ ਪੂਰੀ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ॥

ਚੌਰੰਜਾ, ਵਿ:—ਚਹੁੰ ਉੱਤੇ ਪੰਜਾਹ, ੫੪ ॥

ਚੌਰਾ, ਪੁ:—ਲੰਮੀ ਧੌਲੀ ਦਾੜ੍ਹੀ ਵਾਲਾ, ਬੁੱਢਾ, ਜੋ ਬੇਅਕਲ ਹੋਵੇ । ਵਿ:—ਚਿੱਟੀ ਭਾਰੀ ਪੂਛ ਵਾਲਾ (ਪਸ਼ੂ) ॥

ਚੌਰਾਸੀ, ਵਿ:—'ਚੁਰਾਸੀ' ਵੇਖ ॥

ਚੌਰਾਹਾ, ਪੁ:—'ਚੁਰਾਹਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਚੌਰਾਨਮੇਂ (ਵੇ), ਵਿ:—ਚਹੁੰ ਉਤੇ ਨੱਵੇ, ੯੪ ॥

ਚੌਰੀ, ਸ:—ਛੋਟਾ ਚੌਰ । 'ਚਮਰ' ਵੇਖ ॥

ਚੌਲ, ਪੁ:—ਧਾਨ ਵਿਚੋਂ ਨਿਕਲਣ ਵਾਲਾ ਚਿੱਟਾ ਅਨਾਜ ॥

ਚੌਲਰੁ (ਚੌਲ ਭਰ), ਵਿ:—ਬਹੁਤ ਥੋੜਾ, ਰਤਾਕੁ ॥

ਚੌਲੜਾ, ਵਿ:—ਜਿਸਦੀਆਂ ਚਾਰ ਲੜੀਆਂ ਹੋਣ (ਕੈਂਠਾ ਆਦਿਕ) ॥

ਚੌਲਾ, ਪੁ:—ਚੌਲਾਂ ਦੀ ਬਣੀ ਹੋਈ ਚੀਜ਼, ਅਰੋੜਿਆਂ ਦੀ ਇੱਕ ਜਾਤ ॥

ਚੌਵੀ, ਵਿ:—ਚਹੁੰ ਉੱਤੇ ਵੀਹ ॥

ਚੌੜ, ਪੁ:—ਤਬਾਹੀ, ਸੱਤਿਆ ਨਾਸ, ਵਿਗਾੜ, ਹਨ ਵਿ:—ਤਬਾਹ, ਬਰਬਾਦ, ਨਸ਼ਟ ਹੋਯਾ ਹੋਯਾ ॥

ਚੌੜ ਚੁਪੱਟ, ਵਿ:—ਬਿਲਕੁਲ ਨਸ਼ਟ ਹੋਇਆ ਹੋਇਆ ॥

ਚੌੜ ਚਾਨਣ
ਚੌੜ ਚਾਨਣੀ } ਵਿ:—ਅਵਾਰਾ, ਉਡਾਊ, ਫੇੜਾ ॥

ਚੌੜਾ
ਚੌੜੀ } ਵਿ:—ਖੁੱਲ੍ਹਾ (ਲ੍ਹੀ) ॥

ਚੌੜਾ ਹੋਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਖੁੱਲ੍ਹਣਾ, ਪੱਸਰ ਪੈਣਾ, ਜ਼ਿਦ ਕਰਨੀ ॥

ਚੌੜਾਉ, ਪੁ:—ਚੌੜਾਈ ॥

ਚੌੜਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਚੌੜਾ ਜਾਂ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਕਰਨਾ, ਵਧਾਉਣਾ ॥

ਚੌੜਾਈ, ਸ:—ਚੌੜੇ ਹੋਣ ਦਾ ਗੁਣ, ਜਿੰਨੀ ਕੁ ਈ ਚੀਜ਼ ਚੌੜੀ ਹੋਵੇ ॥

ਚੌੜੂ, ਵਿ:—ਚੌੜ ਕਰਨ ਵਾਲਾ, ਜੋ ਆਪਣਾ ਮਾਲ ਉੜਾ ਦੇਵੇ ॥

ਛ

ਛੇ, ਪੁ:—ਛੱਛਾ, ਗੁਰਮੁਖੀ ਪੈਂਤੀ ਦਾ ਬਾਰ੍ਹਵਾਂ ਅੱਖਰ

ਛਈ ਰੋਗ, ਪੁ:—ਖਈ ਰੋਗ, ਖੰਘ ਤਾਪ, ਸਿੱਲ ॥

ਛਹਾੜੂ, ਪੁ:—ਬਹੁਤ ਪਤਲੀ ਛਾਹ ਜਾਂ ਲੱਸੀ ॥

ਛਹਿ, ਸ:-ਲੁਕਣ ਦੀ ਥਾਂ, ਸ਼ਿਕਾਰ ਦੀ ਤੱਕ, ਸਫੀਲ, ਦੋ ਪਹਾੜੀਆਂ ਦੇ ਵਿਚਲਾ ਭੀੜਾ ਰਾਹ (ਛਹਿ ਮਾਰਨਾ = ਛਹਿਣਾ) ॥

ਛਹਿਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਸ਼ਿਕਾਰ ਦੀ ਤੱਕ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣਾ, ਘਾਤ ਲਾਉਣਾ ॥

ਛੱਕ, ਸ:-ਨਵੀਂ ਵਿਆਹੀ ਹੋਈ ਕੁੜੀ ਨੂੰ ਜੋ ਚੀਜ਼ ਵਸਤ ਨਾਨਕੇ ਦੇਂਦੇ ਹਨ, ਭੱਟਾਂ ਨੂੰ ਜੋ ਬਖ਼ਸ਼ੀਸ਼ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇ ॥

ਛਕਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਖਾਣਾ, ਭਰੀਣਾ, ਰੱਜਣਾ, ਮਸਤ ਹੋਣਾ, ਸੌਂ ਜਾਣਾ ॥

ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਛਕਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਸਿੰਘ ਸਜਣਾ, ਪਾਹੁਲ ਲੈਣੀ ॥

ਪ੍ਰਸ਼ਾਦ ਛਕਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਭੋਜਨ ਪਾਉਣਾ, ਰੋਟੀ ਖਾਣੀ। (ਸਿੰਘਾਂ ਦੀ ਬੋਲੀ) ॥

ਛਕੇ ਰਹਿਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਖੁਸ਼, ਮਸਤ ਜਾਂ ਮੌਜ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣਾ ॥

ਛਕੜਾ, ਪੁ:-ਗੱਡਾ, ਭਾਰ ਢੋਣ ਵਾਲੀ ਗੱਡੀ ॥

ਛਕੜੀ, ਸ:-ਇੱਕ ਛੋਟੀ ਗੱਡੀ, ਛੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਦਾ ਕੱਠ, ਇੱਕ ਕੌਡਾਂ ਦੀ ਖੇਡ ॥

ਛੱਕਾ, ਪੁ:-ਛੇ ਦਾ ਅੰਗ, ੬, ਜਿਸ ਚੀਜ਼ ਦਾ ਜੋੜ ਜਾਂ ਮਾਪ ਛੇ ਹੋਵੇ, ਛੀਆਂ ਚਰਣਾਂ ਦਾ ਇੱਕ ਛੰਦ ॥

ਛੱਕਾ ਪਊਆ, ਪੁ:-ਚੌਪੜ ਵਿੱਚ ੬ ਅਤੇ ੧ ਦੀ ਗਿਣਤੀ ॥

ਛੱਕਾ ਪਊਆ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਅਵਾਰਾ ਫਿਰਨਾ, ਛਲ ਕਰਨਾ ॥

ਛਕਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਖੁਆਉਣਾ ॥

ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਛਕਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਸਿੰਘ ਸਜਾਉਣਾ, ਪਾਹੁਲ ਦੇਣੀ ॥

ਪਾਹੁਲ ਪਰਸਾਦ ਛਕਾਉਣਾ, (ਦੇਣਾ) ਕ੍ਰਿ:-ਬਦਲਾ ਲੈਣਾ, ਭਾਰੀ ਸਜ਼ਾ ਦੇਣੀ ॥

ਛਕਾਈ, ਸ:-ਛਕਣ ਦਾ ਕੰਮ, ਖਾਣਾ ॥

ਛੰਗਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਬੂਟਿਆਂ ਨੂੰ ਛੰਟਵਾਉਣਾ, ਮਰਵਾਉਣਾ ॥

ਛੰਗਾਈ, ਸ:-ਛਾਂਗਣ ਦਾ ਕੰਮ ਜਾਂ ਮਜੂਰੀ ॥

ਛੱਛਾ, ਪੁ:- ਗੁਰਮੁਖੀ ਪੈਂਤੀ ਦਾ ਬਾਰ੍ਹਵਾਂ ਅੱਖਰ ॥

ਛਛੋਹਰਾ, ਵਿ:-ਨਕਾਰਾ, ਕਮੀਨਾ, ਤੁੱਛ, ਅਵਾਣਾ ॥

ਛਛੋਹਰਾ ਪਣ, ਪੁ:-ਛਛੋਹਰਾ ਹੋਣ ਦਾ ਗੁਣ ॥

ਛੱਜ, ਪੁ:-ਅਨਾਜ ਸਾਫ਼ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਟੋਕਰੀ ਤੀਲਾਂ ਦੀ ॥

ਛੱਜਲੀ, ਸ:-ਛੱਟਣ ਵਾਲਾ ਜੰਤ੍ਰ, ਲਕੜੀ ਦੀ ਚੌੜੀ ਫੱਟੀ ॥

ਛੱਜਾ, ਪੁ:-ਘਰ ਦਾ ਵਧਾਉ, ਬਰਾਂਡਾ, ਲੰਮੀ ਤੇ ਭਾਰੀ ਦਾੜ੍ਹੀ ॥

ਛਟ, ਸ:-ਛੇਵੀਂ ਥਿੱਤ ॥

ਛੱਟ, ਸ:-ਭਾਰ ਲੱਦਣ ਵਾਲੀ ਬੋਰੀ, ਗਾਛੜ, ਮਾਤਾ ਦੇ ਭਰੇ ਹੋਏ ਦਾਣੇ ॥

ਛਟਕਣ ਫਟਕਣ, ਪੁ:-ਅਨਾਜ ਵਿੱਚੋਂ ਛੱਟਕੇ ਕਢਿਆ ਹੋਇਆ ਕੂੜਾ ਅਤੇ ਤੂੜੀ ॥

ਛੱਟਣ, ਪੁ:-ਛੱਟਕੇ ਕੱਢਿਆ ਹੋਇਆ ਕੂੜਾ, ਮੰਦੀ ਤੀਵੀਂ ॥

ਛਟਣਾ, ਕ੍ਰਿ–ਚੁਣੇ ਜਾਣਾ, ਖਿੱਸ ਹੋ ਜਾਣਾ ॥

ਛਟਿਆ ਹੋਇਆ, ਵਿ:–ਮਸ਼ਹੂਰ ਬਦਮਾਸ਼ ॥

ਛੱਟਣਾ, ਕ੍ਰਿ:–ਅਨਾਜ ਨੂੰ ਝਾੜਕੇ ਸਾਫ ਕਰਨਾ (ਛੱਜ ਆਦਿਕ ਨਾਲ)। ਕਪੜਿਆਂ ਨੂੰ ਮਾਰ ਮਾਰ ਧੋਣਾ, ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਬਦਨਾਮ ਕਰਨਾ ॥

ਛਟਵਈਆ, ਪੁ:–ਛੱਟਣ ਵਾਲਾ ॥

ਛਟਵਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:–ਛੱਟਣ ਜਾਂ ਛਾਂਟਣ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਾਉਣਾ ॥

ਛਟਵਾਈ, ਸ:–ਛੱਟਣ ਜਾਂ ਛਾਂਟਣ ਦਾ ਕੰਮ ਜਾਂ ਮਜੂਰੀ ॥

ਛੱਟਾ, ਪੁ:–ਖਲੇਰਾ ਵਾਛੜ, ਖਲੇਰ ਕੇ ਧਾਂ ਪਾਣਾ (ਦੇਣਾ) ॥

ਛਟਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:–ਛੱਟਣ ਜਾਂ ਛਾਂਟਣ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਾਉਣਾ ॥

ਛਟਾਈ, ਛੱਟਣ ਦੀ ਮਜੂਰੀ ॥

ਛਟਾਂਕ, ਸ:–ਇੱਕ ਤੋਲ, ਸੇਰ ਦਾ ਸੋਲ੍ਹਵਾਂ ਹਿੱਸਾ ॥

ਛਟਾਂਕੀ, ਸ:–ਛਟਾਂਕ, ਜਹਾਜ਼ ਦੇ ਸੋਲ੍ਹਵੇਂ ਹਿੱਸੇ ਜਿੰਨੀ ਬੇੜੀ॥

ਛਟੀ, ਸ:–ਸੋਟੀ, ਟਹਿਣੀ, ਬਾਲ ਦੇ ਜਨਮ ਦੀ ਇੱਕ ਰੀਤ॥

ਛੱਟੀ, ਸ:–ਛੱਟ, ਭਾਰ ਲੱਦਣ ਵਾਲੀ ਬੋਰੀ ॥

ਛਠ, ਸ:–ਛਟ, ਛੇਵੀਂ ਥਿੱਤ ॥

ਛਠੀ, ਸ:–ਬਾਲ ਦੇ ਜਨਮ ਪਿੱਛੋਂ ਛੇਵਾਂ ਦਿਨ, ਮਹੀਨੇ ਦਾ ਛੇਵਾਂ ਦਿਨ ॥

ਛੱਡ ਛੰਡਣਾ, ਕ੍ਰਿ:–'ਛੱਡ ਬੈਠਣਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਛੱਡ ਜਾਣਾ, ਕ੍ਰਿ:–ਛੱਡਕੇ ਚਲੇ ਜਾਣਾ ॥

ਛੰਡਣਾ, ਕ੍ਰਿ:–ਛੱਟਣਾ, ਝਾੜਕੇ ਸਾਫ ਕਰਨਾ, ਉਪਰ-ਝੂਲ ਕਰਨੀ ॥

ਛੱਡਣਾ,
ਛੱਡ ਦੇਣਾ, } ਕ੍ਰਿ:–ਤਿਆਗਣਾ, ਤ੍ਰਜਣਾ ਪਰੇ ਹਟਣਾ, ਜਾਣ ਦੇਣਾ ॥

ਛੱਡ ਬੈਠਣਾ, ਕ੍ਰਿ:–ਬਿਲਕੁਲ ਛੱਡ ਦੇਣਾ ॥

ਛਡਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:–ਛੱਡਣ ਦੇਣਾ, ਬੰਦ ਖਲਾਸ ਕਰਾਉਣੀ ॥

ਛਣਕ,
ਛਣਕ ਮਣਕ, } ਸ: ਧਾਤ ਜਾਂ ਕੱਚ ਦੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਦੇ ਛਣਕਣ ਦੀ ਅਵਾਜ਼ ॥

ਛਣਕੰਗਣ
ਛਣਕੰਙਣ } ਪੁ:–ਛਣਕਣ ਵਾਲਾ ਇੱਕ ਗਹਿਣਾ ॥

ਛਣਕਣਾ, ਕ੍ਰਿ:–ਕੱਚ ਜਾਂ ਧਾਤ ਦੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਦੀ ਅਵਾਜ਼ ਆਉਣੀ। ਪੁ:–ਇੱਕ ਛਣਕਣ ਵਾਲਾ ਖਡੌਣਾ ॥

ਛਣਕਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:–ਧਾਤ ਆਦਿਕ ਦੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਅਵਾਜ਼ ਕੱਢਣੀ, ਘੰਟੀ ਵਜਾਉਣੀ ॥

ਛਣਕਾਟ(ਰ), ਸ:–ਛਣਕਣ ਦੀ ਅਵਾਜ਼ ॥

ਛਣਨਾ, ਕ੍ਰਿ:–ਛਣਿਆ, ਛਾਣਿਆ ਜਾਂ ਪੁਣਿਆ ਜਾਣਾ। ਕਪੜੇ ਦਾ ਘਸਕੇ ਪਤਲਾ ਹੋ ਜਾਣਾ ॥

ਛਣਵਈਆ, ਪੁ:–ਛਾਣਨ ਵਾਲਾ ॥

ਛਣਵਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:–ਛਾਣਨ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਾਉਣਾ ॥

ਛਣਵਾਈ
ਛਣਾਈ } ਸਃ-ਛਾਨਣ ਦਾ ਕੰਮ ਜਾਂ ਮਜੂਰੀ।

ਛਣਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ-ਛਾਨਣ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਾਉਣਾ ॥

ਛਣਾਕਾ, ਪੁਃ-ਛਣਕਣ ਦੀ ਅਵਾਜ ॥

ਛੱਤ, ਸਃ-ਕੋਠੇ ਦਾ ਉਪਰਲਾ ਹਿਸਾ, ਮਜਲ ॥

ਛੱਤਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ-ਛੱਤ ਪਾਉਣੀ, ਕੋਠੇ ਨੂੰ ਢੱਕਣਾ ॥

ਛਤਰ
ਛੱਤਰ
ਛਤ੍ਰ } ਪੁਃ-ਵੱਡੀ ਛਤਰੀ, ਰਾਜੇ ਆਦਿਕ ਦਾ ਸਰਗਸ਼ਤ ॥

ਛੱਤਰ ਛਾਯਾਂ, ਕ੍ਰਿਃਵਿਃ-ਆਸਰੇ, ਸਹਾਰੇ ॥

ਛਤ੍ਰ ਧਾਰ, ਪੁਃ-ਪੋਸਤ ॥

ਛਤਰ ਧਾਰਨ, ਸਃ-ਰਾਣੀ ॥

ਛਤਰ ਧਾਰੀ, ਪੁਃ-ਰਾਜਾ, ਰਾਜੇ ਦਾ ਟਿੱਕਾ ॥

ਛੱਤਰਾ, ਪੁਃ-ਇੱਕ ਭਰਾਂ ਦਾ ਵੱਡਾ ਕੇਤੂ ਜਿਸਦੇ ਪਿੱਛੇ ਚੱਕੀ ਜੇਹੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ॥

ਛਤਰੀ, ਸਃ-ਮੀਂਹ ਜਾਂ ਧੁੱਪ ਤੋਂ ਬਚਾਉਣ ਵਾਲਾ ਛੋਟਾ ਤਣਿਆ ਹੋਇਆ ਪੜਦਾ ਜਿਸਨੂੰ ਜਿੱਥੇ ਚਾਹੀਏ ਲੈ ਜਾ ਸਕਦੇ ਹਾਂ ॥

ਛੱਤਰੀ, ਸਃ-ਇੱਕ ਭਰਾਂ ਦੀ ਛੇਰ ॥

ਛੱਤ੍ਰੀ, ਪੁਃ-ਇੱਕ ਜਾਤ, ਹਿੰਦੂ ਰਜਪੂਤ, ਖੱਤ੍ਰੀ ॥

ਛਤਵਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ-ਛੱਤਣ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਾਉਣਾ ॥

ਛਤਵਾਈ, ਸਃ-ਛੱਤਣ ਦਾ ਕੰਮ ਜਾਂ ਮਜੂਰੀ ॥

ਛੱਤਾ, ਪੁਃ-ਛੱਤ੍ਰਾ, ਇੱਕ ਸਰਾਬ, ਮਖੀਰ ਦੀ ਛੱਲੀ, ਵਾਲਾਂ ਦਾ ਜੂੜਾ। ਵਿਃ-ਛੱਤ ਵਾਲਾ ॥

ਛਤਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ-ਛੱਤਣ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਾਉਣਾ ॥

ਛਤਾਈ, ਸਃ-ਛੱਤਣ ਦਾ ਕੰਮ ਜਾਂ ਮਜੂਰੀ ॥

ਛੱਤ੍ਰੀ, ਵਿਃ-ਛਿਆਂ ਉੱਤੇ ਤੀਹ। ਸਃ-ਰੇਸ਼ਮੀ ਕਪੜੇ ਦਾ ਟੋਟਾ ਜੋ ਬਾਹਰ ਸਾਕਾਂ ਨੂੰ ਭੇਜਦੇ ਹਨ, ਅਕੌਠ ॥

ਛਤੀਸਾ, ਪੁਃ—ਇੱਕ ਦੁਆ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਛੱਤੀ ਚੀਜਾਂ ਪੈਂਦੀਆਂ ਹਨ। ਬੜਾ ਬਦਮਾਸ਼ ॥

ਛਤੀਸੀ, ਸਃ—ਛੱਤੀ ਫਰੇਬ ਜਾਨਣ ਵਾਲੀ ਤੀਵੀਂ, ਚਲਿੱਤਰਣ ॥

ਛੱਤੀਮਾਂ (ਵਾਂ), ਵਿਃ-ਛੱਤੀਆਂ ਦੀ ਗਿਣਤੀ ਪੂਰੀ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ॥

ਛੰਦ, ਪੁਃ—ਰਾਗ ਦਾ ਜੋੜ, ਬੈਂਤ, ਦੋਹਰਾ, ਕਬਿਤ ਆਦਿਕ, ਲਾੜਾ ਸਾਲੀਆਂ ਆਦਿਕਾਂ ਨੂੰ ਜੋ ਬੋਲ ਸੁਣਾਉਂਦਾ ਹੈ (ਛੰਦ ਪਾਉਣਾ)। ਧੋਖਾ ਫਰੇਬ(ਛੰਦ ਬੰਦ) ॥

ਛੰਦ ਬਾਜ, ਪੁਃ—ਛਦ ਬਣਾਉਣ ਵਾਲਾ, ਕਬੀਸ਼ਰ, ਫਰੇਬੀ ॥

ਛੰਦਣ
ਛੰਦੀ } ਪੁਃ—ਫਰੇਬੀ, ਛਲੀਆ, ਸ਼ਤਾਨ ॥

ਛੰਦਾ ਬੰਦੀ, ਸ—ਛੰਦਾਂ ਦੀ ਰਚਨਾ, ਕਵਿਤਾ ॥

ਛਦਾਮ, ਪੁ—ਪੈਸੇ ਦਾ ਚੌਥਾ ਹਿੱਸਾ, ਦਮੜੀ ॥

ਛੰਨ, ਛੱਪਰ, ਕੱਖਾਂ ਦੀ ਕੁੱਲੀ, ਝੁੱਗੀ ॥

ਛਨਛਨ, ਸਃ—ਪੈਰਾਂ ਦੇ ਗਹਿਣੇ ਛਣਕਣ ਦੀ ਅਵਾਜ (ਕਰਨਾ)। ਪੁਃ—ਛਨਿੱਛਰ(ਵਾਰ) ॥

ਛੈਣਣੀਆਂ ਭਰਨੀਆਂ, ਕ੍ਰਿ:—ਵਿਆਹ ਦੀ ਇੱਕ ਰੀਤ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਕੁੜੀ ਵਾਲਿਆਂ ਦੀਆਂ ਤ੍ਰੀਮਤਾਂ ਲਾਵਾਂ ਤੋਂ ਪਹਿਲੋਂ ਰਾਤਦੇ ਵੇਲੇ ਜੰਞ ਦੇ ਉਤਾਰੇ ਦੇ ਲਾਗੇ ਦੇ ਕਿਸੇ ਖੂਹ ਉੱਤੇ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ ਅਤੇ ਕੁੜੀ ਦਾ ਭਰਾ ਜਾਂ ਕੋਈ ਹੋਰ ਜਣਾ ਖੂਹ ਵਿੱਚੋਂ ਪਾਣੀ ਕਢਦਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸ ਦੀ ਵਹੁਟੀ ਡੋਹਲਦੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ॥

ਛੈਣਾ, ਪੁ:
ਛੈਣੀ, ਸ: } ਧਾਤ ਦਾ ਕਟੋਰਾ, ਵੱਡਾ ਕੌਲ ॥

ਛਨਿੱਛਰ, ਪੁ:-ਇੱਕ ਗ੍ਰਹਿ। ਸੱਤਵਾਂ ਵਾਰ। ਵਿ:-ਚਲਾਕ, ਸ਼ਤਾਨ ॥

ਛਨਿੱਛਰ ਆਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ—ਖੋਟੇ ਗ੍ਰਹਿ ਆ ਜਾਣੇ, ਕਿਸਮਤ ਬੁਰੀ ਹੋਣੀ ॥

ਛਨਿੱਛਰ ਵਾਰ, ਪੁ-ਐਤਵਾਰ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾ ਦਿਨ

ਛਪਈ, ਸ:—ਛੇਆਂ ਚਰਨਾਂ ਦਾ ਇੱਕ ਛੰਦ ॥

ਛਪਕਲੀ, ਸ:—ਕਿਰਲੀ ॥

ਛਪਕਾ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦੀ ਕੁੰਡੀ, ਬੂਹਾ ਬੰਦ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ॥

ਛਪਛਪ, ਪੁ:—'ਛਪਲ ਛਪਲ' ਵੇਖੋ ॥

ਛਪੰਜਾ, ਵਿ:—ਛੇਆਂ ਉੱਤੇ ਪੰਜਾਹ, ੫੬ ॥

ਛਪਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਲੁਕਣਾ, ਟਿਬ ਜਾਣਾ, ਅਸਤ ਹੋਣਾ, ਛਾਪੇ ਦੀ ਕਲਾ ਨਾਲ ਇੱਕ ਲਿਖਤ ਦੀਆਂ ਕਈ ਨਕਲਾਂ ਲਾਹੀਆਂ ॥

ਛੱਪਰ, ਪ:—ਕਾਨਿਆਂ ਅਤੇ ਸਿਰਕੀਆਂ ਦੀ ਛੱਤ, ਅੱਖ ਦਾ ਪਰਦਾ ॥

ਛੱਪਰ ਬਾਂਸ, ਪ:—ਝੁੱਗੀ, ਝੁੱਗੀ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣਾ॥

ਛਪਰ ਖੱਟ, ਸ:- ਪਰਦਿਆਂ ਵਾਲਾ ਪਲੰਘ ॥

ਛਪਰਬੰਦ, ਪੁ:—ਛੱਪਰ ਬਣਾਉਣ ਵਾਲਾ ॥

ਛੱਪਰੀ, ਸ:—ਛੱਪਰਾਂ ਦਾ ਘਰ, ਝੁੱਗੀ ॥

ਛਪਲ ਛਪਲ, ਪੁ:—ਪਾਣੀ ਹਿੱਲਣ ਦੀ ਅਵਾਜ਼॥

ਛਪਵਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਛਾਪਣ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਾਉਣਾ।

ਛਪਵਾਈ, ਸ:—ਛਾਪਣ ਦਾ ਕੰਮ ਜਾਂ ਮਜੂਰੀ।

ਛੱਪੜ, ਪੁ:—ਪਾਣੀ ਦਾ ਟੋਭਾ, ਛੰਭ ॥

ਛਪੜੀ, ਸ:—ਨਿੱਕਾ ਜੇਹਾ ਛੱਪੜ ਜਾਂ ਟੋਭਾ॥

ਛਪਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਛਾਪਣ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਾਉਣਾ, ਲੁਕਾਉਣਾ ॥

ਛਪਾਈ, ਸ:—ਛਾਪਣ ਦਾ ਕੰਮ ਜਾਂ ਮਜੂਰੀ॥

ਛਪਾਹੀ, ਪੁ:—ਸਿਪਾਹੀ, ਫੌਜ ਜਾਂ ਪੁਲਸ ਦਾ ਨੌਕਰ ॥

ਛਪਾਕਾ, ਪੁ:—ਪਾਣੀ ਦੇ ਜ਼ੋਰ ਨਾਲ ਲੱਗਣ ਦੀ ਅਵਾਜ਼, ਕਾਹਲੀ ॥

ਛਪਾਕੀ, ਸ:—ਪਿੰਡੇ ਉੱਤੇ ਧੱਫੜ ਪਾਣ ਵਾਲਾ ਇੱਕ ਰੋਗ ॥

ਛਪਿੰਜਾ, ਪੁ:—ਛਪਜਾ, ਸੰਮਤ ੧੯੫੬ ਦਾ ਕਾਲ॥

ਛਬ, ਸ:—ਸੁਹੱਪਣ, ਸੋਭਾ, ਚਮਕ, ਸੂਰਤ (ਨਿਕਲਣਾ) ॥

ਛਬਕਾ, ਪੁ:—'ਛਪਕਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਛੱਬਾ, ਪੁ:—ਸਿਰ ਦਾ ਇੱਕ ਗਹਿਣਾ ॥

ਛੱਬੀ, ਵਿ:—ਛੇਆਂ ਉੱਤੇ ਵੀਹ॥

ਛਬੀਹਵਾਂ
ਛਬੀਸਵਾਂ } ਵਿ:—ਜੋ ਛੱਬੀਆਂ ਦੀ ਗਿਣਤੀ ਪੂਰੀ ਕਰੇ ॥

ਛਬੀਲ, ਸ਼ਃ—ਮੁਫ਼ਤ ਪਾਣੀ ਪਿਆਉਣ ਵਾਲੀ ਥਾਂ॥

ਛਬੀਲਾ, ਪੁਃ } ਬਾਂਕਾ (ਕ), ਸੋਹਣਾ (ਣੀ), ਛੈਲ॥
ਛਬੀਲੀ, ਸਃ }

ਛੰਭ, ਪੁਃ—ਛੱਪੜ, ਟੋਭਾ, ਪਾਣੀ ਦਾ ਟੋਇਆ॥

ਛਮਕ, ਸਃ—ਛਿਟੀ, ਛਮਕ, ਬੈਂਤ, ਸੋਟੀ॥

ਛਮਕਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਤੜਕਣਾ, ਘਿਉ ਸਾੜ ਕੇ ਪਾਉਣਾ॥

ਛਮਕ ਨਮੋਲੀ, ਸਃ—ਇੱਕ ਕੰਡਿਆਂ ਵਾਲੀ ਵੇਲ॥

ਛਮਕਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਛਮਕਣਦਾ ਕੰਮ ਕਰਾਉਣਾ॥

ਛਮ ਛਮ } ਪੁਃ—ਜ਼ੋਰ ਦਾ ਮੀਂਹ (ਬਰਸਣਾ, ਵਰ੍ਹਣਾ)॥
ਛਮਾਛਮ }

ਛੱਰਾ, ਪੁਃ—ਬੰਦੂਕ ਦੀਆਂ ਨਿੱਕੀਆਂ ਗੋਲੀਆਂ॥

ਛਰ੍ਹਾ, ਪੁਃ—ਦਰਿਆ ਦੀ ਇੱਕ ਧਾਰ॥

ਛਰੀਰਾ, ਪੁਃ—ਇੱਕ ਖੁਸ਼ਬੂਦਾਰ ਦੁਆ॥

ਛਲ, ਪੁਃ—ਧੋਖਾ, ਫ਼ਰੇਬ (ਕਰਨਾ, ਲੈਣਾ) ਜਿੰਨ ਭੂਤ॥

ਛਲ ਬਲ, ਪੁਃ—ਛਲ, ਚਲਿੱਤ੍ਰ॥

ਛੱਲ, ਸਃ—ਪਾਣੀ ਦੀ ਲਹਿਰ, ਉਛਾਲਾ, ਛਿਲ॥

ਛਲਕਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਭਾਂਡੇ ਜਾਂ ਪੇਟ ਵਿੱਚ ਪਾਣੀ ਫਿਰਨ ਦੀ ਅਵਾਜ਼ ਆਉਣੀ, ਲਹਿਰਾਂ ਪੈਣੀਆਂ॥

ਛਲਕਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਡੋਲ੍ਹਣਾ, ਵਗਾਉਣਾ, ਛਲਕਣ ਦੀ ਅਵਾਜ਼ ਕੱਢਣੀ॥

ਛਲੰਘ, ਸਃ—'ਛਲਾਂਘ' ਵੇਖੋ॥

ਛਲੰਘਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਛਾਲ ਮਾਰਨੀ, ਕੁੱਦਣਾ, ਟੱਪਣਾ॥

ਛਲ ਛਬੀਲਾ, ਪੁਃ—ਬਾਂਕਾ, ਸ਼ੌਕੀ॥

ਛਲਛਲਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਲਹਿਰਾਂ ਉੱਠਣੀਆਂ, ਛਲਕਣ ਦੀ ਅਵਾਜ਼ ਆਉਣੀ॥

ਛਲਛਲਾਟ, ਪੁਃ—ਛਲਕਣ ਦੀ ਅਵਾਜ਼, ਛੱਲਾਂ ਪੈਣੀਆਂ॥

ਛਲ ਛਿੱਦਰ, ਪੁਃ—ਚਲਿੱਤਰ, ਫਰੇਬ, ਉਸਤਾਦੀ॥

ਛਲਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਧੋਖਾ ਦੇਣਾ, ਛਲ ਕਰਨਾ॥

ਛੱਲਾ, ਪੁਃ ਅੰਗੂਠੀ, ਮੁੰਦਰੀ, ਛਾਪ, ਇੱਕ ਗੀਤ॥

ਛਲਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਧੋਖਾ ਦੁਆਉਣਾ॥

ਛਲਾਈ, ਸਃ—ਧੋਖਾ, ਫਰੇਬ (ਖਾਣੀ)॥

ਛਲਾਂਘ, ਸਃ—ਕੁੱਦ, ਛਾਲ, ਉਛਲਕੇ ਜਾ ਪੈਣਾ (ਮਾਰਨੀ)॥

ਛੱਲੀ, ਸਃ—ਸਿੱਟਾ, ਸੂਤ ਦੀਆਂ ਅੱਟੀਆਂ ਦਾ ਕੱਠ, ਲਿਫ, ਸਰੀਰ ਦਾ ਆਕੜਨਾ, ਮਾਸ ਦਾ ਫੁਲਾਉ, ਸਹਿਤ ਦਾ ਛੱਤਾ॥

ਛਲੀ } ਪੁਃ—ਛਲ ਕਰਨ ਵਾਲਾ, ਫਰੇਬੀ॥
ਛਲੀਆ (ਯਾ) }

ਛਲੇਡਾ, ਪੁਃ—ਜਿੰਨ, ਭੂਤ, ਫਰੇਬੀ, ਚੇਲਾ॥

ਛਵਈਆ, ਪੁਃ—ਛੱਪਰ ਬਣਾਉਣ ਵਾਲਾ॥

ਛਵਿੰਜਾ, ਵਿਃ—ਛੇਆਂ ਉੱਤੇ ਪੰਜਾਹ॥

ਛੜ, ਸਃ—ਬਰਛੀ ਦਾ ਡੰਡਾ, ਇੱਕ ਦੁਆ॥

ਛੜ ਮਾਰਨੀ, ਕ੍ਰਿਃ—ਗਊ ਮਹਿੰ ਦਾ ਲੱਤ ਮਾਰਨਾ॥

ਛੜਕ, ਸਃ—ਸੜਕ, ਰਸਤਾ, ਚੌੜਾ ਰਾਹ॥

ਛੜਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਉੱਖਲ ਵਿੱਚ ਅਨਾਜ ਕੁੱਟਣਾ, ਮਾਰਨਾ ॥

ਛੜਾ, ਵਿ:—ਇਕੱਲਾ, ਜਿਸਦਾ ਸਾਥੀ ਜਾਂ ਟੱਬਰ ਨਹੀਂ ॥

ਪੁ:—ਰੱਸੀਆਂ ਦਾ ਗੁੱਛਾ ॥

ਛੜਾ ਛਟਾਂਗ, ਛੜਾਛਾਂਟ } ਵਿ:—ਛੜਾ, ਕੁਆਰਾ, ਰੰਡਾ ॥

ਛੜਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਛੜਨ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਾਉਣਾ ॥

ਛੜਾਈ, ਸ:—ਛੜਨ ਦਾ ਕੰਮ ਜਾਂ ਮਜੂਰੀ, ਚਰਾਈ

ਛੜੀ, ਸ:—ਸੋਟੀ, ਛਮਕ, ਛੂਛਕ, ਖਜੂਰ ਦੀ ਡੰਡੀ ॥

ਛੜੀਲਾ, ਪੁ:, **ਛੜੀਲੀ,** ਸ: } ਜੋ ਬਲਦ ਜਾਂ ਗਊ ਛੜ ਮਾਰੇ ॥

ਛਾਂ, ਛਾਉਂ } ਸ:—ਚਾਨਣ ਦੀ ਰੋਕ, ਪਰਛਾਵਾਂ ॥

ਛਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਢੱਕਣਾ, ਤਾਨਣਾ, ਛੱਤਣਾ ॥

ਛਾਉਣੀ(ਣੀ), ਸ:—ਫੌਜ ਦੇ ਸਿਪਾਹੀਆਂ ਦੇ ਰਹਿਣ ਦੀ ਥਾਂ ॥

ਛਾਉਣੀ ਪਾਉਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਡੇਰਾ ਲਾਉਣਾ, ਬਹੁਤ ਚਿਰ ਅਟਕਣਾ ॥

ਛਾਉਰਾ, ਪੁ:—ਛਾਉਂ, ਛਾਉਂ ਵਾਲੀ ਥਾਂ ॥
ਵਿ:—ਛਾਉਂ ਵਰਗਾ ॥

ਛਾਇਆ, ਸ:—ਪਰਛਾਂਵਾਂ, ਛਾਉਂ, ਅਸਰ ॥

ਛਾਈ, ਸ:—ਸੁਆਹ, ਭੱਸ, ਚੇਹਰੇ ਜਾਂ ਸ਼ੀਸ਼ੇ ਜਾਂ ਰਦ ਉੱਤੇ ਫੈਲ ਵਾਲਾ ਦਾਗ (ਪੈ ਜਾਣੀ) ॥

ਛਾਹ, ਸ:—ਦਹੀਂ ਦੀ ਲੱਸੀ ॥

ਤੇਰੀ ਛਾਹ ਛੱਡੀ, ਕੁੱਤਿਆਂ ਤੋਂ ਛੁਟਾ = ਜੋ ਭੈੜਾ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਤੇ ਨੁਕਸਾਨ ਤੋਂ ਬਚਾ ॥

ਛਾਹ ਵੇਲਾ, ਪੁ:—ਸੂਰਜ ਚੜ੍ਹਨ ਤੋਂ ਇੱਕ ਦੋ ਘੰਟੇ ਮਗਰੋਂ ਜੋ ਵੇਲਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ॥

ਛਾਂਗ, ਪੁ:—ਰੁੱਖ ਤੋਂ ਕੱਟੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਟਾਹਣੀਆਂ।

ਛਾਂਗਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਰੁੱਖ ਦੀਆਂ ਟਾਹਣੀਆਂ ਕੱਟਣੀਆਂ, ਛਾਂਟਣਾ ॥

ਛਾਂਗਾ, ਪੁ:—ਜਿਸਦੇ ਹੱਥ ਜਾਂ ਪੈਰ ਦੀਆਂ ਛੇ ਉਂਗਲਾਂ ਹੋਣ ॥

ਛਾਗਲ, ਸ:—ਪਾਣੀ ਪਾਉਣ ਵਾਲਾ ਚੰਮ ਆਦਿਕ ਦਾ ਥੈਲਾ ਟੂਟੀ ਵਾਲਾ ॥

ਛਾਂਟ, ਸ:—ਚੋਣ, ਕਾਟ, ਲੀਰਾਂ ਕਤੀਰਾਂ ॥

ਛਾਂਟ ਕਰ ਲੈਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਚੁਨਣਾ, ਚੰਗੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਮੰਦੀਆਂ ਤੋਂ ਵੱਖ ਕਰਨੀਆਂ ॥

ਛਾਂਟਛੂਟ, ਛਾਂਟਣ } ਸ:—ਰਹਿੰਦਾ ਖੂੰਹਦਾ, ਲੀਰਾਂ, ਕਤੀਰਾਂ ॥

ਛਾਂਟਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਚੁਨਣਾ, ਅਲਗ ਕਰਨਾ, ਕੱਟਣਾ ॥

ਛਾਂਟਾ, ਪੁ:—ਬਲਦਾਂ ਨੂੰ ਮਾਰਨ ਵਾਲੀ ਸੋਟੀ ਦਾ ਅਗਲਾ ਤਸਮਾ ॥

ਛਾਂਟੀ, ਸ:—ਛਾਂਟ, ਚੋਣ, ਕਾਟ ॥

ਛਾਣ, ਪੁ:—ਛਾਣਕ ਕੱਢ ਹੋਏ ਤੋਹ, ਬੂਰਾ ।

ਛਾਣ ਬੂਰਾ, ਪੁ:—'ਬੂਰਾ ਸੂਰਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਛਾਣਨਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਕਪੜੇ ਜਾਂ ਛੇਕਾਂ ਵਾਲੇ ਭਾਂਡੇ ਵਿੱਚੋਂ ਲੰਘਾਕੇ ਕੋਈ ਚੀਜ਼ ਸਾਫ ਕਰਨਾ, ਚੁਨਣਾ, ਪੁਨਣਾ। ਪੁ:-ਵੱਡੀ ਛਾਣਨੀ ॥

ਛਾਣਨੀ, ਸ:-ਛੇਕਾਂ ਵਾਲਾ ਭਾਂਡਾ ਜਿਸ ਵਿਚੋਂ ਲੰਘਾ ਕੇ ਕੋਈ ਚੀਜ਼ ਸਾਫ ਕਰੀਦੀ ਹੈ॥

ਛਾਣਨੀ ਛਾਣਨੀ ਹੋਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਕਿਸੇ ਚੀਜ਼ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਛੇਕ ਹੋਜਾਣੇ ॥

ਛਾਣਾ, ਪੁ:-ਛੱਟਾ, ਖਲੇਰਕੇ ਬੀ ਪਾਣਾ, ਬਰੀਕ ਪੀਠੀ ਹੋਈ ਰੇਹ(ਦੇਉਣਾ ॥

ਛੱਤਾ, ਪੁ:-ਛਤਰੀ, ਛੱਪਰ ॥

ਛਾਤੀ, ਸ:-ਹਿੱਕ, ਸੀਨਾ, ਕਾਲਜਾ, ਥਣ ॥

ਛਾਦਾ, ਪੁ:-ਹਿੱਸਾ, ਟੁਕੜਾ ॥

ਛਾਨਣਾ }
ਛਾਨਣੀ } 'ਛਾਣਨਾ, ਛਾਣਨੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਛਾਨੂ, ਵਿ:-ਕਮੀਨਾ, ਨੀਚ। ਪੁ:-ਗੁਲਾਮ॥

ਛਾਪ, ਸ:-ਅੰਗੂਠੀ, ਮੁੰਦਰੀ, ਮੋਹਰ, ਠੱਪਾ, ਛਾਪਾ॥

ਮੋਹਰ ਛਾਪ, ਸ:-ਠੱਪੇ ਦਾ ਨਿਸ਼ਾਨ(ਦੇਣਾ) ॥

ਛਾਪਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਠੱਪਾ ਲਾਉਣਾ, ਕਲਾ ਨਾਲ ਇੱਕ ਲਿਖਤ ਦੀਆਂ ਬਹੁਤੀ ਨਕਲਾਂ ਲਾਹੁਣੀਆਂ ॥

ਛੱਪਾ, ਪੁ:-ਛਾਪਣ ਦਾ ਕੰਮ, ਠੱਪਾ, ਨਿਸ਼ਾਨ, ਕੌਡਿਆਂ ਵਾਲੀ ਝਾੜੀ ॥

ਛੱਪਾ ਖਾਨਾ, ਪੁ:-ਜਿੱਥੇ ਛਾਪੇ ਦੀ ਕਲਾ ਚੱਲੇ ॥

ਛੱਪਾ ਦੇਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਰੋਕਣਾ, ਅਟਕਾਉਣਾ ॥

ਛੱਪਾ ਮਾਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਰਾਖੀ ਜਾਂ ਚੋਰੀ ਛੱਪੀ ਹੱਲਾ ਕਰਨਾ ॥

ਛੱਪਾ ਲਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਛਾਪਣਾ, ਠੱਪਾ ਲਾਉਣਾ ॥

ਉੱਡਦਾ ਛੱਪਾ ਚੰਬੜਨਾ }
ਉੱਡਦਾ ਛੱਪਾ ਲਗਣਾ } ਕ੍ਰਿ:-ਬੇਗੁਨਾਹ ਨੂੰ ਦੂਸ਼ ਲਗਣਾ॥

ਛਾਬੜੀ, ਸ:-ਜਿਸ ਟੋਕਰੀ ਵਿਚ ਸੌਦਾ ਵੇਚਦੇ ਹਨ ॥

ਛਾਬੜੀ ਢੋਣੀ }
ਛਾਬੜੀ ਢਾਹੁਣੀ } ਕ੍ਰਿ:-ਛਾਬੜੀ ਵਿੱਚ ਸੌਦਾ ਵੇਚਕੇ ਗੁਜ਼ਾਰਾ ਕਰਨਾ ॥

ਛਾਬੜੀ ਵਾਲਾ, ਪੁ:-ਜੋ ਛਾਬੜੀ ਵਿੱਚ ਸੌਦਾ ਵੇਚੇ॥

ਛੱਬਾ, ਪੁ:-ਇੱਕ ਚੌੜੀ ਟੋਕਰੀ, ਤੱਕੜੀ ਦਾ ਇੱਕ ਪਾਸਾ ॥

ਕਿਸੇ ਛੱਬੇ ਪੂਰੇ ਨਾਂ ਹੋਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਕਿਸੇ ਤਰਾਂ ਨਾ ਮੰਨਣਾ ॥

ਛੱਬੂ, ਪੁ:-ਇੱਕ ਛੋਟੀ ਟੋਕਰੀ, ਮੂੰਹ, ਬੂਥੀ ॥

ਛੱਬੂ ਦੇਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਮੂੰਹ ਬੰਦ ਕਰਨਾ, ਰੋਕਣਾ

ਛਾਰ, ਸ:-ਸੁਆਹ, ਭਸਮ ॥

ਛਾਰ ਛਬੀਲਾ, ਪੁ:-ਬਾਂਕਾ, ਛੈਲ ॥

ਛਾਰਕ, ਸ:-ਛੁਟਾਂਕ ॥

ਛਾਲੂ, ਸ:-ਇੱਕ ਰੋਗ, ਛੱਲਾ ॥

ਛਾਲ, ਸ:-ਛਲਾਂਘ, ਛੂੰਦ, ਟੱਪ ॥

ਛਾਲ ਮਾਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਕੁੱਦਣਾ, ਟੱਪਣਾ, ਅੱਗੇ ਵਧਣਾ, ਦਲੇਰੀ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਨਾ ॥

ਛਾਲਾ }
ਛੱਲਾ } ਪੁ:-ਪਿੰਡੇ ਦੇ ਮਾਸ ਦਾ ਉਭਾਰ ਜੋ ਵਿੱਚੋ ਪੋਲਾ ਹੋਵੇ (ਪੈਣਾ, ਵਿੱਸਣਾ, ਢਹਿਣਾ)॥

ਛਾਲੀ, ਸ:–ਲਹਿਰਾਂ ਦਾ ਉੱਠਣਾ ॥

ਛਾਂਵ, ਸ:–'ਛਾਉਂ' ਵੇਖੋ ॥

ਛਿਆਉਣਾ
ਛਿਔਰਾ } ਵਿ:–ਛੇ ਗੁਣਾ ॥

ਛਿਆਸਠ
ਛਿਆਹਟ
ਛਿਆਟ } ਵਿ:–ਛੇਆਂ ਉੱਤੇ ਸੱਠ, ੬੬ ॥

ਛਿਆਸੀ, ਵਿ:—ਛੇਆਂ ਤੇ ਅੱਸੀ ॥

ਛਿਆਨਵੇਂ, ਵਿ:–ਛੇਆਂ ਉੱਤੇ ਨੱਵੇ ॥

ਛਿੱਸੀ, ਸ:–ਇੱਕ ਮੋਟਾ ਦੇਸੀ ਕਪੜਾ ੬੦੦ ਤਾਰਾਂ ਵਾਲਾ ॥

ਛਿਹਣਾ, ਕ੍ਰਿ:–ਥੋੜਾ ਥੋੜਾ ਪਾਟਣਾ, ਟੁੱਟਣਾ ॥

ਛਿਹਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:–ਪੜਵਾਉਣਾ (ਕਪੜਾ,ਜੁੱਤੀ) ॥

ਛਿੱਕ, ਸ: 'ਨਿੱਛ' ਵੇਖੋ, ਖਿੱਚ (ਆਉਣੀ)

ਛਿੱਕਣਾ, ਕ੍ਰਿ:–ਨਿੱਛ ਮਾਰਨੀ, ਖਿੱਚਣਾ, ਧੂਹਣਾ, ਪੀਣਾ, ਲੈਣਾ ॥

ਛਿਕਵਈਯਾ, ਪੁ:–ਛਿੱਕਣ ਵਾਲਾ ॥

ਛਿਕੜਾ, ਪੁ: ਗੱਡਾ, ਰੇੜ੍ਹੀ ॥

ਛਿਕੜੀ, ਸ:–ਕੌਡੀਆਂ ਦੀ ਇੱਕ ਖੇਡ, ਪਿਲਛੀ ਦੀ ਟੋਕਰੀ ॥

ਛਿੱਕਾ, ਪੁ:–ਰੱਸੀਆਂ ਦਾ ਗਲ ਜਾਲ ਜੇਹਾ ਟੰਗਣਾ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਚੀਜ਼ ਰੱਖ ਛੱਡਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਲਟਕਦਾ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ ॥

ਛਿਕਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:–ਛਿੱਕਣ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਾਉਣਾ ॥

ਛਿੱਕੀ, ਸ:–ਨਿੱਕਾ ਛਿੱਕਾ, ਰਬੜ ਦੇ ਗੇਂਦ ਨਾਲ ਖੇਡਣ ਵਾਲਾ ਤੰਦੀਂ ਦਾ ਥੱਲਾ ॥

ਛਿੱਕੁਲੀ, ਸ:–
ਛਿੱਕੂ, ਪੁ:– } ਛੋਟੀ ਜੇਹੀ ਟੋਕਰੀ ॥

ਛਿੱਗਾ, ਵਿ:–ਛੇਆਂ ਦੰਦਾਂ ਵਾਲਾ (ਪਸ਼ੂ), ਜਿਸ ਨੂੰ ਛੇਵਾਂ ਵਰ੍ਹਾ ਚੜ੍ਹੇ ॥

ਛਿਗੁਣਾ, ਵਿ:–ਛੇ ਵਾਰ ਗਿਣਿਆ ਹੋਇਆ ॥

ਛਿੰਗ
ਛਿੰਘ } ਸ:–ਦੰਦਾਂ ਦੀ ਮੈਲ ਖੁਰਚ ਕੇ ਕੱਢਣ ਵਾਲੀ ਨੋਕਦਾਰ ਚੀਜ਼ ॥

ਛਿੱਛਰਾ, ਪੁ:–ਚੌੜੇ ਪੱਤ੍ਰਾਂ ਵਾਲਾ ਇੱਕ ਬੂਟਾ ॥

ਛਿਛੜਾ, ਪੁ:—ਨਰਮ ਜਾਂ ਢਾਲਿਆ ਹੋਇਆ ਮਾਸ, ਜੋੜ ਦੇ ਸਿਰੇ ਦਾ ਮਾਸ ॥

ਛਿਛੋਹਰਾ, ਪੁ:—'ਛਛੋਹਰਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਛਿਛੋਲਣਾ, ਕ੍ਰਿ:–ਧੋ ਕੇ ਨਿਚੋੜਨਾ, ਸਾਫ ਕਰਨਾ ॥

ਛਿੱਜ ਜਾਣਾ
ਛਿੱਜਣਾ } ਕ੍ਰਿ:—ਅਲਗ ਹੋਣਾ, ਨਾਸ ਹੋਣਾ, ਪਾਟਣਾ, ਟੁੱਟਣਾ, ਮਰਨਾ ॥

ਛਿਜਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਅਲਗ ਕਰਨਾ, ਨਾਸ ਕਰਨਾ, ਹਟਾਉਣਾ ॥

ਛਿਜਾਊ, ਪੁ:—ਉਜਾੜੂ, ਧੱਦੂ ॥
ਵਿ:—ਛਿੱਜਣ ਵਾਲਾ ॥

ਛਿੰਝ, ਸ:—ਕੁਸ਼ਤੀ, ਭਲਵਾਨਾਂ ਦੇ ਘੋਲ, ਲੜਾਈ (ਪਾਉਣੀ, ਪੈਣੀ) ॥

ਛਿੱਟ, ਸ:—ਪਾਣੀ ਦੀ ਬੂੰਦ, ਛੱਟਾ, ਦਾਗ ॥
ਵਿ:—ਦਾਗੀ, ਮੈਲਾ, ਭੈੜਾ, ਕਸਾਦੀ, ਸ਼ਰਾਰਤੀ ॥

ਛਿਟਾ, ਪੁ:—ਹੱਥ ਦੀ ਸੋਟੀ, ਵੱਡੀ ਛਿਟੀ ॥

ਛਿੱਟਾ, ਪੁ:—ਖਲੇਰਾ, ਛਿੜਕਾਉ (ਦੇਣਾ ਜਾਂ ਪਾਉਣਾ) ॥

ਛਿਟੀ, ਸ:—ਸੋਟੀ, ਬੈਂਤ, ਟਾਹਣੀ ॥

ਛਿੜੀ
ਛਿੱਦੀ } ਸ:—ਕਪਾਹ ਦਾ ਕੂੜਾ, ਬਲਗਮ, ਛਾਹ ਦੀ ਮੈਲ ॥

ਛਿਣਕਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਪਾਣੀ ਆਦਿਕ ਦੇ ਛੱਟੇ ਮਾਰਨੇ, ਦੇਣਾ, ਦਾਨ ਕਰਨਾ, ਹੱਥ ਛਿਣਕਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਖੁਲ੍ਹੇ ਜੀ ਨਾਲ ਦਾਨ ਕਰਨਾ ॥

ਛਿਣਕਾ
ਛਿਣਕਾਉ } ਪੁ:—ਛਿਣਕਣ ਦਾ ਕੰਮ ॥

ਛਿਣਕਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਛਿਣਕਣ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਾਉਣਾ ॥

ਛਿਣੀ ਛਿਣੀ, ਵਿ:—ਟੋਟੇ ਟੋਟੇ (ਹੋਣਾ, ਕਰ ਦੇਣਾ)

ਛਿੱਤਰ, ਪੁ:—ਪੁਰਾਣਾ ਅਤੇ ਘਸਿਆ ਹੋਇਆ ਜੁੱਤੀ ਦਾ ਪੈਰ ॥

ਛਿੱਤਰ ਖਾਣੇ, ਕ੍ਰਿ:—ਛਿੱਤਰਾਂ ਦੀ ਮਾਰ ਪੈਣੀ, ਨਿਰਾਦਰੀ ਹੋਣੀ ॥

ਛਿੱਤਰ ਪੌਲਾ ਹੋਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਲੜਾਈ ਕਰਨਾ, ਮਾਰ ਕੁਟਾਈ ਕਰਨਾ ॥

ਛਿੱਤਰ ਮਾਰਨੇ
ਛਿੱਤਰ ਲਾਉਣੇ } ਕ੍ਰਿ:—ਜੁੱਤੀਆਂ ਮਾਰਨੀਆਂ, ਪਤ ਲਾਹੁਣੀ, ਝਾੜ ਪਾਉਣੀ।

ਛਿਤਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਖਿੰਲਰਨਾ, ਫੈਲਣਾ ॥

ਛਿਤਰਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਛਿਤਰ ਮਾਰਨੇ ਖਲੇਰਨਾ ॥

ਛਿਤਰਾਲ, ਸ:—ਛਿਤਰਾਂ ਦੀ ਮਾਰ, ਝਾੜ ॥

ਛਿਤੜਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਪੈਰਾਂ ਨਾਲ ਲਤੜਵਾਉਣਾ ॥

ਛਿੱਥਾ, ਵਿ:—ਖਿਝਿਆ ਹੋਇਆ, ਗੁੱਸੇ, ਸ਼ਰਮਿੰਦਾ (ਹੋਣਾ) ॥

ਛਿਦਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਛੇਕ ਨਿੱਕਲਣਾ, ਵਿੰਨ੍ਹੇ ਜਾਣਾ ॥

ਛਿੱਦਰ, ਪੁ:—ਛੇਕ, ਔਗਣ, ਦੋਸ, ਛਲ, ਪਖੰਡ ॥

ਛਿਦਰਾ
ਛਿੱਦਾ } ਵਿ:—ਛੇਕਾਂ ਵਾਲਾ, ਜਿਸ ਵਿਚ ਵਿੱਥ ਹੋਵੇ ॥

ਛਿਦਰੇ
ਛਿੱਦੇ } ਵਿ:—(ਬਹੁ: ਬ:) ਵਿਰਲੇ (ਦੰਦ) ॥

ਛਿਦਵਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਛੇਕ ਕਰਾਉਣਾ, ਵਿਨ੍ਹਾਉਣਾ ॥

ਛਿਦਵਾਈ, ਸ:—ਛੇਕ ਕੱਢਣ ਦਾ ਕੰਮ ਜਾਂ ਮਜੂਰੀ ॥

ਛਿੱਦਾ, ਵਿ:—'ਛਿਦਰਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਛਿਦਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਛੇਕ ਕਰਾਉਣਾ, ਅਲਗ ਕਰਾਉਣਾ ॥

ਛਿਦਾਈ, ਸ:—ਛੇਕ ਕੱਢਣ ਦਾ ਕੰਮ ਜਾਂ ਮਜੂਰੀ ॥

ਛਿੱਦੀ, ਸ:—'ਛਿੱੜੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਛਿਨ
ਛਿਨ ਭਰ
ਛਿਨ ਮਾਤ੍ਰ } ਪੁ:—ਪਲ, ਬਹੁਤ ਥੋੜਾ ਚਿਰ, ਅੱਖ ਦੀ ਝਮਕ, ਖਿਨ, ਰਤਾ ਚਿਰ ॥

ਛਿੰਨ ਭਿੰਨ, ਵਿ:—ਕੱਟਿਆ ਵੱਢਿਆ ਹੋਇਆ, ਨਾਸ ਕੀਤਾ ਹੋਇਆ, ਖਲੇਰਿਆ ਹੋਇਆ ॥

ਛਿਪਕਲੀ, ਸ:—ਕੋੜ੍ਹ ਕਿਰਲੀ ॥

ਛਿਪਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਲੁਕਣਾ, ਟਿਕਣਾ, ਮੂੰਹ ਕੱਜਣਾ, ਅਸਤ ਹੋਣਾ (ਸੂਰਜ ਆਦਿਕ ਦਾ)॥

ਛਿਪ ਛਿਪਕੇ, ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—ਚੋਰੀ ਚਰੀ, ਅੰਦਰਲੇ ਖਾਨੇ॥

ਛਿਪਾਉ, ਪੁ:—ਲੁਕਾਉ, ਓਹਲਾ॥

ਛਿਪਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਲੁਕਾਉਣਾ, ਕੱਜਣਾ, ਓਹਲਾ ਕਰਨਾ॥

ਛਿੱਥੀ, ਸ:—ਧਮਕੀ, ਡਰਾਵਾ, ਮੇਹਣਾ (ਦੇਣਾ)॥

ਛਿਮਾਹੀ, ਛਿਮਾਹੀਂ, ਸ:—ਛੇ ਮਹੀਨੇ, ਛਿਆਂ ਮਹੀਨਿਆਂ ਦੀ ਤਲਬ, ਮਰਨ ਤੋਂ ਛੇ ਮਹੀਨੇ ਪਿੱਛੋਂ ਦੀ ਕਿਰਿਆ॥

ਛਿਰਕਾ, ਪੁ:—ਛੋਟਾ ਰਸਤਾ, ਪਾਂਹਆ, ਡੰਡੀ॥

ਛਿਰਛਿਰਾ, ਵਿ: ਪੁ:—ਛੇਕਾਂ ਵਾਲਾ, ਜਾਲੀ ਵਰਗਾ ਪਤਲਾ ਕਪੜਾ।

ਛਿਰੁ ਛਿਰੁ, ਵਿਸਮਯ:—ਬਿੱਲੀ ਨੂੰ ਪਰੇ ਹਟਾਉਣ ਦੀ ਅਵਾਜ਼॥

ਛਿਰੇ, ਵਿਸਮਯ:-ਬਿੱਲੀ ਨੂੰ ਕੱਢਣ ਦੀ ਅਵਾਜ਼॥

ਛਿੱਲ (ਛਿੱਲਕ), ਛਿਲਕ (ਛਿਲਕਾ), ਪੁ:-ਸ:—ਸੱਕ, ਛਿੱਲੜ।

ਛਿੱਲਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਛਿੱਲ ਉਤਾਰਨੀ, ਕੱਟਣਾ, ਚੁੱਭਵੀਂ ਗੱਲ ਕਰਨੀ॥

ਛਿਲਤ, ਛਿੱਲਤ, ਛਿਲਤਰ, ਸ:—ਪਿੰਡੇ ਵਿਚ ਚੁੱਭਾ ਹੋਇਆ ਕੰਡਾ ਜਾਂ ਸੱਕ, ਲਕੜੀ ਦਾ ਟੋਟਾ॥

ਛਿੱਲੜ, ਪੁ:—ਫਲ ਆਦਿਕ ਦਾ ਬਾਹਰਲਾ ਪਰਦਾ, ਸੱਕ। ਰੁਪਇਆ॥

ਛਿਲਾ, ਪੁ:—ਚਾਲੀ ਦਿਨ, ਚਾਲੀਵੇਂ ਦਿਨ ਦੀ ਰੀਤ॥

ਛਿਲਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਛਿੱਲ ਉਤਰਵਾਉਣੀ, ਕਟਾਉਣਾ॥

ਛਿਲਾਈ, ਸ:—ਛਿੱਲਣ ਦਾ ਕੰਮ ਜਾਂ ਮਜੂਰੀ॥

ਛਿਲਾਰ (ਰੂ), ਪੁ:—ਨਿੱਕਾ ਭੇਡਾ ਬਕਰੀ ਦਾ ਬੱਚਾ॥

ਛਿੜਕਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਪਾਣੀ ਤ੍ਰੌਂਕਣਾ, ਛਿਣਕਣਾ॥

ਛਿੜਕਾ, ਛਿੜਕਾਉ, ਪੁ:—ਛਿੜਕਣ ਦਾ ਕੰਮ (ਪਾਣੀ ਆਦਿਕ)॥

ਛਿੜਕਾ ਛੰਬਾ, ਪੁ:—'ਕਣ ਮਣ' ਵੇਖੋ॥

ਛਿੜਕਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਛਿੜਕਣ ਦਾ ਕਮ ਕਰਾਉਣਾ

ਛਿੜਤ, ਸ:—ਕੰਮ ਦਾ ਮੁੱਢ, ਅਰੰਭ, ਘੋੜੇ ਦਾ ਕੁੱਦਣਾ॥

ਛਿੜਨਾ, ਛਿੜਨੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਕੰਮ ਦਾ ਮੁੱਢ ਬੱਝਣਾ, ਧਾਹ ਚਰਨ ਜਾਣਾ, ਵਗਣਾ, ਹੁੰਦਾ ਰਹਿਣਾ, ਖਿੱਝਣ ਜਾਂ ਰੋਣ ਸਾ ਲੜਨ ਲੱਗ ਪੈਣਾ॥

ਛਿੜੂਮ, ਸ:—ਨਕਾਰੀ ਗੱਲ ਦਾ ਗੁੱਸਾ, ਖਿਝ (ਛਿੜਨੀ, ਛੁੱਟਣੀ)॥

ਛਿੜੂਮੀ, ਵਿ:—ਜੋ ਛੇਤੀ ਗੁੱਸੇ ਹੋ ਜਾਵੇ, ਖਿਝਣ ਵਾਲਾ॥

ਛਿੜਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਸ਼ੁਰੂ ਕਰਾਉਣਾ, ਛੇੜਨ ਦੇਣਾ

ਛਿੜਾਈ, ਸ:—ਚਰਾਈ, ਡੰਗਰਾਂ ਨੂੰ ਚਾਰਨ ਲੈ ਜਾਣ ਦੀ ਮਜੂਰੀ॥

ਛੀ, ਵਿ:—ਛੇ, ਇੱਕ ਉੱਤੇ ਪੰਜ ॥

ਛੀਓ
ਛੀਹ
ਛੀਹੋ } ਵਿਸਮਯ:—ਢੰਗਰਾਂ ਨੂੰ ਪਾਣੀ ਪਿਆਲਣ ਦੀ ਅਵਾਜ਼, ਧੋਬੀ ਭੀ ਕਪੜਿਆਂ ਨੂੰ ਫੱਟ ਉੱਤੇ ਮਾਰਨ ਵੇਲੇ 'ਛੀਹ' ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ॥

ਛੀਛਆ
ਛੀਛਾ } ਪੁ:—ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦੀ ਅੱਖਾਂ ਦੀ ਛਾਣਨੀ

ਛੀਟ, ਸ:—ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦਾ ਛਾਪਿਆ ਹੋਇਆ ਕਪੜਾ ॥

ਛੀਟਕਾ, ਵਿ:—ਪੱਕਾ ਪਰ ਪਤਲਾ । ਤਕੜਾ ਪਰ ਲਿੰਸਾ (ਜੁਆਨ) ॥

ਛੀਂਡ, ਪੁ:—ਛੇਕ, ਵਿੱਥ, ਘੁਰਾ ॥

ਛੀਂਬਣ, ਸ:—ਛੀਂਬਿਆਂ ਦੀ ਜਾਤ ਦੀ ਤ੍ਰੀਮਤ ਛੀਂਬੇ ਦੀ ਵਹੁਟੀ ॥

ਛੀਂਬਾ, ਪੁ:—ਇਕ ਜਾਤ, ਜੋ ਕਪੜੇ ਧੋਂਦੀ ਜਾਂ ਛਾਪਦੀ ਹੈ, ਇਕ ਸੱਪ ॥

ਛੀਂਬੀ, ਸ:—'ਛੀਂਬਣ' ਵੇਖੋ ॥

ਛੁਆਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਛੋਹਣ ਦੇਣਾ, ਨਾਲ ਲੁਆਉਣਾ ।

ਛੁਆਈ, ਸ:—ਛੋਹਣ ਦਾ ਕੰਮ, ਨਾਲ ਲੱਗਣ ਦੇਣਾ ॥

ਛੁਹਣਾ
ਛੁਹਣਾ } ਕ੍ਰਿ:—ਨਾਲ ਲੱਗਣਾ, ਅੜੰਬਣਾ, ਹੱਥ ਲਾਉਣਾ, ਛੇੜਨਾ ॥

ਛੁਹੁਰ
ਛੁਹੁਰਾ } ਪੁ:—ਮੁੰਡਾ, ਲੜਕਾ, ਛੋਕਰਾ ॥

ਛੁਹੁਰ ਪੁਣਾ, ਪੁ:—ਬਾਲਾਂ ਦਾ ਚੱਲਣ, ਅਞਾਣਿਆਂ ਦਾ ਕੰਮ ॥

ਛੁਹਲਾ
ਛੁਹੁਲਾ } ਵਿ:—ਚੁਸਤ, ਚਲਾਕ, ਫੁਰਤੀਲਾ ॥

ਛੁਹਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਛੋਹਣ ਦੇਣਾ, ਨਾਲ ਲੁਆਉਣਾ ॥

ਛੁਹਾਈ, ਸ:—ਛੋਹਣ ਜਾਂ ਨਾਲ ਲੱਗਣ ਦਾ ਕੰਮ ॥

ਛੁਹਾਈ ਖਾਣੀ
ਛੁਹਾਈ ਦੇਣੀ } ਕ੍ਰਿ:—ਛੋਹੇ ਜਾਣਾ, ਹਾਰ ਮੰਨਣੀ, ਵੱਸ ਆਉਣਾ ॥

ਛੁਹਾਰਾ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਰੁੱਖ ਅਤੇ ਉੱਸ ਦਾ ਮਿੱਠਾ ਫਲ, ਖਜੂਰ ॥

ਛੁਹਾਰਾ ਦੇਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਮੁੰਡੇ ਦੇ ਮੂੰਹ ਛੁਹਾਰਾ ਦੇਕੇ ਕੁੜਮਾਈ ਕਰਨੀ ॥

ਛੁਹਾਰਾ ਮਿਲਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਮੁੰਡੇ ਦੇ ਮੂੰਹ ਛੁਹਾਰਾ ਮਿਲਕੇ ਕੁੜਮਾਈ ਹੋਣੀ ॥

ਛੁੱਛ, ਪੁ:—ਬੂਟੀ ਦੇ ਅਸਰ ਨਾਲ ਮਾਰਿਆ ਹੋਇਆ ਪਾਰਾ ॥

ਛੁਛਕਾਰਨਾ
ਛੁਛਕੇਰਨਾ } ਕ੍ਰਿ:—ਦੁਰਕਾਰਨਾ, ਕੁੱਤਾ ਮਗਰ ਲਾਉਣਾ ॥

ਛੁਛੁਹਰ, ਪੁ:—ਮੁੰਡਾ, ਲੜਕਾ ॥

ਛੁਛੁਹਰ ਪੁਣਾ, ਪੁ:—'ਛੁਹਰ ਪੁਣਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਛੁਛੁਹਰਾ, ਵਿ:—ਮੁੰਡਿਆਂ ਵਰਗਾ, ਅਞਾਣ ਨਕਾਰਾ ॥

ਛੁਛੂੰਦਰ
ਛੁਛੂੰਧਰ } ਸ:—ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦਾ ਚੂਹਾ ਜਾਂ ਘੀਸ ॥

ਛੁੱਟ, ਅਵ:—ਬਾਝੋਂ, ਬਿਨਾ, ਸਿਵਾ, ਛੱਡਕੇ ॥

ਛੁਟਕਾਰਾ, ਪੁ:—ਖਲਾਸੀ, ਖੁੱਲ੍ਹ, ਬਚਾਉ, ਛੁੱਟੀ, ਮੁਕਤੀ ॥

ਛੁੱਟਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਖੁੱਲ੍ਹ ਹੋ ਜਾਣੀ, ਖਲਾਸੀ ਪਾਣੀ, ਬਚ ਜਾਣਾ, ਛੁੱਟੀ ਮਿਲਣੀ, ਘਟਣਾ, ਮਰਨਾ, ਚਲਣਾ, ਵਗਣਾ ॥

ਛੁੱਟੜ, ਵਿ:—ਜਿਸ ਤ੍ਰੀਮਤ ਨੂੰ ਖਸਮ ਨੇ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ ਹੋਵੇ ॥

ਛੁਟਿਆਈ, ਸ:—ਛੋਟੇ ਹੋਣ ਦਾ ਗੁਣ ॥

ਛੁੱਟੀ, ਸ:—ਖੁੱਲ੍ਹ, ਖਲਾਸੀ, ਵੇਹਲ, ਕੰਮ ਨਾਂ ਹੋਣਾ ॥

ਛੁਡਵਾਉਣਾ / **ਛੁਡਾਉਣਾ** } ਕ੍ਰਿ:—ਛੱਡਣ ਦੇਣਾ, ਖਲਾਸੀ ਕਰਾਉਣੀ, ਕਢਾਉਣਾ (ਲਹੂ), ਕੁੜਮਾਈ ਹਟਵਾਉਣੀ (ਸਾਕ) ॥

ਛੁਣਕ ਮੁਣਕ, ਸ:—ਛਣਕਾਰ, ਝਲਣ ਦੀ ਅਵਾਜ ॥

ਛੁਣਛੁਣਾ, ਪੁ:—ਛਣਕਣਾ, ਛਣਕਣ ਵਾਲਾ ਖਡੌਣਾ ॥

ਛੁਣ ਛੁਣੀਆਂ, ਸ:—(ਬਹੁ: ਬ:) ਖੇਡੀਆਂ, ਕੜੀਆਂ ॥

ਛੁੱਤ, ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—ਰੋਕ ਟੋਕ ਬਿਨਾ ॥

ਛੁੱਥਾ, ਪੁ: / **ਛੁੱਥੀ,** ਸ: } ਜਿਸ ਨੂੰ ਕੋਈ ਛੂਹ ਜਾਵੇ ॥ ਕ੍ਰਿ:—ਛੋਹਿਆ, ਅਰੰਭਿਆ ॥

ਛੁਪਣਾ, ਕ੍ਰਿ:— / **ਛੁਪਾਉਣਾ** ਕ੍ਰਿ:— } 'ਛਿਪਣਾ' 'ਛਿਪਾਉਣਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਛੁੱਬ (ਬਾ), ਪੁ:—ਬੰਦ, ਬੰਨ੍ਹਣ ਵਾਲੀ ਚੀਜ਼ (ਪਾਉਣਾ) ॥

ਛੁੱਬੀ, ਸ:—ਛੋਟਾ ਛੁੱਬਾ (ਪਾਉਣੀ, ਵੱਟਣੀ) ॥

ਛੁਰ ਹੋ ਜਾਣਾ / **ਛੁਰ ਹੋਣਾ** } ਕ੍ਰਿ:—ਡਰਦੇ ਮਾਰੇ ਚਲੇ ਜਾਣਾ ਜਾਂ ਲੁੱਪ ਹੋ ਜਾਣਾ ॥

ਛੁਰਕ, ਸ:—ਛੇਤੀ, ਕਾਹਲੀ, ਸ਼ਤਾਬੀ (ਕਰਕੇ) ॥

ਛੁਰਕ ਫਰਾਹੀ / **ਛੁਰਕ ਬਿਲਾਈ** } ਸ:—ਪੰਖੇਰੂ ਫੜਨ ਵਾਲਾ ਜਾਲ ॥

ਛੁਰਕ ਮੁਰਕ, ਸ:—ਛੇਤੀ ਛੇਤੀ ਚਲਣ (ਕਰਨਾ) ॥

ਛੁਰਾ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਤਿੱਖਾ ਕੱਟਣ ਵਾਲਾ ਲੋਹੇ ਦਾ ਹਥਿਆਰ ॥

ਛੁਰੀ, ਸ:—ਛੋਟਾ ਛੁਰਾ, ਕਰਦ ॥

ਛੁਰੇ, ਵਿਸਮਯ:-ਬਿੱਲੀ ਨੂੰ ਕੱਢਣ ਦੀ ਅਵਾਜ ॥

ਛੁਲਕਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਡਰ ਜਾਣਾ, ਡੁੱਲ੍ਹਣਾ, ਵਗਣਾ, ਪਾਣੀ ਦੇ ਹਿੱਲਣ ਦੀ ਅਵਾਜ ਨਿਕਲਣੀ, ਮੂਤਰਨਾ ॥

ਛੂਹਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਨਾਲ ਲਗਣਾ, ਹੱਥ ਲਾਉਣਾ ॥

ਛੂਹਤ, ਸ:—ਛੋਹ, ਛੂਹਣ ਦਾ ਕੰਮ, ਛਿੱਟ (ਲੱਗਣੀ) ॥

ਛੂਛਕ, ਸ:—ਸੋਟੀ, ਛਿਟੀ, ਬੇਂਤ, ਛਾਂਟਾ ॥

ਛੂਛਾ, ਵਿ:—ਨਿਕੰਮਾ, ਥੋਥਾ, ਨਕਾਰਾ, ਖਾਲੀ ॥

ਛੂਛੀ, ਸ:—ਬੰਦੂਕ ਦਾ ਉਹ ਹਿੱਸਾ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਗਜ ਜਾਂਦਾ ਹੈ. ਕਟੋਰੀ, ਕੌਲੀ ॥

ਛੂਟ, ਸ:—ਜੋ ਕੰਮ ਬਿਨਾ ਵਿਚਾਰੇ ਛੇਤੀ ਛੇਤੀ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ, ਇੱਕੋ ਸਾਹੇ ਦੌੜਣਾ, (ਕਰਨੀ) ॥

ਛੂਣ / **ਛੂਨ** } ਸ:—ਜੜ੍ਹ, ਖੋਜ, ਅਗਲਾ, ਖਰ, ਰੌਸ, ਕਮੀ, ਘਾਟਾ ॥

ਛੂਣ ਹੋਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਘਟ ਜਾਣਾ ॥

ਛੂਣ ਕਰ ਦੇਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਘਟਾਉਣਾ ॥

ਛੂਣ ਮੁਕਾਉਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਘਟਾਉਣਾ, ਮੁਕਾਉਣਾ ਖੁਰ ਖੋਜ ਨਾਂ ਰਹਿਣ ਦੇਣਾ, ਜੜ੍ਹ ਪੁੱਟਣਾ ॥

ਛੂਤ, ਸਾ:—ਛੋਹ, ਭਿਟ (ਲੱਗਣੀ) ॥

ਛੂੰਬਰ, ਪੁ:—ਪੇਂਡੂ, ਗੁਆਰ ॥

ਛੇ, ਵਿ:—ਇਕ ਉੱਤੇ ਪੰਜ, ਛੀ, ੬ ॥

ਛੇਉਰ, ਪੁ:—ਕੰਧ ਪੱਕੀ ਕਰਨ ਵਾਸਤੇ ਉਸ ਵਿੱਚ ਜੋ ਲਕੜੀ ਦਾ ਢਾਂਚਾ ਲਾਇਆ ਜਾਵੇ ॥

ਛੇਓ, ਵਿ:—ਛੇ ਹੀ, ਸਾਰੇ ਛੇ ॥

ਛੇਆ, ਵਿ:—ਛੇ (ਹਟਵਾਣੀਏ ਅਨਾਜ ਤੋਲਦੇ ਬੋਲਦੇ ਹਨ) ॥

ਛੇਈ, ਵਿ:—ਛੇ ਹੀ, ਸਾਰੇ ਛੇ, ਛੇਓ, ਨਿਰੇ ਛੇ ।

ਛੇਕ, ਪੁ:—ਵਿਰਲ, ਮੋਰੀ, ਖੁੱਡਾ, ਛੀਂਡਾ (ਹੋਣਾ, ਪੈਣਾ) ॥

ਛੇਕਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਛੇਕ ਕਰਨਾ, ਪਾੜਨਾ, ਵਿੱਥ ਕਰਨੀ, ਬਿਰਾਦਰੀ ਤੋਂ ਕੱਢਣਾ ॥

ਹੁੱਕਾ ਪਾਣੀ ਛੇਕਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਜਾਤ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਕਰਨਾ ॥

ਛੇਕਵਈਯਾ, ਪੁ:—ਛੇਕ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ॥

ਛੇਕੜ, ਅਵ:, ਕ੍ਰਿ:, ਵਿ:—ਪਿੱਛੋਂ, ਓੜਕ, ਅਖ਼ੀਰ (ਹੋਣਾ, ਕਰਨਾ) ॥

ਛੇਕੜਲਾ, ਪੁ:
ਛੇਕੜਲੀ, ਪੁ:
ਛੇਕੜੀ, ਸ: } ਜੋ ਛੇਕੜ ਆਵੇ, ਸਭ ਤੋਂ ਪਿੱਛੇ ॥

ਛੇਕਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਛੇਕ ਕਰਾਉਣਾ, ਪੜਵਾਉਣਾ ॥

ਛੇਕੋ ਛੇਕ, ਵਿ:—ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਛੇਕ ਹੋਣ ॥

ਛੇਜ, ਸਾ:—ਬਿਸਮਤਾ, ਵਿਡਾਣੀ ॥

ਛੇਜਾ, ਸ:—ਕ੍ਰਿਯਾ ਕਰਮ ਨੂੰ ਜੋ ਵਿਡਾਣੀ ਦੇ ਕਪੜੇ ਅਚਾਰਜ ਨੂੰ ਦਿੱਤੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ।

ਛੇਤਨਾ
ਛੇਤੜਨਾ } ਕ੍ਰਿ:—ਪੈਰਾਂ ਨਾਲ ਲਤਾੜਨਾ ॥

ਛੇਤੀ (ਦੀ), ਕ੍ਰਿ:-ਵਿ:—ਸ਼ਤਾਬੀ, ਝਬਦੇ, ਜਲਦੀ, ਝੱਟ ਪੱਟ ॥

ਛੇਦ, ਪੁ:—ਛੇਕ, ਵਿਰਲ, ਮੋਰੀ, ਵਿੱਥ ॥

ਛੇਦਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਛੇਕ ਕੱਢਣਾ, ਮੋਰੀ ਕਰਨੀ ॥

ਛੇਦਨੀ, ਸ:—ਰੰਮ੍ਹਾ, ਕੱਟਣ ਵਾਲਾ, ਮੋਰੀ ਦਾ ਹਥਿਆਰ ॥

ਛੇਰ, ਪੁ:—ਸ:—ਦੰਦਾਂ ਦੇ ਵਿਚਲੇ ਛੇਕ, (ਛੇਰਾਂ ਪੈਣੀਆਂ) ਰਾਤੀਂ ਮੱਝਾਂ ਚਰਾਉਣੀਆਂ (ਛੇਰ ਚੁਗਾਉਣਾ)

ਛੇਲਾ, ਪੁ:
ਛੇਲੀ, ਸ: } ਇੱਕ ਸਾਲ ਤੋਂ ਵਧੇਰੀ ਉਮਰ ਦਾ ਬੱਕਰੀ ਦਾ ਬੱਚਾ ॥

ਛੇੜ, ਸ:—ਡੂਮੇ ਨੂੰ ਖਿਝਾਉਣ ਦਾ ਕੰਮ, ਚਿੜ, ਰੰਮਕ ॥

ਛੇੜ ਖਾਨੀ ਕਰਨੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਖਿਝਾਉਣਾ, ਸਤਾਉਣਾ, ਛੇੜਨਾ ॥

ਛੇੜਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਸਤਾਉਣਾ, ਮਖੌਲ ਕਰਨਾ, ਖਿਝਾਉਣਾ, ਛੋਹਣਾ, ਫੋੜਾ ਚੀਰਨਾ, ਗੱਲ ਕਰਨ ਲੱਗਣਾ, ਡੰਗਰਾਂ ਨੂੰ ਚਰਾਉਣ ਲੈ ਜਾਣਾ, ਚਲਾਉਣਾ, ਘੋੜਾ ਦੁੜਾਉਣਾ ॥

ਛੈ, ਸ:—ਨਾਸ, ਤਬਾਹੀ, ਬਰਬਾਦੀ ॥

ਛੈਣਾ, ਪੁ:
ਛੈਣੇ, ਪੁ:(ਬਹੁ: ਬ:) } ਕਾਂਸੀ ਦੀਆਂ ਤਾਂਸੀਆਂ ਜੇਹੀਆਂ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਭਗਤ ਵਜਾਕੇ ਭਜਨ ਗਾਉਂਦੇ ਹਨ ॥

ਛੈਣੀ, ਸ:—ਧਾਂਤਾਂ ਕੱਟਨ ਵਾਲਾ ਇੱਕ ਹਥਿਆਰ ॥

ਛੈਂਤਲ, ਪੁ:—ਧੋਖਾ, ਫਰੇਬ, ਛਲ, ਮਕਰ ॥

ਛੈਂਤਲ ਬਾਜ਼, ਪੁ:- ਫਰੇਬੀ, ਛਲੀਆ ॥

ਛੈਲ (ਲਾ), ਵਿ:—ਸੋਹਣਾ, ਸੁੰਦਰ ॥

ਛੈਲ ਛਬੀਲਾ
ਛੈਲ ਜੁਆਣ
ਛੈਲ ਬਾਂਕਾ } ਪੁ:—ਸੋਹਣਾ, ਦਰਸ਼ਨੀਕ ਮਨੁੱਖ ਜਿਸਨੂੰ ਸਰੀਰ ਦੇ ਸ਼ਿੰਗਾਰ ਦਾ ਸ਼ੌਕ ਹੋਵੇ ॥

ਛੋਹਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਨਾਲ ਲੱਗਣਾ, ਹੱਥ ਲਾਉਣਾ, ਟੋਹਣਾ, ਅਰੰਭਣਾ, ਛੇੜਨਾ ॥

ਛੋਹਰਾ, ਪੁ:
ਛੋਹਰੀ, ਸ: } ਮੁੰਡਾ, ਕੁੜੀ, ਲੜਕਾ (ਕੀ) ॥

ਛੋਹਲਾ, ਵਿ:—ਕਾਹਲਾ, ਸ਼ਤਾਬੀ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ॥

ਛੋਕਰਾ, ਪੁ:
ਛੋਕਰੀ, ਸ: } ਮੁੰਡਾ, ਕੁੜੀ, ਲੜਕਾ (ਕੀ) ॥

ਛੋਛਾ, ਵਿ:—ਨਿਕੰਮਾ, ਨਕਾਰਾ, ਤੁੱਛ, ਥੋਥਾ, ਖਾਲੀ॥

ਛੋਟ, ਸ:—ਲੈਹਣੇ ਵਿੱਚੋਂ ਜੋ ਰਕਮ ਛੱਡੀ ਜਾਵੇ, (ਦੇਣੀ)॥

ਛੋਟ ਛੱਡਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਖਲਵਾੜੇ ਤੇ ਅਨਾਜ ਚੂਹੜੇ ਵਾਸਤੇ ਛੱਡਣਾ ॥

ਛੋਟਾ, ਵਿ:—ਨਿੱਕਾ, ਥੋੜਾ, ਥੋੜੀ ਉਮਰ ਦਾ, ਹੇਠਲੇ ਦਰਜੇ ਦਾ, ਸਧਾਰਣ, ਹੌਲਾ, ਕਮੀਨਾ, ਕਮਜ਼ੋਰ, ਨਕਾਰਾ ॥

ਛੋਟਾ ਸਾਹਬ, ਪੁ:—ਛੋਟੇ ਦਰਜੇ ਦਾ ਅੰਗ੍ਰੇਜ਼ ਅਫ਼ਸਰ ॥

ਛੋਟਾ ਮੋਟਾ, ਵਿ:—ਭਾਵੇਂ ਛੋਟਾ ਭਾਵੇਂ ਮੋਟਾ, ਜੇਹਾ ਮਿਲੇ ॥

ਛੋਟਾ ਵੱਡਾ, ਵਿ:—ਛੋਟਾ ਅਤੇ ਵੱਡਾ, ਸਭ ਲੋਕ ॥

ਛੋਟਾ ਵਣ, ਪੁ:—ਇਕ ਰੁੱਖ ਜਿਸ ਦੀ ਲੱਕੜੀ ਦੀ ਮਿਸਵਾਕ ਬਣਦੀ ਹੈ ॥

ਛੋਟਾਈ, ਸ:—ਛੋਟੇ ਹੋਣ ਦਾ ਗੁਣ ॥

ਛੋਟੀ, ਵਿ:—ਨਿੱਕੀ, ਥੋੜੀ, ਹੌਲੀ, ਨਕਾਰੀ ॥
ਸ:—ਕੀਮਤ ਦਾ ਹਿਸਾਬ (ਕਰਨੀ) ॥

ਛੋਟੀ ਲਾਣੀ, ਸ:—ਇੱਕ ਬੂਟੀ ਜੋ ਊਠ ਖਾਂਦੇ ਹਨ ॥

ਛੋਟੂ, ਵਿ:—'ਛੋਟਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਛੋਤ, ਸ:—ਛੋਹ, ਭਿੱਟ ॥

ਛੋਪ, ਪੁ:—ਰੂੰ ਦੀਆਂ ਪੂਣੀਆਂ ਜੋ ਤ੍ਰੀਮਤਾਂ ਕੱਠੀਆਂ ਹੋਕੇ ਰਾਤੀਂ ਛੱਜਾਂ ਵਿੱਚ ਰੱਖ ਆਉਂਦੀਆਂ ਹਨ ਅਤੇ ਦੂਜੇ ਦਿਨ ਕੱਤਦੀਆਂ ਹਨ (ਪਾਉਣਾ) ॥

ਛੋਲਾ
ਛੋੱਲਾ } ਪੁ:-(ਬਹੁ:ਬ:-ਛੋਲੇ) ਇੱਕ ਅਨਾਜ, ਚਣਾ (ਬੋਲਣ ਵਿੱਚ 'ਛੋੱਲ' ਆਉਂਦਾ ਹੈ) ॥

ਛੋਲੀਆ
ਛੋਲੂਆ } ਪੁ:—ਹਰੇ ਛੋਲੇ ॥

ਛੋ, ਪੁ:—ਨਾਂ ਪੂਰੀ ਹੋਈ ਹੋਈ ਇੱਛਿਆ ॥

ਛੋ ਡੁੱਬਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਇੱਛਿਆ ਪੂਰੀ ਹੋਣੀ ॥

ਛੌਹ, ਪੁ:—ਘਾਤ, (ਲੈਣਾ, ਮਾਰਨਾ), ਡਰ, ਭਰਮ (ਪੈਣਾ) ॥

ਛੌਡਾ, ਪੁ:—ਖੇਤੇ ਖੱਦਰ ਜਾਂ ਟੱਟੂ ਦੀ ਕਾਠੀ, ਸੱਕ ॥

ਛੌਨਾ, ਪੁ:—ਕਿਸੇ ਜਨੌਰ ਦਾ ਬੱਚਾ, ਚੌਣਾ, ਮੂੰਡਾ, ਛੋਕਰਾ ॥

ਛੌਰ, ਪੁ:—'ਛਾਉਰਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਜ

ਜੈ, ਪੁ:—ਜੱਜਾ, ਗੁਰਮੁਖੀ ਪੈਂਤੀ ਦਾ ਤੇਰ੍ਹਵਾਂ ਅੱਖਰ ॥

ਜਸ, ਪੁ:—ਵਡਿਆਈ, ਕੀਰਤ (ਕਰਨਾ, ਖੱਟਣਾ, ਦੇਣਾ, ਲੈਣਾ)॥

ਜਸਤ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਧਾਤ, ਜੋ ਦੋ ਤੇ ਪੂਰਾ ਵੰਡਿਆ ਜਾ ਸਕੇ (ਜਿਹਾਕੁ ੪,੬,੮ਆਦਿਕ) ॥

ਜਸਤਾ, ਪੁ:—ਦਸਤਾ, ਮੁੱਠਾ, ਧੋਣ ਲੱਗਿਆਂ ਕੱਪੜਾ ਰਗੜਨਾ ॥

ਜਸਤੇ ਪੈ ਜਾਣੇ, ਕ੍ਰਿ:—ਕੱਪੜਾ ਰੰਗਣ ਵਿਚ ਰੰਗ ਇੱਕੋ ਜੇਹਾ ਨਾਂ ਹੋਣਾ ॥

ਜਸਤੀ, ਵਿ:—ਜਸਤ ਦੀ ਬਣੀ ਹੋਈ (ਚੀਜ਼) ॥

ਜਸ ਪਤ (ਤੀ)
ਜਸ ਵੰਤ } ਪੁ:—ਜਿਸ ਦਾ ਜਸ ਹੋਵੇ ॥

ਜਸੋਧਾਂ, ਸ:—ਨੰਦ ਦੀ ਇਸਤ੍ਰੀ, ਜਿਸ ਦੇ ਘਰ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਜੀ ਪਲੇ ਸਨ ॥

ਜਹਾਜ਼, ਪੁ:—ਸਮੁੰਦਰ ਦੀ ਬਹੁਤ ਵੱਡੀ ਬੇੜੀ, ਕੋਈ ਵੱਡੀ ਤੇ ਖੁੱਲ੍ਹੀ ਚੀਜ਼ ॥

ਜਹਾਜ਼ੀ, ਪੁ:—ਜਹਾਜ਼ ਚਲਾਉਣ ਵਾਲਾ, ਮਲਾਹ, ਵਿ:—ਜਹਾਜ਼ ਦਾ ॥

ਜਹਾਨ, ਪੁ:—ਦੁਨੀਆ, ਜੱਗ, ਸੰਸਾਰ, (ਜੀ ਨਾਲ ਜਹਾਨ ਹੈ = ਜੇ ਆਪਣਾ ਜੀ ਚੰਗਾ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਸਾਰਾ ਸੰਸਾਰ ਚੰਗਾ ਲੱਗਦਾ ਹੈ) ॥

ਜਹਾਦ, ਪੁ:—ਮਜ਼੍ਹਬ ਵਾਸਤੇ ਜੋ ਲੜਾਈ ਮੁਸਲਮਾਨ ਕਰਦੇ ਹਨ ॥

ਜਹਾਲਤ, ਸ:—ਅਵਿਦਿਆ, ਅਗਿਆਨਤਾ, ਮੂਰਖਪੁਣਾ।

ਜਹਿਮਤ, ਸ:—ਦੁੱਖ, ਪੀੜ, ਰੋਗ, ਖੰਘ ਤਾਪ ॥

ਜਹਿਮਤਣ, ਸ:
ਜਹਿਮਤੀ(ਤੀਆ), ਪੁ:
ਜਹਿਮਤੀਲ, ਪੁ: ਸ: } ਜਿਸ ਨੂੰ ਜਹਿਮਤ ਹੋਵੇ।ਰੋਗੀ ॥

ਜਹਿਰ, ਪੁ:—ਜਿਸ ਚੀਜ਼ ਨੂੰ ਖਾਣ ਨਾਲ ਕੋਈ ਮਰ ਜਾਵੇ। ਵਿਹੁ ॥

ਜਹਿਰਬਾਦ, ਪੁ:—ਘੋੜਿਆਂ ਅਤੇ ਹਾਥੀਆਂ ਦਾ ਇੱਕ ਰੋਗ, ਜਹਿਰ ਵਾਲਾ ਫੋੜਾ ॥

ਜਹਿਰ ਮਹੁਰਾ, ਪੁ:—ਜਹਿਰ ਦਾ ਅਸਰ ਹਟਾਉਣ ਵਾਲੀ ਇੱਕ ਦੁਆ ॥

ਜਹਿਰ ਲਗਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਦਿਲ ਨੂੰ ਬੁਰਾ ਮਲੂਮ ਹੋਣਾ ॥

ਜਹਿਰਣ, ਸ:
ਜਹਿਰੀ, ਪੁ: } ਜਹਿਰ ਵਾਲਾ, ਕ੍ਰੋਧੀ ॥

ਜਹਿਰੀਲਾ, ਵਿ:—ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਜਹਿਰ ਹੋਵੇ ॥

ਜਹਿਲੀਂ ਜੱਪੀਂ ਰੋਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਬਹੁਤ ਹੀ ਰੋਣਾ ॥

ਜਕ, ਸ:—ਸੰਸਾ, ਭਰਮ, ਰੋਕ (ਪੈ ਜਾਣੀ) ॥

ਜਕ ਜਾਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—'ਜਕਣਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਜੱਕ, ਸ:—ਜਾਨ ਕਰਨਾ, ਧੋਖਾ ਦੇਣਾ, ਨਿਰਾਸ ਕਰਨਾ, ਦਬਾਉਣਾ, ਤੰਗ ਕਰਨਾ ॥

ਜੱਕ ਦੇਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਹਰਾਉਣਾ, ਸ਼ਰਮਿੰਦਾ ਕਰਨਾ, ਨੁਕਸਾਨ ਕਰਨਾ ॥

ਜਕਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਝਿਜਕਣਾ, ਘਾਬਰਨਾ, ਭਰਮ ਕਰਨਾ, ਡਰਨਾ ॥

ਜੰਕਸ਼ਨ, ਪੁ:—ਜਿੱਥੇ ਰੇਲ ਦੀਆਂ ਦੋ ਜਾਂ ਵਧੀਕ ਲੈਣਾਂ ਮਿਲਣ ॥

ਜੱਕ ਬੰਨ੍ਹਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਜੰਮ ਕੇ ਨਿਗਾਰ ਹੋ ਜਾਣਾ (ਪਾਣੀ, ਆਟਾ) ॥

ਜੱਕੜ, ਪੁ:—ਗੱਪਾਂ, ਝੂਠੀਆਂ ਗੱਲਾਂ (ਹੱਕਣੇ, ਮਾਰਨੇ, ਲਾਉਣੇ) ॥

ਜਕੜਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਘੁੱਟ ਕੇ ਬੰਨ੍ਹਣਾ, ਕਾਬੂ ਕਰਨਾ ॥

ਜਕੜ ਬੰਦ ਪਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬੰਨ੍ਹਣਾ ॥

ਜਕੜਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਘੁੱਟ ਕੇ ਬਨ੍ਹਵਾਉਣਾ ॥

ਜਕੜੀਆਂ, ਸ:—(ਬਹੁ:ਵ:)—ਤੀਮਤਾਂ ਜਿਨ ਬੂਤ ਆਪਣੇ ਵਿਚ ਆਉਣ ਕਰਕੇ ਖੇਡਦੀਆਂ ੨ ਜੋ ਸਿਰ ਆਦਿਕ ਮਾਰਦੀਆਂ ਹਨ । ਭੂਤ ਆਦਿਕ ਕੱਢਣ ਦਾ ਰਾਗ (ਜਕੜੀਆਂ ਸੁਣਾਉਣੀਆਂ, ਖੇਡਣੀਆਂ) ॥

ਜੱਕਾ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਦੋ ਪਹੀਆਂ ਵਾਲੀ ਗੱਡੀ, ਯੱਕਾ ॥

ਜਕਾਰਾ, ਪੁ:—ਉੱਚੀ ਉੱਚੀ ਜੈ ਜੈ ਕਰਨ ਦੀ ਅਵਾਜ਼ (ਬੁਲਾਉਣਾ) ॥

ਜੱਕੋ ਤੱਕੋ
ਜੱਕੋਂ ਤੱਕੋਂ } ਸ:—ਚਿੰਤਾ, ਸੋਚ, ਵਿਚਲ ਮੋਠ, ਸ਼ੱਕ ॥

ਜੱਖ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਦੇਉਤੇ, ਮਹਾਤਮਾ ਭਗਤ ॥

ਜੱਖਣਾ, ਸ:—ਲੱਜਿਆ, ਸ਼ੇਤ, ਸੰਤੋਖ ॥

ਜੱਖਣਾ ਜਾਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਸ਼ਰਮ ਹਯਾ ਨਾ ਰਹਿਣੀ ॥

ਜਖਮ, ਪੁ:—ਘਾਉ, ਫੱਟ, ਫੋੜਾ ॥

ਜਖਮ ਤੇ ਲੂਣ ਪਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਦੁਖੀਏ ਨੂੰ ਦੁਖ ਦੇਣਾ ॥

ਜਖਮਣ, ਸ:
ਜਖਮੀ, ਪੁ: } ਜਿਸ ਨੂੰ ਜਖਮ ਹੋਵੇ ॥

ਜਖਮਾਨਾ
ਜਖਮਿਆਨਾ } ਪੁ:—ਲੜਾਈ ਵਿਚ ਜ਼ਖਮ ਲੱਗਣ ਜਾਂ ਅੰਗ ਹੀਣ ਹੋਣ ਕਰਕੇ ਸਿਪਾਹੀ ਨੂੰ ਜੋ ਕੁਝ ਬਦਲੇ ਵਿੱਚ ਮਿਲੇ ॥

ਜਖੀਰਾ, ਪੁ:—ਕੱਠਾ ਕੀਤਾ ਹੋਇਆ ਮਾਲ, ਖਜ਼ਾਨਾ, ਖੈਂਲਾ ॥

ਜੱਗ, ਪੁ:—ਜਹਾਨ, ਸੰਸਾਰ । ਸਾਧਾਂ, ਬ੍ਰਾਹਮਣਾਂ ਗਰੀਬਾਂ ਨੂੰ ਅੰਨ ਛਕਾਣਾ, ਲੰਗਰ (ਜੱਗ ਕਰਨਾ), ਹਵਨ ॥

ਜੰਗ, ਪੁ:—ਲੜਾਈ, ਜੁੱਧ, ਝਗੜਾ ॥

ਜਗਜਗਾ, ਪੁ:—ਪਿੱਤਲ ਦੀ ਦੱਖ ਦੇਣ ਵਾਲੀ ਨਿਕਾਰੀ ਸ਼ੈ ॥

ਜਗਜਗਾਟ, ਸ:—ਚਮਕ, ਲਿਸ਼ਕ, ਸ਼ੋਭਾ ॥

ਜਗਤ, ਪੁ:—ਜੱਗ, ਜਹਾਨ, ਸੰਸਾਰ, ਦੁਨੀਆਂ ॥

ਜਗਦੀਸ਼, ਪੁ:—ਜਗਤ ਦਾ ਮਾਲਕ, ਪਰਮੇਸ਼ਰ ॥

ਜਗਨ ਨਾਥ, ਪੁ:—ਪਰਮੇਸ਼ਰ, ਇੱਕ ਦੇਉਤਾ ਜਿਸ ਦਾ ਮੰਦਰ ਉੜੀਸਾ ਦੇਸ ਵਿੱਚ ਸਮੁੰਦਰ ਦੇ ਕੰਢੇ ਹੈ ॥

ਜਗਨ ਨਾਥ ਦਾ ਭਾਤ, ਪੁ:—ਚੌਲ ਜੋ ਜਗਨ ਨਾਥ ਦੇ ਸਾਰੀਆਂ ਜਾਤਾਂ ਦੇ ਜਾਤ੍ਰੀ ਇੱਕੋ ਕੂੰਨੀ ਵਿੱਚੋਂ ਖਾਂਦੇ ਹਨ ॥

ਜੰਗਮ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦੇ ਜਟਾਧਾਰੀ ਸਾਧੂ ਜੋ ਟੱਲੀ ਵਜਾਉਂਦੇ ਹਨ ॥

ਜਗਮਗ
ਜਗਮਗਾਹਟ (ਟ) } ਸ:—ਚਮਕ, ਲਿਸ਼ਕ, ਸੋਭਾ ॥

ਜਗਮਗਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਚਮਕਣਾ, ਲਿਸ਼ਕਣਾ ॥

ਜੱਗਰ, ਪੁ:—ਸ:—ਗੂੰਗਾ ਅਤੇ ਬੇਅਕਲ, ਬੁੱਧੂ ॥

ਜਗਰਤਾ
ਜਗਰਾਤਾ
ਜਗਰੌਤਾ } ਪੁ:—ਭਜਨ ਕਰਨ ਲਈ ਜਾਂ ਕੱਤਣ ਲਈ ਸਾਰੀ ਰਾਤ ਜਾਗਣਾ ॥

ਜੰਗਲ, ਪੁ:—ਬਨ, ਜੂਹ, ਝੀਰੀ, ਬੇਲਾ, ਉਜਾੜ, ਟੱਟੀ, ਝਾੜਾ ॥

ਜੰਗਲ ਜਾਣਾ,
ਜੰਗਲ ਪਾਣੀ ਹੋ ਆਉਣਾ } ਕ੍ਰਿ:—ਬਾਹਰ ਟੱਟੀ ਫਿਰਨ ਜਾਣਾ ॥

ਜੰਗਲ ਵਿੱਚ ਮੰਗਲ ਹੋਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਉਜਾੜ ਵਿੱਚ ਰੌਣਕ ਹੋ ਜਾਣੀ ॥

ਜੰਗਲਾ, ਪੁ:—ਸੀਖਾਂ ਦੀ ਬਾੜ, ਕਟਹਿਰਾ, ਇੱਕ ਰਾਗਣੀ, ਕਈ ਸੁਰਾਂ ਦਾ ਮੇਲ ॥

ਜੰਗਲੀ, ਪੁ:, ਸ:—ਜੰਗਲ ਦਾ, ਅੱਲੜ, ਮੂਰਖ, ਜਿਥੇ ਖੇਤੀ ਨਹੀਂ ॥

ਜੱਗਵੇਦੀ, ਸ:—ਵੇਦੀ ਜਿੱਥੇ ਜੱਗ ਜਾਂ ਹਵਨ ਹੋਵੇ ॥

ਜਗਾ
ਜੱਗਾ } ਸ:—ਥਾਂ, ਟਿਕਾਣਾ, ਠਾਹਰ, ਅਸਾਮੀ ॥

ਜਗਾਉਣਾ
ਜਗਾਣਾਂ } ਕ੍ਰਿ:—ਨੀਂਦ੍ਰ ਤੋਂ ਉਠਾਲਣਾ, ਸੁਚੇਤ ਕਰਨਾ, ਅੱਗ ਆਦਿਕ ਬਾਲਣੀ ॥

ਜਗਾਈ, ਸ:—ਜਗਾਉਣ ਦਾ ਕੰਮ ਜਾਂ ਮਜੂਰੀ ॥

ਜਗਾਤ, ਸ:—ਮਸੂਲ (ਦੇਣੀ, ਲੈਣੀ) ॥

ਜਗਾਤ ਖਾਨਾ, ਪੁ:—ਜਿੱਥੇ ਮਸੂਲ ਲਿਆ ਜਾਵੇ।

ਜਗਾਤਣ, ਸ:
ਜਗਾਤੀ(ਤੀਆ), ਪੁ: } ਜੋ ਮਸੂਲ ਲਵੇ ॥

ਜੰਗਾਲ, ਪੁ:—ਲੋਹੇ ਉੱਤੇ ਸਲ੍ਹਾਬੇ ਕਰਕੇ ਜੋ ਲਾਲ ਮੈਲ ਜੰਮ ਜਾਂਦੀ ਹੈ (ਲੱਗਣਾ) ॥

ਜੰਗਾਲੀ ਵਿ:—ਜਿਸ ਨੂੰ ਜੰਗਾਲ ਲੱਗਾ ਹੋਵੇ ॥

ਜੰਗਾਲੀ ਜੰਦਰੇ ਖੁੱਲ੍ਹਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਵਿਆਹ ਹੋਕੇ ਘਰ ਵੱਸਣਾ ॥

ਜੰਗੀ, ਪੁ:—ਜੰਗ ਕਰਨ ਵਾਲਾ । ਵਿ:—ਜੰਗ ਦਾ (ਫੌਜ, ਬੇੜਾ, ਜਹਾਜ) ॥

ਜੰਗੀ ਲਾਟ, ਪੁ:—ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡਾ ਫੌਜੀ ਅਫਸਰ ॥

ਜਗੀਰ, ਸ:—ਸਰਕਾਰ ਵੱਲੋਂ ਇਨਾਮ ਵਿੱਚ ਮਿਲੀ ਹੋਈ ਜ਼ਮੀਨ ਜਾਂ ਇਲਾਕਾ ॥

ਜਗੀਰਦਾਰ, ਪੁ:
ਜਗੀਰਦਾਰਨੀ, ਸ: } ਜਿਸ ਨੂੰ ਜਗੀਰ ਮਿਲੀ ਹੋਈ ਹੋਵੇ ॥

ਜਗੀਰਦਾਰੀ, ਸ:—ਜਗੀਰ ਮਿਲੀ ਹੋਈ ਹੋਣੀ ॥

ਜਗੀਰਿਆ ਜਾਣਾ, ਜਗੀਰਨਾ } ਕ੍ਰਿ:—ਅਣਧਪਚ ਹੋ ਜਾਣਾ (ਮਨੁੱਖਾਂ ਨੂੰ), ਜੋੜਾਂ ਵਿੱਚ ਪੀੜ ਹੋਣੀ (ਘੋੜਿਆਂ ਨੂੰ)॥

ਜਗੌਟਾ, ਪੁ:—ਗੁੰਦੇ ਹੋਏ ਵਾਲਾਂ ਦੀ ਜੰਜੀਰੀ ਜੋ ਫਕੀਰ ਲੋਕ ਏ ਗਿਰਦੇ ਪਾਉਂਦੇ ਹਨ ॥

ਜੰਘ, ਸ:—ਲੱਤ, ਟੰਗ, ਪੱਟ ॥

ਜਚਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਪਰਖਿਆ ਜਾਣਾ, ਜਾਚ ਹੋਣੀ, ਝਿਜਕਣਾ ॥

ਜਚਦਈਯਾ, ਪੁ:—ਜਿਸ ਨੂੰ ਜਾਚ ਹੋਵੇ, ਜਾਚ ਵਾਲਾ॥

ਜੱਚਾਂ, ਸ:—ਜਿਸ ਤ੍ਰੀਮਤ ਨੇ ਬੱਚਾ ਜਣਿਆ ਹੋਵੇ ॥

ਜੱਚਾਂ ਖਾਨਾ, ਪੁ:—ਜਿਸ ਕੋਠੇ ਵਿੱਚ ਜੱਚਾਂ ਪਈ ਹੋਵੇ ॥

ਜਚਾਉਦ, ਸ:—ਜਾਚ, ਪਰਖ, ਸਬੂਤ, ਅੰਦਾਜ਼ਾ॥

ਜਚਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਜਾਚ ਕਰਾਉਣੀ, ਮਲੂਮ ਹੋਣ ਦੇਣਾ, ਸੁਝਾਉਣਾ ॥

ਜੱਜ, ਪੁ:—ਕਚਹਿਰੀ ਵਿੱਚ ਨਿਆਉਂ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਹਾਕਮ ॥

ਜੰਜ, ਸ:—ਜਨੇਤ, ਵਿਆਹੁਣ ਗਏ ਹੋਏ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਮੰਡਲੀ ॥

ਜਜਮਾਨ, ਪੁ:, **ਜਜਮਾਨਣੀ,** ਸ: } ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਕੋਲੋਂ ਜੋ ਪੂਜਾ ਆਦਿਕ ਕਰਾਏ, ਪਰੋਹਤ ਨਾਈ ਆਦਿਕ ਲਾਗੀਆਂ ਨੂੰ ਦਾਨ ਦੇਣ ਵਾਲਾ (ਵਾਲੀ) ॥

ਜਜਮਾਨੀ ਪਰੋਹਤ, ਪੁ:—ਜੋ ਮੁੱਢ ਤੋਂ ਕੁਲ ਦਾ ਪਰੋਹਤ ਹੋਵੇ ॥

ਜਜਮਾਨੀ ਪਰੋਹਤੀ, ਸ:—ਜਜਮਾਨ ਪਰੋਹਤ ਹੋਣ ਦਾ ਕੰਮ ॥

ਜਜਮਾਲਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਉਦਾਸ ਹੋਣਾ, ਦਿਲ ਢਹਿਣਾ॥

ਜੱਜਾ, ਪੁ:—ਗੁਰਮੁਖੀ ਪੈਂਤੀ ਦੇ ਤੇਰ੍ਹਵੇਂ ਅੱਖਰ ਦਾ ਨਾਉਂ, 'ਜ' ॥

ਜਜਾਇਲ, ਸ:—ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦੀ ਵੱਡੀ ਬੰਦੂਕ ॥

ਜਜਾਇਲਚੀ, ਜਜਾਇਲੀ } ਪੁ:—ਜਜਾਇਲ ਵਰਤਣ ਵਾਲਾ ਸਿਪਾਹੀ ॥

ਜੰਜਾਲ, ਪੁ:—ਦੁਖ, ਔਖ, ਫੰਦਾ, ਫਾਹੀ, ਮਰੀ ॥

ਜੰਜਾਲਣ, ਸ:, **ਜੰਜਾਲੀ** ਪੁ: } ਜੋ ਜੰਜਾਲ ਪਾਏ, ਉਪੱਦਰੀ ॥

ਜੱਜੀ, ਸ:—ਛਵੀ, ਅਦਾਲਤ ॥

ਜੰਜੀਰ, ਪੁ:—ਸੰਗਲ, ਕੜੀਆਂ ਦੀ ਲੜੀ ॥

ਜੰਜੀਰਾ, ਪੁ:—ਸਰਬੰਧ, ਲੜੀ, ਦੋ ਅਤ ਅੱਡ ਰੰਗਾਂ ਦੀਆਂ ਪੱਗਾਂ ਕੱਠੀਆਂ ਲਪੇਟੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ।

ਜੰਜੀਰਾ ਬੰਦੀ, ਸ:—ਰੌਸ ਨੂੰ ਦਰਜੇ ਵਾਰ ਸਜਾਉਣ ਦਾ ਕੰਮ (ਕਰਨੀ) ॥

ਜੰਜੀਰੀ, ਸ:—ਛੋਟਾ ਜੰਜੀਰ, ਜੰਜੀਰ ਵਰਗੀ ਕੰਠੀ॥

ਜੰਜੀਰੀ ਦਾਰ, ਵਿ:—ਜੰਜੀਰੀ ਵਾਲਾ, ਜੰਜੀਰੀ ਵਰਗਾ ॥

ਪੁ:—ਜੰਜੀਰੀ ਵਾਲੇ ਤੋਪ ਦੇ ਗੋਲੇ ॥

ਜੰਞ, ਸ:—'ਜੰਜ' ਵੇਖੋ ॥

ਜੰਜੂ, ਜੰਵੂ } ਪੁ:—ਜਨੇਊ, ਉੱਚੀਆਂ ਜਾਤਾਂ ਦੇ ਹਿੰਦੂ ਜੋ ਧਾਗਾ ਗਲ ਪਾਉਂਦੇ ਹਨ ॥

ਜਟ, ਸ:—ਜਟਾ, ਫਕੀਰਾਂ ਦੇ ਗੁੰਦੇ ਹੋਏ ਵਾਲ ॥

ਜੱਟ, ਪੁ:—ਜ਼ਿਮੀਦਾਰਾਂ ਦੀ ਜਾਤ, ਕਿਰਸਾਨ ॥

ਜੱਟ ਜੱਫਾ, ਪੁ:—ਅਨਿ ਵਾਹ ਘੁੱਟਕੇ ਨੱਪਣਾ ॥

ਜੱਟ ਬਿੱਦਿਆ, ਜੱਟ ਵਿੱਦਿਆ } ਸ:—ਜੱਟਾਂ ਦੀ ਉਸਤਾਦੀ, ਛਲ ॥

ਜੱਟ ਬਹਿੜ, ਜੱਟ ਬੂਟ, ਜੱਟ ਵਹਿੜ } ਵਿ:—ਜਾਹਲ, ਅਨਾੜੀ, ਗੁਆਰ, ਬੇ ਡੌਲ ॥

ਜੱਟ ਵਾਹਦ, ਜੱਟ ਵਾਧ } ਪੁ:, ਸ:—ਜੱਟ ਲੋਕ (ਹੱਸੇ ਦੀ ਬੋਲੀ) ॥

ਜਟਕਾ, ਪੁ:, **ਜਟਕੀ,** ਸ: } ਜੱਟ ਦਾ (ਦੀ), ਗੁਆਰ ॥

ਜਟਕੀ ਕਟਕੀ, ਸ:—ਜ਼ਬਰ ਦਸਤੀ, ਜ਼ੁਲਮ, ਬੇ ਨਿਆਈਂ ॥

ਜਟੱਲ, ਸ:—ਝੂਠ, ਗੱਪ, ਬਕਵਾਦ (ਹੱਕਣੀ ਮਾਰਨੀ, ਲਾਉਣੀ) ॥

ਜੱਟਲ ਕਾਫ਼ੀਆਂ, ਪੁ:—ਝੂਠੀ, ਗੱਪਾਂ ਵਾਲੀ ਕਵਿਤਾ ॥

ਜਟੱਲ ਨਾਮਾ, ਪੁ:—ਝੂਠਾ ਲਿਖਤ ॥

ਜੰਟਲ ਮੈਨ, ਪੁ:—ਬਾਂਕਾ, ਸ਼ੁਕੀਨ, ਫੈਸ਼ਨੇਬਲ ਪੁਸ਼ਾਕ ਵਾਲਾ ॥

ਜਟੱਲਣ, ਸ:, **ਜਟੱਲੀ,** ਪੁ: } ਜੋ ਬਕਵਾਦ ਕਰੇ ਅਤੇ ਗੱਪਾਂ ਮਾਰੇ ॥

ਜਟਾ, ਸ:—ਫਕੀਰਾਂ ਦੇ ਗੁੰਦੇ ਹੋਏ, ਵਾਲ, ਲੰਮੇ ਵਾਲ ॥

ਜਟਾ ਜੂਟ, ਵਿ:—ਜਿਸ ਦੇ ਸਿਰ ਉੱਤੇ ਕੇਸਾਂ ਦਾ ਜੂੜਾ ਹੋਵੇ ॥

ਜਟਾਧਾਰੀ, ਪੁ:—ਲੰਮੇ ਵਾਲਾਂ ਵਾਲਾ, ਕੇਸਾਧਾਰੀ ॥

ਜੱਟੀ, ਸ:—ਜੱਟਾਂ ਦੀ ਜਾਤ ਦੀ ਤੀਵੀਂ, ਕੁਝ ਹੱਟੀ ਹੁੰਦੀ ਤੀਮਤ ॥

ਜਟੂੰਗੜਾ, ਪੁ:—ਜੱਟਾਂ ਦਾ ਛੋਟਾ ਜੇਹਾ ਬੱਚਾ (ਘਿਰਣ ਵਾਚਕ) ॥

ਜਟੂਰੀਆਂ, ਸ:—(ਬਹੁ: ਬ:) ਛੋਟੇ ਗੁੰਦੇ ਹੋਏ ਵਾਲ ॥

ਜਟੇਟਾ, ਪੁ:—ਜੱਟ ਦਾ ਪੁੱਤ ॥

ਜਟੇਟੀ, ਸ:—ਜੱਟ ਦੀ ਧੀ ॥

ਜੱਠ, ਸ:—ਨਵੇਂ ਘਰ ਦੀ ਪਰਤਿਸ਼ਟਾ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਜੁਆਲਦੇ ਹਨ ॥

ਜਠਾਣੀ, ਸ:—ਜੇਠ ਦੀ ਵਹੁਟੀ ॥

ਜਠੂੱਤ, ਜਠੂਤ੍ਰ } ਪੁ:—ਜੇਠ ਦਾ ਪੁੱਤ੍ਰ ॥

ਜਠੇਰਾ, ਪੁ:—ਤ੍ਰੀਮਤ ਦੀ ਸਹੁਰੀ ਕੁਲ ਦਾ ਕੋਈ ਵੱਡਾ ਜੋ ਮਰ ਚੁੱਕਾ ਹੋ ਅਤੇ ਜਿਸ ਦੀ ਘਰ ਵਿੱਚ ਮਾਨਤਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ॥

ਜੰਡ, ਪੁ:, **ਜੰਡੀ,** ਸ: } ਇੱਕ ਰੁੱਖ ॥

ਜੰਡ ਕਰੀਰ, ਪੁ:—ਜਿਸ ਜੰਗਲ ਵਿੱਚ ਜੰਡ ਤੇ ਕਰੀਰ ਦੇ ਰੁੱਖ ਹੋਣ ॥

ਜੰਡ ਖੰਡ, ਪੁ:—ਏਦ ਖਦ, ਹਾਥੀ ਦਾ ਦਦ ।

ਜੰਡੀ ਕੱਪਣਾ
ਜੰਡੀ ਵੱਢਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਵਿਆਹ ਦੀ ਇੱਕ ਰੀਤ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਲਾੜਾ ਜੰਡ ਦੇ ਰੁੱਖ ਦੀ ਇਕ ਟਹਿਣੀ ਵੱਢਦਾ ਹੈ ॥

ਜਟ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਲੁਟੇਰੀ ਜੰਗਲੀ ਕੌਮ ॥

ਜਣਤ, ਪੁ:—ਜੰਤ, ਜੀਵ, ਕੀੜਾ ਮਕੌੜਾ ॥

ਜਣਦੇ, ਪੁ: (ਬਹੁ:) ਜਨਣ ਵਾਲੇ, ਮਾਪੇ ॥

ਜਣਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਜਨਮ ਦੇਣਾ, (ਤ੍ਰੀਮਤ ਦਾ) ਬੱਚਾ ਪੈਦਾ ਕਰਨਾ ॥

ਜਣਨੀ, ਸ:—ਬੱਚਾ ਜਨਣ ਵਾਲੀ, ਮਾਂ ॥

ਜਣਵਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਬੱਚਾ ਜਮਾਉਣਾ, ਦਾਈ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਨਾ। ਖਬਰ ਦੇਣੀ ॥

ਜਣਵਾਈ, ਸ:—ਦਾਈ ਦਾ ਕੰਮ ਜਾਂ ਮਜੂਰੀ ॥

ਜਣਾ, ਪੁ:—ਆਦਮੀ, ਇਕੱਲਾ ਮਨੁੱਖ ॥

ਜਣਾ ਕਣਾ
ਜਣਾ ਖਣਾ, ਪੁ:—ਹਰ ਕੋਈ, ਭਾਵੇਂ ਵੱਡਾ ਹੋਵੇ ਭਾਵੇਂ ਛੋਟਾ ॥

ਜਣਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—'ਜਣਵਾਉਣਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਜਣਾਉਣੀ, ਸ:—ਪਰਦੇਸ ਵਿੱਚ ਮੋਏ ਹੋਏ ਸਰਬੰਧੀ ਦਾ ਆਪਣੇ ਘਰ ਸਿਆਪਾ ਕਰਨਾ ॥

ਜਣਾਈ, ਸ:—'ਜਣਵਾਈ' ਵੇਖੋ ॥

ਜਣੀ, ਸ:
ਜਣੀਆਂ ਸ: (ਬਹੁ:ਬ:), ਤ੍ਰੀਮਤ, ਇਕੱਲੀ ਜਨਾਨੀ ॥

ਜਣੀ ਕਣੀ
ਜਣੀ ਖਣੀ, ਸ:—ਹਰੇਕ ਤ੍ਰੀਮੀਂ ਭਾਵੇਂ ਵੱਡੀ ਹੋਵੇ ਭਾਵੇਂ ਛੋਟੀ ॥

ਜਣੇਪਾ, ਪੁ:—ਬੱਚਾ ਜਨਣ ਦੇ ਦਿਨ ਜਾਂ ਹਾਲਤ ॥

ਜਤ,
ਜਤ ਸਤ, ਪੁ:—ਤ੍ਰੀਮੀ ਦੇ ਨੇੜੇ ਨਾ ਜਾਣਾ, ਪਰਾਈ ਇਸਤ੍ਰੀ ਜਾਂ ਪੁਰਖ ਦਾ ਸੰਗ ਨਾਂ ਕਰਨਾ। (ਰਹਿਣਾ, ਰੱਖਣਾ) ॥

ਜਤ ਪਾਲਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਪਰਾਈ ਇਸਤ੍ਰੀ ਜਾਂ ਪਰਾਏ ਪੁਰਖ ਦਾ ਸੰਗ ਨਾਂ ਕਰਨਾ ॥

ਜਤ ਵੰਤ (ਤਾ), ਵਿ:—ਜਤੀ ਸਤੀ ॥

ਜੱਤ, ਸ:—ਸਰੀਰ ਦੀ ਖੱਲੜੀ ਦੇ ਉੱਪਰ ਦੇ ਵਾਲ ॥

ਜਤਨ, ਪੁ:—ਉੱਦਮ, ਮਿਹਨਤ, ਸੋਝੀ, ਉਪਾਉ ॥

ਜਤਨੀ, ਵਿ:—ਜਤਨ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ॥

ਜੰਤ੍ਰ, ਪੁ:—ਕਲਾ, ਮਸ਼ੀਨ, ਤਬੀਤ, ਗ੍ਰਹਿਆਂ ਦੇ ਵੇਖਣ ਦੀ ਥਾਂ ॥

ਜੰਤ੍ਰ ਮੰਤ੍ਰ, ਪੁ:—ਜਾਦੂ, ਟੂਣਾ ॥

ਜੰਤ੍ਰੀ, ਪੁ:—ਜੰਤ੍ਰ ਕਰਨ ਵਾਲਾ, ਜਾਦੂ ਗਰ ॥

ਸ:—ਪਤ੍ਰੀ, ਮਹੀਨੇ ਦਿਨ ਥਿੱਤਾਂ ਆਦਿਕ ਦੱਸਣ ਵਾਲੀ ਕਿਤਾਬ ਜਾਂ ਕਾਗਤ, ਤਾਰ ਖਿੱਚਣ ਵਾਲਾ ਉਥਾਰ ॥

ਜੰਤ੍ਰੀ ਮੰਤ੍ਰੀ, ਪੁ:—ਜਾਦੂ ਟੂਣਾ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ॥

ਜਤਾਉਣਾ
ਜਤਾ ਦੇਣਾ
ਜਤਾਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਦੱਸ ਦੇਣਾ, ਚੇਤੇ ਕਰਾਉਣਾ, ਖਬਰ ਕਰਨੀ ॥

ਜਤਾਊਲਾ, ਵਿ:—ਜਤ ਵਾਲਾ ॥

ਜਤੀ
ਜਤੀ ਸਤੀ } ਪੁ:—ਤੀਮੀ ਦੇ ਨੇੜੇ ਨਾਂ ਜਾਣ ਵਾਲਾ, ਪਰਾਈ ਇਸਤ੍ਰੀ ਜਾਂ ਪੁਰਖ ਦਾ ਸੰਗ ਨਾਂ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ॥

ਜਤੀ ਮਿਸਾਕ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਬੂਟੀ ॥

ਜੰਤ
ਜੰਤੂ } ਪੁ:—ਜੀਵ, ਜਨੌਰ, ਪ੍ਰਾਣੀ, ਕੀੜਾ ॥

ਜਥਾ, ਯੋ:, ਜਿਹਾ, ਜਿਕੁਰ, ਜਿਵੇਂ ॥

ਜਥਾ
ਜੱਥਾ } ਪੁ:—ਟੋਲੀ, ਮੰਡਲੀ, ਇਕੱਠ, ਝੁੰਡ ॥

ਜਥਾਰਥ, ਵਿ:—ਠੀਕ, ਸੱਚਾ (ਗਜਾਣ, ਵਿੱਦਿਆ)
ਕ੍ਰਿ:, ਵਿ:—ਸਚ ਮੁਚ, ਠੀਕ ਠੀਕ ॥

ਜੱਥੇ ਦਾਰ, ਪੁ:—ਜੱਥੇ ਦਾ ਸਰਦਾਰ, ਆਗੂ ॥

ਜੱਥੇ ਬੰਦੀ, ਸ:—ਜੱਥਾ ਬਨਾਉਣ ਦਾ ਕੰਮ ਜਾਂ ਹਾਲਤ । ਜੱਥੇ ਦਾ ਮੇਲ ॥

ਜਦ
ਜਦਾਂ } ਕ੍ਰਿ: ਵਿ—ਜਿਸ ਵੇਲੇ ॥

ਜਦ ਕਦ (ਦੀ)
ਜਦ ਕਦੀਂ (ਦੇਂ) } ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:, ਜੇਹੜੇ ਵੇਲੇ, ਭਾਵੇਂ ਕਿਸੇ ਵੇਲੇ ॥

ਜਦ ਜਦ, ਕ੍ਰਿ:, ਵਿ:—ਜਿਸ ਜਿਸ ਵੇਲੇ, ਕਦੇ ਕਦੇ ॥

ਜੱਦ, ਸ:—ਕੁਲ, ਘਰਾਣਾ, ਵੱਡੇ ॥
ਵਿ:—ਵੱਡਿਆਂ ਦਾ ॥

ਜੰਦਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਘੋੜੇ ਦੇ ਪੁਰੇ ਨੂੰ ਵਾਈਆਂ ਬੰਨ੍ਹਕ ਤੇ ਸਾਬਤ ਲਾਕੇ ਪਹੀਆ ਚੜ੍ਹਾਉਣਾ ॥

ਜੰਦ
ਜੰਦਰ } ਵਿ:, ਪੁ:—ਤਾਰ ਖਿੱਚਣ ਵਾਲਾ ਉਜ਼ਾਰ, ਘਰਾਟ, ਲਕੜੀ ਦਾ ਵੱਡਾ ਪੰਜੇ ਦਾਰ ਹਥਿਆਰ, ਚਾਉਲ ਕੱਢਨ ਵਾਲੀ ਮਸ਼ੀਨ ॥

ਜੰਦਰਾ
ਜੰਦ੍ਰਾ } ਪੁ:—ਜਿਸ ਚੀਜ਼ ਨਾਲ ਬੂਹਾ ਆਦਿਕ ਪੱਕੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬੰਦ ਕਰਦੇ ਹਨ (ਦੇਣਾ, ਮਾਰਨਾ, ਲਾਉਣਾ), ਲਕੜੀ ਦਾ ਪੰਜੇਦਾਰ ਹਥਿਆਰ ॥

ਜੰਦਰੀ
ਜੰਦੀ } ਸ:—ਛੋਟਾ ਜੰਦਰ, ਛੋਟਾ ਜੰਦਰਾ ॥

ਜੰਦੀ ਖੱਡਾ, ਪੁ:—ਬੱਘੀ ਦੇ ਪਹੀਏ ਸਾਫ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਖਰਾਦ ॥

ਜੰਦਾ, ਪੁ:—'ਜੰਦਰਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਜੰਦਾਰ
ਜੰਦਾਲ } ਪੁ:—ਕਾਹੇ ਦੇਣ ਜਾਂ ਖੱਲ ਲਾਹੁਣ ਵਾਲਾ ਆਦਮੀ, ਨਿਰਦਯੀ ॥

ਜੱਦੀ, ਵਿ:—ਜੱਦ ਦਾ, ਵੱਡਿਆਂ ਦਾ, ਸਾਥੇ ਦਾਦੇ ਦੇ ਵੇਲੇ ਦਾ ॥

ਜਦੀ
ਜਦੀਂ } ਕ੍ਰਿ:, ਵਿ:—ਉਸੇ ਵੇਲੇ ਹੀ ॥

ਜੰਦੀ, ਸ:—'ਜੰਦਰੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਜਦੂੰ
ਜਦੋਂ } ਕ੍ਰਿ:, ਵਿ:—ਜਿਸ ਵੇਲੇ ॥

ਜਦੋਕਣਾ, ਕ੍ਰਿ:, ਵਿ:—ਜਦੋਂ ਤਕ, ਜਿਸ ਵੇਲੇ ਤੋੜੀ ॥

ਜਨ, ਪੁ:—ਮਨੁੱਖ, ਆਦਮੀ, ਜਣਾ ॥

ਜੰਨ, ਪੁ:—ਭਰਮ, ਸੰਸਾ (ਹੋਣਾ, ਕਰਨਾ) (ਜਿੰਨ ਚਲਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਜੰਨ ਨਹੀਂ ਜਾਂਦਾ) ॥

ਜਨਕ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਰਾਜੇ ਦਾ ਨਾਉਂ, ਸੀਤਾ ਦਾ ਪਿਤਾ॥

ਜਨਕਾ
ਜਨਖਾ } ਪੁ:—ਖੁਸਰਾ, ਹਿਜੜਾ॥

ਜਨਮ, ਪੁ:—ਜੰਮਣਾ, ਪਰੇਸ਼, ਜੂਨ, ਉਮਰ॥

ਜਨਮ ਅਸ਼ਟਮੀ, ਸ:—ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਜੀ ਦਾ ਜਨਮ ਦਿਨ॥

ਜਨਮ ਅਸਥਾਨ, ਪੁ:—ਗੁਰੂਆਂ ਜਾਂ ਹੋਰਨਾਂ ਮਹਾ ਪੁਰਖਾਂ ਦੇ ਜਨਮ ਦੀ ਥਾਂ॥

ਜਨਮ ਸਵਾਰਥ
ਜਨਮ ਸੁਆਰਥ } ਪੁ:—ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬਿਤੀਤ ਕੀਤਾ ਹੋਇਆ ਜੀਵਨ, ਬਾਲਕ ਦੇ ਜਨਮ ਦੀ ਖੁਸ਼ੀ॥

ਜਨਮ ਸਾਖੀ, ਸ:—ਸਤ ਗੁਰਾਂ ਦੇ ਜੀਵਨ ਚਰਿਤ੍ਰ। ਮਹਾਂ ਪੁਰਖਾਂ ਦਾ ਜੀਵਨ ਬ੍ਰਿਤਾਂਤ॥

ਜਨਮ ਕੁੰਡਲੀ, ਸ:—ਗ੍ਰਹਿਆਂ ਦਾ ਲੇਖਾ ਕਰਕੇ ਬਣਾਇਆ ਹੋਇਆ ਨਕਸ਼ਾ ਜਿਸ ਤੋਂ ਬਾਲਕ ਦੀ ਪਰਾਲਬਧ ਜੋਤਸ਼ੀ ਦੱਸਦੇ ਹਨ॥

ਜਨਮ ਜਨਮ, ਕ੍ਰਿ:, ਵਿ:—ਕਈਆਂ ਜਨਾਂ ਵਿੱਚ॥

ਜਨਮ ਦਾ ਅੰਨ੍ਹਾ, ਵਿ:—ਜੇਹੜਾ ਜੰਮਦਾ ਹੀ ਅੰਨ੍ਹਾ ਹੋਵੇ॥

ਜਨਮ ਦਾਤਾ, ਪੁ:—ਜਨਮ ਦੇਣ ਵਾਲਾ, ਕਰਤਾਰ॥

ਜਨਮ ਦਿਨ
ਜਨਮ ਦਿਹਾੜਾ } ਪੁ:—ਜਿਸ ਦਿਨ ਕੋਈ ਜੰਮਿਆ ਹੋਵੇ॥

ਜਨਮ ਧਾਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਜੰਮਣਾ॥

ਜਨਮ ਪਤ੍ਰੀ, ਸ:—ਜਿਸ ਕਾਗਤ ਉੱਤੇ ਗ੍ਰਹਿਆਂ ਦਾ ਲੇਖਾ ਕਰਕੇ ਬਾਲਕ ਦੀ ਪਰਾਲਬਧ ਲਿਖੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ॥

ਜਨਮ ਭਰ, ਕ੍ਰਿ:—ਵਿ:—ਸਾਰੀ ਉਮਰ॥

ਜਨਮ ਭਰਿਸ਼ਟ, ਪੁ:—ਧਰਮ ਦਾ ਨਾਸ (ਹੋਣਾ ਕਰਨਾ)॥

ਜਨਮ ਭੂਮ (ਮੀ), ਸ:—ਜਿਸ ਦੇਸ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਦਾ ਜਨਮ ਹੋਯਾ ਹੋਵੇ॥

ਜਨਮ ਮਰਣ, ਪੁ:—ਜੰਮਣਾ ਅਤੇ ਮਰਨਾ, ਆਵਾ ਗੌਣ॥

ਜਨਮ ਲਗਣ, ਪੁ:—ਜਨਮ ਦੇ ਵੇਲੇ ਜੋ ਗ੍ਰਹਿਆਂ ਦਾ ਜੋੜ ਹੋਵੇ॥

ਜਨਮ ਲੈਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਜੰਮਣਾ, ਸੰਸਾਰ ਤੇ ਆਉਣਾ॥

ਜਨਮ ਵਗਾੜਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਮੰਦੇ ਕੰਮ ਕਰਨੇ॥

ਜਨਮਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਜੰਮਣਾ, ਜਨਮ ਲੈਣਾ॥

ਜਨਮਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਬੱਚਾ ਜਮਾਉਣਾ, ਦਾਈ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਨਾ॥

ਜਨਵਰੀ, ਸ:—ਅੰਗ੍ਰੇਜ਼ੀ ਸਾਲ ਦਾ ਪਹਿਲਾ ਮਹੀਨਾ॥

ਜਨਾ
ਜਨਾਹ } ਪੁ:—ਬੁਰਾ ਕੰਮ, ਪਰਾਈ ਇਸਤ੍ਰੀ ਪੁਰਖ ਦਾ ਸੰਗ॥

ਜਨਾ ਕਾਰ, ਵਿ:—ਜੋ ਜਨਾ ਕਰੇ॥

ਜਨਾ ਕਾਰੀ, ਸ:—ਜਨਾ ਕਰਨਾ, ਬੁਰਾ ਕੰਮ॥

ਜਬਰ ਜਨਾਹ, ਪੁ:—ਜਬਰਦਸਤੀ ਜੋ ਜਨਾ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ॥

ਜਨਾਉਰ, ਪੁ:—ਜਨੌਰ, ਜੀਵ, ਜੰਤ, ਪ੍ਰਾਣੀ ਮੂਰਖ ਆਦਮੀ॥

ਜਨਾਹਣ, ਸਃ / **ਜਨਾਹੀ,** ਪੁਃ } ਜਨਾਹ ਕਰਨ ਵਾਲੀ (ਲਾ) ॥

ਜਨਾਜ਼ਾ, ਪੁਃ—ਮੁਸਲਮਾਨ ਦੀ ਲੋਥ ਜਿਸ ਨੂੰ ਦੱਬਣ ਲਈ ਲੈ ਜਾਣ ॥

ਜਨਾਜ਼ਾ ਪੜ੍ਹਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਮੁਰਦਾ ਦੱਬਣ ਦੇ ਵੇਲੇ ਦੀ ਦੁਆ ਪੜ੍ਹਨੀ ॥

ਜਨਾਤ, ਪੁਃ (ਬਹੁਃਬਃ) ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਜਿੰਨ ॥

ਜਨਾਨ ਖ਼ਾਨਾ, ਪੁਃ—ਘਰ ਦੇ ਅੰਦਰ ਤ੍ਰੀਮਤਾਂ ਦੀ ਥਾਂ ॥

ਜਨਾਨ ਮੰਤ੍ਰੀ, ਸਃ—ਜੋ ਮਰਦ ਤ੍ਰੀਮਤਾਂ ਵਾਕਰ ਬੋਲੇ ॥

ਜਨਾਨੜਾ, ਪੁਃ—ਜਨਾਨੀਆਂ ਵਰਗਾ ਮਰਦ, ਕਮਜ਼ੋਰ ॥

ਜਨਾਨਾ, ਪੁਃ—ਤ੍ਰੀਮਤ, ਟੱਬਰ, ਵਹੁਟੀ, ਜਨਾਨੜਾ ਮਰਦ ॥

ਵਿਃ—ਤੀਮਤ ਦਾ, ਤੀਮਤ ਵਰਗਾ, ਕਮਜ਼ੋਰ ॥

ਜਨਾਨਾ ਮਦਰੱਸਾ, ਪੁਃ—ਕੁੜੀਆਂ ਦਾ ਸਕੂਲ ॥

ਜਨਾਨੀ, ਸਃ—ਤੀਮਤ, ਇਸਤ੍ਰੀ, ਵਹੁਟੀ ॥
ਵਿਃ—ਤੀਮਤ ਦੀ (ਜੁੱਤੀ, ਬੋਲੀ ਆਦਿਕ) ॥

ਜਨਾਨੀ ਦਾ ਆਲਮ, ਪੁਃ—ਇਕੱਲੀ ਤੀਮਤ । ਤੀਵੀਂ ਮਾਨੀ ॥

ਜੰਨੀ, ਵਿਃ—ਜੋ ਜੰਨ ਸਾਂ ਭਰਮ ਕਰੇ ॥

ਜਨੂਣ, ਸਃ—ਜਕੂਲ, ਖੁਰਕ, ਜ਼ੋਰ (ਦਾਨੀ) ॥

ਜਨੂਨ, ਪੁਃ—ਪਾਗਲ ਪੁਣਾ, ਸੁਦਾ, ਖੁਸਕੀ ॥

ਜਨੂਨਣ, ਸ / **ਜਨੂਣੀ,** ਪੁ } ਜਿਸ ਨੂੰ ਜਨੂਨ ਹੋਵੇ, ਪਾਗਲ ॥

ਜਨੇਊ, ਪੁਃ—ਉੱਚੀ ਜਾਤ ਦੇ ਹਿੰਦੂ ਜੋ ਧਾਗਾ ਗਲ ਪਾਉਂਦੇ ਹਨ ॥ ਜੰਞੂ ॥

ਜਨੇਤ, ਸਃ—'ਜੰਞ' ਵੇਖੋ ॥

ਜਨੇਤਰ (ਤ੍ਰ) / **ਜਨੇਤੀ (ਤੀਆ)** } ਪੁਃ—ਜਨੇਤ ਦਾ ਆਦਮੀ, ਜਾਂਞੀ ॥

ਜਨੌਰ, ਪੁਃ—'ਜਨਾਉਰ' ਵੇਖੋ ॥

ਜਪ, ਪੁਃ—ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਦਾ ਨਾਉਂ ਜਾਂ ਕੋਈ ਹਰ ਧਰਮ ਦੀ ਬਾਣੀ ਘੜੀ ਮੁੜੀ ਕਹਿਣੀ, ਧਿਆਨ, ਪੂਜਾ, ਮਾਲਾ ਫੇਰਨ ਦਾ ਕੰਮ ॥

ਜਪ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਦਾ ਨਾਉਂ ਲੈਣਾ ਸ਼ਾਸਤ੍ਰ ਪੜ੍ਹਨਾ, ਪੂਜਾ ਕਰਨੀ ॥

ਜਪ ਕਰਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਕੋਈ ਮਨੋਰਥ ਸਿੱਧੀ ਕਰਨ ਲਈ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਕੋਲੋਂ ਗਾਇਤ੍ਰੀ ਆਦਿਕ ਦਾ ਜਪ ਕਰਾਉਣਾ ॥

ਜਪ ਜੀ / **ਜਪ ਨੀਸਾਣ** } ਸਃ—ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਸਾਹਿਬ ਦੀ ਮਸ਼ਹੂਰ ਬਾਣੀ ਜਿਸ ਦੀਆਂ ੩੯ ਪੌੜੀਆਂ ਹਨ ॥

ਜਪ ਤਪ, ਪੁਃ—ਪੂਜਾ, ਤਪੱਸਿਆ, ਭਗਤੀ ॥

ਜਪ ਮਾਲਾ, ਸਃ—ਫੇਰਨ ਵਾਲੀ ਮਾਲਾ ॥

ਜਪਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਦਾ ਨਾਉਂ ਲੈਣਾ, ਚੁਪ-ਚੁਪਾਤੇ ਭਜਨ ਕਰਨਾ, ਮਾਲਾ ਫੇਰਨੀ । ਨਿਗਲ ਜਾਣਾ ॥

ਜਪਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਦੂਏ ਕੋਲੋਂ ਭਜਨ ਕਰਾਉਣਾ ॥

ਜੱਪਾ ਲੋਟਾ, ਪੁਃ—ਜੁਲਾਬ ਲੈਣ ਦੀ ਇੱਕ ਦੁਆ ॥

ਜਪੀ, ਪੁਃ—ਜਪ ਕਰਨ ਵਾਲਾ, ਭਗਤ ॥

ਜਪੀ ਤਪੀ
ਜਪੀ ਤਪੀਆ } ਪੁ:—ਜੋ ਬਹੁਤ ਜਪ ਤਪ ਕਰੇ ॥

ਜੱਪੋ ਲੋਟਾ, ਪੁ:—ਜੁਲਾਬ ਦੀ ਇੱਕ ਦੁਆ ॥

ਜੱਫ, ਸ:—ਵਾਲਾਂ ਦਾ ਗੁੰਦਲਾ ॥

ਜਫ ਬੰਨ੍ਹ ਜਾਣਾ
ਜੱਫ ਬੰਨ੍ਹਣਾ } ਕ੍ਰਿ:—ਵਾਲਾਂ ਵਿੱਚ ਗੁੰਝਲ ਪੈਣੇ ॥

ਜੱਫ ਮੁਜੱਫਾ ਹੋਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—'ਜੱਫੋ ਜੱਫੀ ਹੋਣਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਜਫਰ, ਸ:—ਸਖਤੀ, ਔਖ, ਬਿਪਤਾ ॥

ਜੱਫਲ, ਵਿ:—ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਇਕ ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਫੜਨਾ ਹੋਵੇ (ਕਬੱਡੀ) ॥

ਜਫ਼ਾ, ਸ:—ਜ਼ੁਲਮ ਸਖਤੀ, ਜਬਰ ਦਸਤੀ ॥

ਜਫ਼ਾ ਕਫ਼ਾ, ਸ:—ਦੁਖ, ਔਖ, ਬੁਰਾ ॥

ਜਫ਼ਾ ਕਫ਼ਾ ਕੱਟਣੀ
ਜਫ਼ਾ ਕਫ਼ਾ ਘਾਲਣੀ } ਕ੍ਰਿ:—ਦੁੱਖ ਸਹਿਣਾ ॥

ਜੱਫੜੀ, ਸ:—'ਜੱਫੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਜੱਫਾ, ਪੁ:—ਘੁਲਦਿਆਂ ਘੁਲਦਿਆਂ ਜਾਂ ਪਿਆਰ ਨਾਲ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਗਲ ਲਾਉਣਾ (ਪਾਉਣਾ, ਮਾਰਨਾ) ॥

ਅੰਨ੍ਹੇ ਦਾ ਜੱਫਾ
ਅੰਨ੍ਹੇ ਵਾਲਾ ਜੱਫਾ } ਪੁ:—ਘੁੱਟ ਕੇ ਜੋ ਜੱਫਾ ਪਾਇਆ ਜਾਵੇ ॥

ਜੱਫਾ ਪੈਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਵੈਰੀ ਦਾ ਕਾਬੂ ਆਉਣਾ ॥

ਜੱਫੀ, ਸ:—ਘੁੱਟ ਕੇ ਛਾਤੀ ਨਾਲ ਲਾਉਣਾ, ਗਲਵੱਕੜੀ (ਘੱਤਣੀ, ਪਾਉਣੀ) ॥

ਜੱਫੋ ਜੱਫੀ ਹੋਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਘੁਲਣਾ, ਹੱਥੋਪਾਈ ਹੋਣਾ ॥

ਜਬ੍ਹਾ, ਪੁ:—ਮੱਥਾ, ਇਕਬਾਲ, ਪ੍ਰਤਾਪ, ਮਰਾਤਬਾ ॥

ਜ਼ਬਤ
ਜ਼ਬਤੀ } ਸ:—ਕਿਸੇ ਦਾ ਮਾਲ ਖੁੱਸ ਜਾਣਾ, ਵਸ, ਕਾਬੂ ॥

ਜਬੰਦ ਪੁ:—ਰਾਜਾਂ ਦਾ ਉਹ ਲਕੜ ਦਾ ਹਥਿਆਰ ਜਿਸ ਨਾਲ ਪਲਸਤਰ ਨੂੰ ਕੰਧ ਤੇ ਪੱਧਰਾ ਕਰਦੇ ਹਨ ॥

ਜਬਰ, ਵਿ:—ਬਹੁਤ ਹੱਛਾ, ਵੱਧ, ਬੜਾ, ਭਾਰੀ ਜਰੂਰੀ, ਸੰਘਣਾ, ਤਕੜਾ ॥

ਜਬਰ ਦਸਤ, ਵਿ:—ਤਕੜਾ, ਡਾਢਾ, ਜ਼ਾਲਮ, ਲਾਇਕ ॥

ਜਬਰ ਦਸਤੀ, ਸ:—ਜ਼ੋਰਾਵਰੀ, ਤਾਕਤ (ਕਰਨਾ) ॥

ਜੱਬਰ, ਵਿ:—ਭਾਰਾ, ਖੋਟੀ ਕਿਸਮਤ ਲਿਆਉਣ ਵਾਲਾ ॥

ਜੱਬਰ ਦਾਣ, ਪੁ:—ਬਿਪਤਾ ਹਟਾਉਣ ਲਈ ਫਕੀਰਾਂ ਨੂੰ ਕੋਈ ਚੀਜ਼ ਦੇਣੀ ॥

ਜਬਰਾਈਲ, ਪੁ:—ਮੁਹੰਮਦ ਸਾਹਿਬ ਕੋਲ ਕੁਰਾਨ ਦੀਆਂ ਆਇਤਾਂ ਲਿਆਉਣ ਵਾਲਾ ਫਰਿਸ਼ਤਾ ॥

ਜਬਰੀ, ਸ:—ਜ਼ੋਰਾਵਰੀ, ਜ਼ੁਲਮ, ਥੁੱਡੀ ਕੀਮਤ ॥

ਜ਼ਬਾਣ, ਸ:—ਜੀਭ, ਬੋਲੀ, ਕਲਾਮ, ਬਚਨ ॥

ਜ਼ਬਾਨ ਹਲਾਉਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਥੋੜਾ ਜਿਹਾ ਬੋਲਣਾ

ਜ਼ਬਾਣ ਕਰਨੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਕਰਾਰ ਕਰਨਾ, ਬਚਨ ਦੇਣਾ ॥

ਜ਼ਬਾਣ ਖੋਲ੍ਹਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਬਹੁਤੇ ਬੋਲਣਾ ॥

ਜਬਾਣ ਗੰਦੀ ਕਰਨੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਗੰਦੇ ਬਚਨ ਬੋਲਣੇ ॥

ਜਬਾਣ ਤੜ ਤੜ ਚੱਲਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਛੇਤੀ ਛੇਤੀ ਬੋਲਣਾ ॥

ਜਬਾਣ ਤੇ ਚੜ੍ਹਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਕੰਠ ਹੋ ਜਾਣਾ ॥

ਜਬਾਣ ਤੇ ਰੱਖਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਚੱਖਣਾ ॥

ਜਬਾਣ ਤੇ ਲਿਆਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਕਹਿਣਾ ॥

ਜਬਾਣ ਦੱਬ ਕੇ ਕਹਿਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਹੌਲੀ ਬੋਲਣਾ ॥

ਜਬਾਣ ਦੱਬ ਜਾਣੀ
ਜਬਾਣ ਦੱਬਣੀ } ਕ੍ਰਿ:—ਚੁੱਪ ਕਰ ਜਾਣਾ ॥

ਜਬਾਣ ਦਾ ਚਸਕਾ, ਪੁ:—ਚੰਗੀਆਂ ਚੀਜਾਂ ਖਾਣ ਦੀ ਚਾਹ ॥

ਜਬਾਣ ਦਾ ਮਿਠਾ, ਵਿ:—ਮਿੱਠੇ ਬਚਨ ਬੋਲਣ ਵਾਲਾ ॥

ਜਬਾਣ ਦੇਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਕਰਾਰ ਕਰਨਾ, ਬਚਨ ਦੇਣਾ ॥

ਜਬਾਣ ਨੂੰ ਮੂੰਹ ਵਿੱਚ ਰੱਖਣਾ; ਕ੍ਰਿ:—ਨਾਂ ਬੋਲਣਾ ॥

ਜਬਾਣ ਫੜਨੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਬੋਲਣ ਨਾਂ ਦੇਣਾ ॥

ਜਬਾਣ ਫੇਰਨੀ
ਜਬਾਣ ਬਦਲਣੀ } ਕ੍ਰਿ:—ਕਹਕੇ ਮੁੱਕਰ ਜਾਣਾ ॥

ਜਬਾਣ ਬੰਦ ਹੋਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਬੋਲ ਨਾਂ ਸਕਣਾ ॥

ਜਬਾਣ ਬੰਦ ਕਰਨੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਬੋਲਦੇ ਨੂੰ ਚੁੱਪ ਕਰਾ ਦੇਣਾ ॥

ਜਬਾਣ ਵਖਾਉਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਹਕੀਮ ਨੂੰ ਜੀਭ ਦਿਖਾਉਣੀ ॥

ਜਬਾਣ ਵੇਖਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਹਕੀਮ ਦਾ ਰੋਗੀ ਦੀ ਜੀਭ ਵੇਖਣਾ ॥

ਮਿਠੀ ਜਬਾਣ, ਸ:—ਮਿੱਠੇ ਬਚਨ, ਮਧੁਰ ਬਾਣੀ ॥

ਜ਼ਬਾਨੋਂ ਕੱਢਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਕਹਿਣਾ, ਬੋਲਣਾ, ਆਖਣਾ ॥

ਜਬਾਨੀ, ਵਿ:—ਮੂੰਹੋਂ ਕਹੀ ਹੋਈ ਗੱਲ, ਜੋ ਲਿਖਤ ਵਿਚ ਨਹੀਂ ਆਈ ॥

ਜਬਾਨੀ ਜਮਾ ਖਰਚ, ਪੁ:—ਫੋਕੀਆਂ ਗੱਲਾਂ (ਅਮਲ ਨਹੀਂ) ॥

ਜਬਾਬ, ਪੁ:—ਉੱਤਰ, ਨੌਕਰੀ ਛੁੱਟਣੀ, ਨਾਂਹ, ਇੱਕ ਚੀਜ਼ ਦੇ ਮੇਲ ਦੀ ਦੂਜੀ ॥

ਜਬਾਬ ਸਵਾਲ, ਪੁ:—ਕਹਿਣਾ ਸੁਣਨਾ, ਝਗੜਾ, (ਕਰਨਾ) ॥

ਜਬਾਬ ਹੋਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—'ਜਬਾਬ ਮਿਲਣਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਜਬਾਬ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਉੱਤਰ ਦੇਣਾ ॥

ਜਬਾਬ ਦਾਵਾ, ਪੁ:—ਮੁਦਈ ਦੇ ਦਾਵੇ ਦਾ ਉੱਤਰ ਦੇਣਾ ॥

ਜਬਾਬ ਦੇਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਉੱਤਰ ਦੇਣਾ, ਨਾਂਹ ਕਰਨੀ ਨੌਕਰੀ ਤੋਂ ਹਟਾਉਣਾ, ਆਪਣੇ ਜ਼ੁੰਮੇ ਲੈਣਾ ॥

ਜਬਾਬ ਨਾਮਾ, ਪੁ:—ਉਹ ਲਿਖਤ ਜੋ ਸ਼ੀਆ ਮੁਸਲਮਾਨ ਮੁਰਦੇ ਦੀ ਛਾਤੀ ਪੁਰ ਪੱਥਰ ਨਾਲ ਦੱਬਦੇ ਹਨ ॥

ਜਬਾਬ ਮਿਲਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਨੌਕਰੀ ਤੋਂ ਹਟਾਏ ਜਾਣਾ ॥

ਜਬਾੜਾ, ਪੁ: / **ਜਬਾੜੀ, ਸ:** } ਜਿਸ ਹੱਡੀ ਵਿੱਚ ਦੰਦ ਲੱਗੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ॥

ਜੰਬੂ ਦੀਪ, ਪੁ:—ਧਰਤੀ ਦਾ ਇੱਕ ਹਿੱਸਾ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਹਿੰਦੁਸਤਾਨ ਦਾ ਦੇਸ ਹੈ ॥

ਜ਼ਬੂਰ ਪੁ:, ਸ:—ਦਾਊਦ ਦੇ ਭਜਨ, ਸੰਨ੍ਹੀ ॥

ਜੰਬੂਰ, ਪੁ:—ਸੰਨ੍ਹੀ, ਚਿਮਟੀ ॥

ਜੰਬੂਰਚਣ, ਸ:—ਜੰਬੂਰਚੀ ਦੀ ਤੀਮਤ ॥

ਜੰਬੂਰਚੀ, ਪੁ:—ਜੰਬੂਰਾ ਚਲਾਉਣ ਵਾਲਾ ॥

ਜੰਬੂਰਾ, ਪੁ:—ਊਠ ਤੇ ਧਰਕੇ ਲੈ ਜਾਣ ਵਾਲੀ ਇੱਕ ਤੋਪ, ਮਦਾਰੀਆਂ ਦਾ ਨਿੱਕਾ ਲੜਕਾ ॥

ਜ਼ਬੂਰੀ / **ਜ਼ਬੂਰੀਆ** } ਪੁ:—ਜ਼ਬੂਰ ਨੂੰ ਮੰਨਣ ਵਾਲਾ ॥

ਜੱਬੇ ਲੌਂਟਾ, ਪੁ:—ਜੁਲਾਬ ਦੀ ਇੱਕ ਦੁਆ ॥

ਜਮ, ਪੁ:—ਮੌਤ ਦਾ ਵੱਡਾ ਦੇਉਤਾ ॥

ਜਮ ਹੋਕੇ ਚੰਬੜਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਪਿੱਛਾ ਨਾ ਛੱਡਣਾ ॥

ਜਮ ਕਾਲ, ਪੁ:—ਮੌਤ ਦਾ ਵੇਲਾ ॥

ਜਮ ਜਮ, ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—ਬੜੀ ਖੁਸ਼ੀ ਨਾਲ ॥

ਜਮ ਦੀ ਪੁਰੀ, ਸ:—ਨਰਕ ॥

ਜਮਦੂਤ, ਪੁ:—ਜਮ ਦਾ ਨੌਕਰ, ਮੌਤ ਦਾ ਦੇਉਤਾ ॥

ਜਮ ਰਾਜ ਪੁ:—ਨਰਕਾਂ ਦਾ ਰਾਜਾ ॥

ਜਮ ਲੋਕ, ਪੁ:—ਨਰਕ ॥

ਜੰਮ, ਪੁ:—ਜਨਮ, ਬਚਾ, ਉਲਾਦ, ਵਾਧਾ ॥

ਜਮਗਟ / **ਜਮਘਟ** } ਪੁ:—ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਭੀੜ, ਕੱਠ ॥

ਜੰਮਣ, ਪੁ:—ਜਨਮ, ਦੁੱਧ ਦੀ ਜਾਗ ॥

ਜੰਮਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਮਾਂ ਦੇ ਪੇਟੋਂ ਨਿਕਲਣਾ, ਪੈਦਾ ਹੋਣਾ, ਉੱਗਣਾ, ਫੁੱਟਣਾ, ਵਧਣਾ, ਨਰਮ ਚੀਜ਼ ਦਾ ਸਖ਼ਤ ਬਣ ਜਾਣਾ, ਚੰਬੜਣਾ, ਟਿਕ ਜਾਣਾ ॥

ਜਮਨਾ, ਸ:—ਹਿੰਦੂਆਂ ਦੀ ਇੱਕ ਪਵਿਤ੍ਰ ਨਦੀ ॥

ਜਮਾ, ਸ:—ਕੱਠੀ ਕੀਤੀ ਹੋਈ ਰਕਮ, ਧਨ, ਜੋੜ ॥

ਵਿ:—ਕੱਠਾ ਕੀਤਾ ਹੋਇਆ, ਜੋੜਿਆ ਹੋਯਾ ॥

ਜਮਾਦਾਰ, ਪੁ:—ਫੌਜ ਜਾਂ ਪੁਲਸ ਆਦਿਕ ਦਾ ਇੱਕ ਦੇਸੀ ਅਫਸਰ। (ਸੂਬੇਦਾਰ ਦੇ ਥੱਲੇ)॥

ਜਮਾਦਾਰਨੀ, ਸ:—ਜਮਾਦਾਰ ਦੀ ਤੀਮਤ ॥

ਜਮਾਦਾਰੀ, ਸ:—ਜਮਾਦਾਰ ਦਾ ਹੁੱਦਾ ॥

ਜਮਾ ਬੰਦੀ, ਸ:—ਮਸੂਲ ਦਾ ਹਿਸਾਬ ॥

ਜਮਾ / **ਜਮਾਊ** } ਪੁ:—ਇਕੱਠ, ਭੀੜ, ਢੇਰ, ਜੰਮਣ ਦਾ ਕੰਮ।

ਜਮਾਉਣ, ਸ:—ਜੰਮਣ ਦਾ ਕੰਮ ਜਾਂ ਗੁਣ ॥

ਜਮਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਨਰਮ ਚੀਜ਼ ਸਖ਼ਤ ਕਰ ਦੇਣੀ, ਚਮੋੜਨਾ, ਜਨਮ ਦੇਣਾ, ਦਾਈ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਨਾ, ਟਿਕਾਉਣਾ, ਉਗਾਉਣਾ, ਫੁਟਾਉਣਾ ॥

ਜਮਾਊ, ਵਿ:—ਜੋ ਜੰਮ ਸੱਕੇ ॥

ਜਮਾਇਣ, ਸਃ—ਦਹੀਂ ਆਦਿਕ ਜਿਸ ਨਾਲ ਦੁੱਧ ਜਮਾਇਆ ਜਾਵੇ, ਜੰਮਣ, ਜਾਗ ॥

ਜਮਾਈ, ਸਃ—ਦਾਈ ਦੀ ਮਜ਼ੂਰੀ।ਪੁਃ—ਜਵਾਈ ॥

ਜਮ੍ਹਾਈ, ਸਃ—ਉਬਾਸੀ (ਆਉਣੀ, ਲੈਣੀ) ॥

ਜਮਾਤ, ਸਃ—ਭੀੜ, ਕੱਠ, ਟੋਲੀ, ਮੰਡਲੀ, ਜੋ ਬਾਲਕ ਕੱਠੇ ਪੜ੍ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਮੰਡਲੀ ॥

ਜਮਾਤ ਕਰਾਮਾਤ—ਕੱਠੇ ਹੋਕੇ ਆਦਮੀ ਅਚਰਜ ਕੰਮ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ ॥

ਜਮਾਤੀ, ਪੁਃ—ਇੱਕੋ ਜਮਾਤ ਵਿਚ ਪੜ੍ਹਨ ਵਾਲੇ ॥

ਜਮਾਦਰੂ / **ਜਮਾਂਦਰੂ** } ਕ੍ਰਿਃ ਵਿਃ—ਜੰਮਣ ਤੋਂ ਹੀ, ਜਨਮ ਦੇ ਵੇਲੇ ਤੋਂ ॥

ਜਮਾਦਾਰ, ਪੁਃ—ਸਰਦਾਰ, ਸੂਬੇਦਾਰ ਤੋਂ ਹੇਠਲਾ ਅਫ਼ਸਰ, ਪੁਲਸ ਦਾ ਛੋਟੇ ਦਰਜੇ ਦਾ ਇੱਕ ਅਫ਼ਸਰ ॥

ਜਮਾਦਾਰਨੀ, ਸਃ—ਜਮਾਦਾਰ ਦੀ ਵਹੁਟੀ ॥

ਜਮਾਦਾਰੀ, ਸਃ—ਜਮਾਦਾਰ ਦਾ ਕਮ ਜਾਂ ਹੁੱਦਾ ॥

ਜਮਾਦੀਉਲ ਅੱਵਲ, ਪੁਃ—ਮੁਸਲਮਾਨਾਂ ਦਾ ਪੰਜਵਾਂ ਮਹੀਨਾ ॥

ਜਮਾਦੀਉਲ ਆਖ਼ਰ / **ਜਮਾਦੀਉਲ ਸਾਨੀ** } ਪੁਃ—ਮੁਸਲਮਾਨਾਂ ਦਾ ਛੇਵਾਂ ਮਹੀਨਾ ॥

ਜਮਾਨਤ, ਸਃ—ਜ਼ਾਮਨੀ, ਜ਼ੁੰਮੇਵਾਰੀ, ਦੂਜੇ ਦੀ ਗੱਲ ਆਪਣੇ ਸਿਰ ਤੇ ਲੈਣੀ ॥

ਜਮਾਨਾ, ਪੁਃ—ਵੇਲਾ, ਸਮਾ, ਵਖਤ, ਲੋਕ, ਦੁਨੀਆ ॥

ਜਮਾਲ, ਪੁਃ—ਸੁਹੱਪਣ, ਸੋਭਾ ॥

ਜਮਾਲ ਗੋਟਾ, ਪੁਃ—ਜੁਲਾਬ ਦੀ ਇਕ ਦੁਆ ॥

ਜਮਾਵਟ, ਸਃ—ਜੰਮਣ ਦਾ ਕੰਮ ਜਾਂ ਗਲ, ਦਿਖਾਉ ॥

ਜਮੀਨ, ਸਃ—ਧਰਤੀ, ਭੋਂ, ਪਿਰਥੀ ॥

ਜੰਮੂ, ਪੁਃ—ਇਕ ਸ਼ਹਿਰ, ਵੱਡਾ ਸ਼ਹਿਰ, ਇੱਕ ਕਾਲਾ ਫਲ ਅਤੇ ਉਸ ਦਾ ਰੁੱਖ ॥

ਜਮੂਰ, ਪੁਃ—'ਜੰਬੂਰ' ਵੇਖੋ ॥

ਜਮੂਰਾ, ਪੁਃ—'ਜੰਬੂਰਾ' ਵੇਖੋ—ਛੋਟਾ ਮੁੰਡਾ ਜਬਾ ਬੱਚਾ ਜਮੂਰਾ ॥

ਜੱਯਦ, ਵਿਃ—ਤਕੜਾ, ਬਲੀ, ਭਾਰਾ, ਬਹੁਤ ਚੌੜਾ ॥

ਜਰ, ਸਃ—ਸੋਨਾ, ਧਨ, ਦੌਲਤ। ਜੰਗਾਲ (ਲੱਗਣਾ) ॥

ਜਰਦ, ਵਿਃ—ਪੀਲਾ, ਕਮਜ਼ੋਰ ਆਦਮੀ ॥

ਜਰਦਾ, ਪੁਃ—ਕੇਸਰ ਵਾਲਾ ਮਿੱਠਾ ਪੁਲਾਉ ॥ ਪੀਲਾ ਪੁਲਾਉ ॥

ਜਰਦਾਈ / **ਜਰਦੀ** } ਸਃ—ਪੀਲੇ ਰੰਗ ਦਾ ਹੋਣਾ, ਪਲੱਤਣ, ਅੰਡੇ ਦਾ ਵਿਚਲਾ ਪੀਲਾ ਹਿੱਸਾ ॥

ਜਰਨਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਸਹਿਣਾ, ਸਹਾਰਨਾ, ਜਲਣਾ, ਸੜਨਾ ॥

ਜਰਨੈਲ, ਪੁਃ—ਫ਼ੌਜ ਦਾ ਵੱਡਾ ਅਫ਼ਸਰ ॥

ਜਰਬ, ਸਃ—ਸੱਟ, ਠੱਪਾ, ਜ਼ੋਰਾਵਰੀ, ਗੁਣਨ ਦਾ ਲੇਖਾ (ਦੇਣੀ, ਲਾਉਣੀ, ਲੱਗਣੀ) ॥

ਜਰਬ ਖਾਨਾ, ਪੁਃ—ਟਕਸਾਲ, ਜਿੱਥੇ ਸਿੱਕੇ ਬਣਦੇ ਹਨ ॥

ਜਰਮ, ਪੁਃ—'ਜਨਮ' ਵੇਖੋ, ਬੀਜ, ਬੀਮਾਰੀਆਂ ਦੇ ਕੀੜੇ ॥

ਜਰਮਣਾ; ਕ੍ਰਿਃ—ਜੰਮਣਾ, ਜਨਮ ਲੈਣਾ, ਪੈਦਾ ਹੋਣਾ ॥

ਜਰਮਾਨਾ / ਜਰਵਾਨਾ } ਪੁਃ—ਚੱਟੀ, ਡੰਨ, ਸਜ਼ਾ ਦੇ ਤੌਰ ਤੇ ਜੋ ਰਕਮ ਕਿਸੇ ਅਪਰਾਧੀ ਤੋਂ ਲਈ ਜਾਵੇ (ਦੇਣਾ, ਭਰਨਾ, ਹੋਣਾ, ਕਰਨਾ) ॥

ਜਰਾ, ਸਃ—ਬੁਢੇਪਾ, ਕਿਣਕਾ, ਰੁਆਲਕੂ, ਥੋੜੀ ਜੇਹੀ ਸ਼ੈ ॥

ਵਿਃ / ਕ੍ਰਿਃ ਵਿਃ } ਬਹੁਤ ਥੋੜਾ, ਰਤਾਕੁ ॥

ਜਰਾਕੁ, ਵਿਃ, ਕ੍ਰਿਃ ਵਿਃ—ਰਤਾ ਕੁ, ਬਹੁਤ ਹੀ ਥੋੜਾ।

ਜਰਾ ਜਰਾ / ਜਰਾ ਜਰਾ ਕਰਕੇ } ਕ੍ਰਿਃ ਵਿਃ—ਇੱਕ ਇੱਕ ਹਿੱਸਾ, ਟੁਕੜੇ ਕਰਕੇ ॥

ਜਰਾ ਦੀ ਜਰ, ਕ੍ਰਿਃ ਵਿਃ—ਬਹੁਤ, ਥੋੜੇ ਚਿਰ ਲਈ ॥

ਜਰਾ ਬਰਾ, ਪੁਃ—ਨੱਕ ਵਗਣਾ, ਰੇਸ਼ਾ ॥

ਜਰਾ ਭਰ ਵਿਃ—ਬਹੁਤ ਹੀ ਥੋੜੀ (ਚੀਜ਼) ॥

ਜਰਾਹ, ਪੁਃ—ਫੋੜੇ ਆਦਿਕ ਚੀਰਨ ਵਾਲਾ ਹਕੀਮ ਸਾਂ ਨਾਈ ॥

ਜਰਾਹੀ, ਸਃ—ਜਰਾਹ ਦਾ ਕਮ ॥

ਜੇਰਾਬ, ਸਃ—ਮੌਜਾ, ਪੈਰ ਨੂੰ ਕੱਜਣ ਵਾਲਾ ਕਪੜਾ ॥

ਜਰੀ, ਸਃ—ਚਾਂਦੀ ਸੋਨੇ ਦੀ ਤਾਰ, ਰਤਾ ਕੁ (ਜਰਾ ਦਾ ਸਤ੍ਰੀ ਲਿੰਗ) ॥

ਜਰੀ ਬਾਦਲਾ, ਸਃ—ਸੋਨੇ ਚਾਂਦੀ ਦੀ ਤੰਦ ॥

ਜਰੀਬ, ਸਃ—ਜ਼ਿਮੀ ਕੱਢਣ ਵਾਲੀ ਜ਼ੰਜੀਰ ॥

ਜਰੀਮਾਨਾ, ਪੁਃ—'ਜਰਮਾਨਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਜਰੂਰ, ਵਿਃ—ਜਿਸ ਦੀ ਲੋੜ ਹੋਵੇ, ਜਿਸ ਬਿਨਾਂ ਨਾਂ ਸਰੇ ॥

ਸਃ—ਲੋੜ, ਜਰੂਰਤ, ਗੌਂ, ॥

ਕ੍ਰਿਃ, ਵਿਃ—ਨਿਸੰਗ ॥

ਜਰੂਰ ਬਰ ਜਰੂਰ, ਕ੍ਰਿਃ ਵਿਃ—ਭਾਵੇਂ ਕੁਝ ਹੋਵੇ,

ਜਾਂ ਜਰੂਰ, ਸਃ—ਟੱਟੀ, ਜੰਗਲ ਪਾਣੀ ਪਖਾਨਾ ॥

ਜਰੂਰਤ, ਸਃ—ਲੋੜ, ਗੌਂ, ਥੁੜ (ਪੈਣੀ, ਹੋਣੀ) ॥

ਜਰੂਰੀ, ਵਿਃ—ਜਿਸ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਮਨੋਰਥ ਪੂਰਾ ਹੋਵੇ ॥

ਜਲ, ਪੁਃ—ਪਾਣੀ ॥

ਕ੍ਰਿਃ—ਸੜ, ਭੁੱਜ ॥

ਜਲਹੋੜਾ / ਜਲਹੌੜਾ } ਪੁਃ—'ਜਲ ਮਨੁੱਖ' ਵੇਖੋ ॥

ਜਲਚਰ, ਪੁਃ—ਜਲ ਵਿੱਚ ਫਿਰਨ ਵਾਲੇ ਜੀਵ ॥

ਜਲ ਜੰਤ, ਪੁਃ—ਪਾਣੀ ਵਿਚ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਜੀਵ ॥

ਜਲ ਤਰੰਗ, ਪੁਃ—ਇੱਕ ਬਾਜਾ, ਲਹਿਰ ॥

ਜਲ ਤਰੰਗੀ, ਪੁਃ—ਜੋ ਜਲਤਰੰਗ ਵਜਾਵੇ ॥

ਜਲ ਤੁਰੰਗ, ਪੁਃ—ਦਰਿਆਈ ਘੋੜਾ ॥

ਜਲ ਥਲ, ਪੁਃ—ਧਰਤੀਉਂ ਉੱਤੇ ਛਾਇਆ ਹੋਇਆ ਜਲ ਅਤੇ ਥਲ ਸਾਰੇ ਫੈਲਿਆ ਹੋਇਆ ਪਾਣੀ ॥

ਜਲ ਧਾਰ (ਰਾ), ਸਃ—ਪਾਣੀ ਦੀ ਨਦੀ ॥

ਜਲ ਨਿੰਮ, ਸ:—ਪਾਣੀ ਵਿੱਚ ਉੱਗਣ ਵਾਲੀ ਇੱਕ ਬੂਟੀ ॥

ਜਲ ਪ੍ਰਵਾਹ, ਪੁ:—ਮੁਰਦਾ ਪਾਣੀ ਵਿੱਚ ਰੁੜ੍ਹਾ ਦੇਣਾ ਕਰਨਾ) ।

ਜਲ ਪਾਨ, ਪੁ:—ਥੋੜ੍ਹਾ ਜੇਹਾ ਖਾਣਾ ਪੀਣਾ ॥

ਜਲ ਬਲ ਜਾਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਗੁੱਸੇ ਨਾਲ ਜੀ ਸੜਨਾ ॥

ਜਲ ਬਿੰਬ, ਪੁ:—ਹੜ੍ਹ ॥

ਜਲਮਈ, ਸ:—ਹੜ੍ਹ, ਪਾਣੀ ਛਾ ਜਾਣਾ ॥

ਜਲ ਮਨੁੱਖ, ਜਲ ਮਾਹਣੂ, ਜਲ ਮਾਣਸ, ਪੁ:—ਪਾਣੀ ਵਿਚ ਰਹਿਣਵਾਲਾ ਮਨੁੱਖ ਦੀ ਸ਼ਕਲ ਦਾ ਜਨੌਰ ॥

ਜਲ ਮੁੰਦ੍ਰਾ, ਪੁ:—ਰਸਾਇਣ ਵਿਦਯਾ ਦਾ ਇਕ ਮ ਜਾਂ ਅ ਮਲ ॥

ਜਲਸਾ, ਪੁ:—ਖੁਸ਼ੀ ਵਾਸਤੇ ਮਨੁੱਖਾਂ ਦਾ ਇਕੱਠ ॥

ਜ਼ਲਜ਼ਲਾ, ਪੁ:—ਭੁਚਾਲ, ਫ਼ਸਾਦ, ਰਾਜ ਰੋਲਾ ॥

ਜਲਜਲਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਕੰਬਣਾ, ਗੁੱਸੇ ਹੋਣਾ ॥

ਜਲਜਲਾਟ, ਸ:—ਕਾਂਬਾ । ਚਮਕ, ਸ਼ੋਭਾ । ਰੂਪ।

ਜਲਣਾ, ਜਲਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਸੜਨਾ, ਬਲਣਾ, ਭੜਕਣਾ, ਕੁੜ੍ਹਨਾ ॥

ਜਲਤ, ਸ:—ਸਾੜ੍ਹਾ, ਗਰਮੀ, ਭੜਕ, ਖਾਰ ॥ ਵਿ:—ਜਲਦ ॥

ਜਲਤ ਖੋਰ (ਰਾ), ਪੁ:, **ਜਲਤ ਖੋਰੀ,** ਸ: — ਜੋ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਵੇਖ ਕੇ ਸੜੇ ॥

ਜਲਤੀ, ਸ:—ਜਲਦੀ, ਕਾਹਲੀ, ਛੇਤੀ, ਫੁਰਤੀ ॥

ਜਲਦ, ਵਿ:—ਕਾਹਲਾ, ਤ੍ਰਿੱਖਾ, ਤੇਜ਼, ਛੇਤ ਹੋਣ ਵਾਲਾ ॥

ਜਲਦ ਬਾਜ਼, ਵਿ:—ਜੋ ਕਾਹਲੀ ਕਰੇ ॥

ਜਲਦੀ, ਸ:—ਛੇਤੀ, ਸ਼ਤਾਬੀ, ਕਾਹਲ (ਕਰਨੀ) ॥

ਜਲੋਧਰੀ, ਸ:—ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦਾ ਰੀਨਾ ॥

ਜਲਨ, ਜਲਨਾ, 'ਜਲਤ' ਅਤੇ 'ਜਲਣਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਜਲਵੱਯਾ, ਜਲਵੇਯਾ, ਪੁ:—ਜਲਣ ਵਾਲਾ ॥

ਜਲਵਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਸੜਵਾਉਣਾ, ਬਲਵਾਉਣਾ, ਭੜਕਾਉਣਾ ॥

ਜੱਲ੍ਹਾ, ਵਿ:—ਜੋ ਚੰਗੀ ਤਰਾਂ ਨਾ ਬੋਲ ਸਕੇ ॥

ਜਲਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਸਾੜਨਾ, ਬਾਲਣਾ, ਭੜਕਾਉਣਾ ॥

ਜਲਾਦ, ਪੁ:—ਕਤਲ ਕਰਨ ਵਾਲਾ, ਨਿਰਦਈ ॥

ਜਲਾਦ ਪੁਣਾ, ਪੁ:-ਜਲਾਦ ਦਾ ਕੰਮ, ਬੇਤਰਸੀ ॥

ਜਲਾਦਣੀ, ਸ:—ਜਲਾਦ ਦੀ ਵਹੁਟੀ, ਕਤਲ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ॥

ਜਲਾਦੀ, ਸ:—ਜਲਾਦ ਦਾ ਕੰਮ, ਬੇ ਤਰਸੀ ॥

ਜਲਾਬ, ਪੁ:-ਦਸਤ ਲੱਗਣੇ, ਦਸਤ ਲਿਆਉਣ ਵਾਲੀ ਦਵਾ ਖਾਣੀ (ਲੈਣਾ) ਸ:—ਜਲਾਬ ॥

ਜਲਾਬ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਜਲਾਬ ਦੇਣਾ ਜਾਂ ਲੈਣਾ ॥

ਜਲਾਬ ਦੇਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਦਸਤਾਂ ਦੀ ਦਵਾ ਦੇਣੀ॥

ਜਲਾਬ ਲੱਗਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਦੁਆ ਨਾਲ ਦਸਤ ਆਉਣੇ ॥

ਜਲਾਬ ਲੈਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਦਸਤਾਂ ਦੀ ਦੁਆ ਖਾਣੀ ॥

ਜਲਿਆ, ਵਿ:—ਸੜਿਆ ਹੋਇਆ ॥

ਜਲਿਆ ਬਲਿਆ, ਵਿ:—ਗੁੱਸੇ, ਕੁੜ੍ਹਿਆ ਹੋਇਆ ॥

ਜਲੂਸ, ਪੁ:—ਬਾਦਸ਼ਾਹੀ ਸਵਾਰੀ, ਲਾਉ ਲਸ਼ਕਰ, ਜਲੌ ॥

ਜਲੂਣ, ਸ:—ਖੁਰਕ, ਚੋਰ ॥

ਜਲੇਪਾ, ਪੁ:—'ਜਲੇਮਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਜਲੇਬ, ਪੁ:—ਇਕ ਮਠਿਆਈ, ਜਲੌ, ਲਾਉ ਲਸ਼ਕਰ ॥

ਜਲੇਬਾ, ਪੁ:—ਸ਼ਹੂਤ, ਇੱਕ ਮਿੱਠਾ ਫਲ ॥

ਜਲੇਬੀ, ਸ:—ਇੱਕ ਮਠਿਆਈ ॥

ਵਿ:—ਜਲੇਬ ਦਾ (ਦੀ) ॥

ਜਲੇਮਾ
ਜਲੇਵਾ
ਜਲੇਵਾਂ } ਪੁ:—ਜਲਨ, ਸਾੜਾ, ਗਰਮੀ, ਗੁੱਸਾ, ਗਮ, ਦੁਖ ॥

ਜਲੋ, ਪੁ:—'ਜਲੌ' ਵੇਖੋ ॥

ਜਲੋਧਰ, ਪੁ:—ਢਿੱਡ ਵਿਚ ਪਾਣੀ ਭਰ ਜਾਣ ਦਾ ਰੋਗ ॥

ਜਲੋਧਰਨ, ਸ:
ਜਲੋਧਰੀ, ਪੁ: } ਜਿਸ ਨੂੰ ਜਲੋਧਰ ਹੋਵੇ ॥

ਜਲੌ, ਪੁ:-ਸ਼ੋਭਾ, ਮਹਿਮਾ, ਸ਼ਾਨ, ਲਾਉ ਲਸ਼ਕਰ ॥

ਜਵੱਤੀ
ਜਵੱਤ੍ਰੀ } ਸ:—ਜੰਫਲ ਦੀ ਉੱਪਰਲੀ ਫਾਲਤੂ ਛਿਲ ॥

ਜਵਾਂ, ਸ:—ਜੀਭ, ਜ਼ਬਾਨ ॥

ਜਵਾਇਣ, ਸ:—ਇਕ ਤਰਾਂ ਦੇ ਬੀ, ਢਿੱਡ ਪੀੜ ਦੀ ਦੁਆ ॥

ਅੱਠ ਪਹਰੀ ਜਵਾਇਣ, ਸ:—ਜੋ ਜਵਾਇਣ ਅੱਠ ਪਹਰ ਪਾਣੀ ਵਿਚ ਰੱਖੀ ਜਾਵੇ (ਤਾਪ ਦੀ ਦੁਆ) ॥

ਜਵਾਈ, ਪੁ:—ਧੀ ਦਾ ਖੌਂਦ, ਲੈਣ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ॥

ਜਵਾਸਾ
ਜਵਾਂਸਾ
ਜਵਾਂਹ } ਪੁ:—ਇੱਕ ਕੰਡਿਆਂ ਵਾਲੀ ਝਾੜੀ ॥

ਜਵਾਹਰ, ਪੁ:—ਰਤਨ, ਵਡ ਮੁੱਲੇ ਪੱਥਰ ॥

ਜਵਾਹਰਾਤ, ਪੁ:-(ਬਹੁ:, ਬ:) ਬਹੁਤ ਜਵਾਹਰ ॥

ਜਵਾਹਾਂ, ਪੁ:—ਇਕ ਕੰਡਿਆਂ ਵਾਲਾ ਬੂਟਾ ॥

ਜਵਾਗਲ, ਵਿ:—ਜਿਸ ਕਣਕ ਵਿੱਚ ਜੌਂ ਮਿਲੇ ਹੋਣ ॥

ਜਵਾਨ, ਵਿ:—'ਜੁਆਨ' ਵੇਖੋ ॥

ਜਵਾਨੀ, ਸ:—'ਜੁਆਨੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਜਵਾਬ, ਪੁ:—'ਜਬਾਬ' ਵੇਖੋ ॥

ਜਵਾਰ, ਸ:—ਜੁਆਰ, ਇੱਕ ਅਨਾਜ, ਮਕਈ ॥

ਜਵਾਲਾ ਸ:—ਸਾੜ, ਗਰਮੀ, ਇੱਕ ਦੇਵੀ ॥

ਜਵਾਲਾ ਮੁਖੀ, ਸਃ—ਧਰਤੀ ਵਿੱਚੋਂ ਫੁੱਟ ਕੇ ਨਿਕਲਨ ਵਾਲੀ ਲਾਟ, ਕਾਂਗੜੇ ਦੇ ਪਹਾੜਾਂ ਦੀ ਇੱਕ ਦੇਵੀ। ਲਾਟਾਂ ਵਾਲੀ ॥

ਜਵੈਣ, ਸਃ—'ਜਵਾਇਣ' ਵੇਖੋ ॥

ਜੜ
ਜੜ੍ਹ } ਸਃ—ਮੂਲ, ਅਸਲ, ਜੋ ਚੇਤਨ ਨਹੀਂ ॥

ਜੜ੍ਹ ਉਖੜਣੀ, ਕ੍ਰਿਃ—ਬਿਲਕੁਲ ਨਾਸ ਹੋ ਜਾਣਾ, ਉੱਜੜਨਾ ॥

ਜੜ੍ਹ ਹਰੀ ਰਹਿਣੀ, ਕ੍ਰਿਃ—ਵਸਦੇ ਰਹਿਣਾ ॥

ਜੜ੍ਹ ਕੱਟਣੀ, ਕ੍ਰਿਃ—ਮੂਲੋਂ ਨਾਸ ਕਰ ਦੇਣਾ ॥

ਜੜ੍ਹ ਜੰਮਣੀ (ਫੜਨੀ)
ਜੜ੍ਹ ਲੱਗਣੀ
ਜੜ੍ਹ ਪਤਾਲ ਤੀਕ ਲੱਗਣੀ } ਕ੍ਰਿਃ—ਪੱਕੀ ਤਰਾਂ ਕਾਇਮ ਹੋ ਜਾਣਾ ॥

ਜੜ੍ਹ ਜਮਾਉਣੀ, ਕ੍ਰਿਃ—ਨੀਂਹ ਧਰਨੀ, ਕੰਮ ਕਰਨਾ ॥

ਜੜ੍ਹ ਪੇੜ, ਪੁਃ—ਸਾਰਾ ਰੁੱਖ, ਸਭ ਕੁਝ ॥

ਜੜ੍ਹ ਮੂਲ, ਸਃ—ਜੜ੍ਹ, ਸਾਰਾ ਟੱਬਰ ਮਰਨ ਪਿੱਛੋਂ ਜੋ ਕੋਈ ਬਚ ਰਹੇ ॥

ਜੜ੍ਹਾਂ ਵਿਚ ਤੇਲ ਦੇਣਾ
ਜੜ੍ਹੀਂ ਤੇਲ ਦੇਣਾ } ਕ੍ਰਿਃ—ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਉਜਾੜਨ ਦਾ ਉਪਾਉ ਕਰਨਾ ॥

ਜੜਤ
ਜੜਤੀ } ਸਃ—ਜੜਨ ਦਾ ਕੰਮ, ਗਹਿਣਿਆਂ ਵਿੱਚ ਜਵਾਹਰ ਆਦਿਕ ਲਾਉਣੇ ॥

ਜੜਨਾ, ਪੁਃ—ਗਹਿਣਿਆਂ ਵਿੱਚ ਨਗ ਆਦਿਕ ਲਾਉਣੇ, ਠੋਕਣਾ, ਜਮਾਉਣਾ ॥

ਜੜਵਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਜੜਨ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਾਉਣਾ ॥

ਜੜਵਾਈ, ਸਃ—ਜੜਨ ਦਾ ਕੰਮ ਜਾਂ ਮਜੂਰੀ ॥

ਜੜਾਉ, ਪੁਃ—ਜੜਤ ਦਾ ਢੰਗ, ਫਕੀਰਾਂ ਦੇ ਲੰਮੇ ਵਾਲ ॥

ਜੜਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਜੜਨ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਾਉਣਾ ॥

ਜੜਾਊ, ਵਿਃ—ਜਿਸ ਵਿਚ ਨਗ ਆਦਿਕ ਜੜੇ ਹੋਏ ਹੋਣ ॥

ਜੜਾਇਣ
ਜੜਾਈ } ਸਃ—ਜੜਨ ਦਾ ਕੰਮ ਜਾਂ ਮਜੂਰੀ ॥

ਜੜਾਵਾਂ, ਪੁਃ—'ਜੜਾਊ' ਵੇਖੋ ॥

ਜੜੀ, ਸਃ—ਦੁਆ ਦੀ ਬੂਟੀ ਦੀ ਜੜ੍ਹ ॥

ਜੜੀ ਬੂਟੀ, ਸਃ—ਬੂਟੀ, ਦੁਆ, ਔਖਧ ॥

ਜੜੀਆ, ਪੁਃ—ਗਹਿਣਿਆਂ ਵਿੱਚ ਨਗ ਆਦਿਕ ਜੜਨ ਵਾਲਾ ॥

ਜੜੀਆਂ, ਸਃ—ਸਾਹ ਨਾਲ ਹੋਇਆ ਹੋਇਆ ਸੀਨਿਆਂ ਦਾ ਰੋਗ (ਪੱਸਲੀਆਂ) ॥

ਜਾ, ਸਃ—ਜਗ੍ਹਾ, ਥਾਂ, ਮਰਾਤਬਾ, ਪਦਵੀ ॥
ਪੁਃ—ਪੁਤ੍ਰ ॥

ਜਾ ਜ਼ਰੂਰ, ਸਃ—ਟੱਟੀ, ਪਖਾਨਾ, ਸੰਧ ਖਾਨਾ ॥

ਜਾ ਬਜਾ, ਕ੍ਰਿਃਵਿਃ—ਥਾਂ ਥਾਂ, ਸਭ ਥਾਂ ॥

ਜਾਂ, ਕ੍ਰਿਃਵਿਃ—ਜਿਸ ਵੇਲੇ, ਜਦ, ਜਦੋਂ। ਯੋਜਕਃ—ਯਾ ॥

ਜਾਇਆ, ਪੁਃ—ਜੰਮਿਆ ਹੋਇਆ, ਪੁਤ੍ਰ ॥

ਜਾਇਆ ਜਾਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਚਲੇ ਜਾਣਾ, ਜੰਮਣਾ ॥

ਮਾਂ ਪਿਉ ਦਾ ਜਾਇਆ, ਪੁ:—ਸਕਾ ਭਰਾ ॥

ਜਾਇਦਾਤ, ਜਾਇਦਾਦ } ਸ:—ਘਰ ਦਾ ਮਾਲ, ਧਨ, ਜੋਖੋਂ । ਮਿਲਖ ॥

ਜਾਇਫਲ, ਸ:—'ਜਾਫਲ' ਵੇਖੋ ॥

ਜਾਈ, ਸ:—ਧੀ, ਬੇਟੀ ॥

ਜਾਸਤੀ, ਸ:—ਜ਼ੋਰਾਵਰੀ, ਜ਼ਬਰਦਸਤੀ (ਕਰਨੀ) ॥

ਜਾਹ, ਕ੍ਰਿ:—'ਜਾਣਾ' ਧਾਤ ਦਾ ਅਨੁਮਤਯਰਥ ਲਕਾਰ ॥

ਜਾਹ ਜਾਂਦੀ, ਵਿਸਮਯ:—ਕੰਮ ਵਿਗੜ ਗਿਆ ॥

ਜਾਹਗੀਆ, ਪੁ:—'ਜਾਂਘੀਆ' ਵੇਖੋ ॥

ਜਾਹਨੂ, ਪੁ:—ਜਾਨੂ, ਗੋਡਾ ॥

ਜਾਹਰ, ਵਿ:—ਉਘਾ, ਪਰਗਟ, ਜੋ ਸਾਫ਼ ਦਿੱਸੇ (ਕਰਨਾ, ਹੋਣਾ) ॥

ਜਾਹਰਾ, ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—ਸਾਫ਼, ਪਰਗਟ, ਸਾਮ੍ਹਣੇ ॥

ਜਾਹਰੀ, ਵਿ:—'ਜਾਹਰ' ਵੇਖੋ ॥

ਜਾਹਲ, ਵਿ:—ਮੂਰਖ, ਅਣਜਾਣ, ਅੱਲ੍ਹੜ ॥

ਜਾਹਲੀ, ਸ:—ਮੂਰਖਤਾਈ, ਬੇ ਸਮਝੀ ॥

ਜਾਹਜ਼, ਸ:—ਪਿਛਲਾ ਦਾਦ, ਦ ॥

ਜਾਕਟ, ਸ:—ਕੁਰਤੀ, ਛੋਟਾ ਕੋਟ ॥

ਜਾਗ, ਸ:—ਛਾਹ ਆਦਿਕ ਜਿਸ ਨਾਲ ਦੁੱਧ ਜਮਾਇਆ ਜਾਵੇ (ਲਾਉਣੀ), ਜਗਾਈ, ਜਾਗਣ ਦੀ ਹਾਲਤ (ਆਉਣੀ) ॥

ਜਾਗਦਾ, ਵਿ:—ਜਾਗਿਆ ਹੋਇਆ, ਚੌਕਸ ॥

ਜਾਗਦੀ ਜੋਤ, ਸ:—ਸੱਤਿਆ ਵਾਲੀ, ਜੁਆਲਾ ਮੁਖੀ ਦੀ ਬਲਦੀ ਲਾਟ । ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ॥

ਜਾਗ ਪੈਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਸੌਂ ਕੇ ਅੱਬੜ ਵਾਹੇ ਉੱਠਣਾ ॥

ਜਾਗਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਸੌਂ ਕੇ ਉੱਠਣਾ, ਹੋਸ਼ ਆਉਣੀ ॥

ਜਾਗ੍ਰਤ, ਸ:—ਜਾਗਣ ਦੀ ਹਾਲਤ, ਚੌਕਸੀ ॥

ਜਾਗਰਤ, ਜਾਗਰੱਤ, ਜਾਗ੍ਰਤੀ } ਸ:—ਜਾਗੇ ਹੋਏ ਹੋਣ ਦੀ ਹਾਲਤ ॥

ਜਾਂਗਲੀ, ਜਾਂਗਲੂ } ਵਿ:—'ਜੰਗਲੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਜਾਗਾ, ਸ:—ਜਗ੍ਹਾ, ਥਾਂ, ਟਿਕਾਣਾ, ਅਸਾਮੀ ॥

ਜਾਗਾ, ਪੁ:—ਪਹਿਰਾ ਦੇਣ ਜਾਂ ਭਜਨ ਕਰਨ ਵਾਸਤੇ ਜਾਗਣਾ, (ਦੇਣਾ) ॥

ਜਾਗੀਰ, ਜਾਗੀਰਦਾਰ, (ਰਣੀ), (ਰੀ) } 'ਜਗੀਰ' ਆਦਿਕ ਵੇਖੋ ॥

ਜਾਗੂ, ਪੁ:—ਜਾਗਣ ਵਾਲਾ ॥

ਜਾਂਘ, ਸ:—ਜੰਘ, ਲੱਤ, ਟੰਗ, ਪੱਟ ॥

ਜਾਂਘੀਆ, ਜਾਂਘੀਰਾ } ਪੁ:—ਘੋਲ ਕਰਨ ਦੇ ਵੇਲੇ ਬੰਨ੍ਹਣ ਵਾਲਾ ਸਾਫ਼ਾ, ਲੰਗੋਟਾ, ਕੱਛ ॥

ਜਾਚ, ਸ:—ਪਰਖ, ਮਾਪ, ਪਰਤਾਵਾ, ਅੰਦਾਜ਼ਾ, ਢੰਗ, ਢਬ ॥

ਜਾਚਕ, ਪੁ:—ਜਾਚ ਵਾਲਾ, ਪਾਰਖੂ, ਮੰਗਤਾ ॥

ਜਾਚਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਪਰਖਣਾ, ਮਾਪਣਾ, ਪਰਤਾਉਣਾ॥

ਜਾਚੂ, ਪੁ:—ਜਾਚ ਵਾਲਾ, ਪਾਰਖੂ, ਮੰਗਤਾ ॥

ਜਾਂਜ, ਸ:—'ਜੰਞ' ਵੇਖੋ ॥

ਜਾਜਕ, ਪੁ:—ਪਰੋਹਤ, ਜੱਗ ਕਰਾਉਣ ਵਾਲਾ ॥

ਜਾਜਕਣੀ, ਸ:—ਪਰੋਹਤਾਣੀ, ਜੱਗ ਕਰਾਉਣ ਵਾਲੀ ॥

ਜਾਜਮ, ਸ:—ਇੱਕ ਵਿਛਾਈ ਦਾ ਕਪੜਾ, ਠੇਕੀ ਹੋਈ ਚਾਦਰ ॥

ਜਾਂਜੀ, ਜਾਂਞੀ } ਪੁ:—ਜੰਞ ਦੇ ਆਦਮੀ ॥

ਜਾਣ, ਸ:—ਜਾਣ ਜਾਂ ਜਾਨਣ ਦਾ ਕੰਮ ॥

ਜਾਣਸਾਰ, ਜਾਣਹਾਰ (ਰਾ) } ਵਿ:—ਜੋ ਸਦਾ ਨਹੀਂ ਰਹਿਣਾ, ਜਾਣ ਵਾਲਾ ॥

ਜਾਣ ਕਾਰ, ਵਿ:—ਜਾਨਣ ਵਾਲਾ, ਗਿਆਨੀ ॥

ਜਾਣ ਕਾਰੀ, ਸ:—ਵਾਕਫੀ, ਗਿਆਨ, ਇਲਮ ॥

ਜਾਣਦਾ, ਪੁ:, **ਜਾਣਦੀ,** ਸ: } ਜੋ ਜਾਣੇ, ਚਤਰ, ਸਿਆਣਾ (ਣੀ)॥

ਜਾਣ ਦੇ, ਵਿਸਮਕ:—ਪਰਵਾਹ ਨਾ ਕਰ, ਖਿਮਾ ਕਰ। ਖਹਿੜੇ ਨਾ ਪਉ॥

ਜਾਣ ਦੇਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਪਿੱਛਾ ਛੱਡਣਾ, ਤਿਆਗਣਾ ॥

ਜਾਣ ਪਛਾਣ, ਸ:—ਵਾਕਫੀ ॥

ਜਾਣ ਪੈਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਮਲੂਮ ਹੋਣਾ, ਸਮਝ ਲੈਣਾ ॥

ਜਾਣ ਬੁੱਝ ਕੇ, ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—ਆਪਣੀ ਮਰਜੀ ਨਾਲ, ਦਿਲੋਂ ॥

ਜਾਣ ਲੱਗਾ, ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—ਜਾਣ ਦੇ ਵੇਲੇ, ਜੋ ਥਿਰ ਨਹੀਂ ॥

ਜਾਣ ਲੈਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਸਮਝਣਾ, ਪਤਾ ਲੱਗ ਜਾਣਾ ॥

ਜਾਣੀ ਜਾਣ, ਵਿ:—ਦੂਜੇ ਦੇ ਮਨ ਦੀ ਗੱਲ ਜਾਨਣ ਵਾਲਾ। ਅੰਤਰ ਜਾਮੀ॥

ਜਾਣਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਮਲੂਮ ਕਰਨਾ, ਸਿੱਖਣਾ, ਸਮਝਣਾ

ਜਾਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਇਕ ਥਾਂ ਤੋਂ ਦੂਜੀ ਥਾਂ ਵੱਲ ਤੁਰਨਾ, ਚਲਣਾ, ਪਹੁੰਚਣਾ, ਗੁੰਮ ਹੋਣਾ, ਖਰਚ ਹੋਣਾ, ਨਸ਼ਟ ਹੋਣਾ, ਕੁਮਲਾਉਣਾ, ਉੱਜੜਨਾ, ਮਰਨਾ, ਖੁੱਸਣਾ, ਫੁੱਟਣਾ, ਵੜਨਾ, ਅਮਲ ਕਰਨਾ, ਸਮਝਣਾ, ਪਰਵਾਹ ਕਰਨੀ ॥

ਜਾਣੀਦਾ, ਪੁ:, **ਜਾਣੀਦੀ,** ਸ: } ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—ਜਿਹਾਕੁ, ਜਿਵੇਂ, ਮਾਨੋ ॥

ਜਾਣੂ, ਵਿ:—ਜਾਨਣ ਵਾਲਾ, ਵਾਕਫ ॥

ਜਾਣੂ ਪਛਾਣੂ, ਪੁ:—ਪੂਰਾ ਵਾਕਫ ॥

ਜਾਣੋ, ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—ਜਾਣੀਦਾ (ਦੀ), ਜਿਹਾਕੁ, ਸ਼ਾਇਤ ॥

ਜਾਤ, ਸ:—ਗੋਤ, ਕੌਮ, ਗੁਣ, ਰੰਗ, ਗੁਣ ਕਰਮ ਜਾਂ ਜਨਮ ਅਨੁਸਾਰ ਮਨੁੱਖਾਂ ਦੀ ਵੰਡ ॥

ਜਾਤ ਸਫਾਤ, ਸ:—ਚੰਗੀ ਕੁਲ ਅਤੇ ਗੁਣ ॥

ਜਾਤ ਕਰਮ, ਪੁ:—ਆਪਣੀ ਜਾਤ ਦਾ ਖਾਸ ਕੰਮ॥

ਜਾਤ ਪਾਤ, ਸ:—ਜਾਤ ਅਤੇ ਦਰਜਾ ॥

ਜਾਤ ਬਰਾਦਰੀ, ਸ:—ਆਪਣੀ ਜਾਤ ਦੇ ਲੋਕ, ਭਾਈ ਚਾਰਾ ॥

ਜਾਤ ਭਰਾ (ਭਾਈ), ਪੁ:—ਆਪਣੀ ਜਾਤ ਦਾ ਆਦਮੀ ॥

ਜਾਤ ਭਰਿਸ਼ਟ, ਵਿ:—ਜਿਸ ਦੀ ਜਾਤ ਵਿਗੜ ਜਾਵੇ (ਹੋਣਾ, ਕਰਨਾ) ॥

ਜਾਤ ਭਾਤ
ਜਾਤ ਭਾਂਤ } ਸ:—ਜਾਤ ਅਤੇ ਕੁਲ, ਘਰਾਣਾ ॥

ਜਾਤ੍ਰਾ, ਸ:—ਕਿਸੇ ਤੀਰਥ ਨੂੰ ਜਾਣਾ, ਧਰਮ ਦਾ ਮੇਲਾ ॥

ਜਾਤ੍ਰੀ, ਪੁ:—ਤੀਰਥ ਨੂੰ ਜਾਣ ਵਾਲਾ ॥

ਜਾਤੀ, ਸ:—'ਜਾਤ' ਵੇਖੋ ॥

ਜਾਤੀ ਜਰਮ, ਵਿ:—ਅਸਲ ਦਾ, ਕੁਲ ਵੰਤ ॥

ਜਾਦ, ਵਿ:—'ਯਾਦ' ਵੇਖੋ ॥

ਜਾਦਾ, ਵਿ:—'ਜ਼ਿਆਦਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਜਾਦੂ, ਪੁ:—ਟੂਣਾ, ਮੰਤ੍ਰ, ਇੰਦ੍ਰਜਾਲ, ਛਲ, ਮਦਾਰੀ ਦੀ ਖੇਡ ॥

ਜਾਂਦ, ਵਿ:—ਜਾਣ ਵਾਲਾ, ਜਿਸਨੇ ਨਹੀਂ ਰਹਿਣਾ ॥

ਜਾਦੂਗਰ, ਪੁ:
ਜਾਦੂਗਰਨੀ, ਸ: } ਜਾਦੂ ਕਰਨ ਵਾਲਾ (ਲੀ) ॥

ਜਾਦੂਗਰੀ, ਸ:—ਜਾਦੂ ਕਰਨ ਦਾ ਕੰਮ ॥

ਜਾਦੋ, ਪੁ:—ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਜੀ ਦੀ ਕੁਲ ॥

ਜਾਦੋ ਬੰਸੀ
ਜਾਦੋ ਵੰਸੀ } ਪੁ:—ਜਾਦੋ ਕੁਲ ਦਾ ॥

ਜਾਨ, ਸ:—ਜਿੰਦ, ਪ੍ਰਾਣ, ਜੀਵ, ਆਤਮਾ, ਮਨ, ਰੂਹ, ਸਤ, ਤਾਕਤ, ਪਿਆਰਾ। ਨੁਕਸਾਨ ॥

ਜਾਨ ਸੁੱਕਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਚਿੰਤਾ ਜਾਂ ਡਰ ਨਾਲ ਬਹੁਤ ਦੁਖੀ ਹੋਣਾ ॥

ਜਾਨ ਹੋ ਜਾਣਾ
ਜਾਨ ਹੋਣਾ } ਕ੍ਰਿ:—ਗੁਆਚਣਾ, ਨਾਸ ਹੋਣਾ ॥

ਜਾਨ ਕੱਢਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਮਾਰਨਾ, ਦੁਖ ਦੇਣਾ ॥

ਜਾਨ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਗੁਆਉਣਾ, ਨਾਸ ਕਰਨਾ ॥

ਜਾਨ ਛੁਡਾਉਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਜਾਨ ਬਚਾ ਕੇ ਨੱਸਣਾ, ਪਿੱਛਾ ਛੁਡਾਉਣਾ ॥

ਜਾਨ ਤੇ ਬਣਨੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਮਰ ਜਾਣ ਦਾ ਡਰ ਹੋਣਾ ॥

ਜਾਨ ਦਾਰ, ਪੁ:—ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਜਾਨ ਹੈ, ਬਲੀ, ਧਨੀ ॥

ਜਾਨ ਦੇਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਸਦਕੇ ਹੋਣਾ, ਮਰਨਾ ॥

ਜਾਨ ਨੂੰ ਰੋਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਦੁਖੀ ਹੋਕੇ ਮੌਤ ਮੰਗਣੀ।

ਜਾਨ ਪੈਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਖੁਸ਼ੀ ਹੋਣੀ, ਸੁਰਤ ਆਉਣੀ।

ਜਾਨ ਬਲਬ, ਵਿ:—ਜਿਸ ਦੀ ਜਾਨ ਨਿਕਲਣ ਵਾਲੀ ਹੈ ॥

ਜਾਨ ਮਾਰਨਾ
ਜਾਨ ਮਾਰੀ ਕਰਨਾ } ਕ੍ਰਿ:—ਮਾਰਨਾ, ਬਹੁਤ ਜਤਨ ਕਰਨਾ ॥

ਜਾਨਵਰ, ਪੁ:—'ਜਨਾਉਰ' ਵੇਖੋ ॥

ਵੱਡਾ ਜਾਨਵਰ, ਪੁ:—ਹਾਥੀ ॥

ਜਾਨ ਨਾਲ ਜਹਾਨ ਹੈ—ਜਿਸ ਦੀ ਜਾਨ ਸਲਾਮਤ ਹੈ ਉਸ ਦੇ ਭਾਣੇ ਹੀ ਜਹਾਨ ਵਸਦਾ ਹੈ ॥

ਜਾਨੋਂ ਹੱਥ ਧੋ ਛੱਡਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਜੀਉਣ ਦੀ ਆਸ ਨਾਂ ਰਹਿਣੀ ॥

ਜਾਨਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਮਲੂਮ ਕਰਨਾ, ਸਿੱਖਣਾ, ਸਮਝਣਾ ॥

ਜਾਨੀ, ਵਿ:, ਪੁ: } ਪਿਆਰਾ, ਆਸ਼ਕ, ਮਸ਼ੂਕ, ਸਨਾਹੀ ॥

ਜਾਨੀ ਦੁਸ਼ਮਣ, ਪੁ:—ਲਹੂ ਦਾ ਤਿਹਾਯਾ ਵੈਰੀ ॥

ਜਾਨੀ ਯਾਰ, ਪੁ:—ਪੱਕਾ ਦੋਸਤ, ਸੱਚਾ ਮਿਤ੍ਰ ॥

ਜਾਨੂ, ਪੁ:—ਗੋਡਾ ॥

ਜਾਪ, ਪੁ:—'ਜਪ' ਵੇਖੋ ॥

ਜਾਪਜੀ, ਸ:—ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘਜੀ ਦੀ ਰਚੀਹੋਈ ਬਾਣੀ ਜੋ ਦਸਮ ਪਾਤਸ਼ਾਹੀ ਦੇ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਦੇ ਆਦਿ ਵਿੱਚ ਹੈ॥

ਜਾਪਕ, ਪੁ:—ਜਾਪ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ॥

ਜਾਪਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਭਾਸਣਾ, ਪਰਗਟ ਹੋਣਾ, ਮਲੂਮ ਹੋਣਾ ॥

ਜਾਪੀ, **ਜਾਪੀਆ** } ਪੁ:—ਜਾਪ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ॥

ਜਾਪੇ, ਕ੍ਰਿ:—ਖ਼ਬਰੇ, ਕੀ ਜਾਣੀਏ, ਸ਼ਾਇਤ (ਕੀ ਜਾਪ)॥

ਜਾਫਲ, ਸ:—ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦਾ ਛੋਟਾ ਗਰਮ ਫਲ।

ਜਾਬੂ, ਪੁ:—ਕਾਬਲ ਦਾ ਟੱਟੂ, ਮੱਠਾ ਆਦਮੀ ॥

ਜਾਮ, ਪੁ:—ਪਿਆਲਾ, ਕਟੋਰਾ ॥

ਜਾਮਣ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਰੁੱਖ ਅਤੇ ਉਸ ਦਾ ਖੱਟਾ ਫਲ, ਜੰਮੂ, ਜਮਾਨਤ ਦੇਣ ਵਾਲਾ (ਹੋਣਾ, ਦੇਣਾ) ਜੁੱਲੇ ਦੀ ਨੜੀ ਦਾ ਜੋੜ, ਦੁੱਧ ਦੀ ਜਾਗ ॥

ਜ਼ਾਮਣ ਤਾਹਦ, ਪੁ:, ਸ:—ਜ਼ਾਮਣੀ ॥

ਜ਼ਾਮਣੀ, ਸ:—'ਜ਼ਮਾਨਤ' ਵੇਖੋ ॥

ਜਾਮਦਾਨੀ, ਸ:—ਇੱਕ ਬੂਟੀਆਂ ਵਾਲਾ ਰੇਸ਼ਮੀ ਕਪੜਾ, ਇਕ ਕਪੜੇ ਪਾਉਣ ਵਾਲਾ ਚੰਮ ਦਾ ਸੰਦੂਕ ॥

ਜਾਮਨੂ, ਪੁ:—ਜੰਮੂ, ਜਾਮਣ ਦਾ ਫਲ ਅਤੇ ਰੁੱਖ ॥

ਜਾਮਾ, ਪੁ:—ਲੰਮਾ ਚੋਗਾ, ਜਾਣ, ਜਨਮ, (ਦਿਹ ਦਾ ਜਾਮਾ) ॥

ਜਾਮਾ ਮਸਜਦ, **ਜਾਮਾ ਮਸੀਤ** } ਸ:—ਵੱਡੀ ਮਸੀਤ ਜਿੱਥੇ ਜੁੱਮੇ ਦੀ ਨਮਾਜ਼ ਪੜ੍ਹੀ ਜਾਵੇ ॥

ਜਾਮੇਵਾਰ, ਪੁ:—ਬੂਟੀਆਂ ਵਾਲਾ ਦੁਸ਼ਾਲਾ ॥

ਜਾਯਾ, ਪੁ:—ਪੁਤ੍ਰ, ਉਲਾਦ, ਸੰਤਾਨ ॥

ਜਾਰ, ਪੁ:—ਯਾਰ, ਦੋਸਤ, ਮਿਤ੍ਰ, ਸਨਾਹੀ ॥

ਜਾਰ ਚੋਰ, ਪੁ:—ਬਦਮਾਸ਼, ਲੁੱਚਾ, ਕੁਕਰਮੀ ॥

ਜ਼ਾਰ, ਪੁ:—ਰੂਸ ਦਾ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ॥

ਜ਼ਾਰ ਜ਼ਾਰ ਰੋਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਡਾਢਾ ਰੋਣਾ ॥

ਜ਼ਾਰਤ, ਸ:—'ਜ਼ਿਆਰਤ' ਵੇਖੋ ॥

ਜਾਰ, ਪੁ:, **ਜਾਰਨੀ,** ਸ: } ਬਦਮਾਸ਼, ਜੋ ਮੰਦਾ ਕੰਮ ਕਰੇ ॥

ਜਾਰਾ, ਪੁ:—'ਜਾੜਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਜਾਰੀ, ਵਿ:—ਵਗਦਾ, ਚਲਦਾ, ਪ੍ਰਚਲਤ (ਹੋਣਾ, ਕਰਨਾ)॥
ਸ:—ਯਾਰੀ, ਦੋਸਤੀ, ਪਿਆਰ, ਮੇਲ ਬਦਮਾਸ਼ੀ।

ਜ਼ਾਰੋ ਜ਼ਾਰ ਰੋਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਡਾਢਾ ਰੋਣਾ ॥

ਜਾਲ, ਪੁਃ—ਫੰਧਾ (ਪਾਉਣਾ, ਵਛਾਉਣਾ) ਫਰੇਬ, ਇੱਕ ਰੁੱਖ, ਝੂਠੀ ਬਣਾਉਟ (ਬਣਾਉਣਾ)॥

ਜਾਲ ਸਾਜ, ਪੁਃ—ਝੂਠੀ ਗੱਲ ਬਣਾਉਣ ਵਾਲਾ, ਫਰੇਬੀ॥

ਜਾਲ ਸਾਜੀ, ਸਃ—ਝੂਠੀ ਗੱਲ, ਬਣਾਉਟ, ਧਰੋਹ।

ਜਾਲਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਸਾੜਨਾ, ਬਾਲਨਾ, ਭੜਕਾਉਣਾ॥

ਜਾਲਮ, ਪੁਃ,ਵਿਃ—ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਦੁਖ ਦੇਣ ਵਾਲਾ, ਨਿਰਦਈ॥

ਜਾਲਮੀ, ਸਃ—ਬੇ ਤਰਸੀ, ਜੁਲਮ, ਸਖ਼ਤੀ, ਉਪੱਦਰ॥

ਜਾਲਾ, ਪੁਃ—ਆਲਾ, ਮਕੜੀ ਦੀਆਂ ਤਾਰਾਂ ਦਾ ਘਰ, ਪਾਣੀ ਦੇ ਉੱਪਰਲੀ ਸਾਵੀ ਮੈਲ, ਇੱਕ ਘਾਹ, ਅੱਖ ਦਾ ਦਾਗ॥

ਜਾਲੀ, ਸਃ—ਛੋਟਾ ਜਾਲ, ਘੁੰਡੀਆਂ ਵਾਲਾ ਕੱਪੜਾ ਜਾਂ ਲਕੜੀ ਜਾਂ ਲੋਹੇ ਦਾ ਕੰਮ॥

ਜਾਵਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—'ਜਾਣਾ' ਵੇਖੋ॥

ਜਾ ਵੜਨਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਜਾਕੇ ਅੰਦਰ ਵੜਨਾ॥

ਜਾ ਵਾੜਨਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਜਾਕੇ ਅੰਦਰ ਵਾੜਨਾ॥

ਜਾੜ, ਪੁਃ—ਢੋਲਿਆਂ ਦਾ ਟਾਂਡਾ, ਝਾੜੀਆਂ ਦਾ ਬਨ॥

ਜਾੜਾ, ਪੁਃ—ਜੋੜ, ਮੂਲ, ਸਿਆਲਾ, ਠੰਢ, ਪਾਲਾ॥

ਜਿਉਂ, ਕ੍ਰਿਃ ਵਿਃ—ਜਿਸ ਤਰਾਂ, ਜਿਸ ਢੰਗ ਨਾਲ॥

ਜਿਉਂ ਜਿਉਂ, ਕ੍ਰਿਃ ਵਿਃ—ਜਿੰਨਾ ਜਿੰਨਾ ਫਿਰ, ਜਿਸ ਜਿਸ ਤਰਾਂ॥

ਜਿਉਂ ਤਿਉਂ, ਕ੍ਰਿਃ ਵਿਃ—ਕਿਸੇ ਨਾ ਕਿਸੇ ਤਰਾਂ॥

ਜਿਉਂ ਦਾ ਤਿਉਂ, ਕ੍ਰਿਃ-ਵਿਃ-ਓਸੇ ਤਰਾਂ, ਅਸਲ ਹਾਲਤ ਵਿੱਚ॥

ਜਿਆਦਾ, ਵਿਃ-, ਕ੍ਰਿਃ-ਵਿਃ- } ਬਹੁਤ, ਵੱਧ, ਵਧੀਕ, ਅੱਤ

ਜਿਆਫ਼ਤ, ਸਃ-ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਸੱਦਕੇ ਖੁਆਉਣਾ ਪਿਆਉਣਾ, ਮਮਾਨੀ॥

ਜਿਆਫਤਣ, ਸਃ-, **ਜਿਆਫਤੀ,** ਪੁਃ- } ਜਿਸਦੀ ਜਿਆਫਤ ਕੀਤੀ ਜਾਵੇ॥

ਜਿਆਰਤ, ਸਃ-ਮੁਸਲਮਾਨਾਂ ਦਾ ਪਵਿਤ੍ਰ ਅਸਥਾਨ, ਐਸੇ ਅਸਥਾਨ ਤੇ ਜਾਣਾ ਮੁਲਾਕਾਤ (ਕਰਨੀ)।

ਜਿਆਰਤੀ, ਵਿਃ-ਜੋ ਜਿਆਰਤ ਕਰੇ॥

ਜਿਸ, ਪੜਃ—ਜੋ, ਜੇਹੜਾ॥

ਜਿਸ ਕਿਸੀ (ਸੇ), ਪੜਃ-ਜੋ, ਭਾਵੇਂ ਕੋਈ ਹੋਵੇ॥

ਜਿਸਤ, ਪੁਃ-ਇੱਕ ਧਾਤ, ਜਿਸ ਰਾਸ਼ੀ ਦੇ ਦੋ ਪੂਰੇ ਹਿੱਸੇ ਹੋ ਸੱਕਣ (੪, ੬, ੮ ਆਦਿਕ)॥

ਜਿਸਤ ਟਾਕ, **ਜਿਸਤ ਟਾਂਕ** } ਪੁਃ-ਜੂਏ ਦੀ ਇੱਕ ਖੇਡ॥

ਜਿਸਤੀ, ਵਿਃ-ਜਿਸਤ ਦਾ ਬਣਿਆ ਹੋਯਾ॥

ਜਿਸਮ, ਪੁਃ—ਸਰੀਰ, ਤਨ, ਦੇਹ॥

ਜਸਮਾਨੀ, ਵਿਃ—ਜਿਸਮ ਦਾ, ਸਰੀਰਕ॥

ਜਿਹ, ਪੜਃ-ਜੋ, ਜੇਹੜਾ, ਜਿਸ। ਸਃ-ਮੁੱਠੀ ਦਾ ਚੰਦਾ।

ਜਿਹਲ ਖਿਦਿਆ, ਸਃ-ਮਾਰ ਕੁਟਾਈ, ਖਪਾਉਣਾ॥

ਜਿਹਲਨਾ, ਕ੍ਰਿਃ-ਮਾਰਨਾ, ਕੁੱਟਣਾ॥

ਜਿਹੜਾ, ਪੁ:–
ਜਿਹੜੀ, ਸ:– } ਪੜ:–ਜੋ, ਜੋ ਮਰਦ ਜਾਂ ਤੀਮੀਂ ॥

ਜੇਹੜਾ ਕੇਹੜਾ, ਪੁ:–
ਜੇਹੜੀ ਕੇਹੜੀ, ਸ:– } ਜੋ ਮਨੁੱਖ (ਤੀਮੀ), ਭਾਵੇਂ ਕੋਈ ਹੋਵੇ ॥

ਜਿਹਾ
ਜਿਹੀ
ਜਿਹੇ } ਵਿ:–ਜਿਸ ਤਰਾਂ ਦਾ (ਦੀ, ਦੇ), ਵਰਗਾ (ਗੀ, ਗੇ), ਕੁਝ ਕੁਝ (ਕਾਲਾ ਜਿਹਾ) ॥

ਜਿਹਾ ਕਿਹਾ, ਵਿ:, ਕ੍ਰਿ:–ਵਿ:–ਭਾਵੇਂ ਕਿਸ ਤਰਾਂ ਦਾ, ਕਿਸੇ ਤਰਾਂ ॥

ਜਿਹਾਕੁ, ਯੋਜਕ–ਜਿਵੇਂ, ਜਿੱਕੁਰ, ਜਿੱਦਾਂ ॥

ਜਿੱਕ, ਸ:–'ਜੱਕ' ਵੇਖੋ ॥

ਜਿੱਕਣਾ, ਕ੍ਰਿ:–ਸਰੀਰ ਨੂੰ ਦੋਂਚਣਾ ਘੁੱਟਣਾ, ਮੁੱਠੀ ਚੱਪੀ ਕਰਨੀ ॥

ਜਿਕਰ, ਪੁ:–ਗੱਲ, ਬਿਆਨ, ਹਾਲ, ਵਡਿਆਈ, ਕੁਰਾਨ ਦਾ ਪਾਠ, ਖੁਦਾ ਦੀ ਯਾਦ (ਕਰਨਾ) ॥

ਜਿੱਕਰ
ਜਿੱਕੂ } ਕ੍ਰਿ:–ਵਿ:–ਜਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਜਿਵੇਂ ॥

ਜਿਗਰ, ਪੁ:–ਕਲੇਜਾ, ਦਿਲ, ਪੁਤ੍ਰ ਆਦਿਕ ਪਿਆਰਾ ਸਨਬੰਧੀ ॥

ਜਾਨ ਜਿਗਰ, ਪੁ:–ਮਿੱਠੇ ਪਿਆਰੇ, ਨੇੜੇ ਦੇ ਸਾਕ ॥

ਜਿਗਰ ਜਲਣਾ, ਕ੍ਰਿ:–ਦੁਖ ਪਾਉਣਾ, ਬਿਪਤਾ ਭੋਗਣੀ ॥

ਜਿਗਰ ਦਾ ਟੁਕੜਾ, ਪੁ:–ਪੁਤ੍ਰ, ਬੇਟਾ ॥

ਜਿਗਰ ਨੂੰ ਠੰਡ ਪੈਣੀ, ਕ੍ਰਿ:–ਮਨ ਨੂੰ ਸ਼ਾਂਤ ਆਉਣੀ, ਚਿੰਤਾ ਦੂਰ ਹੋਣੀ ॥

ਜਿਗਰ ਫਟਣਾ, ਕ੍ਰਿ:–ਦਿਲ ਟੁੱਟਣਾ, ਦਿਲ ਦੁਖੀ ਹੋਣਾ ॥

ਜਿਗਰਾ, ਪੁ:–ਹੌਸਲਾ, ਹਿੰਮਤ, ਦਲੇਰੀ, ਧੀਰਜ ॥

ਜਿਗਰੀ, ਵਿ:–ਜਿਗਰ ਦਾ, ਪਿਆਰਾ, ਗੂੜ੍ਹਾ (ਯਾਰ) ॥

ਜਿਗਰੀ ਦਸਤ, ਪੁ:–ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦਸਤਾਂ ਨਾਲ ਅੰਦਰ ਦੀ ਮੈਲ ਚੰਗੀ ਤਰਾਂ ਨਿਕਲ ਜਾਵੇ ॥

ਜਿਗਾ,
ਜਿਗਾ ਕਲਗੀ } ਸ:–ਰਾਜਿਆਂ ਅਮੀਰਾਂ ਦੇ ਸਿਰ ਦਾ ਇਕ ਸ਼ਿੰਗਾਰ ॥

ਜਿੱਚ, ਵਿ:–ਔਖਾ, ਦਿੱਕ, ਤੰਗ (ਹੋਣਾ, ਕਰਨਾ, ਪੈਣਾ, ਰਹਿਣਾ) ॥

ਜਿੱਚ ਪਿੱਚ, ਵਿ:–ਖਿਝਿਆ ਹੋਯਾ, ਛਿੱਥਾ ॥

ਜਿਚਰ (ਜਿੱਚਰ)
ਜਿਚਰਕ
ਜਿਚਰ ਤੀਕ (ਤੋੜੀ) } ਕ੍ਰਿ:ਵਿ:–ਜਿੰਨਾ ਚਿਰ, ਜਦ ਤੱਕ ॥

ਜਿਜਮਾਨ
ਜਿਜਮਾਨਣੀ
ਜਿਜਮਾਨੀ } 'ਜਜਮਾਨ' ਆਦਿਕ ਵੇਖੋ ॥

ਜਿੰਜਾਲ, ਪੁ:–'ਜੰਜਾਲ' ਵੇਖੋ ॥

ਜਿਠਾਣੀ
ਜਿਠੌਤ } 'ਜਠਾਣੀ' ਆਦਿਕ ਵੇਖੋ ॥

ਜਿੱਡਾ, ਵਿ:–ਜਿੰਨਾ ਵੱਡਾ, ਜਿੰਨਾ ॥

ਜਿੱਡਾ ਕਿੱਡਾ, ਵਿ:–ਜਿੰਨਾ ਕੁ ਵੱਡਾ ॥

ਜਿਤ, ਪੜ:–ਜਿਸ, ਜੋ ॥

ਜਿਤ ਵੱਲ, ਕ੍ਰਿ:–ਵਿ: ਜਿਸ ਪਾਸੇ ॥

ਜਿੱਤ, ਸ:-ਜਿੱਤਣ ਦਾ ਕੰਮ, ਫਤੇ, ਕੰਮ ਸੌਰਨਾ, ਲਾਹਾ ॥

ਜਿੱਤਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਹੋਰਨਾਂ ਕੋਲੋਂ ਵਧ ਜਾਣਾ, ਕੰਮ ਬਣ ਜਾਣਾ, ਆਪਣੀ ਫਤੇ ਹੋਣੀ ॥

ਜਿਤਨਾ ਪੁ:- / **ਜਿਤਨੀ** ਸ:- } ਪੜ:-ਦੂਜੇ ਦੇ ਬਰਾਬਰ, ਸਾਰਾ (ਰੀ) ਭਾਵੇਂ ਕੁਝ, ਜਿੰਨਾ (ਨੀ) ॥

ਜਿਤਨੇ, ਪੜ:-ਗਿਣਤੀ ਵਿਚ ਦੂਜੇ ਦੇ ਬਰਾਬਰ, ਜਿੱਤੇ, ਜਿੰਨੇ ॥

ਜਿਤਾਉਣਾ, / **ਜਿਤਾਣਾ** } ਕ੍ਰਿ:-ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਜਿੱਤਣ ਦੇਣਾ ॥

ਜਿਤਾਊ, ਪੁ:-ਜਿਤਾ ਦੇਣ ਵਾਲਾ ॥

ਜਿੱਥੇ, ਕ੍ਰਿ:-ਵਿ:-ਜਿਸ ਥਾਂ, ਜਿਸ ਜਗ੍ਹਾ ॥

ਜਿੱਥੇ ਕਿਤੇ, ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:-ਭਾਵੇਂ ਕਿਸੇ ਥਾਂ ॥

ਜਿੱਥੇ ਕਿੱਥੇ, ਕ੍ਰਿ:-ਵਿ:-ਥਾਂ ਥਾਂ, ਹਰ ਜਗ੍ਹਾ ॥

ਜਿੱਥੋਂ, ਕ੍ਰਿ:-ਵਿ:-ਜਿਸ ਥਾਂ ਤੋਂ ॥

ਜਿਦ / **ਜਿੱਦ** } ਸ:-ਅੜਿੱਕਾ, ਉਲਟ, ਹਠ, ਵੈਰ (ਹੋਣੀ, ਕਰਨੀ, ਰੱਖਣੀ, ਚੜ੍ਹਨੀ) ॥

ਜਿੰਦ, ਸ:-ਜਾਨ, ਪ੍ਰਾਣ, ਬਲ, ਤਾਕਤ ॥

ਜਿੰਦ ਮਾਰਨੀ, ਕ੍ਰਿ:-ਜਾਨੋਂ ਮਾਰ ਸੁੱਟਣਾ, ਚੰਗਾ ਬਾਹਲਾ ਜਤਨ ਕਰਨਾ ॥

ਜਿੰਦਗਾਣੀ / **ਜਿੰਦਗੀ** } ਸ:-ਜਾਨ, ਆਰਬਲਾ, ਉਮਰ, ਜਿੰਦੜੀ ॥

ਜਿੱਦਣ ਸ: / **ਜਿੱਦੀ** / **ਜਿੱਦੀਆ** ਪੁ: } ਵਿ:-ਜੋ ਜਿਦ ਕਰੇ, ਹਠੀ ॥

ਜਿਦਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਜਿਦ ਕਰਨੀ, ਸਾਮ੍ਹਣਾ ਕਰਨਾ ॥

ਜਿੰਦੜੀ, ਸ:-ਪਿਆਰੀ ਜਿੰਦ, ਰੂਹ, ਜਾਨ ॥

ਜਿੰਦਾ, ਵਿ:-ਜਿਸ ਵਿਚ ਜਿੰਦ ਹੈ, ਜੀਉਂਦਾ ॥

ਜਿਦਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਜਿਦ ਕਰਾਉਣੀ ॥

ਜਿੱਦਣ, ਕ੍ਰਿ:-ਜਿਸ ਦਿਨ, ਜਦੋਂ ॥

ਜਿੰਦੂਆ, ਪੁ:-(ਸੰਬੋਧਨ), ਹੇ ਮੇਰੀਏ ਜਿੰਦੋਂ ਵਧ ਪਿਆਰੇ ॥

ਜਿਦੋ ਜਿਦੀ, ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:-ਵੈਰ ਜਾਂ ਖਾਰ ਕਰਕੇ, ਹਠ ਨਾਲ ॥

ਜਿੱਧਰ, ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:-ਜਿਸ ਪਾਸੇ, ਜਿਸ ਤਰਫ ॥

ਜਿਧਰੀਂ ਕਿਧਰੀਂ / **ਜਿਧਰੇ ਕਿਧਰੇ** } ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:-ਭਾਵੇਂ ਕਿਸੇ ਪਾਸ, ਹਰ ਥਾਂ ॥

ਜਿਨ (ਜਿਨ੍ਹ), ਪੜ:-ਜਿਸ ਨੇ ॥

ਜਿੰਨ, ਪੁ:-ਭੂਤ, ਪ੍ਰੇਤ, ਮੋਟਾ ਅਤੇ ਕੋਝਾ ਮਨੁੱਖ, ਬੜਾ ਤਕੜਾ ਆਦਮੀ ॥

ਜਿਨਸ, ਸ:-ਕਿਸਮ, ਰੰਗ, ਭਾਂਤ, ਕੁਲ, ਸਦਾ, ਮਾਲ, ਅਨਾਜ ॥

ਵਿ:-ਸ਼ਰਾਰਤੀ ਆਦਮੀ (ਇੱਕ ਜਿਨਸ) ॥

ਜਿਨਸੀ, ਸ:-ਭਾਰੀ ਤੋਪ, ਬ੍ਰਾਹਮਣਾਂ ਦੀ ਇੱਕ ਜਾਤ ॥

ਜਿਨ੍ਹ ਕਿਨ੍ਹ / **ਜਿਨ੍ਹੇ ਕਿਨ੍ਹੇ** } ਪੜ:-ਜਿਸ ਕਿਸੇ ਨੇ ॥

ਜਿਨਣੀ / **ਜਿੰਨੀ** } ਸ:-ਭੂਤਨੀ, ਪ੍ਰੇਤਨੀ, ਖਿਆਦਨੀ ॥

ਜਿੰਨਤ, ਸ:—ਬਹਿਸ਼ਤ, ਮੁਸਲਮਾਨਾਂ ਦਾ ਸੁਰਗ ॥

ਜਿਨਾਂ
ਜਿਨ੍ਹਾਂ } ਪੜ:—'ਜਿਸ' ਦਾ ਬਹੁ: ਬ: ॥

ਜ਼ਿਨਾ, ਪੁ:
ਜ਼ਿਨੀ, ਸ: } ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—ਦੂਜੇ ਦੇ ਬਰਾਬਰ ॥

ਜਿਨਾਤ
ਜਿਨਾਤ } ਪੁ:, (ਬਹੁ: ਬ:)—ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਜਿੰਨ ॥

ਜਿਨੀਂ
ਜਿਨ੍ਹੀਂ } ਪੜ:—ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ, 'ਜੋ' ਦਾ ਬਹੁ: ਬ: ॥

ਜਿਬਾ, ਪੁ:—ਕਤਲ, ਕੁਰਬਾਨੀ, ਘਾਤ, ਮਾਰਨਾ (ਕਰਨਾ) ॥

ਜਿਮਨਾਸਟਕ, ਪੁ:—ਕਸਰਤ ਕਰਨ ਦੇ ਢੰਗ ॥

ਜਿਮਾ, ਪੁ:—'ਜੁੰਮਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਜਿਮਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਖੁਆਉਣਾ, ਸਮਝ ਦੇਣਾ ॥

ਜਮੀ (ਮੀਂ)
ਜਿਮੀਣ } ਸ:—ਧਰਤੀ, ਭੋਂ, ਪਿਰਥੀ, ਦੇਸ, ਬੂਟੀ ਦਾਰ ਕਪੜੇ ਦਾ ਹੇਠਲਾ ਰੰਗ, ਫਰਸ਼ ॥

ਜਮੀਦਾਰ, ਪੁ:—ਖੇਤੀ ਕਰਨ ਵਾਲਾ, ਕਿਰਸਾਣ, ਜੱਟ ॥

ਜਿਮੀਦਾਰਾ, ਪੁ:
ਜਿਮੀਦਾਰੀ, ਸ: } ਜਿਮੀਦਾਰ ਦਾ ਕੰਮ, ਖੇਤੀ ॥

ਜਿਮੀਦਾਰਨੀ, ਸ:—ਜਿਮੀਦਾਰ ਦੀ ਵਹੁਟੀ ਜਾਂ ਧੀ ॥

ਜਿਮੀਂਣ ਵਿੱਚ ਨਿੱਘਰ ਜਾਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਬਹੁਤ ਸ਼ਰਮਿੰਦਾ ਹੋਣਾ ॥

ਜਿਮੀਂ ਕੰਦ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦੀ ਮਿੱਠੀ ਭਾਜੀ ॥

ਜਿੰਮੇ ਵਾਰ, ਵਿ:—ਜਿਸ ਦੇ ਜਿੰਮੇ ਜਾਂ ਸਪੁਰਦ ਕੁਝ ਹੋਵੇ ॥

ਜਿਰਹਾ, ਸ:—ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਵਕੀਲ ਵੱਲੋਂ ਪੁੱਛ ਗਿੱਛ, ਹੁੱਜਤ, ਉਜਰ ॥

ਜਿਰਹਾ ਪਕੜਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਹੁੱਜਤ ਕਰਨੀ, ਸੱਚ ਝੂਠ ਦਾ ਨਿਬੇੜਾ ਕਰ ਲੈਣਾ ॥

ਜਿਂਦੜੀ, ਵਿ:—ਜਿਦੀ, ਢੀਠ ॥

ਜਿਰਾ, ਸ:—'ਜਿਰਹਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਜਿਰਾ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਮੁਕੱਦਮੇ ਵਾਲੇ ਕੋਲੋਂ ਕਈ ਗੱਲਾਂ ਪੁੱਛਣੀਆਂ (ਸੱਚ ਝੂਠ ਨਿਤਾਰਨ ਲਈ) ॥

ਜਿਲ੍ਹ, ਸ:—ਸੁਸਤੀ, ਢਿੱਲ, ਆਲਸ ॥

ਜਿੱਲੂਣ, ਸ:—ਚਿੱਕੜ, ਖੁੱਭਣ ॥

ਜਿਲਤ (ਦ), ਸ:—ਕਿਤਾਬ ਦਾ ਮੁਖੌਟਾ, ਪਿੰਡਾ ॥

ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ, ਪੁ:—ਰਾਜ ਕਾਜ ਵਾਸਤੇ ਦੇਸ ਦੇ ਕੀਤੇ ਹੋਏ ਹਿੱਸੇ (ਲਾਹੌਰ, ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਆਦਿਕ) ॥

ਜਿੱਲ੍ਹਾ, ਵਿ:, ਪੁ:—ਢਿੱਲਾ, ਸੁਸਤ, ਆਲਸੀ ॥

ਜਿਲਦ ਗਰ, ਪੁ:—ਜਿਲਦ ਬੰਨ੍ਹਣ ਵਾਲਾ ॥

ਜਿਲਤ ਗਾਲਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਸਤਨਾ ਨਾਸ ਕਰ ਦੇਣਾ ॥

ਜਿਲਦ ਬੰਨ੍ਹਣੀ
ਜਿਲਦ ਬਣਾਉਣੀ } ਕ੍ਰਿ:—ਕਿਤਾਬ ਉੱਤੇ ਪੁੱਠੇ ਚੜ੍ਹਾਉਣੇ ॥

ਜਿਲੂਣ, ਸ:—ਖੁਰਕ, ਖ਼ੌਰ ॥

ਜਿਲੂਲਾ, ਪੁ:
ਜਿਲੂਲੀ, ਸ: } ਬੇ ਸਮਝ, ਝੱਲਾ (ਲੀ) ॥

ਜਿਲੇਦਾਰ, ਪੁ:—ਨਹਿਰ ਦੇ ਮਹਿਕਮੇ ਦਾ ਇੱਕ ਅਫ਼ਸਰ ॥

ਜਿਲੌ, ਪੁ:—'ਜਲੌ' ਵੇਖੋ ॥

ਜਿਵਾਉਣਾ
ਜਿਵਾਲਣਾ } ਕ੍ਰਿ:—ਜਿੰਦ ਪਾਉਣੀ, ਭੋਜਨ ਖੁਆਉਣਾ ॥

ਜਿਵੇਂ
ਜਿਵੇਂ } ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—ਜਿਸ ਤਰਾਂ, ਜਿੱਕੁਰ ॥

ਜਿਵੈਣ, ਸ:—'ਸਵਾਇਣ' ਵੇਖੋ ॥

ਜੀ, ਪੁ:—ਜਿੰਦ, ਪ੍ਰਾਣ, ਆਤਮਾ, ਮੱਨ, ਦਿਲ, ਚਾਹ, ਜੀਰ੍ਹਾ, ਸੁਭਾਉ, ਜਿਗਰਾ, ਸੱਜਣ ਆਦਰ ਦਾ ਬਚਨ ॥

ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—ਹਾਂ ! ਮਹਾਰਾਜ ! ॥

ਜੀ ਉਟਕਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਕਿਸੇ ਪਾਸਿਓਂ ਦਿਲ ਹਟ ਜਾਣਾ ॥

ਜੀ ਉਠਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਮੁੜ ਜਿੰਦ ਪੈ ਜਾਣੀ ॥

ਜੀ ਆਇਆਂ ਨੂੰ,—ਤੁਹਾਡਾ ਤੇਆਉਣ ਦੀ ਖ਼ੁਸ਼ੀ ਹੈ॥ ਜਮ ਜਮ ਆਵੋ ॥

ਜੀ ਸੜ ਜਾਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਦੁਖੀ ਹੋਣਾ ॥

ਜੀ ਸਾੜਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਦੁਖੀ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰੋਧ ਚਾੜ੍ਹਨਾ ॥

ਜੀ ਹਾਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਹਿਮਤ ਨਾ ਰਹਿਣੀ, ਮੋਹੇ ਜਾਣਾ ॥

ਜੀ ਹੋਰ ਪਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਦੁਖ ਜਾਂ ਫ਼ਿਕਰ ਤੋਂ ਮਨ ਹਟਾਉਣਾ ॥

ਜੀ ਕੱਚਾ ਹੋਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਉਲਟੀ ਆਉਣ ਲੱਗਣੀ॥

ਜੀ ਕੱਢਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਦਲੇਰੀ ਆਉਣੀ ॥

ਜੀ ਕੰਮਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਧੜਕੀ ਲਗਣੀ, ਡਰਨਾ ॥

ਜੀ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਚਾਹ ਹੋਣੀ ॥

ਜੀ ਖਪਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਜਾਨ ਨੂੰ ਦੁਖ ਹੋਣਾ ॥

ਜੀ ਖਪਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਜਾਨ ਦੁਖੀ ਕਰਨੀ।

ਜੀ ਖੋਲ੍ਹ ਕੇ, ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—ਰੱਜਕੇ, ਜਿੰਨਾ ਜੀ ਚਾਹੇ ॥

ਜੀ ਘਟਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—'ਜੀ ਥੋੜ੍ਹਾ ਹੋਣਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਜੀ ਘਾਤ, ਪੁ:—ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਜਾਨੋਂ ਮਾਰਨਾ ॥

ਜੀ ਘਾਤਣ, ਸ:
ਜੀ ਘਾਤੀ, ਪੁ: } ਜੋ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਜਾਨੋਂ ਮਾਰੇ ॥

ਜੀ ਘਿਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਉਲਟੀ ਆਉਣ ਲਗਣੀ ॥

ਜੀ ਜਿਹਾ, ਪੁ:—ਪਿਆਰਾ ਬਾਲਕ ਜਾਂ ਪੁਤ੍ਰ ॥ (ਹੁਣ ਇਹ ਜੀ ਜਿਹਾ ਜੀਉਂਦਾ ਰਹੇ !)

ਜੀ ਡੁੱਬਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਧਿਆਨ ਲਗ ਜਾਣਾ, ਬੇਸੁਰਤ ਹੋਣਾ ॥

ਜੀ ਥੋੜ੍ਹਾ ਹੋਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਹਿੰਮਤ ਨਾ ਰਹਿਣੀ, ਬੇਸੁਰਤ ਪੈ ਜਾਣਾ ॥

ਜੀ ਦੀ ਜੀ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਮੁਰਾਦ ਪੂਰੀ ਨਾਂ ਹੋਣੀ ॥

ਜੀ ਧੜਕਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਕੰਬਣਾ, ਡਰਨਾ, ਥਰ ਥਰ ਕਰਨਾ, ਦਿਲ ਵਿੱਚ ਹੌਸਲਾ ਨਾ ਰਹਿਣਾ ॥

ਜੀ ਪੈ ਜਾਣੇ, ਕ੍ਰਿ:—ਕੀੜੇ ਪੈਦਾ ਹੋ ਜਾਣੇ (ਕਿਸੇ ਰੋਗ ਵਿਚ)॥

ਜੀ ਫਿਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਦਿਲ ਘਟਣਾ, ਉਲਟੀ ਆਉਣ ਲਗਣੀ ॥

ਜੀ ਬੁਰਾ ਕਰਨਾ ਕ੍ਰਿ:—ਦੁਖ ਦੇਣਾ, ਉਲਟਾ ਆਉਣੀ ॥

ਜੀ ਭਰ ਜਾਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਰੱਜ ਜਾਣਾ, ਅੱਕ ਜਾਣਾ॥

ਜੀ ਭਰ ਆਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਤਰਸ ਆ ਜਾਣਾ, ਰੋਣ ਨੂੰ ਕਰਨਾ ॥

ਜੀ ਭਿਆਣਾ, ਵਿ:—ਜਿਸਦਾ ਜੀ ਡਰਿਆ ਹੋਯਾ ਹੋ, ਵਿਆਕਲ ॥

ਜੀ ਮਾਰ, ਪੁ:—ਜੋ ਮਨ ਨੂੰ ਵੱਸ ਕਰੇ ॥

ਜੀ ਮਾਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਮਨ ਨੂੰ ਜਾਂ ਸਰੀਰ ਨੂੰ ਵੱਸ ਕਰਨਾ ॥

ਜੀ ਮਿਲ ਜਾਣਾ
ਜੀ ਮਿਲਣਾ } ਕ੍ਰਿ:—ਦੋਸਤੀ ਹੋ ਜਾਣੀ॥

ਜੀ ਰੱਖਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਖੁਸ਼ ਕਰਨਾ ॥

ਜੀ ਲੱਗਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਮਨ ਭਾਉਂਦੀ ਗੱਲ ਵਲ ਧਿਆਨ ਹੋ ਜਾਣਾ, ਖੁਸ਼ ਰਹਿਣਾ ॥

ਜੀ ਲਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਧਿਆਨ ਦੇਣਾ ॥

ਜੀ ਵਿੱਚ ਆਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਸੁੱਝਣਾ, ਫੁਰਨਾ ॥

ਜੀ ਵਿਚ ਜੰਮਣਾ
ਜੀ ਵਿੱਚ ਬੈਠਣਾ } ਕ੍ਰਿ:—ਅਜੇਹਾ ਯਾਦ ਹੋਣਾ ਕਿ ਮੁੜ ਨਾ ਭੁੱਲਣਾ ॥

ਜੀਉ, ਪੁ:—'ਜੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਜੀਉਕਾ, ਸ:—ਗੁਜ਼ਾਰਾ, ਨਿਰਬਾਹ, ਰੁਜ਼ਗਾਰ, ਅੰਨ ॥

ਜੀਉਣ, ਪੁ:—ਜਿੰਦ, ਜਾਨ, ਨਿਰਬਾਹ ॥

ਜੀਉਣ ਪਾਣੀ, ਸ:—ਮੁੜ ਜਾਨ ਪੈਣੀ, ਬੀਮਾਰੀ ਤੋਂ ਉੱਠਣਾ ॥

ਜੀਉਣ ਬੂਟੀ, ਸ:—ਮੁਰਦੇ ਨੂੰ ਜਿਵਾਉਣ ਵਾਲੀ ਬੂਟੀ, ਜਿਸ ਦੇ ਖਾਣੋਂ ਕਿਸੇ ਦੀ ਜਾਨ ਜਾਵੇ॥

ਜੀਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਜਿੰਦਾ ਰਹਿਣਾ, ਵੱਸਣਾ ਰੱਸਣਾ, ਸੁਖ ਭੋਗਣਾ ॥

ਜੀਉਂਦੇ ਜੀ, ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—ਜਦ ਤੱਕ ਜਿੰਦ ਹੈ ॥

ਜੀਉਂਦੇ ਜੀ ਮਰਨਾ (ਮਰ ਰਹਿਣਾ), ਕ੍ਰਿ:—ਸਾਰੀ ਉਮਰ ਦੁਖ ਭੋਗਣਾ, ਜੀਵਨ ਮੁਕਤ ਹੋਣਾ ॥

ਜੀਉਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਪਾਣੀ ਆਦਿਕ ਦਾ ਨਿੱਗਰ ਰੋਮ ਵਿਚ ਧਸ ਜਾਣਾ ॥

ਜੀਉਰ ਕੇ ਖਾਣਾ
ਜੀਉਰਨਾ } ਕ੍ਰਿ:—ਬਰਦਾਸ਼ਤ ਕਰਕੇ ਅਧੀਨਗੀ ਰੱਖਣੀ ॥

ਜੀਉੜਾ, ਪੁ:—ਜਿੰਦ, ਪ੍ਰਾਣ, ਇੱਕ ਸਿੱਖ ਬਾਵਿਆਂ ਦੀ ਜਾਤ, ਪਿਆਰਾ, ਚਾਹ ॥

ਸੈਲਾਣੀ ਜੀਉੜਾ, ਪੁ:—ਜਿਸ ਨੂੰ ਸੈਲ ਸਪਾਟਾ ਭਾਵੇ, ਮੌਜੀ ॥

ਜੀਆ, ਵਿਸਮਕ:—ਜਿੰਦੜੀਏ, ਹੇ ਮਨਾ ॥

ਜੀਆਰ, ਪੁ:—ਨਿੱਕਾ ਜਿਹਾ ਜੀਵ, ਕੀੜਾ ਮਕੌੜਾ॥

ਜੀਆ ਘਾਤ
ਜੀਆ ਘਾਤੀ } 'ਜੀ ਘਾਤ' ਆਦਿਕ ਵੇਖੋ ॥

ਜੀਆ ਪੋਤਾ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਚਿੱਟੀ ਲਕੜੀ ਵਾਲਾ ਰੁੱਖ॥

ਜੀਹਦਾ (ਦੀ), ਪੜ:—ਜਿਸ ਦਾ (ਦੀ)॥

ਜੀਕਣ
ਜੀਕਰ } ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—ਜਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਜਿਵੇਂ॥

ਜੀਜਾ
ਜੀੱਜਾ } ਪੁ:—ਭਣੇਵਈਆ, ਬਾਲਕ, ਲਾੜਾ॥

ਜੀਜੀ, ਸ:—ਭੈਣ, ਬੁੜ੍ਹੀ, ਵਹੁਟੀ॥

ਜੀ ਜੀ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਖੁਸ਼ਾਮਦ ਕਰਨਾ॥

ਜੀਤ, ਸ:—ਜਿੱਤ, ਫਤੇ, ਲਾਹਾ, ਫੈਦਾ॥

ਜੀਤ੍ਰ
ਜੀਤਰੂ } ਪੁ:—ਕੀੜਾ, ਨਿੱਕਾ ਕਮਜ਼ੋਰ ਜੀਵ॥

ਜੀਤੂ, ਪੁ:—ਜਿੱਤਣ ਵਾਲਾ, ਨਾਲੇ 'ਜੀਤ੍ਰ' ਵੇਖੋ॥

ਜੀਂਦ, ਸ:—ਖੂਹ ਦੀ ਗਾਰ, ਇੱਕ ਰਿਆਸਤ॥

ਜੀਨ, ਸ:—ਕਾਠੀ, ਇੱਕ ਮੋਟਾ ਤੇ ਪੱਕਾ ਕਪੜਾ॥

ਜੀਨ ਸਵਾਰੀ, ਸ:—ਘੋੜੇ ਦੀ ਸਵਾਰੀ॥

ਜੀਨ ਕੱਸਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਘੋੜੇ ਉੱਤੇ ਕਾਠੀ ਪਾਉਣੀ॥

ਜੀਨ ਪੋਸ਼, ਪੁ:—ਕਾਠੀ ਦੇ ਉਤਲਾ ਕਪੜਾ॥

ਡਬਲ ਜੀਨ, ਸ:—ਇਕ ਬਹੁਤ ਪੱਕਾ ਤੇ ਮੋਟਾ ਕਪੜਾ॥

ਜੀਭ, ਸ:—ਜੁਬਾਨ, ਜਿਹਵਾ, ਸਰੀਰ ਦੇ ਜਿਸ ਅੰਗ ਨਾਲ ਖਾਣ ਪੀਣ ਦਾ ਸੁਆਦ ਆਉਂਦਾ ਹੈ॥

ਜੀਭਾ, ਪੁ:
ਜੀਭੀ, ਸ: } ਜੀਭ ਦਾ, ਜੀਭ ਵਾਲਾ॥

ਕਾਲ ਜੀਭਾ, ਪੁ:
ਕਾਲ ਜੀਭੀ, ਸ: } ਜਿਸ ਦੀ ਜੀਭ ਤੋਂ ਭੈੜੀ ਗੱਲ ਨਿਕਲੀ ਹੋਈ ਪੂਰੀ ਹੋ ਜਾਵੇ॥

ਜੀਭੀ, ਸ:—ਛੋਟੀ ਜਾਂ ਝੂਠੀ ਜੀਭ, ਤਲਵਾਰ ਦੀ ਮਿਆਨ ਦੇ ਸਿਰੇ ਦੀ ਟੋਪੀ, ਇਮਾਰਤ ਦੀਆਂ ਇੱਟਾਂ ਦੇ ਕੰਢੇ ਮੇਲਣ ਵਾਲਾ ਪਲਸਤਰ॥

ਜੀਰਾ, ਪੁ:
ਜੀਰੀ, ਸ: } ਇਕ ਖੁਸ਼ਬੂਦਾਰ ਮਸਾਲਾ, ਜਮੂਰਾ॥

ਜੀਲ, ਸ:—ਬਾਜ ਆਦਿਕ ਪੰਖੇਰੂਆਂ ਦੇ ਪੈਰ ਦੀ ਘੰਟੀ, ਇੱਕ ਸੁਰ, ਸਰੰਗੀ ਆਦਿਕ ਦੀ ਤਾਰ॥

ਜੀਵ, ਪੁ:—ਜਿੰਦ, ਆਤਮਾ, ਦਿਲ, ਪਿਆਰਾ॥

ਜੀਵਾਤਮਾ, ਪੁ:—ਜਿੰਦ, ਪ੍ਰਾਣ, ਰੂਹ, ਭੌਰ॥

ਜੀਵਣ, ਪੁ:—ਜਿੰਦ, ਜਾਨ, ਨਿਰਬਾਹ॥

ਜੀਵਨ ਮੁਕਤ, ਪੁ:—ਜੀਉਂਦੇ ਜੀ ਮਾਯਾ ਤੋਂ ਰਹਿਤ॥

ਜੀਵੰਤ, ਵਿ:—ਜੀਉਂਦਾ ਜਾਗਦਾ, ਜਿਸ ਵਿਚ ਜਿੰਦ ਹੈ॥

ਜੀਵਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—'ਜੀਉਰਨਾ' ਵੇਖੋ॥

ਜੀਵੜਾ, ਪੁ:—'ਜੀਉੜਾ' ਵੇਖੋ॥

ਜੁਅਰ, ਪੁ:—ਤਾਪ, ਬੁਖਾਰ, ਤਸ॥

ਜੁਆਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਮੁੜ ਜਿੰਦ ਪਾਉਣੀ, ਜੀਣ ਦੇਣਾ, ਬ੍ਰਾਹਮਣਾਂ ਆਦਿਕਾਂ ਨੂੰ ਭੋਜਨ ਦੇਣਾ॥

ਜੁਆਈ, ਪੁ:—ਧੀ ਦਾ ਖੌਂਦ॥

ਜੁਆਹਰ, ਪੁ:—ਹੀਰੇ ਲਾਲ ਆਦਿਕ ਵਡਮੁੱਲੇ ਪੱਥਰ॥

ਜੁਆਹਰੀ, ਪੁ:—ਜੁਆਹਰਾਂ ਦਾ ਬੁਪਾਰ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ॥

ਜੁਆਹਾਂ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਬੂਟਾ ਜਿਸ ਦੀਆਂ ਟੱਟੀਆਂ ਬਣਦੀਆਂ ਹਨ ॥

ਜੁਆਗਲ, ਵਿ:—ਕਣਕ ਵਿੱਚ ਬੜੇ ਕੋਹੇ ਜੌਂ ਮਿਲੇ ਹੋਏ ॥

ਜੁਆਣ, ਪੁ:,ਸ:—ਗੱਭਰੂ, ਮੁਟਿਆਰ,ਤਕੜਾ(ੜੀ)। ਵਿ:—ਜਿਸ ਦੀ ਉਮਰ ਜੁਆਨੀ ਦੀ ਹੈ, ਤਕੜਾ (ੜੀ) ॥

ਜੁਆਣ ਜਹਾਣ, ਵਿ:—ਬਹੁਤ ਜੁਆਣ ॥

ਜੁਆਣ ਮਰਦ, ਪੁ:—ਬਹਾਦਰ ਆਦਮੀ ॥

ਜੁਆਣ ਮਰਦੀ, ਸ:—ਬਹਾਦਰੀ, ਸੂਰਮਤਾਈ।

ਜੁਆਨਾ ਮਰਗ, ਵਿ:—ਜੋ ਜੁਆਨੀ ਵਿੱਚ ਮਰੇ ॥

ਜੁਆਨੀ, ਸ:—ਬਾਲ ਅਵਸਥਾ ਤੋਂ ਪਿਛਲੀ ਅਤੇ ਬੁਢੇਪੇ ਤੋਂ ਪਹਿਲੀ ਉਮਰ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਸਰੀਰ ਤਕੜਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ॥ ਜੋਬਨ ॥

ਜੁਆਨੀ ਚੜ੍ਹਨੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਬਾਲ ਦਾ ਵਧਕੇ ਜੁਆਨ ਹੋਣਾ ॥

ਜੁਆਨੀ ਦਾ ਆਲਮ, ਪੁ:—ਜੁਆਨੀ ਦੀ ਉਮਰ ॥

ਜੁਆਧਣ, ਪੁ:—ਜਿਸ ਨੂੰ ਜੂਆ ਪਈਆਂ ਹਨ॥

ਜੁਆਬ, ਪੁ:—'ਜਬਾਬ' ਵੇਖੋ ॥

ਜੁਆਰ, ਸ:—ਇੱਕ ਅਨਾਜ, ਮਕਈ, ਚਰ੍ਹੀ ॥

ਜੁਆਰ ਖਾਨਾ, ਪੁ:—ਜਿਸ ਘਰ ਵਿੱਚ ਜੂਆ ਖੇਡਣ ॥

ਜੁਆਰਨ, ਸ:—ਜੂਆ ਖੇਡਣ ਵਾਲੀ ॥

ਜੁਆਰ ਭਾਟਾ, ਪੁ:—ਸਮੁੰਦਰ ਦੀਆਂ ਲਹਿਰਾਂ ਦਾ ਚੜ੍ਹਨਾ ॥

ਜੁਆਰੀ
ਜੁਆਰੀਆ
ਜੁਆਣ } ਪੁ:—ਜੂਆ ਖੇਡਣ ਵਾਲਾ ॥

ਜੁਆਲਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਬ੍ਰਾਹਮਣਾਂ ਆਦਿਕਾਂ ਨੂੰ ਭੋਜਨ ਖੁਆਉਣਾ ॥

ਜੁਆਲਾ
ਜੁਆਲਾ ਮੁਖੀ } ਸ:—ਅੱਗ ਦੀ ਲਾਟ, 'ਜਵਾਲਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਜੁੱਸਾ, ਪੁ:—ਸਰੀਰ, ਦੇਹ, ਤਨ ॥

ਜੁਸਾਂਦਾ, ਪੁ:—ਉਬਾਲੀ ਹੋਈ ਦੁਆ ਦਾ ਪਾਣੀ ॥

ਜੁਹਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਪਰਖਣਾ, ਜਾਚਣਾ,ਪਤਾ ਲਾਉਣਾ॥

ਜੁਹਾਰ, ਸ:—ਮੱਥਾ ਟੇਕਣਾ, ਪ੍ਰਣਾਮ ॥

ਜੁਹੁਦ, ਪੁ:—ਮਿਹਨਤ, ਜਤਨ,ਉੱਦਮ,ਤਪਸਿਆ ॥

ਜੁਹਦਾ, ਵਿ:—ਤਕੜਾ, ਸੂਰਬੀਰ, ਬਲੀ ॥ ਪੁ:—ਜੋ ਜੁੱਧ ਕਰੇ ॥

ਜੁਕੜ ਜਾਣਾ
ਜੁਕੜਣਾ } ਕ੍ਰਿ:—ਹੱਥਾਂ ਪੈਰਾਂ ਦਾ ਕੱਠੇ ਹੋ ਜਾਣਾ ॥

ਜੁਕਾਮ, ਪੁ:—ਨੱਕ ਵਿੱਚੋਂ ਪਾਣੀ ਵਗਣਾ, ਰੇਸ਼ਾ। ਨਜ਼ਲਾ ॥

ਜੁਕਾਮ ਵਿਗੜਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਰੇਸ਼ਾ ਅਚਾਨ ਚੱਕ ਰੁਕ ਜਾਣਾ ਜਾਂ ਗਾੜ੍ਹਾ ਹੋਕੇ ਜੰਮ ਜਾਣ ।

ਜੁਕਿਆਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਜੋਕਾਂ ਲਾਉਣੀਆਂ ॥

ਜੁਕਿਆਰਾ, ਪੁ: }
ਜੁਕਿਆਰੀ, ਸ: } ਜੋ ਜੋਕਾਂ ਲਾਵੇ, ਰਾਗੜਾ(ੜੀ)॥

ਜੁਖਾਉਣਾ }
ਜੁਖਾਣਾ } ਕ੍ਰਿ:—ਤੁਲਾਉਣਾ॥

ਜੁਖਾਈ, ਸ:—ਜੋਖਣ ਦਾ ਕੰਮ ਜਾਂ ਮਜੂਰੀ॥

ਜੁਖਾਮ, ਪੁ:—'ਜ਼ੁਕਾਮ' ਵੇਖੋ॥

ਜੁਗ, ਪੁ:–ਜੋੜਾ, ਚੌਸਰ ਦੀ ਖੇਡ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਨਾਉਂ॥

ਜੁਗ ਛੁੱਟਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਮਿਤ੍ਰਾਂ ਦਾ ਅਲਗ ਹੋ ਜਾਣਾ॥

ਜੁਗ ਫੋੜਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਮਿਤ੍ਰਾਂ ਨੂੰ ਲੜਾ ਦੇਣਾ॥

ਜੁੱਗ, ਪੁ:—ਸਮਾ, ਜਮਾਨਾ। (ਜੁਗ ਚਾਰ ਹਨ–ਸਤ ਜੁਗ, ਦੁਆਪਰ, ਤ੍ਰੇਤਾ, ਕਲਜੁਗ)॥

ਜੁਗ ਜੁਗ }
ਜੁਗੋ ਜੁਗ } ਹਰ ਸਮੇ, ਸਦਾ ਹੀ, ਹਰ ਜੁਗ ਵਿੱਚ॥

ਜੁੰਗ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਜਿਲਦ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਕਿਤਾਬਾਂ ਜਾਂ ਲਿਖਤਾਂ ਦਾ ਇਕੱਠ॥

ਜੁਗਣੀ, ਸ:–ਗਲ ਦਾ ਇੱਕ ਗਹਿਣਾ, ਇੱਕ ਗੀਤ॥

ਜੁਗਨੂੰ, ਪੁ:—ਟਟਹਿਣਾ, ਰਾਤ ਨੂੰ ਚਮਕਣ ਵਾਲਾ ਕੀੜਾ॥

ਜੁਗਤ, ਸ:—ਢੰਗ, ਹੁਨਰ, ਚਤਰਾਈ, ਉਸਤਾਦੀ, ਤਦਬੀਰ, ਬੰਦੋਬਸਤ, ਸਰਫਾ, ਸਿਆਣਪ ਮਖੌਲ, ਦਿਲਗੀ॥

ਜੁਗਤਣ, ਸ: }
ਜੁਗਤੀ(ਤੀਆ), ਪੁ: } ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਜੁਗਤ ਹੋਵੇ, ਸਿਆਣਾ (ਣੀ)॥

ਜੁਗਤ ਕਰਨੀ }
ਜੁਗਤਾਂ ਕਰਨੀਆਂ } ਕ੍ਰਿ:—ਮਖੌਲ ਕਰਨਾ, ਛੇੜਨਾ॥

ਜੁਗਤ ਨਾਲ ਚੱਲਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਸੰਜਮ ਨਾਲ ਖਰਚ ਕਰਨਾ, ਧਨ ਨੂੰ ਸੰਭਲ ਕੇ ਵਰਤਣਾ॥

ਜੁਗਤ ਬਾਜ, ਪੁ:, ਸ:—ਮਖੌਲੀਆ, ਮਖੌਲਣ॥

ਜੁਗਤ ਬਾਜੀ, ਸ:—ਮਖੌਲ, ਹਾਸਾ ਠੱਠਾ, ਛੇੜ॥

ਜੁਗਮ }
ਜੁਗਲ } ਪੁ:—ਜੋੜਾ, ਦੋ ਜਣੇ, ਮੇਲ॥

ਜੁਗਰਾਫੀਆ, ਪੁ:—ਭੂਗੋਲ, ਜਿਸ ਵਿਦਯਾ ਵਿੱਚ ਧਰਤੀ ਦਾ ਹਾਲ ਹੁੰਦਾ ਹੈ॥

ਜੁਗਲਾ, ਪੁ:—ਜੋੜ, ਮੇਲ, ਏਕਾ, ਕੱਠ॥

ਜੁੰਗਲਾ, ਪੁ:–ਜੂਲਾ, ਪੰਜਾਲੀ, ਸਰੀਲ, ਬਟਾਂਹਰਾ॥

ਜੁਗਾਦ, ਵਿ:—ਜੁਗ ਦੇ ਆਦਿ ਵਿੱਚ, ਜੋ ਜੁਗ ਦੇ ਆਦਿ ਵਿੱਚ ਸੀ, ਪਰਮੇਸੁਰ॥

ਜੁਗਾਲੀ, ਸ:—ਡੰਗਰਾਂ ਦਾ ਅੰਦਰੋਂ ਖਾਧਾ ਹੋਇਆ ਕੱਢ ਕੱਢ ਦੰਦਾਂ ਨਾਲ ਚਿੱਥਣਾ (ਕਰਨੀ)॥

ਜੁਜ਼ਦਾਨ, ਪੁ:—ਕਿਤਾਬਾਂ ਬੰਨ੍ਹਣ ਵਾਲਾ ਕਪੜਾ, ਬਸਤਾ॥

ਜੁਜਰ ਵੇਦ, ਪੁ:—ਹਿੰਦੂਆਂ ਦੇ ਚਾਰ ਧਰਮ ਪੁਸਤਕਾਂ ਵਿਚੋਂ ਦੂਜਾ॥

ਜੁਜਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਖਿਝਾਉਣਾ, ਖਪਾਉਣਾ, ਲੜਾਈ ਕਰਾਉਣੀ, ਲੜਾਈ ਵਿੱਚ ਮਰੁਆਉਣਾ॥

ਜੁੱਝ, ਪੁ:—ਜੁੱਧ, ਲੜਾਈ, ਜੰਗ (ਕਰਨਾ)॥

ਜੁਝਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਲੜਾਈ ਕਰਾਉਣੀ, ਲੜਾਈ ਵਿੱਚ ਮਰੁਆ ਦੇਣਾ॥

ਜੁੱਟ, ਪੁ:—ਬਲਦਾਂ ਦੀ ਜੋੜੀ, ਦੋ ਜਣੇ ਆਰੇ ਨਾਲ ਲਕੜੀ ਚੀਰਨ ਵਾਲੇ, ਥੱਪਾ, ਨਰੇਲ, ਦੋਹਾਂ ਹੱਥਾਂ ਦੇ ਸੋਨੇ ਜਾਂ ਚਾਂਦੀ ਦੇ ਕੜੇ ॥

ਜੁੱਟਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਕੁਸ਼ਤੀ ਕਰਨੀ, ਘੁਲਣਾ ॥

ਜੁਟਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਕੁਸ਼ਤੀ ਕਰਾਨੀ, ਘੁਲਾਉਣਾ ॥

ਜੁਠਾਉਣਾ
ਜੁਠਾਲਣਾ } ਕ੍ਰਿ:—ਜੂਠਾ ਕਰਨਾ, ਚਖਣਾ ॥

ਜੁੰਡ, ਪੁ:—ਫਕੀਰਾਂ ਦੀ ਮੰਡਲੀ, ਟੋਲੀ ॥

ਜੁੰਡੀ, ਸ:—ਟੋਲੀ, ਮੰਡਲੀ ॥

ਜੁੱਤ, ਪੁ:—ਵੱਡੀ ਜੁੱਤੀ ॥

ਜੁਤਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਜੁੜਨਾ, ਕੰਮ ਨੂੰ ਲੱਗਣਾ, ਲੜਾਈ ਕਰਨ ਲਈ ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਚੰਬੜਨਾ ॥

ਜੁੱਤਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਜੁੜਨਾ, ਪੰਜਾਲੀ ਜਾਂ ਕਾਠੀ ਪੈ ਜਾਣੀ ॥

ਜੁਤਕੀ, ਸ:—ਛੋਟੀ ਜੇਹੀ ਜੁੱਤੀ ॥

ਜੁੱਤਾ, ਪੁ:—ਵੱਡੀ ਜੁੱਤੀ ॥

ਜੁਤਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਜੁੜਾਉਣਾ, ਪੰਜਾਲੀ ਜਾਂ ਕਾਠੀ ਪੁਆਉਣੀ ॥

ਜੁਤਾਈ, ਸ:—ਜੁਤਾਉਣ ਦਾ ਕੰਮ ॥

ਜੁਤਿਆਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਜੁੱਤੀਆਂ ਮਾਰਨੀਆਂ ॥

ਜੁੱਤੀ, ਸ:—ਚੰਮ ਦੀ ਬਣੀ ਹੋਈ ਪੈਰੀਂ ਪਾਉਣ ਵਾਲੀ ਮਸ਼ਹੂਰ ਚੀਜ਼, ਪਜ਼ਾਰ ॥

ਜੁੱਤੀ ਉਠਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਜੁੱਤੀ ਮਾਰਨ ਨੂੰ ਤਿਆਰ ਹੋਣਾ ॥

ਚਾਂਦੀ ਦੀ ਜੁੱਤੀ ਮਾਰਨੀ, ਕ੍ਰਿ:-ਵੱਢੀ ਦੇਣੀ, ਰੁਪਏ ਦੇਣੇ। ਮੁੱਲ ਦੇਕੇ ਕੋਈ ਚੀਜ਼ ਲੈਣੀ ॥

ਪੈਰਾਂ ਦੀ ਜੁੱਤੀ, ਸ:—ਵਹੁਟੀ (ਨਿੰਦਾ ਵਾਚਕ)॥

ਜੁੱਤੀ ਪੈਲਾ ਹੋਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਲੜਾਈ ਵਿੱਚ ਮਾਰ ਕੁਟਾਈ ਹੋਣੀ ॥

ਜੁੱਤੀ ਫੇਰਨੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਜੁੱਤੀ ਨਾਲ ਮਾਰਨਾ ॥

ਜੁੱਤੀਆਂ ਸਿੱਧੀਆਂ ਕਰਨੀਆਂ, ਕ੍ਰਿ:—ਕਮੀਣਾਂ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਨਾ ॥

ਜੁੱਤੀਆਂ ਖਾਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਨਿਰਾਦਰੀ ਕਰਾਉਣੀ ॥

ਜੁੱਤੀਆਂ ਚੱਲਣੀਆਂ, ਕ੍ਰਿ:-ਲੜਾਈ ਵਿੱਚ ਇਕ ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਜੁੱਤੀਆਂ ਪੈਣੀਆਂ ॥

ਜੁੱਤੀਆਂ ਮਾਰਨੀਆਂ
ਭਿਉਂ ਭਿਉਂ ਕੇ ਜੁੱਤੀਆਂ ਮਾਰਨੀਆਂ } ਕ੍ਰਿ:— ਸ਼ਰਮਿੰਦਾ ਕਰਨਾ ਝਾੜ ਪਾਉਣਾ, ਝਿੜਕਣਾ ॥

ਜੁਦਾ, ਵਿ:—ਵੱਖਰਾ, ਅੱਡ, ਅਲਗ, ਨਿਆਰਾ (ਹੋਣਾ, ਕਰਨਾ) ॥
ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—ਅੱਡ ਅੱਡ, ਵੱਖ, ਇਕ ਇਕ ਕਰਕੇ ॥

ਜੁਦਾਇਗੀ
ਜੁਦਾਈ } ਸ:—ਵੱਖਰੇ ਹੋਣ ਦਾ ਕੰਮ ਜਾਂ ਹਾਲਤ ॥

ਜੁੱਧ, ਪੁ:—ਲੜਾਈ, ਜੰਗ, ਹੰਗਾਮਾ (ਕਰਨਾ) ॥

ਜੁੱਧ ਮਚਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਲੜਾਈ ਛੋਹਣੀ ॥

ਜੁੱਧ ਮਾਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਲੜਨਾ, ਲੜਾਈ ਜਿੱਤਣੀ ॥

ਜੂਨ, ਪੁ:—ਵਕਤ, ਵੇਲਾ, ਸਮਾ ॥

ਜੁੱਟ, ਪੁ:-ਵਾਲਾਂ ਦਾ ਗੁੱਛਾ (ਹੋ ਜਾਣਾ, ਬੰਨ੍ਹ ਜਾਣਾ) ॥

ਜੁਬਾਬ, ਪੁ:—'ਜਬਾਬ' ਵੇਖੋ ॥

ਜੁਬਿਲੀ, ਸ:—ਖੁਸ਼ੀ ਦਾ ਸਮਾ, ਜਲਸਾ, ਈਦ, ਉਤਸਵ। ਪੰਜਾਹਾਂ ਬਰਸਾਂ ਪਿੱਛੋਂ ਜੋ ਖੁਸ਼ੀ ਮਨਾਈ ਜਾਵੇ ॥

ਜੁਮਾ, ਪੁ:—ਸ਼ੁੱਕਰ ਵਾਰ, ਸ਼ੁਕਰ ਵਾਰ ਦੀ ਨਮਾਜ਼ ਪੜ੍ਹਨਾ ॥

ਜੁਮਾ ਮਸੀਤ, ਸ:—ਵੱਡੀ ਮਸੀਤ ਜਿੱਥੇ ਜੁਮਾ ਪੜ੍ਹਿਆ ਜਾਵੇ ॥

ਜੁੰਮਾ, ਪੁ:—ਅਖਤਿਆਰ, ਸਪੁਰਦਗੀ, ਹਵਾਲਾ ॥

ਜੁੰਮਾ ਜਾਮਣੀ, ਸ:—ਕੋਈ ਗੱਲ ਆਪਣੇ ਸਿਰ ਤੇ ਲੈਣੀ ॥

ਜੁੰਮੇ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਸੌਂਪਣਾ, ਅਮਾਨਤ ਰਖਣੀ ॥

ਜੁੰਮੇ ਲੱਗਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਸਪੁਰਦ ਹੋਣਾ ॥

ਜੁੰਮੇ ਲਗਾਉਣਾ
ਜੁੰਮੇ ਪਾਉਣਾ } ਕ੍ਰਿ:—ਦੋਸ ਦੇਣਾ, ਠਨ੍ਹਾਉਣਾ ॥

ਜੁੰਮੇ ਲੈਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਆਪਣੇ ਅਖਤਿਆਰ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਚੀਜ਼ ਲੈਣੀ ॥

ਜੁੰਮੇ ਵਾਰ, ਵਿ:—ਜਿਸਦੇ ਜੁੰਮੇ ਕੋਈ ਗੱਲ ਹੋਵੇ ॥

ਜੁਮਾਇਰਗੀ, ਸ:—ਜੁਮੇ ਵਾਲੇ ਦਿਨ ਸ਼ਗਿਰਦ ਜੋ ਕੁਝ ਉਸਤਾਦ ਦੀ ਭੇਟ ਕਰਨ ॥

ਜੁਮਾਈ, ਸ:—ਉਬਾਸੀ (ਲੈਣੀ) ॥

ਜੁਮੇਰਾਤ, ਸ:—ਵੀਰ ਵਾਰ ॥

ਜੁਮੇਰਾਤੀਆ, ਪੁ:-ਜੁਮੇਰਾਤ ਨੂੰ ਜੰਮਿਆ ਹੋਇਆ ॥

ਜੁਰ, ਸ:—ਤਾਪ, ਬੁਖਾਰ, ਕਸ। ਤਾਕਤ ॥

ਜੁਰੈਗਸ, ਸ:—ਪੁਰਾਣੇ ਤਾਪ ਦੀ ਇਕ ਦੁਆ ॥

ਜੁਰਤ, ਸ:—ਦਲੇਰੀ, ਹਿੰਮਤ, ਹੌਸਲਾ, ਬਹਾਦਰੀ ॥

ਜੁਰਮ, ਪੁ:—ਅਪਰਾਧ, ਕਸੂਰ (ਕੇਮਣਾ, ਸਮਾਉਣਾ) ॥

ਜੁਰਮਾਨਾ, ਪੁ:—'ਜਰਮਾਨਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਜੁਰਵਾਣਾ, ਵਿ: ਪੁ:—ਤਕੜਾ, ਹੱਟਾ ਕੱਟਾ, ਆਦਮੀ ॥

ਜੁੱਰਾ, ਪੁ:—ਇਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਬਾਜ ॥

ਜੁਰਾਣਾ, ਵਿ:, ਪੁ:—ਤਕੜਾ, ਹੱਟਾ ਕੱਟਾ ਮਨੁੱਖ ॥

ਜੁਲ, ਪੁ:—ਧੋਖਾ, ਛਲ, ਫਰੇਬ (ਖੇਡਣਾ) ॥

ਜੁੱਲ, ਪੁ:—ਪਾਟਾ ਪੁਰਾਣਾ ਵੱਗਾ, ਲਫ, ਹਾਥੀ ਆਦਿਕ ਦੇ ਸਮਿਆਨ ਉੱਪਰ ਪਾਉਣ ਵਾਲਾ ਕਪੜਾ ॥

ਜੁਲਚਾਲ, ਵਿ:—ਰੁੱਸੇ, ਛਿੱਥਾ, ਥੱਕਿਆ ਹੋਇਆ (ਹੋਣਾ) ॥

ਜੁਲੂਕਣਾ
ਜੁਲਕਣਾ } ਕ੍ਰਿ:—ਲਗਾਤਾਰ ਰੋਂਦੇ ਜਾਣਾ ॥

ਜੁਲਕਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਕੀੜੇ ਵਾਕਰ ਚਲਣਾਂ, ਘਸਰ ਕੇ ਟੁਰਨਾ ॥

ਜੁਲ ਜੁਲਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਕੀੜੇ ਵਾਕਰ ਟੁਰਨਾ ॥

ਜੁਲ ਜੁਲਾਟ, ਸ:—ਕੀੜ ਦੀ ਟੋਰ, ਕੰਬਕੀ ॥

ਜੁਲਫ਼, ਸ:—ਵਾਲਾਂ ਦੀ ਲਿਟ, ਮੇਂਢੀ, ਅਲਕ ॥

ਜੁਲਫੀ, ਸ:—ਘੂਹਾ ਮਾਰਨ ਵਾਲੀ ਸੰਗਲੀ ॥

ਜੁਲਫ਼ੂ ਪੁ: —ਜੁਲਫ਼ਾਂ ਵਾਲਾ ਆਦਮੀ ॥

ਜੁਲਮ, ਪੁ:—ਕਹਿਰ, ਸਖ਼ਤੀ, ਜ਼ੋਰਾਵਰੀ, ਜੁਰਮ॥ (ਕਰਨਾ) ॥

ਜੁਲਮੀ, ਸ:—ਜੁਲਮ, ਸਖ਼ਤੀ॥ ਪੁ:—ਜੋ ਜੁਲਮ ਕਰੇ॥

ਜੁਲਾਈ, ਸ:—ਅੰਗ੍ਰੇਜ਼ੀ ਸਾਲ ਦਾ ਸੱਤਵਾਂ ਮਹੀ-ਨਾ ॥

ਜੁਲੱਥ (ੜ)
ਜੁੱਲਾ } ਪੁ:—'ਜੁੱਲ' ਵੇਖੋ ॥

ਜੁਲਾਹ (ਹਾ), ਪੁ:—ਕਪੜੇ ਉਨਣ ਵਾਲਾ, ਮੂਰਖ, ਕਮਅਕਲ ॥

ਜੁਲਾਹਗਰੀ, ਸ:
ਜੁਲਾਹਪੁਣਾ, ਪੁ: } ਜੁਲਾਹੇ ਦਾ ਕੰਮ ਜਾਂ ਗੁਣ॥

ਜੁਲਾਹੀ, ਸ:—ਜੁਲਾਹੇ ਦੀ ਤ੍ਰੀਮਤ ॥

ਜੁਲਾਬ, ਪੁ:—'ਜਲਾਬ' ਵੇਖੋ ॥

ਜੁਲਾਬੀ, ਵਿ:—ਜਿਸ ਨਾਲ ਜੁਲਾਬ ਲੱਗੇ ॥

ਜੁੱਲੀ, ਸ:—ਨਿੱਕਾ ਜੁੱਲਾ, ਕੰਧੋਲੀ, ਓਦਰੀ ॥

ਜੁਲੀਆ, ਪੁ:—ਧੋਖੇ ਬਾਜ਼, ਫਰੇਬੀ, ਕਪਟੀ ॥

ਜੁਵਾਰ,
ਜੁਵਾਰਣ (ਰੀ)
ਜੁਵਾਰੀਆਂ } 'ਜੁਆਰ' 'ਜੁਆਰਨ', ਆਦਿਕ ਵੇਖੋ ॥

ਜੁੜ ਜਾਣਾ
ਜੁੜਣਾ } ਕ੍ਰਿ:—ਮਿਲਨਾ, ਇਕੱਠੇ ਹੋਣਾ, ਬਨਣਾ। ਮਹੂਰਤ ਜਾਂ ਸਾਹਾ ਠੀਕ ਮਿਲਣਾ ॥

ਜੁੜਣ, ਪੁ:—ਮੇਲ, ਜੋੜ, ਇਕੱਠ॥

ਜੁੜਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਜੋੜਨ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਾਉਣਾ ॥

ਜੁੜਾਈ, ਸ:—ਜੋੜਨ ਦਾ ਕੰਮ ਜਾਂ ਮਜੂਰੀ ॥

ਜੁੜਤੂ
ਜੁੜੱਤ } ਸ:—ਜੋੜ, ਮੇਲ, ਗੱਠ ॥ ਵਿ:—ਜੁੜਿਆ ਹੋਯਾ ॥

ਜੂੰ, ਸ:—ਵਾਲਾਂ ਵਿੱਚ ਪੈ ਜਾਣ ਵਾਲਾ ਇੱਕ ਕੀੜਾ ॥

ਜੂੰ ਤੋਰ
ਜੂੰ ਦੀ ਤੋਰ } ਸ:—ਬਹੁਤ ਹੌਲੀ ਚਾਲ ॥

ਜੂਆਂ ਵੇਖਣੀਆਂ; ਕ੍ਰਿ:—ਵਾਲਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਜੂਆਂ ਲੱਭ ਕੇ ਕੱਢਣੀਆਂ ॥

ਮੋਈ ਜੂੰ ਦੇਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਤੁੱਛ ਚੀਜ਼ ਦੇਣਾ ॥

ਜੂਆ, ਪੁ:—ਸ਼ਰਤਾਂ ਲਾਕੇ ਜੋ ਖੇਡ ਖੇਡੀ ਜਾਵੇ (ਖੇਡਣਾ, ਮਾਰਨਾ,) ॥

ਜੂਏਖਾਨਾ, ਪੁ:—ਜਿਸ ਘਰ ਵਿੱਚ ਜੂਆ ਖੇਡਣ॥

ਜੂਏ ਬਾਜ਼, ਪੁ:—ਜੂਆ ਖੇਡਣ ਵਾਲਾ ॥

ਜੂਏ ਬਾਜ਼ੀ, ਸ:—ਜੂਏ ਦੀ ਖੇਡ ॥

ਜੂਹ, ਸ:—ਘਰਾਂ ਦੇ ਲਾਗੇ ਰੜੀ ਥਾਂ, ਡੰਗਰਾਂ ਦੇ ਚਰਨ ਵਾਲਾ ਮਦਾਨ ॥

ਜੂਝਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਲੜਨਾ, ਲੜਾਈ ਵਿੱਚ ਮਾਰੇ ਜਾਣਾ ॥

ਜੁਝਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—'ਜੁਝਾਉਣਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਜੂਠ, ਸ:—ਖਾਕੇ ਪਿੱਛੋਂ ਬਚੀ ਹੋਈ ਖੁਰਾਕ, ਨਕਾ-ਰਾ ਆਦਮੀ ॥

ਜੂਠਾ, ਵਿਃ / ਪੁਃ } ਅਪਵਿਤ੍ਰ, ਮੈਲਾ, ਜਿਸ ਖਾਣ ਪੀਣ ਵਾਲੀ ਚੀਜ਼ ਵਿੱਚੋਂ ਕੁਝ ਕੱਢਕੇ ਖਾਧਾ ਜਾਏ, ਨਾਂ ਮਾਂਜਿਆ ਹੋਇਆ ਭਾਂਡਾ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਖਾਧਾ ਪੀਤਾ ਹੈ, ਜੂਠ ॥

ਜੂਠਾ ਮੂੰਹ, ਪੁਃ—ਜਿਸ ਮੂੰਹ ਨਾਲ ਕੁਝ ਖਾ ਪੀ ਲਿਆ ਹੋਵੇ ॥

ਜੂਠਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਜੂਠਾ ਕਰਨਾ, ਚਖਣਾ ॥

ਜੂਣ, ਸਃ—ਜਨਮ, ਆਵਾਗੌਣ, ਜੁਗ ॥
ਪੁਃ—ਅੰਗ੍ਰੇਜ਼ੀ ਛੇਵਾਂ ਮਹੀਨਾ ॥

ਜੂਣ ਕੱਟਣੀ / **ਜੂਣ ਪੂਰੀ ਕਰਨੀ** } ਕ੍ਰਿਃ—ਔਖ ਸੌਖੇ ਹੋਕੇ ਉਮਰ ਬਿਤਾਉਣੀ, ਦੁਖ ਪਾਕ ਜੀਉਣਾ ॥

ਜੂਣ ਬਦਲਣੀ, ਕ੍ਰਿਃ—ਮਰਕੇ ਹੋਰ ਜਨਮ ਲੈਣਾ ॥

ਜੂਣ ਭੋਗਣੀ, ਕ੍ਰਿਃ—ਆਪਣੇ ਕਰਮਾਂ ਅਨੁਸਾਰ ਜੋ ਜਨਮ ਮਿਲਿਆ ਹੈ ਬਿਤਾਉਣਾ ॥

ਫਿੱਟੀ ਹੋਈ ਜੂਣ, ਸਃ—ਕੋਝਾ ਅਤੇ ਮੰਦਾ ਆਦਮੀ ॥ ਬਾਂਦਰ ਦੀ ਜੂਨ ॥

ਜੂਤ (ਜੂਤਾ), ਪੁਃ—ਜੁੱਤੀ, ਖਾਟਾ, ਨਿਰਾਦਰੀ ॥

ਜੂਤ ਪੈਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਝਾੜਪੈਣੀ, ਘੁਰਕੀ ਮਿਲਣੀ ॥

ਜੂਤ ਲੱਗਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਪੌਂਦਾ ਪੈਣਾ, ਨਿਰਾਦਰੀ ਹਣੀ ॥

ਜੂਨ, ਪੁਃ—ਅੰਗ੍ਰੇਜ਼ੀ ਛੇਵਾਂ ਮਹੀਨਾ ॥

ਜੂਨੀ..ਰ, ਵਿਃ—ਨੀਵੇਂ ਦਰਜੇ ਦਾ, ਛੋਟਾ ॥

ਜੂਰੀ, ਸ - ਜੱਜਾਂ ਦੀ ਪੰਚਾਇਤ, ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਨਿਆਂ ਕਰਨ ਵਾਲਿਆਂ ਦਾ ਕੱਠ ॥

ਜੂਲਾ, ਪੁਃ— ਜ ਲੀ ਦੀ ਉੱਪਰਲੀਲੱਕੜ ॥

ਜੂੜਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਬੰਨ੍ਹਣਾ, ਵਾਲਾਂ ਨੂੰ ਗਢ ਦੇਣੀ, ਮੁਸ਼ਕਾਂ ਬੰਨ੍ਹਣੀਆਂ ॥

ਜੂੜੇ ਜਾਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਬੱਝਣਾ, ਕੈਦ ਹੋਣਾ, ਕਾਬੂ ਆਉਣਾ ॥

ਜੂੜਾ, ਪੁਃ—ਵਾਲਾਂਨੂੰ ਲਪੇਟ ਕੇ ਗੰਢ ਦਿੱਤੀ ਹੋਈ ਵੱਡੀ ਜੂੜੀ । (ਜੂੜਾ ਕਰਨਾ, ਬੰਨ੍ਹਣਾ) ॥

ਜੂੜੀ, ਸਃ—ਛੋਟੀ ਬੌਹਕਰ, ਬਹਾਰੀ, ਛੋਟਾ ਜੂੜਾ, ਸਣ ਜਾਂ ਤਮਾਕੂ ਦੇ ਪੜ੍ਹਾਂ ਦਾ ਗੱਠਾ, ਪ੍ਰਾਲਬਧ ॥

ਜੂੜੀ ਸੰਜੋਗ, ਪੁਃ—ਵਿਆਹ ਕੁੜਮਾਈ ਕਰਾਉਣ ਵਾਲਾ ਦੇਵਤਾ । ਜੋੜ, ਭਾਣਾ, ਲੇਖ, ਭਾਗ ॥

ਜੇ, ਯੋਜਕ—ਸ਼ਰਤ ਦੱਸਣ ਵਾਲਾ ਪਦ ॥ ਜੇਕਰ ਅਗਰ ॥

ਜੇਉਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਖਾਣਾ, ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਦਾ ਭੋਜਨ ਪਾਉਣਾ ॥

ਜੇਉਰ, ਪੁਃ—ਗਹਿਣਾ, ਭੂਖਣ, ਜ਼ੇਵਰ ।

ਜੇਉੜਾ, ਪੁਃ / **ਜੇਉੜੀ,** ਸਃ } ਰੱਸੀ, ਡੋਰੀ ॥

ਜੇਹੜਾ, ਇਕ ਬਃ / **ਜੇਹੜੇ,** ਬਹੁ ਬਃ } ਪੜਃ—ਜੋ, ਭਾਵੇਂ ਕੋਈ ॥

ਜੇਹੜਾ ਕੇਹੜਾ, ਪੜਃ—ਜੋ ਕੋਈ, ਹਰੇਕ ॥

ਜੇਹਾ (ਹੇ) / **ਜੇਹੀ** } 'ਜਿਹਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਜੇਕਰ ਯੋਜਕ—'ਜੇ' ਵੇਖੋ ॥

ਜੇਜੀਆ / **ਜੇਜ਼ੀਯਾ** } ਪੁਃ—'ਜੈਜੀਆ' ਵੇਖੋ ॥

ਜੇਠ, ਪੁਃ—ਹਿੰਦੂਆਂ ਦਾ ਤੀਜਾ ਮਹੀ ਾ, ਖੌਂਦ ਦਾ ਵੱਡਾ ਭਰਾ ॥

ਜੇਠਾ, ਵਿ:—ਪਲੇਠੀ ਦਾ, ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡਾ, ਬਹੁਤ ਚੰਗਾ ॥

ਜੇਤ (ਤੀ) / **ਜੇਤੀ** } ਪੜ:—'ਜਿੱਤਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਜੇਤ, ਸ:—ਜਿੱਤ, ਫਤੇ ॥

ਜੇਤੂ, ਪੁ:—ਜਿੱਤਣ ਵਾਲਾ ॥

ਜੇਬ, ਸ:—ਖੀਸਾ, ਸ਼ੋਭਾ, ਸੋਭਾ, ਸਿੰਗਾਰ ॥

ਜੇਬ ਕੱਟਣੀ / **ਜੇਬ ਕਤਰਨੀ** } ਕ੍ਰਿ:—ਖੀਸਾ ਕਤਰਕੇ ਮਾਲ ਚੁਰਾ ਲੈਣਾ ॥

ਜੇਬ ਕਤਰਾ(ਰੂ), ਪੁ:—ਖੀਸਾ ਕਤਰਨ ਵਾਲਾ ॥

ਜੇਬ ਖਰਚ, ਪੁ:—ਵੇਲੇ ਕੁਵੇਲੇ ਜੋ ਵਾਲਤੂ ਖਰਚ ਹੋਵੇ ॥

ਜੇਬ ਦੇਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਸੋਹਣਾ ਲੱਗਣਾ, ਸਜਣਾ ॥

ਜੇਰ, ਸ:—ਬੱਚਾ ਜੰਮਣ ਮਗਰੋਂ ਜੋ ਕੁਝ ਵਿੱਚ ਵਿੱਚੋਂ ਨਿਕਲੇ ॥
ਵਿ:—ਹੇਠ, ਕਾਬੂ, ਅਖਤਿਆਰ ਵਿੱਚ (ਹੋਣਾ, ਕਰਨਾ) ॥

ਜੇਰਬੰਦ, ਪੁ:—ਘੋੜੇ ਦੇ ਗਲ ਤੋਂ ਲੰਕੇ ਵਿੱਚ,ਦੇ ਹੇਠਾਂ ਤੀਕ ਤੰਗ ਬੰਨ੍ਹਣ ਵਾਲਾ ਤਸਮਾ ॥

ਜੇਰਜ, ਪੁ:—ਗਰਭ ਤੋਂ ਜੰਮੇ ਹੋਏ ਜੀਵ (ਮਨੁੱਖ, ਪਸ਼ੂ ਆਦਿਕ) ॥

ਜੇਰਾ, ਪੁ:—'ਜਿਗਰਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਜੇਲ / **ਜੇਲ ਖਾਨਾ** } ਪੁ:—ਕੈਦਖਾਨਾ, ਜਿਸ ਘਰ ਵਿੱਚ ਕੈਦੀ ਰਹਿਣ ॥

ਜੈ, ਸ:— / ਵਸਮਯਕ: } ਜਿੱਤ, ਫਤੇ, ਵਾਧਾ । ਸ਼ਾਬਾਸ਼ੇ ! ਬੱਲੇ !

ਪੜ:—ਜਿੱਤ,(ਜੈਕਾਰ, ਜੈਕੇਰ = ਜਿੱਤੀ ਵਾਰੀ)॥

ਜੈਕਾਰ, / **ਜੈ ਜੈ ਕਾਰ** } ਸ:—ਜਿੱਤ ਦੀ ਖੁਸ਼ੀ ਦੀ ਅਵਾਜ਼ ॥

ਜੈਕਾਰੇ ਗਜਾਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਖੁਸ਼ੀ ਦੀ ਅਵਾਜ਼ ਉੱਚੀ ਉੱਚੀ ਬੋਲਣਾ ॥

ਜੈ ਜੈ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਦੇਉਤਾ ਦੀ ਜੈ ਉੱਚੀ ਬੋਲਣੀ ॥

ਜੈ ਦਿਆ / **ਜੈ ਦੇਵਾ** } ਪੁ:—ਹਿੰਦੂ ਪਹਾੜੀਆਂ ਦੀ ਰਾਮ ਰਾਮ ॥

ਜੈਸਾ, ਵਿ:—ਜਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ, ਜਿਹਾ ॥

ਜੈਸੇਕੋ ਤੈਸਾ, ਇੱਕੋ ਜੇਹਾ ਮੇਲ ਮਿਲਣਾ, ਬਦਲਾ ॥

ਜੈਜਾਵੰਤੀ / **ਜੈ ਜੈ ਵੰਤੀ** } ਸ:—ਅੱਧੀਰਾਤਨੂੰ ਗਾਉਣ ਵਾਲੀ ਇੱਕ ਰਾਗਣੀ ॥

ਜੈਜੀਆ (ਯਾ), ਪੁ:—ਮੁਸਲਮਾਨਾਂ ਨੇ ਜੋ ਕਾਫਰਾਂ ਉੱਤੇ ਮਸੂਲ ਲਾਇਆ ਸੀ ॥

ਜੈਂਡ, ਪੁ: / **ਜੈਂਡਣੀ** ਸ: } ਜਿਸ ਦੀ ਸ਼ਕਲ ਭੈੜੀ ਹਵੇ ਅਤੇ ਨਾਂ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸੁਣ ਸੱਕੇ ਨਾਂ ਬੋਲ ਸੱਕੇ॥

ਜੈਣ, ਪੁ:—ਹਿਦੂਆਂ ਦਾ ਇੱਕ ਮਤ (੨੪ ਤੀਰਥਕਰਾਂ ਨੂੰ ਮੰਨਣ ਵਾਲਾ), ਸਰਾਉਗੀ ॥

ਜੈਣੀ, ਪੁ:—ਜੈਣ ਮਤ ਨੂੰ ਮੰਨਣ ਵਾਲਾ ॥

ਜੈਤ / **ਜੈਤ ਸਿਰੀ** } ਸ:—ਇੱਕ ਰਾਗਣੀ॥

ਜੈਂਤ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਛੋਟੀ ਵਧਣ ਵਾਲੀ ਝਾੜੀ ॥

ਜੈਫਲ, ਸ:—ਇੱਕ ਤੱਤਾ ਗਰਮ ਫਲ ॥

ਜ਼ੈਲ; ਪੁ:—ਧੜਾ, ਲੜ, ਜ਼ੈਲਦਾਰ ਦਾ ਅਲਾਕਾ॥

ਜ਼ੈਲਦਾਰ; ਪੁ:—ਕਈਆਂ ਪਿੰਡਾਂ ਦਾ ਅਫ਼ਸਰ॥

ਜ਼ੈਲਦਾਰੀ; ਸ:—ਜ਼ੈਲਦਾਰ ਦਾ ਹੁੱਦਾ॥

ਜੋ; ਪੜ:—ਜੇਹੜਾ, ਬਹੁਤਿਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕੋਈ॥
ਯੋਜਕ-ਜੇ, ਜੇਕਰ॥ ਸ:—ਵਹੁਟੀ, ਤ੍ਰੀਮਤ॥

ਜੋ ਕੁਝ
ਜੋ ਕੋਈ } ਪੜ:—ਭਾਵੇਂ ਕੁਝ, ਭਾਵੇਂ ਕੋਈ, ਹਰੇਕ॥

ਜੋ ਜੋ; ਪੜ:—ਜੇਹੜੀ ਜੇਹੜੀ ਚੀਜ਼, ਹਰ ਸ਼ੈ ਹਰ ਮਨੁੱਖ ਜੋ॥

ਜੋਸ਼; ਪੁ:—ਉਬਾਲ, ਗੁੱਸਾ, ਕਾਮ, ਪ੍ਰੇਮ, ਮਸਤੀ॥

ਜੋਸ਼ ਆਉਣਾ
ਜੋਸ਼ ਚੜ੍ਹਨਾ
ਜੋਸ਼ ਮਾਰਨਾ
ਜੋਸ਼ ਵਿੱਚ ਆਉਣਾ } ਕ੍ਰਿ:—ਉੱਬਲਨਾ, ਚੜ੍ਹਨਾ, ਕਾਮ ਦਾ ਜ਼ੋਰ ਹੋਣਾ, ਤਪ ਜਾਣਾ॥

ਜੋਸ਼ ਦੇਣਾ
ਜੋਸ਼ਾਉਣਾ } ਕ੍ਰਿ:—ਉਬਾਲਣਾ, ਕਾੜ੍ਹਨਾ॥

ਜੋਸ਼ਾਂਦਾ; ਪੁ:—ਉਬਲੀ ਹੋਈ ਦੁਆ ਦਾ ਪਾਣੀ॥

ਜੋਸ਼ੀ; ਪੁ:—ਬ੍ਰਾਹਮਣਾਂ ਦੀ ਇੱਕ ਜਾਤ, ਜੋਤਸ਼ੀ॥

ਜੋਹਣਾ; ਕ੍ਰਿ:—ਦੇਖਣਾ, ਭਾਲਣਾ, ਪਰਖਣਾ, ਜਾਚਣਾ॥

ਜੋਹਰ
ਜੋਹੜ } ਪੁ:—ਛੱਲ, ਧੋਖਾ, ਕੱਚਾ ਭੁਲਾਉ॥

ਜੋਹੂ; ਪੁ:—ਜੋਹਣ ਵਾਲਾ, ਪਾਰਖੂ॥

ਜੋਕ; ਸ:—ਪਾਣੀ ਦਾ ਇੱਕ ਕੀੜਾ ਜੋ ਗੰਦਾ ਲਹੂ ਕੱਢਣ ਵਾਸਤੇ ਮਨੁੱਖ ਨੂੰ ਚਮੋੜ ਦੇਂਦੇ ਹਨ, ਮਰਦ ਦਾ ਲਹੂ ਪੀਣ ਵਾਲੀ ਰਨ, ਦੁਖ ਦੇਣੀ॥

ਜੋਖਣਾ; ਕ੍ਰਿ:—ਤਕੜੀ ਵਿੱਚ ਤੋਲਣਾ॥

ਜੋਖਾਉਣਾ; ਕ੍ਰਿ:—ਤੁਲਾਉਣਾ, ਭਾਰ ਮਲੂਮ ਕਰਾਉਣਾ॥

ਜੋਖਾਈ; ਸ:—ਜੋਖਣ ਦਾ ਕੰਮ ਜਾਂ ਮਜ਼ੂਰੀ॥

ਜੋਖੂ; ਪੁ:—ਜੋਖਣ ਵਾਲਾ॥

ਜੋਖੋਂ; ਪੁ:—ਡਰ, ਖਤਰਾ, ਵਡਮੁੱਲਾ ਮਾਲ, ਰਕਮ, ਗਹਿਣਾ, ਜਾਇਦਾਦ॥

ਜੋਗ; ਸ:—ਬਲਦਾਂ ਜਾਂ ਸਾਂਢਾਂ ਦੀ ਜੋੜੀ॥
ਪੁ:—ਜੋੜ, ਗ੍ਰਹਿਆਂ ਦਾ ਮੇਲ, ਚੰਗਾ ਮਹੂਰਤ ਮੌਕਾ, ਭਗਤੀ, ਧਿਆਨ, ਅਭਿਆਸ, ਬ੍ਰਹਮ ਵਿੱਚ ਲੀਨ ਹੋਣਾ, ਖਟ ਦਰਸ਼ਨਾਂ ਵਿਚੋਂ ਇੱਕ, ਇੱਕ ਰਾਗਣੀ॥
ਵਿ:—ਲਾਇਕ, ਮੁਨਾਸਬ, ਠੀਕ॥

ਜੋਗ ਅਭਿਆਸ; ਪੁ:—ਪ੍ਰਾਣਾਯਾਮ ਆਦਿਕ ਨਾਲ ਮਨ ਨੂੰ ਏਕਾਗ੍ਰ ਕਰਨ ਦਾ ਅਭਿਆਸ॥

ਜੋਗ ਸਾਧਣਾ
ਜੋਗ ਕਮਾਉਣਾ } ਕ੍ਰਿ:—ਜੋਗ ਅਭਿਆਸ ਕਰਨਾ॥

ਜੋਗ ਧਾਰਣਾ
ਜੋਗ ਲੈਣਾ } ਕ੍ਰਿ:—ਜੋਗੀ ਹੋ ਜਾਣਾ॥

ਜੋਗਣ; ਸ:—ਜੋਗ ਸਾਧਣ ਵਾਲੀ ਇਸਤ੍ਰੀ॥

ਜੋਗਣੀ ਸ:—ਸ਼ਿਵਜੀ ਜਾਂ ਦੁਰਗਾ ਦੇ ਨਾਲ ਰਹਿਣ ਵਾਲੀ ਰਾਖਸ਼ਣੀ ਜਾਂ ਭੂਤਣੀ॥

ਜੋਗਾਭਿਆਸ; ਪੁ:—'ਜੋਗ ਅਭਿਆਸ' ਵੇਖ॥

ਜੋੱਗਾ; ਵਿ:—ਲਾਇਕ, ਠੀਕ, ਜੋ ਕੰਮ ਦੇ ਸੱਕੇ॥
ਪੁ:—ਤਲਛਟ, ਥੱਲੇ ਬੈਠੀ ਹੋਈ ਮੈਲ॥

ਜੋਗੀ; ਪੁ:—ਇੱਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਫ਼ਕੀਰ, ਗੋਰਖਨਾਥ ਦਾ ਚੇਲਾ, ਜੋਗ ਸਾਧਣ ਵਾਲਾ, ਜਾਦੂਗਰ॥

ਜੋਗੀਆ; ਵਿ:—ਜੋਗੀ ਵਰਗਾ, ਜੋਗੀ ਦਾ, ਭਗਵਾਂ ਰੰਗ॥
ਪੁ:—ਭਗਵਾਂ ਰੰਗ, ਇੱਕ ਰਾਗਣੀ॥

ਜੋਜਨ, ਪੁ:—ਚਹੁੰਆਂ ਕੋਹਾਂ ਦੀ ਦੂਰੀ ॥

ਜੋਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਪੰਜਾਲੀ ਨਾਲ ਬਲਦ ਜੋੜਨੇ, ਯਾਂ ਬੱਘੀ ਨੂੰ ਘੋੜਾ ਲਾਉਣਾ ਆਦਿਕ ॥

ਜੋਤ, ਸ:—ਚਾਨਣ, ਲੋ, ਲਾਟ, ਅੱਖਾਂ ਦੀ ਨੀਝ, ਆਤਮਾ, ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਦੀ ਜੀਵਨ ਸ਼ਕਤਿ, ਜੋਗ, ਪਹਾੜ ਦੀ ਉੱਚੀ ਚੋਟੀ ॥

ਜਾਗਦੀ ਜੋਤ, ਸ:—ਪਰਮੇਸਰ ਦੀ ਮਾਯਾ, ਦੇਵੀ, ਲਾਟ ॥

ਜੋਤ ਜਗਾਉਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਦੇਉਤੇ ਅੱਗੇ ਦੀਵਾ ਬਾਲਣਾ ॥

ਜੋਤਸ਼, ਪੁ:—ਗ੍ਰਹਿਆਂ ਦੇ ਹਿਸਾਬ ਦੀ ਵਿਦਯਾ, ਨਜੂਮ ॥

ਜੋਤਸ਼ੀ, ਪੁ:—ਜੋਤਸ਼ ਜਾਨਣ ਵਾਲਾ, ਇੱਕ ਮੋਟੇ ਢੋਲ ॥

ਜੋਤਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਜੋਣਾ, ਹਲ ਵਾਹੁਣਾ ॥

ਜੋਤਨਾ, ਸ:—ਜੋਤ, ਲੋ, ਨੀਝ, ਅੰਦਰਲਾ ਚਾਨਣ ॥

ਜੋਤਮਾਨ, ਪੁ:—ਜੋਤ ਵਾਲਾ, ਚਾਨਣਾ ॥

ਜੋਤਰ
ਜੋਤਰਾ } ਪੁ:—ਚੰਮ ਦਾ ਤਸਮਾ, ਘਤੇ ਜਾਂ ਗੱਡੀ ਦੇ ਸਾਜ ਦਾ ਇਕ ਹਿੱਸਾ ॥

ਜੋੱਤਾ
ਜੋਤ੍ਰਾ } ਪੁ:—ਹਲ ਦਾ ਇੱਕ ਗੇੜਾ, ਪਹਿਲੀ ਵਾਹੀ (ਲਾਉਣਾ) ॥

ਜੋੱਤੀ
ਜੋਤ੍ਰੀ } ਸ:—ਛੋਟਾ ਜੋਤਰਾ ਜਾਂ ਤਸਮਾ (ਮਸ਼ਕ ਆਦਿਕ ਦਾ) ॥

ਜੋਤੀ, ਸ:—'ਜੋਤ' ਵੇਖੋ ॥

ਜੋਤੀ ਸਰੂਪ, ਵਿ:—ਚਮਕਣ ਵਾਲਾ, ਪਰਮੇਸ਼ਰ ॥

ਜੋਤੀਜੋਤ ਸਮਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਸੰਤਾਂ ਦਾ ਸਰੀਰ ਤਯਾਗ ਕੇ ਪਾਰ ਬ੍ਰਹਮ ਦੀ ਜੋਤ ਵਿੱਚ ਲੀਨ ਹੋਣਾ ॥

ਜੋਧ, ਪੁ:—ਉੱਦਮ, ਜਤਨ, ਤਪੱਸਿਆ (ਕਮਾਉਣਾ ਕਰਨਾ) ॥

ਜੋਧਾ, ਪੁ:—ਤਕੜਾ, ਬਲੀ, ਸੂਰਬੀਰ, ਤਪੱਸੀ ॥

ਜੋਬਨ, ਪੁ:—ਜੁਆਨੀ, ਜੁਆਨੀ ਦਾ ਬਲ ਅਤੇ ਸੁਹੱਪਣ ॥

ਜੋਬਨ ਚੜ੍ਹਨਾ
ਜੋਬਨ ਵਿੱਚ ਆਉਣਾ } ਕ੍ਰਿ:—ਜੁਆਨ ਹੋਣਾ, ਤੀਮਤ ਦੀ ਛਾਤੀ ਵਧਣੀ ਫੁਲਣੀ ॥

ਜੋਮ, ਪੁ:—ਗਰਮੀ, ਉਬਾਲ, ਜੋਸ਼ (ਆਉਣਾ ਚੜ੍ਹਨਾ) ॥

ਜੋਮੀ, ਵਿ:—ਕਾਮੀ, ਜੋਸ਼ ਵਾਲਾ, ਮਸਤ ॥

ਜੋਰ, ਪੁ:—ਬਲ, ਤਾਕਤ, ਜਤਨ, ਗੁਣ, ਅਖਤਿਆਰ ॥

ਜੋਰ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਕਸਰਤ ਕਰਨੀ, ਡੰਡ ਆਦਿਕ ਕੱਢਣੇ ॥

ਜੋਰ ਕੱਢਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਕਮਜ਼ੋਰ ਕਰਨਾ ॥

ਜੋਰ ਚੱਲਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਅਖਤਿਆਰ ਹੋਣਾ ॥

ਜੋਰ ਚਲਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਜੋਰ ਨਾਲ ਕੁਝ ਕਰ ਦੇਣਾ ॥

ਜੋਰ ਦੇਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਕੋਈ ਗੱਲ ਪੱਕੀ ਕਰਨੀ ॥

ਜੋਰ ਧਗਾਣੇ, ਕ੍ਰਿ:ਵਿ:—ਖਾਹਮਖਾਹ, ਮੱਲੋਮੱਲੀ ਬਦੋਬਦੀ ॥

ਜੋਰ ਪਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਆਪਣੇ ਅਖਤਿਆਰ ਨਾਲ ਕੋਈ ਕੰਮ ਕਰਾਉਣਾ, ਦੂਜੇ ਦੀ ਮਰਜੀ ਨਾਂ ਹੋਣ ਦੇਣੀ ॥

ਜੋਰ ਭਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਪੂਰੀ ਪੂਰੀ ਤਾਕਤ ਹੋਜਾਣੀ॥

ਜੋਰ ਮਾਰਨਾ / ਜੋਰ ਲਾਉਣਾ } ਕ੍ਰਿ:—ਬਹੁਤ ਜਤਨ ਕਰਨਾ ॥

ਜੋਰਾਜੋਰੀ / ਜੋਰੋ ਜੋਰ } ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—ਜੋਰ ਨਾਲ, ਜਬਰਦਸਤੀ ਨਾਲ ॥

ਜੋਰਾਵਰ, ਵਿ:—ਤਕੜਾ, ਬਲੀ, ਤੱਗੜਾ, ਜਬਰਦਸਤ॥

ਜੋਰਾਵਰੀ, ਸ:—ਬਲ, ਤਾਕਤ, ਜਬਰਦਸਤੀ (ਕਰਨੀ) ॥

ਜੋਰੀ, ਸ:—ਜੁਲਮ, ਸਖਤੀ, ਜੋਰਾਵਰੀ॥

ਜੋਰੂ(ਰੋ), ਸ:—ਵਹੁਟੀ, ਜਨਾਨੀ, ਤੀਵੀਂ ॥

ਜੋੜ, ਪੁ:—ਮੇਲ, ਸੰਗ, ਏਕਾ, ਟਾਂਕਾ, ਇਕੱਠ, ਜਮਾ, ਜੋੜਾ, ਸਰੀਰ ਵਿੱਚ ਦੋ ਹੱਡੀਆਂ ਦੇ ਮਿਲਨ ਦੀ ਥਾਂ ॥

ਜੋੜਤੋੜ, ਪੁ:—ਛਲਵਲ, ਗੰਢ ਤੁੱਪ, ਤਤਬੀਰ ॥

ਜੋੜ ਦੇਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਮੇਲਣਾ, ਟੁੱਟੇ ਨੂੰ ਬਣਾਉਣਾ, ਜਮਾ ਕਰਨਾ ॥

ਜੋੜ ਭਰਨ, ਕ੍ਰਿ:—ਕਿਸੇ ਬਾਲ ਦੀ ਸੁੱਖ ਮਨਾਉਣ ਨੂੰ ਮੁਹੱਰਮ ਦੀ ਦਸਵੀਂ ਨੂੰ ਦੁੱਧ ਚੌਲ ਅਤੇ ਸਰਬਤ ਦੀਆਂ ਦੋ ਪਿਆਲੀਆਂ ਬਾਲਾਂ ਨੂੰ ਦੇਣੀਆਂ ॥

ਜੋੜ ਮੇਲ, ਪੁ:—ਧਰਮ ਦੇ ਕੰਮ ਵਾਸਤੇ ਇਕੱਠ॥

ਜੋੜਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਮੇਲਣਾ; ਗਢਣਾ, ਟੌਕੀ ਲਾਉਣੀ, ਜਮਾ ਕਰਨਾ, ਕੱਠਾ ਕਰਨਾ, ਬਣਾਉਣਾ, ਪੱਕਾ ਕਰਨਾ ॥

ਹੱਥ ਜੋੜਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਦੋਹਾਂ ਹੱਥਾਂ ਦੀਆਂ ਤਲੀਆਂ ਸਿੱਧੀਆਂ ਰੱਖਕੇ ਮੇਲਣੀਆਂ, ਬੇਨਤੀ ਕਰਨੀ॥

ਜੋੜਾ, ਪੁ:—ਦੋ ਜਣੇ; ਮਰਦ ਤੀਮਤ, ਇੱਕੋ ਜੇਹੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ, ਪਾਉਣ ਵਾਲੇ ਕਪੜੇ, ਜੁੱਤੀ, ਠਕਲੀ ਚਾਂਦੀ ਸੋਨਾ ॥

ਜੋੜੀ, ਸ:—ਦੋ ਚੀਜ਼ਾਂ, ਦੋ ਜਣੇ, ਬੂਹੇ ਦੇ ਦੋ ਤਾਕ, ਤਬਲੇ, ਦੋ ਘੋੜੇ ॥

ਜੋੜੀ ਚੜ੍ਹਾਉਣੀ / ਜੋੜੀ ਫੇਰਨੀ } ਕ੍ਰਿ:—ਬੂਹੇ ਦੀ ਚੁਗਾਠ ਵਿੱਚ ਦੋ ਤਾਕ ਲਾਉਣੇ ॥

ਜੋੜੀਦਾਰ, ਪੁ:—ਭਾਈਵਾਲ, ਮੇਲੀ, ਸਾਥੀ॥

ਜੋੜੂ, ਪੁ:—ਧਨ ਜੋੜਨ ਵਾਲਾ, ਸੂਮ, ਜੋ ਜੋੜ ਲਾਵੇ॥

ਜੌ / ਜੌਂ } ਪੁ:—ਕਣਕ ਵਰਗਾ ਇਕ ਅਨਾਜ॥

ਜੌਖਾਰ, ਪੁ:—ਹਾਜ਼ਮੇ ਦੀ ਇੱਕ ਦਵਾ ॥

ਜੌਹਰ, ਪੁ:—ਜੁਆਹਰ, ਗੁਣ, ਸਫਾ, ਅਸਰ, ਸਮਝ, ਹੁਨਰ, ਲੋਹੇ ਦੀ ਆਬ ॥

ਜੌਹਰ ਵਖਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਗੁਣ ਦੱਸਣਾ ॥

ਜੌਹਰੀ, ਪੁ:—ਜੁਆਹਰ ਵਰਤਣ ਵਾਲਾ, ਪਾਰਖੂ ॥

ਜੌਂਕੀ, ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—ਨਿਚਿਤ ਹੋਕੇ, ਅਨੰਦ ਨਾਲ॥

ਜੌਜਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਬਹੁਤੀਆਂ ਗਲਾਂ ਨਾਲ ਛਿੱਥੇ ਹੋਣਾ, ਗੁੱਸੇ ਹੋਣਾ, ਖਿਝਣਾ ॥

ਜੌੜ, ਵਿ:—ਦੋ ॥

ਜੌੜਾ, ਪੁ:— / **ਜੌੜੀ,** ਸ:— / **ਜੌੜੇ** ਬਹੁ:ਬ: } ਇਕੱਠੇ ਜੰਮੇ ਹੋਏ ਦੋ ਬਾਲ (ਬਹੁਤਾ ਜੋੜੇ ਬੋਲਦੇ ਹਨ) ॥

ਝ

ਝ, ਪੁਃ ਗੁਰਮੁਖੀ ਪੈਂਤੀ ਦਾ ਚੌਧਵਾਂ ਅੱਖਰ ॥

ਝਈ, ਸਃ—ਝੌਂਕਣਾ, ਲੜਾਈ, ਹੱਲਾ ॥

ਝਈ ਲੈਕੇ ਪੈਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਦਬਕਾ ਦੇਣਾ, ਹੱਲਾ ਕਰਨਾ ॥

ਝੱਸ, ਪੁਃ—ਭੈੜੀ ਵਾਦੀ, ਸੁਭਾਉ (ਆ ਪੈਣਾ) ॥

ਝੱਸਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਰਗੜਨਾ, ਮਲਣਾ, ਜ਼ੋਰ ਨਾਲ ਚੋਪੜਨਾ ॥

ਝਸਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਝੱਸਣ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਾਉਣਾ ॥

ਝਸਾਈ, ਸਃ—ਝੱਸਣ ਦਾ ਕੰਮ ਜਾਂ ਮਜ਼ੂਰੀ ॥

ਝਹਿਰ, ਸਃ—ਸ਼ੋਰ, ਖੁਰਕ, ਜਲੂਣ (ਉੱਠਣੀ, ਆਉਣੀ, ਛੁੱਟਣੀ) ॥

ਝਹੀ, ਸਃ—'ਝਈ' ਵੇਖੋ ॥

ਝਕ, ਸਃ—ਜੋਸ਼, ਡਰ, ਚਿੱਤ ਦਾ ਵਿਕਾਰ ॥

ਝੱਕ, ਪੁਃ—ਸੰਸਾ, ਝਿਜਕ, ਡਰ, ਸੰਗ, ਹਨੇਰੀ ॥

ਝੱਕ ਚੜ੍ਹਨੀ, ਕ੍ਰਿਃ—ਹਨੇਰੀ ਆਉਣੀ, ਗੁੱਸਾ ਚੜ੍ਹਨਾ ॥

ਝੱਕ ਪੈ ਜਾਣਾ
ਝੱਕ ਹੋਣਾ } ਕ੍ਰਿਃ—ਸੰਸਾ ਜਾਂ ਸ਼ੱਕ ਹੋਣਾ ॥

ਝਕਝੋਰ, ਵਿਃ—ਭਾਰੇ ਅਤੇ ਸੰਘਣੇ ਬੱਦਲ, ਜ਼ੋਰਦੀ ਮਸਤੀ ਜਾਂ ਠੀਂਦਰ ॥

ਝਕਝੋਰੀ, ਸਃ—ਝਪਟ, ਲੜਾਈ, ਬਖੇੜਾ ॥

ਝਕਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਗੁੱਸੇ ਹੋਣਾ, ਜੋਸ਼ ਆਉਣਾ, ਚਿੜਚਿੜ ਕਰਨਾ, ਬਿਰਲਾਪ ਕਰਨਾ। ਪੁਃ—ਇਕ ਚੌੜੇ ਮੂੰਹ ਵਾਲਾ ਮਿੱਟੀ ਦਾ ਭਾਂਡਾ ॥

ਝੱਕਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਸ਼ਰਮ ਖਾਣੀ, ਡਰਨਾ, ਝਿਜਕਣਾ, ਸੰਗਣਾ ॥

ਝੱਕਰਾ, ਪੁਃ—
ਝੱਕਰੀ, ਸਃ— } ਇੱਕ ਚੌੜੇ ਮੂੰਹ ਵਾਲਾ ਮਿੱਟੀ ਦਾ ਭਾਂਡਾ ॥

ਝੱਕੜ, ਪੁਃ—'ਝੱਖੜ' ਵੇਖੋ ॥

ਝੰਕਾਰ, ਪੁਃ—ਛਣਕਣ ਦੀ ਆਵਾਜ਼, ਚੀਕ, ਕੂਕ ॥

ਝੱਕੀ, ਵਿਃ—ਪੁੱਠਾ, ਉਲਟਾ, ਕੱਬਾ ॥

ਝਕੋਰ, ਸਃ—ਬੱਦਲ ਛਾ ਜਾਣੇ, ਘਟਾ ਆਉਣੀ ॥

ਝਕੋਲਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਦੁੱਧ ਰਿੜਕਣਾ, ਪਾਣੀ ਆਦਿਕ ਹਿਲਾਉਣਾ ॥

ਝਖ, ਸਃ—ਬਕਵਾਦ, ਗੱਪ, ਬਿਅਰਥ ਜਤਨ (ਮਾਰਨੀ) ॥

ਝਖ ਚੜ੍ਹਨੀ, ਕ੍ਰਿਃ—ਗੁੱਸੇ ਹੋਣਾ ॥

ਝੱਖ
ਝੱਖੜ } ਪੁਃ—ਹਨੇਰੀ, ਤੂਫ਼ਾਨ, ਬਹੁਤ ਜ਼ੋਰ ਦੀ ਪੌਣ ॥

ਝੱਖੜ ਝਾਂਜਾ
ਝੱਖੜ ਝੋਲਾ } ਪੁਃ—ਝੱਖੜ, ਹਨੇਰੀ ॥

ਝੱਖੜ ਚੜ੍ਹਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਕਮਲੇ ਹੋ ਜਾਣਾ ॥

ਝੱਖ ਚੜ੍ਹਨੀ, ਕ੍ਰਿਃ—ਹਨੇਰੀ ਆਉਣੀ ॥

ਝੰਖਾੜ, ਵਿਃ—ਬਾਰਾਂਸਿੰਗੇ ਦੇ ਪੁਰਾਣੇ ਤੇ ਵੱਡੇ ਸਿੰਗ, ਰੁੱਖਾਂ ਦੀਆਂ ਟਹਿਣੀਆਂ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਪੱਤੇ ਨਾਂ ਹੋਣ ॥

ਝੱਗ, ਸਃ—ਬੁਲਬੁਲਿਆਂ ਦਾ ਕੱਠ, ਕਫ਼, ਉੱਪਰ ਆਈ ਹੋਈ ਮੈਲ ॥

ਝੱਗ ਛੱਡਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਬਹੁਤ ਗੁੱਸਾ ਆਉਣਾ ॥

ਝੰਗ, ਪੁ:—ਜੰਗਲ, ਬੇਲਾ, ਰੱਖ, ਰੁੱਖਾਂ ਦੇ ਝੁੰਡ। ਇੱਕ ਸ਼ੈਹਰ ॥

ਝਗਲਾ, **ਝਗੂਲਾ** } ਪੁ:—ਕਸ਼ਮੀਰੀਆਂ ਦਾ ਲੰਮਾ ਚੋਲਾ ॥

ਝਗੜਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਲੜਨਾ, ਜਿਦਣਾ, ਬਖੇੜਾ ਕਰਨਾ ॥

ਝਗੜਾ, ਪੁ:—ਲੜਾਈ, ਜਿਦ, ਬਹਿਸ, ਬਖੇੜਾ (ਕਰਨਾ) ॥

ਝਗੜਾ ਦੇਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—'ਝਗੜਾਉਣਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਝਗੜਾ ਪਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਲੜਾਈ ਛੇੜਨੀ ॥

ਝਗੜਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਲੜਾਉਣਾ, ਝਗੜਾ ਕਰਾਉਣਾ ॥

ਝਗੜਾਊ, **ਝਗੜਾਲੂ** } ਵਿ, ਪੁ:—ਜੋ ਝਗੜਾ ਕਰੇ ॥

ਝਗੜੇਲਣ, ਸ:—ਝਗੜਾ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਤੀਮਤ ॥

ਝੱਗਾ, ਪੁ:—ਕੁਰਤਾ, ਚੋਲਾ, ਗਲ ਪਾਉਣ ਵਾਲਾ ਇੱਕ ਕਪੜਾ ॥

ਝੰਗਾਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਮੋਰ ਜਾਂ ਹਾਥੀ ਦਾ ਚੀਕ ਮਾਰਨਾ, ਕੂਕਣਾ ॥

ਝੱਗੀ, ਸ:—ਛੋਟਾ ਝੱਗਾ, ਕੁੜਤੀ ॥

ਝੰਗੀ, ਸ:—ਜੰਗਲ, ਬੇਲਾ, ਰੱਖ। ਪੁ:—ਝੰਗ ਦਾ ਰਹਿਣ ਵਾਲਾ ॥

ਝਜਕਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਸ਼ਰਮਾਉਣਾ, ਸੰਗਣਾ, ਡਰਨਾ ॥

ਝਜਕਾਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਬਾਹਰ ਕਢਣਾ ਪਰੇ ਰੱਖਣਾ ॥

ਝੰਜਟ, ਪੁ:—ਝਗੜਾ, ਬਖੇੜਾ, ਫੰਧਾ ॥

ਝੰਜਟਣ, ਸ:, **ਝੰਜਟੀ**, ਪੁ: } ਝਗੜਾ ਕਰਨ ਵਾਲਾ (ਲੀ) ॥

ਝੱਜਰ, ਪੁ:, **ਝੱਜਰੀ**, ਸ: } ਪਾਣੀ ਪਾਉਣ ਵਾਲਾ ਮਿੱਟੀ ਦਾ ਇੱਕ ਭਾਂਡਾ, ਘੜੀ ॥

ਝੱਜਾ, ਪੁ:—ਗੁਰਮੁਖੀ ਪੈਂਤੀ ਦਾ ਚੌਧਵਾਂ ਅਖਰ, 'ਝ' ॥

ਝੰਜੋੜ ਸਿੱਟਣਾ, **ਝੰਜੋੜਣਾ**, **ਝੰਜੋੜ ਦੇਣਾ** } ਕ੍ਰਿ:—ਹਿਲਾਉਣਾ, ਮਰੋੜਣਾ ॥

ਝਟ, ਪੁ:—ਥੋੜਾ ਜਿਹਾ ਸਮਾ, ਪਲ, ਛੇਤੀ, ਹਲਾ (ਕਰਨਾ) ॥

ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—ਛੇਤੀ, ਛੇਤੀ, ਝਬਦੇ ॥

ਝੱਟ ਪੱਟ, ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—ਛੇਤੀ, ਪਲ ਵਿੱਚ, ਫੁਰਤੀ ਨਾਲ ॥

ਝੱਟ ਟਪਾਉਣਾ, **ਝਟ ਲੰਘਾਉਣਾ** } ਕ੍ਰਿ:—ਔਖੇ ਸੌਖੇ ਹੋਕੇ ਗੁਜ਼ਾਰਾ ਕਰਨਾ ॥

ਝਟਕ, ਸ:—ਹੁਲਾਰਾ, ਉਛਾਲਾ, ਧੱਕਾ ॥

ਝਟਕ ਸਿੱਟਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—'ਝਟਕਣਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਝਟਕਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਅੱਚਣ ਚੇਤ ਹਿਲਾਉਣਾ, ਹੁਲਾਰਾ ਦੇਣਾ, ਲਿੱਸਾ ਹੋਣਾ ॥

ਝਟਕਾ, ਪੁ:—ਹੁਲਾਰਾ, ਧੱਕਾ, ਤਲਵਾਰ ਦੇ ਇੱਕ ਵਾਰ ਨਾਲ ਜਾਨਵਰ ਦਾ ਸਿਰ ਲਾਹ ਦੇਣ ਦਾ ਕੰਮ (ਕਰਨਾ), ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਮਾਰੇ ਹੋਏ ਜਨੌਰ ਦਾ ਮਾਸ ॥

ਝਟਕਾ ਮਾਰਨਾ, **ਝਟਕਾ ਲਾਉਣਾ** } ਕ੍ਰਿ:—ਹਿਲਾਉਣਾ, ਹੁਲਾਰਾ ਦੇਣਾ ॥

ਝਟਕਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਝਟਕਾ ਦੁਆਉਣਾ, ਤਲਵਾਰ ਦੇ ਝਟਕੇ ਨਾਲ ਜਨੌਰ ਮਾਰਨਾ ॥

ਝੱਟਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਝੱਟੇ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਨਾ ('ਝੱਟਾ' ਵੇਖੋ) ॥

ਝੱਟਾ, ਪੁ:—ਛੰਭਾਂ ਦੇ ਕੰਢੇ ਤੇ ਟੋਇਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਰੱਸੇ ਨਾਲ ਲਟਕਦੀਆਂ ਲਕੜੀ ਦੀਆਂ ਟੋਕਰੀਆਂ ਨਾਲ ਪਾਣੀ ਕੱਢਣ ਦਾ ਕੰਮ ॥

ਝੰਡ, ਸ:—ਨਰਮ ਜਾਂ ਲਿੱਟੇ ਲਿੱਟੇ ਵਾਲ, ਬਾਲਾਂ ਦੇ ਸਿਰ ਦੇ ਵਾਲ। ਮੁੰਨਣ ਦੀ ਰੀਤ, ਦੇਉ ਕਾਜ ॥

ਝੰਡ ਬਹਾਉਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਬਹੁਤ ਮਾਰਨਾ ਕੁੱਟਣਾਂ ॥

ਝੰਡਾ, ਪੁ:, **ਝੰਡੀ**, ਸ: } ਧਜਾ, ਨਿਸ਼ਾਨ ॥

ਝੰਡਾ ਗੱਡਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਅਖ਼ਤਿਆਰ ਜਮਾਉਣਾ ॥

ਝੰਡੇ ਹੇਠ ਆਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਕਿਸੇ ਦੇ ਤਾਬਿਆ ਹੋ ਜਾਣਾ ॥

ਝੰਡੂਲਾ ਪੁ:—ਝੰਡ ਵਾਲਾ ਬਾਲ ॥

ਝਣਝਣਾਉਣਾ, **ਝਣਨਾਉਣਾ** } ਕ੍ਰਿ:—ਲਿੰਗ ਸੌਂ ਜਾਣੇ, ਥਰਥਰਾਉਣਾ ॥

ਝਣਝਣਾਟ, **ਝਣਾਟ** } ਸ:—ਥਰਥਰਾਟ, ਦੁਖਦੇ ਦੰਦਾਂ ਨੂੰ ਠੰਢਾ ਪਾਣੀ ਲਾਉਣ ਨਾਲ ਜੋ ਹਾਲ ਹੋਵੇ ॥

ਝਟੇਠੂ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਖਡ ਦਾ ਆਗੂ, ਪੀ ਦਾ ਪੁੱਤ੍ਰ, ਡੋਉਗਿਆਂ ਦੀ ਸ਼ਤਾਨ ॥

ਝੱਥਾ, ਵਿ:—ਪੱਕ, ਹਲਕਾ (ਮੀਂਹ ਤਾਪ, ਧੁੱਪ) ਥੱਕਿਆ ਹੋਇਆ (ਹੋਣਾ, ਪੈਣਾ) ॥

ਝੱਪ, ਵਿ:—ਕਾਹਲਾ, ਤੇਜ਼ ॥ ਕ੍ਰਿ ਵਿ:—ਛੇਤੀ ॥

ਝਪਕਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਅੱਖ ਮੀਟ ਕੇ ਉਸੇ ਵੇਲੇ ਖੋਲ੍ਹ ਦੇਣੀ ॥

ਝਪਕੀ, ਸ:—ਝਪਕਣ ਦਾ ਕੰਮ ॥

ਝਪਟ, ਸ:—ਕੁੱਦ, ਉਛਾਲਾ, ਹੱਲਾ (ਲੈਣੀ, ਮਾਰਨੀ)।

ਝਪਟਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਕੁੱਦਣਾ, ਆ ਪੈਣਾ, ਖੋਹ ਲੈਣਾ ॥

ਝਪੱਟਾ, ਪੁ:, **ਝਪੱਟੀ**, ਸ: } ਹੱਲਾ, ਅਚਾਨਕ ਹੱਥ ਉੱਪਰ ਆ ਪੈਣਾ, ਚਿੱਤਰੇ ਦੀ ਛਾਲ, ਚੀਲ੍ਹ ਦਾ ਪੰਜਾ ਮਾਰਨਾ ॥

ਝੱਪਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਪਕੜਨਾ, ਬੋਚਣਾ, ਡੇਗਣਾ, ਨਿਗਲਣਾ ॥

ਝਪਾ ਝਪ, **ਝਪਾ ਝਪੀ** } ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—ਛੇਤੀ, ਸ਼ਤਾਬੀ, ਝਟ ਪਟ ॥

ਝਪਾਨ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦੀ ਉੱਚੀ ਡੋਲੀ ॥

ਝੱਫ, ਸ:—ਕਾਹਲੀ, ਆ ਪੈਣਾ, ਹੱਲਾ ॥

ਝੱਫ ਖਾਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਉਲਟ ਜਾਣਾ (ਕਾਗਤ ਦੇ ਪਤੰਗ ਦਾ) ॥

ਝੱਫ ਮਾਰਨੀ, ਸ:—ਅਚਾਨ ਹੱਥ ਉੱਪਰੋਂ ਆ ਪੈਣਾ ॥

ਝੱਫ ਲੈਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—'ਝੱਫਣਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਝੱਫਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਪਕੜਨਾ, ਬੋਚਣਾ, ਡੇਗਣਾ, ਨਿਗਲਣਾ ॥

ਝਬ, ਝੱਬ, ਝਬਦੇ — ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—ਛੇਤੀ, ਸ਼ਤਾਬੀ, ਜਲਦੀ ਝਟ ਪਟ ॥

ਝੰਬ, ਸ:—ਵਾਉ ਜਾਂ ਮੀਂਹ ਦਾ ਧੱਕਾ, ਝੰਬੜ ॥

ਝੰਬ ਚਾੜ੍ਹਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਧੂਬ ਮਾਰਨਾ ॥

ਝਬਕਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਅੱਖ ਝਮਕਣਾ ॥

ਝਬਕਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਅੱਖ ਝਮਕਾਉਣਾ ॥

ਝਬਕੀ, ਸ:—ਅੱਖ ਝਮਕਣ ਦਾ ਵੇਲਾ ॥

ਝੰਬ ਸਿੱਟਣਾ, ਝੰਬਣਾ — ਕ੍ਰਿ:—ਝਾੜਨਾ, ਸਾਫ ਕਰਨਾ ਕੁੱਟਣਾ, ਡੇਗਣਾ, ਕੱਟਣਾ, ਮਾਰਨਾ, ਪਿੰਜਣਾ ॥

ਝੰਬਣੀ, ਸ:—ਝੰਬਣ ਵਾਲੀ ਪਤਲੀ ਲੱਕੜ ॥

ਝਬੱਲਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਹੱਥ ਮਾਰਕੇ ਵਿੱਚੋਂ ਕੁਝ ਲੱਭ ਲੈਣਾ ॥

ਝੰਬੜਾ, ਪੁ:—ਝਗੜਾ, ਬਖੇੜਾ, ਝੇੜਾ ॥

ਝੱਬੂ, ਪੁ:—ਧੂਹ ਦੀ ਰੱਸੀ ਨੂੰ ਲਾਇਆ ਹੋਇਆ ਮੁੰਜ ਦੀ ਰੱਸੀ ਦਾ ਵੱਟਾ, ਛੁੰਮ੍ਹਣ ॥

ਝੱਬੇ, ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—ਛੇਤੀ, ਸ਼ਤਾਬੀ, ਝਟਪਟ ॥

ਝੰਬੇਲ, ਸ:; ਝੰਬੇਲਾ, ਪੁ: — ਝਗੜਾ, ਲੜਾਈ, ਖਿਲਬਲੀ ॥

ਝਮਕ, ਪੁ:, ਸ:—ਅੱਖ ਮੀਟ ਕੇ ਉੱਸੇ ਵੇਲੇ ਖੋਲ੍ਹ ਦੇਣੀ, ਚਮਕ, ਲਿਸ਼ਕ

ਝਮਕਣਾ, ਕ੍ਰਿ:— ਲਿਸ਼ਕਣਾ, ਅੱਖ ਮੀਟ ਕੇ ਖੋਲ੍ਹਣੀ ॥

ਝਮਕਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਲਿਸ਼ਕਾਉਣਾ, ਅੱਖ ਮਿਟਾਕੇ ਖੁਲ੍ਹਾਉਣੀ ॥

ਝਮਕੀ, ਸ:—ਅੱਖ ਝਮਕਣ ਦਾ ਵੇਲਾ, ਨੀਂਦਰ ॥

ਝਮਝਮ, ਵਿ:—ਚਮਕਣ ਵਾਲਾ, ਲਿਸ਼ਕਣ ਵਾਲਾ (ਕਰਨਾ) ॥

ਝੰਮਣ, ਪੁ:—ਗੱਡੀ ਦਾ ਉਛਾੜ ॥

ਝਮਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਕੁਮਲਾਉਣਾ, ਮੁਰਝਾਉਣਾ ।

ਝੰਮਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਕੱਟ ਸਿੱਟਣਾ, ਧਰਤੀ ਤੇ ਡੇਗਣਾ ॥

ਝੰਮਣੀ, ਸ:—'ਝੰਬਣੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਝਮਾਕਾ, ਪੁ:—ਨਜ਼ਰ, ਨਿਗਾਹ (ਲਾਉਣਾ) ॥

ਝਮਾਝਮ, ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—ਜ਼ੋਰ ਨਾਲ (ਮੀਂਹ ਵੱਸਣਾ), ਬਹੁਤ ਕਤਲ ਕਰਕੇ ॥

ਝਮੇਲ, ਸ:; ਝਮੇਲਾ, ਪੁ: — 'ਝੰਬੇਲ' ਵੇਖੋ ॥

ਝਰ ਜਾਣਾ, ਝਰਨਾ — ਕ੍ਰਿ:—ਵਗਣਾ, ਥੋੜਾ ਥੋੜਾ ਕਰਕੇ ਨਿਕਲਣਾ ॥

ਝਰਨਾ ਪੁ:, ਝਰਨੀ, ਸ: — ਪਾਣੀ ਦੇ ਵਗਣ ਦੀ ਥਾਂ, ਚੁਆਂਦਾ ॥

ਝਰਨਾਹਟ, ਸ:—'ਝਣਝਣਾਟ' ਵੇਖੋ ॥

ਝਰਾਲ, ਸ:—'ਝਲਾਰ' ਵੇਖੋ ॥

ਝਰਾੜ, ਸ:—ਵਿੱਥ, ਛੀਂਗਾ, ਝੇੜ, ਗਲੀ, ਵਿਗਾੜ (ਪੈਣੀ) ॥

ਝਰੀਟ, ਸ:—ਵਿਲਕਣ ਜਾਂ ਖੁਰਚਣ ਦਾ ਨਿਸ਼ਾਨ (ਆਉਣ, ਪੈਣੀ) ॥

ਝਰੋਖਾ, ਪੁ: } ਛੋਟੀ ਤਾਕੀ, ਮੋਘਾ, ਰੋਸ਼ਨ
ਝਰੋਖੀ, } ਦਾਨ ॥

ਝੱਲ, ਪੁ:—ਸੁਦਾ, ਕਮਲ ਪੁਣਾ, ਕ੍ਰੋਧ, ਜੰਗਲ, ਪੱਖੇ ਦਾ ਹਿਲਣਾ ॥

ਝੱਲ ਮਾਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਪੱਖਾ ਹਿਲਾਉਣਾ ॥

ਝਲਕ, ਸ:—ਚਮਕ, ਸੋਭਾ, ਲਿਸ਼ਕ (ਮਾਰਨੀ) ॥

ਝਲਕਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਚਮਕਣਾ, ਲਿਸ਼ਕਣਾ ॥

ਝਲਕਾ, ਪੁ:— }
ਝਲਕਾਰਾ, ਪੁ:— } ਚਮਕ, ਲਿਸ਼ਕ, ਨਿਗਾਹ, ਸੋਭਾ, ਜੋਤ ॥
ਝਲਕੀ, ਸ:— }

ਝਲਕਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਚਮਕਾਉਣਾ, ਲਿਸ਼ਕਾਉਣਾ

ਝਲ ਝਲ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਚਮਕਣਾ, ਲਿਸ਼ਕਣਾ ॥

ਝੱਲਣ, ਸ:—ਸਹਾਰਾ, ਥੰਮ੍ਹੀ, ਜੁਲਾਹੇ ਦੇ ਸਮਿਆਨ ਨੂੰ ਸਹਾਰਨ ਵਾਲੀ ਲਕੜੀ, ਹਲਟ ਵਾਲੇ ਖੂਹ ਦੀ ਸਤੀਰੀ ॥

ਝੱਲਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਸਹਾਰਨਾ, ਸਹਿਣਾ, ਹਿਲਾਉਣਾ (ਪੱਖਾ) ॥

ਝਲਮਲ, ਸ:—ਚਮਕ, ਝਲਕ, ਸੋਭਾ ॥

ਝੱਲਾ, ਵਿ:—ਗੁੱਸੇ ਵਿਚ ਆਇਆ ਹੋਇਆ, ਸੁਦਾਈ ॥

ਝਲਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਝੱਲਣ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਾਉਣਾ ॥

ਝਲਾਈ, ਸ:—(ਪੱਖਾ) ਝੱਲਣ ਦੀ ਮਜੂਰੀ ॥

ਝਲਾਂਗ }
ਝਲਾਂਘ } ਪ:—ਸਵੇਰ ਦਾ ਵੇਲਾ ॥
ਝਲਾਂਘਾ }

ਝਲਾਂਗੇ }
ਝਲਾਂਘੇ } ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—ਸਵੇਰ ਦੇ ਵੇਲੇ ॥

ਝਲਾਰ, ਸ:—ਛੰਭ, ਦਰਿਆ ਜਾਂ ਨਹਿਰ ਦੇ ਕੰਢੇ ਦਾ ਹਲਟ ਜਾਂ ਇੱਕ ਟੋਇਆ ਜਿਸ ਵਿੱਚੋਂ ਪੈਲੀਆਂ ਨੂੰ ਦੇਣ ਲਈ ਪਾਣੀ ਉਤਾਂਹ ਖਿੱਚਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਟੋਕਰੀ ਨਾਲ ਮੱਛੀਆਂ ਫੜਨ ਦੀ ਇੱਕ ਜੁਗਤ ॥

ਝੱਲਿਆ ਹੋਇਆ, ਵਿ:—ਪਾਗਲ, ਕਮਲਾ ਮਸਤਾਨਾ ॥

ਝੜ, ਪੁ:—ਬੱਦਲਾਂ ਦਾ ਇਕੱਠਾ ਹੋਣਾ, ਸੂਰਜ ਦਾ ਨਾ ਦਿੱਸਣਾ, ਜ਼ੋਰ ਦਾ ਮੀਂਹ, ਜੰਦਰੇ ਦੀ ਅੰਦਰਲੀ ਕਲਾ, ਧਾਤ ਦੀ ਪੱਤੀ, ਸੁਹੱਪਣ, ਸੋਭਾ, ਖੁਸ਼ੀ, ਮੌਜ ॥

ਝੜ ਜਾਣਾ } ਕ੍ਰਿ:—ਟੁੱਟਣਾ, ਲਹਿਕੇ ਡਿਗਣਾ,
ਝੜਨਾ } ਅੱਡ ਹੋਣਾ, ਨਿਰਾਸ਼ ਹੋਣਾ, ਹਾਰਨਾ, ਕਿਰਨਾ, ਰਾਗ ਦੀ ਅਵਾਜ਼ ਨਿਕਲਣੀ ॥

ਝੜੌਫ, ਸ:—ਲੜਾਈ, ਝਗੜਾ, ਝਪਟ (ਲੈਣੀ) ॥

ਝੜਫਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਲੜਨਾ, ਝਗੜਨਾ, ਮੁੱਕਾ ਮਾਰਨਾ ॥

ਝੜਵਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਲੜਾਉਣਾ, ਝਗੜਾ ਕਰਾਉਣਾ ॥

ਝੜਫਾਊ, ਪੁ:—ਲੜਾਕਾ (ਕੁੱਕੜ ਆਦਿਕ) ਝਗੜਾਲੂ ॥

ਝੜਫਾਈ, ਸ:—ਕੁੱਕੜ ਆਦਿਕਾਂ ਦੀ ਲੜਾਈ ॥

ਝੜਫਾ ਝੜਫੀ, ਸ:—ਕੁੱਕੜ ਆਦਿਕਾਂ ਦੀ ਲੜਾਈ, ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਪੁਰ ਆ ਪੈਣਾ ॥

ਝੜਬੇਰ, ਪੁ:—ਇਕ ਜੰਗਲੀ ਫਲ ॥

ਝੜਬੇਰੀ, ਸ:—ਜਿਸ ਰੁੱਖ ਨੂੰ ਝੜਬੇਰ ਲੱਗਣ।

ਝੜਵਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਝਾੜਨ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਾਉਣਾ ॥

ਝੜਵਾਈ, ਸ:—ਝਾੜਨ ਦੀ ਮਜੂਰੀ ॥

ਝੜਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਚੜ੍ਹਾਉਣਾ, ਝੜਵਾਉਣਾ ॥

ਝੜਾਈ, ਸ:—ਚੜ੍ਹਾਈ, ਝਾੜਨ ਦੀ ਮਜੂਰੀ॥

ਝੜਾਕ (ਕਾ), ਪੁ:—ਹਿੱਲ ਜੁਲ, ਕਾਵਲੀ (ਮਾਰਨਾ) ॥

ਝੜਾਝੜ, ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—ਛੇਤੀ ਛੇਤੀ, ਝਟ ਪਟ ॥

ਝੜਾਵਾ, ਪੁ:—'ਚੜ੍ਹਾਵਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਝੜੀ, ਸ:—ਲਗਾਤਾਰ ਮੀਂਹ ਵੱਸਣਾ, ਢਿੱਲ॥

ਝੜੀ ਬੱਝਣੀ
ਝੜੀ ਲਾਹੁਣੀ } ਕ੍ਰਿ:—ਲਗਾਤਾਰ ਮੀਂਹ ਵੱਸਣਾ ਜਾਂ ਕੋਈ ਕੰਮ ਹੁੰਦਾ ਰਹਿਣਾ।

ਫੁਲ ਝੜੀ, ਸ:—ਇੱਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਅਸਤਬਾਜੀ॥

ਝੜੂਮ, ਸ:—ਲੰਮੀ ਦਾੜ੍ਹੀ ॥

ਝਾਉਲਾ
ਝਾਉਲਾ } ਪੁ:—ਧੁੰਦ, ਮਾੜਾ ਮਾੜਾ ਦਿੱਸਣਾ (ਦਿੱਸਣਾ, ਦਿੱਸ ਣਾ, ਪੈਣਾ) ॥

ਝਾਉਲੀ
ਝਾਂਉਲੀ } ਸ:—ਝਪਕੀ, ਨਿਗਾਹ, ਨਖਰਾ (ਦੇਣੀ) ॥

ਝਾਊ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਰੁੱਖ ਜਿਸ ਦੀਆਂ ਡਾਲਾਂ ਦੀਆਂ ਟੋਕਰਾਂ ਤੇ ਟੋਕਰੀਆਂ ਬਣਦੀਆਂ ਹਨ ॥

ਝਾਈਂ, ਸ:—ਪਰਛਾਵਾਂ, ਚੇਹਰੇ ਉੱਤੇ ਕਾਲੇ ਦਾਗ ॥

ਝਾਸਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਅਟੇਰਨਾ, ਫਰੇਬ ਦੇਣਾ, ਖਰਾਬ ਕਰਨਾ ॥

ਝਾਸਾ
ਝਾਂਸਾ } ਪੁ:—ਧੋਖਾ, ਫਰੇਬ, ਛਲ (ਦੇਣਾ) ॥

ਦਮ ਝਾਂਸਾ ਦੇਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਧੋਖਾ ਦੇਣਾ,ਛਲਣਾ ॥

ਝਾਂਸੂ
ਝਾਂਸੇ ਬਾਜ } ਪੁ:—ਝਾਂਸਾ ਦੇਣ ਵਾਲਾ, ਫਰੇਬੀ, ਛਲੀਆ॥

ਝਾਹੂ, ਪੁ:—'ਝਾਊ' ਵੇਖੋ ॥

ਝਾਕ, ਸ:—ਤੱਕ, ਨਜ਼ਰ, ਤਾੜ, ਉਡੀਕ (ਰੱਖਣੀ ਲਾਉਣੀ) ॥

ਝਾਕਦੇ ਰਹਿਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਡਰਨਾ, ਝਿਜਕਣਾ ॥

ਝਾਕ ਮਝਾਕਾ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਦੂਏ ਵੱਲ ਤੱਕਣਾ ॥

ਝਾਕਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਤੱਕਣਾ, ਵੇਖਣਾ, ਤਾੜਨਾ, ਉਡੀਕਣਾ ॥

ਝਾਕਾ, ਪੁ:
ਝਾਕੀ, ਸ: } 'ਝਾਕ' ਵੇਖੋ (ਮਾਰਨਾ, ਲਾਉਣਾ) ॥

ਝਾਕਾ ਝਾਕੀ, ਸ:—ਤਾੜ, ਇੱਕ ਦੂਏ ਵੱਲ ਤੱਕਣਾ ॥

ਝਾਗੜੂ, ਪੁ:, ਵਿ:—ਜੋ ਝਗੜਾ ਕਰੇ ॥

ਝਾਂਜ, ਪੁ:—ਵਾਜੇ ਦੀ ਅਵਾਜ ॥

ਝਾਂਜਰ, ਸ:—ਛਣਕਣ ਵਾਲਾ ਪੈਰ ਦਾ ਗਹਿਣਾ ॥

ਝਾਂਜਾ, ਪੁ:—ਝਗੜਾ, ਬਖੇੜਾ (ਕਰਨਾ) ਤੂਫਾਨ (ਵਗਣਾ) ॥

ਝਾਂਜੀਆ, ਵਿ:—ਜੋ ਝਾਂਜਾ ਜਾਂ ਬਖੇੜਾ ਕਰੇ॥

ਝਾਂ ਝਾਂ, ਸਃ—ਛਲ ਛਲ ਦੀ ਅਵਾਜ (ਕਰਨਾ) ॥

ਝਾਟਮਝਾਟਾ
ਝਾਟਮਝੂਟਾ } ਪੁਃ—ਹੱਥੋ ਪਾਈ, ਇੱਕ ਦੂਏ ਦੇ ਵਾਲ ਖੋਹਣੇ (ਹੋਣਾ) ॥

ਝਾਟਲਾ, ਵਿਃ—ਪਤ੍ਰਾਂ ਅਤੇ ਟਾਹਣੀਆਂ ਵਾਲਾ ॥

ਝਾਟਾ, ਪੁਃ—ਤੀਮਤ ਦੇ ਲੰਮੇ ਵਾਲ ॥

ਝਾਟਾ ਖਿੜਨੀ
ਝਾਟਾ ਖਿੰਡਣੀ } ਸਃ—ਜਿਸ ਦੇ ਵਾਲ ਖਿੰਡੇ ਹੋਏ ਹੋਣ ॥

ਝਾਂਡਲਾ, ਵਿਃ—'ਝਾਟਲਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਝਾਤ, ਪੁਃ
ਝਾਤੀ, ਸਃ } ਤੱਕ, ਤਾੜ, ਨਜਰ (ਕਰਨੀ, ਮਾਰਨੀ) ॥

ਝਾਤੀ ਪਾਉਣਾ
ਝਾਤੀ ਮਾਰਨੀ
ਝਾਤੀ ਲਾਉਣੀ } ਕ੍ਰਿਃ—ਤੱਕਣਾ, ਅਗਾਂਹ ਹੋਕੇ ਵੇਖਣਾ ॥

ਝਾਂਪਲ, ਸਃ—ਇੱਕ ਜਨੌਰ, ਕਾਲ ਕਲਿੱਚੀ ॥

ਝਾਂਫ, ਸਃ—ਜਿਸ ਤੀਮੀ ਦੇ ਸਿਰ ਦੇ ਵਾਲ ਨਿੱਕੇ ਹੋਣ, ਕੂਹੜ ਦਾ ਪਰਦਾ ॥

ਝਾਬ, ਸਃ—ਚੌੜੇ ਮੂੰਹ ਵਾਲਾ ਇੱਕ ਮਿੱਟੀ ਦਾ ਭਾਂਡਾ ॥

ਝਾਂਬ, ਸਃ—ਕੂਹੜ ਦਾ ਪਰਦਾ ॥

ਝੱਬਾ
ਝਾਬਾ } ਪੁਃ—ਤੇਲ ਦਾ ਕੁੱਪਾ, ਛੰਮਣ ॥

ਝਾਬੂ, ਪੁਃ—ਛਾੱਖੂ, ਘੋੜੇ ਜਾਂ ਬਲਦ ਦਾ ਮੂੰਹ ਬੰਦ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਚੀਜ, ਛੁੱਜਾ ॥

ਝਾਮਣੀ, ਸਃ—ਪਿਆਰ ਨਾਲ ਗਲ ਲਾਉਣਾ (ਦੇਣੀ) ॥

ਝਾਮਾਂ, ਪੁਃ—'ਝਾਵਾਂ' ਵੇਖੋ ॥

ਝਾਰਾ, ਪੁਃ—ਛੇਕ, ਮੋਰੀ ॥

ਝਾਰੀ, ਸਃ—ਘਾਰੀ, ਮੁਸਲਮਾਨਾਂ ਦੀ ਝੱਜਰ, ਹੁੱਕਾ ॥

ਝਾਲ, ਸਃ—ਮਸਾਲੇ ਦੀ ਗਰਮੀ, ਧੀਰਜ, ਮੁਲੈਮਾ ॥

ਝਾਲ ਝੱਲਣੀ, ਕ੍ਰਿਃ—ਦੁਖ ਸਹਾਰਨਾ ॥

ਝਾਲ ਫੇਰਨੀ, ਕ੍ਰਿਃ—ਮੁਲੈਮਾ ਕਰਨਾ ॥

ਝਾਲਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਸਹਾਰਨਾ, ਮੁਲੈਮਾ, ਕਰਨਾ, ਲਿਸ਼ਕਾਉਣਾ ॥

ਝਾਲਰ, ਸਃ—ਲਮਕਦੀ ਕੰਨੀ, ਪੱਗ ਆਦਿਕ ਦੇ ਸਿਰੇ ਦੀ ਡੋਰੀ ॥

ਝੱਲੂ, ਪੁਃ—ਝੱਲਣ ਵਾਲਾ, ਸਹਾਰਾ ਦੇਣ ਵਾਲਾ ॥

ਝਾਂਵਲਾ, ਪੁਃ
ਝਾਵਲੀ, ਸਃ } 'ਝਾਉਲਾ' 'ਝਾਉਲੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਝਾਂਵਾਂ, ਪੁਃ—ਇੱਕ ਪੱਥਰ, ਪੱਕੀ ਮਿੱਟੀ ਦਾ ਖਿੰਘਰ ਜਿਸ ਨਾਲ ਪੈਰਾਂ ਦੀਆਂ ਤਲੀਆਂ ਦੀ ਮੈਲ ਲਾਹੁੰਦੇ ਹਨ ॥

ਝਾੜ, ਪੁਃ—ਝਾੜੀ, ਇੱਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਅਸਤ ਬਾਜੀ, ਮੋਮ ਬੱਤੀਆਂ ਦਾ ਗੁੱਛਾ, ਧਰਤੀ ਵਿਚੋਂ ਜੋ ਉਗੇ, ਜਲਾਬ ॥

ਝਾੜ ਸਿੱਟਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਸਾਫ ਕਰਨਾ, ਗਰਦ ਝਾੜਨੀ, ਦੁਰਕਾਰਨਾ ॥

ਝਾੜ ਖੰਡ, ਪੁਃ—ਝਾੜੀਆਂ ਵਾਲਾ ਦੇਸ ॥

ਝਾੜ ਝੰਬ, ਸਃ—ਸੰਬਰਨਾ, ਸਫਾਈ, ਝਿੜਕੀ ॥

ਝਾੜ ਪਛਾੜ, ਸਃ—ਝਿੜਕੀ, ਘੁਰਕੀ, ਲਾਨਤ ॥

ਝਾੜ ਪਾਉਣੀ, ਕ੍ਰਿਃ—ਝਿੜਕਣਾ, ਘੁਰਕੀ ਦੇਣੀ ॥

ਝਾੜ ਬਾੜ, ਸਃ–ਕੀੜਿਆਂ ਦੀ ਬਾੜ, ਝਿੜਕੀ, ਲਾਨਤ ॥

ਝਾੜ ਲੈਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ–ਜੁਲਾਬ ਲੈਣਾ, ਲਾਹੁਣਾ, ਮੁੱਛਣਾ ॥

ਝਾੜਨ, ਪੁਃ–ਘੱਟਾ ਝਾੜਨ ਵਾਲਾ ਕਪੜਾ, ਕੂੜਾ ॥

ਝਾੜਨਾ, ਕ੍ਰਿਃ–ਹੂੰਝਣਾ, ਨਾਲੋਂ ਲਾਹੁਣਾ, ਸਾਫ਼ ਕਰਨਾ, ਧੋਖੇ ਨਾਲ ਕੋਈ ਚੀਜ਼ ਲੈਣੀ, ਝਿੜਕਣਾ ॥

ਝਾੜਾ, ਪੁਃ–ਪਖਾਨਾ, ਗੀਦਕੀ, ਦਸਤ, ਕੂੜਾ, ਜਾਦੂ ਟੂਣਾ, ਲੁਕੀ ਹੋਈ ਸ਼ੈ ਨੂੰ ਢੂੰਡਣਾ ॥

ਝਾੜਾ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿਃ–ਮੰਤ੍ਰ ਪੜ੍ਹਨੇ, ਜਾਦੂ ਟੂਣਾ ਕਰਨਾ ॥

ਝਾੜਾ ਝਪਟਾ, ਪੁਃ–ਜਾਦੂ ਟੂਣਾ, ਗੀਦਕੀ, ਕਿਸੇ ਦੀ ਢੂੰਡ ॥

ਝਾੜਾ ਦੇਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ–ਟੂਣਾ ਕਰਨਾ, ਛਲਣਾ, ਕਪੜੇ ਝਾੜ ਦੇਣੇ ॥

ਝਾੜਾ ਪਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ–ਝਾੜਾ ਕਰਨਾ, ਪੰਖਾ ਦੇਣਾ ॥

ਝਾੜੀ, ਸਃ–ਛੋਟਾ ਜਿਹਾ ਕੰਡਿਆਂ ਵਾਲਾ ਰੁੱਖ ॥

ਝਾੜੂ, ਪੁਃ–ਬੌਹਕਰ, ਬਹਾਰੀ, ਅੱਗ ਬਾਲਣ ਵਾਲਾ ਹਥਿਆਰ ॥

ਝਾੜ ਦੇਣਾ
ਝਾੜੂ ਫੇਰਨਾ } ਕ੍ਰਿਃ–ਸਤਯਾਨਾਸ ਕਰਨਾ ॥

ਝਾੜੂ ਪਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ–ਝਿੜਕਣਾ, ਧਮਕਾਉਣਾ ॥

ਝਾੜੂ ਫਿਰਨਾ, ਕ੍ਰਿਃ–ਸਫ਼ਾਈ ਹੋਣੀ, ਤਬਾਹ ਹੋ ਜਾਣਾ ॥

ਝਾੜੂ ਬਹਾਦੁਰ, ਪੁਃ–ਬੋਹਕਰ, ਮੈਥਰਣ ਦਾ ਕੰਮ ॥

ਝਿੱਸੀ, ਸਃ–ਸ਼ਰਮ, ਲੁਕਾਉ, ਉਡਾਰੀ, ਨੱਸਾ ॥

ਝਿੱਸੀ ਖਾਣੀ, ਕ੍ਰਿਃ–ਟਿਕ ਜਾਣਾ, ਨਾਂ ਰਹਿਣਾ ॥

ਝਿੱਕ, ਅਵਃ, ਕ੍ਰਿਃ ਵਿਃ–ਹੇਠਾਂ, ਥੱਲੇ, ਪੁਃ–ਨੀਵਾਂ ਦੇਸ ॥

ਝਿਕਲਾ, ਵਿਃ–ਹੇਠਲਾ, ਪੱਧਰਾ (ਪਹਾੜੀ ਨਹੀਂ)॥

ਝਿਕਾਹਾਂ, ਕ੍ਰਿਃਵਿਃ–ਹੇਠਾਂ, ਥੱਲੇ ॥

ਝਿੰਗਾ, ਪੁਃ–ਇੱਕ ਨਿੱਕੀ ਜੇਹੀ ਮੱਛੀ ॥

ਝਿੰਗਾਰਨਾ, ਕ੍ਰਿਃ–'ਚਿੰਘਾਰਨਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਝਿਜਕਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ–ਸੰਗਣਾ, ਡਰਨਾ, ਲਿੰਗ ਸੌਂ ਜਾਣੇ॥

ਝਿਜਕਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ–ਸੰਗਾਉਣਾ, ਡਰਾਉਣਾ ॥

ਝਿਜਕੀ, ਸਃ–ਸ਼ਰਮ, ਸੰਗ, ਡਰ (ਖਾਣੀ) ॥

ਝਿਮਝਿਮ, ਕ੍ਰਿਃਵਿਃ–ਹੌਲੀ ਹੌਲਾ, ਪੋਲੇ ਪੋਲੇ॥

ਝਿੰਮਣੀ, ਸਃ–ਅੱਖਾਂ ਦੇ ਛੱਪਰਾਂ ਦੇ ਹੇਠਲੇ ਵਾਲ ॥

ਝਿੰਮੀ, ਸਃ–ਇੱਕ ਜਨਾਨਾ ਦੁਸ਼ਾਲਾ ॥

ਝਿਰਕਣਾ,
ਝਿਰਕਾਉਣਾ, } 'ਝੁਰਕਣਾ' 'ਝੁਰਕਾਉਣਾ' ਵੇਖੋ।

ਝਿਰਝਿਰ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿਃ–ਜ਼ੋਰ ਨਾਲ ਡਿਗਦੇ ਪਾਣੀ ਵਰਗੀ ਅਵਾਜ਼ ਆਉਣੀ॥

ਝਿਰਝਿਰਾ, ਪੁਃ–ਬਹੁਤ ਪਤਲਾ ਕਪੜਾ, ਜਾਲੀ॥

ਝਿੱਲ, ਪੁਃ-ਕੰਡੇ, ਝਾੜੀ, ਕੰਡਿਆਂ ਦੀ ਬਾੜ ॥

ਝਿਲਮਲ ਝਿਲਮਲ ਕਰਨਾ
ਝਿਲਮਿਲ ਝਿਲਮਿਲ ਕਰਨਾ
ਝਿਲਮਿਲਾਉਣਾ
} ਕ੍ਰਿਃ-ਚਮਕਣਾ, ਲਿਸ਼ਕਣਾ ॥

ਝਿਲਮਿਲੀ, ਸਃ-ਬਾਰੀ ਦਾ ਬੂਹਾ, ਝਰੋਖੇ ਦਾ ਪਰ

ਝਿੱਲੀ, ਸਃ-ਪਤਲਾ ਉੱਪਰਲਾ ਮਾਸ, ਚਮੜਾ ॥

ਝਿੜਕ
ਝਿੜਕ ਝੰਬ
} ਸਃ—ਘੁਰਕੀ, ਗਾਲੀ, ਲਾਨਤ ਡਰਾਵਾ ॥

ਝਿੜਕਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਗੁੱਸੇ ਹੋਣਾ, ਘੁਰਕਣਾ, ਧਮਕਾਉਣਾ ॥

ਝਿੜਕਾ ਝਿੜਕੀ, ਸਃ-ਲਗਾਤਾਰ ਝਿੜਕੀ ਮਲਣੀ॥

ਝਿੜਕੀ, ਸਃ—ਘੁਰਕੀ, ਧਮਕੀ, ਲਾਨਤ, ਮੰਝੀ ਵਿੱਚ ਭਾਉ ਦਾ ਵਧ ਜਾਣਾ (ਖਾਣੀ) ॥

ਝਿੜੀ, ਸਃ—ਰੁੱਖਾਂ ਦਾ ਝੁੰਡ, ਝੰਗੀ, ਬੇਲਾ ॥

ਝੀਉਰ ਪੁਃ-
ਝੀਉਰੀ ਸਃ-
} ਇੱਕ ਨੀਵੀਂ ਜਾਤ ਜਿਸਦੇ ਲੋਕ ਪਾਣੀ ਆਦਿਕ ਭਰਦੇ ਹਨ, ਜਾਂ ਮੱਛੀਆਂ ਫੜਦੇ ਹਨ, ਮਹਿਰਾ (ਰੀ) ॥

ਝੀਕ, ਸਃ—ਇੱਕੋ ਸਾਹ ਵਿੱਚ ਜੋ ਪਾਣੀ ਆਦਿਕ ਪੀਤਾ ਜਾਵੇ (ਝੀਕ ਲਾਕੇ ਪੀਣਾ) ॥

ਝੀਕਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਝੂਰਨਾ, ਬਿਰਲਾਪ ਕਰਨਾ ॥

ਝੀਖ, ਸਃ—ਪਤਲੀ ਨਕਾਰੀ ਸ਼ੈ, ਧਾਗਾ ॥

ਝੀਖਣਾ, ਕ੍ਰਿ —ਝੂਰਨਾ, ਬਿਰਲਾਪ ਕਰਨਾ ॥

ਝੀਂਗਰ
ਝੀਂਗੁਰ
} ਪੁਃ—ਇੱਕ ਰਸਤਾਂ ਦਾ ਕੀੜਾ ॥

ਝੀਂਗਾ, ਪੁਃ—ਇੱਕ ਛੋਟੀ ਮੱਛੀ ॥

ਝੀਣੀ, ਵਿਃ—ਕਮਜ਼ੋਰ, ਹੌਲੀ, ਮੱਧਮ ॥

ਝੀਤ, ਸਃ—ਛੇਕ, ਮੋਰੀ, ਗਲੀ, ਵਿੱਥ ॥

ਝੀਤੂ, ਵਿਃ—ਝੇਕਣ ਵਾਲਾ, ਰੋਣਾ, ਛੈਂਗਾ ॥

ਝੀਲ, ਸਃ—ਛੰਭ, ਟੋਭਾ, ਸਰੋਵਰ ॥

ਝੀਲਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਝਿੜਕਣਾ, ਝੰਬਣਾ, ਲੈਣਾ ॥

ਝੀਵਰ
ਝੀਵਰੀ
} 'ਝੀਉਰ' 'ਝੀਉਰੀ' ਵੇਖੋ॥

ਝੁਆਉਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਚੱਕੀ ਫਿਰਵਾਉਣੀ ॥

ਝੁਆਈ, ਸਃ—ਅਨਾਜ ਪੀਹਣ ਦੀ ਮਜੂਰੀ ॥

ਝੁਸਮੁਸਾ, ਪੁਃ—ਸਵੇਰੇ ਜਾਂ ਤ੍ਰਿਕਾਲਾਂ ਵੇਲੇ ਥੋੜਾ ੨ ਚਾਨਣ ॥

ਝੁਕ, ਪੁਃ—'ਝੁਕਾਉ' ਵੇਖੋ ॥

ਝੁਕਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਨੀਵੇਂ ਹੋਣਾ, ਨਿਉਂਣਾ, ਵਿੰਗੇ ਹੋਣਾ ॥

ਝੁਕਾਉ ਪੁਃ-
ਝੁਕਾਉਟ ਸਃ-
} ਝੁਕਣ ਦਾ ਕੰਮ, ਗੁਣ ਜਾਂ ਹਾਲਤ॥

ਝੁਕਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਨਿਵਾਉਂਣਾ, ਨੀਵੇਂ ਕਰਨਾ ।

ਝੁੱਗਾ, ਪੁਃ—ਘਰ, ਕੁੱਲਾ, ਕੁਟੀਆ ॥

ਝੁੱਗਾ ਝਾਹ
ਝੁੱਗਾ ਝਾਂਜਾ
} ਪੁਃ—ਘਰ ਅਤੇ ਘਰ ਦਾ ਮਾਲ।

ਝੂੰਗਾ, ਪੁਃ—ਸੌਦਾ ਲੈਕੇ ਉੱਪਰੋਂ ਜੋ ਸ਼ੀਦੀ ਮਿਲੇ, ਅੱਗੇ ਝੁਕੇ ਹੋਏ ਸਿੰਗਾਂ ਵਾਲਾ ਪਸੂ। ਝੂੰਗਾ।

ਝੁੱਗੀ, ਸ਼—ਕੁੱਲੀ, ਕੱਖਾਂ ਦਾ ਘਰ, ਛੰਨ ॥

ਝੂਗੀ, ਸ਼—ਅੱਗੇ ਅਤੇ ਹਿਠਾਹਾਂ ਨੂੰ ਮੁੜੇ ਹੋਏ ਸਿੰਗਾਂ ਵਾਲੀ ਗਊ। ਝੁੱਗੀ ॥

ਝੁੰਜਲਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ—ਗੁੱਸੇ ਹੋਣਾ, ਖਿਝਣਾ ॥

ਝੁੰਝਲਾਹਟ, ਸ਼—ਗੁੱਸਾ, ਖਿਝ ॥

ਝੂੱਟ, ਪੁ—ਖੋਹ ਲੈਣਾ, ਝਪੱਟਾ ॥

ਝੁੱਟਵਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ—ਝੁੱਟ ਮਾਰਕੇ ਖੋਹਣਾ, ਆ ਪੈਣਾ ॥

ਝੁੱਟਵਾਈ, ਸ਼—ਝਪੱਟਾ, ਹੱਲਾ, ਖੋਹਣ ਦਾ ਕੰਮ ॥

ਝੁਟਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ—ਝੂਟੇ ਦੇਣਾ, ਹਿਲਾਉਣਾ ॥

ਝੁਟਾਈ, ਸ਼—ਝੁਟਾਉਣ ਦੀ ਮਜੂਰੀ ॥

ਝੁੱਟੀ, ਸ਼—ਇੱਕੋ ਸਾਹ ਕੰਮ, ਫੁਰਤੀ (ਲਾਉਣੀ) ॥

ਝੁਠਲਾਣਾ
ਝੁਠਾਉਣਾ
ਝੁਠਾਲਣਾ
ਝੁਠਿਆਉਣਾ
ਝੁਠਿਆਰਨਾ } ਕ੍ਰਿ—ਝੂਠਾ ਕਰਨਾ, ਝੂਠਾ ਸਾਬਤ ਕਰਨਾ, ਕਿਸੇ ਕੋਲੋਂ ਆਪਣਾ ਦੋਸ ਮਨਵਾਉਣਾ, ਆਪਣਾ ਕਸੂਰ ਮੰਨਣਾ ॥

ਝੁਠਿਆਰ, ਪੁ—ਝੂਠ ਬੋਲਣ ਵਾਲਾ ॥

ਝੁੰਡ, ਪੁ—ਰੁੱਖਾਂ ਦਾ ਇਕੱਠ, ਫ਼ਕੀਰਾਂ ਦੀ ਟੋਲੀ ਭੀੜ, ਮੰਡਲੀ, ਘੁੰਡ, ਤੀਮਤਾਂ ਦਾ ਪਰਦਾ (ਕਰਨਾ, ਕੱਢਣਾ) ॥

ਝੁੰਡਣਾ, ਕ੍ਰਿ—'ਝੁਲਾਉਣਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਝੁੰਡੀ, ਸ਼—ਨਿੱਕੇ ਬੂਟਿਆਂ ਦਾ ਕੱਠ ॥

ਝੁੱਡੂ, ਪੁ—ਕਮਲਾ ਰਮਲਾ ਮਰਦ, ਵਹੁਟੀ ਦਾ ਗੁਲਾਮ।

ਝੁਣ, ਸ਼—ਇੱਕ ਚੀਜ਼ ਦਾ ਕੁਝ ਕੁਝ ਦੂਜੀ ਵਰਗੀ ਹੋਣਾ, ਕਿਸੇ ਚੀਜ਼ ਦਾ ਬਹੁਤ ਥੋੜਾ ਅੰਸ਼ ॥

ਝੁਣ ਝੁਣੀ, ਸ਼—ਲਿੰਗ ਮੈਂ ਜਾਲ ਕਰਕੇ ਜੋ ਕੰਬਣੀ ਆਉਂਦੀ ਹੈ, ਗੁੱਸਾ ਚੜ੍ਹਨਾ, ਵਾਰੀ ਦਾ ਤਾਪ ਚੜ੍ਹਨਾ (ਝੁਣ ਝੁਣੀ ਆਉਣੀ) ॥

ਝੁਣਕਾਰ, ਸ਼—ਛਣ ਛਣ ਦੀ ਅਵਾਜ਼ ॥

ਝੁੰਬ, ਪੁ
ਝੁੰਬੀ, ਸ਼ } ਕੰਬਲ ਜਾਂ ਚਾਦਰ ਸਿਰ ਉੱਪਰ ਲਪੇਟੀ ਹੋਈ ॥

ਝੁੰਬ ਮਾਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ—ਕੰਬਲ ਜਾਂ ਚਾਦਰ ਦਾ ਇਕ ਲੜ ਸਿਰ ਤੇ ਲਪੇਟਣਾ ਬਾਕੀ ਦਾ ਲਮਕਣ ਦੇਣਾ ॥

ਝੁਮਕਾ, ਪੁ—ਕੰਨ ਦਾ ਇਕ ਲਟਕਣ ਵਾਲਾ ਗਹਿਣਾ ॥

ਝੁੰਪ, ਪੁ—'ਝੁੰਬ' ਵੇਖੋ ॥

ਝੁਮਕਣ, ਸ਼
ਝੁਮਕਾ, ਪੁ
ਝੁਮਕੀ, ਸ਼ } —'ਝੁਮਕਾ' ਵੇਖੋ।

ਝੁਮਰ, ਪੁ—ਆਦਮੀਆਂ ਦੀ ਭੀੜ ਭਾੜ ॥

ਝੁਰਕਣਾ, ਕ੍ਰਿ—ਬਹੁਤ ਚਾਹ ਰੱਖਣਾ, ਤਰਸਣਾ, ਲੋਚਣਾ ॥

ਝੁਰਕਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ—ਤਰਸਾਉਣਾ, ਚਾਹ ਪੈਦਾ ਕਰਨੀ ॥

ਝੁਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ—ਗ਼ਮ ਫ਼ਿਕਰ ਕਰਨਾ, ਪਛਤਾਉਣਾ, ਤੜਫਣਾ ॥

ਝੁਰਮਟ
ਝੁਰਮੁਟ } ਪੁ—ਭੀੜ, ਕੱਠ, ਝੁੰਡ, ਚੌਬ ਜੋੜਕੇ ਤੇ ਘੇਰਾ ਪਾਕੇ ਖੇਡਣ ਦੀ ਖੇਡ (ਪਾਉਣਾ, ਪੈਣਾ) ॥

ਝੁਰੜੀ, ਸਃ—ਬੁਢੇਪੇ ਕਰਕੇ ਪਿੰਡੇ ਉੱਤੇ ਮਾਸ ਢਿੱਲਾ ਹੋ ਜਾਣ ਦੇ ਨਿਸ਼ਾਨ (ਝੁਰੜੀਆਂ ਪਣੀਆਂ) ॥

ਝੁਰਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਪਛਤਾਵਾ ਜਾਂ ਗਮ ਫਿਕਰ ਲਾਉਣਾ ॥

ਝੁਰਿੜ ਮੁਰਿੜ, ਵਿਃ—'ਚੁਰੜ ਮੁਰੜ' ਵੇਖੋ ॥

ਝੁਰੇਵਾ, ਝੁਰੇਵਾਂ } ਪੁਃ—ਗਮ, ਫਿਕਰ, ਪਛਤਾਵਾ॥

ਝੁੱਲ, ਪੁਃ **ਝੁੱਲੀ,** ਸਃ } ਬਲਦ, ਘੋੜੇ ਆਦਿਕ ਉੱਤੇ ਪਾਉਣ ਵਾਲਾ ਬੁਰਾ ॥

ਝੁਲਸਣਾ, ਝੁਲਸ ਦੇਣਾ } ਕ੍ਰਿਃ—ਸਾੜਨਾ, ਬਹੁਤ ਸੇਕ ਦੇਣਾ।

ਝੁਲਸਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਬਹੁਤ ਸੇਕ ਦੁਆਉਣਾ, ਸੜਵਾਉਣਾ ॥

ਝੁਲਕਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਸਾਲਾ, ਫਿਰਨਾ, ਲਮਕਣਾ, ਢਿਲਕਣਾ ॥

ਝੁਲਕਾ, ਪੁਃ—ਅੱਗ ਵਿੱਚ ਜਿੰਨਾ ਬਾਲਣ ਇੱਕ ਵਾਰ ਪਏ, ਸਾੜਾ, ਭੁੱਖ,(ਫਿਰਨਾ, ਵਗਣਾ) ॥

ਝੁੱਲਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਹਿੱਲਣਾ, ਗਲਣਾ, ਗੁੱਸਾ ਚੜ੍ਹਨਾ ॥ ਲਚਾਰ ਹੋਣਾ ॥

ਨੱਕੋ ਮੂਹੋਂ ਝੁੱਲਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਅੱਤ ਲਚਾਰ ਹੋਣਾ॥

ਝੁਲਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਪੱਖਾ ਹਿਲਾਉਣਾ, ਝੂਟਾ ਦੇਣਾ॥

ਝੁਲਾਈ, ਸਃ—ਝੁਲਾਉਣ ਦਾ ਕਮ ਜਾਂ ਮਜੂਰੀ॥

ਲਾਹ ਦੇਣਾ, ਲਾਹੁਣਾ } ਕ੍ਰਿਃ—ਸਾੜਨਾ, ਵਿਆਹ ਕਰ ਦੇਣਾ ॥

ਝੂੜੰਮ, ਪੁਃ—ਝੁੱਡੇ ਦਾ ਕੰਮ, ਭੈੜਾ ਕਰਮ ॥

ਝੂਗਾ, ਪੁਃ—'ਝੁੱਗਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਝੂਜਣਾ, ਝੂਝਣਾ } ਕ੍ਰਿਃ—ਲੜਨਾ, ਲੜਾਈ ਵਿਚ ਮਾਰੇ ਜਾਣਾ, ਥੱਕ ਟੁੱਟ ਕੇ ਰਹਿ ਜਾਣਾ॥

ਝੂਟਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਝੂਲਣਾ, ਡੋਲਣਾ, ਹਿਲਣਾ ॥

ਝੂਟਾ, ਪੁਃ—ਪੀਂਘ ਆਦਿਕ ਦਾ ਹੁਲਾਰਾ, ਨੀਂਦਰ ਨਾਲ ਸਿਰ ਦਾ ਹਿਠਾਂਹ ਉਤਾਂਹ ਹੋਣਾ, ਰਸ, ਅਨੰਦ, ਮੌਜ ॥

ਝੂਠ, ਪੁਃ—ਕੂੜ, ਕੁਸੱਤ, ਹੋਰ ਦੀ ਹੋਰ ਗੱਲ (ਕਹਿਣਾ, ਬੋਲਣਾ) ॥

ਝੂਠ ਸੱਚ, ਪੁਃ—ਬਨਾਉਟ, ਗੱਪ, ਉਲਟੀ ਗੱਲ॥

ਝੂਠਾ, ਪੁ **ਝੂਠੀ,** ਸਃ } ਜੋ ਝੂਠ ਬੋਲੇ, ਪਖੰਡੀ, ਨਕਲੀ ॥ ਖੋਟਾ(ਟੀ), ਨਕਾਰਾ, ਨਕੰਮਾ, ਬਨਾਉਟੀ ॥

ਝੂਠਾ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਝੂਠਾ ਸਾਬਤ ਕਰਕੇ ਸ਼ਰਮਿੰਦਾ ਕਰਨਾ, ਝਾੜ ਪਾਉਣੀ ॥

ਝੂਠਾ ਪੈਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਸ਼ਰਮਿੰਦਾ ਹੋਣਾ, ਵਸਾਹ ਨਾ ਰਹਿਣਾ ॥

ਝੂਣਾ, ਪੁਃ—ਜ਼ੋਰ ਨਾਲ ਹਿਲਾਉਣਦਾਕੰਮ(ਦੇਣਾ)॥

ਝੂਣਨਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਜ਼ੋਰ ਨਾਲ ਹਿਲਾਉਣਾ ॥

ਝੂਮ ਝੂਮ, ਪੁਃ—ਬੱਦਲਾਂ ਦਾ ਇਕੱਠ ॥

ਝੂਮਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਸਿਰ ਹਿਠਾਂਹ ਉਤਾਂਹ ਕਰਨਾ, ਝੂਲਣਾ, ਬੱਦਲਾਂ ਦਾ ਕੱਠੇ ਹੋਣਾ ॥

ਝੂਮਰ, ਪੁਃ—ਮੱਥੇ ਦਾ ਇੱਕ ਗਹਿਣਾ ॥

ਝੂਰਨਾ, ਕ੍ਰਿਃ—'ਝੁਰਨਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਝੂਲਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਹਿਲਣਾ, ਝੂਲਣਾ, ਥਰਥਰਾਉਣਾ ॥

ਪੁ:—ਪੰਘੂੜਾ, ਪੀਂਘ। ਇੱਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਛੰਦ ॥
ਵਿ:—ਹਿੱਲਣ ਵਾਲਾ ॥

ਝੂਲਾ, ਪੁ:—ਪੰਘੂੜਾ, ਪੀਂਘ ॥

ਝੇਪਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਝੱਕਣਾ, ਸੰਗਣਾ, ਡਰਨਾ ॥

ਝੇੜਾ, ਪੁ:—ਝਗੜਾ, ਬਖੇੜਾ, ਕਿੱਸਾ ॥

ਝੇੜੇ ਢੱਬਾ, ਪੁ:—ਝਗੜਾਲੂ, ਬਹੁਤ ਗੱਲਾਂ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ॥

ਝੇਣਦੀ, ਝੇਂਦੀ — ਪੁ:—ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਨੂੰ ਖੁਸ਼ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਮਸ਼ਖਰਾ ॥

ਝੈਰ, ਸ:—ਝੋਰ, ਖੁਰਕ, ਜਲੂਣ (ਛੁੱਟਣੀ) ॥

ਝੋਸਾ, ਪੁ:—ਹੁਜਕਾ, ਧੱਕਾ (ਮਾਰਨਾ, ਲਾਉਣਾ) ॥

ਝੋਕ, ਸ:—ਝੂਟਾ, ਅਫੀਮ ਦੇ ਨਸ਼ੇ ਨਾਲ ਸਿਰ ਹਿਠਾਹਾਂ ਉਤਾਂਹ ਹੋਣਾ, ਹੋਰਾ, ਹੁਜਕਾ, ਗਿਰਾਂ ਨਗਰ ॥

ਝੋਕਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਭੱਠੀ ਵਿੱਚ ਬਾਲਣ ਪਾਉਣਾ, ਲੜਾਈ ਵਿੱਚ ਧਸਣਾ, ਤੋਪਾਂ ਚਲਾਉਣੀਆਂ, ਵੱਢੀ ਦੇਣੀ ॥

ਝੋਕਾ, ਪੁ:, ਝੋਕੀ, ਸ: — ਜੋ ਭੱਠੀ ਵਿੱਚ ਬਾਲਣ ਪਾਵੇ, ਟਾਕਰਾ, ਬੁੱਲਾ ॥

ਝੋਖ, ਪੁ:—ਅੱਗ ਦੀ ਲਾਟ ॥

ਝੋਜ, ਪੁ:—ਢਿੱਡ, ਪੇਟ, ਗੋਗੜ ॥

ਝੋਜਲ, ਪੁ:—ਗੋਗੜ ਵਾਲਾ ਆਦਮੀ ॥

ਝੋਟਲ, ਵਿ:—ਬਾਹਲਾ ਮੋਟਾ, ਡੋਰਾ ॥

ਝੋਟੜਾ, ਝੋਟਾ, ਝੋੱਟਾ — ਪੁ:—ਸੰਢਾ, ਮੋਟਾ ਹੱਟਾ ਆਦਮੀ ॥

ਝੋਟੇ ਕੁੱਟ, ਪੁ:—ਕਿਰਸਾਣ, ਪੇਂਡੂ, ਤਕੜਾ ਮਨੁੱਖ ॥

ਝੋਟੀ, ਝੋੱਟੀ — ਸ:—ਕੱਟੀ, ਮਹਿ ਦੀ ਬੱਚੀ, ਮੋਟੀ ਤ੍ਰੀਮਤ ॥

ਝੋਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਛੋਹਣਾ, ਅਰੰਭਣਾ (ਗੀਤ), ਫੇਰਨਾ (ਚਕੀ) ॥

ਝੋਨਾ ਪੁ—ਤੋਹ ਸਮੇਤ ਚੌਲਾਂ ਦੇ ਦਾਣੇ ॥

ਪਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—'ਬੋਚਣਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਝੋਰਾ, ਪੁ:—ਚਿੰਤਾ, ਫਿਕਰ, ਗਮ, ਉਦਾਸੀ (ਲਾਉਣਾ) ॥

ਝੋਲ, ਪੁ:, ਸ:—ਢਿੱਲਾ ਹੋਣਾ, ਵੱਟ ਪੈਣ, ਜਨੌਰ ਦੇ ਕੱਠੇ ਜੰਮੇ ਹੋਏ ਬੱਚ, ਜ਼ਿਮੀਂ ਦਾ ਕਬਜ਼ਾ, ਪੱਟਾ ॥

ਲਾ। ਝੋਲ ਲੈਣਾ — ਕ੍ਰਿ:—ਰਿੜਕ ਦੇ ਲੱਸੀ ਨੂੰ ਹਿਲਾਉਣਾ ਜਿਸ ਤੋਂ ਮੱਖਣ ਉੱਪਰ ਆ ਜਾਵੇ ॥

ਝੋਲਾ, ਪੁ:—ਸਿਪਾਹੀਆਂ ਦੇ ਗਲ ਪਾਉਣ ਵਾਲਾ ਥੈਲਾ ॥

ਝੋੱਲਾ, ਪੁ:—ਇਕ ਰੋਗ, ਅੰਗ ਨਿਕੰਮੇ ਹੋ ਜਾਣੇ, (ਮਾਰ ਜਾਣਾ, ਵਗ ਜਾਣਾ) ॥

ਝੋਲੀ, ਸ:—ਥੈਲੀ, ਪੱਲਾ, ਕੈਨੀ, ਗੋਥੀ, ਸੂਆ, ਚੱਦਰ ਦੀ ਕੈਨੀ ਵਿੱਚ ਜਿੰਨਾਂ ਅਨਾਜ ਆ ਸੱਕੇ, ਪਿੰਡ ਦੇ ਕਮੀਨਾਂ ਵਾਸਤੇ ਲਿਆ ਹੋਇਆ ਫਾਲਤੂ ਅਨਾਜ ॥

ਝੋਲੀ ਪਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਕਿਸੇ ਦਾ ਪੁੱਤ੍ਰ ਆਪਣਾ ਬਣਾ ਲੈਣਾ, ਆਸਰਾ ਤੱਕਣਾ ॥

ਝੋਲੀਆਂ ਪਾਉਣੀਆਂ, ਕ੍ਰਿ:—ਚੁਰਾਈ ਹੋਈ ਚੀਜ਼ ਦਾ ਪਤਾ ਲਾਉਣ ਲਈ ਚੱਦਰ ਦੀ ਕੰਨੀ ਵਿਚੋਂ ਮਿੱਟੀ ਕੱਢ ਕੱਢ ਪਾਉਣੀ ॥

ਝੋਲ਼, ਵਿ:—ਬੜਾ ਖੱਟਾ, ਖੱਟਾ ਟੀਰ ॥

ਝੌਂ ਜਾਣਾ
ਝੋਣਾ
ਝੌਂਣਾ } ਕ੍ਰਿ:—ਕੁਮਲਾਉਣਾ, ਸੁੱਕ ਜਾਣਾ, ਲਿੱਸਾ ਹੋ ਜਾਣਾ ॥

ਝੌਂਪੜਾ, ਪੁ:
ਝੌਂਪੜੀ, ਸ:
ਝੌਂਫੜਾ, ਪੁ:
ਝੌਂਫੜੀ, ਸ: } ਕੱਖਾਂ ਦੀ ਕੁੱਲੀ, ਝੁੱਗੀ, ਛੰਨ, ਸਿਰਕੀਆਂ ਕਾਨਿਆਂ ਦਾ ਘਰ ॥

ਝੌਰ, ਸ:—ਖੁਰਕ, ਜਲੂਣ (ਆਉਣੀ, ਛੁੱਟਣੀ, ਲੱਗਣੀ) ॥

ਝੌਲਾ
ਝੌਲੀ } 'ਝਾਉਲਾ' 'ਝਾਉਲੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਝੌੜ, ਸ:—ਝਪਟ, ਹੱਲਾ, ਧਮਕਾ, ਵਾੱਜੇ ਦੀਆਂ ਤਾਰਾਂ ਕੱਠੀਆਂ ਵਜਣੀਆਂ ॥

ਝੌੜ ਹੇਠ ਆਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਅਚਾਨਚੱਕ ਕਿਸੇ ਦਾ ਉੱਪਰ ਆ ਪੈਣਾ ॥

ਞ

ਞ, ਪੁ:—ਞੰਞਾ, ਗੁਰਮੁਖੀ ਦੀ ਪੈਂਤੀ ਦਾ ਪੰਦਰਵਾਂ ਅੱਖਰ ॥

ਟ

ਟ, ਪੁ:—ਟੈਂਕਾ, ਗੁਰਮੁਖੀ ਪੈਂਤੀ ਦਾ ਸੋਲ੍ਹਵਾਂ ਅੱਖਰ ॥

ਟੱਸਣ, ਪੁ:—ਟੂਲਾ (ਕਰਨਾ, ਲਾਉਣਾ), ਨਖਰਾ ਬਣਾਉਂਦੀ ਗੱਲ, ਮਕਰ (ਝਾੜਨੇ) ॥

ਟੱਸਰ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਮੋਟਾ ਰੇਸ਼ਮ ॥

ਟਹਾਕਾ, ਪੁ:—ਧੜਕੀ (ਮਾਰਨਾ, ਪੈਣਾ) ॥

ਟਹਿਕ, ਸ:—ਖੁਸ਼ੀ, ਰੁਹੱਪਣ, ਫੁੱਲ ਦਾ ਖਿੜਾਓ ॥

ਟਹਿਕਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਹਰੇ ਹੋਣਾ, ਤਕੜੇ ਹੋਣਾ, ਮੂੰਹ ਦੱਸਣਾ, ਫੁੱਲ ਵਾਕਰ ਖਿੜਨਾ, ਖੁਸ਼ੀ ਹੋਣੀ ॥

ਟਹਿ ਟਹਿ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਖਿੜਨਾ, ਖੁਸ਼ ਹੋਣਾ ॥

ਟਹਿਣਾ, ਪੁ:—ਰੁੱਖ ਦਾ ਉਹ ਹਿੱਸਾ ਜੋ ਤਣੇ ਵਿਚੋਂ ਨਿਕਲਦਾ ਹੈ, ਡਾਲ, ਸ਼ਾਖ ॥

ਟਹਿਣੀ, ਸ:—ਨਿੱਕਾ ਟਹਿਣਾ, ਡਾਲ ॥

ਟਹਿਲ, ਸ:—ਸੇਵਾ, ਨੌਕਰੀ, ਖਿਜਮਤ ॥

ਟਹਿਲਣ, ਸ:—ਟਹਿਲ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ॥

ਟਹਿਲਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਸੈਲ ਕਰਨੀ, ਹੌਲੀ ੨ ਫਿਰਨਾ ॥

ਟਹਿਲਾ, ਪੁ:—ਘਿਉ ਦੁਧ ਬਦਾਮ ਆਦਿਕ ਨੂੰ ਪਕਾਕੇ ਬਣਾਈ ਹੋਈ ਇੱਕ ਪੀਣ ਵਾਲੀ ਚੀਜ਼ ॥

ਟਹਿਲਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਘੋੜੇ ਜਾਂ ਬਾਲਕ ਨੂੰ ਫਿਰਾਉਣਾ ॥

ਟਹਿਲੀਆ
ਟਹਿਲੂਆ } ਪੁ:—ਟਹਿਲ ਕਰਨ ਵਾਲਾ, ਨੌਕਰ ॥

ਟਹੀ, ਸ:—ਟਿਕਟਿਕੀ, ਨਜ਼ਰ, ਖੋਜ, ਝਾਲ (ਲਾਉਣੀ) ॥

ਟਹੀਆ, ਪੁ:—ਮਿੱਟੀ ਦਾ ਠੀਪਾ ॥

ਟਹੂਕਾ
ਟਹੋਕਾ } ਪੁ:—ਹੱਥ ਮਾਰਨਾ । ਢੋਰਾਂ ਦੀ ਅਵਾਜ (ਦੇਣਾ) ॥

ਟਹੋਲਾ }
ਟਹੌਲਾ } ਪੁ:—ਹੱਥ ਜਾਂ ਉਂਗਲਾਂ ਦੇ ਜ਼ੋਰ ਨਾਲ ਮਾਰਨਾ (ਮਾਰਨਾ, ਲਾਉਣਾ) ॥

ਟੱਕ, ਪੁ:—ਚੀਜ਼ ਦਾ ਮੁੱਲ ਪੈਣਾ (ਕਰਨੇ) ਵੱਢਾ, ਕੱਟਣ ਦਾ ਨਿਸ਼ਾਨ (ਲਾਉਣਾ)। ਸ:—ਤਾੜ, ਨਜ਼ਰ ॥

ਟੱਕ ਛੱਡਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਸੌਦਾ ਕਰਨਾ, ਲਕੜੀ ਉੱਤੇ ਵੱਢਾ ਪਾਉਣਾ ॥

ਟਕਸਾਲ, ਸ:—ਜਿੱਥੇ ਰੁਪਏ ਪੈਸੇ ਆਦਿਕ ਬਣਦੇ ਹਨ, ਪੜ੍ਹਨ ਦੀ ਥਾਂ, ਪਰਤਾਵਾ ॥

ਟਕਸਾਲ ਬਾਹਰ, ਵਿ:—ਖੋਟਾ, ਨਕਲੀ ॥

ਟਕਸਾਲੀ, ਵਿ:—ਟਕਸਾਲ ਦਾ, ਖਰਾ, ਪੜ੍ਹਿਆ ਹੋਇਆ ॥

ਟਕਸਾਲੀਆ, ਪੁ:—ਟਕਸਾਲ ਦਾ ਇੱਕ ਅਫ਼ਸਰ ॥

ਟਕ ਟਕ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਲਕੜੀ ਆਦਿਕ ਨੂੰ ਕੱਟਣ ਦੀ ਅਵਾਜ਼ ਕੱਢਣੀ, ਕੱਟਣ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਨਾ ॥

ਟੱਕਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਕੱਟਣਾ, ਵੱਢਣਾ, ਕੁੱਟਣਾ, ਮਾਰਨਾ ॥

ਟਕਰ, ਸ:—ਤਾੜ, ਨਜ਼ਰ, ਟਿਕਟਿਕੀ (ਲਾਉਣੀ) ॥

ਟਕਰ ਟਕਰ ਦੇਖਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਨਜ਼ਰ ਟਿਕਾ ਕੇ ਤੱਕਣਾ, ਹਰਾਨ ਹੋਕੇ ਵੇਖਣਾ ॥

ਟੱਕਰ, ਸ:—ਧੱਕਾ, ਸੱਟ, ਟਾਕਰਾ, ਮੇਲ, ਬਰਾਬਰੀ ॥

ਟੱਕਰ ਖਾਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਘਾਟਾ ਪੈਣਾ ॥

ਟੱਕਰ ਪਹਾੜ ਨਾਲ ਲਾਉਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਤਕੜੇ ਦਾ ਸਾਮ੍ਹਣਾ ਕਰਨਾ ॥

ਟੱਕਰ ਮਾਰਨੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਕਿਸੇ ਚੀਜ਼ ਨਾਲ ਸਿਰ ਮਾਰਨਾ ॥

ਟੱਕਰਾਂ ਮਾਰਨੀਆਂ, ਕ੍ਰਿ:—ਐਵੇਂ ਪਿਆ ਫਿਰਨਾ ॥

ਟੱਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਮਿਲਣਾ, ਖਹਿਣਾ, ਭਿੜਨਾ, ਲੜਨਾ ॥

ਟਕਰਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਮਿਲਾਉਣਾ, ਭਿੜਾਉਣਾ, ਲੜਾਉਣਾ ॥

ਟਕਵਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਸੌਦਾ ਚੁਕਵਾਉਣਾ, ਕਰਵਾਉਣਾ, ਟਾਂਕਾ ਲਗਵਾਉਣਾ ॥

ਟੰਕਵਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਟਾਂਕਾ ਲੁਆਉਣਾ, ਜੁੜਵਾਉਣਾ ॥

ਟਕਵਾਈ, ਸ:—ਕੱਟਣ ਜਾਂ ਟਾਂਕਾ ਲਾਉਣ ਦੀ ਮਜੂਰੀ ॥

ਟਕਾ, ਪੁ:—ਦੋ ਪੈਸੇ, ਅਧਿਆਨੀ (ਟਕੇ = ਧਨ) ॥

ਟਕਾ ਭਰ, ਵਿ:—ਥੋੜ੍ਹਾ ਜੇਹਾ ॥

ਟਕੇ ਚਾਲ ਚਲਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਨਕਾਰਾ ਕੰਮ ਕਰਨਾ ॥

ਟਕੇ ਭਰਣੇ, ਕ੍ਰਿ:—ਮਸੂਲ ਦੇਣਾ ॥

ਟਕੇ ਵਰਗਾ ਜੁਆਬ ਦੇਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਬਿਲਕੁਲ ਨਾਂਹ ਕਰ ਦੇਣੀ ॥

ਟੰਕਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਟਾਂਕਾ ਲੁਆਉਣਾ, ਜੁੜਵਾਉਣਾ ॥

ਟੰਕਾਈ, ਸ:—ਟਾਂਕਾ ਲਾਉਣ ਦਾ ਕੰਮ ਜਾਂ ਮਜੂਰੀ ॥

ਟਕੀਣਾ, ਪੁ:—ਠਰ੍ਹਾਈ ਹੋਈ ਚੀਜ਼, ਖਿਲਸਣ ॥

ਟਕੂਆ, ਪੁ:—ਨਿੱਕੀ ਜੇਹੀ ਕੁਹਾੜੀ ॥

ਟਕੋਰ, ਸ:—ਬਾਫ ਆਦਿਕ ਦਾ ਸੇਕ, ਸੱਟ, ਮਖੌਲ (ਕਰਨੀ, ਲੱਗਣੀ) ॥

ਟਕੋਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਥਾਪੜਨਾ, ਟੋਹਣਾ, ਟੋਕਣਾ, ਤਗਾਜ਼ਾ ਕਰਨਾ ॥

ਟਕੋਰਾ, ਪੁ:—ਥੱਪੀ, ਧੱਕਾ ॥

ਟਕੌਂਚੀ, ਸ:—ਹਾਸਾ, ਠੱਠਾ, ਮਖੌਲ, ਸ਼ੈਲਤ, ਝਗੜਾ, (ਲਾਉਣੀ) ॥

ਟਖ ਟਖ, ਪੁ:—ਖੁਰਾਂ ਖੜਕਾਉਣ ਦੀ ਅਵਾਜ਼ (ਲਾਉਣੀ) ॥

ਟਖਣਾ, ਪੁ:-ਗਿੱਟਾ, ਗਿੱਟੇ ਦਾ ਜੋੜ ॥

ਟੰਗ, ਸ:—ਲੱਤ, ਜੰਘ ॥

ਟੰਗਣਾ, ਪੁ:—ਕਪੜੇ ਪਾਉਣ ਵਾਲੀ ਰੱਸੀ ਜਾਂ ਕੰਡਾ ॥
ਕ੍ਰਿ:—ਲਟਕਾਉਣਾ, ਲਮਕਾਉਣਾ, ਪਲਮਾਉਣਾ, ਫਾਹੇ ਦੇਣਾ ॥

ਟੰਗੜੀ, ਸ:—ਨਿੱਕੀ ਜੇਹੀ ਟੰਗ ॥

ਟੰਗਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਲਟਕਵਾਉਣਾ, ਫਾਹੇ ਦੁਆਉਣਾ ॥

ਟੰਗਾਈ, ਸ:—ਟੰਗਣ ਦੀ ਮਜੂਰੀ ॥

ਟਟਕਾਰ, ਸ:—ਜਾਦੂ, ਟੂਣਾ, ਮੰਤ੍ਰ (ਲੱਗਣੀ) ॥

ਟਟਕਾਰੀ, ਸ:—ਕੁੱਕੜੀ ਦੀ ਅਵਾਜ਼, ਘੋੜੇ ਨੂੰ ਉਕਸਾਉਣ ਦੀ ਅਵਾਜ਼ (ਮਾਰਨੀ) ॥

ਟੱਟ ਟੱਟ, ਵਿਸਮਯ:-ਘੋੜੇ ਘੋੜੀ ਨੂੰ ਟੋਰਨ ਦੀ ਅਵਾਜ਼ ॥

ਟੱਟਰੀ, ਸ:—ਸਿਰ ਦਾ ਉਤਲਾ ਹਿੱਸਾ, ਗੰਜ (ਪਈ) ॥

ਟਟਵਾਣੀ, ਸ:—ਟੱਟੂ ਦੀ ਮਦੀਨ, ਟਾਇਰੀ ॥

ਟੰਟਾ, ਪੁ:—ਝਗੜਾ, ਬਖੇੜਾ, ਲੜਾਈ ॥

ਟੱਟੀ, ਸ:—ਸ਼ੌਚ ਖਾਨਾ, ਘਾਹ ਆਦਿਕ ਦਾ ਖਿੜਕਾ, ਖਸ ਦਾ ਖਿੜਕਾ ਜਿਸ ਪੁਰ ਪਾਣੀ ਛਿੜਕ ਕੇ ਵਾਉ ਠੰਢੀ ਕਰਦੇ ਹਨ, (ਉਨ੍ਹਾਲ ਵਿੱਚ) ॥

ਟੱਟੀ ਓਹਲੇ ਸ਼ਿਕਾਰ ਖੇਡਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਲੁਕ ਛਿਪ ਕੇ ਕਿਸੇ ਨਾਲ ਦਗਾ ਕਰਨਾ ॥

ਟੱਟੀ ਚੋਣ, ਸ:—ਸਤਿਆਨਾਸ ॥

ਟੱਟੀ ਜਾਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਝਾੜੇ ਫਿਰਨਾ ॥

ਧੋਖੇ ਦੀ ਟੱਟੀ, ਸ:—ਮਕਰ ਫਰੇਬ ਦਾ ਕੰਮ ॥

ਟਟੀਹਰੀ, ਸ:—ਇੱਕ ਪੰਖੇਰੂ ॥

ਟੱਟੂ, ਪੁ:—ਛੋਟਾ ਘੋੜਾ, ਟਾਇਰ ॥

ਟੱਟੂ ਬਟੇਰ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਨਿੱਕਾ ਤਿਤਰ, ਤਿਲਗੀ ॥

ਟਟੋਲਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—'ਟੋਹਣਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਟੱਡਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਖੋਲ੍ਹਣਾ, ਪਸਾਰਨਾ ॥

ਟੱਡਾ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਨਿੱਕੀ ਚੂਹੜੀ ॥

ਟਡਾਣਾ
ਟਡਿਆਣਾ } ਪੁ:—'ਟਣਾਣਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਟਣ ਟਣ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਘੰਟਾ ਵੱਜਣ ਆਦਿਕ ਦੀ ਅਵਾਜ਼ ਆਉਣੀ ॥

ਟਣਾਣਾ
ਟਣਿਆਣਾ } ਪੁ:—ਰਾਤ ਨੂੰ ਚਮਕਣ ਵਾਲਾ ਇੱਕ ਕੀੜਾ ॥

ਟਣਿਕ, ਸ:—ਟੱਲੀ ਵੱਜਣ ਦੀ ਅਵਾਜ਼ ॥

ਟਨ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਤੋਲ, ੨੮ ਮਣ ॥

ਟੱਪ, ਪੁ:—ਕੁੱਦ, ਛਾਲ, ਬੱਘੀ ਦਾ ਪਰਦਾ, ਇੱਕ ਵੱਡਾ ਭਾਂਡਾ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਨ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਛੋਟਾ ਪੀਪਾ ॥

ਟੱਪਕੇ, ਪੁ:—ਮਕਈ ਦੇ ਦਾਣੇ (ਨਿਕਲਣੇ) ॥

ਟੱਪ ਪੈਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਕੁੱਦ ਕੇ ਆਪਣੀ ਥਾਂ ਤੇ ਆ ਜਾਣਾ, ਦਖਲ ਦੇਣਾ ॥

ਟਪਕ, ਸ:—ਡਿੱਗਣਾ, ਬੂੰਦਾਂ ਡਿੱਗਣ ਦੀ ਅਵਾਜ਼ ॥

ਟਪਕਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਡਿੱਗਣਾ, ਵਗਣਾ, ਲਹਿ ਪੈਣਾ (ਫਲ) ॥

ਟਪਕਾ, ਪੁ:—ਮੀਂਹ ਦੀ ਬੂੰਦ, ਬੂੰਦਾਂ ਦਾ ਡਿਗਣਾ, ਅੰਬ ਆਦਿਕ ਦਾ ਪੱਕਕੇ ਡਿਗਣਾ, ਸਭਾਕ ਮੂੰਗਾ ॥

ਟਪਕਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਡਿਗਾਉਣਾ, ਵਗਾਉਣਾ ॥

ਟਪਕੀ, ਸ:—ਸ਼ਗਾਰਤਲ, ਬਹੁਤ ਮੀਂਹ ਕਰਕੇ ਦਾਣਿਆਂ ਤੋਂ ਖਾਲੀ ਲੰਮੇ ਪਤਲੇ, ਨਿਕਲੇ ਹੋਏ ਜੁਆਰ ਦੇ ਦਾਣੇ ॥

ਟੱਪ ਜਾਣਾ, ਟੱਪਣਾ, } ਕ੍ਰਿ:—ਕੁੱਦ ਕੇ ਲੰਘ ਜਾਣਾ, ਛਾਲ ਲਾਉਣੀ ॥

ਟੱਪਰ, ਪੁ: **ਟੱਪਰੀ,** ਸ: } ਛੱਪਰ, ਝੁੱਗੀ ॥

ਟਪਲਾ, ਪੁ:—ਭੁੱਲ, ਭਰਮ, ਧੋਖਾ (ਲੱਗਣਾ) ॥

ਟੱਪਾ, ਪੁ:—ਗੀਤ, ਸੁਰ, ਕੁਦ, ਉਛਾਲਾ ਕਹੀ ਦੀ ਮਾਰ ॥

ਟਪਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਕੁਦਾਉਣਾ, ਲੰਘਾਉਣਾ ॥

ਟਪਾਊ, ਵਿ:—ਜਿਸ ਉੱਪਰੋਂ ਟੱਪ ਸਕੀਏ (ਘੋੜਾ), ਟਪਾ ਸੱਕਣ ਵਾਲਾ ॥

ਟਪਾਰ, ਸ:—ਗੱਪ, ਝੂਠ (ਮਾਰਨੀ), ਨਜ਼ਰ, ਟੂਣਾ (ਲਗਣੀ) ॥

ਟਪੂਸਾ ਪੁ:— **ਟਪੂਸੀ (ਟਪੋਸੀ),** ਸ: } ਛਲਾਂਘ, ਉਛਾਲਾ (ਮਾਰਨੀ) ॥

ਟੱਬਰ, ਪੁ:—ਪਰਵਾਰ, ਕਬੀਲਾ, ਵਹੁਟੀ, ਗਭਰੂ, ਬੱਚੇ ॥

ਟੱਬਰ ਟੀਹਰ, ਟੱਬਰ ਟੋਰ } ਪੁ:—ਟੱਬਰ ਕਬੀਲਾ, ਪਰਵਾਰ ॥

ਟੱਬਰੀ, ਸ:—ਵਹੁਟੀ, ਘਰ ਵਾਲੀ ॥

ਟੰਮਕ, ਪੁ:—ਵੱਡਾ ਢੋਲ, ਧੌਂਸਾ, ਨਗਾਰਾ ॥

ਟਮਕੀ, ਸ:—ਛੋਟਾ ਢੋਲ, ਨਗਾਰਾ ॥

ਟਮਕੀਰਾ, ਪੁ:—ਢਮਕੋਰਾ, ਢੀਂਗੁਰਾ, ਤਬਲਾ ॥

ਟਮਕੀਰੀ, ਸ:—ਢਮਕੋਰੀ, ਨਗਾਰੇ ਵਰਗਾ ਖੜਾਉਣਾ ॥

ਟਮ ਟਮ, ਸ:—ਇੱਕ ਦੋ ਪਹੀਆਂ ਵਾਲੀ ਬੱਘੀ ॥

ਟਰ, ਟੱਰ } ਸ:—ਝੂਠੀ ਸ਼ੇਖੀ, ਆਕੜ (ਮਾਰਨੀ) ॥

ਟਰਟਰ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—'ਟਰਟਰਾਉਣਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਟਰੰਕ, ਟੰਕ } ਪੁ:—ਲੋਹੇ ਦੀ ਚਾਦਰ ਦਾ ਸੰਦੂਕ ॥

ਟਰਕਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਭੇਤਲੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਕਰਨਾ, ਬਕਣਾ ॥

ਟਰਕਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਟਾਲਣਾ, ਨਿਰਾਲਣਾ, ਧੋਖਾ ਦੇਣਾ ॥

ਟਰਕਾਊ, ਕ੍ਰਿ:—ਖਾਊ, ਨਿਗਲਣ ਵਾਲਾ ॥

ਟਰਟਰਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਬਕਣਾ, ਗੱਪ ਮਾਰਨਾ ॥

ਟਰੜ, ਸ:—ਝੂਠੀ ਸ਼ੇਖ਼ੀ, ਫੜ, ਬਕਵਾਦ (ਮਾਰਨਾ) ॥

ਟਰੜਾ, ਵਿ:—ਨਿੱਘੀ ਜਾਤ ਦਾ, ਵੈਂਗਲਾ, ਬੇਰੜਾ ॥

ਟਰੜਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਬਕਣਾ, ਝਗੜਨਾ, ਕੁਪੱਤ ਕਰਨਾ ॥

ਟਰੰਡੂ, ਵਿ:—ਹਾਰਿਆ ਹੋਇਆ, ਕਮਜ਼ੋਰ, ਨਕਾਰਾ । ਟਰੂ ॥

ਟਰੂ, ਪੁ:—ਈਦ ਦੇ ਮਗਰੋਂ ਥੀ ਜੋ ਤਿਹਾਰ ਆਉਂਦਾ ਹ ॥

ਈਦ ਪਿੱਛੋਂ ਟਰੂ—'ਈਦ' ਵੇਖੋ ॥

ਟ੍ਰੇਨ, ਸ:—ਰੇਲ ਗੱਡੀ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਕਈ ਗੱਡੀਆਂ ਹੋਣ ॥

ਟ੍ਰੈਕਟ, ਪੁ:—ਛੋਟੀ ਜੇਹੀ ਕਿਤਾਬ ॥

ਟ੍ਰੈਮ, ਸ:—ਛੋਟੀ ਗੱਡੀ (ਲੋਹੇ ਦੀ ਸੜਕ ਪੁਰ ਚੱਲਣ ਵਾਲੀ) ॥

ਟੱਲ, ਪੁ:—ਘੜਿਆਲ, ਘੰਟਾ ॥

ਟਲ ਜਾਣਾਂ, ਟਲਣਾ (ਨਾ), ਕ੍ਰਿ:—ਹਟਣਾ, ਰੁਕਣਾ, ਰਹਿ ਜਾਣਾ, ਚਲੇ ਜਾਣਾ ॥

ਟੱਲਾ, ਪੁ:—ਕਪੜਾ, ਲੀੜਾ, ਖਿੱਦੂ ਜਾਂ ਗੁੱਲੀ ਨੂੰ ਜ਼ੋਰ ਨਾਲ ਸਟ ਮਾਰਨੀ ॥

ਟਲਾਉ, ਪੁ:—ਟਲਣ ਦਾ ਕੰਮ, ਬਹਾਨਾ ॥

ਟਲਾਉ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਪਰੇ ਰਖਣਾ, ਹਟਾਉਣਾ ॥

ਟਲਾਉਣਾ, ਟਲਾ ਦੇਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਹਟਾਉਣਾ, ਰੋਕਣਾ, ਹਰਾਉਣਾ, ਖਿਡਾਉਣਾ ॥

ਟਲਾਊ, ਪੁ:—ਟਲਾਉਣ ਵਾਲਾ, ਦਲਿਦ੍ਰੀ, ਆਲਸੀ। ਵਿ:—ਜੋ ਟਾਲਿਆ ਜਾ ਸੱਕੇ ॥

ਟੱਲੀ, ਸ:—ਟੋਖੀ, ਲੀਰ, ਘੰਟੀ ॥

ਟਾਇਰ(ਗ), ਪੁ:—ਟੱਟੂ, ਛੋਟਾ ਘੋੜਾ ॥

ਟਾਇਰੀ, ਸ:—ਟੱਟੂ ਦੀ ਮਦੀਨ, ਛੋਟੀ ਘੋੜੀ ॥

ਟਾਈਮਪੀਸ, ਪੁ:—ਛੋਟੀ ਘੜੀ, ਵਕਤ ਦੱਸਣ ਵਾਲਾ ਛੋਟਾ ਘੰਟਾ ॥

ਟਾਸ, ਪੁ:—ਖੇਡ ਕਰਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਇਹ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿ ਕੇਹੜੀ ਪਾਰਟੀ ਪਹਿਲੇ ਖੇਡੇ, ਰੁਪਏ ਨੂੰ ਉਛਾਲਣਾ, (ਕਰਨਾ) ॥

ਟੀਸ, ਸ:—ਚੋਭ, ਖਿਚਲ, ਦੁਖ ॥

ਟਾਹਰ, ਸ:—ਉੱਚੀ ਅਵਾਜ਼, ਸ਼ੋਰ, ਹਾਕ ॥

ਟਾਹਰਾਂ ਮਾਰਨੀਆਂ, ਕ੍ਰਿ:—ਚੀਕਣਾ, ਉੱਚੀ ਬੋਲਣਾ, ਬਹੁਤ ਉੱਚੀ ਬੁਲਾਣਾ ॥

ਟਾਹਲੀ; ਸ:—ਇੱਕ ਰੁੱਖ, ਅਣਿਆਲੀ (ਦਲਾਲਾਂ ਦੀ ਬੋਲੀ) ॥

ਟਾਂਕ, ਵਿ:—ਜੋ ਦੋ ਉੱਤੇ ਪੂਰਾ ਨਾ ਵੰਡਿਆ ਜਾਵੇ (੫, ੭ ਆਦਿਕ) ॥

ਟਾਂਕਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਸੀਉਣਾ, ਜੋੜਨਾ, ਗੰਢਣਾ, ਛੀਮ ਪਾਣੀ ॥

ਟਾਕਰਾ, ਪੁ:—ਮੇਲ, ਸਾਹਮਣਾ, ਖਹਿ, ਝਗੜਾ ॥

ਟਾਂਕਾ, ਪੁ:—ਜੋੜ, ਗੰਢ, ਚੋਪਾ (ਲਗਾਉਣਾ, ਲਾਉਣਾ) ॥

ਟਾਕੀ, ਟਾਂਕੀ, ਸ:—ਟੋਟਾ, ਟੁਕੜਾ, ਲੀਰ, ਟੱਲੀ (ਲਾਉਣੀ) ॥

ਟਾਕੂ, ਪੁ:—ਭੈੜੀ ਨਜ਼ਰ ਵਾਲਾ ਮਨੁੱਖ, 'ਡੰਗਰਾਂ' ਦਾ ਇਕ ਰੋਗ ॥

ਟਾਹੂਆ, ਪੁ:—ਇਕ ਤਰਾਂ ਦੀ ਛੋਟੀ ਕੁਹਾੜੀ ॥

ਟਾਂਗਾ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਦੋ ਪਹੀਆਂ ਵਾਲੀ ਭਾਰੀ ਬੱਘੀ ॥

ਟਾਂਚ, ਸ:—ਐਬ, ਖੋਚਲ, ਦੁੱਖ ॥

ਟਾਂਚੀ, ਸ:—ਲੋਹੇ ਦਾ ਬਣਿਆ ਹੋਇਆ ਪਾਣੀ ਦਾ ਤਲਾ ॥

ਟਾਟ, ਪੁ:—ਸਣ ਦਾ ਮੋਟਾ ਕਪੜਾ, ਤੱਪੜ ॥

ਟਕਾ, ਪੁ:—ਸੂਰਜ ਦੀ ਸਾਫ ਧੁੱਪ, ਨਿੰਬਲ ॥

ਟਾਂਟਾ, ਪੁ: / **ਟਾਂਟੀ,** ਸ: } ਜੋ ਬਹੁਤੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਕਰੇ ॥

ਟਾਂਡ, ਸ:—ਮਨੁੱਖਾਂ ਦੀ ਭੀੜ, ਜੱਥਾ ॥

ਟਾਂਡਾ / **ਟਾਂਢਾ** } ਪੁ:—ਜੁਆਰ, ਮਕਈ, ਬਾਜਰੇ ਦੀ ਡੰਡੀ, ਸੁਦਾਗਰ ਦਾ ਮਾਲ ॥

ਟਾਪ, ਸ:—ਪਤਲੀ ਰੋਟੀ, ਘੋੜੇ ਦੇ ਅਗਲੇ ਪੈਰ ਮਾਰਨ ਦੀ ਜਾਂ ਖੁਰੀ ਦੀ ਅਵਾਜ਼ ॥

ਟਾਪਦਾਰ, ਵਿ:—ਸਿੱਖ ਰਿਸਾਲੇ ਦੇ ਸਿਪਾਹੀਆਂ ਦੇ ਉੱਚੇ ਬੂਟ ॥

ਟਾਪੂ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਖੇਤ੍ਰ, ਉਹ ਧਰਤੀ ਜਿਸ ਦੇ ਚੁਫੇਰੇ ਜਲ ਹੋਵੇ ॥

ਟਾਮਾਂ / **ਟਾਵਾਂ** } ਵਿ:—ਵਿਰਲਾ, ਕੋਈ ਕੋਈ, ਬਹੁਤ ਥੋੜੇ ॥

ਟਾਮਾਂ ਟਾਮਾਂ, ਵਿ:—ਕੋਈ ਹੀ, ਬਹੁਤਿਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ॥

ਟਾਲ, ਸ:—ਟਾਲਣ ਦਾ ਕੰਮ, ਲਕੜਾਂ ਦਾ ਢੇਰ, ਜਿੱਥੇ ਲਕੜਾਂ ਵਿਕਣ ॥

ਟਾਲ ਮਟੋਲ (ਲਾ), ਪੁ:—ਟਾਲਣ ਦਾ ਕੰਮ, ਬਹਾਨਾ ॥

ਟਾਲਣਾ / **ਟਾਲਨਾ** } ਕ੍ਰਿ:—ਦੁਰਗਾਣਾ, ਹਟਾਉਣਾ, ਪਰੇ ਕਰਨਾ, ਅਗਾਹਾਂ ਤੋਂ ਛੁੱਟਣਾ ॥

ਟਾਲਾ / **ਟਾਲਾ ਬਾਲਾ** } ਪੁ:—ਟਾਲਣ ਦਾ ਕੰਮ, ਬਹਾਨਾ (ਕਰਨਾ) ॥

ਟਾਲ੍ਹੀ, ਸ:—'ਟਾਹਲੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਟਾਵਾਂ, ਵਿ:—'ਟਾਮਾਂ' ਵੇਖੋ ॥

ਟਾਂਵਾਂ ਟਾਂਵਾਂ, ਵਿ:—'ਟਾਮਾਂ ਟਾਮਾਂ' ਵੇਖੋ ॥

ਟਿੱਕਸ, ਪੁ:—ਆਮਦਨ ਪੁਰ ਮਸੂਲ, ਟਿਕਟ ॥

ਟਿਕਟ, ਪੁ:—ਨਿਸ਼ਾਨ ਵਾਲਾ ਕਾਗਤ, ਚਿੱਠੀ, ਸਨਦ ॥

ਟਿਕਟ ਕਲਕਟਰ, ਪੁ:—ਰੇਲ ਦੇ ਅਸਟੇਸ਼ਨ ਪੁਰ ਟਿਕਟ ਲੈਣ ਵਾਲਾ ਬਾਬੂ ਜਾਂ ਸਾਹਬ ॥

ਟਿਕਟਿਕਾਉ, ਪੁ:—ਅਟਕਾਉ, ਰਹਾਇਸ਼ ॥

ਟਿਕ ਟਿਕੀ, ਸ:—ਨਜ਼ਰ ਟਿਕਾਕੇ ਵੇਖਣਾ-ਤਾੜੀ (ਲਾਉਣੀ), ਇਕ ਲਕੜੀ ਦਾ ਸਹਾਰਾ ਫਕੀਰਾਂ ਦਾ (T ਸ਼ਕਲ ਦਾ) ॥

ਟਿਕਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਠਹਿਰਨਾ, ਰਹਿਣਾ, ਅਟਕਣਾ, ਸੌਣਾ, ਅਰਾਮ ਕਰਨਾ ॥

ਟਿੱਕਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਕੰਮ ਤੇ ਲਾਉਣਾ, ਸੰਧੂਰ ਦਾ ਤਿਲਕ ਰਾਜੇ ਨੂੰ ਲਾਉਣਾ ॥

ਟਿਕਰੀ / **ਟਿੱਕਰੀ** } ਸ:—ਧਰਤੀ ਦਾ ਟੋਟਾ, ਥੇਹਰੇ ਦੀ ਚਟਾਉਂਟ ॥

ਟਿਕਵਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਧਰਾਉਣਾ, ਠਹਿਰਾਉਣਾ ॥

ਟਿੱਕੜ, ਪੁ:—ਮੋਟੀ ਰੋਟੀ ॥

ਟਿਕੜੀ, ਸ:—'ਟਿਕਰੀ, ਵੇਖੋ ॥

ਟਿੱਕਾ, ਪੁ:—ਤਿਲਕ, ਮੱਥੇ ਦਾ ਇੱਕ ਗਹਿਣਾ, ਧਿਆਂਣਿਆਂ ਵੱਲੋਂ ਪੁਰੋਹਿਤਾਂ ਦੇ ਘਰ ਭੇਜੀਆਂ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ । ਰਾਜੇ ਦਾ ਵੱਡਾ ਪੁਤ੍ਰ, ਕਲੰਕ ॥

ਟਿਕਾਉ, ਪੁ:—ਠਹਿਰਾਉ, ਅਟਕਾਉ, ਥਿਰ ਰਹਿਣਾ ॥

ਟਿਕਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਠਹਿਰਾਉਣਾ, ਰੱਖਣਾ, ਧਰਨਾ ॥

ਟਿਕਾਊ, ਵਿ:—ਟਿਕਣ ਵਾਲਾ, ਥਿਰ ॥

ਟਿਕਾਣਾ, ਪੁ:—ਡੇਰਾ, ਅਟਕਣ ਦੀ ਜਗਾ, ਪਤਾ, ਰਹਾਇਸ਼, ਸਹਾਰਾ (ਹੋਣਾ, ਕਰਨਾ) ॥

ਟਿੱਕੀ, ਸ:—ਨਿੱਕੀ ਰੋਟੀ, ਰੋਟੀ ਦੀ ਸ਼ਕਲ ਦੀ ਚੀਜ਼ ॥

ਟਿੱਕੀ ਆੜੂ, ਪੁ:—ਚੌੜਾ ਆੜੂ ॥

ਟਿੱਕੀ ਹੋਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਨਜ਼ਰ ਟਿਕਾਕੇ ਤੱਕਣਾ ॥

ਟਿੰਘ, ਸ:—ਕੋਈ ਛੋਟੀ ਜੇਹੀ ਚੀਜ਼ ॥

ਟਿਚਕਰ, ਸ:—ਹੁੱਜਤ, ਮਖੌਲ, ਜੁਗਤ (ਕਰਨੀ) ॥

ਟਿਚਕਾਰਨਾ, ਟਿਟਕਾਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਪਸ਼ੂ ਨੂੰ ਟੋਰਨ ਵਾਸਤੇ 'ਟਿਚ ਟਿਚ' ਕਰਨਾ ॥

ਟਿਚਕਾਰੀ, ਟਿਟਕਾਰੀ, ਸ:—ਟਿਚ ਟਿਚ ਦੀ ਅਵਾਜ਼ ਜੋ ਪਸ਼ੂਨੂੰ ਟੋਰਨ ਵਾਸਤੇ ਜੀਭ ਉਤਾਂਹ ਖਿੱਚਕੇ ਕੱਢੀ ਜਾਵੇ (ਮਾਰਨੀ) ॥

ਟਿਚ ਟਿਚ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਜੀਭ ਉਤਾਂਹ ਖਿੱਚਕੇ ਟਿਚ ਟਿਚ ਦੀ ਅਵਾਜ਼ ਕੱਢਣਾ (ਪਸ਼ੂ ਨੂੰ ਟੋਰਨ ਲਈ) ॥

ਟਿਟਹਿਣਾ, ਟਿਟਾਣਾ, ਟਿਟਿਆਣਾ, ਟਿਟੈਣਾ, ਪੁ:—ਰਾਤ ਨੂੰ ਚਮਕਣ ਵਾਲਾ ਇਕ ਕੀੜਾ ॥

ਟਿੱਟਿਆਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਚੀਕਣਾ ॥

ਟਿੱਟੀ, ਟਿੱਟੀ ਚੌੜ, ਟੱਟੀ ਆਦਿਕ ਵੇਖੋ

ਟਿੱਡ, ਪੁ:—ਕੰਨਾਂ ਦਾ ਇਕ ਗਹਿਣਾ ॥

ਟਿੱਡ ਲੱਗਣੇ, ਕ੍ਰਿ:—ਖਾਸ ਗੁਲ ਆ ਜਾਣੇ ॥

ਟਿੰਡ ਸ:—, **ਟਿੰਡਾਂ** (ਬਹੁ: ਬ:) ਹਲਟ ਦੀ ਮਾਲ੍ਹ ਨਾਲ ਬਧੇ ਹੋਏ ਮਿੱਟੀ ਦੇ ਭਾਂਡੇ, ਮੁੰਨਿਆ ਹੋਇਆ ਸਿਰ, ਇੱਕ ਨਿੱਕਾ ਗੋਲ ਕੱਦੂ ॥

ਟਿੰਡਣ, ਪੁ: **ਟਿੰਡਾਣੀ,** ਸ: ਵੇਲਾਂ ਬੂਟਿਆਂ ਨੂੰ ਲੱਗਣ ਵਾਲੇ ਕੀੜੇ ॥

ਟਿੱਡਾ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਕੀੜਾ, ਮੱਕੜ ॥

ਟਿੰਡਾ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਹਰੀ ਭਾਜੀ ॥

ਟਿਡਾਣਾ, ਟਿੜਿਆਣਾ, ਪੁ:—ਰਾਤ ਨੂੰ ਚਮਕਣ ਵਾਲਾ ਇਕ ਕੀੜਾ ॥

ਟਿੱਡੀ, ਸ:—ਇੱਕ ਕੀੜਾ, ਮਕੜੀ ॥

ਟਿੰਡੇ, ਟਿੰਡੋਂ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਹਰੀ ਭਾਜੀ, ਟਿੰਡਾ ॥

ਟਿੰਢ, ਸ:—ਆਕੜ, ਘਮੰਡ, ਗੁਮਾਨ ॥

ਟਿੱਪ, ਸ:—ਉਂਗਲੀ ਨਾਲ ਲਾਇਆ ਹੋਇਆ ਰੰਗ ਦਾ ਦਾਗ ॥

ਟਿੱਪਸ, ਸਃ—ਜੁਗਤ, ਟੋਚ, ਭੇਦ, ਜੋੜ ॥

ਟਿੱਪਸ ਲਾਉਣੀ, ਕ੍ਰਿਃ—ਕੰਮ ਕੱਢਣ ਵਾਸਤੇ ਮਿਤ੍ਰ ਬਣਨਾ ॥

ਟਿੱਪੀ, ਸਃ—ਗੁਰਮੁਖੀ ਵਿੱਚ ਨੱਕ ਦੀ ਅਵਾਜ਼ ਦੀ ਨਿਸ਼ਾਨੀ (ਜਿਹਾ ਕਿ 'ਚੰਦ' ਵਿੱਚ ਹੈ) ॥

ਟਿੱਬਾ, ਪੁਃ, **ਟਿੱਬੀ,** ਸਃ } ਉੱਚੀ ਥਾਂ, ਪਹਾੜੀ, ਰੇਤਲੀ ਧਰਤੀ।ਚਾਂਦੀ ਸੁਇਨੇ ਦੇ ਵਰਕਾਂ ਦੀ ਢੇਰੀ (ਟਿੱਬਾ ਕੁੱਟਣਾ) ॥

ਟਿਭੁਕਣਾ, ਟਿਭਜਾਣਾ, ਟਿਭਣਾ } ਕ੍ਰਿਃ—ਚਲੇ ਜਾਣਾ, ਖਿਸਕਣਾ, ਕਿਸ ਤੋਂ ਪਰੇ ਹੋਜਾਣਾ ॥

ਟਿਭਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਖਿਸਕਾਉਣਾ, ਪਰੇ ਕਰ ਦੇਣਾ ॥

ਟਿਮਕ, ਸਃ—ਮੀਂਹ ਦੀਆਂ ਨਿਕੀਆਂ ਨਿਕੀਆਂ ਕਣੀਆਂ ॥

ਟਿਮਕਣਾ ਕ੍ਰਿਃ—ਮੀਂਹ ਦੀਆਂ ਨਿਕੀਆਂ ਕਣੀਆਂ ਪੈਣੀਆਂ, ਕਿਰਨਾ, ਬਿਜਲੀ ਚਮਕਣੀ ॥
ਪੁਃ—ਦਾਗ ॥

ਟਿਰਕਣਾ ਕ੍ਰਿਃ—ਰੁੱਸ ਜਾਣਾ, ਵਟਣਾ, ਰੁੱਟਣਾ ॥

ਟਿਰਕ ਧਾਸ, ਸਃ—ਵੱਜੀ ਨੌਕਰੀ ਤੋਂ ਬਚਣ ਲਈ ਬਿਮਾਰੀ ਦਾ ਹਾਲਾ ਕਰਨਾ ॥

ਟਿਰਕਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਪਜਾਮੇ ਨੂੰ ਢਿਲਕ ਕੇ ਦੇਣਾ ॥

ਟਿਰ ਜਾਣਾ, ਟਿਰਣਾ, ਟਿਰ ਪੈਣਾ } ਕ੍ਰਿਃ—ਉੱਚੀ ਥਾਂ ਤੋਂ ਨੀਵੇਂ ਆ ਪੈਣਾ, ਖਿਸਕਣਾ, ਹੌਸਲਾ ਹਾਰਨਾ, ਸਲਾਹ ਹਟਾ ਦੇਣੀ ॥

ਟਿਰੜ ਫਿਟੜ, ਸਃ—ਬਕਵਾਦ, ਬਿਅਰਥ ਗੱਲਾਂ (ਕਰਨਾ) ॥

ਟਿਰੜ ਫਿੱਸ, ਸਃ—ਢਿੱਲ, ਹੁਣ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਕੰਮ ਨੂੰ ਅਗਾਹਾਂ ਪੁਰ ਸਿੱਟਣਾ ॥

ਟਿਲ, ਪੁਃ—'ਟਿਲੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਟਿਲਵਾ, ਪੁਃ—ਜਿਸ ਆਦਮੀ ਦੇ ਉਲਾਦ ਨਾ ਹੋਵੇ, ਨਿਰੀ ਵਹੁਟੀ ਹੋਵੇ । ਪੁਤ੍ਰ (ਹਾਸੇ ਭਾਣੇ ਆਖਦੇ ਹਨ) ॥

ਟਿਲਵੀ, ਸਃ—ਜਿਸ ਤੀਮਤ ਦਾ ਟੱਬਰ ਨਾ ਹੋਵੇ ਨਿਰਾ ਖੌਂਦ ਹੋਵੇ, ਧੀ (ਹਾਸੇ ਭਾਣੇ ਆਖਦੇ ਹਨ) ॥

ਟਿੱਲਾ, ਪੁਃ—ਪਹਾੜੀ ਦੀ ਚੋਟੀ, ਟਿੱਬਾ, ਲਕੜਾਂ ਦਾ ਢੇਰ ॥

ਟਿੱਲੀ, ਸਃ—ਬਲਦਾਂ-ਆਦਿਕ ਦੇ ਗਲ ਦੀ ਪਿੱਤਲ ਦੀ ਘੰਟੀ ॥

ਟਿੱਲੀ, ਸਃ—ਛੋਟਾ ਟਿੱਲਾ ॥

ਟੀਸ, ਸਃ—ਚੀਸ, ਚੁੱਭਵੀਂ ਪੀੜ । 'ਚੀਸ' ਵੇਖੋ ਕਿਸੇ ਕਿਤਾਬ ਦੇ ਸਾਰੇ ਪਤ੍ਰਿਆਂ ਦੀ ਕੱਠੀ ਸਿਲਾਈ ॥

ਟੀਸਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਧੜਕਣਾ, ਫੜਕਣਾ ॥

ਟੀਸੀ, ਸਃ—ਚੋਟੀ, ਰੁੱਖ ਦਾ ਸਭ ਤੋਂ ਉਤਲਾ ਹਿੱਸਾ, ਸਿਖਰ ॥

ਟੀਕਾ, ਸਃ—ਗ੍ਰੰਥ ਦੇ ਅਰਥ ॥

ਪੁਃ—ਮਾਤਾ ਪਲੇਗ ਆਦਿਕ ਦਾ ਲੌਂਦਾ, ਮਾਤਾ ਰੋਕਣ ਦਾ ਕੰਮ ॥

ਟੀਚਰ, ਪੁਃ—ਉਸਤਾਦ, ਪੜ੍ਹਾਉਣ ਵਾਲਾ, ਮਾਸਟਰ ॥

ਟੀਚਾ, ਪੁਃ—ਵੇਲਾ ਦੱਸਣ ਵਾਲੀ ਚੀਜ਼, ਮੌਕਾ, ਨਿਸ਼ਾਨ, ਠੀਕ ਥਾਂ ॥

ਟੀਚਾ ਟਿਕਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਬਾਣ ਆਦਿਕ ਠਕ੍ਹਾਉਣਾ ॥

ਟੀਟ, ਵਿਃ—ਬਹੁਤ ਥੋੜਾ ॥

ਪੁਃ—ਹੱਥ ਦਾ ਅੰਗੂਠਾ, ਸਰੀਰ ਦਾ ਓਚਾ ਵਲ, ਅੱਖ ਦਾ ਦਾਗ, ਬਿਨਾ ਬਿਚਾਰੇ ਜੋ ਗੱਲ ਕੀਤੀ ਜਾਵੇ ॥

ਟੀਂ ਟੀਂ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਚੀਕਣਾ, ਕੂਕਣਾ।

ਟੀਂਡਾ, ਪੁਃ—ਇਕ ਹਰੀ ਭਾਜੀ, ਟਿੰਡਾ ॥

ਟੀਪ, ਸ਼ਃ—ਵਾਜੇ ਵਾਲਿਆਂ ਦੀ ਮੰਡਲੀ, ਪੂੰਜੀ, ਰਕਮ, ਤਾਸ਼ ਦਾ ਪੱਤਾ ਖਿੱਚਣਾ, ਗਾਉਣ ਵਿੱਚ ਅਵਾਜ਼ ਚੁੱਕਣਾ, ਇੱਟਾਂ ਦੀਆਂ ਵਿੱਥਾਂ ਉੱਤੇ ਚੂਨੇ ਦਾ ਜੋੜ। (ਕਰਨਾ) ॥

ਟੀਪ ਟਾਪ, ਸ਼ਃ—ਦਿਖਾਵਾ, ਬਾਹਰਲਾ [illegible] ਸਜਾਉਟ ॥

ਟੀਪ ਢਾਲਣੀ, ਕ੍ਰਿਃ—ਆਪਣੀ ਕਮਾਈ ਖਰਚ ਦੇਣੀ ॥

ਟੀਪੂ, ਪੁਃ—ਨਿੱਕਾ ਜੇਹਾ ਕੁੱਤਾ ॥

ਟੀਮ, ਸ਼ਃ—ਕ੍ਰਿਕਟ ਆਦਿਕ ਖੇਡਣ ਵਾਲਿਆਂ ਦੀ ਮੰਡਲੀ ॥

ਟੀਰਾ, ਵਿਃ—ਅੱਖ ਟੇਰ ਕੇ ਵੇਖਣ ਵਾਲਾ, ਭੈਂਗਾ ॥

ਟੁਹਣਾ / ਟਹੁਣਾ } ਕ੍ਰਿਃ—ਵੇਖਣਾ, ਭਾਲਣਾ, ਖੋਜਣਾ, ਛੋਹਣਾ, ਪਤਾ ਲਾਉਣਾ ॥

ਟੁਹਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਖੋਜ ਕਰਾਉਣਾ, ਛੋਹਾਉਣਾ, ਪਤਾ ਲੁਆਉਣਾ ॥

ਟੁਹਾਈ, ਸ਼ਃ—ਟੋਹਣ ਜਾਂ ਖੋਜ ਦਾ ਕੰਮ ਜਾਂ ਮਜੂਰੀ ॥

ਟੁਹੁਣੀ, ਸ਼ਃ—ਡੰਡਾ, ਡਾਂਗ, ਸਹਾਰਾ ॥

ਟੁਟੂਬਾ, ਪੁਃ—ਟੋਭਾ, ਛਪੜ, ਤਲਾਉ, ਟੁੱਭੀ ਮਾਰਨ ਵਾਲਾ ॥

ਟੁਕ, ਵਿਃ—ਜ਼ਰਾ, ਰਤਾ, ਥੋੜਾ ਜੇਹਾ ॥

ਟੁੱਕ, ਪੁਃ—ਟੋਟਾ, ਰੋਟੀ ਦਾ ਟੁਕੜਾ, ਟੋਟਾ ॥

ਟੁੱਕਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਕੱਟਣਾ, ਵੱਢਣਾ ॥

ਟੁੱਕਰ, ਪੁਃ—ਰੋਟੀ ਦਾ ਵੱਡਾ ਟੁਕੜਾ ॥

ਟੁਕਵਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਕਟਵਾਉਣਾ, ਕਿਸੇ ਕਰਾਉਣੇ ॥

ਟੁਕਵਾਈ, ਸ਼ਃ—ਟੁੱਕਣ ਦਾ ਕੰਮ ਜਾਂ ਮਜੂਰੀ।

ਟੁਕੜਾ, ਪੁਃ—ਕਿਸੇ ਚੀਜ਼ ਦਾ ਟੋਟਾ, ਰੋਟੀ ਦਾ ਕੁਝ ਹਿੱਸਾ ॥

ਟੁਕੜੀ, ਸ਼ਃ—ਨਿੱਕਾ ਟੁਕੜਾ, ਹਿੱਸਾ, ਕਬੂਤਰਾਂ ਦੀ ਡਾਰ, ਭੀੜ, ਇਕ ਤਿਹਾਰ ॥

ਟੁਕਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਕਟਵਾਉਣਾ, ਕੋਈ ਗੱਲ ਕਿਸੇ ਦੇ ਮੂੰਹੋਂ ਕਢਵਾਣੀ ॥

ਟੁਕਾਈ, ਸ਼ਃ—ਟੁੱਕਣ ਦਾ ਕੰਮ ਜਾਂ ਮਜੂਰੀ ॥

ਟੁੰਗਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਕਪੜਾ ਉੱਪਰ ਖਿੱਚ ਕੇ ਅੜਾ ਲੈਣਾ, ਮੋੜਨਾ, ਤੰਬ ਵਿਚ ਫਸਾ ਲੈਣਾ ॥

ਟੁੱਟ, ਪੁ:—ਟੁੱਟਣ ਦਾ ਕੰਮ, ਸੰਜਣਾ ਵਿੱਚੋਂ ਦੁਜਾਇਗੀ, ਤੋੜਾ, ਵੱਢਾ, ਘਾਟਾ, ਛੁੱਟੀ ਹੋਈ ਗੱਲ ਜੋ ਹਾਸ਼ੀਏ ਉੱਤੇ ਲਿਖੀ ਜਾਵੇ ॥

ਟੁੱਟਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਟੋਟੇ ਹੋਣੇ, ਭੱਜਣਾ, ਪਾਟਣਾ ਹੱਲਾ ਕਰਨਾ, ਨਾਂ ਰਹਿਣਾ ॥

ਟੁੱਠਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਪਰਸਿੰਨ ਹੋਣਾ, ਦਿਆਲ ਹਣਾ ॥

ਟੁੰਡ, ਪੁ:—ਬੰਬ ਖੁਲੀ ਬਾਂਹ, ਰੁੱਖ ਦਾ ਸੱਖਣਾ ਤਣਾ ॥

ਟੁੰਡਾ, ਵਿ:—ਟੁੱਟੀ ਹੋਈ ਬਾਂਹ ਵਾਲਾ, ਜਿਸ ਦਾ ਹੱਥ ਮਾਰਿਆ ਜਾਏ ॥

ਟੁੰਡਾਆਂ ਕੱਸਣੀਆਂ, ਕ੍ਰਿ:—ਪਿੱਠ ਪਿਛੇ ਹੱਥ ਬੰਨ੍ਹਲੇ ॥

ਟੁੰਢਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਸੀਉਣਾ, ਗੰਢਣਾ, ਟਾਂਕੇ ਲਾਉਣਾ ॥

ਟੁੰਢਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਟੁੰਢਣ ਦਾ ਕਮ ਕਰਾਉਣਾ ॥

ਟੁੰਢਾਈ, ਸ:—ਟੁੰਢਣ ਦਾ ਕੰਮ ਜਾਂ ਮਜੂਰੀ ॥

ਟੁਣਕ ਟੁਣਕ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਨਿੱਕੀ ਟੱਲੀ ਦੇ ਵੱਜਣ ਵਰਗੀ ਅਵਾਜ਼ ਕੱਢਣੀ ॥

ਟੁਣਕਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਇੱਕ ਇੱਕ ਦਾਣਾ ਮੂੰਹ ਵਿਚ ਸਿੱਟ ਕੇ ਖਾਣਾ ॥

ਟੁਣ ਟੁਣ ਕਰਨਾ
ਟੁਣ ਟੁਣਾਉਣਾ } ਕ੍ਰਿ:—ਹੌਲੀ ਹੌਲੀ ਵਾਜ ਦੀ ਅਵਾਜ਼ ਕੱਢਣੀ ॥

ਟੁਣੀਆਂ, ਪੁ:—ਟੂੰਣੇ ਟੋਣੇ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਜਾਦੂਗਰ, ਮੰਤਰੀ ਧੂੱਪ ਵਾਲਾ ਆਦਮੀ ॥

ਟੁੰਬ ਟੱਲੀ
ਟੁੰਬ ਟਾਈ
ਟੁੰਬ ਟਾਕੀ } ਸ:—ਕਪੜੇ ਦਾ ਨਿੱਕਾ ਜਿਹਾ ਟੋਟਾ ॥

ਟੁੱਬਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਟੁਬੀ ਲਾਉਣੀ, ਗੋਤਾ ਮਾਰਕੇ ਖੂਹ ਦੇ ਹੇਠੋਂ ਗਾਰ ਕੱਢਣੀ ॥

ਟੁੰਬਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਛੇੜਨਾ, ਹਿਲਾਉਣਾ, ਦਿਲ ਦਾ ਉਠਾਉਣਾ ॥

ਟੁੰਬਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਛੁਹਾਉਣਾ, ਉਠਵਾਉਣਾ, ਛਿੜਾਉਣਾ ॥

ਟੁੰਬਾਈ, ਸ:—ਟੁੰਬਣ ਦਾ ਕੰਮ, ਛੇੜ, ਹਰਕਤ ॥

ਟੱਬੀ
ਟੁੱਬੀ } ਸ:—ਪਾਣੀ ਵਿੱਚ ਟੁੱਬਣ ਦਾ ਕੰਮ ਗੋਤਾ ॥

ਟੁਬਾਈ, ਸ:—ਪਾਣੀ ਤੱਕ ਅੱਪੜਨ ਮਗਰੋਂ ਖੂਹ ਦਾ ਟੋਆ ਡੂੰਘਾ ਕਰਨ ਦਾ ਕੰਮ ॥

ਟੁਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਚਲਣਾ, ਫਿਰਨਾ, ਜਾਣਾ, ਹਿਲਣਾ, ਕੰਮ ਦੇਣਾ, ਜਾਰੀ ਹੋਣਾ ॥

ਟੁਰਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਧੱਕਣਾ, ਚਲਾਉਣਾ, ਭੇਜਣਾ ਫਿਰਾਉਣਾ, ।

ਟੁੱਲ, ਪੁ:—ਗੁੱਲੀ ਨੂੰ ਡੰਡਾ ਮਾਰਨਾ, ਸੱਟ, ਚੋਟ ॥

ਟੂੰ, ਸ:—ਆਂਦਰਾਂ ਵਿੱਚ ਫਿਰਨ ਵਾਲੀ ਵਾਈ ਦੀ ਅਵਾਜ਼ ॥

ਟੂੰ ਟਾਂ, ਸ:—ਅੱਗੋਂ ਬੋਲਣਾ, ਨਾਂਹ, ਸ਼ੇਖੀ (ਕਰਨਾ) ॥

ਟੂਸ, ਸ਼ਃ—ਕੌੜੇ ਤੇਲ ਵਰਗੀ ਬੋ (ਆਉਣੀ ਮਾਰਨੀ)॥

ਟੂਸਾਂ ਨਿਕਲ ਜਾਣੀਆਂ, ਕ੍ਰਿਃ—ਭੈੜੀ ਬੋ ਨਾਲ ਦਿਲ ਬੁਰਾ ਹੋਣਾ॥

ਟੂਸਾ, ਪੁਃ—ਮਦਾਰ ਜਾਂ ਜੰਗਲੀ ਕਪਾਹ ਦਾ ਫੁੱਲ॥

ਟੂਸੀ, ਸ਼ਃ—ਛੋਟਾ ਟੂਸਾ॥

ਟੂਟ, ਸ਼ਃ—'ਤੂੰਤ' ਵੇਖੋ॥

ਟੂਟੀ, ਸ਼ਃ—ਨਲੀ, ਨਲਕੇ ਦਾ ਸਿਰਾ, ਨੜੀ ਦਾ ਮੂੰਹ, ਇੱਕਬੀੜੇ ਵਿੱਚੋਂ ਨਿਕਲਣ ਵਾਲਾ ਧਾਗਾ, ਸ਼ਰਾਰਤੀ ਆਦਮੀ॥

ਟੂਣਾ, ਪੁਃ—ਜਾਦੂ, ਮੰਤ੍ਰ, ਝਾੜਾ॥

ਟੂੰਬ, ਸ਼ਃ—ਧਾਤ ਦਾ ਟੋਟਾ, ਗਹਿਣਾ, ਮਾਸ ਦਾ ਟੁਕੜਾ॥

ਟੂੰਬਟੱਲੀ, **ਟੂੰਬ ਟਾਕੀ** } ਸ਼ਃ—ਕਪੜੇ ਦੇ ਟੁਕੜੇ, ਲੀਰਾਂ॥

ਟੂਲ, ਪੁਃ—ਊਂਘ, ਪੀਨਕ (ਆਉਣਾ), ਸਟੂਲ, ਇੱਕ ਕਪੜਾ, ਲੋਹੇ ਦਾ ਨੋਕਦਾਰ ਔਜ਼ਾਰ ਜੋ ਖਰਾਦ ਵਿਚ ਵਰਤੀਦਾ ਹੈ (ਲਾਉਣਾ)॥

ਟਲਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਊਂਘਣਾ, ਝੋਕਾਂ ਖਾਣੀਆਂ॥

ਟੇਸ਼ਣ, ਪੁਃ—'ਰੇਲ ਘਰ' ਵੇਖੋ॥

ਟੇਕ, ਸ਼ਃ—ਸਹਾਰਾ, ਆਸਰਾ, ਬਚਾਉ, ਅਟਕਾਉ॥

ਟੇਕਣ, ਪੁਃ ਸ਼ਃ—ਲਕੜੀ ਦਾ ਗੋਠਾ, ਸਹਾਰਾ, ਆਸਰਾ॥

ਟੇਕਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਰਖਣਾ, ਧਰਨਾ, ਸਹਾਰਾ ਦੇਣਾ॥

ਮੱਥਾ ਟੇਕਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਸਿਰ ਨਿਵਾਕੇ ਵੱਡੇ ਦਾ ਆਦਰ ਕਰਨਾ॥

ਟੇਕਰਾ, ਪੁਃ, **ਟੇਕਰੀ,** ਸ਼ਃ } ਉੱਚੀ ਥਾਂ, ਟਿੱਬਾ, ਟਿੱਲਾ॥

ਟੇਟਕਾ, ਪੁਃ—ਮਧਰਾ, ਨਿੱਕੇ ਕੱਦ ਦਾ ਮਨੁੱਖ॥

ਟੇਟਾ, ਪੁਃ—ਟਾਕਰਾ, ਸਾਮ੍ਹਣਾ, ਬਖੇੜਾ (ਹੋਣਾ)॥

ਟੇਟੂਆ, ਪੁਃ—ਅੱਖ ਦੇ ਵਿਚਲਾ ਦਾਗ, ਮਹੁਕਾ॥

ਟੇਢ, ਪੁਃ—ਵਿੰਗ, ਵਲ, ਜ਼ਿਦ, ਅੜ੍ਹਬ ਪੁਣਾ॥

ਟੇਢਾ, ਵਿਃ—ਵਿੰਗਾ, ਡਿੰਗਾ, ਹਠੀ, ਅੜ੍ਹਬ॥

ਟੇਬਲ, ਸ਼ਃ—ਮੇਜ਼॥

ਟੇਬਲ ਕਲਾਥ, ਪੁਃ—ਮੇਜ਼ ਉੱਤੇ ਪਾਉਣ ਵਾਲਾ ਕਪੜਾ॥

ਟੇਮ, ਪੁਃ—ਵਖਤ, ਵੇਲਾ, ਸਮਾ॥

ਟੇਮਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਰੋਟੀ ਦੇ ਟੁੱਕ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਗਿੱਲੀ ਚੀਜ਼ ਨਾਲ ਛੁਹਾਕੇ ਤਰ ਕਰਨਾ (ਟੇਮ ਟੇਮ ਕੇ ਖਾਣਾ, ਲਾਉਣਾ)॥

ਟੇਰ, ਸ਼ਃ—ਲੰਮਾ ਕਰਨ ਦਾ ਕੰਮ (ਲਾਉਣਾ)॥

ਟੇਰਨਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਥੁੱਲ੍ਹ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂਹ ਲਟਕਾਉਣਾ, ਤਿਲਕਾਉਣਾ, ਦਿਲ ਤੋੜਨਾ॥

ਟੇਵਾ, ਪੁਃ—ਜਿਸ ਕਾਗਤ ਉੱਤੇ ਬਾਲਕ ਦੇ ਜਨਮ ਦਾ ਸਮਾ ਲਿਖਿਆ ਹੋਵੇ॥ ਕਰੀਮ ਦਾ ਲੇਖ॥

ਟੈਂ ਸ਼ਃ—ਐਂਠ, ਆਕੜ, ਅਵਾਜ਼, ਛੈਕਾਰ॥

ਟੈਂ, ਟੈਂ, ਸ਼ਃ—ਬਿਅਰਥ ਬੋਲਣਾ, ਬਕਵਾਦ॥

ਟੈਹਕ
ਟੈਹਕਣਾ } 'ਟਹਿਕ' ਆਦਿਕ ਵੇਖੋ ॥

ਟੈਕਸਟ ਬੁਕ, ਸਃ—ਪੜ੍ਹਾਈ ਦੀ ਕਿਤਾਬ ॥

ਟੈਂਕਾ, ਪੁਃ—'ਟ' ਅੱਖਰ ਦਾ ਨਾਉਂ, ਟਾਂਕਾ ॥

ਟੈਨਸ, ਸਃ—ਇੱਕ ਵਲੈਤੀ ਖੇਡ, ਇੱਕ 'ਲੀਹ' ਵਾਲਾ ਰੇਸ਼ਮੀ ਕਪੜਾ ॥

ਟੈਂਪਰੈਂਸ, ਪੁਃ—ਨਸ਼ਿਆਂ ਤੋਂ ਬਚੇ ਰਹਿਣਾ ॥

ਟੈਂਪਰੈਂਸ ਸੋਸਾਇਟੀ, ਸਃ—ਨਸ਼ਿਆਂ ਤੋਂ ਬਚਾਉਣ ਜਾਂ ਹਟਾਉਣ ਵਾਲੀ ਸਭਾ ॥

ਟੈਰ (ਰਾ) ਸਃ—
ਟੈਰੀ ਪੁਃ— } 'ਟਾਇਰ' ਆਦਿਕ ਵੇਖੋ ॥

ਟੈਲੀਫੂਨ (ਫ਼ੋਨ), ਸਃ—ਬਿਜਲੀ ਦੇ ਜ਼ੋਰ ਅਵਾਜ਼ ਦੂਰ ਪੁਚਾਉਣ ਵਾਲਾ ਜੰਤ੍ਰ ॥

ਟੋਆ
ਟੋਇਆ } ਪੁਃ—ਡੂੰਘੀ ਥਾਂ, ਛੇਕ, ਵਿਰਲ, ਛੰਭ ॥

ਟੋਇਆ ਦੇਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਪਹਿਲੇ ਆਸ ਦੇ ਕੇ ਵੇਲੇ ਸਿਰ ਨਿਰਾਸ ਕਰਨਾ ॥

ਟੋਈ, ਸਃ—ਛੋਟਾ ਟੋਆ ॥

ਟੋਹਣਾ
ਟੋਹਣੀ } 'ਟੁਹਣਾ' ਆਦਿਕ ਵੇਖੋ ॥

ਟੋਹਾ ਟਾਹੀ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਟੋਹਣਾ, ਟੋਲਣਾ ॥

ਟੋਕ, ਸਃ—ਲੋਹਣੀਏ ਵੇਲਣੇ ਵਿੱਚੋਂ ਨਿਕਲੇ ਹੋਏ ਪੱਛੀਆਂ ਦੇ ਟੋਟੇ ॥

ਟੋਕ
ਟੋਕ ਟਾਕ } ਸਃ—ਰੋਕ, ਬਾਧਾ, ਅਟਕਾਉ, ਮਖੌਲ, ਨਜ਼ਰ ॥

ਟੋਕਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਰੋਕਣਾ, ਅਟਕਾਉਣਾ, ਹਟਕਣਾ, ਪੁੱਛਣਾ, ਨਜ਼ਰ ਲਾਉਣੀ ॥

ਟੋਕਰਾ, ਪੁਃ
ਟੋਕਰੀ, ਸਃ } ਪਿਲਛੀ ਵਾਂਸ ਆਦਿਕ ਦਾ ਉੱਪਰੋਂ ਖੁਲ੍ਹਾ ਭਾਂਡਾ ॥

ਟੋਕਾ, ਪੁਃ—ਪੱਠੇ ਕੁਤਰਨ ਵਾਲਾ ਹਥਿਆਰ, ਇੱਕ ਕੀੜਾ, ਇੱਕ ਪੰਖੇਰੂ (ਹੁਪੋ) ॥

ਟੋਕਾ ਹਾਣੀ, ਸਃ—ਪੱਠੇ ਕੁਤਰਨ ਵਾਲੀ ਥਾਂ ॥

ਟੋਕਾ ਟਾਕੀ, ਸਃ—ਟੋਕ, ਟੋਕ ਟਾਕ ॥

ਟੋਟ, ਸਃ—ਅੰਤ, ਘੱਟਾ, ਕਮਜ਼ੋਰੀ, ਥੁੜ ॥

ਟੋਟਕਾ, ਪੁਃ—ਇੱਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਅਸਤ ਬਾਜ਼ੀ, ਰੋਗ ਹਟਾਉਣ ਦਾ ਤਵੀਤ ਜਾਂ ਮੰਤ੍ਰ, ਅਲੋਖੀ ਦੁਆ ॥

ਟੋਟਣੀ, ਸਃ
ਟੋਟਰ, ਪੁਃ
ਟੋਟਰਾ, ਪੁਃ
ਟੋਟਰੀ, ਸਃ } ਸਿਰ ਦਾ ਉਤਲਾ ਹਿੱਸਾ, ਮੁੰਨਿਆ ਹੋਇਆ ਸਿਰ ॥

ਟੋਟਰ
ਟੋਟਲ } ਪੁਃ—ਸਾਰੀ ਗਿਣਤੀ, ਜੋੜ ॥

ਟੋੱਟਾ, ਪੁਃ—ਘਾਟਾ, ਥੁੜ, ਲੋੜ, ਕਮਜ਼ੋਰੀ, ਟੁਕੜਾ (ਛਣਨਾ), ਗਰਮ ਜਨਾਨੀ ਚਾਦਰ ॥

ਟੋੱਟੀ, ਸਃ—ਸ਼ੀਸ਼ੇ ਜਾਂ ਬਾਂਸ ਦੀ ਪੋਰੀ ॥

ਟੋਡੀ, ਸਃ—ਇੱਕ ਰਾਗ ਸਵੇਰ ਦਾ ॥

ਟੋਣਾ, ਪੁਃ—'ਟੂਣਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਟੋਪ, ਪੁਃ—ਵੱਡੀ ਟੋਪੀ, ਖੁੱਲ੍ਹਾ ॥

ਟੋਪਾ, ਪੁ:—ਅਨਾਜ ਦਾ ਇੱਕ ਨਾਪ,(ਪੰਜ ਕੁ ਸੇਰ) ਚਾਰ ਪੜੋਪੀਆਂ ॥

ਟੋੱਪਾ, ਪੁ:—ਅਨਾਜ ਦਾ ਇੱਕ ਨਾਪ (੨ ਕੁ ਸੇਰ) ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦੀ ਟੋਪੀ ॥

ਟੋੱਪੀ, ਸ:—ਕਪੜੇ ਕਾਗਤ ਆਦਿਕ ਦੀ ਇੱਕ ਛਿੱਕੂ ਵਰਗੀ ਚੀਜ ਜਿਸ ਨਾਲ ਸਿਰ ਢੱਕਦੇ ਹਨ, ਚਿਲਮ ॥

ਟੋੱਪੀ ਪੋਸ਼, ਪੁ:—ਟੋੱਪੀ ਪਾਉਣ ਵਾਲਾ, ਬਾਬੂ ॥

ਟੋੱਪੀ ਵਾਲਾ, ਪੁ:—ਮੁਗਲ ਜਾਂ ਫਰੰਗੀ ॥

ਟੋਬੀ, ਸ:—ਟੁੱਭੀ, ਖੂਹ ਖੱਟਣਾ ਜਾਂ ਗੋਤਾ ਮਾਰ ਕੇ ਗਾਰ ਕੱਢਣੀ ॥

ਟੋਂਬੂ, ਪੁ:—ਚਿੱਠੀ,ਹੁਕਮ, ਲਿਖਤ,ਹੁੰਡੀ (ਕਰਨਾ)॥

ਟੋਂਬੂ ਤਾਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਹੁੰਡੀ ਦਾ ਰੁਪਯਾ ਦੇ ਦੇਣਾ॥

ਟੋਭਾ, ਪੁ:—ਛੈਲ, ਛੱਪੜ, ਟੁੱਭੀ ਮਾਰਨ ਵਾਲਾ ॥

ਟੋਰ, ਸ:—ਚਾਲ, ਲੇਖਣ, ਕਿਲਕ ॥

ਟੋਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਭੇਜਣਾ, ਚਲਾਉਣਾ, ਵਿਦਿਆ ਕਰਨਾ ॥

ਟੋਰਾ ਟੁਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਕੰਮ ਚਲਣਾ, ਗੁਜ਼ਾਰਾ ਹੋਣਾ ॥

ਟੋਰਾ ਟੋਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਕੰਮ ਚਲਾਉਣਾ, ਗੁਜ਼ਾਰਾ ਕਰਨਾ ॥

ਟੋਲ
ਟੋਲ ਭਾਲ } ਸ:—ਭਾਲ, ਖੋਜ, ਤਲਾਸ਼, ਤੱਕ ਢੂੰਢ ॥

ਟੋਲਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਖੋਜਣਾ, ਭਾਲਣਾ, ਢੂੰਢਣਾ, ਲੱਭਣਾ ॥

ਟੋਲਾ:
ਟੋੱਲਾ } ਪੁ:—ਮਹੱਲਾ, ਭੀੜ, ਕੁਲ, ਘਰਾਣਾ ਮੰਡਲੀ ॥

ਟੋਲੀ
ਟੋੱਲੀ } ਸ:—ਸੰਗਤ, ਸਭਾ, ਕੱਠ, ਮੰਡਲੀ ॥

ਟੌਂਕਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਚੌਂਕਣਾ, ਰੋਣਾ, ਕਤੂਰੇ ਦਾ ਬੋਲਣਾ ॥

ਟੌਣ ਹਾਲ, ਪੁ:— 'ਕਮੇਟੀ ਘਰ' ਵੇਖੋ ॥

ਠ

ਠ, ਪੁ:—ਠੱਠਾ, ਗੁਰਮੁਖੀ ਪੈਂਤੀ ਦਾ ਸਤਾਰਵਾਂ ਅੱਖਰ ॥

ਠਸਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਤੁੰਨੇ ਜਾਣਾ, ਫਸਕੇ ਆਉਣਾ, ਭੀੜ ਹੋਣੀ ॥

ਠਹਿਕ, ਸ:—ਸੱਟ, ਚੋਟ, ਟੱਕਰ (ਲੱਗਣੀ) ॥

ਠਹਿਕਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਠੋਕਰ ਖਾਣੀ, ਸੱਟ ਲੱਗਣੀ (ਕੱਚ ਦੇ ਭਾਂਡੇ ਆਦਿਕ ਨੂੰ) ॥

ਠਾਹਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਅਟਕਣਾ, ਥਾਂਹਣਾ, ਗੱਲ ਪੱਕੀ ਹੋਣੀ ॥

ਠਹਿਰਾਉ, ਪੁ:—ਅਟਕਾਉ,ਟਿਕਾਉ,ਪਕਿਆਈ॥

ਠਹਿਰਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਅਟਕਾਉਣਾ, ਟਿਕਾਉਣਾ, ਪੱਕਾ ਕਰਨਾ, ਥਾਪਣਾ ॥

ਠਕ ਠਕ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਸਟ ਮਾਰਨ ਦੀ ਅਵਾਜ਼ ਕੱਢਣਾ ॥

ਠਕਾਣਾ, ਪੁ:—'ਟਿਕਾਣਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਠਕੁਰਾਇਣ, ਸ:—ਦੇਵੀ, ਠਾਕੁਰ ਦੀ ਇਸਤ੍ਰੀ, ਪਤਵੰਤੀ ॥

ਠਕੁਰਾਈ, ਸ:—ਠਾਕਰ ਦੀ ਪਦਵੀ, ਸਰਦਾਰੀ, ਮਾਲਕੀ । ਜ਼ੋਰਾਵਰੀ । ਜ਼ਬਰਦਸਤੀ ॥

ਠਕੁਰਾਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਟੱਕਰ ਖਾਣੀ, ਸੱਟ ਲਗਣੀ ॥

ਠਗ
ਠੱਗ } ਪੁ:—ਧੋਖਾ ਦੇ ਕੇ ਮਾਰਨ ਅਤੇ ਲੁੱਟਣ ਵਾਲਾ ॥

ਠਗਬਾਜ਼ੀ, ਸ:—ਠੱਗਾਂ ਦਾ ਕੰਮ, ਛਲ, ਧੋਖਾ ॥

ਠਗ ਵਿੱਦਿਆ, ਸ:—ਠੱਗਾਂ ਦੀ ਚਲਾਕੀ ॥

ਠਗਣਾ, ਪੁ:
ਠਗਣੀ, ਸ: } ਜੋ ਠੱਗੇ, ਜੋ ਮਨ ਨੂੰ ਮੋਹ ਲਏ ॥

ਠਗਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਧੋਖਾ ਦੇਕੇ ਲੁੱਟਣਾ, ਮਨ ਨੂੰ ਮੋਹ ਲੈਣਾ ॥

ਠਗ ਵਾੜਾ ਪੁ:—ਠੱਗਣ ਦੀ ਥਾਂ ॥

ਠਗਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਧੋਖਾ ਦੇਣਾ, ਛਲਣਾ ॥

ਠਗਾਈ, ਸ:—ਲੁੱਟ, ਚੋਰੀ, ਛਲ, ਫਰੇਬ (ਖਾਣੀ) ॥

ਠਗੀ
ਠੱਗੀ } ਸ:—ਧੋਖਾ ਦੇ ਕੇ ਲੁੱਟਣ ਮਾਰਨ ਦਾ ਕੰਮ ॥

ਠਗੀਆ
ਠੱਗੀਆ } ਪੁ:—ਠੱਗਣ ਵਾਲਾ, ਛਲੀਆ ॥

ਠਠ, ਸ:—ਮਹਿਮਾ, ਪ੍ਰਤਾਪ, ਭੀੜ ਭਾੜ, ਬਹੁਤ ਸੁਰਾਂ ਦਾ ਮੇਲ, ਥੰਮ੍ਹ, ਚੈਨ ॥

ਠਠਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਠਹਿਰਾਉਣਾ, ਪੱਕੀ ਸਲਾਹ ਕਰਨੀ ॥

ਠਠੰਬਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਝਿਜਕਣਾ, ਰੁਕਣਾ, ਥਿੜਕਣਾ ॥

ਠਠਰਾਉਣਾ,
ਠਠਰਾ ਜਾਣਾ } ਕ੍ਰਿ:—ਸਰਦੀ ਨਾਲ ਸੁੰਨ ਹੋਣਾ, ਕਰੜੇ ਹੋਣਾ ॥

ਠੱਠਾ, ਪੁ:—ਅੱਖਰ 'ਠ' ਦਾ ਨਾਉਂ, ਹਾਸਾ, ਮਖੌਲ (ਕਰਨਾ, ਮਾਰਨਾ) ॥

ਠੱਠੇ ਵਿੱਚ ਉਡਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਮਖੌਲ ਨਾਲ ਸ਼ਰਮਿੰਦਾ ਕਰਨਾ ॥

ਠਠਿਆਰ (ਾ), ਪੁ:—ਧਾਤ ਦੇ ਭਾਂਡੇ ਘੜਨ ਵਾਲਾ ॥

ਠਠੇਰਾ, ਪੁ:—ਠਠਿਆਰ ਦਾ ਪੁਤ੍ਰ ॥

ਠਠੋਲੀ, ਸ:—ਹਾਸਾ, ਠੱਠਾ, ਮਸ਼ਕਰੀ, ਮਖੌਲ ॥

ਖੋਲੀ ਠਠੋਲੀ, ਸ:—ਮੇਹਣਾ, ਝਾੜ (ਕਰਨੀ, ਮਾਰਨੀ) ॥

ਠੰਡ
ਠੰਢ } ਸ:—ਸਰਦੀ, ਪਾਲਾ, ਸ਼ਾਂਤ, ਅਰਾਮ (ਪੈਣੀ) ॥

ਠੰਡਕ
ਠੰਢਕ } ਸ:—'ਠੰਡ' ਵੇਖੋ ॥

ਠੱਡਾ, ਪੁ:—ਕਾਗਤ ਦੇ ਕਨਕਊਏ ਦਾ ਸਿਰਾ, ਹੱਦ ਦਾ ਨਿਸ਼ਾਨ ॥

ਠੰਡਾ (ਢਾ), ਪੁ:
ਠੰਡੀ (ਢੀ), ਸ: } ਸਰਦ, ਸੁੰਨ, ਮੁਰਦਾ, ਚੁੱਪ ਸੁਸਤ, ਬੁੱਝਾ ਹੋਇਆ ਨਰਮ, ਕ੍ਰੋਧ ਰਹਿਤ ॥

ਠੰਡਾ ਹੋਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਅਰਾਮ ਲੈਣਾ, ਗੁੱਸਾ ਜਾਣ ਦੇਣਾ ॥

ਠੰਡਾ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਅਰਾਮ ਦੇਣਾ, ਬੁਝਾਉਣਾ, ਦੀਪ ਚਲਾਉਣਾ ॥

ਕਲੇਜਾ ਠੰਡਾ ਹੋਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਸੁਖੀ ਹੋਣਾ, ਬਦਲਾ ਲੈ ਚੁਕਣਾ ॥

ਠੰਡੇ ਸਾਹ, ਪੁ:—ਹਾਹੁਕੇ (ਭਰਨੇ) ॥

ਠੰਡੇ ਠੰਡੇ, ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—ਸਵੇਰੇ ਜਾਂ ਤ੍ਰਿਕਾਲਾਂ ਵੇਲੇ (ਜਾਂ ਠੰਡ ਹੋ ਜਾਏ) ॥

ਠੰਡਿਆਈ
ਠੰਢਿਆਈ } ਸ:—ਸਰਦਾਈ, ਭੰਗ, ਠੰਡੀ ਦੁਆ (ਪੀਣ ਵਾਲੀ) ॥

ਠੰਡੀ, ਸ:—ਮਾਤਾ ਦਾ ਰੋਗ, ਚੀਚਕ, ਸੀਤਲਾ ਦੇ ਦਾਣੇ ॥

ਠਣਕਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਛਣ ਛਣ ਦੀ ਅਵਾਜ ਦੇਣੀ ॥

ਠਣਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਸਲਾਹ ਕਰਨੀ, ਮਿਥਣਾ ॥

ਠਣਾਕਾ, ਪੁ:—ਛਣ ਛਣ ਦੀ ਅਵਾਜ ॥

ਠੱਪ ਚੰਦ, ਸ:—ਕਿਸੇ ਮਾਮਲੇ ਨੂੰ ਠੰਢਾ ਪਾਉਣ ਜਾਂ ਮੇਟਣ ਦਾ ਕੰਮ (ਕਰਨਾ) ॥

ਠੱਪਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਠੋਕਣਾ, ਨਿਸ਼ਾਨ ਲਾਉਣਾ ਛਾਪਣਾ, ਢੱਕਣਾ, ਠੱਪਾ ਲਾਉਣਾ, ਕਿਤਾਬ ਬੰਦ ਕਰਨੀ ॥

ਠਪਾ, ਪੁ:—ਅਨਾਜ ਦੇ ਢੇਰ ਉੱਤੇ ਨਿਸ਼ਾਨ ਲਾਉਣ ਵਾਲੀ ਫੱਟੀ ॥

ਠੱਪਾ, ਪੁ:—ਨਿਸ਼ਾਨ, ਸਿੱਕਾ, ਸੱਚਾ, ਛਾਪ, (ਲਾਉਣਾ) ॥

ਠਪਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਠੱਪਣ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਾਉਣ ॥

ਠਪਾਈ, ਸ:—ਠੱਪਣ ਦਾ ਕੰਮ ਜਾਂ ਮਜੂਰੀ ॥

ਠਰ, ਪੁ:, ਸ:—ਠੰਡ, ਪਾਲਾ, ਕੱਕਰ (ਪੈਣਾ, ਪੈਣੀ) ॥

ਠਰਕ, ਪੁ:—ਵਾਦੀ, ਝੱਸ, ਝੂਠੀ ਚਾਹ ॥

ਠਰਕਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਉਸ ਗੱਲ ਦੀ ਚਾਹ ਰੱਖਣੀ ਜੋ ਪੂਰੀ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦੀ, ਘਬਰਾ ਜਾਣਾ ॥

ਠਰਕੀ, ਪੁ:—ਜਿਸ ਨੂੰ ਠਰਕ ਹੋ ॥

ਠਰ ਜਾਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—'ਠਰਨਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਠਰਨ, ਸ:—ਠੰਡ, ਪਾਲਾ, ਸਰਦੀ ॥

ਠਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਠੰਡੇ ਜਾਂ ਸੁੰਨ ਹੋ ਜਾਣਾ, ਹਿੱਲ ਨਾ ਸੱਕਣਾ ॥

ਠਰਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਠੰਡਾ ਕਰਨਾ, ਸਰਦੀ ਲਾਉਣੀ, ਠਹਿਰਾਉਣਾ, ਰੋਕਣਾ ॥

ਠੱਲ੍ਹ, ਸ:—ਸਹਾਰਾ, ਠਹਿਰਾਉ, ਅਟਕਾਉ; (ਪਾ ਦੇਣੀ, ਪੈਣੀ) ॥

ਠੱਲ੍ਹ, ਪੁ:—ਠਲ੍ਹਣ ਵਾਲਾ, ਲੱਕੜ ਦਾ ਠੋਕਣ ਵਾਲਾ = ਦਸਤਾ ॥

ਠਾਂ, ਸ:—ਬੰਦੂਕ ਜਾਂ ਤੋਪ ਦੀ ਅਵਾਜ, ਥਾਂ ॥

ਠਾਂਸ, ਸ:—ਧੀਰਜ, ਸੋਭਾ, ਮਹਿਮਾ, ਵਡੱਪਣ ॥

ਠਾਂਸਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਭਰਨਾ, ਤੁੰਨਣਾ, ਨੱਪਣਾ, ਠੋਕਣਾ

ਠਾਹਰੀ, ਸ:—ਦੋਵੇਂ ਲੱਤਾਂ ਪਸਾਰਕੇ ਬੈਠਣਾ ॥

ਠਾਹਰੀ ਲੈਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਖੇਡ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਦੀ ਪਿੱਠ ਪੁਰ ਚੜ੍ਹਣਾ ॥

ਠਾਹ ਠਾਹ, ਪੁ:, ਸ:—ਲੱਕੜੀ ਆਦਿਕ ਦੀ ਸੱਟ ਦੀ ਅਵਾਜ਼ ॥

ਠਾਹਰ, ਸ:—ਥਾਂ, ਟਿਕਾਣਾ, ਠੌਰ ॥

ਠਾਕ, ਸ:—ਰੋਕ, ਅਟਕਾਉ, ਬਾਂਧਾ ॥

ਠਾਕਣਾ / ਠਾਕ ਦੇਣਾ ਕ੍ਰਿ:—ਰੋਕਣਾ, ਹਟਾਉਣਾ ਹਟ-ਕਣਾ ॥

ਠਾਕਰ / ਠਾਕੁਰ ਪੁ:—ਪਰਮੇਸਰ, ਸੁਆਮੀ, ਪਤਵੰਤਾ, ਸਰਦਾਰ, ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਦੀ ਮੂਰਤ ॥

ਠਾਕਰ ਦੁਆਰਾ, ਪੁ:—ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਦੀ ਮੂਰਤ ਵਾਲਾ ਮੰਦਰ ॥

ਠਾਠ, ਸ:—ਲਹਿਰ, ਸਮਿਆਨ, ਸਜ ਧਜ ॥

ਠਾਠਾ, ਪੁ:—'ਢਾਟਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਠਾਠਾਂ ਮਾਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਜ਼ੋਰ ਦੀਆਂ ਲਹਿਰਾਂ ਉੱਠਣੀਆਂ ॥

ਠਾਂ ਠਾਂ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—'ਠੀਂ ਠੀਂ ਕਰਨਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਠਾਢਾ, ਵਿ:—ਸਿੱਧਾ, ਖੜ੍ਹਾ, ਤਕੜਾ ॥

ਠਾਣਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਪੱਕੀ ਸਲਾਹ ਕਰਨੀ, ਮਿਥਣਾ ॥

ਠਾਣਾ, ਪੁ:—ਪੁਲਸ ਦੀ ਚੌਕੀ, ਪੁਲਸ ਦਾ ਅਫ਼ਸਰ, ਪੁਲਸ ਦੇ ਸਿਪਾਹੀ ॥

ਠਾਣੇਦਾਰ, ਪੁ:—ਪੁਲਸ ਦਾ ਇੱਕ ਵਡਾ ਅਫ਼ਸਰ ॥

ਠਾਣੇਦਾਰਨੀ, ਸ:—ਠਾਣੇ ਦਾਰ ਦੀ ਵਹੁਟੀ ॥

ਠਾਣੇਦਾਰੀ, ਸ:—ਠਾਣੇਦਾਰ ਦਾ ਹੁੱਦਾ ॥

ਠਾਣੇ ਮੀਰ, ਪੁ:—ਪੁਲਸ ਦਾ ਹਾਕਮ ॥

ਠਾਣੇ ਠਾਣੇ ਮੀਰ ਹੋ ਬੈਠਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਆਪੇ ਹੀ ਵੱਡਾ ਬਣ ਜਾਣਾ, ਮਾਲਕ ਥੋਂ ਆਕੀ ਹੋ ਜਾਣਾ ॥

ਠਾਰ ਦੇਣਾ / ਠਾਰਨਾ ਕ੍ਰਿ:—ਠੰਢਾ ਕਰਨਾ, ਜਮਾਉਣਾ, ਘਬਰਾ ਦੇਣਾ ॥

ਠਿਹਲਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—'ਠੇਹਲਣਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਠਿੱਸ, ਸ:—ਚੰਗੀ ਤਰਾਂ ਨਾਂ ਚੱਲਣ ਵਾਲੀ, ਬੰਦੂਕ ਦੀ ਅਵਾਜ਼ ॥

ਠਿਸਕ, ਸ:—ਸ਼ੇਖੀ, ਫੜ (ਮਾਰਨੀ) ॥

ਠਿਸਕਰੀ, ਸ:—ਚੱਸਾ, ਠੱਠਾ, ਮਖੌਲ ॥

ਠਿਸਲਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਤਿਲਕਣਾ, ਫਿਸਲਣਾ ॥

ਠਿਕਾਣਾ, ਪੁ:—ਥਾਂ, ਠਾਹਰ, ਡੇਰਾ, ਹਦ, ਟਿਕਾਉ ॥

ਠਿਕਾਣੇ ਲੱਗਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਸਾਂਭਿਆ ਜਾਣਾ, ਮਾਰੇ ਜਾਣਾ ॥

ਠਿਕਾਣੇ ਲਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਸਾਂਭਣਾ, ਮਾਰ ਸੁੱਟਣਾ, ਬਹੁ ਸਿਰ ਰਖਣਾ ॥

ਠਿੰਗਣਾ, ਵਿ:—ਮਧਰਾ, ਛੋਟੇ ਕੱਦ ਦਾ, ਵਾਉਣਾ ॥

ਠਿੰਗਾ ਪੁ:—ਸੋਟੀ, ਡੰਡਾ, ਹਥਿਆਰ ॥

ਠਿੱਠ, ਵਿ:—ਸ਼ਰਮਿੰਦਾ, ਬਦਨਾਮ (ਹੋਣਾ, ਕਰਨਾ) ॥

ਠਿਣਕਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਰੋਣਾ, ਹਟਕੋਰੇ ਭਰਨਾ ॥

ਠਿੱਪਰ, ਪੁ:—ਗੋਂਗਲੂ, ਸਲਗਮ ॥

ਠਿੱਪਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਖਹੁੜ ਖਾਣਾ ॥

ਠਿੱਬਾ, ਵਿ:—ਵਿੰਗੇ ਪੈਰ ਵਾਲਾ, ਮੁੜੀ ਹੋਈ ਅੱਡੀ ਵਾਲਾ (ਜੁੱਤੀ ਦਾ ਪੈਰ)॥

ਠਿੱਲ੍ਹ, ਸ:—ਰੋਕ, ਅਟਕਾਉ (ਪਾਉਣੀ, ਪੈਣੀ)॥

ਠਿੱਲ੍ਹਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਪਾਣੀ ਵਿੱਚ ਕੁੱਦ ਪੈਣਾ, ਡੁੱਬਣਾ॥

**ਠੀਂ ਠੀਂ ਕਰਨਾ
ਠੀਂ ਠੀਂ ਲਾਉਣਾ** } ਕ੍ਰਿ:—ਬੰਦੂਕ ਚਲਾਉਣੀ, ਬੰਦੂਕਦੀ ਅਵਾਜ਼ਕਰਨੀ॥

ਠੀਹਮ(ਆ), ਸ:—ਮਿੱਟੀ ਦਾ ਢਲਾ, ਢੀਮ॥

ਠੀਕ, ਵਿ:—ਪੂਰਾ, ਸੱਚਾ, ਮੁਨਾਸਬ, ਯਥਾਰਥ, ਨਾਲ ਮਿਲਦਾ॥

ਠੀਕ ਠਾਕ, ਕ੍ਰਿ: ਵਿ: } ਬਿਲਕੁਲ ਠੀਕ, ਪੂਰਾ ਪੂਰਾ॥

ਠੀਕ ਠੀਕ, ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—ਠੀਕ ਤਰਾਂ, ਮੁਨਾਸਬ ਤੌਰ ਪੁਰ॥

ਠੀਕਰ (ਰਾ), ਪੁ:—ਟੁੱਟੇ ਹੋਏ ਮਿੱਟੀ ਦੇ ਭਾਂਡੇ ਦਾ ਟੁਕੜਾ, ਖੱਪਰ॥

ਠੀਕਰੀ, ਸ:—ਟੁੱਟੇ ਹੋਏ ਭਾਂਡੇ ਦਾ ਨਿੱਕਾ ਜੇਹਾ ਟੁਕੜਾ॥

ਠੀਂਗਾ, ਪੁ:—ਸੋਟੀ, ਡੰਡਾ, ਹਥਿਆਰ॥

ਠੀਪ, ਸ:—ਚਾਂਡੀ, ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦਾ ਦੀਵਾ॥

ਠੀਪਾ, ਪੁ:—ਮਿੱਟੀ ਜਾਂ ਲਕੜੀਦੀ ਗੋਲ ਟਿੱਕੀ ਜਿਸ ਨਾਲ ਮੁੰਡੇ ਖੇਡਦੇ ਹਨ। ਠੀਪੇ ਵਰਗੀ ਕੋਈ ਹੋਰ ਸ਼ੈ॥

ਠੀਮ, ਸ:—ਮਿੱਟੀ ਦਾ ਢਲਾ, ਢੀਮ॥

ਠੁੱਸ, ਸ:—'ਠਿੱਸ' ਵੇਖੋ। ਠਕਾਰੀ ਅਵਾਜ਼॥

ਠੁਸਕਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਹੌਲੀ ਹੌਲੀ ਰੋਣਾ॥

ਠੁਸਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਤੁੰਨ ਕੇ ਭਰਾਉਣਾ, ਬਹੁਤ ਖੁਲਾਉਣਾ॥

ਹ ਠੂਹ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਮੇਢਿਆਂ ਨੂੰ ਲੜਾਉਣ ਵਾਸਤੇ ਉੱਚੀ ਬੋਲਣਾ॥

ਠੁਕ, ਸ:—ਆਦਰ, ਮਾਨ, ਵਡਿਆਈ॥

ਠੁੱਕ, ਸ:—ਇਕੱਠ, ਢੋਕਾ, ਮੇਲ, ਭੀੜ, ਜੋੜ॥

ਠੁੱਕ ਬੱਝਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਕਮ ਰਾਸ ਆਉਣਾ॥

ਠੁਕਰਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਪੈਰਾਂ ਦੇ ਅੰਗੂਠਿਆਂ ਨਾਲ ਮਾਰਨਾ, ਠੋਕਰ ਲੁਆਉਣੀ॥

ਠੁਕਰਾਈ, ਸ:—'ਠਕੁਰਾਈ' ਵੇਖੋ॥

ਠੁਕਰਾਏ ਜਾਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਠੋਕਰ ਖਾਣੀ, ਕਿਸੇ ਚੀਜ਼ ਨਾਲ ਪੈਰਾਂ ਦੇ ਅੰਗੂਠੇ ਖਹਿਣੇ॥

ਠੁਕਵਾਈ, ਸ:—ਠੋਕਣ ਦਾ ਕੰਮ ਜਾਂ ਮਜੂਰੀ॥

ਠੁਕਵਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਠੋਕਣ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਾਉਣਾ॥

**ਠੁਕਾਉਣਾ
ਠੁਕਾਈ** } 'ਠੁਕਵਾਉਣਾ', ਠੁਕਵਾਈ' ਵੇਖੋ॥

ਠੁੱਗਾ, ਵਿ:—ਮੂਰਖ, ਝੱਲਾ, ਬੁੱਧੂ, ਜੇਹੜਾ ਚੰਗਾ ਬੋਲਣਾ ਨਾਂ ਸਿੱਖੇ॥

ਠੁੱਠ, ਪੁ:—ਹੱਥ ਦਾ ਅੰਗੂਠਾ॥

ਠੁੱਠ ਵਿਖਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਧਮਕੀ ਦੇਣੀ, ਤੁੱਛ ਸਮਝਣਾ, ਨਾਂਹ ਕਰਨੀ॥

ਠੁੱਡਾ, ਪੁ:—ਠੋਕਰ, ਕਣਕਉਂਦੇ ਦਾ ਸਿਰਾ॥

ਠੁਣਕ, ਸ਼ਃ–ਹੌਲੀ ੨ ਰੋਣ ਦੀ ਅਵਾਜ਼ ॥

ਠੁਣਕਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ–ਹੌਲੀ ੨ ਰੋਣਾ, ਹਟਕੋਰੇ ਭਰਨੇ॥

ਠੁਣਾ, ਪੁਃ–ਬਹਾਨਾ, ਟਾਲ ਮਟੋਲਾ, ਜੁਗਤ (ਦੇਣਾ, ਰੱਖਣਾ) ॥

ਠੁਮਕ ਠੁਮਕ, ਕ੍ਰਿਃਵਿਃ–ਸੋਹਣੀ ਚਾਲੇ (ਚੱਲਣਾ) ॥

ਠੁੰਮਕੁਣਾ, **ਠੁੰਮਕਣਾ**, ਕ੍ਰਿਃ–ਸੋਹਣੀ ਚਾਲ ਨਾਲ ਚੱਲਣਾ ॥

ਠੁਮਕਾ, ਪੁਃ–ਸੋਹਣੀ ਚਾਲ, ਸੋਹਣਾ ਨਾਚ ॥

ਠੁਮ ਠੁਮ ਕਰਕੇ ਚਲਣਾ, **ਠੁਮ ਠੁਮ ਚਲਣਾ**, ਕ੍ਰਿਃ—'ਠੁੰਮਕਣਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਠੁੰਮ੍ਹਣਾ, ਪੁਃ–ਛੱਤੇ ਆਦਿਕ ਨੂੰ ਟਿਕਾਉਣ ਲਈ ਜੋ ਚੀਜ਼ ਉਸਦੇ ਹੇਠ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇ ॥

ਠੁਮਰੀ, ਪੁਃ–ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦਾ ਗੀਤ ॥

ਠੁਰ ਠੁਰ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿਃ–ਠੁਰ ਠੁਰ ਕਰਨਾ, ਪਾਲੇ ਨਾਲ ਕੰਬਣਾ ॥

ਠੁਲਾ, ਪੁਃ–ਮੰਡਲੀ, ਜਲੋ ॥

ਠੁੱਲ੍ਹਾ, ਵਿਃ–ਮੋਟਾ ਕਪੜਾ, ਮੋਟਾ ਆਦਮੀ ॥

ਠੂਸਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ–ਭਰਨਾ, ਤੁੰਨਣਾ, ਬਹੁਤ ਖਾਣਾ ॥

ਠੂਹਾਂ, ਪੁਃ–ਅਠੂਹਾਂ, ਬਿੱਛੂ ॥

ਠੂੰਗਣੀ, ਕ੍ਰਿਃ–ਇੱਕ ੨ ਦਾਣਾ ਮੂੰਹ ਵਿਚ ਪਾਉਣਾ, ਚੁੰਝ ਮਾਰਨੀ, ਫਲੀ ਵਿੱਚੋਂ ਦਾਣੇ ਚੁਗਣੇ ॥

ਠੂੰਗਾ, ਪੁਃ–ਚੁੰਝ ਮਾਰਨ ਦਾ ਕੰਮ (ਮਾਰਨਾ), ਠੂੰਗਣ ਵਾਲਾ, ਘੱਟ ਤੋਲਣਾ ॥

ਠੂਰੇ ਮਾਰ, ਪੁਃ–ਘੱਟ ਤੋਲਣ ਵਾਲਾ ॥

ਠੂਠਾ, ਪੁਃ–ਮਿੱਟੀ ਦਾ ਪਿਆਲਾ ॥

ਹਥ ਠੂਠਾ ਦੇਸ ਮੋਕਲਾ, ਸਃ—ਮੰਗਣ ਵਾਲੇ ਨੂੰ ਮੰਗਣ ਲਈ ਬਥੇਰੀਆਂ ਜਗਾਂ ਹਨ ॥

ਠੂਠੀ, ਸਃ–ਨਿੱਕਾ ਠੂਠਾ, ਸ਼ਰਾਬ ਦੀ ਪਿਆਲੀ, ਅੱਧਾ ਖੱਪਾ ॥

ਠੇਹਲਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ–ਪਾਣੀ ਵਿੱਚ ਸੁੱਟਣਾ, ਡੁਬਣਾ ਜਾਂ ਲੰਘਾਉਣਾ। ਦੋਚਕੇ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਪਾਣੀ ਪਾ ਦੇਣਾ ॥

ਠੇਕਣਾ, ਪੁਃਕ੍ਰਿਃ–ਲੈਂਦਾ ਕਰਨਾ, ਛਾਪਣਾ, ਠੱਪਾ ਲਾਉਣਾ ॥

ਠੇਕਾ, ਪੁਃ–ਕਿਰਾਇਆ, ਭਾੜਾ, ਇਜਾਰਾ, ਠਹਿਰਾਇਆ ਹੋਇਆ ਮੁੱਲ, ਨਗਾਰਾ ਵਜਾਉਣ ਦਾ ਇੱਕ ਢੰਗ ॥

ਠੇਕੀ, ਸਃ–ਅਨਾਜ ਰੱਖਣ ਵਾਲੀ ਬਾਂਸ ਜਾਂ ਤੱਪੜ ਦੀ ਕੋਠੀ, ਰੋਟੇ ਮਿਲਣ ਵਾਲਾ ਟੋਕਰਾ ॥

ਠੇਕੇਦਾਰ, ਪੁਃ–ਠੇਕੇ ਤੇ ਕੰਮ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ॥

ਠੇਠ, ਵਿਃ–ਸਾਫ਼, ਜਿਸ ਬੋਲੀ ਵਿੱਚ ਰਲਾ ਨਾ ਹੋਵੇ ॥

ਠੇਠਰ, ਵਿਃ–ਤਬਾਹ, ਲਾਲਚੀ ॥

ਠੇਡਾ, ਪੁਃ–ਪੈਰ ਦੀ ਸੱਟ, ਠੋਕਰ (ਖਾਣਾ, ਮਾਰਨਾ, ਲਾਉਣਾ) ॥

ਠੇਲ੍ਹਾ, ਪੁਃ–ਰੇਲ ਦੀ ਸੜਕ ਉੱਤੇ ਧੱਕ ਕੇ ਚਲਾਉਣ ਵਾਲੀ ਛੋਟੀ ਗੱਡ ॥

ਠੈਂ, ਸਃ–ਤੋਪ ਜਾਂ ਬੰਦੂਕ ਦੀ ਅਵਾਜ਼ ॥

ਠੈਈਂ, ਵਿਃ–ਪੂਰਾ ਹਇਆ ਹੋਇਆ ॥

ਠੌਸਾ, ਪੁ:—ਠੁੱਠ ਵਿਖਾਉਣਾ ॥

ਠੋਕ ਵਜਾਕੇ ਵੇਖਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪਰਖਣਾ ॥

ਠੋਕਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਸੱਟ ਮਾਰਨੀ, ਕੁੱਟਣਾ, ਖੋਭਣਾ ॥

ਠੋਕਰ, **ਠੋਕੁਰ** } ਸ:—ਸੱਟ, ਟੱਕਰ, ਧੱਕਾ, ਕਿਸੇ ਚੀਜ਼ ਨਾਲ ਪੈਰ ਦਾ ਟਕਰਾਉਣਾ (ਮਾਰਨੀ ਲਾਉਣੀ) ਅਗਲਾ ਹਿੱਸਾ ॥

ਠੋਕਰ ਖਾਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਨੁਕਸਾਨ ਹੋ ਜਾਣਾ ॥

ਠੋਕਾ, **ਠੋਕਾ ਸਿੰਘ** } ਪੁ:—ਸਿੱਖ ਤਰਖਾਣ ॥

ਠੋਠ, ਵਿ:—ਅੱਲ੍ਹੜ, ਅਣਜਾਣ, ਅਲਪਗ੍ਯ, ਮੂਰਖ ॥

ਠੋਡੀ, ਸ:—ਚੇਹਰੇ ਦਾ ਹੇਠਲਾ ਹਿੱਸਾ (ਮੂੰਹ ਦੇ ਥੱਲੇ) ॥

ਠੋਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਬੁਰੀ ਪਰਾਲਬਧ ਦੱਸਣ ਵਾਸਤੇ ਮੱਥੇ ਨੂੰ ਉਂਗਲੀਆਂ ਮਾਰਨੀਆਂ, ਭਾਂਡਾ ਆਦਿਕ ਖੜਕਾਕੇ ਪਰਖਣਾ ॥

ਠੌਂਕਾ, ਪੁ:—'ਢੋਂਕਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਠੌਰ, ਸ:—ਥਾਂ, ਟਿਕਾਣਾ, ਡੇਰਾ ॥

ਡ

ਡ, ਪੁ:—ਡੱਡਾ, ਗੁਰਮੁਖੀ ਪੈਂਤੀ ਦਾ ਅਠਾਈਵਾਂ ਅੱਖਰ ॥

ਡਊ, ਵਿ:, ਪੁ:—ਮੂਰਖ, ਬੁੱਧੂ, ਅਹਮਕ ॥

ਡਸ, ਪੁ:—ਸੱਪ ਆਦਿਕ ਦਾ ਡੰਗ ॥

ਡਸ ਜਾਣਾ, **ਡਸਣਾ** } ਕ੍ਰਿ:—ਡੰਗ ਮਾਰਨਾ, ਸੱਪ ਆਦਿਕ ਦਾ ਲੜਨਾ ॥

ਡਹਕ, ਸ:—ਸਿਰ ਜਾਂ ਅੱਖ ਵਿੱਚ ਚੁੱਭਵੀਂ ਪੀੜ, ਤਰਾਟ ॥

ਡਹਕਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਬਲਣਾ, ਸੜਨਾ ॥

ਡਹਕਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਜਲਾਉਣਾ, ਸੜਵਾਉਣਾ ॥

ਡਹਾ, ਪੁ:—ਡੰਗਰਾਂ ਨੂੰ ਨੱਸ ਜਾਣ ਤੋਂ ਰੋਕਣ ਲਈ ਗਲ ਵਿੱਚ ਬੱਧੀ ਹੋਈ ਸੋਟੀ, ਹਿੰਦੂਆਂ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਦੇ ਮਰਨ ਪਿੱਛੋਂ ਦਸਵੇਂ ਦਿਨ ਦਾ ਸਿਆਪਾ ॥

ਡਹਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਡਾਹੁਣ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਾਉਣਾ, ਡਾਹੁਣ ਦੇਣਾ ॥

ਡਹਾਈ, ਸ:—ਡਾਹੁਣ ਦੀ ਮਜੂਰੀ ॥

ਡਹਿਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਕੰਮ ਵਿੱਚ ਦਿਲ ਦੇ ਕੇ ਲੱਗ ਜਾਣਾ, ਜੁੱਟਣਾ, ਕੰਮ ਛੋਹਣਾ, ਲੜਨ ਲੱਗਣਾ, ਵਿਛਣ, (ਮੰਜਾ ਆਦਿਕ) ॥

ਡਹਿਲ, ਪੁ:—ਡਰ, ਭੌ, ਧੌਂਸ (ਕਰਨਾ, ਖਾਣਾ, ਜਾਣਾ) ॥

ਡਹਿਲਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਡਰਨਾ ॥

ਡੱਕ, ਪੁ:—ਰੋਕ, ਅਟਕਾਉ, ਮੂਲੀ ਆਦਿਕ ਦਾ ਟੋਟਾ ਜਿਸਨੂੰ ਮੋਂਗਰਿਆਂ ਲਈ ਲਾਈਦਾ ਹੈ ॥

ਡੰਕ, ਪੁ:—ਸੱਪ ਆਦਿਕ ਦਾ ਡੰਗ, ਲੋਹੇ ਦੀ ਕਲਮ ਜਾਂ ਚੁੰਝ ॥

ਡਕ ਡਕ, ਵਿ:—ਕੰਢਿਆਂ ਤੱਕ ਭਰਿਆ ਹੋਇਆ (ਭਾਂਡਾ) ॥

ਡਕ ਡਕ ਹੋਣਾ
ਡਕ ਡਕ ਕਰਨਾ } ਕ੍ਰਿ:—ਕੰਢਿਆਂ ਤੋਂ ਵਗਣਾ ਗਾਵੀ ਸਿਰ ਪੀੜ ਹੋਣੀ, ਮਗਜ਼ ਕਮਜ਼ੋਰ ਹੋਣਾ ॥

ਡੱਕਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਰੋਕਣਾ, ਅਟਕਾਉਣਾ, ਬੰਨ੍ਹਣਾ, ਬਾੜ ਦੇਣੀ ॥

ਡੱਕਰਾ, ਪੁ:—ਟੋਟਾ, ਟੁਕੜਾ॥ ਵਿ:—ਸ਼ੋਖ, ਸ਼ਰਾਰਤੀ ॥

ਡਕਰਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਡਕਾਰ ਲੈਣੇ, ਉਲਟੀ ਕਰਨੀ ਡਕਾਂ ਮਾਰਨੀਆਂ, ਬਲਦ ਆਦਿਕ ਦਾ ਬੋਲਣਾ, ਪੀੜ ਨਾਲ ਚੀਕਣਾ ॥

ਡੱਕਾ, ਪੁ:—ਤਾਰ, ਰੋਕ, ਡੰਡਾ (ਦੇਣਾ), ਖਜੂਰ ਦੀ ਛੜੀ ॥

ਡੰਕਾ, ਪੁ:—ਢੋਲ, ਧੌਂਸਾ, ਨਗਾਰਾ, ਢੰਡੋਰਾ ॥

ਡੰਕੇ ਦੀ ਚੋਟ, ਸ:—ਢੰਡੋਰਾ, ਜੋ ਗੱਲ ਸਭ ਨੂੰ ਦੱਸੀ ਜਾਵੇ ॥

ਡਕਾ ਡਕ
ਡਕਾਡੀਕ } ਵਿ:—'ਡਕ ਡਕ' ਵੇਖੋ ॥

ਡਕਾਰ, ਸ:- ਮਧ ਰਾਹੋਂ ਜ਼ੋਰ ਨਾਲ ਨਿਕਲੀ ਹੋਈ ਵਾਉ ਦੀ ਅਵਾਜ,ਗਰਜ,ਬੋਲ (ਲੈਣਾ)॥

ਡਕਾਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਡਕਾਰ ਲੈਣਾ, ਗਾਜਣਾ, ਪਰਾਇਆ ਮਾਲ ਖਾ ਜਾਣਾ, ਨਿਗਲਣਾ, ਸ਼ੇਖ਼ੀ ਮਾਰਨੀ ॥

ਡੱਕੋ ਡੋਲ ਖਾਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਡੌਂਦੇ ਫਿਰਨਾ, ਕੋਈ ਆਸਰਾ ਨਾਂ ਹੋਣਾ ॥

ਡਕੌਤ
ਡਕੌਂਤ } ਪੁ:—ਜੋਤਸ਼ ਦਾਨ ਲੈਣ ਵਾਲੇ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ॥

ਡਕੌਂਤਣੀ
ਡਕੌਤਣੀ } ਸ:—ਡਕੌਂਤ ਜਾਤ ਦੀ ਤ੍ਰੀਮਤ ॥

ਡਗ, ਵਿ:—ਬੇਸ਼ਕਲ, ਬੇਡੌਲ, ਸਿੱਧ ਪੱਧਰਾ ॥

ਡੰਗ, ਪੁ:—ਡੇਮੂੰ, ਅਠੂਹੇਂ ਸੱਪ ਆਦਿਕ ਦਾ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਵੱਢਣਾ (ਮਾਰਨਾ)। ਛੋਟੀ ਖਾਲ ਆਦਿਕ ਦੀ ਵਾਰੀ ਜਾਂ ਵੇਲਾ ॥

ਡੰਗ ਚੋਪੜਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਅੰਦਰੋਂ ਵੈਰ ਕਰਨਾ ਅਤੇ ਬਾਹਰੋਂ ਸੱਜਣ ਬਣੇ ਰਹਿਣਾ ॥

ਡਗਡਗਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਹਿਲਣਾ, ਡੋਲਣਾ, ਟਿਕਣਾ ਨਾਂ, ॥

ਡਗ ਡਗੀ, ਸ:—ਢੋਲ ਵੱਜਣ ਦੀ ਅਵਾਜ ॥

ਡੰਗਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਡੰਗ ਮਾਰਨਾ, ਡਸਣਾ ॥

ਡਗਮਗ, ਵਿ:—ਜੋ ਹਿੱਲੇ, ਜੋ ਟਿਕੇ ਨਾਂ, ਡੋਲਣ ਵਾਲਾ।

ਡਗਮਗਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਹਿਲਣਾ, ਕੰਬਣਾ, ਡੋਲਣਾ ॥

ਡਗਮਗਾਣ, ਸ:—ਹਿਲ ਜੁਲ, ਡੋਲ, ਕੰਬਣੀ ॥

ਡੰਗਰ, ਪੁ:—ਢੋਰ, ਗਊ, ਮੈਂਹ, ਮੂਰਖ ਆਦਮੀ॥

ਡੰਗਵਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਡੰਗ ਮਰਵਾਉਣਾ ॥

ਡੱਗਾ, ਪੁ:—ਢੋਲ ਵਜਾਉਣ ਵਾਲੀ ਲੱਕੜੀ ॥

ਡੱਗਾ ਮਾਰਨਾ
ਡੱਗਾ ਲਾਉਣਾ } ਕ੍ਰਿ:—ਢੋਲ ਵਜਾਉਣਾ ॥

ਇੱਕੋ ਡੱਗੇ ਪਿੰਡ ਮੰਗਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਬਹੁਤੇ ਕੰਮ ਇੱਕੋ ਵਾਰੀ ਕਰਨ ਦਾ ਅਣਹੋਣਾ ਕੰਮ ਕਰਨਾ॥

ਡੰਗਾ, ਪੁ:—ਰੰਗਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲੇ ਜੋ ਚੀਜ਼ ਕਪੜੇ ਆਦਿਕ ਪੁਰ ਮਲੀ ਜਾਵੇ, ਪੱਥਰ ਦਾ ਥੜ੍ਹਾ ਜਿਸ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਮਿੱਟੀ ਹਵੇ ॥

ਡੱਗੀ, ਸ:—ਮੋਢੇ ਉੱਤੇ ਚੁਕੀ ਹੋਈ ਗੰਢ (ਚੁਕਣੀ, ਲਾਉਣੀ) ॥

ਡੰਗੋਰੀ, ਸ:—ਨਿੱਕੀ ਡਾਂਗ, ਲਾਠੀ, ਸੋਟੀ ॥

ਡੰਝ, ਸ:—ਲਗਾਤਾਰ ਜੋ ਤੇਹ ਲੱਗੇ, ਝੁੜ ॥

ਡੰਝ ਭੁੱਖ, ਸ:—ਭੁੱਖ, ਪਿਆਸ, ਝੁੜ, ਲੋੜ ॥

ਡਟਕੇ ਖਾਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਰੱਜਕੇ ਜਾਂ ਤੁੰਨ ਕੇ ਖਾਣਾ ॥

ਡਟ ਜਾਣਾ, ਡਟਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਠਹਿਰਨਾ, ਖੜੇ ਰਹਿਣਾ, ਪੱਕਾ ਰਹਿਣਾ ॥

ਡੱਟਾ, ਵਿ:—ਮੋਟਾ, ਤਕੜਾ, ਮੂਰਖ ਆਦਮੀ ॥ ਪੁ:—ਕਾਗ, ਗਾਟ, ਬੋਤਲ ਦਾ ਢੱਕਣ, ਦਖਲ ਦੇਣ ਵਾਲਾ ॥

ਡੱਠਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਘੁਲਣ ਲੱਗਣਾ, (ਮੰਜਾ) ਗਹਿਣਾ ॥

ਡੱਠਲ, ਪੁ:—ਛੋਲਿਆਂ ਦਾ ਛਿੱਲੜ ॥

ਡੱਡ, ਸ:—ਡੱਡੂ ਦੀ ਮਦੀਨ, ਬਾਲਾਂ ਨੂੰ ਪਿਆਰ ਨਾਲ ਬੁਲਾਉਣ ਦਾ ਸ਼ਬਦ ॥

ਡੰਡ, ਸ:—ਸਜ਼ਾ, ਡੰਨ, ਚੱਟੀ (ਦੇਣਾ, ਭਰਨਾ ਲੈਣਾ) ਨੁਕਸਾਨ, ਰੌਲਾ (ਪਾਉਣੀ) ॥ ਇੱਕ ਤ੍ਰੋਲੇ ਦਾ ਗਹਿਣਾ (ਦਾਤ), ਇੱਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਵਿਆਮ (ਕੱਢਣੇ, ਪੇਲਣੇ) ॥

ਡੱਡਰਾ, ਵਿ:—ਕੁਝ ਕੁਝ ਪੱਕਾ ਹੋਇਆ (ਫਲ) ॥

ਡੱਡਾ, ਪੁ:—'ਡ' ਅੱਖਰ ਦਾ ਨਾ ... ਆਦਿਕ ਦਾ ਮਿੱਲੜ ਸਣੇ ਵਾਲਾ ॥

ਡੰਡਾ, ਪੁ:—ਸੋਟਾ, ਡਾਂਗ, ਲਾਠੀ, ਥੰਮ੍ਹੀ ॥

ਡੰਡਾ ਥੋਹਰ, ਸ:—ਲੰਮੀ ਥੋਹਰ ਜਿਸ ਦਾ ਦੁੱਧ ਦੁਆ ਵਾਕਰ ਵਰਤਦੇ ਹਨ ॥

ਡੰਡੇ ਵਜਾਉਣੇ, ਕ੍ਰਿ:—ਮੁਥਰਿਆਂ ਦਾ ਡੰਡੇ ਵਜਾ ਕੇ ਹੱਟੀ ਹੱਟੀ ਮੰਗਦੇ ਫਿਰਨਾ ॥

ਡਡਿਆਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਡਰ ਨਾਲ ਚੀਕਣਾ, ਸਹਿਮ ਜਾਣਾ ॥

ਡੰਡੀ, ਸ:—ਮੁੱਠਾ, ਤੱਕੜੀ ਦੀ ਸੋਟੀ, ਕੰਨ ਦਾ ਗਹਿਣਾ, ਸਿੱਧਾ ਭੀੜਾ ਰਾਹ, ਡਾਲੀ, ਫਲਾਂ ਆਦਿਕਾਂ ਦੇ ਸਿਰੇ ਦਾ ਡੱਖਾ ॥ ਪੁ:—ਡੰਡਾ ਰੱਖਣ ਵਾਲਾ ਸਾਧੂ ॥

ਡੰਡੀਆ, ਪੁ:—ਮੜੀ ਦੀ ਦਸਤੂਰੀ ਦੀ ਉਗਰਾਹੀ, ਪੱਕਾ ਡੰਡਾ, ਇਕ ਤਰਾਂ ਦਾ ਜਨਾਨਾ ਦੁਪੱਟਾ ॥

ਡੱਡੂ, ਪੁ:—ਪਾਣੀ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਵਾਲਾ ਇੱਕ ਜਨੌਰ ॥

ਡੱਡੋਰਿੱਕਾ, ਵਿ:—ਸਹਿਮਿਆ ਹੋਇਆ, ਘਾਬਰਿਆ ਹੋਇਆ (ਬਾਲ) ॥

ਡੰਡੌਤ, ਪੁ:—ਲੰਮੇ ਪੈਕੇ ਮੱਥਾ ਟੇਕਣਾ (ਕਰਨਾ) ॥

ਡੰਨ, ਪੁ:—ਸਜ਼ਾ, ਜਰੀਮਾਨਾ, ਚੱਟੀ ॥

ਡੰਨਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਜਰੀਮਾਨਾ ਕਰਨਾ, ਸਜ਼ਾ ਦੇਣੀ ॥

ਡਪਟ, ਸ:—ਕੁੱਦ, ਦੌੜ, ਸ਼ਾਨ ਬੰਬ, ਝਿੜਕੀ ॥

ਡਪਟ ਦੇਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—(ਘੋੜੇ ਨੂੰ) ਦੁੜਾਉਣਾ, ਝਿੜਕਣਾ ॥

ਡਪਟਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਕੁੱਦਣਾ, ਦੌੜਨਾ, ਝਿੜਕਣਾ ॥

ਡਪਟਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਦੁੜਾਉਣਾ ॥

ਡੱਫ, ਸ:—ਚੰਮ ਨਾਲ ਮੜ੍ਹਿਆ ਹੋਇਆ ਇੱਕ ਵਾਜਾ ॥

ਡੱਫ ਲੈਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—'ਡੱਫਣਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਡੱਫਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਬਹੁਤ ਖਾਣਾ ਪੀਣਾ ॥

ਡਫਲਾ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਡੱਫ ॥

ਡਫਲੀ, ਸ:—ਨਿੱਕਾ ਡਫਲਾ ॥

ਡਫਲੀ ਵੱਜਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਲੜਾਈ ਝਗੜਾ ਪੈਣਾ ॥

ਡਫਾਲਣ, ਸ:, **ਡਫਾਲੀ,** **ਡਫਾਲੀਆ,** ਪੁ: } ਜਿਸ ਦਾ ਕੰਮ ਡੱਫ ਵਜਾਉਣਾ ਹੈ ॥

ਡੱਬ, ਪੁ:—ਦਾਗ,ਨਿਸ਼ਾਨ । ਸ:-ਤੜਾਗੀ,ਖੀਸਾ ॥

ਡੱਬ ਕੜੱਬਾ, **ਡੱਬ ਖੜੱਬਾ** } ਵਿ:—ਦਾਗਾਂ ਵਾਲਾ,ਰੰਗ ਬਰੰਗਾ, ਕਾਲਾ ਤੇ ਚਿੱਟਾ ॥

ਡਬਡਬਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—(ਅੱਖਾਂ ਵਿੱਚ) ਹੰਝੂ ਭਰ ਆਉਣੇ ॥

ਡਬਰੂ, ਪੁ:—'ਡਮਰੂ' ਵੇਖੋ ॥

ਡਬਲ, **ਡੱਬਲ** } ਵਿ:—ਦੂਣਾ, ਵੱਡਾ, ਮੋਟਾ, ਪੱਕਾ ॥

ਡੱਬਲ ਪੈਸਾ, ਪੁ:—(ਵੱਡਾ) ਅੰਗ੍ਰੇਜ਼ੀ ਪੈਸਾ ॥

ਡੱਬਲ ਰੁਪਯਾ, ਪੁ:—(ਵੱਡਾ) ਅੰਗ੍ਰੇਜ਼ੀ ਰੁਪਯਾ ॥

ਡਬਲ ਰੋਟੀ, ਸ:—ਇੱਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਮੋਟੀ ਖਮੀਰੀ ਰੋਟੀ ॥

ਡੰਬਲ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਛੋਟਾ ਮੁਗਦਰ ॥

ਡੱਬਾ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦੀ ਸੰਦੂਕੜੀ, ਕੁੱਪਾ, ਡੱਬਖੜੱਬਾ ਸਾਹਨ ॥

ਵਿ:—ਡੱਬ ਖੜੱਬਾ, ਵਿੰਗਾ, ਟੇਢਾ ॥

ਡੱਬੀ, ਸ:—ਛੋਟਾ ਡੱਬਾ ॥

ਵਿ:—ਡੱਬ ਖੜੱਬੀ, ਵਿੰਗੀ, ਟੇਢੀ ॥

ਡੱਬੀਆਂ ਮਾਰਨੀਆਂ, ਕ੍ਰਿ:—ਲਾਂਵਾਂ ਉੱਤੇ ਬੈਠੇ ਹੋਏ ਲਾੜੇ ਦੀ ਪਿੱਠ ਵਿਚ ਸਾਲੀਆਂ ਦਾ ਡੱਬੀਆਂ ਮਾਰਨਾ ॥

ਡੱਬੂ, ਪੁ:—ਡੱਬ ਖੜੱਬਾ ਕੁੱਤਾ, ਮੋਟਾ ਆਦਮੀ ॥

ਡਬੋਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਡੋਬਣਾ, ਉਜਾੜਨਾ, ਨਲੈਕ ਨੂੰ ਧੀ ਦੇ ਦੇਣੀ ॥

ਨਾਂ ਡਬੋਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਬਦਨਾਮੀ ਵਾਲਾ ਕੰਮ ਕਰਨਾ ॥

ਡਬੋਲੀਆ, ਪੁ:—ਖੂਹ ਜਾਂ ਸਮੁੰਦਰ ਵਿੱਚ ਟੁੱਭੀ ਮਾਰਨ ਵਾਲਾ ॥

ਡੰਭ, ਪੁ:—ਵਿਖਾਵਾ, ਫਰੇਬ, ਪਖੰਡ, ਮਕਰ (ਧਾਰਨਾ), ਸੜਨ ਦਾ ਦਾਗ ॥

ਡੰਭ ਦੇਣਾ, **ਡੰਭ ਲਾਉਣਾ** } ਕ੍ਰਿ:—ਸਾੜਨਾ, ਦਾਗਣਾ, ਬਾਲਣਾ ॥

ਡੰਭਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਸਾੜਨਾ, ਬਾਲਣਾ, ਦਾਗਣਾ ॥

ਡੰਮ੍ਹ, **ਡੰਮ੍ਹਣਾ** } 'ਡੰਭ', ਡੰਭਣਾ' ਵੇਖੋ ।

ਡਮਈ, ਵਿਃ—ਇੱਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਸਾਫ ਚਮਕਦਾਰ ਕਾਗਜ਼ ॥

ਡਮਰੂ, ਪੁਃ—ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦੀ ਬਹੁਤ ਛੋਟੀ ਢੋਲਕ ॥

ਡਮਾਕ, ਪੁਃ—'ਦਮਾਗ' ਵੇਖੋ ॥

ਡਰ, ਪੁਃ—ਭੌ, ਖੌਫ, ਸਹਿਮ (ਜਾਣਾ, ਦੇਣਾ, ਪਾਉਣਾ) ॥

ਡਰਨਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਮਨ ਵਿੱਚ ਡਰ ਹੋਣਾ, ਖੌਫ ਖਾਣਾ, ਝੱਕਣਾ ॥

ਡਰਪੋਕ, ਵਿਃ—'ਡਰਾਕਲ' ਵੇਖੋ ॥

ਡਰਵੋਕਣਾ
ਡਰਵਲੀਆ } ਪੁਃ—ਜੋ ਛੇਤੀ ਡਰ ਜਾਏ, ਡਰਾਕਲ ॥

ਡਰਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਡਰ ਦੇਣਾ ॥
ਵਿਃ—ਜਿਸ ਤੋਂ ਡਰ ਆਵੇ ॥

ਡਰਾਊ, ਵਿਃ—ਡਰਾਉਣ ਵਾਲਾ, ਭਯਾਨਕ ॥

ਡ੍ਰਾਇੰਗ, ਪੁਃ—ਤਸਵੀਰ ਜਾਂ ਨਕਸ਼ੇ ਖਿੱਚਣ ਦਾ ਹੁਨਰ ॥

ਡ੍ਰਾਇੰਗ ਪੇਪਰ, ਪੁਃ—ਜਿਸ ਕਾਗਜ਼ ਉੱਤੇ ਡ੍ਰਾਇੰਗ ਕਰਦੇ ਹਨ ॥

ਡਰਾਕ
ਡਰਾਕਲ
ਡਰਾਕਾ } ਵਿਃ—ਜੋ ਛੇਤੀ ਡਰ ਜਾਵੇ ॥

ਡ੍ਰਾਮ, ਪੁਃ—ਦਵਾਈਆਂ ਮਿਣਨ ਦਾ ਇੱਕ ਨਾਪ, ਘੁੱਟ ਕੁ ॥

ਡ੍ਰਾਮਾ, ਪੁਃ—ਨਾਟਕ, ਖੇਲ, ਤਮਾਸ਼ਾ ॥

ਡਰਾਵਾ, ਪੁਃ—ਡਰ, ਧਮਕੀ, ਧੌਂਸ ॥

ਡਰਿਲ
ਡ੍ਰਿਲ } ਸਃ—ਕਵਾਇਦ ॥

ਡਰੂ, ਵਿਃ—ਜੋ ਛੇਤੀ ਡਰ ਜਾਵੇ ॥

ਡਰੇਕ, ਸਃ—ਇੱਕ ਰੁੱਖ, ਬਕਾਇਣ ॥

ਡਲ, ਪੁਃ—ਤੁਲਸੀ ਦਾ ਪੱਤ੍ਰ, ਮੁਰਾਈ, ਛੱਪੜ ਦੀ ਨਰਦ, ਪਾਣੀ ਦੀ ਤਹਿ ॥

ਡੱਲ, ਸਃ—ਟੋਕਰੀ, ਲਹਿਰ ॥

ਡਲ੍ਹਕ, ਸਃ—ਚਮਕ, ਲਿਸ਼ਕ ॥

ਡਲ੍ਹਕਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਚਮਕਣਾ, ਲਿਸ਼ਕਣਾ (ਮੋਤੀ ਵਾਕਰ) ॥

ਡਲ੍ਹਕਾ, ਸਃ—ਅੱਖਾਂ ਵਿੱਚ ਪਾਣੀ ਭਰੇ ਰਹਿਣ ਦਾ ਰੋਗ ॥

ਡਲ੍ਹਕਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਚਮਕਾਉਣਾ, ਲਿਸ਼ਕਾਉਣਾ ॥

ਡਲਾ, ਪੁਃ—ਮਿੱਟੀ ਦੀ ਢੀਮ, ਟੁਕੜਾ, ਮਿੱਕਰ ॥

ਡਲੀ, ਸਃ—ਛੋਟਾ ਡਲਾ

ਡਾਉਣ, ਸਃ—'ਦਾਉਣ' ਵੇਖੋ ॥

ਡਾਉਲਾ, ਪੁਃ—ਨਿਆਰੀਆ, ਮੌਕਾ ਤਾੜਨ ਵਾਲਾ ॥

ਡਾਇਣ, ਸਃ—ਚੁੜੇਲ, ਟੂਣਣੀ, ਕਲੇਜਾ ਕੱਢਣ ਵਾਲੀ, ਭੈੜੀ ਨਜ਼ਰ ਵਾਲੀ, ਖੋਟੀ ਬੁੱਢੀ ਤੀਮਤ ॥

ਡਾਇਰਕਟਰ, ਪੁਃ—ੱਤ ਦੇਣ ਵਾਲਾ, ਜੋ ਦੂਜੇ ਖਸਤ ਕਰ ॥

ਡਾਇਰੀ, ਸ਼ਃ—'ਰੋਜ਼ ਨਾਮਚਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਡਾਮਾ, ਪੁਃ—ਵੱਛੇ ਦਾ ਗੋਹਾ ॥

ਡਾਹ, ਪੁਃ—ਸਾੜ੍ਹਾ, ਵੈਰ, ਖਾਰ, ਖਲੇਰਾ ॥

ਡਾਹ ਦੇਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਚੜ੍ਹਿਆ ਜਾਣਾ, ਕਾਬੂ ਆਉਣਾ ॥

ਡਾਹਣਾ / ਡਾਹੁਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਵਿਛਾਉਣਾ, ਖਲੇਰਨਾ, ਪਸ਼ੂ ਨੂੰ ਪਾਣੀ ਪਿਆਲਣਾ, ਖਾਰੇ ਲਾਉਣਾ ॥

ਡਾਹਾ, ਪੁਃ—ਪਸ਼ੂਆਂ ਦੇ ਗਲ ਦੀ ਸੋੱਟੀ ॥

ਡਾਕ / ਡਾਂਕ, ਸ਼ਃ—ਚਿੱਠੀਆਂ ਪਾਉਣ ਦੀ ਥਾਂ, ਚਿੱਠੀਆਂ ਦਾ ਸੰਦੂਕ, ਘੋੜੇ ਜਾਂ ਪਾਲਕੀ ਦੀ ਚੌਕੀ, ਛੇਤੀ ਚੱਲਣ ਵਾਲੀ ਰੇਲ, ਖਤ ਪੱਤ੍ਰ, ਇਕ ਥਾਂ ਤੋਂ ਦੂਜੀ ਥਾਂ ਚਿੱਠੀਆਂ ਆਦਿਕ ਪੁਚਾਉਣ ਵਾਲਾ ਮਹਿਕਮਾ ॥

ਡਾਕ ਖਾਨਾ, ਪੁਃ—'ਡਾਕ ਘਰ' ਵੇਖੋ ॥

ਡਾਕ ਗੱਡੀ, ਸ਼ਃ—ਡਾਕ ਲੈ ਜਾਣ ਵਾਲੀ ਰੇਲ ਗੱਡੀ ॥

ਡਾਕ ਘਰ, ਪੁਃ—ਜਿੱਥੇ ਚਿੱਠੀਆਂ ਆਦਿਕ ਜਮਾ ਹੋ ਕੇ ਵੰਡੀਂਦੀਆਂ ਹਨ ॥

ਡਾਕ ਚੌਕੀ, ਸ਼ਃ—ਡਾਕ ਦੇ ਘੋੜੇ ਆਦਿਕਾਂ ਦਾ ਅੱਡਾ ॥

ਡਾਕਟਰ / ਡਾਕਦਾਰ, ਪੁਃ—ਅੰਗ੍ਰੇਜ਼ੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਇਲਾਜ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਹਕੀਮ ॥

ਡਾਕਟਰੀ / ਡਾਕਦਾਰੀ, ਸ਼ਃ—ਡਾਕਦਾਰ ਦਾ ਕੰਮ, ਹਕੀਮੀ ॥

ਡਾਕ ਬੰਗਲਾ, ਪੁਃ—ਦੌਰੇ ਚੜ੍ਹੇ ਹੋਏ ਸਾਹਿਬ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਉਤਰਨ ਦਾ ਸਰਕਾਰੀ ਮਕਾਨ ॥

ਡਾਕ ਲੱਗਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਡਾਕ ਦਾ ਕੰਮ ਤੁਰਨਾ ॥

ਡਾਕ ਲਗਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਡਾਕ ਕਾਇਮ ਕਰਨੀ ॥

ਡਾਕਣ, ਸ਼ਃ—ਡਾਇਣ, ਚੁੜੇਲ, ਜਾਦੂਗਰਨੀ ॥

ਡਾਕਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਉਲਟੀ ਕਰਨੀ, ਕੈ ਕਰਨੀ ॥

ਡਾਕਣੀ, ਸ਼ਃ—'ਡਾਇਣ' ਵੇਖੋ ॥

ਡਾਕਾ / ਡਾੱਕਾ, ਪੁਃ—ਧਾੜਾ, ਲੁੱਟ, ਲੁਟੇਰਿਆਂ ਦੀ ਮੰਡਲੀ ॥

ਡਾਕਾ ਪੈਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਲੁਟੇਰਿਆਂ ਦਾ ਲੁੱਟਣ ਨੂੰ ਆ ਜਾਣਾ ॥

ਡਾਕਾ ਮਾਰਨਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਲੁੱਟ ਮਾਰ ਕਰਨੀ ॥

ਡਾਕੀ, ਸ਼ਃ—ਉੱਪਰਛਲ, ਉਲਟੀ, ਕੈ ॥

ਡਾਕੀਆ / ਡਾਂਕੀਆ, ਪੁਃ—ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਡਾਕ ਪੁਚਾਉਣ ਵਾਲਾ ॥

ਡਾਕੂ / ਡਾਕੂ, ਪੁਃ—ਡਾਕਾ ਮਾਰਨ ਵਾਲਾ, ਲੁਟੇਰਾ ॥

ਡਾਂਗ, ਸ਼ਃ—ਲੰਮੀ ਸੋੱਟੀ, ਵੰਝ (ਮਾਰਨੀ) ॥

ਡਾਗਰ, ਪੁਃ—ਲੰਮੀ ਕਲਬ, ਵਡਾਲਬ ॥

ਡਾਂਗਰੀ / ਡਾਂਗਰੂ, ਪੁਃ—ਡੰਗਰਾਂ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਵਾਲਾ, ਅਹਿਮਕ ॥

ਡਾਂਗੋ ਡਾਂਗੀ, ਕ੍ਰਿਃ, ਵਿਃ—ਡਾਂਗਾਂ ਨਾਲ (ਲੜਨਾ)॥

ਡਾਚੀ, ਸਃ—ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਸੂਣ ਵਾਲੀ ਊਠਣੀ॥

ਡਾਂਜ / **ਡਾਂਝ** } 'ਡੰਝ' ਵੇਖੋ॥

ਡਾਟ, ਪੁਃ—ਬੋਤਲ ਦਾ ਢੱਕਣ (ਦੇਣਾ)॥
ਸਃ—ਕਮਾਨ ਦੀ ਸ਼ਕਲ ਦੀ ਉਸਾਰੀ (ਲਾਉਣੀ)॥

ਡਾਟਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਰੋਕਣਾ, ਅਟਕਾਉਣਾ, ਤੁੰਨਣਾ॥

ਡਾਡ, ਸਃ—ਚੀਕ, ਕੂਕ (ਨਿਕਲ ਜਾਣੀ, ਮਾਰਨੀ)॥

ਡਾਢ, ਸਃ—ਦਿਲ ਦੀ ਪਕਿਆਈ॥

ਡਾਢਾ, ਪੁ / **ਡਾਢੀ,** ਸਃ } ਜ਼ਬਰਦਸਤ, ਜ਼ੋਰਾਵਰ, ਜੋ ਚਾਹੇ ਕਰੇ, ਬਹੁਤ ਵੀਂਗਾ॥

ਡਾਮਾਂ ਡੋਲ, ਵਿਃ—'ਡਾਵਾਂ ਡੋਲ' ਵੇਖੋ॥

ਡਾਰ, ਸਃ—ਪੰਖੇਰੂਆਂ ਜਾਂ ਪਸੂਆਂ ਦੀ ਕਤਾਰ॥

ਡਾਲ, ਸਃ—ਟਹਿਣੀ, ਉਲਾਦ॥

ਡੱਲਾ, ਪੁਃ—ਵੱਡੀ ਡਾਲ, ਟਹਿਣਾ॥

ਡੱਲਾ, ਪੁਃ—ਇੱਕ ਚਾਂਦੀ ਦਾ ਸਿੱਕਾ (ਜਿਨਾਂ ਦੁ ਰੁਪਯਾਂ ਦੀ ਕੀਮਤ ਦਾ)॥

ਡਾਲੀ, ਸਃ—ਟਹਿਣੀ, ਫਲਾਂ ਜਾਂ ਭਾਜੀਆਂ ਦੀ ਟੋਕਰੀ ਜੋ ਕਿਸੇ ਦੀ ਨਜ਼ਰ ਕੀਤੀ ਜਾਵੇ॥

ਡਾਵਾਂ ਡੋਲ, ਵਿਃ—ਆਤੁਰ, ਅਵਾਰਾ, ਅਨਾਥ॥

ਡਾੜ੍ਹੀ, ਸਃ—ਮਰਦ ਦੀ ਠੋਡੀ ਦੇ ਵਾਲ॥

ਡਿਉਢ, ਵਿਃ—ਇੱਕ ਉੱਤੇ ਅੱਧਾ ਹੋਣਾ, ਇੱਕ ਜ਼ੈਦ॥

ਡਿਉਢਾ, ਵਿਃ—ਇੱਕ ਉੱਤੇ ਅੱਧਾ॥

ਡਿਸਟ, ਸਃ—ਨਜ਼ਰ, ਦਰਸ਼ਨ, ਅੱਖ॥

ਡਸ਼ਟ ਕੂਟ, ਸਃ—ਬੁਝਾਰਤ॥

ਡਿਸਮਿਸ, ਵਿਃ—ਮੁਕੱਦਮਾ ਖਾਰਜ, ਨੌਕਰੀ ਤੋਂ ਹਟਾਇਆ ਜਾਣਾ (ਹੋਣਾ)॥

ਡਿਹਰਾ, ਪੁਃ—ਮੰਦਰ, ਗੁਰ ਦੁਆਰਾ, ਸਮਾਧ॥

ਡਿਹਲਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਥੰਨ ਵਿੱਚੋਂ ਪਾਕ ਵਗਣੀ॥

ਡਿਹਾੜੀ, ਸਃ—ਦਿਨ, ਦਿਨ ਦੀ ਮਜ਼ੂਰੀ॥

ਡਿਕਡੋਲਾ, ਪੁਃ—ਧੱਕੇ ਗੱਡੀ ਦਾ ਹੋਇਆ, ਹੁਲਾਰਾ॥

ਡਿਕਾਨੂ, —[illegible]॥

ਡਿੱਕੋ ਡੋਲੇ, ਪੁਃ (ਬਹੁਃ ਬਃ)—ਧੋਰੇ, 'ਡੁੱਕੋ ਡੋਲੇ' ਵੇਖੋ (ਖਾਣੇ)॥

ਡਿੰਗ, ਪੁਃ—ਵਿੰਗ, ਕੁੱਬ॥

ਡਿੰਗ ਵਹਿੰਗਾ, ਵਿਃ—ਡਿੰਗਾ, ਵਿੰਗਾ, ਉੱਚਾ ਨੀਵਾਂ॥

ਡਿੱਗਣਾ / **ਡਿੱਗ ਪੈਣਾ** } ਕ੍ਰਿਃ—ਢਹਿਣਾ, ਕਿਰਨਾ, ਘੁਲਣ ਵਿਚ ਪਿੱਠ ਲਗ ਜਾਣੀ, ਹਾਰਨਾ, ਤੰਗ ਲੱਗਣਾ॥

ਡਿੰਗਾ, ਵਿਃ—ਵਿੰਗਾ, ਕੁੱਬਾ, ਟੇਢਾ॥

ਡਿੱਗਣਾ ਢਹਿਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਠੋਕਰਾਂ ਖਾਣੀਆਂ ਤੇ ਡਿਗਣਾ॥

ਡਿਗਰੀ, ਸ:—ਕਰਜ਼ਾ ਸਾਬਤ ਹੋਣ ਦਾ ਸਰਕਾਰੀ ਫ਼ੈਸਲਾ (ਹੋਣੀ) ॥

ਡਿਗਵਾਉਣਾ
ਡਿਗਾਉਣਾ } ਕ੍ਰਿ:—ਡਿਗਣ ਦੇਣਾ, ਢਾਹੁਣਾ, ਸੁਟਵਾਉਣਾ ॥

ਡਿੰਘ, ਸ:—ਪੈਰ, ਕਦਮ, ਉਲਾਂਘ ॥

ਡਿੰਘ ਪੁੱਟਣੀ (ਪੱਟਣੀ)
ਡਿੰਗ ਭਰਣੀ } ਕ੍ਰਿ:—ਛੇਤੀ ਨ ਟੁਰਨਾ ॥

ਡਿੰਝ, ਸ:—ਤ੍ਰੇਹ, ਪਿਆਸ, ਚਿੰਤ ॥

ਡਿੱਠਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਦਿੱਸਿਆ ਹੋਯਾ, ਵੇਖਿਆ ॥

ਡਿਡ, ਸ:—'ਤੋਂਦ' ਵੇਖੋ ॥

ਡਿਪਟੀ
ਡਿਬਟੀ } ਪੁ:—ਨੈਬ, ਛੋਟਾ ਹਾਕਮ ॥

ਡਿਪਟੀ ਕਮਿਸ਼ਨਰ
ਡਿਬਟੀ ਕਮਿਸ਼ਨਰ } ਪੁ:—ਜ਼ਿਲੇ ਦਾ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡਾ ਹਾਕਮ ॥

ਡਿੱਪੋ, ਸ:—ਜਿੱਥੇ ਵਿਕਾਊ ਮਾਲ ਜਮਾਂ ਰਹੇ, ਗੁਦਾਮ ॥

ਡਿਬ ਡਿਬੀ, ਸ:—ਇੱਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਛੋਟਾ ਤੰਬੂਰਾ ॥

ਡਿੱਬਾ
ਡਿੱਬੀ } 'ਡੱਬਾ, ਡੱਬੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਡਿਮਰਜਾ, ਪੁ:—ਰੇਲ ਦੀ ਰਾਹੀਂ ਆਏ ਹੋਏ ਮਾਲ ਦੇ ਸਟੇਸ਼ਨ ਪੁਰ ਰੁਕੇ ਰਹਿਣ ਦਾ ਭਾੜਾ ॥

ਡਿੰਭ, ਪੁ:—'ਡੰਭ' ਵੇਖੋ ॥

ਡਿਵੀਜ਼ਨ, ਪੁ:—ਸੂਬੇ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਕਈ ਜ਼ਿਲੇ ਹੋਣ ॥

ਡਿਵੀਜ਼ਨਲ ਜੱਜ, ਪੁ:—ਡਿਵੀਜ਼ਨ ਦਾ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡਾ ਅਦਾਲਤੀ ਹਾਕਮ ॥

ਡੀਓ ਡੀਓ, ਵਿਸਮਯ:—ਮੈਂਹ ਨੂੰ ਸੱਦਣ ਦੀ ਅਵਾਜ਼ ॥

ਡੀਕ, ਸ:—ਇੱਕੋ ਸਾਹੇ ਕੋਈ ਚੀਜ਼ ਪੀਣੀ (ਲਾਉਣੀ) ॥

ਡੀਲ, ਪੁ:—ਕੱਦ, ਸਰੀਰ, ਜੁੱਸਾ ॥

ਡੀਲ ਡੌਲ, ਪੁ:—ਸ਼ਕਲ ਸੂਰਤ ॥

ਡੀਲਾ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਰੁੱਖ ਜਿਸ ਦੀ ਲਕੜੀ ਦੀਆਂ ਖੜਾਵਾਂ ਬਣਦੀਆਂ ਹਨ ॥

ਡੀਵਾ, ਪੁ:—ਦੀਵਾ, ਚਰਾਗ ॥

ਡੁੱਸ, ਸ:—ਸ਼ੋਭਾ, ਸੁਹੱਪਣ, ਲੁੰਸ, ਸ਼ਾਨ ॥

ਡੁਸਕਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਹਾਉਕੇ ਭਰਨੇ, ਸੁੜਕਣਾ ॥

ਡੁਸਾਂ, ਸ:—ਖੁੰਬਾਂ ਵਰਗੀ ਇੱਕ ਭਾਜੀ ॥

ਡੁਹਲਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—'ਡੋਲ੍ਹਣਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਡੁੱਕ, ਪੁ:—ਮੁੱਕਾ, ਘਸੁੰਨ ॥

ਡੁਗਡੁਗੀ, ਸ:—ਇਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਛੋਟੀ ਢੋਲਕੀ ॥

ਡੂੰਗਰ, ਪੁ:—ਡੋਗਰਿਆਂ ਦਾ ਦੇਸ, ਜੰਮੂ ਦਾ ਇਲਾਕਾ ॥

ਡੂੰਗਣਾ (ਣੀ), ਕ੍ਰਿ:—ਅਨਾਜ ਦੀਆਂ ਛੱਲੀਆਂ ਕੱਠੀਆਂ ਕਰਨੀਆਂ, ਛਿੱਲੜ ਲਾਹੁਣਾ ॥

ਡੁੰਗਵਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਅਨਾਜ ਕੱਠਾ ਕਰਾਉਣਾ ॥

ਡੁੰਗਵਾਈ, ਸ:—ਡੁੰਗਵਾਉਣ ਦਾ ਕੰਮ ਜਾਂ ਮਜੂਰੀ ॥

ਡੁੰਗਾਉਣਾ, ਡੁੰਗਾਈ } 'ਡੁੰਗਵਾਉਣਾ, ਡੁੰਗਵਾਈ' ਵੇਖੋ ॥

ਡੁੱਘ, ਪੁ:—ਸੋਟੀ ਦਾ ਮੋਟਾ ਸਿਰਾ ॥

ਡੂੰਘਿਆਈ, ਡੂੰਘਾਣ } ਸ:—ਜਿੰਨੀ ਡੂੰਘੀ ਕੋਈ ਚੀਜ਼ ਹੋਵੇ ॥

ਡੁੰਗਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਨੰਬਰਦਾਰਾਂ ਦੀ ਰਾਹੀਂ ਦਾਣਾ ਇਕੱਠਾ ਕਰਾਉਣਾ ॥

ਡੁੱਡ, ਪੁ:, ਸ:—ਛੋਕ, ਖੁੱਤ, ਪੈਰਾਂ ਦਾ ਵਿੰਗ ॥

ਡੁੰਡ, ਪੁ:—ਜਿਸ ਸਰੀਰ ਦਾ ਸਿਰ ਨਾ ਹੋਵੇ, ਜਿੱਸ ਰੁੱਖ ਦੀਆਂ ਟਹਿਣੀਆਂ ਅਤੇ ਟੀਂਸੀ ਨਾ ਹੋਵੇ ॥

ਡੁੱਡਾ, ਵਿ:—ਵਿੰਗੇ ਪੈਰਾਂ ਵਾਲਾ ॥

ਡੁੰਨ, ਵਿ:—ਬੇਅਕਲ, ਬੁੱਧੂ, ਚੁੱਪ ਗੁੱਪ ॥

ਡੁਪੱਟਾ, ਪੁ:—ਉੱਪਰ ਲੈਣ ਵਾਲਾ ਇੱਕ ਕਪੜਾ ॥

ਡੁੱਬ, ਪੁ:—ਡੁਬਕੀ, ਟੁੱਭੀ (ਡੁੰਬਸਾਣ = ਡੁੱਬਣਾ) ॥

ਡੁੱਬ ਮਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਡੁੱਬ ਕੇ ਮਰਨਾ, ਸ਼ਰਮਿੰਦੇ ਹੋਣਾ ॥

ਡੁਬਕ ਡੁਬਕ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਉਤਾਂਹ ਹਿਠਾਂਹ ਹੋਣਾ, ਅੱਖਾਂ ਵਿੱਚ ਹਿੰਝੂ ਭਰ ਆਉਣੇ ॥

ਡੁਬਕੀ, ਸ:—ਟੁੱਭੀ, ਗੋਤਾ ॥

ਡੁੱਬਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਪਾਣੀ ਆਦਿਕ ਦੇ ਥੱਲੇ ਚਲੇ ਜਾਣਾ, ਗਰਕਣਾ, ਸੂਰਜ ਦਾ ਛਿਪ ਜਾਣਾ, ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਲੱਗਣਾ, ਤਬਾਹ ਹੋਣਾ, ਨਿਰਾ-ਦਰੀ ਹੋਣੀ ॥

ਡੁਬਾਉ, ਪੁ:—ਡੁੱਬਣ ਦਾ ਕੰਮ ॥

ਡੁਬਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਡੋਬਣਾ, ਗ਼ਰਕ ਕਰਾਉਣਾ ॥

ਡੁਬਾਊ, ਵਿ:—ਜੋ ਡੁੱਬਣ ਵਾਲਾ ਹੋਵੇ, ਭਾਰਾ, ਬਹੁਤ ਡੂੰਘਾ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਸਾਰਾ ਸਰੀਰ ਡੁੱਬ ਜਾਵੇ ॥ ਪੁ:—ਡੁੱਬਣ ਵਾਲਾ ॥

ਡੁਬੋਣਾ, ਡੁਬੋਲੀਆ } 'ਡਬੋਣਾ, ਡਬੋਲੀਆ' ਵੇਖੋ ॥

ਡੂੰਤ, ਪੁ:—ਨਦੀ ਜਾਂ ਛੰਭ ਵਿੱਚ ਡੂੰਘੀ ਥਾਂ ॥

ਡੁਭਕ ਡੁਭਕ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਚਮਕਣਾ, ਹਿਠਾਂਹ ਉਤਾਂਹ ਹੋਣਾ ॥

ਡੁਭਕਾ, ਪੁ:, **ਡੁਭਕੀ,** ਸ: } ਖੂਹ ਵਿੱਚੋਂ ਸੱਜਰਾ ਕੱਢਿਆ ਹੋਇਆ ਪਾਣੀ, ਟੁੱਭੀ, ਗੋਤਾ ॥

ਡੂੰਮ੍ਹ, ਪੁ:—'ਡੂੰਬ' ਵੇਖੋ ॥

ਡੁੱਲਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਹਿੱਲਣਾ, ਡੋਲਣਾ, ਉਦਾਸ ਹੋਣਾ, ਓਦਰਨਾ ॥

ਡੁੱਲ੍ਹਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਰੁੜ੍ਹਨਾ, ਵਹਿਣਾ, ਖਿੱਲਰਨਾ, ਰੋਣ, ਧੋਸਣਾ ॥

ਡੁਲ੍ਹਵਾਉਣਾ, ਡੁਲ੍ਹਾਉਣਾ, } ਕ੍ਰਿ:—ਵਗਾਉਣਾ, ਕਿਰਾਉਣਾ ॥

ਡੁਲਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਹਿਲਾਉਣਾ, ਉਦਾਸ ਕਰਨਾ, ਦਿਲ ਢਾਹੁਣਾ ॥

ਡੂਸ, ਸ:—ਧਦਖੇ, ਸਤ੍ਰਾਂਧ (ਡੂਸ ਆਉਣੀ, ਡੂਸਾਂ ਨਿਕਲ ਜਾਣੀਆਂ) ॥

ਡੂੰਘ, ਸ:—ਡੂੰਘੇ ਹੋਣ ਦਾ ਗੁਣ ॥

ਡੂੰਘਰ, ਪੁ:—ਰਸਤਾ, ਸੜਕ, ਰਾਹ ॥

ਡੂੰਘਾ, ਵਿ:—ਜਿਸ ਦੀ ਤਹਿ ਬਹੁਤ ਨੀਂਵੀਂ ਹੋਵੇ ॥

ਡੂੰਘਾਈ / ਡੂੰਘਿਆਈ, ਸ:—ਜਿੰਨੀ ਡੂੰਘੀ ਕੋਈ ਚੀਜ਼ ਹੋਵੇ ॥

ਡੂਢ, ਵਿ:—ਇਕ ਉੱਤੇ ਅੱਧਾ, ਡੇਢ ॥

ਡੂਢਾ, ਵਿ:—ਜਿਸ ਨਾਲ ਅੱਧਾ ਜੋੜਿਆ ਜਾਵੇ, ਡੇਢਾ ॥

ਡੂਢੀ, ਵਿ:— ਇਕ ਉੱਤੇ ਅੱਧੀ ॥

ਡੂਢੀ ਜਰਨੀ / ਡਢੀ ਲਾਉਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਅੱਧਾ ਹਿੱਸਾ ਨਾਲ ਲਾ ਲੈਣਾ, ਪੰਜਾਹ ਸੈਂਕੜਾ ਬਿਆਜ ਲੈਣਾ ॥

ਡੂਨਾ / ਡੂਨਾਂ, ਪੁ:—ਪਤ੍ਰਾਂ ਦਾ ਕੌਲ, ਦੋਨਾ ॥

ਡੂਮ, ਪੁ: / **ਡੂਮਣੀ,** ਸ: — ਮੁਸਲਮਾਨ ਰਾਗੀ, ਮਿਰਾਸੀ, (ਮਰਾਸਣ) ॥

ਡੂਮ ਡਰਾਵਾ, ਪੁ:—ਝੂਠੀ ਧਮਕੀ, ਧੌਂਸ ॥

ਡੂਮਣਾ, ਪੁ:—ਇਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸ਼ਹਿਤ ਦੀ ਮੱਖੀ, ਟੋਕਰੀਆਂ ਬਣਾਉਣ ਵਾਲੀ ਇਕ ਜਾਤ ਦੇ ਲੋਕ ॥

ਡੂਮੜਾ, ਪੁ:—ਡੂਮਾਂ ਦਾ ਮੁੰਡਾ ॥

ਡੇਉਢ, ਸ:—ਅੱਧਾ ਵਧਾਉਣਾ, ਗੁੱਸਾ ਚਾੜ੍ਹਨ ਲਈ ਗੱਲ ਵਧਾ ਕੇ ਕਰਨੀ, ਸਤਾਰ ਦੀਆਂ ਹੇਠਲੀਆਂ ਤਾਰਾਂ (ਲਾਉਣੀ) ॥

ਡੇਉਢਾ / ਡੇਉਢ਼ਾ, ਵਿ:—ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਅੱਧਾ ਹੋਰ ਮਿਲ ਜਾਵੇ ॥

ਪੁ:—ਕੋਈ ਗੱਲ ਜਿਸ ਕਰਕੇ ਭਲਵਾਨੀ ਸਿੱਖਣ ਵਾਲਿਆਂ ਜਾਂ ਲੜਨ ਵਾਲੇ ਜਨੌਰਾਂ ਦਾ ਹੌਸਲਾ ਵਧੇ ॥

ਡੇਉਢੀ / ਡੇਉਢ਼ੀ, ਸ:—ਘਰ ਦੇ ਅੰਦਰਲੀ, ਸਭ ਤੋਂ ਪਹਿਲੀ ਥਾਂ, ਦਲ੍ਹੀਜ ॥

ਡੇਹਮੂ, ਪੁ:—ਭੂੰਡ, ਇੱਕ ਡੰਗ ਮਾਰਨ ਵਾਲਾ ਕੀੜਾ, ਜੋ ਉਡਦਾ ਹੈ ॥

ਡੇਹਰਾ, ਪੁ:—'ਦੇਹਰਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਡੇਕ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਰੁੱਖ, ਧ੍ਰੇਕ, ਬਕਾਇਣ ॥

ਡੇਗਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਢਾਹੁਣਾ, ਸੁੱਟਣਾ, ਮਾਂਦਾ ਪਾਉਣਾ ॥

ਡੇਢ, ਵਿ:—ਇੱਕ ਉੱਤੇ ਅੱਧਾ, ਡੂਢ ॥

ਡੇਢ ਗਤ, ਸ:—ਇੱਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਨਾਚ ॥

ਡੇਢ ਪਾ ਖਿਚੜੀ ਅਲਗ ਪਕਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਖਰੇ ਹੋਕੇ ਕੁਝ ਕਰਨਾ ॥

ਡੇਢਾ, ਵਿ:—ਡੂਢਾ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਅੱਧਾ ਹੋਰ ਜੋੜਿਆ ਜਾਵੇ ॥

ਡੰਭੂ / ਡੇਮੂ, ਪੁ:—'ਡੇਹਮੂ' ਵੇਖੋ ॥

ਡੇਰ (ਹੀ), 'ਦੇਰ' ਵੇਖੋ ॥

ਡੇਰਾ, ਪੁ:—ਥੋੜਾ ਚਿਰ ਰਹਿਣ ਦੀ ਥਾਂ, ਤੰਬੂ, ਤੰਬੂ ਦਾ ਸਮਿਆਨ, ਮਰਦਾਂ ਦਾ ਘਰ, ਸਾਧੂਆਂ ਦੀ ਜਗਾ ॥

ਡੇਰਾ ਕਰਨਾ
ਡੇਰਾ ਜਮਾਉਣਾ
ਡੇਰਾ ਪਾਉਣਾ
} ਕ੍ਰਿ:—ਉਤਰਨਾ, ਅਟਕਣਾ, ਠਹਿਰਨਾ ॥

ਡੇਰਾ ਖੜਾ ਕਰਨਾ
ਡੇਰਾ ਲਗਾਉਣਾ
ਡੇਰਾ ਲਾਉਂਣਾ
} ਕ੍ਰਿ:—ਤੰਬੂ ਗੱਡਣਾ, ਬਹੁਤ ਚਿਰ ਪਕੇਰਿਕੇ ਰਹਿਣਾ, ਢਿੱਲ ਲਾਉਣੀ ॥

ਡੇਲਣ, ਵਿ:—ਵੱਡੇ ਡੇਲੇ ਵਾਲਾ, ਕੋਝਾ ॥

ਡੇਲਾ (ਡੇੱਲਾ)
ਢੇਲਾ
} ਪੁ:—ਅੱਖ ਦਾ ਆਂਡਾ, ਕਰੀਰ ਦਾ ਫਲ ॥

ਡੇਹਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—'ਡਾਹੁਣਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਡੇਹਾ, ਪੁ:—ਪਸੂਆਂ ਦੇ ਗਲਾਂ ਦੀ ਲੰਮੀ ਲਕੜੀ ॥

ਡੇਸਕ
ਡੈਕਸ
} ਸ:—ਲਿਖਣ ਵਾਲੀ ਸਲਾਮੀ ਦਾਰ ਮੇਜ ॥

ਡੇਣ, ਸ:—'ਡਾਇਣ' ਵੇਖੋ ॥

ਡੈਂਬਰ ਜਾਣਾ
ਡੈਂਬਰਨਾ
} ਕ੍ਰਿ:—ਹਰਾਨ ਹੋ ਜਾਣਾ, ਘਾਬਰ ਜਾਣਾ ॥

ਡੋਈ, ਸ:—ਲਕੜੀ ਦੀ ਛੋਟੀ ਕੜਛੀ, ਗੁੜ ਦਾ ਬਹੁਤ ਪਤਲਾ ਕੜਾਹ॥

ਡੋਹਕਾ, ਪੁ:—ਖਜੂਰ ਦਾ ਕੱਚਾ ਫਲ ॥

ਡੋਹਲਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਰੋੜ੍ਹਨਾ, ਵਗਾਉਣਾ,ਵੀਟਣਾ, ਖਲੇਰਨਾ ॥

ਡੋਹਾ, ਪੁ:—ਧੋਹਾ, ਤੀਮੀਆਂ ਦੀ ਇੱਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸਿੱਠਣੀ ॥

ਡੋਕਾ, ਪੁ:—ਰੋਕ, ਅਟਕਾਉ, ਦੁੱਧ ਚੋਣ ਮਗਰੋਂ ਜੇਹੜਾ ਦੁੱਧ ਗਊ ਦੇ ਥਣਾਂ ਵਿੱਚ ਬਚ ਰਹੇ ॥

ਡੋਕਾ (ਕੇ) ਲੈਕੇ ਰਹਿਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਰੋਕ ਜਾਂ ਝਿੜਕ ਜਾਂ ਸੱਖ ਬਾਝੋਂ ਨਾਂ ਮੁੜਨਾ ॥

ਡੋਗਰ, ਪੁ:—ਮੁਸਲਮਾਨਾਂ ਦੀ ਇੱਕ ਜਾਤ, ਗੁੱਜਰ, ਜੰਮੂ ਦਾ ਇਲਾਕਾ, ਡੋਗਰਿਆਂ ਦਾ ਦੇਸ ॥

ਡੋਗਰਾ, ਪੁ:
ਡੋਗਰੀ, ਸ:
} ਜੰਮੂ ਦੇ ਇਲਾਕੇ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਵਾਲੀ ਇੱਕ ਜਾਤ ॥

ਵਿ:—ਡੋਗਰ ਦਾ ॥

ਡੋਰੇ, ਪੁ: (ਬਹੁ: ਬ:) ਕੁੜੀਆਂ ਦੇ ਕੰਨ ਦਾ ਇੱਕ ਗਹਿਣਾ ॥

ਡੋਂਗਾ, ਪੁ:
ਡੋਂਘਾ, ਪੁ:
ਡੋਂਗੀ, ਸ:
ਡੋਂਘੀ, ਸ:
} ਡੂੰਘੀ ਬੇੜੀ, ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦੀ ਕਿਸ਼ਤੀ ॥

ਡੋਂਡਰੂ, ਵਿ:—ਜਿਸ ਰੁੱਖ ਦੇ ਪੱਤ੍ਰ ਅਤੇ ਟਹਿਣੀਆਂ ਨਾ ਹੋਣ ॥

ਡੋਡਾ,
ਡੋੱਡਾ
} ਪੁ:—ਪੋਸਤ ਜਾਂ ਕਪਾਹ ਦਾ ਫਲ ਜਿਸ ਵਿਚ ਬੀਜ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ॥

ਡੋੱਨਾ, ਪੁ:—ਪੱਤ੍ਰਾਂ ਦਾ ਕੌਲ, ਡੂੰਨਾ ॥

ਡੋਬ, ਸ:—ਟੁੱਬੀ, ਗੋਤਾ (ਚੋਲਾ), ਗਸ਼, ਮੂਰਛਾ, (ਧੋਣੀ), ਸ਼ਰਮ ॥

ਨੱਕ ਡੋਬ ਕੇ ਮਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਬਹੁਤ ਸ਼ਰਮਿੰਦਾ ਹੋਣਾ ॥

ਡੋਬਣਾ
ਡੋਬ ਦੇਣਾ } ਕ੍ਰਿ:—ਪਾਣੀ ਆਦਿਕ ਦੇ ਥੱਲੇ ਸੁੱਟਣਾ, ਗਰਕ ਕਰਨਾ, ਰੋੜ੍ਹਨਾ, ਤਬਾਹ ਕਰਨਾ, ਬਦਨਾਮ ਹੋਣਾ ॥

ਡੋੱਬਾ, ਪੁ:—ਕਲਮ ਨੂੰ ਦੁਆਤ ਵਿੱਚ ਡੋਬ ਕੇ ਜੋ ਸਿਆਹੀ ਲਈ ਜਾਵੇ, ਡੋਬਣ ਦਾ ਕੰਮ, ਗੋਤਾ ॥

ਡੋੱਬਾ ਸੋੱਕਾ, ਪੁ:—ਬਿਪਤਾ, ਤਬਾਹੀ, ਬਰਬਾਦੀ ॥

ਡੋੱਬੂ, ਪੁ:—ਡੋਬਣ ਵਾਲਾ, ਸਿਆਹੀ ਦਾ ਡੋਬਾ ॥
ਵਿ:—ਬਹੁਤ ਡੂੰਘਾ, ਡੁਬਾਊ ॥

ਡੋਮੜਾ, ਪੁ:—ਛੋਟੀ ਉਮਰ ਦਾ ਡੂਮ ਜਾਂ ਮਿਰਾਸੀ ॥

ਡੋਰ, ਸ:—ਰੱਸੀ, ਸੂਤੜੀ, ਧਾਗਾ, ਪਤੰਗ ਉਡਾਣ ਵਾਲਾ ਧਾਗਾ ॥

ਡੋਰਾ, ਪੁ:—ਰੱਸਾ, ਸੂਤੜੀ, ਧਾਗਾ, ਇੱਕ ਗਹਿਣਾ, ਖੇਸ ਦੁਤਹੀ ਆਦਿਕ ਦੀ ਕੰਨੀ(ਵੱਟੀ ਹੋਈ), ਅੱਖ ਵਿੱਚ ਲਾਲ ਲੀਹਾਂ (ਡੋਰੇ ਪੈਣੇ) ॥
ਵਿ:—ਬੋਲਾ ॥

ਡੋਰਾ ਦੇਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਖੁਰਾਕ ਉੱਤੇ ਘਿਉ ਪਾਉਣਾ ॥

ਡੋਰੀ, ਸ:—ਪਤਲੀ ਰੱਸੀ, ਸੂਤੜੀ, ਮੋਟਾ ਧਾਗਾ, ਚਿੱਲੇ ਦੀ ਡੋਰ, ਆਸਰਾ, ਸਹਾਰਾ, ਨਿਹਚਾ ॥

ਡੋਰੀਆ, ਪੁ:—ਧਾਰੀਦਾਰ ਸੂਤੀ ਕਪੜਾ, ਡੋਰੇ ਰੱਖਣ ਵਾਲਾ ॥

ਡੋਲ, ਪੁ:—ਖੂਹ ਵਿੱਚੋਂ ਪਾਣੀ ਕੱਢਣ ਵਾਲਾ ਲੋਹੇ ਜਾਂ ਪਿੱਤਲ ਦਾ ਚੌੜੇ ਮੂੰਹ ਵਾਲਾ ਭਾਂਡਾ ॥
ਸ:—ਹੌਲ ਜੌਲ, ਦੁਰਲ ਕਰਕੇ ਜੋ ਸੌਦ ਵਾਲੀ ਥਾਂ ਨੂੰ ਸੋਜ ਪਏ (ਡੋਲ ਪੈਣੀ) ॥

ਡੋਲਚੀ, ਸ:—ਨਿੱਕਾ ਡੋਲ, ਟੀਨ ਦਾ ਗੜਵਾ ॥

ਡੋਲਣਾ (ਨਾ), ਪੁ:—ਦੁੱਧ ਚੋਣ ਵਾਲਾ ਮਿੱਟੀ ਦਾ ਭਾਂਡਾ, ਗੜਵਾ, ਛੋਟਾ ਡੋਲ ॥
ਕ੍ਰਿ:—ਥਿੜਕਣਾ, ਡੁਰਨਾ, ਹਿੱਲਣਾ, ਓਦਰਨਾ ॥

ਡੋ੍ਹਲਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—'ਡੋਹਲਣਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਡੋਲਣੀ, ਸ:—ਛੋਟਾ ਡੋਲ, ਗੜਵਾ ॥

ਡੋਲਾ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦੀ ਪਾਲਕੀ, ਪੀਨਸ ॥

ਡੋਲਾ ਦੇਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਕਿਸੇ ਵੱਡੇ ਨੂੰ ਧੀ ਵਿਆਹ ਕੇ ਦੇਣੀ ॥

ਡੋਲੇ ਪਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਧੀ ਵਿਆਹ ਕੇ ਜੁਆਈ ਨਾਲ ਟੋਰਨੀ ॥

ਡੋਲੀ, ਸ:—ਨਿੱਕਾ ਡੋਲਾ, ਰੋਗੀ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਕੁਝ ਰੋਗ ਬਣਿਆ ਹੋਵੇ ॥

ਡੌਂ, ਪੁ:—ਜੰਗਲ ਦਾ ਸੜਨਾ, ਗੁੱਸਾ, ਸਾੜਾ, ਡੌਂਹ ॥

ਡੌਂ ਡੌਂ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਢੰਡੋਰਾ ਦੇਣਾ, ਨਸ਼ਰ ਕਰਨਾ ॥

ਡੌਂਡੀ, ਸ:—ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦੀ ਡੁੱਗੀ, ਸਭ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਖਬਰ ਦੇਣੀ, ਡੌਂਡੀ ॥

ਡੌਂਡੀ ਪਿੱਟਣੀ (ਫਿਰਨੀ), ਕ੍ਰਿ:—ਢੰਡੋਰਾ ਫਿਰਨਾ ॥

ਡੌਂਡੀ ਪਿਟਾਉਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—(ਫੇਰਨੀ ਜਾਂ ਫਿਰਾਉਣੀ) ਢੰਡੋਰਾ ਦੇਣਾ ॥

ਡੌਂਟੀ, ਸ:—ਬਹੁਤ ਛੋਟੀ ਬੇੜੀ ॥

ਡੌਰੂ, ਪੁ:—ਡਮਰੂ, ਡਘਰੂ, ਇਕ ਤਰਾਂ ਦੀ ਬਹੁਤ ਛੋਟੀ ਢੋਲਕ ॥

ਡੌਲ, ਸੀ:—ਤਰਕੀਬ, ਢੰਗ, ਜੁਗਤ, ਸ਼ਕਲ, ਬਨਾਉਟ, ਹਾਲਤ ॥

ਡੌਲਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਬਣਾਉਣਾ, ਸ਼ਕਲ ਕੱਢਣੀ ॥

ਡੌਲਾ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਮੱਛੀ, ਮਨੁੱਖ ਦੀ ਬਾਂਹ ਦਾ ਪਿਛਲਾ ਹਿੱਸਾ, ਪਸ਼ੂ ਦੀ ਅਗਲੀ ਲੱਤ ਦਾ ਉੱਪਰਲਾ ਹਿੱਸਾ ॥

ਢ

ਢ, ਪੁ:—ਢੱਡਾ, ਗੁਰਮੁਖੀ ਪੈਂਤੀ ਦਾ ਉੱਨੀਵਾਂ ਅੱਖਰ ॥

ਢਊਆ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦਾ ਡਬਲ ਪੈਸਾ, ਮੋਟੀ ਕੌਡੀ ॥

ਢਈਆ, ਪੁ:—ਢਾਈ ਸੇਰ ਦਾ ਭਾਰ, ਢਾਈਆਂ ਵਰ੍ਹਿਆਂ ਦੀ ਬਿਪਤਾ (ਛਨਿੱਛਰ ਕਰਕੇ) ॥ ਵਿ:—ਢਾਈਆਂ ਦਾ ॥

ਢਈ ਦੇਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਡਿਗਣਾ, ਅੜਕੇ ਬਹਿ ਜਾਣਾ, ਧਰਨਾ ਮਾਰਨਾ ॥

ਢਹਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਢਾਹਣ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਾਉਣਾ, ਡਿਗਵਾਉਣਾ ॥

ਢਹਾਈ, ਸੀ:—ਢਹਿਣਾ, ਬਰਬਾਦੀ, ਕੁਸ਼ਤੀ ਵਿਚ ਪਿੱਠ ਲੱਗਣੀ ॥

ਢਹਿ, ਸੀ:—ਕੁਸ਼ਤੀ ਵਿੱਚ ਪਿੱਠ ਦਾ ਲਗਣਾ, ਬਰਬਾਦੀ, ਨਦੀ ਨਾਲ ਧਰਤੀ ਦੀ ਮਿੱਟੀ ਕੱਟੀ ਜਾਣੀ, ਵਿਰਲਾਪ ॥

ਢਹਿਣਾ
ਢਹਿਜਾਣਾ
ਢਹਿ ਪੈਣਾ } ਕ੍ਰਿ:—ਡਿੱਗਣਾ, ਕੁਸ਼ਤੀ ਵਿੱਚ ਪਿੱਠ ਧਰਤੀ ਨਾਲ ਲੱਗ ਜਾਣੀ, ਹਾਰਨਾ, ਬਰਬਾਦ ਹੋਣਾ ॥

ਢੱਕ, ਸੀ:—ਕੈਦੀ। ਪੁ:—ਲਾਲ ਫੁੱਲਾਂ ਵਾਲਾ ਇੱਕ ਰੁੱਖ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਰੁੱਖਾਂ ਵਾਲਾ ਸੰਘਣਾ ਜੰਗਲ ॥

ਢੱਕਣ, ਪੁ:
ਢਕਣਾ, ਪੁ:
ਢਕਣੀ, ਸੀ: } ਢੱਕਣ ਜਾਂ ਕੱਜਣ ਵਾਲੀ ਚੀਜ਼ ॥

ਢੱਕਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਕੱਜਣਾ, ਬੰਦ ਕਰਨਾ, ਲੁਕਾਉਣਾ ॥

ਢੱਕ ਮਕੌੜਾ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਵੱਡਾ ਕੀੜਾ, ਕੱਢਾ ॥

ਢਕਵੰਜ, ਪੁ:—ਦਰਿਆ ਜਾਂ ਸੜਕ ਦਾ ਮੋੜ, ਲਕੜੀ ਜਾਂ ਕਪੜੇ ਦਾ ਵਲ, ਹੀਲਾ, ਫਰੇਬ ॥

ਢਕਵੰਜਾ (ਜੀ), ਪੁ:—ਹੀਲਾ, ਛਲ, ਫਰੇਬ ॥

ਢਕਵਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਕਜਾਉਣਾ, ਬੰਦ ਕਰਾਉਣਾ, ਲੁਕਵਾਉਣਾ ॥

ਢਕਵਾਈ, ਸੀ:—ਢੱਕਣ ਦਾ ਕੰਮ ਜਾਂ ਮਜੂਰੀ ॥

ਢਕਾਉਣਾ
ਢਕਾਈ } 'ਢਕਵਾਉਣਾ' 'ਢਕਵਾਈ' ਵੇਖੋ ॥

ਢਕਾਰ
ਡੰਕਾਰ } ਪੁ:—ਜਿਦ, ਸ਼ੇਖੀ, ਆਕੜ, ਹੰਕਾਰ (ਮਾਰਨਾ) ॥

ਢਕਾਰਨ (ਡੰਕਾਰਣ), ਸੀ:
ਢਕਾਰੀ (ਡੰ ਕਾਰੀ), ਪੁ: } ਜੋ ਸ਼ੇਖੀ ਮਾਰੇ ਜਾਂ ਹੰਕਾਰ ਕਰੇ ॥

ਢੱਕੀ, ਸੀ:—ਦੋ ਪਹਾੜੀਆਂ ਵਿੱਚ ਭੀੜਾ ਰਾਹ, ਢੱਕ ਦਾ ਜੰਗਲ ॥

ਢਕੌਂਜ, ਪੁ:—'ਢਕਵੰਜ' ਵੇਖੋ ॥

ਢਕੋਣੀ, ਸੀ:—ਢੇਕ ਦੇ ਰੁੱਖ ਦਾ ਫਲ ॥

ਢੰਗ, ਪੁ:—ਵਿਹਾਰ, ਚੱਲਣ, ਢਬ, ਰਾਹ, ਬਣਾਉਣ, ਵਿਆਹ ਆਦਿਕ ਖੁਸ਼ੀ ਦਾ ਮੌਕਾ (ਢੰਗ ਸੁਆਰਥ) ॥

ਢੰਗਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਚਰਦੇ ਘੋੜੇ ਨੂੰ ਨੱਸ ਜਾਣ ਤੋਂ ਰੋਕਣ ਲਈ ਉਹ ਦੇ ਪੈਰ ਜਾਂ ਸਿਰ ਤੇ ਪੈਰ ਬੰਨ੍ਹ ਛੱਡਣਾ ॥

ਢੱਗਾ, ਪੁ:—ਛੋਟੇ ਕੱਦ ਦਾ ਬਲਦ, ਮੂਰਖ ਆਦਮੀ ॥

ਪੰਜਾਬੀ ਢੱਗਾ, ਪੁ:–ਪੰਜਾਬ ਦਾ ਰਹਿਣ ਵਾਲਾ, ਭੋਲਾ ਆਦਮੀ ॥

ਮਾੜਾ ਢੱਗਾ, ਪੁ:—ਕਮਜ਼ੋਰ ਆਦਮੀ ॥

ਢੰਗਾ, ਪੁ:—ਟੇਢਾ ਬਚਨ ਜਾਂ ਕਰਮ, ਬਣਾਉਟੀ ਗੱਲ ॥

ਢੰਗੇ ਲਾਉਣੇ, ਕ੍ਰਿ:—ਝੂਠੀ ਗੱਲ ਬਣਾਉਣੀ ॥

ਢੱਗੀ, ਸ:—ਛੋਟੇ ਕੱਦ ਦੀ ਗਊ ॥

ਢੱਟਾ, ਪੁ:—ਸੈਂਢਾ । ਵਿ:–ਭਾਰਾ, ਮੋਟਾ, ਤਕੜਾ, ਡਾਢਾ ॥

ਢੱਠ, ਵਿ:—ਪੂਰਾ, ਭਰਪੂਰ, ਗਾੜ੍ਹਾ, ਮੋਟਾ ॥
ਸ:—ਬਲਦ ਦੀ ਪਿੱਠ ਦਾ ਉਭਾਰ ॥

ਢੱਠਾ, ਵਿ:– ਡਿੱਗਾ ਹੋਇਆ, ਰੋਗੀ, ਤਬਾਹ ॥

ਢੱਡ
ਢੱਢ } ਸ:—ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦੀ ਢੱਡ (ਵੱਜਣੀ, ਵਜਾਉਣੀ) ॥

ਢੱਡਾ, ਪੁ:—'ਢ' ਅੱਖਰ ਦਾ ਨਾਉਂ ॥

ਢੰਡਾਲ, ਵਿ:—ਹਰਾਲ, ਸੋਚਾਂ ਵਿੱਚ ਡੁੱਬਾ ਹੋਇਆ ॥

ਢੰਡੋਰਾ, ਪੁ:–ਢੋਲ ਵਜਾਕੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਖਬਰ ਕਰਨ ਦਾ ਕੰਮ, ਡੌਂਡੀ (ਦੇਣਾ, ਫਿਰਨਾ, ਫੇਰਨਾ) ॥

ਢੰਡੋਰੀਆ, ਪੁ:—ਢੋਲ ਵਜਾਕੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਖਬਰ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ॥

ਢਟੇਰੂ, ਵਿ:—ਅਧੀਨ, ਮੱਦਤ ਲੈਣ ਵਾਲਾ ॥

ਢੰਨ
ਢੰਨ੍ਹ } ਸ:— ਛੀਬ, ਟੋਆ ॥

ਢੱਪਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਕੱਜਣਾ, ਢੱਕਣਾ, ਲੁਕਾਉਣਾ ॥

ਢਬ, ਪੁ:—ਸ਼ਕਲ, ਬਣਾਉਣ, ਢੰਗ, ਆਦਤ, ਕੰਮ, ਕਾਰੀਗਰੀ, ਇਲਮ, ਹਾਲਤ ॥

ਢਬ ਸਿਰ ਹੋਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਠੀਕ ਹਾਲਤ ਵਿਚ ਹੋਣਾ ॥

ਢਬ ਤੇ ਆ ਜਾਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਆਪਣੇ ਵੱਸ ਹੋ ਜਾਣਾ ॥

ਢਬਾ, ਪੁ:—ਸੁਭਾਉ, ਵਾਦੀ, ਹੋਲਤ (ਪੈਣਾ) ॥

ਢਬੀਆ, ਪੁ:—ਜਿਸ ਨੂੰ ਢਬ ਆਉਂਦਾ ਹੈ, ਕਾਰੀਗਰ ॥

ਢਮੱਕਾ, ਪੁ:—ਢੋਲ ਵੱਜਣ ਦੀ ਅਵਾਜ਼, ਰੌਲਾ ॥

ਢਮਕੀਰੀ, ਸ:—ਇੱਕ ਛੋਟੀ ਗੋਲ ਲਕੜੀ ਜਾਂ ਮਿੱਟੀ ਦੀ ਢੋਲਕੀ ਜਿਸ ਨਾਲ ਬਾਲ ਖੇਡਦੇ ਹਨ ॥

ਢਲਕ, ਸ:—ਝਿਲਕਣ, ਰਿੜ੍ਹਨ ਜਾਂ ਅੱਖ ਝਮਕਣ ਦਾ ਕੰਮ ॥

ਢਲਕਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਢਿੱਲਾ ਹੋ ਜਾਣਾ, ਝਿਲਕਣਾ, ਰਿੜ੍ਹਨਾ, ਡੁੱਲ੍ਹਣਾ, ਅੱਖ ਝਮਕਣਾ ॥

ਢਲਕਾਉ, ਪੁ:—ਢਲਕਣ ਦੀ ਹਾਲਤ ॥

ਢਲਕਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਰੇੜ੍ਹਨਾ, ਤਿਲਕਾਉਣਾ ॥

ਢਲਜਾਣਾ, ਢਲਣਾ, } ਕ੍ਰਿ:—ਸੱਚੇ ਵਿਚ ਪੈਣਾ, ਉਲੱਦਿਆ ਜਾਣਾ, ਡੁੱਲ੍ਹਣਾ, ਰਿੜ੍ਹਨਾ, ਘਟਣਾ (ਧੁੱਪ ਆਦਿਕ ਦਾ) ਪੰਘਰਣਾ (ਬਰਫ ਆਦਿਕ ਦਾ) ਬੁੱਢੇ ਹੋਣਾ, ਨਰਮ ਹੋਣਾ, ਬਾਹਰੋਂ ਮਾਲ ਆਉਣਾ, ਬਦਲਣਾ ॥

ਢਲਦਾ ਪਰਛਾਵਾਂ ਪੁ: **ਢਲਦੀ ਛਾਂ,** ਸ: } ਸੰਸਾਰ ਦਾ ਸੁਖ ਜੋ ਇੱਕੋ ਜੇਹਾ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦਾ ॥

ਢਲਵਾਉਣਾ ਢਲਾਉਣਾ } ਕ੍ਰਿ:—ਢਲਣ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਾਉਣਾ ॥

ਢਲਵਾਈ ਢਲਾਉਣ ਢਲਾਈ } ਸ:—ਢਾਲਣ ਦਾ ਕੰਮ ਜਾਂ ਮਜੂਰੀ।

ਢਲੈਂਤ, ਪੁ:—ਕਿਸੇ ਬੜੇ ਆਦਮੀ ਦੇ ਜਲੌ ਵਿਚ ਹਥਿਆਰਬੰਦ ਨੌਕਰ, ਸਿਪਾਹੀ, ਢਾਲਵਾਲਾ ॥

ਢਵਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਢੋਹਣ ਜਾਂ ਢਾਹੁਣ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਾਉਣਾ ॥

ਢਵਾਈ, ਸ:—ਢਾਹੁਣ ਦਾ ਕੰਮ ਜਾਂ ਮਜੂਰੀ ॥

ਢਾ, ਸ:—ਢਾਉਣ ਦਾ ਕੰਮ, ਨਾਸ, ਤਬਾਹੀ ਹਾਹੁਕਾ ॥ ॥

ਢਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਡੇਗਣਾ, ਨਾਸ ਕਰਨਾ, ਉਜਾੜਨਾ ॥

ਢਾਇਆ, ਪੁ:—'ਢਾਈ' ਦਾ ਅੰਗ, ੨½, ਢਾਹਾ ॥

ਢਾਈ, ਵਿ:—ਦੋ ਅਤੇ ਅੱਧਾ ॥

ਢਾਈ ਖਾਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਕੁਸ਼ਤੀ ਵਿੱਚ ਢਹਿ ਪੈਣਾ, ਹਾਰ ਜਾਣਾ ॥

ਢਾਈ ਘਰ, ਪੁ:—ਖੱਤਰੀਆਂ ਦੀ ਇੱਕ ਜਾਤ ॥

ਢਾਈ ਟੋਟਰੂ, ਪੁ:—ਗਿਣਤੀ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਥੋੜੇ।

ਢਾਈਆ, ਪੁ:—'ਢਈਆ' ਵੇਖੋ ॥

ਢਾਈਆਂ, ਸ:—(ਬਹੁ: ਬ:) ਗੱਡੇ ਦੇ ਧੁਰੇ ਨੂੰ ਬੰਨ੍ਹਣ ਵਾਲੀ ਸਣ ॥

ਢਾਸਣਾ, ਪੁ:—ਤਕੀਆ, ਸਹਾਰਾ, ਆਸਰਾ ॥

ਢਾਹ, ਸ:—ਢਹਿ, ਕੁਸ਼ਤੀ ਵਿੱਚ ਪਿੱਠ ਲੱਗਣੀ (ਖਾਣਾ), ਤਬਾਹੀ ॥

ਢਾਹ ਸਿੱਟਣਾ ਢਾਹ ਦੇਣਾ ਢਾਹ ਲੈਣਾ } ਕੁਸ਼ਤੀ ਵਿੱਚ ਪਿੱਠ ਲਾ ਦੇਣੀ, ਨਾਸ ਕਰਨਾ, ਹਰਾਉਣਾ, ਉਜਾੜਨਾ, ॥

ਢਾਹ ਮਾਰਨੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਉੱਚੀ ਅਵਾਜ ਨਾਲ ਮੁਰਦੇ ਨੂੰ ਰੋਣਾ ॥

ਢਾਹ ਲੱਗਣੀ ਕ੍ਰਿ:—ਨਦੀ ਦੇ ਕੰਢੇ ਦੀ ਧਰਤੀ ਕੱਟੀ ਜਾਣੀ ॥

ਢਾਹੁਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਢਾਉਣਾ, ਕੁਸ਼ਤੀ ਵਿੱਚ ਪਿੱਠ ਲਾ ਦੇਣੀ ॥

ਢਾਹਾ, ਪੁ:—ਨਦੀ ਦਾ ਕੰਢਾ, ਉੱਚੀ ਧਰਤੀ ਜੋ ਨਦੀ ਦੇ ਹੜ੍ਹ ਦੇ ਜੋਰ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਢੱਠੀ ॥

ਢਾਕ, ਸ:—ਪਾਸਾ, ਵੱਖੀ, ਛਿੱਛਰੇ ਦਾ ਬੂਟਾ ॥

ਢਾਗੁਣਾ, ਵਿ:—ਢਾਈ ਗੁਣਾ ॥

ਢਾਂਗਾ, ਢਾਂਗੂ ਢਾਂਗੂਆ } ਪੁਃ—ਖੂੰਡੀਵਾਲੀ ਲੰਮੀ ਡਾਂਗ ਜਿਸ ਨਾਲ ਰੁੱਖਾਂ ਦੀਆਂ ਟਾਹਣੀਆਂ ਹਿਠਾਂਹ ਖਿੱਚਦੇ ਹਨ॥

ਢਾਂਚ ਢਾਂਚਾ } ਪੁਃ—ਕਲਬੂਤ, ਬਨਾਉਟ, ਤਦਬੀਰ, ਜੁਗਤ, ਢੰਗ ॥

ਢਾਟਾ ਢਾਠਾ } ਪੁਃ—ਦਸਤਾਰੇ ਅਤੇ ਕੰਨਾਂ ਪੁਰ ਬੰਨ੍ਹਣ ਵਾਲਾ ਜਾਂ ਦਾੜ੍ਹੇ ਪੁਰ ਬੰਨ੍ਹਣ ਵਾਲਾ ਕਪੜਾ ॥

ਢਾਡਸ, ਸਃ—ਹੌਸਲਾ, ਧੀਰਜ, ਵਸਾਹ, ਦਲੇਰੀ॥

ਢਾਡਣ, ਸਃ—ਢਾਡੀ ਜ਼ਾਤ ਦੀ ਤੀਵੀਂ ॥

ਢਾਂਡਾ, ਪੁਃ—ਬਲਦ, ਸੰਢਾ, ਅਹਿਮਕ, ਮੂਰਖ ॥

ਢਾਡਾ ਢਾਡੀ } ਪੁਃ—ਢੂਹੇ ਦੇ ਗੁਣ ਗਾਉਣ ਲਾ, ਰਾਗੀ, ਮੰਗਤਾ ॥

ਢਾਂਢੀ, ਸਃ—ਗਊ, ਮੂਰਖ ਤੀਮਤ ॥

ਢਾਹੂ, ਪੁਃ—ਦੱਖਣ ਅਤੇ ਪੱਛੋਂ ਵੱਲ ਦਾ ਪਾਸਾ, ਉਸ ਪਾਸੇ ਦੀ ਵਾਉ, ਪਹਾੜ ਦੀ ਵਾਉ, ਬੁਲਬੁਲ, ਮੈਨਾ ॥

ਢਾਂ ਢਾਂ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿਃ—'ਸਾਂ ਸਾਂ ਕਰਨਾ' ਦੇ ॥

ਢਾਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਥੱਲੇ ਸੁੱਟਣਾ, ਡੇਗਣਾ। ਪੁਃ—ਮਨੁੱਖਾਂ ਦੀ ਭੀੜ ॥

ਢਾਣੀ, ਸਃ—ਭੀੜ, ਇਕੱਠ, ਮੰਡਲੀ (ਜਮਾਉਣੀ, ਬੰਨ੍ਹਣੀ, ਲਾਉਣੀ)॥

ਢਾਣੀ ਭੰਨਣੀ, ਕ੍ਰਿਃ—ਮਨੁੱਖਾਂ ਦੇ ਇਕੱਠ ਨੂੰ ਨਿਖੇੜਨਾ, ਇੱਕ ਨਾਟਕ ਕਰਨਾ ॥

ਢਾਬ, ਸਃ—ਕੱਚਾ ਤਲਾਉ, ਛੰਭ, ਟੋਭਾ, ਟੂੰਘਾ, ਟੋਇਆ ॥

ਢਾਮਣਾ, ਢਾਮਣੀ, } ਵਿਃ—ਢਾਈ ਮਣ ਰੁਪਏ ਦੇ ਭਾਉ॥

ਢਾਮਾਂ, ਪੁਃ—ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦੀ ਫਿੱਲ, ਮਿੱਟੀ ਦਾ ਖੇਡਣ ਵਾਲਾ ਗੋਲਾ, ਗਿਣਤੀ ਦੱਸਣ ਵਾਲੀ ਲਕੜੀ ॥

ਢਾਰਾ, ਪੁਃ—ਘਰ ਜਾਂ ਹੱਟੀ ਦੀ ਅਗਲੀ ਛੱਤੀ ਹੋਈ ਥਾਂ ॥

ਢਾਲ, ਸਃ—ਗੈਂਡੇ ਦੇ ਚੰਮ ਦੀ ਬਣੀ ਹੋਈ ਗੋਲ ਚੀਜ਼ ਜੋ ਤਲਵਾਰ ਦੇ ਫੱਟ ਨੂੰ ਰੋਕਦੀ ਹੈ। ਢਬ, ਝੁਕਾਉ, ਦਸਤੂਰ, ਮਾਮਲੇ ਦੀ ਕਿਸ਼ਤ, ਢਾਲਣ ਵਿੱਚ ਧਾਤ ਦਾ ਘਟ ਜਾਣਾ, ਵਿਸਾਉਰੀ ਮਾਲ, ਪਹਾੜ ਦਾ ਢਾਲਵਾਂ ਪਾਸਾ ॥

ਢਾਲ ਪਾਉਣੀ ਢਾਲ ਪੈਣੀ } ਕ੍ਰਿਃ—ਮਾਮਲਾ ਆਦਿਕ ਉਗਰਾਹੁਣਾ ॥

ਢਾਲ ਬਾਂਛ ਢਾਲ ਵਾਂਛ } ਸਃ—ਮਾਮਲੇ ਦੀ ਕਿਸ਼ਤ, ਕਈ ਤਰਾਂ ਦੇ ਮਸੂਲਾਂ ਦੀ ਉਗਰਾਹੀ।

ਢਾਲਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਪੰਘਾਰਨਾ, ਗਾਲਣਾ, ਬਨਾਉਣ, ਸੁੱਟਣਾ, ਵਗਾਉਣਾ, ਝੁਕਾਉਣਾ, ਵੇਚਣ ਵਾਸਤੇ ਮਾਲ ਅੱਗੇ ਰੱਖਣਾ ॥

ਢਾਲਣਾ, ਪੁਃ—ਜਾਦੂ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਪੱਥਰ, ਚਾਂਦੀ ਜਾਂ ਸੋਨੇ ਦਾ ਤਬੀਤ ॥

ਢਾਲਮਾਂ ਢਾਲਵਾਂ } ਵਿਃ—ਝੁਕਿਆ ਹੋਇਆ, ਢਾਲਿਆ ਹੋਇਆ ॥

ਢਾਲਮਾਣ
ਢਾਲਵਾਣ } ਪੁਃ—ਢਾਲ ਵਾਲਾ, ਨਰਮ ਦਿਲ ਵਾਲਾ ॥

ਢਾਲੂ, ਵਿਃ-ਪੁਃ—ਢਾਲਿਆ ਹੋਇਆ, ਧਾਤਾਂ ਢਾਲਣ ਵਾਲਾ ॥

ਢਾਵਾਂ, ਪੁਃ—'ਢਾਮਾਂ' ਵੇਖੋ ॥

ਢਿੱਗ, ਪੁਃ—'ਢਿਗਾਰਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਢਿੰਗਰ, ਪੁਃ
ਢਿੰਗਰੀ, ਸਃ } ਇੱਕ ਝਾੜੀ, ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦੀ ਖੁੰਬ, ਜਾਮਣੀ, ਖਿਪੜਾ, ਬਲਾ ॥

ਢਿਗਾਰਾ, ਪੁਃ—ਦਰਿਆ ਦਾ ਉੱਚਾ ਕੰਢਾ, ਢਾਹ, ਉੱਚੀ ਥਾਂ, ਪਹਾੜੀ ॥

ਢਿੱਗੀ ਢਾਉਣਾ (ਣੀ)
ਢਿੱਗੀ ਢਾਹ ਦੇਣਾ } ਕ੍ਰਿਃ—ਹਸਲਾ ਹਾਰਨਾ ॥

ਢਿਠ, ਸਃ-ਦਿਲ ਦੀ ਪਕਿਆਈ, ਹਠ (ਬੈਨੂਲੀ)॥

ਢਿਠਾਈ, ਸਃ—ਘਮੰਡ, ਗੁਸਤਾਖੀ, ਬੇ ਹਯਾਈ ॥

ਢਿੱਡ
ਢਿੱਢ } ਪੁਃ—ਪੇਟ, ਉਦਰ, ਗਰਭ, ਆਂਦਰਾਂ, ਉਲਾਦ ॥

ਢਿੱਡ ਦਾ ਜਾਇਆ, ਪੁਃ—ਪੁਤ੍ਰ ॥

ਢਿੱਡ ਦੀ ਜਾਈ, ਸਃ—ਧੀ ॥

ਢਿੱਡ ਨਾਲ ਲਗ ਜਾਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਪੇਟ ਖਾਲੀ ਹੋਣਾ ॥

ਢਿੱਡਵਿੱਚ ਝੁਲਕਾ ਫਿਰਨਾ (ਵਗਣਾ)
ਢਿੱਡਵਿੱਚ ਬੁੱਢੀਆਂ ਨੱਚਣੀਆਂ } ਕ੍ਰਿਃ ਬਹੁਤ ਭੁਖ ਲੱਗੀ ਹੋਣੀ ॥

ਢਿੱਡ ਵਿੱਚ ਰੱਖਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਭੇਤ ਨਾ ਦੱਸਣਾ ॥

ਢਿੱਡ ਵਿੱਚ ਵਲ ਪੈਣਾ
ਢਿੱਡੀਂ ਪੀੜਾਂ ਪੈਣੀਆਂ } ਕ੍ਰਿਃ—ਬਹੁਤੇ ਹੱਸਣ ਨਾਲ ਵਖੀਆਂ ਦੁਖਣ ਲਗਣੀਆਂ

ਵੱਡੇ ਢਿੱਡ ਵਾਲਾ, ਪੁਃ—ਬਖਤਾਵਰ, ਪ੍ਰਤਾਪੀ

ਢਿੱਡਲ, ਵਿਃ—ਜਿਸਦਾ ਢਿੱਡ ਵਡਾ ਹੋਵੇ ॥

ਢਿੱਡੀ, ਸਃ—ਛੋਟਾ ਢਿੱਡ, ਪਗੜੀ ਦੇ ਅ[illegible]ਲੇ ਹਿੱਸੇ ਦਾ ਉਭਾਰ ॥

ਢਿੰਨਣ, ਪੁਃ—ਇੱਕ ਹਲਕੇ ਮੇਲ ਦੇ ਰੋਲ ॥

ਢਿਮਕੜਾ
ਢਿਮਕਾ } ਪੁਃ—'ਢਲਾਣਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਢਿਮਢਿਮੀ, ਪੁਃ—ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦੀ ਢੱਫ ॥

ਢਿੱਲ, ਸਃ—ਦੇਰ, ਸੁਸਤੀ, ਬੇ ਪਰਵਾਹੀ

ਢਿੱਲ ਮੱਠ ਸਃ—ਅਵੇਰ, ਸੁਸਤੀ (ਲੈਣੀ, ਕਰਨੀ) ॥

ਢਿਲਕਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਡੁੱਲ੍ਹਣਾ, ਰਿੜਣਾ, ਤਿਲਕਣਾ॥

ਢਿਲਕਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਡੋਲ੍ਹਣਾ, ਰੋੜ੍ਹਨਾ, ਤਿਲਕਾਉਣਾ ॥

ਢਿੱਲੜ, ਪੁ
ਢਿੱਲਾ, ਪੁਃ
ਢਿੱਲੀ, ਪੁਃ } ਜੋ ਕੱਸਿਆ ਹੋਇਆ ਨਹੀਂ, ਪੋਲਾ, ਦੇਰ ਕਰਨ ਵਾਲਾ, ਸੁਸਤ ਬਿਮਾਰ ॥

ਢਿੱਲਾ ਮੱਠਾ, ਵਿਃ—ਸੁਸਤ, ਬੇਪਰਵਾਹ ॥

ਢਿਚਾ, ਪੁ:—ਬਹਾਨਾ, ਹੀਲਾ (ਘੜਨਾ)॥

ਢੀਆ (ਹਾ), ਪੁ:—ਸੋਟਾ, ਡਾਂਗ, ਲਾਠੀ॥

ਢੀਂਗਰ, ਪੁ: / **ਢੀਂਗਰੀ,** ਸ: } ਇਕ ਕੰਡਿਆਂ ਵਾਲੀ ਝਾੜੀ॥

ਢੀਂਗਲੀ / **ਢੀਂਗੁਲੀ** } ਸ:—ਪਾਣੀ ਕੱਢਣ ਵਾਲੀ ਲੰਮੀ ਲਕੜੀ ਜਿਸ ਦੇ ਇਕ ਪਾਸੇ ਭਾਰਾ ਪੱਥਰ ਅਤੇ ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ ਡੋਲ ਦਾ ਰਸਾ ਬੰਨ੍ਹੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਕਪੜੇ ਦੀ ਬੇਉਂਤ ਦਾ ਇਕ ਢੰਗ॥

ਢੀਂਗਾ ਸ਼ਾਹੀ, ਸ:—'ਧਿੰਗਾ ਮਸਤੀ' ਵੇਖੋ॥

ਢੀਠ, (ਠਾ), ਵਿ:—ਜਿੱਦੀ, ਹਠੀ, ਗੁਸਤਾਖ਼, ਬੇਹਯਾ॥

ਢੀਠ ਵਾਈ (ਈਂ), ਸ:—ਜਿਦ, ਗੁਸਤਾਖ਼ੀ ਸ਼ੋਖ਼ੀ॥

ਢੀਂਡਾ, ਪੁ:—'ਗੁਲੇਲਾ' ਵੇਖੋ, ਛਾਂਬੜ॥

ਢੀਮ / **ਢੀਮ੍ਹ** / **ਢੀਮਾ** } ਸ:—ਮਿੱਟੀ ਦਾ ਢੇਲਾ॥

ਢੁਲਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਢੋਹਣ ਜਾਂ ਢਾਹਣ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਾਉਣਾ॥

ਢੁਆਈ, ਸ:—ਢੋਹਣ ਦਾ ਕੰਮ ਜਾਂ ਮਜੂਰੀ॥

ਢੁਕ ਜਾਣਾ / **ਢੁੱਕਣਾ** / **ਢੁੱਕ ਪੈਣਾ** } ਕ੍ਰਿ:—ਨੇੜੇ ਅੱਪੜਨਾ, ਜੰਞੇਤ ਦਾ ਕੁੜਮਾਂ ਦੇ ਘਰ ਪਹੁੰਚਣਾ, ਆਉਣਾ, ਲੱਭਣਾ॥

ਢੋ ਢੁੱਕਣਾ ਕ੍ਰਿ:—ਚੰਗਾ ਮੌਕਾ ਮਿਲ ਜਾਣਾ॥

ਢੁਕਾ / **ਢੁਕਾਉ** } ਪੁ:—ਪਹੁੰਚਣਾ, ਖ਼ਾਸ ਕਰਕੇ ਜੰਞੇਤ ਦਾ ਕੁੜਮਾਂ ਦੇ ਘਰ ਜਾਂ ਪਿੰਡ ਅੱਪੜਨਾ॥

ਢੁਕਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਪਾਸ ਭਿਜਵਾਉਣਾ ਪੁਚਾਉਣਾ॥

ਢੂੰਗਾਰ, ਪੁ:—ਦੁੱਧ ਦੇ ਭਾਂਡੇ ਨੂੰ ਘਿਉ ਦਾ ਧੂਆਂ ਦੇਣ ਦਾ ਕੰਮ॥

ਢੂੰਗਾਰ ਦੇਣਾ / **ਢੂੰਗਾਰਨਾ** } ਕ੍ਰਿ:—ਦੁੱਧ ਦੇ ਭਾਂਡੇ ਨੂੰ ਘਿਉ ਦਾ ਧੂਆਂ ਦੇਣਾ॥

ਢੁੱਚਰ, ਪੁ:—ਬਹਾਨਾ, ਹੁੱਜਤ, ਝਗੜਾ (ਡਾਹੁਣਾ)॥

ਢੁੱਟ, ਸ:—ਬਈਆਂ ਡੰਗਰਾਂ ਦੀ ਪਿੱਠ ਦਾ ਉਭਾਰ॥

ਢੁਡ / **ਢੁਢ** } ਪੁ:—ਸਿਰਨਾਲ ਸੱਟ ਲਾਉਣੀ (ਮਾਰਨਾ)॥

ਢੂੰਡਰ, / **ਢੂੰਡਰੀ** } ਸ:—ਕੰਡ, ਪਿੱਠ ਦੀ ਹੱਡੀ॥

ਢੂੰਡਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਢੂੰਡ ਭਾਲ ਕਰਾਉਣੀ॥

ਢੂੰਡਾਉਣਾ / **ਢੂੰਡਾਊ** } ਪੁ:—ਢੂੰਡਣ ਵਾਲਾ॥

ਢੂੰਡਾਈ ਸ:—ਢੂੰਡਣ ਦਾ ਕੰਮ ਜਾਂ ਮਜੂਰੀ॥

ਢੁਨਣੀ, ਸ:—ਢੂੰਡਰੀ, ਪਿੱਠ ਦੀ ਹੱਡੀ॥

ਢੁਲਕਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਲੁਕਣਾ, ਰਿੜ੍ਹਨਾ, ਪੈ ਜਾਣਾ, ਖੁੰਢਾ ਹੋਣਾ॥

ਢੁਲਕਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਰੋੜ੍ਹਨਾ, ਲਿਟਾ ਣਾ, ਮਾਰਨਾ ॥

ਢੁਲਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਝੁਕਣਾ, ਧਿਆਨ ਦੇਣਾ ॥

ਢੁਲਮੁਲ ਯਕੀਨ, ਵਿ:—ਚੰਚਲ ਆਦਮੀ ਜੋ ਇਕ ਗੱਲ ਉੱਤੇ ਕੈਮ ਨਾਂ ਰਹੇ ॥

ਢੁਲਵਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਢੋਹਣ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਾਉਣਾ ॥

ਢੁਲਵਾਈ, ਸ:—ਢੋਹਣ ਦਾ ਕੰਮ ਜਾਂ ਮਜੂਰੀ ॥

ਢੁਲਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਢੋਹਣ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਾਉਣਾ, ਦਿਲ ਕਿਸੇ ਪਾਸੇ ਝੁਕਣ ਦੇਣਾ ॥

ਢੁਲਾਈ, ਸ:—ਢੋਹਣ ਜਾਂ ਲੈ ਜਾਣ ਦੀ ਮਜੂਰੀ ॥

ਢੂਆ (ਹਾ), ਪੁ:
ਢੂਈ (ਹੀ), ਸ: } ਚਿੱਤੜ, ਪਿੱਠ ॥

ਢੂੰਡ (ਢੂੰਢ), ਸ:—ਖੋਜ, ਭਾਲ, ਤਲਾਸ਼ ॥

ਢੂੰਢ ਢਾਂਡ, ਸ:—ਭਾਰੀ ਖੋਜ ਭਾਲ (ਕਰਨੀ) ॥

ਢੂੰਡਣਾ
ਢੂੰਢਣਾ } ਕ੍ਰਿ:—ਖੋਜਣਾ, ਭਾਲਣਾ, ਲੱਭਣਾ ॥

ਢੇਉ, ਪੁ:-ਇੱਕ ਫਲ ਜਿਸ ਦਾ ਅਚਾਰ ਪੈਂਦਾ ਹੈ ॥

ਢੇਸੂ, ਸ:—ਬਾਲਾਂ ਦੀ ਇੱਕ ਖੇਡ (ਖੇਡਣੀ) ॥

ਢੇਠ, (ਠਾ), ਵਿ:—ਜਿਦ, ਢਿਠਾਈ, ਢੀਠ, ਗੁਸਤਾਕ ॥

ਢੇਢ, ਪੁ:—ਚੰਮ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਇੱਕ ਜਾਤ, ਕਾਉਂ ॥

ਢੇਡੂ
ਢੇਢੀ } ਪੁ:—ਸ:—ਕੰਨ ਦਾ ਇੱਕ ਗਹਿਣਾ ॥

ਢੇਮ, ਸ:—ਢੀਮ, ਮਿੱਟੀ ਦਾ ਡਲਾ ॥

ਢੇਰ, ਪੁ:—ਤੋਦਾ, ਕੱਠੀ ਚੀਜ, ਬਹੁਤੀ ਸ਼ੈ, ਰੂੜੀ ॥ ਵਿ:—ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ, ਬਹੁਤ, ਬਣੀ ॥

ਢੇਰਣੀ, ਸ:—ਕਪਾਹ ਦੇ ਵੇਲਣੇ ਦਾ ਹਥਾ, ਪਿੰਜੀ ਹੋਈ ਰੂੰ ਵਲ੍ਹੇਟਣ ਵਾਲੀ ਲਕੜੀ ॥

ਢੇਰਾ, ਪੁ:—ਸੂਤ੍ਰ ਵੱਟਣ ਵਾਲਾ ਲੱਕੜੀ ਦਾ ਜੰਤ੍ਰ ॥

ਢੇਰੀ, ਸ:—ਛੋਟਾ ਢੇਰ, ਹਿੱਸਾ ॥

ਢੇਰੀ ਹੋਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਭੱਜ ਟੁਟ ਕੇ ਡਾਹ ਪੈਣਾ ॥

ਢੇਰੀ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਕੁਲ ਤੋੜ ਕੇ ਨਾਸ, ਕਰਨਾ, ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਰੱਖ ਦੇਣਾ ॥

ਢੇਰੀਢਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਹਿੰਮਤ ਹਾਰਨਾ ॥

ਢੇਰੂ, ਪੁ:—'ਢੇਰਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਢੇਲਾ, ਪੁ:—ਮਿੱਟੀ ਦਾ ਡਲਾ, ਢੀਮ ॥

ਢੇਲਾ ਚੌਥ, ਸ:—'ਪੱਥਰ ਚੌਥ' ਵੇਖੋ ॥

ਢੈਂਹ ਢੈਂਹ, ਸ:—ਕੰਧ ਡਿੱਗਣ, ਗੋਲੇ ਚੱਲਣ ਜਾਂ ਧੱਫੇ ਜੁੱਤੀਆਂ ਪੈਣ ਦੀ ਅਵਾਜ਼ (ਪੈਣੀਆਂ ਮਾਰਨੀਆਂ) ॥

ਢੈ ਖਾਣੀ
ਢੈ ਜਾਣਾ
ਢੈਣਾ
ਢੈ ਪੈਣਾ } ਕ੍ਰਿ:—'ਢਹਿਣਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਢੈਲਾ, ਵਿ:—ਢਿੱਲਾ, ਸੁਸਤ, ਬੇ ਪਰਵਾਹ, ਜੋ ਝਗੜਾ ਛੱਡਣਾ ਚਾਹੇ (ਹੋਣਾ) ॥

ਢੇ, ਪੁ:—ਹਾਲਤ, ਮੌਕਾ, ਢਾਲਾ, ਕਿਸਮਤ, ਲਕੜੀ ਦੇ ਵੱਡੇ ਸੰਦਰੇ ਦਾ ਹੱਥਾ ॥

ਢੇਆ, ਪੁ:—ਛੋਟਿਆਂ ਵੱਲੋਂ ਵੱਡਿਆਂ ਨੂੰ ਨਜ਼ਰ ਕੀਤੀ ਹੋਈ ਡਾਲੀ (ਫਲ ਫੁੱਲ)॥

ਢੋਈ, ਸ:—ਪਹੁੰਚ, ਦਖਲ (ਮਿਲਣਾ)।

ਢੋਹ, ਪੁ:-ਸ:-ਸਹਾਰਾ, ਪਹੁੰਚ, ਦੋ ਝਗੜੇ ਵਾਲਿਆਂ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨ ਲਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਕਿਸੇ ਥਾਂ ਮੇਲ ਕਰਾਉਣਾ ॥

ਢੋਹ ਜਾਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਦੋ ਝਗੜੇ ਵਾਲਿਆਂ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਹੋਣ ਵਾਲੀ ਥਾਂ ਜਾਣਾ ॥

ਢੋਹ ਲਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਕੰਧ ਆਦਿਕ ਦਾ ਸਹਾਰਾ ਲੈਣਾ ॥

ਢੋਹਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਪਾਸ ਲਿਆਉਣਾ, ਭੀੜਨਾ (ਬੂਹਾ)॥

ਢੋਂਗ, ਪੁ:—ਨਕਲ, ਭੇਸ, ਨਕਲੀ ਪ੍ਰਭਾਵ, ਛਲ ॥

ਢੋਂਗੀ, ਪੁ:—ਨਕਲੀਆ, ਨਾਟਕ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ॥

ਢੋਡਾ / **ਢੋਡਾ** } ਪੁ:—ਇਕ ਖੇਡਣ ਵਾਲਾ ਛਿਲਕਾ, ਜੁਆਰ ਜਾਂ ਬਾਜਰੇ ਦੀ ਰੋਟੀ, ਢਹਿਆ, ਊਂਜ ॥

ਢੋਡਾ ਥੱਪਣਾ (ਥੱਪਣਾ), ਕ੍ਰਿ:—ਊਜ ਲਾਉਣੀ ॥

ਢੋਣਾ / **ਢੋ ਦੇਣਾ** } ਕ੍ਰਿ:—ਭਾਰ ਚੁੱਕ ਕੇ ਲੈ ਜਾਣਾ, ਪੁਚਾਉਣਾ, ਬੂਹਾ ਭੀੜਨਾ ॥

ਢੋਰ, ਪੁ:—ਡੰਗਰ, ਮੂਰਖ ਆਦਮੀ ॥

ਢੋਰਾ / **ਢੋਰੀ** } ਪੁ:—ਅਨਾਜ ਨੂੰ ਲੱਗਣ ਵਾਲਾ ਇਕ ਕੀੜਾ ॥

ਢੋਲ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦਾ ਬਾਜਾ (ਢੋਲਕੇ ਦੀ ਸ਼ਕਲ ਦਾ ਵਿੱਚੋਂ ਖਾਲੀ ਅਤੇ ਪਾਸਿਆਂ ਪੁਰ ਚੰਮ ਨਾਲ ਮੜ੍ਹਿਆ ਹੋਇਆ) ਹਲਟ ਦਾ ਖੜਾ ਪਹੀਆ, ਪਿਆਰਾ, ਢਾਲ, ਝੁਕਾਉ ॥

ਗਲ ਪਿਆ ਢੋਲ ਵਜਾਉਣਾ } ਕ੍ਰਿ:—ਆਪਣੇ ਜ਼ੁੰਮੇ ਲੱਗਾ ਹੋਇਆ ਨਾ ਭਾਉਂਦਾ ਕੰਮ ਕਰਨਾ ॥

ਢੋਲ ਢਮੱਕਾ / **ਢੋਲ ਢਾਲ** } ਪੁ:—ਢੋਲ ਆਦਿਕ ਦਾ ਵੱਜਣਾ॥

ਢੋਲਕ (ਕੀ), ਸ:—ਛੋਟਾ ਢੋਲ ॥

ਢੋਲਕੀ(ਚੀ) / **ਢੋਲਕੀਆ** / **ਢੋਲੀਆ** } ਪੁ:—ਢੋਲਕ ਵਜਾਉਣ ਵਾਲਾ ॥

ਢੋਲਣ, ਸ:—ਢੋਲ ਵਜਾਉਣ ਵਾਲੀ, ਪਿਆਰੀ ॥

ਢੋਲਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਆਪਣੇ ਵੱਲ ਝੁਕਾਉਣਾ ਜਾਂ ਖਿੱਚਣਾ ॥

ਪੁ:—ਇੱਕ ਮਠਾਨਾ ਬਾਲ ਦਾ ਗਹਿਣਾ ॥

ਢੋੱਲਾ, ਪੁ:—ਪਿਆਰਾ, ਇੱਕ ਮਸ਼ਹੂਰ ਆਸ਼ਕ, ਮੁੰਡਾ, ਇੱਕ ਜਟਕਾ ਗੀਤ ॥

ਢੋਲੀ, ਸ:—ਕੁੜੀ ॥ਪੁ:—ਢੋਲ ਵਜਾਉਣ ਵਾਲਾ ॥

ਢੌਂਕਾ, ਪੁ: ਥੋੜੀ ਜੇਹੀ ਨੀਂਦਰ (ਲੈਣਾ, ਲਾਉਣਾ) ॥

ਢੌਗੁਣਾ, ਵਿ:—ਢਾਈ ਗੁਣਾ ॥

ਢੌਂਚਾ, ਵਿ:—ਸਾਢੇ ਚਾਰ ॥

ਢੌਣਾ, ਵਿ:—ਢਾਈ ॥

ਣ

ਣ, ਪੁ:—ਗੁਰਮੁਖੀ ਪੈਂਤੀ ਦਾ ਵੀਹਵਾਂ ਅੱਖਰ, ਣਾਣਾ ॥

ਣਾਣਾ, ਪੁ:—'ਣ' ਅੱਖਰ ਦਾ ਨਾਉਂ ॥

ਤ

ਤ, ਪੁ:—ਗੁਰਮੁਖੀ ਪੈਂਤੀ ਦਾ ਇੱਕੀਵਾਂ ਅੱਖਰ ਤੈਂਤਾ ॥

ਤਊਨ, ਸ:—ਮਰੀ, ਥਵਾ, ਪਲਗ ॥

ਤਈਨਾਤ, ਵਿ:—ਮੁਕੱਰਰ, ਠਹਿਰਾਇਆ ਹੋਇਆ ਨੌਕਰ ॥

ਤਸਬਾ, ਪੁ:
ਤਸਬੀ, ਸ: } ਮੁਸਲਮਾਨਾਂ ਦੀ ਮਾਲਾ ॥

ਤਸਬੀਰ, ਸ:—ਮੂਰਤ, ਚਿਤ੍ਰ॥

ਤਸਮਈ, ਸ:—ਖੀਰ, ਦੁੱਧ ਵਿਚ ਰਿੱਧੇ ਹੋਏ ਚੌਲ॥

ਤਸਮਾ, ਪੁ:—ਚੰਮ ਦਾ ਫੀਤਾ ਜਾਂ ਡੋਰੀ ॥

ਤਸਲਾ, ਪੁ:
ਤਸਲੀ, ਸ: } ਤਾਂਬੇ ਲੋਹੇ ਜਾਂ ਪਿੱਤਲ ਦਾ ਚੌੜਾ ਭਾਂਡਾ ॥

ਤਸੱਲਾ
ਤਸੱਲੀ } ਸ:—ਧੀਰਜ, ਸ਼ਾਂਤੀ, ਆਰਾਮ(ਦੇਣੀ)॥

ਤਸਲੀਮ, ਸ:—ਬੰਦਗੀ, ਸਲਾਮ, ਨਮਸਕਾਰ ॥

ਤਸਵੀਰ, ਸ:—ਮੂਰਤ, ਚਿਤ੍ਰ ॥

ਤਸੀਰ, ਸ:—ਅਸਰ, ਫਲ, ਗੁਣ ॥

ਤਸੀਲ, ਸ:—ਸਰਕਾਰੀ ਮਾਮਲਾ ਦਾਖਲ ਕਰਨ ਦੀ ਥਾਂ ॥

ਤਸੀਲਦਾਰ, ਪੁ:—ਮਾਲਗੁਜ਼ਾਰੀ ਵਸੂਲ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਅਫਸਰ ॥

ਤਸੂ
ਤੱਸੂ } ਪੁ:—ਤਰਖਾਣਾਂ ਅਤੇ ਰਾਜਾਂ ਦਾ ਇਕ ਮਾਪ॥

ਤਹ
ਤਹਿ } ਸ:—ਕਪੜੇ ਦਾ ਪੇਚ, ਥੱਲਾ, ਪੈਂਦਾ ॥

ਤਹਿ ਕਰਨੀ (ਜਮਾਉਣੀ ਜਾਂ ਲਾਉਣੀ) ਕ੍ਰਿ:—ਮੋੜ ਕੇ ਲਪੇਟਣਾ ॥

ਤਹਿ ਖਾਨਾ, ਪੁ:—ਸਰਦ ਖਾਨਾ, ਜ਼ਮੀਨ ਦੇ ਹੇਠਲਾ ਕਮਰਾ ॥

ਤਹਸੀਲ
ਤਹਸੀਲਦਾਰ } 'ਤਸੀਲ' ਆਦਿਕ ਵੇਖੋ ॥

ਤਹਾਰਤ, ਸ:—ਸਫ਼ਾਈ, ਪਵਿਤ੍ਰ (ਕਰਨੀ) ॥

ਤਹਿਸ ਨਹਿਸ, ਪੁ:—ਸਤਿਆਨਾਸ, ਬਰਬਾਦੀ ।

ਤਹਿਕਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਡਰ ਜਾਣਾ ॥

ਤਹਿਠੇਜ਼, ਪੁ:—ਜ਼ੋਰ ਦਾ ਮੀਂਹ, ਇੱਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਪਰੌਂਠਾ ॥

ਤਹਿਮਤ
ਤਹਿਮੰਦ } ਸ:—ਲੱਕ ਬੰਨ੍ਹਣ ਵਾਲੀ ਚਾਦਰ ।

ਤਹਿਜ਼, ਵਿ:—ਲੰਮਾ ਅਤੇ ਮੋਟਾ ਤਾਜ਼ਾ ।

ਤਹਿਜ਼ ਤੁੱਲਾ (ਲੀ), ਪੁ:,ਸ:—ਬਹੁਤ ਮੋਟਾ(ਟੀ)॥

ਤਟੂ, ਵਿ:—ਪਿੱਛੇ ਜਾਣ ਵਾਲਾ (ਤਟੂ ਹੋਣਾ = ਪਿੱਛੇ ਜਾਣਾ) ॥

ਤਕ, ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—ਤਾਈਂ, ਤੋੜੀ, ਤੀਕ ॥

ਤੱਕ, ਸ:—ਇੱਕ ਮਾਪ, ਵੱਡੇ ਛਾਬੇ, ਨਜ਼ਰ ॥

ਤੱਕ ਚੜ੍ਹਨਾ, ਚੜ੍ਹਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਤੁਲਣਾ, ਤੋਲਣਾ ॥

ਤੱਕ ਤੱਕ, ਕ੍ਰਿ:ਵਿ:—ਅਟਕਲ ਨਾਲ, ਜਾਚ ਕੇ॥

ਤੱਕ ਵਿੱਚ ਹੋਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਨਜ਼ਰ ਜਾਂ ਧਿਆਨ ਰਖਣਾ ॥

ਤਕਸੀਰ, ਸ:—ਐਬ, ਦੋਸ਼, ਅਪਰਾਧ ।

ਤਕਸੀਰੀ ਪੁ:, ਸ:—ਤਕਸੀਰ ਕਰਨ ਵਾਲਾ, ਅਪਰਾਧੀ ॥

ਤੱਕਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਵੇਖਣਾ, ਜਾਚਣਾ, ਭਰਮ ਕਰਨਾ॥

ਤਕ਼ਰਾਰ, ਪੁ:, ਸ:—ਝਗੜਾ, ਕਰਾਰ (ਹੋਣਾ, ਕਰਨਾ) ॥

ਤਕਰਾਰੀ, ਪੁ:—ਤਕਰਾਰ ਜਾਂ ਝਗੜਾ ਕਰਨਵਾਲਾ॥

ਤਕਰੀਰ, ਸ:—ਬੋਲਕੇ ਬਿਆਨ ਕਰਨਾ, ਲੈਕਚਰ॥

ਤੱਕਲਾ
ਤੱਕੁਲਾ } ਪੁ:—ਚਰਖੇ ਦੀ ਲੰਮੀ ਪਤਲੀ ਸੀਖ, ਪਹੀਏ ਦਾ ਧੁਰਾ ॥

ਤੱਕੁਲੀ, ਸ:—ਮਾੜਾ ਜਿਹਾ ਤੱਕਲਾ ॥

ਤਕਵਾ, ਪੁ:—ਦੀਨ ਦਾਰੀ, ਰੱਬ ਦਾ ਡਰ ॥

ਤੱਕੜ, ਪੁ:—ਬਹੁਤ ਭਾਰ ਤੋਲਣ ਦਾ ਜੰਤ੍ਰ ॥

ਤਕੜਾ
ਤਕੜੀ } ਵਿ:—ਬਲਵਾਨ, ਜ਼ੋਰ ਵਾਲਾ (ਲੀ), ਨਰੋਇਆ (ਈ) ॥

ਤਕੜਾ ਤਾਜ਼ਾ, ਵਿ:—ਰਾਜ਼ੀ ਬਾਜ਼ੀ, ਬਲੀ, ਮੋਟਾ॥

ਤਕੜਾਈ, ਸ:—ਹੁਸ਼ਿਆਰੀ, ਚੌਕਸੀ, ਖਬਰ-ਦਾਰੀ ॥

ਤੱਕੜੀ, ਸ:—ਭਾਰ ਤੋਲਣ ਦਾ ਛੋਟਾ ਜੰਤ੍ਰ ॥

ਤਕਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਵਿਖਾਉਣਾ, ਨਜ਼ਰ ਪੁਆ-ਉਣੀ, ਤਾੜਨਾ ।

ਤਕਾਲਾਂ, ਸ:—ਸੰਧਿਆਂ ਦਾ ਵੇਲਾ, ਸੰਝ, ਸ਼ਾਮ ॥

ਤਕਾਵੀ, ਸ:—ਸਰਕਾਰ ਵੱਲੋਂ ਜਿਮੀਦਾਰ ਨੂੰ ਜੋ ਹੁਦਾਰ ਮਿਲੇ ॥

ਤਕੀਆ, ਪੁ:—ਸਿਰ੍ਹਾਣਾ, ਆਸਰਾ, ਮੁਸਲਮਾਨ ਫਕੀਰ ਦਾ ਡੇਰਾ ॥

ਤਖਸੀਰ
ਤਖਸੀਰੀ } 'ਤਕਸੀਰ, ਤਕਸੀਰੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਤਖਤ, ਪੁ:—ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦੇ ਬੈਠਣ ਦੀ ਥਾਂ ਚੌਂਕੀ, ਸਿੰਘਾਸਨ ॥

ਤਖਤ ਪੋਸ਼, ਪੁ:—ਲਕੜੀ ਦਾ ਮੰਜਾ ॥

ਤਖਤ ਰਵਾਂ, ਪੁ:—ਉਹ ਤਖਤ ਜੋ ਚਾਰ ਉੱਤੇ ਧਰਕੇ ਮਨੁੱਖ ਮੋਢਿਆਂ ਉੱਤੇ ਲੈ ਜਾਣ ॥

ਤਖਤਾ, ਪੁ:—ਫੱਟ, ਅਲਮਾਰੀ ਦਾ ਖਾਨਾ, ਮੁਰਦੇ ਦੀ ਅਰਥੀ, ਬੂਹਾ, ਕਾਗਤ ਦਾ ਤਾਉ, ਫੁੱਲ ਦੀ ਕਿਆਰੀ ॥

ਤਖਤੀ, ਸ:—ਲਿਖਣ ਵਾਲੀ ਫੱਟੀ, ਕਿਤਾਬ ਦਾ ਸੇਰ ॥

ਤਖਤੇ ਬੰਦੀ, ਸ:—ਕੰਧਾਂ ਉੱਤੇ ਤਖਤੇ ਜੜੇ ਹੋਏ॥

ਤਖਾਣ, ਪੁ:—ਜੋ ਲਕੜੀ ਦੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਬਣਾਵੇ।

ਤਖਾਣੀ, ਸ:—ਤਖਾਣ ਦੀ ਕੀਮਤ ॥

ਤਖਾਣੀ, ਵਿ:—ਤਖਾਣ ਦਾ ॥

ਤਖੀਰ, ਸ:—ਦੇਰ, ਢਿੱਲ (ਕਰਨਾ) ॥

ਤੱਗ, ਪੁ:—ਟੁਕੜਾ, ਧਰਤੀ ਦਾ ਟੋਟਾ, ਜਨੇਊ, ਧਰਮ, ਮਤ ॥

ਤੰਗ, ਵਿ:—ਕੱਸਿਆ ਹੋਇਆ, ਭੀੜ, ਭੀੜਾ, ਦੁਖੀ, ਗਰੀਬ, ਘੁਟਿਆ ਹੋਇਆ, ਲੋੜਵੰਦ ॥ ਪੁ:—ਕਾਠੀ ਕੱਸਣ ਵਾਲਾ ਤਸਮਾ ॥

ਤੰਗ ਲੈਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਸੁੰਗੜਨਾ ॥

ਤੰਗਸੀ, ਸ:—ਗਰੀਬੀ, ਥੁੜ ॥

ਤਗਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਟਿਕਣਾ, ਨਾਂ ਹਾਰਨਾ, ਪੱਕੇ ਰਹਿਣਾ ॥

ਤੱਗਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਸੀਉਂ ਦੇਣਾ (ਬਖਮ) ॥

ਤਗਪਾ, ਪੁ:—ਭੁਰਜ ਪਤ੍ਰ ਦਾ ਰੁੱਖ ॥

ਤਗਮਾ, ਪੁ:—ਮੋਹਰ ਜਾਂ ਰੁਪਏ ਆਦਿਕ ਵਰਗਾ ਧਾਂਤ ਦਾ ਨਿਸ਼ਾਨ ਜੋ ਕਿਸੇ ਦਾ ਮਾਨ ਵਧਾਉਣ ਲਈ ਦਿੱਤਾ ਜਾਏ ॥

ਤਗਰ, ਪੁ:—ਇਕ ਬੂਟੀ ॥

ਤੰਗੜ, ਪੁ:—ਤੂੜੀ ਬੰਨ੍ਹਣ ਵਾਲਾ ਜਾਲ (ਰੱਸੇ ਦਾ) ॥

ਤੰਗੜੀ, ਸ:—ਨਿੱਕਾ ਜੇਹਾ [illegible] ॥

ਤੱਗਾ, ਪੁ:—ਗਲ ਦਾ ਤਵੀਤ । ਨਾਲੇ 'ਤਾਗਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਤਗਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਟਿਕਾਉਣਾ, ਜਤਨ ਕਰਾਉਣਾ, (ਬਖਮ) ਸੁਆਉਣਾ ॥

ਤਗਾਦਾ, ਪੁ:—ਜ਼ੋਰ ਪਾਉਣਾ, ਝਗੜਾ, ਔਖ, ਅਮਾਨਤ ॥

ਤਗਾਰ, ਤੰਗਾਰ, ਪੁ:—ਪੀਪਾ, ਕਾਠੜਾ, ਜਿੱਥੇ ਮਿੱਟੀ ਦੀ ਘਾਣੀ ਹੋਵੇ ॥

ਤਗਾਰੀ, ਤੰਗਾਰੀ, ਸ:—ਛੋਟਾ ਤਗਾਰ ॥

ਤੰਗੀ, ਸ:—ਗਰੀਬੀ, ਥੁੜ, ਔਖ ॥

ਤੰਗੀ ਕੱਟਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਗਰੀਬੀ ਦੇ ਦਿਨ ਬਿਤਾਉਣੇ ॥

ਤੰਗੀ ਤੁਰਸ਼ੀ, ਸ:—ਗਰੀਬੀ, ਔਖ ॥

ਤਗੀਦ, ਸ:—ਬਾਰਬਾਰ ਕਹਿਣਾ, ਹਠ, ਤਗਾਦਾ (ਕਰਨੀ) ॥

ਤਗੀਦੀ, ਵਿ:—ਤਗੀਦ ਵਾਲਾ, ਬਹੁਤ ਜ਼ਰੂਰੀ ॥

ਤੱਛਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਵੱਢਣਾ, ਪਾੜਨਾ, ਕੱਟਣਾ ॥

ਤਛਵਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ: - ਕਟਵਾਉਣਾ, ਪੜਵਾਉਣਾ ॥

ਤਜ, ਪੁ:—ਛੋੜ ਦੇਣਾ, ਤਿਆਗ, ਇਕ ਬੂਟਾ ॥

ਤਜਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਤਿਆਗਣਾ, ਛੋੜ ਦੇਣਾ ॥

ਤਜਰਬਾ, ਪੁ:—ਜਾਚ, ਪਰਖ, ਪਰੀਖਿਆ, ਪਰਤਾਵਾ, ਹੱਥੀਂ ਕਰਕੇ ਵੇਖਣ ਦਾ ਕੰਮ ॥

ਤਜਰਬਾ ਕਾਰ, ਵਿ:—ਜਾਚ ਵਾਲਾ, ਸਿਆਣਾ, ਜਿਸ ਨੇ ਹੱਥੀਂ ਕੰਮ ਕੀਤੇ ਹੋਣ ॥

ਤਜਵਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਛਡਵਾਉਣਾ ॥

ਤਜਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਛੁੜਾਉਣਾ ॥

ਤਟ, ਪੁ:—ਕੰਢਾ, ਕਿਨਾਰਾ (ਨਦੀ ਆਦਿਕ ਦਾ)॥

ਤਣ, ਪੁ:—ਸਰੀਰ, ਦੇਹ ॥ ਵਿ:—ਠੀਕ ਠੀਕ ॥

ਤਣ ਮੱਖਣ ਲੱਗਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-(ਕਿਸੇ ਖ਼ੁਰਾਕ ਦਾ) ਪਚ ਕੇ ਤਾਕਤ ਦੇਣਾ, ਸਰੀਰ ਵਿਚ ਰਚ ਜਾਣਾ ॥

ਤਣਕ, ਸ:—ਕਰਖ਼ਤ ਅਵਾਜ਼, ਹਿਣਹਿਣਾਟ ॥

ਤਣਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਖਿੱਚਣਾ, ਕੱਸਣਾ, ਫੈਲਾਉਣਾ, ਜ਼ੋਰ ਲਾਉਣਾ ॥

ਤਣਕੇ ਜਾਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਜ਼ੋਰ ਨਾਲ ਰਾਹ ਕੱਢਣਾ॥

ਤਣੋ ਤਣੀ, ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—ਜ਼ੋਰ ਨਾਲ, ਧਸ ਕੇ ॥

ਤਣਾ, ਪੁ:—ਵਿੱਤ ਦਾ ਪਾਸਾ, ਰੁੱਖ ਦੀ ਜੜ੍ਹ ਜਾਂ ਪੀਂਡੀ ॥

ਤਣੇ ਚੜ੍ਹ ਜਾਣੇ, ਕ੍ਰਿ:—ਧੰਪ ਆਦਿਕ ਕਰਕੇ ਵੱਖੀਂ ਵਿਚ ਪੀੜ ਹੋਣੀ ॥

ਤਣਾਉ / **ਤਣਾਉਣ** } ਪੁ:—ਖਿੱਚ, ਫੈਲਾਉ, ਖਿਲੇਰ ॥

ਤਣਾਉਂ, ਸ:—ਤੰਬੂ ਦਾ ਰੱਸਾ, ਪਤੰਗ ਦੀ ਡੋਰੀ ॥

ਤਣਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਖਿਚਵਾਉਣਾ, ਕਸਾਉਣਾ ॥

ਤਣਾਵਾਂ, ਸ:—ਬਹੁ:ਬ:—ਤੰਬੂ ਦੇ ਰੱਸੇ । ਪਤੰਗ ਨੂੰ ਕੱਸ ਕੇ ਰੱਖਣ ਵਾਲੀਆਂ ਡੋਰਾਂ ॥

ਤਣੀ, ਸ:—ਕਿਸੇ ਕਪੜ੍ਹ ਦੇ ਕੱਸਣ ਵਾਲੀ ਡੋਰੀ ॥

ਤਣੁ, ਪੁ:—ਸਰੀਰ, ਤਾਕਤ, ਜ਼ੋਰ, ਬਲ ॥

ਤੱਤ, ਪੁ:—ਮੂਲ, ਪਦਾਰਥ, ਅਸਲ, ਈਸ਼੍ਵਰ ਦਾ ਗਿਆਨ । ਵਿ:—ਅਸਲੀ, ਸੱਚਾ, ਠੀਕ (ਤੱਤ ਖਾਲਸਾ) ॥

ਤੱਤ ਆਦਿ, ਵਿ:—ਮੁੱਢਲਾ, ॥ ਕ੍ਰਿ:ਵਿ:—ਮੁੱਢੋਂ ਹੀ ॥

ਤੱਤ ਕਾਲ, ਕ੍ਰਿ:ਵਿ:-ਕਦੋ, ਕਿਸ ਵੇਲੇ, ਉਸੇ ਵੇਲੇ ॥

ਤੱਤ ਗਿਆਨੀ (ਤੱਤ ਦਰਸ਼ੀ) ਵਿ:— ਜਿਸ ਨੇ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਦਾ ਮੂਲ ਜਾਣ ਲਿਆ ਹੈ, (ਬਿਬੇਕੀ)॥

ਤਤਹੜਾ / **ਤਤਿਹੜਾ** } ਪੁ:—ਪਾਣੀ ਉਬਾਲਣ ਵਾਲਾ ਮਿੱਟੀ ਦਾ ਵੱਡਾ ਭਾਂਡਾ ॥

ਤਤਕਰਾ, ਪੁ:—ਵੇਰਵਾ, ਸੂਚੀ ਪਤ੍ਰ, ਨਾਵਾਂ ਦੀ ਫਹਿਰਸਤ ॥

ਤਤਕਾਲ, ਕ੍ਰਿ:—ਵਿ:—ਉਸੇ ਵੇਲੇ, ਝੱਟ ਪੱਟ ॥

ਤੱਤ ਤੱਤ, ਵਿਸਮਯ:—ਗਊ ਬਲਦ ਨੂੰ ਤੋਰਨ ਦੀ ਅਵਾਜ ॥

ਤਤਪਰ, ਵਿ:—ਲੱਗਾ ਹੋਇਆ, ਜੁੱਟਿਆ ਹੋਇਆ॥

ਤਤਬੀਰ, ਸ:—ਜੁਗਤ, ਉਪਾਉ, ਢੰਗ, ਹਿਕਮਤ ॥

ਤਤਬੀਰਣ, ਸ: / **ਤਤਬੀਰੀ** ਪੁ: } ਜੋ ਤਤਬੀਰ ਕਰ ਸੱਕੇ, ਹਿਕਮਤੀ ॥

ਤੰਤ੍ਰ / **ਤੰਤਰ** } ਪੁ:—ਜਾਦੂ, ਟੂਣਾ, ਹਿੰਦੂਆਂ ਦੇ ਉਹ ਧਰਮ ਪੁਸਤਕ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿਚ ਮੰ. ਆਦਿਕਾਂ ਨਾਲ ਦੇਵਤਿਆਂ ਦੀ ਪੂਜਾ ਅਤੇ ਰਿਧੀਆਂ ਸਿੱਧੀਆਂ ਦਾ ਵਰਨਣ ਹੈ ॥

ਤੰਤਰੀ, ਪੁ:—ਤੰਤ੍ਰ ਸਾਧਣ ਵਾਲਾ, ਰਾਗੀ॥

ਤੱਤੜ, ਸ:—ਪਾਣੀ ਤੱਤਾ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਮਿੱਟੀ ਦਾ ਭਾਂਡਾ ॥

ਤੱਤੜਾ, ਪੁ:— / **ਤੱਤੜੀ,** ਸ:— } ਢੀਠ, ਕੱਬਾ, ਜ਼ਿੱਦੀ, ਜ਼ਬਰ॥

ਤੱਤਾ,ਪੁਃ-'ਤ' ਅੱਖਰ । ਵਿਃ-ਗਰਮ, ਤਪਿਆ ਹੋਇਆ, ਜਿੱਦੀ, ਕ੍ਰੋਧੀ, ਛੇੜਾ ॥

ਤੱਤੀ,ਵਿਃ-ਸਃ-ਗਰਮ,ਤਪੀ ਹੋਈ, ਕ੍ਰੋਧਣ, ਜਿੱਦੀ ਛੇੜੀ ॥

ਤੱਤੀ ਵਾਉ ਨ ਲੱਗਣੀ, ਕ੍ਰਿਃ-ਕੁਝ ਦੁਖ ਨਾਂ ਹੋਣਾ॥

ਤੱਥ, ਪੁਃ-ਵਿਃ-'ਤੱਤ' ਵੇਖੋ ॥

ਤਥਾ,ਵਿਃ-ਉਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ, ਓਹੋ ਜੇਹਾ (ਯਥਾ ਰਾਜਾ ਤਥਾ ਪਰਜਾ) ॥

ਤਥਾਸਤੁ = ਜੋ ਤੂੰ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈਂ ਉਸੇ ਤਰਾਂ ਹੋਵੇ॥

ਤਦ,ਕ੍ਰਿਃਵਿਃ-ਉਸ ਵੇਲੇ, ਫੇਰ, ਮਗਰੋਂ ॥

ਤਦ ਹੀ,ਕ੍ਰਿਃਵਿਃ-ਉਸੇ ਵੇਲੇ, ਝਟ ਪਟ, ਇਸੇ ਲਈ॥

ਤੰਦ,ਪੁਃ-ਧਾਗੇ ਦੀ ਤਾਰ,ਵਾਜੇ ਦੀ ਤਾਰ ॥

ਤੰਦ ਤਾਣੀ, ਸਃ-ਕਪੜੇ ਦਾ ਤਾਣਾ ਜਾਂ ਤਾਣੇ ਦਾ ਧਾਗਾ ॥

ਤੰਦਰੁਸਤ, ਵਿਃ-ਨਵਾਂ ਨਰੋਇਆ, ਤਕੜਾ, ਰਾਜ਼ੀ॥

ਤੰਦਰੁਸਤੀ,ਸਃ-ਸਰੀਰ ਦਾ ਨਰੋਇਆ ਹੋਣਾ॥

ਤਦਾਹੀਂ,ਕ੍ਰਿਃਵਿਃ-ਯੋਃ-ਉਸੇ ਵੇਲੇ, ਇਸੇ ਕਰਕੇ ॥

ਤੰਦਾਰਾ,ਪੁਃ-, **ਤੰਦਾਰੀ**,ਸਃ- } ਗਲ ਦਾ ਇਕ ਚਾਂਦੀ ਜਾਂ ਸੋਨੇ ਦਾ ਗਹਿਣਾ ॥

ਤਦੀ, **ਤਦੀਂ** } ਕ੍ਰਿਃ-ਵਿਃ-ਯੋਃ-'ਤਦੋਂ' ਵੇਖੋ ॥

ਤੱਦੀ, ਸਃ-ਜ਼ਬਰਦਸਤੀ, ਸਖ਼ਤੀ, ਜ਼ੁਲਮ (ਤਦੀ ਕਰਨੀ) ॥

ਤੰਦੀ,ਸਃ- ਤਾਰ, ਪਸ਼ੂ ਦੀਆਂ ਆਂਦਰਾਂ ਸੁਕਾ ਕੇ ਵੱਟੀਆਂ ਹੋਈਆਂ, ਪੇਂਜੇ ਦੀ ਚੰਮ ਦੀ ਡੋਰੀ॥

ਤੰਦੀਰਾ,ਪੁਃ-, **ਤੰਦੀਰੀ**,ਸਃ- } ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਤੰਦੀ ਹੋਵੇ, ਤੰਦੀ ਦਾ ਗੁੱਛਾ ॥

ਤੰਦੂਆ, ਪੁਃ-ਪਾਣੀ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਵਾਲਾ ਇਕ ਜੀਵ ॥

ਤੰਦੂਰ, ਪੁਃ-ਰੋਟੀਆਂ ਪਕਾਣ ਵਾਲੀ ਉੱਚੀ ਭੱਠੀ, ਮੋਟਾ ਆਦਮੀ ॥

ਤੰਦੂਰੀ,ਵਿਃ-ਤੰਦੂਰ ਵਿਚ ਪੱਕਾ ਹੋਇਆ,ਸਃ-ਛੋਟਾ ਤੰਦੂਰ ॥

ਤਦੇ, ਕ੍ਰਿਃਵਿਃਯੋਃ-ਉਸੇ, ਵੇਲੇ ਇਸੇ ਕਰਕੇ ॥

ਤਦੋਂ, ਕ੍ਰਿਃਵਿਃਯੋਃ-ਉਸ ਵੇਲੇ, ਫੇਰ, ਤਾਂ ॥

ਤੰਦੋ ਤਾਣਾ, ਵਿਃ-ਪਤਲਾ ਕਪੜਾ ਜਿਸਦੇ ਧਾਗੇ ਖੁਲ੍ਹੇ ਖੁਲ੍ਹੇ ਹੋਗਏ ਹੋਣ । ਕ੍ਰਿਃਵਿਃ-ਬਿਲਕੁਲ ਸਾਰਾ ਹੀ ॥

ਤਨਖ਼ਾਹ, ਸਃ-ਤਲਬ, ਮਜ਼ੂਰੀ, ਸਿੱਖਾਂ ਵਿੱਚ ਰਹਿਤ ਤੋੜਨ ਦਾ ਡੰਨ (ਲੱਗਣੀ) ॥

ਤਨਖਾਹੀਆ,ਪੁਃ-ਤਨਖਾਹ ਲਿਆਉਣ ਵਾਲਾ, ਜਿਸਨੂੰ ਰਹਿਤ ਤੋੜਨ ਦਾ ਡੰਨ ਲੱਗਾ ਹੈ ॥

ਤੰਨਰ, ਵਿਃ-ਬਹੁਤ ਫੁੱਲਿਆ ਹੋਇਆ ॥

ਤਨਾਜ਼ਾ,ਪੁਃ—ਝਗੜਾ,ਬਖੇੜਾ॥

ਤਨਾਮਾਂ,ਸਃ-'ਤਲਾਵਾਂ' ਵੇਖੋ ॥

ਤਨਾਲ, **ਤਨਾਲ ਮੁਨਾਲ** } ਪੁਃ-ਮਿਆਨ ਦੇ ਉੱਪਰਲੇ ਸਿਰੇ ਉੱਤੇ ਜੋ ਲੱਗਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ॥

ਤਪ, ਪੁ:-ਤਾਪ, ਕਸ਼, ਸਰੀਰ ਨੂੰ ਦੁਖ ਦੇਕੇ ਕੀਤੀ ਹੋਈ ਭਗਤੀ, ਪ੍ਰਤਾਪ, ਇਕਬਾਲ ॥

ਤਪਸ਼, ਸ:—ਗਰਮੀ, ਤਾਉ (ਧੋਣੀ) ॥

ਤਪੱਸਣ, ਸ:—ਤਪ ਕਰਨੀ ਵਾਲੀ, ਸੰਤਣੀ ॥

ਤਪੱਸਿਆ, ਸ:—ਤਪ, ਸਰੀਰ ਨੂੰ ਕਲੇਸ਼ ਦੇ ਕੇ ਭਜਨ ਕਰਨਾ ॥

ਤਪੱਸੀ, ਪੁ:—ਤਪ ਕਰਨ ਵਾਲਾ, ਸਾਧੂ ॥

ਤਪਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਤਪਣਾ, ਗਰਮ ਹੋਣਾ, ਗੁੱਸੇ ਵਿੱਚ ਆਉਣਾ,ਦੁਖੀ ਹੋਣਾ,ਤਪ ਕਰਨਾ,ਚਮਕਣਾ ॥

ਤਪਤ, ਸ:—ਤਪਸ਼, ਗਰਮੀ, ਤਾਉ ॥

ਤਪ ਤਪ, ਪੁ:ਸ:—ਪਾਣੀ ਕਿਰਨ ਦੀ ਅਵਾਜ਼, ॥

ਤਪੰਦਾ, ਵਿ:—ਤਪਿਆ ਹੋਇਆ, ਤੱਤਾ ॥

ਤੱਪੜ, ਪੁ:—ਸਣ ਆਦਿਕ ਦਾ ਮੋਟਾ ਕਪੜਾ ॥

ਤਪਾ, ਪੁ:—ਤਪ ਜਾਂ ਭਜਨ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ॥

ਤੱਪਾ, ਪੁ:—ਜ਼ਿਲਾ, ਅਲਾਕਾ, 'ਠੱਪਾ,' ਭੀ ਵੇਖੋ॥

ਤਪਾਈ, ਸ:—ਤਪਾਉਣ ਦਾ ਕੰਮ ਜਾਂ ਮਜੂਰੀ, ਤਪਾਲੀ,ਤਿੰਨਾਂ ਪਾਵਿਆਂ ਵਾਲੀ ਚੌਂਕੀ ॥

ਤਪਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਗਰਮ ਕਰਨਾ, ਭੜਕਾਉਣਾ ॥

ਤਪਾਲੀ, ਸ:—ਕਿਸੇ ਥਾਂ ਰੋਕਿਆ ਹੋਇਆ ਤਾਪ ॥

ਤਪੀ (ਤਪੀਆ)
ਤਪੀਸ਼ਰ } ਪੁ:—ਤਪ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ॥

ਤਫ਼ੀਕ, ਸ:—'ਤੌਫ਼ੀਕ' ਵੇਖੋ ॥

ਤਬਕ; ਪੁ:-ਵਰਕ,ਪਤ੍ਰਾ, ਥਾਲ, ਘਰ ਦੀ ਮਜ਼ਲ॥

ਤਬਕਾ, ਪੁ:-ਕਿਤਾਬ ਦਾ ਮੁੱਢ ਬੰਨ੍ਹ ॥

੦ਬਰੀ, ਸ:-ਖੁਲ੍ਹਿਆਂ ਲੱਤਾਂ ਵਾਲਾ ਛੋਟਾ ਪਜਾਮਾ ॥

ਤਬਰ, ਪੁ:-ਚੌੜਾ ਕੁਹਾੜਾ ॥

ਤੰਬਲ, ਪੁ:-ਬਾਲਣ ਵਾਲੀ ਲਕੜੀ ॥

ਤਬਲਾ, ਪੁ:-ਛੋਟਾ ਤੰਬੂਰਾ ਜੋ ਇਕ ਪਾਸੇ ਵਜਣ ਵਾਲੀ ਢੋਲਕ ॥

੦ਬੀ, ਪੁ:-ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦਾ ਲੱਕ ਦੰਨ੍ਹਣ ਵਾਲਾ ਕੱਪੜਾ ॥

ਤਬਾਸ਼ੀਰ, ਸ:-ਇੱਕ ਮਸ਼ਹੂਰ ਠੰਢੀ ਦੁਆਈ ॥

ਤਬਾਸ਼ੀਰੀ, ਵਿ:-ਨੀਲ ਦੀ ਝਾਹ, ਮਾਰਨ ਵਾਲੇ ਹਲਕੇ ਪੀਲੇ ਰੰਗ ਦਾ ॥

ਤਬਾਹ, ਵਿ:-ਬਰਬਾਦ, ਉਜੜਿਆ ਹੋਇਆ॥

ਤਬਾਹੀ, ਸ:-ਬਰਬਾਦੀ,ਸੱਤਿਆਨਾਸ, ਖਰਾਬੀ॥

ਤਬਾਕ(ਖ)
ਤਬਾਖੜਾ(ੜਾ) } ਪੁ:-ਇੱਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਵੱਡਾ ਥਾਲ ॥

ਤਬਾਖੀਆ, ਪੁ:-ਮੁਸਲਮਾਨ ਨਾਨਬਾਈ ਜਾਂ ਹਲਵਾਈ

ਤਬਾਖੀਰ, ਪੁ:-ਇੱਕ ਦੁਆ ॥

ਤਬਾਰੀਖ਼, ਸ:-ਇਤਿਹਾਸ, ਪਿਛਲੇ ਸਮੇ ਦਾ ਹਾਲ॥

ਤੰਬੀ, ਸਃ—ਖੁੱਲ੍ਹੀਆਂ ਲੱਤਾਂ ਅਤੇ ਤੰਗ ਮੋਹਰੀਆਂ ਵਾਲਾ ਪਜਾਮਾ ॥

ਤਬੀਅਤ, ਸਃ—ਮਜਾਜ਼, ਸੁਭਾਉ, ਸਰੀਰ ਦੀ ਹਾਲਤ ॥

ਤੰਬਾਆ ਪੁਃ—'ਤਾਂਬੀਆ' ਵੇਖੋ ॥

ਤੰਬੀਹ, ਸਃ—ਸਮਝਾਉਣਾ, ਖਬਰਦਾਰੀ (ਕਰਨੀ)॥

ਤਬੀਜ, ਸਃ—ਟੋਟਕਾ, ਜੰਤ੍ਰ ਵਾਲਾ ਕਾਗਤ ਜੋ ਖਰਾਬੀ ਰੋਕਣ ਵਾਸਤੇ ਮਨੁੱਖ ਪਹਿਨਦੇ ਹਨ ॥

ਤਬੀਤ, ਸਃ—ਤਬੀਅਤ, ਤਬੀਜ ॥

ਤਬੀਤੜੀ, ਸਃ—ਮੜ੍ਹਾਇਆ ਹੋਇਆ ਛੋਟਾ ਜਿਹਾ ਤਬੀਤ, ਜਨਾਨੀਆਂ ਦਾ ਗੈਹਣਾ ॥

ਤਬੀਤੀਆ, ਪੁਃ—ਤਬੀਤ ਲਿਖਣ ਵਾਲਾ ॥

ਤੰਬੂ, ਪੁਃ—ਕਪੜੇ ਦਾ ਘਰ ॥

ਤੰਬੂਰ, ਪੁਃ—ਢੋਲ (ਪਲਟਨ ਦਾ)॥

ਤੰਬੂਰਚਣ, ਸਃ } ਜੋ ਤੰਬੂਰ ਵਜਾਵੇ ॥
ਤੰਬੂਰਚੀ, ਪੁਃ }

ਤੰਬੂਰਾ, ਪੁਃ—ਸਤਾਰ ॥

ਤਬੇਲਾ, ਪੁਃ—ਘੋੜੇ ਆਦਿਕ ਬੰਨ੍ਹਣ ਦੀ ਥਾਂ ॥

ਤੰਬੋਟੀ, ਸਃ—ਨਿੱਕਾ ਜਿਹਾ ਤੰਬੂ ॥

ਤੰਬੋਲ, ਪੁਃ—ਵਿਆਹ ਉੱਤੇ ਜੋ ਨਗਦੀ ਲੋਕ ਦਿੰਦੇ ਹਨ, ਨੇਉਂਦ੍ਰਾ, ਪਾਨ ਦਾ ਪੱਤ੍ਰ ॥

ਤੰਬੋਲਣ, ਸਃ—ਪਾਨ ਵੇਚਣ ਵਾਲੀ, ਤੰਬੋਲੀ ਦੀ ਵਹੁਟੀ ॥

ਤੰਬੋਲੀ, ਪੁਃ—ਪਾਨ ਵੇਚਣ ਵਾਲਾ ॥

ਤਭਕਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਕੰਬ ਉਠਣਾ, ਡਰ ਜਾਣਾ ॥

ਤਭਕਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਕੰਬਾਉਣਾ, ਡਰਾਉਣਾ ॥

ਤੰਭੜ, ਪੁਃ—ਚੰਮ ਦੀ ਚਾਬਕ, ਕੋਰੜਾ (ਫਿਰਨੇ, ਮਾਰਨੇ)॥

ਤਮੱਸਕ, ਪੁਃ—ਰੁੱਕਾ, ਰਸੀਦ, ਲਿਖੰਤ, ਹੁਦਾਰ, ਲਏ ਹੋਏ ਰੁਪਏ ਦੇ ਮੋੜਨ ਦਾ ਵੇਲਾ ਅਤੇ ਢੰਗ ਜਿਸ ਕਾਗਤ ਉੱਤੇ ਲਿਖਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ॥

ਤਮਕ, ਸਃ—ਗੁੱਸਾ, ਕ੍ਰੋਧ, ਭੜਕ (ਲੱਗਣਾ)॥

ਤਮਕਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਗੁੱਸੇ ਵਿਚ ਆਉਣਾ ॥

ਤਮੰਚਾ, ਪੁਃ—ਛੋਟੀ ਬੰਦੂਕ, ਪਿਸਤੌਲ (ਛੱਡਣਾ ਮਾਰਨਾ ॥

ਤਮਤਮਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਗੁੱਸੇ ਵਿਚ ਆਉਣਾ ॥

ਤਮਰ ਹਿੰਦੀ, ਪੁਃ—ਇਮਲੀ ਦਾ ਫਲ ॥

ਤਮਾ, ਪੁਃ—ਲੋਭ, ਲਾਲਚ, ਭਿੱਛੀ (ਦੇਣਾ, ਕਰਨਾ)॥

ਤਮਾਸ਼ ਗੀਰ, ਪੁਃ—ਤਮਾਸ਼ਾ ਵੇਖਣ ਵਾਲਾ॥

ਤਮਾਸ਼ਬੀਨ, ਪੁਃ—ਤਮਾਸ਼ਾ ਵੇਖਣ ਵਾਲਾ, ਲੁੱਚਾ ॥

ਤਮਾਸ਼ਬੀਨੀ, ਸਃ—ਲੁੱਚਪੁਣਾ, ਬਦਮਾਸ਼ੀ ॥

ਤਮਾਸ਼ਾ, ਪੁਃ—ਖੇਡ, ਦਿਖਾਵਾ, ਨਾਟਕ, ਮਨ ਪਰਚਾਵਾ, ਹਾਸਾ, ਠੱਠਾ ॥

ਤਮਾਕੂ(ਖੂ), ਪੁ:—ਮਸ਼ਹੂਰ ਬੂਟਾ ਜਿਸ ਦਾ ਧੂਆਂ ਪੀਂਦੇ ਹਨ ॥

ਤਮਾਚਾ, ਪੁ:—ਧੱਪਾ, ਚਪੇੜ, ਤਮੰਚਾ (ਮਾਰਨਾ)॥

ਤਮਾਚਾਫੇਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਮਾਰਨਾ ॥

ਤਮਾਮ, ਵਿ:—ਸਾਰਾ, ਕੁੱਲ, ਪੂਰਾ (ਹੋਣਾ, ਕਰਨਾ)॥

ਤਮਾਲਪੱਤ੍ਰ, ਸ:—ਦਾਲਚੀਨੀ ਦੇ ਪੱਤੇ ॥

ਤਮੇਸਰ, ਪੁ:—ਤਾਂਬਾ ਮਾਰਿਆ ਹੋਇਆ ॥

ਤਮੋਲ, ਪੁ:—'ਤੰਬੋਲ' ਵੇਖੋ ॥

ਤਰ, ਸ:—ਇੱਕ ਫਲ, ਖਖੜੀ, ਲੰਮਾ ਖੀਰਾ ॥
ਵਿ:—ਹਰਾ, ਗਿੱਲਾ ॥

ਤਰ ਮਾਲ, ਪੁ:—ਚੜ੍ਹਮੁੱਲੀ ਸ਼ੈ ॥

ਤਰਸ, ਪੁ:—ਦਯਾ, ਰਹਿਮ, ਡਰ, ਖੌਫ (ਕਰਨਾ, ਖਾਣਾ) ॥

ਤਰਸਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਛਟਕਣਾ, ਲੋਚਣਾ, ਚਾਹ ਹੋਣੀ ॥

ਤਰਸ਼ਣਾ ਸ:—'ਤ੍ਰਿਸਨਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਤਰਸਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਛਟਕਾਉਣਾ, ਦੁਖ ਦੇਣਾ, ਲਾਰੇ ਦੇਣੇ ॥

ਤਰਸੂਲ, ਪੁ:—ਤਿੰਨਾਂ ਨੋਕਾਂ ਵਾਲਾ ਭਾਲਾ, ਮਹਾਦੇਉ ਦਾ ਸ਼ਸਤ੍ਰ ॥

ਤਰਸੋਂ, ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—ਚੌਥੇ ਦਿਨ (ਅਗਲੇ ਜਾਂ ਪਿਛਲੇ) ॥

ਤਰਕ ਸ:—ਤਿਆਗ, ਛੱਡਦੇਣਾ ॥ ਪੁ:—ਇੱਕ ਸ਼ਾਸਤ੍ਰ, ਇੱਕ ਜੰਗਲੀ ਜਨੌਰ ॥

ਤਰਕ ਉਠਾਉਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਹੁੱਜਤ ਕਰਨੀ ॥

ਤਰਕਸ਼, ਪੁ:—ਤੀਰ ਰੱਖਣ ਵਾਲਾ ਖਾਨਾ ॥

ਤਰਕਸ਼ ਬੰਦ, ਪੁ:—ਜਿਸਨੇ ਤਰਕਸ ਲਾਇਆ ਹਵੇ ॥

ਤਰੱਕਹਾਣ, ਸ:—ਚੀਜ਼ਾਂ ਦੇ ਗਲਣ ਸੜਨ ਦੀ ਬੋ॥

ਤਰਕਣਾ
ਤਰੱਕਣਾ } ਕ੍ਰਿ:—ਗਲਣਾ, ਸੜਨਾ, ਖੁੰਸਣਾ ॥

ਤਰੱਕਲਾ
ਤਰੱਕੁਲਾ } ਪੁ:—'ਤੱਕਲਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਤਰਕਾ, ਪੁ:—ਧਨ, ਦੌਲਤ, ਜਾਇਦਾਤ ॥

ਤਰਕਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਗਾਲਣਾ, ਸਾੜਨਾ, ਖੁਸਾਉਣਾ ॥

ਤਰਕਾਰੀ, ਸ:—ਸਬਜ਼ੀ, ਭਾਜੀ। ਮਾਸ॥

ਤਰਕਾਲਾਂ, ਸ:—ਸੰਝ, ਸੰਧਿਆ, ਸ਼ਾਮ ॥

ਤਰਕੀ, ਵਿ:—ਕਈਆਂ ਹਿੱਸਿਆਂ ਦਾ ਜੁੜ ਕੇ ਬਣਿਆ, ਹੋਇਆ ॥

ਤਰੱਕੀ, ਸ:—ਵਾਧਾ, ਚੜ੍ਹਤੀ (ਕਰਨੀ, ਦੇਣੀ, ਪਾਉਣੀ) ॥

ਤਰਖਾਣ, ਪੁ:—ਜੋ ਲਕੜੀ ਦੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਬਣਾਵੇ ॥

ਤਰਖਾਣੀ, ਸ:—ਤਰਖਾਣ ਦੀ ਤੀਮਤ ॥

ਤਰੰਗ, ਪੁ:—ਲਹਿਰ, ਖਿਆਲ, ਵਿਚਾਰ, ਭਾਵ॥

ਤਰਗਸ, ਪੁ—'ਤਰਕਸ਼' ਵੇਖੋ ॥

ਤਰਛ, ਸ਼ਃ—ਬੇਚੈਨੀ, ਅਚਵੀ, ਪੀੜ (ਲੱਗਣੀ)॥

ਤਰੰਜਣ, ਸ਼ਃ—ਕੱਤਣ ਵਾਲੀਆਂ ਦੀ ਮੰਡਲੀ ॥

ਤਰਜਮਾ, ਤਰਜੁਮਾ ਪੁਃ—ਉਲਥਾ, ਇੱਕ ਬੋਲੀ ਤੋਂ ਦੂਜੀ ਬੋਲੀ ਵਿੱਚ ਉਲਟਾਉਣ ਦਾ ਕੰਮ ਜਾਂ ਉਲਟਾਈ ਹੋਈ ਗੱਲ (ਹੋਣਾ, ਕਰਨਾ)॥

ਤਟੱਟੀ ਸ਼ਃ—ਪਰਦਾ, ਟੱਟੀ, ਫੂਹੜ ਦੀ ਚਿਕ ॥

ਤਰੱਟੀ ਚੌੜ, ਸ਼ਃ—ਸੱਤਿਆਨਾਸ, ਦੁਆਲਾ ਨਿਕਲ ਜਾਣਾ (ਹੋਣੀ, ਕਰਨੀ) ॥

ਤਰਤਰਾ, ਪੁਃ—ਇੱਕ ਸਾਗ, ਤਾਂਦਲਾ ॥

ਤਰਵੱਲ, ਤਰਥੱਲੀ, ਰੌਲਾ, ਉਪੱਦਰ, ਅਨ੍ਹੇਰ (ਆਉਣੀ ਮਚਣੀ) ॥

ਤਰੱਦਦ, ਸ਼ਃ—ਚਿੰਤਾ, ਫਿਕਰ, ਜਤਨ (ਕਰਨਾ) ॥

ਤਰਦਾ, ਵਿਃ—ਜੋ ਤਰ ਰਿਹਾ ਹੋਵੇ ॥

ਤਰਦਾ ਤਰਦਾ ਮਾਲ, ਪੁਃ—ਵਡ ਮੁੱਲੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ, ਚੰਗੇ ਟੋਟੇ ॥

ਤਰਦੋਈ, ਸ਼ਃ—ਭੇਡਾਂ ਦਾ ਇੱਕ ਰੋਗ ॥

ਤਰਨ, ਪੁਃ—ਜੁਆਨੀ, ਜੋਬਨ ॥

ਤਰਪਣ, ਪੁਃ—ਪਿਤਰਾਂ ਨੂੰ ਪਾਣੀ ਦੇਣ ਦਾ ਕੰਮ (ਕਰਨਾ) ॥

ਤਰਨਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਜਲ ਦੇ ਉੱਪਰ ਫਿਰਨਾ (ਡੁੱਬਣਾ ਨਾ) ॥

ਤਰਫ, ਸ਼ਃ—ਪਾਸਾ, ਦਿਸ਼ਾ। ਅਵਃ—ਵੱਲ, ਵੱਲੋਂ ॥

ਤਰਫਦਾਰ, ਪੁਃ—ਪੱਖ ਪੂਰਨ ਵਾਲਾ, ਹਮਾਇਤੀ ॥

ਤਰਫਦਾਰੀ, ਸ਼ਃ—ਪੱਖ ਪੂਰਨਾ, ਹਮਾਇਤ, ਰਵੀ ॥

ਤਰਵੈਣ, ਪੁਃ ਸ਼ਃ—ਦੋਵੇਂ ਪਿਰਾਂ, ਗੈਰ, ਬੰਦੂਕ ਦਾ ਗਜ ॥

ਤਰਬ, ਸ਼ਃ—ਸਰੰਗੀ ਦੀ ਤਾਰ ॥

ਤਰਬੂਜ, ਪੁਃ—ਹਦਵਾਣਾ, ਇੱਕ ਮਸ਼ਹੂਰ ਫਲ ॥

ਤਰਲਾ, ਪੁਃ—ਬਿਅਰਥ ਜਤਨ, ਮਿਨਤ, ਬੇਨਤੀ ਵਾਸਤਾ (ਤਰਲੇ ਲੈਣਾਂ, ਪਾਉਣੀ) ॥

ਤਰਲੀ, ਸ਼ਃ—ਕੱਦੂ (ਮੁਲਤਾਨੀ) ॥

ਤਰਵਰ, ਪੁਃ—ਪਾਣੀ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਜੀਵ

ਤਰਵਾਰ, ਸ—ਤਲਵਾਰ ॥

ਤਰਵਾਰੀਆ, ਪੁਃ—ਤਲਵਾਰ, ਦਾ ਧਣੀ, ਸੂਰ ਬੀਰ ॥

ਤਰਜ਼, ਪੁਃ ਤਰਜ਼ੀ, ਸ਼ਃ ਇੱਕ ਤਰ ਜੜ੍ਹ ॥

ਤਰਾ, ਤਰਾਂ, ਤਰ੍ਹਾਂ ਪੁਃ—ਤਰੀਕਾ, ਢੰਗ, ਉਪਾਉ, ਰਾਹ ॥

ਤਰਾਉਤ, ਸ਼ਃ—ਤਰੀ, ਟੌਰ, ਹਰਿਆਉਲ ॥

ਤਰਾਈ, ਸ਼ਃ—ਦਲਦਲ, ਜੂਹ, ਹਿਮਾਲਯ ਦੀ ਕੰਢੀ ਵਿੱਚ ਇਕ ਮਦਾਨ, ਤਰਾਉਣ ਦਾ ਕੰਮ ਜਾਂ ਮਜੂਰੀ ॥

ਤਰਾਸ, ਤਰਾਹ ਪੁਃ—ਡਰ, ਹਰਾਨੀ, ਸਹਿਮ, ਭੈ ॥

ਤਰਾਹ ਕੱਢ ਲੈਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਬਹੁਤ ਡਰਾ ਦੇਣਾ ॥

ਤਰਾਹ ਤਰਾਹ ਵਿਸਮਯਕ:—ਬਚਾਓ, ਬਹੁਤ ਡਰ ਹੈ, ਹਾਇ ਹਾਇ!

ਤਰਾਹ ਦੇਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਤਰਾਹਣਾ॥

ਤਰਾਹਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਬਾਹਰ ਕੱਢ ਦੇਣਾ, ਹਟਾਉਣਾ॥

ਤਰਾਹਿ ਮਾਨ, ਵਿ:—ਹਰਾਨੀ ਦਾ ਬਚਨ, ਬਖਸ਼ੀਂ

ਤਰਾਗੜੀ(ਤੜਾਗੜੀ)
ਤਰਾਗੀ(ਤੜਾਗੀ) } ਸ:—ਲੱਕ ਦੇ ਗਿਰਦੇ ਬੰਨ੍ਹਣ ਵਾਲੀ ਡੋਰੀ ਜਾਂ ਚਾਂਦੀ ਦੀ ਜੰਜੀਰੀ॥

ਤਰਾਜਵਾਂ, ਪੁ:—ਵਿਆਹ ਦੇ ਕੁਝ ਚਿਰ ਮਗਰੋਂ ਗਭਰੂ ਦੇ ਵਹੁਟੀ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਘਰ ਲੈ ਜਾਣ ਦੀ ਰੀਤ॥

ਤਰਾਜੂ, ਪੁ:—ਤੱਕੜੀ, ਜਿਸ ਚੀਜ ਨਾਲ ਤੋਲਦੇ ਹਨ॥

ਤਰਾਟ, ਸ:—ਸਿਰ ਜਾਂ ਅੱਖਾਂ ਵਿਚ ਦੀ ਚੁੱਭਵੀਂ ਪੀੜ॥

ਤਰਾ ਤੇਜ਼ਕ, ਸ:—ਇੱਕ ਤਿਖ ਸੁਆਦ ਵਾਲੀ ਬੂਟੀ॥

ਤਰਾਨਮੇਂ
ਤਰਾਨਵੇਂ } ਵਿ:—ਤ੍ਰਿੰਨਾਂ ਉਤੇ ਨੱਵੇ॥

ਤਰਾਨਮਾਂ (ਵਾਂ) ਵਿ:—ਜੋ ਤਰਾਨਵਿਆਂ ਦੀ ਗਿਣਤੀ ਪੂਰੀ ਕਰੇ॥

ਤਰਾਣ ਦੇਣਾ
ਤਰਾਨ ਸਿੱਟਣਾ
ਤਰਾਰਨਣਾ } ਕ੍ਰਿ:—ਛਿੜਕਣਾ, ਝੂਠਾ ਦੋਸ਼ ਲਾਉਣਾ, ਦੁਰਕਾਰਨਾ।

ਤਰਾਬੀਆਂ, ਸ:—ਰੋਜ਼ਿਆਂ ਦੇ ਦਿਨਾਂ ਰਾਤੀਂ ਪੜ੍ਹਨ ਵਾਲੀਆਂ ਕੁਰਾਨ ਦੀਆਂ ਆਇਤਾਂ॥

ਤੱਰਾਰ; ਵਿ:—ਚਲਾਕ, ਜੋ ਬਹੁਤੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਕਰੇ॥

ਤਰਾਰਾ, ਪੁ:—ਤੇਜ਼ੀ, ਫੁਰਤੀ, ਹੱਲਾ॥

ਤਰਾਰਾ ਭਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਜਿੰਨੀ ਛੇਤੀ ਹੋ ਸਕੇ ਚਲਣਾ।

ਤਰਿਸ਼ਨਾ
ਤ੍ਰਿਸ਼ਨਾ } ਸ:—ਤ੍ਰੇਹ, ਇੱਛਿਆ, ਭੜਕੀ, ਚਾਹ॥

ਤਰਿਹਾਇਆ, ਵਿ:—ਜਿਸਨੂੰ ਤ੍ਰੇਹ ਲੱਗੀ ਹੋਈ ਹੈ॥

ਤਰਿਹਾਣਾ, ਵਿ:—ਤ੍ਰਿੰਨਾਂ ਵਰ੍ਹਿਆਂ ਦਾ॥

ਤਰਿਖਾ
ਤ੍ਰਿਖਾ } ਸ:—ਤ੍ਰੇਹ, ਇੱਛਿਆ, ਚਾਹ॥

ਤਰਿੱਖਾ
ਤ੍ਰਿੱਖਾ } ਵਿ:—ਤੇਜ਼, ਚੁਸਤ, ਫੁਰਤੀਲਾ॥

ਤਰਿਜਜਾ
ਤ੍ਰਿਜਜਾ } ਪੁ:—ਚੱਕਰ ਦੇ ਕੇਂਦ੍ਰ (ਵਿਚਕਾਰਲੀ ਬਿੰਦੀ) ਤੋਂ ਘੇਰੇ ਤਕ ਜੋ ਲਕੀਰ ਖਿੱਚੀ ਜਾਵੇ॥

ਤਰਿਣ
ਤ੍ਰਿਣ } ਪੁ:—ਘਾਹ, ਕੱਖ, ਪੱਠੇ॥

ਤਰਿਤੀਆ
ਤ੍ਰਿਤੀਆ } ਸ:—ਤੀਸਰੀ ਥਿਤ॥

ਤ੍ਰਿਪਤ
ਤਰਿਪਤ } ਸ:—ਰੱਜਣਾ, ਸੰਤੋਖ, ਸ਼ਾਂਤ॥

ਤਰੀ, ਸ:—ਰਿੱਧੀ ਹੋਈ ਭਾਜੀ ਆਦਕ ਦਾ ਗਿੱਲ, ਹਿਸਾ, ਨਮੀ, ਤਰਾਵਤ, ਫੁੱਲ ਦੀ ਜੜ, ਪਾਣੀ, ਰਸਾ॥

ਤਰੀਕ, ਪੁ:–ਮਹੀਨੇ ਦਾ ਦਿਨ, ਮੁਕੱਦਮਾ ਪੇਸ਼ ਹੋਣ ਦਾ ਦਿਨ (ਧਾਉਣੀ, ਦੁਆਉਣੀ, ਪੈਣੀ) ॥

ਤਰੀਕਤ, ਸ:–ਰਾਹ, ਸੂਫੀ ਮਤ ਵਿੱਚ ਦੂਜਾ ਦਰਜਾ॥

ਤਰੀਕਾ, ਪੁ:–ਢੰਗ, ਰਾਹ, ਉਪਾਉ, ਮਤ, ਪੰਥ ॥

ਤਰੀਜ਼, ਸ:–ਕਪੜੇ ਜਾਂ ਕਾਗਤ ਦੀ ਕਾਤਰ॥

ਤਰੀਫ਼, ਸ:—ਵਡਿਆਈ, ਸੋਭਾ, ਉਸਤਤ ॥

ਤਰੀਤ, ਸ:—ਰਿੱਧੀ ਹੋਈ ਭਾਜੀ ਦੀ ਤਰੀ ॥

ਤਰੀਨੀ, ਸ:—ਲੰਮਾ ਖਰਬੂਜਾ ॥

ਤਰੀਮਤ, }
ਤ੍ਰੀਮਤ, } ਸ:—ਜਨਾਨੀ, ਔਰਤ, ਵਹੁਟੀ ॥

ਤਰੁੰਡਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—'ਤੋੜਨਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਤਰੁਪਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਸੀਉਣਾ, ਤੋਪਾ ਲਾਉਣਾ ॥

ਤਰੁੱਟਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਟੁੱਟਣਾ, ਭੱਜਣਾ ॥

ਤਰੁੱਟਾ, ਵਿ:—ਟੁੱਟਾ, ਭੱਜਾ ॥

ਤਰੁੱਠਾ ਪੁ:– }
ਤਰੁੱਠੀ ਸ:– } (ਗੁਰੂ, ਦੇਵਤਾ ਜਾਂ ਪਰਮੇਸ਼ਰ) ਜੋ ਪ੍ਰਸੰਨ ਜਾਂ ਦਿਆਲ ਹੋਵੇ ॥

ਤਰੇਉੜ, ਪੁ:—ਛਾਹ ਵਿੱਚ ਦੁੱਧ ਚੋਇਆ ਹੋਇਆ

ਤਰੇਹ }
ਤ੍ਰੇਹ } ਸ:—ਤੇਹ, ਪਿਆਸ, ਪਾਣੀ ਪੀਣ ਦੀ ਚਾਹ ॥

ਤਰੇਹਟ, ਵਿ:—ਤਿੰਨਾਂ ਉਪਰ ਸੱਠ ॥

ਤਰੇਹਟਾ, ਪੁ:—ਸੰਮਤ ਤਰੇਹਟ ॥

ਤਰੇਤ, ਸ:—ਡੰਗਰਾਂ ਦਾ ਇਕ ਰੋਗ ॥

ਤਰੇਤਾ, ਪੁ:—ਦੂਜਾ ਜੁਗ, ਸਤਜੁਗ ਤੋਂ ਮਗਰੋਂ ਆਉਣ ਵਾਲਾ ॥

ਤਰੇਰ, ਸ:–ਵਿਥ, ਵੇਹਲ, ਦਰਜ ॥

ਤਰੇਰੂ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦਾ ਕੀੜਾ

ਤਰੇਲ, ਸ:—ਓਸ, ਰਾਤ ਨੂੰ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਕੱਠੀ ਹੋਈ ਹੋਈ ਤਰੀ ॥

ਤਰੇੜ, ਸ:—ਵਿੱਥ, ਵਿਹਲ, ਦਰਜ॥

ਤਰੇੜਾ, ਪੁ:—ਗਰਮ ਪਾਣੀ ਦੀ ਧਾਰ ਜੋ ਸਰੀਰ ਉੱਤੇ ਪਾਈ ਜਾਵੇ (ਦੇਣਾ) ॥

ਤ੍ਰੈ, ਵਿ:—ਤਿੰਨ, ਦੋ ਅਤੇ ਇੱਕ ॥

ਤ੍ਰੇਝਣਾ }
ਝੇੜਨਾ } ਕ੍ਰਿ:—ਤੋੜਨਾ, ਛੇਕਣਾ ॥

ਤ੍ਰੈਦਸੀ, ਸ:—ਤੇਰ੍ਹਵੀਂ ਥਿੱਤ ॥

ਤਲਕ, ਅਵ:—ਤਕ, ਤੀਕਰ, ਤੋੜੀ ॥

ਤੱਲਕ, ਪੁ:—ਸਾਂਝ, ਸਰਬੰਧ, ਵਾਸਤਾ ॥

ਤਲਕਾ }
ਤੱਲਕਾ } ਪੁ:—ਅਲਾਕਾ, ਜਗੀਰ, ਜ਼ਿਲਾ ॥

ਤਲਕਾ ਦਾਰ, ਪੁ:—ਤਲਕੇ ਦਾ ਮਾਲਕ, ਜਗੀਰ ਦਾਰ ॥

ਤਲਕਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਤ੍ਰਿਹ ਲਾਉਣੀ. ਕਿਸੇ ਗੱਲ ਦੀ ਇੱਛਿਆ ਉਪਜਾਉਣੀ, ਝੂਠੇ ਲਾਰੇ ਦੇਣੇ ॥

ਤਲਖ, ਵਿ:—ਕੌੜਾ, ਤੱਤਾ, ਤ੍ਰਿਖਾ, ਤੇਜ,ਗੁਸੈਲਾ ॥

ਤਲਖਾਈ, ਤਲਖੀ, ਸ:—ਕੌੜੱਤਣ, ਗਰਮੀ ॥

ਤਲੰਗ, ਪੁ:—ਇਕ ਰਾਗ ॥

ਤਲੰਗਾ, ਪੁ:—ਪੁਰਬੀਆ ਸਿਪਾਹੀ ॥

ਤਲਚੱਟ, ਕ੍ਰਿ:—ਉਜਾੜੂ, ਬਹੁਤ, ਵਾਫਰ ॥

ਤਲਛਟ, ਸ:—ਮੈਲ, ਝੱਗ, ਗਾਰ ॥

ਤਲਣਾ, ਤਲ ਦੇਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਖੁਲ੍ਹੇ ਤਾਏ ਹੋਏ ਘਿਉ ਜਾਂ ਤੇਲ ਵਿੱਚ ਪਕਾਉਣਾ ॥

ਤਲਪੱਟ, ਪੁ:—ਜੜ੍ਹੋਂ ਪੱਟ ਸੁੱਟਣਾ, ਇਕ ਫਰਸ਼ੀ ਕਪੜਾ ॥ ਵਿ:—ਬਰਬਾਦ, ਤਬਾਹ, ਉਜੜਿਆ ਹੋਇਆ ॥

ਤਲਪੱਟ ਪੁਣਾ, ਪੁ:—ਸ਼ਰਾਰਤ ॥

ਤਲਪੱਟੀ, ਵਿ:—ਚੀਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਪੱਟਣ ਖੋਹਣ ਵਾਲਾ, ਨਵੀਂ ਗੱਲ ਕੱਢਣ ਵਾਲਾ ॥

ਤਲਬ, ਸ:—ਤਨਖਾਹ, ਮਜੂਰੀ, ਚਾਹ, ਇੱਛਿਆ ॥

ਤਲਮਲਾਟ, ਤਲਮਲੀ, ਸ:—ਧੜਕੀ, ਬੇ ਅਰਾਮੀ, ਔਖ ॥

ਤਲਮਲਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਦਿਲ ਧੜਕਣਾ, ਘਾਬਰਨਾ ॥

ਤਲੱਯਾ, ਸ:—ਛੋਟਾ ਤਲਾਉ ਜਾਂ ਸਰ ॥

ਤਲਵਰੀਆ, ਪੁ:—ਚੰਗੀ ਤਲਵਾਰ ਮਾਰਨਵਾਲਾ ਸੂਰਮਾ ॥

ਤਲਵਾਈ, ਕ੍ਰਿ:—ਤਲਾਉਣ ਦਾ ਕੰਮ ਜਾਂ ਮਜੂਰੀ ॥

ਤਲਵਾਰ, ਸ:—ਮਸ਼ਹੂਰ ਹਥਿਆਰ ਲੋਹੇ ਦਾ ॥

ਤਲਾ, ਪੁ:—ਜੁੱਤੀ ਦਾ ਹੇਠਲਾ ਹਿੱਸਾ, ਇੱਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਘਾਹ ॥

ਤੱਲਾ, ਪੁ:—ਨੀਵੀਂ ਥਾਂ, ਪਹਾੜ ਦੀ ਕੰਢੀ ॥

ਤਲਾ, ਤਲਾਉ, ਪੁ:—ਸਰ, ਛੰਭ, ਤਾਲ ॥

ਤਲਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਤਲਣ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਾਉਣਾ ॥

ਤਲਾਈ, ਸ:—ਤਲਣ ਦਾ ਕੰਮ ਜਾਂ ਮਜੂਰੀ, ਛੋਟਾ ਤਲਾ ॥

ਤਲਾਸ਼, ਸ:—ਟੋਲ ਭਾਲ, ਖੋਜ, ਢੂੰਡ (ਕਰਨਾ) ॥

ਤਲਾਸ਼ੀ, ਸ:—ਢੂੰਡ, ਪਰਖ, ਜਾਚ, ਪਤਾ(ਲੈਣੀ)॥

ਤਲਾਹ, ਸ:—'ਇਤਲਾਹ' ਵੇਖੋ ॥

ਤਲਾਕ, ਪੁ:—ਮੁਸਲਮਾਨ ਦਾ ਸ਼ਰਾ ਮੂਜਿਬ ਵਹੁਟੀ ਜਾਂ ਖੌਂਦ ਨੂੰ ਛੱਡ ਦੇਣਾ, ਤਿਆਗ (ਦੇਣਾ) ॥

ਤਲਾਕ ਨਾਮਾ, ਪੁ:—ਤਲਾਕ ਦੀ ਲਿਖਤ ॥

ਤਲਾਕਣ, ਸ:—ਜਿਸ ਤ੍ਰੀਮਤ ਨੂੰ ਤਲਾਕ ਮਿਲਿਆ ਹੋਵੇ ॥

ਤਲਾਕਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਤਲਾਕ ਦੇਣਾ ॥

ਤਲਾਕੀ, ਪੁ:—ਜਿਸ ਮਰਦ ਨੂੰ ਤਲਾਕ ਮਿਲਿਆ ਹੋਵੇ, ਤਲਾਕ ਦੇਣ ਦੇ ਲਾਇਕ, ਦੁਸ਼ਟ ॥

ਤਲਾਵਾ, ਪੁ:—ਰਾਤ ਦਾ ਪਹਿਰਾ (ਦੇਣਾ,ਫੇਰਨਾ)॥

ਤਲਿਹਾਰਾ, ਪੁ:—ਰੰਬਾ, ਸਿਰ ਦੀ ਚਾਹੀ ॥

ਤਲੀ, ਸ:—ਕਿਸੇ ਚੀਜ਼ ਦੀ ਤਹ, ਤਲਾ, ਪੈਰ ਦਾ ਹੇਠਲਾ ਪਾਸਾ, ਹੱਥ ਦਾ ਅੰਦਰਲਾ ਪਾਸਾ, ਕੰਢੀ, ਲੋਂਬੀ ॥

ਤਲੀ ਦੇਣੀ
ਤਲੀ ਫੇਰਨੀ } ਕ੍ਰਿ:—ਲੋਂਬੀ ਕਰਨੀ ॥

ਤਲੀਮ, ਸ:—'ਤਾਲੀਮ' ਵੇਖੋ ॥

ਤਲੂਆ, ਪੁ:—ਪੈਰ ਦੀ ਤਲੀ ॥

ਤਲੂਆਂ
ਤਲੂਨਾਂ } ਪੁ:—ਤਿਲਾਂ ਦੀ ਮਠਿਆਈ ॥

ਤਲੂਣੀ, ਸ:—ਤੇਲ ਪਾਉਣ ਵਾਲਾ ਮਿੱਟੀ ਦਾ ਭਾਂਡਾ ॥

ਤਲੋ, ਪੁ:—ਪਤਾਲ, ਹੇਠਲਾ ਲੋਕ ॥

ਤਲੋਮੱਛੀ, ਸ:—ਬੇ ਅਰਾਮੀ, ਬੇ ਚੈਨੀ, ਘਬਰਾਟ ॥

ਤਲੌਂਚਾ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸੀਰੇ ਵਾਲੀ ਖੰਡ ॥

ਤਵਕ, ਪੁ:—ਲੋਹੇ ਦਾ ਗਲ੍ਹ ਬੰਦ, ਤੌਕ ॥

ਤਵੱਕਲ, ਪੁ:—ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਦਾ ਆਸਰਾ, ਭਰੋਸਾ, ਡੋਰੀ ॥

ਤਵੱਕਲੀ, ਪੁ:—ਸ:—ਜੋ ਤਵੱਕਲ ਰੱਖੇ ॥

ਤਵੱਕਾ, ਪੁ:—ਸ:—ਆਸ, ਭਰੋਸਾ, ਚਾਹ ॥

ਤਵੱਜਾ
ਤਵੱਜਿਆ } ਸ:—ਧਿਆਨ, ਕਿਰਪਾ, ਖਾਤਰ ॥

ਤਵਰ, ਸ:—ਇੱਕਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਚੌੜਾ ਕੁਹਾੜਾ ॥

ਤਵਾ, ਪੁ:—ਰੋਟੀਆਂ ਪਕਾਨ ਵਾਲਾ ਲੋਹੇ ਦੀ ਚੱਦਰ ਦਾ ਗੋਲ ਟੁਕੜਾ ॥

ਤਵਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਭੱਠੀ ਵਿੱਚ ਧਾਤ ਤਾਉਣੀ ॥

ਤਵਾਈ, ਸ:—ਘਬਰਾਟ, ਕਾਹਲੀ, ਤ੍ਰਾਸ (ਪੋਠੋ) ॥

ਤਵਾਜ਼ਾ, ਸ:—ਖਾਤਰ, ਬਾਹਰਲੀ ਮੇਹਰਬਾਨੀ ॥

ਤਵਾਰੀਖ, ਸ:—'ਤਬਾਰੀਖ' ਵੇਖੋ ॥

ਤਵੀ, ਸ:—ਛੋਟਾ ਤਵਾ ਜਾਂ ਕੜਾਹੀ, ਜੰਮੂ ਦੇ ਪਾਸ ਇੱਕ ਨਦੀ ॥

ਤਵੀਜ, ਸ:—ਸਲਾਹ, ਜੁਗਤ, ਉਪਾਉ, ਤਵੀਤ ॥

ਤਵੀਤ, ਸ:—ਤਬੀਤ, ਜੰਤ੍ਰ, ਟੇਵਥਾ ॥

ਤਵੀਲ, ਪੁ:—ਲੰਮਾ ਚੌੜਾ ॥

ਤਵੇਲਾ, ਪੁ:—ਘੋੜੇ ਆਦਿਕ ਬੰਨ੍ਹਣ ਦੀ ਥਾਂ ॥

ਤੜਕ ਸਾਰ, ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—ਸਵੇਰ ਤੋਂ ਰਤਾ ਪਹਲੇ।

ਤੜਕਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਘੇਉ ਸਾੜ ਕੇ ਅਰ ਮਸਾਲਾ ਪਾਕੇ ਭਾਜੀ ਆਦਿਕਨੂੰਸੁਆਦਲੀ ਬਨਾਉਣਾ, ਪੱਟਣਾ, ਤ੍ਰੇੜ ਆਉਣੀ, ਤੜ ਤੜ ਕਰਨਾ ॥

ਤੜਕਾ, ਪੁ:—ਸਵੇਰਾ, ਤੜਕਣ ਦਾ ਕੰਮ, ਫਟਣ ਦੀ ਅਵਾਜ ॥

ਤੜਕੇ, ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—ਸਵੇਰੇ, ਭਲਕੇ ॥

ਤੜਛ, ਸ:—'ਤਰਛ' ਵੇਖੋ ॥

ਤੜਤੜਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਪਾਟਣਾ, ਅਵਾਜ ਨਾਲ ਖੁੱਲ੍ਹਣਾ ॥

ਤੜਤੜਾਟ, ਸ:—ਧੌਂਕਣ ਦੀ ਅਵਾਜ਼ ॥

ਤੜਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਖਿੱਚਿਆ ਅਤੇ ਖਲੇਰਿਆ ਜਾਣਾ, ਕੱਸਿਆ ਜਾਣਾ, ਤਪਣਾ, ਉਬਲਣਾ (ਤੇਲ, ਘਿਉ) ਰੂੰ ਨੂੰ ਕੰਘੀ ਨਾਲ ਸਾਫ਼ ਕਰਨਾ, (ਕੁੱਕੜ) ਬੰਦ ਹੋਣਾ ॥

ਤੜਫ, ਸ:—ਧੜਕੀ, ਘਬਰਾਹਟ, ਬੇਚੈਨੀ ॥

ਤੜਫਣਾ, ਸ:—ਧੜਕਣਾ, ਹੱਥ ਪੈਰ ਮਾਰਨੇ, ਜਾਨ ਤੋੜਨੀ, ਉਛਲਣਾ, ਫੜਕਣਾ, ਤਰਸਣਾ ॥

ਤੜਫੜਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਤੜਫਣਾ, ਤੜਫਾਉਣਾ ॥

ਤੜਫੜਾਟ, ਪੁ:—ਤੜਫ, ਘਬਰਾਟ ॥

ਤੜਫਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਧੜਕਾਉਣਾ, ਘਬਰਾਉਣਾ, ਤਰਸਾਉਣਾ ॥

ਤੜਫਾਟ, ਸ:—ਤੜਫਣ ਦੀ ਹਾਲਤ ॥

ਤੜਫੀਲਾ, ਪੁ:—ਤੜਫਣ ਵਾਲਾ ।

ਤੜਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਚਾਹੁਣਾ, ਕੁਲਣਾ, ਔਖੀ ਵੱਪਣਾ ॥

ਤੜਾਕਾ, ਪੁ:—ਟੁੱਟਣ ਜਾਂ ਪਾਟਣ ਦੀ ਅਵਾਜ਼ (ਖਾ ਜਾਣਾ), ਕਾਫ਼ੀ ਤ੍ਰਿੱਖੀ ਧੁਪ (ਲੱਗਣਾ) ॥

ਤੜਾਗੜੀ
ਤੜਾਗੀ } ਸ:—'ਤਰਾਗੜੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਤੜਿੰਗ, ਵਿ:—ਗੁੱਸੇ, ਖਫ਼ਾ, ਗੁੱਸਿਆ ਹੋਇਆ (ਹੋ ਜਾਣਾ) ॥

ਤਾ, ਪੁ:—ਗਰਮੀ, ਕਾਗਤ ਦਾ ਪੂਰਾ ਪੜ੍ਹਾ, ਕਾਹਲੀ ਪਿੱਛੋਂ ਪੈਣਾ, ਮੁੱਲ ਘਟਾਉਣਾ ॥
ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—ਸੌਂਚ ਮੂਚ ॥

ਤਾ ਸੁਲਾਕਕੇ ਦੇਖਣਾ
ਤਾ ਦੇ ਕੇ ਦੇਖਣਾ (ਵੇਖਣਾ) } ਕ੍ਰਿ:—ਪਰਖਣਾ, ਜਾਚਣਾ ॥

ਤਾ ਪਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਹੱਥ ਕੇ ਕਮ ਕਰਨਾ ॥

ਤਾ ਥਾ, ਵਿ:—ਬਹੁਤ ਥੋੜਾ (ਤਾਂ ਥਾ ਦਾ ਫ਼ਰਕ) ॥

ਤਾਂ, ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—ਤਦ । ਯੋ:—ਫੇਰ, ਇਸ ਵਾਸਤੇ ਕਿ ॥

ਤਾਉ, ਪੁ:—'ਤਾ' ਵੇਖੋ (ਤਾਉ ਪਾਉਣਾ = ਤਾ ਪਾਉਣਾ) ॥

ਤਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਪਰਖਣਾ, ਜਾਚਣਾ, ਗਰਮ ਕਰਨਾ ॥
ਰ ਮਏ

ਤਾਉਣੀ ਦੇਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਸੱਟ ਜਾਂ ਫੋੜੇ ਨੂੰ ਸੇਕ ਦੇਣਾ ॥

ਤਾਊੜਾ, ਪੁ:—ਮਿੱਟੀ ਦਾ ਭਾਂਡਾ (ਸਾਗ ਭਾਜੀ ਚਾਵਲ ਵਾਲਾ) ਪਾਣੀ ਦਾ ਮਟਕਾ ਚੌੜੇ ਮੂੰਹ ਵਾਲਾ ॥

ਤਾਊੜੀ, ਸ:—ਮਿੱਟੀ ਦਾ ਛੋਟਾ ਭਾਂਡਾ (ਸਾਗ ਭਾਜੀ ਚਾਵਲ ਵਾਲਾ) ਹੱਥਾਂ ਦੀਆਂ ਤਲੀਆਂ ਨੂੰ ਜੋੜਨਾ ॥

ਤਾਊੜੀ ਬਜਾਉਣੀ
ਤਾਊੜੀ ਵਜਾਉਣੀ } ਕ੍ਰਿ:—ਹੱਥਾਂ ਦੀਆਂ ਤਲੀਆਂ ਨੂੰ ਜੋਰ ਨਾਲ ਇੱਕ ਦੂਜੀ ਪੁਰ ਮਾਰਕੇ ਅਵਾਜ਼ ਕਰਨੀ ॥

ਤਾਊੜੀ ਮਾਰਨੀ
ਤਾਊੜੀ ਲਾਉਣੀ } ਕ੍ਰਿ:—ਕਿਸੇ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਤਾਊੜੀ ਵਜਾ ਕੇ ਉਸ ਨੂੰ ਸ਼ਰਮਿੰਦਾ ਕਰਨਾ ॥

ਤਾਇਆ, ਪੁ:—ਪਿਉ ਦਾ ਵੱਡਾ ਭਰਾ ॥

ਤਾਇਫ਼ਾ, ਪੁ:—ਕੰਜਰੀਆਂ ਅਤੇ ਕੰਜਰਾਂ ਦੀ ਟੋਲੀ, ਮੰਡਲੀ ॥

ਤਾਈ, ਸ:—ਤਾਏ ਦੀ ਵਹੁਟੀ ॥

ਤਾਈਂ, ਅਵ:—ਤਕ, ਤੋੜੀ ॥

ਤਾਸ / ਤਾਂਸ } ਮੋਟੇ ਕਾਗਤ ਦੇ ਪਤ੍ਰੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਖੇਡਦੇ ਸ:—ਤਲ, ਧਾਤ ਦਾ ਪਤ੍ਰਾ, ਸੋਨੇ ਦੀਆਂ ਤਾਰਾਂ ਦਾ ਬੁਣਿਆ ਹੋਇਆ ਕਪੜਾ ॥

ਤਾਸਾ, ਪੁ:—ਧਾਤ ਦਾ ਵੱਡਾ ਪਤ੍ਰਾ, ਇੱਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਢੋਲ ॥

ਤਾਸੀ, ਸ:—ਬਹੁਤ ਛੋਟੀ ਥਾਲੀ ।

ਤਾਹ, ਪੜ:—ਉਸਨੂੰ, ਉਹ ॥

ਤਾਹਣਾ / ਤਾਹ ਦੇਣਾ } ਕ੍ਰਿ:—ਕੱਢਦੇਣਾ, ਪਿਛਾਂਹ ਹਟਾਉਣਾ ॥

ਤਾਹਰੀ, ਸ:—ਚੌਲਾਂ ਦੀ ਥਾਲੀ ॥

ਤਾਹਰੂ, ਪੁ:—ਕਾਠੀ ਦੇ ਹੇਠੋਂ ਵਿਛਾਉਣ ਵਾਲਾ [illegible] ॥

ਤਾਹੀਂ, ਪੰ:—ਇਸੇ ਕਰਕੇ, ਇਸੇ ਵਾਸਤੇ ॥

ਤਾਡੂ, ਵਿ:—ਚਾਹਵਾਨ, ; ਛੱਡਿਆ ਹੋਇਆ, ਬੇਹਿੰਮਤ ॥

ਤਾਕ, ਪੁ:—ਕੰਧ ਦਾ ਆਲਾ, ਬੂਹਾ, ਦਰਵਾਜ਼ਾ, ਕਵਾੜ ॥

ਸ:—ਉਡੀਕ, ਆਸ, ਨਜ਼ਰ ॥

ਵਿ:—'ਟਾਂਕ' ਵੇਖੋ ॥

ਤਾਕਚਾ, —ਆਲਾ

ਤਾਕਤ, ਸ:—ਜ਼ੋਰ, ਬਲ, ਸਮਰਥ, ਲਿਆਕਤ ॥

ਤਾਕੀ / ਤਾਂਕੀ } ਸ:—ਬਾਰੀ, ਛੋਟਾ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ॥

ਤਾਖ, ਵਿ:—ਤਿੱਖਾ, ਸਾਫ ॥

ਤਾਗਚਾ, ਪੁ:—ਆਲਾ ॥

ਤਾਗਤ, ਸ:—'ਤਾਕਤ' ਵੇਖੋ ॥

ਤਾਗਾ, ਪੁ:—ਧਾਗਾ, ਸੂਤ੍ਰ ਦੀ ਤਾਰ, ਡੋਰ ॥

ਤਾਂਗਾ, ਪੁ:—'ਟਾਂਗਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਤਾਗੀਦ / ਤਾਗੀਦੀ } 'ਤਗੀਦ' ਆਦਿਕ ਵੇਖੋ ॥

ਤਾਂਘ, ਸ:—ਚਾਹ, ਉਡੀਕ, ਖਿੱਚ, ਪ੍ਰੇਮ ॥

ਤਾਂਘਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਚਾਹੁਣਾ, ਧਿਆਨ ਏਕਾ ਢੂਲਣਾ ॥

ਤਾਜ, ਪੁ:—ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦੀ ਟੋਪੀ, ਮੁਕਟ ॥

ਤਾਜ਼ਾ, ਪੁ: / ਤਾਜ਼ੀ, ਸ: } ਸੱਜਰਾ (ਰੀ), ਨਵਾਂ (ਵੀਂ), ਨਰਮ ॥

ਤਾਜ਼ਾ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਪੁਰਾਣੀ ਚੀਜ਼ ਦੀ ਥਾਂ ਨਵੀਂ ਰਖਣੀ ।

ਤਾਜ਼ੀਆ, ਪੁ:—ਚੋਲਾ, ਦਰਿਆ ॥

ਤਾਣ / ਤਾਨ } ਪੁ:—ਬਲ, ਤਾਕਤ, ਸੁਰ, ਗੀਤ ॥

ਤਾਣ ਮਾਰਨੀ / ਤਾਣ ਲੈਣੀ } ਕ੍ਰਿ:—ਅਵਾਜ਼ ਮੇਲਣੀ ॥

ਤਾਣਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਖਿੱਚਣਾ, ਕੱਸਣਾ, ਖਲੇਰਨਾ, ਫੈਲਾਉਣਾ ॥

ਤਾਣਾ, ਪੁ:—ਕਪੜਾ ਉਣਨ ਵਿੱਚ ਲੰਬਾਈ ਵਾਲੇ ਪਾਸੇ ਦੇ ਧਾਗੇ (ਤਣਨਾ) ॥

ਤਾਣਾ ਬਾਣਾ, ਪੁ:—ਤਾਣਾ ਅਤੇ ਬਾਣਾ, ਘੜੀ ਮੁੜੀ ਆਉਣਾ ਜਾਣਾ ॥

ਤਾਣੀ, ਸ:—ਤਾਣਾ, ਖੱਡੀ ਵਿਚ ਉਣਨ ਵਾਲੇ ਲੰਬਾਈ ਦੇ ਪੱਸੇ ਦੇ ਧਾਗੇ, ਇੱਕ ਲੰਮਾ ਧਾਰੀ ਦਾਰ ਕੰਬਲ, ਰੇਸ਼ਮੀ ਨਾਲਾ ਉਣਿਆ ਹੋਇਆ ॥

ਤਾਣੀ ਤਾਉਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਤਾਣੇ ਨੂੰ ਖਲੇਰਨਾ ॥

ਤਾਤ, ਪੁ:—ਖਿਆਲ, ਭਾਵ ॥

ਤਾਂਤ, ਸ:—ਤੰਦੀ, ਵਾਜੇ ਦੀ ਤਾਰ ॥

ਤਾਤ ਪਰਜ, ਪੁ:—ਮਤਲਬ, ਲੋੜ, ਦਿਲ ਦੀ ਦਲੀਲ ॥

ਤਾਂਤ, ਪੁ:—ਲੜੀ, ਲਾਮ ਡੋਰੀ, (ਬੰਨਣਾ, ਲੱਗਣਾ) ॥ ਵਿ:—ਬਾਹਲਾ ॥

ਤਾਂਦਲਾ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦਾ ਸਾਗ ॥

ਤਾਨ, ਪੁ:—'ਤਾਲ' ਵੇਖੋ ॥

ਤਾਨ ਸਲਾ, ਪੁ:—ਧੂਏਂ ਰੰਗਾ ਇੱਕ ਪੱਥਰ ॥

ਤਾਨ ਸੈਣ, ਪੁ:—ਪੁਰਾਣੇ ਸਮੇਂ ਦਾ ਇੱਕ ਰਾਗੀ, ਗੁਣੀ ਰਾਗੀ ॥

ਤਾਨਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—'ਤਾਣਨਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਤਾਨਾ, ਪੁ:—ਝਿੜਕੀ, ਧਮਕੀ, ਮੇਹਣਾ (ਦੇਣਾ ਮਾਰਨਾ) ॥

ਤਾਨੀ, ਸ:—'ਤਾਣੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਤਾਪ, ਪੁ:—ਬੁਖਾਰ, ਤਪ, ਜਿਸ ਰੋਗ ਵਿਚ ਪਿੰਡਾ ਤਪ ਜਾਂਦਾ ਹੈ (ਆਉਣਾ, ਚੜ੍ਹਨਾ, ਉਤਰਨਾ) ॥

ਤਾਪ ਚੜ੍ਹਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਤਾਪੇ ਵਿਕਾਰ ਵਿੱਚ ਹੋਣਾ ॥

ਤਾਪ ਤਿਲੀ, ਸ:—ਜਿਸ ਤਾਪ ਵਿੱਚ ਤਿਲੀ ਵਧ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ॥

ਤਾਪ ਦਿੱਕ, ਪੁ:—ਉਹ ਤਾਪ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਫਿਫੜੇ ਗਲ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਖੰਘ ਤਾਪ ॥

ਤਾਪਣ, ਸ:—ਜਿਸ ਤ੍ਰੀਮਤ ਨੂੰ ਤਾਪ ਚੜ੍ਹਿਆ ਹੋਵੇ ॥

ਤਾਪਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਆਪਣ ਆਪਨੂੰ ਗਰਮ ਕਰਨਾ ॥

ਤਾਪੀ, ਪੁ:—ਜਿਸ ਮਰਦ ਨੂੰ ਤਾਪ ਚੜ੍ਹਿਆ ਹੋਵੇ ॥

ਤਾਫਤਾ, ਪੁ:—ਚੌੜਾ ਰੇਸ਼ਮੀ ਕਪੜਾ ॥

ਤਾਬ, ਸ:—ਧੀਰਜ, ਸਹਾਰਾ, ਗਰਮੀ, ਚਮਕ, ਚੇਹਰੇ ਦੀ ਰੌਣਕ, ਨੂਰ, ਸਰੀਰ ਦਾ ਤਕੜਾ ਹੋਣਾ ॥

ਤਾਬ ਲੈ ਜਾਣੀ
ਤਾਬ ਲੈਣੀ } ਕ੍ਰਿ:—ਸਹਾਰਨ ਜੋਗਾ ਹੋਣਾ ॥

ਤਾਂਬਸੀ, ਵਿ:—'ਤਾਮਸੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਤਾਂਬੜ, ਪੁ:—ਭਖਦੀ ਲਕੜੀ (ਬਾਲਣਾ) ॥

ਤਾਬੜ ਤੋੜ, ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—ਝੱਟ ਪੱਟ, ਉਸੇ ਵੇਲੇ ॥

ਤਾਂਬੜਾ, ਪੁ:—ਤਾਂਬੇ ਰੰਗਾ ਇੱਕ ਹੌਲੇ ਮੇਲ ਦਾ ਜੁਆਹਰ, ਚੌੜੇ ਮੂੰਹ ਵਾਲਾ ਤਾਂਬੇ ਦਾ ਭਾਂਡਾ, ਕਿਸੇ ਦੇ ਮਰਨ ਤੋਂ ਪਿੱਛੋਂ ਰੋਣੇ ਵਾਲੇ ਦਿਨ ਜੋ ਲਾਗ ਨਾਇਣ ਨੂੰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ॥

ਤਾਂਬਾ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਮਸ਼ਹੂਰ ਧਾਤ, ਸ਼ਿਕਾਰੀ ਬਾਜ਼ ਨੂੰ ਖੁਆਉਣ ਵਾਲਾ ਮਾਸ ॥

ਤਾਂਬੇ ਦਾ ਪੱਤਰ, ਪੁ:—ਤਾਂਬੇ ਦੀ ਕੱਚੀ ਧਾਤ ॥

ਤਾਬਿਆ, ਵਿ:—ਅਧੀਨ, ਆਗਿਆਕਾਰ, ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਦਾ ਪਾਠਕ ਜਾਂ ਉਹਦੀ ਜਗਾ ਬੈਠਣ ਵਾਲਾ ॥

ਤਾਬਿਆਦਾਰ, ਵਿ:—ਅਧੀਨ, ਆਗਿਆਕਾਰ ॥

ਤਾਬੀਆ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਚੌੜੇ ਮੂੰਹ ਵਾਲਾ ਦੇਗਚਾ, ਪਤੀਲਾ ॥

ਤਾਬੇ, ਵਿ:—'ਤਾਬਿਆ' ਵੇਖੋ ॥

ਤਾਮਸ, ਸ:—ਅਨ੍ਹੇਰਾ, ਮਨ ਦਾ ਅੰਧਕਾਰ, ਕ੍ਰੋਧ ॥

ਤਾਮਸੀ, ਵਿ:—ਅਨ੍ਹੇਰਾ, ਕ੍ਰੋਧ ਵਾਲਾ ॥

ਤਾਮਨ, ਪੁ:—'ਧਾਮਣ' ਵੇਖੋ ॥

ਤਾਮੜਾ, ਪੁ:—ਤਾਂਬੇ ਦਾ ਸਿੱਕਾ, ਪੈਸਾ, ਧਾਣੀ ਆਦਿਕ ॥

ਤਾਮਾ, ਪੁ:—'ਰਜ਼ਲ ਵੇਖੋ ॥

ਤਾਮੇਸਰ, ਪੁ:—ਤਾਂਬਾ ਮਾਰਿਆ ਹੋਇਆ ॥

ਤਾਰ, ਸ:—ਤੰਦ, ਧਾਗਾ, ਬਹੁਤ ਪਤਲੀ ਸੀਖ, ਬਿਜਲੀ ਨਾਲ ਪਹੁੰਚਣ ਵਾਲੀ ਖਬਰ, ਕੋਈ ਗੱਲ ਬਰਾਬਰ ਹੁੰਦੀ ਰਹਿਣੀ ॥

ਪੁ:—ਤਾਲ, ਹੱਥ ਬਜਾਉਣੇ ॥

ਤਾਰ ਕਸ਼, ਪੁ:—ਤਾਰ ਖਿੱਚਣ ਵਾਲਾ ॥

ਤਾਰ ਕਸ਼ੀ, ਸ:—ਤਾਰ ਖਿਚਣ ਦਾ ਕੰਮ, ਪਘਰਾ ॥

ਤਾਰ ਘਰ, ਪੁ:—ਤਾਰ ਖਬਰ ਦੇਣ ਵਾਲਾ ਦਫਤਰ ॥

ਤਾਰ ਤਾਰ, ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—ਟੁਕੜੇ ਟੁਕੜੇ, ਬਿਲਕੁਲ ਪਾਟਾ ਹੋਇਆ ॥

ਤਾਰ ਦੇਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਬਿਜਲੀ ਦੀ ਰਾਹੀਂ ਖਬਰ ਪੁਚਾਉਣੀ ॥

ਤਾਰ ਬੱਜਣੀ
ਤਾਰਵੱਜਣੀ } ਕ੍ਰਿ:—ਇਕੋ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਅਵਾਜ਼ ਬਰਾਬਰ ਨਿਕਲਦੀ ਜਾਣੀ, ਇੱਕੋ ਖਿਆਲ ਦੇ ਹੋਣਾ ॥

ਤਾਰ ਬੰਨ੍ਹ ਜਾਣੀ
ਤਾਰ ਬੰਨ੍ਹਣੀ } ਕ੍ਰਿ:—ਇੱਕੋਗੱਲ ਬਰਾਬਰ ਹੁੰਦੀ ਰਹਿਣੀ, ਇੱਕੋ ਹਾਲਤ ਲਗਾਤਾਰ ਰਹਿਣੀ ॥

ਤਾਰ ਲੱਗਣੀ
ਤਾਰ ਲਾਉਣੀ } ਕ੍ਰਿ:—ਮਹਿੰਗਾ ਹੋਣਾ, ਮਹਿੰਗਾ ਕਰਨਾ ॥

ਤਾਰਕ, ਪੁ:—ਤਾਰਣ ਵਾਲਾ, ਤਿਆਗੀ, ਤਪੱਸੀ ॥

ਤਾਰਣਾ (ਨਾ)
ਤਾਰ ਦੇਣਾ } ਕ੍ਰਿ:—ਤਰਨ ਦੇਣਾ, ਪਾਰ ਕਰਨਾ, ਪਿੜ ਦਾ ਮਾਮਲਾ ਚੁਕਾ ਦੇਣਾ, ਹੁਦਾਰ ਲਾਹੁਣਾ, ਜਨਮ ਮਰਨ ਤੋਂ ਛੁਡਾਉਣਾ, ਨਿਹਾਲ ਕਰ ਦੇਣਾ. ਬਹੁਤ ਸਾਰਾ ਧਨ ਦੇ ਦੇਣਾ ॥

ਤਾਰਾ, ਪੁ:—ਅਗਾਸ ਵਿੱਚ ਚਮਕਣ ਵਾਲੇ ਨਛੱਤ੍ਰ, ਕੋਈ ਚਮਕਣ ਵਾਲੀ ਛੋਟੀ ਜੇਹੀ ਚੀਜ਼ ।

ਤਾਰਾਮੀਰਾ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਬੂਟੀ ਜਿਸ ਦਾ ਤੇਲ ਨਿਕਲਦਾ ਹੈ ॥

ਤਾਰੂ, ਪੁ:—ਜੋ ਤਰ ਸਕੇ, ਤਾਰਨ ਵਾਲਾ, ॥

ਵਿ—ਜਿਸ ਵਿਚ ਤਰਿਆ ਜਾ ਸੱਕੇ, ਡੂੰਘਾ (ਪਾਣੀ) ॥

ਤਾਲ, ਪੁ:—ਤਲਾਉ, ਛੰਭ, ਸਰ, (ਲਾਉਣਾ) ਰਾਗ ਦਾ ਮੇਲ (ਦੇਣੀ) ਤਾਉੜੀ ਵਜਾਉਣੀ ॥

ਤਾਲਸਰ, ਪੁ:—ਇਕ ਰੁੱਖ ਜਿਸ ਦੇ ਪਤ੍ਰਾਂ ਦੀ ਨਸਵਾਰ ਬਣਦੀ ਹੈ ॥

ਤਾਲਮਖਾਨਾ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਬੂਟੀ ਜਿਸ ਦੇ ਬੀਜ ਦੁਆ ਦਾਰੂ ਵਰਤੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ॥

ਤਾਲਾ, ਪੁ:—ਜੰਦਰਾ, ਜੰਦਾ ॥

ਤਾਲੀ, ਸ:—ਕੁੰਜੀ, ਰਾਗ ਨਾਲ ਹੱਥ ਵਜਾ ਕੇ ਤਾਲ ਦੇਣੀ ॥

ਤਾਲੀਮ, ਸ:—ਪੜ੍ਹਾਈ, ਸਿੱਖਿਆ, ਵਿਦਯਾ ਦੇਣ ਦਾ ਕੰਮ ॥

ਤਾਲੀਮ ਯਾਫਤਾ, ਵਿ:—ਪੜ੍ਹਿਆ ਹੋਇਆ ॥

ਤਾਲੂ, ਤਾਲੂਆ, } ਪੁ:—ਸਿਰ ਦੇ ਉੱਪਰ ਵਿਚਕਾਰਲੀ ਥਾਂ, ਮੂੰਹ ਦੇ ਅੰਦਰਲੀ ਛੱਤ ਬਾਲ ਦੇ ਜੰਮਣ ਤੇ ਦਾਈ ਨੂੰ ਜੋ ਕੁਝ ਪਰਵਾਰ ਦੇ ਸੱਜਣਾਂ ਵੱਲੋਂ ਮਿਲਦਾ ਹੈ ॥

ਤਾੜ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਰੁੱਖ ॥ਸ:—ਸਮਝ, ਨਜ਼ਰ, ਦੀ ਲੱਤ ਦਾ ਕੈਂਚਾ, ਬਾਲ ਨੂੰ ਝਾੜਕੇ ਜੋ ਸਿਖ ਮੱਤ ਦਿਤੀ ਜਾਏ ॥

ਤਾੜ ਡਿੱਗਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਅਜੇਹਾ ਡਿੱਗਣਾ ਕਿ ਅਵਾਜ਼ ਆਵੇ ॥

ਤਾੜ ਬਾਜ਼, ਪੁ:-ਵਿ:-ਜੋ ਤਾੜ ਲਵੇ, ਹੁਸ਼ਿਆਰ, ਸਿਆਣਾ, ਖੋਜੀ, ਜੋ ਤਾੜ ਬਾਜ਼ੀ ਕਰੇ ॥

ਤਾੜ ਬਾਜ਼ੀ, ਸ:—ਹੁਸ਼ਿਆਰੀ, ਕਿਸੇ ਤੀਮਤ ਵੱਲ ਬੁਰੀ ਨਜ਼ਰ ਨਾਲ ਵੇਖਣਾ ॥

ਤਾੜ ਮਾਰਨੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਘੋੜੇ ਨੂੰ ਅੱਡੀ ਲਾਉਣੀ ॥

ਤਾੜ ਰੱਖਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਵੇਖਦੇ ਰਹਿਣਾ, ਨਿਗਾਹ ਰੱਖਣੀ, ਧਿਆਨ ਰੱਖਣਾ ॥

ਤਾੜ ਲਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਤਾੜ ਮਾਰਨੀ, ਟਿਕਟਿਕੀ ਲਾਕੇ ਵੇਖਣਾ ॥

ਤਾੜ ਲੱਗਣੀਆਂ (ਅੱਖਾਂ), ਕ੍ਰਿ:—ਮਰਨ ਦੇ ਵੇਲੇ ਅੱਖਾਂ ਦੀ ਟਿਕਟਿਕੀ ਲਗ ਜਾਣੀ ॥

ਤਾੜਣਾ (ਨਾ), ਕ੍ਰਿ:—ਮੱਥੇ ਵੱਟ ਪਾਉਣਾ, ਝਿੜਕ ਦੇਣਾ, ਝਿੜਕਣਾ, ਸਮਝ ਲੈਣਾ, ਵੇਖਣਾ ਭਾਲਣਾ, ਕੁੱਕੜਾਂ ਨੂੰ ਬੰਦ ਕਰਨਾ ॥

ਤਾੜਾ, ਪੁ:—ਪੁਣਖੀ ਦੀ ਤੋਰੀ ਨੂੰ ਮਾਰਨ ਵਾਲੀ ਲਕੜੀ ਦੀ ਇੱਕ ਚੀਜ਼, ਇੱਕ ਬਾਂਸ ਦਾ ਟੋਟਾ ਜੋ ਕਿਸੇ ਰੁੱਖ ਨੂੰ ਰੱਸੀ ਨਾਲ ਬੱਧਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਜਿਸ ਨਾਲ ਪੰਖੇਰੂ ਉਡਾਉਂਦੇ ਹਨ ॥

ਤਾੜੀ, ਸ:—ਤਾੜ ਦੇ ਰੁੱਖ ਦਾ ਰਸ, ਇੱਕ ਸ਼ਰਾਬ, ਛੋਟੀ ਤਲਵਾਰ ਦਾ ਮੁੱਠਾ, ਚੌਕੜੀ ਮਾਰਨੀ ਤੌੜੀ ਵਜਾਉਣੀ ॥

ਤਾੜੀ ਲਾਉਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਚੌਕੜੀ ਮਾਰਕੇ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਬੈਠਣਾ, ਤੌੜੀ ਲਾਉਣੀ ॥

ਤਿ, ਵਿ:—ਤਿੰਨ (ਜੁੜਵੇਂ ਪਦਾਂ ਵਿਚ, ਜਿਹਾ ਕਿ ਤਿਖੂਣਾ) ॥

ਤਿਉਂ, ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—ਉਸ ਤਰਾਂ, ਤਿਵੇਂ, ਤਿੱਕੁਰ ॥

ਤਿਉਂਹ, ਵਿ:—ਤਿੰਨ ॥

ਤਿਊਣਾ,

ਤਿਆਗ, ਪੁ:—ਛੱਡ ਦੇਣਾ, ਸਾਂਝ ਤੋੜਨੀ, ਤਰਕ ॥

ਤਿਆਗ ਪਤ੍ਰੀ, ਸ:—ਤੀਵੀਂ ਜਾਂ ਖੌਂਦ ਨੂੰ ਛੱਡਣ ਦੀ ਲਿਖਤ ॥

ਤਿਆਗਣ, ਸ:—ਛੱਡਣ ਵਾਲੀ, ਸੰਤਣੀ, ਤਪੱਸਣ ॥

ਤਿਆਗਣਾ
ਤਿਆਗ ਦੇਣਾ } ਕ੍ਰਿ:—ਛੱਡਣਾ, ਤਜਣਾ, ਤਰਕ ਕਰਨਾ ॥

ਤਿਆਗੀ, ਪੁ:—ਛੱਡਣ ਵਾਲਾ, ਸੰਤ, ਤਪੱਸੀ ॥

ਤਿਆਰ, ਪੁ:—ਪੂਰਾ ਕੰਮ ਕਰਨ ਲੱਗਾ ਹੀ, ਕਿਸੇ ਕੰਮ ਨੂੰ ਰਾਜ਼ੀ, ਤਕੜਾ, ਮੋਟਾ ਚੌੜਾ, ਮੁਆਫ਼ਕ ਚੁਸਤ (ਹੋਣਾ, ਕਰਨਾ) ॥

ਤਿਆਰ ਬਰ ਤਿਆਰ, ਵਿ:—ਸਦਾ ਹੀ ਤਯਾਰ ॥

ਤਿਆਰੀ, ਸ:—ਕਿਸੇ ਕੰਮ ਵਾਸਤੇ ਜੋ ਕੁਝ ਕਰਨਾ ਲੋੜੀਦਾ ਹੈ, ਜਲੌ, ਸਾਜ਼, ਓਲਾ ॥

ਤਿਸ, ਸ:—ਤ੍ਰੇਹ, ਪਿਆਸ । ਪੜ:—ਉਸ, ਉਹ ॥

ਤਿਸਨਾ, ਸ:—ਤ੍ਰੇਹ, ਇੱਛਿਆ, ਭੁੜਕੀ, ਖਿੱਚ ਉਕਸਾਹਟ ॥

ਤਿਸਰਾਇਤ
ਤਿਸਰਾਤ } ਪੁ:,ਸ:—ਤੀਜਾ ਮਨੁੱਖ, ਦੋ ਧਿਰਾਂ ਦਾ ਝਗੜਾ ਨਬੇੜਨਵਾਲਾ। ਤੀਜੀ ਵਾਰ ॥

ਤਿਹ, ਸ:—ਤ੍ਰੇਹ, ਪਿਆਸ । ਪੁ:-ਹਿਤ, ਮੋਹ ਵਿ:—ਤਿੰਨ ॥

ਤਿਹੱਤਰ, ਪੁ:—ਤਿੰਨਾਂ ਉੱਤੇ ਸੱਤਰ ॥

ਤਿਹੱਤਰਮਾਂ
ਤਿਹਤਰਵਾਂ } ਵਿ:—ਤਿਹਤ੍ਰਾਂ ਦੀ ਗਿਣਤੀ ਪੂਰੀ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ॥

ਤਿਹੌੜ੍ਹਾ, ਪੁ:—ਸਮਤ ਤਿਹੌੜ੍ਹ ॥

ਤਿਹਰ, ਪੁ:—ਤੀਜੀ ਵਾਰ, ਤੀਜੀ ਵਾਰ ਹਲ ਫੇਰਨਾ ॥

ਤਿਹਰਮ, ਵਿ:—ਤਿੰਨ ਵਾਰੀ ॥

ਤਿਹਰਾ, ਵਿ:—ਤਿਨ ਗੁਣਾ ॥

ਤਿਹਰਾਉ, ਪੁ:
ਤਿਹਰਾਉਟ, ਸ: } ਤਿਗੁਣਾ ਹੋਣਾ ॥

ਤਿਹਰਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਤਿਗੁਣਾ ਕਰਨਾ ॥

ਤਿਹਾ
ਤਿਹਾਇ } ਸ:—ਤ੍ਰੇਹ, ਪਿਆਸ ॥

ਤਿਹਾਇਆ, ਵਿ:—ਜਿਸਨੂੰ ਤਿਹ ਲੱਗੀ ਹੋ ਪਿਆਸਾ ॥

ਤਿਹਾਇਤ (ਤਣ), ਸ:
ਤਿਹਾਇਤੀ, ਪੁ: } ਤੀਜਾ ਮਨੁੱਖ, ਤਿਸ ਰਾਤ ॥

ਤਿਹਾਈ, ਸ:—ਤੀਜਾ ਹਿੱਸਾ । ਵਿ:—ਪਿਆਸੀ ॥

ਤਿਹਾਉਲਾ (ਲੀ), ਪੁ:—ਘੇਉ ਖੰਡ ਅਤੇ ਮੈਦੇ ਦੇ ਤਿੰਨ ਇੱਕੋ ਜੇਹੇ ਹਿੱਸੇ (ਤਿਹਾਉਲੀ ਦਾ ਕੜਾਹ) ॥

ਤਿਹਾਸਮਾਂ (ਵਾਂ), ਵਿ:—ਤਿੰਨਾਂ ਛੱਤਾਂ ਵਾਲਾ(ਘਰ) ਤੀਜਾ ਛੱਤ ਦਾ ॥

ਤਿਹਾਕ
ਤਿਹਾਤ } ਪੁ:—ਤੀਜਾ ਮਨੁੱਖ, ਗੈਰ ॥

ਤਿਹਾਰ, ਪੁ:-ਖੁਸ਼ੀ ਦਾ ਦਿਨ, ਦਿਵਾਲੀ, ਵਸਾਖੀ ਆਦਿਕ, ਨਵੀਂ ਵਿਆਹੀ ਕੁੜੀ ਦੇ ਪੇਕਿਓਂ ਤਿਹਾਰ ਵਾਲੇ ਦਿਨ ਆਈ ਹੋਈ ਚੀਜ਼ ਵਸਤ, ਮੋਏ ਹੋਏ ਮਨੁੱਖ ਦਾ ਤਿਹਾਰ ਵਾਲੇ ਦਿਨ ਦਾ ਸੋਗ ॥

ਤਿਹਾਰੀ, ਵਿਃ—ਤਿਹਾਰ ਦਾ, ਤਿਹਾਰ ਮਨਾਉਣ ਵਾਲਾ ॥

ਤਿੱਕ, ਪੁਃ—ਮਨੁਖ ਦੇ ਸਰੀਰ ਦਾ ਹੇਠਲਾ ਹਿੱਸਾ, ਲੱਕ ॥

ਤਿੱਕਾ, ਪੁਃ—ਮਾਸ ਦੀ ਬੋਟੀ ॥

ਤਿੱਕਰ, ਤਿੱਕੂੰ } ਕ੍ਰਿਃ ਵਿਃ—ਉਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਤਿਵੇਂ ॥

ਤਿਕੂਣਾ, ਤਿਕੂਣੀਆ } ਵਿਃ—ਜਿਸਦੇ ਤਿੰਨ ਕੂਣੇ ਜਾਂ ਗੁੱਠਾਂ ਹੋਣ ॥

ਤਿੱਖਲ, ਸਃ—ਤਿੰਨਾਂ ਪੁਤ੍ਰਾਂ ਮਗਰੋਂ ਜੰਮੀ ਹੋਈ ਧੀ ਜਾਂ ਤਿੰਨਾ ਧੀਆਂ ਮਗਰੋਂ ਜੰਮਿਆ ਹੋਇਆ ਪੁਤ੍ਰ ॥

ਤਿਖਾ, ਸਃ—ਤ੍ਰੇਹ, ਪਿਆਸ ॥

ਤਿੱਖਾ, ਵਿਃ—ਤੇਜ਼, ਚਲਾਕ, ਛੇਤੀ ਕੰਮ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ॥

ਤਿੱਖੁਣਾ, ਪੁਃ—ਤੁੱਖਲਾ, ਕੱਖ, ਤੀਲਾ, ਤੱਕਾ ॥

ਤਿੱਖੁਲ, ਪੁਃ,ਸਃ—'ਤਿੱਖਲ' ਵੇਖੋ ॥

ਤਿਗੁਣਾ, ਤਿੱਗੁਣਾ } ਵਿਃ—ਤਿੰਨ ਗੁਣਾ ॥

ਤਿੱਘੜ, ਸਃ—ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਦੇ ਉੱਪਰ ਤਿਨ ਘੜੇ ॥

ਤਿੱਘੜਨਾ, ਕ੍ਰਿਃ—'ਤੀੱਘੜਨਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਤਿਘੁਰਾ, ਪੁਃ; ਤਿਘੁਰੀ, ਸਃ } ਕੰਮ ਸਿਖਾਉਣ ਲਈ ਦੋ ਵਡੇ ਬਲਦਾਂ ਨਾਲ ਜੋੜਿਆ ਹੋਇਆ ਨਿੱਕਾ ਬਲਦ ॥

ਤਿਚਰ [ਤਿਚਿਰ], ਤਿਚਰਾਂ ਨੂੰ } ਕ੍ਰਿਃ ਵਿਃ—ਉੱਨਾ ਚਿਰ ਤਕ, ਤਦ ਤਾਈਂ ॥

ਤਿੰਜ, ਸਃ—ਕਪੜੇ ਦਾ ਟੋਟਾ ॥

ਤਿੰਜਣ, ਪੁਃ—ਕੱਤਣ ਆਦਿਕ ਵਾਸਤੇ ਕੱਠੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਹੋਈਆਂ ਕੁੜੀਆਂ ਜਾਂ ਤੀਮਤਾਂ ਦੀ ਮੰਡਲੀ ॥

ਤਿਣ, ਪੁਃ—ਕੱਖ, ਘਾਹ, ਤਿਲ, ਅੱਖ ਦੇ ਵਿਚਲਾ ਦਾਗ ॥

ਤਿਣਾ, ਪੁਃ—ਸੋਨੇ ਚਾਂਦੀ ਦੇ ਵਰਕ ਦਾ ਨਿੱਕਾ ਟੁਕੜਾ ॥

ਤਿਤ, ਪੜਃ—ਤਿਸ, ਉਸ, ਉਹ ॥

ਤਿਤਨਾ, ਵਿਃ—ਉੱਨਾ, ਉਸ ਜਿੰਨਾ ॥

ਤਿੱਤਰ, ਪੁਃ—ਇੱਕ ਮਸ਼ਹੂਰ ਪੰਖੇਰੂ ॥

ਤਿੱਤਰ ਖੰਭੀ, ਵਿਃ—ਤਿੱਤਰ ਦੇ ਖੰਭਾਂ ਵਰਗੀ (ਬੱਦਲੀ) ॥

ਤਿਤਰ ਬਿਤਰ, ਵਿਃ—ਖਿੰਡੇ ਹੋਏ, ਅੱਡ ਅੱਡ (ਹੋ ਜਾਣਾ, ਕਰ ਦੇਣਾ) ॥

ਤਿਤਾਲੀ, ਵਿਃ—ਤਿੰਨਾਂ ਉੱਤੇ ਚਾਲੀ ॥

ਤਿਥ, ਸਃ—ਚੰਦ੍ਰਮਾ ਦੇ ਮਹੀਨੇ ਦਾ ਕੋਈ ਦਿਨ ॥

ਤਿਥੇ, ਤਿੱਥੋਂ } ਕ੍ਰਿਃਵਿਃ—ਉਥੇ, ਉੱਥੋਂ ॥

ਤਿਦਰਾ, ਤਿਦਰੀ } ਪੁਃ—ਤਿੰਨਾ ਦਰਵਾਜ਼ਿਆਂ ਵਾਲਾ ਘਰ ਜਾਂ ਚੋਕਟਾ ॥

ਤਿੱਦਿਨ, ਕ੍ਰਿਃਵਿਃ—ਤਿਸ ਦਿਨ, ਉਸ ਦਿਨ ॥

ਤਿੱਧਰ, ਤਿੱਧਰੇ } ਕ੍ਰਿਃਵਿਃ—ਉਸ ਪਾਸੇ, ਉਸੇ ਤਰਫ ॥

ਤ੍ਰਿਧਾਰਾ, ਵਿ:-ਜਿਸ ਦੀਆਂ ਤਿੰਨ ਧਾਰਾਂ ਜਾਂ ਕੰਢੇ ਹੋਣ ॥

ਤ੍ਰਿੰਨ, ਵਿ:-ਤ੍ਰੈ, ਦੋ ਅਤੇ ਇੱਕ ॥

ਤ੍ਰਿੰਨ ਤੇਰਾਂ, ਵਿ:-ਖਿੜੇ ਹੋਏ, ਅੱਡ ਅੱਡ (ਹੋਣਾ, ਕਰ ਦੇਣਾ)।

ਤ੍ਰਿਨ੍ਹਾਂ (ਨ੍ਹੀਂ) ਪੜ:-ਉਨ੍ਹਾਂ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ॥

ਤ੍ਰਿੰਨੀਂ, ਤ੍ਰਿੰਨੋਂ ਵਿ:-ਤਿੰਨੇ ਹੀ, ਸਾਰੇ ਦੇ ਤਿੰਨ ਹਨ ॥

ਤ੍ਰਿੱਪ, ਤ੍ਰਿਪਕਾ ਪੁ:-ਪਾਣੀ ਆਦਿਕ ਦੀ ਬੂੰਦ, ਕਤਰਾ, ਬੂਹੀ ॥

ਤ੍ਰਿੱਪਤ੍ਰਿੱਪ ਕਰਨਾ, ਤ੍ਰਿੱਪ ਤ੍ਰਿੱਪ ਚੋਣਾ ਕ੍ਰਿ:-ਇੱਕਦਬੂੰਦ ਡਿਗਣੀ॥

ਤ੍ਰਿਪਤ, ਵਿ:-ਰੱਜਿਆ ਹੋਇਆ, ਪਰਸਿੰਨ॥ ਸ:-ਰੱਜ, ਸੰਤੋਖ ॥

ਤ੍ਰਿੱਪਰ, ਪੁ:-ਘਰ ਦੀ ਤੀਜੀ ਛੱਤ ॥

ਤ੍ਰਿੱਬ, ਸ:-ਹਕੀਮੀ, ਰੋਗ ਦੂਰ ਕਰਨ ਦੀ ਵਿੱਦਯਾ ॥

ਤ੍ਰਿੱਬਰ, ਪੁ:-ਇੱਕ ਬਿਰਛ ਜਿਸਦੇ ਬੀਜ ਦੁਆ ਦਾਰੂ ਕਰ ਵਰਤੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ॥

ਤ੍ਰਿਬਾਰਾ, ਪੁ:-ਤਿੰਨ ਵਾਰੀ, ਤੀਜੀ ਵਾਰ ॥

ਤ੍ਰਿਮਕਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-'ਟਿਮਕਣਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਤ੍ਰਿਮਣਾ, ਵਿ:-ਤਿੰਨਾਂ ਮਣਾਂ ਦੇ ਭਾਉ॥

ਤ੍ਰਿਮਰ, ਪੁ:-ਹਨੇਰਾ, ਅੰਧਕਾਰ ॥

ਤ੍ਰਿਮਰੂ, ਤ੍ਰਿੰਮਲ ਪੁ:—'ਤ੍ਰਿੰਬਰ' ਵੇਖੋ ॥

ਤ੍ਰਿਮਾਹਾ, ਤ੍ਰਿਮਾਹਾਂ ਪੁ:-ਤਿੰਨਾਂ ਮਹੀਨਿਆਂ ਦੀ ਤਲਬ ॥

ਤ੍ਰਿੰਯਣ, ਪੁ:—'ਤ੍ਰਿੰਜਣ' ਵੇਖੋ ॥

ਤ੍ਰਿਰਕੁਟਾ, ਪੁ:—ਕਾਲੀ ਮਿਰਚ ਸੁੰਢ ਅਤੇ ਦਾਲ-ਚੀਨੀ ਵਾਲੀ ਦੁਆਈ ॥

ਤ੍ਰਿਰਖਾਣ, ਪੁ:—ਲਕੜੀ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ॥

ਤ੍ਰਿਰਖੂੰਟੀ, ਵਿ:-ਤਿੰਨਾਂ ਖੂੰਜਿਆਂ ਵਾਲਾ ॥

ਤ੍ਰਿਰਛਾ, ਵਿ:-ਟੇਢਾ, ਵਿੰਗਾ, ਝੁਕਿਆ ਹੋਯਾ ॥

ਤ੍ਰਿਰਛਾ ਦੇਖਣਾ, ਤ੍ਰਿਰਛਾ ਵੇਖਣਾ ਕ੍ਰਿ:-ਭੈਂਗਾ ਹੋਣਾ ॥

ਤ੍ਰਿਰੰਜ, ਸ:-ਕਪੜੇ ਦਾ ਟੋਟਾ, ਤ੍ਰਿੰਜ ॥

ਤ੍ਰਿਰਫਲਾ, ਪੁ:-ਹਰੜ ਬਹੇੜੇ ਅਤੇ ਔਲੇ ਮਿਲੇ ਹੋਏ ॥

ਤ੍ਰਿਰਬਰਾ, ਪੁ:-ਪਾਣੀ ਉੱਤੇ ਬਿੰਦਿਆਈ॥

ਤ੍ਰਿਰਮਰਾ, ਪੁ:-ਤਿਰਬਰਾ, ਇੱਕ ਕੀੜਿਆਲਾ ਰੁੱਖ॥

ਤ੍ਰਿਰਲੋਕ ਸ:, ਤ੍ਰਿਰਲੋਕੀ ਪੁ: ਤਿੰਨੇ ਲੋਕ, ਸਾਰਾ ਸੰਸਾਰ ॥

ਤ੍ਰਿਰਲੋਕੀ ਨਾਥ, ਪੁ:-ਪਰਮੇਸਰ, ਸ਼ਿਬ ਜੀ ॥

ਤ੍ਰਿਰਵਰਾ, ਪੁ:-'ਤਿਰਬਰਾ' ਵੇਖੋ॥

ਤ੍ਰਿਰੜ ਵਿਰੜ ਸ:-'ਟਿਰੜ ਵਿਰੜ' ਵੇਖੋ ॥

ਤ੍ਰਿਰਾਸੀ, ਵਿ:-ਤਿੰਨਾਂ ਉੱਤੇ ਅੱਸੀ ॥

ਤ੍ਰਿਰਿਕਟਾ, ਪੁ:—ਕਾਲੀ ਮਿਰਚ ਲਾਲ ਮਿਰਚ ਅਤੇ ਸੁੰਢ ਇਹ ਤਿੰਨੇ ਚੀਜ਼ਾਂ ਮਿਲੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ॥

ਤਿਰਿਕਟੀ, ਸ਼ਃ–ਤ੍ਰਿੰਨੇ ਗੁਣ ਅਰਥਾਤ ਸਤੋਗੁਣ, ਰਜੋਗੁਣ, ਤਮੋਗੁਣ ॥

ਤਿਰਿਪਤ, ਸ਼ਃ—'ਤ੍ਰਿਪਤ' ਵੇਖੋ॥

ਤਿਰਿਫਲਾ, ਪੁਃ–'ਤ੍ਰਿਫਲਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਤਿਰਿਬਿਧ, ਵਿਃ—ਤ੍ਰਿੰਨ ਗੁਣਾ ॥

ਤਿਰੀ, ਪੁਃ–ਠੱਪਾ ॥

ਤਿਰੀਆ
ਤਿਰੀਯਾ } ਸ਼ਃ–ਤੀਮਤ, ਇਸਤ੍ਰੀ, ਔਰਤ ॥

ਤਿਰੀਆ ਚਲਿਤ੍ਰ, ਪੁਃ–ਤੀਮਤਾਂ ਦੇ ਫਰੇਬ॥

ਤਿਲ, ਪੁਃ–ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦੇ ਬੀਜ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਤੇਲ ਨਿਕਲਦਾ ਹੈ, ਪਿੰਡੇ ਦਾ ਦਾਗ ॥

ਤਿਲ ਚੌਲੀ, ਸ਼ਃ–ਤਿਲ ਅਤੇ ਚੌਲ ਮਿਲੇ ਹੋਏ ॥

ਤਿਲ ਫੁਲ, ਪੁਃ–ਜੋ ਕੁਝ ਥੋੜਾ ਬਹੁਤ ਸਰੇ ॥

ਤਿਲਭੁੱਗਾ, ਪੁਃ–ਤਿਲ ਅਤੇ ਗੁੜ (ਸ਼ੱਕਰ ਜਾਂ ਖੰਡ) ਕੁੱਟਕੇ ਬਣਾਈ ਹੋਈ ਮਠਿਆਈ ॥

ਤਿਲਸਮਾਤ, ਸ਼ਃ–ਅਨੋਖਾ, ਅਚਰਜ, ਅਨੋਖੀ ਚੀਜ਼ ॥

ਤਿਲਹਾਰਾ ਪੁਃ—'ਤਲਿਹਾਰਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਤਿਲਕ, ਪੁਃ–ਟਿੱਕਾ, ਮੱਥੇ ਦਾ ਨਿਸ਼ਾਨ ਸ਼ਃ–ਇਕ ਤਰਾਂ ਦਾ ਲੰਮਾ ਚੋਗਾ ॥

ਤਿਲਕ ਜਾਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ–'ਤਿਲਕਣਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਤਿਲਕ ਦੇਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ–ਮੱਥੇ ਉੱਤੇ ਟਿੱਕਾ ਲਾਉਣਾ॥

ਰਾਜਤਿਲਕ, ਪੁਃ–ਰਾਜੇ ਦਾ ਗੱਦੀ ਉੱਤੇ ਬੈਠਣਾ ॥

ਤਿਲਕਣ, ਸ਼ਃ–ਗਿੱਲੀ ਥਾਂ ਜਿੱਥੋਂ ਮਨੁੱਖ ਤਿਲਕ ਪਏ ॥

ਤਿਲਕਣ ਬਾਜ਼ੀ, ਸ਼ਃ–ਤਿਲਕਣ ਦੀ ਖੇਡ, ਕੁਸ਼ਤੀ, ਖਤਰੇ ਵਾਲਾ ਕੰਮ ॥

ਤਿਲਕਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ–ਰਿੜ੍ਹ ਪੈਣਾ, ਖਿਸਕਣਾ, ਭੁੱਲਣਾ ॥

ਤਿਲਕਾ, ਪੁਃ–ਪਿੰਡੇ ਦਾ ਦਾਗ, ਟਿੱਕਾ, ਤਿਲਕ ॥

ਤਿਲਕਾਉਣਾ
ਤਿਲਕਾਵੇਣਾ } ਕ੍ਰਿਃ–ਰੋੜ੍ਹਨਾ, ਖਿਸਕਾਉਣਾ, ਭੁਲਾਉਣਾ, ਭੇਜਣਾ ॥

ਤਿੱਲੜਾ, ਪੁਃ
ਤਿੱਲੜੀ, ਸ਼ਃ } ਤੀਮਤਾਂ ਦੇ ਗਲ ਦਾ ਇਕ ਗਹਿਣਾ ॥

ਤਿਲਾ, ਪੁਃ–ਇਕ ਰੋਗ, ਤਿਲੀ ਦਾ ਵਧਾਉ, ਲਿੱਫ ॥

ਤਿੱਲਾ, ਪੁਃ–ਸੋਨੇ ਦੀਆਂ ਤੰਦਾਂ ਦਾ ਧਾਗਾ ॥

ਤਿਲੀ, ਸ਼ਃ–ਛੋਟੇ ਅਤੇ ਚਿੱਟੇ ਤਿਲ, ਢਿੱਡ ਦੇ ਖੱਬੇ ਪਾਸੇ ਇਕ ਪੋਲੀ ਗਿਲਟੀ ਜੇਹੀ ॥

ਤਿਲੀਅਰ
ਤਿਲੀਯਰ } ਪੁਃ–ਇੱਕ ਪੰਖੇਰੂ ॥

ਤਿਲੀਆ, ਸ਼ਃ–'ਤਿਰੀਆ' ਵੇਖੋ ॥

ਤਿਫ਼੍ਰ, ਸ਼ਃ–ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦੇ ਘਾਹ ਦੀ ਜੜ ਅਤੇ ਤੀੜੀ॥

ਤਿੜਕਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ–ਤ੍ਰੇੜ ਆ ਜਾਣੀ, ਟੁੱਟਣਾ, ਟੁੱਸ ਜਾਣਾ ॥

ਤਿੜ ਤਿੜ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਟੁੱਟਣ ਫੁੱਟਣ ਦੀ ਅਵਾਜ਼ ਆਉਣੀ (ਜਿਕੁੱਰ ਦਾਣੇ ਭੁਜਦਿਆਂ ਦੀ ਅਵਾਜ਼ ਹੁੰਦੀ ਹੈ) ॥

ਤਿੜਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਪਾਟਣਾ, ਸੁੱਕਕੇ ਟੁੱਟਣਾ, ਅਭਮਾਨ ਕਰਨਾ ॥

ਤਿੜਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਪਾੜਨਾ, ਭੋੜਨਾ, ਟੁੱਟਣ ਦੇਣਾ ॥

ਤੀਉੜੀ, ਸ:-ਮੱਥੇ ਉੱਤੇ ਵੱਟ ਪਾਉਣਾ (ਚੜ੍ਹਾਉਣੀ ਚਾੜ੍ਹਨੀ) ਵਿਚਲੀ ਉਂਗਲ ਹਿਲਾਉਣਾ, (ਦੇਣੀ) ॥

ਤੀਆ, ਪੁ:—'ਤ' ਦਾ ਅੰਗ ॥

ਵਿ: - ਤੀਜਾ, ਤੀਸਰਾ ॥

ਤੀਆਂ, ਸ:-(ਬਹੁ:ਬ:), ਸਾਉਣ ਦੇ ਮਹੀਨੇ ਦਾ ਇੱਕ ਤਿਹਾਰ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਤੀਮਤਾਂ ਗਾਉਂਦੀਆਂ ਅਤੇ ਨਚਦੀਆਂ ਹਨ ॥

ਤੀਸਰਾ, ਵਿ:-ਤਿੰਨਾਂ ਦੀ ਗਿਣਤੀ ਪੂਰੀ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ॥

ਤੀਸੀ, ਸ:—ਅਲਸੀ ॥

ਤੀਹ, ਵਿ:—ਵੀਹ ਅਤੇ ਦਸ, ਤਿੰਨ ਦਹਾਈਆਂ ॥

ਤੀਕ
ਤੀਕਣ(ਰ) } ਅਵ:—ਤੱਕ, ਤਾਈਂ, ਤੋੜੀ ॥

ਤੀਖਣਾ
ਤੀਖੁਣਾ } ਵਿ:—ਗਰਮ, ਕਰਾਰਾ (ਮਸਾਲਾ) ॥

ਤੀਖਾ, ਵਿ:—ਤਿੱਖਾ, ਤੇਜ਼, ਕਰਾਰਾ ਮੈਲਾ, ਚੁਸਤ ॥

ਤੀਂਗਣੀ, ਪੁ:—ਘੱਗਰਾ, ਲਹਿੰਗਾ ॥

ਤੀਂਘੜਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਕਿਸੇ ਚੀਜ਼ ਵੱਲ ਧਿਆਨ ਹਣਾ, ਤਰਸਣਾ ॥

ਤੀਜ, ਸ:—ਤੀਜੀ ਥਿੱਤ, ਪੂਰਨਮਾਸ਼ੀ ਜਾਂ ਮੱਸਿਆ ਪਿੱਛੋਂ ਤੀਜਾ ਦਿਨ ॥

ਤੀਜਾ, ਵਿ:—ਤਿੰਨਾਂ ਦੀ ਗਿਣਤੀ ਪੂਰੀ ਕਰਨ ਵਾਲਾ, ਤੀਸਰਾ ॥

ਪੁ:—ਕਿਸੇ ਸਰਬੰਧੀ ਦੀ ਮੌਤ ਪਿੱਛੋਂ ਤੀਸਰਾ ਦਿਨ ॥

ਤੀਜੋ, ਸ:—ਤੀਜੀ ਥਾਂ ਆਈ ਹੋਈ (ਵਹੁਟੀ) ॥

ਤੀਤ, ਪੁ:—ਡੇਲੇ ਦੇ ਫਲ ਦੀ ਕਲੀ ॥

ਤੀਣਾਂ, ਵਿ:—ਤ੍ਰਿਗੁਣਾ, ਤਿੰਨ ਗੁਣਾ ॥

ਤੀਮਤ
ਤੀਮੀ
ਤੀਮੀਂ } ਸ:—ਇਸਤ੍ਰੀ, ਜਨਾਨੀ, ਰੰਨ । ਵਹੁਟੀ ।

ਤੀਰ, ਪੁ:—ਬਾਣ, ਬੇੜ ਦਾ ਕਿੱਲ ॥

ਵਿ:—ਸਿੱਧਾ ॥

ਹੱਥੋਂ ਤੀਰ ਛੁੱਟਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਕੋਈ ਕੰਮ ਕਰਕੇ ਪਛੋਤਾਉਣਾ ਅਤੇ ਫੇਰ ਕੁਝ ਨ ਹੋ ਸੱਕਣਾ ॥

ਤੀਰ ਹੋ ਜਾਣਾ [ਹੋਣਾ], ਕ੍ਰਿ:—ਸਿੱਧਾ ਖੜਾ ਹੋਣਾ, ਸਿੱਧਾ ਨੱਠ ਜਾਣਾ ॥

ਤੀਰ ਲੱਗਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਕਿਸ ਦੀ ਗੱਲ ਦਿਲ ਨੂੰ ਚੁਭਣੀ ॥

ਤੀਰਥ, ਪੁ:—ਪਵਿਤ੍ਰ ਥਾਂ (ਗੰਗਾ ਆਦਿਕ) ॥

ਤੀਰਥ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਤੀਰਥਾਂ ਤੇ ਜਾਕੇ ਅਸ਼ਨਾਨ ਆਦਿਕ ਕਰਨਾ ॥

ਤੀਰਥ ਜਾਤ੍ਰਾ, ਪੁ:—ਤੀਰਥਾਂ ਨੂੰ ਜਾਣਾ ॥

ਤੀਰਥੀ, ਪੁ:—ਤੀਰਥ ਕਰਨਵਾਲਾ, ਜਾਤ੍ਰੀ ॥

ਤੀਲ, ਸ —ਕੱਖ, ਸਰ ਦੀ ਉੱਤਲੀ ਤੀਲੀ ॥

ਤੀਲਾ, ਪੁ:—ਕੱਖ, ਕਿਸੇ ਅਨਾਜ ਦੀ ਡੰਡੀ, ਤੀਲ॥

ਤੀਲੀ, ਸ:—ਤੀਲ, ਨੱਕ ਦਾ ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਛੋਟਾ ਗਹਿਣਾ, ਦੀਵਾ ਸਲਾਈ ਦੀ ਸੀਖ॥

ਤੀਲੀ ਲਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਦੀਵਾ ਸਲਾਈ ਨਾਲ ਬਾਲਣਾ॥

ਤੀਵੀਂ, ਸ:—'ਤੀਮੀ' ਵੇਖੋ॥

ਤੁਸਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਸੀਤਲਾ ਆਦਿਕ ਦੇ ਦਾਣੇ ਨਿਕਲਣੇ॥

ਤੁਸਾਂ, ਤੁਸੀਂ } ਪੜ:—'ਤੂੰ' ਦਾ ਬਹੁ ਬਚਨ, ਆਪ ਆਪ ਨੇ॥

ਤੁਹ, ਪੁ:—'ਤੋਹ' ਵੇਖੋ॥

ਤੁਹਮਤ, ਪੁ:—ਦੋਸ, ਊਜ, ਕਲੰਕ (ਲਾਉਣੀ)॥

ਤੁਹਮਤਣ, ਸ:, **ਤੁਹਮਤੀ,** ਪੁ: } ਜੋ ਤੁਹਮਤ ਲਾਵੇ॥

ਤੁਹਾ, ਪੁ:—ਤੋਹ, ਕਪਾਹ ਦੀ ਫੁੱਟੀ, ਲੀਖ॥

ਤੁਹਾ, ਤੁਹਾਂ } ਪੜ:—ਤੁਸਾਂ ਆਪ॥

ਤੁਹਾਡਾ, ਪੁ:, **ਤੁਹਾਡੀ,** ਸ: } ਪੜ:—ਤੁਸਾਂ ਦਾ (ਦੀ), ਆਪ ਦਾ (ਦੀ)॥

ਤੁਕ, ਸ:—ਕਵਿਤਾ ਦੀ ਸਤਰ, ਅਖਾਣ, ਸਬਕ॥

ਤੁਕਸ, ਪੁ:—ਇੱਕੋ ਜੇਹੇ ਭਾਂਡਿਆਂ ਦਾ ਇਕੱਠ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਭਾਂਡੇ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਦੇ ਅੰਦਰ ਆ ਜਾਂਦੇ ਹਨ॥

ਤੁਕਹ, ਪੁ:—ਹਲ੍ਹ ਨਾਲ ਧਰਤੀ ਨੂੰ ਪਾਲੀ ਦੇਣਾ॥

ਤੁਕਮ ਲੰਗਾਂ, ਸ:—ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦੀ ਦੁਆ ਦੇ ਬੀਜ॥

ਤੁਕਮਾ, ਪੁ:—ਘੁੰਡੀ, ਬੀੜਾ, ਮਹੁਕਾ॥

ਤੁਕਲਾ, ਪੁ:—ਕਿੱਕਰ ਦੇ ਰੁਖ ਦਾ ਫਲ॥

ਤੁਕਲੀ, ਸ:—ਨਿੱਕਾ ਤੁਕੱਲ॥

ਤੁਕਾ, ਪੁ:—ਮਕਈ ਆਦਿਕ ਦੇ ਸਿੱਟੇ ਦੀ ਗੁੱਲੀ, ਖੁੰਢੇ ਸਿਰੇ ਵਾਲਾ ਹੌਲਾ ਤੀਰ॥

ਤੁਕੱਲ, ਸ:—ਇੱਕ ਦੁਗਾਉਲ ਵਾਲੀ ਕਾਗਜ਼ ਦੀ ਪਤੰਗ॥

ਤੁਖਣਾ ਪੁ:, **ਤੁਖਣੀ** ਸ: } ਕੱਖ ਜਾਂ ਘਾਹ ਦੀ ਡੰਡੀ, ਤੀਲਾ, ਤੁੱਕਾ॥

ਤੁਖਨਾਂ, ਪੁ:—ਘੁੰਡੀ, ਗੁਦਾਮ॥

ਤੁਖਮ, ਪੁ:—ਬੀਜ, ਬੀ, ਅਸਲ (ਤੁਖਮ ਤਸੀਰ, ਸੁਹਬਤ ਦਾ ਅਸਰ)॥

ਤੁਖਮਾਂ, ਪੁ:—ਤੁਕਮਾ, ਘੁੰਡੀ, ਬੀੜਾ॥

ਤੁਖਾਰ, ਸ:—ਸਰਦੀ, ਠੰਢ॥

ਤੁੰਗ, ਸ:—ਇੱਕ ਵੱਡੇ ਪਤਲੇ ਗਲ ਵਾਲਾ ਭਾਂਡਾ, ਪਰਬਤ ਦਾ ਸਿਖਰ॥

ਤੁੰਗਲ, ਤੁੰਗੁਲ } ਪੁ:—ਗਭਰੂਆਂ ਦਾ ਇੱਕ ਗਹਿਣਾ॥

ਤੁੱਛ, ਵਿ:—ਨਕਾਰਾ (ਰੀ), ਕਿਸੇ ਕੰਮ ਦਾ ਨਾ॥

ਤੁੱਛ ਮੁੱਛ, ਵਿ:—ਟੁੱਟਾ ਭੱਜਾ, ਟੁਕੜੇ ਟੁਕੜੇ॥

ਤੁੱਠਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—'ਤ੍ਰੁੱਠਣਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਤੁੱਠਾ, ਵਿ:—ਪਰਸਿੰਨ ਹੋਇਆ ਹੋਇਆ, ਦਿਆਲ ॥

ਤੁਣ, ਸ:—ਇੱਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਰੁੱਖ ਜਿਸ ਦੀ ਲਕੜੀ ਦਾ ਅਸਬਾਬ ਬਣਦਾ ਹੈ ॥

ਤੁਣ ਦਾਣਾ, ਪੁ:—ਤੁਣ ਦਾ ਬੀਜ ॥

ਤੁਣਕਾ(ਖਾ), ਪੁ:—ਤੀਲਾ, ਕੱਖ, ਤਿਣਕਾ ॥

ਤੁਣ ਤੁਣੀ, ਸ:—ਇੱਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸਾਰੰਗੀ ॥

ਤੁਤਲਾ, ਵਿ:—ਜੋ ਥਥਲਾ ਕੇ ਗੱਲਾਂ ਕਰੇ ॥

ਤੁਤਲਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਥਥਲਾ ਕੇ ਬੋਲਣਾ ॥

ਤੁੰਬ ਮੁੱਖ, ਵਿ:—ਕੁਹਜਾ, ਭੈੜੀ ਸ਼ਕਲ ਦਾ ॥

ਤੁੰਦ, ਵਿ:—ਤੇਜ਼, ਤਿੱਖਾ, ਚੁੱਭਣ ਵਾਲਾ, ਖਰਾ ॥

ਤੁੰਦ ਮਜਾਜ, ਵਿ:—ਕਰੜੇ ਸੁਭਾਉ ਵਾਲਾ ॥

ਤੁੰਦੀ, ਮ:—ਤੇਜ਼ੀ, ਚੁਸਤੀ, ਚਲਾਕੀ ॥

ਤੁਧ, ਪੜ:—ਤੂੰ, ਤੈਨੂੰ ॥

ਤੁਨਕੀ, ਸ:—ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦੀ ਪਤਲੀ ਰੋਟੀ ॥

ਤੁੰਨਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਨੱਪ ਨੱਪ ਕੇ ਭਰਨਾ, ਰੱਜ ਕੇ ਖਾਣਾ

ਤੂੰਨੀ, ਸ:—'ਧੁੰਨੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਤੁੱਪ, ਪੁ:—ਸੀਉਂ ਕੇ ਜੋੜਨਾ, ਟੀਕ, ਬੂੰਦ ਕਤਰਾ ॥

ਤੁਪਕਾ, ਪੁ:—ਕਿਸੇ ਵਗਣ ਵਾਲੀ ਚੀਜ਼ ਦਾ ਕਤਰਾ, ਬੂੰਦੀ ॥

ਤੁੱਪਕ
ਤੁਪੱਕ } ਸ:—ਤੋਪ, ਬੰਦੂਕ ॥

ਤੁਪਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਸੀਉਂ ਕੇ ਜੋੜਨਾ, ਟਾਂਕਾ ਲਾਉਣਾ ॥

ਤੁੱਪਣੀ, ਸ:—ਸੂਈ, ਕਪੜਾ ਸੀਉਣ ਵਾਲੀ ਸੀਖ ॥

ਤੁਫਕ, ਸ:—ਬੰਦੂਕ ॥

ਤੁਫਾਨ, ਪੁ:—ਜ਼ੋਰ ਦੀ ਹਨੇਰੀ, ਹੜ੍ਹ, ਝੂਠਾ ਦੋਸ, ਝਗੜਾ, ਝੂਠ ॥

ਤੁਫਾਨ ਖੜਾ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਨਿੰਦਣਾ, ਬੁਰਿਆਈਆਂ ਕਰਨੀ, ਝੂਠੀ ਤੁਹਮਤ ਲਾਉਣੀ ॥

ਤੁਫਾਨਣ ਸ:-
ਤੁਫਾਨੀ ਪੁ:- } ਜੋ ਝਗੜਾ ਕਰੇ ਜਾਂ ਰੌਲਾ ਪਾਵੇ ॥

ਤੂੰਬਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਉਂਗਲੀਆਂ ਨਾਲ ਰੂੰ ਉਗਣੀ ॥

ਤੂੰਬਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਰੂੰ ਤੁੰਬਾਉਣੀ ॥

ਤੂੰਬਾਈ ਸ:—ਤੂੰਬਣ ਦਾ ਕੰਮ ਜਾਂ ਮਜੂਰੀ ॥

ਤੂੰਬਾਤੜ, ਵਿ:—ਤੇਰੇ ਜੇਹਾ ॥

ਤੂੰਬਾਰ, ਪੁ:—ਲੰਮੀ ਕਹਾਣੀ (ਬੰਨ੍ਹਣਾ) ॥

ਤੂੰਬਾਲਾ, ਪੁ:—ਰੂੰ ਦੀ ਛੁੱਟੀ ਜਾਂ ਮਾਸ ਦੀ ਬੋਟੀ ॥

ਤੂੰਮਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—'ਤੂੰਬਣਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਤੂੰਮਾ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਕੌੜਾ ਫਲ ਜੋ ਬਾਈ ਦੀ ਦੁਆ ਹੈ ॥

ਤੂੰਮੇ ਮਾਰੀ ਜੁਐਣ, ਸ:—ਤੂੰਮੇ ਵਿੱਚ ਰੱਖੀ ਹੋਈ ਜੁਐਣ ॥

ਤੁਰੇ, ਪੁ:—ਖੱਡੀ ਦਾ ਡੰਡਾ ਜਿਹਦੇ ਗਿਰਦ ਕਪੜਾ ਲਪੇਟਿਆ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ॥

ਤੁਰਸ਼, ਵਿ:—ਖੱਟਾ ॥

ਤੁਰਸ਼ਾਈ, ਤੁਰਸ਼ਾਵਾ, ਸ:—ਖਟਿਆਈ ॥

ਤੁਰਹੀ, ਸ:—ਬਿਗਲ, ਤੂਤੀ, ਇੱਕ ਵਾਜਾ ॥

ਤੁਰਕ, ਪੁ:—ਤੁਰਕਸਤਾਨ ਦਾ ਵਸਨੀਕ, ਮੁਸਲਮਾਨ ॥

ਤੁਰਕਸਤਾਨ, ਪੁ:—ਪੰਜਾਬ ਦੇ ਉੱਤਰ ਵੱਲ ਇੱਕ ਦੇਸ ॥

ਤੁਰਕਣ, ਸ:—ਤੁਰਕਸਤਾਨ ਦੀ ਘੋੜੀ ॥

ਤੁਰਕਣੀ, ਸ:—ਤੁਰਕਸਤਾਨ ਦੀ ਰਹਿਣ ਵਾਲੀ, ਮੁਸਲਮਾਨੀ ॥

ਤੁਰਕੀ, ਪੁ:—ਤੁਰਕਸਤਾਨ ਦਾ ਘੋੜਾ ॥

ਤੁਰਕੀ ਪੁਣਾ, ਪੁ:—ਤੁਰਕ ਦੀ ਖੋ, ਤੁਰਕੀ ਦੇ ਗੁਣ, ਕਠੋਰ ਮਨ ਹੋਣਾ ॥

ਤੁਰੰਜਬੀਣ, ਸ:—ਇੱਕ ਦੁਆ ॥

ਤੁਰਤ(ਤੁਰੰਤ), ਤੁਰਤ ਫੁਰਤ, ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—ਝੱਟ ਪੱਟ, ਛੇਤੀ ਉਸੇ ਵੇਲੇ ॥

ਤੁਰਤੁਰਾ, ਵਿ:—ਚੁਸਤ, ਚਲਾਕ, ਤਿੱਖੀ, ਗਾਲੜੂ ।

ਤੁਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਚਲਣਾ, ਫਿਰਨਾ, ਹਿਲਣਾ, ਜਾਣਾ

ਤੁਰਨਾ ਫਿਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਸੈਲ ਕਰਨੀ, ਭੌਣਾ

ਤੁਰਪ, ਸ:—ਅੰਗ੍ਰੇਜ਼ੀ ਫੌਜ ॥

ਤੁਰਪਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਸੀਉਣਾ, ਟਾਂਕਾ ਲਾਉਣਾ ॥

ਤੁਰਪਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਤਪਾ ਲੁਆਉਣਾ ॥

ਤੁਰਪਾਈ, ਸ:—ਤੋਪਾ ਲਾਉਣ ਦਾ ਕੰਮ ਜਾ ਮਜੂਰੀ ॥

ਤੁਰਫਰਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਤਕੜਾ ਹੋਣਾ, ਰਾਜ਼ੀ ਹੋਣਾ ।

ਤੁਰਵਾਨ, ਸ:—ਇੱਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਪਸ਼ਮ ॥

ਤੁਰਬ; ਖੁ:—ਤਾਂਬ ਦੀ ਇੱਕ ਖਲ ॥

ਤੁਰਮ, ਪੁ:—ਤੂਤੀ, ਬਿਗਲ, ਇੱਕ ਵਾਜਾ ॥

ਤੁਰਮਚੀ, ਪੁ:—ਤੁਰਮ ਵਜਾਉਣ ਵਾਲਾ ॥

ਤੁਰਮਤੀ, ਸ:—ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦਾ ਬਾਜ ॥

ਤੁਰਮਰ ਤੁਰਮਰ ਵੇਖਣਾ (ਵੇਖਣਾ), ਕ੍ਰਿ:—ਚੁੱਪ ਚੁਪਾਤੇ ਹਰਾਨ ਹੋਕੇ ਤੱਕਣਾ ॥

ਤੁਰਵੈਯਾ, ਪੁ:—ਫਲ ਤੋੜਨ ਵਾਲਾ ॥

ਤੁੱਰਾ, ਪੁ:—ਪਗੜੀ ਦਾ ਫੁੰਮਣ, ਕਲਗੀ, ਜ਼ੁਲਫ, ਘੁੰਡ ॥

ਤੁਰਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਚਲਾਉਣਾ, ਫੇਰਨਾ ॥

ਤੁਰਾਈ, ਸ:—ਤੋਰੀ, ਇਕ ਤਰਾਂ ਦੀ ਭਾਜੀ ॥

ਤੁਰਾਤ, ਸ:—ਯਹੂਦੀਆਂ ਦੀ ਧਰਮ ਪੁਸਤਕ ॥

ਤੁਰਾਨੀ, ਵਿ:—ਫਾਰਸ ਦੇਸ ਦੇ ਤਿਹਰਾਨ ਸ਼ਹਿਰ ਦਾ ॥

ਤੁਰੀ, ਸ:—ਤੁਰਮ, ਤੂਤੀ ॥

ਤੁਰੀਯਾ ਅਵਸਥਾ, ਸ:—ਜੀਵ ਦੀ ਚੌਥੀ ਹਾਲਤ ਜੋ ਜਾਗਣ, ਸੌਣ ਅਤੇ ਸੁਪਨ ਤੋਂ ਪਰੇ ਹੈ ॥

ਤੁਰੇਤ, ਸਂ—'ਤੁਰਾਤ' ਵੇਖੋ ॥

ਤੁਲ, ਸਂ—ਤਾਕਤ, ਬਲ, ਸਹਾਰਾ, ਅਡੇਸ ਜਿਸ ਨਾਲ ਕਿਸੇ ਭਾਰੀ ਚੀਜ ਨੂੰ ਢੁੱਕੀਦਾ ਹੈ ॥

ਤੁੱਲ, ਵਿਂ—ਬਰਾਬਰ, ਇੱਕੋ ਜੇਹਾ ॥

ਤੁਲਸੀ, ਸਂ—ਇਕ ਪਵਿਤ੍ਰ ਬੂਟਾ ॥

ਤੁਲਸੀ ਦਲ, ਪੁਂ—ਤੁਲਸੀ ਦਾ ਪੱਤਾ ॥

ਤੁਲੜਾ, ਪੁਂ—ਇੱਕ ਨਿੱਕੀ ਜੇਹੀ ਤਰਨ ਵਾਲੀ ਚੀਜ਼ ॥

ਤੁਲ੍ਹਾ, ਪੁਂ—ਤਰਨ ਵਾਲੀ ਚੀਜ਼, ਜਿਸ ਚੀਜ਼ ਉੱਤੇ ਕੱਤਕ ਦੇ ਮਹੀਨੇ ਹਿੰਦੂ ਦੀਵੇ ਤਾਰਦੇ ਹਨ ॥

ਤੁਲਣਾ, ਕ੍ਰਿਂ—ਉਘਲਾਉਣਾ ॥

ਤੁਲਨਾ, ਕ੍ਰਿਂ—ਤੋਲਿਆ ਜਾਣਾ ॥

ਤੁਲਵਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿਂ—ਤੋਲਣ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਾਉਣਾ ॥

ਤੁਲਵਾਈ, ਸਂ—ਤੋਲਣ ਦਾ ਕੰਮ ਜਾਂ ਮਜੂਰੀ ॥

ਤੁਲਾ, ਸਂ—ਤੱਕੜੀ, ਤਰਾਜੂ ॥

ਤੁਲਾ ਦਾਨ, ਪੁਂ—ਆਪਣੇ ਭਾਰ ਦੇ ਬਰਾਬਰ ਕੋਈ ਸ਼ੈ ਦੇਣਾ ॥

ਤੁਲਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿਂ—ਤੋਲਣ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਾਉਣਾ ॥

ਤੁਲਾਈ, ਸਂ—ਤੋਲਣ ਦਾ ਕੰਮ ਜਾਂ ਮਜੂਰੀ ॥

ਤੁਲਾਈ
ਤੁਲਾਹੀ } ਸਂ—ਹੇਠਾਂ ਵਿਛਾਉਣ ਵਾਲਾ ਰੂੰ ਦਾਰ ਕਪੜਾ ॥

ਤੁੜਕਣਾ, ਕ੍ਰਿਂ—ਤੱਤਾ ਘੇਉ ਭਾਜੀ ਸਲੂਣੇ ਵਿਚ ਪਾਉਣਾ, ਸੋਦਾ ਚੜਾਉਣਾ ॥

ਤੁੜਕਾ, ਪੁਂ—ਸਲੂਣੇ ਭਾਜੀ ਵਿਚ ਪਾਉਣ ਵਾਸਤੇ ਤਾਇਆ ਹੋਇਆ ਘੇਉ ਮਸਾਲਾ, ਤਪੇ ਹੋਏ ਥਾਂ ਵਿਚ ਛਿੱਟ ਪੈਣ ਦੀ ਅਵਾਜ (ਲਾਉਣਾ) ॥

ਤੁੜਵਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿਂ—ਫਲ ਤੋੜਨ ਜਾਂ ਪੁੱਟਣ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਾਉਣਾ ॥

ਤੁੜਵਾਈ, ਸਂ—ਫਲ ਤੋੜਨ ਦਾ ਕੰਮ ਜਾਂ ਮਜੂਰੀ ॥

ਤੁੜਾਉਣਾ
ਤੁੜਾਈ } 'ਤੁੜਵਾਉਣਾ, ਤੁੜਵਾਈ' ਵੇਖੋ ॥

ਤੂੰ, ਪੜਂ—ਜਿਸ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕੀਤੀ ਜਾਵੇ ਉਸ ਨੂੰ ਇਹ ਕਹਿਕੇ ਬੁਲਾਉਂਦੇ ਹਨ (ਇਕ ਬਂ) ॥

ਤੂਈ, ਸਂ—ਮੇਖ ਦੀ ਨੋਕ, ਬਰਛੀ ਦਾ ਸਿਰਾ ॥

ਤੂਸ, ਸਂ—ਚੰਗੀ ਕਿਸਮ ਦੀ ਪਸ਼ਮ ॥

ਤੂਸੀ, ਸਂ—ਇਕ ਗੂੜ੍ਹਾ ਭੂਰਾ ਰੰਗ ॥

ਤੂ ਜਾਣਾ
ਤੂਣਾ } ਕ੍ਰਿਂ—ਜਨੌਰਾਂ ਦਾ ਗਰਭ ਛੇਤੀ ਡਿਗਣਾ ॥

ਤੂਤ, ਪੁਂ—ਇਕ ਮਸ਼ਹੂਰ ਰੁੱਖ ਅਤੇ ਉਸ ਦਾ ਮਿੱਠਾ ਫਲ, ਜਲੇਬਾ ॥

ਤੂਤੜਾ, ਪੁਂ
ਤੂਤੜੀ, ਸਂ } ਛੋਟੇ ਤੂਤ ਦਾ ਰੁੱਖ ॥

ਤੂੰ ਤਾਂ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿਂ—ਗੁਸਤਾਖੀ ਨਾਲ ਬੋਲਣਾ ॥

ਤੂਤੀ, ਸਂ—ਤੋਤੇ ਦੀ ਮਦੀਨ, ਛੋਟੇ ਤੂਤ ਦਾ ਫਲ, ਇਕ ਵਾਜਾ, ਤੁਰੀ ॥

ਤੂਨੀ, ਪੁ:—ਚਿੱਟੀ ਸਿਰੀਂਹ ॥

ਤੂੰਬੜ, ਪੁ:—ਵਿੱਚੋਂ ਖਾਲੀ ਕੱਦੂ, ਚੇਹਰਾ, ਸਿਰ ॥

ਤੂੰਬੜੀ, ਸ:—ਨਿੱਕਾ ਤੂੰਬੜ, ਪਿੱਛੇ ਉੱਤੇ ਲਾਉਣ ਵਾਲਾ ਪਿਆਲਾ ॥

ਤੂੰਬਾ, ਪੁ:—ਤੂੰ ਦੀ ਬੂੱਟੀ, ਗਊਆਂ ਦਾ ਇਕ ਰੋਗ, ਤੂੰਬੜ ਫਕੀਰਾਂ ਦਾ ਭਾਂਡਾ (ਗੜਵੇ ਵਰਗਾ) ਘੀਆ ਕੱਦੂ ॥

ਤੂੰਬੀ, ਸ:—ਛੋਟਾ ਭਾਂਡਾ, ਫ਼ਕੀਰਾਂ ਦੀ ਗੜਵੀ ਬੌਂਕਾ, ॥

ਤੂਮਤਰਾਕ (ਖ), ਪੁ:—ਸੋਭਾ, ਮਹਿਮਾ, ਸ਼ਾਨ ॥

ਤੂਮਾਰ, ਪੁ:—'ਤੂੰਮਾਰ' ਵੇਖੋ ॥

ਤੂਲ, ਸ:—ਇਕ ਛੋਟਾ ਰੁੱਖ ॥

ਤੂੜੀ, ਸ:—ਕਣਕ ਦੀ ਕੁੱਟੀ ਹੋਈ ਨਾੜ, ਕਣਕ ਜਾਂ ਜੌਆਂ ਦੇ ਪੱਠੇ ਕੁਤਰੇ ਤੋੜੇ ਜਾਂ ਦਲੇ ਹੋਏ ॥

ਤੇ, ਪੜ:—ਤੇਰੇ ਕੋਲੋਂ । ਅਵ:—ਤੋਂ, ਕੋਲੋਂ, ਉੱਪਰ ਦੀ ਰਾਹੀਂ, ਕਰਕੇ ॥ ਯੋ:—ਅਤੇ, ਨਾਲੇ ॥ ਕ੍ਰਿ:ਵਿ:—ਭੀ ॥

ਤੇਉਂ ਤੇਉਂ, ਕ੍ਰਿ:ਵਿ:—ਉਸ ਤਰਾਂ, ਓਹੀ ॥

ਤੇਉਰ, ਪੁ:—ਤਿੰਨ ਜਨਾਨੇ ਕਪੜੇ (ਘੱਗਰੀ, ਚਾਦਰ ਝੱਗਾ), ਸਿਰ ਦਾ ਚੱਕਰ ਖਾਣਾ ॥

ਤੇਉੜ, ਪੁ:—ਛਾਹ ਵਿੱਚ ਦੁਧ ਪਿਆ ਹੋਇਆ ॥

ਤੇਊ, ਪੜ:—ਓਹੋ । ਯੋ:—ਨਿਸੰਗ, ਸੱਚ ਮੁੱਚ ॥

ਤੇਈ, ਵਿ:—ਤਿੰਨ ਅਤੇ ਵੀਹ ॥ ਪੜ:—ਓਹੋ ॥

ਤੇੱਸਾ, ਪੁ:—ਤਰਖਾਣ ਦਾ ਲੋਹੇ ਦਾ ਸੰਦ ਜਿਸ ਨਾਲ ਲਕੜੀ ਦੀਆਂ ਪੱਚਰਾਂ ਲਾਹੁੰਦੇ ਹਨ ॥

ਤੇੱਸੀ, ਸ:—ਲੋਹੇ ਦਾ ਉਹ ਸੰਦ ਜਿਸ ਨਾਲ ਰਾਜ ਇੱਟਾਂ ਘੜਦੇ ਹਨ ॥

ਤੇਹ, ਸ:—ਪਿਆਸ, ਹਿਤ, ਪਿਆਰ ॥

ਤੇਹਰ, ਪੁ:—ਤੀਜੀ ਵਾਰ, ਤਿੰਨ ਵਾਰੀ ॥

ਤੇਹਰਾ, ਵਿ:—ਤਿੰਨ ਗੁਣਾ ॥

ਤੇਹਾ, ਕ੍ਰਿ:ਵਿ:—ਉਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ, ਓਹੋ ਜੇਹਾ ॥

ਤੇਹਾਂ, ਵਿ:—ਤਿੰਨਾਂ ਜਣਿਆਂ, ਸਾਰਿਆਂ ਨੇ (ਜੋ ਤਿੰਨ ਜਣੇ ਸਨ) ॥

ਤੇਹਾਰ, ਵਿ:—'ਤਿਹਾਰ' ਵੇਖੋ ॥

ਤੇਹੀਂ, ਤੇਹੁ } ਵਿ:—'ਤੇਹਾਂ' ਵੇਖੋ ॥

ਤੇਗ, ਸ:, **ਤੇਗਾ,** ਪੁ: } ਤਲਵਾਰ ॥

ਤੇਗਬੰਦ, ਪੁ:—ਤਲਵਾਰ ਦੀ ਪੇਟੀ, ਗਾਤ੍ਰਾ

ਤੇਗਣਾ, ਪੁ:, **ਤੇਗਣੀ,** ਸ: } ਪੁਰਾਣੀ ਅਤੇ ਪਾਟੀ ਹੋਈ ॥ ਘਗਰੀ ॥

ਤੇਜ, ਵਿ:—ਤਿੱਖਾ, ਤੱਤਾ, ਮਸਾਲੇ ਦਾਰ, ਚੁਸਤ, ਤੂੰਦ ॥

ਪੁ:—ਸੋਭਾ, ਪ੍ਰਤਾਪ, ਸ਼ਾਨ, ਬਲ ॥

ਤੇਜਪੱਤ(ਤਾ), ਪੁ:—ਦਾਲ ਚੀਨੀ ॥

ਤੇਜਬਲ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਰੁੱਖ ਜਿਸ ਦੀਆਂ ਡਾਲੀਆਂ ਦੀਆਂ ਦਾਤਣਾਂ ਕਰਦੇ ਹਨ ।

ਤੇਜ ਵੰਤ }
ਤੇਜਵਾਨ } ਵਿ:—ਪ੍ਰਤਾਪੀ, ਬਲੀ, ਸੋਭਾ ਵਾਲਾ ॥

ਤੇਜਾਬ, ਪੁ:—ਸ਼ੋਰੇ ਗੰਧਕ ਆਦਿਕ ਦਾ ਤੇਜ਼ ਅਰਕ ॥

ਤੇਜੀ, ਸ:—ਤਿੱਖਾ ਚੱਲਦਾ ਗੁਣ, ਤੁੰਦੀ, ਚੁਸਤੀ ॥

ਤੇਤ੍ਰੀ }
ਤੇਤੀ } ਵਿ:—ਤਿੰਨਾਂ ਉੱਤੇ ਤੀਹ ॥

ਤੇਰ ਮੇਰ, ਸ:—ਫੇਰਕ, ਫੁੱਟ, ਦੁਜਾਇਗੀ ॥

ਤੇਰ੍ਹਵਾਂ, ਵਿ:—ਤੇਰਾਂ ਦੀ ਗਿਣਤੀ ਪੂਰੀ ਕਰਨ ਵਾਲਾ, ਪੁ:—ਕਿਰਿਆ ਕਰਮ ॥

ਤੇਰਾ, ਵਿ:—ਪੜ:—ਤੁਧ ਦਾ, 'ਤੂੰ' ਦਾ ਸੰਬੰਧ ਵਾਲਾ ਪਦ ॥

ਤੇਰਾਂ, ਵਿ:—ਤਿੰਨਾਂ ਉੱਤੇ ਦੱਸ ॥

ਤੇਦੂ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਚਿੱਟਾ ਗੀਨਾ ਲਾਲ ਧਾਰੀਆਂ ਵਾਲਾ ॥

ਤੇਲ, ਪੁ:—ਤਿਲ ਆਦਿਕਾਂ ਦਾ ਰੋਗਨ ॥
ਸ:—ਓਸ, ਤਰੇਲ (ਪੈਣੀ) ॥

ਤੇਲ ਕੱਢਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਤਿਲ ਆਦਿਕਾਂ ਨੂੰ ਪੀੜ ਕੇ ਤੇਲ ਕੱਢਣਾ ॥

ਤੇਲ ਚੜ੍ਹਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਤੇਲ ਚੜ੍ਹਾਉਣ ਦੀ ਰੀਤ ਹੋਣੀ ॥

ਤੇਲ ਚੜ੍ਹਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਹਲਦੀ ਆਦਿਕ ਨਾਲ ਮਿਲੇ ਹੋਏ ਤੇਲ ਨਾਲ ਵਹੁਟੀ ਅਤੇ ਲਾੜੇ ਦੇ ਸਿਰ, ਮੋਢੇ, ਹੱਥ ਅਤੇ ਪੈਰ ਚੋਪੜਨਾ ॥

ਤੇਲ ਨਚੋੜਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਤੇਲ ਕੱਢਣਾ, ਪਰਸੇਉ ਆਉਣਾ, ਬਹੁਤ ਮਿਹਨਤ ਕਰਨਾ ॥

ਤੇਲਣ, ਸ:—ਤੇਲੀ ਦੀ ਤੀਮਤ, ਤੇਲ ਕੱਢਣ ਵਾਲੀ ॥

ਤੇਲਾ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਲਾਲ ਧਾਗਾ, ਇੱਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਕੀੜਾ, ਫਸਲਾਂ ਦਾ ਇੱਕ ਰੋਗ ॥

ਤੇਲੀ, ਪੁ:—ਤੇਲ ਕੱਢਣ ਵਾਲਾ ॥
ਸ:—ਕਮਜ਼ੋਰੀ ਨਾਲ ਜੋ ਪਰਸੇਉ ਆਵੇ ॥

ਤੇਲੀਆ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਲਾਲ ਰੰਗ, ਇੱਕ ਜ਼ਹਿਰ ॥

ਤੇਲੀਆ ਬੁੱਧ, ਵਿ:—ਸਿਆਣਾ, ਚਤੁਰ, ਹੁਸ਼ਿਆਰ ॥

ਤੇਲੀਆ ਰਾਜਾ, ਪੁ:—ਤੇਲ ਵਿੱਚ ਡੋਬ ਕੇ ਪਰਾਲਬਤ ਦੱਸਣ ਵਾਲਾ ॥

ਤੇਲੂ, ਪੁ:—ਤੇਲੀ, ਜੋ ਤੇਲ ਕੱਢੇ ॥

ਤੇੜ, ਸ:—ਤਰੇੜ, ਵਿੱਥ, ਵਿਰਲ (ਆਉਣੀ, ਪੈਣੀ) ॥
ਪੁ:—ਲੱਕ ਤੋਂ ਹੇਠਲਾ ਹਿੱਸਾ (ਮਨੁੱਖ ਦਾ) ॥
ਵਿ:—ਹੇਠਲਾ ॥

ਤੇੜ ਪਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਪਜਾਮਾ ਪਹਿਨਣਾ ॥

ਤੈਂ, ਪੜ:—ਤੈਥੋਂ, ਤੇਰੇ ਕੋਲੋਂ ॥

ਤੈਂ, ਪੜ:—ਤੂੰ, ਤੁਧ ॥

ਤੈਨਾਤ, ਸ:—ਕਿਸੇ ਅਫਸਰ ਦਾ ਕਿਸੇ ਨੌਕਰੀ ਉੱਤੇ ਲਗਣਾ (ਹੋਣਾ) ॥

ਤੈਨਾਤੀ, ਸ:—ਨੌਕਰੀ ਤੇ ਲਗਣਾ, ਖਾਸ ਨੌਕਰੀ ਤੇ ਲੱਗਾ ਹੋਇਆ ਅਫਸਰ ॥

ਤੈਸਾ, ਪੜ:—ਉਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ॥

ਤੈਹਰ, ਵਿ:—'ਤਹਿਰ' ਵੇਖੋ ॥

ਤੈੜਾ, ਪੁ:—'ਤਾਇੜਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਤੈਂਡੀ, ਪੜ:—ਤੁਹਾਡੀ, ਤੁਸਾਂ ਦੀ ॥

ਤੈਨੂੰ, ਪੜ:—'ਤੂੰ' ਦਾ ਕਰਮ ਕਾਰਕ ॥

ਤੋਂ, ਅਵ:—ਥਾਂ, ਥੀਂ, ਕੋਲੋਂ, ਪਾਸੋਂ, ਵੱਲੋਂ ॥

ਤੋਇ, ਵਿਸਮਯ:—ਕੁੱਤਿਆਂ ਨੂੰ ਬੁਲਾਉਣ ਦੀ ਅਵਾਜ ॥

ਤੋਈ, ਸ:—ਚੋਲੀ ਦੀ ਛਾਤੀ ਉੱਪਰ ਵੱਖਰੇ ਰੰਗ ਦੀ ਟਾਕੀ ਲਾਈ ਹੋਈ ॥

ਤੋਸਕ, ਸ:—ਸੋਹਣੀ ਤੁਲਾਈ ॥

ਤੋਸ਼ਾ, ਪੁ:—ਮੁਰਦੇ ਦੇ ਨਾਲ ਜੋ ਖੁਰਾਕ ਮੁਸਲਮਾਨ ਲੈ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਕਬਰ ਪੁੱਟਣ ਵਾਲੇ ਜਾਂ ਗਰੀਬ ਨੂੰ ਦੇਂਦੇ ਹਨ, ਮੁਸਾਫਰੀ ਵਿਚ ਕੰਮ ਆਉਣ ਵਾਲੀ ਸ਼ੈ ॥

ਤੋਸ਼ੇਖਾਨਾ, ਪੁ:—ਵਡ ਮੁੱਲੀਆਂ ਚੀਜਾਂ ਰੱਖਣ ਵਾਲਾ ਘਰ ॥

ਤੋਹਾ, ਪੁ:—ਜੌਂ ਜਾਂ ਧਾਨ ਦੀ ਛਿੱਲ ॥

ਤੋਹ, ਪੁ:—ਤੋਹ, ਕਪਾਹ ਦੀ ਫੁੱਟੀ, ਲੀਖ ॥

ਤੋਹੇ ਤੋਹੇ, ਵਿਸਮਯ:—ਕੁੱਤੇ ਨੂੰ ਸੱਦਣ ਦੀ ਅਵਾਜ ॥

ਤੋਕਸ਼, ਸ:—ਉਹ ਗਊ ਜਾਂ ਮਹਿੰ ਜਿਸ ਨੂੰ ਦੁੱਧ ਦੇਂਦਿਆਂ ਸੱਤਾਂ ਅੱਠਾਂ ਮਹੀਨਿਆਂ ਤੋਂ ਘੱਟ ਨਹੀਂ ਹੋਏ ॥

ਤੋਕਾ, ਪੁ:—ਕਪਾਹ ਨੂੰ ਲੱਗਣ ਵਾਲਾ ਇਕ ਕੀੜਾ ॥

ਤੋਖਾ ਖੀਰ, ਸ:—ਮੂੰਹ ਪੱਕੇ ਦੀ ਇਕ ਦੁਆ ॥

ਤੋਟ, ਸ:—'ਤੋਟ' ਵੇਖੋ ॥

ਤੋਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਭੁੰਨਣਾ, ਨੱਪ ਕੇ ਭਰਨਾ ॥

ਤੋਤਯਾ, ਪੁ:—ਭਰਮ, ਝੂਠਾ ਦੋਸ਼, ਨਿੰਦਿਆ ॥

ਤੋਤੜੂ, ਪੁ:—ਪਾਣੀ ਨਿਕਲਣ ਦਾ ਰਾਹ, ਭਾਂਡੇ ਆਦਿਕ ਦਾ ਛੇਕ ॥

ਤੋਤਲਾ, ਵਿ:—ਥਥਲਾ ਕੇ ਬੋਲਣ ਵਾਲਾ ॥

ਤੋਤਲਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਥਥਲਾਕੇ ਬੋਲਣਾ

ਤੋਤਾ ਪੁ, **ਤੋਤੀ** ਸ: } ਇਕ ਮਸ਼ਹੂਰ ਪੰਖੇਰੂ, ਬੰਦੂਕ ਦੀ ਘੋੜੀ ॥

ਤੋਂਦ, ਪੁ:—ਗੋਗੜ, ਭਾਰਾ ਢਿੱਡ ॥

ਤੋਦਰੀ, ਪੁ:—ਇਕ ਬੂਟੀ (ਤਾਕਤ ਦੀ ਦੁਆ) ॥

ਤੋਦਾ, ਪੁ:—ਢੇਰ, ਇਕੱਠ ॥

ਤੋਦਾ ਤੂਫਾਨ, ਪੁ:—ਝੂਠਾ ਦੋਸ਼ ॥

ਤੋਨਸ, ਪੁ:—ਚਿੱਟੇ ਰੰਗ ਦਾ ਇਕ ਰੁੱਖ

ਤੋਂਨਾ, ਪੁ:—ਵਿਰਲੀ ਥਾਂ, ਕੋਂਦੂ ॥

ਤੋਪ, ਸ:—ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦੀ ਵੱਡੀ ਬੰਦੂਕ, ਗੋਲਾ ਚਲਾਉਣ ਵਾਲਾ ਜੰਤ੍ਰ ॥

ਤੋਪਖਾਨਾ, ਪੁ:—ਤੋਪਾਂ ਦੀ ਜਗਾ, ਤੋਪਾਂ ਦੀ ਕਤਾਰ ॥

ਤੋਪਚੀ, ਪੁ:—ਤੋਪ ਖਾਨਾ ਰਸਾਲੇ ਵਾਲਾ ਅਫ਼ਸਰ, ਜੋ ਤੋਪ ਚਲਾਵੇ ॥

ਤੋੱਪਾ, ਪੁ:—ਸੀਉਣ ਦਾ ਟਾਂਕਾ, ਨੌਰ (ਭਰਨਾ, ਲਾਉਣਾ) ॥

ਤੋਪੀ, ਸ:—ਘੋੜਾ ਪੈਸਾ, ਟੁੱਟੀ ਹੋਈ ਤੇਖ ਦਾ ਨਆ ਪੈਸਾ ॥

ਤੋਫ਼ਾ, ਪੁ:—ਅਨੋਖੀ ਸ਼ੈ, ਸੁਗਾਤ ॥ ਵਿ:—ਬਹੁਤ ਚੰਗਾ, ਅਚਰਜ ॥

ਤੋਂਬ, ਸ:—ਤੂੰਬਣ ਦਾ ਕੰਮ (ਚਾੜ੍ਹਨੀ) ॥

ਤੋਬਰਾ, ਪੁ:—ਘੋੜਿਆਂ ਨੂੰ ਦਾਨਾ ਖੁਆਉਣ ਵਾਲੀ ਚੰਮ ਜਾਂ ਤੱਪੜ ਦੀ ਥੈਲੀ ॥

ਤੋਬਾ, ਸ:—ਪਛਤਾਵਾ, ਅੱਗੋ ਨੂੰ ਨਾ ਕਰਨ ਦਾ ਕਰਾਰ ॥

ਤੋਂਬੀਆ (ਯਾ), ਪੁ:—ਤੂੰਬੀ ਹੋਈ ਰੂੰ ਦਾ ਸੂਤ੍ਰ ॥

ਤੋਮ, ਸ:—'ਤੋਂਬ' ਵੇਖੋ ॥

ਤੋਮਰੀ, ਸ:—ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦਾ ਕੱਦੂ ਜੋ ਖੰਘ ਦੀ ਦੁਆ ਹੈ ॥

ਤੋਰ, ਸ:—ਚਾਲ, ਵਰਤਾਰਾ, ਢੰਗ, ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦੀ ਮਿਠੀ ਕਕੜੀ, ਨਬਜ ॥

ਤੋਰਕੀ, ਸ:—ਨਿੱਕੀਆਂ ਨਿੱਕੀਆਂ ਫਿਨਸੀਆਂ ਵਾਲਾਂ ਦਾ ਰੋਗ। ਵਿ:—ਤੁਰਕਾਂ ਦੀ ॥

ਤੋਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—'ਟੋਰਨਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਤੋਰਾ, ਪੁ:—ਕੰਮ ਤੋਰਨ ਵਾਲਾ, ਚਤੁਰ। ਵਰਤਾਰਾ। ਅ[illegible] ਆਰ ॥

ਤੋਰੀ, ਸ:—ਨਿੱਕੀ ਘੀਆ ਵਰਗੀ ਇੱਕ ਭਾਜੀ (ਇਸ ਦੀਆਂ ਕਈ ਕਿਸਮਾਂ ਹਨ ਜਿਹਾ ਕਿ ਚਿੱਤੀਂ ਮੂੰਗੀ, ਘੀਆ, ਰਾਮ) ॥

ਤੋਰੀਆ (ਯਾ), ਪੁ:—ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦੀ ਰਾਈ ॥

ਤੋਲ, ਪੁ:—ਭਾਰ, ਵਜਨ ॥

ਤੋਲਣਾ (ਨਾ), ਕ੍ਰਿ:—ਜੋਖਣਾ, ਤੱਕੜੀ ਵਿਚ ਪਾਕੇ ਭਾਰ ਮਲੂਮ ਕਰਨਾ ॥

ਤੋੱਲਾ, ਪੁ:—ਤੋਲਣ ਵਾਲਾ ॥

ਤੋਲਾ, ਪੁ:—ਬਾਰਾਂ ਮਾਸਿਆਂ ਦੇ ਬਰਾਬਰ ਤੋਲ।

ਤੋੜ, ਪੁ:—ਅੰਤ, ਸਿਰਾ, ਹੱਦ, ਮੁੱਢ ॥
ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—ਬਹੁਤ ਹੀ, ਅੰਤ ॥

ਤੋੜਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਭੰਨਣਾ, ਟੋਟੇ ਕਰਨਾ, ਵੱਡਾ ਸਿੱਕਾ ਦੇਕੇ ਛੋਟੇ ਛੋਟੇ ਲੈਣੇ, ਲਾਹੁਣਾ (ਫਲ ਫੁੱਲ) ॥

ਤੋੜਾ, ਪੁ:—ਬੰਦੂਕ ਦਾ ਪਲੀਤਾ, ਹਜਾਰ ਰੁਪਏ ਦੀ ਥੈਲੀ, ਇੱਕ ਸਿਰ ਦਾ ਗਹਿਣਾ, ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦੀ ਟੋਪੀ, ਘਾਟਾ, ਰੱਸੀ ਦਾ ਟੋਟਾ, ਸਤੀਰੀ।

ਤੋੜੀ / **ਤੋੜੀਂ** } ਅਵ:—ਤੱਕ, ਤੀਕ, ਤਾਈਂ ॥

ਤੋੜੇ, ਪੁ:—(ਬਹੁ: ਬ:) ਤੀਮਤਾਂ ਦੇ ਪੈਰ ਦਾ ਇੱਕ ਚਾਂਦੀ ਦਾ ਗਹਿਣਾ ॥

ਤੌ, ਪੁ:—ਤਾਓ, ਗਰਮੀ (ਪੋਠਾ) ॥
ਸ:—ਇੱਕ ਝਾੜੀ ॥

ਤੌਂਸ, ਸ:—ਘੜੀ ਘੜੀ ਤ੍ਰੇਹ ਲੱਗਣੀ, ਜੋਸ਼, ਤਾਉ ॥

ਤੌਂਸਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਬਹੁਤ ਤ੍ਰੇਹ ਜਾਂ ਗਰਮੀ ਲੱਗਣੀ, ਬਿਆਕੁਲ ਹੋਣਾ ॥

ਤੌਕ, ਪੁ:—ਲੋਹੇ ਦਾ ਹੱਸ. ਪੰਜਾਲੀ ॥

ਤੌਣ, ਸ:—ਸਾਰਾ ਗੁੰਨ੍ਹਾ ਹੋਇਆ ਆਟਾ ॥

ਤੌਂਦੀ, ਸ:—ਗਰਮੀ, ਉਨ੍ਹਾਲੇ ਦੀ ਰੁੱਤ ॥

ਤੌਫ਼ੀਕ, ਸ:—ਸਮਰੱਥ, ਤਾਕਤ, ਫੁਰਸਤ, ਸੱਤਿਆ ॥

ਤੌਬਾ, ਸ:—'ਤੋਬਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਤੌਰ, ਪੁ:—ਢੰਗ, ਤਰੀਕਾ, ਰਾਹ, ਹਾਲਤ, ਇੱਕ ਰੁੱਖ ॥

ਤੌਰ ਭੌਰ, ਵਿ:—ਘਾਬਰਿਆ ਹੋਯਾ ਹਰਾਨ ।

ਤੌਲਗ, ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—ਤਦ ਤਕ, ਉਸ ਵੇਲੇ ਤਾਈਂ ॥

ਤੌੱਲਾ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਚੌੜੇ ਮੂੰਹ ਵਾਲੀ ਚਾਟੀ ॥

ਤੌਲੀਆ, ਪੁ:—ਪੂੰਝਣ ਵਾਲਾ ਮੋਟਾ ਕਪੜਾ, ਪਰਨਾ ॥

ਤੌੜ, ਪੁ:—ਖੁਲ੍ਹੀ ਥਾਂ, ਮਦਾਨ ॥

ਤੌੜਾ / ਤੌੜੀ — 'ਤਾਉੜਾ' 'ਤਾਉੜੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਥ

ਥ, ਪੁ:—ਗੁਰਮੁਖੀ ਪੈਂਤੀ ਦਾ ਬਾਈਵਾਂ ਅੱਖਰ, ਥੱਥਾ ॥

ਥਈ, ਸ:—ਇੱਕ ਤਾਲ, ਮੌਸਿਆ ਦਾ ਦਾਹੀ (ਧਾਉਣੀ) ॥

ਥਈ ਥਈ ਕਰਨਾ / ਥਈਆਂ ਥਈਆਂ ਕਰਨਾ — ਕ੍ਰਿ:—ਤਾਲ ਨਾਲ ਨੱਚਣਾ ॥

ਥਹਾ, ਪੁ:—ਰੋਟੀਆਂ ਕਾਗਤਾਂ ਆਦਿਕਾਂ ਦਾ, ਢੇਰ, ਦੱਥਾ ॥

ਥਹਿ, ਸ:—ਥਾਂ, ਜਗਾ, ਓੱਥੇ ਹੀ (ਥਹਿ ਰਖਣਾ, ਰਹਿਣਾ, ਮਾਰਨਾ ਆਦਿਕ)॥

ਥਹਿ ਚੱਲਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਥਾਂ ਥਾਂ ਫਿਰਨਾ, ਨਿਰਾਸ ਹੋਣਾ, ਧੋਖਾ ਖਾਣਾ, ਮਸਤ ਹੋਣਾ ॥

ਥਹਿ ਢੂਟੇ ਹੋਣੇ, ਕ੍ਰਿ:—ਨਾਸ ਹੋ ਜਾਣਾ ॥

ਥਹੀ, ਸ:—ਛੋਟਾ ਥਹਾ, ਢੇਰੀ ॥

ਥਹੁ, ਪੁ:—ਟੋਹ,* ਧਿਆਨ, ਖਿਆਲ, ਪਤਾ ('ਥੌਹ' ਵੇਖੋ) ॥

ਥੱਕਕੇ ਚੂਰ ਹੋਜਾਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਐਨਾ ਥੱਕਣਾ ਕਿ ਹਿੱਲਣ ਦੀ ਭੀ ਤਾਕਤ ਨਾਂ ਰਹਿਣੀ ॥

ਥੱਕ ਜਾਣਾ / ਥੱਕਣਾ — ਕ੍ਰਿ:—ਰਹਿ ਜਾਣਾ, ਮੇਹਨਤ ਕਰਕੇ ਹੋਰ ਕੰਮ ਕਰਨਦੀ ਹਿੰਮਤ ਨਾ ਰਹਿਣੀ ॥

ਥੱਕਾ, / ਥੱਕਾ ਮਾਂਦਾ — ਵਿ:—ਜੋ ਥੱਕ ਗਿਆ ਹੋ ॥

ਥੱਕਾ ਥੰਨ੍ਹ ਜਾਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਗਾੜ੍ਹਾ ਹੋਣਾ, ਜੰਮਣਾ ॥

ਥਕਾਉਣਾ / ਥਕਾ ਦੇਣਾ — ਕ੍ਰਿ:—ਦੂਜੇ ਕੋਲੋਂ ਬਹੁਤ ਕੰਮ ਲੈਕੇ ਉਸ ਵਿੱਚ ਹੋਰ ਕੰਮ ਕਰਨ ਦੀ ਹਿੰਮਤ ਨਾ ਰਹਿਣ ਦੇਣੀ, ਅਕਾਉਣਾ, ਦਿੱਕ ਕਰਨਾ ॥

ਥਕੇਮਾਂ / ਥਕੇਵਾਂ — ਪੁ:—ਥੱਕ ਜਾਣ ਦੀ ਹਾਲਤ ॥

ਥਕੇਲਾ / **ਥਕੈਲਾ** } ਵਿ:—ਜੋ ਛੇਤੀ ਥੱਕ ਜਾਵੇ ॥

ਥਣ, ਪੁ:—ਮੰਮਾ, ਛਾਤੀ ਦੇ ਉਹ ਅੰਗ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿਚੋਂ ਦੁੱਧ ਨਿਕਲਦਾ ਹੈ ॥

ਥਣਾਊਟ, ਸ:—ਥਣਾਂ ਵਾਲਾ ਪਸ਼ੂ, ਗਊ, ਬਕਰੀ ॥

ਥਣੀਕ, 'ਥਨੀਕ' ਵੇਖੋ ॥

ਥਥਲਾ, ਪੁ: / **ਥਥਲੀ,** ਸ: } ਅਟਕ ਅਟਕ ਕੇ ਬੋਲ ਸੱਕਣ ਵਾਲਾ (ਲੀ) ॥

ਥਥਲਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਅਟਕ ਅਟਕ ਕੇ ਬੋਲਣਾ ॥

ਥਥਾ, ਪੁ:—ਥੜਾ ॥

ਥੱਥਾ, ਪੁ:—'ਥ' ਅੱਖਰ, ਥਥਲਾ ॥

ਥੱਥਾ ਥੰਭਾ, ਪੁ:—ਥੋੜੇ ਚਿਰ ਦਾ ਸਹਾਰਾ ਜਾਂ ਅਰਾਮ ॥

ਥੱਦੂਆ, ਪੁ:—ਘੁਮਿਆਰਾਂ ਦਾ ਇਕ ਹਥਿਆਰ ॥

ਥੰਦਾ / **ਥੰਧਾ** } ਪੁ:—ਵਿ:-ਪੁ:, ਚਿਪਚਿਪਾ, ਘਿਉ ਤੇਲ ਆਦਿਕ ਵਾਲਾ, ਘਿਉ ॥

ਥੰਧਾ ਥੌਲਾ, ਪੁ:—ਤਰਾਉਤ ਵਾਲੀ ਚੀਜ਼, ਘਿਉ ॥

ਥੰਧਿਆਈ, ਸ:—ਥੰਧੇ ਹੋਣ ਦਾ ਗੁਣ, ਤਰਾਉਤ, ਥੰਧੀ ਮੈਲ ॥

ਥਨੀਕ, ਵਿ:—ਵਾਂਙੂ, ਉਮਰ ਜਾਂ ਦਰਜੇ ਵਿਚ ਇੱਕੋ ਜੇਹਾ ॥

ਪੁ:-ਕਿਸੇ ਦੀ ਥਾਂ, ਕਿਸੇ ਦੇ ਬਦਲੇ ॥

ਥੱਪਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਕੁੱਟਣਾ, ਸੱਟਾਂ ਲਾਉਣੀਆਂ, ਠਕ੍ਰਾਉਣਾ, ਗੋਹੇ ਦੀਆਂ ਪਾਥੀਆਂ ਬਣਾਉਣੀਆਂ ॥

ਥੱਪੜ, ਪੁ:—ਧੱਪਾ, ਥਪੇੜ, ਤਮਾਚਾ (ਮਾਰਨਾ) ॥

ਥਪਾਈ, ਸ:—ਥੱਪਣ ਦਾ ਕੰਮ ਜਾਂ ਮਜੂਰੀ ॥

ਥਪੇੜ (ੜਾ), ਪੁ:—ਧੱਪਾ, ਹੱਥ ਦੀ ਤਲੀ ਨਾਲ ਮਾਰਨਾ ॥

ਥਪੋਕੀ / **ਥਦੂਕੀ** / **ਥਦੋਕੀ** } ਸ:—ਹੌਲਾ ਜਿਹਾ ਥਪੇੜਾ ॥

ਥੰਬ / **ਥੰਭ** } ਪੁ:—'ਥੰਮ੍ਹ' ਵੇਖੋ ॥

ਥੰਬਣਾ / **ਥੰਭਣਾ** } ਕ੍ਰਿ:—'ਥੰਮ੍ਹਣਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਥੰਮ (ਥੰਮ੍ਹ), ਪੁ:—ਮੁਨਾਰਾ, ਸਹਾਰਾ, ਕੀਲਾ, ਥਿੰਮ੍ਹ ॥

ਥਮ ਜਾਣਾ / **ਥੰਮ੍ਹਣਾ** } ਕ੍ਰਿ:—ਰੋਕਣਾ, ਰੁਕਣਾ, ਅਟਕਾਉਣਾ, ਸਹਾਰਾ ਦੇਣਾ ॥

ਥੰਮ੍ਹਾ, ਪੁ:—ਵਿਆਹ ਵੇਲੇ ਜੋ ਨੂੰਆਂ, ਬ੍ਰਾਹਮਣਾਂ ਅਤੇ ਫਕੀਰਾਂ ਨੂੰ ਲਾਗ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ॥

ਥਮ੍ਹਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਅਟਕਾਉਣਾ, ਸਹਾਰਾ ਦੁਆਉਣਾ, ਫੜਵਾਉਣਾ ॥

ਥਮ੍ਹਾਈ, ਸ:—ਸਹਾਰਾ, ਫੜਾਈ ॥

ਥਮ੍ਹਾਈ ਖਾਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਪਕੜੇ ਜਾਣਾ ॥

ਥੰਮ੍ਹੀ, ਸ:—ਛੋਟਾ ਥੰਮ੍ਹ, ਸਹਾਰਾ ਦੇਣ ਵਾਲੀ ਲੱਕੜ ॥

ਥਰਕਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਕੰਬਣਾ, ਹਿਲਣਾ, ਡੋਲਣਾ ॥

ਥਰਕਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਹਿਲਾਉਣਾ ॥

ਥਰ ਥਰ ਕੰਬਣਾ, ਥਰ ਥਰ ਕਰਨਾ, ਥਰਥਰਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਕੰਬਣਾ, ਸਰੀਰ ਦਾ ਹਿੱਲਣਾ, ਡੋਲਣਾ, ਡਰਨਾ ॥

ਥਰਥਰਾਹਟ, ਥਰਥਰਾਟ, ਸ:—ਕੰਬਣੀ, ਥਰਥਰਾਉਣ ਦੀ ਹਾਲਤ ॥

ਥਰਥਰੀ, ਸ:—ਕੰਬਣੀ, ਡਰ, ਤਾਪ(ਲੱਗਣੀ) ॥

ਥਰਥੱਲਾ, ਪੁ:—ਧਰਤੀ ਦਾ ਹਿੱਲਣਾ, ਭੁਚਾਲ।

ਥਰਮਾਮੇਟਰ, ਪੁ:—ਗਰਮੀ ਦਾ ਦਰਜਾ ਮਲੂਮ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਨਲੀ ॥

ਥਰੀ, ਸ:—ਦਾੜ੍ਹੀ ਦਾ ਮੁੱਠਾ ॥

ਥਲ, ਪੁ:—ਰੇਤਲਾ ਮਦਾਨ, ਰੇਤਾ, ਰੇਤਥ, ਸੁੱਕੀ ਧਰਤੀ॥

ਥਲ ਥੰਨ੍ਹ ਜਾਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਗਾੜ੍ਹਾ ਹੋ ਜਾਣਾ, ਜੰਮਣਾ ॥

ਥਲਵਾਣ, ਪੁ:—ਥਲ ਦਾ ਊਠ ॥

ਥਲਥਲਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਉੱਚੇ ਨੀਵੇਂ ਹੋਣਾ, ਡੋਲਣਾ ॥

ਥੱਲਾ, ਪੁ:—ਹੇਠਲਾ ਹਿੱਸਾ, ਤਹਿ, ਬਚਿਆਂ ਖੁਚਿਆ ਅਨਾਜ ਜੋ ਸਰਕਾਰ ਅਤੇ ਜਿਮੀਂਦਾਰ ਆਪੋ ਵਿੱਚ ਵੰਡਦੇ ਹਨ ॥

ਥਲੀ, ਸ:—ਪੰਜਾਬ ਦਾ ਇੱਕ ਅਲਾਕਾ, ਦੰਦੀਆਂ ਦਾੜ੍ਹਾਂ ਕੱਢਣ ਵਾਲੇ ਬਾਲ ਦਾ ਸੁੱਜਾ ਹੋਇਆ ਮਸੂੜ੍ਹਾ ॥

ਥੱਲੀ, ਸ:—ਉੱਚੀ ਧਰਤੀ ਜਿੱਥੋਂ ਪਾਣੀ ਛੇਤੀ ਵਗੇ ॥

ਥਾਹ੍ਹ, ਪੁ:—ਚੌਤੜਾ, ਉੱਚੀ ਪੱਧਰੀ ਥਾਂ ॥

ਥਾੜ੍ਹੀ, ਸ:—ਛੋਟਾ ਥੜ੍ਹਾ ॥

ਥਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਸਾ, ਸੀਗਾ, ਆਹਾ (ਹੈ ਦਾ ਭੂਤ ਕਾਲ)॥

ਥਾਂ, ਥਾਉਂ, ਪੁ:—ਜਗ੍ਹਾ, ਠਿਕਾਣਾ। ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—ਬਦਲੇ

ਥਾਉਂ ਮਾਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਸ਼ੱਟ ਪੱਟ ਉੱਥੇ ਹੀ ਜਾਨੋਂ ਮਾਰਨਾ ॥

ਥਾਂਓਂ ਥਾਂਈਂ ਕ੍ਰਿ:ਵਿ:—ਆਪਣੀ ੨ ਥਾਂ ॥

ਥਾਹ, ਸ:—ਥੱਲਾ, ਡੂੰਘਾਈ, ਅਰਥ (ਨਾ ਆਉਣੀ, ਲੈਣੀ) ॥

ਥਾਕਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—'ਠਾਕਣਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਥਾਣਨਾ, ਥਾਨਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—'ਠਾਨਣਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਥਾਣਾ, ਥਾਨਾ, ਪੁ:—'ਠਾਣਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਥਾਵੀ, ਸ:—ਮੂਲ ਧਨ, ਅਸਲ, ਰੁਪਯਾ, ਇਕੱਠ।

ਥਾਨ, ਪੁ:—ਉੱਨਾ ਕਪੜਾ ਜੋ ਤਹਿ ਹੋਕੇ ਕਾਰਖਾਨੇ ਵਿਚੋਂ ਵਿਕਣ ਵਾਸਤੇ ਨਿਕਲੇ, ਘੋੜਿਆਂ ਜਾਂ ਡੰਗਰਾਂ ਦੀ ਜਗ੍ਹਾ, ਥਾਂ, ਅਖਰੋਟ ॥

ਥਾਨ ਥਨੰਤਰ, ਸ:—ਕਥਾ ਜਗਾ, ਹਰ ਥਾਂ ॥

ਥਾਪ, ਪੁ:—ਹੌਲਾ ਜੇਹਾ ਧੱਫਾ (ਮਾਰਨੀ), ਕੰਧ ਉੱਤੇ ਹੱਥ ਦਾ ਨਿਸ਼ਾਨ, ਢੋਲ ਦੀ ਅਵਾਜ਼ ॥

ਥਾਪਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਥਾਪ ਮਾਰਨੀ, ਠਹਿਰਾਉਣਾ, ਥਿਬਣਾ ॥

ਥਾਪਨਾ, ਸ:—ਥਾਪ, ਆਸਰਾ (ਦੇਣਾ)॥

ਥਾਪੜਨਾ,(ਣਾ), ਕ੍ਰਿ:—ਬਾਲ ਨੂੰ (ਸਆਉਣ ਲਈ) ਹੌਲੀ ਹੌਲੀ ਹੱਥ ਦੀ ਤਲੀ ਮਾਰਨੀ, ਕੁੱਟਣਾ॥

ਥਾਪੀ, ਸ:—ਚਲਾ ਤਮਾਚਾ, ਗੋਹੇ ਦੀ ਸੁੱਕੀ ਟਿੱਕੀ, ਲਕੜੀ ਦੀ ਇੱਕ ਚੀਜ਼ ਜਿਸ ਨਾਲ ਪਲਸਤਰ ਨੂੰ ਸੱਟਾਂ ਮਾਰਕੇ ਪੱਕਾ ਕਰਦੇ ਹਨ॥

ਥਾਪੀ ਦੇਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਵਡਿਆਈ ਜਾਂ ਅਸੀਸ ਲਈ ਪਿੱਠ ਉੱਤੇ ਹੱਥ ਮਾਰਨਾ॥

ਥਾਪੀ ਮਾਰਨੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਡੌਲਿਆਂ ਉੱਤੇ ਹੱਥ ਮਾਰਨੇ (ਭਲਵਾਨਾਂ ਵਾਂਙਰ)॥

ਥਾਂਊ, ਵਿ:—ਜੋ ਥੀਮ੍ਰਿਆ ਜਾ ਸੱਕੇ॥

ਥਾਲ, ਪੁ:—ਵੱਡੀ ਰਕੇਬੀ, ਤਬਾਕ, ਚੌੜਾ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਗੋਲ ਭਾਂਡਾ॥

ਥਾਲੀ, ਸ:—ਛੋਟਾ ਥਾਲ, ਰਕੇਬੀ॥

ਥਿਆਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਹਥ ਆਉਣਾ, ਮਿਲਣਾ, ਲੱਭਣਾ॥

ਥਿਗਲੀ, ਸ:—ਟੁਕੜਾ, ਟੋਟਾ, ਟਾਕੀ॥

ਥਿਤ, ਸ:—ਚੰਦ੍ਰਮਾ ਦੇ ਮਹੀਨੇ ਦਾ ਦਿਨ, ਸਰਾਧ॥

ਥਿਤ ਗਾਲਣਾ
ਥਿਤ ਡੋਬਣਾ } ਕ੍ਰਿ:—ਨਾਸ ਕਰਨਾ, ਅਣਖ ਨਾ ਰਖਣੀ॥

ਥਿੰਦਾ
ਥਿੰਧਿਆਈ } ਥਿੰਧਾ, ਥੰਧਿਆਈ ਵੇਖੋ॥

ਥਥਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਥਿੜਕਣਾ, ਪਰਖਿਸਕਣੇ॥

ਥਿਬਥਿਬਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਤਿਲਕਣਾ, ਖਿਸਕਣਾ॥

ਥਿੰਮ੍ਹ, ਪੁ:—ਪਿੱਠ ਉੱਤੇ ਲਾਲ ਦਾਗ॥

ਥਿਰ, ਵਿ:—ਕਾਇਮ, ਟਿਕਿਆ ਹੋਇਆ, ਪੱਕਾ॥ ਪੁ:—ਇਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਘਾਹ ਦਾ ਬੀਜ॥

ਥਿੜਕਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਭੁੱਲਣਾ, ਤਿਲਕਣਾ, ਕਾਇਮ ਨਾ ਰਹਿਣਾ, ਸੰਤੋਖ ਨਾ ਹੋਣਾ॥

ਥਿੜਕਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਭੁਲਾਉਣਾ, ਤਿਲਕਾਉਣਾ, ਕਾਇਮ ਨਾ ਰਹਿਣ ਦੇਣਾ, ਉਦਾਸ ਕਰ ਦੇਣਾ॥

ਥਿੜ ਜਾਣਾ
ਥਿੜਨਾ } ਕ੍ਰਿ:—ਥਿੜਕਣਾ, ਖਿੰਡ ਜਾਣਾ॥

ਥਿੜਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਥਿੜਕਾਉਣਾ, ਫਲ ਝਾੜਨਾ॥

ਥੀ, ਕ੍ਰਿ:—(ਹ ਦਾ ਭੂਤ ਕਾਲ) ਸੀ, ਸੀਗੀ, ਆਹੀ॥

ਥੀਂ, ਅਵ:—ਤੋਂ, ਕੋਲੋਂ, ਪਾਸੋਂ॥

ਥੀਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਥੱਕ ਟੁੱਟ ਜਾਣਾ, ਉੱਜੜ ਜਾਣਾ॥

ਥੀਏਟਰ, ਪੁ:—ਨਾਟਕ ਜਾਂ ਤਮਾਸ਼ੇ ਦੀ ਥਾਂ॥

ਥੀਣ, ਪੁ:—ਆਲ, ਮਨ ਦੀ ਪਕਿਆਈ, ਲੱਜਿਆ ਧਰਮ ਭਾਵ॥

ਥੀਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਹੋਣਾ॥

ਥੁਹਥੀ; ਸ:—ਰਾਂਦੀ ਸੋਟੇ ਆਦਿਕ ਦੀ ਥਲੀ॥

ਥੁਹਰ ਥਿਤਾ
ਥੁਹੁੜ ਥਿਤੀਆ } ਪੁ:—ਥੁਹੜੇ ਥਿਬ ਵਾਲਾ, ਹੌਲਾ, ਤੁੱਛ, ਨਿਕੰਮਾ॥

ਥੁਹੜਾ
ਥੁਹੜੀ } ਵਿ:—ਘੋਰ, ਕਮ॥

ਥੁੱਕ, ਸ:—ਮੂੰਹ ਵਿੱਚੋਂ ਜੋ ਲੇਸਲਾ ਪਾਣੀ ਨਿਕਲਦ ਹੈ ॥

ਥੁੱਕ ਸਿੱਟਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਥੁੱਕ ਕੇ ਬਾਹਰ ਸਿੱਟਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਤਿਆਗਣਾ, ਪੁਰਾਣੀ ਇਮਾਰਤ ਦਾ ਨਵੇਂ ਮੁਰੰਮਤ ਕੀਤੇ ਹੋਏ ਟੁਕੜੇ ਨੂੰ ਅਲਗ ਕਰ ਦੇਣਾ ॥

ਥੁੱਕ ਕੇ ਚੱਟਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਬਚਨ ਦੇਕੇ ਪੂਰਾ ਨਾਂ ਕਰਨਾ ॥

ਥੁੱਕ ਲਾਉਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਧੋਖਾ ਦੇਣਾ, ਟਾਲਣਾ ਹਰਾਉਣਾ ॥

ਥੁੱਕ ਫਿੱਟ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਫਿਟਕਾਰਣਾ, ਝਾੜਨਾ ਲਿੱਦਣਾ ॥

ਥੁੱਕਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਮੂੰਹੋਂ ਥੁੱਕ ਕਢਕੇ ਬਾਹਰ ਸੁੱਟਣਾ ਗਿਲਾਨੀ ਕਰਨੀ ॥

ਥੁਕਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਥੁੱਕ ਸੁਟਾਉਣੀ, ਧੋਖੇ ਦੁਆਉਣਾ ॥

ਥੁੱਕਾ ਫਜੀਹਤ / **ਥੁੱਕਾ ਫਜੀਹਤੀ** } ਸ:—ਨਿਰਾਦਰੀ, ਬਦਨਾਮੀ ਬਖੇੜਾ ॥

ਥੁਥਕਾਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਕਿਸੇ ਉੱਤੇ ਇਸ ਵਾਸਤੇ ਥੁੱਕਣਾ ਕਿ ਨਜ਼ਰ ਨਾਂ ਲੱਗ ਜਾਏ ॥

ਥੁਥਨੀ, ਸ:—ਘੋੜੇ ਜਾਂ ਊਠ ਦਾ ਮੂੰਹ, ਥੂਥੀ ॥

ਥੁੱਥ ਮੁੱਥ, ਵਿ:—ਥੇ ਢੌਲ, ਚੰਗੀ ਤਰਾਂ ਨਾਂ ਬਣਿਆ ਹੋਯਾ ॥

ਥੁਥਲਾ, ਪੁ:— / **ਥੁੱਥਲਾਉਣਾ**, ਕ੍ਰਿ:— } 'ਥਥਲਾ, ਥਥਲਾਉਣਾ ਵੇਖੋ ॥

ਥੁੜ, ਸ:—ਊਣ, ਘਾਟਾ, ਕਮੀ, ਲੋੜ, ਗਰੀਬੀ (ਪੈਣੀ, ਮਾਰੀ ਜਾਣੀ) ॥

ਥੁੜਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਥੁੜ ਹੋਣੀ, ਘਟ ਰਹਿ ਜਾਣਾ ॥

ਥੁੜਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਥੁੜ ਪਾਉਣੀ ॥

ਥੁੜੀਂਯਲ; ਵਿ:—ਜਿਸਨੂੰ ਥੁੜ ਹੈ, ਲੋੜਵੰਦ ॥

ਥੂਹ / **ਥੂਹਥੂਹ** } ਪੁ:—ਲਾਨਤ, ਫਿਟਕਾਰ (ਥੂਹ ਥੂਹ ਹੋਣਾ, ਕਰਨਾ) ॥

ਥੂ, ਪੁ:—ਥੁੱਕ, ਲਾਨਤ, ਫਿਟਕਾਰ ॥

ਥੂੰਹ, ਸ:—ਥੁੱਕ

ਥੂਹਥੋਕੜਾ ਪਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਕੰਧ ਉੱਤੇ ਥੁੱਕਣਾ (ਮੁੰਡਿਆਂ ਦੀ ਖੇਡ ਵਿਚ) ਕੋਈ ਕੰਮ ਬਹੁਤ ਕਾਹਲੀ ਕਾਹਲੀ ਕਰਨਾ ॥

ਥੂਹਣੀ, ਸ:—ਥੰਮ੍ਹ, ਮੁਨਾਰਾ, ਅੰਨ੍ਹੇ ਦੀ ਲਾਠੀ ॥

ਥੂਹਾ, ਪੁ:—ਥੰਮ੍ਹ, ਸਹਾਰਾ, ਅੰਨ੍ਹਾ ਆਦਮੀ, ਸੁੱਜ ਕੇ ਅੰਨ੍ਹੀ ਹੋਈ ਹੋਈ ਅੱਖ ॥

ਥੂਹਾਂ, ਪੁ:—ਹਨੂਆ ॥

ਥੂਕਾ ਥਾਕੀ ਸ:—ਇੱਧਰ ਉੱਧਰ ਥੁੱਕਣਾ, ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਬਦ ਦੁਆਈਂ ਦੇਣੀਆਂ, ਝਗੜਾ ॥

ਥੂਪੀ, ਸ:—ਸੋਟ, ਥਪੇੜਾ ॥

, ਪੁ:-ਸ:—ਥਾਉਂ, ਜਗਾ ॥ ਵਿ:-ਸੇ, ਸਨ ॥

ਥੇਈ, ਸ:—ਦਹੀਂ ਜਾਂ ਦੁੱਧ ਚੌਲ ਨਾਲ ਦੇਵਤੇ ਆਦਿਕ ਦੀ ਪੂਜਾ ॥

ਥੇਹ, ਪੁ:—ਟਿੱਲਾ, ਟਿੱਬਾ, ਖੰਡਰਾਂ ਦਾ ਢੇਰ ॥

ਥੇਲਾ, ਪੁ:—ਕਪਾਹ ਦਾ ਇੱਕ ਰੋਗ, ਤੇਲਾ ॥

ਥੇਵਾ, ਪੁ:—ਅੰਗੂਠੀ ਵਿੱਚ ਲੱਗਾ ਹੋਇਆ ਪੱਥਰ, ਨਗ ॥

ਥੇਈ ਥੇਈ ਕਰਨਾ,
ਥੇਈਆ ਥੇਈਆ ਕਰਨਾ, } ਨੱਚਣਾ, ਤਾਲ ਦੇਣੀ, ਕੁੱਦਣਾ ॥

ਥੈਲਾ ਪੁ:
ਥੈਲੀ ਸ: } ਗੁਥਲੀ, ਖੀਸਾ, ਬੋਝਾ ॥

ਥੈਂਕਸ
ਥੈਂਕਯੂ } ਵਾਕ:—ਮੈਂ ਆਪ ਦਾ ਧੰਨਵਾਦ ਕਰਦਾ ਹਾਂ ॥

ਥੋਂ, ਅਵ:—ਤੋਂ, ਕੋਲੋਂ, ਪਾਸੋਂ, ਥੀਂ, ਵਿੱਚੋਂ, ਰਾਹੀਂ ॥

ਥੋਹਰ, ਸ:—ਇੱਕ ਮਸ਼ਹੂਰ ਕੰਡਿਆਂ ਵਾਲਾ ਬੂਟਾ ॥

ਥੋਕ, ਪੁ:—ਕੱਠੀ ਚੀਜ਼, ਮਾਲ, ਢੇਰ, ਨਗਦ ਰੁਪਯਾ, ਹਿੱਸਾ ॥

ਥੋਕਦਾਰ, ਪੁ:—ਕੱਠਾ ਮਾਲ ਵੇਚਣ ਵਾਲਾ ॥

ਥੋਥਾ, ਪੁ:—ਨੀਲਾ ਥੋਥਾ, ਜਿਸ ਤੀਰ ਦੀ ਨੋਕ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥
ਵਿ:—ਖਾਲੀ, ਪੋਲਾ, ਬਿਅਰਥ, ਜਿਸ ਦੇ ਦੰਦ ਨਹੀਂ ॥

ਥੋਪੀ, ਸ:—ਕੰਨਾਂ ਉੱਤੇ ਮਾਰਿਆ ਹੋਯਾ ਮੁੱਕਾ, ਥਪੇੜਾ ॥

ਥੋਥੜ
ਥੋਂਥੜ } ਪੁ:—ਥੋਥਾ, ਭੇੜਾ ਜੇਹਾ ਮੂੰਹ ॥

ਥੋਬਾ, ਪੁ:—ਗਿੱਲੀ ਪਤਲੀ ਮਿੱਟੀ ਆਦਿਕ ਜਿੰਨੀ ਇੱਕ ਵਾਰ ਕਿਤੇ ਸੁੱਟੀ ਜਾਏ ॥

ਥੋਡੀ, ਸ:—ਪਾਂਤ ਦੀ ਡਲੀ ॥

ਥੋਮ, ਪੁ:—ਗੰਢੇ ਵਰਗੀ ਇੱਕ ਤਰਕਾਰੀ ॥

ਥੋੜਯਾ, ਪੁ:—ਲੁਕਣ ਮੀਟੀ ਵਿੱਚ ਥੁੱਕਣ ਵਾਲਾ ਥਾਂ ॥

ਥੋੜਯਾ ਪਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਥੋੜਯੇ ਉੱਤੇ ਥੁੱਕਣਾ, ਕੰਮ ਮੁਕਾਉਣ ਬਾਝੋਂ ਹੀ ਛੇਤੀ ਮੁੜ ਆਉਣਾ ॥

ਥੋੜਾ, ਪੁ:
ਥੋੜੀ, ਸ: } ਘੱਟ, ਕਮ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਗੁਜ਼ਾਰਾ ਨਾ ਹੋ ਸੱਕੇ ॥

ਥੋੜਾ ਬਹੁਤ, ਵਿ:—ਕੁਝ ਨਾ ਕੁਝ, ਲਗ ਭਗ ॥

ਥੌਹ
ਥੌਹੁ } ਪੁ:—ਠਿਕਾਣਾ, ਜਗ੍ਹਾ, ਥਾਉਂ, ਪਤਾ, ਚੇਤਾ, ਨਾਪ ॥

ਥੌਹਸਿਰ, ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—ਠੀਕ ਜਾਂ ਅਸਲੀ ਥਾਂ ਤੇ ॥

ਥੌਹ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਯਾਦ ਕਰਨਾ, ਸੋਚਣਾ, ਪਤਾ ਲਾਉਣਾ ॥

ਥੌਹ ਟਿਕਾਣਾ
ਥੌਹ ਠਿਕਾਣਾ } ਪੁ:—ਆਸਰਾ, ਠਾਹਰ, ਪਤਾ ॥

ਥੌਣਾ, ਪੁ:—ਮਿੱਟੀ ਦਾ ਭਾਂਡਾ ਜਾਂ ਕੱਚੀ ਮਿੱਟੀ ਦਾ ਚੁੱਲ੍ਹਾ ॥

ਥੌਣੀ, ਸ:—ਮਾਲ, ਰਾਸ, ਧਨ, ਪਦਾਰਥ ॥

ਥੌੜਾ, ਪੁ:—ਪਾਣੀ ਵਾਲਾ ਮਿੱਟੀ ਦਾ ਭਾਂਡਾ ॥

ਦ

ਦ, ਗੁਰਮੁਖੀ ਪੈਂਤੀ ਦਾ ਤੇਈਵਾਂ ਅੱਖਰ, ਦੱਦਾ ॥

ਦਊਦ ਖਾਨੀ, ਸ:—ਇੱਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਚਿੱਟੀ ਕਣਕ।

ਦਊਦੀ, ਪੁ: ਸ:—ਇੱਕ ਬੂਟੀ, ਇੱਕ ਸੰਜੋ, ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦੀ ਅਸਤ ਬਾਜ਼ੀ, ਦਊਦਖਾਨੀ ॥

ਦਇਆ, ਸ: —ਤਰਸ, ਰਹਿਮ, ਕਿਰਪਾ (ਆਉਣੀ, ਕਰਨੀ) ॥

ਦਈ, ਪੁ:—ਪਰਮੇਸਰ, ਹੌਲੀ, ਕਿਸਮਤ, ਦੇਈ

ਦਸ, ਵਿ:—ਇੱਕ ਉੱਪਰ ਨੌਂ, ਦੋ ਪੰਜੇ ॥

ਦਸ ਦੁਆਰ, ਪੁ:—ਅੱਖ ਨੱਕ ਆਦਿਕ ਦਸ ਰਾਹ ਸਰੀਰ ਦੇ ॥

ਦਸਾਂ ਨਹੁੰਆਂ ਦੀ ਕਮਾਈ, ਸ:—ਹਲਾਲ ਦੀ ਕਮਾਈ, ਮੇਹਨਤ ਕਰਕੇ ਖੱਟਿਆ ਹੋਯਾ ਧਨ॥

ਦਸਹਿਰਾ, ਪੁ:—ਹਿੰਦੂਆਂ ਦਾ ਇੱਕ ਤਿਹਾਰ ਜੋ ਰਾਮਚੰਦ੍ਰ ਜੀ ਦੇ ਰਾਵਣ ਨੂੰ ਜਿੱਤਣ ਦੀ ਖੁਸ਼ੀ ਵਿੱਚ ਮਨਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ॥

ਦਸਖਤ, ਪੁ:—ਆਪਣਾ ਨਾਂਵਾਂ, ਸਹੀ (ਕਰਨਾ)

ਦੱਸਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਵਿਖਾਉਣਾ, ਆਖਣਾ, ਖਬਰ ਜਾਂ ਪਤਾ ਦੇਣਾ, ਸਿਖਾਉਣਾ ॥

ਦੱਸ ਧੁਖ ਪੈਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਚੋਰੀ ਦੇ ਮਾਲ ਆਦਿਕ ਦੀ ਦੱਸ ਪੈਣੀ ॥

ਦੱਸ ਪਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਖਬਰ ਜਾਂ ਪਤਾ ਦੇਣਾ ॥

ਦੱਸ ਪੈਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਕਿਸੇ ਕੋਲੋਂ ਸੁਣਕੇ ਪਤਾ ਲੱਗਣਾ ॥

ਦਸਤ, ਪੁ:—ਪਤਲਾ ਝਾੜਾ, ਜੁਲਾਬ, ਹੱਥ ॥

ਦਸਤ ਆਉਣੇ
ਦਸਤ ਲੱਗਣੇ } ਕ੍ਰਿ:—ਜੁਲਾਬ ਲੱਗਣਾ ॥

ਦਸਤਆਵਰ, ਵਿ:—ਜਿਸ ਸ਼ੈ ਨਾਲ ਦਸਤ ਆਉਣ ॥

ਦਸਤ ਨਿਕਲ ਜਾਣੇ, ਕ੍ਰਿ:—ਬਹੁਤ ਡਰ ਜਾਣਾ

ਦਸਤਕ, ਪੁ:—ਕੁੰਡਾ ਖੜਕਾਉਣਾ, ਚੋਰੀ ਦਾ ਜਰੀਮਾਨਾ, ਪਰਵਾਨਾ ॥

ਦਸਤਕਾ
ਦਸਤਕੀਆ } ਪੁ:—ਜੋ ਸਰਕਾਰੀ ਹੁਕਮ ਨਾਲ ਦਸਤਕ ਲੈ ਜਾਵੇ ॥

ਦਸਤ ਕਾਰ, ਪੁ:—ਹੱਥ ਦੀ ਕਾਰ ਕਰਨ ਵਾਲਾ, ਕਾਰੀਗਰ

ਦਸਤ ਕਾਰੀ, ਸ:—ਹੱਥ ਦੀ ਕਾਰ, ਕਾਰੀਗਰੀ ॥

ਦਸਤਖਤ, ਪੁ:—ਦਸਖਤ, ਨਾਵਾਂ, ਸਹੀ(ਕਰਨਾ)

ਦਸਤਰਖਾਨ, ਪੁ:—ਮੇਜ਼ ਦੀ ਚਾਦਰ, ਜਿਸ ਕਪੜੇ ਉੱਤੇ ਖਾਣੇ ਚੁਣਕੇ ਖਾਂਦੇ ਹਨ ॥

ਦਸਤਾ, ਪੁ:—ਹੱਥਾ, ਮੁੱਠਾ, ਮੁੰਗਲੀ, ਕਾਗਤ ਦੇ ੨੪ ਤਾਉ, ਫੌਜ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ॥

ਦਸਤਾਨਾ, ਪੁ:—ਹੱਥ ਢੱਕਣ ਵਾਲਾ ਬੁਣਿਆ ਹੋਇਆ ਕਪੜਾ ॥

ਦਸਤਾਬੇਜ, ਸ:—'ਦਸਤਾਵੇਜ' ਵੇਖੋ ॥

ਦਸਤਾਰ, ਪੁ:—ਪੱਗ, ਪਗੜੀ, ਸਿਰ ਦਾ ਸਾਫਾ ॥

ਦਸਤਾਰ ਬੰਦ, ਪੁ:—ਮਰਦ, ਪੜ੍ਹਿਆ ਹੋਇਆ ਆਦਮੀ ॥

ਦਸਤਾਰ ਬੰਦੀ, ਸ:—ਕਿਸੇ ਸਰਬੰਧੀ ਦੇ ਕਿਰਿਆ ਕਰਮ ਵਾਲੇ ਦਿਨ ਨਵੀਂ ਪੱਗ ਬੰਨ੍ਹਣ ਦੀ ਰੀਤ ॥

ਦਸਤਾਰਾ, ਪੁ:—ਸਿੱਖਾਂ ਦੀ ਪਗੜੀ (ਸਜਾਉਣਾ), ਦਸਾਂ ਤਾਰਾਂ ਵਾਲੀ ਸਤਾਰ ॥

ਦਸਤਾਵੇਜ਼, ਸ:—ਹੱਥ ਦੀ ਲਿਖਤ, ਤਮੱਸਕ, ਟੋਂਬੂ।

ਦਸਤੀ, ਵਿ:—ਹੱਥਾਂ ਦੀ, ਹੱਥੀਂ ਭੇਜੀ ਹੋਈ, ॥
ਸ:—ਛੋਟਾ ਦਸਤਾ ॥

ਦਸਤੂਰ, ਪੁ:-ਰੀਤਰਸਮ, ਤਰੀਕਾ, ਢੰਗ, ਚਾਲ ॥

ਦਸਤੂਰ-ਉਲ-ਅਮਲ, ਪੁ:—ਕਨੂਨ, ਕੈਦਾ, ਸਰਕਾਰੀ ਹੁਕਮਾਂ ਦਾ ਜੋੜ ॥

ਦਸਤੂਰੀ, ਸ:—ਦਲਾਲੀ, ਕਮੀਸ਼ਨ, ਕਾਟ ॥

ਦਸਤੂਰੀਆ, ਪੁ:—ਦਸਤੂਰ ਜਾਨਣ ਵਾਲਾ, ਦਸਤੂਰੀ ਲੈਣ ਵਾਲਾ ॥

ਦਸੰਬਰ, ਪੁ:-ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਸਾਲ ਦਾ ਬਾਰ੍ਹਵਾਂ ਮਹੀਨਾ ॥

ਦਸਮ ਗ੍ਰੰਥ, ਪੁ:—ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦੀ ਬਣਾਈ ਹੋਈ ਬੀੜ ਜਿਸ ਵਿਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਆਪਣੀ ਅਤੇ ਕਵੀਸ਼ਰਾਂ ਦੀ ਬਾਣੀ ਹੈ।

ਦਸਮਾਂ, ਵਿ:—ਦਸਾਂ ਦੀ ਗਿਣਤੀ ਪੂਰੀ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ॥

ਦਸਮੀ, ਸ:—ਚੰਦ ਦੇ ਮਹੀਨੇ ਦਾ ਦਸਵਾਂ ਦਿਨ ॥

ਦਸਵੰਧ, ਪੁ:—ਜਦ ਬਾਲਕ ਦਸਾਂ ਵਰਸਾਂ ਦਾ ਹੋ ਜਾਵੇ ਤਾਂ ਜੋ ਭੇਟ ਕਿਸੇ ਦੇਵੀ ਦੇਵਤੇ ਜਾਂ ਪੀਰ ਦੇ ਚੜ੍ਹਾਈ ਜਾਵੇ, ਆਮਦਨ ਦਾ ਦਸਵਾਂ ਹਿੱਸਾ ਜੋ ਧਰਮ ਅਰਥ ਖਰਚ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ (ਸਿੱਖਾਂ ਵਿੱਚ) ॥

ਦਸਵੰਧੀ, ਪੁ:—ਜਿਸਦੇ ਨਮਿੱਤ ਦਸਵੰਧ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇ ॥

ਦਸਵਾਂ, ਵਿ:—'ਦਸਮਾਂ' ਵੇਖੋ ॥

ਦਸ਼ਾ, ਸ:—ਹਾਲਤ, ਦਿਸ਼ਾ ॥

ਦਸਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਕਹਾਉਣਾ, ਖਬਰ ਦੁਆਉਣੀ।

ਦਸਾਉਰ
ਦਸਾਵਰ } ਪੁ:—ਪਰਦੇਸ, ਪਰਦੇਸੀ ਮਾਲ ਦੇ ਵਿਕਣ ਦੀ ਥਾਂ, ਬਾਹਰੋਂ ਆਇਆ ਹੋਇਆ ਮਾਲ ॥

ਦਸਾਉਰੀ
ਦਸਾਵਰੀ } ਵਿ:—ਦੂਜੇ ਦੇਸ ਦਾ (ਦਸਾਉਰੀ ਮਾਲ) ॥

ਦਸਾਧ, ਪੁ:
ਦਸਾਧਣੀ, ਸ: } ਇੱਕ ਨੀਚ ਜਾਤ ਦਾ ਨਾਉਂ ॥

ਦੱਸੀ, ਸ:—ਕਪੜੇ ਦੇ ਸਿਰੇ ਤੋਂ ਜੋ ਨਿਕਲੇ ਹੋਏ ਧਾਗੇ ਕੱਟੇ ਜਾਣ ॥

ਦੱਸੀਆਂ ਉਨਣੀਆਂ
ਦੱਸੀਆਂ ਪਾਉਣੀਆਂ } ਕ੍ਰਿ:—ਨੁਕਸਾਨ ਕਰਨਾ ॥

ਦਸੇਟਾ, ਪੁ:—ਦਸਾਂ ਸੇਰਾਂ ਦਾ ਵੱਟਾ, ਦਸ ਸੇਰ ॥

ਦਸੋ ਗਿਆਹਰੀ, ਸ:—ਵੈਣਜ ਦਾ ਇੱਕ ਢੰਗ ਜਿਸ ਨਾਲ ਇੱਕ ਨੂੰ ਦਸ ਮਿਲਦੇ ਹਨ ਤੇ ਦੂਏ ਨੂੰ ਧਾਰਾਂ। ਇੱਕ ਸ਼ਰਤ ਜਿਸ ਨਾਲ ਇਕ ਧਿਰ ਨੂੰ ਦੱਸ ਹਿੱਸੇ ਮਿਲਦੇ ਹਨ ਦੂਜੀ ਨੂੰ ਇੱਕ, ਮਿਤੀ ਜਿਸ ਨਾਲ ਬਿਆਜ ਪੈਕੇ ੧੦ ਦੇ ੧੧ ਹੋ ਜਾਣ ॥

ਦਸੌਤ੍ਰਾ, ਪੁ:—ਮਾਮਲੇ ਦਾ ੧੦ ਸੈਂਕੜਾ ਜੋ ਪਿੰਡ ਦੇ ਨੰਬਰਦਾਰ ਨੂੰ ਮਿਲਦਾ ਹੈ ॥

ਦਸੌ ਦਿਸਾ, ਸਃ—ਦਸ ਪਾਸੇ (੧) ਉੱਤਰ (੨) ਦੱਖਣ (੩) ਪੂਰਬ (੪) ਪੱਛਮ (੫) ਈਸ਼ਾਨ (੬) ਆਗਨੇਯ (੭) ਵਾਯਵੀ (੮) ਨੈਰਿਤ (੯) ਉੱਪਰ (੧੦) ਹੇਠਾਂ ॥

ਦਸੌਂਧ
ਦਸੌਂਧੀ ਦਸੌਂਧਣ } 'ਦਸਵੰਧ' ਆਦਿਕ ਵੇਖੋ ॥

ਦਸੌਰ
ਦਸੌਰੀ } 'ਦਸਾਉਰ', 'ਦਸਾਉਰੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਦਹਨਾ, ਵਿਃ—ਸੱਜੇ ਪਾਸੇ ਦਾ ॥

ਦਹਲਾ, ਪੁਃ—ਤਾਸ਼ ਦਾ ਪੱਤਾ ਜਿਸ ਉੱਤੇ ਦਸ ਨਿਸ਼ਾਨ ਹੋਣ ॥

ਦਹਾ, ਵਿਃ—ਦਸ। ਪੁਃ—ਮੁਹੱਰਮ ਦੇ ਪਹਿਲੇ ਦਸ ਦਿਨ, ਦਹਿਆ ॥

ਦਹਾਈ, ਸਃ
ਦਹਾਕਾ ਪੁਃ
ਦਹਾਖਾ, ਪੁਃ } ਦਸਾਂ ਇਕਾਈਆਂ ਦਾ ਕੱਠ ॥

ਦਹਾਨਾ, ਪੁਃ—ਮੂੰਹ, ਲਗਾਮ ਦਾ ਕਰੜਾ ਹਿੱਸਾ ॥

ਦਹਿਆ, ਪੁਃ—ਮੁਹੱਰਮ ਦੇ ਦਸ ਦਿਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਤਾਜ਼ੀਏ ਨਿਕਲਦੇ ਹਨ, ਤਾਜ਼ੀਆ, ਢੋਲਾ।

ਦਹਿਸਰ
ਦਹਿਸਿਰ } ਪੁਃ—ਦਸਾਂ ਸਿਰਾਂ ਵਾਲਾ ਰਾਕਸ਼, ਰਾਵਣ ॥

ਦਹਿਸੇਰਾ, ਪੁ—'ਦਸੇਰਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਦਹਿਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਜਲਣਾ, ਦੁਖੀ ਹੋਣਾ, ਸਾੜਨਾ, ਦੁਖ ਦੇਣਾ ॥

ਦਹਿੰਦ, ਪੁਃ—ਦੇਵਦਾਨਾਂ ॥

ਦਹਿ ਦਰ ਦਹੀ, ਵਿਃ—ਦਸ ਗਜ਼ ਲੰਮਾ ਤੇ ਦਸ ਚੌੜਾ ॥

ਦਹਿਲ, ਪੁਃ
ਦਹਿਲਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ } 'ਤ੍ਰਹਿਲ' 'ਤ੍ਰਹਿਲਣਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਦਹੀ
ਦਹੀਂ } ਪੁਃ, ਸਃ—ਖੱਟਾ ਪਾਕੇ ਜਮਾਇਆ ਹੋਇਆ ਦੁੱਧ ॥

ਦਹੀਂਡੀ, ਸਃ—ਦਹੀਂ ਜਮਾਉਣ ਵਾਲਾ ਮਿੱਟੀ ਦਾ ਭਾਂਡਾ, ਦੇਉਤੇ ਨੂੰ ਚੜ੍ਹਾਇਆ ਹੋਇਆ ਦੁੱਧ ॥

ਦਹੇਜ, ਪੁਃ—ਵਿਆਹ ਦੇ ਵੇਲੇ ਧੀ ਨੂੰ ਜੋ ਪਦਾਰਥ ਦਿੱਤੇ ਜਾਣ, ਦਾਜ ॥

ਦਹੇਜਕ, ਵਿਃ—ਦਹੇਜ ਦਾ (ਦੀ) ॥

ਦੰਕ, ਪੁਃ—ਛਲਾਂਗ, ਛਾਲ, ਕੁੱਦ ॥

ਦੱਕੀ, ਸਃ—ਇੱਕ ਅੰਗੂਰ ਦੀ ਵੇਲ ॥

ਦਕੀਕਾ, ਪੁਃ—ਪਲ, ਥੋੜਾ ਚਿਰ, ਥੋੜੀ ਚਿੱਥ, ਬਰੀਕ ਗੱਲ, ਸੂਖਮ ਵਿਚਾਰ ॥

ਦੱਖ, ਪੁਃ—ਸੁਆਦ, ਸ਼ਕਲ, ਸੁਹੱਪਣ ॥

ਦਖੀਰੂ, ਪੁਃ—ਨੀਲੇ ਜੋਹੇ ਫੁੱਲਾਂ ਵਾਲਾ ਇੱਕ ਨਰਮ ਬੂਟਾ ॥

ਦੱਖਣ, ਪੁਃ—ਉੱਤਰ ਜਾਂ ਪਹਾੜ ਵਾਲੇ ਪਾਸੇ ਦਾ ਸਾਮ੍ਹਣਾ ਪਾਸਾ, ਹਿੰਦ ਦਾ ਦੱਖਣੀ ਹਿੱਸਾ ॥

ਦੱਖਣਾ, ਸਃ—ਦਾਨ, ਭੋਜਨ ਜਿਮਾਉਣ ਪਿੱਛੋਂ ਜੋ ਨਗਦੀ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਨੂੰ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇ ॥

ਦੱਖਣੀ, ਵਿਃ—ਦੱਖਣ ਦਾ, ਦੱਖਣ ਦਾ ਵਸਨੀਕ ॥

ਦਖਣੂਤਾ, ਪੁਃ—ਖ਼ਿਲਾਫ਼ ਪੀੜ ਨਾਲ ਅਤੇ ਥੋੜਾ ਥੋੜਾ ਕਰਕੇ ਆਉਣਾ ॥

ਦਖਲ, ਪੁ:—ਅੰਦਰ ਵੜਨ ਦਾ ਕੰਮ, ਪਹੁੰਚ, ਵੰਡੀ, ਕਬਜ਼ਾ (ਕਰਨਾ, ਪਾਉਣਾ, ਲੈਣਾ) ਦੁਖ, ਭੂਤ ਦਾ ਅਸਰ। ਹੱਥ ਪਾਉਣਾ(ਦੇਣਾ)।

ਦਖਲਾਵਾ
ਦਖਾਵਾ } ਪੁ:—ਬਾਹਰਲੀ ਭੜਕ, ਬਹਾਨਾ ॥

ਦਖੂੜਾ, ਪੁ:—'ਦਖਲੂੜਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਦੰਗ, ਵਿ:—ਹਰਾਨ, ਹੱਕਾ ਬੱਕਾ ॥

ਦੰਗਈ, ਵਿ:—ਜੋ ਦੰਗਾ ਕਰੇ, ਫਸਾਦੀ ॥

ਦਗਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਭਖਣਾ, ਤੋਪ ਚੱਲਣੀ ॥

ਦਗ ਦਗ ਕਰਨਾ
ਦਗਦਗਾਉਣਾ } ਕ੍ਰਿ:-ਚਮਕਣਾ, ਲਿਸ਼ਕਣਾ; ਭਖਣਾ ॥

ਦਗਦਗਾਟ, ਸ:—ਚਮਕ, ਲਿਸ਼ਕ, ਭੜਕ ॥

ਦਗਧ, ਵਿ:-ਸੜ ਕੇ ਸੁਆਹ ਹੋਯਾ ਹੋਯਾ, ਜਿਸ ਦਾ ਦਿਲ ਦੁਖੀ ਹੈ ॥ (ਹੋਣਾ, ਕਰਨਾ) ॥

ਦਗਧਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਸਾੜਨਾ, ਜਾਲਣਾ, ਦਿਲ ਦੁਖਾਉਣਾ ॥

ਦੰਗਲ, ਪੁ:—ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਭੀੜ, ਕੁਸ਼ਤੀਆਂ ਵਾਲੀ ਥਾਂ ਦਾ ਘੇਰਾ, ਅਖਾੜਾ ॥

ਦਗਲਾ, ਪੁ:—ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਰੂੰ ਦਾਰ ਕਪੜਾ, ਖਿਲਕਾ ॥

ਦਗੜ, ਪੁ:—ਸੜਕ, ਰਾਹ, ਰਸਤਾ ॥

ਦਗੜ ਦਗੜ ਕਰਦੇ ਜਾਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਪੈਰ ਮਾਰਕੇ ਛੇਤੀ ਛੇਤੀ ਤੁਰਦੇ ਜਾਣਾ ॥

ਦਗ਼ਾ, ਪੁ:—ਫ਼ਰੇਬ, ਛਲ, ਧੋਖਾ, ਉਸਤਾਦੀ (ਕਰਨਾ ਹੋਣਾ) ॥

ਦੰਗਾ, ਪੁ:—ਝਗੜਾ, ਲੜਾਈ ਫਸਾਦ, ਉਪੱਦਰ (ਹੋਣਾ, ਕਰਨਾ) ॥

ਦਗਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਤੋਪ ਜਾਂ ਬੰਦੂਕ ਚਲਾਉਣੀ, ਸਾੜਕੇ ਨਿਸ਼ਾਨ ਲਾਉਣਾ, ਭਖਾਉਣਾ ॥

ਦਗੂਲਾ, ਪੁ:—'ਦਗਲਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਦੰਗੈਤ, ਪੁ: ਸ:—ਜੋ ਦੰਗਾ ਕਰੇ ॥

ਦਘ ਦਘ, ਵਿ:—ਚਮਕਣ ਵਾਲਾ (ਕਰਨਾ) ॥

ਦੱਘਲ, ਵਿ:—ਕੁਸ਼ਤੀ ਵਿੱਚ ਸਿੱਧਾ ਕੱਠਾ ਹੋਯਾ (ਪਾਉਣਾ) ॥

ਦੱਛਣਾ, ਸ:—'ਦੱਖਣਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਦੰਡ, ਪੁ:—ਸਜ਼ਾ, ਡੰਨ, ਡੰਡ, ਚੱਟੀ ॥

ਦੰਡੀ, ਪੁ:—ਸੰਨਿਆਸੀ ਸਾਧੂਆਂ ਦੀ ਇੱਕ ਜਾਤ ॥

ਦੰਡੌਤ, ਸ:—'ਡੰਡੌਤ' ਵੇਖੋ ॥

ਦੈਂਤ, ਪੁ:—ਦੇਉ, ਜਿੰਨ, ਰਾਖਸ਼, ਵੱਡਾ ਹਾਥੀ ॥

ਦਤਾਰ, ਪੁ:—ਦਾਤਾ, ਦੇਣ ਵਾਲਾ, ਪਰਮੇਸ਼ਰ ॥

ਦਤਾਰੀ, ਸ:—ਦਾਤੇ ਦਾ ਗੁਣ, ਦਾਨ ਕਰਨ ਦਾ ਕੰਮ ॥

ਦੰਤੀ, ਸ:—ਇੱਕ ਪੀਲੀ ਦੁਆ ॥

ਦੰਤੂਰ, ਪੁ:—'ਧਤੂਰਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਦੱਥਣਾ
ਦੱਥ ਲੈਣਾ } ਕ੍ਰਿ:—ਸੀਂਦੀ ਲੈਣਾ ਜਾਂ ਮਿਲਣਾ, (ਰੱਸੀ) ਵੱਟਣੀ ॥

ਦੱਬਰ } **ਦੱਬਲ** } ਪੁ:—ਧਨ, ਮਾਲ, ਪਦਾਰਥ, ਵਡ-ਮੁੱਲੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ॥

ਦੱਥਾ, ਪੁ:—ਘਾਹ ਆਦਿਕ ਦਾ ਪੂਲਾ, ਰੀਨਿਆਂ ਦੀ ਭਰੀ, ਕਾਗਜ਼ਾਂ ਦਾ ਬੰਥਾ (ਢੋਲਾ,ਲੋਲਾ) ॥

ਦੱਥੇ ਗਰ, ਪੁ:—ਦੱਥੇ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ॥

ਦੱਦ, ਸ:—ਧੱਦਰੀ ॥

ਦੰਦ, ਪੁ:—ਮੂੰਹ ਦੇ ਅੰਦਰ ਚਿਥਨ ਵਾਲੀਆਂ ਹੱਡੀਆਂ ॥

ਦੰਦ ਕੱਢਣੇ, ਕ੍ਰਿ:—ਹੱਸਣਾ ॥

ਦੰਦ ਖੱਟੇ ਹੋਣੇ, ਕ੍ਰਿ:—ਦਿਲ ਟੁੱਟਣਾ, ਹਾਰ ਜਾਣਾ ॥

ਦੰਦ ਖੱਟੇ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਦਿਲ ਤੋੜ ਦੇਣਾ, ਹਰਾਉਣਾ ॥

ਦੰਦ ਖੰਦ, ਪੁ:—ਹਾਥੀ ਦੰਦ ॥

ਦੰਦ ਖਲਾਲ, ਸ:—'ਖ਼ਿੰਗ' ਵੇਖੋ ॥

ਦੰਦ ਘਸਾਈ, ਸ:—ਦੰਦ ਘਸਾਉਣ ਦੀ ਮਜ਼ੂਰੀ, ਦੰਦਲਾ

ਦੰਦ ਝੜਨੇ; ਕ੍ਰਿ:—ਦੰਦ ਲਹਿ ਕੇ ਡਿਗ ਪੈਣੇ ॥

ਦੰਦ ਪੀਹਣੇ, ਕ੍ਰਿ:—ਬਹੁਤ ਗੁੱਸੇ ਵਿੱਚ ਆਉ-ਣਾ ॥

ਦੰਦ ਫੋੜਾ, ਪੁ:—ਜਿਸ ਦਾ ਦੰਦ ਟੁੱਟਾ ਹੋਯਾ ਹੋਵੇ ॥

ਦੰਦ ਮਾਰਨਾ } **ਦੰਦ ਲੱਗਣਾ** } ਕ੍ਰਿ:—ਦੰਦ ਨਾਲ ਮਾਸ ਵੱਢਣਾ, ਚੱਕ ਮਾਰਨਾ ॥

ਦੰਦ ਵੱਜਣੇ, ਕ੍ਰਿ:—ਦੰਦਾਂ ਦਾ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਨਾਲ ਖਹਿਣਾ ॥

ਦੰਦ ਵਿੱਚ ਉਂਗਲੀ ਦੇਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਹਰਾਨ ਹੋ ਜਾਣਾ, ਪਛੋਤਾਉਣਾ ॥

ਦੁੱਧ ਦੇ ਦੰਦ, ਪੁ:—ਬਾਲਾਂ ਦੇ ਦੰਦ ਜੋ ਝੜ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਮਗਰੋਂ ਨਵੇਂ ਨਿਕਲਦੇ ਹਨ (ਤਜਰਬਾ ਨਾ ਹੋਣਾ) ॥

ਦੰਦਈਯਾ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਕੀੜ ॥

ਦੰਦਣ, ਸ:—ਦੰਦ ਜੁੜ ਜਾਣੇ, ਬੇਹੋਸ਼ੀ (ਪੈਜਾ-ਣੀ, ਪੈਣੀ) ॥

ਦੰਦਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਦੰਦਾਂ ਨਾਲ ਚਿੱਥਣਾਂ, ਖਾਣਾ ॥

ਦਰਦਾ; ਪੁ:—ਇੱਕ ਬੂਟੀ ਜਿਸ ਦੇ ਪਤ੍ਰ ਦੰਦੇ ਤੇ ਬੰਨ੍ਹਦੇ ਹਨ ॥

ਦੱਦਰਾ, ਵਿ:—ਕੁਝ ਕੁਝ ਪੱਕਾ ਹੋਇਆ ॥

ਦੱਦਰੀ, ਸ:—'ਧੱਦਰੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਦੰਦੜਿੱਕਾ, ਪੁ:—ਪਾਲੇ ਵਿੱਚ ਦੰਦ ਨਾਲ ਦੰਦ ਵੱਜਣਾ ॥

ਦੱਦਾ, ਪੁ:—'ਦ' ਅੱਖਰ ਦਾ ਨਾਉਂ ॥

ਦੰਦਾ, ਪੁ:—ਤੁੜੀ ਆਦਿਕ ਦਾ ਢੇਰ, ਕੰਘਾ, ਕੰਘੇ ਆਰੇ ਆਦਿਕ ਦੇ ਨੋਕਦਾਰ ਹਿਸੇ, ਛੁਰੀ ਆਦਿਕ ਦੀ ਧਾਰ ਦੇ ਵਿਗਾੜ ॥

ਦੰਦਾਸਾ, ਪੁ:—ਅਖਰੋਟ ਦੀ ਛਿੱਲ ਜਿਸ ਦੀ ਤ੍ਰੀਮਤਾਂ ਦਾਤਨ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ ॥

ਦਦਾ ਦਾਈ, ਸ:—ਪਰਾਏ ਬਾਲ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਬਾਲਾਂ ਤੋਂ ਪਾਲਨ ਵਾਲੀ

ਦੰਦਾਨਾ, ਪੁ:—ਕੰਘੇ ਜਾਂ ਆਰੀ ਦੀਆਂ ਨੋਕਾਂ ॥

ਦੰਦਲਾ, ਪੁ:—ਘਰ ਦਾ ਛੱਜਾ ॥

ਦੰਦਾਲੀ, ਪੁ:—ਲੱਕੜੀ ਦਾ ਪੰਜਾ ਜਾਂ ਜੰਦਰਾ ॥

ਦਦਿਔਹਰਾ, ਦਦਿਔਰਾ } ਪੁ:—ਸਹੁਰੇ ਦਾ ਪੇਉ ॥

ਦੰਦੀ, ਸ:—ਛੋਟਾ ਦੰਦ, ਮੰਜੇ ਦੀ ਉਹ ਰੱਸੀ ਜਿਸਦੇ ਆਸਰੇ ਸਾਰੀ ਉਣਾਈ ਹੁੰਦੀਹੈ, ਰੇਤ ਆਦਿਕ ਦਾ ਢੇਰ ॥

ਦੰਦੀੜ ਸ:—ਦੰਦਾਂ ਦੀ ਪੀੜ ॥

ਦੰਦਲ ਬੱਟਣੀ, ਦੰਦੀੜ ਵੱਟਣੀ } ਕ੍ਰਿ:—ਦੰਦਾਂ ਨੂੰ ਆਪੋ ਵਿਚ ਬਹੁਤ ਘੁੱਟਣਾ ॥

ਦੰਦੂ, ਪੁ:—ਜਿਸ ਦੇ ਉਪਰਲੇ ਦੰਦ ਬਾਹਰ ਵੱਲ ਵੱਧੇ ਹੋਣ ॥

ਦੰਦੂ ਦਾਣਾ, ਦੰਦੇ ਦਾਣਾ } ਪੁ:—ਇੱਕ ਦੁਆ ॥

ਦਦੇਹਸ, ਦਦੇਸ } ਸ:—ਸਹੁਰੇ ਦੀ ਮਾਂ ॥

ਦਧ, ਪੁ:—ਗਿਲਣੀ, ਜਲਣ, ਬੇ ਨਸੀਬ ਆਦਮੀ, ਵੈਰੀ, ਭੈੜੀ ਗੱਲ ॥

ਦੱਧਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਸੜਨਾ, ਖਪਣਾ, ਗਰੀਬ ਅਤੇ ਦੁਖੀ ਹੋਣਾ ॥

ਦਨ, ਪੁ:—ਗੇਡੀਆਂ ਦੀ ਖੇਡ ਵਿੱਚ ਗੇਡੀਆਂ ਦਾ ਡਿਗਣਾ, ਆਪਣਾ ਮਨੋਰਥ ਪੂਰਾ ਹੋਣਾ ॥

ਦੈਨ, ਸ:—ਜੁਆਰ ਆਦਿਕ ਦੇ ਦਾਣਿਆਂ ਦਾ ਢੇਰ॥

ਦਨਦਨਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਗਜੇ ਹੋਣਾ, ਖੁਸ਼ੀ ਮਨਾਉਣਾ ॥

ਦਨਾ, ਦਨਾਉ } ਵਿ:—ਸਿਆਣਾ, ਸਮਝਦਾਰ, ਚਤੁਰ ॥

ਦੰਨਾ, ਪੁ:—ਗੇਡੀ ਖੇਡਣ ਵਾਲੀਆਂ ਲਕੜੀਆਂ॥

ਦਨਾਈ, ਸ:—ਸਿਆਣਪ, ਸਮਝ, ਚਤੁਰਾਈ॥

ਦਪਟ, ਦੱਪਟ, ਦਪਟਣਾ } 'ਝਪਟ' 'ਝਪਟਣਾ ਵੇਖੋ ॥

ਦਫ, ਪੁ:, ਸ:—ਮਨੁਖਾ ਦੀ ਟੋਲੀ, ਮੰਡਲੀ॥

ਦਫਤਰ, ਪੁ:—ਵੱਡੀ ਕਿਤਾਬ, ਰਜਿਸਟਰ, ਚਿੱਠੀ ਪਤ੍ਰ ਜਾਂ ਹਿਸਾਬ ਕਿਤਾਬ ਲਿਖਣ ਵਾਲੀ ਥਾਂ, ਲੰਮੀਂ ਕਥਾ ॥

ਦਫਤਰ ਖਾਨਾ, ਪੁ:—ਚਿੱਠੀ ਪਤ੍ਰ ਲਿਖਣ ਵਾਲੀ ਥਾਂ

ਦਫਤਰੀ, ਦਫਤਰੀਆ } ਪੁ:—ਦਫਤਰ ਦੇ ਕਾਗਤ ਰੱਖਣ ਵਾਲਾ, ਕਾਗਤ ਕਲਮ ਸਿਆਹੀ ਆਦਿਕ ਜਿਸ ਦੇ ਸਪੁਰਦ ਹੋਵੇ ਅਰ ਜੋ ਜਿਲਦਾਂ ਬੰਨ੍ਹੇ, ਅਤੇ ਲਫਾਫੇ ਆਦਿਕ ਬਨਾਏ॥

ਦਫਤਰੀ, ਸ:—ਵਰਕਾਂ ਦਾ ਥੱਬਾ

ਦਫਰੀ, ਦਫੜੀ } ਸ:—ਰੌਲ, ਬਦਨਾਮੀ (ਮਰਨੀ, ਮਚਾਉਣੀ, ਲੱਗਣੀ, ਲਗਾਉਣੀ) ॥

ਦੱਫਾ, ਸ:—ਵਾਰੀ, ਹਿੱਸਾ, ਕਾਇਦਾ ॥

ਦਫਾ ਹੋਜਾਣਾ, ਦਫਾ ਹੋਣਾ } ਕ੍ਰਿ:—ਹਟ ਜਾਣਾ, ਚਲੇ ਜਾਣਾ (ਨਿੰਦਾ ਵਾਚਕ) ॥

ਦਫਾ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਹਟਾਉਣਾ, ਰੋਕਣਾ, ਕੱਢਣਾ॥ (ਨਿੰਦਾ ਵਾਚਕ) ॥

ਦਫ਼ਾਦਾਰ, ਪੁ:—ਪੁਲਸ ਦਾ ਜਾਂ ਫ਼ੌਜ ਦਾ ਇਕ ਛੋਟਾ ਅਫ਼ਸਰ॥

ਦਫ਼ਾ ਲੱਗਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਕਨੂਨ ਮੁਜਬ ਕੋਈ ਅਪ-ਰਾਧ ਲੱਗਣਾ॥

ਦੱਬ, ਸ:—ਦਬਾਉ, ਭਾਰ, ਜ਼ੋਰ, ਘੁੱਟਣ ਦਾ ਕੰਮ॥

ਦੱਬਕੇ, ਕ੍ਰਿ:ਵਿ:—ਜ਼ੋਰ ਨਾਲ॥

ਦੱਬਚਾਹੁਣੀ / ਦੱਬ ਦੇਣੀ } ਕ੍ਰਿ:—ਧਮਕਾਉਣਾ, ਡਰਾਉਣਾ॥

ਦੱਬ ਦੇਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਦੱਬਣਾ, ਗੱਡਣਾ॥

ਦੱਬ ਰੱਖਣਾ / ਦੱਬ ਦੇਣਾ } ਕ੍ਰਿ:—ਅਟਕਾਉਣਾ, ਜ਼ੋਰ ਜਾਂ ਧੋਖੇ ਨਾਲ ਕਬਜ਼ਾ ਕਰ ਲੈਣਾ॥

ਦੱਬ ਲੈਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਕਾਬੂ ਕਰਨਾ, ਲੈਕੇ ਲੁਕਾਉਣਾ।

ਦਬਕਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਡਰ ਕੇ ਬਹਿ ਜਾਣਾ, ਝਿੜਕਣਾ, ਵਾਜੇ ਦੀਆਂ ਤਾਰਾਂ ਵਜਾਉਣੀਆਂ, ਸੋਨੇ ਜਾਂ ਚਾਂਦੀ ਦੀ ਤਾਰ ਕੁੱਟਣੀ॥

ਦਬਕਈਆ / ਦਬਕਈਯਾ } ਪੁ:—ਜੋ ਗਿਲਟ ਕਰੇ ਤਾਰ ਕੁੱਟੇ ਜਾਂ ਕੁੱਪੇ ਬਣਾਵੇ॥

ਦਬਕਾ, ਪੁ:—ਧਮਕੀ, ਝਿੜਕ, ਸੇਜ(ਦੇਣਾ, ਮਾਰਨਾ)॥

ਦਬਕਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਧਮਕਾਉਣਾ, ਝਿੜਕਣਾ, ਰੋਕਣਾ, ਚਾਂਦੀ ਜਾਂ ਸੋਨੇ ਦੀ ਤਾਰ ਕੁਟਵਾਉਣੀ॥

ਦਬਕੀ, ਸ:—'ਦਬਕਾ' ਵੇਖੋ॥

ਦਬਕਗਰ, ਪੁ:—'ਦਬਕਈਆ' ਵੇਖੋ॥

ਦਬਜਾਣਾ / ਦਬਣਾ } ਕ੍ਰਿ:—ਦੱਬੇ ਜਾਣਾ, ਡਰਨਾ, ਘੁਟੀਣਾ, ਲੁਕੀਣਾ, ਫ਼ਸਾਦ ਹਟਣਾ, ਰੁਕਣਾ, ਵੱਸ ਵਿੱਚ ਆ ਜਾਣਾ॥

ਦੱਬਣਾ, ਕ੍ਰਿ—ਘੁੱਟਣਾ, ਭਾਰ ਪਾਉਣਾ, ਗੱਡਣਾ॥

ਦਬ ਦਬਾ, ਪੁ:—ਪ੍ਰਤਾਪ, ਜ਼ੋਰ, ਦਬਾਉ, ਅਖ਼ਤਿਆਰ॥

ਦਬੱਲਕੇ, ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—ਦੱਬਕੇ, ਜ਼ੋਰ ਨਾਲ॥

ਦਬੱਲਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਦੱਬ ਚਾੜ੍ਹਨੀ, ਧਮਕਾਉਣਾ, ਭਜਾਉਣਾ॥

ਦਬਵੇਂ ਪਰ / ਦਬਵੇਂ ਪੈਰ } ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—ਹੌਲੀ ੨ ਪੈਰ ਧਰਕੇ॥

ਦਬਵਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਦੱਬਣ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਾਉਣਾ॥

ਦਬੜ ਦਬੜ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਜ਼ੋਰ ਨਾਲ ਪੈਰ ਮਾਰਕੇ ਤੁਰਨਾ ਜਾਂ ਦੌੜਨਾ॥

ਦਬੜੂ ਘੁਸੜੂ, ਵਿ:—ਜੋ ਕਿਸੇ ਕੰਮ ਜੋਗਾ ਨਹੀਂ, ਨਕਾਰਾ, ਕਮੀਨਾ॥

ਦਬਾ / ਦਬਾਉ } ਪੁ:—ਭਾਰ, ਤਾਕਤ, ਜ਼ੋਰ, ਅਖ਼ਤਿਆਰ, ਅਧੀਨਗੀ॥

ਦਬਾ ਸੱਟ / ਦਬਾ ਦਬ } ਕ੍ਰਿ:ਵਿ:—ਲਗਾਤਾਰ, ਝਟਪਟ॥

ਦਬਾਕੇ, ਕ੍ਰਿ:ਵਿ:—ਧਿੰਗੋ ਜ਼ੋਰੀ॥

ਦਬਾ ਦਬੀ / ਦਬਾ ਦਬਾਈ } ਵਿ:—ਲੁਕੀ, ਛਿਪੀ, ਲੁਕੀ ਹੋਈ॥

ਦਬਾ ਦੇਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਵਿ:-ਹਿਠਾਹਾਂ ਨੂੰ ਘੁੱਟਣਾ, ਥੱਲੇ ਗੱਡਣਾ॥

ਦਬਾ ਬੈਠਣਾ
ਦਬਾ ਲੈਣਾ } ਕ੍ਰਿ:—ਪਰਾਇਆ ਮਾਲ ਆਪ ਰੱਖ ਲੈਣਾ ॥

ਦਬਾਉ ਮੰਨਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਅਧੀਨ ਹੋਣਾ, ਡਰਨਾ ॥

ਦੱਬਾ ਮਾਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਧਨ ਨੂੰ ਲੁਕਾਉਣਾ ॥

ਦਬਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਦੱਬਣਾ, ਗੱਡਣਾ, ਝਿੜਕਣਾ, ਕਾਬੂ ਕਰਨਾ, ਬੋਣਾ, ਤਹਿ ਜਮਾਉਣੀ, ਖੋਹਣਾ, ਜ਼ੋਰ ਜਾਂ ਛਲ ਨਾਲ ਲੈ ਲੈਣਾ ॥

ਦਬਾਊ, ਵਿ:—ਦੱਬਿਆ ਹੋਇਆ, ਸਹਿਮਿਆ ਹੋਇਆ, ਜਿਸ ਦਾ ਭਾਰ ਅਗਾਹਾਂ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਹੈ (ਪੱਖਾ ਆਦਿਕ) ॥

ਦਬਾਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—'ਦਬਾਉਣਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਦਬੀੜਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਪਿਛਾਹਾਂ ਨੂੰ ਘੁੱਟਣਾ ਜਾਂ ਧੱਕਣਾ

ਦਬੇਲ
ਦਬੈਲ } ਵਿ:—ਜੋ ਦੂਜੇ ਦੇ ਵੱਸ ਵਿਚ ਹੋ, ਅਧੀਨ।

ਦੱਭ, ਸ:—ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦਾ ਘਾਹ, ਕੁਸ਼ਾ ॥

ਦੰਭ ਪੁ:—
ਦੰਭਣਾ ਕ੍ਰਿ:— } 'ਡੰਭ' 'ਡੰਭਣਾ' ਵਖੋ ॥

ਦਮ, ਪੁ:—ਸਾਹ, ਸੁਆਸ, ਪ੍ਰਾਣ, ਪਲ, ਸ਼ੇਖੀ, ਜ਼ੋਰ ਖੱਡੀ ਦਾ ਉਹ ਹਿੱਸਾ ਜਿਸ ਉੱਤੇ ਪੈਰ ਰਖਦੇ ਹਨ ॥

ਦਮ ਉਲਟ ਜਾਣਾ
ਦਮ ਉਲਟਣਾ } ਕ੍ਰਿ:—ਸਾਹ ਰੁਕਣਾ, ਘਾਬਰਨਾ, ਦਮਾ ਹੋਣਾ ॥

ਦਮ ਸਾਧਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਦਮ ਰੋਕਣ ਦਾ ਅਭਿਆਸ ਕਰਨਾ ॥,

ਹਰਦਮ, ਕ੍ਰਿ:ਵਿ:—ਲਗਾਤਾਰ, ਬਰਾਬਰ, ਸਦਾ ॥

ਦਮ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਫੂਕਾਂ ਮਾਰਕੇ ਝਾੜਾ ਕਰਨਾ ॥ ਭਾਫ ਵਿੱਚ ਪਕਾਉਣਾ, ਹੌਲੀ ਹੌਲੀ ਉਬਲਨ ਦੇਣਾ ॥

ਦਮ ਖਾਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਧੀਰਜ ਰੱਖਣਾ, ਧੋਖਾ ਖਾਣਾ, ਹੌਲੀ ਹੌਲੀ ਸੇਕ ਮਿਲਣਾ (ਭਾਜੀ ਆਦਿਕ ਨੂੰ) ॥

ਦਮ ਖਿੱਚਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਚੁੱਪ ਕਰ ਰਹਿਣਾ, ਸਾਹ ਨਾ ਲੈਣਾ ॥

ਦਮ ਖੁਸ਼ਕ ਹੋਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਡਰ ਜਾਣਾ, ਸਹਿਮ ਜਾਣਾ ॥

ਦਮ ਘੁਟ ਜਾਣਾ
ਦਮ ਘੁਟਣਾ
ਦਮ ਘੁੱਟ ਜਾਣਾ } ਕ੍ਰਿ:—ਸਾਹ ਰੁਕ ਜਾਣਾ ॥

ਦਮ ਚੜ੍ਹਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਥੱਕ ਕੇ ਹਫਣ ਲੱਗ ਪੈਣਾ ॥

ਦਮ ਚੜ੍ਹਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਸਾਹ ਰੋਕਣਾ, ਜੋਗਾਭਿਆਸ ਕਰਨਾ ।

ਦਮ ਚੁਰਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਬੇਹੋਸ਼ੀ ਜਾਂ ਮੌਤ ਦਾ ਬਹਾਨਾ ਕਰਨਾ ॥

ਦਮ ਛੱਡਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਮਰ ਜਾਣਾ, ਹੌਸਲਾ ਹਾਰਨਾ।

ਦਮ ਟੁੱਟ ਜਾਣਾ
ਦਮ ਟੁੱਟਣਾ } ਕ੍ਰਿ:—ਸਾਹ ਨ ਆਉਣਾ, ਮਰਨ ਲਗਣਾ ॥

ਦਮ ਦਮ, ਕ੍ਰਿ:ਵਿ:—ਹਰ ਦਮ, ਸਦਾ ॥

ਦਮ ਦਲਾਸਾ, ਪੁ:—ਝੂਠੀ ਆਸ, ਮਿੱਠੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ॥

ਦਮ ਦਾ ਲਾਹ ਹੈ, ਵਾਕ—ਜੀਉਣਾ ਬੜੀ ਨਿਆਮਤ ਹੈ ॥

ਦਮ ਦੇਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਛਲਣਾ, ਮਾਰਨਾ, ਭਾਫ ਵਿਚ ਪਕਾਉਣਾ ॥

ਦਮ ਨਿਕਲਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਮਰਨਾ, ਪ੍ਰੇਮ ਨਾਲ ਤੜਫਣਾ ॥

ਦਮ ਬੰਦ ਹੋਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਸਾਹ ਨਾਂ ਲੈਣਾ, ਬੋਲ ਨਾਂ ਸਕਣਾ ॥

ਦਮ ਬੰਦ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਬੋਲਣ ਨਾਂ ਦੇਣਾ ॥

ਦਮ ਬਾਜ਼, ਪੁ:ਵਿ:-ਫਰੇਬੀ, ਛਲੀਆ ॥

ਦਮ ਬਾਜ਼ੀ, ਸ:-ਧੋਖਾ, ਫਰੇਬ, ਛਲ ॥

ਦਮ ਭਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਮੰਨਣਾ, ਯਕੀਨ ਕਰਨਾ ॥

ਦਮ ਮਾਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਆਕੜਨਾ, ਅਭਿਮਾਨ ਕਰਨਾ ॥

ਦਮ ਰੁਕ ਜਾਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਸਾਹ ਨਾਂ ਆਉਣਾ ॥

ਦਮ ਰੋਕਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਸਾਹ ਬੰਦ ਕਰ ਦੇਣਾ ॥

ਦਮ ਲੱਗਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਚਰਸ ਆਦਿਕ ਪੀਤੀ ਜਾਣੀ ॥

ਦਮ ਲਗਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਹੁੱਕਾ ਜਾਂ ਚਰਸ ਜ਼ੋਰ ਨਾਲ ਪੀਣਾ ॥

ਦਮ ਲੈਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਥੋੜਾ ਚਿਰ ਅਰਾਮ ਕਰਨਾ, ਅਟਕਣਾ ॥

ਦਮ ਵੱਟਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-'ਦਮ ਖਿੱਚਣਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਦਮ ਵਧਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਬਹੁਤ ਚਿਰ ਤਕ ਸਾਹ ਰੁਕ ਸਕਣਾ, ਹੌਸਲਾ ਵਧ ਜਾਣਾ ॥

ਦਮ ਵਧਾਉਣਾ, ਚਿਰ ਤਕ ਸਾਹ ਰੋਕਣ ਦਾ ਅਭਿਆਸ ਕਰਨਾ ॥

ਦਮ ਵਿੱਚ ਆਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਧੋਖਾ ਖਾਣਾ ॥

ਦਮ ਵਿਚ ਲਿਆਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਧੋਖਾ ਦੇਣਾ ਫਸਾਉਣਾ ॥

ਦਮਾਂ ਦਾ ਗਾੜ੍ਹਾ, ਵਿ:—ਹਿੰਮਤੀ, ਧੀਰਜ ਵਾਲਾ ॥

ਰੋਗੀ ਦਮ ਦਾ ਪਰਾਹੁਣਾ, ਵਿ:—ਜਿਸਨੇ ਛੇਤੀ ਮਰ ਜਾਣਾ ਹੈ ॥

ਦੰਮ, ਪੁ:—ਧਨ, ਦੌਲਤ, ਮੁਲ, ਦਾਮ ॥

ਦੰਮਾਂ ਸਾਹੀ, ਪੁ:—ਦਿਵਾਲੀਏ ਦੀ ਜਾਇਦਾਦ ਦੇ ਹਿੱਸੇ ਮੁਜਿਬ ਲਹਿਣੇ ਵਾਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਵੰਡੀਣਾ ॥

ਦਮਕ, ਸ:—ਚਮਕ, ਸ਼ੋਭਾ, ਤਾਉ ॥

ਦਮਕਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਚਮਕਣਾ, ਲਿਸ਼ਕਣਾ, ਭੁਖ ਜਾਣਾ ॥

ਦਮਕੜਾ, ਪੁ:—ਚਰਖੇ ਦੇ ਤਕਲੇ ਤੇ ਚੜ੍ਹੀ ਹੋਈ ਚੰਮ ਦੀ ਗੋਲ ਟਿੱਕੀ ॥

ਦਮਕਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਚਮਕਾਉਣਾ, ਲਿਸ਼ਕਾਉਣਾ ॥

ਦਮ ਗਜਾ, ਪੁ:—ਝੂਠੀ ਸ਼ੇਖੀ ॥

ਦਮ ਦਮਾ, ਪੁ:—ਟਿੱਲਾ, ਉੱਚਾ ਤੋਪਖਾਨਾ, ਸਤਗੁਰਾਂ ਦੀ ਯਾਦਗਾਰ ਵਿੱਚ ਬਣਾਈ ਹੋਈ ਅਮਾਰਤ ॥

ਦਮੜਾ, ਪੁ:—ਚਾਂਦੀ ਸੋਨਾ, ਦੌਲਤ, ਰੁਪਯਾ ॥

ਦਮੜੀ, ਸ:—ਪੈਸੇ ਦਾ ਚੌਥਾ ਹਿੱਸਾ ॥

ਦਮਾ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਰੋਗ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਸਾਹ ਔਖਾ ਆਉਂਦਾ ਹੈ, ਇੱਕ ਬੂਟਾ ॥

ਦਮਾਕ
ਦਮਾਗ } ਪੁ:—ਮਗਜ਼, ਆਕੜ, ਹੰਕਾਰ, ਸ਼ੇਖ਼ੀ॥

ਦਮਾਗ ਨਾਂ ਪਾਯਾ ਜਾਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਬਹੁਤ ਹੰਕਾਰ ਹੋਣਾ॥

ਦਮਾਗ ਵਿਗੜਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਆਕੜਨਾ, ਸਿਰ ਦਾ ਰੋਗ ਹੋਣਾ॥

ਦਮਾਕੜਾ, ਪੁ:—ਹੁੱਕੇ ਦਾ ਘੁੱਟ॥

ਦਮਾਮਾ, ਪੁ:—ਵੱਡਾ ਢੋਲ, ਧੌਂਸਾ, ਦਿਖਾਵਾ॥

ਦਮਾਲਾ, ਪੁ:—ਪਗੜੀ ਦਾ ਪਿੱਛੇ ਲਮਕਣ ਵਾਲਾ ਲੜ, ਅਕਾਲੀਆਂ ਦੀ ਨੋਕਦਾਰ ਪਗੜੀ॥

ਦਮੂਸਾ, ਪੁ:—'ਦਿਮੂਸਾ' ਵੇਖੋ॥

ਦਮੋਦਰ, ਪੁ:—ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਮਹਾਰਾਜ, ਭਗਵਾਨ॥

ਦਯਾ, ਸ:—ਮਿਹਰਬਾਨੀ, ਕਿਰਪਾ, ਤਰਸ॥

ਦਯਾਮਯ
ਦਯਾਮਾਨ
ਦਯਾਲ
ਦਯਾਵਾਨ } ਵਿ:—ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਦਯਾ ਹੈ, ਮਿਹਰਬਾਨ॥

ਦਯਾਲਗੀ, ਸ:—'ਦਯਾ' ਵੇਖੋ॥

ਦਰ, ਪੁ:—ਬੂਹਾ, ਕੀਮਤ, ਮੁੱਲ, ਸਰਕਾਰੀ ਭਾਉ॥

ਦਰ ਦਰ
ਦਰਬਦਰ } ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—ਘਰ ਘਰ, ਹਰ ਥਾਂ॥

ਦਰ ਭਿੱਛ
ਦੂਰ ਭਿੱਛਕ } ਪੁ:—ਮੰਗਤਾ, ਫ਼ਕੀਰ॥

ਦਰਸ, ਪੁ:—ਦਾਲਣ, ਵੇਖਣਾ, ਦਿੱਸਣਾ, ਸ਼ੀਸ਼ਾ, ਸਬਕ॥

ਦਰਸ ਪਰਸ,—ਵੇਉੜੇ ਆਦਿਕ ਦਾ ਵੇਖਣਾ, ਤੇ ਛੋਹਣਾ॥

ਦਰਸ਼ਣ, ਪੁ:—ਵੇਖਣਾ, ਦੀਦਾਰ, ਮੇਲ ਗੇਲ, ਖਟ ਸ਼ਾਸਤ੍ਰ, ਜੋਗੀਆਂ ਦੀਆਂ ਮੁੰਦਰਾਂ, ਹਿੰਦੂਆਂ ਦੇ ਪੁਰਾਣੇ ਸੰਪ੍ਰਦ॥

ਦਰਸ਼ਣ ਕਰਨੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਜਾਕੇ ਵੇਖਣਾ, ਤੀਰਥ ਤੇ ਜਾਣਾ॥

ਦਰਸ਼ਣ ਦੇਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਆਕੇ ਮਿਲਣਾ॥

ਦਰਸ਼ਣ ਪਰਸ਼ਣ, ਪੁ:—ਮੇਲ ਮੁਲਾਕਾਤ, 'ਦਰਸ ਪਰਸ' ਵੇਖੋ॥

ਝਰੋਖਾ ਦਰਸ਼ਣ, ਪੁ:—ਮਹਿਲ ਦੀ ਜਿਸ ਬਾਰੀ ਵਿੱਚੋਂ ਮੁਗਲ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਹਠੀ ਖੜੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਵਿਖਾਲੀ ਦੇਂਦੇ ਸਨ॥

ਛਤੇ ਦਰਸ਼ਣ, ਪੁ:—ਦੋਹੇ ਬੈਰਾਗੀ ਦੇ ਸਿੱਖਾਂ ਦੇ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਮਿਲਨ ਵੇਲੇ ਆਖਣ ਵਾਲੇ ਬਚਨ॥

ਦਰਸ਼ਣੀ
ਦਰਸਣੀਆ
ਦਰਸਨੀਕ } ਵਿ:—ਵੇਖਣ ਦੇ ਲਾਇਕ, ਸੋਹਣਾ, ਸੁੰਦਰ (ਜੁਆਨ)॥

ਦਰਸ਼ਣੀ ਹੁੰਡੀ, ਸ:—ਜਿਸ ਹੁੰਡੀ ਨੂੰ ਵਿਖਾਉਂਦੇ ਸਾਰ ਰੁਪਯਾ ਮਿਲੇ॥

ਦਰਸ਼ਣੀ ਦਰਵਾਜ਼ਾ, ਪੁ:—ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਗੁਰੂ ਕੇ ਬਜ਼ਾਰ ਦਾ ਦਰਵਾਜ਼ਾ॥

ਦਰਸ਼ਨੀ ਡੇਉੜ੍ਹੀ, ਸਃ—ਮੰਦਰ ਦਾ ਬਾਹਰਲਾ ਬੂਹਾ ॥

ਦਰਕ, ਪੁਃ—ਸਮਝ, ਵਿਚਾਰ, ਗਿਆਨ, ਦਖਲ (ਦੇਣਾ) ॥

ਦਰਕਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਪਾਟਣਾ, ਤ੍ਰੇੜ ਆਉਣੀ, ਦਸਤ ਲੱਗਣੇ ॥

ਦਰਕਾਰ, ਵਿਃ—ਲੋੜੀਂਦਾ, ਜ਼ਰੂਰੀ । ਸਃ ਲੋੜ ॥

ਦਰਖ਼ਤ, ਪੁਃ—ਰੁੱਖ, ਵੱਡਾ ਬੂਟਾ, ਬਿਰਛ ॥

ਦਰਖਾਸਤ, ਸਃ—ਅਰਜ਼ੀ, ਅਰਦਾਸ ॥

ਦਰਗਹ / **ਦਰਗਾਹ** } ਸਃ—ਕਚਹਿਰੀ, ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਦੀ ਹਜ਼ੂਰੀ, ਕਿਸੇ ਮੁਸਲਮਾਨ ਫ਼ਕੀਰ ਦੀ ਥਾਂ ॥

ਦਰਜ, ਸਃ—ਸੀਉਣ, ਵਿੱਥ, ਤ੍ਰੇੜ ॥

ਵਿਃ—ਲਿਖਿਆ ਹੋਯਾ, ਕਿਤਾਬ ਵਿੱਚ ਚੜ੍ਹਿਆ ਹੋਯਾ (ਕਰਨਾ) ॥

ਦਰਜ਼ਣ, ਸਃ—ਦਰਜ਼ੀ ਦੀ ਤ੍ਰੀਮਤ, ਕਪੜੇ ਸੀਉਣ ਵਾਲੀ, ੧੨ ਚੀਜਾਂ ॥

ਦਰਜਾ, ਪੁਃ—ਪਦਵੀ, ਹੁੱਦਾ, ਜਗਾ, ਹਿੱਸਾ ॥

ਦਰਜ਼ੀ, ਪੁਃ—ਜਿਸਦਾ ਕੰਮ ਕਪੜੇ ਸੀਉਣਾ ਹੈ ॥

ਦਰਜ਼ੀਗਰੀ, ਸਃ—ਦਰਜ਼ੀ ਦਾ ਕੰਮ ॥

ਦਰਦ, ਸਃ—ਪੀੜ, ਦੁਖ, ਤਰਸ, ਹਿਤ ॥

ਦਰਦਬੰਦ (ਵੰਦ) / **ਦਰਦ ਮੰਦ** } ਵਿਃ—ਜਿਸਨੂੰ ਤਰਸ ਹੈ ॥

ਦਰਦਣ, ਸਃ / **ਦਰਦੀ, ਪੁਃ** } ਜੋ ਤਰਸ ਕਰੇ, ਦਰਦ ਵਾਲਾ (ਲੀ) ॥

ਦਰਦਰਾ, ਵਿਃ—ਮੋਟਾ, ਅੱਧਾ ਪੀਠਾ ਹੋਯਾ (ਆਟਾ)।

ਦਰਪਣ, ਪੁਃ—ਸ਼ੀਸ਼ਾ ਮੂੰਹ ਵੇਖਣ ਵਾਲਾ ॥

ਦਰਬ, ਪੁਃ—ਧਨ, ਦੌਲਤ, ਰੁਪਯਾ ॥

ਦਰਬਾਣ, ਪੁਃ—ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਉੱਤੇ ਬੈਠਣ ਵਾਲਾ ਨੌਕਰ ॥

ਦਰਬਾਨਣੀ, ਸਃ—ਦਰਬਾਨ ਦੀ ਤ੍ਰੀਮਤ, ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਉੱਤੇ ਬਹਿਣ ਦੀ ਨੌਕਰੀ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ॥

ਦਰਬਾਰ, ਪੁਃ—ਕਚਹਿਰੀ, ਦਰਗਾਹ, ਰਾਜੇ ਦੀ ਸਭਾ, ਅਮੀਰਾਂ ਰਈਸਾਂ ਦਾ ਕੱਠ (ਕਰਨਾ) ॥

ਦਰਬਾਰ / **ਦਰਬਾਰ ਸਾਹਿਬ** } ਪੁਃ—ਅਮ੍ਰਿਤਸਰ ਜੋ ਸਿਖਾਂ ਦਾ ਮੰਦਰ ਹੈ, ਹੋਰ ਸਿਖ ਮੰਦਰ, ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ॥

ਦਰਬਾਰੀ, ਵਿਃ, ਪੁਃ—ਦਰਬਾਰ ਦਾ, ਦਰਬਾਰ ਵਿੱਚ ਬੈਠਣ ਵਾਲਾ, ਜਿਸਨੂੰ ਦਰਬਾਰ ਵਿੱਚ ਜਾਣ ਦਾ ਹੱਕ ਹੈ, ਕੁਰਸੀ ਨਸ਼ੀਨ ॥

ਦਰਬੀ, ਪੁਃ—ਧਨ ਵਾਲਾ, ਬਖ਼ਤਾਵਰ ॥

ਦਰਮਾਹਾ / **ਦਰਮਾਹਾਂ** } ਪੁਃ—ਮਹੀਨੇ ਪਿਛੋਂ ਮਿਲਣ ਵਾਲੀ ਤ[illegible] ॥

ਦਰਵੱਜਾ / **ਦਰਵਾਜ਼ਾ** } ਪੁਃ—ਬੂਹਾ, ਭਿੱਤ, ਕਵਾੜ, ਦੋਵੇਂ ਤਾਕ ॥

ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਉਚੇੜ ਸੱਟਣਾ / **ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਉਚੇੜ ਕੱਢਣਾ** } ਕ੍ਰਿਃ—ਬਹੁਤ ਫੇਰੇ ਪਾਉਣੇ ॥

ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਮਾਰਨਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਬੂਹੇ ਬੰਦ ਕਰਨਾ ॥

ਦਰਵਾਰੀ, ਪੁਃ—'ਦਰਬਾਰੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਦਰਵੇਸ਼, ਪੁ:—ਮੁਸਲਮਾਨ ਫ਼ਕੀਰ, ਸਾਂਈਂ, ਮੰਗਤਾ॥

ਦਰੜ / **ਦਰੜਾ** } ਪੁ:—ਮੋਟਾ ਪੀਠਾ ਹੋਇਆ ਅਨਾਜ ਜਾਂ ਦੂਆ॥

ਦਰੜ ਫਰੜ / **ਦਰੜਾ ਫਰੜਾ** } ਪੁ:—ਦਰੜ, ਬੇ ਪਰਵਾਹੀ ਨਾਲ ਕੀਤਾ ਹੋਇਆ ਕੰਮ ॥

ਦਰੜਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਮੋਟਾ ਪੀਹਣਾ, ਵੱਸ ਕਰਨਾ, ਦਲਣਾ ॥

ਦਰਾ, ਪੁ:—ਰਾਹ, ਪਹਾੜਾਂ ਦੇ ਵਿਚਲਾ ਰਸਤਾ॥

ਦਰਾਇਸ / **ਦਰਾਸ** } ਸ:—ਖ਼ਾਹਸ਼, ਲੋੜ, ਚਾਹ, ਇੱਛਿਆ॥

ਦਰਾਜ, ਪੁ:—ਮੇਜ਼ ਦਾ ਖਾਨਾ, ਇੱਕ ਭੀੜਾ ਪਜਾਮਾਂ॥

ਦਰਾਟੀ, ਸ:—ਦਾਤ੍ਰੀ ॥

ਦਰਾਣੀ, ਸ:—ਦੇਉਰ ਦੀ ਵਹੁਟੀ॥

ਦਰਾਤੀ, ਸ:—ਦਾਤੀ, ਦਾਤ੍ਰੀ॥

ਦਰਾਬੀ, ਸ:—ਮੋਤੀ ਆਦਿਕ ਤੱਲਣ ਵਾਲੀ ਕੰਡੀ, ਇੱਕ ਲਕੜੀ ਜਿਸ ਤੋਂ ਰਾਜਾਂ ਦਾ ਸਾਹਲ ਲਟਕਦਾ ਹੈ॥

ਪੁ:—ਖੋਤਰਾਂ ਦਾ ਨੌਕਰ॥

ਦਰਾਰ, ਪੁ:—ਤ੍ਰੇੜ, ਵਿੱਥ, ਦਰਜ॥

ਦਰਿਆ / **ਦਰਿਆਉ** / **ਦਰਿਆਇ** } ਪੁ:—ਨਦੀ, ਨਾਲਾ, ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰਾ ਵਗਣ ਵਾਲਾ ਪਾਣੀ, ਬਹੁਤ ਇਲਮ ਵਾਲਾ॥

ਦਰਿਆ ਬੁਰਦ, ਪੁ:—ਜੋ ਜ਼ਮੀਨ ਦਰਿਆ ਰੁੜ੍ਹਾ ਲੈ ਜਾਏ॥

ਦਰਿਆਈ, ਵਿ:—ਦਰਿਆ ਜਾਂ ਸਮੁੰਦਰ ਦਾ॥

ਸ:—ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦਾ ਰੇਸ਼ਮੀ ਕਪੜਾ॥

ਦਰਿਆਫ਼ਤ, ਪੁ—ਪੁੱਛ ਗਿੱਛ, ਪਛਾਣ, ਪਤਾ (ਕਰਨਾ)॥

ਦਰਿਸ਼ਟ, ਸ:—ਨਜ਼ਰ, ਨਿਗਾਹ, ਵੇਖਣਾ॥

ਦਰਿਸ਼ਟ ਕੂਟ / **ਦਰਿਸ਼ਟ ਕੂਟ** } ਪੁ:—ਬੁਝਾਰਤ, ਔਖਾ ਪ੍ਰਸ਼ਨ॥

ਦਰਿਸ਼ਟਾਂਤ, ਪੁ:—ਮਸਾਲ, ਨਮੂਨਾ, ਉਪਮਾ॥

ਦਰਿੱਦਰ, ਪੁ: / **ਦਰਿੱਦਰਤਾਈ,** ਸ: } ਗਰੀਬੀ, ਤੰਗਸੀ॥

ਦਰਿਦੱਰਣ, ਸ: / **ਦਰਿੱਦਰੀ,** ਪ: } ਗਰੀਬ ਜਿਸ ਦਾ ਹੱਥ ਤੰਗ ਹੋ॥

ਦਰਿੜ੍ਹ / **ਦਰਿੜ੍ਹਤਾ** } ਸ:—ਦਿਲ ਦੀ ਪਕਿਆਈ, ਹੌਸਲਾ, ਤਾਕਤ॥

ਦਰੀ, ਸ:—ਇੱਕ ਵਿਛਾਉਣ ਵਾਲਾ ਮੋਟਾ ਕਪੜਾ॥

ਵਿ:—ਦਰਾਂ ਜਾਂ ਦਰਵਾਜ਼ਿਆਂ ਵਾਲਾ (ਬਾਰਾਂ ਦਰੀ)॥

ਦਰੀਜਣਾ, ਪੁ:—ਮੋਤੀਆਂ ਦਾ ਇੱਕ ਭੇਦ॥

ਦਰੀਦਾਈ, ਸ:—ਦਾਈ ਜਿਸ ਦਾ ਕੰਮ ਬਾਲ ਜਮਾਉਣਾ ਹੈ॥

ਦਰੁਸਤ, ਵਿ:—ਠੀਕ, ਸੱਚਾ, ਮੁਨਾਸਬ, ਸਹੀ, ਪੂਰਾ॥

ਦਰੁਸਤੀ, ਪੁ:—ਠੀਕ ਹੋਣਾ, ਸਫ਼ਾਈ, ਜੁਗਤ, ਸੁਆਰਨ ਦਾ ਕੰਮ॥

ਦਰੂਦ, ਪੁ:—ਮੁਹੰਮਦ ਸਾਹਿਬ ਦੀ ਵਡਿਆਈ, ਬਰਕਤਾਂ ॥

ਦਰੂਦ ਪੜ੍ਹਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਵਡਿਆਈ ਕਰਨਾ, ਧੰਨ ਧੰਨ ਕਹਿਣਾ ॥

ਦਰੂਦ ਫ਼ਾਤਿਆ, ਪੁ:—ਮੁਰਦੇ ਦੇ ਵਾਸਤੇ ਜੋ ਦੁਆ ਕੀਤੀ ਜਾਵੇ ॥

ਦਰੇਸ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਕਪੜਾ ॥
ਵਿ:—ਸਿੱਧਾ, ਠੀਕ ॥

ਦਰੁਸ਼ੀ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—(ਸੜਕ ਜਾਂ ਨੈਹਰ ਦੀ ਪਟੜੀ ਦੀ) ਸਿਧਾਈ ਕਰਨਾ ॥

ਦਰੇਕ, ਸ:—ਇੱਕ ਰੁੱਖ ॥

ਦਰੇੜ, ਸ:—ਦਬਾਉ, ਦਰੇੜੇ ਜਾਣ ਦੀ ਹਾਲਤ, ਰਗੜ (ਹੇਠ ਆਉਣਾ) ॥

ਦਰੇੜਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਦਬਾਉਣਾ, ਪੀਹਣਾ, ਰਗੜਾਉਣਾ ॥

ਦਰੇੜਾ, ਪੁ:—ਬਹੁਤ ਜ਼ੋਰ ਦਾ ਮੀਂਹ ॥

ਦਰੋਈ
ਦਰੋਹੀ } ਸ:—'ਦੁਹਾਈ' ਵੇਖੋ ॥

ਦਰੋਗਾ, ਪੁ:—ਦਫ਼ਤਰ ਦਾ ਵੱਡਾ ਅਫਸਰ, ਜੋ ਕੰਮ ਦੀ ਦੇਖ ਭਾਲ ਕਰੇ ॥

ਦਰੌਵਾ, ਪੁ:—ਭੌਜ ਪੱਤਰ ਦੀ ਛਿੱਲ ॥

ਦਲ, ਪੁ:—ਫੌਜ, ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਭੀੜ, ਟੋਲ੍ਹਾ ॥

ਦਲ ਸੱਟਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—'ਦਲ ਮਲ ਸੱਟਣਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਦੁਲਦਲ, ਸ:—ਚਿਕੜ, ਖੋਭਾ ॥

ਦਲ ਬਾਦਲ, ਪੁ:—ਕਾਲੀ ਘਟਾ, ਬੜੀ ਭਾਰੀ ਫੌਜ ॥

ਦਲ ਮਲ, ਪੁ:—ਤੋੜਨ, ਮਲਣ ਜਾਂ ਪੀਹਣ ਦਾ ਕੰਮ ॥

ਦਲ ਮਲ ਸੱਟਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਪੈਰਾਂ ਨਾਲ ਮਲ ਕੇ ਛਿਪੋਣਾ ॥

ਦਲਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਮੋਟਾ ਪੀਹਣਾ, ਚੱਕੀ ਵਿਚ ਪੀਹ ਕੇ ਤੋੜਨਾ ॥

ਦਲਬਾ
ਦਲਵਾ } ਪੁ:—ਚਿੰਤੀ, ਧੋਖਾ, ਛਲ (ਦੇਣਾ)॥

ਦਲਵਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਦਲਣ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਾਉਣਾ।

ਦਲਵਾਈ, ਸ:—ਅਨਾਜ ਦਲਾਉਣ ਦਾ ਕੰਮ ਜਾਂ ਮਜੂਰੀ ॥

ਦਲਵੇਧਾ, ਪੁ:—ਦਿਲਵਧਾ, ਦੇਣ ਵਾਲਾ ॥

ਦਲਾ, ਪੁ:—'ਤਲਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਦੱਲਾ, ਪੁ:—ਦਲਾਲ, ਵਿਚੋਲਾ (ਨਿੰਦਿਆ ਵਾਚਕ)॥

ਦਲਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਦਲਵਾਉਣਾ, ਦੁਆਉਣਾ ॥

ਦਲਾਈ, ਸ:—'ਦਲਵਾਈ' ਵੇਖੋ ॥

ਦਲਾਸਾ, ਪੁ:—ਤਸੱਲੀ, ਹੌਸਲਾ (ਦੇਣਾ) ॥

ਦਲਾਨ, ਪੁ:—ਵੱਡਾ ਕਮਰਾ, ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਅੰਦਰ ॥

ਦਲਾਲ, ਪੁ:—ਜਿਸ ਦੀ ਰਾਹੀਂ ਸੌਦਾ ਹੋਵੇ, ਵਿਚੋਲਾ ॥

ਦਲਾਲਗੀ
ਦਲਾਲੀ } ਸ:—ਦਲਾਲ ਦਾ ਕੰਮ ਜਾਂ ਮਿਹਨਤਾਨਾ, ਦਸਤੂਰੀ ॥

ਦਲਿੱਦਰ, ਪੁ:
ਦਲਿੱਦਰਤਾਈ, ਸ: } ਗਰੀਬੀ, ਆਲਸ, ਕੁੜ੍ਹਨ ॥

ਦਲਿਦਰਣ, ਸ:
ਦਲਿੱਦਰੀ, ਪੁ: } ਗਰੀਬ, ਤੰਗ, ਸੁਸਤ ॥

ਦਲੀਆ
ਦਲੀਯਾ } ਪੁ:—ਦਲਿਆ ਹੋਯਾ ਅਨਾਜ ॥

ਦਲੀਜ, ਸ:—ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਦੀ ਚੁਗਾਠ ਦੀ ਹੇਠਲੀ ਲੱਕੜ, ਸਰਦਲ ॥

ਦਲੀਮਲੀ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਚਿਹਲਾ ਅਤੇ ਰਗੜਨਾ ॥

ਦਲੀਲ, ਸ:—ਸਬੂਤ, ਯੁਕਤੀ (ਦੇਣਾ, ਲਾਉਣਾ) ਪ੍ਰੇਮ, ਚਿਤ, ਖਿਆਲ, ਅਕਲ, ਇੱਛਿਆ (ਕਰਨਾ) ॥

ਦਲੇਰ, ਵਿ:—ਹੌਸਲੇ ਵਾਲਾ, ਬਹਾਦਰ, ਸਖੀ ॥

ਦਲੇਰੀ, ਸ:—ਬਹਾਦਰੀ, ਹਿੰਮਤ, ਸਖਾਉਤ ॥

ਦਲੇਲ, ਵਿ:—ਦਲੇਰ। ਸ:—ਸਿਪਾਹੀਆਂ ਨੂੰ ਜੋ ਕਵਾਇਦ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇ (ਬੋਲਣਾ)॥

ਦਲੇਲੀ, ਸ:—'ਦਲੇਰੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਦਵਾ, ਸ:—ਰੋਗ ਹਟਾਉਣ ਵਾਲੀ ਚੀਜ਼, ਔਖਧ ॥

ਦਵਾ ਦਰਮਲ
ਦਵਾ ਦਾਰੂ } ਪੁ:—ਦਵਾ, ਅਲਾਜ (ਕਰਨਾ)॥

ਦਵਾ ਲੱਗਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਦਵਾ ਦਾ ਅਸਰ ਹੋਣਾ ॥

ਦਵਾਇਣ, ਸ:—'ਅਦੁਆਇਣ' ਵੇਖੋ ॥

ਦਵਾਇਤ, ਸ:—ਸਿਆਹੀ ਪਾਕੇ ਲਿਖਣ ਵਾਲੀ ਕੁੱਜੀ ॥

ਦਵਾਈ, ਸ:—'ਦਵਾ' ਵੇਖੋ (ਦਵਾਈ ਮੁਬਾਰਕ, ਸ:—ਇੱਕ ਬੂਟੀ) ॥

ਦਵਾਖੜੀ
ਦਵਾਖੀ } ਸ:—ਲਕੜੀ ਦਾ ਸ਼ਮਾਦਾਨ, ਦੀਉਟ ॥

ਦਵਾਨ, ਪੁ:—'ਦੀਵਾਨ' ਵੇਖੋ ॥

ਦਵਾਨਾ, ਵਿ:—ਕਮਲਾ, ਪਾਗਲ, ਬੇ ਪਰਵਾਹ ॥

ਦਵਾਤ, ਸ:—'ਦਵਾਇਤ' ਵੇਖੋ ॥

ਦਵਾਤਸੀ
ਦਵਾਦਸੀ } ਸ:—ਬਾਰ੍ਹਵੀਂ ਥਿਤ ॥

ਦਵਾਪਰ, ਪੁ:—ਤੀਸਰਾ ਜੁਗ (ਕਲਜੁਗ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾ) ॥

ਦਵਾਰੀ, ਸ:—ਬੂਹੇ ਦੀ ਚੁਗਾਠ ॥

ਦਵਾਲ, ਸ:—ਕੈਂਧ। ਵਿ:—ਦੇਣ ਵਾਲਾ ॥

ਦਵਾਲਗੀਰ, ਪੁ:—ਕੈਂਧ ਤੇ ਲਾਉਣ ਵਾਲਾ ਲੈਂਪ, ਕੈਂਧ ਨੂੰ ਮੜ੍ਹਨ ਵਾਲਾ ਕਪੜਾ, ਕੈਂਧ ਦਾ ਵਧਾਉ ਜਿਸ ਪੁਰ ਕੋਈ ਸ਼ੈ ਰਖੀ ਜਾਵੇ ॥

ਦਵਾਲਾ, ਪੁ:—ਹੁਦਾਰ ਨਾ ਲਾਹ ਸੱਕਣ ਦੀ ਹਾਲਤ, ਗਰੀਬੀ, ਬੁਪਾਰ ਵਿੱਚ ਘਾਟਾ, ਘੇਰਾ॥

ਦਵਾਲਾ ਨਿਕਲਜਾਣਾ
ਦਵਾਲਾ ਨਿਕਲਣਾ } ਕ੍ਰਿ:—ਅਦਾਲਤ ਵੱਲੋਂ ਇਹ ਫੈਸਲਾ ਹੋਣਾ ਕਿ ਫਲਾਨਾ ਮਨੁਖ ਆਪਣਾ ਹੁਦਾਰ ਨਹੀਂ ਲਾਹ ਸਕਦਾ ॥

ਦਵਾਲੇ ਹੋਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਮਗਰ ਪੈਣਾ, ਪਿੱਛਾ ਕਰਨਾ ॥

ਦਵਾਲੀ, ਸਃ—ਤਸਮਾ, ਪੇਟੀ, ਦੀਪ ਮਾਲਾ ਦਾ ਤਿਹਾਰ ॥

ਦਵਾਲੀਆ (ਯਾ), ਪੁਃ—ਜਿਸ ਦਾ ਦਵਾਲਾ ਨਿਕਲੇ ॥

ਦਵੈਤ, ਸਃ—ਦਵਾਇਤ, ਦੁਜਾਇਗੀ

ਦਵੇਲੀਆਂ, ਪੁਃ—ਇੱਕ ਮੋਟਾ ਘਾਹ ਜੋ ਮਹੀਆਂ ਚਾਹ ਕੇ ਖਾਂਦੀਆਂ ਹਨ ॥

ਦੜ, ਸਃ—ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਕੁਝ ਜ਼ੋਰ ਨਾਲ ਡਿਗਣ ਦੀ ਅਵਾਜ਼, ਚੁੱਪ (ਮਾਰਨੀ, ਵੱਟਣੀ) ॥

ਦੜ ਜ਼ਮੀਨ ਤੇ ਜਾ ਪੈਣਾ; ਕ੍ਰਿਃ—ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਸਿੱਧਾ ਡਿਗ ਪੈਣਾ ॥

ਦੜਊ, ਪੁਃ—ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦਾ ਅਨਾਜ ਜਿਸ ਦਾ ਆਟਾ ਹਿੰਦੂ ਵਰਤ ਵਾਲੇ ਦਿਨ ਖਾਂਦੇ ਹਨ ॥

ਦੜਕਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਸਹਿਮ ਜਾਣਾ, ਡਰ ਕੇ ਬਹਿ ਜਾਣਾ ॥

ਦੜਕਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਡਰਾਉਣਾ, ਦਬਕਾਉਣਾ ॥

ਦੜੱਕਾ, ਪੁਃ—ਸਹਿਮ, ਡਰ, ਦਬਕਾ ॥

ਦੜੱਕਾ ਮਾਰਨਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਡਰਾਉਣਾ, ਧਮਕਾਉਣਾ ।

ਦੜਨਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਡਰ ਕੇ ਲੁਕ ਜਾਣਾ ([illegible]ਆਂ ਵਾਕਰ) ॥

ਦੜੱਬ, ਪੁਃ—ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਕੁਝ ਡਿਗਣ ਦੀ ਅਵਾਜ਼ ॥

ਦੜੱਬ ਕਰਕੇ ਡਿੱਗਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਸਿੱਧੇ ਜਾ ਪੈਣਾ ॥

ਦੜਬੜ, ਪੁਃ—ਗਿੱਲੀ ਸੁਕੀ ਖੁਰਾਕ ਮਿਲੀ ਹੋਈ, ਇੱਕ ਮਠਿਆਈ ॥

ਦੜਬਾ / ਦੜਲਾ } ਪੁਃ—ਕਬੂਤਰਾਂ ਜਾਂ ਕੁੱਕੜਾਂ ਦਾ ਘਰ ॥

ਦੜੰਮ, ਪੁਃ—'ਦੜੱਬ' ਵੇਖੋ ॥

ਦੜੱਲਾ, ਪੁਃ—ਜ਼ੋਰ ਦਾ ਮੀਂਹ, ਖੁੱਲ੍ਹੇ ਜੀ ਨਾਲ ਧਨ ਦੇਣਾ, ਧੜੱਲਾ ॥

ਦੜਾ, ਪੁਃ—ਅਹਮਦ ਸ਼ਾਹੀ ਰੁਪਯਾ, ਛਿਪਾਉ, ਹੁਟਕਲ, ਰੁੱਖ ਤੋਂ ਲੱਥੇ ਹੋਏ ਸੱਜਰੇ ਪੱਕੇ ਅੰਬ ॥

ਦੜਾ ਮਾਰਨਾ, ਪੁਃ—ਛਿਪ ਜਾਣਾ, ਟਿਕ ਜਾਣਾ (ਟੱਹਲੀ ਦਾ) ॥

ਦੜਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਛਿਪਾਉਣਾ, ਦਬਕਣਾ ॥

ਦੜੂਤ / ਦਰੂਤ } ਪੁਃ—ਦੋਉਰ ਦਾ ਪੁਤ੍ਰ ॥

ਦੜੂਹ, ਪੁਃ—'ਦੜੱਬ' ਵੇਖੋ ॥

ਦੜੋਨਾ, ਪੁਃ—ਖੱਟਾ ਅਨਾਰ ॥

ਦਾ, ਅਵਃ—ਸੰਬੰਧ ਵਾਚਕ ਪਦ ॥

ਕ੍ਰਿਃ-ਹੋਇਆ (ਗਿਆ ਦਾ ਆਦਿਕ) ॥

ਪੁਃ—ਪਾਸਾ, ਤਰਫ, ਮੌਕਾ, ਵਾਰੀ (ਦੇਣਾ), ਛਲ ਬਹਾਨਾ, ਚਲਾਕ, ਕੁਸ਼ਤੀ ਵਿੱਚ ਧੋਖਾ ਦੇਣਾ (ਕਰਨਾ) ਘਾਤ, ਜੂਏ ਦੀ ਜਿੱਤ (ਆਉਣਾ), ਪਾਸਾ ॥

ਦਾ ਖਾਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਧੋਖਾ ਖਾਣਾ, ਛਲਿਆ ਜਾਣਾ ॥

ਦਾ ਤੇ ਚੜ੍ਹਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਵੱਸ ਕਰਨਾ, ਕਾਬੂ ਕਰਨਾ ॥

ਦਾ ਪੈਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਪਾਸਾ ਸੁੱਟਿਆ ਜਾਣਾ, ਧੋਖਾ ਖਾਣਾ ॥

ਦਾ ਲੱਗਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਮੌਕਾ ਮਿਲਣਾ ॥

ਦਾ ਲਗਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਸ਼ਰਤ ਲਾਉਣੀ ॥

ਦਾ ਲੈਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਆਪਣੀ ਵਾਰੀ ਲੈਣੀ, ਮੌਕੇ ਤੇ ਕੰਮ ਕਰ ਲੈਣਾ ॥

ਦਾਉ, ਪੁ:—ਪਾਸਾ, ਤਰਕ, ਘਾਤ, ਛਲ, ਫ਼ਰੇਬ (ਮਾਰਨਾ) ॥

ਦਾਉ ਘਾਉ
ਦਾਉ ਘਾਤ } ਪੁ:—ਇਕ ਖੇਡ, ਵੈਰੀ ਦੀ ਤਾੜ ॥

ਦਾਉਣ, ਸ:—ਅਦੁਆਇਣ, ਪਰਾਲ ਦੀ ਰੱਸੀ, ਚੋਗੇ ਦਾ ਲੜ, ਘੋੜੇ ਦੇ ਪੈਰਾਂ ਦਾ ਰੱਸਾ, ਮੰਜੇ ਨੂੰ ਕੱਸਣ ਵਾਲੀ ਰੱਸੀ ॥

ਦਾਉਣ ਲੱਗਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਲੜ ਫੜਨਾ, ਆਸਰਾ ਭਾਲਣਾ ॥

ਦਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਘੋੜੇ ਜਾਂ ਖੋਤੇ ਦੇ ਪੈਰਾਂ ਨੂੰ ਰੱਸਾ ਪਾਉਣਾ ॥

ਦਾਉਣੀ, ਸ:—ਕੁੜੀਆਂ ਦੇ ਮੱਥੇ ਦਾ ਇੱਕ ਗਹਿਣਾ ਸੋਨੇ ਦਾ, ਬਿੰਦੀਆਂ ਵਾਲਾ ਕਪੜਾ, ਮਰਦੇ ਦੇ ਸਰਬਧੀਆਂ ਦਾ ਰੱਖਿਆ ਹੋਯਾ ਖੱਫਣ ਦਾ ਟੋਟਾ ॥

ਦਾਉਤ, ਪੁ:—ਜ਼ਿਆਫ਼ਤ (ਕਰਨਾ, ਦੇਣਾ) ॥

ਦਾਉਤੀ, ਵਿ:—ਦਾਉਤ ਤੇ ਬੁਲਾਯਾ ਹੋਯਾ ॥

ਦਾਉਲਾ, ਪੁ:—'ਤਾਉਲਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਦਾਊਦੀ, ਪੁ:, ਸ:—'ਦਊਦੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਦਾਇਕ, ਪੁ:, ਸ:—ਦੇਣ ਵਾਲਾ (ਲੀ)

ਦਾਇਮ, ਕ੍ਰਿ:, ਵਿ:—ਸਦਾ, ਹਮੇਸ਼ਾਂ, ਨਿੱਤ ॥

ਦਾਇਰਾ, ਪੁ:—ਮੁਸਲਮਾਨ ਫ਼ਕੀਰਾਂ ਦੀ ਥਾਂ ॥

ਦਾਈ, ਸ:, ਪੁ:—ਬਾਲ ਜਣਾਉਣ ਜਾਂ ਪਾਲਣ ਵਾਲੀ, ਟਹਿਲਣ, ਨਵੀਂ ਵਿਆਹੀ ਵਹੁਟੀ ਦੇ ਨਾਲ ਜਾਣ ਵਾਲੀ ਤ੍ਰੀਮਤ। ਖੇਡਣ ਵਿੱਚ ਜਿਸ ਦੇ ਪਾਸ ਬਾਲ ਕੱਠੇ ਹੋਣ, ਦਾ ਲਾਉਣ ਵਾਲਾ, ਦੇਣ ਵਾਲਾ ॥

ਵਿ:—ਜਿਸ ਨੂੰ ਦਾ ਆਉਂਦੇ ਹਨ, ਛਲੀਆ ॥

ਦਾਈ ਬੰਨ੍ਹਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਪੱਕੀ ਸਲਾਹ ਕਰਨਾ, ਠਨਣਾ ॥

ਦਾਈਆ, ਪੁ:—ਚਾਹ, ਮਰਜ਼ੀ, ਇੱਛਿਆ, ਪੱਕੀ ਸਲਾਹ (ਬੰਨ੍ਹਣਾ) ॥

ਦਾਈਂ ਦਾਈਂ, ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—ਕਿਸੇ ਨਾ ਕਿਸੇ ਬਹਾਨੇ

ਦਾਸ, ਪੁ:—ਨੌਕਰ, ਗੁਲਾਮ, ਅਧੀਨ, ਚੇਲਾ, ਸੇਵਕ ॥

ਦਾਸਾ, ਪੁ:—ਵੱਛੇ ਦਾ ਗੋਹਾ, ਪੌੜੀ ਦੀ ਅਗਲੀ ਲਕੜੀ ॥

ਦਾਸੀ, ਸ:—ਟਹਿਲਣ, ਗੋਲੀ (ਚਰਨ ਦਾਸੀ, ਸ:—ਜੁੱਤੀ) ॥

ਦਾਹ, ਪੁ:—ਸਾੜ, ਭਾਂਬੜ, ਅੱਗ, ਜੋਸ਼, ਪੀੜ ਦੁਖ, ਗਮ (ਲੱਗਣਾ, ਲਾਉਣਾ) ॥

ਦਾਹ ਦੇਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਚਿਤਾ ਨੂੰ ਅੱਗ ਲਾਉਣੀ, ਦੁਖ ਦਾ ਕਾਰਣ ਹੋਣਾ ॥

ਦਾਹਜ, ਸਃ—ਤਾਪ ਵਿੱਚ ਜੋ ਬਾਰੀ ਤ੍ਰੇਹ ਲਗਦੀ ਹੈ ॥

ਦਾਹੜ, ਸਃ—ਪਿਛਲਾ ਚੱਬਣ ਵਾਲਾ ਦੰਦ ॥

ਦਾਹੜਨਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਪਿਛਲੇ ਦੰਦਾਂ ਨਾਲ ਚੱਬਣਾ ।

ਦਾਹੜਾ, ਪੁਃ—ਠੋਡੀ ਉੱਪਰ ਉਗੇ ਹੋਏ ਲੰਮੇ ਵਾਲ, ਸਿੱਖਾਂ ਦੀ ਦਾਹੜੀ ॥

ਦਾਹੜੀ, ਸਃ—ਛੋਟਾ ਦਾਹੜਾ, ਬੋਹੜ ਦੀਆਂ ਲਮਕਣ ਵਾਲੀਆਂ ਜੜ੍ਹਾਂ ॥

ਲਮ ਦਾਹੜੀ,
ਲਮ ਦਾਹੜੀਆ } ਵਿਃ—ਜਿਸ ਦੀ ਦਾਹੜੀ ਲੰਮੀ ਹੈ ॥

ਦਾਹਾ, ਪੁਃ—ਦਹਾਈ, ਦਸ ਇਕਾਈਆਂ ॥

ਦਾਊ ਦਲ, ਪੁਃ—ਇੱਕ ਖੁਸ਼ਬੂਦਾਰ ਫੁੱਲਾਂ ਵਾਲੀ ਝਾੜੀ ॥

ਦਾਖ, ਸਃ—ਇੱਕ ਮੇਵਾ, ਅੰਗੂਰ, ਸਾਉਗੀ ॥

ਦਾਖਲ, ਵਿਃ—ਜੋ ਅੰਦਰ ਵੜੇ ਜਾਂ ਪਹੁੰਚੇ, ਸ਼ਾਮਲ, ਦਰਜ, ਵਾੜਿਆ ਹੋਯਾ, ਰਖਿਆ ਹੋਯਾ ਪੁਃ—ਹਿਸਾਬ ਜਾਂ ਵਹੀ ਵਿੱਚ ਲਿਖਣਾ, ਰਖਣਾ (ਹੋਣਾ, ਕਰਨਾ) ॥

ਦਾਖਲ ਖਾਰਜ, ਸਃ—ਜ਼ਮੀਨ ਦੀ ਮਾਲਕੀ ਇਕ ਦੇ ਨਾਉਂ ਤੋਂ ਦੂਜੇ ਦੇ ਨਾਉਂ ਦੀ ਲਿਖੀ ਜਾਣੀ ॥

ਦਾਖਲ ਦਫਤਰ, ਵਿਃ—ਦਫਤਰ ਵਿੱਚ ਸਾਂਭਿਆ ਹੋਯਾ, ਕਾਗਜ਼ (ਹੋਣਾ, ਕਰਨਾ) ॥

ਦਾਖਲਾ, ਪੁਃ ਅੰਦਰ ਵੜਨ ਦਾ ਕੰਮ, ਦਾਖਲ ਹੋਣ ਦੀ ਫ਼ੀਸ ॥

ਦਾਖੂ ਦਾਣਾ, ਪੁਃ—ਦਾਖ ਦਾ ਬੀਜ, ਪੀੜ, ਦੁਖ (ਦੇਣਾ, ਲੈਣਾ) ॥

ਦਾਗ਼, ਪੁਃ—ਨਿਸ਼ਾਨ, ਚਲੀਕ, ਐਬ, ਜ਼ਖਮ, ਗ਼ਮ, ਨੁਕਸਾਨ ॥

ਦਾਗ ਦੇਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ ਸਾੜ ਕੇ ਨਿਸ਼ਾਨ ਲਾਉਣਾ ।

ਦਾਗ ਬੇਲ, ਸਃ—ਸੜਕ ਦਾ ਨਿਸ਼ਾਨ, ਲੀਕ ॥

ਦਾਗ ਲੱਗਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਬਦਨਾਮ ਹੋਣਾ, ਘਾਟਾ ਪੈਣਾ ॥

ਦਾਗ ਲਗਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਬਦਨਾਮ ਕਰਨਾ ॥

ਦਾਗਣ, ਸਃ—ਜਿਸ ਨੂੰ ਦਾਗ ਲੱਗਾ ਹੈ, ਐਬਣ ॥

ਦਾਗਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—(ਤੋਪ) ਚਲਾਉਣੀ, ਸਾੜ ਕੇ ਨਿਸ਼ਾਨ ਲਾਉਣਾ, ਮੁਰਦੇ ਨੂੰ ਅੱਗ ਲਾਉਣੀ ॥

ਦਾਗੀ, ਵਿਃ, ਪੁਃ—ਜਿਸ ਨੂੰ ਦਾਗ ਲੱਗਾ ਹੈ, ਧਜ ਵਾਲਾ ॥

ਦਾਜ
ਦਾਜ ਦਹੇਜ
ਦਾਜ ਦੌਣ } ਪੁਃ—ਵਿਆਹ ਵੇਲੇ ਜੋ ਪਦਾਰਥ ਧੀ ਨੂੰ ਦਿੱਤੇ ਜਾਣ ॥

ਦਾਜਲ, ਪੁਃ
ਦਾਜੜ(ੜਾ) ਃ
ਦਾਜੜੀ, ਸਃ
ਦਾਜੂ, ਪੁਃ } ਵਿਃ—ਦਾਜ ਵਿੱਚ ਦੇਣ ਜੋਗਾ ਹੌਲੇ ਮੇਲ ਦਾ ਸਸਤਾ ਨਿਕੰਮਾ (ਕਪੜਾ ਆਦਿਕ) ॥

ਦਾਝ, ਸਃ—ਤਾਪ ਵਿੱਚ ਜੋ ਬਾਰੀ ਤ੍ਰੇਹ ਲੱਗੇ ॥

ਦਾਣ, ਪੁਃ—'ਦਾਨ' ਵੇਖੋ ॥

ਦਾਣਾ, ਪੁਃ—ਅਨਾਜ, ਦਾਲ, ਛੋਲੇ ਆਦਿਕ ਜੋ ਘੋੜਿਆਂ ਨੂੰ ਪਾਏ ਜਾਣ, ਖੁਰਾਕ, ਮੁਸਲ ਪਾਸਾ (ਜੁਆਰੀਆਂ ਦਾ), ਫਿਨਸੀ, ਫਲਾਂ ਦੀ ਗਿਣਤੀ (ਦੋ ਦਾਣੇ ਅਨਾਰ ਦੇ), ਬੀਜ, ਕਿਣਕਾ, ਮਣਕਾ (ਮਾਲਾ ਦਾ) ॥

ਦਾਣਾ ਖਾਣਾ, ਪੁ:—ਰਸਤ, ਖੁਰਾਕ ॥

ਦਾਣਾ ਦੁਣਕਾ
ਦਾਣਾ ਦੂਣਾ, } ਪੁ:—ਅਨਾਜ, ਅੰਨ ॥

ਦਾਣਾਪਾਣੀ, ਪੁ:—ਅਜੀਉਕਾ, ਰੁਜ਼ਗਾਰ ॥

ਦਾਣਾ ਪਾਣੀ ਉਠ ਜਾਣਾ, ਕ੍ਰਿ:(ਕਿਸੇ ਮਨੁੱਖਦਾ) ਚਲੇ ਜਾਣਾ, ਮਰ ਜਾਣਾ ॥

ਦਾਣਾ ਫੱਕਾ, ਪੁ:—ਦਾਣੇ, ਅਨਾਜ, ਅੰਨ ॥

ਦਾਣੇ ਦਾਣੇ ਸਿਰ ਮੋਹਰ ਹੈ—ਪਹਿਲੇ ਹੀ ਪਰਮੇਸਰ ਨੇ ਠਠਿਆ ਹੋਯਾ ਹੈ ਕਿ ਫਲਾਣਾ ਦਾਣਾ ਫਲਾਣਾ ਮਨੁਖ ਖਾਏਗਾ ॥

ਦਾਤ, ਸ:—ਦਾਨ, ਦਿੱਤੀ ਹੋਈ ਚੀਜ਼, ਦਾਜ ॥

ਦਾਤਣ ਸ:—ਰੁਖ ਦੀ ਹਰੀ ਟਹਿਣੀ ਦਾ ਟੋਟਾ ਜਿਸ ਨਾਲ ਦੰਦ ਸਾਫ਼ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਮੁ: ਦਾਸ

ਦਾਤਰੀ, ਸ:—ਪੱਠੇ ਆਦਿਕ ਚੀਰਨ ਵਾਲਾ ਲੋਹੇ ਦਾ ਹਥਿਆਰ ॥

ਦਾਤਾ
ਦਾਤਾਰ } ਪੁ:—ਦੇਣ ਵਾਲਾ, ਸਖੀ, ਪਰਮੇਸਰ ॥

ਦਾਤਾਰੀ ਸ:—'ਦਤਾਰੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਦਾਤੀ; ਸ:—ਦਾਨ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ॥

ਦੱਤੀ, ਸ:—'ਦਾਤਰੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਦਾਤੁਣ, ਸ:—'ਦਾਤਣ' ਵੇਖੋ ॥

ਦਾਦ, ਸ:—ਦਾਤ, ਦਾਨ, ਨਿਆਉਂ, ਦੱਦੂ ॥

ਦਾਦ ਫਰਿਆਦ, ਸ:—ਨਿਆਉਂ ਵਾਸਤੇ ਬੇਨਤੀ, ਦੁਹਾਈ (ਕਰਨੀ) ॥

ਦਾਂਦ, ਪੁ:—ਬਲਦ, ਸੰਢਾ, ਢੱਗਾ ॥

ਦਾਦਕ, ਪੁ:—(ਬਹੁ: ਬ:) ਪੇਉ ਦੇ ਵੱਡੇਰੇ ਵਰੇ, ਦਾਦਾ ਆਦਿਕ ॥

ਦਾਦਕਾ,—ਵਿ:—ਦਾਦੇ ਪੜਦਾਦੇ ਆਦਿਕ ਦਾ ॥

ਦਾਦ ਪਿਉਤ, ਸ:—ਵੱਡਿਆਂ ਤੋਂ ਜੋ ਆਪੋਂ ਵਿਚ ਚਿਰ ਚਲਿਆ ਆਯਾ ਹੋਵੇ, ਸ਼ਾਦੀ ਗਮੀ ਦੀ ਸਾਂਝ ॥

ਦਾਦਰ
ਦਾਦੁਰ } ਪੁ:—ਡੱਡੂ ॥

ਦਾਦਾ, ਪੁ:—ਘਰ ਦਾ ਪਰੋਹਤ, ਭੱਟ ॥

ਦੱਦਾ, ਪੁ:—ਪੇਉ ਦਾ ਪੇਉ, ਬਾਬਾ, ਵੱਡਾ ਬੁੱਢਾ ਆਦਮੀ ॥

ਦਾਦੀ, ਸ:—ਦਾਏ ਦੀ ਤੀਮਤ, ਪੁਰਤਾਣੀ ॥

ਦੱਦੀ, ਸ:—ਪੇਉ ਦੀ ਮਾਂ, ਵੱਡੀ ਬੁੱਢੀ ਮਾਈ ॥

ਦਾਦੂ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਮਸ਼ਹੂਰ ਸੰਤ, ਦੱਦੂ ॥

ਦਾਦੂ ਪੰਥ, ਪੁ:—ਦਾਦੂ ਜੀ ਦਾ ਚਲਾਯਾ ਹੋਯਾ ਮਤ ॥

ਦਾਦੂ ਪੰਥੀ, ਪੁ:—ਦਾਦੂ ਜੀ ਦੇ ਮਤ ਨੂੰ ਮੰਨਣ ਵਾਲਾ ॥

ਦਾਂਦੂ, ਪੁ:
ਦਾਦ, ਸ: } 'ਦੱਦੂ' ਵੇਖੋ ॥

ਦਾਨ, ਪੁ:—ਦੇਣ ਦਾ ਕੰਮ, ਪੁੰਨ, ਖੈਰਾਤ, ਦਾਤ (ਕਰਨਾ, ਦੇਣਾ) ॥

ਦਾਨ ਤੋਂ ਕਲਜਾਣ, ਅਖਾਣ—ਦਾਨ ਦੇਣ ਨਾਲ ਮਨੁਖ ਦਾ ਭਲਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ॥

ਦਾਨ ਪਾਤ੍ਰ, ਪੁ:—ਦਾਨ ਲੈਣ ਦਾ ਅਧਕਾਰੀ, ਜਿਸ ਸੰਦੂਕੜੀ ਵਿੱਚ ਦਾਨ ਪਾਯਾ ਜਾਏ ॥

ਦਾਨ ਪੁੰਨ, ਪੁ:—ਖਰੈਤ, ਗਰੀਬਾਂ ਨੂੰ ਕੁਝ ਦੇਣਾ।

ਦਾਨ ਪੁੰਨ ਦਾ ਵੇਲਾ, ਪੁ:—ਜਿਸ ਵੇਲੇ ਗ੍ਰਹਿਣ ਲੱਗਾ ਹੋਵੇ ॥

ਵਿੱਦਿਆ ਦਾਨ, ਪੁ:—ਮੁਫ਼ਤ ਵਿੱਦਿਆ ਪੜ੍ਹਾਉਣੀ ॥

ਦਾਨਾ, ਵਿ:—ਸਿਆਣਾ, ਸਮਝ ਦਾਰ, ਚਤੁਰ ॥

ਦਾਨਾ ਬੀਨਾ, ਵਿ:—ਸਿਆਣਾ, ਜਾਨਣ ਬੁੱਝਣ ਵਾਲਾ ॥

ਦਾਨਾ, ਪੁ:—ਸਿਆਣਾ, ਅਨਾਜ ਦਾ ਖੱਤਾ, ਰੋਇਆ, ਕਬਰ ॥

ਦਾਨਾਈ, ਸ:—'ਦਨਾਈ' ਵੇਖੋ ॥

ਦਾਨੂ, ਪੁ:—ਅਨਾਰ, ਲਸਪਾਲ ॥

ਦਾਨੋ, ਪੁ:—ਦੈਂਤ, ਜਿੰਨ, ਦੇਉ ॥

ਦਾਬ, ਸ:—ਬੂਹੇ ਦੀ ਚੁਗਾਠ ਦੀ ਉਪਰਲੀ ਲੱਕੜ, ਦਬਾਉ, ਠੱਪੇ ਦਾ ਨਿਸ਼ਾਨ, ਮੀਂਹ ਪਿੱਛੋਂ ਜਿਸ ਧਰਤੀ ਨੂੰ ਵਾਹ ਕੇ ਸੁਹਾਗਾ ਫੇਰਿਆ ਹੋ (ਕਣਕ ਛੋਲੇ ਬੀਜਣ ਨੂੰ), ਦਬਕਾ ॥

ਦਾਬ ਦੇਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਹੇਠਾਂ ਨੂੰ ਦੱਬਣਾ, ਠੱਪਣਾ ॥

ਦਾਬਰ, ਸ:—ਕਰੜੀ ਮਿੱ.ੀ ਵਾਲੀ ਧਰਤੀ ॥

ਦਾਬੜਾ, ਪੁ:—ਹੌਲੇ ਮੇਲ ਦਾ ਛੱਪਰ, ਛੋਟੀ ਛੱਤ ਵਾਲਾ ਘਰ, ਇੱਕ ਮਠਿਆਈ ਜੋ ਗਰਭ ਵਾਲੀਆਂ ਖਾਂਦੀਆਂ ਹਨ, ਦਬਕਾ (ਮਾਰਨਾ) ॥

ਦੱਬਾ,
ਦੱਬਾ ਧੱਸਾ } ਪੁ:—ਡਰਾਵਾ, ਧਮਕੀ, ਦਬਕਾ (ਦੇਣਾ) ॥

ਦਾਮ, ਪੁ:—ਪੈਸੇ ਦਾ ਪੱਚੀਵਾਂ ਹਿਸਾ, ਮੁੱਲ, ਰਕਮ, ਪੰਖੇਰੂ ਫੜਨ ਦਾ ਜਾਲ ॥

ਦਾਮਣ, ਪੁ:—ਕਪੜੇ ਦਾ ਲੜ, ਪੱਲਾ, ਕੰਨੀ ਕੰਢੀ ॥

ਦਾਮਨੀ, ਸ:—ਮੁਰਦੇ ਦੇ ਸਰਬੰਧੀਆਂ ਦਾ ਰੱਖਿਆ ਹੋਇਆ ਖੱਫਣ ਦਾ ਟੁਕੜਾ ॥

ਦਾਮੀ, ਪੁ:—ਉਹ ਬਾਜ ਜਿਸ ਦੇ ਪਰ ਜੰਗਲੀ ਹਾਲਤ ਵਿੱਚ ਝੜੇ ਹੋਣ ॥

ਦਾਮੋਦਰ, ਪੁ:—ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਮਹਾਰਾਜ, ਪਰਮੇਸਰ ॥

ਦਾਯਕ, ਪੁ:—ਦੇਣ ਵਾਲਾ, ਜਿਸ ਤੋਂ ਕੁਝ ਪੈਦਾ ਹੋਵੇ ॥

ਦਾਯਾ, ਸ:—ਚਾਹ, ਮਤਲਬ, ਮਨੋਰਥ, ਦਾਵਾ, ਸਲਾਹ, ਦਾਈ ॥

ਦਾਯੇਦਾਰ, ਪੁ:—ਜੋ ਦਾਵਾ ਕਰੇ, ਫਰਿਆਦੀ ॥

ਦਾਰ ਚੀਨੀ, ਸ:—'ਦਾਲਚੀਨੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਦਾਰ ਮਦਾਰ (ਰੀ), ਸ:—ਸ਼ਰਤ; ਸੁਲ੍ਹਾ ਸਫਾਈ, ਲਾਰੇ ॥

ਦਾਰਾ, ਸ:—ਬੀਬੀ, ਵਹੁਟੀ ॥
ਪੁ:—ਇੱਕ ਪਾਤਸ਼ਾਹ, ਦਾਇਰਾ ॥

ਦਾਰੀ, ਸ:—ਖਾਤਰ, ਸੇਵਾ ॥

ਦਾਰੀਆ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦੀ ਟੌਰ ॥

ਦਾਰੂ, ਪੁ:—ਬਰੂਤ, ਦੁਆ, ਇਲਾਜ, ਸ਼ਰਾਬ ॥

ਦਾਰੂ ਦਰਮਲ, ਪੁ:—ਦੁਆ, ਔਖਧ ॥

ਦਾਰੂਦ, ਪੁ:—'ਦਰੂਦ' ਵੇਖੋ ॥

ਦਾਰੂੜਾ, ਪੁ:
ਦਾਰੂੜੀ, ਸ: } ਦਾਰੂ, ਸ਼ਰਾਬ, ਨਸ਼ਾ ਪਾਣੀ ॥

ਦਾਲ, ਸ:—ਛੋਲੇ ਮੂੰਗ ਮਾਂਹ ਆਦਿਕ ਦੇ ਦਾਣੇ ਦਲੇ ਹੋਏ ॥

ਦਾਲ ਆਟਾ
ਆਟਾ ਦਾਲ } ਪੁ:—ਭੋਜਨ, ਖੁਰਾਕ, ਰਸਤ ॥

ਦਾਲ ਗਰ, ਪੁ:—ਦਾਲ ਦਲਨ ਵਾਲਾ ॥

ਦਾਲ ਗਲਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਕੰਮ ਸਿਰੇ ਚੜ੍ਹਨਾ ॥

ਦਾਲ ਚਿਕਨਾ, ਪੁ:—ਗਰਮੀ ਦੀ ਇਕ ਦੁਆ ॥

ਦਾਲ ਚੀਨੀ, ਸ:—ਇੱਕ ਖੁਸ਼ਬੂ ਦਾਰ ਰੁੱਖ ਦੀ ਛਿੱਲ ਪਤ੍ਰ ਅਤੇ ਥੀ (ਮਸਾਲੇ ਵਿਚ ਪੈਂਦੀ ਹੈ) ॥

ਦਾਲ ਦਲੀਆ, ਪੁ:—ਕੁਝ ਨਾ ਕੁਝ, ਰੁੱਖਾ ਮਿੱਸਾ ਖਾਣਾ ॥

ਦਾਵ, ਪੁ:—'ਦਾਉ' ਵੇਖੋ ॥

ਦਾਵਹ
ਦਾਵਾ } ਪੁ:—ਹੱਕ, ਖ਼ਾਹਸ਼, ਅਰਜੀ, ਮੁਕੱਦਮਾ, (ਹੋਣਾ, ਕਰਨਾ) ॥

ਅਰਜੀ ਦਾਵਾ, ਪੁ:—ਉਹ ਕਾਗਤ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਮੁੱਦਈ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦਾ ਹਾਲ ਲਿਖ ਕੇ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਪੇਸ਼ ਕਰਦਾ ਹੈ ॥

ਦਾਵਾ ਖਾਰਜ ਹੋਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਮੁਕੱਦਮਾ ਹਰ ਜਾਣਾ ॥

ਜਵਾਬ ਦਾਵਾ, ਪੁ:—ਦਾਵੇ ਦਾ ਜਵਾਬ ॥

ਦਾਵੇ ਦਾਰ, ਪੁ:—ਜੋ ਦਾਵਾ ਕਰੇ, ਮੁਦਈ ॥

ਦਾਵਾਂ, ਪੁ:—ਘੋੜੇ ਦੇ ਪੈਰਾਂ ਦਾ ਰੱਸਾ ॥

ਦਾੜ੍ਹ
ਦਾੜ੍ਹਨਾ
ਦਾੜ੍ਹਾ (ੜੀ) } 'ਦਾਹੜ' ਆਦਿਕ ਵੇਖੋ ॥

ਦਾੜਮ
ਦਾੜੂ } ਪੁ:—ਨਿੱਕਾ ਖੱਟਾ ਅਨਾਰ, ਨਸਪਾਲ ॥

ਦਿਆਂ, ਅਵ:-'ਦਾ' ਦਾ ਸੰਬੰਧ ਕਾਰਕ ਬਹੁ:ਬ: ॥

ਦਿਆਰ, ਸ:—ਇੱਕ ਮਸ਼ਹੂਰ ਰੁਖ ਜਿਸ ਦੀ ਲਕੜੀ ਇਮਾਰਤ ਦੇ ਕੰਮ ਬਹੁਤ ਆਉਂਦੀ ਹੈ, ਥਿਆਰ ॥

ਦਿਆਲ, ਵਿ:—'ਦਯਾਲ' ਵੇਖੋ ॥

ਦਿਸ, ਸ:—ਨਜ਼ਰ, ਪਾਸਾ, ਤਰਫ਼ ॥

ਦਿਸ ਪੈਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਨਜ਼ਰ ਆ ਜਾਣਾ ॥

ਦਿਸਟ, ਸ:—'ਦ੍ਰਿਸਟ' ਵੇਖੋ ॥

ਦਿਸਟਾਂਤ, ਪੁ:-'ਦ੍ਰਿਸਟਾਂਤ' ਵੇਖੋ ॥

ਦਿੱਸਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਨਜ਼ਰ ਆਉਣਾ, ਵਿਖਾਲੀ ਦੇਣਾ ।

ਦਿੱਸਣਾ ਭਾਸਣਾ, ਵਿ:—ਸੋਹਣਾ, ਸੁੰਦਰ, ਦਰਸ਼ਨੀਕ

ਦਿਸੰਤ੍ਰ, ਪੁ:— ਦੇਸ, ਪਰਦੇਸ ॥

ਦਿਸੰਬਰ, ਪੁ:—'ਦਸੰਬਰ' ਵੇਖੋ ॥

ਦਿਸ਼ਾ, ਸ:—ਪਾਸਾ, ਤਰਫ਼, ਟੱਟੀ (ਜਾਣਾ) ॥

ਚਾਰੇਂ ਦਿਸਾ, ਪੁਃ—ਉੱਤਰ, ਦੱਖਣ, ਪੂਰਬ, ਪੱਛਮ ॥

ਦਿਸਾ ਸੂਲ, ਪੁਃ-ਕਿਸੇ ਪਾਸੇ ਟੁਰਨ ਦਾ ਮਹੂਰਤ ਨਾਂ ਹੋਣਾ ॥

ਦੁਰ ਦਿਸ਼ਾ, ਪੁਃ-ਮੰਦਾ ਹਾਲ ॥

ਦਿਸਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ-ਦੱਸਣਾ, ਖਬਰ ਦੇਣੀ॥

ਦਿਸਾ_ਰ (ਦਿਸਾਵਰ)
ਦਿਸਾਉਰੀ (ਦਿਸਾਵਰੀ)
ਦਿਸਾਂਉਰੀ (ਦਿਸਾਂਵਰੀ)
ਦਿਸੌਰ
ਦਿਸੌਰੀ
} 'ਦਸਾਉਰ' 'ਦਸਾਉਰੀ' ਵੇਖੋ॥

ਦਿਂਹ, ਪੁਃ-ਦਿਨ, ਦਿਹਾੜਾ, ਰੋਜ ॥

ਦਿਹਰਾ, ਪੁਃ-"ਡਿਹਰਾ" ਵੇਖੋ ॥ *Jeneling*

ਦਿਹਲ, ਸਃ-ਦਲ੍ਹੀਜ,ਵਿਆਹ ਕਾਜ ਤੇ ਸ਼ਾਹ ਮਣਾ ਨੂੰ ਜੋ ਮਠਿਆਈ ਅਤੇ ਦੱਛਣਾ ਦਿੱਤੀ ਜ

ਦਿਹਾੜਾ, ਪੁਃ-ਦਿਨ, ਰੋਜ, ਵਾਰ ॥

ਦਿਹਾੜੀ, ਸਃ—ਸਾਰੇ ਦਿਨ ਦੀ ਮਜੂਰੀ, ਰੋਜ ॥

ਦਿਹੁੰ, ਪੁਃ—ਦਿਨ, ਰੋਜ ॥

ਦਿੱਕ, ਪੁਃ—ਖੱਯ ਤਾਪ, ਔਖ । ਵਿਃ—ਤੰਗ,ਦੁਖੀ ਔਖਾ (ਹੋਣਾ, ਕਰਨਾ) ॥

ਦਿੱਕ ਦਾਰੀ, ਸਃ—ਔਖ, ਖੇਚਲ, ਦੁਖ, ਤੰਗਸੀ ।,

ਦਿੱਕਤ, ਸਃ—ਦੁੱਖ, ਔਖ, ਘਬ੍ਰਾਵ, ਮੁਸ਼ਕਲ ॥

ਦਿੱਕੀ, ਸਃ—ਰੋਗ, ਬਦਹਜ਼ਮੀ, ਪੇਟ ਦਾ ਆਫਾਰਾ ॥

ਦਿਖਲਾਉਣਾ
ਦਿਖਲਾ ਦੇਣਾ
} ਕ੍ਰਿਃ—'ਦਿਖਾਉਣਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਦਿਖਲਾਈ, ਸਃ—ਦਿਖਾਵਾ, ਸ਼ਕਲ ॥

ਦਿਖਲਾਈ ਦੇਣੀ, ਕ੍ਰਿਃ—ਨਜ਼ਰ ਆਉਣਾ, ਮਲੂਮ ਹੋਣਾ ॥

ਦਿਖਲਾਵਾ, ਪੁਃ—'ਦਿਖਾਵਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਦਿਖਵੱਯਾ
ਦਿਖਵੈਯਾ
} ਪੁਃ—ਵੇਖਣ ਵਾਲਾ ॥

ਦਿਖਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਦੱਸਣਾ, ਜ਼ਾਹਰ ਕਰਨਾ, ਸੈਨਤ ਕਰਨੀ ॥

ਦਿਖਾਊ, ਵਿਃ—ਸੋਹਣਾ, ਦਰਸ਼ਨੀਕ, ਬਾਹਰਲਾ ।

ਦਿਖਾਈ, ਸਃ—ਦਿਖਾਵਾ, ਸ਼ਕਲ, ਕੰਜਰੀਆਂ ਦੀ ਦੇਖ ਭਾਲ ॥

ਦਿਖਾਈ ਦੇਣੀ, ਕ੍ਰਿਃ—ਨਜ਼ਰ ਆਉਣਾ, ਮਲੂਮ ਹੋਣਾ ॥

ਦਿਖਾਲਣਾ
ਦਿਖਾਲੀ
} 'ਦਿਖਾਉਣਾ','ਦਿਖਲਾਈ' ਵੇਖੋ ॥

ਦਿਖਾਵਾ, ਪੁਃ—ਬਾਹਰਲੀ ਸ਼ਕਲ, ਨਮੂਨਾ,ਭੜਕ, ਜੋ ਰਾਹ ਦੱਸੇ ॥

ਦਿਗ, ਸਃ—ਅੱਖ, ਨੇਤ੍ਰ ॥

ਦਿੰਗੋਰ, ਪੁਃ—ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦੇ ਹਰਵਾਂਹ ॥

ਦਿੱਤ ਦਾੜ, ਸਃ—'ਦਾਜ' ਵੇਖੋ ॥

ਦਿੰਦਾਸਾ, ਪੁ:—'ਦੰਦਾਸਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਦਿਦਾਰ / ਦਿਦਾਰਾ, ਪੁ:—ਦਰਸ਼ਨ, ਸ਼ਕਲ, ਮੁਲਾਕਾਤ ॥

ਦਿਦਾਰ ਦੇਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਆ ਕੇ ਮਿਲਣਾ, ਚੇਹਰਾ ਦਿਖਾਉਣਾ ॥

ਦਿਦਾਰ ਲੈਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਮਿਲਣਾ, ਚੇਹਰਾ ਵੇਖਣਾ॥

ਦਿਦਾਰੀ, ਵਿ:—ਵੇਖਣ ਦੇ ਜੋਗ, ਦਰਸ਼ਨੀਕ, ਸੋਹਣਾ ॥

ਦਿਨ, ਪੁ:—ਉਹ ਵੇਲਾ ਜਦੋਂ ਸੂਰਜ ਦਾ ਚਾਨਣ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਰੋਜ਼, ਦਿਹਾੜਾ, ਸਮਾ, ਵਕਤ ॥

ਦਿਨ ਆਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—'ਦਿਨ ਚੜ੍ਹਨਾ' ਵੇਖੋ, ਕਿਸੇ ਗੱਲ ਦਾ ਮੌਕਾ ਆ ਜਾਣਾ ॥

ਦਿਨ ਕੱਟਣਾ / ਦਿਨ ਕਟੀ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਔਖੇ ਸੌਖੇ ਹੋਕੇ ਸਮਾਂ ਬਿਤਾਉਣਾ ॥

ਦਿਨ ਚੜ੍ਹਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਸੂਰਜ ਨਿਕਲਣਾ, ਸੂਰਜ ਦੇ ਨਿਕਲਣ ਮਗਰੋਂ ਬਹੁਤ ਵਖਤ ਬੀਤ ਜਾਣਾ ॥

ਦਿਨ ਚੜ੍ਹਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਅਵੇਰ ਕਰ ਦੇਣੀ ॥

ਦਿਨ ਢਲਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਦਿਨ ਘਟਣਾ, ਸੂਰਜ ਦਾ ਲਹਿੰਦੇ ਜਾਣਾ ॥

ਦਿਨ ਢਲੇ, ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—ਲੌਹੰਦੇ ਵੇਲੇ, ਤ੍ਰਿਕਾਲਾਂ ਨੂੰ ।

ਦਿਨ ਦਿਹਾੜੇ / ਦਿਨ ਦੀਵੀਂ, ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—ਦਿਨ ਵੇਲੇ ਹੀ ॥

ਦਿਨ ਪੁੱਜਣੇ, ਕ੍ਰਿ:—ਬਾਲ ਦੇ ਜੰਮਣ ਦਾ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਦੀ ਮੌਤ ਦਾ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਗੱਲ ਦਾ ਮੌਕਾ ਆ ਜਾਣਾ ॥

ਦਿਨ ਪੂਰੇ ਹੋਣੇ, ਕ੍ਰਿ:—ਗਰਭ ਦਾ ਨੌਵਾਂ ਮਹੀਨਾ ਹੋਣਾ ॥

ਦਿਨ ਪੂਰੇ ਕਰਨੇ, ਕ੍ਰਿ:—'ਦਿਨ ਕੱਟਣਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਦਿਨ ਫਿਰਨੇ, ਕ੍ਰਿ:—ਤੰਗਸੀ ਮਗਰੋਂ ਸੁਖਾਲ ਦਾ ਸਮਾ ਆਉਣਾ ॥

ਦਿਨ ਬਦਿਨ, ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—ਰੋਜ਼, ਹੌਲੀ ਹੌਲੀ ॥

ਦਿਨ ਮਾਨ, ਪੁ:—ਜਿੰਨਾਂ ਚਿਰ ਦਿਨ ਰਹੇ, ਦਿਨ ਦੀ ਲੰਮਾਈ ॥

ਦਿਨ ਮੁੜ ਆਉਣੇ (ਜਾਣੇ), ਕ੍ਰਿ:—'ਦਿਨ ਫਿਰਨੇ' ਵੇਖੋ ॥

ਦਿਨ ਰਹਿੰਦੇ ਨਾਲ, ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—ਸੂਰਜ ਡੁੱਬਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲੇ ॥

ਦਿਨੋਂ ਦਿਨ, ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—ਰੋਜ਼, ਹੌਲੀ ਹੌਲੀ॥

ਦਿੱਬ / ਦਿੱਬ, ਸ:—'ਦੱਬ' ਵੇਖੋ ॥

ਦਿੱਬਾ, ਪੁ:—ਡਿੱਬਾ, ਡੱਬਾ ॥

ਦਿਮਾਕ / ਦਿਮਾਗ, ਪੁ:—'ਦਮਾਗ' ਵੇਖੋ ॥

ਦਿਮੁੱਕ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਬੂਟਾ ॥

ਦਿਮੂਸਾ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਲਕੜੀ ਦਾ ਹਥਿਆਰ ਜਿਸ ਨਾਲ ਇੱਕ ਵੱਡਾ ਲਕੜੀ ਦਾ ਡਾਂਡਾ ਧਰਤੀ ਵਿੱਚ ਗੱਡਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ॥

ਦਿਰਾਣੀ, ਸ:—ਦਰਾਣੀ, ਦੇਉਰ ਦੀ ਵਹੁਟੀ ॥

ਦਿਰਿਸਟ
ਦਿਰਿਸਟਾਂਤ } 'ਦਰਿਸ਼ਟ' 'ਦਰਿਸ਼ਟਾਂਤ' ਵੇਖੋ ॥

ਦਿਲ, ਪੁ:—ਮਨ, ਚਿੱਤ, ਰੂਹ, ਆਤਮਾ, ਮਹੱਬਤ ॥

ਦਿਲ ਉੱਛਲਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਗਮ ਹੋਣਾ, ਪੇਟ ਵਿੱਚ ਖੋਭ ਹੋਣਾ ॥

ਦਿਲ ਉੱਡਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਧਿਆਨ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਪਾਸੇ ਹੋਣਾ ॥

ਦਿਲ ਹੋਰਦੇ ਲਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਹੋਰ ਕਿਸੇ ਨਾਲ ਪ੍ਰੀਤ ਕਰਨੀ ॥

ਦਿਲ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਜੀ ਚਾਹੁਣਾ, ਮਰਜ਼ੀ ਹੋਣੀ ॥

ਦਿਲ ਖੱਟਾ ਹੋਣਾ ਜਾਂ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਰੁਸਣਾ ਜਾਂ ਰੁਸਾਉਣਾ ॥

ਦਿਲ ਖੋਲ੍ਹ ਕੇ, ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—ਚੰਗੀ ਤਰਾਂ ਰੱਜਕੇ।

ਦਿਲਗੀਰ, ਵਿ:—ਉਦਾਸ ॥

ਦਿਲਗੀਰੀ, ਸ:—ਉਦਾਸੀ ॥

ਦਿਲ ਚਲਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਚਾਹੁਣਾ, ਲਾਲਚ ਕਰਨਾ

ਦਿਲ ਚਲਾ, ਵਿ:—ਜੋ ਦਿਲ ਨੂੰ ਮੋਹੇ, ਪਿਆਰਾ, ਦਲੇਰ, ਸਖੀ ॥

ਦਿਲ ਜਮਾਂ, ਸ:—ਤਸੱਲੀ (ਕਰਨਾ) ॥

ਦਿਲ ਠਹਿਰਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਮਨ ਨੂੰ ਸਾਂਤ ਆਉਣੀ।

ਦਿਲ ਦਾ ਦਰਿਆ, ਵਿ:—ਸਖੀ, ਦਾਤਾ ॥

ਦਿਲ ਦਾ ਬਾਦਸ਼ਾਹ, ਵਿ:, ਪੁ:—ਜੋ ਆਪਣੀ ਮਰਜ਼ੀ ਤੇ ਚੱਲੇ ॥

ਦਿਲਦਾਰ, ਪੁ:—ਪ੍ਰੀਤਮ, ਪਿਆਰਾ ॥

ਦਿਲਦਾਰੀ, ਸ:—ਦੂਏ ਦੀ ਖੁਸ਼ੀ ਚਾਹੁਣੀ ॥

ਦਿਲ ਦੇਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਦਿਲ ਲਾ ਕੇ ਕੋਈ ਕੰਮ ਕਰਨਾ।

ਦਿਲ ਪਸੰਦ, ਵਿ:—ਜੋ ਦਿਲ ਨੂੰ ਭਾਵੇ।
ਸ:—ਇੱਕ ਛੋਟਾ ਗੋਲ ਕੱਦੂ ॥

ਦਿਲ ਪੱਰਮਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਵਸਾਹ ਜਾਂ ਭਰੋਸਾ ਹੋਣਾ ॥

ਦਿਲ ਪਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਕਿਸੇ ਦੇ ਸੁਭਾਉ ਦਾ ਜਾਣੂ ਹੋ ਜਾਣਾ ॥

ਦਿਲ ਫਸ ਜਾਣਾ,
ਦਿਲ ਫਸਣਾ, } ਕ੍ਰਿ:—ਮੋਹਿਆ ਜਾਣਾ, ਆਸ਼ਕ ਹੋ ਜਾਣਾ ॥

ਦਿਲ ਫਿਰ ਜਾਣਾ,
ਦਿਲ ਫਿਰਨਾ, } ਕ੍ਰਿ:—ਬੁਰਾ ਲੱਗਣ ਲਗ ਪੈਣਾ ॥

ਦਿਲ ਫੇਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਪਿਆਰ ਕਰਨਾ, ਛਡ ਦੇਣਾ ॥

ਦਿਲਬਰ, ਪੁ:—ਪ੍ਰੀਤਮ, ਪਿਆਰਾ, ਦਿਲਦਾਰ।

ਦਿਲਬਰੀ, ਸ:—ਤਸੱਲੀ, ਹੌਸਲਾ (ਦੇਣਾ)

ਦਿਲ ਭਾਣਾ, ਵਿ:—ਜੋ ਦਿਲ ਨੂੰ ਭਾਵੇ ॥

ਦਿਲ ਭਿੱਜਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਮਹੱਬਤ ਜਾਂ ਇਤਬਾਰ ਹੋਣਾ ॥

ਦਿਲ ਨੂੰ ਮਿਲ ਜਾਣੇ, ਕ੍ਰਿ:—ਆਪੋ ਵਿੱਚ ਮਹੱਬਤ ਹੋ ਜਾਣੀ ॥

ਦਿਲ ਰੱਖਾ, ਪੁਃ
ਦਿਲ ਰੱਖੀ, ਸਃ } ਕਿਸੇ ਦੀ ਖੁਸ਼ੀ, ਤਸੱਲੀ (ਕਰਨਾ) ॥

ਦਿਲ ਲੱਗਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਪ੍ਰੀਤ ਜਾਂ ਖੁਸ਼ੀ ਹੋਣੀ, ਉਦਾਸ ਨਾ ਹੋਣਾ ॥

ਦਿਲ ਲਗਾ, ਵਿਃ—'ਦਿਲ ਜਲਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਦਿਲ ਲਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਪੂਰਾ ਪੂਰਾ ਧਿਆਨ ਦੇਣਾ ॥

ਦਿਲ ਵਧਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਹੌਸਲਾ ਜਾਂ ਉਤਸਾਹ ਹੋਣਾ ॥

ਦਿਲ ਵਧਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਹੌਸਲਾ ਦੇਣਾ ॥

ਦਿਲ ਵਾਲਾ, ਪੁਃ
ਦਿਲ ਵਾਲੀ, ਸਃ } ਦਲੇਰ, ਬਹਾਦਰ, ਸਖੀ ।

ਦਿਲ ਵਿੱਚ ਰੱਖਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਭੇਤ ਨਾਂ ਦੇਣਾ, ਅੰਦਰੋ ਅੰਦਰ ਖਿਝਣਾ ॥

ਦਿਲਵੱਧਾ
ਦਿਲਵੈਧ } ਪੁਃ—ਦੇਣ ਵਾਲਾ ॥

ਦਿਲਵਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—'ਦਲਾਉਣਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਦਿਲਾਂ, ਪੁਃ—ਤਾਕ ਆਦਿਕ ਦੀਆਂ ਵਿਰਲੀਆਂ ਫੱਟੀਆਂ ॥

ਦਿਲਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਦੇਣ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਾਉਣਾ, ਮਾਲਕ ਬਣਾਉਣਾ ॥

ਦਲਾਉਰ, ਵਿਃ—ਬਹਾਦਰ, ਹੌਸਲੇ , ਵਾਲਾ, ਸਖੀ ॥

ਦਿਲਾਉਰੀ, ਸਃ—ਬਹਾਦਰੀ, ਦਲੇਰੀ, ਸਖਾਉਤ॥

ਦਿਲਾਸੜਾ
ਦਿਲਾਸਾ } ਪੁਃ—ਤਸੱਲੀ, ਹੌਸਲਾ, ਦਿਲਬਰੀ (ਦੇਣਾ) ॥

ਦਿਲਾਵਰ
ਦਿਲਾਵਰੀ } 'ਦਿਲਾਉਰ' 'ਦਿਲਾਉਰੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਦਿਲੀ, ਵਿਃ—ਦਿਲ ਦਾ, ਸੱਚਾ, ਅਸਲੀ ॥

ਦਿੱਲੀ, ਸਃ—ਮਸ਼ਹੂਰ ਸ਼ਹਿਰ, ਜਿੱਥੇ, ਪਿਛਲੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਰਹਿੰਦੇ ਸਨ ਅਤੇ ਅੱਜ ਕੱਲ ਭੀ ਹਿੰਦੁਸਤਾਨ ਦੀ ਰਾਜਧਾਨੀ ਹੈ ॥

ਦਿੱਲੀ ਵਾਲਣ (ਲੀ), ਸਃ
ਦਿੱਲੀ ਵਾਲਾ, ਪੁਃ } ਜਿਸ ਦਾ ਵਤਨ ਦਿੱਲੀ ਹੋ॥

ਦਿਲੇਰ
ਦਿਲੇਰੀ } 'ਦਿਲਾਉਰ' 'ਦਿਲਾਉਰੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਦਿਵਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਦੇਣਾ, ਦਿਲਾਉਣਾ ॥

ਦਿਵਾਖਾ, ਪੁਃ
ਦਿਵਾਖੀ, ਸਃ } 'ਦਵਾਖੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਦਿਵਾਤ, ਸਃ—'ਦਵਾਤ' ਵੇਖੋ ॥

ਦਿਵਾਨ, ਪੁਃ—ਰਾਜੇ ਦਾ ਦਰਬਾਰ, ਮਕਤੂ, ਵਜ਼ੀਰ, ਸਿੱਖਾਂ ਦਾ ਧਾਰਮਕ ਜੋੜ ਮੇਲ (ਖਾਲਸਾ ਦਿਵਾਨ) ॥

ਦਿਵਾਨ ਖਾਨਾ, ਪੁਃ—ਅਮੀਰਾਂ ਦੇ ਬੈਠਣ ਦਾ ਘਰ ॥

ਦਿਵਾਨਾ, ਪੁਃ, ਸਃ—ਕਮਲਾ, ਪਾਗਲ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਭੂਤ ਚੰਬੜਿਆ ਹੋਵੇ ॥

ਦਿਵਾਨੀ, ਸਃ—ਦਿਵਾਨ ਦੀ ਕਚਹਿਰੀ ਜਿਸ ਅਦਾਲਤ ਵਿਚ ਲੈਹਣੇ ਦੇਣੇ ਦੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਹੋਣ ॥
ਵਿਃ—ਦਿਵਾਨੀ ਦੀ ਅਦਾਲਤ ਦਾ, ਕਮਲੀ ਭੀਮਤ ॥

ਦਿਵਾਲ
ਦਿਵਾਲਾ
ਦਿਵਾਲੀ
ਦਿਵਾਲੀਆ } 'ਦਵਾਲਾ' ਆਦਿਕ ਵੇਖੋ ॥

ਦਿੜ੍ਹ
ਦਿੜ੍ਹਤਾ } ਸਃ—ਦਿਲ ਦੀ ਪਕਿਆਈ, ਟਿਕਾਉ ॥

ਦੀ, ਅਵਃ—ਸੰਬੰਧ ਵਾਚਕ ਪਦ (ਸਤ੍ਰੀ ਲਿੰਗ)

ਦੀਉਟ, ਸਃ—ਦਵਾਖੀ ॥

ਦੀਉੜੀ, ਸਃ—ਵਿਚਲੀ ਉਂਗਲ, ਹਿਲਾਉਣੀ ॥

ਦੀਉੜੀ ਦੇਣੀ, ਕ੍ਰਿਃ—ਵਿਚਲੀ ਉਂਗਲ ਹਿਲਾ ਕੇ ਗੁੱਸੇ ਕਰਨਾ ॥

ਦੀਆ, ਪੁਃ-'ਦੀਵਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਦੀਖਿਆ, ਸਃ—ਕਿਸੇ ਸੰਤ ਜਾਂ ਗੁਰੂ ਦਾ ਚੇਲਾ ਬਣਨ ਦੀ ਰੀਤ ॥

ਦੀਗਰ, ਵਿਃ—ਦੂਜਾ, ਹੋਰ ॥
ਸਃ-ਲੌਂਹਦਾ ਵੇਲਾ (ਵੇਲਾ) ॥

ਦੀਗਰ ਦੀ ਨਿਮਾਜ, ਸਃ-ਲੌਂਹਦੇ ਵੇਲੇ ਦੀ ਨਿਮਾਜ ।

ਦੀਣ, ਪੁਃ-ਗਰੀਬ, ਲੋੜ ਵੰਦ, ਇਮਾਨ, ਮਜ਼ਬ ॥

ਦੀਣਗੁਆਉਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ-ਬੇਈਮਾਨੀ ਕਰਨੀ, ਧਰਮ ਹਾਰਨਾ ॥

ਦੀਣਤਾਈ, ਸਃ—ਗਰੀਬੀ, ਹਲੀਮੀ ॥

ਦੀਣਦਾਰ, ਵਿਃ—ਇਮਾਨਦਾਰ, ਪੱਕਾ ਮੁਸਲਮਾਨ ॥

ਦੀਣਦਾਰੀ, ਸਃ-ਇਮਾਨਦਾਰੀ, ਧਰਮ ਵਿਚ ਦ੍ਰਿੜ੍ਹਤਾ ॥

ਦੀਣ ਦਿਆਲ, ਪੁਃ-ਜੋ ਗਰੀਬਾਂ ਉੱਤੇ ਦਯਾ ਕਰੇ, ਪਰਮੇਸਰ ॥

ਦੀਣ ਦੀਣ ਪੁਕਾਰਨਾ
ਦੀਣੋ ਦੀਣ ਪੁਕਾਰਨਾ } ਕ੍ਰਿਃ—ਦੀਣ ਦੀ ਲੜਾਈ ਕਰਨ ਲਈ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਉਕਸਾਉਣਾ

ਦੀਣ ਦੀ ਲੜਾਈ, ਸਃ-ਧਰਮ ਜਾਂ ਮਜ਼ਬ ਦੀ ਖਾਤਰ ਜੋ ਲੜਾਈ ਕੀਤੀ ਜਾਵੇ ॥

ਦੀਣ ਦੁਣੀਆ ਥੋਂ ਜਾਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ-ਲੋਕ ਅਤੇ ਪਰਲੋਕ ਦੇ ਸੁਖ ਤੋਂ ਵਾਂਜੇ ਰਹਿਣਾ ॥

ਦੀਣ ਬੰਧੂ, ਪੁਃ-ਗਰੀਬਾਂ ਦਾ ਸਹਾਈ, ਪਰਮੇਸਰ ॥

ਦੀਣ ਵਿਚ ਮਿਲਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ-ਆਪਣੇ ਮਜ਼ਬ ਵਿਚ ਲਿਆਉਣਾ ॥

ਦੀਣਾ ਨਾਥ, ਪੁਃ-ਗਰੀਬਾਂ ਦਾ ਮਾਲਕ, ਪਰਮੇਸਰ ॥

ਦੀਣਾ ਬੰਧੂ, ਪੁਃ-'ਦੀਣ ਬੰਧੂ' ਵੇਖੋ ॥

ਦੀਣੀ, ਵਿਃ-ਦੀਣ ਦਾ, ਮਜ਼ਬੀ, ਇੱਕੋ ਮਤ ਦਾ, ਆਤਮਕ ॥

ਦੀਦ, ਪੁਃ—ਵੇਖਣ ਦਾ ਕੰਮ, ਤਾੜ, ਤੱਕ ॥

ਦੀਦ ਬਾਜ਼, ਪੁਃ—ਵੇਖਣ ਜਾਂ ਤਾੜਨ ਵਾਲਾ ॥

ਦੀਦਾ, ਪੁਃ—ਅੱਖ, ਨੇਤ੍ਰ, ਨੈਣ ॥

ਦੀਦਾਰ, ਪੁਃ—'ਦਿਦਾਰ' ਵੇਖੋ ॥

ਦੀਦਾਦਨਿਸਤ, ਕ੍ਰਿਃ, ਵਿਃ—ਜਾਣ ਬੁੱਝ ਕੇ ਆਪਣੀ ਮਰਜ਼ੀ ॥

ਦੀਪ, ਪੁਃ—ਦੀਵਾ, ਜਿਸ ਧਰਤੀ ਦੇ ਚੁਫੇਰੇ ਜਲ ਹੋਵੇ, ਧਰਤੀ ਦੇ ਸੱਤ ਵੱਡੇ ਹਿੱਸੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਗਿਰਦ ਸਮੁੰਦਰ ਹਨ ॥

ਦੀਪ ਮਾਲਾ, ਸਃ—ਬਲਦੇ ਦੀਵਿਆਂ ਦੀ ਕਤਾਰ ਦਿਵਾਲੀ ॥

ਦੀਪਕ, ਪੁਃ—ਦੀਵਾ, ਤ੍ਰਿਕਾਲਾਂ ਵੇਲੇ ਦਾ ਇਕ ਰਾਗ ॥

ਦੀਮਕ, ਸਃ—ਸਿਉਂਕ, ਇੱਕ ਚਿੱਟਾ ਕੀੜਾ ॥

ਦੀਰਘ, ਵਿਃ—ਲੰਮਾ (ਮੀ) ॥

ਦੀਲਾ, ਪੁਃ—'ਤੀਲਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਦੀਵਟ, ਪੁਃ—ਦੀਉਟ, ਦਵਾਖੀ ॥

ਦੀਵਾ, ਪੁਃ—ਮਿੱਟੀ ਦੀ ਮੂੰਹ ਵਾਲੀ ਪਿਆਲੀ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਤੇਲ ਅਤੇ ਵੱਟੀ ਪਾ ਕੇ ਵੱਟੀ ਦਾ ਸਿਰਾ ਮੂੰਹ ਤੇ ਬਾਲਦੇ ਹਨ ਚਾਨਣ ਕਰਨ ਲਈ ॥

ਦੀਵਾ ਸਲਾਈ, ਸਃ—ਅੱਗ ਬਾਲਣ ਵਾਲੀ ਤੀਲੀ ਜਿਸ ਦੇ ਸਿਰ ਉੱਤੇ ਮਸਾਲਾ ਲੱਗਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ॥

ਦੀਵਾ ਵੱਟੀ, ਪੁਃ—ਮਰਨ ਦੇ ਵੇਲੇ ਜੋ ਹੱਥ ਉੱਤੇ ਹਿੰਦੂ ਦੀਵਾ ਰਖਦੇ ਹਨ (ਹੋਣੀ, ਕਰਨੀ) ॥

ਦੀਵਾਣ, **ਦੀਵਾਰ** — 'ਦਿਵਾਨ' 'ਦਿਵਾਲ' ਵੇਖੋ ॥

ਦੁਅੰਨੀ, ਸਃ—ਚਾਂਦੀ ਦਾ ਸਿੱਕਾ ਦੋ ਆਨਿਆਂ ਦਾ ॥

ਦੁਆ, ਸਃ—ਅਸੀਸ, ਬੇਨਤੀ, ਅਰਦਾਸ, ਦਵਾ (ਕਰਨੀ, ਦੇਣੀ) ॥

ਦੁਆ ਸਲਾਮ ਕਹਿਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਸਲਾਮ ਜਾਂ ਪਿਆਰ ਕਹਿ ਭੇਜਣਾ ॥

ਦੁਆ ਖ਼ੈਰ, ਸਃ—ਅਸੀਸ ॥

ਦੁਆ ਪੜ੍ਹਨੀ, ਕ੍ਰਿਃ—ਖੁਦਾ ਦੀ ਸਿਫਤ ਕੁਰਾਨ ਵਿੱਚੋਂ ਪੜ੍ਹਨੀ ॥

ਦੁਆਉਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਦੇਣ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਾਉਣਾ ॥

ਦੁਆਇਤ, ਸਃ—'ਦਵਾਇਤ' ਵੇਖੋ ॥

ਦੁਆਈ, ਸਃ—'ਦਵਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਦੁਆਣ, ਪੁਃ—'ਦਿਵਾਨ' ਵੇਖੋ ॥

ਦੁਆਤ, ਸਃ—'ਦਵਾਇਤ' ਵੇਖੋ ॥

ਦੁਆਤਸੀ, **ਦੁਆਦਸੀ** — ਸਃ—ਬਾਰ੍ਹਵੀਂ ਥਿਤ ॥

ਦੁਆਨੀ, ਸਃ—'ਦੁਅੰਨੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਦੁਆਪਰ, ਪੁਃ—'ਦਵਾਪਰ' ਵੇਖੋ ॥

ਦੁਆਬ, **ਦੁਆਬਾ** — ਪੁਃ—ਦੋ ਦਰਿਆਵਾਂ ਦੇ ਵਿੱਚ ਦੀ ਧਰਤੀ, ਸਤਲੁਜ ਅਤੇ ਬਿਆਸ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰਲਾ ਇਲਾਕਾ ॥

ਦੁਆਬਣ, ਸ਼ਃ } **ਦੁਆਬੀਆ,** ਪੁਃ } ਦੁਆਬੇ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਵਾਲਾ (ਲੀ)॥

ਦੁਆਰ, ਪੁਃ—ਦਰਵਾਜ਼ਾ, ਬੂਹਾ, ਅੰਦਰ ਜਾਣ ਦਾ ਰਾਹ ॥

ਦੁਆਰ ਸਾਖ, ਸਃ—ਚੁਗਾਠ ਦਾ ਪਾਸਾ ॥

ਦੁਆਰਕਾ, ਸਃ—ਹਿੰਦੂਆਂ ਦਾ ਇੱਕ ਤੀਰਥ (ਕਾਠੀਆਵਾੜ ਵਿੱਚ) ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਜੀ ਦੀ ਰਾਜ ਧਾਨੀ

ਦੁਆਰੇ, ਅਵਃ—ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਅੱਗੇ, ਰਾਹੀਂ, ਵਿੱਚੋਂ ।

ਦੁਆਲ,
ਦੁਆਲਾ,
ਦੁਆਲੀ,
ਦੁਆਲੀਆ } 'ਦਵਾਲ' ਆਦਿਕ 'ਵੇਖੋ ॥

ਦੁਆਲੀ ਬੰਦ, ਪੁਃ—ਸਿਪਾਹੀ ॥

ਦੁਆਲੇ, ਅਵਃ—ਗਿਰਦੇ, ਦੁਵੇਰੇ ॥

ਦੁਐਤ, ਸਃ—'ਦਵਾਇਤ'॥

ਪੁਃ—ਔਖ, ਸੰਸਾ, ਦੁਜਾਇਗੀ, ਬਹੁਤ ਦਉਤੇ ਮੰਨਣਾ, ਜੀਵ ਈਸ਼ਰ ਨੂੰ ਅਲਗ ਅਲਗ ਮਨਣਾ ॥

ਦੁਇ, ਵਿਃ—ਦੋ ॥

ਦੁਸਹਿਰਾ, ਪੁਃ—'ਦਸਹਿਰਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਦੁਸ਼ਟ, ਵਿਃ-ਬੁਰਾ, ਬਦਮਾਸ਼, ਲੁੱਚਾ, ਨਿਰਦਈ, ਅਸ਼ੁਭ ॥

ਦੁਸ਼ਟਣ (ਣੀ), ਸਃ-ਦੁਸ਼ਟ ਇਸਤ੍ਰੀ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਦਯਾ ਨਹੀਂ ॥

ਦੁਸਤਰ, ਵਃ—ਜਿਸ ਨੂੰ ਤਰਨਾ ਔਖਾ ਹੈ ॥

ਦੁਸਪਚ, ਵਿਃ—ਜੋ ਚੀਜ਼ ਛੇਤੀ ਨਾਂ ਪਚੇ ਸਕੀਨ ਖਾਣਾ ॥

ਦੁਸਮਣ, ਪੁਃ—ਵੈਰੀ, ਵਿਰੋਧੀ, ਦ੍ਵੇਖੀ ॥

ਦੁਸਮਣੀ
ਦੁਸਮਨਾਇਗੀ
ਦੁਸਮਨਾਈ } ਸਃ—ਵੈਰ, ਵਿਰੋਧ, ਬੁਰਾ ਸਮਝਣਾ ॥

ਦੁਸਰ, ਪੁਃ—ਆਰ ਪਾਰ, ਦੂਆ ਪਾਸਾ ਜਾਂ ਸਿਰਾ, ਦੂਜੀ ਵਾਰ ॥

ਦੁਸਰਾਉਣਾ
ਦੁਸਰਾ ਕੇ ਕਰਨਾ } ਕ੍ਰਿਃ—ਦੂਜੀ ਵਾਰੀ ਕਹਿਣਾ, ਦੁਹਰਾਉਣਾ ॥

ਦੁਸੱਲ੍ਹ, ਪੁਃ—ਦੂਜਾ ਪਾਸਾ ਜਾਂ ਸਿਰਾ ॥

ਕ੍ਰਿਃ-ਵਿਃ—ਵਿਚ ਦੀ॥

ਦੁਸਾਕ
ਦੁਸਾਕਾ } ਪੁਃ—ਦੋਹਰਾ ਸਾਕ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਦੋ ਤਰਾਂ ਦਾ ਸਾਕ ਹੋਵੇ ॥

ਦੁਸਾਂਗੜ
ਦੁਸਾਂਗ਼ੀ } ਸਃ—ਦੋ ਟੰਗੀਆਂ ਵਾਲੀ ਸੋਟੀ॥

ਦੁਸ਼ਾਂਦਾ, ਪੁਃ—'ਜੁਸ਼ਾਂਦਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਦੁਸਾਰ, ਪੁਃ—'ਦੁਸੱਲ੍ਹ' ਵੇਖੋ ॥

ਦੁਸਾਲਾ
ਦੁਸੱਾਲਾ } ਵਿਃ—ਦੋਹਾਂ ਵਰ੍ਹਿਆਂ ਦਾ॥

ਦੁਸ਼ਾਲਾ
ਦੁਸ਼ੱਾਲਾ } ਪੁਃ—ਪਸ਼ਮੀਨੇ ਦੀਆਂ ਚਾਦਰਾਂ ਦਾ ਜੋੜਾ ॥

ਦੁੱਸੂਰ, ਪੁਃ—'ਦੁਸਰ' ਵੇਖੋ ॥

ਦੁਸੇਰਾ, ਪੁ:
ਦੁਸੇਰੀ, ਸ: } ਦੋ ਸੇਰਾਂ ਦਾ ਵੱਟਾ ਜਾਂ ਤੋਲ ॥

ਦੁਸਤੀ
ਦੁਸੂਤੀਆ } ਪੁ:—ਦੋ ਤਰਾਂ ਦਾ ਉਣਿਆ ਹੋਯਾ ਮੋਟਾ ਕਪੜਾ ॥

ਦੁਹਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਦੁੱਧ ਚੋਣਾ।
ਪੁ:—ਚੌੜੇ ਮੂੰਹ ਵਾਲਾ ਦੁੱਧ ਦਾ ਭਾਂਡਾ ॥

ਦੁਹਣੀ, ਸ:—ਛੋਟਾ ਦੁੱਧ ਵਾਲਾ ਭਾਂਡਾ ॥

ਦੁਹਤ
ਦੁਹਤਰਾ
ਦੁਹਤਾ } ਪੁ:—ਧੀ ਦਾ ਪੁਤ੍ਰ ॥

ਦੁਹਤ ਜੁਆਈ, —ਧੀ ਦਾ ਜੁਆਈ ॥

ਦੁਹਤ ਪੋਤ, ਪੁ:—ਦੋਹਤ੍ਰੇ ਪੋਤ੍ਰੇ, ਉਲਾਦ ਦੀ ਉਲਾਦ ॥

ਦੁਹਤ ਬਹੂ, ਸ:—ਦੋਹਤਰੇ ਦੀ ਵਹੁਟੀ ॥

ਦੁਹਤ ਵਾਣ, ਪੁ:—ਧੀ ਦੀ ਉਲਾਦ ॥

ਦੁਹਤਰੀ
ਦੁਹਤੀ } ਸ:—ਧੀ ਦੀ ਧੀ ॥

ਦੁਹੱਥੜ, ਸ:—ਦੋ ਹੱਥਾਂ ਨਾਲ ਲਾਈ ਹੋਈ ਸੱਟ ॥

ਦੁਹੱਥੜ ਮਾਰਨੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਗੁੱਸੇ ਜਾਂ ਗਮ ਕਰਕੇ ਦੋਵੇਂ ਹੱਥ ਜ਼ੋਰ ਨਾਲ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਮਾਰਨੇ ॥

ਦੁਹਰ, ਸ:—'ਦੋਹਰ' ਵੇਖੋ ॥

ਦੁਹਰਫ਼ੀ, ਵਿ:—ਦੋ ਹਰਫ਼ਾਂ ਦਾ, ਥੋੜ੍ਹੀ ਗੱਲ ਵਾਲਾ ॥

ਦੁਹਰਮ, ਸ:—ਦੂਜੀ ਵਾਰੀ (ਲਾਉਣੀ) ॥

ਦੁਹਰਾ, ਵਿ:—ਦੂਣਾ, ਸੰਘਣਾ, ਮੋਟਾ ॥

ਦੁਹਰਾਉ, ਪੁ:—ਦੁਹਰਾਉਣ ਦਾ ਕੰਮ ॥

ਦੁਹਰਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਦੂਹਰਾ ਕਰਨਾ, ਦੂਜੀ ਵਾਰ ਆਖਣਾ ।

ਦੁਹਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਦੁੱਧ ਚੁਆਉਣਾ ॥

ਦੁਹਾਈ, ਸ:—ਫਰਿਆਦ (ਦੇਣੀ), ਸਹੁੰ, ਦੂਜਾ ਹਿੱਸਾ, ਦੁਹਰਾਉ, ਦੁੱਧ ਚੋਣ ਦਾ ਕੰਮ ਜਾਂ ਮਜੂਰੀ ॥

ਦੁਹਾਈ ਤਿਹਾਈ, ਸ:—ਦੁਹਰਮ ਤਿਹਰਮ ਬਾਰ ਬਾਰ ਫਰਿਆਦ ਕਰਨੀ, ਹਾਲ ਪਾਹ੍ਰਿਆ (ਦੇਣੀ) ॥

ਦੁਹਾਸਮਾਂ (ਵਾਂ), ਵਿ:—ਦੋ ਛੌਂਤਾਂ ਵਾਲਾ, ਦੂਜੀ ਛੌਂਤ ਦਾ ॥

ਦੁਹਾਜੜ
ਦੁਹਾਜੂ } ਪੁ:—ਜਿਸ ਦਾ ਵਿਆਹ ਦੂਜੀ ਵਾਰ ਹੋਵੇ, ਮਾਜੂ ॥

ਦੁਹਿੱਤਾ, ਵਿ:—ਜਿਸ ਦਾ ਮਨ ਦੋ ਪਾਸੇ ਹੈ ॥

ਦੁਹੁਰਮ, ਦੁਹੁਰਾ
ਦੁਹੁਰਾਉ, ਦੁਹੁਰਾਉਣਾ } 'ਦੁਹਰਮ', 'ਦੁਹਰਾ' ਆਦਿਕ ਵੇਖੋ ॥

ਦੁਹੇਲਾ (ਲੀ), ਵਿ:—ਔਖਾ (ਖੀ) ॥

ਦੁਕੱਲੇ, ਵਿ:—ਦੋ ਜਣੇ ਜੋ ਬਾਕੀ ਸਾਰਿਆਂ ਕੋਲੋਂ ਵੱਖਰੇ ਹੋਣ ॥

ਦੁੱਕੜ, ਸ:—ਇੱਕ ਛੋਟੀ ਤੌਰ ਜੋ ਕੜਜ ਬਜਾਉਂਦੇ ਹਨ ॥
ਵਿ:—ਦੋ ॥

ਇੱਕੜ ਦੁੱਕੜ, ਵਿ:—ਇੱਕ,ਦੋ, ਕਦੇ ਇੱਕ ਕਦੇ ਦੋ, ॥

ਦੁੱਕੜ ਬਜਾਉਣੀ / ਦੁੱਕੜ ਵਜਾਉਣੀ } ਕ੍ਰਿ:—ਢੱਡ ਵਜਾਉਣੀ, ਤੌੜੀਆਂ ਮਾਰਨੀਆਂ ॥

ਦੁਕਾਨ, ਸ:—ਹੱਟੀ, ਜਿਥੇ ਸੌਦਾ ਵਿਕੇ, ਕਾਰਖਾਨਾ ॥

ਦੁਕਾਨ ਕਰਨੀ, ਚਲਾਉਣੀ, ਲਗਾਉਣੀ } ਕ੍ਰਿ:—ਹੱਟੀ ਕਰਨੀ ਆਦਿਕ ਵੇਖੋ ॥

ਦੁਕਾਨ ਦਾਰ, ਪੁ:—ਜੋ ਦੁਕਾਨ ਕਰੇ ॥

ਦੁਕਾਨ ਦਾਰਨ, ਸ:—ਦੁਕਾਨਦਾਰ ਦੀ ਵਹੁਟੀ, ਦੁਕਾਨ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ॥

ਦੁਕਾਨਦਾਰੀ, ਸ:—ਦੁਕਾਨ ਕਰਨ ਦਾ ਕੰਮ, ਸੌਦਾ ਖਰੀਦਣਾ ਅਤੇ ਵੇਚਣਾ ॥

ਦੁੱਕੀ, ਸ:—ਤਾਸ਼ ਦਾ ਦੋ ਨਿਸ਼ਾਨਾਂ ਵਾਲਾ ਪੱਤਾ॥

ਦੁੱਕੜ, ਸ:—'ਦੁਕੱੜ' ਵੇਖੋ ॥

ਦੁਖ / ਦੁੱਖ } ਪੁ:—ਪੀੜ, ਗਮ, ਔਖ, ਬਿਪਤਾ, ਰੋਗ ॥

ਦੁਖ ਸੁਖ ਦਾ ਸਾਂਝਾ ਹੋਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਕਿਸੇ ਦੇ ਦੁਖ ਸੁਖ ਦੇ ਵੇਲੇ ਉਸ ਦੇ ਨਾਲ ਰਹਿਣਾ ॥

ਦੁਖ ਹਰਤਾ / ਦੁਖ ਭੰਜਨ } ਪੁ:—ਜੋ ਦੁਖ ਹਟਾਵੇ, ਪਰਮੇਸ਼ਰ॥

ਦੁਖ ਦਾਇਕ (ਈ), ਪੁ: / **ਦੁਖ ਦਾਇਣ,** ਸ: / **ਦੁਖ ਦੇਵਾ (ਵੀ)** ਪੁ: ਸ: } ਜੋ ਦੁਖ ਦੇਵੇ ॥

ਦੁਖ ਲਗਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਰੋਗ ਲਗਣਾ, ਪੀੜ ਹੋਣੀ।

ਦੁਖ ਪਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਦੁਖ ਝੱਲਣਾ, ਔਖੇ ਹੋਣਾ ॥

ਦੁਖ ਵੰਡਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਦੂਜੇ ਦੇ ਦੁਖ ਨੂੰ ਆਪਣਾ ਦੁਖ, ਸਮਝਣਾ, ਦੁਖ ਵੇਲੇ ਮੱਦਤ ਕਰਨੀ ।

ਦੁਖਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਪੀੜ ਹੋਣੀ, ਗਮ ਜਾਂ ਪਛੌਤਾਵਾ ਲਗਣਾ ॥

ਦੁਖਨੂਤਾ, ਪੁ:—'ਦਖਨੂਤਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਦੁਖੜਾ, ਪੁ:—ਦੁਖ, ਪੀੜ, ਮੁਸੀਬਤ, ਦੁਖਾਂ ਦੀ ਕਹਾਣੀ ॥

ਦੁਖੜਾ ਰੋਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਆਪਣੇ ਦੁਖਾਂ ਦਾ ਹਾਲ ਸੁਣਾਉਣਾ ॥

ਦੁਖਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਦੁਖ ਦੇਣਾ, ਪੀੜ ਕਰਨੀ ॥

ਦੁਖਾਊ, ਪੁ:—ਜੋ ਦੁਖ ਦੇਵੇ, ਜਿਸ ਗੱਲ ਤੋਂ ਦੁਖ ਹੋਵੇ ॥

ਦੁਖਿਆਰਨ (ਯਾਰਨ), ਸ: / **ਦੁਖਿਆਰਾ (ਯਾਰਾ),** ਪੁ: / **ਦੁਖਿਆਰੀ (ਯਾਰੀ),** ਸ: } ਜਿਸ ਨੂੰ ਦੁਖ ਪੀੜ ਜਾਂ ਰੋਗ ॥

ਦੁਖੀ / ਦੁਖੀਆ } ਪੁ:—ਜਿਸ ਨੂੰ ਦੁਖ ਹੋਵੇ, ਬਦਨਸੀਬ ਗਰੀਬ, ਰੋਗੀ ॥

ਜਨਮ ਦਾ ਦੁਖੀਆ, ਪੁ:—ਜਿਸ ਦੀ ਪਰਾਲਬਧ ਵਿੱਚ ਸਾਰੀ ਉਮਰ ਦਾ ਦੁਖ ਹੈ ॥

ਦੁਗਣਾ / ਦੁੱਗਣਾ } ਵਿ:—ਦੂਣਾ, ਦੋ ਵਾਰੀ ਗਿਣਿਆ ਹੋਯਾ ਦੂਹਰਾ। ਕ੍ਰਿ:—ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਤੰਗ ਕਰਨਾ।

ਦੁੱਗਲ, ਪੁ:—ਖਤ੍ਰੀਆਂ ਦੀ ਇਕ ਜਾਤ।

ਦੁਗਾਣਾ, ਪੁ:—ਨਮਾਜ਼ ਪੜ੍ਹਦਿਆਂ ਦੋ ਵਾਰੀ ਝੁਕਣਾ॥

ਦੁਗਾੜਾ, ਪੁ:-ਬੰਦੂਕ ਵਿੱਚ ਦੋ ਗੋਲੀਆਂ ਕੱਠੀਆਂ ਪਾਈਆਂ ਹੋਈਆਂ, ਦੋ ਗੋਲੀਆਂ ਵਾਲੀ ਬੰਦੂਕ (ਮਾਰਨਾ)॥

ਦੁਗੁਣਾ, ਵਿ:—ਦੂਣਾ, ਦੋ ਵਾਰੀ ਗਿਣਿਆਂ ਹੋਇਆ ਦੂਹਰਾ॥

ਦੁਚਿੱਤ
ਦੁਚਿੱਤਾ } ਵਿ:—ਜਿਸ ਦਾ ਧਿਆਨ ਦੋ ਪਾਸੇ ਹੋਵੇ, ਚੰਚਲ॥

ਦੁਚਿੱਤੀ, ਸ:—ਚੰਚਲਤਾਈ, ਬੇ ਪਰਵਾਹੀ ਸੰਸਾ।

ਦੁਜਾਇਗੀ
ਦੁਜੈਗੀ } ਸ:—ਦੂਜਾ ਸਮਝਣਾ, ਦੁਐਤ, ਵਿਰੋਧ, ਅਣਬਣ॥

ਦੁਟੱਕ, ਪੁ:—ਕੱਟ ਕੇ ਦੋ ਟੋਟੇ ਕੀਤੇ ਹੋਏ (ਹੋਣਾ, ਕਰਨਾ)॥

ਦੁਟੱਕ ਜਵਾਬ ਦੇਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਗੱਲ ਨੂੰ ਥੋੜ੍ਹੇ ਵਿੱਚ ਮੁਕਾਉਣਾ, ਝਟ ਪਟ ਨਾਂਹ ਕਰ ਦੇਣੀ॥

ਦੁਣਕਾ, ਪੁ:—ਦਾਣਾ, ਅਨਾਜ॥

ਦੁਣਿਆਈ, ਵਿ:—ਦੁਨੀਆਂ ਦਾ, ਸੰਸਾਰਕ॥

ਦੁਣੀਆ (ਆਂ), ਸ:ਸੰਸਾਰ, ਜਗਤ,: ਜੱਗ ਦੇ ਲੋਕ, ਪਦਾਰਥ, ਧਨ॥

ਦੁਣੀਆ ਦਾਰ, ਪੁ:-ਸੰਸਾਰੀ, ਗਿਰਿਸਤੀ ਦੁਨੀਆ ਦੇ ਧੰਦਿਆਂ ਵਿਚ ਲਗਾ ਹੋਇਆ॥

ਦੁਣੀਆ ਦਾਰੀ ਸ:—ਦੁਨੀਆ ਦੇ ਧੰਧੇ, ਗਿਰਿਸਤ, ਵਿਖਾਵਾ॥

ਦੁੱਤ, ਪੁ:—ਦੋ ਜੁੜੇ ਹੋਏ ਅੱਖਰ, ਝਿੜਕੀ, ਦੁਤ॥

ਦੁਤਹੀ, ਸ:—ਇੱਕ ਮੋਟੀ ਚਾਦਰ ਜੋ ਦੂਹਰੀ ਕਰਕੇ ਵਿਛਾਉਂਦੇ ਹਨ ਜਾਂ ਪਿੰਡਾਂ ਦੇ ਲੋਕ ਉੱਪਰ ਲੈਂਦੇ ਹਨ॥

ਦੁਤਕਾਰ, ਪੁ:—ਝਿੜਕ, ਝਾੜ, ਲਾਨ ਤਾਨਾ ਧਮਕੀ॥

ਦੁਤਕਾਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਝਿੜਕਣਾ, ਵਿਦਕਾਰਨਾ, (ਕੁੱਤੇ ਨੂੰ) ਬਾਹਰ ਕੱਢਣਾ॥

ਦੁਤਕਾਰੀ, ਸ:—'ਦੁਤਕਾਰ' ਵੇਖੋ॥

ਦੁਤਰ, ਪੁ:—ਜਿਸ ਦਾ ਤਰਨਾ ਔਖਾ ਹੈ (ਸੰਸਾਰ ਰੂਪੀ ਸਮੁੰਦ੍ਰ)॥

ਦੁਤਰਫੀ, ਵਿ:—ਦੋ ਤਰਫਾਂ ਵਾਲਾ, ਦੋਵੇਂ ਪਾਸੇ।

ਦੁਤਾਰਾ, ਪੁ:—ਦੋ ਤਾਰਾਂ ਵਾਲਾ ਵਾਜਾ॥

ਦੁਤੀਆ, ਸ:—ਦੂਜੀ ਥਿਤ॥

ਦੁਤੇੜਾ, ਪੁ:—ਵੈਰ ਵਿਰੋਧ, ਦੁਸ਼ਮਣੀ॥

ਦੁੰਦ, ਪੁ:—ਰੌਲਾ ਗੌਲਾ, ਦੁਸ਼ਮਣੀ, ਫਸਾਦ ਅਨਿਆਉਂ॥

ਦੁਦਕਾਰ
ਦੁਦਕਾਰਨਾ
ਦੁਦਕਾਰੀ } 'ਦੁਤਕਾਰ' ਆਦਿਕ ਵੇਖ॥

ਦੁੱਧ, ਪੁ:-ਥਣਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਜੋ ਚਿੱਟਾ ਰਸ ਨਿਕਲਦਾ ਹੈ, ਕਈਆਂ ਬੂਟਿਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਨਿਕਲਣ ਵਾਲਾ ਚਿੱਟਾ ਰਸ ॥

ਦੁਧ ਉਤਰ ਆਉਣਾ
ਦੁੱਧ ਉਤਰਨਾ } ਕ੍ਰਿ:-ਥਣ ਦੁੱਧ ਨਾਲ ਭਰ ਜਾਣੇ, ਆਂਦਰ ਆਉਣੀ ॥

ਚਿੜੀਆਂ ਦਾ ਦੁਧ, ਪੁ:-ਜੇਹੜੀ ਚੀਜ਼ ਕਦੇ ਨਾ ਹੋਈ ਹੋਵੇ ॥

ਦੁਧ ਚੁਰਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਗਊ ਮਹਿੰ ਦਾ ਦੁਧ ਨਾ ਦੇਣਾ ॥

ਦੁਧ ਦਾ ਉਬਾਲ, ਪੁ:—ਥੋੜ੍ਹੇ ਚਿਰ ਦਾ ਜੋਸ਼ ॥

ਦੁੱਧ ਦੀਆਂ ਦੰਦੀਆਂ, ਸ:
ਦੁੱਧ ਦੇ ਦੰਦ, ਪੁ: } ਨਿੱਕੇ ਬਾਲਾਂ ਦੇ ਦੰਦ॥

ਦੁੱਧ ਪਿਆਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਬਾਲ ਨੂੰ ਮੰਮਾ ਚੁੰਘਾਉਣਾ ॥

ਦੁਧ ਪੀਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਮੰਮਾ ਚੁੰਘਣਾ (ਬਾਲ ਦਾ) ।

ਦੁੱਧ ਪੁੱਤ, ਪੁ:-ਮਾਲ ਅਤੇ ਉਲਾਦ ॥

ਦੁੱਧ ਪੁੱਤ ਅੱਗੇ ਆਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਆਪਦੇ ਬਦਲੇ ਦੁੱਧ ਪੁੱਤ ਨਾਂ ਰਹਿਣਾ ॥

ਦੁੱਧ ਪੈਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਦਾਣੇ ਤੋਂ ਪੈਹਲੇ ਰਸ ਬਨਣਾ॥

ਦੁੱਧੀਂ ਨ੍ਹਾਵੇਂ ਪੁੱਤੀਂ ਫਲੇਂ, ਮਾਲ ਅਤੇ ਉਲਾਦ ਬਹੁਤ ਹੋਵੇ (ਅਸੀਸ) ॥

ਦੁਧਕਲ, ਪੁ:-ਇੱਕ ਦੁਧ ਵਾਲੀ ਬੂਟੀ ॥

ਦੁਧਾਰ (ਰਾ), ਵਿ:-ਦੋ ਧਾਰਾਂ ਵਾਲੀ, ਤਿੱਖੀ (ਤਲਵਾਰ) ॥

ਦੁੱਧੀ, ਵਿ:-ਦੁੱਧ ਵਾਲਾ ॥

ਸ:-ਡ੍ਰੀਮਤ ਦੇ ਥਣ, ਇਕ ਬੂਟੀ ॥

ਦੁਧੂਆ, ਪੁ:-ਦੁੱਧ, ਚਿੱਟੀ ਸ਼ਰਾਬ (ਫਕੀਰਾਂ ਦੀ ਬੋਲੀ) ॥

ਦੁਧੈਲ, ਵਿ:-ਜੋ ਦੁਧ ਦੇਵੇ ॥

ਦੁਨਾਲੀ, ਵਿ:-ਦੋ ਨਾਲਾਂ ਵਾਲੀ (ਬੰਦੂਕ) ॥

ਦੁਪਹਰ
ਦੁਪਹਿਰ
ਦੁਪਹਿਰਾ } ਸ:-ਦਿਨ ਦਾ ਵਿਚਲਾ ਹਿੱਸਾ ਦਿਨ ਚੜ੍ਹਨ ਤੋਂ ਦੋ ਪਹਿਰ ਮਗਰੋਂ ਜੋ ਵੇਲਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ॥

ਸਿਕਰ ਦੁਪਹਰ, ਸ:-ਠੀਕ ਦੁਪਹਿਰ ਦੇ ਵੇਲੇ ਜਦ ਬਹੁਤ ਗਰਮੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ॥

ਦੁਪਹਿਰ ਢਲਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਦੁਪਹਿਰ ਦਾ ਵੇਲਾ ਬੀਤਣ ਲੱਗਣਾ ॥

ਦੁਪਹਰੀਆ
ਦੁਪਹਿਰੀਆ } ਵਿ:-ਦੁਪਹਰ ਦਾ, ਦੁਪਹਰ ਵੇਲੇ ਜੰਮਿਆ ਹੋਯਾ, ਸ਼ਰਾਰਤੀ।

ਗੁਲ ਦੁਪਹਿਰੀਆ, ਪੁ:-ਇੱਕ ਗੂੜ੍ਹੇ ਲਾਲ ਰੰਗ ਦਾ ਫੁੱਲ ॥

ਦੁਪਟਕਾ
ਦੁਪੱਟਾ (ਟੀ) } ਪੁ:-ਮੋਂਢਿਆਂ ਤੇ ਪਾਉਣ ਵਾਲਾ ਕਪੜਾ, ਇੱਕ ਹਲਕੀ ਚਾਦਰ, ਦੋ ਪੱਟਾਂ ਦਾ ਕਪੜਾ ॥

ਦੁੱਪਰਿਆਰਾ, ਵਿ:-ਜੋ ਪਿਆਰਾ ਨਾਂ ਲੱਗੇ ॥

ਦੁੱਪੜ, ਸ:-ਦੋ ਤਹਿਆਂ ਵਾਲੀ ਰੋਟੀ ਜਾ ਪਰੌਂਠੀ ॥

ਦੁਪਾਇਆ, ਪੁ:-ਦੋ ਪੈਰਾਂ ਵਾਲਾ, ਮਨੁੱਖ ॥

ਦੁਪਿਆਜ਼ਾ, ਪੁ:-ਰਿੱਧਾ ਹੋਇਆ ਮਾਸ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਦੋ ਵਾਰ 'ਪਿਆਜ਼ ਵਰਤਿਆ ਜਾਵੇ ॥

ਦੁਪਿਆਰ, ਪੁ:-ਪਿਆਰ ਨਾ ਹੋਣਾ, ਬੁਰਾ ਲਗਣਾ ।

ਦੁਪਿਆਰਾ
ਦੁਪਰਿਆਰਾ } ਵਿ:-ਜੋ ਪਿਆਰਾ ਨਾ ਲਗੇ ॥

ਦੁਪੁਸਤਾ, ਵਿ:-ਦੋਹੀਂ ਪਾਸੀਂ ਛਪਿਆ ਹੋਇਆ (ਕਰਨਾ) ॥

ਦੁੱਪੁੜ, ਸ:-'ਦੁੱਪੜ'ਵੇਖੋ ॥

ਦੁਫਾੜ, ਸ:-ਜਿਸ ਚੀਜ਼ ਦੇ ਵਾੜਕੇ ਦੋ ਟੋਟੇ ਕੀਤੇ ਹੋਏ ਹੋਣ, ਦੋ ਟੋਟੇ ॥

ਦੁਫੇੜਾ, ਪੁ:-ਦੁਸ਼ਮਣੀ, ਆਪੋਂ ਵਿੱਚ ਵੈਰ ਵਿਰੋਧ (ਪਾਉਣਾ) ॥

ਦੁੰਬ, ਸ:-ਪੂਛ, ਦੁਮ, ਜੁਆਰ ਦੀ ਛੱਲੀ ॥

ਦੁੰਬਚੀ, ਸ:-ਪੂਛ ਵਿੱਚ ਪਾਉਣ ਵਾਲਾ ਤਸਮਾ ॥

ਦੁਬਧਾ ਸ:-ਸੰਸਾ, ਫਿਕਰ, ਦੁਚਿੱਤੀ, ਬੇਚੈਨੀ ਦੁਜਾਇਗੀ ॥

ਦੁੱਭਰ ਵਿ:-ਔਖਾ, ਮੁਸ਼ਕਲ ॥

ਦੁਬਲ, ਵਿ:—ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਬਲ ਨਹੀਂ, ਕਮਜ਼ੋਰ ॥

ਦੁਬਲਤਾ
ਦੁਬਲਤਾਈ } ਸ:-ਬਲ ਨਾ ਹੋਣਾ, ਕਮਜ਼ੋਰੀ ॥

ਦੁਬਲਾ, ਵਿ:-ਲਿੱਸਾ, ਕਮਜ਼ੋਰ ॥

ਦੁਬਲਾਈ, ਸ:-ਲਿੱਸਾ ਹੋਣਾ, ਕਮਜ਼ੋਰੀ ॥

ਦੁੰਬਾ, ਪੁ:-ਮੋਟੀ ਪੂਛ ਵਾਲਾ ਭੇਡੂ ॥

ਦੁਬਾਜਰਾ, ਵਿ:—'ਦੁਭਾਸਰਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਦੁਬਾਰਾ ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:-ਦੋ ਵਾਰੀ, ਦੂਜੀ ਵਾਰ ॥

ਦੁਬਾਰੀ, ਸ:—ਦੋ ਵਾਰੀ ਤਲ ਕੇ ਕਰਾਰੀ ਕੀਤੀ ਹੋਈ ਲੁੱਚੀ ॥

ਦੁਬਤਾ, ਸ:-'ਦੁਬਧਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਦੁੱਭਰ, ਵਿ:-ਔਖਾ, ਮੁਸ਼ਕਲ ॥

ਦੁਭਾਸਰਾ, ਵਿ:-ਪੁ:,-ਜੋ ਇੱਕ ਗੱਲ ਤੇ ਨਾ ਟਿਕੇ, ਜੋ ਕਦੇ ਇੱਕ ਧਿਰ ਵੱਲ ਹੋਵੇ ਕਦੇ ਦੂਜੀ ਵੱਲ।

ਦੁਭਾਸੀਆ
ਦੁਭਾਖੀਆ } ਪੁ:-ਜੋ ਦੋ ਬੋਲੀਆਂ ਸਮਝੇ, ਜੋ ਇਕ ਬੋਲੀ ਦਾ ਮਤਲਬ ਦੂਜੀ ਵਿਚ ਦਸ ਸਕੇ ॥

ਦੁੰਮ, ਸ:-'ਪੂਛ' ਵੇਖੋ ॥

ਦੁਮਾਲ੍ਹਾ, ਪੁ:-ਵੱਡੀ ਪੱਗੜ, ਦੋ ਰਲਦਾ ਖੂਹ ॥

ਦੁਮੂੰਹਾਂ, ਵਿ:-ਦੋ ਮੂੰਹਾਂ ਵਾਲਾ ॥

ਦੁਮੂੰਹੀਂ, ਵਿ:-ਸ:-ਦੋ ਮੂੰਹਾਂ ਵਾਲੀ, ਦੋ ਮੂੰਹ ਵਾਲੀ ਸੱਪਣੀ ॥

ਦੁਰ, ਵਿਸਮਯ:-ਪਰੇ ਹਟ, ਨਿਕਲ ਜਾ, ਖੜਾ ਰਹੁ ॥

ਦੁਰਗਤ, ਸ:-ਬੁਰਾ ਹਾਲ, ਨਿਰਾਦਰੀ ॥

ਦੁਰਗੰਧ, ਸ:-ਬਦ ਬੋ, ਖਰਾਬ ਮੁਸ਼ਕ ॥

ਦੁਰਜਨ, ਪੁ:-ਬੁਰਾ ਆਦਮੀ, ਵਰੀ ॥

ਦੁਰਦਸ਼ਾ
ਦੁਰਦਿਸਾ } ਸ:-ਬੁਰਾ ਹਾਲ, ਨਿਰਾਦਰੀ ॥

ਦੁਰ ਦੁਰ, ਸ:-ਫਿਟਕਾਰ, ਬਦਨਾਮੀ (ਹੋਣੀ) ॥
ਵਿਸਮਯ:-ਕੁੱਤੇ ਨੂੰ ਪਰੇ ਹਟਾਉਣ ਦੀ ਅਵਾਜ਼ ॥

ਦੁਰ ਦੁਰ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:–(ਕੁੱਤੇ ਆਦਿਕ ਨੂੰ) ਬਾਹਰ ਕੱਢਣਾ, ਫਿਟਕਾਰਨਾ ॥

ਦੁਰ ਬਚਨ, ਪੁ:–ਭੈੜੀ ਗੱਲ, ਗਾਲ੍ਹੀ ॥

ਦੁਰਬਲ, ਵਿ:–ਕਮਜ਼ੋਰ, ਲਿੱਸਾ ॥

ਦੁਰਬਲਤਾਈ, ਸ:–ਕਮਜ਼ੋਰੀ ॥

ਦੁਰ ਭਾਉ, ਪੁ:–ਨਿਰਾਦਰੀ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਨਾ ਆਦਰ ਹੈ ਨਾਂ ਲਾਹਾ ॥

ਦੁਰ ਭਾਗ, ਵਿ:–ਜਿਸ ਦੇ ਭਾਗ ਮੰਦੇ ਹਨ, ਬੇ ਨਸੀਬ ॥

ਦੁਰ ਮੱਤ
ਦੁਰ ਮੱਤੀ } ਵਿ:, ਸ:–ਖੋਟੀ ਮੱਤ ਵਾਲਾ, ਮੂਰਖ, ਮੂਰਖਤਾਈ, ਖੋਟੀ ਮਤ ॥

ਦੁਰਲੱਭ, ਵਿ:–ਜਿਸ ਦਾ ਲੱਭਣਾ ਔਖਾ ਹੈ, ਵਡ-ਮੁੱਲਾ, ਅਮੋਲਕ ॥

ਦੁਰਕਾਨਾ
ਦੁਰਕਾਰਨਾ
ਦੁਰਕਾਰਸੱਟਣਾ } ਕ੍ਰਿ:–ਨਿਰਾਦਰੀ ਕਰਨੀ, ਬਾਹਰ ਕੱਢ ਦੇਣਾ, ਫਿਟ-ਕਾਰਨਾ ॥

ਦੁਰਗਾ, ਸ:–ਦੇਵੀ, ਭਗਵਤੀ, ਭਵਾਨੀ, ਮਾਤਾ ॥

ਦੁਰੰਗਾ, ਪੁ:–ਦੋ ਰੰਗਾਂ ਵਾਲਾ, ਦੋਗਲਾ ॥

ਦੁਰਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:–ਦੂਜੀ ਵਾਰ ਆਖਣਾ, ਜਵਾਬ ਦੇਣਾ, ਅੱਗੋਂ ਬੋਲਣਾ ॥

ਦੁਰਾਹਾ, ਪੁ:–ਜਿਸ ਥਾਂ ਦੋ ਰਾਹ ਮਿਲਨ, ਜੋ ਇਕ ਦੂਜੇ ਤੋਂ ਉਲਟੇ ਦੋ ਕੰਮ ਕਰੇ, ਫਰੇਬੀ ॥

ਦੁਰਾਚਾਰ, ਪੁ:–ਮੰਦੇ ਕੰਮ, ਭੈੜੇ ਚੱਲਨ ॥

ਦੁਰਾਚਾਰੀ, ਪੁ:–ਮੰਦਾ ਆਦਮੀ, ਬਦਮਾਸ਼, ਕੁਕਰਮੀ ॥

ਦੁਰਾਜੀ, ਸ:–ਦੋ ਹਾਕਮਾਂ ਦਾ ਰਾਜ, ਫੁੱਟ, ਵੇਦਕ ॥

ਦੁਰਾਡਾ, ਕ੍ਰਿ:, ਵਿ:–ਦੂਰ, ਬਹੁਤ ਦੂਰ ॥

ਦੁਰਾਨਾ, ਪੁ:–ਇੱਕ ਰੁਖ ਜਿਸ ਦਾ ਫਲ ਖੱਟਾ ਅਤੇ ਸੁਆਦ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ॥

ਦੁਰੀ, ਸ:–ਦੋ ਦਾਉ ॥

ਦੁਰੁਕਾ (ਖਾ), ਵਿ:–ਜਿਸ ਦੇ ਦੋਵੇਂ ਪਾਸੇ ਇੱਕੋ ਜੇਹੇ ਹੋਣ ॥

ਪੁ:–ਹਿਕਮਤੀ ਆਦਮੀ, ਜੋ ਦੋਵੇਂ ਪਾਸੇ ਰੱਖੇ, ਦਗਾਬਾਜ਼ ॥

ਦੁਰੇ, ਵਿਸਮਯ:–ਪਰੇ ਹਟ, ਨਿਕਲ (ਕੁੱਤੇ ਨੂੰ) ॥

ਦੁਰੇਡ
ਦੁਰੇਡਾ
ਦੁਰੇਡੇ } ਪੁ:,–ਵਿ:–ਦੂਰੀ, ਦੂਰ, ਬਹੁਤ ਦੂਰ ॥

ਦੁਰੇਹੀ, ਸ:–ਦੁਹਾਈ, ਫ਼ਰਿਆਦ, ਹਾਲ ਪਾਰ੍ਹਿਆ ॥

ਦੁਲਕਣਾ, ਕ੍ਰਿ:–ਦੁਲਕੀ ਚਲਣਾ, ਕੁਝ ਬੋਲਣਾ, ਨਾਂਹ ਕਰਨੀ ॥

ਦੁਲਕੀ, ਸ:–ਘੋੜੇ ਦੀ ਤਿੱਖੀ ਚਾਲ (ਜਾਣਾ, ਪੈਣਾ) ॥

ਦੁਲੱਤਾ, ਪੁ:
ਦੁਲੱਤੀ, ਸ: } ਘੋੜੇ ਖੋਤੇ ਆਦਿਕ ਦੀ ਲੱਤ ਦੀ ਸੱਟ (ਖਾਣਾ, ਮਾਰਨਾ) ॥

ਦੁਲੜਾ, ਵਿ:–ਦੋ ਲੜਾਂ ਵਾਲਾ ॥

ਦੁਲਾਈ, ਸ:-ਹਲਕੀ ਰਜ਼ਾਈ ਉੱਪਰ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ॥

ਦੁਲਾਰ (ਰਾ), ਪੁ:
ਦੁਲਾਰੀ, ਸ: } ਲਾਡਲੀ ਸੰਤਾਨ (ਪੁਤ੍ਰ ਜਾਂ ਧੀ) ॥

ਰਾਜ ਦੁਲਾਰੀ, ਸ:-ਰਾਜੇ ਦੀ ਬੇਟੀ; ਸ਼ਜ਼ਾਦੀ ॥

ਦੁਵਾਲੀ, ਸ:-ਖਰਾਦ ਦਾ ਤਸਮਾ, ਤਸਮਾ ॥

ਦੁੜ
ਦੁੜੂ } ਸ:-ਬਘਿਆੜ ਦਾ ਘੁਰਾ ॥

ਦੁੜਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਨਸਾਉਣਾ, ਭਜਾਉਣਾ ॥

ਦੁਤ੍ਰ, ਪੁ:-ਬਦ ਦੁਆ, ਫਿਟਕਾਰ ॥

ਦੁਤ੍ਰ ਦੁਤ੍ਰ ਹੋਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਫਿਟਕਾਂ ਪੈਣੀਆਂ ॥

ਦੁਤ੍ਰ ਦੁਤ੍ਰ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਫਿਟਕਾਰਨਾ, ਬਦ ਦੁਆ ਦੇਣੀ ॥

ਦੂਆ, ਪੁ:-'੨' ਦਾ ਅੰਗ ॥
ਵਿ:-ਦੂਜਾ, ਹੋਰ ਕੋਈ ॥

ਦੂਆ ਦੁਆਲ, ਵਿ:-ਹੋਰ ਕੋਈ, ਓਪਰਾ ॥

ਦੂਈ, ਸ:-ਦੋ ਹੋਣਾ, ਦੁਐਤ, ਦੁਜਾਇਗੀ ॥

ਦੂਸ਼ਣਾ, ਸ:-ਧਰਮ ਦਾ ਦੋਸ਼, ਕਲੰਕ, ਊਜ (ਲਗਣੀ) ॥

ਦੂਸਰਾ, ਵਿ:-ਦੂਜਾ, ਹੋਰ ਕੋਈ ॥

ਦੂਹ ਬਦੂਹ, ਕ੍ਰਿ:, ਵਿ:-ਸਾਮ੍ਹਣੇ, ਮੂੰਹ ਤੇ ॥

ਦੂਜ, ਸ:-ਦੂਜੀ ਥਿੱਤ ॥

ਦੂਜਕ, ਸ:-ਜੁੱਤੀ ਦੀ ਮਾਰ ॥

ਦੂਜਾ, ਵਿ:-ਦੂਸਰਾ, ਦੂਆ, ਹੋਰ ਕੋਈ ॥

ਦੂਣ, ਸ:-ਦੋ ਪਹਾੜਾਂ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰਲੀ ਧਰਤੀ, ਦੁਹਰਾਉ ॥

ਦੂਣਾ, ਵਿ:-ਦੋ ਗੁਣਾ, ਦੂਹਰਾ, ਮੋਟਾ, ਦਲੇਰ ॥

ਦੂਣੀ, ਸ:-ਦੂਣ, ਦੋ ਗੁਣੀ, ਦੁਹਰਾਉ, '੨' ਦਾ ਅੰਗ ॥

ਦੂਣੀਆਂ, ਵਿ:-ਹੋਰ, ਵਧੀਕ ॥

ਦੂਤ, ਪੁ:-ਵਿਚੋਲਾ, ਜੋ ਸਨੇਹਾ ਲੈ ਜਾਵੇ, ਜਿੰਨ, ਦੈਂਤ ॥

ਦੂਤੀ, ਸ:-ਦੂਤ ਦੀ ਤ੍ਰੀਮਤ, ਵਿਚੋਲੀ ॥

ਦੂਤੀ ਦੁਸ਼ਮਣ, ਪੁ:-ਵੈਰੀ, ਦੋਖੀ ॥

ਦੂਦਾ, ਵਿ:-ਮੂਰਖ, ਅਹਮਕ ॥

ਦੂਦਾ ਧਾਰੀ, ਪੁ:-ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦੇ ਮੁਸਲਮਾਨ ਫਕੀਰ, ਮਦਾਰੀ ॥

ਦੂਦੂ, ਪੁ:-ਢੋਲ ਵਰਗੀ ਅਵਾਜ ॥

ਦੂਧਲਕ, ਪੁ:-ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦਾ ਘਾਹ ॥

ਦੂਧਾ ਧਾਰੀ, ਪੁ:-ਜੋ ਦੁੱਧ ਪੀਕੇ ਗੁਜ਼ਾਰਾ ਕਰੇ ॥

ਦੂਧੀਆ (ਯਾ), ਵਿ:-ਦੁੱਧ ਦੇ ਰੰਗ ਦਾ ॥
ਪੁ:-ਇੱਕ ਬੂਟਾ ॥

ਦੂਨੋ ਦੂਨ, ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:-ਦੂਣਾ ਅਤੇ ਦੂਣਾ ॥

ਦੂ ਬਦੂ, ਕ੍ਰਿ:, ਵਿ:-'ਦੂਹ ਬਦੂਹ' ਵੇਖੋ ॥

ਦੂਰ, ਵਿ:-ਬਹੁਤ ਵਿੱਥ ਉੱਤੇ, ਫਾਸਲੇ ਪੁਰ ॥
ਪੁ:-ਵਿੱਥ ॥

ਦੂਰ ਅੰਦੇਸਾ / **ਦੂਰ ਹੰਦੇਸਾ**, ਪੁ:-ਅਗਲੀ ਗੱਲ ਦੀ ਸੋਚ ॥

ਦੂਰ ਹੋਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਹਟਣਾ, ਚਲੇ ਜਾਣਾ ॥

ਦੂਰ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਹਟਾਉਣਾ, ਛੁਪਾਉਣਾ, ਬਾਹਰ ਕੱਢਣਾ ॥

ਦੂਰ ਦੀ ਸੁਝਣੀ, ਕ੍ਰਿ:-ਬਹੁਤ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨਾ, ਅਗਲੀ ਗਲ ਦੀ ਸੋਚ ਹੋਣੀ।

ਦੂਰ ਦੇ ਢੋਲ ਸੁਹਾਉਣੇ, ਦੂਰ ਦੀ ਚੀਜ਼ ਚੰਗੀ ਲਗਦੀ ਹੈ (ਅਖਾਉਤ) ॥

ਦੂਰ ਧਿਆਣੀ, ਪੁ:-ਜੋ ਅਗਲੀਆਂ ਗੱਲ ਸੋਚੇ ॥

ਦੂਰਬੀਣ, ਸ:-ਇੱਕ ਸ਼ੀਸ਼ਿਆਂ ਵਾਲਾ ਜੰਤ੍ਰ ਜਿਸ ਨਾਲ ਦੂਰ ਦੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਦਿਸਦੀਆਂ ਹਨ। ਵਿ:—ਦੂਰ ਧਿਆਣੀ ॥

ਦੂਰ ਰਹਿਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਬੁਰਾ ਸਮਝਣਾ, ਗਿਲਾਨੀ ਕਰਨੀ ॥

ਦੂਰੋਂ ਹੀ ਨਮਸਕਾਰ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਨੇੜੇ ਨਾ ਢੁਕਣਾ, ਬੁਰਾ ਸਮਝ ਕੇ ਅਲਗ ਰਹਿਣਾ ॥

ਦੂਲੇ / **ਦੂੱਲੇ**, ਪੁ:-ਲਾੜਾ, ਮਾਲਕ, ਦਲੇਰ ਆਦਮੀ, ਦੁਲਾਰ ॥

ਦੂੜਾ, ਵਿ:-ਪੁ:-ਦੌੜਨ ਵਾਲਾ, ਉਰੌਕਾ ॥

ਦੇ, ਅਵ:-'ਦਾ' ਦਾ ਬਹੁ: ਬ: ॥

ਕ੍ਰਿ:-'ਦੇਣਾ' ਦਾ ਅਨੁਮਤਸਰਥ ਲਕਾਰ ॥

ਪੁ:-ਦੇਉ, ਰਾਖਸ, ਭੂਤ ॥

ਦੇ ਛੱਡਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਬਿਲਕੁਲ ਤਿਆਗਣਾ ॥

ਦੇ ਥਾਪਣੇ, ਕ੍ਰਿ:-ਪੂਜਨ ਨੂੰ ਕੰਧ ਉੱਤੇ ਮੂਰਤਾਂ ਬਣਾਉਣੀਆਂ ॥

ਦੇ ਦੇਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਛੇਟ ਕਰਨਾ, ਪੂਰੀ ਰਕਮ ਦੇਕੇ ਹਿਸਾਬ ਮੁਕਾਉਣਾ ॥

ਦੇ ਮਾਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਜ਼ੋਰ ਨਾਲ ਹੇਠਾਂ ਸਿੱਟਣਾ, ਨਾਸ ਕਰ ਦੇਣਾ ॥

ਦੇ ਲੈਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਖੁੱਲ੍ਹੇ ਜੀ ਨਾਲ ਦੇਣਾ ॥

ਦੇਉ, ਪੁ:-ਦੇਵਤਾ, ਜਿੰਨ, ਭੂਤ, ਰਾਖਸ ॥

ਦੇਉ ਦਾਨੋ, ਪੁ:-ਦੈਤ, ਰਾਖਸ ॥

ਦੇਉ ਦਾਰ, ਪੁ:-'ਦਿਆਰ' ਵੇਖੋ ॥

ਦੇਉ ਨਾਗਰੀ, ਸ:—ਹਿੰਦੀ, ਸ਼ਾਸਤ੍ਰੀ, ਹਿੰਦੀ ਦੇ ਅੱਖਰ ॥

ਦੇਉ ਬਾਣੀ, ਸ:—ਦੇਉਤਿਆਂ ਦੀ ਬੋਲੀ, ਸੰਸਕ੍ਰਿਤ ॥

ਦੇਉ ਲੋਕ, ਪੁ:-ਸੁਰਗ, ਬੈਕੁੰਠ ॥

ਦੇਉ ਲੋਕ ਨੂੰ ਜਾਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਸੁਰਗਬਾਸ ਹੋਣਾ, ਮਰ ਜਾਣਾ ॥

ਦੇਹੁਰਾ, ਪੁ:-ਮੰਦਰ, ਠਾਕਰ ਦੁਆਰਾ ॥

ਦੇਉਤਾ, ਪੁ:—ਦੇਵਤਾ, ਭਲਾ ਆਦਮੀ, ਸਿੱਧਾ ਮੂਰਖ। ਸੰਢਾ, ਸੱਪ, ਦੁਸ਼ਟ ॥

ਦੇਉਰ, ਪੁ:-ਖੌਂਦ ਦਾ ਛੋਟਾ ਭਰਾ ॥

ਦੇਉਰਾਣੀ, ਸ:-ਦੇਉਰ ਦੀ ਵਹੁਟੀ ॥

ਦੇਈ, ਸ:—ਦੇਵੀ, ਕੰਨਿਆ, ਹਿੰਦੂਆਂ ਦੀਆਂ ਇਸਤ੍ਰੀਆਂ ਦੇ ਨਾਵਾਂ ਦਾ ਪਿਛਲਾ ਹਿੱਸਾ ਜਿਹਾ ਕਿ ਰਾਮ ਦੇਈ ॥

ਦੇਸ, ਪੁ:—ਮੁਲਖ, ਅਲਾਕਾ, ਮਕਾਨ ਦੀ ਧਰਤੀ, ਇੱਕ ਰਾਗ ॥

ਦੇਸ ਕਸਲੀ, ਵਿ:—ਦੇਸ ਵਿੱਚ ਪੈਦਾ ਹੋਯਾ ਹੋਯਾ ॥

ਦੇਸ ਚਾਲ
ਦੇਸ ਢਾਲ } ਸ:—ਦੇਸ ਦੀ ਚਾਲ ਜਾਂ ਦਸਤੂਰ ॥

ਦੇਸ ਦਸੰਤਰ, ਪੁ:—ਦੂਜੇ ਮੁਲਖ, ਕਈ ਦੇਸ ॥

ਦੇਸ ਨਿਕਾਲਾ, ਪੁ:—ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਦੇਸੋਂ ਕੱਢਣਾ (ਦੇਣਾ) ॥

ਦੇਸ ਪਰਦੇਸ ਫਿਰਨਾ
ਦੇਸ ਬਦੇਸ ਫਿਰਨਾ } ਕ੍ਰਿ:—ਦੁਨੀਆਂ ਦੀ ਸੈਲ ਕਰਨੀ ॥

ਦੇਸ ਭਾਖਾ, ਸ:—ਆਪਣੇ ਮੁਲਖ ਦੀ ਬੋਲੀ ॥

ਦੇਸਣ, ਸ:—ਆਪਣੇ ਮੁਲਖ ਦੀ ਰਹਿਣਵਾਲੀ ॥

ਦੇਸਾ ਚਾਰ (ਲ)
ਦੇਸਾ ਢਾਲ } ਸ:—ਦੇਸ ਦੀ ਚਾਲ ਜਾਂ ਰੀਤ ॥

ਦੇਸੀ, ਪੁ:—ਆਪਣੇ ਮੁਲਖ ਦਾ ਰਹਿਣ ਵਾਲਾ, ਇੱਕ ਰਾਗ ॥

ਵਿ:—ਆਪਣੇ ਮੁਲਖ ਜਾਂ ਅਲਾਕੇ ਦਾ ॥

ਦੇਹ, ਸ:—ਦਿਨ, ਸਰੀਰ, ਪਿੰਡਾ, ਤਨ, ਪਿੰਡ, ਗਿਰਾਂ ॥

ਦੇਹ ਉਬਰੇ
ਦੇਹ ਚੜ੍ਹੇ } ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—ਜਿਸ ਵੇਲੇ ਸੂਰਜ ਨਿਕਲੇ ॥

ਦੇਹ ਪਰਾਣ, ਪੁ:—ਜਿੰਦ ਵਰਗਾ ਪਿਆਰਾ ਮਨੁੱਖ, ਆਪਣਾ ਸੱਜਨ ॥

ਦੇਂਹ, ਪੁ:—ਸੂਰਜ, ਦਿਨ ॥

ਦੇਹਰਾ, ਪੁ:—ਸਮਾਧ, ਗੁਰ ਦੁਆਰਾ, ਮੰਦਰ, ਤੀਰਥ ਦਾ ਥਾਂ ॥

ਦੇਹੀ, ਸ:—ਸਰੀਰ, ਤਨ, ਜਿਸਮ ॥

ਸੋਨੇ ਵਰਗੀ ਦੇਹੀ, ਸ:—ਸੋਹਣਾ ਸਰੀਰ ॥

ਦੇਕਚਾ, ਪੁ:—ਦਾਲ ਆਦਿਕ ਰਿੰਨ੍ਹਣ ਵਾਲ ਧਾਤ ਦਾ ਭਾਂਡਾ ॥

ਦੇਕਚੀ, ਸ:—ਛੋਟਾ ਦੇਕਚਾ ॥

ਦੇਖਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਨਜ਼ਰ ਕਰਨੀ, ਤੱਕਣਾ, ਵੇਖਣਾ, ਸਹਾਰਨਾ, ਭਾਲਣਾ, ਲਭਣਾ, ਪਰਖਣਾ, ਸੋਝੀ ਰਖਣੀ, ਉਡੀਕਣਾ ॥

ਵਿਸਮਯ:—ਖਬਰਦਾਰ। ਸੋਝੀ ਰੱਖੋ ॥

ਦੇਖਦੇ ਦੇਖਦੇ, ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—ਅੱਖਾਂ ਦੇ ਸਾਮ੍ਹਣੇ ॥

ਦੇਖਦੇ ਰਹਿ ਜਾਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਮੌਕਾ ਗੁਆ ਕੇ ਨਿਰਾਸ ਹੋਣਾ ॥

ਦੇਖਦੇ ਰਹਿਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਧਿਆਨ ਰਖਣਾ, ਪਹਿਰਾ ਦੇਣਾ ॥

ਦੇਖ ਭਾਲ, ਸ:—ਪਰਖ, ਭੱਕ, ਜਾਂਚ ॥

ਦੇਖਵਈਆ (ਯਾ) ਪੁ:—ਦੇਖਣ ਭਾਲਣ ਵਾਲਾ ॥

ਦੇਖਾ ਦੇਖੀ, ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਦੇਖ ਕੇ, ਦੂਜੇ ਦੀ ਨਕਲ ਕਰਕੇ ॥

ਸ:—ਥੋੜੀ ਜੇਹੀ ਜਾਣ ਪਛਾਣ ॥

ਦੇਗ, ਸ:—ਬਹੁਤ ਹੀ ਵੱਡਾ ਦੇਕਚਾ, ਜਿੱਥੋਂ ਸਿੱਖ ਸੰਗ ਰਾਗੀਆਂ ਅਤੇ ਅਕਾਲੀਆਂ ਨੂੰ ਪੀਣ ਨੂੰ ਦੇਣ, ਲੰਗਰ, ਅੰਨ, ਪ੍ਰਸਾਦ (ਵਰਤਾਉਣੀ) ॥

ਦੇਗ ਤੇਗ ਫਤਹ, ਸਦਾ ਅੰਨ ਵਰਤੇ, ਤਲਵਾਰ ਚੱਲੇ ਅਰਥਾਤ ਪਰਤਾਪ ਬਣਿਆ ਰਹੇ ਅਤੇ ਫਤੇ ਹੋਵੇ (ਸਿੱਖੀ ਦੀ ਬੋਲੀ ਹੈ)॥

ਦੇਗਚਾ
ਦੇਗਚੀ } 'ਦੇਕਚਾ' 'ਦੇਕਚੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਦੇਘ, ਸ਼ਃ—ਦੇਗ' ਵੇਖੋ ॥

ਦੇਚਕਾ
ਦੇਚਕੀ
ਦੇਜਕਾ
ਦੇਜਕੀ } 'ਦੇਕਚਾ, 'ਦੇਕਚੀ, ਵੇਖੋ ॥

ਦੇਣ, ਪੁਃ—ਕਰਜ਼, ਹੁਦਾਰ, ਦਿੱਤੀ ਹੋਈ ਚੀਜ਼, ਦੇਣ ਦਾ ਕੰਮ ॥

ਦੇਣਹਾਰ, ਪੁਃ—ਦਾਤਾ, ਪਰਮੇਸ਼ਰ ॥

ਦੇਣਦਾਰ, ਪੁਃ ਵਿਃ—ਕਰਜ਼ਾਈ, ਜਿਸ ਤੇ ਉਪਕਾਰ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ ॥

ਦੇਣਦਾਰੀ, ਸ਼ਃ—ਕਰਜ਼, ਹੁਦਾਰ ॥

ਦੇਣ ਲੈਣ, ਪੁਃ—ਵਿਹਾਰ, ਬਪਾਰ, ਵਰਤੋਂ ॥

ਦੇਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਹਵਾਲੇ ਕਰਨਾ, ਬਖ਼ਸ਼ਣਾ, ਪੁੰਨ ਕਰਨਾ, ਪੈਦਾ ਕਰਨਾ, ਹੁਦਾਰ ਲਾਹੁਣਾ, ਪਾਉਣਾ,ਪੁਚਾਉਣਾ (ਦੁਖ ਦੇਣਾ) ਧੱਕਣਾ, ਚਾੜ੍ਹਨਾ, ਰੱਖਣਾ ॥

ਦੇਰ
ਦੇਰੀ } ਸ਼ਃ—ਢਿੱਲ, ਅਵੇਰ, ਸੁਸਤੀ, ਬਹੁਤ ਚਿਰ (ਹੋਣੀ, ਕਰਨੀ, ਤਕ, ਲੱਗਣੀ, ਲਗਾਉਣੀ, ਲਾਉਣੀ) ॥

ਦੇਰ ਨਾਲ, ਕ੍ਰਿਃ ਵਿਃ—ਵਕਤੋਂ ਪਿਛੋਂ, ਬਹੁਤ ਚਿਰ ਤਕ ॥

ਦੇਵ, ਪੁਃ—ਦੇਉਤਾ। 'ਦੇਉ' ਵੇਖੋ ॥

ਦੇਵਸਥਾਨ, ਪੁਃ—ਦੇਉਤੇ ਦਾ ਮੰਦਰ ॥

ਦੇਵਤਾ, ਪੁਃ—ਮਨੁੱਖ ਤੋਂ ਵਡੇ ਦਰਜੇ ਦਾ ਜੀਵ' ਫਰਿਸ਼ਤਾ, ਭਲਾ ਲੋਕ, ਸੂਰਖ, ਸਾਨ੍ਹ, ਮੇਘ, ਦਸ਼ਟ ॥

ਦੇਵਰ, ਪੁਃ—ਘੌਂਦ ਦਾ ਛੋ

ਦੇਵਾ,
ਦੇਵਾ ਰਾਣੀ } ਸ਼ਃ—'ਦੇਵੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਦੇਵਾ ਲੇਵੀ, ਸ਼ਃ—ਲੈਣ ਦੇਣ, ਵਣਜ ਵਿਹਾਰ ॥

ਦੇਵਾਲਾ, ਪੁਃ—ਦੇਵੀ ਦਾ ਮੰਦਰ ॥

ਦੇਵਾਲੀ, ਸ਼ਃ—'ਦਵਾਲੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਦੇਵੀ, ਸ਼ਃ—ਦੇਵਤਾ ਦੀ ਇਸਤ੍ਰੀ, ਸ਼ਕਤੀ, ਦੁਰਗਾ, ਭਵਾਨੀ, ਭਗਵਤੀ, ਮਹਾਂ ਮਾਈ, ਨੇਕ ਜਾਂ ਸੁੰਦਰ ਇਸਤ੍ਰੀ। ਭੋਲੀ ਰੰਨ ॥

ਦੇਵੀ ਦਿਆਰ, ਪੁਃ—'ਦਿਆਰ' ਵੇਖੋ ॥

ਦੈਂਹਗੜ, ਦੈਂਹਗੜ, ਪੁਃ—ਢੋਲਾਂ ਦਾ ਜ਼ੋਰ, ਨਾਲ ਵਜਣਾ ਅਤੇ ਉਸ ਦੀ ਅਵਾਜ਼ ॥

ਦੈਂਹਗੜ ਦੁੱਲ੍ਹਾ, ਪੁਃ—ਮੋਟਾ ਅਤੇ ਮਧਰਾ ਆਦਮੀ ॥

ਦੈਤ
ਦੈਂਤ } ਪੁਃ—ਦੇਉ, ਜਿੰਨ, ਰਾਖਸ਼, ਲੰਮਾ ਚੌੜਾ ਗਭਰੂ ॥

ਦੈਤਣੀ
ਦੈਂਤਣੀ } ਸ਼ਃ—'ਦੈਤ' ਦੀ ਇਸਤ੍ਰੀ, ਰਾਖਸ਼ਣੀ ਲੰਮੀ ਚੌੜੀ ਤੀਮਤ ॥

ਦੋ, ਵਿ:—ਇੱਕ ਤੇ ਇੱਕ, ਜੋੜਾ ॥

ਦੋਸਾਲਾ
ਦੋਸੱਲਾ } ਵਿ:—ਦੋ ਵਰ੍ਹਿਆਂ ਦਾ, ਦੁਸਾਲਾ ॥

ਦੋਹੱਥੀਂ ਤੌੜੀ ਵੱਜਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਦੋ ਜਣਿਆਂ ਦਾ ਮਿਲਕੇ ਕੁਝ ਕਰਨਾ (ਲੜਾਈ ਆਦਿਕ) ॥

ਦੋਗੁਣਾ, ਵਿ:—ਦੋ ਵਾਰ ਗਿਣਿਆ ਹੋਇਆ ॥

ਦੋ ਜੀਆਂ ਨਾਲ
ਦੋ ਜੀਵੀ } ਵਿ:—ਜਿਸ ਤੀਮਤ ਨੂੰ ਗਰਭ ਹੈ ॥

ਦੋ ਜੀਭਾ, ਪੁ:—ਜੋ ਕਿਤੇ ਕੁਝ ਕਹੇ ਕਿਤੇ ਕੁਝ, ਝੂਠਾ, ਫਰੇਬੀ।

ਦੋ ਦਿਨ ਦਾ ਪਰਾਹੁਣਾ; ਪੁ: ਵਿ:—ਜਿਸ ਦਾ ਅੰਤ ਛੇਤੀ ਹੋ ਜਾਣਾ ਹੈ ॥

ਦੋ ਦਿਲਾ, ਵਿ:—ਜਿਸ ਦਾ ਧਿਆਨ ਦੋ ਪਾਸੇ ਹੈ ॥

ਦੋਧਾਰ
ਦੋ ਧਾਰਾ } ਵਿ:—ਜਿਸ ਦੀਆਂ ਦੋ ਧਾਰਾਂ ਹਨ, ਜੋ ਤਿੱਖੀ ਧਾਰ ਵਾਲਾ (ਤਲਵਾਰ ਆਦਿਕ) ॥

ਦੋ ਨਾਲੀ, ਸ:—ਦੋਹਾਂ ਨਾਲਾਂ ਵਾਲੀ (ਬੰਦੂਕ)॥

ਦੋ ਪੁਸਤ, ਵਿ:—ਦੋ ਪੀੜ੍ਹੀਆਂ ਵਾਲਾ ॥

ਦੋ ਪੁੜ, ਪੁ:—ਚੱਕੀ ਦੇ ਪੱਥਰਾਂ ਦੀ ਜੋੜੀ, ਜਿਮੀ ਅਸਮਾਨ, ਦੁੱਪੜ ॥

ਦੋ ਪੁੜ ਮਿਲਦੇ, ਕ੍ਰਿ:—ਤ੍ਰਿਕਾਲਾਂ ਵੇਲੇ, ਜਦ ਸੂਰਜ ਡੁੱਬਣ ਲਗੇ ॥

ਦੌਬਰਾ, ਵਿ:—ਜਿਸਦੇ ਦੋ ਬਰ ਹੋਣ(ਕਪੜਾ)॥

ਦੋਉ, ਵਿ:—ਦੋਵੇਂ ॥

ਦੋਆਬ, ਦੋਆਬਣ
ਦੋਆਬਾ, ਦੋਆਬੀਆ } 'ਦੁਆਬ' ਆਦਿਕ ਵੇਖੋ ॥

ਦੋਸ, ਪੁ:—ਕਸੂਰ, ਬਦੀ, ਪਾਪ, ਐਬ, ਘਾਟਾ, ਊਜ, ਕਲੰਕ (ਦੇਣਾ, ਲਾਉਣਾ) ॥

ਦੋਸਣ, ਸ:—ਜਿਸ ਤ੍ਰੀਮਤ ਵਿੱਚ ਦੋਸ ਹੈ ॥

ਦੋਸਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਦੋਸ ਦੇਣਾ, ਐਬ ਜਾਂ ਕਲੰਕ ਲਾਉਣਾ ॥

ਦੋਸਤ, ਪੁ:—ਮਿੱਤਰ, ਯਾਰ, ਬੇਲੀ, ਸਾਥੀ ॥

ਦੋਸਤੀ, ਸ:—ਦੋਸਤ ਦਾ ਵਰਤਾਉ, ਯਾਰੀ, ਮੁਹੱਬਤ, ਮਿਤ੍ਰਤਾਈ ॥

ਦੋਸਾਂਦਾ, ਪੁ:—'ਦੁਸਾਂਦਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਦੋਸੀ, ਵਿ: ਪੁ:—ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਦੋਸ ਹੈ, ਐਬੀ, ਅਪਰਾਧੀ ॥

ਦੋਹਜ, ਪੁ:—ਦੁੱਧ ਚੋਣ ਦਾ ਕੰਮ ॥

ਦੋਹਜਣ, ਸ:—ਦੁੱਧ ਚੋਣ ਵਾਲੀ, ਗੁਜਰੀ ॥

ਦੋਹਜੀ, ਪੁ:—ਦੁਧ ਚੋਣ ਵਾਲਾ, ਗੁੱਜਰ ॥

ਦੋਹਤ
ਦੋਹਤਰਾ(ਰੀ)
ਦੋਹਤਾ(ਤੀ) } 'ਦੁਹਤ' ਆਦਿਕ ਵੇਖੋ ॥

ਦੋਹਲਾ
ਦੋਹਲੀ } 'ਦੁਹਲਾ' 'ਦੁਹਲੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਦੋਹਯਾ, ਪੁ:—ਦੁੱਧ ਚੋਣ ਵਾਲਾ, ਡੰਗਰ ॥

ਦੋਹਰ, ਸ:—ਦੂਈ ਵਾਰ ਹਲ ਫੇਰਨਾ, ਦੁਹਰਾਉ, ਦੋਹਰੀ ਚਾਦਰ॥

ਦੋਹਰ ਪਾਉਣੀ, ਕ੍ਰਿ:-ਦੋਵੇਂ ਤਰਾਂ ਹਲ ਫੇਰਨਾ ॥

ਦੋਹਰ ਲਾਉਣੀ, ਕ੍ਰਿ:-ਦੋ ਵਾਰੀ ਕੋਈ ਕੰਮ ਕਰਨਾ ॥

ਦੋਹਰਾ, ਵਿ:-'ਦੁਹਰਾ' ਵੇਖੋ ॥
ਪੁ:-ਇੱਕ ਛੰਦ, ਦੋਹਾ ॥ (੧੩+੧੧ ਮਾਤ੍ਰਾਂ ਦੇ ਦੋ ਚਰਨਾਂ ਦਾ ਛੰਦ)

ਦੋਹਰਾਉ, ਪੁ:-ਦੁਹਰਾਉਣ ਦਾ ਕੰਮ ॥

ਦੋਹਲਾ, ਪੁ:-ਸ਼ਹਿਤ ਦੀਆਂ ਮੱਖੀਆਂ ਦਾ ਘਰ ॥

ਦੋਹੜਾ
ਦੋਹਾ } ਪੁ:-ਇੱਕ ਛੰਦ, ਦੋਹਰਾ ॥

ਦੋਹਾਂ, ਵਿ:-ਦੋ ਹੀ, ਦੋ ਨੇ ਹੀ, ਦੋਵੇਂ ॥

ਦੋਹਾਸਮਾ (ਮਾਂ), ਵਿ:-'ਦੁਹਾਸਮਾਂ' ਵੇਖੋ ॥

ਦੋਹਿਆ
ਦੋਹੀ } ਪੁ:-ਦੁੱਧ ਚੋਣ ਵਾਲਾ, ਗੁੱਜਰ ॥

ਦੋਹਿਰਾ, ਪੁ:-ਇੱਕ ਛੰਦ, ਦੋਹਰਾ, ਦੋਹਾ ॥

ਦੋਕ
ਦੋਕੀ } ਸ:-ਘੋੜੇ ਦੇ ਉਹ ਦੋ ਦੰਦ ਜੋ ਦੁੱਧ ਦੇ ਦੰਦ ਲਹਿਣ ਪਿੱਛੋਂ ਪਹਿਲੇ ਪਹਿਲ ਨਿਕਲਦੇ ਹਨ (ਦੋਕੀ ਲਿਆਉਣੀ)॥

ਦੋਖ, ਪੁ:-ਦੋਸ, ਐਬ, ਕਸੂਰ, ਵਿਘਨ, ਦੂਜ (ਦੋਲਾ) ॥

ਦੋਖਣ, ਸ:-ਦੋਸਨ, ਵੈਰਨ, ਬੁਰਾ ਚਾਹੁਣ ਵਾਲੀ ॥

ਦੋਖਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਕਲੰਕ ਲਾਉਣਾ, ਬੁਰਾ ਕਹਿਣਾ ॥

ਦੋਖੀ, ਪੁ:-ਦੋਸੀ, ਵੈਰੀ, ਬੁਰਾ ਚਾਹੁਣ ਵਾਲਾ ॥

ਦੋਗਲਾ, ਵਿ:-ਪੁ:-ਜਿਸ ਦੀ ਮਾਂ ਹੋਰ ਨਸਲ ਦੀ ਅਤੇ ਪਿਉ ਹੋਰ ਨਸਲ ਦਾ ਹੋਵੇ, ਬਰਨ ਸੰਕਰ ॥

ਦੋਗਾਨਾ, ਪੁ:-'ਦੁਗਾਨਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਦੋਗੀ, ਪੁ:-ਵਿ:-ਦੋ ਦਰਜੇ, ਦੂਜੀ ਥਾਂ ॥

ਦੋਘੜ, ਸ:-ਸਿਰ ਤੇ ਧਰੇ ਹੋਏ ਦੋ ਘੜੇ ਜੋ ਇੱਕ ਦੂਏ ਦੇ ਉੱਪਰ ਹੋਣ, ਬਾਲਾਂ ਦੀ ਇੱਕ ਖੇਡ ॥

ਦੋਜਕ
ਦੋਜਖ } ਪੁ:-ਨਰਕ, ਜਿੱਥੇ ਪਾਪੀ ਮਰਕੇ ਜਾਣਗੇ॥

ਦੋਜਕਣ (ਖਣ), ਸ:
ਦੋਜਕੀ (ਖੀ), } ਦੋਜਕ ਦਾ (ਦੀ) ਦੋਜਕ ਦੇ ਲਾਇਕ ਜਿਸ ਨੇ ਬੜੇ ਪਾਪ ਕੀਤੇ ਹਨ ॥

ਦੋਝ, ਦੋਝਣ
ਦੋਝੀ } 'ਦੋਹਜ' ਆਦਿਕ ਵੇਖੋ ॥

ਦੋਤਹੀ, ਸ:-'ਦੁਤਹੀ' ਵੇਖੋ॥

ਦੋਦਕ
ਦੋਧਕ } ਸ:-ਇੱਕ ਠੰਢੀ ਤਸੀਰ ਵਾਲੀ ਬੂਟੀ।

ਦੋਂਦਾ, ਵਿ:-ਜਿਸ (ਡੰਗਰ) ਦੇ ਦੋ ਦੰਦ ਹੋਣ ॥

ਦੋਦੀਆ, ਪੁ:-'ਦੁਧੀਆ' ਵੇਖੋ ॥

ਦੋਂਧਾ, ਪੁ:-ਹਰੀ ਛੱਲੀ (ਜੁਆਰ ਆਦਿਕ ਦੀ)॥

ਦੋਂਧੀ, ਸ:-ਖਸਖਾਸ ਦਾ ਪਾਣੀ, ਹਰੇ ਅਨਾਜ ਦਾ ਰਸ, ਨਸ਼ਾਸਤਾ, ਦੁੱਧ, ਚਾਰ ਮਗਜ਼ ਬਦਾਮ ਦੀਆਂ ਗਿਰੀਆਂ ਆਦਿਕਾਂ ਦੀ ਬਣਾਈ ਹੋਈ ਇੱਕ ਤਾਕਤ ਦੇਣ ਵਾਲੀ ਖੁਰਾਕ ॥

ਦੋੱਨਾ, ਪੁ:-ਦੋ ਵੱਡੀਆਂ ਨਦੀਆਂ ਦੇ ਵਿਚਲੀ ਧਰਤੀ, ਜਲੰਧਰ ਦੁਆਬ ਦਾ ਇੱਕ ਹਿੱਸਾ ॥

ਦੋਨੋਂ, ਵਿ:-'ਦੋਵੇਂ', ਦੋ ਹੀ ॥

ਦੋਮ, ਵਿ:-ਦੂਜਾ, ਅਗਲਾ, ਹੇਠਲੇ ਦਰਜੇ ਦਾ ॥

ਦੋਲੀ, ਵਿ:-ਖੇਡ ਵਿੱਚ ਜੋ ਦੂਏ ਥਾਂ ਆਵੇ ॥

ਦੋਵੇਂ, ਵਿ:-ਦੋ ਹੀ (ਇੱਕ ਨਹੀਂ), ਜੋੜੀ ॥

ਦੋਛਾ, ਪੁ:—ਰਜਾਈ ਵਰਗਾ ਕਪੜਾ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਰੂੰ ਨਾਂ ਹੋਵੇ ॥

ਦੋਣ, ਸ:-'ਅਦੁਆਇਣ' ਵੇਖੋ ॥

ਦੌਣੀ, ਸ:-'ਦਾਉਣੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਦੌਤ, ਸ:-'ਦਾਉਤ' ਵੇਖੋ ॥

ਦੌਰ, ਪੁ:-ਇੱਕ ਚੌੜੇ ਮੂੰਹ ਵਾਲਾ ਮਿੱਟੀ ਦਾ ਭਾਂਡਾ, ਕੂੰਡਾ, ਫੇਰ, ਵੇਲਾ, ਉਤਾਰ, ਚੜ੍ਹਾਉ ॥

ਦੌਰਾ, ਪੁ:-ਫੇਰਾ ਟੋਰਾ, ਚੱਕਰ, ਹਾਕਮਾਂ ਦਾ ਆਪਣੇ ਅਲਾਕੇ ਵਿੱਚ ਫਿਰਨਾ, ਦੌਰ, ਬਿਮਾਰੀ ਦਾ ਮੁੜ ਆਉਣਾ ॥

ਦੌਰੇ ਸਪੁਰਦ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਮੁਕੱਦਮਾ ਸਿਸ਼ਨ ਜੱਜ ਕੋਲ ਭੇਜ ਦੇਣਾ ॥

ਦੌਰੇ ਜਾਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਆਪਣੇ ਅਲਾਕੇ ਵਿੱਚ ਫਿਰਨ ਨੂੰ ਨਿਕਲਨਾ (ਹਾਕਮ ਦਾ) ॥

ਦੌਰੇ ਤੇ, ਵਿ:-ਦੌਰੇ ਗਿਆ ਹੋਇਆ ॥

ਦੌਰੀ, ਸ:—ਛੋਟਾ ਦੌਰ ਕੂੰਡੀ, ਭਾਂਡਾ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਘੋਟਿਆ ਜਾਵੇ ॥

ਦੌਲਤ, ਸ:-ਧਨ, ਮਾਲ, ਪਦਾਰਥ ॥

ਦੌਲਤ ਖਾਨਾ, ਪੁ:-ਖਜ਼ਾਨਾ, ਵਡੇ ਆਦਮੀ ਦਾ ਘਰ ॥

ਦੌਲਤ ਮੰਦ, ਪੁ:-ਦੌਲਤ ਵਾਲਾ, ਧਨੀ, ਅਮੀਰ ॥

ਦੌਲਤ ਮੰਦੀ, ਸ:-ਦੌਲਤ ਵਾਲਾ ਹੋਣਾ, ਅਮੀਰੀ ॥

ਦੌੱਲਾ, ਪੁ:—ਵਿ:—ਇੱਕ ਫਕੀਰ, ਬੇ ਪਰਵਾਹ ॥

ਦੌੱਲਾ ਮੌੱਲਾ, ਵਿ:-ਬੇ ਪਰਵਾਹ, ਭੋਲਾ, ਸਿੱਧਾ ॥

ਦੌੱਲੇ ਸ਼ਾਹ ਦਾ ਚੂਹਾ, ਪੁ:-ਜਿਸ ਆਦਮੀ ਦਾ ਸਿਰ ਬਹੁਤ ਛੋਟਾ ਹੋਵੇ ॥

ਦੌੜ, ਸ:-ਦੌੜਨ ਦਾ ਕੰਮ, ਚੜ੍ਹਾਈ, ਤਾਕਤ ਸਮਰਥ ॥

ਦੌੜ ਧੁਪ, ਸ:-ਮਿਹਨਤ, ਜਤਨ, ਖਜਾਲਤ, ਖੇਚਲ

ਦੌੜਨਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਨੱਸਣਾ, ਭੱਜਣਾ, ਤ੍ਰਿੱਖਾ ਚੱਲਣਾ, ਕਾਹਲੀ ਕਰਨਾ, ਕੁੱਦਣਾ ॥

ਦੌੜਾ, ਪੁ:-ਅੱਗੇ ਦੌੜ ਕੇ ਰਾਹ ਦੱਸਣ ਵਾਲਾ

ਦੌੜਾ ਦੌੜੀ, ਸ:-ਖੇਚਲ, ਕਾਹਲੀ, ਲਗਾਤਾਰ ਮਿਹਨਤ ॥

ਦੌੜਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਭਜਾਉਣਾ, ਨਠਾਉਣਾ, ਘੱਲਣਾ, ਮਨ ਵਿਚ ਖਿਆਲ ਬੰਨ੍ਹਣਾ ॥

ਦੌੜਾਹਾ, ਪੁ:-'ਦੌੜਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਦੌੜਾਕ, ਪੁ:-ਤ੍ਰਿਖਾ ਦੌੜਨ ਵਾਲਾ ॥

ਧ, ਪੁਃ-ਗੁਰਮੁਖੀ ਪੈਂਤੀ ਦਾ ਚੌਬੀਵਾਂ ਅੱਖਰ, ਧੱਦਾ ॥

ਧਸਕ
ਧਸਕਾ } ਪੁਃ-ਡਰ, ਧੈਂਫ, ਭੌ, ਸਹਿਮ ॥

ਧਸਣਾ, ਸਃ-ਖੋਭਾ, ਖੁਭਣ ॥

ਧਸਣ, ਕ੍ਰਿਃ-ਖੁਭਣਾ, ਵੜਨਾ, ਦਖਲ ਦੇਣਾ ॥

ਧੱਸਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ-ਛੇਤੀ ਛੇਤੀ ਧੱਕਣਾ, ਅੱਗੇ ਲਾਉਣਾ ॥

ਧੱਸਲ, ਸਃ-ਖਸਰਾ, ਨਿੱਕੀ ਮਾਤਾ ਦੇ ਦਾਣੇ ॥

ਧਸਵਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ-ਧਸਣ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਾਉਣਾ ॥

ਧਸਾਉ, ਪੁਃ-ਧਸਣ ਜਾਂ ਵੜਨ ਦਾ ਕੰਮ, ਜਾਂ ਹਾਲਤ ॥

ਧਸਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ-ਖੋਭਾਣਾ, ਖੁਭਾਉਣਾ, ਵਾੜਨਾ, ਚੋਭਣਾ ॥

ਧਸਾਊ, ਪੁਃ-ਨਰਮ, ਪੋਲਾ ॥

ਧਸਾਕਾ, ਪੁਃ-ਡਰ, ਭੌ, ਧੌਂਫ, ਸਹਿਮ ॥

ਧਸਾ ਦੇਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ-'ਧਸਾਉਣਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਧਸਾਣ, ਪੁਃ-ਖੁੱਭਣ, ਖੋਭਾ, ਪੋਲੀ ਮਿੱਟੀ ਵਾਲੀ ਧਰਤੀ ॥

ਧਸਾਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ-'ਧਸਾਉਣਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਧੱਕ, ਪੁਃ—ਧੱਕਾ, ਸੱਟ, ਠੋਕਰ, ਧਿਕਾਰ (ਪੈਣੀ, ਵਗਣੀ) ॥

ਧੱਕ ਬਲਕਾ
ਧੱਕ ਵਲੱਕਾ } ਪੁਃ—ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਧੱਕਣਾ, ਜੋਰਾ ਵਰੀ ॥

ਧੱਕਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਜੋਰ ਨਾਲ ਅੱਗੇ ਕਰਨਾ, ਰੇੜ੍ਹਨਾ

ਧੱਕੜ, ਸਃ, ਪੁਃ—ਤਕੜੀ ਖੁਰਦਰੀ ਲਕੜ, ਜਬਰ ਦਸਤ, ਮੋਟਾ ਆਦਮੀ ॥

ਧੱਕਾ, ਪੁਃ—ਧੱਕਣ ਦਾ ਕੰਮ, ਜੋਰਾਵਰੀ, ਜ਼ੁਲਮ, ਵੈਰ, ਨੁਕਸਾਨ, ਬਿਪਤਾ (ਦੇਣਾ, ਲਾਉਣਾ)॥

ਹਿੱਕ ਦਾ ਧੱਕਾ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਹਠ ਕਰਨਾ, ਜੋਰ ਦਸਣਾ ॥

ਧੱਕਾ ਲੱਗਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਨੁਕਸਾਨ ਹੋਣਾ, ਬਿਪਤਾ ਪੈਣੀ ॥

ਧੱਕੇ ਖਾਣੇ
ਧੱਕੇ ਪੈਣੇ } ਕ੍ਰਿਃ—ਧੱਕਿਆ ਜਾਣਾ, ਖੁਆਰ ਹੋਣਾ ॥

ਧੱਕੇ ਜਾਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਧਿਰਕਾਰ ਹੋਣੀ ॥

ਧੱਕੇ ਧੋੜੇ ਖਾਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਭਟਕਦੇ ਫਿਰਨਾ, ਸਹਾਰਾ ਨਾ ਹੋਣਾ ॥

ਧੱਕੇ ਬਾਜ, ਪੁਃ—ਜੋਰਾਵਰ, ਜਬਰਦਸਤ, ਢੀਠਾ ਹਠੀ ॥

ਧਕਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਧੱਕਣ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਾਉਣਾ ॥

ਧਕੇਲਣਾ
ਧਕੇਲ ਦੇਣਾ } ਕ੍ਰਿਃ—'ਧਕਣਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਧਕੇਲੂ, ਪੁਃ
ਧਕੇਲ, ਸਃ } ਜੋ ਧਕੇਲੇ ॥

ਧੱਕੋ ਧੱਕੀ, ਕ੍ਰਿਃ ਵਿਃ—ਜੋਰ ਨਾਲ, ਜਬਰ-ਦਸਤੀ ॥

ਧੱਖ, ਸਃ—ਛੋਟੀ ਜੂੰ, ਲੀਖ, ਮਧਰੀ ਕੁੜੀ ॥

ਧੱਖੜੁ, ਵਿ:—ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ, ਰਤਾਕੁ ॥

ਧੱਖੀ, ਸ:—ਥਾਲਾਂ ਦੀ ਵਰਤਣ ਵਾਲੀ ਰੂੰਨੀ ॥

ਧੱਗ, ਪੁ:—ਇਕ ਬੜਾ ਭਾਰਾ ਪੈਸਾ ॥

ਧੱਗ ਸੁਟਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਪਲ ਚਾਲ ਦੀ ਖੇਡ ਵਿਚ ਜਿੱਤਣਾ ॥

ਧੱਗੜ, ਪੁ:—ਅੱਧੀ ਪੱਕੀ ਹੋਈ ਮੋਟੀ ਰੋਟੀ ॥

ਧੱਗੜੀ, ਪੁ:—ਬਹੁਤ ਚੌੜੀ ਅਤੇ ਪਤਲੀ ਰੋਟੀ ॥

ਧਗਾਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਜ਼ੋਰਾਵਰੀ, ਜ਼ਬਰ ਦਸਤੀ ॥

ਧਗਾਣੇ, ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:— ਮੱਲੋ ਮੱਲੀ, ਧਕੋ ਧਕੀ, ਖਾਹ ਮਖਾਹ ॥

ਧਜ, ਧਜਾ, ਸ:—ਸ਼ਕਲ, ਬਨਾਵਟ, ਢੰਗ, ਪੁਸ਼ਾਕ ਹਾਲਤ, ਝੰਡੀ, ਨਿਸ਼ਾਨ ॥

ਧਜ ਉਠਾਵਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਦਾ ਢੰਗ ਲੈ ਲੈਣਾ ॥

ਧਜ ਖੜੀ ਕਰਨੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਝੂਠ ਪਤੀ ਹੋਣ ਦੀ ਨਿਸ਼ਾਨੀ, ਇਕ ਝੰਡੀ ਕਿਸੇ ਮੰਦਰ ਤੇ ਖੜੀ ਕਰਨੀ ॥

ਧਜ ਬੰਨ੍ਹਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਖਾਸ ਰੂਪ ਧਾਰ ਲੈਣਾ ॥

ਧਜਾ ਧਾਰੀ, ਪੁ:—ਬਹੁਤ ਧਨ ਵਾਲਾ ਆਦਮੀ ॥

ਧਜਾ, ਸ:—ਧੀਰਜ, ਤਸੱਲੀ ॥

ਧੱਜੀ, ਸ:—ਕਪੜੇ ਦੀ ਟਾਕੀ, ਲੀਰ ॥

ਧੱਜੀਆਂ ਉਡਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਪਾੜਕੇ ਲੀਰਾਂ ਕਰਨਾ, ਸਜ਼ਾ ਦੇਣੀ, ਕਿਸੇ ਦੀ ਬੁਰਿਆਈ ਪਰਗਟ ਕਰਨੀ ॥

ਧਜੀਲਾ, ਵਿ:—ਚੰਗੀ ਸ਼ਕਲ ਸੂਰਤ ਵਾਲਾ ॥

ਧਣ, ਪੁ:—ਦੌਲਤ, ਪਦਾਰਥ, ਰੁਪਯਾ, ਮਾਲ, ਜਾਇਦਾਦ, ਡੰਗਰ, ਇਕ ਰਾਗ ॥

ਧਣ ਧਣਾਵੇਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਅਸੀਸਾਂ ਮਿਲਣੀਆਂ

ਧਣ ਪਾਤ੍ਰ, ਧਣਵੰਤ (ਵਾਨ), ਪੁ:—ਜਿਸ ਕੋਲ ਧਣ ਹੈ ॥

ਧਣ ਲੈਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—'ਧਣਨਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਧਣਕ, ਧਣਖ, ਪੁ:—ਕਮਾਨ, ਲਿਫਣ ਵਾਲੀ ਲਕੜੀ ਦਾ ਹਥਿਆਰ ਜਿਸ ਨਾਲ ਤੀਰ ਚਲਾਈਦੇ ਹਨ ॥

ਧਣਖ ਬਾਣ, ਪੁ:—ਤੀਰ ਅਤੇ ਕਮਾਨ ॥

ਧਣਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਵੱਸ ਕਰਨਾ, ਹਰਾਉਣਾ, ਡੰਗਰਾਂ ਨੂੰ ਮਿਲਾਉਣਾ ॥

ਧਣੀ, ਵਿ: ਪੁ:—ਜਿਸ ਪਾਸ ਧਨ ਹੋਵੇ, ਕਿਸੇ ਕੰਮ ਦਾ ਉਸਤਾਦ ॥

ਧਣੀਜਾਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਗਊ ਸਾਨ੍ਹ ਆਦਿਕ ਦਾ ਮੇਲ ਹੋਣਾ ॥

ਧਣੁਕ (ਖ), ਪੁ:—'ਧਣਕ' ਵੇਖੋ ॥

ਧਣੁਖੀ, ਸ:—ਕਮਾਨ ਦੀ ਸ਼ਕਲ ਦਾ ਰੂੰ ਸਾਫ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਜੰਤ੍ਰ, ਧੁਣਖੀ ॥

ਧਤ, ਸ:—ਬੁਰੀ ਆਦਤ, ਖ਼ਿਆਲ, (ਪੈਣੀ) ॥

ਧਤੂਰਾ ਪੁ:—ਇਕ ਬੂਟਾ ਜਿਸ ਦਾ ਫਲ ਕੰਡਿਆਂ ਵਾਲਾ ਅਤੇ ਬੀਜ ਜ਼ਹਿਰ ਵਾਲੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ॥

ਧਤੂਰਿਆ ਹੋਯਾ, ਵਿ:—ਧਤੂਰੇ ਦੇ ਰਸ ਨਾਲ ਮਸਤ ॥

ਧੱਦ, ਸ:—ਮਾਹਿਦਾ ਕੀਤਾ ਹੋਯਾ ਬਹੁਤਾ ਗੋਹਾ, ਫੋਸ ॥

ਧੱਦਰ / **ਧੱਦਰੀ** } ਸ਼ਃ—ਪਿੰਡੇ ਦੇ ਕਿਸੇ ਹਿੱਸੇ ਉੱਤੇ ਖੁਰਕ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਇੱਕ ਰੋਗ ॥

ਧੱਦਲ, ਸ਼ਃ—ਧੱਫ, ਤੱਤੀ ਸੁਆਹ ਜਾਂ ਖੇਹ ॥

ਧੱਦਾ / **ਧੱਧਾ** } ਪੁਃ—'ਧ' ਅੱਖਰ ਦਾ ਨਾਉਂ ॥

ਧੰਦਾ, ਪੁਃ—ਕੰਮ, ਕਾਜ, ਕਾਰ, ਬਖੇੜਾ ॥

ਧੰਦਾਲ, ਸ਼ਃ—ਕੰਮ ਧੰਦਾ, ਕਾਰ, ਵਾਹੀ ॥

ਧੰਦਾਲੀ, ਵਿਃ—ਕੰਮ ਵਿੱਚ ਰੁੱਝਾ ਹੋਇਆ ॥

ਧੰਨ, ਵਿਃ—ਨਿਹਾਲ, ਸੁਖੀ, ਜਿਸ ਦੀ ਵਡਿਆਈ ਹੋਵੇ ॥

ਪੁਃ—ਸ਼ੁਕਰ, ਅਸੀਸ, ਵਡਿਆਈ ॥

ਧੰਨ ਜਨਮ ਹੈ / **ਧੰਨ ਧੰਨ** / **ਧੰਨ ਭਾਗ** } ਵਿਸਮਯਃ—ਸ਼ਾਬਾਸ਼ੇ, ਵਾਹਵਾਹ ਤੁਹਾਡਾ ਕਲਿਆਣ ਹੋਵੇ।

ਧੰਨਬਾਦ / **ਧੰਨਵਾਦ** } ਪੁਃ—ਧੰਨ ਧੰਨ ਕਹਿਣਾ, ਸ਼ੁਕਰ ਕਰਨਾ, ਵਧਾਈ ॥

ਧੰਨਬਾਦੀ / **ਧੰਨਵਾਦੀ** } ਵਿਃ—ਧੰਨ ਬਾਦ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ॥

ਧਨੱਤਰ, ਪੁਃ—ਇੱਕ ਬੂਟਾ ਜਿਸਦੇ ਪੱਤ੍ਰਾਂ ਅਤੇ ਬੀਆਂ ਦੀ ਦੁਆ ਬਣਦੀ ਹੈ ॥

ਧਨੰਤਰ / **ਧਨੰਤਰੀ** } ਪੁਃ—ਰਾਜਾ ਇੰਦ੍ਰ ਦਾ ਵੈਦ, ਸਿਆਣਾ ਹਕੀਮ ॥

ਧਨਾਸਰੀ, ਸ਼ਃ—ਤੀਜੇ ਪਹਿਰ ਦਾ ਇੱਕ ਰਾਗ।

ਅੰਨ੍ਹੀ ਧਨਾਸਰੀ ਮਚਾਉਣੀ, ਕ੍ਰਿਃ—ਬਕਵਾਦ ਕਰਨਾ, ਬੇਸੁਰਾ ਗਾਉਣਾ ॥

ਧੰਨਾ, ਪੁਃ—ਇੱਕ ਮਸ਼ਹੂਰ ਭਗਤ ਦਾ ਨਾਉਂ ॥

ਧੰਨਾ ਸੇਠ, ਪੁਃ—ਬਹੁਤ ਮਾਇਆ ਵਾਲਾ ਆਦਮੀ

ਧਨਾਢ, ਵਿਃ, ਪੁਃ—ਜਿਸਦੇ ਕੋਲ ਬਹੁਤ ਧਨ ਹੈ ॥

ਧਨਾਪ, ਵਿਃ ਸ਼ਃ—ਸੁਆਣ ਗਊ, ਉਹ ਸੁਆਣ ਗਊ, ਜਿਸ ਨੇ ਪਹਿਲਾ ਵੱਛਾ ਸੂਇਆ ਹੈ ਜਾਂ ਜੋ ਗੱਭਣ ਹੋਣ ਵਾਲੀ ਹੈ ॥

ਧੰਨੀ, ਸ਼ਃ—ਪੋਠੋਹਾਰ ਦੇ ਲਾਗੇ ਦਾ ਅਲਾਕਾ ॥

ਧੰਨੀ ਘੇਪ / **ਧੰਨੀ ਘੇਬ** } ਸ਼ਃ—ਪੰਜਾਬ ਦਾ ਉਹ ਅਲਾਕਾ ਜਿੱਥੋਂ ਦੇ ਘੋੜੇ ਮਸ਼ਹੂਰ ਹਨ ॥ (ਜੇਹਲਮ ਦਾ ਅਲਾਕਾ) ॥

ਧੱਪ, ਪੁਃ—ਗੁੱਸਾ, ਕ੍ਰੋਧ (ਚੜ੍ਹਨਾ) ॥

ਧੱਪਾ / **ਧੱਫ** / **ਧੱਫਾ** } ਪੁਃ—ਤਮਾਚਾ, ਚਪੇੜ, ਹੱਥ ਦੀ ਤਲੀ, ਨਾਲ ਮਾਰਨਾ, ਨੁਕਸਾਨ (ਮਾਰਨਾ ਖਾਣਾ, ਲਾਉਣਾ) ॥

ਧੱਫੜ, ਪੁਃ—ਮੱਛਰ ਆਦਿਕ ਦੇ ਲੜਨ ਨਾਲ ਜੋ ਸੋਜ ਪੈ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਧੱਪਾ (ਪੈਣਾ, ਮਾਰਨ ਲਾਉਣਾ) ॥

ਧੱਬ ਕਚੌਰੀ, ਸ਼ਃ—ਤਮਾਚੇ ਜਾਂ ਜੁੱਤੀਆਂ ਮਾਰਨ ਦਾ ਕੰਮ ॥

ਧੱਬਲਾ, ਪੁਃ / **ਧੱਬਲ਼ੀ,** ਸ਼ਃ } ਇੱਕ ਲੱਕ ਬੰਨ੍ਹਣ ਵਾਲਾ ਕਪੜਾ ॥

ਧੱਬਾ, ਪੁਃ—ਧੱਪਾ, ਕਲੰਕ, ਦਾਗ (ਪੈਣਾ, ਮਾਰਨੀ ਲੱਗਣਾ) ॥

ਧੰਬੀਰ, ਸ਼ਃ—ਭੀੜ, ਕੱਠ ॥

ਧੈਂਬੇੜੀ, ਸ਼ਃ—ਧਮੂੜੀ, ਭੇਰੂੰ, ਭੂੰਡ ॥

ਧਮਕ, ਸ਼ਃ—ਸੱਟ,ਪੈਰਾਂ ਦੀ ਅਵਾਜ਼, ਥਰਥਰਾਟ, ਖੜਕ ॥

ਧਮਕਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਸੱਟ ਲੱਗਣੀ, ਕੰਬਣਾ, ਥਰਥਰਾਉਣਾ ॥

ਧਮਕੜਾ, ਪੁਃ—ਘੋੜ ਦਾ ਅੰਨ੍ਹੇ ਵਾਹ ਕੁੱਦਣਾ ॥

ਧਮਕਾਟ, ਪੁਃ—ਖੜਕ, ਧਮਕ ॥

ਧਮਕੀ, ਸ਼ਃ—ਡਰਾਵਾ, ਝਿੜਕ ॥

ਧਮਕੀ ਵਿੱਚ ਆਉਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਕਿਸੇ ਦੀ ਧਮਕੀ ਨਾਲ ਡਰ ਜਾਣਾ ॥

ਧਮਚੱਕੜ
ਧਮੱਚੜ
ਧਮੱਚੜਾ } ਪੁਃ—ਕੁੱਦਣਾ,ਟੱਪਣਾ, ਰੌਲਾ (ਪਾਉ-ਣਾ) ॥

ਧਮਣ, ਪੁਃ—ਇੱਕ ਲਕੜੀ ਜਿਸਦੀਆਂ ਬਹਿੰ-ਗੀਆਂ ,ਬਣਦੀਆਂ ਹਨ,ਇੱਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਸੱਪ, ਇੱਕ ਘਾਹ ॥

ਧਮਧੁੱਸੜ
ਧਮੜ ਧੁੱਸਾ } ਪੁਃ—ਪੈਰਾਂ ਦਾ ਖੜਾਕ, ਧਮਕ ॥

ਧਮਾਹਾਂ, ਪੁਃ—ਇੱਕ ਬੂਟੀ ਜਿਸ ਦੀ ਦੁਆ ਜਾਂ ਸਿਆਹੀ ਬਣਦੀ ਹੈ, ਛੱਤ ਅਤੇ ਕੰਧਾਂ ਉੱਤੇ ਜੰਮਿਆ ਹੋਇਆ ਧੂਆਂ ॥

ਧਮਾਕਾ, ਪੁਃ -ਸੱਟ, ਭਾਰੀ ਚੀਜ਼ ਦੇ ਡਿੱਗਣ ਦੀ ਅਵਾਜ਼ ॥

ਧਮਾਣ
ਧਮਾਣੂ } ਪੁਃ—ਹਿੰਦੂਆਂ ਵਿੱਚ ਬਾਲ ਜਨਮ ਤੋਂ ੧੩ ਦਿਨ ਮਗਰੋਂ ਸਾਕਾਂ ਵਿੱਚ ਵੰਡੀਆਂ ਅਤੇ ਸੀਰਾ ਵੰਡਣ ਦੀ ਰੀਤ ॥

ਧਮਾਣੇ ਡੰ, ਪੜਃ—ਬੁਰਾਣੇ ਵਰਗੇ ਮਨੁੱਖ ॥

ਧਮਾ ਧਮ, ਪੁਃ—ਧਾਲ ਆਦਿਕ ਵੱਜਣ ਦੀ ਅਵਾਜ਼ ॥

ਧਮਾਰ, ਸ਼ਃ—ਹੋਲੀਆਂ ਦਾ ਇੱਕ ਰਾਗ ॥

ਧਮਾਲ, ਪੁਃ—ਮੁਸਲਮਾਨ ਫਕੀਰਾਂ ਦੇ ਨੱਚਣ ਟੱਪਣ ਦੀ ਰੀਤ ॥

ਧਮਾਲ ਪਾਉਣੀ, ਕ੍ਰਿਃ—ਨੱਚਣਾ ਟੱਪਣਾ, ਰੌਲਾ ਪਾਉਣਾ ॥

ਧਮਾਲੀ, ਪੁਃ—ਇੱਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਮੁਸਲਮਾਨ ਫਕੀਰ

ਧਮੀਆਂ, ਪੁਃ—ਇੱਕ ਕੀੜਿਆਂ ਵਾਲੀ ਬਾਜ਼ੀ ਜੋ ਬਾਹਰਲੇ ਤੰਦੂਰਾਂ ਵਿੱਚ ਬਾਲਣ ਦੇ ਕੰਮ ਆਉਂਦੀ ਹੈ ॥

ਧਮੁੱਕਾ, ਪੁਃ
ਧਮੁੱਕੀ, ਸ਼ਃ } ਮੁੱਕਾ, ਮੁੱਕੀ, ਘਸੁੰਨ ॥

ਧਮੋੜੀ, ਸ਼ਃ—ਭੇਹਮੂ ਡੂੰਭ ॥

ਧਰ, ਸ਼ਃ—ਧੁੰਨੀ, ਧਰਨ (ਪੇਣੀ) ॥

ਧਰ ਦੱਬਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਧਮਕਾਉਣਾ, ਝਿੜਕਣਾ, ਜ਼ੋਰ ਪਾਉਣਾ ॥

ਧਰ ਮਾਰਨੀ, ਕ੍ਰਿਃ—'ਧਰਨਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਧ ਰੱਖਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਰੱਖ ਲੈਣਾ, ਆਪਣੇ ਕੋਲ ਰਹਿਣ ਦੇਣਾ ॥

ਧਰ ਲੈਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਫੜਨਾ,ਕਾਬੂ ਕਰਨਾ,ਸਾਂਭਣਾ

ਧਰਕੱਲਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਧੱਕਣਾ, ਜ਼ੋਰ ਨਾਲ … ਲਗਾਉਣਾ ॥

ਧਰਕੱਲਾ } **ਧਰਘੱਲਾ** } ਪੁ:—ਧੱਕਾ, ਡਰਾਵਾ, ਝਿੜਕੀ ॥

ਧਰਕੋਨਾ, ਪੁ:—ਧਰੇਕ ਦਾ ਫਲ ॥

ਧਰਤ } **ਧਰਤੀ** } ਸ:—ਜ਼ਮੀਨ, ਭੌਂ, ਪਿਰਥੀ ॥

ਧਰਤ ਚੱਲਾ, ਪੁ:—ਧਰਤੀ ਦਾ ਹਿੱਲਣਾ, ਭੁਚਾਲ।

ਧਰਨ, ਸ:—ਧੁੰਨੀ ਦੀ ਨਾੜ, ਧੁੰਨੀ ਦੀ ਨਾੜ ਦਾ ਆਪਣੀ ਥਾਂ ਤੋਂ ਹਿੱਲਣਾ (ਧੇਣੀ) ਢੰਗ, ਰੀਤ-ਚਾਲ ॥

ਧਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਰੱਖਣਾ, ਵਿਖਾਉਣਾ, ਥੱਲੇ ਉੱਤੇ ਚਾੜ੍ਹਨਾ, ਨਾਲਸ਼ ਕਰਨੀ ॥

ਧਰਨਾ ਮਾਰ ਕੇ ਬੈਠਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਕਿਸੇ ਦੇ ਬੂਹੇ ਅੱਗੇ ਅੜ ਕੇ ਬਹਿ ਜਾਣਾ (ਆਪਣੀ ਮਰਜ਼ੀ ਪੂਰੀ ਕਰਾਉਣ ਲਈ) ॥

ਧ ਨੀ, ਸ:—ਖਰਾਦੀਆਂ ਦਾ ਕਮਾਨ ਵਰਗਾ ਸੰਦ ॥

ਧਰਮ, ਪੁ:—ਮਤ, ਮਜ਼੍ਹਬ, ਇਮਾਨ, ਨਿਆਉਂ, ਨੇਕੀ, ਸਚਿਆਈ, ਮਰਜਾਦਾ, ਕਰਤੱਬ, ਰੀਤ, ਪੁੰਨ ॥

ਧਰਮ ਅਰਥ, ਪੁ: ਵਿ:—ਧਰਮ ਲਈ ਦਾਨ, ਪੁੰਨ, ਮੁਫਤ ॥

ਧਰਮ ਔਤਾਰ, ਪੁ:—ਧਰਮ ਵਾਲਾ, ਨੇਕ ਮਨੁਖ ॥

ਧਰਮ ਸ਼ਾਸਤ੍ਰ, ਪੁ:—ਹਿੰਦੂਆਂ ਦੇ ਉਹ ਪੁਸਤਕ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਚਹੁੰ ਵਰਨਾਂ ਦੇ ਧਰਮ ਆਦਿਕ ਲਿਖੇ ਹਨ ॥

ਧਰਮਸਾਲ (ਲਾ), ਸ:—ਮੁਸਾਫਰਾਂ ਦੇ ਟਿਕਣ ਦੀ ਥਾਂ, ਲੰਗਰ ਖਾਨਾ, ਸਿੱਖਾਂ ਦਾ ਮੰਦਰ ਜਿੱਥੇ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਦਾ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਧਰਮ ਹਾਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਧਰਮ ਛੱਡ ਕੇ ਪਾਪ ਕਰਨਾ, ਬੇਈਮਾਨੀ ਕਰਨੀ ॥

ਧਰਮ ਕਮਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਚੰਗੇ ਕਰਮ ਕਰਨੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਫਲ ਅੱਗੇ ਮਿਲੇਗਾ ॥

ਧਰਮ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਪੁੰਨ ਕਰਨਾ, ਨੇਕੀ ਕਰਨੀ, ਧਰਨ ਦੇਣਾ ॥

ਧਰਮ ਘੜੀ, ਸ:—ਵੇਜਨ ਵਾਲੀ ਘੜੀ ॥

ਧਰਮ ਚਰਚਾ, ਸ:—ਧਰਮ ਬਾਬਤ ਗੱਲਾਂ ਬਾਤਾਂ ਬਹਿਸ, ਸ਼ਾਸਤ੍ਰਾਰਥ ॥

ਧਰਮ ਚੁੱਕਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਧਰਮ ਦੀ ਸਹੁੰ ਖਾਣੀ ॥

ਧਰਮ ਛੀਣ, ਪੁ:—ਜਿਸ ਦਾ ਧਰਮ ਜਾਂਦਾ ਰਹੇ।

ਧਰਮਦਾ (ਪੁੱਤ, ਭਰਾ ਆਦਿਕ), ਵਿ:—ਆਪੇ ਬਣਾਇਆ ਹੋਇਆ, ਜੋ ਸਾਕੋਂ ਨਾ ਹੋਵੇ ॥

ਧਰਮ ਧੱਕਾ, ਪੁ:—ਜਾਤੋਂ ਛੇਕਣਾ, ਬਾਹਰ ਕੱਢਣਾ (ਦੇਣਾ) ॥

ਧਰਮ ਨਾਲ, ਕ੍ਰਿ:—ਧਰਮ ਦੀ ਸਹੁੰ ਖਾ ਕੇ, ਸੱਚੋ ਸੱਚ ॥

ਧਰਮ ਪਤਣੀ, ਸ:—ਵਿਆਹੀ ਹੋਈ ਇਸਤ੍ਰੀ (ਜੋ ਧਰੇਲ ਨਹੀਂ) ॥

ਧਰਮ ਭਰਿਸ਼ਟ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਉਹ ਕੰਮ ਕਰਾਉਣਾ ਜਿਸ ਨਾਲ ਧਰਮ ਜਾਵੇ ॥

ਧਰਮ ਮੂਰਤ, ਪ:—ਪਰਮਾਤਮਾਂ, ਰਾਜਾ, ਧਨੀ (ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਆਦਿਕਾਂ ਦੀ ਬੋਲੀ) ।

ਧਰਮਰਾਇ } **ਧਰਮਰਾਜ** } ਪੁ:—ਪਰਲੋਕ ਵਿੱਚ ਜੀਵਾਂ ਦਾ ਨਿਆਉਂ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਦੇਉਤਾ, ਜਿਸ ਰਾਜ ਵਿੱਚ ਨਿਆਉਂ ਹੋਵੇ ॥

ਧਰਮਾਊਤਣ, ਸ:
ਧਰਮਾਊਤੀ, ਪੁ: } ਧਰਮ ਵਾਲਾ (ਲੀ) ਸੱਚਾ (ਚੀ), ਨੇਕ ॥

ਧਰਮਾਤਮਾ, ਵਿ: —ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਧਰਮ ਹੋਵੇ, ਨੇਕ, ਸੱਚਾ ॥

ਧਰਮਾ ਧਰਮੀ
ਧਰਮੋ ਧਰਮੀ } ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—ਧਰਮ ਦੀ ਸਹੁੰ ਖਾ ਕੇ, ਸੱਚੋ ਸੱਚ ॥

ਧਰਮੀ, ਵਿ:, ਪੁ:—ਧਰਮ ਵਾਲਾ, ਸੱਚਾ, ਨੇਕ, ਜਿਸ ਨੇ ਧਰਮ ਵਾਸਤੇ ਪ੍ਰਾਣ ਦਿੱਤੇ ਹੋਣ, ਹਕੀਕਤ ਰਾਇ ॥

ਧਰਵਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਰਖਵਾਉਣਾ, ਚੁੱਲ੍ਹੇ ਉੱਤੇ ਚੜ੍ਹਵਾਉਣਾ, ਟਿਕਵਾਉਣਾ, ਨਾਲਸ਼ ਕਰਨੀ ॥

ਧਰਵਾਈ, ਸ: —ਧੜਵਾਈ, ਧਰਾਈ ॥

ਧਰਵਾਸ, ਪੁ: —ਆਸਾ, ਧੀਰਜ, ਤਸੱਲੀ, ਭਰੋਸਾ ॥

ਧਰਵਾ ਦੇਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—'ਧਰਵਾਉਣਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਧਰਾ, ਪੁ:—'ਧੜਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਧਰਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਰਖਾਉਣਾ, ਟਿਕਵਾਉਣਾ, ਦੇਣਦਾਰ ਹੋਣਾ ॥

ਧਰਾਈ, ਸ:—ਚੀਜ਼ਾਂ ਸਾਂਭਕੇ ਰੱਖਣ ਦੀ ਮਜੂਰੀ,

ਧਰਾਸ, ਪੁ:—'ਧਰਵਾਸ' ਵੇਖੋ ॥

ਧਰਾ ਦੇਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਧਰਵਾਉਣਾ', ਵੇਖੋ ॥

ਧਰਾਪਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਰਜਾਉਣਾ, ਸੰਤੋਖ ਦੇਣਾ ॥

ਧਰਾਵਾ, ਵਿ:—ਸਹਾਰਾ ਦੇਣ ਵਾਲਾ ॥

ਧਰਿੱਗ
ਧਰੁੱਗ } ਪੁ: ਵਿ:—ਦੁਸ਼ਟਤਾਈ, ਜ਼ੁਲਮ, ਫਿਟਕਾਰ, ਨਿਕੰਮਾ, ਕਿਸੇ ਕੰਮ ਦਾ ਨਾਂ (ਧਰਿੱਗ ਜਨਮ) ॥

ਵਿਸਮਯਕ:—ਫਿੱਟੇ ਮੂੰਹ ! ਲਖ ਲਾਨਤ ॥

ਧਰੂਹ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਭਗਤ, ਇੱਕ ਤਾਰਾ ॥

ਧਰੂਹਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਧੂਹਣਾ, ਰੁਖ ਤੋਂ ਫਲ ਲਾਹੁਣਾ ।

ਧਰੇਕ, ਸ:—ਇਕ ਮਸ਼ਹੂਰ ਰੁੱਖ ਜਿਸਦੀ ਛਾਉਂ ਚੰਗੀ ਹੁੰਦੀ ਹ ॥

ਧਰੇ ਜਾਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਵਸ ਜਾਣਾ, ਕੈਦ ਹੋਣਾ ॥

ਧਰੇਲ, ਸ:—ਘਰ ਪਾਈ ਹੋਈ ਤੀਮਤ ॥

ਧਰੇਵਾ, ਪੁ: —ਕਿਸੇ ਤੀਮਤ ਨੂੰ ਘਰ ਪਾਉਣ ਦੀ ਰੀਤ ॥

ਧਰੋਹ
ਧ੍ਰੋਹ } ਪੁ:—ਛਲ, ਧੋਖਾ, ਬੇਈਮਾਨੀ (ਕਰਨਾ, ਕਮਾਉਣਾ) ॥

ਧਰੋਹਰ, ਸ:—ਕਿਸੇ ਪਾਸ ਧਰੀ ਹੋਈ ਸ਼ੈ, ਅਮਾਨਤ ॥

ਧਰੋਹੀ, ਪੁ:—ਜੋ ਧਰੋਹ ਕਰੇ ॥

ਧਲਿਆਰਾ, ਪੁ:—ਡੰਗਰਾਂ ਦੇ ਗਲ ਅਤੇ ਮੂੰਹ ਨੂੰ ਬੰਨ੍ਹਣ ਵਾਲੇ ਰੱਸੇ, ਭਰਮ, ਧੋਖਾ ॥

ਧਲੂਖਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਰਤਾ ਕੁ ਘਿਉ ਨਾਲ ਸੇਟੀ ਚੋਪੜਨਾ ॥

ਧਵੰਹ
ਧਵਾਂਹ } ਪੁ:—ਛੱਤ ਅਤੇ ਕੰਧਾਂ ਉੱਤੇ ਜੰਮਿਆ ਹੋਇਆ ਧੂਆਂ ॥

ਧੜ, ਪੁ:—ਸਿਰ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ ਬਾਕੀ ਸਰੀਰ, ਗਾਹਣ ਦੇ ਮਗਰੋਂ ਮਿਲੇ ਹੋਏ ਤੂੜੀ ਅਤੇ ਦਾਣਿਆਂ ਦਾ ਢੇਰ॥

ਧੜ ਮਾਰੇ ਜਾਣਾ
ਧੜ ਰਹਿ ਜਾਣਾ } ਕ੍ਰਿ:-ਅਧਰੰਗ ਹੋ ਜਾਣਾ, ਧੜ ਵਿਚ ਸ਼ਕਤਿਆ ਨਾਂ ਰਹਿਣੀ ॥

ਧੜਕ, ਸ:-ਪੁ:—ਡਰ, ਖੌਫ, ਸਹਿਮ ॥

ਧੜਕਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਡਰ ਨਾਲ ਕੰਬਣਾ, ਦਿਲ ਦਾ ਥਰਥਰ ਕਰਨਾ ॥

ਧੜਕਾ, ਪੁ:
ਧੜਕੀ, ਸ: } ਡਰ, ਸਹਿਮ ਦਿਲ ਦੀ ਥਰਥਰਾਟ, ਕੰਬਣੀ (ਪੈਣਾ) ॥

ਧੜਕਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਡਰਾਉਣਾ, ਸਹਿਮ ਪਾਉਣਾ ॥

ਧੜਤ
ਧੜਥ } ਪੁ:—ਧੜਵਾਈ ਦਾ ਕੰਮ, ਵਿਕੀ ਹੋਈ ਜਿਨਸ ਦੀ ਦਸਤੂਰੀ, ਤੁਲਣ ਵਾਲੇ ਅਨਾਜ ਆਦਿਕ ਦਾ ਢੇਰ ॥

ਧੜੱਲ, ਵਿ:-ਨੰਗਾ (ਗੀ) ॥

ਧੜੱਲਾ, ਪੁ:-ਮੀਂਹ ਜਾਂ ਗੜੇ ਪੈਣ ਦੀ ਅਵਾਜ਼, ਭੀੜ ਦਾ ਰੌਲਾ ਗੌਲਾ, ਹਥੌੜੇ ਦੀ ਅਵਾਜ਼, ਭੀੜ, ਜ਼ੋਰ ਦਾ ਮੀਂਹ ॥

ਨੰਗ ਧੜੱਲਾ, ਵਿ:-ਬਿਲਕੁਲ ਨੰਗਾ ॥

ਧੜਵਾਇਣ, ਸ:-ਧੜਵਾਈ ਦੀ ਵਹੁਟੀ ॥

ਧੜਵਾਈ, ਪੁ:-ਸ:—ਪਿੰਡ ਦਾ ਲੇਖਾ ਕਰਨ ਵਾਲਾ, ਤੋਲਣ ਵਾਲਾ, ਤੋਲਣ ਦਾ ਕੰਮ ਜਾਂ ਮਜੂਰੀ ॥

ਧੜਵਾਈ ਗਰੀ
ਧੜਵਾਈ ਗਿਰੀ } ਸ:-ਧੜਵਾਈ ਦਾ ਕੰਮ ॥

ਧੜਾ, ਪੁ:-ਜੱਥਾ, ਇੱਕ ਪਾਸੇ ਦੇ ਲੋਕ, ਧਿਰ, ਪੂਰਾ ਕੀਤਾ ਹੋਇਆ ਤੋਲ, ਜਿਸ ਕੰਡੇ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਚੀਜ਼ ਤੋਲਣੀ ਹੋ ਉਸ ਦੇ ਤੋਲ ਦੇ ਬਰਾਬਰ ਵੱਟੇ ਆਦਿਕ ਦੂਜੇ ਛਾਬੇ ਵਿੱਚ ਪਾਏ ਹੋਏ (ਕਰਨਾ) ॥

ਧੜਾਕਾ, ਪੁ:-ਕਿਸੇ ਕਰੜੀ ਚੀਜ਼ ਦੇ ਟੁੱਟਣ ਦੀ ਜਾਂ ਬੰਦੂਕ ਆਦਿਕ ਚੱਲਣ ਦੀ ਅਵਾਜ਼ ॥

ਧੜੀ, ਸ:-ਦਸਾਂ ਸੇਰਾਂ ਦਾ ਭਾਰ, ਦਸਾਂ ਸੇਰਾਂ ਦਾ ਵੱਟਾ, ਕਪੜੇ ਦਾ ਲਪੇਟ, ਬੁੱਲ੍ਹਾਂ ਉਤੇ ਮਿੱਸੀ ਦੀ ਲੀਕ, ਤੀਮਤ ਦੀਆਂ ਪੁੜ ਪੁੜੀਆਂ ਉਤੇ ਗੁੰਦੇ ਹੋਏ ਵਾਲ ॥

ਧਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਦੌੜਨਾ, ਕਾਹਲੀ ਕਰਨੀ, ਧਾਵਾ ਕਰਨਾ, ਖੁਸ਼ ਹੋ ਜਾਣਾ, ਉਲਾਦ ਵਾਲਾ ਹੋਣਾ ॥

ਧਾਉਣੀ, ਸ:—ਧਾਵਾ, ਹੱਲਾ (ਕਰਨੀ) ॥

ਧਾਓ ਧਾ, ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:-ਝਪਾ ਝਪ, ਝੱਟ ਪੱਟ ਅਟਕਣ ਬਾਝੋਂ ॥

ਧਾਈ, ਸ:-ਹੱਲਾ, ਧਾਵਾ, ਕਾਹਲੀ (ਕਰਨੀ) ॥

ਧਾਈਂ, ਪੁ:-ਇਕ ਤਰਾਂ ਦੇ ਚੌਲ, ਮੁੰਜੀ, ਧਾਨ ॥

ਧਾਂਸ, ਸ:—ਲੋਹੇ ਦੀ ਮੇਖ, ਨਸਵਾਰ ਤਮਾਕੂ ਆਦਿਕ ਨਾਲ ਜੋ ਖੰਘ ਹੋਵੇ, ਡੰਗਰਾਂ ਦੀ ਖੰਘ, ਹੌਂਕਣੀ ॥

ਧਾਂਸ ਦੇਣੀ, ਕ੍ਰਿ:-ਧਮਕਾਉਣਾ, ਝਿੜਕਣਾ ॥

ਧਾਂਸਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਗਊ ਘੋੜੇ ਆਦਿਕ ਦਾ ਖੰਘਣਾ ॥

ਧਾਸਾ, ਪੁ:-ਘੁਰਕ, ਧਮਕੀ, ਡਰਾਵਾ, ਦਾਬਾ ॥

ਧਾਹ, ਵਿਸਮਕ:-ਹਾਇ ! ਓਹੋ !, ॥
ਸ:-ਹਾਹੁਕਾ, ਵਿਰਲਾਪ ॥

ਧਾਹ ਮਾਰਨੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਹਾਹੁਕਾ ਭਰਨਾ, ਉੱਚੀ ਉੱਚੀ ਰੋਣਾ, ਕਿਸੇ ਦਾ ਨਾਉਂ ਲੈ ਕੇ ਉੱਚੀ ਉੱਚੀ ਰੋਣਾ ॥

ਧਾਕ
ਧਾਂਕ
ਧਾਕ਼ } ਸਃ—ਮਸ਼ਹੂਰੀ, ਨਾਉਂ ਸੋਭਾ, ਡਰ, ਸਹਿਮ ॥

ਧਾਗਾ, ਪੁਃ—ਵੱਟੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਸੂਤ ਦੀਆਂ ਤਾਰਾਂ, ਡੋਰੀ, ਉਮਰ ॥

ਧਾਗਾ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਨਜ਼ਰ ਲਗਨ ਤੋਂ ਜਾਂ ਭੂਤ ਪ੍ਰੇਤ ਤੋਂ ਬਚਾਉਣ ਲਈ ਜੋ ਧਾਗਾ ਗਲ ਵਿੱਚ ਪਾਉਣਾ ਹੈ ਉਸ ਉੱਤੇ ਮੰਤਰ ਪੜ੍ਹਨਾ ॥

ਧਾਗਾ ਖੋਲਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਹਿਦੂ ਤ੍ਰੀਮਤਾਂ ਦਾ ਮੱਘਰ ਦੇ ਮਹੀਨੇ ਚਤ੍ਰੀ ਦੀ ਚੂਰੀ ਖਲਾਕੇ ਆਪਣੀ ਬੀਣੀ ਤੋਂ ਧਾਗਾ ਲਾਹੁਣਾ (ਇੱਕ ਰੀਤ) ॥

ਧਾਗਾ ਬੰਨ੍ਹਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਹਿੰਦੂ ਤ੍ਰੀਮਤਾਂ ਦਾ ਭਾਦੋਂ ਦੇ ਮਹੀਨੇ ਬੀਣੀ ਉੱਤੇ ਧਾਗਾ ਬੰਨ੍ਹਣਾ, (ਇੱਕ ਰੀਤ) ॥

ਧਾਗਾ ਤਵੀਤ, ਪੁਃ—ਜਿਸ ਧਾਗੇ ਉੱਤੇ ਮੰਤ੍ਰ ਪੜ੍ਹੇ ਗਏ ਹਨ ਅਤੇ ਤਵੀਤ ('ਧਾਗਾ ਕਰਨਾ' ਵੇਖੋ) ॥

ਧਾਣ, ਪੁਃ—ਤੋਹ ਵਾਲੇ ਚੌਲ, ਝੋਨਾ, ਦਾਨ, ਖਰੈਤ, ਹੱਕ, ਗਰਬ ॥

ਧਾਣ ਕੁਧਾਣ, ਪੁਃ—ਚੰਗਾ ਮੰਦਾ ਦਾਣ ।

ਧਾਣੀਂ, ਸਃ (ਬਹੁਃ)—ਭੁਜੇ ਹੋਏ ਦਾਣੇ (ਭੁਜਣੀਆਂ, ਭੁੰਨਣਾ) ਨ੍ਹਾਉਣਾ ॥

ਧਾਤ
ਧਾਤੁ } ਸਃ—ਖਾਣ ਵਿੱਚੋਂ ਨਿਕਲਣ ਵਾਲੀ ਚੀਜ਼ ਲੋਹਾ ਆਦਿਕ, ਧੀਰਜ (ਪਤਲੀ ਹੋਣੀ, ਪੈਣੀ, ਵਗਣੀ) ॥

ਧਾਂਦਲ
ਧਾਂਦਲੀ } ਸਃ—ਹੀਲਾ, ਧੋਖਾ, ਗੜ ਬੜ, ਬਖੇੜਾ ॥

ਧਾਂਦਲ ਪੈਣੀ
ਧਾਂਦਲ ਮਚਣੀ } ਕ੍ਰਿਃ—ਧੋਖਾ ਹੋਣਾ, ਪੁਲਸ ਦੇ ਸਿਪਾਹੀਆਂ ਦਾ ਜੁਆਰੀਆਂ ਨੂੰ ਫੜਨ ਆ ਪੈਣਾ ॥

ਧਾਂਦਲਣ, ਸਃ
ਧਾਂਦਲੀ, ਪੁਃ
ਧਾਂਦਲੀਆ, ਪੁਃ } ਜੋ ਹੀਲਾ ਜਾਂ ਫਰੇਬ ਕਰੇ ॥

ਧਾਧਾ, ਪੁਃ—'ਠਾਹ ਠਾਹ' ਵੇਖੋ ।

ਧਾਂ ਧਾਂ, ਸਃ—ਤੋਪ ਢੋਲ ਜਾਂ ਜੁੱਤੀਆਂ ਪੈਣ ਦੀ ਅਵਾਜ਼ ॥

ਧਾਪ, ਸਃ—ਢੋਲ ਦੀ ਅਵਾਜ਼, ਢਿਬ, ਢਿਬ ॥

ਧਾਬ, ਪੁਃ—ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦੀ ਕਣਕ ਦੀ ਰੋਟੀ ॥

ਧਾਮ, ਪੁਃ—ਥਾਂ, ਜਗਾ, ਘਰ, ਵਿਆਹ ਦੀ ਰਸਮ ਜਿਸ ਵਿਚ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਘਰੀਂ ਖ਼ੁਰਾਕ ਵੰਡਦੇ ਹਨ ॥

ਧਾਮਣ, ਪੁਃ—'ਧਮਣ' ਵੇਖੋ ॥

ਧਾਮਾ
ਧਾਮਾਂ } ਪੁਃ—ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਨੂੰ ਜੁਆਲਣ ਵਾਸਤੇ ਸੱਦਣਾ (ਦੇਣਾ) ॥

ਧਾਰ, ਪੁਃ, ਸਃ—ਲੀਕ, ਵਹਿਣ, ਨਦੀ, ਦੁੱਧ, ਪਹਾੜ ਦਾ ਸਿਰਾ, ਤਲਵਾਰ ਆਦਿਕ ਦਾ ਤ੍ਰਿੱਖਾ ਪਾਸਾ, ਮੂਤ੍ਰ ॥

ਧਾਰ ਕੱਢਣੀ, ਕ੍ਰਿਃ—ਦੁੱਧ ਚੋਣਾ, ਧਾਰ ਲਾਉਣੀ ॥

ਧਾਰ ਦੇਣਾ
ਧਾਰਾਂ ਦੇਣਾ } ਕ੍ਰਿਃ—ਮਾਹੀਂ ਆਦਿਕ ਦਾ ਦੁਧ ਚੋਆਉਣਾ, ਬਦਲਾ ਲੈਣਾ ॥

ਧਾਰ ਮਾਰਨੀ, ਕ੍ਰਿਃ–ਮੂਤ੍ਰਨਾ, ਪਰਵਾਹ ਨਾ ਕਰਨੀ, ਧਾਰ ਖੁੰਢੀ ਕਰਨੀ ॥

ਧਾਰ ਲਾਉਣੀ, ਕ੍ਰਿਃ–ਹਥਿਆਰ ਆਦਿਕ ਦੀ ਧਾਰ ਤੇਜ਼ ਕਰਨੀ ॥

ਧਾਰ ਲੈਣਾ
ਧਾਰਾਂ ਲੈਣਾ } ਕ੍ਰਿਃ—ਮਹਿੰ ਆਦਿਕ ਦਾ ਦੁੱਧ ਚੁੰਘਣਾ ॥

ਧਾਰਨ, ਸਃ–ਜਿੰਨੀ ਚੀਜ਼ ਇੱਕੋ ਵਾਰ ਚੋਖੀ ਜਾਵੇ ॥

ਧਾਰਨ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਪਹਿਨਣਾ, ਪਾਉਣਾ, ਲੈਣਾ ॥

ਧਾਰਨਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਠਾਨਣਾ, ਮਿਥਣਾ, ਪਕੜਨਾ, ਲੈਣਾ, ਰਖਣਾ, ਪਹਿਨਣਾ (ਜਨੇਊ ਧਾਰਨਾ) ॥

ਧਾਰਾ, ਸਃ–ਧਾਰ, ਨਦੀ, ਵਹਿਣ ॥

ਧਾਰੀ, ਸਃ–ਖਾਨਾ, ਲੀਕ, ਲੀਹ ॥
ਪੁਃ–ਧਾਰਨ ਵਾਲਾ ॥

ਧਾਵਾ, ਪੁਃ–ਹੱਲਾ, ਚੜ੍ਹਾਈ, ਦੌੜ, ਦੂਤ, ਇੱਕ ਬੂਟਾ ॥

ਧਾਵੀ, ਪੁਃ—ਇੱਕ ਰੁਖ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਫੁੱਲ ॥

ਧਾੜ, ਸਃ–ਭੀੜ, ਯੱਠ, ਲੁਟੇਰਿਆਂ ਦੀ ਮੰਡਲੀ ॥
ਵਿਸਮਯਃ–ਹਾਇ ! ਅਫ਼ਸੋਸ ! ਹੋਰ !

ਧਾੜ ਪੈਣੀ, ਕ੍ਰਿਃ—ਲੁਟੇਰਿਆਂ ਦੀ ਮੰਡਲੀ ਦਾ ਆ ਪੈਣਾ, ਡਾਕਾ ਪੈਣਾ ॥

ਧਾੜਵਣ, ਸਃ
ਧਾੜਵੀ, } ਲੁਟੇਰਾ (ਰੀ), ਜੋ ਧਾੜਾ ਮਾਰ, ਡਾਕੂ ॥

ਧਾੜਾ, ਪੁਃ—ਲੁਟੇਰਿਆਂ ਦਾ ਰੇਲ੍ਹਾ, ਲੁੱਟ, ਡਾਕਾ ॥

ਧਾੜਾ ਪੈਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—'ਧਾੜ ਪੈਣੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਧਾੜਾ ਮਾਰਨਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਕੱਠੇ ਹੋਕੇ ਲੁੱਟਣ ਜਾ ਪੈਣਾ, ਧੋਖੇ ਨਾਲ ਲੈਣਾ, ਡਾਕਾ ਮਾਰਨਾ ॥

ਧਾੜਾ ਲੋਹੜਾ, ਵਿਸਮਯਃ—ਹਾਇ ! ਅਫ਼ਸੋਸ, ਹੋਰ ॥

ਧਿਉਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਕਿਸੇ ਪਸ਼ੂ ਦਾ ਦੁੱਧ ਦੇਣਾ ॥

ਧਿਅੱਤਾ, ਵਿਃ—ਧੀ ਵਾਲਿਆਂ ਦਾ, ਧੀ ਦੇ ਮਾਪਿਆਂ ਦਾ ॥

ਧਿਆ
ਧਿਆਉ } ਪੁਃ–ਪੋਥੀ ਦਾ ਇੱਕ ਨਿੱਕਾ ਜਿਹਾ ਹਿੱਸਾ ॥

ਧਿਆਉਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਯਾਦ ਕਰਨਾ, ਧਿਆਨ ਕਰਨਾ, ਨਾਉਂ ਜਪਣਾ ॥

ਧਿਆਹਣ
ਧਿਆਹਣੀ
ਧਿਆਣ } ਸਃ—ਧੀ, ਭੈਣ, ਧੀ ਭੈਣ ਦੀ ਧੀ, ਦੋਸਤੀ ਆਦਿਕ ॥

ਧਿਆਣਾ, ਪੁਃ—ਧੀ ਭੈਣ ਦਾ ਪੁੱਤ੍ਰ ਪੋਤ੍ਰਾ ਆਦਿਕ ॥

ਧਿਆਣੀ, ਸਃ—'ਧਿਆਹਣ' ਵੇਖੋ, ਜਜਮਾਨ ਦੀ ਧੀ ਭੈਣ ॥

ਧਿਆਨ, ਪੁਃ—ਖਿਆਲ, ਵਿਚਾਰ, ਚੇਤਾ, ਸੋਚ ॥

ਧਿਆਨਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਵੇਖਣਾ, ਭਾਲਣਾ, ਸੋਚਣ, ਵਿਚਾਰਨਾ ॥

ਧਿਔਨੀ, ਵਿਃ ਪੁਃ—ਧਿਆਨ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਭਗਤ ॥

ਧਿਆਰ, ਪੁਃ–'ਤ ਗਾਰ' ਵੇਖੋ ॥

ਧਿਹੱਤਾ, ਵਿ:—'ਧਿਅੱਤਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਧਿੱਕ੍ਰਾਰ, ਪੁ:—ਫਿਟਕਾਰ, ਲਾਨਤ ॥

ਧਿੱਕਾਰਣ, ਸ: } **ਧਿੱਕਾਰੀ,** ਪੁ: } ਜਿਸ ਨੂੰ ਧਿਕਾਰਿਆ ਜਾਏ, ਲਾਨਤਨ (ਤੀ) ॥

ਧਿੱਕਾਰਣਾ ਕ੍ਰਿ:—ਫਿਟਕਾਰਨਾ, ਲਾਨਤ ਦੇਣੀ, ਬੁਰਾ ਕਹਿਣਾ ॥

ਧਿੰਗ, ਪੁ:—ਜੋ ਜ਼ੋਰ ਨਾਲ ਆਪਣੀ ਮਰਜ਼ੀ ਪੂਰੀ ਕਰਾਏ ॥

ਧਿਗਾਣਾ } **ਧਿੰਗਾਣਾ** } ਪੁ:—ਜ਼ੋਰ, ਜ਼ੁਲਮ, ਸਖਤੀ ॥

ਧਿਗਾਣੇ } **ਧਿੰਗਾਣੇ** } ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—ਜ਼ੋਰ ਨਾਲ, ਜ਼ੁਲਮ ਕਰਕੇ, ਖਾਹ ਮਖਾਹ, ਬਦੋ ਬਦੀ, ਮੱਲੋ ਮੱਲੀ॥

ਧਿੰਗਾ ਮਸਤੀ } **ਧਿੰਗੋ ਜ਼ੋਰੀ** } ਸ:—ਜ਼ਬਰਦਸਤੀ, ਜ਼ੋਰਾਵਰੀ

ਧਿਜਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਭਰੋਸਾ ਰਖਣਾ, ਇਤਬਾਰ ਕਰਨਾ

ਧਜਾ } **ਧਜਾਉ** } ਪੁ:—ਭਰੋਸਾ, ਵਸਾਹ, ਆਸਰਾ (ਆਉਣਾ, ਦੇਣਾ) ॥

ਧਿਜਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਭਰੋਸਾ ਦੇਣਾ, ਯਕੀਨ ਕਰਾਉਣਾ ॥

ਧਿਤਕਾਰ, ਸ:—ਫਿਟਕਾਰ, ਲਾਨਤ ॥

ਧਿਰ, ਸ:—ਪੱਖ, ਪਾਸਾ, ਬਚਾਉ, ਮੱਦਤ, ਧੜਾ ॥

ਧਿਰ ਧਿਰ ਦਾ ਦੇਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਬਹੁਤਿਆਂ ਕੋਲੋਂ ਹੁਦਾਰ ਲਿਆ ਹੋਯਾ ਹੋਣਾ ॥

ਧਿਰਕਾਰ, ਸ:—ਧਿੱਕਾਰ, ਧਿਤਕਾਰ, ਫਿਟਕਾਰ ॥

ਧਿਰਵਾਸ, ਪੁ:—'ਧਰਵਾਸ' ਵੇਖੋ ॥

ਧਿਰਿਗ (ਧ) ਵਿ:—ਲਾਲਚੀ, ਜੋ ਫਿਟਕਾਰਿਆ ਜਾਏ ॥

ਧਿੜਵਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਖਿੱਚਵਾਉਣਾ, ਘਸੀਟਵਾਉਣਾ ॥

ਧਿੜਵਾਈ, ਸ:—ਖਿੱਚਣ ਧੂਹਣ ਦਾ ਕੰਮ ਜਾਂ ਮਜ਼ੂਰੀ ॥

ਧੀ } **ਧੀਆ** } ਸ:—ਬੇਟੀ, ਪੁਤ੍ਰੀ, ਕਾਕੀ, ਜਾਈ ਕੰਨਿਆ, ਲੜਕੀ ॥

ਧੀ ਧਿਆਣੀ, ਸ:—ਆਪਣੀ ਕੁਲ ਦੀ ਧੀ ਭੈਣ॥

ਧੀਪੁੱਤ (ਰੁ) } **ਧੀਆਂ ਪੁਤੱਰ (ਰੀ)** } ਪੁ:,ਸ:—ਉਲਾਦ, ਬਾਲ, ਜਾਤਕ ॥

ਧੀਅੱਤਾ, ਵਿ:—'ਧਿਅੱਤਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਧੀਂਗ, ਪੁ:—'ਧਿੰਗ' ਵੇਖੋ ॥

ਧੀਂਗਾ ਧਾਂਗੀ } **ਧੀਂਗੋ ਧਾਂਗੀ** } ਸ:—'ਧਿੰਗਾ ਮਸਤੀ' ਵੇਖੋ

ਧੀਣਵਾਂ, ਪੁ:—'ਧੇਣਵਾਂ' ਵੇਖੋ ॥

ਧੀਮਾ, ਪੁ: } **ਧੀਮੀ,** ਸ: } ਵਿ:—ਧੀਰਜ ਵਾਲਾ (ਲੀ), ਨਿਮ੍ਰ, ਨਰਮ, ਸੁਸਤ, ਹੌਲਾ ॥

ਧੀਮੇ ਧੀਮ ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—ਹੌਲੀ ਹੌਲੀ, ਧੀਰਜ ਨਾਲ, ਸਹਿਜੇ ਸਹਿਜੇ ॥

ਧੀਰ } **ਧੀਰਜ** } ਸ:—ਸਬਰ, ਹੌਸਲਾ, ਵਿਚਾਰ, ਨਰਮੀ (ਕਰਨਾ) ॥

ਧੀਰਜ ਬੰਨ੍ਹਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਦਿਲਨੂੰ ਧਰਵਾਸ ਦੇਣਾ

ਧੀਰਜ ਮਾਣ, ਵਿ:—ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਧੀਰਜ ਹੋ ॥

ਧੀਰਜੀ / **ਧੀਰਾ** } ਵਿ:—ਜੋ ਧੀਰਜ ਧਰੇ (ਹੌਲਾ) ॥

ਧੀਰੀ, ਸ:—ਅੱਖ ਦੀ ਪੁਤਲੀ ॥

ਧੀਰੇ, ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—ਧੀਰਜ ਨਾਲ, ਹੌਲੀ ਹੌਲੀ ॥

ਧੀੜ, / **ਧੀੜ ਘਸੀਟ** } ਸ:—ਖਿੱਚ, ਘਸੀਟ, ਧੂਹ ॥

ਧੀੜਨਾ / **ਧੀੜਨਾ ਘਸੀਟਣਾ** } ਕ੍ਰਿ:—ਖਿੱਚਣਾ, ਘਸੀਟਣਾ, ਧੂਹਣਾ ॥

ਧੁਆਉਟ, ਸ:—ਧੋਣ ਦਾ ਕੰਮ ਜਾਂ ਢੰਗ, ਧੁਆਈ ॥

ਧੁਆਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਧੋਣ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਾਉਣਾ ॥

ਧੁਆਈ, ਸ:—ਧੋਣ ਦਾ ਕੰਮ ਜਾਂ ਮਜੂਰੀ ॥

ਧੁਆਸ, ਸ:—ਮਾਂਹ ਦੀ ਧੋਤੀ ਹੋਈ ਦਾਲ ਦਾ ਆਟਾ ॥

ਧੁਆਹਾਂ, ਪੁ:—ਧੂਆਂ, 'ਧਵਾਹਾਂ' ਵੇਖੋ ॥

ਧੁਆਂਖਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਧੂਏਂ ਨਾਲ ਕਾਲਾ ਹੋਣਾ, ਦਾਲ ਭਾਜੀ ਆਦਿਕ ਦਾ ਹੇਠੋਂ ਸੜਕੇ ਲਗ ਜਾਣਾ ॥

ਧੁੱਸ, ਸ:—ਸਿਰ ਅਗਾਹਾਂ ਕਰਕੇ ਨੱਠਣਦਾ ਕੰਮ ॥

ਧੁਸ ਮਾਰਨੀ, ਸ:—ਸਿਰ ਅਗਾਹ ਕਰਕੇ ਨੱਠਣਾ, ਢੁੱਡ ਮਾਰਨਾ ॥

ਧੁਸੜ, ਸ:—ਦੋਰੰਗੀ ਬੁਣਤ ਦਾ ਮੋਟਾ ਸੂਤੀ ਕਪੜਾ ॥

ਧੁੱਸਾ ਪੁ:—ਪਸ਼ਮੀਨੇ ਦੀ ਬਣੀ ਮੁਲਾਇਮ ਚਾਦਰ ॥

ਧੁਸਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—'ਧਸਾਉਣਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਧੁਕ ਧੁਕਾ, ਪੁ:—ਘਬਰਾਟ, ਡਰ, ਚਿੰਤਾ, ਸੋਚ ਦਿਲ ਦੀ ਮੱਠੀ ਪੀੜ ॥

ਧੁਕ ਧੁਕੀ, ਸ:—ਤੀਮਤਾਂ ਦੀ ਛਾਤੀ ਦਾ ਇੱਕ ਗਹਿਣਾ ॥

ਧੁਖ, ਸ:—ਬਲਣ ਲੱਗਣਾ, ਅੱਗ ਲੱਗੀ ਹੋਣੀ ॥

ਧੁਖ ਉੱਠਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਬਲਣ ਲੱਗਣਾ, ਪੈਰ ਆਦਿਕਾਂ ਦੇ ਸੌਂ ਜਾਣ ਕਰਕੇ ਕੁਝ ਅਸਰ ਹੋਣਾ, ਧੱਸ, 'ਧੁਖ ਪੈਣੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਧੁਖਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਅੱਗ ਲਗਣੀ, ਬਲਣ ਲੱਗਣਾ, ਜਲਣ ਹੋਣੀ, ਥੱਕ ਜਾਣਾ, ਪੈਰ ਆਦਿਕ ਦਾ ਸੌਂ ਜਾਣਾ, ਕੁੜ੍ਹਨਾ ॥

ਧੁਖ ਧੁਖਾ, ਪੁ:—'ਧੁਕ ਧੁਕਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਧੁਖ ਧੁਖੀ, ਸ:—ਇਕ ਰੋਗ, 'ਧੁਕ ਧੁਕੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਧੁਖਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਬਾਲਣਾ, ਅੱਗ ਲਾਉਣੀ ॥

ਧੁੰਗਾਰ / **ਧੁੰਗਾਰਨਾ** } 'ਢੁੰਗਾਰ' 'ਢੁੰਗਾਰਨਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਧੁੱਜ, ਪੁ:—ਢੋਰ ॥

ਧੁਣ / **ਧੁਨ** } ਸੁ:—ਧਿਆਨ, ਲਗਨ, ਸੁਰ, ਤਾਨ ॥

ਧੁਣਕਣਾ / **ਧੁਣਖਣਾ** } ਕ੍ਰਿ:—ਧੁਣਖੀ ਨਾਲ ਰੂੰ ਸਾਫ਼ ਕਰਨੀ, ਪਿੰਜਣਾ ॥

ਧੁਣਕੀ
ਧੁਣਖੀ } ਸਂ:—ਰੂੰ ਪਿੰਜਣ ਦਾ ਜੰਤ੍ਰ ॥

ਧੁਣਖਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਰੂੰ ਧੁਣਖਣ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਾਉਣਾ ॥

ਧੁਣਖਾਈ, ਸਂ:—ਰੂੰ ਧੁਣਖਣ ਦਾ ਕੰਮ ਜਾਂ ਮਜੂਰੀ ॥

ਧੁਣ ਧੁਣੀ, ਸਂ:—ਤੁਣ ਤੁਣੀ, ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦੀ ਸਾਰੰਗੀ ॥

ਧੁਣੀਆਂ, ਪੁ:—ਰੂੰ ਧੁਣਖਣ ਵਾਲਾ, ਪੇਂਜਾ ॥

ਧੁੰਦ, ਸਂ:—ਕੁਹਰ, ਹਨੇਰਾ, ਘੱਟ ਦਿੱਸਣਾ, ਘੱਟਾ (ਚੜ੍ਹਨੀ, ਪੈਣੀ) ॥

ਧੁੱਦਰ
ਧੁੱਦਲ } ਸਂ:—ਤੱਤੀ ਸੁਆਹ, ਖੇਹ ॥

ਧੁੰਦਲਾ, ਵਿ:—ਧੁੰਦ ਵਾਲਾ, ਜੋ ਚੰਗੀ ਤਰਾਂ ਨਾਂ ਦਿੱਸੇ ॥

ਧੁੰਦਕਾਰ
ਧੁੰਦੂਕਾਰ } ਪੁ:—ਬਹੁਤ ਧੁੰਦ, ਹਨੇਰਾ ॥

ਧੁਨ, ਸਂ:—'ਧੁਨ' ਵੇਖੋ ॥

ਧੁੰਨ, ਪੁ:—ਢੌੜੀ ਜਾਂ ਅੱਗੇ ਵਧੀ ਚੌੜੀ ਧੁੰਨੀ ॥

ਧੁੰਨੀ, ਸਂ:—ਢਿੱਡ ਉਤੇ ਵਿਚਕਾਰ ਵਿਚਲੀ ਡੂੰਘੀ ਥਾਂ ॥

ਧੁੱਪ, ਸਂ:—ਸੂਰਜ ਦਾ ਚਾਨਣ, ਸੂਰਜ ਦੀ ਤਪਤ ॥

ਧੁੱਪ ਘੜੀ, ਸਂ:—ਧੁੱਪ ਦੇ ਪਰਛਾਵੇਂ ਨਾਲ ਵਕਤ ਦੱਸਣ ਵਾਲਾ ਜੰਤ੍ਰ ॥

ਧੁੱਬਲੀ, ਸਂ:—ਧੱਬਲੀ, ਸੰਘਣੇ ਘਾਹ ਆਦਿਕ ਦਾ ਪੂਲਾ ॥

ਧੁੰਮ, ਸਂ:—ਰੌਲਾ ਗੌਲਾ, ਅਵਾਈ, ਮਸ਼ਹੂਰੀ, ਖਬਰ (ਪੈਣੀ, ਮਚਣੀ) ॥

ਧੁੰਮਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਸਭ ਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗ ਜਾਣਾ, ਗੱਲ ਮਸ਼ਹੂਰ ਹੋ ਜਾਣੀ ॥

ਧੁਮਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਮਸ਼ਹੂਰ ਕਰਨਾ, ਸਭ ਨੂੰ ਖਬਰ ਕਰ ਦੇਣੀ ॥

ਧੁਰ, ਪੁ:—ਸਿਰਾ, ਮੁੱਢ, ਅਸਲ ਹੱਦ, ਪਹੀਏ ਦੀ ਲੱਠ। ਧਾੜੇ ਬਾਜ਼ਾਂ ਦੀ ਟੋਲੀ ਵਿੱਚ ਉਹ ਆਦਮੀ ਜਿਸ ਨੂੰ ਫਸਾ ਕੇ ਉਹ ਦਾ ਮਾਲ ਲੁਟਣਾ ਹੋ ॥

ਕ੍ਰਿ:-ਵਿ:—ਬਿਲਕੁਲ, ਲਗਾਤਾਰ ॥

ਵਿ:—ਠੀਕ, ਪੂਰਾ ॥

ਧੁਰ ਦਰਗਾਹ, ਸਂ:—ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਜਾਂ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਦਾ ਦਰਬਾਰ ॥

ਧੁਰਨਾ, ਪੁ:—'ਧੁਰਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਧੁਰਪਦ
ਧੁਰਬਤ } ਪੁ:-ਇੱਕ ਰਾਗ ਜਾਂ ਛੰਦ ॥

ਧੁਰਲੀ ਮਾਰਨੀ, ਸਂ:—ਹਿੱਲਣਾ, ਕੁੱਦਣਾ, ਦੌੜਨਾ ॥

ਧੁਰਾ, ਪੁ:
ਧੁਰੀ, ਸਂ: } ਪਹੀਏ ਦੇ ਵਿਚਲਾ ਲੱਠ ਜਾਂ ਮੋਟੀ ਲੱਕੜ ॥

ਧੁਰੇ, ਪੁ:-(ਬਹੁ:)-'ਧੱਜੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਧੁਰੇਲ, ਸਂ:-'ਧਰੇਲ' ਵੇਖ ॥

ਧੁਰੋਂ, ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—ਮੁਢੋਂ, ਉੱਸੇ ਥਾਂ ਤੋਂ, ਉੱਸੇ ਵੇਲੇ ਤੋਂ, ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਵੱਲੋਂ ॥

ਧੁਰੋਹ }
ਧੁਰੋਹੀ } 'ਧਰੋਹ' 'ਧਰੋਹੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਧੁਲਧੁਲੀ, ਸ:—ਹਿਲ ਜੁਲ, ਕੰਬਣੀ, ਥੁੜਕਣਾ ॥

ਧੁਲਵਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਧੋਣ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਾਉਣਾ॥

ਧੁਲਵਾਈ, ਸ:—ਧੁਆਉਣ ਦਾ ਕੰਮ, ਧੋਣ ਦੀ ਮਜੂਰੀ ॥

ਧੁਲਾਉਣ, ਸ:—ਧੋਣ ਦਾ ਕੰਮ ਜਾਂ ਢੰਗ ॥

ਧੁਲਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਧੋਣ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਾਉਣਾ ॥

ਧੁਲਾਊ, ਵਿ:—ਧੋਣ ਜੋਗਾ, ਧੋਣ ਵਾਲਾ ॥

ਧੁਲਾਈ, ਸ:—ਧੋਣ ਦਾ ਕੰਮ ਜਾਂ ਮਜੂਰੀ ॥

ਧੁਲਾਵਟ, ਸ:—'ਧੁਲਾਉਣ' ਵੇਖੋ ॥

ਧੁੜਕਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਧੜਕਣਾ, ਘਾਬਰਨਾ, ਝੱਕਣਾ ॥

ਸ:—ਸੰਸਾ, ਧੜਕੀ, ਝਿਜਕ, ਚਿੰਤਾ ॥

ਧੁੜਕਣੀ, ਸ:—'ਧੜਕਣੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਧੁੜਕਾ, ਪੁ: }
ਧੁੜਕੀ, ਸ: } ਸੰਸਾ, ਧੜਕੀ, ਝਿਜਕ, ਡਰ, ਚਿੰਤਾ ॥

ਧੁੜਕੂ, ਪੁ:—'ਧੁੜਕਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਧੂੰ }
ਧੂੰਆਂ } ਪੁ:—ਅੱਗ ਬਲਣ ਨਾਲ ਜੋ ਕਾਲਕ ਉੱਪਰ ਚੜ੍ਹਦੀ ਹੈ, ਸੇਕਣ ਵਾਸਤੇ ਕੱਖ ਆਦਿਕਾਂ ਦਾ ਬਲਦਾ ਢੇਰ ॥

ਧੂੰ ਕਸ਼, ਪੁ:—ਧੂੰਆਂ ਬਾਹਰ ਕੱਢਣ ਵਾਲਾ ਛੇਕ ਜਾਂ ਨਾਲੀ ॥

ਧੂੰਆਂ ਪਾਉਣਾ }
ਧੂੰਆਂ ਲਾਉਣਾ } ਕ੍ਰਿ:—ਧਰਨਾ ਮਾਰ ਕੇ ਬੈਠਣਾ ॥

ਧੂੰਆਂ ਲੱਗਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਅੱਖਾਂ ਧੂੰਏਂ ਨਾਲ ਭਰ ਜਾਣੀਆਂ ॥

ਧੂਈ, ਸ:—ਬਲਦੇ ਕੱਖ ਕਾਨ ਦੀ ਢੇਰੀ, ਧੂਣੀ, ਇੱਕ ਤਿਹਾਰ ॥

ਧੂਸ, ਸ:—'ਧੁਸ' ਵੇਖੋ ॥

ਧੂਸਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਭੂੰਨ ਕੇ ਭਰਨਾ, ਢੂਹ ਕੱਢਕੇ ਦੌੜਨਾ ॥

ਧੂਹ, ਸ:—ਚਿੱਤ ਵਿੱਚ ਜੋ ਚੋਭਵੀ ਪੀੜ ਹੋਵੇ, ਖਿੱਚ (ਪੈਣੀ) ॥

ਧੂਹ ਘਸੀਟ, ਸ:—ਫੜਕੇ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਲੈ ਜਾਣਾ ॥

ਧੂਹਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਖਿੱਚਣਾ, ਘਸੀਟਣਾ, ਭੂੰਨ ਕੇ ਭਰਨਾ ॥

ਧੂਹਾ ਧਾਬੀ, ਸ:—ਖੈਂਚ ਘਸੀਟ, ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਇੱਧਰ ਉੱਧਰ ਫਿਰਾਉਣਾ ॥

ਧੂਹੇ ਜਾਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਖਿੱਚਿਆ ਜਾਣਾ, ਚਿੱਤ ਵਿੱਚ ਖੋਹ ਪੈਣੀ ॥

ਧੂਖ, ਸ:—ਜਲਨ, ਸੇਕ, ਹਵਾੜ੍ਹ ॥

ਧੂਖਣ, ਸ:—ਜਿਸ ਧਾਣੀ ਵਿੱਚ ਦਾਲ ਰਿੰਨ੍ਹੀ ਜਾਵੇ ॥

ਧੂਣਾ }
ਧੂਨਾ } ਕ੍ਰਿ:—'ਧੂਹਣਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਧੂਣੀ, ਸ:—ਬਲਦੇ ਕੱਖ ਕਾਨ ਦੀ, ਢੇਰੀ, ਅੱਗ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਖੁਸ਼ਬੂਦਾਰ ਚੀਜ਼ਾਂ ਬਲਕੇ ਭੂਤ ਪ੍ਰੇਤ ਹਟਾਈਏ, ਜਾਠ (ਦੇਣੀ) ॥

ਧੂਣੀ ਸੁਲਗਾਉਣੀ }
ਧੂਣੀ ਧੁਖਾਉਣੀ } ਕ੍ਰਿ:—ਅੱਗ ਬਾਲਣੀ ॥

ਧੂਣੀ ਲਾਉਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਧੂਣੀ ਬਾਲ ਕੇ ਪਾਸ ਬਹਿ ਜਾਣਾ ॥

ਧੂਤਾ, ਵਿ:, ਪੁ:—ਮੂਰਖ ਆਦਮੀ, ਬੁੱਧੂ ॥

ਧੂ ਧੂ }
ਧੂੰ ਧੂੰ } ਪੁ:—ਸੰਖ ਜਾਂ ਤੁਰਮ ਦੀ ਅਵਾਜ਼ (ਕਰਨਾ) ॥

ਧੂਪ, ਪੁ:—ਪੂਜਾ ਵੇਲੇ ਧੁਖਾਉਣ ਵਾਲੀ ਇੱਕ ਖੁਸ਼ਬੂਦਾਰ ਚੀਜ਼ ॥

ਧੂਪ ਦੇਣਾ, ਪੁ:—ਕਿਸੇ ਦੇ ਅੱਗੇ ਧੂਪ ਧੁਖਾਉਣਾ॥

ਧੂਪਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਧੂਪ ਧੁਖਾ ਕੇ ਖੁਸ਼ਬੋ ਦੇਣੀ ॥

ਧੂਪੀਆ, ਪੁ:—ਧੂਪ ਦੇਣ ਵਾਲਾ ॥

ਧੂਮ, ਸ:—'ਧੁਮ' ਵੇਖੋ ॥

ਧੂਮ ਧਾਮ, ਸ:—ਦਿਖਾਵਾ, ਰੌਲਾ ਗੌਲਾ, ਰੌਣਕ (ਕਰਨੀ, ਮਚਣੀ, ਮਚਾਉਣੀ) ॥

ਧੂਮੀ, ਪੁ:—ਰੌਲਾ ਗੌਲਾ ਪਾਉਣ ਵਾਲਾ ਆਦਮੀ ॥

ਧੂਰਤ, ਵਿ:—ਸ਼ਰਾਰਤੀ, ਬਦਮਾਸ਼, ਫਰੇਬੀ ॥

ਧੂਰੀ, ਸ:—ਇੱਕ ਲੰਮੀ ਦੁੰਬ ਵਾਲਾ ਨਿੱਕਾ ਜਿਹਾ ਪੰਖੇਰੂ ॥

ਧੂਲ, ਸ: }
ਧੂੜ, ਸ: } ਖੇਹ, ਬਰੀਕ ਪੀਠੀ ਹੋਈ ਚੀਜ਼, ਘੱਟਾ, ਗਰਦ ॥

ਧੂੜ ਕੋਟ, ਪੁ:—ਸ਼ਹਿਰ ਦੀ ਬਾਹਰਲੀ ਕੰਧ ਜਾਂ ਫਸੀਲ ॥

ਧੂੜ ਗੱਡੀ, ਸ:—ਧੂੜ ਉਡਾਉਣ ਵਾਲੀ ਗੱਡੀ, 'ਮੋਟਰ ਕਾਰ' ਵੇਖੋ ॥

ਧੂੜਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਧੂੜੇ ਵਰਗੀ ਚੀਜ਼ ਨੂੰ ਉਪਰ ਉਪਰ ਖਲੇਰਨਾ ॥

ਧੂੜਾ, ਪੁ:—ਬਰੀਕ ਪੀਠੀ ਹੋਈ ਚੀਜ਼, ਪਲੇਥਣ, ਸ੍ਰੀਮਤੀਆਂ ਦੇ ਬੁੱਲ੍ਹਾਂ ਉੱਤੇ ਲਾਉਣ ਵਾਲਾ ਸੁਰਖ਼ ਚੂਰਣ ॥

ਧੇਉਣਾ, ਪੁ:—ਪੁਰਾਣਾ ਅਨਾਜ, ਪੁਰਾਣੀ ਕਣਕ॥

ਧੇਕ, ਸ:—ਇੱਕ ਰੁੱਖ, ਧਰੇਕ॥

ਧੇਣ, ਸ:—ਧਣ, ਗਊ ॥

ਧੇਣਵਾਂ, ਪੁ:, ਵਿ:—ਦੁੱਧ, ਥੋੜਾ ਦੁੱਧ, ਦੁੱਧ ਦੇਣ ਵਾਲਾ ਪਸ਼ੂ ॥

ਧੇਤਾ, ਵਿ:—'ਧਿਅੱਤਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਧੇਲਾ, ਪੁ:—ਅੱਧਾ ਪੈਸਾ ॥

ਧੇਲੀ, ਸ:—ਅੱਧਾ ਰੁਪਯਾ, ਅਠਿਆਨੀ ॥

ਧੈਰ ਧੈਰ }
ਧੈ ਧੈ } ਸ:—'ਢੈਰ ਢੈਰ' ਵੇਖੋ ॥

ਧੈਣ, ਸ:—ਗਊ ॥

ਧੋ, ਪੁ:—ਧੋਤੇ ਜਾਣ ਦਾ ਕੰਮ, ਧੁਆਈ ॥

ਧੋ ਧੋਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਧੋਤੇ ਜਾਣਾ ॥

ਧੋਤੀ, ਵਿ:—ਧੋੱਤੀ ਹੋਈ ॥

ਧੋਤੀ ਦਾਲ, ਸ:—ਜਿਸ ਦਾਲ ਦੇ ਛਿੱਲੜ ਲਹੇ ਹੋਣ ॥

ਧੋਹ, ਪੁ:—'ਧਰਹ' ਵੇਖੋ ॥

ਧੋਹਣ, ਸ:
ਧੋਹਾ, ਪੁ:
ਧੋਹੀ, ਸ: } ਜੋ ਧੋਹ ਜਾਂ ਧਰੋਹ ਕਰੇ ॥

ਧੋਖਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—'ਧੌਂਖਣਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਧੋਖਾ, ਪੁ:—ਫਰੇਬ, ਛਲ, ਬਹਾਨਾ, ਝਾਂਸਾ, ਭਰਮ (ਹੋਣਾ, ਕਰਨਾ, ਖਾਣਾ, ਦੇਣਾ, ਲੱਗਣਾ) ॥

ਧੋਖੇ ਵਿੱਚ ਆਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਧੋਖਾ ਖਾਣਾ, ਛਲੇ ਜਾਣਾ ॥

ਧੋਖੇ ਵਿੱਚ ਰੱਖਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਲਾਰੇ ਦੇ ਛਲਣਾ ॥

ਧੋਣ, ਪੁ:—ਵਰਤਿਆ ਹੋਇਆ ਪਾਣੀ, ਜਿਸ ਪਾਣੀ ਵਿਚ ਕੋਈ ਚੀਜ਼ ਧੋਤੀ ਜਾਵੇ, ਨਕਾਰਾ ਆਦਮੀ ।

ਧੋਣ ਧਾਣ, ਪੁ:—ਜਿਸ ਪਾਣੀ ਵਿਚ ਕੋਈ ਸ਼ੈ ਧੋਤੀ ਜਾਵੇ ॥

ਧੋਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਪਾਣੀ ਨਾਲ ਸਾਫ ਕਰਨਾ, ਮੈਲ ਕੱਢਣੀ, ਕਲੰਕ ਦੂਰ ਕਰ ਦੇਣਾ ॥

ਧੋਤਰ, ਸ:—ਇੱਕ ਹੌਲਾ ਦੇਸੀ ਸੂਤੀ ਕਪੜਾ ॥

ਧੋਤੀ, ਸ:—ਹਿੰਦੂਆਂ ਦੇ ਤੇੜ ਬੰਨ੍ਹਣ ਵਾਲਾ ਇੱਕ ਕਪੜਾ ॥

ਧੋੱਧਾ, ਪੁ:—'ਧੰਧਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਧੋਬਣ, ਸ:—ਕਪੜੇ ਧੋਣ ਵਾਲੀ, ਧੋਬੀ ਦੀ ਵਹੁਟੀ ॥

ਧੋਬਾ
ਧੋਬੀ } ਪੁ:—ਜਿਸ ਦਾ ਕੰਮ ਕਪੜੇ ਧੋਣਾ ਹੈ ॥

ਧੌਮਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—'ਧੁਮਾਉਣਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਧੌਰ, ਪੁ:—ਧੂੜ, ਖੇਹ, ਘੱਟਾ ॥

ਧੌਰਮਾ, ਪੁ:—ਰੁਪਯਾ, ਕਦੇ ਕਦੇ ਪੈਸਾ ॥

ਧੌਰੀ
ਧੌਰੀਆ } ਪੁ:—ਬਲਦ, ਢੌਰ, ਢੱਗਾ ॥

ਧੌਲ
ਧੌਲਾ } ਪੁ:—ਧਰਤੀ ਦਾ ਪੱਧਰ ਜਾਂ ਹੌਲਾਂ, ਵਿੱਥਾ, ਫਿਟਕਾਰ ॥

ਧੌਂਸ, ਸ:—ਧਮਕੀ, ਡਰਾਵਾ, ਧੋਖਾ (ਦੇਣੀ) ॥

ਧੌਂਸ ਵਿੱਚ ਆਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਡਰ ਕੇ ਧੋਖਾ ਖਾ ਜਾਣਾ ॥

ਧੌਂਸਣਾ, ਕ੍ਰਿ—ਧੌਂਸ ਦੇਣੀ, ਧਮਕਾਉਣਾ ॥

ਧੌਂਸਾ, ਪੁ:
ਧੌਂਸੀ, ਸ: } ਵੱਡਾ ਢੋਲ, ਨਗਾਰਾ, ਤੁਕੜਾ (ਛੀ) ॥

ਧੌਂਸੀਆ, ਪੁ:—ਫੌਜ ਦੇ ਮੂਹਰੇ ਧੌਂਸਾ ਵਜਾਉਣ ਵਾਲਾ ॥

ਧੌਂਕਣਾ,
ਧੌਂਕਣੀ, } ਕ੍ਰਿ:—ਧੌਂਕਣੀ ਨਾਲ ਫੂਕਣਾ ॥

ਧੌਂਕਣੀ,
ਧੌਂਕਣੀ, } ਸ:—ਵਾਊ ਨਾਲ ਫੂਕਣ ਵਾਲਾ ਜੰਤ੍ਰ ॥

ਧੌਂਕੜਾ, ਪੁ:—'ਧਮਕੜਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਧੌਖਣਾ,
ਧੌਂਖਣਾ, } ਕ੍ਰਿ:—'ਧੌਂਕਣਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਧੌਖਣੀ
ਧੌਂਖਣੀ } ਸ:—'ਧੌਂਕਣੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਧੌਂ ਜਾਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਦਬ ਜਾਣਾ, ਲਿਫ ਜਾਣਾ, ਕਮਜ਼ੋਰ ਹੋ ਜਾਣਾ ॥

ਧੌਣ, ਸ:—ਗਰਦਨ, ਗਿੱਚੀ, ੨੦ ਸੇਰ, ਖਤ੍ਰੀਆਂ ਦੀ ਇੱਕ ਜਾਤ ॥

ਧੌਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਧੌਂ ਢਲਣਾ, ਦਬ ਜਾਣਾ, ਕਮਜ਼ੋਰ ਹੋ ਜਾਣਾ ॥

ਧੌਣੀ, ਸ:—ਸੰਮਤ ੧੯੬੯ ਵਿਚ ਜੋ ਕਾਲ ਪਿਆ ਸਾ ॥

ਧੌਰਾ, ਪੁ:—'ਧਾਰ' ਵੇਖੋ ॥

ਧੌਲ, ਪੁ:—ਧਰਤੀ ਚੁੱਕਣ ਵਾਲਾ ਬਲਦ, ਧਰਮ, ਜ਼ੋਰ ਦਾ ਧੱਕਾ ॥
ਵਿ:-ਚਿੱਟਾ ॥

ਧੌਲ ਦਾੜ੍ਹਾ
ਧੌਲ ਦਾੜ੍ਹੀ } ਪੁ:—ਜਿਸਦੀ ਦਾੜ੍ਹੀ ਚਿੱਟੀ ਹੈ ॥

ਧੌਲਰ, ਪੁ:—ਹਵੇਲੀ, ਮਹਿਲ, ਮਾੜੀ ॥

ਧੌਲਾ, ਪੁ:
ਧੌਲੀ, ਸ: } ਵਿ:—ਚਿੱਟਾ (ਟੀ), ਚਿੱਟਾ ਵਾਲ, ਚਿੱਟਾ ਬਲਦ ॥

ਧੌਲਾ ਦਾੜ੍ਹਾ, ਪੁ:
ਧੌਲੀ ਦਾੜ੍ਹੀ, ਸ: } ਜਿਸ ਦੀ ਦਾੜ੍ਹੀ ਚਿੱਟੀ ਹੈ।

ਧੌਲੀ ਧਾਰ, ਸ:—ਕਾਂਗੜੇ ਦੇ ਲਾਗੇ ਇੱਕ ਬਰਫ ਵਾਲਾ ਪਹਾੜ ।

ਧੌਲੂ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਚਿੱਟਾ ਕੀੜਾ, ਇੱਕ ਘਾਹ, ਇੱਕ ਚਿੱਟਾ ਬਲਦ ॥

ਧੌੜੀ, ਸ:—ਮਹੀਂ ਦੀ ਖੱਲ ਜਿਸ ਦਾ ਚੰਮ ਪੱਕਾ ਹੁੰਦਾਹੈ ॥

ਨ, ਪੁ:—ਨੰਨਾ, ਗੁਰਮੁਖੀ ਪੈਂਤੀ ਦਾ ਪੰਝੀਵਾਂ ਅੱਖਰ ॥

ਨ
ਨਾ
ਨਾਂ } ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—ਨਹੀਂ, ਨਿਸੰਗ, ਸੱਚ ਮੁਚ ਨਾਵਾਂ ਆਦਿਕਾਂ ਅੱਗੇ ਲੱਗਕੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਅਰਥ ਉਲਟਾ ਦੇਂਦਾ ਹੈ। ਜਿਹਾਕੁ:—

ਨਲਾਇਕ
ਨਲੈਕ
ਨਾਲਾਇਕ } ਵਿ:—ਜੋ ਲਾਇਕ ਨਹੀਂ ॥

ਨਪਾਕ, ਵਿ—ਜੋ ਪਾਕ (ਪਵਿੱਤ੍ਰ) ਨਹੀਂ ਆਦਿਕ ।

ਨਾਉਮੈਦ, ਵਿ—ਜਿਸਨੂੰ ਉਮੈਦ ਨਹੀਂ, ਨਿਰਾਸ।

ਨਾਇਨਸਾਫ, ਵਿ:—ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਇਨਸਾਫ ਨਹੀਂ

ਨਾਸ਼ੁਕਰ
ਨਸ਼ੁਕਰਾ } ਵਿ:—ਅਕਿਰਤਘਨ ।

ਨਹੱਕ
ਨਾਹੱਕ } ਵਿ:—ਐਵੇਂ ਹੀ, ਜੋ ਹੱਕ ਨਹੀਂ, ਅਨਿਆਉਂ, ਝੂਠਾ ਦੋਸ ॥

ਨਾ ਗੁਆਰ, ਵਿ:—ਜੋ ਗੱਲ ਚੰਗੀ ਨਾ, ਲੱਗੇ ਜੋ ਮਨ ਨੂੰ ਨਾ ਭਾਵੇ ॥

ਨਾ ਚੀਜ, ਵਿ:—ਨਕਾਰਾ, ਨਿਕੰਮਾ, ਤੁੱਛ।

ਨਡਰ, ਵਿ:—ਜਿਸ ਨੂੰ ਡਰ ਨਹੀਂ ॥

ਨਤਾਕਤ
ਨਾਤਾਕਤ } ਵਿ:—ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਤਾਕਤ ਨਹੀਂ, ਕਮਜ਼ੋਰ ।

ਨਤਾਕਤੀ
ਨਾ ਤਾਕਤੀ } ਸ:—ਤਾਕਤ ਨਾ ਹੋਣੀ, ਕਮਜ਼ੋਰੀ।

ਨ ਦਾਨ
ਨਾਦਾਨ } ਵਿ:—ਅਞਾਣਾ, ਜੋ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦਾ, ਮਸੂਮ ॥

ਨਦਾਨੀ } ਨਾਦਾਨੀ } ਸਃ—ਮੂਰਖਤਾਈ, ਜਹਾਲਤ ॥

ਨਦਾਰ } ਨਾਦਾਰ } ਵਿਃ—ਗਰੀਬ, ਭੁੱਖਾ, ਦੁਆਲੀਆ ॥

ਨਾ ਪਸੰਦ, ਵਿਃ—ਜੋ ਪਸੰਦ ਨਹੀਂ, ਨਾ ਗੁਆਰ।

ਨਾ ਪਸੰਦੀ, ਸਃ—ਗੁੱਸਾ, ਖਫਗੀ, ਨਰਾਜ਼ੀ ॥

ਨਾ ਫ਼ਰਮਾਨ, ਵਿਃ—ਜੋ ਹੁਕਮ ਨਾ ਮੰਨੇ ॥

ਨਾ ਫ਼ਰਮਾਨੀ, ਸਃ—ਇੱਕ ਖੁੰਦੀ, ਹੁਕਮ ਅਦੂਲੀ ॥ ਵਿਃ—ਨੀਲਾ ॥

ਨਾ ਬਾਲਿਗ, ਵਿਃ—ਅਬਾਲਾ, ਜੋ ਜੁਆਨ ਨਹੀਂ ॥

ਨਾ ਬਾਲਿਗੀ, ਸਃ—ਜੁਆਨੀ ਤੋਂ ਪਹਿਲੀ ਅਵਸਥਾ ॥

ਨਮਰਦ } ਨਾਮਰਦ } ਵਿਃ—ਜੋ ਉਲਾਦ ਪੈਦਾ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸੱਕਦਾ, ਖਗਾਕਲ ॥

ਨਾਮਾਕੂਲ, ਵਿਃ—ਨਾ ਮੁਨਾਸਬ, ਵਾਹਯਾਤ, ਅਕਲੋਂ ਬਾਹਰਾ ॥

ਨਾਮੁਰਾਦ, ਵਿਃ—ਜਿਸ ਦੀ ਮੁਰਾਦ ਪੂਰੀ ਨਹੀਂ ਹੋਈ, ਬੇਨਸੀਬ ॥

ਨਾਮੁਰਾਦੀ, ਸਃ—ਬੇਨਸੀਬੀ, ਸ਼ਰਾਰਤ, ਧੋਖੇ ਬਾਜ਼ੀ ॥

ਨਰਾਜ਼ } ਨਾਰਾਜ਼ } ਵਿਃ—ਰੁੱਸਿਆ ਹੋਯਾ, ਗੁੱਸੇ।

ਨਈ, ਵਿਃ—ਨਵੀਂ, ਥੋੜ੍ਹੇ ਚਿਰ ਦੀ ਬਣੀ ਹੋਈ॥

ਨਈਵੇਦ, ਪੁਃ—ਦੇਵਤਾ ਦੇ ਅਰਪਨ ਕੀਤਾ ਹੋਯਾ ਭੋਗ ॥

ਨਸ, ਸਃ—ਨਾੜੀ, ਰਗ॥

ਨਸ਼ਈ, ਪੁਃ—ਜਿਸਨੇ ਨਸ਼ਾ ਪੀਤਾ ਹੋਯਾ ਹ, ਮਸਤ, ਅਮਲੀ ॥

ਨਸ਼ਕਾ, ਪੁਃ—'ਨਕਸ਼ਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਨਸ਼ਟ, ਸਃ, ਵਿਃ—ਬਰਬਾਦੀ, ਤਬਾਹ, (ਹੋਣਾ ਕਰਨਾ)॥

ਨੱਸਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਦੌੜਨਾ, ਭੱਜਣਾ, ਬਹੁਤ ਛਿੱਥਾ ਜਾਣਾ, ਗਊ ਮਹਿੰ ਦਾ ਦੁੱਧ ਦੇਣੋਂ ਹਟ ਜਾਣਾ॥

ਨਸਤਰ, ਸਃ—ਲਹੂ ਕੱਢਣ ਵਾਲਾ ਇੱਕ ਹਥਿਆਰ ॥

ਨਸਤਰਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਨਸਤਰ ਮਾਰ ਕੇ ਲਹੂ ਜਾਂ ਪਾਕ ਕੱਢਣਾ ॥

ਨਸਤਰਾਨਾ, ਪੁਃ—ਨਸ਼ਤਰ ਮਾਰਨ ਦੀ ਮਜੂਰੀ।

ਨਸਤਾਰਾ, ਪੁਃ—'ਨਿਸਤਾਰਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਨਸਪਾਲ, ਪੁਃ—ਅਨਾਰ ਦਾ ਛਿਲਕ॥

ਨਸਪਾਲੀ, ਵਿਃ—ਨਸਪਾਲ ਦੇ ਰੰਗ ਦਾ, ਪੀਲਾ ਜਿਹਾ ॥

ਨਸ਼ਰ, ਵਿਃ—ਸਭ ਥਾਂ ਬਦਨਾਮ(ਹੋਣਾ, ਕਰਨਾ)।

ਨਸਰੋਲ, ਵਿਃ—ਪਾਸੇ ਦਾ, ਨੇਬਨਾਥ ਵੇਕ ਦ (ਸੋਨਾ) ॥

ਨਸਲ, ਸ:—ਕੁਲ, ਔਂਦ, ਟੱਬਰ, ਅਸਲ, ਵੰਸ ॥

ਨਸਲਦਾਰ, ਵਿ:—ਕੁਲ ਦਾ ॥

ਨਸਵਾਰ, ਸ:—ਨੱਕ ਵਿੱਚ ਚੜ੍ਹਾਉਣ ਵਾਲੀ ਕੁੱਟੀ ਹੋਈ ਦੁਆ ॥

ਨਸਵਾਰੀ, ਵਿ:—ਨਸਵਾਰ ਦੇ ਰੰਗ ਦਾ ॥

ਨਸ਼ਾ, ਪੁ:—ਮਦ, ਮਸਤੀ, ਸ਼ਰਾਬ ਆਦਿਕ ਦਾ ਅਮਲ, ਮਸਤ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਚੀਜ਼, ਹੰਕਾਰ ॥

ਨਸ਼ਾ ਹੋਣਾ,
ਨਸ਼ਾ ਚੜ੍ਹਨਾ, } ਕ੍ਰਿ:—ਨਸ਼ੇ ਨਾਲ ਮਸਤ ਹੋ ਜਾਣਾ ॥

ਨਸ਼ਾ ਪਾਣੀ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਨਸ਼ੇ ਵਾਲੀ ਚੀਜ਼ ਖਾਣਾ, ਜਾਂ ਪੀਣਾ ॥

ਨਸ਼ੇਖੋਰ
ਨਸ਼ੇ ਬਾਜ਼ } ਪੁ:—ਜੋ ਨਸ਼ਾ ਵਰਤੇ ॥

ਨਸ਼ੇ ਦੀ ਲਹਿਰ, ਸ:—ਨਸ਼ਾ ਪੀਕੇ ਜੋ ਬੇ ਫ਼ਿਕਰੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ॥

ਨਸ਼ੇ ਵਿੱਚ ਗਰਕ ਹੋਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਨਸ਼ਾ ਪੀ ਕੇ ਬਹੁਤ ਮਸਤ ਹੋਣਾ ॥

ਨਸਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਦੁੜਾਉਣਾ, ਭਜਾਉਣਾ ॥

ਨਸ਼ਾਬਿਣ, ਸ:—ਨਸ਼ਾ ਪੀਣ ਵਾਲੀ, ਜਿਸਨੂੰ ਨਸ਼ਾ ਚੜ੍ਹਿਆ ਹੈ ॥

ਨਸ਼ਾਸਤਾ, ਪੁ:—ਕਣਕ ਦਾ ਸਤ ॥

ਨਸ਼ਾਦਰ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਲੂਣ ਵਰਗੀ ਚੀਜ਼ ॥

ਨਸ਼ਾਨਾ, ਪੁ:—ਜਿੱਥੇ ਤੀਰ ਜਾਂ ਗੋਲੀ ਲੱਗਣੀ ਹੈ, ਮਨੋਰਥ (ਮਾਰਨਾ, ਲਾਉਣਾ) ॥

ਨਸ਼ਾਨੀ, ਸ:—ਪਛਾਣ, ਪਤਾ, ਚਿਨ੍ਹ ॥

ਨਸੀਹਤ, ਸ:—ਸਿੱਖ, ਮਤ, ਉਪਦੇਸ਼, ਸਲਾਹ ਝਿੜਕੀ (ਕਰਨੀ, ਦੇਣੀ) ॥

ਨਸੀਬ
ਨਸੀਬਾ } ਪੁ:—ਕਿਸਮਤ, ਪਰਾਲਬਧ, ਭਾਗ ॥

ਨਸੀਬ ਸੜ ਜਾਣੇ
ਨਸੀਬ ਫੁੱਟ ਜਾਣੇ } ਕ੍ਰਿ:—ਕਿਸਮਤ ਬੁਰੀ ਹੋਣੀ ॥

ਨਸੀਬ ਸੜਾ
ਬੇ ਨਸੀਬ } ਕ੍ਰਿ:—ਬੁਰੀ ਕਿਸਮਤ ਵਾਲਾ ॥

ਨਸੀਬ ਹੋਣੇ, ਕ੍ਰਿ:—ਕੋਈ ਚੀਜ਼ ਭਾਗਾਂ ਵਿੱਚ ਹੋਣੀ ॥

ਨਸੀਬ ਜਾਗਣਾ
ਨਸੀਬਾ ਜਾਗਣਾ } ਕ੍ਰਿ:—ਕਿਸਮਤ ਚੰਗੀ ਹੋਣੀ, ਨਿਹਾਲ ਹੋ ਜਾਣਾ ॥

ਨਸੀਬ ਲੜਨੇ
ਨਸੀਬੇ ਲੜਨੇ } ਕ੍ਰਿ:—ਕਿਸਮਤ ਦਾ ਵਲ ਮਲੂਮ ਹੋਣ ਲੱਗਣਾ ॥

ਨਸੀਰ, ਸ:—'ਨਕਸੀਰ' ਵੇਖੋ ॥

ਨਸੁਆਰ
ਨਸੁਆਰੀ } 'ਨਸਵਾਰ' 'ਨਸਵਾਰੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਨਸੂਰ, ਪੁ:—ਹੱਡੀ ਦਾ ਫੋੜਾ, ਜ਼ਖਮ, ਘਾਉ ॥

ਨਸ਼ੇਣ, ਸ:—'ਨਸ਼ਾਇਣ' ਵੇਖੋ ॥

ਨਸੌ, ਕ੍ਰਿ:—ਨਹੀਂ ਸੌ ॥

ਨਹਾਂ, ਪੁ:—ਖਰਾਦੀ ਦੀ ਗੋਲ ਕੀਤਿਆਂ ਵਾਲ ਛੈਣੀ ॥

ਨਹਾਉਣ (ਨ੍ਹਾਉਣ) ਹੋ ਜਾਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਬਹੁਤ ਨੁਕਸਾਨ ਹੋਣਾ ॥

ਨਹਾਉਣਾ
ਨ੍ਹਾਉਣਾ } ਕ੍ਰਿ:—ਪਿੰਡਾ ਧੋਣਾ, ਅਸਨਾਨ ਕਰਨਾ ॥

ਨਹਾਸ, ਪੁ:—ਨਸਵਾਰ ॥

ਨਹਾਰ, ਪੁ:—ਸਵੇਰ ਦਾ ਵੇਲਾ । ਵਿ:—ਸਵੇਰੇ ॥

ਨਹਾਰੀ, ਸ:—ਸਵੇਰ ਦਾ ਖਾਣਾ, ਗੁੜ ਆਟਾ ਮਿਲਾਕੇ ਜੋ ਘੋੜਿਆਂ ਆਦਿਕਾਂ ਨੂੰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ॥

ਨਹਿ / **ਨਹਿੰ** } ਪੁ:—'ਨਹੁੰ' ਵੇਖੋ ॥

ਨਹਿਸ, ਵਿ:—ਭੈੜਾ, ਬੇ ਨਸੀਬ, ਚੰਦਰਾ ॥

ਨਹਿੰਦਰ, ਸ:—ਜਨੌਰਾਂ ਦੇ ਪਿੰਜੇ ਨਹੁੰ ॥

ਨਹਿਰ, ਸ:—ਛੋਟੀ ਨਦੀ, ਬਣਾਉਟੀ ਨਦੀ ॥

ਨਹਿਰਾ, ਪੁ:—ਸਿੱਧੇ ਅਤੇ ਉੱਚੇ ਸਿੰਗਾਂ ਵਾਲਾ ਬਲਦ, ਖੁਣਸੀ ਆਦਮੀ ॥

ਨਹਿਰੀ, ਸ:—ਖੁਣਸ ਦੀ ਨਿਗਾਹ, ਜਿਸ ਧਰਤੀ ਨੂੰ ਨਹਿਰ ਦਾ ਪਾਣੀ ਮਿਲੇ ॥

ਨਹਿਰੀਆਂ ਪਾਕੇ ਵੇਖਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਖੁਣਸ ਦੀ ਨਜ਼ਰ ਨਾਲ ਵੇਖਣਾ ॥

ਨਹਿਲਾ, ਪੁ:—ਨੌਆਂ ਨਿਸ਼ਾਨਾਂ ਵਾਲਾ ਤਾਸ਼ ਦਾ ਪੱਤਾ ॥

ਨਹੀਂ, ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—ਨਾਂ, ਨ ॥ ਸ:—ਇਨਕਾਰ ॥

ਨਹੀਂ ਤਾਂ, ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—ਜੇ ਇਹ ਗੱਲ ਨਾਂ ਹੋਵੇ ਫੇਰ ॥

ਨਹੁੰ, ਪੁ:—ਉਂਗਲੀਆਂ ਦੇ ਸਿਰਿਆਂ ਉੱਤੇ ਜੋ ਹੱਡੀਦਾਰ ਚੀਜ਼ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਖੁਰ, ਨਹਿੰਦਰ ।

ਨਹੁੰ ਲਾਹੁਣੇ, ਕ੍ਰਿ:—ਨਹੁੰਆਂ ਦੇ ਕੰਢ ਕੱਟਣੇ ॥

ਨਹੁੰ ਲੈਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਪੈਰ ਤਿਲਕਣਾ, ਭੁੱਲ ਹੋ ਜਾਣੀ, ਨਾਂ ਮੰਨਣਾ ॥

ਨਹੂਸਤ, ਸ:—ਖੋਟੀ ਕਿਸਮਤ, ਖਰਾਬੀ, ਗਰੀਬ, ਭੈੜਾ ਪੈਖਾ ॥

ਨਹੂਸਤਣ, ਸ: / **ਨਹੂਸਤੀ,** ਪੁ: } ਬੇ ਨਸੀਬ, ਗਰੀਬ, ਚੰਦਰਾ (ਰੀ) ॥

ਨਹੇਰਨਾ, ਪੁ:—ਨਹੁੰ ਲਾਹੁਣ ਵਾਲਾ ਹਥਿਆਰ ॥

ਨਹੇਰਣਾ ਸਿੰਘ, ਪੁ:—ਸਿੱਖ ਨਾਈ ॥

ਨਹੋੜਾ, ਪੁ:—ਬਰਬਾਦੀ, ਤਬਾਹੀ, ਨਾਸ ॥

ਨਹੋਰਾ, ਪੁ:—ਉਲ੍ਹਾਮਾ, ਮੇਹਣਾ, ॥

ਨੱਕ, ਪੁ:—ਸਰੀਰ ਦਾ ਉਹ ਅੰਗ ਜਿਸ ਨਾਲ ਸੁੰਘਦੇ ਹਨ, ਉੱਘਾ ਮਨੁਖ, ਉੱਘੀ ਸ਼ੈ ਵਡਿਆਈ, ਮਾਣ ॥
ਸਭ ਤੋਂ ਚੰਗਾ (ਸ਼ਹਿਰ ਦਾ ਨੱਕ) ॥

ਨੱਕ ਆਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਨੱਕ ਵਿੱਚੋਂ ਪਾਣੀ ਵਗਣਾ ॥

ਨੱਕ ਸੁਣਕਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਨੱਕ ਵਿੱਚੋਂ ਜ਼ੋਰ ਨਾਲ ਸੀਂਢ ਕੱਢਣਾ ॥

ਨੱਕ ਸੁਤਵਾਂ, ਪੁ:—ਪਤਲਾ ਅਤੇ ਲੰਮਾ ਨੱਕ ॥

ਨੱਕ ਕਟਾ, ਵਿ:—'ਨੱਕ ਵੱਢਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਨੱਕ ਚੜ੍ਹਾ, ਵਿ:—ਭੈੜੇ ਸੁਭਾਉ ਵਾਲਾ, ਕ੍ਰੋਧੀ ਹੰਕਾਰੀ ॥

ਨੱਕ ਚੜ੍ਹਾਉਣਾ / **ਨੱਕ ਚਾੜ੍ਹਨਾ** } ਕ੍ਰਿ:—ਕੋਈ ਚੀਜ਼ ਬੁਰੀ ਸਮਝਣਾ, ਗੁੱਸੇ ਹੋ ਜਾਣਾ ॥

ਨੱਕ ਡੋਬ ਕੇ ਮਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਸ਼ਰਮਿੰਦਾ ਹੋਣਾ ॥

ਨੱਕ ਤੇ ਮੱਖੀ ਨਾਂ ਬੈਠਣ ਦੇਣੀ ਕ੍ਰਿ:—ਅਭਿਮਾਨ ਕਰਨਾ, ਆਪਣੇ ਆਪਨੂੰ ਵੱਡਾ ਸਮਝਣਾ॥

ਨੱਕ ਦੀ ਸੇਧੇ ਜਾਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਬਿਲਕੁਲ ਸਿੱਧੇ ਰਾਹ ਜਾਣਾ ॥

ਨੱਕ ਨਾਂ ਰਹਿਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਪਤ ਜਾਂ ਇੱਜ਼ਤ ਨਾ ਰਹਿਣੀ ॥

ਨੱਕ ਬਹਿਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—'ਨੱਕ ਆਉਣਾ' ਵੇਖੋ, ਨੱਕ ਬੈਠਣਾ ॥

ਨੱਕ ਬੈਠਣਾ (ਬੈਠ ਜਾਣਾ), ਕ੍ਰਿ: ਨੱਕ ਚੌੜਾ ਹੋ ਜਾਣਾ ॥

ਨੱਕ ਰੱਖ ਲੈਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਇੱਜ਼ਤ ਬਚਾ ਲੈਣੀ ॥

ਨੱਕ ਰਗੜਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਤਰਲੇ ਕਰਨੇ, ਮਾਫ਼ੀ ਮੰਗਣੀ ॥

ਨੱਕ ਵਹਿਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—'ਨੱਕ ਆਉਣਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਨੱਕ ਵੱਟਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—'ਨੱਕ ਚੜ੍ਹਾਉਣਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਨੱਕ ਵੱਢਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਨਿਰਾਦਰੀ ਕਰਨੀ, ਬਦਨਾਮ ਕਰਨਾ ॥

ਨੱਕ ਵੱਢਾ, ਪੁ:
ਨੱਕ ਵੱਢੀ, ਸ:
ਨੱਕ ਵੱਢੇ, ਸ:
} ਜਿਸ ਨੂੰ ਸ਼ਰਮ ਹਿਯਾਉ ਨਹੀਂ ॥

ਨੱਕ ਵਾਲਾ, ਪੁ:
ਨੱਕ ਵਾਲੀ, ਸ:
} ਜਿਸ ਦੀ ਇੱਜ਼ਤ ਸਭ ਕਰਨ ॥

ਨੱਕ ਵਿੱਚ ਦਮ ਆਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਤੰਗ ਹੋਣਾ, ਦਿੱਕ ਹੋਣਾ ॥

ਨਕਸ਼, ਪੁ:—ਨਿਸ਼ਾਨ, ਤਸਵੀਰ, ਸ਼ਕਲ ॥

ਨਕਸ਼ ਨਿਗਾਰ, ਪੁ:—ਸਜਾਉਰ, ਰੂਪ ॥

ਨਕਸ਼ਾ, ਪੁ:—ਸੂਰਤ, ਸ਼ਕਲ, ਨਮੂਨਾ ॥

ਨਕਸੀਰ, ਸ:—ਨੱਕ ਦੀਆਂ ਰਗਾਂ, ਨੱਕ ਵਿੱਚੋਂ ਲਹੂ ਨਿਕਲਣਾ (ਫੁੱਟਣੀ, ਛੁੱਟਣੀ) ॥

ਨਕਛਿਕਣੀ, ਸ:—ਇੱਕ ਗਰਮ ਖੁਸ਼ਕ ਦੁਆ ਜਿਸ ਨਾਲ ਨਿੱਛਾਂ ਆਉਂਦੀਆਂ ਹਨ ॥

ਨਕਟਾ, ਪੁ:—ਨਕ ਵੱਢਾ, ਸ਼ਰਾਰਤੀ, ਲੁੱਚਾ ॥

ਨਕਟਾਈ, ਪੁ:—ਗਲ ਵਿੱਚ ਬੰਨ੍ਹਣ ਵਾਲਾ ਫੀਤਾ

ਨਕਤੋੜਾ, ਸ:—ਫ਼ਰਿਆਦ, ਝਿੜਕੀ, ਆਕੜ ਗੁੱਸਾ ॥

ਨਕਦ
ਨਕਦੀ
} ਸ:—ਰੋਕੜ, ਜੋ ਰੁਪਯਾ ਪੈਸਾ ਉਸੇ ਵੇਲੇ ਦਿੱਤਾ ਜਾਏ ॥

ਨਕਦ ਮਾਲ, ਪੁ:—ਕੀਮਤੀ ਇਨਾਮ, ਨਿਆਮਤ ।

ਨਕੰਦ, ਵਿ:—ਜਿਸ ਵਛੇਰੇ ਦੇ ਦੁੱਧ ਦੇ ਦੰਦ ਨਹੀਂ ਲੱਥੇ ॥

ਨਕੰਦ ਵਛੇਰਾ, ਪੁ:—ਬੇ ਸਮਝ, ਅਲ੍ਹੜ ਮਨੁੱਖ ।

ਨਕਰਮਣ, ਸ:
ਨਕਰਮਾ (ਮੀ), ਪੁ:
} ਵਿ:—ਜਿਸ ਦੇ ਭਾਗ ਚੰਗੇ ਨਹੀਂ ॥

ਨਕਲ, ਸ:—ਦੂਏ ਵਾਕਰ ਕਰਨਾ, ਤਮਾਸ਼ਾ, ਉਲਥਾ, ਉਤਾਰਾ (ਕਰਨੀ, ਲਾਉਣੀ) ਨਕਲੀ ਚੀਜ਼ ॥

ਨਕਲ ਖ਼੍ਵਾਜਾ, ਪੁ:—ਗਿਲਟੀਆਂ ਦੀ ਸੋਜ ਦੀ ਇੱਕ ਦੁਆ ॥

ਨਕਲ ਨਵੀਸ, ਪੁ:—ਨਕਲ ਲਿਖਣ ਵਾਲਾ ॥

ਨਕਲੀ, ਵਿ:—ਅਸਲ ਚੀਜ ਵਰਗੀ ਹੋਈ ਹਲਕੇ ਮੇਲ ਦੀ ਚੀਜ, ਜੋ ਅਸਲੀ ਨਹੀਂ ॥

ਨਕਲੀਆ, ਪੁ:—ਨਕਲ ਉਤਾਰਨ ਵਾਲਾ, ਭੰਡ ॥

ਨੱਕਾ, ਪੁ:—ਕੰਢਾ, ਸਿਰਾ, ਗਲੀ, ਸੂਈ ਦਾ ਛੇਕ, ਨਲੀ ॥

ਨਕਾਸ, ਪੁ:—ਨਿਕਲਨ ਦਾ ਕੰਮ ਜਾਂ ਥਾਂ ॥

ਨਕਾਸ਼, ਪੁ:—ਨਕਸ਼ ਜਾ ਮੂਰਤਾਂ ਖਿੱਚਣੇ ਵਾਲਾ।

ਨਕਾਸ਼ੀ, ਸ:—ਨਕਾਸ਼ ਦਾ ਕੰਮ, ਮੂਰਤਾਂ ਖਿੱਚਣਾ ॥

ਨਕਾਸੂ, ਪੁ:—ਬਾਹਰ ਜਾਣ ਵਾਲਾ ਮਾਲ, ਬਾਹਰ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਮਾਲ ਦਾ ਮਸੂਲ, ਨਲੀ ਵਿਚੋਂ ਕੱਢਿਆ ਹੋਇਆ ਨਾਲਾ ॥

ਨਕਾਹ, ਪੁ:—ਮੁਸਲਮਾਨਾਂ ਦਾ ਵਿਆਹ (ਹੋਣਾ) ਕਰਨਾ, ਪੜ੍ਹਨਾ) ॥

ਨਕਾਹ ਮੁਤਾ, ਪੁ:—ਕੁਝ ਲੈਕੇ ਥੋੜੇ ਚਿਰ ਲਈ ਜੋ ਵਿਆਹ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ (ਮੁਸਲਮਾਨਾਂ ਵਿੱਚ)॥

ਨਕਾਹਤੀ, ਸ:—ਕਮਜੋਰੀ, ਨਤਾਕਤੀ ॥

ਨਕਾਹੀ, ਸ:—ਜਿਸ ਤ੍ਰੀਮਤ ਦਾ ਨਕਾਹ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ ॥

ਨਕਾਣਾ, ਪੁ: }
ਨਕਾਣੀ, ਸ: } ਜੋ ਹੋਰਨਾਂ ਦੇ ਕੰਮ ਵਿਚ ਦਖਲ ਦੇਵੇ ॥

ਨਕਾਰਾ, ਪੁ:—ਜੋ ਕਿਸੇ ਕੰਮ ਦਾ ਨਹੀਂ, ਨਿਕੰਮਾ, ਇੱਕ ਵਾਜਾ ॥

ਨੱਕਾਲ, ਪੁ:—ਜਿੰਨਾਂ ਪਾਣੀ ਖੂਹ ਵਿੱਚੋਂ ਕੱਢਕੇ ਪੈਲੀਆਂ ਨੂੰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇ (ਆਉਣਾ,ਮੁਕਣਾ) ਨਕਲੀਆ ॥

ਨੱਕੀ, ਸ:—'ਨੱਕੀ ਪੂਰ' ਦਾ ਇੱਕ ਪਾਸਾ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਤਦੋਂ ਦਾਉ ਆਉਂਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਕੌਡੀਆਂ ਦੇ ਗੰਡੇ ਗਿਣ ਕੇ ਇੱਕ ਬਚੇ, ਬਾਂਸ ਜਾਂ ਦੀਣ ਦੀ ਨਲੀ ॥

ਨੱਕੀ ਪੂਰ, ਪੁ:—ਕੌਡਾਂ ਨਾਲ ਖੇਡਣ ਵਾਲੀ ਇੱਕ ਖੇਡ ॥

ਨੱਕੀ ਮੁੱਠ, 'ਨੱਕੀ ਪੂਰ' ਵਿੱਚ ਕੌਡਾਂ ਨਾਲ ਭਰੀ ਹੋਈ ਮੁੱਠ ॥

ਨਕੀਬ, ਪੁ:—ਹਲਕਾਰਾ, ਅਮੀਰ ਦੇ ਅੱਗੇ ਚਲਣ ਵਾਲਾ ॥

ਨਕੂੜਾ ਪੁ:—ਨੱਕ ਦਾ ਇੱਕ ਰੋਗ ॥

ਨਕੂਆ, ਪੁ:—ਨੱਕ, ਨੱਕ ਦਾ ਇੱਕ ਰੋਗ ॥

ਨਕੇਲ, ਸ:—ਊਠ ਦੇ ਨੱਕ ਵਿੱਚ ਪਾਉਣ ਵਾਲੀ ਲਕੜੀ, ਉਸ ਲਕੜੀ ਵਿੱਚ ਦੀ ਰੱਸੀ ॥

ਨਕੈਈ, ਪੁ }
ਨਕੈਣ, ਸ: } ਲਹੌਰ ਦੇ ਜਿਲੇ ਦੇ ਇੱਕ ਅਲਾਕੇ ਦੇ ਲੋਕ ॥

ਨਕੈਈ ਸਿੰਘ, ਪੁ:—ਉਸ ਅਲਾਕੇ ਦਾ ਸਿੱਖ।

ਨਕੋ ਨਕ ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—ਸਿਰੇ ਤਕ, ਪੂਰਾ ਪੂਰਾ (ਭਰਿਆ ਹੋਇਆ)॥

ਨਕੌੜਾ, ਪੁ:—ਘੋੜੇ ਦੇ ਨੱਕ ਉਪਰਲਾ ਤਸਮਾ ॥

ਨਖ, ਸ:—ਬਰੀਕ ਰੇਸ਼ਮੀ ਧਾਗਾ, ਕੁਲੀਨ ਆਦਮੀ, ਨਹੁੰ ॥

ਨਖਸਮਾ, ਨਖਸਮਾਂ ਪੁ:, ਵਿ:—ਜਿਸ ਦਾ ਮਾਲਕ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ॥

ਨਖਸਮੀ, ਸ:, ਵਿ:—ਜਿਸ ਦਾ ਖਸਮ ਗੁਸਾਈਂ ਨਹੀਂ ॥

ਨਖੱਟੂ, ਪੁ:—ਜੋ ਕੁਝ ਨਾ ਖੱਟੇ, ਨਿਕੰਮਾ, ਨਕਾਰਾ

ਨਖਤ੍ਰ, ਪੁ:—'ਨਛੱਤ੍ਰ' ਵੇਖੋ ॥

ਨਖੱਤ੍ਰਾ, ਨਖੱਤਾ ਵਿ:—ਗਰੀਬ, ਬੇ ਨਸੀਬ, ਅਹਮਕ ਨਕਾਰਾ ॥

ਨਖਰਾ, ਪੁ:—ਲਾਡ, ਮਜਾਜ, ਬਾਂਕ ਪੁਣਾ, ਵਿਖਾਵਾ ਹਾਸਾ ॥

ਨਖਰਾ ਤਿੱਲਾ, ਪੁ:—ਲਾਡ, ਬਾਂਕ ਪੁਣਾ ॥

ਨਖਰੇ ਹੱਥਾ, ਪੁ:, **ਨਖਰੇ ਹੱਥੀ,** ਸ:, **ਨਖਰੇ ਬਾਜ,** ਪੁ: — ਜੋ ਨਖਰੇ ਕਰੇ, ਬਾਂਕਾ(ਕੀ) ॥

ਨਖਰੇ ਬਾਜ਼ੀ, ਸ:—ਬਾਂਕ ਪੁਣਾ, ਧੋਖੇ ਬਾਜ਼ੀ ॥

ਨਖਰੇਲੋ, ਸ:—ਨਖਰੇ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ॥

ਨਖਿਜ਼ਮਾ, ਵਿ:—ਜਿਸ ਨੂੰ ਕੋਈ ਕੰਮ ਕਾਰ ਨਹੀਂ ॥

ਨਖਾਸ, ਪੁ:—ਜਿੱਥੇ ਘੋੜੇ ਤੇ ਡੰਗਰ ਵਿਕਣ, ਮਾਲ ਮੰਡੀ ॥

ਨਖਾਰ, ਸ:—ਸਾਬਣ ਸੱਜੀ ਆਦਿਕ ਜਿਸ ਨਾਲ ਕਪੜੇ ਦੀ ਮੈਲ ਜਾਂ ਰੰਗ ਉਡ ਜਾਵੇ ॥

ਨਖਾਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਧੋਣਾ, ਰੰਗ ਜਾਂ ਮੈਲ ਉਡਾਉਣੀ ॥

ਨਖਾਰਾ, ਪੁ:—ਸਲਾਈ ਨਾਲ ਧਾਗਾ ਗੁੰਦਣ ਦਾ ਕੰਮ (ਲਾਉਣਾ) ॥

ਨਖਾਲਸ, ਵਿ:—ਖਰਾ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਖੋਟ ਜਾਂ ਮੈਲ ਨਹੀਂ ॥

ਨਖਿੱਧ, ਵਿ:—ਅਪਵਿਤ੍ਰ, ਬਹੁਤ ਖਰਾਬ, ਨਿਕੰਮੀ ਜਾਂ ਭੈੜੀ ਸ਼ੈ ॥

ਨਖੁੱਟਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਘਰ ਘਰ ਕੇ ਮੁੱਕ ਜਾਣਾ, ॥

ਨਖੁਨ, ਪੁ:—ਨਹੁੰ, ਨਹਿੰਦਰ, ਖੁਰ ਦਾ ਅਗਲਾ ਹਿੱਸਾ, ਨਹੁੰ ਵਰਗੀ ਇਕ ਸਿੱਪੀ, ਅੱਖਾਂ ਦਾ ਇੱਕ ਰੋਗ ॥

ਨਖੂਨਾ, ਪੁ:—ਅੱਖਾਂ ਦਾ ਇੱਕ ਰੋਗ ॥

ਨਖੇੜਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਪਛਾਨਣਾ, ਅੱਡ ਅੱਡ ਕਰਨਾ ॥

ਨਗ, ਪੁ:—ਆਹਰ, ਬੇਦਾ, ਪਹਾੜ, ਜਿਸ ਦੀ ਗਿਣਤੀ ਅਲਗ ਹੋਵੇ (ਪੰਜ ਨਗ = ਗਿਣਤੀ ਦੀਆਂ ਪੰਜ ਚੀਜਾਂ) ॥

ਨੰਗ, ਪੁ:—ਨੰਗਾ ਪੇਣਾ, ਸ਼ਰਮ, ਹਯਾ, ਇੱਕ ਰੁੱਖ ॥

ਵਿ:—ਗਰੀਬ, ਬੇ ਸ਼ਰਮ, ਗੁਸਤਾਕ, ਨਿਡਰ ॥

ਨੰਗ ਧੜੰਗ (ਗਾ) ਵਿ:—ਬਿਲਕੁਲ ਨੰਗਾ ॥

ਨੰਗ ਧ ੱਲ, ਵਿ:—ਗਰੀਬ, ਨੰਗਾ, ਨਦਾਰ ॥

ਨੰਗ ਨਮੂਸ, ਪੁ:—ਪਤ, ਅਬਰੂ ॥

ਨਗਦ, ਵਿ:—'ਨਕਦ' ਵੇਖੋ ॥

ਨਗੰਦਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਨਗਦਾ ਲਾਉਣਾ ॥

ਨਗੰਦਵਾਉਣਾ
ਨਗੰਦਾਉਣਾ
ਨੰਗਦਾਉਣਾ } ਕ੍ਰਿ:—ਨਗੰਦਣ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਾਉਣਾ ॥

ਨਗਦ, ਪੁ:—ਰੁਪਇਆ ॥

ਨਗੰਦਾ, ਪੁ:—ਰਜਾਈ ਤੁਲਾਈ ਆਦਿਕ ਵਿਚ ਰੂੰ ਭਰਕੇ ਜੋ ਤੋਪੇ ਲਾਏ ਜਾਂਦੇ ਹਨ (ਮਾਰਨਾ)॥

ਨਗੰਦਾਈ
ਨੰਗਦਾਈ } ਸ:—ਨਗੰਦਣ ਦਾ ਕੰਮ ਜਾਂ ਢੰਗ ਜਾਂ ਮਜੂਰੀ ॥

ਨਗਦੀ, ਸ:—'ਨਕਦੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਨਗੰਦਵਾਈ, ਸ:—'ਨਗੰਦਾਈ' ਵੇਖੋ ॥

ਨਗਦੋ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਚੀਜ ਦੇਹ ਕੇ ਨਗਦ ਮੁੱਲ ਲੈ ਲੈਣਾ ॥

ਨਗਰ, ਪੁ:—ਸ਼ਹਿਰ, ਕਸਬਾ, ਵਡੀ ਬਸਤੀ ॥

ਨਗਰ ਕੀਰਤਨ, ਪੁ:—ਸ਼ਹਿਰ ਵਿੱਚ ਫਿਰਕੇ ਭਜਨ ਗਾਉਣੇ ॥

ਨਗਰ ਕੋਟ, ਪੁ:—ਕਾਂਗੜਾ (ਮਸ਼ਹੂਰ ਪਹਾੜੀ ਸ਼ਹਿਰ) ॥

ਨਗਰੀ, ਸ:—ਛੋਟਾ ਨਗਰ, ਸ਼ਹਿਰ, ਸ਼ਹਿਰੀਆਂ॥ ਵਿ:—ਸ਼ਹਿਰ ਦਾ ॥

ਨਗਰੋਟਾ, ਪੁ:—ਛੋਟਾ ਨਗਰ, ਕਸਬਾ, ਇੱਕ ਕਸਬਾ ॥

ਨਗਲਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਨਗਰ ਬਸਾਉਣਾ ॥

ਨੰਗਾ, ਪੁ: ਵਿ:—ਜਿਸ ਨੇ ਕਪੜੇ ਨਾ ਪਾਏ ਹੋਣ, ਉੱਘਾ ॥

ਨਗਾਰ ਖਾਨਾ, ਪੁ:—ਮਹਿਲ ਦੀ ਡੇਉੜ੍ਹੀ ਵਿੱਚ ਜਿੱਥੇ ਨਗਾਰੇ ਵਜਦੇ ਹੋਣ ॥

ਨਗਾਰਚਨ, ਸ:
ਨਗਾਰਚੀ, ਪੁ: } ਜੋ ਨਗਾਰਾ ਬਜਾਵੇ ॥

ਨਗਾਰਾ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦਾ ਬਾਜਾ, ਦਮਾਮਾ, ਧੌਂਸਾ ॥

ਨਗਾਰੇ ਦੀ ਚੋਟ ਨਾਲ, ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—ਸਭ ਦੇ ਸਾਮ੍ਹਣੇ ॥

ਨਗਾਲੀ, ਪੁ:—ਨੜੀ ਦਾ ਅਗਲਾ ਹਿੱਸਾ ॥

ਨੰਗੀ, ਸ:, ਵਿ:—ਜਿਸ ਉੱਤੇ ਕਪੜਾ ਆਦਿਕ ਨਹੀਂ, ਉੱਘੀ ॥

ਨੰਗੀ ਤਲਵਾਰ, ਸ:—ਨਿਡਰ ਆਦਮੀ ॥

ਨਗੀਨਾ, ਪੁ:—ਨਗ, ਥੇਵਾ, ਜੋ ਚੀਜ ਬਹੁ ਸਿਰ ਠੀਕ ਫਿਕੇ (ਜੜਨਾ) ॥

ਨਗੀਨੇ ਵਰਗਾ, ਵਿ:—ਠੀਕ ਜੜਿਆ ਹੋਯਾ ਨਿਖਾ ਜਿਹਾ, ਸੋਹਣਾ ॥

ਨੰਗੇਜ, ਪੁ:—ਨੰਗਾ ਹੋਣਾ, ਸਰੀਰ ਦੇ ਗੁੱਝੇ ਅੰਗ, ਪੜਦੇ ਦੀ ਥਾਂ ॥

ਨਗੌਡੀ, ਵਿ:—ਬਿਚਾਰਾ, ਗਰੀਬ, ਆਜਜ਼ ॥

ਨਗੌਰ, ਪੁ:—ਇਕ ਸ਼ਹਿਰ ਅਤ ਜ਼ਿਲਾ ॥

ਨਗੌਰਾ, ਪੁ:—ਨਗੌਰ ਦਾ ਬਸਨੀਕ ॥

ਨਗੌਰਾ, ਪੁ:
ਨਗੌਰੀ, ਸ: } ਵਿ:—ਨਗੌਰ ਦਾ (ਨਗੌਰੀ ਬਲਦ) ॥

ਨੰਘਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—'ਲੰਘਣਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਨਘਾਰ,
ਨਘਾਰਾ, } ਪੁ:—ਫੈਂਥਾ, ਮੁਸੀਬਤ, ਤਬਾਹੀ (ਪੈਣਾ)।

ਨਘਾਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਡੋਬਣਾ, ਬਰਬਾਦ ਕਰਨਾ, ਗੜੱਪ ਕਰ ਜਾਣਾ ॥

ਨੱਚਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਜੁਗਤ ਨਾਲ ਹੱਥ ਪੈਰ ਮਾਰਕੇ ਇੱਧਰ ਉੱਧਰ ਫਿਰਨਾ, ਕੁੱਦਣਾ, ਟੱਪਣਾ ਪੁ:—ਨਾਚ ॥

ਨੱਚਣਾ ਟੱਪਣਾ, ਪੁ:
ਨੱਚਣੀ ਟੱਪਣੀ, ਸ: } ਨੱਚਣ ਟੱਪਣ ਵਾਲ਼ਾ (ਲੀ) ॥

ਨਚਵਈਆ, ਪੁ:—ਨੱਚਣ ਵਾਲਾ ॥

ਨਚਵਾਉਣਾ,
ਨਚਾਉਣਾ, } ਕ੍ਰਿ:—ਨੱਚਣ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਾਉਣਾ ॥

ਨਚਵਾਈ,
ਨਚਾਈ, } ਸ:—ਨੱਚਣ ਦੀ ਮਜੂਰੀ ॥

ਨਚਾਰ, ਪੁ:
ਨਚਾਰੀ, ਸ: } ਬਹੁਤ ਨੱਚਣ ਵਾਲਾ (ਲੀ) ॥

ਨਚੁੜਵਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਨਚੋੜਨ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਾਉਣਾ ॥

ਨਚੋੜਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਨਿਪੀੜ ਜਾਂ ਮਰੋੜ ਕੇ ਪਾਣੀ ਕੱਢਣਾ, ਘੁੱਟਣਾ, ਦੱਬਣਾ, ਵੇਲਣਾ, ਚੋਣਾ, ਲਹੂ ਕੱਢਣਾ ॥

ਨਚੋੜ ਪੁ:-ਨਚੋੜ ਕੇ ਕੱਢਿਆ ਹੋਇਆ ਰਸ ਆਦਿਕ ॥

ਨਛੱਤ੍ਰ, ਪੁ:—ਤਾਰਾ, ਗ੍ਰਹਿ, ਅਕਾਸ਼ ਦੇ ਸੂਰਜ ॥

ਨਛਿੱਕ (ਕਾ), ਵਿ:—ਸ਼ਰਮਿੰਦਾ ॥

ਨਜਦੀਕ, ਵਿ:
ਨਜਦੀਕੀ, ਸ: } 'ਨਜੀਕ' 'ਨਜੀਕੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਨਜਰ, ਸ:—ਨੀਝ, ਨਿਗਾਹ, ਤੱਕ, ਵੇਖ ਭਾਲ, ਪਛਾਣ, ਕ੍ਰਿਪਾ, ਖਿਆਲ, ਧਿਆਨ, ਵੇਖਣ ਦਾ ਬੁਰਾ ਅਸਰ, ਜੋ ਚੀਜ ਵੱਡੇ ਦੀ ਭੇਟ ਕੀਤੀ ਜਾਵੇ ।

ਨਜਰ ਆਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਪਰਗਟ ਹੋਣਾ, ਦਿੱਸਣਾ

ਨਜਰ ਗੁਜਾਰਨੀ, ਸ:—'ਨਜਰ ਦੇਣੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਨਜਰ ਚੜ੍ਹਨੀ, ਸ:-ਵੇਖ ਕੇ ਮਨ ਨੂੰ ਭਾ ਜਾਣਾ।

ਨਜਰ ਚੁਰਾਉਣੀ, ਸ:—ਅਭਮਾਨ ਜਾਂ ਸ਼ਰਮ ਆਦਿਕ ਕਰਕੇ ਅੱਖਾਂ ਮੋੜ ਲੈਣੀਆਂ ॥

ਨਜਰ ਟਪਾਰ, ਸ:—'ਨਜਰ ਲੱਗਣੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਨਜਰ ਦੇਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਭੇਟ ਚੜ੍ਹਾਉਣਾ, ਬਲੀ ਦੇਣੀ ॥

ਨਜਰ ਨਿਆਜ, ਪੁ:—ਭੇਟ, ਸੁਖਣਾ, ਚੜ੍ਹਾਵਾ।

ਨਜਰ ਪਾਉਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਵੇਖਣਾ, ਤੱਕਣਾ॥

ਨਜਰ ਪੈਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਸਹਿਸੁਭਾ ਦਿੱਸਣਾ ॥

ਨਜਰ ਬਚਾਉਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਨਾ ਦਿੱਸਣਾ, ਖਿਸਕ ਜਾਣਾ ॥

ਨਜਰ ਬੱਟੂ, ਪੁ:—'ਨਜਰ ਵੱਟੂ' ਵੇਖੋ ॥

ਨਜਰ ਬੰਦ, ਵਿ:—ਜਾਦੂ, ਜੋ ਕੈਦੀ ਨਜਰ ਵਿਚ ਰਹੇ (ਰੱਖਣਾ) ॥

ਨਜ਼ਰ ਬੰਦੀ, ਸ:—ਕੈਦ, ਹਵਾਲਾਤ, ਹੱਥ ਚਲਾਕੀ, ਨਜ਼ਰ ਬੰਦ ਹੋਣ ਦੀ ਹਾਲਤ॥

ਨਜ਼ਰ ਬਦਲਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਪਿਆਰ ਜਾਂ ਵਾਧਾ ਕਰਨੀ, ਛੱਡ ਦੇਣੀ ॥

ਨਜ਼ਰ ਬਾਜ਼, ਪੁ:—ਤਾੜਨ ਵਾਲਾ ॥

ਨਜ਼ਰ ਭਰਕੇ ਦੇਖਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਅੱਖਾਂ ਟਿਕਾ ਕੇ ਵੇਖਣਾ,ਪਿਆਰ ਜਾਂ ਗੁੱਸੇ ਨਾਲ ਤੱਕਣਾ॥

ਨਜ਼ਰ ਮਾਰਨੀ; ਕ੍ਰਿ:—ਦੇਖਣਾ ਭਾਲਣਾ, ਤੱਕਣਾ ॥

ਨਜ਼ਰ ਮਲਾਉਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਪੂਰਾ ਚੇਹਰਾ ਵੇਖਣਾ ॥

ਨਜ਼ਰ ਰੱਖਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਧਿਆਨ ਰੱਖਣਾ, ਰਾਖੀ ਕਰਨੀ ॥

ਨਜ਼ਰ ਲੱਗਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਕਿਸੇ ਦੇ ਵੇਖਣ ਦਾ ਬੁਰਾ ਅਸਰ ਹੋਣਾ ॥

ਨਜ਼ਰ ਵੱਟੂ, ਪੁ:—ਨਜ਼ਰ ਨਾ ਲੱਗਣ ਦੇਣ ਵਾਲਾ ਕਾਲਾ ਮਣਕਾ, ਬੁਰੀ ਨਜ਼ਰ ਹਟਾਉਣ ਵਾਲੀ ਕੋਈ ਚੀਜ਼॥

ਨਜ਼ਰ ਵਿੱਚ, ਵਿ:—ਜੋ ਦਿੱਸੇ, ਜਿਸ ਦਾ ਧਿਆਨ ਹੋਵੇ॥

ਨਜ਼ਰ ਵਿੱਚ ਰੱਖਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਵੇਖਦੇ ਰਹਿਣਾ, ਕਾਬੂ ਰੱਖਣਾ॥

ਨਜ਼ਰਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਨਜ਼ਰ, ਲਾਉਣੀ, ਅੱਖਾਂ ਨਾਲ ਬੁਰਾ ਅਸਰ ਪਾਉਣਾ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਨਜ਼ਰ ਲੱਗੀ ਹੋਵੇ ਉਸ ਨੂੰ ਟੂਣਾ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਨੂੰ ਵਿਖਾਲਣਾ॥

ਨਜ਼ਰਾਨਾ, ਪੁ:—ਜੋ ਚੀਜ਼ ਵੱਡੇ ਦੀ ਭੇਟ ਕੀਤੀ ਜਾਵੇ॥

ਨਜ਼ਰੀ ਆਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਨਜ਼ਰ ਆਉਣਾ, ਦਿੱਸ ਪੈਣਾ॥

ਨਜ਼ਲਾ, ਪੁ:—ਨੱਕ ਵਿੱਚੋਂ ਪਾਣੀ ਵਗਣ ਦਾ ਰੋਗ, ਰੇਸ਼ਾ, ਜ਼ੁਕਾਮ॥

ਨਜਾਤ, ਸ:—ਮੁਕਤੀ, ਛੁਟਕਾਰਾ, ਦੁਖਾਂ ਦਾ ਦੂਰ ਹੋ ਜਾਣਾ॥

ਨਜ਼ਾਰਾ, ਪੁ:—ਜੋ ਨਜ਼ਰ ਆਵੇ, ਸੈਲ, ਤਮਾਸ਼ਾ॥

ਨਜਿੱਠਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਪੂਰਾ ਕਰਨਾ, ਨਿਬਾਹੁਣਾ, ਝੱਲਣਾ, ਸਹਾਰਨਾ॥

ਨਜ਼ੀਕ, ਕ੍ਰਿ:, ਵਿ:—ਨੇੜੇ, ਸਾਮ੍ਹਣੇ, ਲਾਗੇ॥

ਨਜ਼ੀਕਣ, ਸ:—ਜਿਸ ਤੀਮਤ ਨਾਲ ਨੇੜਦਾ ਸਾਕ ਹੋਵੇ॥

ਨਜ਼ੀਕੀ, ਪੁ:—ਨੇੜੇ ਦਾ ਸਾਕ॥

ਸ:-ਨਜ਼ੀਕ ਹੋਣ ਦੀ ਹਾਲਤ॥

ਨਜੀਬ, ਪੁ:
ਨਜੀਬਣੀ, ਸ: } ਦਲੇਰ,ਸਖੀ,ਖੁੱਲ੍ਹੇ ਦਿਲ ਵਾਲਾ (ਲੀ)॥

ਨਜੀਬ ਪੁਣਾ, ਪੁ:
ਨਜੀਬੀ, ਸ: } ਭਲਮਾਨਸੀ, ਸਖਾਵਤ, ਉੱਤਮਤਾਈ॥

ਨਜੂਮ, ਪੁ:—ਤਾਰਿਆਂ ਦੇ ਹਿਸਾਬ ਦਾ ਇਲਮ॥

ਨਜੂਮਣ, ਸ:
ਨਜੂਮੀ, ਪੁ: } ਜੋ ਨਜੂਮ ਦਾ ਇਲਮ ਜਾਣੇ॥

ਨਜ਼ੂਲ, ਪੁ:, ਸ:—ਸਰਕਾਰੀ ਜ਼ਮੀਨ ਅਤੇ ਉਸ ਦਾ ਮਸੂਲ, ਗੁੱਸਾ, ਬਿਪਤਾ, ਜ਼ੁਲਮ, ਨਜ਼ਲਾ ॥

ਨਟ, ਪੁ:—ਤਮਾਸ਼ਾ ਕਰਨ ਵਾਲਾ, ਬਾਜ਼ੀ ਗਰ, ਮਦਾਰੀ॥

ਨਟ ਖਟ, ਪੁ:, ਵਿ:—ਸ਼ਰਾਰਤੀ ਆਦਮੀ, ਸ਼ਤਾਨ, ਦੁਸ਼ਟ ॥

ਨਟ ਖਟੀ, ਸ:—ਸ਼ਰਾਰਤ, ਉਪੱਦਰ, ਚਲਾਕੀ (ਕਰਨੀ) ॥

ਨਟ ਬਿੱਦਿਆ
ਨਟ ਵਿੱਦਿਆ } ਸ:—ਬਾਜ਼ੀ ਗਰੀ, ਮਦਾਰੀ ਦਾ ਹੁਨਰ ॥

ਨਟਣੀ
ਨਟੀ } ਸ:—ਬਾਜ਼ੀ ਗਰਨੀ, ਤਮਾਸ਼ਾ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ॥

ਨੱਠਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਦੌੜਨਾ, ਭੱਜਣਾ, ਨੱਸਣਾ ॥

ਨਠਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਦੁੜਾਉਣਾ, ਭਜਾਉਣਾ, ਨਸਾਉਣਾ ॥

ਨੱਢਾ, ਪੁ:
ਨੱਢੀ, ਸ: } ਜੁਆਨ, ਤਕੜਾ (ੜੀ), ਮੁਟਿਆਰ॥ ਮੁੰਡਾ, ਕੁੜੀ॥

ਨਢਾਲ, ਵਿ:—ਕਮਜ਼ੋਰ, ਬੇ ਹੋਸ਼, ਜੋ ਹਿੱਲ ਨਾਂ ਸੱਕੇ ॥

ਨਣਦ, ਸ:—ਖੌਂਦ ਦੀ ਭੈਣ, ਨਨਾਣ ॥

ਨਣਦੋਈਆ, ਪੁ:—ਨਣਦ ਦਾ ਘਰ ਵਾਲਾ ॥

ਨਣਾਨ, ਸ:—ਖੌਂਦ ਦੀ ਭੈਣ ॥

ਨੰਤ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਗਹਿਣਾ, 'ਅਨੰਤ' ਵੇਖੋ ॥

ਨੱਤਾ, ਪੁ:—ਕੋਲ੍ਹ ਪੂੰਝਣ ਵਾਲਾ ਉੱਨ ਦਾ ਕਪੜਾ, ਪੜੋਤੇ ਦਾ ਪੁਤ੍ਰ ॥

ਨਤਾਣਾ, ਵਿ:—ਕਮਜ਼ੋਰ, ਅਨਾਥ, ਬੇ ਹੋਸ਼ ॥

ਨੱਤੀ, ਸ:—'ਨੱਥੀ' ਵੇਖੋ, ਪੜੋਤੇ ਦੀ ਧੀ ॥

ਨੰਤੀ, ਸ:—ਕੰਨ ਦੀ ਬਹੁਤ ਛੋਟੀ ਮੁਰਕੀ, ਬੀਰ ਬਲੀ ॥

ਨਤੀਜਾ, ਪੁ:—ਕਿਸੇ ਕੰਮ ਦਾ ਫਲ, ਛੇਕੜ ॥

ਨੱਥ, ਸ:—ਨੱਕ ਦੀ ਬਾਲੀ, ਬਲਦ ਆਦਿਕਾਂ ਦੇ ਨੱਕ ਦਾ ਰੱਸਾ ॥

ਨੱਥ ਲੈਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—'ਨੱਥਣਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਨੱਥਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਜਨੌਰ ਦੇ ਨੱਕ ਵਿੱਚ ਰੱਸਾ ਪਾਉਣਾ, ਨੱਥੀ ਕਰਨੀ, ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਕਾਬੂ ਕਰਨਾ ॥

ਨਥਲਾ, ਪੁ:—ਵੱਡੀ ਨੱਥ ॥

ਨਥਲੀ, ਸ:—ਛੋਟੀ ਥ ॥

ਨਥਲੂ, ਪੁ:—ਜੋ ਨੱਥ ਨਾ ਬਹੁਤ ਵੱਡੀ ਹੋਵ ਨਾਂ ਛੋਟੀ ॥

ਨਥਵਾਉਣਾ
ਨਥਾਉਣਾ } ਕ੍ਰਿ:—ਨੱਥਣ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਾਉਣਾ ॥

ਨਥਵਾਈ
ਨਥਾਈ } ਸ:—ਨੱਥਣ ਦੀ ਮਜੂਰੀ ॥

ਨੱਥੀ, ਸ:—ਕਾਗਤ ਗੰਢਣ ਵਾਲਾ ਧਾਗਾ; ਕਿਸੇ ਆਮਲੇ ਦੇ ਕਾਗਤਾਂ ਦਾ ਕੱਠ ॥

ਨੱਥੀ ਕਰਨੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਧਾਗਾ ਪਰੋਕੇ ਕਾਗਤ ਕੱਠੇ ਕਰਨਾ ॥

ਨਥੂਰ, ਪੁ:—'ਨਸੂਰ' ਵੇਖੋ ॥

ਨਦੀ, ਸਃ—ਦਰਿਆ, ਨਾਲਾ ॥

ਨੰਦੀ, ਸਃ—ਹਿੰਦੂਆਂ ਦੀ ਇੱਕ ਦੇਵੀ ॥

ਨਦੀਦਾ, ਵਿਃ—ਜਿਸ ਨੇ ਕਦੇ ਕੁਝ ਡਿੱਠਾ ਨਹੀਂ, ਲੋਭੀ, ਖਾਊ ॥

ਨੰਦੂ, ਪੁਃ—ਇੱਕ ਆਦਰ ਦਾ ਬਚਨ ॥

ਨੰਦੂ ਕੱਢਣਾ
ਨੰਦੂ ਕੱਢ ਵਖਾਉਣਾ } ਕ੍ਰਿਃ—ਕਿਸੇ ਕੰਮ ਤੋਂ ਨਾਂਹ ਕਰਨੀ ॥

ਨੰਦੂ ਜੁਆਣ, ਪੁਃ—ਤਮਾਸ਼ਾ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਰਿੱਛ ਜਾਂ ਬਾਂਦਰ ॥

ਨੰਦੋਇ
ਨੰਦੋਈਆ } ਪੁਃ—ਨਨਾਣ ਦਾ ਖੌਂਦ ॥

ਨਧੜਕ, ਵਿਃ—ਨਿਡਰ, ਦਲੇਰ ਹੌਸਲੇ ਵਾਲਾ ॥

ਨਧਾਨ, ਪੁਃ—ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਗੁਣ ਮੁਬਾਰਕ ਹੋਵੇ ॥

ਨੰਨਾ, ਪੁਃ—'ਨ' ਅੱਖਰ, ਨਾਂਹ, ਇਨਕਾਰ ॥

ਨੰਨਾ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਨਾਂਹ ਕਰ ਦੇਣੀ, ਨਾ ਮੰਨਣਾ ॥

ਨੰਨਾ
ਨੰਨ੍ਹਾ } ਵਿਃ—ਛੋਟਾ, ਅਞਾਣਾ, ਨਦਾਨ, ਬਾਲ ॥

ਨਨਾਣ, ਸਃ—ਖੌਂਦ ਦੀ ਭੈਣ ॥

ਨਨਾਣ ਵਈਯਾ, ਪੁਃ—ਨਨਾਣ ਦਾ ਖੌਂਦ ॥

ਨਨਿਔਰਾ, ਪੁਃ—ਸੱਸ ਦਾ ਪੇਊ ॥

ਨਪਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਨਪਿਆ ਜਾਣਾ, ਦੱਬਿਆ ਜਾਣਾ ॥

ਨੱਪਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਦੱਬਣਾ, ਘੁੱਟਣਾ, ਪਕੜਨਾ, ਕਾਬੂ ਕਰਨਾ ॥

ਨਪਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਨਾਪ ਕਰਾਉਣਾ, ਮਿਣਵਾਉਣਾ ॥

ਨਪਾਈ, ਸਃ—ਨਾਪਣ ਦਾ ਕੰਮ ਜਾਂ ਮਜੂਰੀ ॥

ਨਪਾਣ, ਪੁਃ—ਨਾਪ, ਅੰਦਾਜ਼ਾ ॥

ਨਪਿੱਤਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਘੁੱਟਣਾ, ਦੱਬਣਾ ॥

ਨਪੀਰੀ, ਸਃ—'ਨਫੀਰੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਨਪੀੜ, ਸਃ—ਔਖ, ਦੁੱਖ ॥

ਨਪੀੜਨਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਪੀਹਣਾ, ਦਲਣਾ, ਦੱਬਣਾ, ਸਹਾਰਨਾ, ਦੁੱਖ ਦੇਣਾ ॥

ਨਪੈਥਰ, ਵਿਃ—ਅਨਾਥ, ਨਿਮਾਣਾ ॥

ਨਫਸ, ਪੁਃ—ਸਾਹ, ਸਰੀਰ, ਆਤਮਾ, ਭੋਗ ਦੀ ਇੱਛਿਆ ॥

ਨਫਰ, ਪੁਃ—ਨੌਕਰ, ਟਹਿਲੀਆ ॥

ਨਫਰਤਾ, ਪੁਃ—ਗੁਲਾਮੀ ॥

ਨਫਰੀ, ਸਃ—ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਦੀ ਮਜੂਰੀ ਦਿਹਾੜੀ ॥

ਨਫਾ, ਪੁਃ—ਲਾਹ, ਫਾਇਦਾ, ਖੱਟੀ, (ਪਾਉਣਾ) ॥

ਨਫਿੱਟ, ਵਿਃ—ਨਕਾਰਾ, ਜੋ ਕਿਸੇ ਕੰਮ ਜੋਗਾ ਨਹੀਂ ॥

ਨਫੀਸ, ਵਿਃ—ਬਰੀਕ, ਸੁੱਚਾ, ਖਰਾ ॥

ਨਫੀਰੀ, ਸਃ—ਇੱਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਮੁਰਲੀ, ਬਾਂਸਰੀ, ਤੂਤੀ ॥

ਨਬਜ਼, ਸ:—ਨਾੜੀ, ਹੱਥ ਦੀ ਰਗ ॥

ਨੰਬਰ, ਪੁ:—ਗਿਣਤੀ, ਦਰਜਾ, ਵਾਰੀ ॥

ਨੰਬਰਦਾਰ
ਨੰਬਰਦਾਰਨੀ
ਨੰਬਰ
ਨੰਬਰੀ } 'ਲੰਬਰਦਾਰ' ਆਦਿਕ ਵੇਖੋ ॥

ਨਬਾਹ, ਪੁ:—ਕੰਮ ਪੂਰਾ ਹੋਣਾ, ਗੁਜ਼ਾਰਾ, ਰਾਖੀ, ਮੇਲ (ਹੋਣਾ, ਕਰਨਾ) ॥

ਨਬਾਹੁਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਕੰਮ ਪੂਰਾ ਕਰਨਾ, ਬਚਾਉਣਾ, ਧਿਆਨ ਰੱਖਣਾ, ਧਰਮ ਉੱਤੇ ਕਾਇਮ ਰਹਿਣਾ, ਚਲਾਉਣਾ ॥

ਗਲ ਪਈ ਨੂੰ ਨਬਾਹੁਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਜੇਹੜਾ ਕੰਮ ਕਰਨਾ ਪਿਆ ਹੈ ਉਸ ਨੂੰ ਲਾਚਾਰ ਹੋਕੇ ਪੂਰਾ ਕਰਨਾ ॥

ਨਬਾਹੂ, ਵਿ:—ਜਿਸ ਨਾਲ ਨਬਾਹ ਹੋ ਸੱਕੇ, ਪੱਕਾ ॥

ਨਬਾਤੀ, ਵਿ:—ਮਿਸਰੀ ਦੇ ਰੰਗ ਦਾ, ਕੁਝ ਕੁਝ ਭੂਰਾ ॥

ਨਬਾਬ, ਪੁ:—ਸ਼ਹਿਰ ਜਾਂ ਜ਼ਿਲੇ ਦਾ ਹਾਕਮ, ਰਈਸ ॥

ਨਬਾਬੀ, ਸ:—ਨਬਾਬ ਦਾ ਦਰਜਾ ਜਾਂ ਕੰਮ ॥

ਵਿ:—ਨਬਾਬ ਦਾ ॥

ਨਬਾਲਾਂ, ਵਿ:—ਜਿਸ ਦਾ ਕੋਈ ਆਸਰਾ ਨਹੀਂ ॥

ਨਬੀ, ਪੁ:—ਪਿਕੰਬਰ, ਰਸੂਲ ॥

ਨਬੀਣਾ, ਪੁ:—ਅੰਨ੍ਹਾ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਦਿੱਸੇ ਨਾ ॥

ਨੱਬੇ, ਵਿ:—ਦਸ ਘੱਟ ਸੌ, ਨੌ ਦਹਾਈਆਂ ॥

ਨਬੇੜਨਾ,
ਨਬੇੜ ਤਬੇੜ ਦੇਣਾ } ਕ੍ਰਿ:—ਮੁਕਾਉਣਾ, ਕਰਜਾ ਉਤਾਰਨਾ, ਫੈਸਲਾ ਕਰਨਾ ॥

ਨਬੇੜਾ, ਪੁ:—ਅੰਤ, ਕੰਮ ਦਾ ਮੁਕਣਾ, ਫੈਸਲਾ ॥

ਨਬੇੜੂ, ਪ:—ਨਬੇੜਨ ਨੂੰ ਤਿਆਰ ॥

ਨਬੌਲਾ, ਪੁ:—ਕਪਾਹ ਦਾ ਬੀਜ, ਵੜੇਵਾਂ ॥

ਨਭ, ਸ:—ਧੁੰਨੀ, ਵਿਚਕਾਰਲੀ ਥਾਂ ॥

ਨਮ, ਸ:—ਤਰੀ, ਸਿੱਲ੍ਹ ॥

ਨਮਦਾਰ, ਵਿ:—ਤਰ, ਸਿੱਲ੍ਹਾ ॥

ਨਮਸਕਾਰ, ਪੁ:—ਮੱਥਾ ਟੇਕਣਾ, ਪੈਰੀ ਪੈਣਾ, (ਕਰਨਾ) ॥

ਨਮਸਤੇ, ਸ:—'ਤੈਨੂੰ ਨਮਸਕਾਰ ਹੈ'। ਆਰੀਆ ਸਮਾਜੀਆਂ ਦੀ ਰਾਮ ਰਾਮ ॥

ਨਮਕ, ਪੁ:—ਲੂਣ, ਮਸ਼ਹੂਰ ਮਸਾਲਾ ਦਾਲ ਭਾਜੀ ਵਿੱਚ ਪਾਉਣ ਵਾਲਾ ॥

ਨਮਦਾ, ਪੁ:—ਉੱਨ ਦਾ ਮੋਟਾ ਕਪੜਾ ਹੇਠਾਂ ਵਿਛਾਉਣ ਵਾਲਾ ॥

ਨਮਦਾ ਬੁੱਧ, ਵਿ:—ਥੋੜ੍ਹੀ ਅਕਲ, ਜਿਸਦੀ ਥੋੜ੍ਹੀ ਅਕਲ ਹੈ ॥

ਨਮਾਜ਼, ਸ:—ਮੁਸਲਮਾਨਾਂ ਦੀ ਪੰਜ ਵੇਲੇ ਦੀ ਪੂਜਾ ॥

ਨਮਾਜ਼ ਵੇਲਾ, ਪੁ:—ਬਹੁਤ ਸਵੇਰ ਦਾ ਵੇਲਾ ॥

ਨਮਾਜ਼ਣ, ਸ:
ਨਮਾਜ਼ੀ, ਪੁ: } ਜੋ ਨਮਾਜ਼ ਪੜ੍ਹਨ ਵਾਲਾ (ਲੀ) ਹੋਵੇ ॥

ਨਮਾਜ਼ੀ, ਵਿ:—ਨਮਾਜ਼ ਦਾ, ਪਵਿੱਤ੍ਰ, ਸਾਫ (ਨਮਾਜ਼ੀ ਕਪੜੇ) ॥

ਨਮਾਣਾ, ਪੁ: } ਗਰੀਬ, ਅਨਾਥ, ਜਾਣੋਂ ਬਾਹਰ,
ਨਮਾਣੀ, ਸ: } ਕੋਤ੍ਰੀ 'ਨਿਮਾਣਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਨਿਮਸਤਾ, ਪੁ:—ਲਿਖਿਆ ਹੋਇਆ, ਪਰਾਲਬਧ ਭਾਗ ॥

ਨਮਿੱਤ, ਪੁ:—ਸਬਬ, ਕਾਰਣ, ਖਾਤਰ, ਸਦਕਾ ॥

ਨਮੱਕਰ, ਵਿ:—ਮੁੱਕਰ ਜਾਣ ਵਾਲਾ (ਹੋਲਾ) ॥

ਨਮੁੱਕਰ ਸਰਾਫ }
ਨਮੁੱਕਰ ਸ਼ਾਹ } ਪੁ:—ਲੈਣ ਦੇਣ ਵਿੱਚ ਜਿਸ ਦਾ ਵਸਾਹ ਨਹੀਂ, ਖੋਟੇ ਵਿਹਾਰ ਵਾਲਾ ਬੁਪਾਰੀ ॥

ਨਮੂਜ, ਪੁ:—ਇਜ਼ਤ, ਨਾਉਂ, ਸ਼ੋਭਾ ॥

ਨਮੂਨਾ, ਪੁ:—ਨਕਲ, ਵੰਨਗੀ ॥

ਨਮੇਕਲਾ, ਵਿ:—ਨਵੇਕਲਾ, ਇਕੱਲਾ, ਵੱਖਰਾ ॥

ਨਮੋਸ਼ੀ, ਸ:—ਸ਼ਰਮ, ਨਿਰਾਦਰੀ, ਬਦਨਾਮੀ, ਨਿੰਦਿਆ ॥

ਨਮੋ ਨਰਾਇਣ }
ਨਮੋ ਨਰੈ } ਵਿਸਮਯਕ—ਸੰਨਿਆਸੀਆਂ ਦੀ ਰਾਮ ਰਾਮ ॥

ਨਮੋਲੀ, ਸ:—ਨਿਮ ਦਾ ਫਲ, ਜੁੱਤੀ ਉੱਪਰ ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦਾ ਵੇਲ ਦਾ ਬੂਟਾ ਕੱਢਣ ਦਾ ਢੰਗ (ਕਰਨੀ) ॥

ਨੱਯਤ, ਸ:—ਨੀਤ, ਮਨੋਰਥ, ਪਰੋਜਨ ॥

ਨਯਾਇ, }
ਨਯਾਈ, } 'ਨਿਆਇ' ਆਦਿਕ ਵੇਖੋ ॥

ਨਰ, ਪੁ:—ਮਰਦ, ਮਨੁੱਖ, ਆਦਮੀ ; ਵਿ:—ਦਲੇਰ ॥

ਨਰਸਿੰਘ ਔਤਾਰ, ਪੁ:—ਬਿਸ਼ਨ ਜੀ ਦਾ ਉਹ ਔਤਾਰ ਜਿਸ ਦਾ ਉੱਪਰਲਾ ਧੜ ਸ਼ੇਰ ਦਾ ਅਤੇ ਹੇਠਲਾ ਧੜ ਮਨੁੱਖ ਦਾ ਸੀ ॥

ਨਰਪਤ }
ਨਰਪਤੀ } ਪੁ:—ਮਨੁੱਖਾਂ ਦਾ ਸਾਈਂ, ਰਾਜਾ ॥

ਨਰਸਿੰਗਾ, ਪੁ: }
ਨਰਸਿੰਗੀ, ਸ: } ਇਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਤੂਤੀ, ਤੁਰਮ ॥

ਨਰਸਿੰਗੀਆ, ਪੁ:—ਨਰਸਿੰਗਾ ਵਜਾਉਣ ਵਾਲਾ ॥

ਨਰਸੋਂ, ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—ਚੌਥੇ ਦਿਨ (ਅਗਲੇ ਜਾਂ ਪਿਛਲੇ) ॥

ਨਰਕ, ਪੁ:—ਜਿੱਥੇ ਪਰਲੋਕ ਵਿੱਚ ਪਾਪੀ ਪਾਪਾਂ ਦਾ ਫਲ ਭੋਗਣਗੇ । ਜਿੱਥੇ ਬਹੁਤ ਦੁੱਖ ਮਿਲੇ, ਦੁਖ, ਕਸ਼ਟ ॥

ਨਰਕ ਕੁੰਡ, ਪੁ:—ਨਰਕ ਦਾ ਡੂੰਘਾ ਟੋਇਆ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਪਾਪੀ ਪੈਣਗੇ ॥

ਨਰਕਣ, ਸ: }
ਨਰਕੀ, ਪੁ: } ਜੋ ਨਰਕ ਵਿੱਚ ਪਏ, ਨਰਕ ਦਾ ਭਾਗੀ ॥

ਨਰੱਖ, ਵਿ:—ਜੋ ਖਾਣ ਪੀਣ ਦਾ ਅਟਕਾਉ ਨਾ ਰੱਖੇ, ਜਿਸ ਦਾ ਮਨ ਆਪਣੇ ਵੱਸ ਵਿੱਚ ਨਾ ਹੋਵੇ ॥

ਨਰਖਰਾ, ਪੁ:—ਗਲ ਵਿਚਲੀ ਸਾਹ ਲੈਣ ਵਾਲੀ ਨਾਲੀ ॥

ਨਰੱਖਾ, ਪੁ:—ਖਾਣ ਪੀਣ ਦਾ ਅਟਕਾਉ ਨ ਰੱਖਣ ਵਾਲਾ ਰੋਗੀ ॥

ਵਿ:—ਜਿਸ ਦੀ ਕੋਈ ਰਾਖੀ ਨਾ ਕਰੇ ॥

ਨਰਗਸ, ਨਰਗਿਸ, ਸੰ:—ਇਕ ਫੁੱਲ (ਕਸ਼ਮੀਰ ਦਾ)।

ਨਰਗਾ, ਪੁ:—ਘੇਰਾ, ਗਿਰਦਾ, ਔਖ (ਕਰਨਾ, ਪਾਉਣਾ)॥

ਨਰੰਗੀ, ਸ:—ਇੱਕ ਛੋਟਾ ਸੰਤਰਾ॥

ਨਰੰਜਣ, ਪੁ:—ਮਾਯਾ ਤੋਂ ਰਹਿਤ,ਸ਼ੁੱਧ,ਪਰਮੇਸਰ॥

ਨਰੰਜੀ, ਵਿ:—ਸੰਤਰੇ ਦੇ ਰੰਗ ਦਾ, ਪੀਲਾ॥

ਨਰਦ, ਸ:—ਗੋਟ, ਚੌਪੜ ਜਾਂ ਸ਼ਤਰੰਜ ਦਾ ਮੋਹਰਾ॥

ਨਰਦ ਖਾਨਾ, ਪੁ:—ਮੋਰੀ, ਵਹਿਣੀ॥

ਨਰਬਾਹ (ਹਾ), ਪੁ:, **ਨਰਬਾਹੁਣਾ,** ਕ੍ਰਿ: — 'ਨਬਾਹ' 'ਨਬਾਹੁਣਾ' ਵੇਖੋ॥

ਨਰਮ, ਵਿ:—ਪੋਲਾ, ਮੁਲਾਇਮ, ਕੂਲਾ, ਮੱਧਮ, ਹੌਲਾ॥

ਨਰਮ ਖੁਰਾਕ, ਸ:, **ਨਰਮ ਭੋਜਨ,** — ਜੋ ਖੁਰਾਕ ਛੇਤੀ ਪਚ ਜਾਵੇ॥

ਨਰਮ ਗਰਮ, ਵਿ:—ਚੰਗਾ ਮੰਦਾ, ਸੁਖ ਦੁਖ॥

ਨਰਮਾ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਨਰਮ ਕਪਾਹ ਦਾ ਬੂਟਾ॥

ਨਰਮਾਇਸ਼, ਨਰਮਾਈ, ਨਰਮੀ — ਸ:—ਨਰਮ ਹੋਣ ਦਾ ਗੁਣ॥

ਨਰਵਾਰ, ਨਰਵੈਰ — ਪੁ:—ਫ਼ਰਕ, ਪਛਾਣ, ਸੰਪੂਰਣ-ਤਾਈ॥

ਨਰਵਾਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਪਛਾਨਣਾ, ਅੱਡ ਕਰਨਾ॥

ਨਰੜ, ਪੁ:—ਡੰਗਰਾਂ ਨੂੰ ਕੱਠੇ, ਬੰਨ੍ਹਣ ਦਾ ਪ੍ਰੇਮ (ਕਰਨਾ)॥

ਨਰੜਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਡੰਗਰਾਂ ਨੂੰ ਕੱਠੇ ਬੰਨ੍ਹਣਾ, ਜਕੜਨਾ॥

ਨਰੜਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਡੰਗਰਾਂ ਨੂੰ ਕੱਠੇ ਬਨ੍ਹਾਉਣਾ।

ਨਰਾਇਣ, ਨਰਾਇਣੀ — 'ਨਰੈਣ' 'ਨਰੈਣੀ' ਵੇਖੋ॥

ਨਰਾਤਰਾ, ਨਰਾਤਾ — ਪੁ:—ਚੇਤ੍ਰ ਅਤੇ ਅੱਸੂ ਦੇ ਮਹੀਨੇ ਜੋ ਨੌਂ ਨੌਂ ਬਰਤ ਦੁਰਗਾ ਦੇ ਉਪਾਸ਼ਕ ਰਖਦੇ ਹਨ॥

ਨਰੀ, ਪੁ:—ਲਾਲ ਬਕਰੀ ਦੀ ਖੱਲ॥

ਨਰੇਲ, ਪੁ:—ਹਰਾ ਖੋਪਾ, ਗਰੀ, ਗੁੱਟ॥

ਨਰੇਲਾ, ਪੁ:—'ਲਲੇਰਾ' ਵੇਖੋ॥

ਨਰੈਣ, ਪੁ:—ਪਰਮੇਸਰ,ਪਰਮਾਤਮਾ,ਵਿਸ਼ਨ ਜੀ॥

ਨਰੈਣੀ, ਪੁ: ਵਿ:—ਜੋ ਨਰੈਣ ਦਾ ਆਸਰਾ ਰੱਖੇ, ਨਰੈਣ ਦਾ ਭਗਤ, ਨਰੈਣ ਦਾ॥

ਨਰੈਣੀ ਬਲ, ਪੁ:—ਹਿੰਦੂ ਦੇ ਮਰਨ ਪਿਛੋਂ, ਸਤਾਰਵੇਂ ਦਿਨ ਦਾ ਕਰਨਾ॥

ਨਰੋਆ, ਨਰੋਇਆ — ਵਿ:—ਜਿਸ ਨੂੰ ਰੋਗ ਨਹੀਂ,ਰਾਜੀ, ਚੰਗਾ ਭਲਾ॥

ਨਰੋਲ, ਵਿ:—ਸਾਫ਼, ਖਰਾ ਨਿਰਮਲ, ਨਖਾਲਸ॥

ਨਲ, ਪੁ:—ਚੰਦ ਖੰਦ ਜਾਂ ਹੱਡੀ ਦਾ ਵੱਡਾ ਨੱਪਾ ਲੋਹੇ ਜਾਂ ਬਾਂਸ ਦੀ ਨਾਲੀ ਜਿਸ ਦੇ ਅੰਦਰ ਪਾਣੀ ਵਗੇ, ਪਤਾਲੂ, ਪਤਾਲੂ ਦੀ ਸੋਜ (ਨਲ ਉਤਰਨੇ)॥

ਨਲਕਾ, ਪੁ: } ਛੋਟਾ ਨਲ, ਟੀਨ ਆਦਿਕ
ਨਲਕੀ, ਸ: } ਦਾ ਗੋਲ ਅਤੇ ਲੰਮਾ ਡੱਬਾ (ਕਾਗਜ਼ ਪਾਉਣ ਵਾਲੀ) ॥

ਨਲਨੀ, ਸ:—ਕੌਲਾ, ਕਾਹੀ, ਬਿਲਕ ॥

ਨਲਵਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਨੌਲਣ ਦੇਣਾ, ਗਾਲ੍ਹਾਂ ਕਢਵਾਉਣਾ ॥

ਨਲਾ, ਪੁ:—ਛੋਟੀ ਨਦੀ, ਵਗਦਾ ਪਾਣੀ ਜ-ਸੀਂਢ ॥

ਨਲਾਰੀ, ਪੁ:—ਕਪੜੇ ਰੰਗਣ ਵਾਲਾ, ਲਲਾਰੀ ॥

ਨਲੀ, ਸ:—ਛੋਟੀ ਨਦੀ, ਬੰਦੂਕ ਦੀ ਨਾਲੀ ਜੁਲਾਹੇ ਦੀ ਪੈਂਲੀ ਨਲਕੀ, ਵਗਦਾ ਸੀਂਢ ॥

ਨੱਲੀ, ਸ:—'ਕਿਆਰਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਨਲੀਂ, ਸ:—ਚੰਗੀ ਧਰਤੀ ॥

ਨਲੂਆ, ਪੁ:—ਬਾਲਾਂ ਦੇ ਸਿਰ ਉਤੇ ਜੋ ਪਾਣੀ ਦੀ ਧਾਰ ਪਾਈ ਜਾਵੇ, ਮਹਾਰਾਜਾ ਰਣਜੀਤ ਸਿੰਘ ਦੀ ਫੌਜ ਦੇ ਜਰਨੈਲ ਹਰੀ ਸਿੰਘ ਦੀ ਅੱਲ ॥

ਨਲੇਰ, ਪੁ:—'ਨਰੇਲ' ਵੇਖੋ ॥

ਨਲੇਰਾ, ਪੁ:—'ਲਲੇਰਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਨਲੇਰੀ, ਸ:—ਛੋਟਾ ਨਰੇਲ, ਨਰੇਲ ਦਾ ਛਿੱਲੜ ਦਾ ਟੁਕੜਾ ॥

ਨਵੰਬਰ, ਪੁ:—ਅੰਗ੍ਰੇਜ਼ੀ ਸਾਲ ਦਾ ਯਾਰਵਾਂ ਮਹੀਨਾ ॥

ਨਵਤਣ, ਵਿ:—ਨਵਾਂ, ਸੱਜਰਾ ॥

ਨਵਰਨੀ, ਸ:—ਨਵੀਂ ਵਿਆਹੀ ਹੋਈ ਕੁੜੀ ॥

ਨਵਾਂ, ਵਿ:—ਥੋੜੇ ਚਿਰ ਦਾ ਬਣਿਆ ਹੋਇਆ ਸੱਜਰਾ, ਤਾਜ਼ਾ, ਅਨੋਖਾ ॥

ਨਵਾਂ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਮੁੜ ਬਣਾਉਣਾ, ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਚਖਣਾ (ਫਲ ਆਦਿਕ) ॥

ਨਵਾਂ ਨਕੋਰ, ਵਿ:—ਬਿਲਕੁਲ ਨਵਾਂ ॥

ਨਵਾਂ ਨਰੋਆ, ਵਿ:—ਰਾਜ਼ੀ ਬਾਜ਼ੀ, ਚੰਗਾ ਭਲਾ ॥

ਨਵੇਂ ਸਿਰੇ } ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—ਮੁੱਢੋਂ, ਫੇਰ ॥
ਨਵੇਂ ਸਿਰਿਓਂ }

ਨਵੇਂ ਸਿਰੇ ਜਨਮ ਹੋਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਬਹੁਤ ਬਿਮਾਰੀ ਪਾਕੇ ਫੇਰ ਤਕੜੇ ਹੋਣਾ ॥

ਨਵਾਬ } 'ਨਬਾਬ' 'ਨਬਾਬੀ' ਵੇਖੋ ॥
ਨਵਾਬੀ }

ਨਵਾਰ, ਸ:—ਸੂਤ ਦੀ ਉਣੀ ਹੋਈ ਮੋਟੀ ਪੱਟੀ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਪਲੰਘ ਆਦਿਕ ਉਣਦੇ ਹਨ ॥

ਨਵਾਰੀ, ਵਿ:—ਨਵਾਰ ਨਾਲ ਉਣਿਆ ਹੋਯਾ ॥

ਨਵਾਲਾ, ਪੁ:—ਲੁਕਮਾ, ਗਰਾਹ ॥

ਨਵਿਸਤਾ, ਪੁ:—'ਨਾਮਸਤਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਨਵਿਰਤ } ਸ:—ਹਟਾਉਣਾ, ਦੂਰ ਕਰਨਾ
ਨਵਿਰਤੀ } (ਹੋਣਾ, ਕਰਨਾ) ॥

ਨਵੀਨ, ਵਿ:—ਨਵਾਂ ॥

ਨੌਵੇ, ਵਿ:—ਅੱਸੀ ਅਤੇ ਦਸ, ਨੌਂ ਦਹਾਈਆਂ ॥

ਨਵੇਕਲਾ, ਵਿ:—ਅਲਗ, ਇੱਕਲਾ ਵੇਹਲਾ ॥

ਨਵੇਲਾ, ਵਿ:—ਨਵਾਂ। ਪੁ:—ਲਾੜਾ ॥

ਨਵੇਲੀ, ਸ:—ਨਵੀਂ ਵਿਆਹੀ ਹੋਈ ਵਹੁਟੀ ॥

ਨੜ, ਪੁ:—ਵੱਡਾ ਪੱਥਰ, ਖਿੱਘਰ ॥

ਨੜਾ, ਪੁ:—ਲੰਮਾ ਪਤਲਾ ਨੜਾ, ਲੰਮਾ, ਮੂਰਖ ਆਦਮੀ ॥

ਨੜਾ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦਾ ਪਤਲਾ ਬਾਂਸ, ਪੋਲੀ ਨਲੀ ਜਿਸ ਉਤੇ ਸੂਤਰ ਲਪੇਟਦੇ ਹਨ ॥

ਨੜੀ, ਸ:—ਹੁੱਕੇ ਦੀ ਨੈਗੀ ਜਾਂ ਨਾਲੀ, ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦਾ ਕਾਨਾ ॥

ਨੜੋਆ, ਨੜੋਇਆ } ਪੁ:—ਮੁਰਦੇ ਨੂੰ ਲੈਕੇ ਜੋ ਲੋਕ ਮਸਾਣ ਤੱਕ ਜਾਵਣ॥

ਨਾ, ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—ਨ, ਨਹੀਂ। 'ਨ' ਵੇਖੋ ॥

ਨਾਂ, ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—ਨਹੀਂ। ਪੁ:—ਨਾਉਂ, ਮਸ਼ਹੂਰੀ, ਸੋਭਾ॥

ਨਾਂ ਕਰਨਾ ਕ੍ਰਿ:—ਉੱਘਾ ਕਰਨਾ, ਜਸ ਦੇਣਾ ॥

ਨਾਂ ਕੱਢਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਮਸ਼ਹੂਰ ਹੋਣਾ, ਬਦਨਾਮੀ ਕਰਾਉਣੀ ॥

ਨਾਂ ਗੁਆਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਬਦਨਾਮੀ ਕਰਾ ਲੈਣੀ, ਬੇਉਲਾਦਾ ਮਰਨਾ ॥

ਨਾਂ ਧਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਕਿਸੇ ਦਾ ਕੋਈ ਨਾਉਂ ਥਾਪਣਾ, ਬੁਰੇ ਨਾਉਂ ਨਾਲ ਬੁਲਾਉਣਾ, ਚੀਜ ਦਾ ਮੁੱਲ ਪਾਉਣਾ ॥

ਨਾਂ ਨਾਵੀਂ, ਨਾਂ ਪਰਨਾਵਾਂ } ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—ਇੱਕ ਇੱਕ ਦਾ ਨਾਉਂ ਲੈਕੇ, ਇੱਕ ਪੀੜ੍ਹੀ ਤੋਂ ਦੂਜੀ ਪੀੜ੍ਹੀ ॥

ਨਾਂ ਨਿਸ਼ਾਣ, ਪੁ:—ਪਤਾ, ਥਹੁ, ਖੁਰ ਖੋਜ ॥

ਨਾਂ ਨੂੰ, ਨਾਂ ਮਾਤਰ } ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—ਨਿਰਾ ਕਹਿਣ ਵਾਸਤੇ, ਸੱਚ ਮੁੱਚ ਨਹੀਂ ॥

ਨਾਂ ਪਿੱਛੇ ਮਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਸੋਭਾ ਖੱਟਣ ਦਾ ਜਤਨ ਕਰਨਾ, ਮਸ਼ਹੂਰੀ ਦੀ ਚਾਹ ਰੱਖਣੀ॥

ਨਾਂ ਰੱਖਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—'ਨਾਂ ਧਰਨਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਨਾਂ ਰੌਸ਼ਨ ਹੋਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਮਸ਼ਹੂਰ ਹੋਣਾ ॥

ਨਾਂ ਰੌਸ਼ਨ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—'ਨਾਂ ਕੱਢਣਾ' ਵੇਖੋ॥

ਨਾਂ ਲੱਗਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਕਿਸੇ ਦੇ ਜੁੰਮੇ ਕੋਈ ਦੋਸ਼ ਲੱਗਣਾ ॥

ਨਾਂ ਲੇਵਾ, ਪੁ:—ਆਪਣੀ ਔਂਦ ਵਿੱਚੋਂ ਕੋਈ ਪਿਛਲੱਗ ॥

ਨਾਂ ਲੈਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਨਾਂ ਨਾਲ ਬੁਲਾਉਣਾ, ਮਾਲਾ ਫੇਰਨੀ ॥

ਨਾਂ ਵਿਗਾੜਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਬਦਨਾਮੀ ਕਰਾ ਲੈਣੀ ॥

ਨਾਉ, ਸ:—ਬੇੜੀ, ਕਿਸ਼ਤੀ ॥

ਨਾਉਂ, ਪੁ:—ਨਾਂ, ਅੱਲ, ਮਸ਼ਹੂਰੀ, ਸੋਭਾ ॥ 'ਨਾਂ' ਵੇਖੋ ॥

ਨਾਇਆਂ, ਪੁ:—'ਟ' ਦਾ ਅੰਗ ॥

ਨਾਇਕ, ਪੁ:—ਛੋਟੇ ਦਰਜੇ ਦਾ ਦੇਸੀ ਫੌਜੀ ਅਫਸਰ, ਸਰਦਾਰ ॥

ਨਾਇਕੀ, ਸ:—ਨਾਇਕ ਦਾ ਹੁੱਦਾ ॥ ਪੁ:—ਇੱਕ ਰਾਗ ॥

ਨਾਇਣ, ਸ:—ਨਾਈ ਦੀ ਤੀਵੀਂ ॥

ਨਾਈ, ਪੁ:—ਹਜਾਮਤ ਕਰਨ ਵਾਲਾ, ਇੱਕ ਲਾਗੀਆਂ ਦੀ ਜਾਤ ॥

ਨਾਸ, ਸ:—ਨੱਕ ਦੇ ਛੇਕ, ਨਸਵਾਰ (ਲੈਣੀ) ॥
ਪੁ:—ਤਬਾਹੀ, ਬਰਬਾਦੀ (ਕਰਨਾ, ਮਾਰਨਾ) ॥

ਨਾਸਮਾਨ, ਵਿ:—ਨਾਸ ਹੋਣ ਵਾਲਾ (ਲੀ) ॥

ਨਾਸਕ, ਪੁ:—ਨਾਸ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ॥

ਨਾਸਕਾ, ਸ:—ਨੱਕ, ਨਾਸ ॥

ਨਾਸ਼ਤਾ, ਪੁ:—ਜੋ ਚੀਜ਼ ਸਵੇਰੇ ਸਵੇਰ ਖਾਧੀ ਜਾਵੇ ॥

ਨਾਸਤਿਕ, ਵਿ:—ਜੋ ਪਰਮੇਸਰ ਨੂੰ ਨਾਂ ਮਨੇ, ਕਾਫ਼ਰ ॥

ਨਾਸਪਾਤੀ, ਸ:—ਇੱਕ ਮਸ਼ਹੂਰ ਫਲ, ਨਾਖ ॥

ਨਾਸ ਪਾਲ, ਨਾਸ ਪਾਲੀ — 'ਨਸਪਾਲ' 'ਨਸਪਾਲੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਨਾਸੜਾ ਜਾਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਨਾ ਰਹਿਣਾ, ਨਾਸ ਹੋ ਜਾਣਾ ॥
ਵਿ:—ਨਾਸ ਹੋਣ ਜੋਗਾ (ਬਦ ਦੁਆ) ॥

ਨਾਸੂਰ, ਪੁ:—'ਨਸੂਰ' ਵੇਖੋ ॥

ਨਾਂਹ, ਨਾਂਹ ਨੁਕਰ — ਸ:—ਇਨਕਾਰ, ਨਾ ਮੰਨਣਾ (ਕਰਨਾ) ॥

ਨਾਹਗਾ ਬਲਾ, ਸ:—ਅਚਣ ਚੇਤ ਜੋ ਬਿਪਤਾ ਆ ਪਈ ॥

ਨਾਹਰ, ਪੁ:—ਸ:-ਸ਼ੇਰ, ਚਿਤ੍ਰਾ, ਬਾਘ ॥

ਨਾਹਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਨਾ ਆਹਾ, ਨਹੀਂ ਸਾ ॥

ਨਾਹੀਂ, ਕ੍ਰਿ:, ਵਿ:—'ਨਹੀਂ' ਵੇਖੋ ॥

ਨਾਕ, ਸ:—ਨਾਖ, ਨਾਸਪਾਤੀ, ਇੱਕ ਮਸ਼ਹੂਰ ਫਲ ॥

ਨਾਕਬੇਲ, ਸ:—ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦਾ ਘਾਹ ॥

ਨਾਕੜਾ, ਪੁ:—ਨੱਕ ਦਾ ਇੱਕ ਰੋਗ ॥

ਨਾਕਾ, ਪੁ:—ਜਿੱਥੇ ਨਦੀ, ਜਾ ਕੇ ਡਿੱਗੇ, ਦਰਿਆ ਦਾ ਮੂੰਹ, ਫੌਜ ਜਾਂ ਧਾੜਵੀਆਂ ਦੀ ਮੰਡਲੀ ਦਾ ਅਗਲਾ ਹਿੱਸਾ ॥

ਨਾਖ, ਸ:—ਇੱਕ ਆਮ ਫਲ, ਨਾਸਪਾਤੀ ॥

ਨਾਗ, ਪੁ:—ਪਤਾਲ ਦੇ ਵਾਸੀ ਸਪ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਮੂੰਹ ਮਨੁੱਖਾਂ ਵਰਗਾ ਹੈ, ਸੱਪ, ਨਾਖ ॥

ਨਾਗ ਕੇਸਰ, ਪੁ:—ਖੁਸ਼ਬੂਦਾਰ ਫੁਲਾਂ ਵਾਲਾ ਇੱਕ ਬੂਟਾ ॥

ਨਾਗ ਦੌਣ, ਸ:—ਇੱਕ ਬੂਟੀ (ਪਹਾੜ ਦੀ) ॥

ਨਾਗ ਪੰਚਮੀ, ਸ:—ਹਿੰਦੂਆਂ ਦਾ ਇੱਕ ਤਿਹਾਰ ਜਿਸ ਦਿਨ ਨਾਗ (ਸੱਪ ਦੇਉਤਾ) ਦੀ ਪੂਜਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ॥

ਨਾਗ ਪੱਤ੍ਰੀ, ਸ:—ਸੱਪਾਂ ਦਾ ਕੁਰਸੀ ਨਾਮਾ ॥

ਨਾਗ ਫਣੀ, ਸ:—ਇਕ ਗਰਮ ਖੁਸ਼ਕ ਦੁਆ ॥

ਨਾਗ ਬਾਲਾ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਜੰਗਲੀ ਬੂਟੀ ॥

ਨਾਗ ਬੇਲ, ਸ:—ਪਾਣ ਦਾ ਬੂਟਾ ॥

ਨਾਗਣ (ਨ), ਨਾਗਣੀ (ਨੀ) — ਸ:—ਨਾਗ ਦੀ ਇਸਤ੍ਰੀ, ਸੱਪਣੀ, ਹੁਸ਼ਿਆਰੀ ਰੰਨ ॥

ਨਾਗਰ, ਪੁ:—ਸਿਆਣਾ, ਚਲਾਕ ਆਦਮੀ ॥

ਨਾਗਰ ਜਾਮੀਆਂ, ਸ:—ਇੱਕ ਪਹਾੜੀ ਬੂਟਾ॥

ਨਾਗਰ ਬੇਲ
ਨਾਗਰ ਵੇਲ } ਸ:—ਪਾਨ ਦਾ ਬੂਟਾ, ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦਾ ਕਸੀਦਾ॥

ਨਾਗਰ ਮੋਥ
ਨਾਗਰ ਮੋਥਰਾ
ਨਾਗਰ ਮੋਥਾ
ਨਾਗਰ ਮੋਥੀ } ਪੁ:—ਇੱਕ ਖੁਸ਼ਬੂਦਾਰ ਘਾਹ ਜਿਸ ਦੀ ਜੜ੍ਹ ਦੁਆ ਵਾਂਗਰ ਵਰਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ॥

ਨਾਗਰੀ, ਸ:—ਸ਼ਾਸਤ੍ਰੀ, ਹਿੰਦੀ, ਭਾਖਾ॥
ਵਿ:—ਸ਼ਾਸਤ੍ਰੀ ਦਾ॥

ਨਾਗਾ
ਨੱਗਾ } ਪੁ:—ਛੁੱਟੀ, ਥੋੜ੍ਹੇ ਚਿਰ ਦੀ ਰੋਕ, ਗੈਰ ਹਾਜ਼ਰੀ (ਹੋਣਾ, ਕਰਨਾ)॥

ਬਿਲਾ ਨਾਗਾ, ਕ੍ਰਿ:, ਵਿ:—ਨਾਗਾ ਨਾ ਕਰਕੇ, ਲਗਾਤਾਰ, ਸਦਾ, ਨੇਮ ਨਾਲ॥

ਨਾਂਗਾ, ਪੁ:—ਨੰਗਾ ਰਹਿਣ ਵਾਲਾ ਫਕੀਰ॥

ਨਾਘਾ ਬਲਾ, ਸ:—'ਨਾਹਗਾ ਬਲਾ' ਵੇਖੋ॥

ਨਾਚ, ਪੁ:—ਨੱਚਣ ਦਾ ਕੰਮ ਜਾਂ ਢੰਗ॥

ਨਾਚ ਨਚਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਤਿੰਗ ਕਰਨਾ, ਖਪਾਉਣਾ, ਭਟਕਾਉਣਾ॥

ਨਾਚਣਾ, ਪੁ:—ਨੱਚਣ ਦਾ ਕੰਮ, ਨਿਰਤਕਾਰੀ॥

ਨਾਚਾ
ਨਾਚਾਰ } ਪੁ:—ਬਹੁਤ ਨੱਚਣ ਵਾਲਾ॥

ਨਾਜ, ਪੁ:—ਅਨਾਜ, ਅੰਨ, ਸੁਹੱਪਣ, ਚਾਂਕ ਪੁਣਾ, ਨਖਰਾ॥

ਨਾਜਬੋ, ਸ:—ਇੱਕ ਬੂਟੀ, ਤੁਲਸੀ।

ਨਾਜ਼ਕ, ਵਿ:—ਕੋਰਾ, ਕੋਮਲ, ਮੁਲੈਮ, ਕਮਜ਼ੋਰ, ਸੋਹਣਾ॥

ਨਾਜ਼ਕ ਜਗ੍ਹਾ, ਸ:—ਸਰੀਰ ਦਾ ਕੋਮਲ ਅੰਗ॥

ਨਾਜ਼ਕ ਮਜ਼ਾਜ, ਸ:, ਪੁ:—ਜਿਸ ਨੂੰ ਦੁਖ ਸੁਖ ਛੇਤੀ ਪੋਹੇ॥

ਨਾਜ਼ਕ ਮੁਆਮਲਾ, ਪੁ:—ਅਜੇਹੀ ਗੱਲ ਜਿਸ ਦਾ ਫਲ ਭਾਰਾ ਹੋਵੇ, ਜ਼ਰੂਰੀ ਬਾਤ॥

ਨਾਜ਼ਕ ਵੇਲਾ, ਪੁ:—ਔਖ ਦਾ ਸਮਾ॥

ਨਾਜ਼ਕੀ, ਸ:—ਨਰਮੀ, ਕਰਿਆਈ, ਕਮਜ਼ੋਰੀ, ਸੁਹੱਪਣ॥

ਨਾਜ਼ਰ, ਪੁ:—ਦੇਖਣ ਭਾਲਣ ਵਾਲਾ, ਦਰੋਗਾ ਵੱਡਾ ਮੁਨਸ਼ੀ (ਕਚਹਿਰੀ ਦਾ)॥

ਨਾਜ਼ਿਲ, ਸ:—ਉਤਰਣਾ, ਰੱਬ ਵੱਲੋਂ ਇਲਹਾਮ (ਹੋਣਾ)॥

ਨਾਜੋ, ਸ:—ਬਾਂਕੀ, ਨਾਜ਼ ਜਾਂ ਨਖਰਾ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਤੀਮਤ, ਲਾਡਲੀ ਵਹੁਟੀ॥

ਨਾਟਕ, ਪੁ:—ਤਮਾਸ਼ਾ, ਖੇਲ, ਸਾਂਗ, ਨਟ ਦਾ ਕੰਮ॥

ਨਾਟਾ, ਪੁ:
ਨਾਟੀ, ਸ: } ਜਿਸ ਦਾ ਕੱਦ ਛੋਟਾ ਹੋਵੇ, ਖੋਲਾ (ਲੀ)॥

ਨਾਠ, ਸ:—ਨੱਠਣ ਦਾ ਕੰਮ, ਦੌੜ, ਭਾਜ (ਪੈਣੀ)॥

ਨਾਠੀ, ਪੁ:—ਪਰਾਹੁਣਾ॥

ਨਾਖ਼ੁਸ਼ਾਰ, ਪੁ:—ਮਜ਼ਾਜ ਕਰਨ ਵਾਲਾ, ਚਿੜਿਆ ਹੋਇਆ॥

ਨਾਣ, ਸ:—ਰੋਟੀ ॥

ਨਾਣ ਬਾਈ } ਪੁ:—ਰੋਟੀਆਂ ਪਕਾਉਣ ਜਾਂ
ਨਾਣ ਵਾਈ } ਵੇਚਣ ਵਾਲਾ ॥

ਨਾਣਕੇ, ਪੁ:—ਮਾਂ ਦੇ ਪੇਉਕੇ ॥

ਨਾਣਾ, ਪੁ:—'ਣ' ਅੱਖਰ ਦਾ ਨਾਉਂ ॥

ਨਾਤਾ, ਪੁ:—ਸਾਕ, ਸਰਬੰਧ, ਧੀ ਭੈਣ ਦੀ ਕੁੜਮਾਈ ॥

ਨਾਥ, ਪੁ:—ਮਾਲਕ, ਸਾਈਂ, ਖੰਦ, ਪਰਮੇਸਰ, ਜਗੀ॥

ਨਾਥਾ, ਪੁ:—ਜਿਸ ਦਾ ਨੱਕ ਛੋਟੀ ਅਵਸਥਾ ਵਿੱਚ ਵਿੰਨ੍ਹਿਆ ਜਾਏ ॥

ਨਾਦ, ਪੁ:—ਸੰਖ, ਸਬਦ, ਅਵਾਜ਼, ਗੂੰਜ, ਸੁਰ, ਰਾਗ ॥

ਨਾਦ ਬਿੱਦਿਆ } ਸ:—ਰਾਗ ਦਾ ਹੁਨਰ ॥
ਨਾਦ ਵਿਦਿਆ }

ਨਾਂਦ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਵੱਡਾ ਮਿੱਟੀ ਦਾ ਭਾਂਡਾ ॥

ਨਾਦਰ, ਵਿ:, ਪੁ:—ਅਚਰਜ, ਅਲੌਖਾ, ਉੱਤਮ, ਸੋਹਣਾ ॥

ਨਾਦਰ ਸ਼ਾਹੀ } ਸ:—ਲੁੱਟ ਮਾਰ, ਅਨ੍ਹੇਰ,
ਨਾਦਰ ਗਰਦੀ } ਉਪਦਰ ॥

ਨਾਨਕ, ਪੁ:—ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਸਾਹਿਬ, ਸਿੱਖਾਂ ਦਾ ਪਹਿਲਾ ਗੁਰੂ, ਮਾਂ ਦੀ ਪੇਕੀ ਕੁਲ ॥

ਨਾਨਕ ਸ਼ਾਹੀ, ਵਿ:—ਸਿੱਖਾਂ ਦੇ ਵੇਲੇ ਦਾ(ਪੈਸਾ, ਰੁਪਯਾ)॥

ਨਾਨਕ ਦਾਦਕ, ਪੁ:—ਮਾਂ ਤੇ ਪੇਉ ਦੇ ਪੇਕੇ ਟੱਬਰ ॥

ਨਾਨਕ ਪੰਥ, ਸ: } ਜੋ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਸਾਹਿਬ
ਨਾਨਕ ਪੰਥੀ, ਪੁ: } ਨੂੰ ਮੰਨੇ ॥

ਨਾਨਕਾ } ਪੁ: ਵਿ:—ਮਾਂ ਦੇ ਪੇਕੇ, ਮਾਂ ਦੇ ਪੇਕੇ
ਨਾਨਕ } ਘਰ ਦਾ ॥

ਨਾਨਕਿਆਂ } ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—ਮਾਂ ਦੇ ਪੇਕੇ ਘਰੋਂ ॥
ਨਾਨਕਿਓਂ }

ਨਾਨਕੀਂ, ਕ੍ਰਿ:, ਵਿ:—ਮਾਂ ਦੇ ਪੇਕੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ॥

ਨਾਨਕੋਂ, ਕ੍ਰਿ:, ਵਿ:—ਨਾਨਕੇ ਸਾਕੋਂ, ਨਾਨਕੇ ਘਰੋਂ ॥

ਨਾਨਾ, ਵਿ:—ਕਈ, ਅਨੇਕ ॥

ਨਾਨਾ ਪ੍ਰਕਾਰ } ਵਿ:—ਕਈ ਤਰਾਂ ਦੇ ॥
ਨਾਨਾ ਭਾਂਤ }

ਨਾਂਨਾ, ਪੁ:—ਮਾਂ ਦਾ ਪੇਉ ॥

ਨਾਂਨੀ, ਸ:—ਮਾਂ ਦੀ ਮਾਂ ॥

ਨਾਂਨੀ ਸੁਫਨੇ ਆਉਣੀ } ਕ੍ਰਿ:—ਬਹੁਤ ਔਖੇ
ਨਾਂਨੀ ਯਾਦ ਆਉਣੀ } ਹੋਣਾ ॥

ਨਾਪ, ਪੁ:—ਮਿਣਤੀ, ਜਿੰਨੀ ਲੰਮੀ ਚੌੜੀ ਕੋਈ ਚੀਜ਼ ਹੋਵੇ॥

ਨਾਪਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਮਿਣਨਾ, ਨਾਪ ਮਲੂਮ ਕਰਨਾ ॥

ਨਾਂਪਾ, ਪੁ:—ਜਿਸ ਥੈਲੀ ਵਿਚੋਂ, ਕਸਤੂਰੀ ਨਿਕਲਦੀ ਹੈ, ਪਾਣੀ ਵਿੱਚ ਉੱਗਣ ਵਾਲਾ ਇੱਕ ਫੁੱਲ ॥

ਨਾਫ਼, ਸ:—ਧੁੰਨੀ, ਧਰਨ ॥

ਨਾਫ਼ਰਮਾਨੀ,—'ਨ' ਵੇਖੋ ॥

ਨਾਫ਼ਾ, ਪੁ:—'ਨਾਫ਼ਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਨਾਬਰ, ਵਿ:—ਜੋ ਨਾ ਮੰਨੇ, ਆਖੇ ਨਾ ਲੱਗਣ ਵਾਲਾ (ਲੀ) ॥

ਨਾਭ (ਭੀ), ਸ:—ਧੁੰਨੀ, ਵਿਚਲੀ ਥਾਂ ॥

ਨਾਮ, ਪੁ:—ਨਾਉਂ, ਮਸ਼ਹੂਰੀ, ਯਾਦਗੀਰੀ 'ਨਾਂ' ਵੇਖੋ ॥

ਨਾਮ ਧਾਰੀਆ, ਪੁ:—ਕੂਕਾ, ਭਾਈ ਰਾਮ ਸਿੰਘ ਦੇ ਪੰਥ ਦਾ ॥

ਨਾਮਨਾ, ਪੁ:—ਨਾਉਂ, ਮਸ਼ਹੂਰੀ, ਸੋਭਾ ਵਡਿਆਈ ॥

ਨਾਮਵਰ, ਵਿ:—ਮਸ਼ਹੂਰ, ਜਿਸ ਦਾ ਜਸ ਹੋਵੇ ॥

ਨਾਮਵਰੀ, ਸ:—ਮਸ਼ਹੂਰੀ, ਸੋਭਾ, ਵਡਿਆਈ ॥

ਨਾਮਾ, ਪੁ:—ਨਾਉਂ, ਰਕਮ ਜੋ ਕਿਸੇ ਦੀ ਦੇਣੀ ਹੋਵੇ, ਇੱਕ ਛੀਂਬਾ ਭਗਤ ॥

ਨਾਮਾਵਲੀ, ਸ:—ਨਾਵਾਂ ਦਾ ਇਕੱਠ, ਫਹਿਰਸਤ ॥

ਨਾਮੀ, ਵਿ:—ਮਸ਼ਹੂਰ, ਉੱਘਾ, ਬਦਨਾਮ ॥

ਨਾਮੇ, ਵਿ:—ਜਿਸ ਦਾ ਨਾਉਂ ਹੈ ॥

ਨਾਯਕ
ਨਾਯਕੀ
ਨਾਯਣ } 'ਨਾਇਕ' 'ਨਾਇਕੀ' 'ਨਾਇਣ' ਵੇਖੋ ॥

ਨਾਰ, ਸ:—ਤੀਮਤ, ਜ਼ਨਾਨੀ, ਵਹੁਟੀ ॥

ਨਾਰੰਗੀ
ਨਾਰੰਜੀ } 'ਨਰੰਗੀ' 'ਨਰੰਜੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਨਾਰਜਾਲ, ਸ:—'ਨਰੇਲ' ਵੇਖੋ ॥

ਨਾਰਦ
ਨਾਰਦ ਮੁਨ
ਨਾਰਦ ਮੁਣੀ } ਪੁ:—ਹਿੰਦੂਆਂ ਦਾ ਇੱਕ ਰਿਖੀ, ਜੋ ਦੋ ਧਿਰਾਂ ਵਿੱਚ ਝਗੜਾ ਪੁਆਏ ॥

ਨਾਰਮਾ, ਪੁ:—'ਨਰਮਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਨਾਰਯਲ, ਪੁ:—'ਨਰੇਲ' ਵੇਖੋ ॥

ਨਾਰਵਾ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਕੀੜਾ, ਪੈਰਾਂ ਦਾ ਇੱਕ ਰੋਗ ॥

ਨਾਰਾ, ਵਿ: ਪੁ:—ਅਜੂਬ, ਆਕੜ ਖਾਨ, ਕੂਕ (ਮਾਰਨਾ) ॥

ਨਾਰਾਇਣ
ਨਾਰਾਇਣੀ } 'ਨਰੈਣ' 'ਨਰੈਣੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਨਾਰੀ, ਸ:—ਇਸਤ੍ਰੀ, ਤੀਮਤ, ਜ਼ਨਾਨੀ, ਨਾਰੀ ॥

ਨਾਰੇਲ, ਪੁ:—'ਨਰੇਲ' ਵੇਖੋ ॥

ਨਾਰੈਣ
ਨਾਰੈਣੀ } 'ਨਰੈਣ' 'ਨਰੈਣੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਨਾਲ, ਵਿ:—ਕ੍ਰਿ:—ਵਿ:—ਅਵ:—ਸਾਥ, ਸੰਗ, ਪਾਸ, ਲਾਗੇ, ਕਰਕੇ ॥

ਸ:—ਘੋੜੇ ਦੇ ਪੈਰ ਦਾ ਲੋਹਾ, ਜੁਲਾਹੇ ਦੀ ਨਲੀ, ਕਿਸੇ ਤਰਾਂ ਦੀ ਨਲੀ, ਨਲਕੀ, ਢਿੱਡ ॥

ਨਾਲ ਬੰਦ, ਪੁ:—ਘੋੜੇ ਦੀ ਨਾਲ ਲਾਉਣ ਵਾਲਾ ॥

ਨਾਲ ਦਾ, ਪੁ:—ਰੋਟੀ ਨਾਲ ਖਾਣ ਦੀ ਸ਼ੈ, ਸਲੂਣਾ ॥

ਨਾਲਸ਼, ਸ:—ਸ਼ਕੈਤ, ਫਰਿਆਦ, ਅਰਜ਼ੀ, ਮੁਕੱਦਮਾ (ਹੋਣੀ, ਕਰਨੀ) ॥

ਨਾਲਸ਼ਣ ਸ: } ਜੋ ਨਾਲਸ਼ ਕਰੇ ॥
ਨਾਲਸ਼ੀ ਪੁ: }

ਨਾਲਕੀ, ਸ:—ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦੀ ਪਾਲਕੀ, ਨਲਕੀ ॥

ਨਾਲਾ, ਪੁ:—ਛੋਟੀ ਨਦੀ, ਪਜਾਮੇ ਦੇ ਨੇਫੇ ਵਿਚ ਪਾਉਣ ਵਾਲਾ ਡੋਰਾ ॥

ਨਾਲੀ, ਪੁ:—ਪਾਣੀ ਵਿੱਚ ਉੱਗਣ ਵਾਲਾ ਇਕ ਬੂਟਾ ॥

ਸ:—ਕਲਮ ਜਾਂ ਜੌਂ ਦਾ ਟਾਂਗਾ, ਬੰਦੂਕ ਦੀ ਨਲੀ, ਮੋਰੀ, ਘੋੜੇ ਦੀ ਪਿੱਠ ਦਾ ਦਬਾਉ, ਹਲ ਦੇ ਮਨੀਰੇ ਨਾਲ ਬੱਧੀ ਹੋਈ ਬੀ ਕੇਰਨ ਵਾਲੀ ਨਲਕੀ, ਨਾਲੇ, ਯੋਜਕ ਦੋਵੇਂ: ਹੋਰ, ਭੀ, ਕੋਲ ਹੀ ॥

ਨਾਵਲ, ਸ:—ਬਣਾਉਟੀ ਕਹਾਣੀ, ਕਿੱਸਾ, ਲੰਮੀ ਕਥਾ ॥

ਨਾਵਲਿਸਟ, ਵਿ:—ਨਾਵਲ ਲਿਖਣ ਵਾਲਾ (ਲੀ) ॥

ਨਾਵਾ, ਪੁ:—'ਨਾਮਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਨਾੜ, ਸ:—ਰਗ, ਨਸ। ਪੁ:—ਕਣਕ ਆਦਿਕ ਦਾ ਟਾਂਗਾ, ਤੀਲੇ ਜਿਸ ਦੀਆਂ ਟੋਕਰੀਆਂ ਆਦਿਕ ਬਣਦੀਆਂ ਹਨ ॥

ਨਾੜਾ, ਪੁ:—ਕੱਚੇ ਚੰਮ ਦੀ ਡੋਰੀ, ਬਾਂਸ ਦਾ ਪੋਰਾ, ਪਜਾਮੇ ਦਾ ਨਾਲਾ ॥

ਨਾੜੀ, ਸ:—ਰਗ, ਨਸ, ਨਬਜ਼, ਕੱਚੇ ਚੰਮ ਦੀ ਛੋਟੀ ਡੋਰੀ ॥

ਨਾੜੂ } ਪੁ:—ਧੁੰਨੀ ਦੀ ਨਾੜ ॥
ਨਾੜੂਆ }

ਨਿਉਂ, ਸ:—ਨੀਂਹ, ਜਿਸ ਦੇ ਉੱਤੇ ਉਸਾਰੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ॥

ਨਿਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਝੁਕਣਾ, ਨਮਸਕਾਰ ਕਰਨਾ, ਮੱਥਾ ਟੇਕਣਾ ॥

ਨਿਉਲਾ ਪੁ:—'ਨੇਉਲਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਨਿਆਂ }
ਨਿਆਉਂ } ਪੁ:—ਇਨਸਾਫ਼, ਠੀਕ ਫ਼ੈਸਲਾ, ਹੱਕ ॥
ਨਿਆਇ }

ਨਿਆਇ ਸ਼ਾਸਤ੍ਰ, ਪੁ:—ਖਟ ਦਰਸ਼ਨਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ, ਤਰਕ ਵਿਦਿਆ, ਮੰਤਕ ॥

ਨਿਆਇਕ, ਪੁ:—ਨਿਆਇ ਸ਼ਾਸਤ੍ਰ ਜਾਣਨ ਵਾਲਾ ॥

ਨਿਆਈ } ਵਿ: ਪੁ:—ਨਿਆਉਂ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ॥
ਨਿਆਈਂ }

ਨਿਆਈਂ, ਸ:—ਪਿੰਡ ਜਾਂ ਘਰ ਦੇ ਲਾਗੇ ਰੂੜੀ ਵਾਲੀ ਨੀਵੀਂ ਧਰਤੀ, ਛਬੱਚਾ, ਘਰ ਦੇ ਪਾਸ ਦੀ ਖੇਤੀ : ਅਦ:—ਵਾਂਕਰ ॥

ਨਿਆਜ਼, ਸ:—ਫ਼ਕੀਰ ਦੀ ਭੇਟ ਜਾਂ ਨਜ਼ਰ ਬੇਨਤੀ ॥

ਨਿਆਜ਼ ਬੋ, ਸ:—ਤੁਲਸੀ ਦਾ ਬੂਟਾ, ਨਾਜ਼ ਬੋ ॥

ਨਿਆਣ ਪੁਣਾ, ਪੁ:—ਬਾਲ ਅਵਸਥਾ, ਬੇਸਮਝੀ ॥

ਨਿਆਣਾ } ਵਿ:—ਨਦਾਨ, ਨਿੱਕਾ ਬਾਲ, ਬੇ ਅਕਲ ॥
ਨਿਆਣਾਂ }

ਪੁ:—ਗਊ ਮੈਂਹ ਦੀਆਂ ਪਿਛਲੀਆਂ ਲੱਤਾਂ ਨੂੰ ਬੰਨ੍ਹਣ ਵਾਲੀ ਰੱਸੀ (ਦੁੱਧ ਚੋਣ ਵੇਲੇ), ਮਧਾਣੀ ਦੀ ਰੱਸੀ ॥

ਨਿਆਮਤ, ਸਃ—ਚੰਗੀ ਚੀਜ਼, ਦਾਤ, ਸੁਗਾਤ ॥

ਨਿਆਰਣ, ਸਃ—ਨਿਆਰੀਏ ਦੀ ਵਹੁਟੀ, ਸੂਮਣੀ ॥

ਨਿਆਰ ਪੁਣਾ, ਪੁਃ—ਨਿਆਰੀਏ ਦਾ ਕੰਮ, ਕੰਜੂਸੀ, ਸਰਫ਼ਾ ॥

ਨਿਆਰਾ ਪੁਃ—ਵੱਖਰਾ, ਅਲੱਗ, ਅਨੋਖਾ, ਨਿਆਰ ਪੁਣਾ, ਚਾਂਦੀ ਸੋਨੇ ਵਾਲਾ ਕੂੜਾ ॥

ਨਿਆਰੀਆ, ਪੁਃ—ਸੋਨਾ ਚਾਂਦੀ ਸਾਫ਼ ਕਰਨ ਵਾਲਾ, ਜੋ ਰੇਤ ਆਦਿਕ ਧੋ ਕੇ ਸੋਨਾ ਕੱਢੇ; ਕੰਜੂਸ, ਸੂਮ ॥

ਨਿਸੰਕ / ਨਿਸੰਗ } ਕ੍ਰਿਃ-ਵਿਃ—ਬੇਸ਼ੱਕ, ਕੁਝ ਡਰ ਨਾ ਕਰਕੇ। ਵਿਃ—ਬੇਸ਼ਰਮ, ਢੀਠ, ਨਿਡਰ (ਹੋਣਾ) ॥

ਨਿਸਚਾ ਪੁਃ—ਯਕੀਨ, ਵਿਸਾਹ, ਭਰੋਸਾ ॥

ਨਿਸਚਸਟ, ਵਿਃ—ਸ਼ਾਂਤੀ ਵਾਲਾ, ਜੋ ਨਾ ਝਗੜੇ ॥

ਨਿਸਛਿੱਦਰ, ਵਿਃ—ਜਿਸ ਵਿਚ ਛੇਕ ਨਹੀਂ, ਦੋਸ਼ ਰਹਿਤ, ਅਖੰਡ, ਪਰਮੇਸ਼ਰ ॥

ਨਿਸਟ, ਪੁਃ—ਤਬਾਹੀ, ਬਰਬਾਦੀ, ਨਾਸ਼ (ਹੋਣਾ, ਕਰਨਾ) ।

ਨਿਸਟਲ, ਵਿਃ—ਜੋ ਟਲੇ ਨਾ, ਪੱਕਾ, ਥਿਰ ॥

ਨਿਸਤਾਰਨਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਬਚਾਉਣਾ, ਛੁਡਾਉਣਾ, ਮੁਕਤ ਕਰਨਾ ॥

ਨਿਸਤਾਰਾ, ਪੁਃ—ਛੁਟਕਾਰਾ, ਮੁਕਤੀ (ਹੋਣਾ, ਕਰਨਾ) ॥

ਨਿਸਤੇਜ, ਵਿਃ—ਨਾਮੁਰਾਦ, ਸੁੰਞਾ, ਸੱਖਣਾ ॥

ਨਿਸਫਲ, ਵਿਃ—ਜਿਸ ਦਾ ਕੁਝ ਫਲ ਨਹੀਂ, ਬਿਅਰਥ ॥

ਨਿਸਬਤ, ਸਃ—ਸਾਕ, ਨਾਤਾ, ਸਾਂਝ (ਹੋਣੀ, ਕਰਨੀ) ॥

ਨਿਸਭਉ, ਵਿਃ—ਨਿਡਰ, ਦਲੇਰ ॥

ਨਿਸ਼ਰ, ਵਿਃ—ਬਦਨਾਮ, ਸਾਰੇ ਲੋਕਾਂ ਵਿੱਚ ਬੁਰਾ (ਹੋਣਾ, ਕਰਨਾ) ॥

ਨਿਸਰਨਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਖਿੜਨਾ, ਫੈਲਣਾ, ਫੁੱਟਣਾ (ਬੂਟਾ) ॥

ਨਿਸਰਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਖਿੜਾਉਣਾ, ਫੈਲਾਉਣਾ ॥

ਨਿਸਲਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਲੱਤਾਂ ਫੈਲਾਉਣੀਆਂ ॥

ਨਿੱਸਲਾ, ਪੁਃ / **ਨਿੱਸਲੀ,** ਸਃ } ਸਿੱਧਾ (ਧੀ), ਫੈਲਿਆ ਹੋਇਆ (ਪੈਰ, ਲੱਤਾਂ) ।

ਨਿਸ਼ਾ / ਨਿਸਾਂ } ਸਃ—ਤਸੱਲੀ, ਖਬਰ, ਘਰ ਪੂਰਾ ॥

ਨਿਸਾਮਤਾਂ, ਪੁਃ—ਕਲਮ ਦਾ ਸਤ ॥

ਨਿਸ਼ਾਨ, ਪੁਃ—ਚਿਹਨ, ਨਕਸ਼, ਪਤਾ, ਝੰਡਾ ॥

ਨਿਸ਼ਾਨ ਸਾਹਿਬ, ਪੁਃ—ਗੁਰ ਦੁਆਰਿਆਂ ਦਾ ਝੰਡਾ ॥

ਨਿਸ਼ਾਨਾ, ਪੁਃ—'ਨਸ਼ਾਨਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਨਿਸ਼ਾਨੀ, ਸਃ—'ਨਸ਼ਾਨੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਨਿਸਾਰ, ਸਃ—ਹਲਟ ਦੀ ਨਾਲੀ ਜਿਸ ਵਿਚੋਂ ਪਾਣੀ ਦੀ ਧਾਰ ਫਲ੍ਹ ਉਤੇ ਪੈਂਦੀ ਹੈ ॥

ਨਿਸਾਰਾ, ਪੁਃ—ਨਿੱਸਰਣਾ, ਨਿਕਲਣਾ, ਫੈਲਾਉ

ਨਿੰਹ, ਪੁ:—ਪਿਆਰ, ਪ੍ਰੇਮ, ਮਹੱਬਤ, ਮੋਹ ॥

ਨਿਹਕਰਮਣ, ਪੁ:, **ਨਿਹਕਰਮ,** ਸ:, **ਨਿਹਕਰਮੀ,** ਪੁ: } ਜੋ ਕਰਮ ਨਾ ਕਰੇ, ਕਰਮ ਤੋਂ ਰਹਿਤ ॥

ਨਿਹਕਾਮ, ਵਿ:—ਜਿਸ ਨੂੰ ਕੋਈ ਕਾਮਨਾ ਜਾਂ ਚਾਹ ਨਹੀਂ ॥

ਨਿਹੰਗ, ਪੁ:—ਜਿਸ ਦੇ ਪਾਸ ਕੁਝ ਨਹੀਂ, ਨਿਚਿੰਤ, ਅਕਾਲੀ ਸਿੰਘ (ਨੀਲੇ ਬਾਣੇ ਵਾਲਾ) ॥

ਨਿਹਚਲ, ਵਿ:, ਪੁ:—ਜੋ ਚਲੇ ਨਾਂ, ਅਟਲ, ਥਿਰ, ਪਰਬਤ ॥

ਨਿਹਚਾ, **ਨਿਹਚੋਂ** } ਪੁ: 'ਨਿਸਚਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਨਿਹਚੇ, ਵਿ:, ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—ਸਚ ਮੁੱਚ, ਠੀਕ ॥

ਨਿਹਚੇ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਪਰਤਾ ਕੇ ਵੇਖ ਲੈਣਾ ਕਿ ਠੀਕ ਹੈ ॥

ਨਿਹਣ, **ਨਿਹਣ ਬਿੱਦਿਆ,** } ਸ:—ਦਿੱਕਦਾਰੀ, ਕੜ : ਫ਼ਾੜ, ਜਾਂ ਹਸਾਨ ਜਤਾਉਣਾ ॥

ਨਿਹਣਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਸਤਾਉਣਾ, ਖਪਾਉਣਾ, ਦੁਖਾਉਣਾ ॥

ਨਿਹਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਸਾਣ੍ਹ ਮਾਰਨਾ, ਕਾਬੂ ਕਰਨਾ ॥

ਨਿਹੱਥਾ, ਵਿ:—ਜਿਸ ਦੇ ਹੱਥ ਨਹੀਂ, ਹਥਿਆਰ ਵਿਹੂਣਾ, ਸੱਖਣਾ ॥

ਨਿਹਫਲ, ਵਿ:—'ਨਿਸਫਲ' ਵੇਖੋ ॥

ਨਿਹਰਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਆਸ, ਉਡੀਕ ਜਾਂ ਤੱਕ ਵਿਚ ਰਖਣਾ, ਤਰਸਾਉਣਾ ॥

ਨਿਹਾਣੀ, ਸ:—ਇੱਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਛੈਣੀ ॥

ਨਿਹਾਰ, ਵਿ:—ਸਵੇਰਾ, ਜਿਸ ਨੇ ਅਜੇ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਖਾਧਾ (ਮੂੰਹ) ॥

ਨਿਹਾਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਵੇਖਣਾ, ਭਾਲਣਾ, ਤੱਕਣਾ, ਉਡੀਕਣਾ ॥

ਨਿਹਾਰੀ, ਸ:—ਸਵੇਰ ਦੀ ਖੁਰਾਕ, ਗੁੜ ਆਟਾ ਮਿਲਾ ਕੇ ਜੋ ਘੋੜਿਆਂ ਨੂੰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾਹੈ ॥

ਨਿਹਾਲ, ਵਿ:—ਪ੍ਰਸੰਨ, ਖੁਸ਼, ਭਰਪੂਰ, ਮਾਲਾ ਮਾਲ ॥

ਨਿਹਾਲੀ, ਸ:—ਰਜਾਈ, ਲੇਫ, ਪੱਖ ਪੋਸ਼ ਸੁਖ ॥

ਨਿਹੁੰ, ਪੁ:—ਪਿਆਰ, ਪ੍ਰੀਤ, ਮਹੱਬਤ, ਇਸ਼ਕ ॥

ਨਿਹੁਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਝੁਕਣਾ, ਨੀਂਵਾਂ ਹੋਣਾ ॥

ਨਿਹੁਸਤ, **ਨਿਹੁਸਤਣ (ਤੀ)** } 'ਨਹੂਸਤ' ਆਦਿਕ ਵੇਖੋ ॥

ਨਿਹੋਰਾ, ਪੁ:—ਉਪਕਾਰ, ਕਿਰਪਾ। ਬੋਲੀ, ਮੇਹਣਾ ॥

ਨਿਕਸਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਨਿੱਕਲਣਾ, ਬਾਹਰ ਜਾਣਾ ॥

ਨਿੱਕ ਸੁੱਕ, ਪੁ:—ਵੱਡੀਆਂ ਛੋਟੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ, ਅਸਬਾਬ ॥

ਨਿਕਟ, ਵਿ:—ਨੇੜੇ, ਲਾਗੇ, ਨਾਲੇ ॥

ਨਿਕੰਦ, ਵਿ:—ਜੜ੍ਹੋਂ ਪੁੱਟਿਆ ਹੋਯਾ, 'ਨਕੰਦ' ਭੀ ਵੇਖੋ ॥

ਨਿਕੰਮਾ, ਵਿ:—ਜਿਸ ਨੂੰ ਕੰਮ ਨਹੀਂ, ਵਿਹਲਾ, ਨਕਾਰਾ, ਤੁੱਛ, ਬਿਅਰਥ, ਬੁਰਾ, ਕੋਹਜਾ, ਜੋ ਕਿਸੇ ਕੰਮ ਦਾ ਨਹੀਂ ॥

ਨਿਕੰਮਣੀ, ਵਿ:—ਨਿਕੰਮੀ, ਤੁੱਛ, ਨਕਾਰੀ ॥

ਨਿਕਰਮ, ਪੁ: } ਬੇ ਨਸੀਬ, ਨਿਕੰਮਾ (ਮੀ)
ਨਿਕਰਮਣ, ਸ:
ਨਿਕਰਮਾ(ਮੀ) ਪੁ: } ਨਕਾਰਾ (ਰੀ) ॥

ਨਿਕਰਮੀ, ਸ:—ਖੋਟੀ ਪਰਾਲਬਧ, ਭੈੜੀ ਕਿਸਮਤ ॥

ਨਿਕਲ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਧਾਤ ਜਿਸ ਦੇ ਸਿੱਕੇ ਆਮ ਕਰਕੇ ਚਲਦੇ ਹਨ ॥

ਨਿਕਲਣਾ,
ਨਿੱਕਲਣਾ, } ਬਾਹਰ ਆਉਣਾ, ਮੂੰਹੋਂ ਬੋਲਿਆ ਜਾਣਾ, ਨਿਹਕਾ ਹੋਣਾ, ਨਵੀਂ ਚੀਜ਼ ਬਣਨੀ, ਨੱਸ ਜਾਣਾ, ਬੰਦੂਕ ਚਲਣੀ, ਨਜ਼ਰ ਆਉਣਾ, ਉੱਗਣਾ, ਤਿਲਕਣਾ ॥

ਨਿਕਲ ਚਲਣਾ
ਨਿੱਕਲ ਜਾਣਾ } ਕ੍ਰਿ:—ਅਗਾਹਾਂ ਵਧ ਜਾਣਾ ॥

ਨਿੱਕਲਪੈਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਜ਼ਾਹਰ ਹੋਣਾ, ਪਤਾ ਲੱਗ ਜਾਣਾ ॥

ਨਿਕੜਾ
ਨਿੱਕਾ } ਵਿ:—ਛੋਟਾ, ਥੋੜਾ, ਬਾਲ, ਕੱਚਾ ॥

ਨਿੱਕਾ ਸੁੱਕਾ
ਨਿੱਕਾਮੁੱਕਾ } ਵਿ:—ਛੋਟਾ ਵੱਡਾ ॥

ਨਿਕਾਸ, ਪੁ:—'ਨਕਾਸ' ਵੇਖੋ ॥

ਨਿਕਾਸਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਬਾਹਰ ਕੱਢਣਾ ॥

ਨਿਕਾਊ, ਵਿ:—ਬਾਹਰ ਭੇਜਣ ਦੇ ਲਾਇਕ (ਮਾਲ)

ਨਿਕਾਹ, ਪੁ:—'ਨਕਾਹ' ਵੇਖੋ ॥

ਨਿਕਾਲ, ਪੁ:—ਨਿਕਲਣ ਦਾ ਕੰਮ ਜਾਂ ਥਾਂ ॥

ਨਿਕਾਲ ਲਿਆਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਕੱਢਕੇ ਲੈ ਆਉਣਾ॥

ਨਿਕਾਲ ਲੈ ਜਾਣਾ,
ਨਿਕਾਲ ਲੈਣਾ, } ਕ੍ਰਿ:—ਚੁਰਾਉਣਾ, ਲੈਕੇ ਚਲੇ ਜਾਣਾ ॥

ਨਿਕਾਲ ਰੱਖਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਅਲੱਗ ਕੱਢਕੇ ਧਰ ਦੇਣਾ ॥

ਨਿਕਾਲਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਕੱਢਣਾ, ਬਾਹਰ ਕਰਨਾ ॥

ਨਿਕਾਲਾ ਦੇਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਦੇਸੋਂ ਬਾਹਰ ਕੱਢਣਾ ॥

ਨਿੱਕੀ, ਵਿ: ਸ:—ਛੋਟੀ॥
(ਨਿੱਕੀ ਦੁਆਰ = ਚਰ੍ਹੀ) ॥

ਨਿੱਕੂ, ਵਿ:—ਨਿੱਕਾ, ਛੋਟਾ ॥

ਨਿਖਸਮੀ, ਸ:—'ਨਖਸਮੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਨਿਖੱਟੂ, ਵਿ:—ਜੋ ਕੁਝ ਨਾ ਖੱਟੇ, ਨਿਕੰਮਾ, ਉਜਾੜੂ॥

ਨਿਖਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਸਾਫ ਹੋਣਾ, ਮੈਲ ਨਾ ਰਹਿਣੀ, ਨਿੱਥਲ ਹੋ ਜਾਣਾ ॥

ਨਿਖੜਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਅੱਡ ਹੋ ਜਾਣਾ ॥

ਨਿਖਟੈਮਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਨਿਕੰਮਾ, ਵੇਹਲਾ ॥

ਨਿਖਾਦ
ਨਿਖਾਧ } ਪੁ:—ਰਾਗ ਦੀ ਇੱਕ ਸੁਰ, ਇੱਕ ਨੀਚ ਜਾਤ ॥

ਨਿਖਾਰ, ਪੁ:—ਜਿਸ ਚੀਜ਼ ਨਾਲ ਖੰਡ ਜਾਂ ਕਪੜੇ ਸਾਫ ਹੋਣ ॥

ਨਿਖਾਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਕਪੜੇ ਆਦਿਕ ਦੀ ਮੈਲ ਕੱਢਣੀ ॥

ਨਿਖਾਰਾ, ਪੁ:—ਸਜਾਈ ਨਾਲ ਧਾਗਾ ਰੰਗਣਾ ॥

ਨਿਖਿੱਧ, ਵਿ:—'ਨਖਿੱਧ' ਵੇਖੋ ॥

ਨਿਖੇਧ, ਵਿ:—ਜਿਸਦਾ ਨਾਮ ਨਹੀਂ ॥
ਪੁ:-ਨਿਖੇੜਾ ॥

ਨਿਖੇੜਾ, ਪੁ:—ਫਰਕ, ਪਛਾਣ, ਅੱਡ ਅੱਡ ਹੋਣਾ ॥

ਨਿਖੋਟ, ਵਿ:—ਜਿਸ ਵਿਚ ਖੋਟ ਨਹੀਂ, ਨਖਾਲਸ ॥

ਨਿਗਮ; ਪੁ:—ਵੇਦ॥

ਨਿੱਗਰ, ਵਿ:—ਸਖਤ, ਕਰੜਾ, ਭਾਰਾ॥

ਨਿਗੰਦਣਾ
ਨਿਗੰਦਵਾਉਣਾ
ਨਿਗੰਦਵਾਈ
ਨਿਗੰਦਾ
ਨਿਗੰਦਾਉਣਾ
ਨਿਗੰਦਾਈ } 'ਨਗੰਦਣਾ' ਆਦਿਕ ਵੇਖੋ॥

ਨਿਗਮਾ, ਪੁ:—ਨਿਖੇੜਾ, ਫਰਕ, ਪਛਾਣ॥

ਨਿਗਰਾਨੀ, ਸ:—ਦੇਖ ਭਾਲ, ਰਾਖੀ, ਚੌਕੀ ਪਹਿਰਾ॥

ਨਿਗਲਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਚੱਬਣ ਬਾਝੋਂ ਹੀ ਅੰਦਰ ਲੰਘਾ ਲੈਣਾ, ਬੇਈਮਾਨੀ ਨਾਲ ਕਿਸੇ ਦਾ ਮਾਲ ਉਡਾ ਲੈਣਾ॥

ਜੀਉਂਦੀ ਮੱਖੀ ਨਿਗਲਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਜਾਣ ਬੁੱਝਕੇ ਬੁਰੀ ਚੀਜ਼ ਲੈ ਲੈਣੀ॥

ਨਿਗੱਲ, ਵਿ:, ਪੁ:—ਜਿਸ ਦੀ ਗੱਲ ਦਾ ਵਸਾਹ ਨਹੀਂ॥

ਨਿਗਲਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਨਿਗਲਣ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਾਉਣਾ॥

ਨਿਗਾ
ਨਿਗਾਂ } ਸ:—ਵਾਰੀ, ਦਫਾ (ਬਹੁਤ ਨਿਗਾਂ = ਕਈ ਵਾਰੀ)॥

ਨਿਗਾ
ਨਿਗਾਹ } ਸ:—ਨਜ਼ਰ, ਨੀਝ, ਤੱਕ, ਲਿਹਾਜ਼, ਧਿਆਨ॥

ਨਿਗਾ ਕਰਨੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਵੇਖਣਾ, ਪਰਖਣਾ॥

ਨਿਗਾ ਪੈਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਦਿੱਸਣਾ, ਨਜ਼ਰ ਆਉਣਾ॥

ਨਿਗਾ ਫੇਰਨੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਧਿਆਨ ਨਾ ਕਰਨਾ॥

ਨਿਗਾ ਮਿਲਾਉਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਕਿਸੇ ਦੇ ਮੂੰਹ ਵੱਲ ਤੱਕਣਾ॥

ਨਿਗਾ ਰੱਖਣੀ
ਨਿਗਾ ਵਿੱਚ ਰੱਖਣਾ } ਕ੍ਰਿ:—ਦੇਖਦੇ ਰਹਿਣਾ, ਸੋਝੀ ਰਖਣੀ॥

ਨਿਗਾਹਾ, ਪੁ:—ਡੇਰਾ ਗਾਜ਼ੀ ਖਾਂ ਦੇ ਜ਼ਿਲੇ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਪੀਰ ਦੀ ਥਾਂ॥

ਨਿਗੁਰਾ, ਵਿ:—ਜਿਸ ਦਾ ਕੋਈ ਗੁਰੂ ਨਹੀਂ, ਬੇਅਸੂਲਾ॥

ਨਿੱਘ, ਸ:—ਥੋੜੀ ਥੋੜੀ ਗਰਮੀ, ਤਾ॥

ਨਿੱਘਰ ਜਾਣਾ
ਨਿੱਘਰਨਾ } ਕ੍ਰਿ:—ਗਰਕ ਜਾਣਾ, ਥੱਲੇ ਬਹਿ ਜਾਣਾ, ਘਟਣਾ, ਕਮਜ਼ੋਰ ਹੋ ਜਾਣਾ, ਨਾਸ ਹੋ ਜਾਣਾ॥

ਨਿੱਘਾ, ਵਿ:—ਥੋੜਾ ਥੋੜਾ ਗਰਮ, ਕੋਸਾ, ਦਲੇਰ, ਹੌਸਲੇ ਵਾਲਾ, ਜੋ ਦੁਖ ਸਹਿ ਲਏ, ਜੋ ਭੇਤ ਲੁਕਾ ਸਕੇ॥

ਨਿਘਾਰ, ਪੁ:—ਬਿਥਾ, ਮੁਸੀਬਤ, ਬਰਬਾਦੀ (ਪੈ ਜਾਣਾ)॥

ਨਿਘਾਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—'ਨਿੱਘਰਨਾ' ਵੇਖੋ॥

ਨਿਚੱਲ
ਨਿਚੱਲਾ } ਵਿ:—ਚੁਪ ਚੁਪਾਤਾ, ਜੋ ਹਿੱਲੇ ਜੁੱਲੇ ਨਾ (ਰਹਿਣਾ)॥

ਨਿਚਲਾ ਵਿ:—ਨੀਚੇ ਦਾ, ਹੇਠਲਾ, ਥੱਲੇ ਦਾ॥

ਨਿੱਚੜਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਪਾਣੀ ਆਦਿਕ ਦੀਆਂ ਬੂੰਦਾਂ ਕਿਰਨੀਆਂ॥

ਨਿਚਾਈ, ਸ:—ਨੀਵੀਂ ਧਰਤੀ, ਹੇਠਲੀ ਥਾਂ।

ਨਿਚਾਣ, ਸ:—ਨੀਵੀਂ ਧਰਤੀ, ਘਾਟੀ॥

ਨਿਚਿੱਟ, ਵਿ:—ਸਾਫ, ਨਿੰਮਲ, ਬੇ ਦਾਗ॥

ਨਿਚਿੰਤ, ਵਿ:—ਜਿਸ ਨੂੰ ਚਿੰਤਾ ਨਹੀਂ, ਬੇਫਿਕਰਾ ਵੇਹਲਾ ॥

ਨਿਚਿੰਤਾਈ, ਸ:—ਬੇ ਫਿਕਰੀ, ਮੌਜ, ਅਰਾਮ ॥

ਨਿਚੁੜਵਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—'ਨਚੁੜਵਾਉਣਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਨਿਚੋੜ, ਪੁ:—ਸਤ, ਅਰਕ, ਜੋ ਨਿੱਚੜ ਕੇ ਕੱਠਾ ਹੋਵੇ ॥

ਨਿਚੋੜਨਾ, ਕ੍ਰਿ:, **ਨਿਚੋੜਾ,** ਪੁ: — 'ਨਚੋੜਨਾ' ਅਤੇ 'ਨਚੋੜਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਨਿਚੋੜੇ ਦਾ ਘੁੱਟ, ਪੁ:—ਛੇਕੜਲੀ ਬੂੰਦ, ਨਿਚੋੜ ਕੇ ਕਢਿਆ ਹੋਯਾ ॥

ਨਿੱਛ, ਸ:—ਛਿੱਕ, ਨੱਕ ਰਾਹੀਂ ਜੋ ਵਾਉ ਅਵਾਜ਼ ਨਾਲ ਨਿਕਲੇ (ਆਉਣੀ) ॥

ਨਿੱਛ ਪਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਕਿਸੇ ਦੇ ਨਿੱਛਣ ਕਰਕੇ ਬਦ ਸਗਣੀ ਹੋਣੀ ॥

ਨਿੱਛਣਾ, ਨਿੱਛ ਮਾਰਨੀ — ਕ੍ਰਿ:—ਨੱਕ ਵਿੱਚੋਂ ਵਾ ਅਵਾਜ਼ ਨਾਲ ਕੱਢਣੀ ॥

ਨਿਛੱਕਾ, ਵਿ:—ਸ਼ਰਮਿੰਦਾ, ਘਾਬਰਿਆ ਹੋਇਆ ॥

ਨਿਜ, ਵਿ:—ਆਪਣਾ, ਖਾਸ ॥

ਨਿੱਜ, ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—ਕਦੇ ਨਾਂ, ਬਿਲਕੁਲ ਨਹੀਂ ॥

ਨਿਜ ਕਰਕੇ, ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—ਖਾਸ ਤੌਰ ਤੇ ॥

ਨਿੱਜਸਪੁਣਾ, ਪੁ:—ਕੰਜੂਸੀ, ਸੂਮ ਪੁਣਾ ॥

ਨਿੱਜਸੀ, ਵਿ:—ਕੰਜੂਸ ਸੂਮ, ਕਮੀਣਾ ॥

ਨਿਜਹ, ਪੁ:—ਮਰਨ ਦੇ ਵੇਲੇ ਦਾ ਦੁਖ ॥

ਨਿਜਾ, ਸ:—ਝਗੜਾ, ਬਖੇੜਾ ॥

ਨਿਜ਼ਾਮ, ਪੁ:—ਹੈਦਰਾਬਾਦ ਦੱਖਣ ਦੇ ਨਵਾਬ ਦੀ ਅੱਲ ॥

ਨਿਜਿੱਠਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—'ਨਜਿੱਠਣਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਨਿੱਠਣਾ, ਨਿੱਠਰਨਾ, — ਕ੍ਰਿ:—ਭੁੱਲ ਕੇ ਬੈਠਣਾ, ਅਟਕਣਾ ਉਡੀਕਣਾ ॥

ਨਿਡਰ, ਨਿੱਡਰ — ਵਿ:—ਜਿਸ ਨੂੰ ਡਰ ਨਹੀਂ, ਦਲੇਰ ।

ਨਿਡੋਲ, ਵਿ:—ਜੋ ਡੋਲੇ ਨਾਂ, ਟਿਕਿਆ ਹੋਇਆ ॥

ਨਿੱਢਾ, ਪੁ:, **ਨਿੱਢੀ,** ਸ: — 'ਨੱਢਾ' (ਢੀ) ਵੇਖੋ ॥

ਨਿਢਾਲ, ਵਿ:—'ਨਢਾਲ' ਵੇਖੋ ॥

ਨਿੱਤ, ਨਿੱਤ ਪਰਤ (ਤੀ) — ਕ੍ਰਿ:, ਵਿ:—ਸਦਾ ਹਮੇਸ਼ਾ, ਰੋਜ਼, ਲਗਾ, ਤਾਰ ॥

ਨਿੱਤ ਨੇਮ, ਪੁ:—ਰੋਜ਼ ਦੀ ਪੂਜਾ ਪਾਠ ॥

ਨਿੱਤਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਰਖੇ ਜਾਣਾ, ਅਲਗ ਹੋਣਾ ਮੈਲ ਦੇ ਥੱਲੇ ਬੈਠਣ ਨਾਲ (ਪਾਣੀ, ਆਦਿਕ) ਸਾਫ ਹੋ ਜਾਣਾ ॥

ਨਿੱਤਰਨਾਂ, ਨਿੱਤਰਵਾਂ — ਵਿ:—ਨਿੱਤਰਿਆ ਹੋਯਾ, ਸਾਫ਼, ਨਿਰਮਲ ॥

ਨਿਤਰਵਾਉਣਾ, ਨਿਤਰਾਉਣਾ — ਕ੍ਰਿ:—ਅਲਗ ਕਰਾਉਣਾ, ਸਾਫ਼ ਕਰਾਉਣਾ ॥

ਨਿਤਾਬਰਤ, ਕ੍ਰਿ:—ਵਿ:-ਨਿੱਤ, ਸਦਾ, ਸਵੇਰੇ ॥

ਨਿਤਾ ਬਰਤੀ, ਪੁ: ਸ:-ਜੋ ਸਦਾ ਬਰਤ ਰੱਖੇ ॥

ਨਿਤਾਣਾ, ਵਿ:-ਕਮਜ਼ੋਰ, ਨਿਢਾਲ, ਨਿਰਬਲ ॥

ਨਿਤਾਰ, ਪੁ:-ਮੈਲ ਦੇ ਥੱਲੇ ਬਹਿਣ ਨਾਲ ਜੋ ਸਾਫ ਪਾਣੀ ਆਦਿਕ ਰਹਿ ਜਾਵੇ ॥

ਨਿਤਾਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਸਾਫ ਕਰਨਾ, ਸੱਚ ਝੂਠ ਅੱਡ ਅੱਡ ਕਰਨਾ, ਬੂਟੀ ਛੇਤੁੰਕੇ ਰਸ ਕੱਢ ਲੈਣਾ ॥

ਨਿਤਾਰਾ, ਪੁ:-ਸੱਚ ਝੂਠ ਦੀ ਪਛਾਣ, ਫੈਸਲਾ, ਨਿਰਨਾ ॥

ਨਿੰਦ, ਵਿ:-ਵਰਜਿਆ ਹੋਯਾ, ਜਿਸ ਤੋਂ ਗਿਲਾਨੀ ਆਵੇ, ਮੰਦਾ ॥

ਨਿੰਦਕ, ਪੁ:-ਨਿੰਦਿਆ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ॥

ਨਿੰਦਕਾਈ, ਸ:-ਨਿੰਦਕ ਦਾ ਕੰਮ ॥

ਨਿੰਦਣਾ / **ਨਿੰਦ ਦੇਣਾ** } ਕ੍ਰਿ:-ਬੁਰਿਆਈ ਕਰਨੀ, ਔਗਨ ਦੱਸਣੇ ॥

ਨਿੰਦਰਾ, ਸ:-ਨੀਂਦ, ਨੀਂਦਰ ॥

ਨਿੰਦਰਾਕਲਾ, ਵਿ: ਪੁ:-ਜਿਸ ਨੂੰ ਨੀਂਦਰ ਪਈ ਆਵੇ ॥

ਨਿੰਦਾ / **ਨਿੰਦਿਆ** } ਸ:-ਬੁਰਿਆਈ, ਐਬ, ਤੁਹਮਤ, ਚੁਗਲੀ (ਕਰਨੀ, ਹੋਣੀ) ॥

ਨਿੰਦਾ ਕਰਨੀ, ਕ੍ਰਿ:-ਬੁਰਾ ਕਹਿਣਾ, ਔਗਨ ਦੱਸਣੇ ॥

ਨਿੱਧ, ਸ:—ਖਜ਼ਾਨਾ, ਧਨ, ਪਦਾਰਥ, ਬਖਤਾਵਰੀ ॥

ਨਿੱਧ ਸਿੱਧ, ਸ:-ਬਖਤਾਵਰੀ, ਸਬ ਪਦਾਰਥ ॥

ਨਿਧੜਕ, ਵਿ:-ਨਿਡਰ, ਦਲੇਰ, ਹੌਸਲੇ ਵਾਲਾ ॥

ਨਿਧਾਨ, ਪੁ:-ਖਜ਼ਾਨਾ, ਜਿੱਥੇ ਕੋਈ ਚੀਜ਼ ਰਹੇ ॥

ਨਿਨਮੇ, ਪੁ:-(ਬਹੁ:) ਵਰਕ, ਪਛਾਨ ॥

ਨਿਨਾਣਵੇਂ, ਵਿ:-ਨੱਵੇ ਅਤੇ ਨੌਂ ॥

ਨਿਨਾਦਾਂ, ਪੁ:-ਉਂਗਲੀ ਦੀ ਸੋਜ ਅਤੇ ਪੀਕ ਦਾ ਰੋਗ ॥

ਨਿਪਟ, ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:-ਬਹੁਤ, ਬਿਲਕੁਲ, ਹੱਦੋਂ ਬਾਹਰਾ ॥

ਨਿਪੁੱਤਾ, ਵਿ:-ਜਿਸ ਦੇ ਪੁਤ੍ਰ ਨਾਂ ਹੋਵੇ, ਬੇ ਉਲਾਦਾ ॥

ਨਿੰਬ, ਸ:-'ਨਿੰਮ' ਵੇਖੋ ॥

ਨਿਬਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਪੂਰਾ ਹੋਣਾ, ਹੋ ਜਾਣਾ, ਕੁਝ ਨਾਂ ਰਹਿਣਾ ॥

ਨਿਬਲ / **ਨਿਬਲਾ** } ਵਿ:-ਕਮਜ਼ੋਰ, ਨਿਰਬਲ ॥

ਨਿ:ਬਲ, ਵਿ:-ਬੱਦਲਾਂ ਦਾ ਨਾਂ ਹੋਣਾ, ਸਾਫ ਅਸਮਾਨ ॥

ਨਿੱਬੜ ਤਿੱਬੜ, ਪੁ:-ਨਿਬੇੜਾ, ਫੈਸਲਾ, ਓੜਕ ॥

ਨਿੱਬੜਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਫੈਸਲਾ ਹੋਣ, ਮੁੱਕ ਜਾਣਾ ॥

ਨਿਬਾਹ, ਪੁ: / **ਨਿਬਾਹੁਣਾ,** ਕ੍ਰਿ: / **ਨਿਬਾਹੂ,** ਵਿ: } 'ਨਬਾਹ' ਆਦਿਕ ਵੇਖੋ ॥

ਨਿਬਾਲ } ਵਿ:—ਜਿਸ ਦਾ ਕੋਈ ਆਸਰਾ ਨਹੀਂ ॥
ਨਿਬਾਲਾ

ਨਿੱਬੂ } ਪੁ:—ਖੱਟੇ ਰਸ ਵਾਲਾ ਮਸ਼ਹੂਰ ਫਲ ॥
ਨਿਬੂ

ਨਿਬੇੜਨਾ } 'ਨਬੇੜਨਾ' ਆਦਿਕ ਵੇਖੋ ॥
ਨਿਬੇੜਾ
ਨਿਬੇੜੂ

ਨਿਭਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—'ਨਿਬਹਣਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਨਿਭਰਮਾ, ਵਿ:—ਜਿਸ ਦਾ ਭਰਮ ਨਹੀਂ, ਜੋ ਕੰਮ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ॥

ਨਿਭਾਉ } 'ਨਬਾਹ' ਆਦਿਕ ਵੇਖੋ ॥
ਨਿਭਾਉਣਾ
ਨਿਭਾਊ

ਨਿੰਮ, ਸ:—ਮਸ਼ਹੂਰ ਕੌੜੇ ਫਲ ਵਾਲਾ ਰੁਖ ॥

ਨਿਮਸਕਾਰ, ਸ:—'ਨਮਸਕਾਰ' ਵੇਖੋ ॥

ਨਿਮਕ } ਪੁ:—ਨਮਕ, ਲੂਣ, ਮਸ਼ਹੂਰ ਮਸਾਲਾ, ਅੰਨ ॥
ਨਿਮਿਕ

ਨਿਮਕ ਹਰਾਮ, ਵਿ:—ਜੋ ਕਿਸੇ ਦਾ ਕੀਤਾ ਨਾਂ ਜਾਣੇ, ਮਾਲਕ ਨਾਲ ਧ੍ਰੋਹ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ॥

ਨਿਮਕ ਹਲਾਲ, ਵਿ:—ਜੋ ਕਿਸੇ ਦਾ ਕੀਤਾ ਜਾਣੇ, ਮਾਲਕ ਦਾ ਹਿਤਕਾਰੀ ॥

ਨਿਮਕ ਖਾਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਕਿਸੇ ਦਾ ਦਿੱਤਾ ਅੰਨ ਖਾਣਾ ॥

ਨਿਮਕੀ } ਵਿ:—ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਨਿਮਕ ਹੋਵੇ, ਸਲੂਣਾ ॥
ਨਿਮਕੀਨ

ਨਿਮਕੀ ਪਤਾਸੇ, ਪੁ:—ਲੂਣ ਵਾਲੇ ਜੰਮੂ ਜਾਂ ਜਾਮਕੂ ॥

ਨਿਮਖ, ਪੁ:—ਪਲ, ਬਹੁਤ ਥੋੜਾ ਚਿਰ ॥

ਨਿਮਤਾ, ਵਿ:—ਘਟੀਆ, ਕਮਜ਼ੋਰ ॥

ਨਿਮ੍ਰ, ਵਿ:—ਹਲੀਮ, ਜਿਸ ਵਿਚ ਹੰਕਾਰ ਨਾ ਹੋਵੇ, ਗਰੀਬ ॥

ਨਿਮ੍ਰਤਾ } ਸ:—ਹਲੀਮੀ, ਗਰੀਬੀ, ਆਜਜ਼ੀ ॥
ਨਿਮ੍ਰਤਾਈ

ਨਿਮਾਜ } 'ਨਮਾਜ' ਆਦਿਕ ਵੇਖੋ ॥
ਨਿਮਾਜਣ
ਨਿਮਾਜੀ

ਨਿਮਾਣ, ਪੁ:—ਨੀਵੀਂ ਥਾਂ, ਦੋ ਪਹਾੜਾਂ ਦੇ ਵਿਚਲੀ ਥਾਂ ॥

ਨਿਮਾਣਾ, ਪੁ: } ਕੌੜਾ (ਤ੍ਰੀ)। ਵਿ:—ਸਿੱਧਾ ਗਰੀਬ, ਹਲੀਮ ॥
ਨਿਮਾਣੀ, ਸ:

ਨਿਮਾਣੀ ਇਕਾਦਸ਼ੀ, ਸ:—'ਨਿਰਜਲਾ ਅਕਾਦਸ਼ੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਨਿੰਮਿਆ, ਵਿ:—ਨਵਾਂ ਨਵਾਂ ਗਰਭ ਵਿੱਚ ਆਯਾ ਜਾਂ ਜੰਮਿਆ ਹੋਇਆ ਬੱਚਾ ॥

ਨਿਮਿੱਤ, ਪੁ:—'ਨਮਿੱਤ' ਵੇਖੋ ॥

ਨਿਮੂਜ, ਪੁ:—ਵਡਿਆਈ, ਸੋਭਾ, ਨਾਉਂ।

ਨਿਮੂਝਾਣ, ਨਿਮਝਾਣਾ, ਵਿ:—ਉਦਾਸ, ਘਾਬਰਿਆ ਹੋਯਾ ॥

ਨਿਮੋਸੀ, ਸ:—'ਨਮੋਸੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਨਿਮੋਝੂਣਾ, ਵਿ:—'ਨਿਮੂਝਾਣਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਨਿਯਤ, ਵਿ:—ਠਹਿਰਾਇਆ ਹੋਇਆ, ਥਾਪਿਆ ਹੋਯਾ, ਮੁਕੱਰਰ ਕੀਤਾ ਹੋਯਾ ॥

ਨਿਯਮ, ਪੁ:—'ਨੇਮ' ਵੇਖੋ ॥

ਨਿਰ, ਵਿ: ਵਿ:—(ਹੋਰਨਾਂ ਪਦਾਂ ਨਾਲ ਮਿਲਕੇ) ਨਹੀਂ, ਬਾਝੋਂ, ਬਿਨਾ (ਜਿਹਾ ਕਿ ਨਿਰ ਅਪਰਾਧ—ਜਿਸ ਦਾ ਅਪਰਾਧ ਨਹੀਂ ਨਿਰਬਲ-ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਬਲ ਨਹੀਂ, ਕਮਜ਼ੋਰ) ॥

ਨਿਰਗਤ, ਵਿ:—ਜਿਸ ਦੀ ਗਤੀ ਨਹੀਂ ਹੋਈ ॥

ਨਿਰਗੁਣ, ਵਿ:—ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਗੁਣ ਨਹੀਂ, ਤਿੰਨਾਂ ਗੁਣਾਂ ਤੋਂ ਰਹਿਤ (ਪਰਮੇਸਰ), ਜੋ ਕਿਸੇ ਦੀ ਗੁਣ ਨਾਂ ਜਾਣੇ ॥

ਨਿਰਗੁਣਿਆਰ, ਵਿ:—ਜਿਸਵਿੱਚ ਗੁਣ ਨਹੀਂ, ਦੋਸ ਵਾਲਾ (ਲੀ) ॥

ਨਿਰਘਣ, ਵਿ:—ਹਲੀਮ, ਗਰੀਬ, ਆਜਜ਼ ॥

ਨਿਰਚੂ, ਵਿ:—ਨਿਚਿੰਤ, ਬੇ ਪਰਵਾਹ (ਹੋਣਾ) ॥

ਨਿਰਜਨ, ਵਿ:—ਜਿਸ ਦਾ ਕੋਈ ਨੌਕਰ ਨਹੀਂ ਬੇ ਉਲਾਦ, ਸੁੰਞ, ਜਿੱਥੇ ਕੋਈ ਮਨੁਖ ਨਹੀਂ (ਬਣ) ॥

ਨਿਰਜਲ, ਵਿ:—ਜਲ ਬਾਝੋਂ, ਸੁੱਕਾ (ਕੀ) ॥

ਨਿਰਜਲਾ ਅਕਾਦਸੀ, ਸ:—ਜੇਠ ਹਾੜ ਦੇ ਮਹੀਨੇ ਦੀ ਇੱਕ ਅਕਾਦਸੀ ਜਿਸ ਦਾ ਵਰਤ ਰੱਖਕੇ ਕਈ ਲੋਕ ਪਾਣੀ ਬੀ ਨਹੀਂ ਪੀਂਦੇ ॥

ਨਿਰਜੀਵ, ਵਿ:—ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਜਿਦ ਨਹੀਂ ਮੁਰਦਾ ॥

ਨਿਰਦਈ, ਵਿ:—ਜਿਸ ਵਿਚ ਦਯਾ ਨਹੀਂ, ਬੇ ਤਰਸ ॥

ਨਿਰਦੇਹ, ਵਿ:—ਦੇਹ ਤੋਂ ਬਾਹਰ, ਸਰੀਰ ਰਹਿਤ ॥

ਨਿਰਦੋਖ (ਸ), ਨਿਰਦੋਖ (ਸ਼ਣ), ਨਿਰਦੋਖੀ (ਸੀ) ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਦੋਸ ਨਹੀਂ, ਬੇ ਗੁਨਾਹ ॥

ਨਿਰਧਣ, ਵਿ:—ਗਰੀਬ, ਭੁੱਖਾ, ਮੰਗਤਾ ॥

ਨਿਰਪਰਾਧ, ਨਿਰਪਰਾਧੀ, ਵਿ:—ਜਿਸ ਦਾ ਕੋਈ ਅਪਰਾਧ ਨਹੀਂ ॥

ਨਿਰਬੱਸ, ਵਿ:—ਜਿਸ ਦੇ ਵੱਸ ਕੁਝ ਨਹੀਂ, ਲਚਾਰ ॥

ਨਿਰਬੰਧ, ਵਿ:-ਬੰਧਨਾਂ ਤੋਂ ਰਹਿਤ, ਖੁੱਲ੍ਹਾ, ਅਟੰਕ ॥

ਨਿਰਬਿਕਾਰ, ਵਿ:—ਬਿਕਾਰ ਜਾਂ ਦੋਸ ਬਿਨਾ, ਪਰਮੇਸਰ ॥

ਨਿਰਬੀਜ, ਵਿ:—ਜਿਸ ਦਾ ਬੀ ਨਹੀਂ, ਬੇ ਉਲਾਦ ॥

ਨਿਰਭਾਗੀ, ਵਿ:—ਜਿਸ ਦੇ ਭਾਗ ਚੰਗੇ ਨਹੀਂ, ਬੇ ਨਸੀਬ ॥

ਨਿਰਮਲ, ਵਿ:—ਸਾਫ, ਸੁੱਧ, ਪਵਿਤ੍ਰ ॥

ਨਿਰਮੂਲ (ਲਾ), ਨਿਰਮੋਲ, ਵਿ:—ਜਿਸ ਦਾ ਮੁੱਲ ਨਹੀਂ, ਦੁਰਲਭ, ਮੁਫ਼ਤ ॥

ਨਿਰਲੱਜ, ਵਿ:—ਬੇ ਸ਼ਰਮ, ਬੇ ਹਯਾ ॥

ਨਿਰਲੇਪ, ਵਿ:—ਬੇ ਦਾਗ, ਬੇ ਐਬ ॥

ਨਿਰਸ, ਵਿ:—ਖੱਟਾ, ਹੌਲੇ ਮੇਲ ਦਾ (ਲੀ), ਬੇ ਸੁਆਦ, ਸੁੱਕਾ ॥

ਨਿਰੰਕਾਰ, ਪੁ:—ਜਿਸ ਦਾ ਰੂਪ ਰੰਗ ਨਹੀਂ, ਪਰਮਾਤਮਾ ॥

ਨਿਰਖ, ਪੁ:—ਭਾਉ, ਮੁੱਲ, ਜਿਸ ਲੇਖੇ ਚੀਜ਼ ਵਿਕੇ॥

ਨਿਰਖ, ਸ:—ਪਤਾ ਪਛਾਣ, ਖਬਰ, ਗਿਆਨ, (ਕਰਨਾ) ॥

ਨਿਰਖਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਵੇਖਣਾ, ਭਾਲਣਾ, ਪਤਾ ਲਾਉਣਾ, ਕਦਰ ਕਰਨੀ ॥

ਨਿਰੰਗਸ, ਵਿ:—ਜਿਸ ਨੂੰ ਕੋਈ ਬੰਧੇਜ ਨਹੀਂ, ਆਪ ਹੁਦਰਾ ॥

ਨਿਰੰਜਣ
ਨਿਰੰਜਨ } ਵਿ:, ਪੁ:—ਬੇਦਾਗ, ਬੇ ਦੋਸ, ਪਰਮਾਤਮਾ ॥

ਨਿਰੰਜਾਂ, ਵਿ:—ਜਿਸ ਨੇ ਅਜੇ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਖਾਧਾ ॥

ਨਿਰਣ, ਵਿ:—ਜਿਸ ਵਿਚ ਕੁਝ ਸੰਸਾ ਨਹੀਂ, ਸਾਫ, ਠੀਕ ॥
ਸ:—ਪਛਾਣ, ਸਬੂਤ, ਵਖਿਆਨ ॥

ਨਿਰਤ, ਸ:—ਨਾਚ, ਮੁੱਲ ਪਾਉਣਾ, ਅੰਦਾਜ਼ਾ, ਕਦਰ ॥

ਨਿਰਤਕਾਰ (ਰੀ), ਪੁ:—ਨੱਚਣ ਵਾਲਾ ॥

ਨਿਰਤ ਕਾਰੀ, ਸ:—ਨੱਚਣ ਦਾ ਕੰਮ, ਨਾਚ ॥

ਨਿਰਤਕ, ਪੁ:—ਨੱਚਣ ਵਾਲਾ, ਨਿਰਤ ਕਾਰ ॥

ਨਿਰੰਤਰ, ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—ਲਗਾਤਾਰ, ਬਰਾਬਰ ॥

ਨਿਰਤਾ, ਵਿ:—ਊਣਾ ॥

ਨਿਰਨਾ, ਪੁ:—ਪਛਾਣ, ਵਖਿਆਨ-ਪੂਰਾ ਬਿਆਨ; ਵਿ:—ਜਿਸ ਨੇ ਅਜੇ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਖਾਧਾ ॥

ਨਿਰਨੇ ਚਾਰ, ਵਿ:—'ਨਿਰਾਹਾਰ' ਵੇਖੋ ॥

ਨਿਰਬਸੀ
ਨਿਰਬਿਸੀ } ਸ:—ਇੱਕ ਗਰਮ ਖੁਸ਼ਕ ਬੂਟੀ ॥

ਨਿਰਬਾਹ, ਪੁ:—'ਨਬਾਹ' ਵੇਖੋ ॥

ਨਿਰਬਾਣ, ਪੁ:—ਸੰਸਾਰ ਦੇ ਦੁਖ ਸੁਖ ਤੋਂ ਛੁੱਟ ਜਾਣਾ ॥

ਨਿਰਬਾਣ ਪਦ, ਪੁ:—ਉਹ ਹਾਲਤ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਤ੍ਰਿਸ਼ਨਾ ਬਿਲਕੁਲ ਮਿਟ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ॥

ਨਿਰਮਲਾ, ਪੁ:—(ਇਕ:)
ਨਿਰਮਲੇ, ਪੁ: (ਬਹੁ:) } ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦੇ ਸਿੱਖ ਸਾਧੂ।

ਨਿਰਮਲੀ, ਸ:—ਪਾਣੀ ਸਾਫ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਇੱਕ ਬੂਟੀ ॥

ਨਿਰਮੂਲ, ਵਿ:—ਜਿਸ ਦਾ ਮੂਲ ਜਾਂ ਜੜ ਨਹੀਂ ॥

ਨਿਰਬਾਹ, ਪੁ:—'ਨਬਾਹ' ਵੇਖੋ ॥

ਨਿਰਵਾਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਸਮਝਣਾ, ਬੁੱਝਣਾ, ਪਛਾਨਣਾ ॥

ਨਿਰਵਿਰਤ, ਵਿ:—ਹਟਿਆ ਹੋਯਾ, ਜਿਸ ਦਾ ਅੰਤ ਹੋਗਿਆ ਹ ॥

ਨਿਰਵੈਰ, ਵਿ:—ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਵੈਰ ਨਹੀਂ ॥
ਸ:—ਪਛਾਣ ॥

ਨਿਰਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਵਿ:—ਇਕੱਲਾ, ਇੱਕੋ ਹੀ, ਕੇਵਲ, ਸਿਰਫ ॥

ਨਿਰਾ ਪੁਰਾ, ਵਿ:—ਬਿਲਕੁਲ, ਪੂਰਾ ਪੂਰਾ ॥

ਨਿਰਾਸ, ਨਿਰਾਸਾ, ਵਿ:—ਜਿਸ ਨੂੰ ਆਸ ਜਾਂ ਉਮੈਦ ਨਹੀਂ ॥

ਸ:—ਆਸ ਜਾਂ ਉਮੈਦ ਨਾਂ ਹੋਣੀ ॥

ਨਿਰਾਸਰਾ, ਵਿ:—ਜਿਸ ਦਾ ਕੋਈ ਆਸਰਾ, ਨਹੀਂ ॥

ਨਿਰਾਹਾਰ, ਵਿ:—ਜਿਸ ਨੇ ਅਜੇ ਕੁਛ ਨਹੀਂ ਖਾਯਾ ॥

ਨਿਰਾਕਾਰ, ਵਿ:—ਜਿਸ ਦਾ ਰੂਪ ਰੰਗ ਨਹੀਂ, ਨਿਰੰਕਾਰ, ਪਰਮਾਤਮਾ ॥

ਨਿਰਾਰਥ, ਵਿ:—ਬਿਅਰਥ, ਜਿਸ ਦਾ ਕੁਝ ਫ਼ੈਦਾ ਨਹੀਂ ॥

ਨਿਰਾਲਾ (ਲੀ), ਵਿ:—ਵੱਖਰਾ, ਅਨੋਖਾ, ਨਿਆਰਾ ॥

ਨਿਰਿਹਾਰ, ਵਿ:—'ਨਿਰਾਹਾਰ' ਵੇਖੋ ॥

ਨਿਰਿਤ, ਸ:—'ਨਿਰਤ' ਵੇਖੋ ॥

ਨਰਿੰਦ, ਪੁ:—ਮਨੁਖਾਂ ਦਾ ਸਰਦਾਰ ॥

ਨਿਰਿੰਦਰ, ਪੁ:—ਰਾਜਾ ॥

ਨਿਰੂਪ, ਨਿਰੂਪਾ, ਨਿਰੂਪੀ, ਵਿ:—ਜਿਸ ਦਾ ਕੋਈ ਰੂਪ ਨਹੀਂ, ਨਿਰੰਕਾਰ ॥

ਨਿਰੇਧਾਰ, ਵਿ:—'ਨਿਰਾਧਾਰ' ਵੇਖੋ ॥

ਨਿਰੇਲ, ਪੁ:—ਨਰੇਲ, ਹਰਾ ਖੋਪਾ, ਜੂੰਡ ॥

ਨਿਰੇਲਾ, ਪੁ:—ਨਰੇਲ ਦਾ ਹੁੱਕਾ ॥

ਨਿਰੋਆ (ਈ), ਵਿ:—'ਨਰੋਇਆ' ਵੇਖੋ ॥

ਨਿਰੋਧ, ਪੁ:—ਇੰਦ੍ਰੀਆਂ ਨੂੰ ਰੋਕਣਾ ॥

ਨਿਰੋਧਰ, ਵਿ:—ਬਚਾਉਣ ਜਾਂ ਛੁਡਾਉਣ ਵਾਲਾ ॥

ਨਿਰੋਲ, 'ਨਰੋਲ' ਵੇਖੋ ॥

ਨਿਲੱਜ, ਵਿ:—'ਨਿਰਲੱਜ' ਵੇਖੋ ॥

ਨਿੱਲਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਰੱਜ ਕੇ ਖਾਣਾ ॥

ਨਿਲਾਰਣ, ਸ: **ਨਿਲਾਰੀ,** ਪੁ: ਜੋ ਕਪੜੇ ਰੰਗਣ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰੇ ॥

ਨਿਵਲੀ, ਪੁ:—(ਘੋੜੇ ਆਦਿਕ ਦਾ) ਕੰਨ ਪਿੱਛੇ ਸੁੱਟ ਲੈਣਾ ॥

ਨਿਵਲੀ ਕਰਮ, ਪੁ:—ਪੇਟ ਸਾਫ ਕਰਨ ਲਈ ਇੱਕ ਕੱਪੜਾ ਮੂੰਹ ਰਾਹ ਅੰਦਰ ਪਾਕੇ ਹੇਠੋਂ ਕੱਢ ਲੈਣਾ (ਜੋਗੀ ਐਉਂ ਕਰਦੇ ਹਨ) ॥

ਨਿਵਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਝੁਕਾਉਣਾ, ਮੱਥਾ ਟਿਕਾਉਣਾ ॥

ਨਿਵਾਸ, ਪੁ:—ਰਹਿਣਾ, ਰਹਿਣ ਦੀ ਥਾਂ, ਘਰ, ਡੇਰਾ ॥

ਨਿਵਾਸੀ, ਪੁ:—ਰਹਿਣ ਵਾਲਾ ॥

ਨਿਵਾਜਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਪਾਲਣਾ, ਵਧਾਉਣਾ, ਸੁਖ ਦੇਣਾ, ਮੇਹਰਬਾਨੀ ਕਰਨੀ ॥

ਨਿਵਾਣ, ਸ:—'ਨਿਮਾਣ' ਵੇਖੋ ॥

ਨਿਵਾਰ, ਸ:—ਮੱਦਤ, ਸਹਾਇਤਾ, ਨਵਾਰ ॥

ਨਿਵਾਰਨ ਹਾਰ (ਰਾ), ਪੁ:—ਜੋ ਮੱਦਤ ਕਰੇ ਜਾਂ ਬਚਾਏ, ਰੱਖਿਆ ॥

ਨਿਵਾਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਹਟਾਉਣਾ, ਛੁੜਾਉਣਾ, ਮੱਦਤ ਕਰਨੀ ॥

ਨਿਵਾਲਾ, ਪੁ:—ਲੁਕਮਾ, ਗਰਾਹ ॥

ਨੀ, ਨੀਂ, ਸ:—ਤੀਮੀਆਂ ਨੂੰ ਬੁਲਾਉਣ ਦਾ ਬਚਨ, ਅੜੀਏ, ਕੁੜੇ ॥

ਨੀਉਂ, ਸ:—'ਨਿਉਂ' ਵੇਖੋ ॥

ਨੀਉਣ ਕੋਣ, ਪੁ:—ਸਮ ਕੋਣ ਤੋਂ ਛੋਟਾ ਕੋਣ ॥

ਨੀਉਣੀਆਂ ਖੀਉਣੀਆਂ, ਸ:—ਬਣਾਉਟੀ ਨਿਮ੍ਰਤਾ ਅਤੇ ਅਭਮਾਨ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ॥

ਨੀਅਤ, ਸ:—ਮਰਜੀ, ਦਲੀਲ, ਮਨੋਰਥ, ਮਨਸ਼ਾ, ਨੀਤ ॥

ਨੀਹਲ, ਪੁ:—ਨੀਵੀਂ ਧਰਤੀ। ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:-ਹੇਠਾਂ, ਥੱਲੇ ॥

ਨੀਹਲਾ, ਵਿ:—ਹੇਠਲਾ, ਸਭ ਤੋਂ ਥੱਲੇ ਦਾ ॥

ਨੀਂਗਰ, ਪੁ:—ਮੁੰਡਾ, ਬਾਲ, ਬੱਚਾ ॥

ਨੀਂਗਰ ਵੰਦ, ਪੁ:—ਛੋਟੀ ਉਮਰ ਦਾ ਲਾੜਾ ॥

ਨੀਚ, ਵਿ:—ਨਿੱਕੀ ਸੁੱਕੀ ਜਾਤ ਦਾ, ਕਮੀਨਾ, ਨਕਾਰਾ, ਦੁਸ਼ਟ ॥

ਨੀਚ ਜਾਤ, ਸ: ਪੁ:—ਨੀਵੀਂ ਜਾਤ, ਨੀਵੀਂ ਜਾਤ ਦਾ ਮਨੁੱਖ ॥

ਨੀਚਣੀ, ਸ:—ਨੀਚ ਜਾਤ ਦੀ ਤੀਮਤ, ਕਮੀਨੀ, ਨਕਾਰੀ ॥

ਨੀਚਲਾ, ਵਿ:—ਨਿਚਲਾ, ਹੇਠਲਾ, ਥੱਲੇ ਦਾ ॥

ਨੀਚਾ, ਪੁ: ਵਿ:—ਹੇਠ, ਥੱਲਾ, ਹੇਠਲਾ ਪਾਸਾ, ਨੀਵਾਂ ॥

ਨੀਚਾਈ, ਸ:—ਨਿਵਾਣ, ਨੀਵੀਂ ਥਾਂ, ਨਿਰਾਦਰੀ ॥

ਨੀਚੇ, ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:, ਅਵ:—ਹੇਠ, ਥੱਲੇ, ਨੀਵੇਂ ਪਾਸੇ।

ਨੀਚੋਂਨੀਚੀ, ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—ਬਹੁਤ ਥੱਲੇ, ਹੇਠਲੀ ਤਹਿ ਉੱਤੇ ॥

ਨੀਝ, ਸ:—ਅੱਖਾਂ ਟਿਕਾ ਕੇ ਵੇਖਣਾ, ਤ੍ਰਿਖੀ ਨਜ਼ਰ (ਲਾਉਣੀ) ॥

ਨੀਤ, ਸ:—ਨੀਅਤ, ਨੀਤੀ (ਦੋਵੇਂ ਵੇਖੋ) ॥

ਜੇਹੀ ਨੀਤ ਤੇਹੀ ਮੁਰਾਦ = ਜਿਸ ਤਰਾਂ ਦੀ ਦਲੀਲ ਮਨੁੱਖ ਕਰਦਾ ਹੈ ਓਹੋ ਜੇਹਾ ਉਸ ਨੂੰ ਫਲ ਮਿਲਦਾ ਹੈ ॥

ਨੀਤੀ, ਸ:—ਦਸਤੂਰ, ਰੀਤ, ਢੰਗ, ਵਰਤਾਰਾ, ਜਿਸ ਵਿਦਯਾ ਵਿੱਚ ਇਹ ਦੱਸਿਆ ਹੈ ਕਿ ਮਨੁਖ ਨੂੰ ਕਿਕੂੰ ਵਰਤਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ (ਨੀਤੀ ਸ਼ਾਸਤ੍ਰ) ॥

ਨੀਂਦ, ਨੀਂਦਰ, ਸ:—ਸੌਣ ਦੀ ਹਾਲਤ, ਸੌਂ ਕੇ ਅਰਾਮ ਕਰਨਾ ॥

ਨੀਂਦ ਉਟਕ ਜਾਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਸੁੱਤੇ ਪਏ ਜਾਗ ਕੇ ਫੇਰ ਨਾ ਸੌਂ ਸੱਕਣਾ।

ਸੁਖ ਦੀ ਨੀਂਦਰ ਸੌਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਘੂਕ ਸੌਣਾ, ਨਿਚਿੰਤ ਹੋਕੇ ਸੌਣਾ, ਮਰ ਜਾਣਾ ॥

ਨੀਂਦੂ, ਵਿ: ਪੁ:—'ਨਿਦਰਾਲਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਨੀਮ, ਵਿ:—ਅੱਧਾ, ਮੱਧਮ (ਨੀਮ ਰੰਗ), ਨਿਮ ॥

ਨੀਮਚਾ, ਸ:—ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦੀ ਨਿੱਕੀ ਤਲਵਾਰ ॥

ਨੀਮਾਂ, ਵਿ:—ਹੇਠਲਾ, ਥੱਲੇ ਦੇ ਪਾਸੇ ਦਾ, ਹਲੀਮ ॥

ਨੀੱਮਾ, ਪੁ:—ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵੱਟੀਆਂ ਵਿੱਚ ਦਿਲੇ ਲੱਗੇ ਹੋਏ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ॥

ਨੀਮਾਂ ਕਾਰੀ, ਸ:—'ਮੀਨਾਂ ਕਾਰੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਨੀਯਤ, ਸ:—'ਨੀਅਤ' ਵੇਖੋ ॥

ਨੀਰ, ਪੁ:—ਪਾਣੀ ॥

ਨੀਰਨ, ਪੁ:—ਕੱਖਾਂ ਪੱਠਿਆਂ ਦੀ ਤਰਿ ॥

ਨੀਰਾ, ਪੁ:—ਚਾਰਾ, ਘਾਹ ਪੱਠੇ ਦਾ ਢੇਰ ॥

ਨੀਲ, ਵਿ:, ਪੁ:, ਸ:—ਅਸਮਾਨੀ ਰੰਗ, ਸੱਟ ਲੱਗਣ ਨਾਲ ਪਿਆ ਹੋਇਆ ਨੀਲਾ ਨਿਸ਼ਾਨ, ਇੱਕ ਬੂਟਾ ਜਿਸ ਵਿੱਚੋਂ ਨੀਲਾ ਰੰਗ ਨਿਕਲਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਰੰਗ ॥

ਨੀਲ ਕੰਠ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਪੰਖੇਰੂ, ਗਰੜ, ਮਹਾਦੇਵ ॥

ਨੀਲ ਕੰਠੀ, ਸ:— ਇੱਕ ਬੂਟੀ ॥

ਨੀਲ ਗਊ
ਨੀਲ ਗਾਂ } ਸ:—ਗਊ ਵਰਗਾ ਇੱਕ ਜੰਗਲੀ ਪਸ਼ੂ ॥

ਨੀਲ ਬੜੀ, ਸ:—ਨੀਲ ਵਾਲੀ ਫੋੜਿਆਂ ਦੀ ਦਵਾ (ਨੀਲ ਦੀ ਬਲੀ) ॥

ਨੀਲਮਣ (ਣੀ) ਸ:—'ਨੀਲਮ' ਵੇਖੋ ॥

ਨੀਲ ਸਬੰਦ, ਪੁ:—'ਨੀਲਾ' ਵਿੱਚ ਨੀਲਾ ਘੀਰੀਆ' ਵੇਖੋ ॥

ਨੀਲਕ, ਸ:—ਇੱਕ ਨੀਲਾ ਜੁਆਹਰ, ਚਾਂਦੀ ਸੋਨੇ ਦੀਆਂ ਸ਼ਕਲਾਂ ਵਾਲਾ ਇੱਕ ਨੀਲਾ ਲਹਿੰਗਾ, ਇੱਕ ਨੀਲੀ ਪਗੜੀ ॥

ਨੀਲਕੀਲ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਪੰਖੇਰੂ, ਨੀਲ ਕੰਠ ॥

ਨੀਲਨ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਬੂਟਾ ਜਿਸ ਦੀਆਂ ਛਿਟੀਆਂ ਬਾਲਦੇ ਹਨ ॥

ਨੀਲਮ, ਸ:—ਅਸਮਾਨੀ ਰੰਗ ਦਾ ਵਡ ਮੁੱਲਾ ਪੱਥਰ ॥

ਨੀਲਾ, ਵਿ:—ਮਸ਼ਹੂਰ ਰੰਗ, ਅਸਮਾਨੀ, ਕਾਲਾ, ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਵੇਖਕੇ ਸੜਨ ਵਾਲਾ (ਹੋਣਾ) ॥

ਨੀਲਾ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਬਹੁਤ ਮਾਰ ਕੁੱਟਕੇ ਨੀਲਾ ਪਾ ਦੇਣੇ ॥

ਨੀਲਾ ਘੀਰੀਆ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਨੈਣੀ ਬੂਟੀ (ਜ਼ਾਹਰ ਦਾ ਇਲਾਜ) ॥

ਨੀਲਾ ਥੋਥਾ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਨੀਲਾ ਪੱਥਰ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਤਾਂਬਾ ਅਤੇ ਗੰਧਕ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ॥

ਨੀਲਾ ਪੀਲਾ, ਵਿ:—ਬਹੁਤ ਗੁੱਸੇ ਵਿੱਚ ਆਇਆ ਹੋਇਆ ॥

ਨੀਲਾਈ, ਸ:—ਨੀਲੇ ਹੋਣ ਦਾ ਗੁਣ, ਨੀਲ ॥

ਨੀਲਾਰਣ
ਨੀਲਾਰਨੀ } ਸ:—ਕਪੜੇ ਰੰਗਣ ਵਾਲੀ ਜ਼ਾਤ ਦੀ ਤੀਵੀਂ, ਲਲਾਰਨ ॥

ਨੀਲਾਰੀ, ਪੁ:—ਜੋ ਕਪੜੇ ਰੰਗਣ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰੇ ॥

ਨੀਲੋਫਰ, ਪੁ:—ਮਸ਼ਹੂਰ ਠੰਢਾ ਫੁੱਲ ਜਿਸਦਾ ਸ਼ਰਬਤ ਬਣਦਾ ਹੈ, ਕੰਮੀਆਂ ॥

ਨੀਵਾਂ, ਵਿ:—ਝੁਕਿਆ ਹੋਯਾ, ਹਿਠਾਹਾਂ ਨੂੰ, ਥੱਲੇ, ਉਚਾਈ ਵਿੱਚ ਛੋਟਾ ॥

ਨੁਆਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਝੁਕਾਉਣਾ, ਨੀਵੇਂ ਕਰਨਾ ॥

ਨੁਆਜ਼, ਨੁਆਜਣ(ਜੀ) } 'ਨਮਾਜ' ਆਦਿਕ ਵੇਖੋ ॥

ਨੁਆਣ, ਨੁਆਰ, ਨੁਆਰੀ } 'ਨਿਆਣ' 'ਨਵਾਰ' 'ਨਵਾਰੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਨੁਆਲਾ, ਪੁ:—ਨਵਾਲਾ, ਲੁਕਮਾ, ਗਰਾਹ ॥

ਨੁਆੜਾ, ਪੁ:—ਛੋਟੀ ਬੇੜੀ, ਕਿਸ਼ਤੀ, ਬੇੜ ਵਿੱਚ ਨੈਂ ॥

ਨੁਸਕਾ, ਪੁ:—ਜਿਸ ਕਾਗਤ ਉੱਪਰ ਰੋਗੀ ਵਾਸਤੇ ਦੁਆਈਆਂ ਲਿਖੀਆਂ ਹੋਣ, ਦੁਆ ਦੀ ਖੁਰਾਕ ॥

ਨੁਸਕਾਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਨਿਮਸਕਾਰ ਕਰਨਾ, ਹੱਥ ਲਾਕੇ ਮੱਥਾ ਟੇਕਣਾ ॥

ਨੁਸਾਦਰ, ਪੁ:—'ਨਸਾਦਰ' ਵੇਖੋ ॥

ਨੁਹਾਰ, ਸ:—ਚੇਹਰੇ ਦੀ ਬਨਾਵਟ, ਮੁਹਾਂਦਰਾ ॥

ਨੁਹਾਉਣਾ, ਨੁਹਾਲਣਾ } ਕ੍ਰਿ:—ਦੂਜੇ ਦਾ ਪਿੰਡਾ ਧੋਣਾ, ਅਸ਼ਨਾਨ ਕਰਾਉਣਾ ॥

ਨੁਕਸਾਣ, ਪੁ:—ਘਾਟਾ, ਟੋਟਾ, ਜ਼ਾਨ, ਹਰਜ, ਵਿਗਾੜ ॥

ਨੁਕਤਾ, ਪੁ:—ਬਿੰਦੀ, ਗੁੱਝਾ ਅਰਥ, ਭੇਤ ਦੀ ਗੱਲ ॥

ਨੁੱਕਰ, ਸ:—ਕੂਣਾ, ਖੂੰਜਾ, ਸਿਰਾ, ਹੱਦ, ਮੋੜ ॥

ਨੁਕਰਾ, ਪੁ:—ਚਿੱਟਾ (ਘੋੜਾ), ਸਾਫ, ਖਚਰਾ, ਬਦਮਾਸ਼ ॥

ਨੁਕਲ, ਪੁ:—ਨਸ਼ਾ ਪੀਣ ਮਗਰੋਂ ਜੋ ਫਲ ਮਠਿਆਈ ਆਦਿਕ ਖਾਧੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ॥

ਨੁੱਕਾ, ਪੁ:—ਲਕੜੀ ਦੀ ਨੁੱਕਰ, ਤਰਖਾਣਾਂ ਦਾ ਇੱਕ ਨੁੱਕਰ ਵਾਲਾ ਸੰਦ, ਛੋਟੇ ਛੇਕ ਕੱਢਣ ਵਾਲਾ ॥

ਨੁੱਕੁਰ, ਸ:—'ਨੁੱਕਰ' ਵੇਖੋ ॥

ਨੁਖਸਾ, ਪੁ:—'ਨੁਸਕਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਨੁਖਸਾਣ, ਪੁ:—'ਨੁਕਸਾਣ' ਵੇਖੋ ॥

ਨੁਖਸਾਨੀ, ਵਿ:, ਪੁ:—ਨੁਖਸਾਣ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ॥

ਨੁਖਤਾ, ਪੁ:—'ਨੁਕਤਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਨੁਗਦਾ, ਪੁ:—ਦੁਆ ਦਾ ਥੱਲੇ ਜੋ ਬਹਿ ਜਾਵੇ, ਫੋਕ, ਭੰਗ, ਘੋਟੀ ਹੋਈ ॥

ਨੁਗਦੀ, ਸ:—ਬਸਨ ਦੀ ਤਲੀ ਹੋਈ ਮਠਿਆਈ, ਬੂੰਦੀ ॥

ਨੁਗੁਰਾ, ਵਿ:—'ਨਿਗੁਰਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਨੁਚੜਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਨਿਚੋੜਿਆ ਜਾਣਾ, ਨਿੱਚੜਨਾ ॥

ਨੁਚੜਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਨਿਚੋੜਨ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਾਉਣਾ ॥

ਨੁਹਰਣਾਈ, ਸ:—ਨਹੇਰਨ ਦੀ ਮਜੂਰੀ ॥

ਨੁਹਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਪੁਹਾਉਣਾ, ਸ਼ਰੀਰ ਧੁਆਉਣੀ, ਚੂੰਢੀ ਵਢੁਆਉਣੀ, ਪੰਜਾ ਮਰਵਾਉਣਾ ॥

ਨੁਹਾਈ, ਸ:—ਪਾੜਨ ਖੁੱਰਨ ਛਿੱਲਨ ਦਾ ਕੰਮ ॥

ਨੁਮਾਇਸ਼ / ਨੁਮੈਸ਼ ਸ:—ਦਿਖਾਵਾ, ਜਿਸ ਜਗਾ ਭਾਂਤ ਭਾਂਤ ਦੀਆਂ ਅਚਰਜ ਵਸਤਾਂ ਦਿਖਾਈਆਂ ਜਾਣ ॥

ਨੁਲ੍ਹਾਉ, ਕ੍ਰਿ:—'ਨੁਹਾਉਣਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਨੁਲਾਸੀ, ਸ:—ਹਰੀ ਡਾਲੀ ਜਾਂ ਟਾਹਣੀ, ਨਾਲ ॥

ਨੂੰ, ਅਵ:—ਕਰਮ ਕਾਰਕ ਦੀ ਨਿਸ਼ਾਨੀ(ਉਸਨੂੰ, ਘਰ ਨੂੰ) ॥

ਨੂੰਹ, ਸ:—ਪੁਤ੍ਰ ਦੀ ਵਹੁਟੀ ॥

ਨੂਣ, ਪੁ:—ਲੂਣ, ਨਿਮਕ, ਇੱਕ ਨਿੱਕੀ ਜਾਤ, ਫਾਰਸੀ ਦਾ ਇੱਕ ਅੱਖਰ ॥

ਨੂਰ, ਪੁ:—ਚਾਨਣ, ਚਮਕ, ਸੋਭਾ, ਰੌਣਕ, ਝਲਕ, ਅੱਖ ਦੀ ਜੋਤ ॥

ਨੂਰ ਮਹਲ ਦੀ ਸਰਾਂ, ਸ:—ਕੋਈ ਅਚਰਜ ਦੀ ਚੀਜ ॥

ਨੂਰਾ, ਪੁ:—ਵਾਲ ਲਾਹੁਣ ਦੀ ਦੁਆ ॥

ਨੂਰੀ, ਵਿ:—ਨੂਰ ਦਾ, ਨਿਹਾਲ, ਜੋ ਨਿਹਾਲ ਕਰੇ ॥
ਪੁ:—ਫਿਰਸ਼ਤਾ ॥

ਨ੍ਰਦੁ, ਪੁ:-ਉਹ ਕੌਡੀ ਜੋ ਜੂਆ ਖੇਡਣ ਵਿੱਚ ਵਰਤੀ ਜਾਵੇ ॥

ਨੇ, ਅਵ:-ਕਰਤਾ ਜਾਂ ਕਰਣ ਕਾਰਕ ਦੀ ਨਿਸ਼ਾਨੀ (ਉਸ ਨੇ) ॥

ਨੇਉਹੁਲਾ, ਵਿ:-ਨਵਾਂ, ਸੱਜਰਾ, ਤਾਜਾ, ਚੰਗਾ ॥

ਨੇਉਜਾ, ਪੁ:-ਇੱਕ ਕਾਬਲ ਦਾ ਮੇਵਾ, ਚਿਲਗੋਜ਼ਾ ॥

ਨੇਉਂਦ, ਪੁ:—ਉਹ ਲਕੜੀ ਜਿਸ ਦੇ ਸਹਾਰੇ ਲੱਕੜ ਰੱਖਕੇ ਤਰਖਾਣ ਉਸ ਨੂੰ ਕੱਟਦਾ ਹੈ ॥

ਨੇਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਝੁਕਣਾ, ਨਿਮਸਕਾਰ ਕਰਨਾ, ਅਧੀਨ ਹੋਣਾ ॥

ਨੇਉਣੀ ਖੇਉਣੀ, ਸ:—ਅਧੀਨਗੀ ਅਤੇ ਅਭਮਾਨ ਮਿਲਿਆ ਹੋਯਾ ॥

ਨੇਉਤਾ / ਨੇਉਂਦਰਾ / ਨੇਉਂਦਾ ਪੁ:-ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਨੂੰ ਭੋਜਨ ਲਈ ਬੁਲਾਉਣਾ, ਜਿਆਫਤ, ਭੰਡੇਲ ॥

ਨੇਉਰ, ਸ:-ਗਿੱਟੇ ਦਾ ਇੱਕ ਗਹਿਣਾ, ਜੰਜੀਰੀ ॥

ਨੇਉਲ (ਲਾ), ਪੁ:-ਮਸ਼ਹੂਰ ਜਨੌਰ ਸੱਪ ਨੂੰ ਮਾਰਨਵਾਲਾ ॥

ਨੇਉਲੀ, ਸ:—ਘੋੜੇ ਆਦਿਕ ਦਾ ਗੁੱਸੇ ਨਾਲ ਕੰਨ ਪਿਛਾਹਾਂ ਸਿੱਟ ਲੈਣਾ (ਵੱਟਣੀ) ॥

ਨੇਉੜਾ, ਪੁ:-ਰੋਟੀ ਨਾਲ ਜੋ ਚੀਜ ਖਾਧੀ ਜਾਵੇ, ਸਲੂਣਾ, ਨਾਲ ਦਾ ॥

ਨੇਸਤੀ, ਸ:—ਨਾ ਰਹਿਣਾ, ਨਾਸ, ਸੁਸਤੀ ॥
ਵਿ:-ਨਕਾਰਾ, ਸੁਸਤ ॥

ਨੇਸ਼ਨ, ਸ:—ਕੌਮ, ਜਾਤ ॥

ਨੇਸ਼ਨਲ, ਵਿ:—ਕੌਮੀ, ਆਪਣੀ ਜਾਤ ਦਾ ॥

ਨੇਹ
ਨੇਂਹ } ਪੁ:—'ਨਿੰਹ' ਵੇਖੋ ॥

ਨੇਹਰਾ, ਪੁ:—'ਨਿਸਰਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਨੇਹੀ
ਨੇਹੀਂ } ਵਿ:, ਪੁ:—ਪਿਆਰਾ, ਪ੍ਰੇਮੀ, ਸੱਜਣ ॥

ਨੇਹੁ
ਨੇਹੁੜਾ } ਪੁ:—'ਨਿੰਹ' ਵੇਖੋ ॥

ਨੇਂਹੁਗ, ਪੁ:—ਲਹਿੰਗੇ ਜਾਂ ਘਗਰੀ ਦੇ ਉਤਲੇ ਹਿੱਸੇ ਨੂੰ ਕਦੇ ਕਦੇ ਜੋ ਕਪੜਾ ਲਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ॥

ਨੇਕ, ਵਿ:—ਚੰਗਾ, ਭਲਾ ਮਾਣਸ, ਅੱਛਾ ॥

ਨੇਕ ਚਲਨ, ਵਿ:—ਜਿਸ ਦਾ ਚੱਲਣ ਹੱਛਾ ਹੋਵੇ, ਭਲਾ ਮਾਣਸ ॥

ਨੇਕ ਚਲਨੀ, ਸ:—ਭਲਮਾਣਸੀ, ਚੰਗੇ ਕੰਮ ਕਰਨੇ ॥

ਨੇਕਨਾਮ, ਵਿ:—ਨੇਕ ਚਲਣ, ਜਿਸ ਦਾ ਜਸ ਹੋਵੇ ॥

ਨੇਕ ਨਾਮੀ, ਸ:—ਸੋਭਾ, ਵਡਿਆਈ, ਜਸ ॥

ਨੇਕ ਬਖ਼ਤ, ਵਿ:—ਆਗਿਆ ਕਾਰ, ਕਿਸਮਤ ਵਾਲਾ ॥

ਨੇਕ ਬਖ਼ਤੀ, ਸ:—ਭਲਮਾਣਸੀ, ਚੰਗੀ ਕਿਸਮਤ ।

ਨੇਕੀ, ਸ:—ਚੰਗਿਆਈ, ਭਲਮਾਣਸੀ, ਭਲਿਆਈ ॥

ਨੇਕੀ ਬਦੀ, ਸ:—ਦੁਖ ਸੁਖ ॥

ਨੇਖਤ, ਸ:—ਵਹੁਟੀ ਦਾ ਮੁੱਲ ॥

ਨੇਗ, ਪੁ:—ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਆਦਿਕਾਂ ਦਾ ਲਾਗ, ਵਰਤਾਉ ॥

ਨੇਗੀ, ਪੁ:—ਰਾਜੇ ਜਾਂ ਸਰਦਾਰ ਦੇ ਘਰ ਦਾ ਮੋਹਰੀ ॥

ਨੇਚਾ
ਨੈੱਚਾ } ਪੁ:—ਹੁੱਕੇ ਦੀ ਨੜੀ ਜਿਸ ਉੱਤੇ ਚਿਲਮ ਰੱਖੀ ਦੀ ਹੈ ।

ਨੇਚੇ ਗਰ (ਬੰਦ), ਪੁ:—ਨੇਚੇ ਬਣਾਉਣ ਵਾਲਾ ॥

ਨੇਚੀ
ਨੈੱਚੀ } ਸ:—ਮੁਰਦੇ ਦੇ ਨਾਉਂ ਦਾ ਭੋਜਨ ਜੋ ਸਾਰਾ ਸਾਲ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਨੂੰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ॥

ਨੇੱਜਾ,
ਨੇਜਾ, } ਪੁ:—ਲੰਮਾਂ ਭਾਲਾ, ਬਰਛਾ, ਕਿਲਕਾਂ ਦਾ ਕਾਨਾ ਜਿਸ ਦੀਆਂ ਕਲਮਾਂ ਘੜਦੇ ਹਨ ॥

ਨੇਜੇ ਬਾਜ਼ੀ, ਸ:—ਘੋੜਾ ਦੁੜਾ ਕੇ ਸਵਾਰ ਦੇ ਨੇਜੇ ਨਾਲ ਕਿੱਲੀ ਪੁੱਟਣ ਦੀ ਖੇਡ ॥

ਨੇਜੇ, ਪੁ:—(ਬਹੁ ਬ:)—'ਨੇਉਜਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਨੇਠੀ, ਸ:—ਕੱਠ, ਕੱਠੀ ਚੀਜ ॥

ਨੇਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਲੈ ਜਾਣਾ ॥

ਨੇਤ, ਸ:—ਪਰਮੇਸਰ ਦੀ ਮਰਜੀ, ਪਰਾਲਬਧ ॥

ਨੇਤਕੀ, ਪੁ:—ਰੋਜ ਦਾ ਤਾਪ ॥

ਨੇਤ੍ਰ, ਪੁ:—ਅੱਖ, ਨੈਣ, ਦੀਦਾ । ਨੀਵੀਂ ਧਰਤੀ ॥

ਨੇਤ੍ਰਾ, ਪੁ:—ਮਧਾਣੀ ਦੀ ਰੱਸੀ ਜਿਸ ਨੂੰ ਫੜਕੇ ਰਿੜਕੀਦਾ ਹੈ ॥

ਨੇਤੀ, ਸ:—'ਨੇਰੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਨੇੱਫਾ, ਨੇਫਾ } ਪੁ:—ਪਜਾਮੇ ਆਦਿਕ ਦੀ ਉਹ ਖਾਲੀ ਥਾਂ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਨਾਲਾ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ ॥

ਨੇਬ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਜਾਤ, ਗੁਰਜ ਦੁਰਲ ਵਾਲੇ ॥

ਨੇਬੀ, ਸ:—ਨਫ਼ਾ, ਫੈਦਾ, ਵਾਧਾ ॥

ਨੇਮ, ਪੁ:—ਬਚਨ, ਬੰਧੇਜ, ਬਰਤ, ਰੀਤ, ਦਸਤੂਰ (ਕਰਨਾ, ਬੰਨ੍ਹਣਾ) ॥

ਨੇਮ ਨਾਲ, ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—ਨਿੱਤ, ਲਗਾਤਾਰ, ਰੋਜ, ਵੇਲੇ ਸਿਰ ॥

ਨੇਮੀ, ਵਿ:—ਨੇਮ ਕਰਨ ਵਾਲਾ, ਜੋ ਨੇਮ ਪੂਰਾ ਕਰੇ ॥

ਨੇਰਸ, ਪੁ:—ਉਹ ਸਿਲ ਜਿਸ ਉੱਤੇ ਹਿੰਦੂ ਚੰਦਨ ਰਗੜਦੇ ਹਨ, ਆਟਾ ਗੁੰਨ੍ਹਣ ਵਾਲੀ ਗੋਲ ਚੌਕੀ ॥

ਨੈਵਤਾ, ਪੁ:—'ਨੇਊਤਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਨੇੜ, ਸ:—ਨੇੜੇ ਹੋਣਾ, ਨਜ਼ੀਕੀ ॥

ਨੇੜਾ, ਨੇੜੇ } ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—ਅਵ:—ਪਾਸ, ਲਾਗੇ, ਨਜ਼ੀਕ ॥

ਨੇੜੇ ਤੇੜੇ, ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—ਨੇੜੇ, ਲਾਗੇ, ਦੂਰ ਨਾਂ ॥

ਨੈ, ਅਵ:—'ਨੇ' ਵੇਖੋ ॥ ਸ:—ਨਦੀ, ਦਰਿਆ ॥

ਨੈਬ, ਸ:—ਬੇੜੀ, ਕਿਸਤੀ ॥

ਨੈਇਆ, ਵਿ:—'ਨਵਾਂ' ਵੇਖੋ ॥

ਨੈਈ, ਵਿ:—ਨਵੀਂ, ਥੋੜੇ ਚਿਰ ਦੀ ਬਣੀ ਹੋਈ ॥

ਨੈਈਵੇਦ, ਪੁ:—ਦੇਉਤੇ ਦਾ ਭੋਗ ॥

ਨੈਂਹਦਰ, ਨੈਹਰ, ਨੈਹਲਾ } 'ਨਹਿੰਦਰ' 'ਨਹਿਰ' 'ਨਾਹਲਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਨੈਹਾ, ਨੈਕ, ਨੈਕੀ } 'ਨਹਾਂ' 'ਨਾਇਕ' 'ਨਾਇਕੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਨੈਚਾ, ਪੁ:—'ਨੇਚਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਨੈਣ, ਪੁ:—ਨੇਤ੍ਰ, ਅੱਖ । ਸ:—'ਨਾਇਣ' ਵੇਖੋ ॥

ਨੈਣ ਸੁਖ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਕਪੜਾ, ਇੱਕ ਫੁੱਲ ॥

ਨੈਣ ਪ੍ਰਾਣ, ਪੁ:(ਬਹੁ:ਬ:)—ਸਰੀਰ, ਸਭ ਅੰਗ ॥

ਨੈਣੀਂ, ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—ਅੱਖੀਂ ਨਾਲ, ਅੱਖੀਂ ਵਿੱਚ ॥

ਨੈਣੂੰ, ਪੁ:—ਬਲ ਬੂਟੇ ਵਾਲੀ ਮਲ ਮਲ ॥

ਨੈਪਾਲ, ਪੁ:—ਜੱਟਾਂ ਦੀ ਇੱਕ ਜਾਤ, ਇੱਕ ਪਹਾੜੀ ਮੁਲਖ ਜਿੱਥ ਗੋਰਖੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ ॥

ਨੈਬ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਹਾਕਮ ਦੇ ਥੱਲੇ ਜੋ ਛੋਟਾ ਹਾਕਮ ਹੋਵੇ ॥

ਨੈਰਿਤ, ਨੈਰਿਤ ਕੋਣ } ਸ:—ਪੱਛਮ ਅਤੇ ਦੱਖਣ ਦੇ ਵਿਚਲਾ ਪਾਸਾ ॥

ਨੌਂ
ਨੌਂਹ } 'ਨੂੰ' ਅਤੇ 'ਨੂੰਹ' ਵੇਖੋ ॥

ਨੋਕ, ਸ:—ਨੁੱਕਰ, ਬਰੀਕ ਸਿਰਾ, ਚੁੰਝ, ਕੋਣਾ॥

ਨੋਕ ਜ਼ਬਾਨ, ਸ:—ਜ਼ਬਾਨੀ, ਦਿਲ ਵਿੱਚ, ਕੰਠ (ਕਰਨਾ)॥

ਨੋਕ ਝੋਕ, ਸ:—ਟਿਚਕਰ, ਹੁੱਜਤ, ਘੱਟ ਝੋਰ ॥

ਨੋਕੀ, ਵਿ:—ਨੋਕ ਵਾਲੀ ਸ਼ਕਲ ਦਾ ਆਤੂ, ਤਿੱਖੀ ॥

ਨੋਕੀ ਤਮਾਕੂ, ਪੁ:—ਨੋਕਦਾਰ ਪੱਤਿਆਂ ਵਾਲਾ ਤਮਾਕੂ ॥

ਨੋਚਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਹੂੰਝੀ ਵੱਢਣਾ, ਪੁੱਟਣਾ, ਖੋਹਣਾ॥

ਨੋਚਾਈ, ਸ:—ਨੋਚਣ ਦਾ ਕੰਮ ॥

ਨੋਟ, ਪੁ:—ਸਰਕਾਰੀ ਹੁੰਡੀ, ਲਿਖਤ, ਕਾਗਤ ਦਾ ਸਿੱਕਾ ॥

ਨੋਟ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਲਿਖ ਲੈਣਾ ਕਿ ਭੁੱਲੇ ਨਹੀਂ ॥

ਨੋਟ ਪੇਪਰ, ਪੁ:—ਚਿੱਠੀ ਲਿਖਣ ਵਾਲਾ ਕਾਗਤ॥

ਨੋਟ ਬੁਕ, ਸ:—ਜਿਸ ਕਿਤਾਬ ਵਿੱਚ ਯਾਦ ਰੱਖਣ ਵਾਲੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਲਿਖੀਆਂ ਜਾਣ ॥

ਨੋਟਸ, ਪੁ:—ਖ਼ਬਰ, ਇਸ਼ਤਿਹਾਰ, ਲਿਖ ਕੇ ਜਾਂ ਛਾਪ ਕੇ ਜੋ ਗੱਲ ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਤੀ ਜਾਵੇ (ਦੇਣਾ)॥

ਨੌਂ, ਵਿ:—ਇੱਕ ਘੱਟ ਦਸ, ਅੱਠ ਅਤੇ ਇੱਕ ॥

ਨੌਂ ਖੰਡ, ਪੁ:—ਧਰਤੀ ਦੇ ਨੌਂ ਹਿੱਸੇ (ਹਿੰਦੂ ਮਤ ਮੂਜਿਬ) ॥

ਨੌਂ ਗ੍ਰਹਿ (ਹੁ), ਪੁ:—ਸੂਰਜ, ਚੰਦ, ਮੰਗਲ, ਬੁੱਧ, ਬ੍ਰਿਹਸਪਤੀ, ਸ਼ੁੱਕਰ, ਛਨਿਛਰ, ਰਾਹੂ ਅਤੇ ਕੇਤੂ।

ਨੌਂ ਘਰਾ, ਪੁ:—ਨੌਂ ਅੰਦਰਾਂ ਵਾਲਾ ਘਰ ॥

ਨੌਂ ਦੁਆਰ, ਪੁ:—ਸਰੀਰ ਦੇ ਨੌਂ ਰਾਹ (ਅੱਖਾਂ, ਕੰਨ, ਨਾਸਾਂ, ਮੂੰਹ ਆਦਿਕ) ॥

ਨੌਂ ਨਿੱਧ, ਸ:—ਨੌਂ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸੁਖ (ਧਨ, ਉਲਾਦ ਆਦਿਕ) ॥

ਨੌਂ ਨਿੱਧ ਤੇ ਬਾਰਾਂ ਸਿੱਧ (ਹੋਣੀਆਂ) ਕ੍ਰਿ:—ਸਭ ਮਨੋਰਥ ਪੂਰੇ ਹੋ ਜਾਣੇ ॥

ਨੌਂ ਰਤਨ, ਪੁ:—ਨੌਂ ਰਤਨਾਂ ਨਾਲ ਜੜਿਆ ਹੋਇਆ ਗਹਿਣਾ, ਇੱਕ ਕਿਤਾਬ, ਤ੍ਰਿਯਾ ਚਰਿਤ੍ਰ ਦੀ, ਅਕਬਰ ਜਾਂ ਬਿਕ੍ਰਮਾਜੀਤ ਦੇ ਨੌਂ ਦਰਬਾਰੀ॥

ਨੌਂਰਾਤ੍ਰੇ
ਨੌਰਾਤੇ } ਪੁ:—'ਨਰਾਤੇ' ਵੇਖ ॥

ਨੌਸ਼ਾ
ਨੌਸ਼ੇ } ਪੁ:—ਲਾੜਾ ॥

ਨੌਸਾਦਰ
ਨੌਂਹ
ਨੌਂਹਦਰ
ਨੌਹਰੀਆ } 'ਨਸਾਦਰ' 'ਨਹੁੰ' 'ਨਹੁੰਦਰ' ਅਤੇ 'ਨਹੁਰੀਆ' ਵੇਖੋ ॥

ਨੌਕਰ
ਨੌਕੁਰ } ਪੁ:—ਸੇਵਕ, ਟਹਿਲੀਆ, ਜੋ ਤਲਬ ਲੈਕੇ ਕੰਮ ਕਰੇ, ਚਾਕਰ ॥

ਨੌਕਰੀ
ਨੌਕੁਰੀ } ਸ:—ਟਹਿਲ, ਸੇਵਾ, ਨੌਕਰ ਦਾ ਕੰਮ ਅਸਾਮੀ ॥

ਨੌਕਰੀ ਪੇਸ਼ਾ, ਪੁ:—ਜਿਸਦਾ ਕੰਮ ਨੌਕਰੀ ਕਰਨਾ ਹੈ॥

ਨੌਕਰੀ ਲੱਗਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਨੌਕਰ ਹੋਣਾ, ਕੰਮ ਮਿਲਣਾ ॥

ਨੌਕੜਪਾ, ਪੁ:—ਨੌਆਂ ਰੱਸੀਆਂ ਨਾਲ ਉਣਿਆ ਹੋਇਆ ਮੰਜਾ ॥

ਨੌਕਾ, ਪੁ:—ਨਾਵਿਆਂ, "੯" ਦਾ ਅੰਗ ॥ ਸ:—ਬੇੜੀ ॥

ਨੌਣਾ, ਵਿ:—ਨੌ ਗੁਣਾ ॥ ਕ੍ਰਿ:—ਨੋਉਣਾ, ਝੁਕਣਾ ।

ਨੌਂਧਰ, ਸ:—'ਨਹੁੰਦਰ' ਵੇਖੋ ॥

ਨੌਬਤ, ਸ:—ਇੱਕ ਵਾਜਾ, ਧੌਂਸਾ, ਵੇਲਾ, ਵਾਰੀ, ਹਾਲਤ ॥

ਨੌਮਾਂ, ਪੁ:,ਵਿ:—ਨੌਆਂ ਦੀ ਗਿਣਤੀ ਪੂਰੀ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ॥

ਨੌਮੀ, ਸ:—ਨੌਵੀਂ ਥਿਤ ॥

ਨੌਲਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਗਾਲ੍ਹਾਂ ਕੱਢਣੀਆਂ, ਬੁਰਾ ਭਲਾ ਕਹਿਣਾ ॥

ਨੌਵਾਂ, ਵਿ:—'ਨੌਮਾਂ' ਵੇਖੋ ॥

ਪ

ਪ, ਪੁ:—ਗੁਰਮੁਖੀ ਪੈਂਤੀ ਦਾ ਛੱਬੀਵਾਂ ਅੱਖਰ, ਪੱਪਾ ॥

ਪਊਆ, ਪੁ:—ਪਾਣੀ ਪਿਆਉਣ ਵਾਲਾ, ਖੜਾਉਂ, ਸੇਰ ਦੀ ਚੌਥਾਈ, ਪਾਉ, ਕਈ ਖੇਡਾਂ ਵਿੱਚ ਯੱਕਾ ॥

ਪਈ, ਵਿਸਮਕ:—'ਬਈ' ਵੇਖੋ ॥

ਪਈਯਲ, ਵਿ:—ਪੈ ਰਹਿਣ ਵਾਲਾ, ਸੁਸਤ, ਆਲਸੀ ॥

ਪਸੰਗ, ਪੁ:—'ਪਾਸੰਗ' ਵੇਖੋ ।

ਪਸੰਜਰ ਟ੍ਰੇਨ, ਸ:—ਜਿਸ ਰੇਲ ਗੱਡੀ ਵਿੱਚ ਮੁਸਾਫ਼ਰ ਚੜ੍ਹਨ ॥

ਪਸੁੱਡਣ, **ਪਸੱਡੁਣ** — ਪੁ:—ਝਗੜਾਲੂ, ਲੜਾਕਾ, ਫਸਾਦੀ ।

ਪਸਤਾ, **ਪਸਤਾ ਕੱਦ** — ਵਿ:—ਮਧਰਾ, ਛੋਟੇ ਕੱਦ ਦਾ ।

ਪਸੱਤਾ, ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—'ਪਸਿੱਤਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਪਸਤਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—'ਪਛਤਾਉਣਾ' ਵੇਖੋ ।

ਪਸਤਾਕੀ, ਵਿ:—ਪਿਸਤਾਕੀ ॥

ਪਸਤਾਨਾ, ਪੁ:—'ਪੈਂਤਰਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਪਸਤਾਵਾ, ਪੁ:—'ਪਛਤਾਵਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਪਸੰਦ, ਵਿ:—'ਪਸਿੰਦ' ਵੇਖੋ ॥

ਪਸ਼ਮ, ਸ:—ਤਿੱਬਤ ਦੀ ਬਕਰੀ ਦੀ ਮੁਲੈਮ ਉੱਨ, ਨਖਾਰੀ ਸ਼ੈ, ਵਾਲ ।

ਪਸ਼ਮ ਨਾਂ ਉੱਖੜਨੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਦੂਜੇ ਦੇ ਵੈਰ ਨਾਲ ਆਪਣਾ ਕੁਝ ਨਾ ਵਿਗੜਨਾ ॥

ਪਸਮਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਥਣ ਵਿੱਚੋਂ ਦੁੱਧ ਉਤਰਨ ਲੱਗਣਾ ॥

ਪਸਮਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਦੁੱਧ ਉਤਾਰਨ ਵਾਸਤੇ ਥਣ ਨੂੰ ਹੱਥ ਫੇਰਨਾ ॥

ਪਸ਼ਮੀਨਾ, ਪੁ:—ਪਸ਼ਮ ਦਾ ਕਪੜਾ ॥
ਵਿ:—ਪਸ਼ਮ ਦਾ ॥

ਪਸਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਖਿਲਰਨਾ, ਫੈਲਣਾ ॥

ਪੱਸਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਖਿਲਰਨਾ, ਕਿਸੇ ਗੱਲ ਦਾ ਹਠ ਕਰਨਾ, ਦੂਜੇ ਦੀ ਪਰਵਾਹ ਨਾ ਕਰਨੀ ॥

ਪਸਰੂ, ਪੁ:—ਜੋ ਪੈਰ ਪਸਾਰੇ, ਪੈਸਰਨ ਵਾਲਾ ॥

ਪਸਲੀ, ਸ:—ਵੱਖੀ, ਸਰੀਰ ਦਾ ਪਾਸਾ ॥

ਪਸਵਾਜ, ਸ:—'ਪਸੁਆਜ' ਵੇਖੋ ॥

ਪਸਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਲਗਾਉਣਾ, ਅੜਾਉਣਾ, ਫੜਾਉਣਾ, ਵਾੜਨਾ, ਮੁਕੱਦਮੇ ਵਿੱਚ ਲਿਆਉਣਾ, ਉੱਬਲੇ ਹੋਏ ਚੌਲਾਂ ਦੀ ਪਿੱਛ ਡੋਲ੍ਹ ਦੇਣੀ, ॥

ਪਸਾਉੜੀ, ਸ:—ਵਿਆਹ ਕਾਜ ਵਿੱਚ ਸਾਕਾਂ ਵਲੋਂ ਨਾਈ ਨੂੰ ਜੋ ਰੋਟੀਆਂ ਆਦਿਕ ਮਿਲਦੀਆਂ ਹਨ ॥

ਪਸਾਹੁਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਲਾੜ ਨੂੰ ਨੁਹਾ ਧੁਆ ਕੇ ਤਿਆਰ ਕਰਨਾ, ਪਿੱਛ ਡੋਲ੍ਹ ਦੇਣੀ ॥

ਪਸਾਦ / ਪਸਾਦਣ / ਪਸਾਦੀ (ਦੀਆ) — 'ਵਸਾਦ' ਆਦਿਕ ਵੇਖੋ ॥

ਪਸਾਬ, ਪੁ:—ਮੂਤ੍ਰ, ਉਲਾਦ ॥

ਪਸ਼ਾਬ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਮੂਤਰਨਾ ॥

ਪਸ਼ਾਬ ਨਿਕਲਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਬਹੁਤ ਡਰਨਾ ॥

ਪਸਾਰ ਹੱਟਾ, ਪੁ:-ਪਸਾਰੀ ਦੀ ਹੱਟੀ ਜਾ ਬਜ਼ਾਰ ॥

ਪਸਾਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਖਲੇਰਨਾ, ਫੈਲਾਉਣਾ ॥

ਪਸਾਰਪੁਣਾ, ਪੁ:—ਪਸਾਰੀ ਦਾ ਕੰਮ ॥

ਪਸਾਰਾ, ਪੁ:—ਖਲੇਰਾ, ਫੈਲਾਉ, ਖਿਲਰੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ॥

ਪਸਾਰੀ / ਪੰਸਾਰੀ — ਪੁ:—ਦੇਸੀ ਦੁਆਵਾਂ ਵੇਚਣ ਵਾਲਾ ॥

ਪਸਿੱਜਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਪਰਸੇਉ ਨਾਲ ਭਿੱਜ ਜਾਣਾ, ਦਿਲ ਉੱਤੇ ਅਸਰ ਹੋਣਾ ॥

ਪਸਿੱਤਾ, ਵਿ:—ਇੱਕ ਪਾਸੇ, ਅਲਗ, ਨਵੇਕਲਾ ॥

ਪਸਿੰਦ, ਪੁ: ਵਿ:—ਖੁਸ਼ੀ, ਮਨ ਨੂੰ ਭਾਉਣਾ, ਮਨ ਭਾਉਂਦਾ (ਆਉਣਾ ਕਰਨਾ) ॥

ਪਸੀਣਾ, ਪੁ:—ਪਿੰਡੇ ਦੇ ਰੋਮਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਜੋ ਪਾਣੀ ਨਿਕਲਦਾ ਹੈ (ਤਾਉ ਨਾਲ), ਤ੍ਰੇਲੀ ਪਰਸੇਉ, ਮੁੜ੍ਹਕਾ ॥

ਪਸੁਆਜ, ਸ:—ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦਾ ਲੰਮਾ ਚੌੜਾ ਘਗਰਾ ॥

ਪਸੁਆੜਾ, ਪੁ:—ਪਾਸਾ, ਵੱਖੀ, ਪਸਲੀ ॥

ਪਸੂ, ਪੁ:—ਗਊ ਮਹਿੰ ਆਦਿਕ, ਡੰਗਰ, ਢੋਰ, ਮੂਰਖ ॥

ਪਸੂਜ, ਪੁ:—ਸਿੱਧਾ ਤੋਪਾ ਜੋ ਬਰਾਬਰ ਚਲਾ ਜਾਏ।

ਪਸੂਜਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਸਿੱਧਾ ਤ੍ਰੋਪਾ ਮਾਰਦੇ ਚਲੇ ਜਾਣਾ ॥

ਪਸੇਰ (ਰੀ), ਸ:—ਇੱਕ ਨੰਢੀ ਧੜੀ ॥

ਪਸੇਰਾ, ਪੁ: / **ਪਸੇਰੀ,** ਸ: — ਪੰਜਾਂ ਸੇਰਾਂ ਦਾ ਵੱਟਾ ॥

ਪਸੋਆ, ਪੁ:—ਰੋਗੀ ਦੇ ਪੈਰ ਦੁਆਵਾਂ ਵਾਲੇ ਗਰਮ ਪਾਣੀ ਨਾਲ ਧੋਣ ਅਤੇ ਹਵਾੜ ਦੇਣੀ (ਕਰਨਾ)॥

ਪਹ, ਪੁ:—'ਪਾਹ' ਵੇਖੋ॥

ਪਹਰ, ਪੁ:—'ਪਹਿਰ' ਵੇਖੋ॥

ਪਹਨਾਮੀ, ਸ:—'ਪਹਿਆਣਗੀ' ਵੇਖੋ॥

ਪਹਲਾ, ਵਿ:—'ਪਹਿਲਾ' ਵੇਖੋ॥

ਪਹਵਰ, ਪੁ:—ਜੇਹਲਮ ਅਤੇ ਅਟਕ ਦਰਿਆ ਦੇ ਵਿਚਲਾ ਅਲਾਕਾ॥

ਪਹਾ, ਪੁ:—'ਪਹਿਆ' ਵੇਖੋ॥

ਪਹਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—'ਪਸਾਉਣਾ' ਵੇਖੋ॥

ਪਹਾਰਾ, ਪੁ:—ਸੁਨਿਆਰਿਆਂ ਦਾ ਕਾਰਖਾਨਾ, ਭੱਠੀ॥

ਪਹਾਰੂ, ਪੁ:—ਭੇਡ ਦਾ ਛੋਟਾ ਬੱਚਾ, ਇਕੱਲੀ ਬਕਰੀ ਜਾਂ ਭੇਡ, ਇੱਜੜ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ॥

ਪਹਾੜ, ਪੁ:—ਪੱਥਰਾਂ ਵਾਲੀ, ਉੱਚੀ ਧਰਤੀ, ਪਰਬਤ॥
ਵਿ:—ਉੱਚਾ, ਵੱਡਾ, ਲੰਮਾ, ਭਾਰਾ॥

ਪਹਾੜ ਤਲੀ, ਸ:—ਪਹਾੜ ਦੀ ਕੰਢੀ ਦਾ ਮੁਲਖ।

ਪਹਾੜਾਂ ਵਾਲੀ, ਸ:—ਦੇਵੀ, ਦੁਰਗਾ॥

ਪਹਾੜਣ, ਸ:—ਪਹਾੜ ਉਤੇ ਰਹਿਣ ਵਾਲੀ ਤੀਮਤ॥

ਪਹਾੜਾ, ਪੁ:—ਅੰਗਾਂ ਦੇ ਗੁਣਨ ਆਦਿਕ ਦੀਆਂ ਗਿਣਤੀਆਂ ਦਾ ਇਕੱਠ॥

ਪਹਾੜੀ, ਸ:—ਛੋਟਾ ਪਹਾੜ। ਪੁ:—ਪਹਾੜ ਦਾ ਰਹਿਣ ਵਾਲਾ। ਵਿ:—ਪਹਾੜ ਦਾ॥

ਪਹਾੜੀ, ਪਹਾੜੀਆ, } ਵਿ-ਪੁ:—ਪਹਾੜ ਦਾ, ਪਹਾੜ ਰਹਿਣ ਵਾਲਾ॥

ਪਹਿ, ਸ:—ਤੜਕਾ, ਸਵੇਰ ਸਾਰ ਦੀ ਲੋ॥

ਪਹਿ ਪਾਟਣੀ (ਪੀਲੀ ਹੋਣੀ)
ਪਹਿ ਫੱਟਣੀ (ਫੁੱਟਣੀ) } ਕ੍ਰਿ:—ਦਿਨ ਦੀ ਲੋ ਹੋ ਜਾਣੀ॥

ਪਹਿ ਫਟੇ, ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—ਜਿਸ ਵੇਲੇ ਦਿਨ ਦੀ ਲੋ ਹੋ ਜਾਵੇ॥

ਪਹਿਆ, ਪੁ:—ਛੋਟਾ ਰਸਤਾ, ਗਊਆਂ ਦਾ ਰਾਹ॥

ਪਹਿਨਣਾ (ਣੀ), ਕ੍ਰਿ:—ਕਪੜ ਸਰੀਰ ਪਾਉਣੇ, ਨਵੀਂ ਜੁੱਤੀ ਪੈਰੀਂ ਪਾਉਣੀ॥

ਪਹਿਨਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਕਪੜੇ ਜਾਂ ਜੁੱਤੀ ਪੁਆਉਣਾ॥

ਪਹਿਨਾਉਣੀ, ਸ:—ਵਿਆਹ ਕਾਜ ਵਿੱਚ ਸਾਕਾਂ ਨੂੰ ਜੋ ਕਪੜੇ ਦਿੱਤੇ ਜਾਣ॥

ਪਹਿਨਾਵਾ, ਪੁ:—ਕਪੜੇ ਪਾਉਣ ਦਾ ਢੰਗ॥

ਪਹਿਆਣਗੀ, ਸ:—ਧੋਖਾ, ਫਰੇਬ॥

ਪਹਿਰ, ਪੁ:—ਦਿਨ ਰਾਤ ਦਾ ਅੱਠਵਾਂ ਹਿੱਸਾ, ੭½ ਘੜੀਆਂ, ਤਿੰਨ ਘੰਟ॥

ਪਹਿਰਾ, ਪੁ:—ਰਾਖੀ, ਸੋਂਝੀ। ਚੌਕੀਦਾਰ, ਸੰਤਰੀ, ਸਭਾ॥

ਪਹਿਰਾ ਚੌਂਕੀ, ਸ:—ਰਾਖੀ, ਸੋਂਝੀ, ਗਾਰਦ॥

ਪਹਿਰਾ ਦੇਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਰਾਖੀ ਕਰਨੀ, ਖਲੋਕੇ ਖਿਆਲ ਰੱਖਣਾ ॥

ਪਹਿਰਾ ਬਦਲਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਇਕ ਸੰਤਰੀ ਦਾ ਵਖਤ ਹੋਚੁੱਕੇ ਤਾਂ ਦੂਜੇ ਦਾ (ਜਿਸ ਦੀ ਵਾਰੀ ਹੋਵੇ) ਆਉਣਾ ॥

ਪਹਿਰਾ ਬੈਠਣਾ, ਪਹਿਰਾ ਲੱਗਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਪਹਿਰੇ ਵਾਲੇ ਰਾਖੀ ਲਈ ਬਠਾਏ ਜਾਣੇ ॥

ਪਹਿਰੇ ਦਾਰ, ਪੁ:—ਸੰਤਰੀ, ਪਹਿਰਾ ਦੇਣ ਵਾਲਾ ॥

ਪਹਿਰੇ ਵਿੱਚ ਰੱਖਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਪਹਿਰੇ ਦਾਰਾਂ ਦੇ ਸਪੁਰਦ ਕਰਨਾ ਕਿ ਕਿਤੇ ਜਾਣ ਨਾਂ ਦੇਣ ॥

ਪਿਛਲੇ ਪਹਿਰੇ, ਕ੍ਰਿ-ਵਿ:—ਰਾਤ ਦੇ ਛੇਕੜਲ ਪਹਿਰ ਵਿੱਚ, ਤੁੱਭੇ ਵਾਰੇ ॥

ਪਹਿਰਾਉਣਾ, ਪਹਿਰਾਵਾ, 'ਪਹਿਨਾਉਣਾ' 'ਪਹਿਨਾਵਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਪਹਿਰੂ, ਪੁ:—ਪਹਿਰਾ ਦੇਣ ਵਾਲਾ, ਸੰਤਰੀ ਰਾਖਾ ॥

ਪਹਿਲ, ਸ:—ਮੁੱਢ, ਆਦ, ਸ਼ੁਰੂ (ਕਰਨੀ)॥ ਪੁ:—ਬਹੁ ਭੁਜ ਦੀ ਬਾਹੀ ਜਾਂ ਪਾਸਾ ॥

ਪਹਿਲਣ, ਸ:—ਪਹਿਲੇ ਪਹਿਲ ਸੂਣ ਵਾਲੀ ਗਊ ਜਾਂ ਕੋਈ ਹੋਰ ਪਸੂ (ਹੋਣਾ) ॥

ਪਹਿਲਵਾਣ (ਣੀ)—'ਬਲਵਾਨ (ਨੀ)' ਵੇਖੋ॥

ਪਹਿਲਾ, ਵਿ:—ਮੁੱਢ ਦਾ, ਅਗਲਾ, ਅਸਲੀ, ਵੱਡਾ ॥

ਪਹਿਲਾਂ, ਪੁ:, ਸ:—ਮੁੱਢ, ਆਦ, ਸ਼ੁਰੂ ॥ ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—ਮੁੱਢ ਤੋਂ ॥

ਪਹਿਲੀਆਂ ਵਿੱਚ, ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—ਪਹਿਲੇ, ਪਹਿਲੇ ਸਮੇ ॥

ਪਹਿਲੂ, ਪੁ:—ਪਾਸਾ, ਬਾਹੀ, ਵੱਖੀ ॥

ਪਹਿਲੂਣ, ਸ:—'ਪਹਿਲਣ' ਵੇਖੋ ॥

ਪਹਿਲੇ, ਪਹਿਲੇ ਪਹਿਲ, ਪਹਿਲੋਂ, ਕ੍ਰਿ:-ਵਿ:—ਮੁੱਢ ਵਿੱਚ, ਅੱਗੇ, ਮੋਹਰੇ, ਅਗਲੇ ਸਮੇਂ ।

ਪਹਿਲੌਠਾ, ਵਿ:—ਪਹਿਲੇ ਜੰਮਿਆ ਹੋਇਆ (ਪੁਤ੍ਰ) ॥

ਪਹਿਲੌਠੀ, ਸ:—ਪਹਿਲੌਠਾ ਹੋਣ ਦੀ ਹਾਲਤ ਜਾਂ ਹੱਕ ॥

ਪਹੀਆ (ਯਾ), ਪੁ:—ਪਿੰਜ, ਚੱਕਰ, ਉਹ ਘੇਰੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਜ਼ੋਰ ਕਰਕੇ ਗੱਡੀ ਗੱਡੇ ਰਿੜ੍ਹਦੇ ਹਨ ॥

ਪਹੁਚ, ਪਹੁੰਚ, ਸ:—ਪਹੁੰਚਣ ਦਾ ਕੰਮ ਜਾਂ ਹਾਲਤ, ਦਬਾਉ, ਜ਼ੋਰ, ਲਿਹਾਜ, ਦੇਣ ਵਾਲੀ ਰਕਮ ਉੱਤੇ ਜੋ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇ ॥

ਪਹੁਚਣਾ, ਪਹੁੰਚਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਪੁੱਜਣਾ, ਅੱਪੜਨਾ;ਪਕੜਨਾ, ਲੈਣਾ, ਕੋਲ ਜਾਣਾ, ਮੇਲ ਦਾ ਹੋਣਾ ॥

ਪਹੁੰਚਾ, ਪੁ:—ਪੰਜਾ, ਵੀਣੀ॥

ਪਹੁੰਚਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਲਿਆਉਣਾ, ਲੈ ਜਾਣਾ, ਭਜਵਾਉਣਾ ॥

ਪਹੁੰਚਿਆ ਹੋਯਾ, ਵਿ:—ਰੱਬ ਨੂੰ ਮਿਲਿਆ ਹੋਯਾ ਸੰਤ,ਪੂਰਾ ਫਕੀਰ॥

ਪਹੁੰਚੀ, ਸ:—ਵੀਣੀ ਦਾ ਇੱਕ ਗਹਿਣਾ ॥

ਪਹੁਟਣਾ
ਪਹੁਤਣਾ } ਕ੍ਰਿ:–'ਪਹੁੰਚਣਾ' ਵੇਖੋ

ਪਹੁਲ
ਪਹੁਲੀਆ } 'ਪਾਹੁਲ' 'ਪਾਹੁਲੀਆ' ਵੇਖੋ ॥

ਪਹੇਲੀ, ਸ:–ਬੁਝਾਰਤ, ਬਾਤ ॥

ਪਹੋੜਾ
ਪਦੋੜਾ } ਪੁ:–ਤਬੇਲੇ ਆਦਿਕ ਸਾਫ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਲੱਕੜੀ ਦੀ ਖੁਰਚਣੀ ॥

ਪ`ੜੈ, ਪੁ:–'ਛੇੜੇ' ਵੇਖੋ ॥

ਪਹੋੜੀ, ਸ:–ਛੋਟਾ ਪਹੋੜਾ ॥

ਪੱਕ, ਪੁ:–ਪੱਕਣ ਦੀ ਹਾਲਤ, ਪੂਰਾ ਹੋਣਾ, ਸੱਚ, ਨਿਹਚਾ ॥

ਕ੍ਰਿ:, ਵਿ:–ਪੱਕੀ ਤਰਾਂ, ਠੀਕ ਠੀਕ, ਪੂਰਾ ਪੂਰਾ ॥

ਪੱਕ ਪਕਾ, ਪੁ:–ਫੈਸਲਾ, ਪੱਕੀ ਸਲਾਹ ॥

ਪੰਕ
ਪੰਕਜ } ਪੁ:–ਚਿੱਕੜ, ਖੁੱਭਣਾ ॥

ਪੱਕ ਜਾਣਾ
ਪੱਕਣਾ } ਕ੍ਰਿ:–ਪੂਰਾ ਜਾਂ ਪੱਕਾ ਹੋਣਾ, ਰਝੁਣਾ, ਤਪਣਾ, ਫੋੜਾ ਭਰਨਾ, ਫੈਸਲਾ ਹੋਣਾ, ਚੇਤੇ ਹੋਣਾ, ਟਿਕਣਾ, ਸੌਦਾ ਹੋਣਾ, ਮਤਾ ਮਤਾਉਣਾ, ਜਿੱਤਣ ਲੱਗਣਾ ॥

ਪਕ ਤੇੜ, ਸ:—ਮਿੱਟੀ ਦੇ ਭਾਂਡੇ ਨੂੰ ਪਕਾਉਣ ਲੱਗਿਆਂ ਜੋ ਤੇੜ ਆ ਜਾਵੇ ॥

ਪਕਨਰਾਸ, ਸ:—ਇੱਕ ਮਠਿਆਈ ॥

ਪਕਵੱਯਾ, ਪੁ:—ਪਕਾਉਣ ਵਾਲਾ, ਰਸੋਈਆ ॥

ਪਕਵਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:–ਪਕਾਉਣ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਾਉਣਾ॥

ਪਕਵਾਈ, ਸ:—ਪਕਾਉਣ ਦਾ ਕੰਮ ਢੰਗ ਜਾਂ ਮਜੂਰੀ ॥

ਪਕਵਾਨ, ਪੁ:—ਮਠਿਆਈ, ਤਲੀ ਹੋਈ ਚੀਜ ॥

ਪਕੜ, ਸ:—ਪਕੜਨ ਦਾ ਕੰਮ, ਕਾਬੂ, ਜਮਾਉ, ਕੁਸ਼ਤੀ, ਹੁੱਜਤ (ਹੋ ਜਾਣਾ, ਹੋਣੀ) ॥

ਪਕੜਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਫੜਨਾ, ਕਾਬੂ ਕਰਨਾ ਲੈਣਾ ॥ ਕੈਦ ਕਰਨਾ ॥

ਪਕੜਾਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਫੜਾਉਣਾ, ਕਾਬੂ ਕਰਾਉਣਾ।

ਪਕੜਾਊ, ਸ:. ਪੁ:—ਜੋ ਪਕੜਾਏ ॥
ਵਿ:—ਪਕੜਨ ਜੋਗਾ ॥

ਪਕੜਾਈ, ਸ:—ਪਕੜਾਉਣ ਦਾ ਕੰਮ ਜਾਂ ਮਜੂਰੀ ॥

ਪਕੜਾਈ ਖਾਣੀ (ਦੇਣੀ) ਕ੍ਰਿ:–ਫੜੇ ਜਾਣਾ॥

ਪੱਕਾ, ਪੁ:
ਪੱਕੀ, ਸ: } ਵਿ:—ਪੂਰਾ, ਪੱਕਿਆ ਹੋਯਾ, ਰਿੱਝਿਆ ਹੋਯਾ, ਉਬਾਲਿਆ ਹੋਯਾ, ਤਲਿਆ ਹੋਯਾ, ਭਰਿਆ ਹੋਇਆ (ਫੋੜਾ) ਮਜਬੂਤ, ਨਾਂ ਟੁੱਟਣ ਵਾਲਾ, ਦਿਲੋਂ ਠਾਨੀ ਹੋਈ (ਪੱਕੀ ਸਲਾਹ), ਇੱਟ ਪੱਥਰ ਦਾ (ਘਰ), ਰੋੜਿਆਂ ਦੀ (ਸੜਕ), ਠੀਕ, ਅਸਲੀ, ਅਸ਼ਟਾਮ ਵਾਲਾ (ਕਾਗਜ), ਜਿਸ ਦਾ ਨਿਹਚਾ ਹੋਵੇ (ਗੱਲ), ਜੋ ਸਦਾ ਰਹੇ (ਰੰਗ), ਕਰੜਾ, ਨਿਡਰ, ਦਲੇਰ, ਸਿਆਣਾ ਚਤਰ, ਸਭ ਤੋਂ ਉੱਚਾ, ਜਿੱਤਣ ਵਾਲਾ ॥

ਪੱਕਾ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਕੱਚੇ ਤੋਪਿਆਂ ਮਗਰੋਂ ਸੀਉਂਣਾ ॥

ਪੱਕਾ ਪਲਸਤਰ, ਪੁ:—ਚੂਨੇ ਦੀ ਲੇਂਬੀ ॥

ਪੱਕੀ ਕਰਨਾ, ਪੱਕੀ ਪਕਾਉਣਾ } ਕ੍ਰਿ:—ਕਿਸੇ ਗੱਲ ਦਾ ਪੂਰਾ ਨਿਹਚਾ ਜਾਂ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨਾ, ਅਸ਼ਟਾਮ ਲਿਖਾਉਣਾ ॥

ਪੱਕੀ ਝਰਕਾਰੀ, ਸ:—ਫਲ ॥

ਪੱਕੀ ਪਕਾਈ, ਸ:—ਪੱਕੀ ਹੋਈ ਰੋਟੀ, ਤਿਆਰ ਚੀਜ਼ ॥

ਪੱਕੇ ਪੈਰਾਂ ਉੱਤੇ ਖਲੋਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਆਪਣੀ ਗੱਲ ਉੱਪਰ ਕੈਮ ਰਹਿਣਾ ॥

ਪਕਾਉ, ਪੁ:—ਪੱਕ ਜਾਣਦੀ ਹਾਲਤ ਜਾਂ ਗੁਣ ॥

ਪਕਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਸੇਕਣਾ, ਰਾੜ੍ਹਨਾ, ਬਾਪਣਾ, ਪੱਕਣ ਦੇਣਾ, ਸਬਬ ਧਾਰ ਕਰਨਾ ॥

ਪਕਾਈ, ਸ:—ਪਕਾਉਣ ਦਾ ਕੰਮ ਜਾਂ ਮਜੂਰੀ ॥

ਪਕਾਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਪਕਾਉਣਾ ॥

ਪਕਿਆਈ, ਸ:—ਪੱਕਾ ਹੋਣ ਦਾ ਗੁਣ, ਮਜ਼ਬੂਤੀ, ਤਾਕਤ ॥

ਪਕਿਰਤ, ਸ:—ਅਸਲੀ ਹਾਲਤ, ਸੁਭਾਉ, ਤਬੀਅਤ ॥

ਪਕੁਆਣ, ਪੁ:—'ਪਕਵਾਨ' ਵੇਖੋ॥

ਪਕੌੜਾ, ਪੁ:—ਵੇਸਣ ਪਾਣੀ ਵਿੱਚ ਘੋਲ ਕੇ ਅਤੇ ਲੂਣ ਮਿਰਚ ਆਦਿਕ ਪਾ ਕੇ ਤਲਿਆ ਹੋਇਆ ॥

ਪਕੌੜੀ, ਸ:—ਛੋਟਾ ਪਕੌੜਾ ॥

ਪਕੌੜੀਆਂ ਪਾਉਣੀਆਂ, ਕ੍ਰਿ:—ਪਕੌੜੀਆਂ ਉਬਾਲ ਕੇ ਦਹੀਂ ਦੇ ਮਠੇ ਵਿੱਚ ਪਾਉਣੀਆਂ॥

ਪੱਖ, ਪੁ:—ਚੰਦ੍ਰਮਾ ਦਾ ਅੱਧਾ ਮਹੀਨਾ, ਏਕਮ ਤੋਂ ਲੈਕੇ ਪੂਰਨਮਾ ਜਾਂ ਮੱਸਿਆ ਤੱਕ, ਪਾਸਾ, ਧੜਾ, ਹਮੈਤ, ਰਿਐਤ, ਵਿਖਯ ॥

ਪੱਖ ਪਾਤ, ਪੁ:—ਰਈ, ਹਮੈਤ, ਤਰਫ਼ਦਾਰੀ ॥

ਪਖ ਪਾਤੀ, ਪੁ:—ਪੱਖ ਪਾਤ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ॥

ਪੱਖ ਪੂਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਪੱਖ ਪਾਤ ਕਰਨਾ, ਰਈ ਕਰਨੀ ॥

ਪੰਖ, ਪੁ:—ਪਰ, ਖੰਭ, ਬਾਜ਼ੂ ॥

ਪਖੰਡ, ਪੁ:—ਮਕਰ, ਵਿਖਾਵਾ, ਡਿੰਭ, ਬਹਾਨਾ, (ਕਰਨਾ, ਫੈਲਾਉਣਾ) ॥

ਪਖੰਡਣ, ਸ: / **ਪਖੰਡੀ,** ਪੁ: } ਜੋ ਪਖੰਡ ਕਰੇ ॥

ਪੰਖੜੀ, ਸ:—ਫੁੱਲ ਦੇ ਆਸ ਪਾਸ ਦੇ ਨਿਕੇ ਨਿਕੇ ਪੱਤ੍ਰ ॥

ਪੱਖਾ, ਪੁ:—ਜਿਸ ਚੀਜ਼ ਨਾਲ ਵਾਉ ਨੂੰ ਝੱਲਾ ਮਾਰਿਆ ਜਾਂਦਾਹੈ, ਖੇਤ ਦਾ ਇੱਕ ਹਿੱਸਾ ॥

ਪਖਾਉਜ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦਾ ਤਬਲਾ ॥

ਪਖਾਉਜੀ, ਪੁ:—ਪਖਾਉਜ ਵਜਾਉਣ ਵਾਲਾ ॥

ਪਖਾਣ / ਪਖਾਨ } ਪੁ:—ਪੱਥਰ, ਵੱਟਾ, ਬੁੱਤ, ਪਿਰਤਮਾ ॥

ਪਖਾਨ ਭੇਦ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਪਹਾੜੀ ਰੁੱਖ ਜਿਸ ਦੀਆਂ ਜੜ੍ਹਾਂ ਪੱਥਰ ਵਿੱਚ ਧਸ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ ॥

ਪਖਾਨਾ, ਪੁ:—ਸ਼ਾੜ੍ਹਾ, ਟੱਟੀ, ਸੋਹਦ ਖਾਨਾ ॥

ਪਖਾਰਨਾ
ਪਖਾਲਣਾ } ਕ੍ਰਿ:—ਧੋਣਾ ॥

ਪਖਾਲ, ਸ:—ਬਲਦ ਆਦਿਕ ਦੀ ਪਿੱਠ ਦੀ ਮਸ਼ਕ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਪਾਣੀ ਭਰਕੇ ਲੈ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ॥

ਪਖਾਵਜ
ਪਖਾਵਜੀ } 'ਪਖਾਉਜ' 'ਪਖਾਉਜੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਪੱਖਿ, ਪੁ:—ਪੰਖ, ਪਰ, ਖੰਭ ॥

ਪਖਿਆਰਾ, ਪੁ:—ਅਰਾਈਂ, ਕਰੁੰਜੜਾ ॥

ਪੱਖੀ, ਸ:—ਛੋਟਾ ਪੱਖਾ, ਪੰਖੀ, ਹੁਮੈਤੀ, ਛੈਲ ॥

ਪੱਖੀ ਵਾਰਾ
ਪੱਖੀ ਵਾਲ } ਪੁ:—ਨਟ, ਬਾਜ਼ੀਗਰ ॥

ਪੰਖੀ, ਪੁ:—'ਪੰਛੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਪਖੀਰ, ਪੁ:
ਪਖੀਰਣੀ, ਸ:
ਪਖੀਰੀ, ਸ: } 'ਫਕੀਰ' ਆਦਿਕ ਵੇਖੋ ॥

ਪੱਖੁਰ, ਪੁ:—ਪਰਮੇਸਰ ਵੱਲੋਂ ਸਹਾਇਤਾ (ਪੈਲਾਂ ਫਿਰਨਾ) ॥

ਪੱਖੁਲੀ, ਸ:—ਗੱਡੇ ਵਿੱਚ ਵਿਛਾਉਣ ਵਾਲਾ ਤੱਪੜ ਦਾ ਵੱਡਾ ਟੋਟਾ ਜਿਸ ਉੱਪਰ ਭਾਰ ਧਰਦੇ ਹਨ ॥

ਪਖੇਰੂ
ਪੰਖੇਰੂ } ਪੁ:—'ਪੰਛੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਪਗ, ਪੁ:—ਪੈਰ, ਪਾਸੇ ਦੀ ਖੇਡ ਦਾ ਇੱਕ ਨਿਸ਼ਾਨ (ਪੈਲਾ) ॥

ਪੱਗ, ਸ:—ਸਿਰ ਤੇ ਲਪੇਟਣ ਵਾਲਾ ਲੰਮਾ ਕਪੜਾ, ਸਾਫਾ ॥

ਆਪਣੀ ਪੱਗ ਪਰਾਏ ਹੱਥ ਦੇਣੀ } ਕ੍ਰਿ:—ਆਪਣੇ ਅਖ਼ਤਿਆਰ ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਦੇ ਕੇ ਉਸ ਦੇ ਜ਼ੁੰਮੇਵਾਰ ਆਪ ਹੋਣਾ ॥

ਪੱਗ ਬੰਨ੍ਹਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਪੇਉ ਆਦਿਕ ਦੇ ਮਰਨ ਪਿਛੋਂ ਪੁਤ੍ਰ ਆਦਿਕ ਦਾ ਉਹਦੀ ਥਾਂ ਮੱਲਣਾ (ਬਿਰਾਦਰੀ ਦੇ ਸਾਮ੍ਹਣੇ ਉਹਨੂੰ ਪਗ ਬਨ੍ਹਾਈ ਜਾਂਦੀ ਹੈ) ॥

ਪੱਗ ਲਾਹੁਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਪਤ ਉਤਾਰਨੀ, ਬੇ ਇੱਜ਼ਤ ਕਰਨਾ ॥

ਪੱਗ ਵਟਾਉਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਕਿਸੇ ਨਾਲ ਭਰਾ ਗਾੜੀ ਪਾਉਣੀ, ਪੱਕਾ ਬੇਲੀ ਬਨਣਾ ॥

ਪਗ, ਵਿ:—ਪਤਲਾ, ਬਰੀਕ, ਨਿੱਕਾ ॥
ਪੁ:—ਪਸ਼ੂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਲੱਗਣ ਵਾਲਾ ਇੱਕ ਕੀੜਾ, ਕਣ, ਪਤਲੀ ਛਾਹ ॥

ਪਗਡੰਡ', ਸ:—ਪੈਰਾਂ ਦਾ ਰਾਹ, ਬਹੁਤ ਭੀੜਾ ਰਸਤਾ ॥

ਪਗਪੰਗ, ਪੁ:—ਚੱਕਰ ਦਾ ਬਾਹਰਲਾ ਘੇਰਾ (ਰੇਖਾ ਗਣਿਤ ਵਿੱਚ) ॥

ਪਰੀਬਰ, ਪੁ:
ਪਰੀਬਰੀ, ਸ: } 'ਪਿਰੀਬਰ' ਵੇਖੋ ॥

ਪਗਲਾ, ਵਿ:—ਪਾਗਲ, ਕਮਲਾ, ਸੁਦਾਈ, ਮੂਰਖ ॥

ਪੱਗੜ, ਪੁ:—ਵੱਡੀ ਪੱਗ ॥

ਪਗੜਨਾ, ਵਿ:—'ਪਕੜਨਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਪਗੜਾ, ਪੁ: }
ਪਗੜੀ, ਸ: } 'ਪੱਗ' ਵੇਖੋ ॥

ਪੰਘਾ, ਪੁ:—ਫੰਧਾ, ਕੁੰਡਲ ਵਾਲੀ ਚੀਜ਼, ਪਹਾੜ ਦੀ ਤੰਗ ਧਾਰ ॥

ਪੰਘਾ ਲੈਣਾ ਕ੍ਰਿ:—ਖਾਹ ਮਖਾਹ ਦਖਲ ਦੇਕੇ ਔਖੇ ਹੋਣਾ ॥

ਪੰਘਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਤਾਉ ਨਾਲ ਪਤਲਾ ਹੋ ਜਾਣਾ, (ਜਿਵੇਂ ਘਿਉ), ਮਨ ਵਿੱਚ ਤਰਸ ਆਉਣਾ (ਦਿਲ) ॥

ਪਘਰਾਉਣਾ }
ਪਘਾਰਨਾ } ਕ੍ਰਿ:—ਤਾ ਕੇ ਪਤਲਾ ਕਰਨਾ, (ਘਿਉ ਆਦਿਕ) ॥

ਪਘੂੜਾ }
ਪੰਘੂੜਾ } ਪੁ:—ਬਾਲ ਦੀ ਲਟਕਣ ਵਾਲੀ ਮੰਜੀ ਜਿਸ ਨੂੰ ਹਿਲਾ ਕੇ ਝੂਟੇ ਦਈਦੇ ਹਨ, ਝੂਲਾ ॥

ਪਘੂੜੀ }
ਪੰਘੂੜੀ } ਸ:—ਛੋਟਾ ਪਘੂੜਾ ॥

ਪਚ, ਵਿ:—ਪੰਜ (ਦੂਜੇ ਪਦਾਂ ਨਾਲ ਮਿਲਕੇ) ॥

ਪੰਚ, ਵਿ:—ਪੰਜ ॥ ਪੁ:—ਪੈਂਚ, ਚੌਧਰੀ, ਮੁਖੀਆ ॥

ਪੰਚ ਆਹੂਤ, ਸ:—ਰੋਟੀ ਖਾਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲੇ ਜੋ ਪੰਜ ਅਹੁਤੀਆਂ (ਗਰਾਹੀਆਂ) ਹਿੰਦੂ ਅੱਗ ਵਿਚ ਪਾਉਂਦੇ ਹਨ ॥

ਪੰਚ ਭੂਤ, ਪੁ:—ਪੰਜ ਤੱਤ (ਅੱਗ, ਪਾਣੀ ਮਿੱਟੀ, ਵਾਉ, ਅਕਾਸ਼) ॥

ਪਚ ਜਾਣਾ, }
ਪਚਣਾ, } ਕ੍ਰਿ:—ਖਾਧਾ ਪੀਤਾ ਚੰਗੀ ਤਰਾਂ ਗਲਕੇ ਸਰੀਰ ਨਾਲ ਰਲ ਜਾਣਾ, ਹਰਾਮ ਦਾ ਮਾਲ ਐਉਂ ਖਾਧਾ ਜਾਣਾ ਕਿ ਪਤਾ ਨਾ ਲੱਗੇ, ਮੁਨਾਸਬ ਹੋਣਾ ॥

ਪਚ ਪਚ ਮਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਬਹੁਤ ਦੁਖ ਪਾਕੇ ਮਰਨਾ ॥

ਪੰਚਮ, ਵਿ:—ਪੰਜਵਾਂ ॥ ਪੁ:—ਪੰਜਵੀਂ ਸੁਰ ॥

ਪਚ ਮਹਿਲਾ, ਪੁ:—ਪੰਜਾਂ ਛੱਤਾਂ ਵਾਲਾ ਘਰ ॥

ਪੰਚਮੀ, ਸ:—ਪੰਜਵੀਂ ਥਿਤ ॥

ਪਚਮੇਲ, ਵਿ:—ਪੰਜ ਚੀਜ਼ਾਂ ਮਿਲੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਗੜਬੜ ॥

ਪੱਚਰ, ਸ:—ਨਿੱਕੀ ਫੱਟੀ, ਖਾਲੀ ਥਾਂ ਭਰਨ ਵਾਸਤੇ ਜੋ ਫੱਟੀ ਲਾਈ ਜਾਵੇ, ਰੁਕਾਉਟ, (ਠੋਕਣੀ, ਮਾਰਨੀ, ਲਾਉਣੀ) ॥

ਪਚਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਖਾਧਾ ਪੀਤਾ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਗਾਲ ਕੇ ਸਰੀਰ ਨਾਲ ਰਲਾਉਣਾ, ਗਲਾਉਣਾ, ਪਰਾਇਆ ਮਾਲ ਐਉਂ ਖਾਣਾ ਕਿ ਪਤਾ ਨਾ ਲੱਗੇ, ਮਾਯਾ ਦਾ ਬਲ ਸਹਾਰਨਾ ॥

ਪਚਾਇਤ }
ਪੰਚਾਇਤ } ਸ:—ਬਰਾਦਰੀ, ਕਿਸੇ ਗੱਲ ਨੂੰ ਨਿਬੇੜਨ ਲਈ ਜੋ ਲੋਕ ਜੁੜਨ, ਭਾਈ ਚਾਰੇ ਦਾ ਕੱਠ ॥

ਪਚਾਇਤੀ }
ਪੰਚਾਇਤੀ } ਵਿ:—ਪਚਾਇਤ ਦਾ (ਦੀ) ॥ ਪੁ:—ਪਚਾਇਤ ਦੇ ਆਦਮੀਆਂ ਵਿਚੋਂ ਕੋਈ ॥

ਪਚਾਸੀ, ਵਿ:—ਪੰਜਾਂ ਉੱਤੇ ਅੱਸੀ ॥

ਪਚਾਹਦਾ }
ਪਚਾਦਾ, } ਪੁ:—ਲਹਿੰਦੇ ਦੀ ਇੱਕ ਜਾਤ, ਠਗ। ਸ:—ਦਾਖਵੀ, ਦੋਸਤੀ ॥

ਪੰਚਾਂਗ, ਪੁ:—ਪੰਜ ਦਾ ਅੰਗ, ਪ, ਪੰਜਾਂ ਤਰਾਂਦੀ ਪੂਜਾ, ਪੰਜ ਅੰਗ (ਫਲ, ਫੁੱਲ, ਪੱਤੇ, ਛਿੱਲ, ਜੜ੍ਹ) ॥

ਪਚਾਨਮੇ
ਪਚਾਨਵੇਂ } ਵਿ:—ਪੰਜਾਂ ਉੱਤੇ ਨੱਵੇ ॥

ਪੱਚਾ ਰਿੱਕੀ, ਸ:—ਚਾਦਰ ਨੂੰ ਸੱਜੀ ਕੂਹਣੀ ਦੇ ਹੇਠੋਂ ਅਤੇ ਸੱਜੇ ਮੋਢੇ ਦੇ ਉੱਪਰੋਂ ਲਿਆਕੇ ਬੈਨ੍ਹਣ ਦਾ ਢੰਗ (ਮਾਰਨੀ), ਇੱਕ ਗਹਿਣਾ ॥

ਪਚੀ, ਵਿ:—ਲੱਗਾ ਜਾਂ ਜੁੜਿਆ ਹੋਯਾ, ਪਚਿਆ ਜਾਂ ਗਲਿਆ ਹੋਯਾ, ਪ੍ਰੇਮ ਵਿੱਚ ਫਸਿਆ ਹੋਯਾ ਸ਼ਰਮਿੰਦਾ (ਹੋਣਾ) ॥

ਪੱਚੀ, ਵਿ:—ਪੰਝੀ, ਪੰਜਾਂ ਉੱਤੇ ਵੀਹ ॥

ਪਚੀਸੀ, ਸ:—ਛੋਆਂ ਕੌਡਾਂ ਨਾਲ ਖੇਡਨ ਵਾਲੀ ਇੱਕ ਖੇਡ, ਪੰਝੀਆਂ ਛੰਦਾਂ ਵਾਲੀ ਕਵਿਤਾ ॥

ਪਚੇਊ, ਪੁ:, ਸ:—ਜੋ ਆਪਣਾ ਮਨੋਰਥ ਪੂਰਾ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿਸੇ ਦੇ ਨਾਲ ਰਹੇ ॥

ਪਚੇਊ ਪਿੱਦਾ, ਪੁ:—ਜੋ ਇੱਕ ਥਾਂ ਨਾਂ ਰਹੇ, ਦੋਹਾਂ ਧਿਰਾਂ ਦਾ ॥

ਪਚੇਤ, ਪੰਚੇਤ
ਪਚੇਤੀ, ਪੰਚੇਤੀ } 'ਪਚਾਇਤ' ਆਦਿਕ ਵੇਖੋ ॥

ਪਚੋਤ੍ਰਾ
ਪਚੋਤ੍ਰ } ਪੁ:—ਸੌ : ਪਿਛੇ ਪੰਜ, ਲੰਬਰਦਾਰਾਂ ਵਾਸਤੇ ਮਾਮਲੇ ਜੋ ਪੰਜ ਰੁਪਏ ਵਧੀਕ ਲਏ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ॥

ਪਚੌਣਾ, ਵਿ:—ਪੰਜ ਗੁਣਾ, ਪੰਜ ਵਾਰੀ ਗਿਣਿਆ ਹੋਯਾ ॥

ਪਚੌਣੀ, ਸ:—ਢਿੱਡ, ਆਂਦਰਾਂ, ਜਿੱਥੇ ਖਾਧਾ ਪੀਤਾ ਪਚੇ ॥ ॥

ਪੱਛ, ਪੁ:—ਪੱਖ, ਪਾਸਾ, ਧੜਾ, ਹਮੈਤ, ਮਾੜੇ ਮਾੜੇ ਘਾਉ (ਲਾਉਣਾ) ॥

ਪੱਛਾਂ ਉੱਤੇ ਲੂਣ ਛਿੜਕਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਦੁਖਦੇ ਨੂੰ ਦੁਖਾਉਣਾ ॥

ਪਛੱਟਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਬਦਨਾਮ ਕਰਨਾ, ਨਿੰਦਿਆ ਕਰਨੀ ॥

ਪਛੰਡਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਪਿਛਲੀਆਂ ਲੱਤਾਂ ਮਾਰ-ਨੀਆਂ, ਨਿੰਦਣਾ ॥

ਪਛੰਡਾ, ਪੁ:—ਪਿਛਲੀਆਂ ਲੱਤਾਂ ਦੀ ਸੱਟ(ਮਾਰਨਾ)।

ਪਛਣਵਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਪਛਾਣ ਕਰਾਉਣੀ ॥

ਪੱਛਣਾ, ਛੋਟੇ ਛੋਟੇ ਘਾਉ ਲਾਉਣੇ, ਫੋੜਾ ਚੀਰਨਾ, ਨਸ਼ਤਰ ਮਾਰਨਾ ॥
ਪੁ:—ਪੱਛ, ਨਸ਼ਤਰ ਦੇਘਾਉ ॥

ਪੱਛਣੀ, ਸ:—ਪੱਛ ਲਾਉਣ ਵਾਲਾ ਹਥਿਆਰ, ਨਸ਼ਤਰ ॥

ਪਛਤਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:
ਪਛਤਾਵਾ, ਪੁ: } 'ਪੱਛੋਤਾਣਾ' 'ਪੱਛੋਤਾਵਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਪੱਛਮ, ਪੁ:—ਜਿਸ ਪਾਸੇ ਸੂਰਜ ਡੁਬਦਾ ਹੈ, ਲਹਿੰਦਾ ॥

ਪੱਛਮੀ, ਵਿ:—ਪੱਛਮ ਦਾ, ਪੱਛਮ ਦੇ ਪਾਸਿਓਂ ॥

ਪਛਵਾੜਾ, ਪੁ:
ਪਛਵਾੜੀ, ਸ: } ਪਿਛਲਾ ਪਾਸਾ ॥

ਪਛੜ ਜਾਣਾ
ਪਛੜਣਾ } ਕ੍ਰਿ:—ਢਿਗਣਾ, ਪਿੱਛੇ ਰਹਿ ਜਾਣਾ, ਨਾਂ ਆ ਸਕਣਾ, ਮਾਂਦੇ ਪੈ ਜਾਣਾ, ਹਾਰ ਜਾਣਾ ॥

ਪਛਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਪੱਛ ਲੁਆਉਣਾ ॥

ਪਛਾਈ, ਸ:—ਪਛ ਲੁਆਉਣ ਦਾ ਕੰਮ ਜਾਂ ਮਜੂਰੀ ॥

ਪਛਾਹਾਂ, ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—ਪਿੱਛੇ, ਪਿਛਲੇ ਪਾਸੇ ॥ ਪੁ:—ਪੱਛਮ ॥

ਪਛਾਣ, ਸ:—ਵਾਕਫ਼ੀ, ਜਾਣਨਾ, ਪਰਖ, ਸਿਆਣ ॥

ਪਛਾਣਨਾ
ਪਛਾਨਣਾ } ਕ੍ਰਿ:—ਜਾਣਨਾ, ਸਿਆਣਨਾ, ਪਰਖਣਾ ॥

ਪਛਾਤਾ, ਵਿ:—ਜਿਸ ਨੂੰ ਜਾਣ ਪਛਾਣ ਲਿਆ ਹੋ ।

ਪਛਾਦਾ, ਪੁ:—'ਪਚਾਹਦਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਪਛਾੜਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਕੁਸ਼ਤੀ ਵਿੱਚ ਢਾਹੁਣਾ, ਡੇਗਣਾ, ਨਾਸ ਕਰਨਾ, ਹਰਾਉਣਾ ॥

ਪਛਾੜੀ, ਸ:—ਪਿਛਲਾ ਪਾਸਾ, ਘੋੜੇ ਦਾ ਪਿਛਲਾ ਰੱਸਾ, ਪੋਸਤ ਦਾ ਫੋਕ ॥

ਪੱਛੀ, ਸ:—ਕਾਨ ਦੇ ਵੇਲਣੇ ਵਿਚ ਰਹੁ ਕੱਢਣ ਮਗਰੋਂ ਗੰਨੇ ਦਾ ਫੋਕ ।
ਪੁ:—ਹੁਸ਼ੈਤੀ, ਭਰਵਸਾਰ, ਪੰਛੀ ॥

ਪੱਛੀ ਲਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਪੱਛੀ ਬਾਲ ਕੇ ਕੋਈ ਸ਼ੈ ਸਾੜਨਾ ॥

ਪੰਛੀ, ਪੁ:—ਪੰਖੇਰੂ, ਉੱਡਣ ਵਾਲਾ ਜਨੌਰ ॥

ਪਛੇਤ, ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—ਵਕਤ ਤੋਂ ਪਿੱਛੋਂ, ਵੇਲਾ, ਖੁੰਝ ਕੇ, ਅਵੇਰੇ ॥

ਪਛੇਤਾ, ਵਿ:—ਵਿਰਕਾ ॥ ਕ੍ਰਿ:-ਵਿ:—ਦੇਰੀ ਨਾਲ ਪਿੱਛੋਂ ॥

ਪੱਛੋਂ, ਪੁ:—'ਪੱਛਮ' ਵੇਖੋ ॥

ਪੱਛੋ ਤਾਣਾ
ਪੱਛੋਂ ਤਾਣਾ } ਕ੍ਰਿ:—ਕੋਈ ਕੰਮ ਕਰਕੇ ਪਿੱਛੋਂ ਅਫ਼ਸੋਸ ਕਰਨਾ ॥

ਪੱਛੋਤਾਈ, ਸ:
ਪੱਛੋਤਾਵਾ, ਪੁ:
ਪੱਛੋਂਤਾਵਾ, ਪੁ: } ਕੋਈ ਕੰਮ ਕਰਕੇ ਜੋ ਅਰਮਾਨ ਲੱਗੇ, ਅਫਸੋਸ ॥

ਪੱਜ, ਪੁ:—ਬਹਾਨਾ, ਉਜਰ, ਹੀਲਾ ॥

ਪੰਜ, ਵਿ:—ਚਾਰ ਅਤੇ ਇੱਕ ॥

ਪੰਜ ਅਸਨਾਨ
ਪੰਜ ਅਸਨਾਨਾ } ਪੁ:—ਮੂੰਹ ਅਤੇ ਹੱਥ ਪੈਰ ਧੋਣੇ ॥

ਪੰਜ ਅੱਖਾ
ਪੰਜ ਅੱਖਾ ਸਿੰਘ } ਪੁ:—ਕਾਣਾ ਆਦਮੀ ॥

ਪੰਜ ਅੰਗੁਸ਼ਤ, ਪੁ:—ਪੰਜਾਂ ਅਗੁਲੀਆਂ ਦੀ ਸ਼ਕਲ ਦੀ ਇੱਕ ਬੂਟੀ ॥

ਪੰਜ ਇੰਦ੍ਰੀਆਂ, 'ਇੰਦ੍ਰੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਪੰਜ ਕੱਕੇ, ਪੁ: (ਬ: ਬ:)—ਕੇਸ, ਕੰਘਾ, ਕੱਛ, ਕੜਾ, ਕਿਰਪਾਨ—ਇਹ ਪੰਜ ਚੀਜ਼ਾਂ ਜੋ ਹਰ ਇੱਕ ਸਿੱਖ ਨੂੰ ਰਖਣੀਆਂ ਚਾਹੀਏ ॥

ਪੰਜ ਕਲਿਆਨ (ਣਾ), ਪੁ:—ਚਿੱਟੇ ਪੈਰਾਂ ਅਤੇ ਸਿਰ ਵਿੱਚ ਚਿੱਟੇ ਦਾਗ ਵਾਲਾ ਘੋੜਾ ॥

ਪੰਜ ਗੱਭ
ਪੰਜ ਗਵ } ਪੁ:—ਪੰਜ ਚੀਜ਼ਾਂ ਜੋ ਗਊ ਦੇਂਦੀ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਦੁੱਧ, ਘੇਉ, ਦਹੀਂ, ਗੂਤਰ, ਗੋਹਾ ॥

ਪੰਜ ਤੱਤ, ਪੁ:—ਅੱਗ ਵਾਉ ਪਾਣੀ ਮਿੱਟੀ ਅਤੇ ਅਕਾਸ਼ ॥

ਪੰਜਦਵਾਂਜੀ(ਦੁਆਂਜੀ)
ਪੰਜ ਦੂ (ਦੂਆ) ਪੰਜਾ ਦੂਆ } ਪੁ: ਸ:—ਜਾ-ਇਦਾਦ ਦੀ ਵੰਡ ਪੰਜਾਂ ਹਿੱਸਿਆਂ ਵਿੱਚ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਤਿਨ ਹਿੱਸੇ ਇੱਕ ਧਿਰ ਲੈ ਲਵੇ ਅਤੇ ਦੋ ਹਿੱਸੇ ਦੂਜੀ ਧਿਰ ॥

ਪੰਜ ਭੀਖਮੇਂ ਦੀਵਾ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਦੀਵਾ ਜੋ ਹਿੰਦੂ ਦਿਵਾਲੀ ਤੋਂ ਦਸ ਦਿਨ ਮਗਰੋਂ ਪੰਜਾਂ ਦਿਨਾਂ ਤੱਕ ਬਾਲਦੇ ਹਨ ॥

ਪੰਜ ਰਤਨ(ਨਾ), ਪੁ:—ਪੰਜ ਚੀਜ਼ਾਂ (ਸੋਨਾਂ, ਚਾਂਦੀ, ਤਾਂਬਾ, ਮੋਤੀ ਅਤੇ ਮੂੰਗਾ) ਜੋ ਹਿੰਦੂ ਮੁਰਦੇ ਦੇ ਮੂੰਹ ਵਿੱਚ ਪਾਉਂਦੇ ਹਨ ॥

ਪੰਜੇ ਐਬ ਸ਼ਰਈ, ਵਿ:—ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਪੰਜੇ ਦੋਸ਼ ਹੋਣ (ਚੋਰੀ, ਯਾਰੀ, ਜੂਆ, ਸ਼ਰਾਬ ਪੀਣਾ, ਝੂਠ) ॥

ਪੰਜੇ ਪਦਾਰਥ, ਪੁ:—ਪੰਜੇ ਸੁਖ ਦੇਣ ਵਾਲੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ (ਧਨ, ਉਲਾਦ ਆਦਿਕ) ॥

ਪੰਜ ਹੱਤਰ, ਵਿ:—ਪੰਜਾਂ ਉੱਤੇ ਸੱਤਰ ॥

ਪੰਜਮਾਂ (ਵਾਂ), ਪੁ:—ਪੰਜਾਂ ਦੀ ਗਿਣਤੀ ਪੂਰੀ ਕਰਨ ਵਾਲਾ, ਘਿਉ (ਸਿੱਖਾਂ ਦੀ ਬੋਲੀ)॥

ਪੰਜਮੀਂ (ਵੀਂ) ਸ:—ਪੰਜਵੀਂ ਥਿੱਤ, ਪੰਚਮੀ ॥

ਪੰਜਾ, ਪੁ:—ਪੰਜਾਂ ਉਂਗਲੀਆਂ ਸਣੇ ਤਲੀ,ਪਕੜ, ਕਾਬੂ ॥

ਵਿ:—ਪੰਜ(ਧੜਵਾਈ ਤੋਲਦੇ ਤੋਲਦੇ ਆਖਦੇ ਹਨ) ॥

ਪੰਜਾ ਸਾਹਿਬ, ਪੁ:—ਰਾਵਲ ਪਿੰਡੀ ਦੇ ਲਾਗੇ ਸਿੱਖਾਂ ਦਾ ਇੱਕ ਤੀਰਥ ਜਿੱਥੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਸਾਹਿਬ ਦੇ ਪੰਜੇ ਦਾ ਨਿਸ਼ਾਨ ਪੱਥਰ ਉੱਤੇ ਹੈ ॥

ਪੰਜਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਰੂੰ ਪਿੰਜਣ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਾਉਣਾ ॥

ਪੰਜਾਹ, ਵਿ:—ਪੰਜ ਦਹਾਕੀਆਂ, ਅੱਧਾ ਸੈਂਕੜਾ ॥

ਪੰਜਾਬ, ਪੁ:—ਆਪਣਾ ਮੁਲਕ ਜਿਸ ਵਿਚ ਸਤੁੰਦਰ ਬਿਆਸ ਆਦਿਕ ਪੰਜ ਦਰਿਆ ਵਗਦੇ ਹਨ ॥

ਪੰਜਾਬਣ, ਸ:—ਪੰਜਾਬ ਦੀ ਰਹਿਣ ਵਾਲੀ ॥

ਪੰਜਾਬੀ, ਸ:—ਪੰਜਾਬ ਦੀ ਬੋਲੀ ॥ ਪੁ:—ਪੰਜਾਬ ਦਾ ਵਸਨੀਕ ॥ ਵਿ:—ਪੰਜਾਬ ਦਾ (ਦੀ) ॥

ਪਜਾਮਾ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਤੇੜ ਦਾ ਕਪੜਾ, ਘੁਟੰਨਾ, ਸੁੱਥਣ ॥

ਪਜਾਰ, ਪੁ:—ਜੁੱਤੀ, ਛਿੱਤਰ (ਮਾਰਨੀ) ॥

ਪੰਜਾਲਾ ਪੁ:
ਪੰਜਾਲੀ ਸ: } ਬਲਦਾਂ ਦੇ ਆਦਿ ਢੱਗਿਆਂ ਦੇ ਗਲ ਵਿੱਚ ਪਾਉਣ ਵਾਲੀ ਲਕੜੀ ॥

ਪਜਾਵਾ
ਪੰਜਾਵਾ } ਪੁ:—ਇੱਟਾਂ ਦਾ ਆਵਾ, ਭੱਠਾ ॥

ਪੰਜੀ, ਵਿ:—ਪੰਜਾਂ ਉੱਤੇ ਵੀਹ ॥

ਪੰਜੀਹਾ, ਪੁ:—ਪੈਸਾ, ਰੁਪਯਾ ॥

ਪੰਜੀਰੀ, ਸ:—ਘਿਉ ਵਿੱਚ ਆਟਾ ਭੁੰਨਕੇ ਵਿੱਚ ਮਿੱਠਾ ਪਾਇਆ ਹੋਇਆ ॥

ਪਜੇਬ, ਪੰਜੇਬ, ਸ:—ਇਕ ਛਣਕਣ ਵਾਲਾ ਪੈਰਾਂ ਦਾ ਗਹਿਣਾ ॥

ਪੰਜੋੜ੍ਹਾ, 'ਪਰੋੜ੍ਹਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਪਜੌਹਰ, ਸ:—ਪੰਜਵੀਂ ਵਾਰ ਹਲ ਦਾ ਫੇਰਨਾ ॥

ਪਜੌਣਾ, ਪੰਜੌਣਾ, ਵਿ:—ਪੰਜ ਗੁਣਾ, ਪੰਜ ਵਾਰੀ ਗਿਣਿਆ ਹੋਇਆ ॥

ਪਝੱਤਰ, ਪੰਝਤਰ, ਵਿ:—ਪੰਜਾਂ ਉੱਤੇ ਸੱਤਰ ॥

ਪੰਝੀ, ਵਿ:—ਪੰਜਾਂ ਉੱਤੇ ਵੀਹ ॥

ਪੱਟ, ਪੁ:—ਰੇਸ਼ਮ, ਲੱਤ ਦਾ ਉੱਤਲਾ ਮੋਟਾ ਹਿੱਸਾ, ਕਪੜੇ ਦੀ ਚੌੜਾਈ, ਰੇਤੜ, ਪੁਟਾਈ, ਫੱਟ, ਤਖਤਾ ॥ ਵਿ:—ਪੁੱਠਾ, ਉਲਟਾ, ਸ਼ਰਾਰਤੀ ॥

ਪੱਟ ਪੱਟ, ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—ਛੇਤੀ, ਝੱਬਦੇ, ਉੱਪੀ ਤਰਾਂ ॥

ਪੱਟ ਪਣ (ਪਾਣਾ), ਪੱਟ ਪੌ (ਪੌਂ), ਪੁ:—ਧੋਖਾ, ਫਰਬ, ਸ਼ਰਾਰਤ ॥

ਪੱਟ ਫੇਰਾ, ਪੁ:—ਪੱਟ ਦੀਆਂ ਤੰਦਾਂ ਫੇਰਨ ਵਾਲਾ ॥

ਪੱਟ ਬਸਤ੍ਰ, ਪੁ:—ਰੇਸ਼ਮੀ ਕਪੜਾ ॥

ਪੱਟ ਰੰਗ (ਗੀ) ਪੁ:—ਜਿਸਦਾ ਕੰਮ ਪੱਟ ਰੰਗਣਾ ਹੈ ॥

ਪਟਕਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਜ਼ੋਰ ਨਾਲ ਡਿੱਗਣਾ, ਵਗਾਹ ਕੇ ਮਾਰਨਾ ॥

ਪਟਕਾ, ਪੁ:—ਮੋਟੀ ਪੱਗ, ਲੱਕ ਦੇ ਗਿਰਦੇ ਵਲਣ ਵਾਲਾ ਕਪੜਾ ॥

ਪਟਕਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਡੇਗਣਾ, ਵਗਾਹ ਕੇ ਮਾਰਨਾ ॥

ਪਟਕੀ, ਸ:—ਡਿੱਗ ਢਹਿ ਪੈਣਾ, ਧੋਖਾ, ਫਰੇਬ ॥

ਪਟਕੀ ਦੇਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਪਟਕਾਉਣਾ, ਜ਼ੋਰ ਨਾਲ ਡੇਗਣਾ ॥

ਪਟਕੀ ਮਾਰਨੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਆਪਣੇ ਆਪਨੂੰ ਜ਼ਿਮੀ ਉੱਤੇ ਡੇਗਣਾ ॥

ਪਟੇਘਾ, ਪੁ:—ਕੁੰਡੀ, ਸਹਾਰਾ, ਪਠੰਗ ॥

ਪਟਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਮਿਲਣਾ, ਨਿੱਬੜਨਾ, ਮਾਰਿਆ ਜਾਂ ਤੋੜਿਆ ਜਾਣਾ, ਰਲਣਾ ॥

ਪੱਟਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਖੋਦ ਕੇ ਕੱਢਣਾ, ਜੜ੍ਹੋਂ ਉਖਾੜਨਾ, ਮੱਲ੍ਹਣਾ ॥

ਪਟੰਬ, ਪੁ: ਦਿਖਾਵਾ, ਬਾਹਰਲੀ ਭੜਕ ॥

ਪਟੰਬਰ, ਪੁ:—ਰੇਸ਼ਮੀ ਕਪੜਾ, ਪੱਟ ਬਸਤ੍ਰ ॥

ਪਟਰਾਣੀ, ਸ:—ਰਾਜੇ ਦੀ ਮਨ ਭਾਉਂਦੀ ਇਸਤ੍ਰੀ, ਵੱਡੀ ਰਾਣੀ ॥

ਪਟਲ, ਸ:—ਪੂਜਾ ਦੇ ਪੰਜਾਂ ਅੰਗਾਂ ਵਿੱਚੋਂ [illegible]ਕ ਦੀ ਵਿਧੀ ਦੱਸਣ ਵਾਲੀ ਪੋਥੀ ॥

ਪਟਵਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਪੁਟਵਾਉਣਾ, ਉਖੜਾਉਣਾ ॥

ਪਟਵਾਈ, ਸ:—ਪੱਟਣ ਦਾ ਕੰਮ ਜਾਂ ਮਜ਼ੂਰੀ ॥

ਪਟਵਾਹਾਂ, ਸ:—ਢਿੱਡ, ਪੇਟ, ਗਰਭ ॥

ਪਟਵਾਰ, ਸ:—ਪਟਵਾਰੀ ਦਾ ਕੰਮ ਜਾਂ ਹੁੱਦਾ ॥

ਪਟਵਾਰਣ, ਸ:—ਪਟਵਾਰੀ ਦੀ ਤੀਮੀਂ ॥

ਪਟਵਾਰੀ, ਪੁ:—ਪਿੰਡ ਦੀ ਜ਼ਮੀਨ ਦਾ ਹਿਸਾਬ ਰੱਖਣ ਵਾਲਾ ॥

ਪਟੜਾ, ਪੁਃ—ਤਖਤਾ, ਚੌਂਕੀ, ਫਟ ॥

ਟੜੀ, ਸਃ—ਤਖਤੀ, ਫਟੀ, ਨਹਿਰ ਦੇ ਕੰਢੇ ਦਾ ਰਾਹ, ਛੋਟਾ ਪਹੀਆ, ਮੋਚੀਆਂ ਦੀ ਚਾਰ ਨੁੱਕਰਾਂ ਵਾਲੀ ਲਕੜੀ, ਤਖੀਤੜੀ ॥

ਪਟਾ, ਪੁਃ—ਪੰਨੀ, ਵਰਕ, ਲਕੜੀ ਦਾ ਤੇਗਾ, ਕੁੱਤੇ ਦੇ ਗਲ ਦਾ ਕੜਾ, ਇੱਕ ਪਾਸੇ ਵਾਹੇ ਹੋਏ ਮਰਦ ਦੇ ਵਾਲ, ਉਹ ਚੰਮੜ ਦਾ ਟੋਟਾ ਜਿਸ ਉੱਤੇ ਖੰਡ ਮਲ ਕੇ ਸਾਫ ਕਰਦੇ ਹਨ ਬਛੇਰੇ ਦੇ ਗਲ ਦਾ ਤਬੀਤ, ਘੋੜੇ ਦੇ ਮੱਥੇ ਦੀ ਚਿੱਟੀ ਧਾਰੀ, ਨਵੀਂ ਵਿਆਹੀ ਹੋਈ ਕੁੜੀ ਦੀ ਜੁੱਤੀ ਉਪਰਲਾ ਰੁਪਹਿਰੀ ਕੰਮ, ਜਿਮੀਂ ਦਾ ਕਿਰਾਏ ਨਾਮਾ ॥

ਪਟੇ ਬਾਜੀ, ਸਃ—ਲਕੜੀ ਦੇ ਤੇਗਿਆਂ ਦੀ ਖੇਡ ।

ਪੱਟਾ, ਪੁਃ—ਜਿਮੀਂ ਦਾ ਕਿਰਾਏ ਨਾਮਾ, ਠੇਕੇ ਦਾ ਕਾਗਤ ॥

ਪਟਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਪਟਵਾਉਣਾ, ਦੁਆਉਣਾ, ਪੂਰਾ ਕਰਾਉਣਾ, ਢੱਗੇ ਜਾਂ ਕੱਟੇ ਨੂੰ ਵਾਹੀ ਦੇ ਕੰਮ ਵਿੱਚ ਲਾਕੇ ਪੱਕਾ ਕਰਨਾ, ਪਟਾਉਣਾ ॥

ਪਟਾਈ, ਸਃ—ਖੁਦਾਈ, ਢੱਗੇ ਜਾਂ ਕੱਟੇ ਨੂੰ ਪਟਾਉਣ ਦਾ ਕੰਮ ਜਾਂ ਮਜੂਰੀ ॥

ਪਟਾਸ, ਪੁਃ—ਇੱਕ ਚੌੜਾ ਫੀਤਾ ਜੋ ਕੱਪੜੇ ਠੋਕਣ ਵੇਲੇ ਕੰਨੀ ਨੂੰ ਬਚਾਉਣ ਲਈ ਕਪੜੇ ਦੇ ਕਿਨਾਰੇ ਉੱਤੇ ਧਰਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਉਸਤਰਾ ਲਾਉਣ ਵਾਲਾ ਚਮੜੇ ਦਾ ਵੱਡਾ ਟੋਟਾ ॥

ਪਟਾਸੀ, ਸਃ—ਉਸਤਰਾ ਲਾਉਣ ਵਾਲਾ ਚਮੜਾ ॥

ਪਟਾਕਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਹੱਥ ਮਾਰਨਾ, ਕੁੱਟਣਾ, ਫੇਂਗਣਾ, ਸੱਟ ਲਾਉਣਾ ॥

ਪਟਾਕਾ, ਪੁਃ—ਟੁੱਟਣ ਦੀ ਅਵਾਜ, ਮਾਲੀਆਂ ਦੀ ਚਾਬਕ ਵਰਗੀ ਚੀਜ ਜਾਂ ਗੱਡਿਆ ਹੋਯਾ ਬਾਂਸ ਜਿਸ ਨਾਲ ਪੰਖੇਰੂ ਉਡਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦੀ ਅਸਤ ਬਾਜੀ ॥

ਪਟਾ ਪਟ, ਕ੍ਰਿਃ, ਵਿਃ—ਝਟ ਪਟ ॥
ਸਃ—ਜੁੱਤੀਆਂ ਮਾਰਨ ਦੀ ਅਵਾਜ ॥

ਪਟਾ ਪੁਰਾਣਾ, ਵਿਃ—ਪਾਟਾ ਹੋਯਾ ਅਤੇ ਪੁਰਾਣਾ (ਕਪੜਾ ਆਦਿਕ) ॥

ਪਟਾਰ (ਰਾ), ਪੁਃ }
ਪਟਾਰੀ, ਸਃ } ਢੱਕਣ ਵਾਲਾ ਬਾਂਸ ਦਾ ਟੋਕਰਾ (ਰੀ) ॥

ਪਟਿਆਹਜ, ਸਃ—ਰੱਸਾ ਆਦਿਕ ਜਿਸ ਨਾਲ ਚੁਕਿਆ ਹੋਯਾ ਭਾਰ ਲੱਕੋਂ ਖਿਸਕਣ ਤੋਂ ਰੋਕਦੇ ਹਨ ॥

ਪੱਟੀ, ਸਃ—ਇੱਕ ਮੋਟਾ ਉੱਨ ਦਾ ਕਪੜਾ, ਬੰਨ੍ਹਣ ਵਾਲੀ ਲੰਮੀ 'ਲੀਰ,' ਮੰਜੇ ਦੀ ਬਾਹੀ, ਲਕੜੀ ਦੀ ਫੱਟੀ ਜਿਸ ਉੱਤੇ ਲਿਖਦੇ ਹਨ, ਕਿਸੇ ਥਾਂ ਦਾ ਹਿੱਸਾ, ਮਹਲਾ, ਕਪੜੇ ਦੀ ਚੌੜਾਈ, ਇੱਕ ਪਾਸੇ ਵਾਹੇ ਹੋਏ ਜਨਾਨੀ ਦੇ ਵਾਲ, ਇੱਕ ਮਠਿਆਈ, ਝੋਲਾ, ਮੋਟਾ ਫੋੜਾ, ਤਾਂਬੇ ਦਾ ਪਤ੍ਰਾ ਜਿਸ ਉੱਤੇ ਗ੍ਰਹਿਆਂ ਦਾ ਲੇਖਾ ਲਿਖਿਆ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ॥

ਪੱਟੀ ਦਾਰ, ਪੁਃ—ਧਰਤੀ ਦਾ ਮਾਲਕ ॥

ਪੱਟੀ ਪੜ੍ਹਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਖੋਟੀ ਸਲਾਹ ਦੇਣੀ, ਸਿਖਾਉਣਾ ॥

ਪਟੂਆਹਣ }
ਪਟੂਆਹਾਂ } ਪੁਃ—ਢਿੱਡ, ਪੇਟ, ਗਰਭ ॥

ਪਟੂਕਾ, ਪੁਃ — 'ਪਟਕਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਪੱਟੂ, ਪੁ:—ਉਨ ਦਾ ਇੱਕ ਮੋਟਾ ਕਪੜਾ (ਕਈ ਪੱਟੀਆਂ ਦਾ), ਪੱਦਣ ਖੇਹਣ ਵਾਲਾ, ਨਕਾਰਾ, ਸ਼ਰਾਰਤੀ ਆਦਮੀ ॥

ਪਟੋਇਣ, ਪਟੋਈ, ਪਟੋਹਲੀ, ਪਟੋਹਯਾ } ਪੁ:—ਜੋ ਮੋਤੀ ਪਰੋਣ ਗਾਹਣਿਆਂ ਵਿੱਚ ਧਾਗੇ ਪਾਉਣ, ਝਾਲਰ ਬਣਾਉਣ ਆਦਿਕ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਦਾ ਹੈ ॥

ਪਟੋਹਲਾ, ਪੁ: / **ਪਟੋਹਲੀ,** ਸ: } ਗੁੱਡੀਆਂ ਦਾ ਕਪੜਾ ॥

ਪੱਠ, ਸ:—ਨਿੱਕੀ ਬੱਕਰੀ ਜੋ ਅਜੇ ਦੁੱਧ ਨਹੀਂ ਦੇਂਦੀ, ਨਿੱਕੀ ਕੁਕੜੀ ॥

ਪਠੰਗਾ, ਪੁ:—ਸਹਾਰਾ, ਦਯਾ, ਆਸਰਾ, ਬਚਾਉ, ਠੋਰ, ਢੁੱਕੀ (ਲੱਗ ਜਾਣਾ,ਲੱਗਣਾ,ਲਾਉਣਾ) ॥

ਪਠਣਊ, ਪੁ:—ਪਠਾਣ ਦਾ ਸੁਭਾਉ, ਬਹਾਦਰੀ, ਦਲੇਰੀ ॥

ਪੱਠਾ, ਪੁ:—ਜੁਆਨ ਬੱਕਰਾ, ਕੁੱਕੜ ਜਾਂ ਮਨੁੱਖ ਦਾ ਬੱਚਾ, ਬਾਂਹ ਦਾ ਇੱਕ ਗਹਿਣਾ, ਘਾਹ, ਕੱਖ, ਇੱਕ ਮਠਿਆਈ, ਨਸ, ਤਮਾਕੂ ਦਾ ਪੱਤਾ, ਭਲਵਾਨ ਦਾ ਸ਼ਗਿਰਦ ॥

ਪਠਾਣ, ਪੁ:—ਮੁਸਲਮਾਨਾਂ ਦੀ ਇੱਕ ਜਾਤ, ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦੇ ਰਜਪੂਤ, ਅਫਗਾਨਿਸਤਾਨ ਦਾ ਵਸਨੀਕ ॥

ਪਠਾਣ ਭੇਦ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਗਰਮ ਖੁਸ਼ਕ ਦੁਆ ॥

ਪਠਾਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਭੇਜਣਾ, ਘੱਲਣਾ ॥

ਪਠਾਣੀ, ਸ:—ਪਠਾਣਾਂ ਦੀ ਜਾਤ ਦੀ ਤੀਮਤ, ਤਕੜੀ ਜਨਾਨੀ ॥
ਵਿ:—ਪਠਾਣ ਦਾ, ਪਠਾਣਾਂ ਵਾਲਾ ॥

ਪੱਠੀ, ਸ:—ਮੁਟਿਆਰ ਕੁੜੀ, ਅੰਗੂਠੇ ਵਿੱਚ ਪਾਣ ਵਾਲੀ ਮੁੰਦਰੀ, ਦੰਦਿਆਂ ਵਾਲੀ ਇੱਕ ਦਾਤ੍ਰੀ ॥

ਪਠੋਰ, ਸ:—ਜੁਆਨ ਬੱਕਰੀ, ਜਾਂ ਕੁਕੜੀ, ਮੁਟਿਆਰ ਕੁੜੀ॥

ਪਠੋਰਾ, ਪੁ: / **ਪਠੋਰੀ,** ਸ: } ਕੁਕੜ ਜਾਂ ਮੁਰਗ ਦਾ ਬੱਚਾ, ਜੁਆਨ ਮਰਦ ਜਾਂ ਤੀਵੀਂ ॥

ਪੰਡ, ਸ:—ਕਪੜੇ ਵਿੱਚ ਬੰਨ੍ਹੀ ਹੋਈ ਬਹੁਤ ਸਾਰੀ ਚੀਜ਼, ਬੁਚਕਾ ॥

ਪੰਡਤ, ਪੁ:—ਬ੍ਰਾਹਮਣ, ਵਿੱਦਿਆ ਪੜ੍ਹਿਆ ਹੋਯਾ ॥

ਪੰਡਤਾਈ, ਸ:—ਪੰਡਤ ਦੀ ਪਦਵੀ ਜਾਂ ਕਰਮ॥

ਪੰਡਤਾਣੀ, ਸ:—ਪੰਡਤ ਦੀ ਵਹੁਟੀ, ਪੜ੍ਹੀ ਹੋਈ॥

ਪੰਡਾ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਬ੍ਰਾਹਮਣਾਂ ਦੀ ਜਾਤ, ਤੀਰਥ ਦਾ ਪਰੋਹਤ ॥

ਪੰਡਿਤ, ਪੁ:—'ਪੰਡਤ' ਵੇਖੋ ॥

ਪੰਡੋਕਲੀ, ਸ:—ਨਿੱਕੀ ਜੇਹੀ ਪੰਡ ॥

ਪੰ[illegible]ਰਾ ਪੁ:—ਛੋਟਾ ਜੇਹਾ ਪਿੰਡ ॥

ਪਡੋਲ, ਪੰਡੋਲ } ਪੁ:—ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦੀ ਭਾਜੀ ਜਾਂ ਸਬਜ਼ੀ ॥

ਪਣ, ਪੁ:—ਪਾਣੀ (ਹੋਰਨਾਂ ਪਦਾਂ ਨਾਲ ਮਿਲ ਕੇ)॥

ਪਣਹਾਂ, ਪਣਹਾਂ } ਪੁ:—ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਹੜ੍ਹ ਆਉਣ ਮਗਰੋਂ ਜੋ ਮਿੱਟੀ ਚਿੱਕੜ ਰਹਿ ਜਾਂਦਾ ਹੈ (ਜੰਮਣਾ) ॥

ਪਣਛੱਪੜਾ, ਪੁ:—ਸੌਂਣ ਵੇਲੇ ਜੋ ਕਪੜੇ ਦੀ ਰੋਲੀ ਪੀੜ ਅਤੇ ਸੇਜ ਰਚਾਉਣ ਲਈ ਲੋਉਂ ਕੇ ਰੱਖੀ ਜਾਵੇ ॥

ਪਣਖ, ਪੁ:—ਜੁਲਾਹੇ ਦਾ ਇੱਕ ਸੰਦ (ਕਮਾਣੀ ਵਰਗਾ) ॥

ਪਣਾ, ਪੁ:—'ਪਨਹ' ਅਤੇ 'ਪਨਹਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਪਣਿਆਹੀ, ਸ:—ਦੂਰੋਂ ਪਾਣੀ ਲਿਆਉਣਾ, ਪਾਣੀ ਦਾ ਤੋੜਾ ॥

ਪਣਿਆਂਦ, ਪੁ:—ਖੂਹ ਦਾ ਪਾਣੀ ॥

ਪਣਿਆਲੀ, ਸ:—ਪਾਣੀ ਲਾ ਕੇ ਪਕਾਈ ਹੋਈ ਰੋਟੀ, ਸੀਤਲਾ ਦਾ ਦਾਣਾ ॥

ਵਿ:—ਪਾਣੀ ਦੀ ਬਣੀ ਹੋਈ ॥

ਪਣਿਆਲੀ ਟਿੱਕੀ, ਸ:—ਹੱਥਾਂ ਨੂੰ ਪਾਣੀ ਲਾ ਕੇ ਘੜੀ ਹੋਈ ਰੋਟੀ ॥

ਪਣੀਆਂ ਰੰਦ, ਵਿ:—ਬਹੁਤ ਪਤਲਾ (ਦੁੱਧ ਆਦਿਕ) ॥

ਪਤ, ਸ:—ਮਾਣ, ਇਜ਼ਤ, ਵਡਿਆਈ (ਉਤਰਨੀ, ਰੱਖਣੀ) ॥

ਪੱਤ, ਪੁ:—ਪੱਤ੍ਰ, ਪੱਤਾ, ਚਿਲਮ ਵਿੱਚ ਧਰਨ ਵਾਲੀ ਤਮਾਕੂ ਦੀ ਤਲੀ ॥

ਸ:—ਕੜ੍ਹਿਆ ਹੋਇਆ ਸ਼ਰਬਤ ॥

ਪੱਤ ਚੜ੍ਹ ਜਾਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਹੱਦੋਂ ਬਾਹਰਾ ਕੜ੍ਹ ਜਾਣਾ (ਸ਼ਰਬਤ) ॥

ਪੱਤ ਪੱਤ ਢੂੰਡਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਸਭ ਥਾਂ ਲੱਭਣਾ, ਦੁਵੇਰੇ ਭਾਲਣਾ ॥

ਪਤੰਗ, ਸ:—ਭੰਬਟ, ਭਭੱਕੜ, ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦਾ ਕਨਕਊਆ ॥

ਪਤੰਗਾ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਕੀੜਾ, ਭੰਬਟ, ਭਭੱਕੜ ॥

ਪਤ ਝੜ
ਪਤ ਝਾੜ } ਸ:—ਪੱਤਿਆਂ ਦਾ ਝੜਨਾ, ਜਿਸ ਰੁੱਤ ਵਿੱਚ ਰੁੱਖਾਂ ਦੇ ਪੱਤੇ ਝੜਦੇ ਹਨ (ਪੋਹ ਮਾਂਹ), ਨਮੂਜ ਨਾ ਰਹਿਣਾ ॥

ਪੱਤਣ, ਪੁ:—ਜਿਸ ਥਾਂ ਤੋਂ ਦਰਿਆ ਵਿੱਚੋਂ ਲੰਘੀਏ, ਘਾਟ, ਜਿੱਥੇ ਬੇੜੀ ਪਏ ॥

ਪਤਣੀ, ਸ:—ਵਹੁਟੀ, ਘਰ ਵਾਲੀ ॥

ਪਤਣੀ ਪਤਿਗ੍ਰਹ, ਪੁ:—ਕੰਨਜਾ ਦਾਨ ਦੇ ਲੈਣ ਦਾ ਪ੍ਰਾਸ਼ਚਿਤ ਕਰਨ ਵਾਸਤੇ ਜੋ ਦੂਜ ਕੁਲ ਪਰੋਹਤ ਨੂੰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇ ॥

ਪੱਤਣੀ
ਪੱਤ੍ਰਣੀ } ਪੁ:—ਪੱਤਣ ਜਾਂ ਪੁਲ ਵਾਲਾ, ਪੱਤਣ ਦਾ ਠੇਕੇਦਾਰ ॥

ਪਤਤ, ਵਿ:—ਜਿਸ ਨੇ ਧਰਮ ਛੋੜ ਦਿੱਤਾ ਹੈ, ਪਾਪੀ ॥

ਪਤਤ ਪਾਵਣ, ਪੁ:—ਪਾਪੀਆਂ ਨੂੰ ਤਾਰਨ ਵਾਲਾ, ਪਰਮੇਸ਼ਰ ॥

ਪਤੰਦਰ, ਪੁ:—ਵੱਡਾ, ਬਜ਼ੁਰਗ, ਬਾਬਾ (ਨਿੰਦਾ ਵਾਚਕ ਪਦ) ॥

ਪਤਨਾਲਾ, ਪੁ:—ਪਰਨਾਲਾ, ਛੱਤ ਤੋਂ ਪਾਣੀ ਨਕਾਲਣ ਵਾਲੀ ਵਹਿਣੀ ॥

ਪਤੰਬਰ, ਪੁ:—ਪਟੰਬਰ, ਪੱਟ ਜਾਂ ਰੇਸ਼ਮ ਦਾ ਕਪੜਾ ॥

ਪੱਤਰ
ਪੱਤ੍ਰ } ਪੁ:—ਪੱਤਾ, ਚਿੱਠੀ, ਖਤ ॥

ਪੱਤਰਾ } **ਪਤ੍ਰਾ** } ਪੁਃ—ਵਰਕਾ, ਕਿਤਾਬ ਦਾ ਕੋਈ ਕਾਗਤ; ਪੰਨਾ ॥

ਪੱਤ੍ਰਾ ਹੋਣਾ } **ਪਤ੍ਰਾ ਵਾਚਣਾ** } ਕ੍ਰਿਃ—ਦਿਸ਼ ਜਾਣਾ, ਚੋਰੀ ਚਲੇ ਜਾਣਾ ॥

ਪਤਰੀ, ਸਃ—ਪੱਤ੍ਰੀ, ਲੋਹੇ ਦੀ ਪਤਲੀ ਵੱਟੀ ॥

ਪੱਤਰੀ } **ਪਤ੍ਰੀ** } ਸਃ—ਜੰਤ੍ਰੀ, ਚਿੱਠੀ, ਲਿਖਤ, ਲੋਹੇ ਦੀ ਪਤਲੀ ਵੱਟੀ, ਦਾਲਾਂ ਦੇ ਛਿੱਲੜ, ਕਲਮ ਦਾ ਮੋਟਾ ਛਾਲ ॥

ਪਤਰੀਸ, ਸਃ—'ਪਤੀਸ' ਵੇਖੋ ॥

ਪਤਰੌਹਰਾ, ਪੁਃ—'ਪਤਿਔਹਰਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਪੱਤਲ, ਸਃ—ਪੱਤ੍ਰਾਂ ਦੀ ਥਾਲੀ, ਪੱਤ੍ਰ ਸੀਊਂ ਕੇ ਜੋੜੇ ਹੋਏ, ਬ੍ਰਹਮ ਭੋਜ, ਛਪਰ ਦਾ ਬੂਹਾ, ਖਿੜਕਾ ॥

ਪਤਲ ਕੰਨਾ, ਵਿਃ—ਪਤਲੇ ਕੰਨਾਂ ਵਾਲਾ ਜੋ ਹੌਲੀ ਅਵਾਜ ਭੀ ਸੁਣ ਲਵੇ ॥

ਪਤਲ ਚੰਮਾ, ਵਿਃ—ਜਮਾਂਦਰੂ ਲਿੱਸਾ, ਜੋ ਮੋਟਾ ਨਾ ਹੋ ਸੱਕੇ ॥

ਪਤਲਾ, ਪੁਃ—ਲਿੱਸਾ, ਕਮਜ਼ੋਰ, ਬਰੀਕ, ਸੂਖਮ, ਵਗਣ ਵਾਲਾ ॥

ਪਤਲਾਈ, ਸਃ—ਪਤਲਾ ਹੋਣ ਦਾ ਗੁਣ, ਬਰੀਕੀ ॥

ਪਤਲੀ ਪਤੰਗ, ਵਿਃ—ਡਾਢੀ ਲਿੱਸੀ ਅਤੇ ਨਾਜ਼ਕ ਤੀਮਤ ॥

ਪਤਲੂਣ, ਸਃ—ਅੰਗ੍ਰੇਜ਼ੀ ਢੰਗ ਦਾ ਪਜਾਮਾ (ਬਟਨਾਂ ਵਾਲਾ) ॥

ਪਤਵੰਤ } **ਪਤਵੰਤਾ** } ਵਿਃ—ਪਤ ਜਾਂ ਇੱਜਤ ਵਾਲਾ, ਜਿਸ ਦਾ ਮਾਣ ਹੋਵੇ ॥

ਪਤਾ, ਪੁਃ—ਥਹੁ, ਨਿਸ਼ਾਨ, ਰਹਿਣ ਦੀ ਥਾਂ, ਖੋਜ ॥

ਪਤਾ ਕੱਢਣਾ } **ਪਤਾ ਲਾਉਣਾ** } **ਪਤਾ ਲੈਣਾ** } ਕ੍ਰਿਃ—ਰਹਿਣ ਦੀ ਥਾਂ ਜਾਂ ਹਾਲ ਮਲੂਮ ਕਰਨਾ, ਢੂੰਡਣਾ ॥

ਪਤਾ ਦੇਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਖਬਰ ਕਰਨੀ, ਥਹੁ ਟਿਕਾਣਾ ਦੱਸਣਾ ॥

ਪਤਾ ਲੱਗਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਥਹੁ ਜਾਂ ਹਾਲ ਮਲੂਮ ਹੋਣਾ ॥

ਪੱਤਾ, ਪੁਃ—ਰੁੱਖ ਦੀ ਟਹਿਣੀ ਵਿੱਚੋਂ ਨਿਕਲਣ ਵਾਲੇ ਹਰੇ ਰੰਗ ਦੇ ਹਿੱਸਿਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕੋਈ, ਤਾਸ਼ ਦਾ ਕਾਗਤ ॥

ਪੱਤੇਬਾਜ਼, ਪੁਃ—ਤਾਸ਼ ਦੇ ਪੱਤਿਆਂ ਨਾਲ ਜੂਆ ਖੇਡਕੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਲੁੱਟਣ ਵਾਲਾ, ਫਰੇਬੀ, ਛਲੀਆ ॥

ਪਤਾਸਾ } **ਪਤਾਸ਼ਾ** } ਪੁਃ—ਖੰਡ ਦੇ ਕਾੜ੍ਹੇ ਹੋਏ ਸ਼ਰਬਤ ਨੂੰ ਟੁੰਕ ਕੇ ਬਣਾਈ ਹੋਈ ਮਸ਼ਹੂਰ ਮਠਿਆਈ, ਮੂਲੀ ਦਾ ਕੱਟਿਆ ਹੋਇਆ ਪਤਲਾ ਟੋਟਾ ॥

ਪਤਾਲੂ, ਪੁਃ—ਇੱਕ ਨਿੱਕਾ ਜਿਹਾ ਗੋਲ ਫਲ, ਜੀਆ ਪੋਤਾ ॥

ਪਤਾਮ, ਪੁਃ—ਇੱਕ ਲਕੜੀ ਵਿੱਚ ਦੂਜੀ ਫਸਾਣ ਵਾਸਤੇ ਜੋ ਵਿਰਲ ਜਾਂ ਖਾਲੀ ਥਾਂ ਰੱਖੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ॥

ਪਤਾਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਨਿੰਦਿਆ ਕਰਨੀ, ਦੋਸ਼ ਪਰਗਟ ਕਰਨਾ ॥

ਪਤਾਰਨਾ, ਪੁ: } ਪਤਾਰਨ ਵਾਲਾ (ਲੀ), ਜੋ ਦੋਸ਼
ਪਤਾਰਨੀ, ਸ: } ਦੱਸੇ ॥

ਪਤਾਲ, ਪੁ:—ਧਰਤੀ ਦੇ ਥੱਲੇ ਦੀ ਦੁਨੀਆਂ, ਨਰਕ ॥

ਪਤਾਲ ਜੰਤ੍ਰ, ਪੁ:—ਧਾਤਾਂ ਮਾਰਨ ਵਾਲੀਆਂ ਮਟਕੀਆਂ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਮੂੰਹ ਜੋੜ ਕੇ ਬੰਦ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਅਤੇ ਅੱਗ ਵਾਲੇ ਟੋਏ ਵਿੱਚ ਰੱਖੀਆਂ ਜਾਣ, ਪਤਾਲ ਤੀਕਰ ਜੜ੍ਹ ਲੱਗੀ ਹੋਣਾ। ਕ੍ਰਿ:—ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕੰਮ ਹੋਣਾ, ਪੱਕੇ ਪੈਰਾਂ ਉੱਤੇ ਹੋਣਾ ॥

ਪਤਾਲੂ, ਪੁ:—ਮਰਦ ਦੀ ਇੰਦ੍ਰੀ ਦੀ ਹੇਠਲੀ ਥੈਲੀ ਦੀਆਂ ਗਿਲਟੀਆਂ ॥

ਪਤਾਵਾ, ਪੁ:—ਜੁੱਤੀ ਦੇ ਤਲੇ ਦੇ ਉੱਪਰਲਾ ਚਮੜਾ॥

ਪਤਿ, ਸ:—ਪਤ, ਮਾਨ, ਇੱਜ਼ਤ ॥
ਪੁ:—ਮਾਲਕ, ਖੌਂਦ ॥

ਪਤਿਆਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਭਰੋਸਾ ਰੱਖਣਾ, ਝੂਠਾ ਸਹਾਰਾ ਦੇਣਾ ॥

ਪਤਿਆਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਤਸੱਲੀ ਦੇਣੀ, ਗੱਲਾਂ ਬਣਾਕੇ ਰਾਜ਼ੀ ਕਰਨਾ ॥

ਪਤਿਆਰਾ, ਪੁ:—ਭਰੋਸਾ, ਸਹਾਰਾ, ਆਸਰਾ, ਵਸਾਹ ॥

ਪਤਿਔਹਰਾ }
ਪਤਿਔਰਾ } ਪੁ:—ਸਹੁਰੇ ਦਾ ਭਰਾ ॥

ਪਤਿਬ੍ਰਤਾ, ਸ:—'ਪਤਿਬਿਰਤਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਪਤਿਗਰ, ਪੁ:—ਦਾਨ ਲੈਣ ਦਾ ਦੋਸ਼ ॥

ਪਤਿੱਗਰੀ, ਪੁ: } ਜਿਸ ਨੂੰ ਦਾਨ ਲੈਣ ਦਾ ਦੋਸ਼
ਪਤਿਗ੍ਰੋ, ਸ: } ਲੱਗਾ ਹੈ ॥

ਪਤਿਤ, ਵਿ:—'ਪਤਤ' ਵੇਖੋ ॥

ਪਤਿਬਿਰਤਾ, ਸ:—ਜੋ ਤ੍ਰੀਮਤ ਆਪਣੇ ਖੌਂਦ ਤੋਂ ਛੁੱਟ ਦੂਜੇ ਦਾ ਖਿਆਲ ਨਾ ਕਰੇ, ਭਲੀ-ਮਾਣਸ, ਸਤਵੰਤੀ ॥

ਪਤੀ, ਪੁ:—ਖੌਂਦ, ਮਾਲਕ, ਸਾਈਂ ॥

ਪੱਤੀ, ਸ:—ਜ਼ਮੀਨ ਜਾਂ ਘਰ ਦੇ ਹਿੱਸੇ ਦੀ ਮਾਲਕੀ, ਲੋਹੇ ਦੀ ਪਤਲੀ ਵੱਟੀ, ਚਿੱਠੀ, ਕਿਸੇ ਚੀਜ਼ ਦੇ ਉਪਰੋਂ ਲੱਥੀ ਹੋਈ ਪਤਲੀ ਛਿੱਲ, ਨਿੱਕਾ ਪੱਤ੍ਰ, ਦਾਲ ਦੇ ਛਿੱਲੜ, ਗਲ ਦੀ ਸੋਜ (ਪੱਤੀਆਂ ਪੈਣੀਆਂ) ॥

ਪੱਤੀਦਾਰ, ਪੁ:—ਜਿਸ ਦਾ ਘਰ ਜਾਂ ਜ਼ਮੀਨ ਵਿਚ ਹਿੱਸਾ ਹਵੇ ॥

ਪਤੀਹਸ }
ਪਤੀਸ } ਸ:—ਸਹੁਰੇ ਦੀ ਭਰਜਾਈ ॥

ਪਤੀਸਾ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਮਠਿਆਈ, (ਬਹੁਤ ਘਿਉ ਵਾਲੀ) ॥

ਪਤੀਜ, ਸ:—ਪਰਤੀਤ, ਵਸਾਹ ਭਰੋਸਾ ॥

ਪਤੀਜਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਵਸਾਹ ਕਰ ਲੈਣਾ, ਮੰਨ ਲੈਣਾ ॥

ਪਤੀਰ, ਪੁ:—ਗੁੰਨ੍ਹਿਆ ਹੋਇਆ ਆਟਾ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਖ਼ਮੀਰ ਨਹੀਂ ॥

ਪਤੀਰਾ, ਵਿ:—ਜਿਸ ਵਿਚ ਖ਼ਮੀਰ ਨਹੀਂ ॥

ਪਤੀਲ, ਵਿ:—ਪਤਲਾ, ਕੱਚਾ ਕੋਪੜਾ ॥

ਪਤੀਲਾ, ਪੁ:—ਚੌੜੇ ਮੂੰਹ ਵਾਲਾ ਭਾਂਡਾ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਭਾਜੀ ਰਿੰਨ੍ਹੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਤਾਂਬੀਆ ॥

ਪਤੇਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਛੇਊਂਨਾ (ਅਨਾਜ ਦੀਆਂ ਹਰੀ-ਆਂ ਛੱਲੀਆਂ) ॥

ਪਤੌੜ(ੜਾ), ਪੁ:—ਘੁਲੇ ਹੋਏ ਵੇਸਣ ਵਿਚ ਕਚਾਲੂ ਆਦਿਕ ਦੇ ਪਤ੍ਰ ਪਾਕੇ ਤੇਲ ਵਿਚ ਭੁਲੇ ਹੋਏ ॥

ਪਥ, ਪੁ:—ਰਾਹ, ਮਤ, ਮਜ਼੍ਹਬ, ਪਰਿਵਾਰ ਦੇ ਪੱਤਰ ॥

ਪੱਥ, ਸ:—ਰੋਗੀ ਨੂੰ ਸੁਖਾਉਣ ਵਾਲੀ ਖ਼ੁਰਾਕ, ਰੋਗੀ ਲਈ ਖਾਣ ਪੀਣ ਦਾ ਅਟਕਾਉ ॥

ਪੰਥ, ਪੁ:—ਰਾਹ, ਰਸਤਾ, ਮਤ, ਮਜ਼੍ਹਬ, ਖਾਲਸਾ ਧਰਮ ॥

ਪਥਕਿਣ, ਪੁ:—ਗੋਹਾ ਪੱਥਣ ਦੀ ਥਾਂ ॥

ਪੱਥਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਗੋਹੇ ਦੀਆਂ ਪਾਥੀਆਂ ਬਣਾਉਣਾ, ਗਿੱਲੀ ਮਿੱਟੀ ਦੀ ਕੋਈ ਚੀਜ਼ ਬਣਾਉਣਾ (ਇੱਟਾਂ ਆਦਿਕ), ਕੁਹਾੜੀ ਨਾਲ ਲਕੜੀ ਠੀਕ ਕਰਨੀ, ਮਨ ਵਿੱਚ ਧਾਰਨਾ, ਮਤਾ ਪਕਾਉਣਾ, ਗੋਂਦ ਗੁੰਦਣੀ ॥

ਪੱਥਰ, ਪੁ:—ਵੱਟਾ, ਜੁਆਹਰ, ਕਰੜੀ ਜਾਂ ਔਖੀ ਗੱਲ ॥

ਵਿ:—ਕਰੜਾ, ਨਿੱਗਰ, ਨਿਰਦਈ, ਭਾਰਾ ॥

ਪੱਥਰ ਚੱਟ, ਸ:—ਇੱਕ ਮੱਛੀ। ਵਿ:—ਲੋਭੀ, ਸੂਮ, ਪਹਾੜੀਆ ॥

ਪੱਥਰ ਚੌਥ, ਸ:—ਭਾਦੋਂ ਦੇ ਦੂਜੇ ਪੱਖ ਦੀ ਚੌਥ ਜਿਸ ਰਾਤ ਹਿੰਦੂ ਇੱਕ ਦੂਏ ਦੇ ਘਰ ਪੱਥਰ ਮਾਰਦੇ ਹਨ ॥

ਪੱਥਰ ਪੈਣੇ, ਕ੍ਰਿ:—ਗੜੇ ਵੱਸਣੇ, ਬਿਪਤਾ ਪੈਣੀ ॥

ਪੱਥਰ ਫੋੜ, ਪੁ:—ਪੱਥਰ ਭੱਨਣ ਵਾਲਾ ॥

ਪੱਥਰ ਫੋੜੂ, ਪੁ:—ਜੋ ਪੱਥਰਾਂ ਨੂੰ ਭੀ ਲਗਾਂ ਦੇਵੇ ॥

ਪੱਥਰ ਮੋਨ, ਸ:—ਇੱਕ ਪਹਾੜੀ ਬੂਟੀ ॥

ਪਥਰਕਲਾ, ਪੁ:—ਬੰਦੂਕ ਦੀ ਘੋੜੀ, ਚਕਮਕ ਦੀ ਰਗੜ ਨਾਲ ਚੱਲਣ ਵਾਲੀ ਬੰਦੂਕ ਦੀ ਕਲਾ ॥

ਪਥਰਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਪੱਥਰ ਮਾਰਨਾ, ਪੱਥਰ ਵਾਂਗਰ ਹੋ ਜਾਣਾ ॥

ਪਥਰਾਹ, ਪੁ:—ਪੱਥਰ ਮਾਰਨ ਦਾ ਕੰਮ (ਕਰਨੀ, ਦੇਣੀ) ॥

ਪਥਰੀ, ਸ:—ਛੋਟਾ ਪੱਥਰ, ਚਕਮਕ, ਮਸਾਨੇ ਵਿੱਚ ਕੰਕਰੀ ਹੋਣ ਦਾ ਰੋਗ ॥

ਪਥਰੀਲੀ
ਪਥਰੈਲੀ } ਵਿ:—ਪੱਥਰਾਂ ਵਾਲੀ (ਧਰਤੀ ਆਦਿਕ) ॥

ਪਥੱਲਾ, ਪੁ:—ਨਿਕੰਮੇ ਹੋਕੇ ਬੈਠਣਾ (ਮਾਰਨਾ) ॥

ਪਥਵੱਯਾ, ਪੁ:—ਪੱਥਣ ਵਾਲਾ ॥

ਪਥਵਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਪੱਥਣ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਾਉਣਾ ॥

ਪਥਵਾਈ, ਸ:—ਪੱਥਣ ਦਾ ਕੰਮ ਜਾਂ ਮਜੂਰੀ ॥

ਪੱਥਾ, ਪੁ:—ਚੱਕੀ ਦੇ ਹੇਠਲੇ ਪੁੜ ਦੇ ਵਿਚਲੀ ਲਕੜੀ, ਜਿਸ ਲਕੜੀ ਦੇ ਬੰਦ ਨਾਲ ਉੱਤਾ ਹੋਯਾ ਪੁੜ ਚੜ੍ਹੇ ॥

ਪਥਾਉਣਾ / ਪਥਾਈ } 'ਪਥਵਾਉਣਾ' 'ਪਥਵਾਈ' ਵੇਖੋ ॥

ਪਥਾੜਾ, ਪੁ:-ਪੁਆੜਾ, ਝਗੜਾ, ਬਖੇੜਾ ॥

ਪਥਿੱਕਣ / ਪਥਿਣਿਕ } ਪੁ:-ਗੋਹਾ ਪੱਥਣ ਦੀ ਥਾਂ ॥

ਪੱਥੀ, ਸ:-ਹਲ ਦਾ ਮੁੜਿਆ ਹੋਇਆ ਸਿਰਾ ਜਿਸ ਨਾਲ ਮਿੱਟੀ ਪੁੱਟੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ॥

ਪੰਥੀ, ਪੁ:-ਕਿਸੇ ਪੰਥ ਨੂੰ ਮੰਨਣ ਵਾਲਾ (ਦਾਦੂ ਪੰਥੀ, ਕਬੀਰ ਪੰਥੀ ਆਦਿਕ)॥
ਵਿ:-ਪੰਥ ਦਾ, ਪੰਥ ਸੰਬੰਧੀ ॥

ਪਥੀਕ, ਪੁ:, ਸ:-ਗੋਹਾ ਪੱਥਣ ਦੀ ਥਾਂ ॥

ਪਥੇਰ, ਸ:—ਇੱਟਾਂ ਦੀ ਪਥਾਈ ॥

ਪਥੇਰਾ, ਪੁ:-ਇੱਟਾਂ ਪੱਥਣ ਵਾਲਾ ॥

ਪਥੇੜ, ਪੁ:—ਇੱਟਾਂ ਪੱਥਣ ਦੀ ਥਾਂ ॥

ਪਦ, ਪੁ:-ਦਰਜਾ, ਛੰਦ ਦੀ ਇਕ ਪੰਗਤ, ਪੈਰ, ਸ਼ਬਦ, ਬਚਨ ।

ਪਦ ਬਹੇੜਾ, ਪੁ:-ਧਰਤੀ ਵਿੱਚੋਂ ਉੱਗਣ ਵਾਲਾ ਇੱਕ ਫੁੱਲ ॥

ਪਦਬੀ, ਸ:-'ਪਦਵੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਪਦਮ, ਪੁ:-ਕਰੋੜ ਦਾ ਦਸ ਲੱਖ ਗੁਣਾ, ਇਕ ਫੁੱਲ, ਕਮਲ, ਉਂਗਲੀਆਂ ਦੇ ਜੋੜਾਂ ਜਾਂ ਹੱਥਾਂ ਪੈਰਾਂ ਦੀਆਂ ਤਲੀਆਂ ਉੱਪਰ ਇਕ ਖਾਸ ਸ਼ਕਲਾਂ ਦਾ ਨਿਸ਼ਾਨ, ਇੱਕ ਪੁਰਾਣ ਦਾ ਨਾਉਂ ॥

ਪਦਮ ਸਿਕਰੀ, ਸ:-ਨਾਜ਼ਕ, ਛੱਲਵਾਲੀ ਤੀਮਤ॥

ਪਦਮਣੀ, ਸ:-ਬਹੁਤ ਸੁੰਦਰ ਅਤੇ ਉੱਤਮ ਗੁਣਾਂ ਵਾਲੀ ਇਸਤ੍ਰੀ ॥

ਪਦਮਾਉਤ, ਸ:-ਰਾਜੇ ਰਤਨ ਸੈਨ ਦੀ ਰਾਣੀ, ਇੱਕ ਮਸ਼ਹੂਰ ਸੁੰਦਰੀ, ਜਿਸ ਪੁਸਤਕ ਵਿੱਚ ਉਸ ਦਾ ਹਾਲ ਹੈ ॥

ਪੰਦਰਾਂ, ਵਿ:-ਦਸ ਅਤੇ ਪੰਜ, ਤਿੰਨ ਪੰਜੇ, ੧੫ ॥

ਪਦਵੀ, ਸ:-ਰਾਹ, ਦਰਜਾ, ਅੱਲ, ਮਰਾਤਬਾ ॥
ਵਿ:-ਪਿਉ ਦਾਦੇ ਦੀ, ਵੱਡਿਆਂ ਦੀ ॥

ਪਦਾਇਸ਼, ਸ:-ਜਨਮ, ਪੈਦਾਵਾਰੀ, ਉਤਪਤ, ਕਮਾਈ ॥

ਪਦਾਰਥ, ਪੁ:-ਵਸਤ, ਦੁਰਲਭ ਚੀਜ਼, ਚੰਗਾ ਚੋਸਾ, ਧਨ, ਮਾਲ, ਨਿਆਇ ਸ਼ਾਸਤ੍ਰ ਦੀਆਂ ਸੱਤਾਂ ਹਾਲਤਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕੋਈ (ਗੁਣ, ਕਰਮ ਆਦਿਕ) ॥

ਪਦਾਰਥ ਵਿੱਦਿਆ / ਪਦਾਰਥ ਬਿੱਦਿਆ } ਸ:—ਭੌਤਕ ਪਦਾਰਥਾਂ ਦੇ ਅਦਲ ਬਦਲ ਦੀ ਵਿੱਦਿਆ ॥

ਪਦੀੜਨਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਔਖਾ ਕਰਨਾ, ਖਪਾਉਣਾ, ਡਰਾਉਣਾ ॥

ਪੱਦੂ ਖਾਂ, ਪੁ:-ਕਮੀਨਾ ਆਦਮੀ ਜੋ ਸ਼ੇਖੀਆਂ ਮਾਰੇ ॥

ਪਦੈਸ਼, ਸ:-'ਪਦਾਇਸ਼' ਵੇਖੋ ॥

ਪੰਧ / ਪੰਧੜਾ } ਪੁ:-ਰਸਤਾ, ਸੜਕ, ਰਾਹ, ਪੈਂਡਾ, ਦੂਰੀ ॥

ਪੱਧਤੀ, ਸ਼—ਪੂਜਾ ਆਦਿਕ ਦੀ ਮਰਜਾਦਾ, ਵਿਧੀ ॥

ਪੱਧਰ, ਪੁ਼-ਇੱਕੋ ਜੇਹੀ ਸਾਵ ਥਾਂ, ਨਾਂ ਉੱਚੀ ਨਾਂ ਨੀਵੀਂ ॥

ਪੱਧਰਾ, ਪੁ਼ } ਸਾਫ ਅਤੇ ਇੱਕੋ ਜੇਹਾ (ਹੀ),
ਪੱਧਰੀ, ਸ਼ } ਨਾਂ ਉੱਚਾ ਨਾਂ ਨੀਵਾਂ ॥

ਪਧਰਾਈ, ਸ਼-ਪੱਧਰਾ ਹੋਣ ਦਾ ਗੁਣ, ਸਫਾਈ॥

ਪਧਾਊ, ਪੁ਼—ਰਾਹੀ, ਪੈਂਡਾ ਕਰਨ ਵਾਲਾ, ਮੁਸਾਫਰ ॥

ਪੰਧਾਣੀ, ਪੁ਼ ਸਾਂ਼—ਪਧਰਾਈ, ਬਿਅਰਥ ਪੰਧ, ਕਿਸੇ ਤੀਰਥ ਦੀ ਜਗਾ ਦਾ ਰਾਹ ॥

ਪਧਿਆਈ, ਸ਼-ਪਾਂਧੇ ਦਾ ਕੰਮ ॥

ਪਧਿਆਣੀ, ਸ਼-ਪਾਂਧੇ ਦੀ ਵਹੁਟੀ ।

ਪਨ, ਪੁ਼-ਪਾਣੀ (ਦੂਜੇ ਪਦਾਂ ਨਾਲ ਮਿਲਕੇ)॥

ਪੰਨ, ਪੁ਼—ਇੱਕ ਗੁਦਾ ਦਾ ਰੋਗ, ਨਾਲੇ 'ਪੰਨਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਪਨਸਾਰੀ, ਪੁ਼-'ਪਸਾਰੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਪਨਾ } ਪੁ਼-ਕਪੜੇ ਦੀ ਚੁੜਾਈ ॥
ਪਨਹਾ }

ਪਨ ਕੱਪੜਾ, ਪੁ਼—'ਪਲਕੱਪੜਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਪਨ ਘਟ, ਪੁ਼—ਦਰਿਆ ਦਾ ਰਾਹ, ਪਾਣੀ ਭਰਨ ਵਾਲਾ ਘਾਟ ॥

ਪਨਪਣਾ, ਕ੍ਰਿ਼—ਤਕੜੇ ਹੋਣ ਲੱਗਣਾ, ਵਧਣਾ, ਫੁਲਣਾ ॥

ਪਨਪਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ਼—ਤਕੜਾ ਕਰਨਾ, ਵਧਾਉਣਾ, ਫੁਲਾਉਣਾ ॥

ਪਨਰੋਹੇ, ਪੁ਼—(ਬਹੁ਼ ਬ਼) ਪਰਨੋਹ ਦਾ ਰੋਗ ॥

ਪਨਵਾੜੀ, ਸ਼—ਪਾਨ ਦੇ ਬੂਟਿਆਂ ਦਾ ਬਾਗ, ਪੁ਼-ਪਾਨ ਵੇਚਣ ਵਾਲਾ ॥

ਪੰਨਾ, ਪੁ਼—ਜੁੱਤੀ ਦਾ ਉਤਲਾ ਹਿੱਸਾ, ਵਹੀ ਦਾ ਪਤ੍ਰਾ, ਕਿਤਾਬ ਦੇ ਵਰਕੇ ਦਾ ਇੱਕ ਪਾਸਾ, ਇੱਕ ਰਤਨ, ਜਵਾਹਰ ॥

ਪਨਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ਼-ਕਿਸੇ ਸੰਦ ਦੀ ਧਾਰ ਤੇਜ਼ ਕਰਨੀ ॥

ਪਨਾਹ } ਸ਼-ਬਚਾਉ, ਆਸਰਾ, ਸਰਨ,
ਪਨਾਹ ਪਾਖੀ } ਓਲ੍ਹਾ ॥

ਪਨਾਹ ਮੰਗਣਾ, ਕ੍ਰਿ਼-ਸਰਨੀਂ ਆ ਪੈਣਾ, ਕਹਿਣਾ, ਕਿ ਬਚਾਓ ॥

ਪਨਾਹੀ } ਪੁ਼-ਜੋ ਪਨਾਹ ਦੇਵੇ, ਬਚਾਉਣ
ਪਨਾਹੀ ਪੱਖੀ } ਵਾਲਾ ॥

ਪਨਾਲਾ, ਪੁ਼—'ਪਰਨਾਲਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਪਨਿਆਲੀ, ਸ਼-'ਪਨਿਆਲੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਪਨਿਹਾਰ (ਰਾ), ਪੁ਼ } ਜੋ ਪਾਣੀ ਭਰਨ ਦਾ
ਪਨਿਹਾਰਣ (ਰੀ), ਸ਼ } ਕੰਮ ਕਰੇ ॥

ਪੰਨੀ } ਸ਼-ਇੱਕ ਘਾਹ ਜਿਸਦੀ ਜੜ੍ਹ 'ਖਸ'
ਪੰਨ੍ਹੀ } ਹੁੰਦੀ ਹੈ ॥

ਪੰਨੀ, ਸ਼-ਸੁਨਹਿਰੀ ਚਮੜਾ, ਪਿੱਤਲ ਦਾ ਵਰਕ ॥

ਪਨੀਰ, ਪੁ਼-ਜਿਸ ਦਹੀਂ ਵਿੱਚੋਂ ਪਾਣੀ ਕੱਢਿਆ ਹੋਵੇ (ਨਿਚੋੜ ਕੇ), ਇੱਕ ਬੂਟੀ॥

ਪਨੀਰੀ, ਸ:—ਪਨੀਰ, ਨਿੱਕੇ ਨਿੱਕੇ ਬੂਟੇ ਬੱਚੇ ॥
ਵਿ:—ਪਨੀਰ ਦਾ, ਪਨੀਰ ਵਰਗਾ ॥
ਪੁ:—ਜੋ ਪਨੀਰ ਵੇਚੇ ॥

[ਪ]ਨੌਸਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—'ਪਲੌਸਣਾ' ਵੇਖੋ ॥

[ਪ]ਨ, ਪੁ:—ਨਲਕਾ, ਪੀਪਾ, ਪਾਣੀ ਚਾੜ੍ਹਨ ਵਾਲੀ ਕਲਾ ॥

ਪਪਰੀ, ਸ:—'ਚਿਕੜੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਪਪੜੀ, ਸ:—ਛਿੱਲ, ਗਿੱਲੀ ਮਿੱਟੀ ਦੇ ਸੁੱਕਣ ਨਾਲ ਜੋ ਉੱਪਰਲੀ ਤਹਿ ਜ਼ਿਮੀਂ ਕੇ ਪਾਟ ਜਾਵੇ ॥

ਪਪੜੀਆ ਕੱਥ, ਸ:—ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦੀ ਚਿੱਟੀ ਕੱਥ ॥

ਪੱਪੀ, ਪੁ:—ਕੁੱਤੇ ਦਾ ਬੱਚਾ, ਨਿੱਕਾ ਜੇਹਾ ਕਤੂਰਾ ॥

ਪਪੀਹਾ, ਪੁ:—ਬਰਸਾਤ ਵਿੱਚ ਬੋਲਣ ਵਾਲਾ ਇੱਕ ਪੰਛੀ ॥

ਪਪੀਤਾ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਦੁਆ ॥

ਪਪੋਲਣਾ (ਨਾ), ਕ੍ਰਿ:—ਦੰਦਾਂ ਬਾਝੋਂ ਮਸੂੜਿਆਂ ਨਾਲ ਚਿੱਥਣਾ ॥

ਪੱਫਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—'ਪਨਪਣਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਪੱਬ, ਪੁ:—ਪੈਰ ਦਾ ਅਗਲਾ ਹਿੱਸਾ ॥

ਪਬਕਾ, ਪੁ: ਤਾਂਬੇ ਦਾ ਓਹ ਭਾਂਡਾ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਅਰਕ ਖਿੱਚਦੇ ਹਨ ॥

ਪਬਲਿਸ਼ਰ, ਵਿ:—ਜੋ ਛਾਪ ਕੇ ਪਰਗਟ ਕਰੇ ॥

ਪਬਲਿਕ, ਸ:—ਆਮ ਲੋਕ, ਖ਼ਲਕਤ ॥

ਪੰਬੀ, ਸ:—ਵਾਊ ਨਾਲ ਉੱਡਨ ਵਾਲੇ ਤੂੜੀ ਦੇ ਨਿੱਕੇ ਟੁਕੜੇ, ਸਭ ਤੋਂ ਹੇਠਲੇ ਦਰਜੇ ਦੇ ਲੋਕ ਕਮੀਣੇ ॥

ਪੰਬੀ ਪਰਾਲੀ, ਸ:—ਨਿੱਕੇ ਸੁੱਕੇ ਆਦਮੀ, ਲੰਡੀ ਬੁੱਚੀ ॥

ਪੰਭਣ, ਪੰਮਣ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦੀ ਕਣਕ, ਦਵਾਲਕ ॥

ਪੰਮਾ, ਪੰਮਾਂ, ਪੁ:—ਬ੍ਰਾਹਮਣ (ਸਿੱਖਾਂ ਨੇ ਇਹ ਨਾਉਂ ਰਖਿਆ ਹੈ) ॥

ਪੱਯਲ, ਵਿ:—'ਪਈਯਲ' ਵੇਖੋ ॥

ਪਰ, ਪੁ:—ਪੰਖ, ਖੰਭ, ਪਿਛਲਾ ਜਾਂ ਅਗਲਾ ਸਾਲ, ਬਲ, ਸਮਰਥ ॥
ਯੋਜਕ:—ਇਸਤੋਂ ਉਲਟ, ਦੂਏ ਪਾਸੇ
ਵਿ: (ਹੋਰਨਾਂ ਪਦਾਂ ਨਾਲ ਜੁੜਕੇ) ਪਰਾਯਾ ਦੂਜਾ, ਹੋਰ, ਵੱਖਰਾ ॥

ਪਰ ਉਪਕਾਰ, ਪੁ:—ਹੋਰਨਾਂ ਦਾ ਭਲਾ ਕਰਨਾ ॥

ਪਰ ਅਧੀਨ, ਵਿ:—ਦੂਜੇ ਦੇ ਅਧੀਨ ਜਾਂ ਆਸਰੇ ॥

ਪਰ ਕੱਢਣੇ, ਪਰ ਨਿਕਾਲਣੇ, ਕ੍ਰਿ:—ਨਵੇਂ ਪਰ ਦਿਖਾਉਣੇ ॥

ਪਰ ਬੱਸ, ਵਿ:—ਪਰਾਏ ਦੇ ਵੱਸ, ਦੂਏ ਦੀ ਆਗਿਆ ਵਿੱਚ (ਹੋਣਾ) ॥

ਪਰ ਮਾਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਪਰ ਹਿਲਾ ਕੇ ਉੱਡਨ ਦਾ ਜਤਨ ਕਰਨਾ ॥

ਪਰਲੋਕ, ਪੁ:—ਅਗਲਾ ਜਗ, ਮਰਕੇ ਜਿੱਥੇ ਜਾਣਾ ਹੈ ॥

ਪਰਲੋਕ ਸੁਧਾਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਚੰਗੇ ਕਰਮ ਕਰਨੇ ਕਿ ਮਰ ਕੇ ਸੁਰਗ ਵਿੱਚ ਵਾਸਾ ਹੋਵੇ ॥

ਪਰਸੰਗ, ਪੁ:—ਕਥਾ, ਮੇਲ, ਗੱਲ ਦਾ ਮੌਕਾ, ਦੁਸ਼ਟ ਦਾ ਸੰਗ ॥

ਪਰਸਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਛੋਹਣਾ, ਭੇਟ ਚੜ੍ਹਾਉਣੀ, ਪੂਜਣਾ, ਤੀਰਥ ਤੇ ਜਾਣਾ ॥

ਪ੍ਰਸ਼ਨ, ਪਰਸ਼ਨ } ਪੁ:—ਕਿਸੇ ਆਪਣੇ ਮਨੋਰਥ ਬਾਬਤ ਜੋ ਕੁਝ ਜੋਤਸ਼ੀ ਕੋਲੋਂ ਪੁੱਛਿਆ ਜਾਏ, ਸੁਆਲ (ਕਰਨਾ) ॥

ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਲਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਕਿਸੇ ਦੀ ਕਿਸਮਤ ਦਾ ਪਤਾ ਲਾਉਣ ਲਈ ਜੋਤਸ਼ ਦਾ ਲੇਖਾ ਕਰਨਾ ॥

ਪ੍ਰਸੰਨ, ਪਰਸੰਨ } ਵਿ:—ਖੁਸ਼, ਅਨੰਦ, ਮਗਨ, ਮੰਨਣ ਵਾਲਾ ॥

ਪ੍ਰਸੰਨਤਾ, ਪ੍ਰਸੰਨਤਾਈ } ਸ:—ਖੁਸ਼ੀ, ਅਨੰਦ, ਤਸੱਲੀ (ਹੋਣੀ) ॥

ਪਰਸਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਪੂਜਾ ਕਰਾਉਣਾ, ਭੇਟ ਚੜ੍ਹਵਾਉਣਾ ॥

ਪ੍ਰਸਾਦ, ਪਰਸਾਦ, ਪਰਸ਼ਾਦ, ਪਰਸਾਦਾ } ਪੁ:—ਦੇਵਤੇ ਦਾ ਭੋਗ, ਭੋਜਨ, ਕਿਰਪਾ, ਗੁਰੂ ਦੀ ਜੂਠ (ਸੀਤ ਪਰਸ਼ਾਦ), ਕੜਾਹ ॥

ਮਹਾਂ ਪਰਸ਼ਾਦ, ਪੁ:—ਮਾਸ (ਸਿੰਘਾਂ ਦੀ ਬੋਲੀ) ॥

ਪਰਸਾਦ ਛਕਣਾ, ਪਰਸਾਦਾ ਛਕਣਾ, ਪਰਸ਼ਾਦ ਪਾਉਣਾ } ਕ੍ਰਿ:—ਰੋਟੀ ਖਾਣਾ, ਅੰਨ ਪਾਣੀ ਕਰਨਾ ॥

ਪਰਸਾਦੀ, ਸ:—ਰੋਟੀ, ਭੋਜਨ, ਅੰਨ, ਗੁਰੂ ਦਾ ਸੀਤ ਪਰਸ਼ਾਦ ॥

ਪਰਸਿੱਜਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਪਰਸੇਉ ਆਉਣਾ, ਮੁੜ੍ਹਕਾ ਆਉਣਾ ॥

ਪਰਸਿੱਧ, ਵਿ:—ਮਸ਼ਹੂਰ, ਉੱਘਾ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਸਭ ਜਾਣਦੇ ਹੋਣ ॥

ਪਰਸਿੰਨ, ਵਿ:—'ਪਰਸੰਨ' ਵੇਖੋ ॥

ਪਰਸੀਨਾ, ਪਰਸੇ, ਪਰਸੇਉ } ਪੁ:—ਪਿੰਡੇ ਦੇ ਨਿਕੇ ਨਿਕੇ ਛੇਕਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਜੋ ਪਾਣੀ ਨਿਕਲਦਾ ਹੈ, ਮੁੜ੍ਹਕਾ, ਤ੍ਰੇਲੀ ॥

ਪਰਸੋਂ, ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—ਕੱਲ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾ ਦਿਨ, ਅੱਜ ਤੋਂ ਤੀਜਾ ਦਿਨ (ਜੋ ਬੀਤ ਗਿਆ ਹ ਜਾਂ ਆਉਣ ਵਾਲਾ ਹੈ) ॥

ਪਰ ਹੱਥੀ, ਪਰ ਹੱਥੀਂ } ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—ਪਰਾਏ ਹੱਥੀਂ, ਦੂਜੇ ਦੀ ਰਾਹੀਂ ॥

ਪਰਹਾ, ਪਰਹੇ } ਸ:—ਸਭਾ, ਪੰਚਾਇਤ, ਕੱਠ, ਇੱਕ ਵ੍ਰੰਦ ॥

ਪਰਹੇਜ਼, ਪੁ:—ਖਾਣ ਪੀਣ ਆਦਿਕ ਦਾ ਅਟਕਾਉ ॥

ਪਰਹੇਲੀ, ਸ:—ਬੁਝਾਰਤ ॥

ਪਰਕਾਸ (ਸ਼), ਪੁ:—ਚਾਨਣ, ਉ[illegible] ਧੁੱਪ, ਚਮਕ, ਫੈਲਾਉ, ਸਭ ਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗ ਜਾਣਾ, ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਦਾ ਖੁਲ੍ਹਣਾ ॥

ਪਰਕਾਸ਼ਤ, ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਤ } ਵਿ:—ਪਰਗਟ ਕੀਤਾ ਹੋਯਾ, ਛਾਪ ਕੇ ਲੋਕਾਂ ਵਿੱਚ ਫੈਲਾਯਾ ਹੋਯਾ (ਕਰਨਾ) ॥

ਪਰਕਾਜ, ਪੁ:—ਦੂਏ ਦਾ ਕੰਮ ਜਾਂ ਮਨੋਰਥ ॥

ਪਰਕਾਜੀ, ਪੁ:—ਜੋ ਦੂਏ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰੇ, ਸਹਾਇਕ, ਪਰਉਪਕਾਰੀ ॥

ਪਰਕਾਰ / **ਪ੍ਰਕਾਰ** } ਪੁ:—ਢੰਗ, ਤਰੀਕ, ਭਾਂਤ, ਤਰ੍ਹਾਂ, ਕਿਸਮ ॥

ਸ:—ਚੱਕਰ ਖਿੱਚਣ ਵਾਲਾ ਮਸ਼ਹੂਰ ਉਜ਼ਾਰ ॥

ਪਰਕੇ ਸਾਲ, ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—ਪਰ ਸਾਲ, ਅਗਲੇ ਜਾਂ ਪਿਛਲੇ ਸਾਲ ॥

ਪਰਖ, ਸ:—ਜਾਂਚ, ਪਛਾਣ, ਸਬੂਤ, ਪਰੀਖਿਆ, ਪਰਤਾਵਾ ॥

ਪਰਖਉਆ / **ਪਰਖਈਆ** } ਪੁ:—ਪਰਖਣ ਵਾਲਾ, ਪਰਤਾਉਣ ਵਾਲਾ ॥

ਪਰਖਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਜਾਂਚਣਾ, ਪਛਾਨਣਾ, ਵੇਖਣਾ ਭਾਲਣਾ, ਪਰਤਾਉਣਾ ॥

ਪਰਖਰਾ, ਵਿ:—ਬਹੁਤ ਚੰਗਾ, ਸਿਆਣਾ, ਖਰਾ, ਸੁਚੇਤ ॥

ਪਰਖਾਉਣਾ / **ਪਰਖਾਣਾ** } ਕ੍ਰਿ:—ਪਰਖਣ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਾਉਣਾ ॥

ਪਰਖਾਈ, ਸ:—ਪਰਖਣ ਦਾ ਕੰਮ ਜਾਂ ਮਜੂਰੀ ॥

ਪਰਗਟ, ਵਿ:—ਉੱਘਾ, ਜ਼ਾਹਰ, ਜਿਸ ਦੀ ਸਭ ਨੂੰ ਖਬਰ ਹੈ ॥

ਪਰਗਟਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਪਰਗਟ ਹੋਣਾ, ਦਿੱਸਣਾ, ਆ ਜਾਣਾ ॥

ਪਰਗਟਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਪਰਗਟ ਕਰਨਾ ॥

ਪਰਗਟਾਈ, ਸ:—ਪਰਗਟ ਹੋਣ ਦਾ ਗੁਣ ॥

ਪਰਗਣਾ, ਪੁ:—ਜ਼ਿਲਾ, ਮੁਲਖ ਦਾ ਹਿੱਸਾ, ਅਲਾਕਾ ॥

ਪਰੰਗਤ ਪੈਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਮੰਨ ਲੈਣਾ ॥

ਪਰਗਾਸ, ਪੁ:—'ਪਰਕਾਸ' ਵੇਖੋ ॥

ਪਰਗਾਹ, ਸ:—ਖਾਸ ਮਿਹਰ ਵਾਲੀ, ਰਿਆਇਤ (ਲਾਉਣੀ) ॥

ਪਰਗੋਲਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਹਸਾਨ ਚਾੜ੍ਹਨਾ, ਉਪਕਾਰ ਕਰਨਾ ॥

ਪਰਘਟ, ਵਿ:—'ਪਰਗਟ' ਵੇਖੋ ॥

ਪਰਚ ਸਰਚ ਜਾਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਹਿਲ ਜਾਣਾ, ਖੁਸ਼ ਹੋ ਜਾਣਾ, ਰੁੱਝਣਾ ॥

ਪਰਚੰਡ, ਵਿ:—ਜੋ ਬਹੁਤ ਬਲੀ, ਭੜਕ ਜਾਂ ਡਾਬੜ ਵਾਲਾ (ਹੋਣਾ) ॥

ਪਰਚਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਰੁਝਣਾ, ਜੀ ਲੱਗਣਾ, ਧਿਆਨ ਹੋਰਥੇ ਪੈਣਾ ॥

ਪਰਚ ਪਰਚਾ, ਪੁ:—ਜੀ ਦਾ ਲੱਗਣਾ, ਮਨ ਦਾ ਟਿਕਾਉ, ਬਿਲਾਸ ॥

ਪਰਚਲਤ / **ਪ੍ਰਚਲਤ** } ਵਿ:—ਜਿਸ ਦਾ ਰਿਵਾਜ ਹੈ, ਜਾਰੀ, ਚਲਿਆ ਹੋਇਆ ॥

ਪਰਚਾ, ਸ:—ਆਦਤ, ਰੀਤ, ਰੁਕ, ਰੁਚ (ਪੈਣਾ) ॥

ਪਰਚਾ, ਪੁ:—ਕਾਗਜ਼, ਇਮਤਿਹਾਨ ਦਾ ਕਾਗਜ਼ ॥

ਪਰਚਾਉ, ਪੁ:—ਦਿਲ ਦਾ ਲੱਗਣਾ, ਬਿਲਾਸ ॥

ਪਰਚਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਜੀ ਲਾਉਣਾ, ਧਿਆਨ ਹੋਰਥੇ ਪਾਉਣਾ ॥

ਪਰਚਾਰ / **ਪ੍ਰਚਾਰ** } ਪੁ:—ਲੋਕਾਂ ਵਿਚ ਕੋਈ ਗੱਲ ਪਰਗਟ ਕਰਨੀ, ਆਪਣਾ ਧਰਮ ਫੈਲਾਉਣ ਦਾ ਕੰਮ (ਕਰਨਾ) ॥

ਪਰਚਾਰਕ }
ਪ੍ਰਚਾਰਕ } ਪੁ:—ਪਰਚਾਰ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ॥

ਪਰਚਾਵਾ, ਪੁ:—ਜਿਸ ਗੱਲੇ ਜੀ ਪਰਚੇ, ਜੀ ਦਾ ਪਰਚਣਾ ॥

ਪਰਚੀ, ਸ:—ਕਾਗਤ ਦਾ ਛੋਟਾ ਜੇਹਾ ਟੁਕੜਾ ॥

ਪਰਚੂਣ, ਪੁ:—ਛੋਟੀਆਂ ਛੋਟੀਆਂ ਚੀਜਾਂ, ਆਟਾ, ਦਾਲ ਆਦਿਕ ॥

ਪਰਚੂਣੀਆ, ਪੁ:—ਆਟਾ ਦਾਲ ਆਦਿਕ ਵੇਚਣ ਵਾਲਾ ॥

ਪਰਚੋਂ, ਸ:—ਵਾਕਫੀ, ਦੋਸਤੀ, ਜਾਣ ਪਛਾਣ, ਮਸ਼ਹੂਰੀ (ਪੈਜਾਣੀ) ॥

ਪਰਚੋਲ, ਸ:—ਪੁੱਛ ਗਿੱਛ, ਖੋਜ (ਕਰਨੀ) ॥

ਪਰਚੌਣੀ, ਸ:—'ਜਲਾਉਣੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਪਰਛੈਂਡਾ, ਪੁ:—'ਪਛੈਂਡਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਪਰਛਾਵਾਂ, ਪੁ:—ਛਾਉਂ, ਸਾਯਾ, ਬਾਲਾਂ ਦਾ ਇਕ ਰੋਗ ॥

ਪਰਜ, ਪੁ:—ਰਾਗ ਦਾ ਇਕ ਢੰਗ ॥

ਪਰਜਾ, ਸ:—ਰਈਯਤ, ਕਿਸੇ ਦੇ ਰਾਜ ਵਿਚ ਵੱਸਣ ਵਾਲੇ ਲੋਕ, ਅਧੀਨ ਹੋਕੇ ਜੋ ਜ਼ਿਮੀ ਵਾਹੋ, ਅਧੀਨ ॥

ਪਰਜਾ ਪਤ, ਪੁ:—ਘੁਮਿਆਰ ॥

ਪਰਜਾ ਪਤੀ }
ਪਰਜਾ ਪਾਲਕ } ਪੁ:—ਜੀਆਂ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰਨ ਵਾਲਾ, ਬ੍ਰਹਮਾ, ਪਰਮੇਸ਼ਰ, ਮਾਲਕ, ਰਾਜਾ ॥

ਪਰਜਾਤ, ਵਿ:—ਦੂਜੀ ਜਾਤ ਦਾ ॥ ਸ:—ਪਰਜਾਤੀ ॥

ਪਰਜਾਤੀ, ਸ:—ਦੂਜੀ ਜਾਤ, ਵੱਖਰੀ ਕਿਸਮ ਦਾ ॥

ਪਰਤ, ਪੁ:—ਤਹਿ, ਨਕਲ, ਉਤਾਰਾ, ਕਾਪੀ ॥

ਪਰਤੱਖ, ਵਿ:—ਪਰਗਟ, ਜਾਹਰ, ਮੌਜੂਦ, ਅੱਖਾਂ ਦੇ ਸਾਮ੍ਹਣੇ ॥

ਪਰਤੱਗਿਆ }
ਪਰਤੀਗਿਆ } ਸ:—ਅਕਰਾਰ, ਪੱਕੀ ਸਲਾਹ, ਬਚਨ, ਭਰੋਸਾ ॥

ਪਰਤੱਛ, ਵਿ:—'ਪਰਤੱਖ' ਵੇਖੋ ॥

ਪਰਤਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਪਾਸਾ ਵਟਾਉਣਾ, ਮੋੜਨਾ ॥

ਪਰਤਲ, ਸ:—ਇੱਕੋ ਪਸ਼ੂ ਉੱਤੇ ਲੱਦਿਆ ਹੋਯਾ ਅਸਬਾਬ ਕਿਸੇ ਅਸਵਾਰ ਦਾ, ਇੱਕ ਉੱਚਾ ਰੁੱਖ ॥

ਪਰਤਲਾ, ਪੁ:—ਤਲਵਾਰ ਦੀ ਪੇਟੀ, ਵੁਪਾਰ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਚੀਜ਼ ਦਾ ਦੂਜੀ ਨਾਲ ਮੁਕਾਬਲਾ, ਪੂਰਾ ਉੱਤਰ ॥

ਪਰਤਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਵੇਖਣਾ, ਭਾਲਣਾ, ਪਰਖਣਾ, ਮੋੜਨਾ ॥

ਪਰਤਾਪ, ਪੁ:—ਮਹਿਮਾ, ਸੋਭਾ, ਬਲ, ਜ਼ੋਰ, ਦਲੇਰੀ, ਚੰਗੇ ਭਾਗ ॥

ਪਰਤਾਪੀ, ਵਿ:—ਪਰਤਾਪ ਵਾਲਾ, ਵੱਡਾ ਬਲੀ ॥

ਪਰਤਾਵਾ, ਪੁ:—ਪਰਖ, ਜਾਚ, ਪਰੀਛਿਆ ॥

ਪਰਤਿਸਟਾ }
ਪਰਤਿਸਠਾ } ਸ:—ਘਰ ਜਾਂ ਮੰਦਰ ਵਿੱਚ ਪਰਵੇਸ਼ ਕਰਨ ਦੀ ਰੀਤ, ਜੋਂਠ, ਮੂਰਤ ਦਾ ਅਸਥਾਪਣ ॥

ਪਰਤਿਬਰਤਾ, ਸ:—'ਪਤਿਬ੍ਰਤਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਪਰਤੀਤ, ਸ:—ਵਸਾਹ, ਭਰੋਸਾ, ਸਹਾਰਾ ॥

ਪਰੰਤੂ, ਅਵ:—ਪਰ, ਮਗਰ ॥

ਪਰਤੋਹ, ਸ:—ਪੁਤ੍ਰ ਦੀ ਵਹੁਟੀ, ਨੂੰਹ ॥

ਪਰਦੱਖਣਾ
ਪਰਦੱਛਣਾ } ਸ:—ਦੁਆਲੇ ਫਿਰਨਾ, ਭੌਣਾ ॥

ਪਰਦਰੋਹੀ, ਵਿ:—ਦੂਜੇ ਨਾਲ ਵੈਰ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ॥

ਪਰਦਾ, ਪੁ:—'ਪੜਦਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਪਰਦੇਸ, ਪੁ:—ਦੂਜਾ ਦੇਸ; ਓਪਰਾ ਮੁਲਖ ॥

ਪਰਦੇਸਣ, ਸ:
ਪਰਦੇਸੀ, ਪੁ: } ਜੋ ਪਰਦੇਸ ਗਿਆ (ਗਈ) ਹੋਵੇ, ਪਰਦੇਸ ਦਾ (ਦੀ) ਰਹਿਣ ਵਾਲਾ (ਲੀ) ॥

ਪਰਧਾਨ, ਪੁ: ਸ:—ਸਰਦਾਰ, ਵੱਡਾ, ਆਗੂ, ਪੈਂਚ, ਵਜ਼ੀਰ ॥

ਪਰਧਾਨਾ, ਵਿ:—ਪਰਧਾਨ, ਵੱਡਾ (ਦਾਨਾ ਪਰਧਾਨਾ) ॥

ਪਰਨੱਤਾ, ਪੁ:
ਪਰਨੱਤੀ, ਸ: } ਛੇਵੀਂ ਪੀੜ੍ਹੀ ਦੀ ਉਲਾਦ ॥

ਪਰਨਾ, ਪੁ:—ਰੁਮਾਲ, ਸਾਫ਼ਾ, ਅੰਗੋਛਾ, ਛਰੋਸਾ ॥

ਪਰਨਾਰ (ਹੁ), ਪੁ:—ਵਿਆਹ ਸ਼ਾਦੀ ॥

ਪਰਨਾਹੁਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਵਿਆਹ ਕਰਾਉਣਾ ॥

ਪਰਨਾਰ (ਰੀ), ਸ:—ਪਰਾਈ ਇਸਤ੍ਰੀ, ਦੂਜੇ ਦੀ ਤੀਮਤ ॥

ਪਰਨਾਲਾ, ਪੁ:—ਛੱਤ ਤੋਂ ਪਾਣੀ ਵਗਾਕੇ ਲੈ ਜਾਣ ਵਾਲੀ ਨਾਲੀ, ਵਹਿਣੀ, ਮੋਰੀ, ਪਾੜਛਾ ॥

ਪਰਨਾਲੀ, ਸ:—ਛੋਟਾ ਪਰਨਾਲਾ, ਮੋਟੇ ਆਦਮੀ ਜਾਂ ਪਸ਼ੂ ਦੀ ਪਿੱਠ ਦੀ ਹੱਡੀ ਦੇ ਦੋਹੀਂ ਪਾਸੀਂ ਜੋ ਖਾਲੀ ਜਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ॥

ਪਰਣਾਮ, ਪੁ:—ਨਮਸਕਾਰ, ਮੱਥਾ ਟੇਕਣਾ ॥

ਪਰਨੇ, ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—ਪਾਸੇ, ਵੱਲ, ਦੇ ਭਾਰ (ਸਿਰ ਪਰਨੇ) ॥

ਪਰਨੇਹ, ਪੁ:—ਅੱਖਾਂ ਦੀ ਪਲੱਤਣ ਦਾ ਰੋਗ ॥

ਪਰਪੰਚ, ਪੁ:—ਧੋਖਾ, ਛਲ, ਝੂਠ, ਸੰਸਾਰ ॥

ਪਰਪੰਚੀ, ਵਿ:—ਫਰੇਬੀ, ਝੂਠਾ, ਛਲੀਆ ॥

ਪਰਪਾਟਾ
ਪਰਪਾਟੀ } ਸ:—ਰੀਤ, ਚਾਲ, ਦਸਤੂਰ, ਸੁਭਾਉ, ਜੋ ਭੇਦ ਦੱਸ ਦੇਵੇ, ਚੱਪਾਂ ਚਲਾਉਣ ਵਾਲਾ (ਲੀ) ॥

ਪਰਫੁੱਲਤ, ਵਿ:—ਖੁਸ਼, ਪਰਸੰਨ, ਖਿੜਿਆ, ਹੋਯਾ ॥

ਪਰਬ, ਪੁ:—ਧਰਮ ਕਰਮ ਦਾ ਦਿਨ ਜਾਂ ਸਮਾਂ, ਵਰ੍ਹੇ ਪਿੱਛੋਂ ਆਉਣ ਵਾਲਾ ਦਿਨ, ਮਹਾਭਾਰਤ ਦੇ ਹਿੱਸੇ ॥

ਪਰਬਸੀਆ, ਵਿ:—ਦੂਜੇ ਦੇ ਹੱਥ, ਜਿਸਦਾ ਨਿਹਚਾ ਨਹੀਂ ॥

ਪਰਬਤ, ਪੁ:—ਪਹਾੜ, ਟਿੱਲਾ ॥

ਪਰਬਤੀ, ਸ:—ਘੋੜੇ ਦੀ ਕਾਠੀ ਦਾ ਉੱਤਲਾ ਹਿੱਸਾ ॥
ਵਿ:—ਪਰਬਤ ਦਾ, ਪਹਾੜ ਦਾ, ਪਹਾੜੀ ॥

ਪਰਬਤੀ, ਪਰਬਤੀਆ ਪੁ:—ਪਹਾੜ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਵਾਲਾ।

ਪਰਬੰਧ, (ਪ੍ਰਬੰਧ), ਪੁ:—ਬੰਦੋਬਸਤ, ਨੇਮ ਮੂਜਬ ਕੰਮ ਕਰਨਾ॥

ਪ੍ਰਬੰਧਕ, ਪੁ—ਪ੍ਰਬੰਧ ਕਰਨ ਵਾਲਾ: ਮੈਨੇਜਰ॥

ਪਰਬਲ, ਵਿ:—ਬਹੁਤ ਕਰੜਾ, ਜ਼ੋਰਾਵਰ, ਡਾਢਾ॥

ਪਰਬੀਣ, ਵਿ:—ਸਿਆਣਾ, ਚਤਰ, ਜਾਣੂ॥

ਪਰਬੇਸ, ਪੁ:—ਅੰਦਰ ਵੜਨਾ, ਦਾਖਲ ਹੋਣਾ, ਪਹੁੰਚ॥

ਪਰਬੇਖਣ, ਪੁ: ਸ:—ਪਿਤਰਾਂ ਦੇ ਨਮਿੱਤ ਜੋ ਦਿੱਤਾ ਜਾਏ॥

ਪ੍ਰਭੂ, ਪਰਭ ਪੁ:—ਮਾਲਕ, ਸਾਈਂ, ਪਰਮੇਸ਼ਰ। ਜਜਮਾਨ (ਮਿਰਾਸੀ ਦਾ)॥

ਪਰਭੱਕਰ, ਪਰਭਾਕਰ ਪੁ:—ਸੂਰਜ, ਬ੍ਰਹਮਣਾਂ ਦੀ ਇੱਕ ਜ਼ਾਤ॥

ਪਰਭਾਉ, ਪੁ:—ਰੀਤ, ਚਾਲ, ਦਸਤੂਰ, ਵਰਤਾਰਾ॥

ਪਰਭਾਈ, ਸ:—ਮਾਲਕੀ, ਵਡਿਆਈ, ਸਰਦਾਰੀ

ਪਰਭਾਣੀ, ਸ:—ਮਿਰਾਸੀ ਦੀ ਜਜਮਾਨਣੀ, ਵੱਡੇ ਘਰ ਦੀ ਤੀਵੀਂ॥

ਪਰਭਾਤ, ਸ:—ਬਹੁਤ ਸਵੇਰ ਦਾ ਵੇਲਾ॥

ਪਰਭਾਤੀ, ਸ:—ਪਰਭਾਤ ਦੇ ਵੇਲੇ ਦਾ ਇੱਕ ਰਾਗ॥

ਪ੍ਰਭੂ, ਪਰਭੂ ਪੁ:—'ਪ੍ਰਭ' ਡਿੱਠੋ॥

ਪਰਮ, ਵਿ:—ਬਹੁਤ ਅੱਛਾ, ਉੱਤਮ, ਵੱਡਾ, ਬਹੁਤ॥

ਪਰਮ ਹੰਸ, ਪੁ:—ਬੜਾ ਭਾਰਾ ਸੰਤ ਜਿਸਨੇ ਮਨ ਨੂੰ ਜਿੱਤਿਆ ਹੈ॥

ਪਰਮ ਗਤ, ਸ:—ਮੁਕਤੀ, ਮੋਖ, ਦੁੱਖੋਂ ਛੁੱਟਣਾ॥

ਪਰਮ ਗਿਆਨ, ਪ:—ਪਰਮੇਸਰ ਨੂੰ ਜਾਣ ਲੈਣਾ॥

ਪਰਮ ਪਦ, ਸ:—ਉੱਚੀ ਪਦਵੀ ਜਾਂ ਦਰਜਾ, ਮੁਕਤੀ॥

ਪਰਮ ਪਰਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਮੁੱਢ ਤੋਂ, ਪੀੜ੍ਹੀਆਂ ਤੋਂ॥

ਪਰਮ ਪੁਰਖ (ਸ਼), ਪੁ:—ਪਰਮੇਸਰ, ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ॥

ਪਰਮਲ, ਪੁ:—ਭੁੱਜ ਕੇ ਫੁੱਲੇ ਹੋਏ ਚੌਲ, ਮੁਰਮੁਰੇ।

ਪਰਮਾਣ, ਪੁ:—ਸਬੂਤ, ਸਾਖੀ, ਹੱਦ, ਦਿਸ਼ਟਾਂਤ, ਦੁਆ ਦੀ ਖੁਰਾਕ, ਚੀਜ਼ ਦਾ ਤੋਲ ਜਾਂ ਮਾਪ। ਵਿ:—ਮੰਨਿਆ ਹੋਇਆ॥

ਪਰਮਾਤਮਾ, ਪੁ:—ਪਰਮੇਸਰ, ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ, ਕਰਤਾਰ॥

ਪਰਮਾਨੰਦ, ਪੁ:—ਮੁਕਤੀ ਦਾ ਸੁਖ॥

ਪਰਮਾਰਥ, ਪੁ:—ਸਭ ਤੋਂ ਚੰਗਾ ਅਰਥ ਜਾਂ ਪਰੋਜਨ, ਧਰਮ, ਗੁਣ, ਆਤਮ ਗਿਆਨ, ਮੋਖ, ਮੁਕਤੀ॥

ਪਰਮਾਰਥੀ, ਵਿ:—ਧਰਮਾਤਮਾ, ਨੇਕ, ਭਗਤ॥

ਪਰਮੇ, ਪਰਮੇਉ ਪੁ:—ਗਰਮੀ ਨਾਲ ਹੋਣ ਵਾਲਾ ਰੋਗ॥

ਪਰਮੇਸਰ, ਪਰਮੇਸੁਰ, ਪਰਮੇਸੂਰ, ਪੁ:—ਜੋ ਸੰਸਾਰ ਨੂੰ ਰਚਦਾ ਪਾਲਦਾ ਅਤੇ ਨਾਸ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਕਰਤਾਰ, ਖੁਦਾ॥

ਪਰਮੇਸਰ ਕਰੇ, ਵਿਸਮਕ:—ਮੈਂ ਪਰਮੇਸਰ ਤੋਂ ਇਹ ਮੰਗਦਾ ਹਾਂ॥

ਪਰਮੇਸਰੀ ਨੋਟ, ਪੁ:—'ਤਮਸਕ' ਵੇਖੋ, ਸਰਕਾਰੀ ਤਮੱਸਕ॥

ਪਰਲ ਪਰਲ, ਪੁ:—ਪਾਣੀ ਜਾਂ ਹੰਝੂਆਂ ਦਾ ਲਗਾਤਾਰ ਕਿਰਨਾ (ਪੈਣਾ, ਵਗਣਾ)॥

ਪਰਲਾ, ਵਿ:—ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ ਦਾ, ਅਗਲਾ॥

ਪਰਲਾ ਪਾਰ, ਕ੍ਰਿ, ਵਿ:—ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ, ਦੂਰ, ਹੱਦੋਂ ਬਾਹਰਾ॥

ਪਰਲਾ ਪੀਠ, ਸ:—ਤਬਾਹੀ, ਬਰਬਾਦੀ।
ਵਿ:—ਤਬਾਹ॥

ਪਰਲੇ ਸਿਰੇ ਦਾ, ਪਰਲੇ ਦਰਜੇ ਦਾ, ਵਿ:—ਬਹੁਤ ਹੀ, ਅੱਤ, ਹੱਦੋਂ ਬਾਹਰਾ॥

ਪਰਲਾਦ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਮਸ਼ਹੂਰ ਭਗਤ॥

ਪਰਲਾਪਕ, ਵਿ:—ਬਕਵਾਦੀ, ਜੋ ਗੱਲਾਂ ਬਣਾਵੇ॥

ਪਰਲੂ (ਲੋ), ਸ:—ਜਗਤ ਦਾ ਨਾਸ, ਕਿਆਮਤ, ਜ਼ੁਲਮ, ਬਿਪਤਾ॥

ਪਰਲੋਕ, ਪੁ:—'ਪਰ' ਵਿੱਚ ਵੇਖੋ॥

ਪਰਵਸਤੀ, ਸ:—ਪਾਲਨਾ, ਰੱਛਿਆ, ਸਹਾਇਤਾ॥

ਪਰਵਦਗਾਰ, ਪਰਵੇਰਦਗਾਰ, ਪੁ:—ਪਾਲਣ ਵਾਲਾ, ਪਰਮੇਸਰ

ਪਰਵਾ, ਪੁ:—ਚੇਤਮ ਦੀ ਥਿਤ॥

ਪਰਵਾਈ, ਸ:—ਪੂਰਾ, ਪੂਰਬ ਦੀ ਪੌਣ (ਵਾਉ)॥

ਪਰਵਾਹ, ਸ:—ਚਿੰਤਾ, ਫਿਕਰ॥
ਪੁ:—ਨਦੀ ਦਾ ਵਹਿਣ॥

ਪਰਵਾਹਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਰੋੜ੍ਹ ਦੇਣਾ, ਵਗਾਉਣਾ॥

ਪਰਵਾਣ, ਵਿ:—ਮਨਜ਼ੂਰ, ਮੰਨਿਆ ਹੋਇਆ, ਠੀਕ ਪੂਰਾ॥

ਪਰਵਾਣਗੀ, ਸ:—ਆਗਿਆ, ਹੁਕਮ॥

ਪਰਵਾਨਾ, ਪੁ:—ਲਿਖਿਆ ਹੋਇਆ ਹੁਕਮ, ਲਿਖਤ॥

ਪਰਵਾਰ, ਪੁ:—ਟੱਬਰ, ਕਬੀਲਾ, ਚੰਦ੍ਰਮਾਂ ਦੇ ਗਿਰਦੇ ਜੋ ਬਾਦਲ ਦਾ ਘੇਰਾ ਕਦੇ ਕਦੇ ਪੈ ਜਾਂਦਾ ਹੈ॥

ਪਰਵਾਲ, ਪੁ:—ਅੱਖਾਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਉੱਗੇ ਹੋਏ ਵਾਲ॥

ਪਰਵਿਸਟਾ, ਪੁ:—ਮਹੀਨੇ ਦਾ ਦਿਨ, ਤਰੀਕ॥

ਪਰਵਿਰਤ, ਵਿ:—ਰੁੱਝਾ ਹੋਇਆ, ਲੱਗਾ ਹੋਇਆ॥

ਪਰਵਿਰਤੀ, ਸ:—ਕਿਸੇ ਕੰਮ ਵਿੱਚ ਲੱਗਣਾ, ਰੁੱਝਣਾ॥

ਪਰਵੇਸ, ਪੁ:—ਅੰਦਰ ਵੜਨਾ, ਪਹੁੰਚ, ਨਵੇਂ ਘਰ ਵਿਚ ਜਾਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲੇ ਜੋ ਰੀਤ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ॥

ਪਰਾ, ਪੁ:—ਕਤਾਰ, ਸੋਹਣਾ ਮਨੁਖ; ਲੋਹੇ ਦੀ ਕਲਮ ਦੀ ਚੁੰਝ॥

ਪਰਾ ਬੰਨ੍ਹਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਕਤਾਰ ਬਣਾ ਕੇ ਖੜੇ ਹੋ ਜਾਣਾ ॥

ਪਰ੍ਹਾਂ, ਕ੍ਰਿ:, ਵਿ:-'ਪਰ੍ਹੇ' ਵੇਖੋ ॥

ਪਰਾਉਠਾ, ਪਰਾਂਉਠਾ } ਪੁ:-ਘਿਉ ਲਾਕੇ ਪਕਾਈ ਹੋਈ ਰੋਟੀ ॥

ਪਰਾਉਠੀ, ਪਰਾਉਂਠੀ } ਸ:-ਛੋਟਾ ਪਰਾਉਂਠਾ ॥

ਪਰਾਇਆ, ਪੁ:, ਵਿ:-ਓਪਰਾ, ਬਿਗਾਨਾ, ਦੂਜੇ ਦਾ ॥

ਪਰਾਇਚਾ, ਪੁ:-ਫਿਰਕੇ ਮਾਲ ਵੇਚਣ ਵਾਲਾ ਇੱਕ ਜਾਤ ॥

ਪਰਾਇਣ, ਸ:-ਬਲਦ ਹੱਕਣ ਵਾਲੀ ਲਕੜੀ॥

ਪਰਾਈ, ਸ:-ਵਿ:—ਓਪਰੀ, ਬਿਗਾਨੇ ਦੀ, ਦੂਜੇ ਦੀ ॥

ਪ੍ਰਾਈਮਰ, ਸ:—ਪਹਿਲੀ ਕਿਤਾਬ ॥

ਪ੍ਰਾਈਮਰੀ, ਸ:—ਮੁੱਢ ਦੀ ਪੜ੍ਹਾਈ ॥
ਵਿ:—ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਮੁੱਢ ਦੀ ਪੜ੍ਹਾਈ ਹੋਵੇ ॥

ਪ੍ਰਾਈਵੇਟ, ਵਿ:—ਖਾਸ ਆਪਣਾ, ਗੁੱਝਾ, ਘਰ ਦਾ, ਅੰਦਰਲਾ ॥

ਪਰਾਸਚਿਤ, ਪਰਾਹਚਿਤ } ਪੁ:—ਪਾਪ ਉਤਾਰਨ ਲਈ ਜੋ ਕਰਮ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ ॥

ਪਰਾਹੁਣ ਚਾਰੀ, ਸ:—ਪਰਾਹੁਣੇ ਦੀ ਖਾਤਰ ॥

ਪਰਾਹੁਣਾ, ਪੁ:—ਥੋੜੇ ਚਿਰ ਲਈ ਜੋ ਮਨੁਖ ਕਿਸੇ ਦੇ ਘਰ ਜਾਵੇ॥

ਪਰਾਕ, ਪੁ:—ਖੰਡ ਪਾਕੇ ਘਿਉ ਵਿੱਚ ਤਲੀ ਹੋਈ ਵੱਡੀ ਰੋਟੀ ॥

ਪਰਾਕਰਮ, ਪਰਾਕ੍ਰਮ } ਪੁ:—ਬਲ, ਤਾਕਤ, ਜ਼ੋਰ ॥

ਪਰਾਕਰਮਣ, ਸ:, **ਪਰਾਕਰਮੀ,** ਪੁ: } ਵਿ:—ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਪਰਾਕਰਮ ਹੈ, ਮਹਾਂਬਲੀ॥

ਪਰਾਕ੍ਰਿਤ, ਸ:—ਆਮ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਬੋਲੀ, ਜਿਸ ਬੋਲੀ ਤੋਂ ਹਿੰਦੁਸਤਾਨ ਦੀਆਂ ਪ੍ਰਚਲਤ ਬੋਲੀਆਂ ਬਣੀਆਂ ਹਨ ॥

ਪਰਾਕੜੀ, ਸ:—ਛੋਟਾ ਪਰਾਕ, ਇੱਕ ਮਠਿਆਈ ॥

ਪਰਾਖੋਰੀ, ਸ:—ਨੌਕਰੀ, ਸੇਵਾ ॥

ਪਰਾਗ, ਪਰਾਗ ਰਾਜ } ਪੁ:—ਜਿੱਥੇ ਗੰਗਾ ਜਮਨਾ ਮਿਲਦੀਆਂ ਹਨ ॥

ਪਰਾਗਾ, ਪਰੋਂਗਾ } ਪੁ:—ਜਿੰਨਾਂ ਅਨਾਜ ਭੱਠੀ ਕੜਾਹ ਆਦਿਕ ਵਿੱਚ ਇਕੋ ਵਾਰ ਪਾਯਾ ਜਾਵੇ ॥

ਪਰਾਚਾ, ਪੁ:—ਪਰੋਣ ਵਾਲਾ (ਗਹਿਣੇ ਆਦਿਕ) ॥

ਪਰਾਚੀਣ, ਪ੍ਰਾਚੀਨ } ਵਿ:—ਪੁਰਾਣਾ, ਪਿਛਲੇ ਸਮੇ ਦਾ ॥

ਪਰਾਣ, ਪ੍ਰਾਣ } ਪੁ:—ਸਾਹ, ਜਿੰਦ, ਰੂਹ, ਪਿਆਰਾ, ਮਨੁਖ ॥

ਪਰਾਣ ਛੁਟਣੇ, ਤਿਆਗਣੇ ਦੇਣੇ ਜਾਂ ਨਿਕਲਣੇ } ਕ੍ਰਿ:—ਮਰਨਾ, ਹੌਸਲਾ ਹਾਰਨਾ॥

ਪਰਾਣ ਪਰਤਿਸ਼ਟਾ, ਸ:—ਮੰਤ੍ਰ ਪੜ੍ਹ ਕੇ ਮੂਰਤੀ ਵਿਚ ਦੇਵਤੇ ਦੀ ਸੱਤਿਆ ਲਿਆਉਣੀ ॥

ਪਰਾਣ, ਪੁ:—ਖੂਹ ਵਿੱਚੋਂ ਪਾਣੀ ਕੱਢਣ ਵਾਲੇ ਬਲਦਾਂ ਦੀ ਥਾਂ ॥

ਪਰਾਣੀ / ਪ੍ਰਾਣੀ } ਪੁ:—ਜੀਵ, ਆਤਮਾ, ਮਨੁਖ, ਪ੍ਰੇਤ ॥

ਪਰਾਤ / ਪ੍ਰਾਤ } ਸ:—ਵਾਢੀ ਜਾਂ ਖੁਦਾਈ ਵਿੱਚ ਖੇਤ ਦੇ ਵਿਚੋਂ ਜੋ ਰਾਹ ਬਣ ਜਾਏ, ਆਟਾ ਗੁੰਨ੍ਹਣ ਵਾਲਾ ਚੌੜਾ ਭਾਂਡਾ ॥

ਪਰਾਤ (ਤਾ) / ਪ੍ਰਾਤ (ਤਾ) } ਸ:—ਸਵੇਰ ਦਾ ਵੇਲਾ (ਪ੍ਰਾਤ ਕਾਲ) ॥

ਪਰਾਤੜਾ, ਪੁ:—ਆਟਾ ਗੁਨ੍ਹਣ ਵਾਲਾ ਕਾਠੜਾ ॥

ਪਰਾਂਦਾ, ਪੁ: / **ਪਰਾਂਦੀ,** ਸ: } ਤੀਮਤਾਂ ਦੇ ਸਿਰ ਦੇ ਵਾਲ ਜਿਸ ਸੂਤ੍ਰ ਦੇ ਨਾਲ ਗੁੰਦ ਕੇ ਬੰਨ੍ਹਦੇ ਹਨ। ਇਕ ਗਹਿਣਾ ॥

ਪਰਾਧੀਣ, ਵਿ:—'ਪਰ' ਵਿੱਚ 'ਪਰ ਅਧੀਨ' ਵੇਖੋ ॥

ਪਰਾਪਤ, ਸ:—ਕੋਈ ਚੀਜ਼ ਮਿਲਣੀ, ਲਾਭ (ਹੋਣਾ) ॥
ਵਿ:—ਮਿਲਿਆ ਹੋਯਾ, ਜੋ ਚੀਜ਼ ਲੱਭੇ, ਹਾਸਲ ॥

ਪਰਾਯਾ, ਪੁ:—'ਪਰਾਇਆ' ਵੇਖੋ ॥

ਪਰਾਰ, ਪੁ:—ਪਿਛਲੇ ਸਾਲ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾ ਜਾਂ ਅਗਲੇ ਸਾਲ ਤੋਂ ਅਗਲਾ ਸਾਲ ॥

ਪਰਾਰਥਨਾ / ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ } ਸ:—ਬੇਨਤੀ, ਅਰਦਾਸ, ਅਰਜ਼ ॥

ਪਰਾਲ, ਪੁ:—ਗੰਨੇ ਦੇ ਬਚੇ ਹੋਏ ਕੱਖ ਕਾਨਾ, ਤੋਰ ਆਦਿਕ ॥

ਪਰਾਲਭਤ / ਪਰਾਲਬਧ } ਸ:—ਕਿਸਮਤ, ਭਾਗ, ਨਸੀਬ ਕਰਮ, (ਹੋਣੀ) ॥

ਪਰਾਲੀ, ਸ:—ਧਾਨ ਆਦਿਕ ਦਾ ਨਾੜ ਜੋ ਹੇਠਾਂ ਵਿਛਾਕੇ ਗਰੀਬ ਲੋਕ ਸੌਂਦੇ ਹਨ। ਕਮੀਨਾ ਮਨੁੱਖ ॥

ਪ੍ਰਿੰਸ ਆਫ ਵੇਲਜ਼, ਪੁ:—ਇੰਗਲਿਸਤਾਨ ਦੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦਾ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡਾ ਸ਼ਜ਼ਾਦਾ ॥

ਪ੍ਰਿੰਸਿਪਲ, ਪੁ:—ਕਾਲਜ ਦਾ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡਾ ਪ੍ਰੋਫ਼ੈਸਰ ॥

ਪਰਿਹਾ, ਸ: ਪੁ:—ਪੰਚੈਤ, ਕੱਠ, ਸਭਾ ॥

ਪਰਿੱਖਕ, ਪੁ:—ਪਰਿੱਖਿਆ ਲੈਣ ਵਾਲਾ ॥

ਪਰਿੱਖਿਆ, ਸ:—ਪਰਖ, ਜਾਚ, ਸਬੂਤ, ਪਰਤਾਵਾ, ਇਮਤਿਹਾਨ ॥

ਪ੍ਰਿੰਟਰ, ਪੁ:—ਛਾਪਣ ਵਾਲਾ ॥

ਪਰਿਤਮਾ / ਪ੍ਰਿਤਮਾ } ਸ:—ਮੂਰਤ, ਬੁਤ ॥

ਪਰਿਥਵੀ / ਪ੍ਰਿਥਵੀ } ਸ:—ਧਰਤੀ, ਜ਼ਮੀਨ, ਭੋਂ ॥

ਪ੍ਰਿਥਵੀ ਨਾਥ / ਪ੍ਰਿਥਵੀ ਪਤੀ / ਪ੍ਰਿਥਵੀ ਪਾਲ } ਪੁ:—ਰਾਜਾ, ਮਾਲਕ, ਸਾਈਂ, ਪਰਮੇਸ਼ਰ ॥

ਪਰਿਭਾਖਾ, ਸ:—ਕਿਸੇ ਵਿਦਯਾ ਦੇ ਖਾਸ ਪਦ ॥

ਪਰੀ, ਸ:—ਪਰਾਂ ਵਾਲੀ ਸੁੰਦਰ ਇਸਤ੍ਰੀ, ਹੋਣੀ ਸੁੰਦਰ ਤੀਮੀਂ, ਬਹੁਤ ਸੋਹਣੀ ਤ੍ਰੀਮਤ ॥

ਪਰੀਬੰਦ, ਪੁਃ—ਇੱਕ ਗਹਿਣਾ ॥

ਪਰੀਚਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਛੇਸਨ ਫੈਰਨਾ ਜਾਂ ਥਾਲ ਵਿੱਚ ਪਾ ਕੇ ਖਾਲ ਨੂੰ ਫੇਰਨਾ, ਪਰੌਸਣਾ ॥

ਪਰੀਹਣੀ, ਸਃ—ਪਰੀਹਣ ਦਾ ਕੰਮ, ਖਾਤਰ ॥

ਪਰੀਹਾ, ਪੁਃ—ਪਰੀਹਣ ਵਾਲਾ ॥

ਪਰੀਖਿਆ
ਪਰੀਛਿਆ } ਸਃ—'ਪਰਿੱਖਿਆ' ਵੇਖੋ ॥

ਪਰੀਠਾ, ਪੁਃ—ਢੰਗ ਸੁਆਰਥ ਵਿੱਚ ਜਿੰਨੀ ਖਾਲ ਵਾਲੀ ਸੈ ਭਾਈ ਚਾਰੇ ਵਿੱਚ ਵੰਡੀ ਜਾਵੇ। ਰੀਠਾ ॥

ਪਰੀਤ
ਪ੍ਰੀਤ } ਸਃ—ਪਿਆਰ, ਮਹੱਬਤ, ਨੇਹੁੰ, ਦੋਸਤੀ (ਹੋਣੀ, ਲੱਗਣੀ) ॥

ਪਰੀਤਮ
ਪ੍ਰੀਤਮ } ਪੁਃ, ਵਿਃ—ਜਿਸ ਨਾਲ ਪ੍ਰੀਤ ਹੋਵੇ, ਪਿਆਰਾ ॥

ਪਰੀਤਾ
ਪ੍ਰੀਤਾ } ਪੁਃ—ਵਿਆਹ ਦੀ ਕਿਰਤ ਕਰਾਉਣ ਵਾਲੇ ਬ੍ਰਾਹਮਣਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਉਹ ਜੋ ਉੱਪਰਲਾ ਕੰਮ ਕਰੇ ॥

ਪਰੂ, ਕ੍ਰਿਃ ਵਿਃ—ਪਿਛਲੇ ਵਰ੍ਹੇ, ਅਗਲੇ ਵਰ੍ਹੇ ॥

ਪਰੂਫ, ਪੁਃ—ਪਹਿਲੀ ਛਪਾਈ ਦੀ ਕਾਪੀ ਜਿਸ ਨੂੰ ਠੀਕ ਕਰਕੇ ਫੇਰ ਛਾਪਦੇ ਹਨ ॥

ਪਰੇ, ਕ੍ਰਿਃ ਵਿਃ—ਸਾਮ੍ਹਣੇ, ਦੂਰ, ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ, ਹੱਦ ਲੰਘ ਕੇ ॥

ਪਰੇ ਪਰੇਡੇ (ਰੇ)
ਪਰੇ ਵਾਰ } ਕ੍ਰਿਃ ਵਿਃ—ਬਹੁਤ ਪਰੇ, ਵਿਥ ਨਾਲ ॥

ਪਰੇਸ (ਪ੍ਰੇਸ), ਪੁਃ—ਛਾਪਾ ਖਾਨਾ ॥

ਪ੍ਰੇਸ ਮੈਨ, ਪੁਃ—ਛਾਪੇ ਖਾਨੇ ਵਿੱਚ ਛਪਾਈ ਦਾ ਕਮ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ॥

ਪਰੇਸ਼ਟਾ, ਪੁਃ—ਭੂਤ, ਪ੍ਰੇਤ, ਜਿੰਨ ॥

ਪਰੇਸ਼ਨ, ਪੁਃ—'ਆਪਰੇਸ਼ਨ' ਵੇਖੋ ॥

ਪਰੇਸ਼ਾਨ, ਵਿਃ—ਘਾਬਰਿਆ ਹੋਯਾ, ਹਰਾਨ (ਹੋਣਾ, ਕਰਨਾ) ॥

ਪਰੇਸ਼ਾਨੀ, ਸਃ—ਘਬਰਾਟ, ਹਰਾਨੀ ॥

ਪਰੇਖਾ, ਸਃ—'ਪਰਿੱਖਿਆ' ਵੇਖੋ ॥

ਪਰੇਡ, ਸਃ—ਸਿਪਾਹੀਆਂ ਦਾ ਕਵਾਇਦ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਮਦਾਨ, ਕਵੈਦ ॥

ਪਰੇਤ, ਪੁਃ
ਪਰੇਤਣੀ, ਸਃ } ਮੋਏ ਹੋਏ ਮਨੁੱਖਦੀ ਰੂਹ, ਭੂਤ, ਗੰਦਾ ਆਦਮੀ ॥

ਪਰੇਤ ਕਰਮ, ਪੁਃ
ਪਰੇਤ ਕਿਰਿਆ, ਸਃ } ਮੋਏ ਹੋਏ ਨੂੰ ਪਿਤਰ ਲੋਕ ਵਿੱਚ ਪਚਾਉਣ ਲਈ ਜੋ ਧਾਰਮਕ ਰੀਤ ਕੀਤੀ ਜਾਏ ॥

ਪਰੇਥਣ, ਪੁਃ—'ਪਲੇਥਣ' ਵੇਖੋ ॥

ਪਰੇਮ
ਪ੍ਰੇਮ } ਪੁਃ—ਸੱਚਾ ਪਿਆਰ, ਮਹੱਬਤ, ਪ੍ਰੀਤ, ਧਰਮ (ਪਰੇਮ ਦੁਖੀ) ॥

ਪਰੇਮਣ, ਸਃ
ਪਰੇਮੀ, ਪੁਃ } ਜੋ ਪਰੇਮ ਜਾਂ ਸੱਚੀ ਮਹੱਬਤ ਕਰੇ ॥

ਪ੍ਰੇਮਾ ਭਗਤੀ, ਸਃ—ਪ੍ਰੇਮ ਨਾਲ ਜੋ ਭਗਤੀ ਕੀਤੀ ਜਾਵੇ ॥

ਪਰੇਲ, ਸਃ—ਡਾਂਸ ਨਾਲ ਇਕ ਖੇਡ (ਜੁਆਰੀ ਦੀ) ॥

ਪ੍ਰੈਸ, ਪੁ:—ਛਾਪਾ ਖ਼ਾਨਾ ॥

ਪ੍ਰੈਕਟਸ, ਸ:—ਵਕੀਲ ਜਾਂ ਡਾਕਟਰ ਦਾ ਚੱਲਿਆ ਹੋਇਆ ਕੰਮ, ਅਭਿਆਸ, ਮਸ਼ਕ, ਕੰਮ ਦਾ ਬਾਰ ਬਾਰ ਕਰਨਾ ॥

ਪ੍ਰੈਜ਼ੀਡੈਂਟ, ਪੁ:—ਸਭਾ ਦਾ ਮੋਹਰੀ, ਪਰਧਾਨ ॥

ਪਰੋਸਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—'ਪਰੋਹਣਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਪਰੋਸਾ, ਪੁ:—ਪਰੋਸਣ ਵਾਲਾ, ਕਿਸੇ ਦੇ ਨਮਿੱਤ ਜੋ ਅੰਨ ਅਲਗ ਕਰਕੇ ਰੱਖਿਆ ਜਾਏ ਜਾਂ ਘੱਲਿਆ ਜਾਵੇ ॥

ਪ੍ਰੋਸੈਸ਼ਨ, ਪੁ:—ਜਲੂਸ, ਸਵਾਰੀ ॥

ਪਰੋਹਤ, ਪੁ:—ਕੁਲ ਦੀ ਰੀਤ ਰਸਮ ਕਰਾਉਣ ਵਾਲਾ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ॥

ਪਰੋਹਤਣ (ਣੀ), **ਪਰੋਹਤਾਣੀ**, **ਪਰੋਹਤਿਆਣੀ** } ਸ:—ਪਰੋਹਤ ਦੀ ਵਹੁਟੀ ॥

ਪਰੋਖਾ, ਵਿ:—ਅੱਖੋਂ ਪਰੇ, ਜੋ ਦਿੱਸੇ ਨਾ, ਜਿਸ ਦਾ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ॥

ਪਰੋਖੇ, ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—ਓਹਲੇ, ਲੁਕ ਕੇ, ਛੁਪਕੇ ॥

ਪ੍ਰੋਗ੍ਰਾਮ, ਪੁ:—ਜਲਸੇ ਆਦਿਕ ਦੇ ਵੇਲੇ ਦੀ ਵੰਡ ਦੱਸਣ ਵਾਲਾ ਇਸ਼ਤਿਹਾਰ ॥

ਪਰੋਜਨ, ਪੁ:—ਮਤਲਬ, ਮਨੋਰਥ, ਮਨਸ਼ਾ ॥

ਪਰੋਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਮਣਕੇ ਆਦਿਕਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਧਾਗਾ ਲੰਘਾ ਕੇ ਜੋੜਨਾ ॥

ਪਰੋਤਾ, ਪੁ:—ਪਰੋਤਾ, ਪਹੀਆਂ ਨੂੰ ਨਿਸ਼ਾਨ ਲਾਉਣ ਵਾਲਾ ਪੈਮਾਨਾ ॥

ਪਰੋਤੀ, **ਪਰੋੜ੍ਹੀ** } ਸ:—'ਪੜੋਤੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਪਰੋਪਰਾਈਟਰ, **ਪ੍ਰੋਪ੍ਰਾਈਟਰ** } ਵਿ:—ਕਾਰਖਾਨੇ ਆਦਿਕ ਦਾ ਮਾਲਕ ॥

ਪ੍ਰੋਫ਼ੈਸਰ, ਪੁ:—ਕਾਲਜ ਵਿੱਚ ਪੜ੍ਹਾਉਣ ਵਾਲਾ, ਉਸਤਾਦ, ਕਿਸੇ ਵਿਦਯਾ ਦਾ ਵੱਡਾ ਜਾਣੂ ॥

ਪਰੋਲਾ, ਪੁ:—ਚੱਕੀ ਦਾ ਪੁੜ ਪੂੰਝਣ ਵਾਲਾ ਕਪੜਾ ॥

ਪਰੌਠਾ, ਪਰੌਂਠਾ, **ਪਰੌਠੀ, ਪਰੌਂਠੀ** } 'ਪਰਾਉਠਾ' ਆਦਿਕ ਵੇਖੋ ॥

ਪਲ, ਪੁ:—ਬਹੁਤ ਥੋੜਾ ਚਿਰ, ਘੜੀ ਦਾ ਸੱਠਵਾਂ ਹਿੱਸਾ ॥

ਇੱਕ ਪਲ ਵਿੱਚ, **ਪਲ ਭਰ** } ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—ਬਹੁਤ ਹੀ ਛੇਤੀ ॥

ਪਲ ਛਲ, ਪੁ: ਸ:—ਬਹੁਤ ਹੀ ਥੋੜਾ ਚਿਰ ॥

ਪਲ ਪਲ, **ਪਲ ਪਲ ਵਿੱਚ** } ਕ੍ਰਿ: ਵਿ: ਹਰ ਵੇਲ ॥

ਪੱਲ, ਸ:—ਬਾਂਸਾਂ ਦਾ ਖਾਨਾ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਦੋ ਤਿੰਨ ਸੌ ਮਣ ਵਸਤ ਆ ਜਾਵੇ ॥

ਪਲਸ, ਪੁ:—ਘੋੜੇ ਦੀਆਂ ਅਗਲੀਆਂ ,ਪਛਲੀਆਂ ਗਾਂ ਵੰਧੂਣ ਵਾਲਾ ਰੱਸਾ (ਮਾਰ ਦੇਣਾ, ਲਾਉਣਾ)॥

ਪਲਸਤਰ, ਪੁ:—ਚੂਨੇ ਜਾਂ ਮਿੱਟੀ ਦੀ ਲੇਂਬੀ ।

ਪੱਲਹ, ਪੁ:—ਲੱਖਾਂ ਦਾ ਢੇਰ (ਥੋੜ ਕੀਤਾ ਹੋਣ) ।

ਪਲਮੇਟਾ, ਪੁ:—ਲੇਟੇ ਹੋਏ ਪਾਸਾ ਵੱਟਣਾ, ਉਲਟ ਪੁਲਟ ਹੋਣਾ (ਮਾਰਨਾ) ॥

ਪਲਕ, ਪੁ:—ਅੱਖ ਦਾ ਛੱਪਰ, ਪਲ, ਥੋੜਾ ਚਿਰ ॥

ਪਲੰਘ, ਪੁ:—ਵੱਡਾ ਸੋਹਣਾ ਮੰਜਾ ॥

ਪਲੰਘ ਪੋਸ਼, ਪੁ:—ਪਲੰਘ ਦਾ ਕਪੜਾ, ਇੱਕ ਚਾਦਰ ॥

ਪਲੰਘੀਰੀ, ਸ:—ਛੋਟੀ ਸੋਹਣੀ ਮੰਜੀ ॥

ਪਲਚਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਫਸਣਾ, ਰੁੰਬੜਨਾ, ਅਟ-ਕਣਾ ॥

ਪਲੰਜ, ਪੁ:—ਤਰਖਾਣਾਂ ਦੀ ਮਿਣਤੀ ਦਾ ਇੱਕ ਉਜ਼ਾਰ ॥

ਪਲਟਣ, ਸ:—ਪਿਆਦੇ ਸਿਪਾਹੀਆਂ ਦਾ ਜੱਥਾ ॥

ਪਲਟਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਮੁੜਨਾ, ਪਰਤਣਾ, ਉਲਟਣਾ ॥

ਪਲਟਾ, ਪੁ:—ਉਲਟ, ਨਾਸ, ਬਦਲੀ (ਖਾਣ ਦੇਣਾ, ਮਾਰਨਾ) ॥

ਪਲਟਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਉਲਟਾਉਣਾ, ਮੋੜਨਾ, ਪਰਤਣਾ ॥

ਪਲਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਖੁਰਾਕ ਖਾਕੇ ਵਧਣਾ ਫੁੱਲਣਾ, ਮੋਟਾ ਹੋਣਾ, ਤਕੜਾ ਹੋਣਾ, ਨਰਮ ਹੋ ਜਾਣਾ(ਫਲ) ॥

fence
4 **ਲੱਥਾ,** ਪੁ:—ਲਕੜੀ ਦੀਆਂ ਤਲਵਾਰਾਂ ਦੀ ਖੇਡ (ਖੇਡਣਾ, ਮਾਰਨਾ) ॥

ਪਲਥੀ, ਸ:—ਚਿੱਤੜਾਂ ਦੇ ਭਾਰ ਬੈਠਣ ਦਾ ਢੰਗ (ਮਾਰਨੀ) ॥

ਪਲੱਦੇ ਬਾਜ਼, ਪੁ:—ਪਲੱਥਾ ਖੇਡਣ ਵਾਲਾ ॥

ਪਲਮਣਾ
ਪਲ੍ਹਮਣਾ } ਕ੍ਰਿ:—ਲਟਕਣਾ, ਲਮਕਣਾ ॥

ਪਲਮਾਉਣਾ
ਪਲਮਾਣਾ } ਕ੍ਰਿ:—ਲਟਕਾਉਣਾ, ਲਮਕਾ-ਉਣਾ ॥

ਪਲਵਲ, ਪੁ:—ਇਕ ਰੁੱਖ ਜਿਸ ਦਾ ਫਲ ਰਿੰਨ੍ਹ ਕੇ ਖਾਂਦੇ ਹਨ ॥

ਪਲਵਾਉਣਾ ਕ੍ਰਿ:—ਪਾਲਣ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਾਉਣਾ॥

ਪਲਵਾਈ, ਸ:—ਪਾਲਣ ਦਾ ਕੰਮ ਜਾਂ ਮਜੂਰੀ ॥

ਪੱਲੜਾ
ਪੱਲੜ } ਪੁ:—ਕਪੜੇ ਦੀ ਕੰਨੀ, ਚਾਦਰ ਦਾ ਸਿਰਾ ॥

ਪਲਾ, ਪੁ:—ਤੇਲ ਕੱਢਣ ਵਾਲਾ ਕੜਛੀ ਵਰਗਾ, ਲੋਹੇ ਦਾ ਭਾਂਡਾ ॥

ਪੱਲਾ, ਪੁ:—ਵਿੱਥ, ਥਾਂ, ਤੱਕੜੀ, ਕਪੜੇ ਦੀ ਕੰਨੀ, ਖੀਸਾ, ਝੋਲੀ, ਤਾਕਤ, ਦਲੇਰੀ, ਘੋੜਿਆਂ ਬਲਦਾਂ ਦੀ ਕਿਸਮ ॥

ਪੱਲਾ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਪੈਰ ਵਾਸਤੇ ਝੋਲ ਅੱਡਣੀ ॥

ਪੱਲਾ ਛੁਡਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਕਿਸੇ ਦੇ ਥਾਂਏ ਛੁਟ-ਕਾਰਾ ਛੁੱਟਣਾ ॥

ੱਲਾ ਪਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਮੂੰਹ ਲਪੇਟ ਕੇ ਤੀਮੀਆਂ ਦਾ ਕਿਸੇ ਮੁਰਦੇ ਨੂੰ ਰੋਣਾ ॥

ਪੱਲੇ ਬੰਨ੍ਹਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਦਿਲ ਵਿਚ ਥਾਂਏ ਰੱਖਣਾ ॥

ਪਲਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਪਾਲਣੀ ਦੇਣਾ, ਪੀਕ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਾਉਣਾ, ਦੁੱਧ ਚੁੰਘਾਉਣਾ, ਸੱਟ ਲਾਉਣੀ, ਗੋਲੀ ਮਾਰਨੀ ॥

ਪਲਾਇਣ, ਸ:—ਨੱਸ ਜਾਣਾ, ਦੌੜ ਜਾਣਾ, ਉਡਾਰੀ ॥

ਪਲਾਈ, ਸ:—ਪਲਾਉਣ ਦਾ ਕੰਮ ਜਾਂ ਮਜੂਰੀ ॥

ਪਲਾਸ
ਪਲਾਹ } ਪੁ:—ਇੱਕ ਰੁੱਖ ॥

ਪਲਾਸ ਗੌਂਦ, ਸ:—ਪਲਾਸ ਦਾ ਰਸ ਸੁਕਾਇਆ ਹੋਯਾ ॥

ਪਲਾਸ ਪਾਪੜੀ, ਸ:—ਪਲਾਸ ਦੇ ਬੀਜ ॥

ਪਲਾਹ ਸੋਟਾ ਮਾਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਬੇ ਸੋਚੇ ਸਮਝੇ ਬੋਲ ਪੈਣਾ ॥

ਪਲਾਹ ਜੜੀ, ਸ:—ਇੱਕ ਜੰਗਲੀ ਬੇਲ ॥

ਪਲਾਕ, ਪੁ:—ਮੂੰਹ ਵਿਚੋਂ ਜੋ ਪਾਣੀ ਨਿਕਲੇ, ਪਤਲਾ ਦਸਤ, ਕੁੱਦ, ਛਾਲ, ਪੀਣ ਜਾਂ ਚੁੰਘਣ ਵਾਲਾ, ਜੋ ਬਹੁਤ ਹੁੱਕਾ ਪੀਵੇ ॥

-ਲਾਕ ਮਾਰਨੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਧਰਤੀ ਤੋਂ ਕੁੱਦ ਕੇ ਘੋੜੇ ਤੇ ਚੜ੍ਹਨਾ, ਥੁੱਕ ਸਿੱਟਣਾ ॥

ਪਲਾਕਾਂ ਛੁੱਟ ਜਾਣੀਆਂ, ਕ੍ਰਿ:—ਪਤਲੇ ਦਸਤ ਆਉਣੇ ॥

ਪਲਾਕੀ, ਸ:—ਕੁੱਦ ਕੇ ਘੋੜੇ ਉੱਤੇ ਚੜ੍ਹਨਾ (ਮਾਰਨੀ) ॥

ਪਲਾਂਘ, ਪੁ:—ਛਾਲ, ਕੁੱਦ ॥

ਪਲਾਂਘਾ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਖੇਡ ॥

ਪਲਾਚ, ਸ:—ਜੋ ਧਰਤੀ ਕੁਝ ਚਿਰ ਤਕ ਵਾਹੀ ਨਾਂ ਜਾਏ, ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦੀ ਰੂੰ ॥

ਪਲਾਣ
ਪਲਾਣਾ } ਪੁ:—ਘੋੜੇ ਖੱਚਰ ਆਦਿਕ ਪੁਰ ਪਾਣ ਵਾਲੀ ਗਿੱਦੀ ॥

ਪਲਾਲ, ਪੁ:—ਸ਼ੇਖੀ, ਫੜ, ਗੱਪ (ਪਲਾਲਾਂ ਮਾਰਨੀਆਂ)॥

ਪਲਾਲਣ, ਸ:
ਪਲਾਲੀ, ਪੁ: } ਜੋ ਸ਼ੇਖੀਆਂ ਮਾਰੇ, ਗੱਪੀ ॥

ਪਲਿਆ ਪੋਸਿਆ, ਵਿ:—ਪਲ ਕੇ ਤਕੜਾ ਹੋਯਾ ਹੋਯਾ ॥

ਪਲਿਓਂ, ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—ਆਪਣੇ ਪਾਸੋਂ (ਖਰਚ ਕਰਨਾ)॥

ਪਲੀ, ਸ:—ਛੋਟਾ ਪਲਾ ॥

ਪੱਲ੍ਹੀ, ਸ:—ਛੋਲਿਆਂ ਦੇ ਹਰੇ ਪੱਤੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਰਿੰਨ੍ਹਦੇ ਹਨ ॥

ਪਲੀਡਰ, ਪੁ:—ਵਕੀਲ ॥

ਪਲੀਤ, ਵਿ: ਪੁ:—ਮੈਲਾ, ਗੰਦਾ, ਅਪਵਿੱਤ੍ਰ ॥

ਪਲੀਤਾ, ਪੁ:—ਬੰਦੂਕ ਦਾ ਤੋੜਾ, ਤੇਲ ਵਿਚ ਭਿੱਜੀ ਹੋਈ ਲੀਰ ਜੋ ਸ਼ਾਖੇ ਉੱਤੇ ਬੰਨ੍ਹਦੇ ਹਨ; ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦੀ ਵੱਟੀ ਅੱਗ ਲਾਉਣ ਵਾਲੀ, ਸੂਈਆਂ ਆਦਿਕ ਜਿਸ ਕਾਗਤ ਵਿੱਚ ਲਪੇਟੀਆਂ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ, ਪਟਾਕਿਆਂ ਦੀ ਲੜੀ ॥

ਪਲੀਤੀ, ਸ:—ਮੈਲ, ਗੰਦ, ਪਲੀਤ ਹੋਣਾ, ਗੰਦਾ ਕੰਮ

ਪੱਲ੍ਹ, ਪੁ: ਸ:—ਖੰਡ ਦੇ ਬਣਾਉਣ ਵਿਚ ਜਿਸ ਕਪੜੇ ਉੱਤੇ ਖੰਡ ਪਾਕੇ ਸੁਕਾਉਂਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਹੇਠਾਂ ਸੀਰਾ ਨਿਕਲਦਾ ਹੈ ॥

ਪੱਲੂ, ਪੁ:—ਕੱਪੜੇ ਦੀ ਕੰਨੀ, ਸੂਲ੍ਹਾਂ ਦਾ ਛੱਗਾ, ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦੇ ਬੀਜ, ਪੱਲਾ ॥

ਪੱਲੂ ਪਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—'ਪੱਲਾ ਪਾਉਣਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਪਲੂਤਾ, ਪੁ:—ਗਾਹਲ ॥

ਪੱਲੂਕਾ, ਪੁ:—ਕੱਪੜੇ ਦੀ ਕੰਨੀ ॥

ਪਲੇਗ, ਸ:—ਮਰੀ, ਬਵਾ, ਮਹਾਂ ਮਾਰੀ, ਤਊਨ ॥

ਪਲੇਟ, ਪੁ:—ਕੋਟ ਆਦਿਕ ਉੱਤੇ ਸੀਓਂ ਕੇ ਲਾਈ ਹੋਈ ਲੰਮੀ ਪੱਟੀ (ਪਲੇਟ ਪਾਉਣ) ॥

ਪਲੇਟ ਫਾਰਮ, ਪੁ:—ਰੇਲ ਦੇ ਸਟੇਸ਼ਨ ਉੱਤੇ ਲੰਮਾ ਥੜਾ ॥

ਪਲੇਠਣ, ਸ:
ਪਲੇਠੀ, ਪੁ:
ਪਲੇਠੀਦਾ, ਪੁ:
} ਵਿ:—ਪਹਿਲੀ ਉਲਾਦ, ਪਹਿਲੇ ਜੰਮਿਆ ਹੋਯਾ ਬਾਲ ॥

ਪਲੇਥਣ, ਪੁ:—ਰੋਟੀ ਨੂੰ ਪਕਾਉਣ ਵੇਲੇ ਜੋ ਸੁੱਕਾ ਆਟਾ ਲਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਪੁੜਾ ॥

ਪਲੇਥਣੀ, ਸ:—ਰੋਟੀ ॥

'ਪਲੋਸਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਹੱਥ ਫੇਰਨਾ, ਹੱਥ ਨਾਲ ਮਲਨਾ ॥

ਪਲੋਠਾ, ਪੁ:
ਪਲੋਠੀ, ਸ:
} 'ਪਲੇਠੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਪਲੋਣਾ
ਪਲੋਵਣਾ
} ਕ੍ਰਿ:—ਨਸ਼ਟ ਕਰਨਾ, ਉਜਾੜਨਾ ॥

ਪਵਣ; ਸ:—ਪੌਣ, ਵਗਦੀ ਵਾਉ ॥

ਪਵਣ ਚੱਕੀ, ਸ:—ਜੋ ਚੱਕੀ ਵਾਉ ਦੇ ਜ਼ੋਰ ਨਾਲ ਫਿਰੇ ।

ਪਵਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਪਾਉਣ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਾਉਣਾ।

ਪਵਾਂਦੀ, ਸ:—ਮੰਜੇ ਦੇ ਪੈਰਾਂ ਵਾਲਾ ਪਾਸਾ ॥

ਪੰਵਾਰ, ਪੁ:—'ਪੁਆਰ' ਵੇਖੋ ॥

ਪਵਿੱਤ੍ਰ, ਵਿ:—ਸਾਫ, ਸ਼ੁੱਧ, ਨਿਰਮਲ; ਪਾਕ, ਸੁੱਚਾ ॥

ਪਵਿਤ੍ਰਤਾ
ਪਵਿਤ੍ਰਤਾਈ
} ਸ:—ਪਵਿੱਤ੍ਰ ਹੋਣ ਦਾ ਗੁਣ, ਸ਼ੁੱਧ ॥

ਪਵਿਤ੍ਰਾ, ਪੁ:—ਕੁਸ਼ਾ ਦਾ ਛੱਲਾ, ਪਰੰਨਾ ॥

ਪੜ, ਪੁ:—ਢੱਕਣ, ਉੱਪਰਲੀ ਛਿੱਲ ਜਾਂ ਤਹਿ (ਫਟਲਾ) ਰੋਕ, ਤੀਜੀ ਪੀੜ੍ਹੀ ਦਾ ਸਾਕ ਦੱਸਣ ਵਾਲਾ ਪਦ (ਪੜਦਾਦਾ ਆਦਿਕ) ॥

ਪੜਗਣਾ, ਪੁ:—'ਪਰਗਣਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਪੜਛਾ, ਪੁ:—ਛਿੱਲੜ ॥

ਪੜਛੱਤੀ, ਸ:—ਛੱਤ ਦੇ ਹੇਠ ਥੋੜੀ ਜੇਹੀ ਥਾਂ, ਛੱਤੀ ਹੋਈ ਜਿਸ ਉੱਤੇ ਨਿੱਕੀ ਸੁੱਕੀ ਚੀਜ਼ ਰੱਖੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ॥

ਪੜਛਾਂ, ਪੁ:—ਟੋਟਾ, ਟੁਕੜਾ । ਵਿ:—ਟੁੱਟਾ ਭੱਜਾ, ਤਬਾਹ ॥

ਪੜਛਾਗਤ, ਵਿ:—ਤਬਾਹ, ਬਰਬਾਦ (ਹੋਣਾ ਕਰਨਾ) ॥

ਪੜਛੇ ਲਾਹ ਸੁੱਟਣੇ, ਕ੍ਰਿ:—ਝੰਬ ਦੇਣਾ, ਹੌਲੀ ਕਰਨਾ ॥

ਪੜਛਾਈਂ, ਸ:—ਪੜਛਾਵਾਂ, ਛਾਉਂ, ਚਾਨਣ ਦੀ ਰੋਕ ॥

ਪੜਛਾਵਾਂ, ਪੁਃ—ਛਾਉਂ, ਬਾਲਕ ਦੀ ਰੋਗ, ਬਾਲਾਂ ਦਾ ਇਕ ਰੋਗ ॥

ਪੜ ਜਾਣਾ
ਪੜਣਾ } ਕ੍ਰਿਃ—ਵਿਗੜ ਜਾਣਾ, ਮੁਸ਼ਕ ਜਾਂ ਰੰਗ ਉੱਡ ਜਾਣਾ ॥

ਪੜ੍ਹਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਲਿਖੇ ਹੋਏ ਨੂੰ ਵਾਚਣਾ, ਮੂੰਹੋਂ ਹੌਲੀ ਹੌਲੀ ਜਾਂ ਉੱਚੀ ਉੱਚੀ ਕਹਿਣਾ, ਮੰਤ੍ਰ ਉਚਰਣਾ ॥

ਪੜ੍ਹਣਾ ਗੁਣਨਾ
ਪੜ੍ਹਣਾ ਗੁੜ੍ਹਣਾ } ਕ੍ਰਿਃ—ਪੜ੍ਹਣਾ ਸੋਚਣਾ ਅਤੇ ਅਮਲ ਕਰਨਾ ॥

ਪੜਤ, ਸਃ—ਗਿਰਾਉ, ਕਿਸੇ ਸ਼ੈ ਨੂੰ ਵੰਨਗੀ ਨਾਲ ਮੇਲਣਾ ॥

ਪੜ੍ਹਤ
ਪੜ੍ਹੰਤ } ਸਃ—ਪੜ੍ਹਨ ਦਾ ਕੰਮ ਜਾਂ ਢੰਗ ॥

ਪੜਤਲ, ਸਃ—ਪਲਟਨ, ਸਿਪਾਹੀਆਂ ਦਾ ਲਸ਼ਕਰ ॥

ਪੜਤਲਾ, ਪੁਃ—'ਪਰਤਲਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਪੜਤਾਲ, ਸਃ—ਖੋਜ, ਦੇਖ ਭਾਲ, ਪਤਾ ਲਾਉਣਾ ॥

ਪੜਤਾਲੀਆ, ਪੁਃ—ਪੜਤਾਲ ਕਰਨ ਵਾਲਾ, ਕੱਛਣ ਦੇ ਮਗਰੋਂ ਜੋ ਮਨੁੱਖ ਜ਼ਮੀਨ ਨੂੰ ਦੇਖੇ ਭਾਲੇ ॥

ਪੜਦਾ, ਪੁਃ—ਛੁਪਾਉਣ ਵਾਲੀ ਚਾਦਰ ਜਾਂ ਕੋਈ ਹੋਰ ਚੀਜ਼, ਓਹਲਾ, ਘੁੰਡ, ਸ਼ਰਮ, ਧਰਤੀ ਦੀ ਤਹਿ, ਰਾਗ ਦੀ ਇਕ ਸੁਰ, ਸਤਾਰ ਦੀਆਂ ਪੜ੍ਹਆਂ, ਬਰੀਕ ਜਾਲਾ, ਅੱਖ ਦਾ ਛੱਪਰ, ਕੰਨ ਦਾ ਉਹ ਹਿੱਸਾ ਜਿਥੇ ਅਵਾਜ਼ ਪੈਂਦੀ ਹੈ ॥

ਪੜਦਾ ਉਠਾਉਣਾ
ਪੜਦਾ ਚੁੱਕਣਾ } ਕ੍ਰਿਃ—ਜ਼ਾਹਰ ਕਰਨਾ, ਉੱਘਾ ਕਰਨਾ ॥

ਪੜਦਾ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਲੁਕਾਉਣਾ, ਛੁਪਾਉਣਾ ॥

ਪੜਦਾ ਛੱਡਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਪੜਦਾ ਡੇਗਣਾ, ਓਹਲਾ ਕਰਨਾ ॥

ਪੜਦਾ ਢੱਕਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਐਬ ਛੁਪਾਉਣਾ ॥

ਪੜਦਾ ਨਸ਼ੀਨ
ਪੜਦੇ ਦਾਰ (ਵਾਲੀ) } ਸਃ—ਪੜਦੇ ਅੰਦਰ ਰਹਿਣ ਵਾਲੀ ॥

ਪੜਦਾ ਪੈਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਲੁਕਣਾ, ਛਿਪ ਜਾਣਾ, ਨਾ ਦਿੱਸਣਾ ॥

ਪੜਦਾ ਫ਼ਾਸ਼ ਹੋਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਬਦਨਾਮ ਹੋਣਾ, ਔਗਣ ਪਰਗਟ ਹੋ ਜਾਣੇ ॥

ਪੜਦਾ ਰੱਖਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਐਬ ਜਾਂ ਭੇਤ ਛੁਪਾਉਣਾ

ਬਾ ਪੜਦਾ, ਕ੍ਰਿਃ ਵਿਃ—ਲੁਕ ਛਿਪ ਕੇ ॥

ਪੜਦਾਦਾ, ਪੁਃ—ਦਾਦੇ ਦਾ ਪੇਉ, ਪੇਉ ਦਾ ਦਾਦਾ

ਪੜਦਾਦੀ, ਸਃ—ਪੇਉ ਦੀ ਦਾਦੀ, ਪੜਦਾਦੇ ਦੀ ਬੀਵੀ ॥

ਪੜਦੋਹਤਾ, ਪੁਃ—ਧੀ ਦਾ ਪੋਤ੍ਰਾ ਜਾਂ ਦੋਹਤ੍ਰਾ ॥

ਪੜਦੋਹਤੀ, ਸਃ—ਧੀ ਦੀ ਪੋਤ੍ਰੀ ਜਾਂ ਦੋਹਤ੍ਰੀ ॥

ਪ ਨੱਤਾ, ਪੁਃ
ਪੜਨੱਤੀ, ਸਃ } ਛੇਵੀਂ ਪੀੜ੍ਹੀ ਦੀ ਉਲਾਦ ॥

ਪੜਨਾਨਾ, ਪੁਃ—ਮਾਂ ਦਾ ਨਾਨਾ ਜਾਂ ਬਾਬਾ ॥

ਪੜਨਾਨੀ, ਸਃ—ਮਾਂ ਦੀ ਨਾਨੀ ਜਾਂ ਦਾਦੀ ॥

ਪੜਪੋਤਾ, ਪੁਃ
ਪੜਪੋਤੀ, ਸਃ } ਪੁਤ੍ਰ ਦਾ (ਦੀ) ਪੋਤ੍ਰਾ (ਤ੍ਰੀ) ॥

ਪੜਥਾਲ, ਪੁ:—'ਪੜਤਾਲ' ਵੇਖੋ ॥

ਪੜਵਾ, ਪੁ:—ਏਕਮ ਦੀ ਥਿੱਤ ॥

ਪੜਵਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਪਾੜਨ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਾਉਣਾ ॥

ਪੜ੍ਹਵਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਪੜ੍ਹਨ ਜਾਂ ਪੜ੍ਹਾਉਣ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਾਉਣਾ ॥

ਪੜਵਾਈ, ਸ:—ਪਾੜਨ ਦਾ ਕੰਮ ਜਾਂ ਮਜੂਰੀ ॥

ਪੜਵਾਲ, ਪੁ:—'ਪਰਵਾਲ' ਵੇਖੋ ॥

ਪੜਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਪਾੜਨ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਾਉਣਾ ॥

ਪੜ੍ਹਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਪੜ੍ਹਨ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਾਉਣਾ, ਸਿਖਾਉਣਾ, ਖੋਟੀ ਮੱਤ ਦੇਣੀ ॥

ਪੜਾਈ, ਸ:—'ਪੜਵਾਈ' ਵੇਖੋ ॥

ਪੜ੍ਹਾਈ ਸ:—ਪੜ੍ਹਨ ਦਾ ਕੰਮ ਜਾਂ ਮਜੂਰੀ, ਸਿਖਿਆ, ਜੋ ਪੜ੍ਹਿਆ ਹੈ ॥

ਪੜ੍ਹਾਕੁ, ਪੜ੍ਹਾਕੂ } ਪੁ:—ਬਹੁਤ ਪੜ੍ਹਨ ਵਾਲਾ (ਨਿੰਦਾ ਵਾਚਕ) ॥

ਪੜ੍ਹਾ ਦੇਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—'ਪੜ੍ਹਾਉਣਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਪੜਾਪੜ, ਸ:—ਜੁੱਤੀ ਮਾਰਨ ਦੀ ਅਵਾਜ਼ ॥

ਪੜਾਵਾ, ਪੁ:—ਪਾਵਿਆਂ ਨੂੰ ਉੱਚੇ ਜਾਂ ਇਕੋ ਜੇਹੇ ਕਰਨ ਲਈ ਜੋ ਚੀਜ਼ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਹੇਠ ਰੱਖੀ ਜਾਵੇ ॥

ਪੜੀ, ਸ:—ਇੱਕ ਦੂਈ ਦੇ ਮਗਰੋਂ ਜੋ ਕਈ ਚੀਜ਼ਾਂ ਆਉਣ (ਬੰਨ੍ਹਣੀ)॥

ਪੜੁਆਹ, ਪੁ:—ਕੋਲ੍ਹੂ ਵਿਚੋਂ ਨਿਕਲੀ ਹੋਈ ਸੱਜਰੀ ਖਲ ॥

ਪੜੇਸਣ, ਸ:, **ਪੜੇਸੀ,** ਪੁ: } 'ਪੜੋਸਣ' ਆਦਿਕ ਵੇਖੋ ॥

ਪੜੇਥਣ, ਪੁ:—ਪਲੇਥਣ, ਧੂੜਾ ॥

ਪੜੇਲੀ, ਸ:—ਨਾ ਵਾਹੀ ਹੋਈ ਧਰਤੀ, ਬੁਝਾਰਤ ॥

ਪੜੇਵੀ, ਸ:—ਨਗਾਹੇਵੀ ਸੁੱਖਣਾ ਕਰਕੇ ਜੋ ਮੌਲਾਂ ਦੀ ਵਿੱਚ ਘੁਮਾਈ ਜਾਵੇ ॥

ਪੜੋਸ, ਪੁ:—ਗੁਆਂਢ, ਲਾਗੇ ਰਹਿਣਾ, ਹਮਸਾਗੀ ॥

ਪੜੋਸਣ, ਸ:, **ਪੜੋਸੀ,** ਪੁ: } ਹਮਸਾਇਆ (ਈ), ਗੁਆਂਢੀ (ਦਲ) ॥

ਪੜੋਤਾ(ਤ੍ਰਾ), ਪੁ:—ਪੋਤ੍ਰੇ ਦਾ ਪੁਤ੍ਰ, ਪੁਤ੍ਰ ਦਾ ਪੋਤ੍ਰਾ ॥

ਪੜੋਤੀ(ਤ੍ਰੀ), ਸ:—ਪੁਤ੍ਰ ਦੀ ਪੋਤ੍ਰੀ ॥

ਪੜੋਪਾ, ਸ:, **ਪੜੋਪੀ,** ਪੁ: } ਅਨਾਜ ਦਾ ਇੱਕ ਨਾਪ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਸੇਰ ਡੇਢ੍ਹ ਸੇਰ ਦਾਣੇ ਆਉਂਦੇ ਹਨ ॥

ਪੜ੍ਹੌਤੀ, ਸ:—ਸਿਖਾਉਤ, ਕਿਸੇ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਕੋਈ ਗੱਲ ਸਿਖਾਉਣੀ ॥

ਪਾ, ਪਾਉ } ਪੁ:—ਚੌਥਾ ਹਿੱਸਾ, ਇੱਕ ਤੋਲ, ਸੇਰ ਦਾ ਚੌਥਾ ਹਿੱਸਾ ॥

ਪਾਉ ਰੋਟੀ, ਸ:—ਮੋਟੀ ਖਮੀਰੀ ਰੋਟੀ ॥

ਪਾਂ, ਸ:—ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦੀ ਖੁਰਕ ਜਾਂ ਖਾਜ ॥

ਪਾਉਟਾ, ਪਾਉਂਟਾ } ਪੁ:—ਪੈਰਾਂ ਦਾ ਇੱਕ ਗਹਿਣਾ ॥

ਪਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਲੱਭਣਾ, ਅੰਦਰ ਰਖਣਾ, ਪੱਤਣਾ, ਪਹਿਨਣਾ, ਮਕਾਨ ਬਨਾਉਣਾ, ਸ਼ੁਰੂ ਕਰਨਾ, ਮਦਰਸੇ ਬਹਾਲਣਾ ॥

ਪਾਉਂਤ (ਤੀ), ਸ:—'ਪੈਂਦ' ਵੇਖੋ ॥

ਪਾਉਲਾ, ਪੁ: } **ਪਾਉਲੀ,** ਸ: } ਚੁਆਨੀ, ਚਾਰ ਆਨਿਆਂ ਦਾ ਸਿੱਕਾ ॥

ਪਾਉਲੀ, ਪੁ:—ਦਰਿਆਈ ਉਨਣ ਵਾਲਾ ॥

ਪਾਉੜ, ਪੁ:—ਘੋੜੇ ਜਾਂ ਖੋਤੇ ਦਾ ਖੁਰ, 'ਪੌੜ' ਵੇਖੋ ॥

ਪਾਇਆ, ਪੁ:—ਅਸਲ ਮੁੱਲੋਂ ਤੋਂ ਵੱਧ ਮੁਲ ਪੁਰ ਵੇਚਣਾ, ਦਰਜਾ, ਮਰਾਤਬਾ, ਮੰਜੇ ਆਦਿਕ ਦਾ ਪਾਵਾ ॥

ਪਾਇਆ, ਸ:—ਤਾਕਤ, ਬਲ, ਸਮਰਥਾ ॥

ਪਾਇਣ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਜਲ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਵਾਲਾ ਪੰਛੀ ॥

ਪਾਇੰਤ (ਤੀ) } **ਪਾਇੰਦ** } 'ਪੈਂਦ' ਵੇਖੋ ॥

ਪਾਇੰਤਾ } **ਪਾਇੰਤ੍ਰਾ (ਤਾ)** } ਪੁ:—'ਪੈਂਤਰਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਪਾਇ ਭਰਨਾ ਕ੍ਰਿ:—ਚਲਦੇ ਜਾਣਾ, ਛੋਟੀ ਛੋਟੀ ਟੁਰਨਾ ॥

ਪਾਇਲ, ਸ:—ਇੱਕ ਛੋਟਾ ਤੰਬੂ, ਪਕਾਉਣ ਲਈ ਘਾਹ ਵਿਚ ਖਲੋਤੇ ਹੋਏ ਅੰਬ, ਮੋਰ ਦੀ ਖਿਲਾਰੀ ਹੋਈ ਪੂਛ, ਖੁਸ਼ੀ ਨਾਲ ਕਿਸ ਚੀਜ਼ ਦੇ ਗਿਰਦੇ ਫਿਰਨਾ (ਪਾਉਣਾ) ॥

ਪਾਇਲੀ, ਵਿ:—ਪਾਇਲ ਵਿੱਚ ਪਕਾਯਾ ਹੋਇਆ (ਅੰਬ) ॥

ਪਾਈ, ਸ:—ਅਨਾਜ ਦਾ ਇਕ ਨਾਪ, ੧੮ ਮਣ (ਕਣਕ), ੧੨ ਮਣ (ਜੌਂ), ਆਨੇ ਦਾ ਅੱਠਵਾਂ ਜਾ ਬਾਰ੍ਹਵਾਂ ਹਿੱਸਾ, ਚਾਰ ਟੋਪੇ (੧੬ ਤੋਂ ੨੫ ਸੇਰ ਅਨਾਜ) ॥

ਪਾਈਯਾ, ਪੁ:—ਪਾਉ, ਚੋਥਾ ਹਿੱਸਾ ॥

ਪਾਸ, ਕ੍ਰਿ:, ਵਿ:—ਕੋਲ, ਨੇੜੇ, ਲਾਗੇ ॥
ਵਿ:—ਜੋ ਇਮਤਿਹਾਨ ਵਿੱਚ ਪੂਰਾ ਉਤਰੇ (ਹੋਣਾ, ਕਰਨਾ) ॥

ਪਾਸ ਨਾਂ ਪੈਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਨਾਂ ਹੋਣਾ, ਨਾਂ ਵਰਤਣਾ ॥

ਪਾਸ ਪੈਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—(ਗੱਡੀ ਦਾ) ਇੱਕ ਪਾਸੇ ਡਿਗਣਾ ॥

ਪਾਸੀਂ ਪਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਇੱਕ ਦੂਏ ਵੱਲ ਫੇਲਣਾ । (ਮੋਟੇ ਆਦਮੀ ਜਾਂ ਘੋੜੇ ਦਾ) ॥

ਪਾਸ ਰਹਿਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਨੌਕਰੀ ਵਿੱਚ ਹਾਜ਼ਰ ਰਹਿਣਾ ॥

ਪਾਸੰਗ, ਪੁ:—ਤੱਕੜੀ ਦੇ ਛਾਬੇ ਵਿੱਚ ਭਾਰ ਪੂਰਾ ਕਰਨ ਲਈ ਜੋ ਚੀਜ਼ ਰੱਖੀ ਜਾਵੇ, ਦੋ ਛਾਬਿਆਂ ਦੇ ਭਾਰ ਦਾ ਫ਼ਰਕ, ਪਾਸਕੂ ॥

ਪਾਸੰਗ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਭਾਰ ਪਾ ਕੇ ਤੱਕੜੀ ਦੇ ਛਾਬੇ ਇੱਕੋ ਜੇਹੇ ਕਰਨਾ ॥

ਪਾਸੰਗ ਦੇਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਤੋਲ ਪੂਰਾ ਕਰਨ ਲਈ ਪਾਸੰਗ ਛਾਬੇ ਵਿੱਚ ਪਾਉਣਾ ॥

ਪਾਸਣਾ, ਪੁ:—ਅੰਗੀ, ਪਾਸਾ (ਹੋਰਨਾਂ ਪਦਾਂ ਨਾਲ ਜੁੜ ਕੇ) ॥

ਪਾਸਣਾ ਦੇ ਜਾਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਕਿਸੇ ਪਾਸਿਓਂ ਫਿਰ ਜਾਣਾ ॥

ਪਾਸਣਾ ਦੇਣਾ ਕ੍ਰਿ:—ਅੱਡੀ ਲਾਕੇ ਘੋੜਾ ਦੁੜਾਉਣਾ ॥

ਪਾਸਤੀ ਸ:—ਪਤਲੀ ਰੋਟੀ ॥

ਪਾਸ ਬਾਣ, ਪਾਸ ਮਾਣ } ਪੁ:—ਜੋ ਪਹਿਰਾ ਦੇਵੇ, ਰਾਖਾ, ਛੱਤ ਦਾ ਇੱਕ ਸ਼ਤੀਰ ॥

ਪਾਸਲਾ, ਵਿ:—ਜੋ ਪਾਸ ਜਾਂ ਨੇੜੇ ਹੀ ਹੋਵੇ ॥

ਪਾਸਾ, ਪੁ:—ਜਿਸ ਚੀਜ਼ ਨੂੰ ਸਿੱਟ ਕੇ ਜੂਆ ਖੇਡਦੇ ਹਨ, ਉਸ ਦਾ ਸਿੱਟਣਾ, ਸੱਜੇ ਖੱਬੇ ਦਾ ਹਿੱਸਾ, ਤਰਫ ॥

ਪਾਸਾ ਪੈਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਪਾਸਾ ਸਿੱਟਿਆ ਜਾਣਾ, ਚੰਗੇ ਭਾਗ ਹੋਣੇ ॥

ਪਾਸੂੰਗ, ਪੁ:—'ਪਾਸੰਗ' ਵੇਖੋ ॥

ਪਾਸੋਂ, ਅਵ:—ਕੋਲੋਂ, ਨਾਲੋਂ, ਦੇ ਵਸੀਲੇ, ਦੀ ਰਾਹੀਂ ॥

ਪਾਸੋ ਪਾਸ, ਕ੍ਰਿ:, ਵਿ:—ਕੋਲ ਹੀ, ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਨਾਲ ਲਗਦੇ ॥

ਪਾਹ, ਪੁ:—ਰੰਗਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲੇ ਕਪੜੇ ਨੂੰ ਫਟਕੜੀ ਆਦਿਕ ਦੇ ਪਾਣੀ ਵਿੱਚ ਡੋਬਣਾ, ਅਸਰ (ਦੇਣਾ, ਲਾਉਣਾ) ॥

ਅਵ:—ਪਾਸ, ਕੋਲ, ਨੇੜੇ, ਲਾਗੇ ॥

ਪਾਹਣ, ਪੁ:—ਛਿੱਤਰ, ਪੱਥਰ, ਪੱਥਰ ਦੀ ਮੂਰਤ ॥

ਪਾਹਰੂ, ਪੁ:—ਪਹਿਰਾ ਦੇਣ ਵਾਲਾ, ਰਾਖਾ ॥

ਪਾਹੜਾ, ਪੁ:—ਬਾਰਾਂ ਸਿਙਾ, ਪੜ੍ਹਾਕੂ ॥

ਪਾਹੜੀ, ਸ:—ਬਾਰਾ ਸਿੰਗੀ ॥

ਪਾਹਰੂ, ਪੁ:—'ਪਾਹਰੂ' ਵੇਖੋ ॥

ਪਾਹੀ, ਪੁ:—ਦੂਏਦੀ ਜਿਮੀ ਕਿਰਾਏ ਪੁਰ ਵਾਹੁਣ ਵਾਲਾ ਕਿਰਸਾਣ ॥

ਪਾਹੁ, ਪੁ:—'ਪਾਹ' ਵੇਖੋ ॥

ਪਾਹੁਣਾ, ਪੁ:—'ਪਰਾਹੁਣਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਪਾਹੁਲ, ਸ:—ਸਿੰਘ ਸਜਣ ਦੀ ਰੀਤ, ਦਸਮ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦੀ ਬਾਣੀ ਪੜ੍ਹਕੇ ਲੋਹੇ ਦੇ ਹਥਿਆਰ ਨਾਲ ਹਿਲਾਇਆ ਹੋਯਾ ਸ਼ਰਬਤ, ਅੰਮ੍ਰਿਤ (ਦੇਣੀ, ਲੈਣੀ) ॥

ਪਾਹੁਲੀਆ, ਪੁ:—ਜਿਸ ਨੇ ਪਾਹੁਲ ਲਈ ਹੋਵੇ ॥

ਪਾਹੋ ਪਾਹ, ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—'ਪਾਸੋ ਪਾਸ' ਵੇਖੋ ॥

ਪਾਕ, ਸ:—ਫੋੜੇ ਦੀ ਮੈਲ (ਪੈਣੀ) ॥

ਵਿ:—ਸ਼ੁੱਧ, ਪਵਿਤ੍ਰ, ਸਾਫ, ਨਖਾਲਸ, ਨਿਰਦੋਸ, ਸੁੱਚਾ ॥

ਪਾਕਟ, ਸ:—ਜੇਬ, ਖੀਸਾ ॥

ਪਾਕਟ ਬੁਕ, ਸ:—ਜੇਬ ਵਿੱਚ ਰੱਖਣ ਵਾਲੀ ਨੋਟ ਬੁਕ ॥

ਪਾਕਾ, ਪੁ:—ਪਿੰਡੇ ਦਾ ਪੱਕ ਜਾਣਾ, ਫੋੜੇ ਫਿੰਮਣੀਆ ਨਿਕਲਣਾ ॥

ਪਾਕੀ, ਸ:—ਪਾਕ ਹੋਣ ਦਾ ਗੁਣ, ਸਫਾਈ, ਪਵਿਤ੍ਰਤਾਈ, ਉਸਤਰਾ ॥

ਪਾਖੰਡ, ਪਾਖੰਡਣ(ਡੀ) } 'ਪਖੰਡ' ਆਦਿਕ ਵੇਖੋ ॥

ਪਾਖਰ ਪੁ:—ਕਾਠੀ ਸਾਰੇ ਸਮਿਆਨ ਸਮੇਤ ॥

ਪਾਖਾਨਾ ਪੁ:—'ਪਖਾਨਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਪਾਖੀ ਸ:—ਬਚਾਉ, ਰੱਖੀ, ਬਲ ॥

ਪਾਗ, ਸ:—ਦਾਣਿਆਂ ਮੇਵੇ ਆਦਿਕਾਂ ਉੱਪਰ ਜੋ ਖੰਡ ਚਾੜ੍ਹੀ ਜਾਵੇ (ਦੇਣਾ) ॥

ਪਾਗਣਾ ਕ੍ਰਿ:—ਦਾਣੇ ਆਦਿਕਾਂ ਤੇ ਖੰਡ ਜਾਂ ਲੂਣ ਚਾੜ੍ਹਨਾ॥

ਪਾਗਲ ਵਿ:—ਜਿਸ ਨੂੰ ਸੁਰਤ ਨਹੀਂ, ਸੁਦਾਈ, ਕਮਲਾ,ਮੂਰਖ ॥

ਪਾਗੜੇ ਪੁ:—ਬਾਲਾਂ ਦੀਆਂ ਲੱਤਾਂ ਵਿੱਚ ਪਾਉਣ ਵਾਲੀਆਂ ਲੋਹੇ ਦੀਆਂ ਪੰਜ ਕੜੀਆਂ ॥

ਪਾਂਗੁਲਾ, ਵਿ:—ਲੰਗੜਾ, ਲੰਬਾ, ਲੂਲ੍ਹਾ ॥

ਪਾਚਕ }
ਪਾਚਣ } ਪੁ:—ਜਿਸ ਦੁਆ ਨਾਲ ਪਚਾਉਣ ਦੀ ਤਾਕਤ ਵਧੇ, ਚੂਰਨ ਆਦਿਕ ॥
ਪਾਚੁਣ }

ਪੱਛੂ, ਵਿ:—ਜੋ ਪਿੱਛੇ ਰਹੇ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਦਲੇਰੀ ਨਹੀਂ ॥

ਪਾਜ, ਪੁ:—ਸੋਨੇ ਜਾਂ ਚਾਂਦੀ ਦਾ ਮੁਲੰਮਾ, ਵਿਖਾਵਾ ॥

ਪਾਂਜਾ, ਪੁ:—ਪੰਜ ਦਾ ਅੰਕ, ੫ ॥

ਪਾਜਾਮਾ, ਪੁ:—'ਪਜਾਮਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਪਾਜੀ, ਵਿ:—ਕਮੀਨਾ । ਪੁ:—ਨੀਚ ਆਦਮੀ, ਦੁਸ਼ਟ ॥

ਪਾਟ, ਪੁ:—ਪਾਟਣਾ, ਤਖਤਾ, ਤਾਕ, ਬੂਹਾ, ਨਦੀ ਦੀ ਚੌੜਾਈ ॥

ਪਾਟ, ਸ:—ਹਿੱਸਾ, ਸ਼ਾਖ ॥

ਪਾਟਕ, ਪੁ:—ਹਿੱਸਾ, ਫੁੱਟ, ਅਣ ਮੇਲ (ਪੈਣਾ) ॥

ਪਾਟਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਤ੍ਰੇੜ ਆਉਣੀ, ਟੁੱਟਣਾ, ਖੁਲ੍ਹਣਾ ॥

ਪਾਟੰਬਰ, ਪੁ:—ਪੱਟ ਦਾ ਕੱਪੜਾ ।

ਪਾਟਾ ਪੁਰਾਣਾ, ਵਿ:—ਪੁਰਾਣਾ ਹੋਕੇ ਪਾਟਾ ਹੋਯਾ (ਕੱਪੜਾ ਆਦਿਕ) ॥

ਪਾਠ, ਪੁ:—ਸਬਕ ਸੈਥਾ, ਧਰਮ ਪੁਸਤਕ ਦਾ ਪੜ੍ਹਨਾ (ਕਰਨਾ) ॥

ਪਾਠ ਸ਼ਾਲਾ, ਸ:—ਸਕੂਲ, ਮਦਰਸਾ, ਪੜ੍ਹਨ ਦੀ ਥਾਂ ॥

ਪਾਠਕ, ਪੁ:—ਪੜ੍ਹਨ ਵਾਲਾ ॥

ਪਾਠਾ, ਪੁ:—ਹਾਥੀ ਦਾ ਬੱਚਾ ॥

ਪਾਂਡਾ, ਪੁ:—ਜੋਤਸ਼ੀ, ਇੱਕ ਜਾਤ ਦੇ ਬ੍ਰਾਹਮਣ, ਤੀਰਥ ਦਾ ਪਰੋਹਤ ॥

ਪਾਂਡੀ, ਪੁ:—ਪੰਡ ਚੁੱਕਣ ਵਾਲਾ, ਮਜ਼ੂਰ ॥

ਪਾਂਡੂ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦੀ ਚਿੱਟੀ ਮਿੱਟੀ, ਇੱਕ ਰਾਜਾ ॥

ਪਾਂਡੋ, ਪੁ:—ਪਾਂਡੂ ਰਾਜੇ ਦੇ ਪੰਜ-ਪੁਤ੍ਰ, ਯੁਧਿਸ਼ਟਰ, ਅਰਜਨ,ਭੀਮ,ਨਕੁਲ ਅਤੇ ਸਹਦੇਵ ॥

ਪਾਣ, ਪੁ:—ਕਲਫ, ਕਪੜੇ ਨੂੰ ਲਾਉਣ ਵਾਲੀ ਮਾਇਆ (ਕਰਨੀ, ਲਾਉਣੀ), ਲੋਹੇ ਦੀ ਪੱਕਿਆਈ (ਚਾੜ੍ਹਨੀ) ॥

ਪਾਣ ਪਤ, ਸ:—ਇੱਜ਼ਤ, ਅੱਬਰੋ (ਲਾਹਣੀ, ਲਾਹੁਣੀ) ॥

ਪਾਣਾ, ਪੁ:—ਪੀਠੇ ਜਵਾਂ ਜਾਂ ਖਲ ਵਿੱਚ ਪਾਣੀ ਪਾਯਾ ਹੋਯਾ ॥

ਪਾਣੀ, ਪੁ:—ਜਿਸ ਚੀਜ਼ ਦੇ ਪੀਣ ਨਾਲ ਤ੍ਰੇਹ ਮਿਟ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਜਲ, ਆਬ, ਚਮਕ, ਸ਼ਰਮ, ਹਯਾ, ਆਦਰ, ਮਾਣ ॥

ਵਿ:—ਪਾਣੀ ਵਰਗਾ ਪਤਲਾ ਜਾਂ ਠੰਢਾ, ਪਾਣੀ ਵਾਲਾ, ਫਿੱਕਾ ॥

ਪਾਣੀ ਉਤਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਮੋਤੀਆ ਬਿੰਦ ਹੋ ਜਾਣਾ ॥

ਸੋਨੇ ਦਾ ਪਾਣੀ, ਪੁ:—ਮੁਲੰਮਾ, ਸੁਨਹਿਰੀ ਗਿਲਟ ॥

ਪਾਣੀ ਹੋਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਪੰਘਰਨਾ, ਗਲਣਾ ॥

ਠੰਢਾ ਪਾਣੀ, ਪੁ:—ਸ਼ਰਾਬ ॥

ਖਾਰਾ ਪਾਣੀ, ਪੁ:—ਸਲੂਣਾ ਪਾਣੀ, ਸ਼ੋਰਾਦਾਰ ॥

ਪਾਣੀ ਚੋਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਮਰਨ ਲੱਗਿਆਂ ਮੂੰਹ ਵਿੱਚੋਂ ਪਾਣੀ ਕਿਰਨਾ ॥

ਪਾਣੀ ਛੱਡਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਪਰਮੇਉ ਆਉਣਾ ॥

ਪਾਣੀ ਦਾ ਬੁਲਬੁਲਾ, ਪੁ:—ਛੇਤੀ ਨਾਸ਼ ਹੋਣ ਵਾਲੀ ਚੀਜ਼ ॥

ਪਾਣੀ ਦੇਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਰੁੱਖ ਦੀ ਜੜ ਵਿਚ ਪਾਣੀ ਪਾਉਣਾ, ਪੈਲੀ ਵਿਚ ਪਾਣੀ ਵਗਾਉਣਾ, ਪਿਤਰਾਂ ਦੇ ਨਾਉਂ ਦਾ ਪਾਣੀ ਤਲੀ ਵਿੱਚੋਂ ਛੱਡਣਾ ॥

ਪਾਣੀ ਪਾਣੀ ਹੋਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਸ਼ਰਮ ਦੇ ਮਾਰੇ ਤ੍ਰੇਲੀ ਆ ਜਾਣੀ ॥

ਪਾਣੀ ਪੀਕੇ ਜਾਤ ਪੁੱਛਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਬੇ ਪਰਵਾਹੀ ਨਾਲ ਕੰਮ ਕਰਕੇ ਪਿੱਛੋਂ ਸੋਚ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨੀ ॥

ਪਾਣੀ ਪੈਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਜੁਆਨੀ ਚੜ੍ਹਨੀ ॥

ਪਾਣੀ ਫੇਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਮੁਲੰਮਾ ਕਰਨਾ, ਗਿਲਟ ਚੜ੍ਹਾਉਣਾ ॥

ਪਾਣੀ ਬਦਲਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਇੱਕ ਥਾਂ ਤੋਂ ਦੂਈ ਥਾਂ ਜਾ ਰਹਿਣਾ (ਸ਼ਰੀਰ ਦੀ ਅਰੋਗਤਾ ਵਾਸਤੇ) ॥

ਪਾਣੀ ਭਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਅਧੀਨ ਹੋਣਾ, ਟਹਿਲ ਕਰਨੀ ॥

ਪਾਣੀ ਮਾਰ, ਵਿ:—ਪਾਣੀ ਨਾਲ ਵਿਗੜੀ ਹੋਈ (ਧਰਤੀ), ਜਿਸ (ਗੱਲ) ਦਾ ਵਸਾਹ ਨਹੀਂ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਫੋਲਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਪਿੱਛ ਨਹੀਂ ਨਿਕਲਦੀ ॥

ਪਾਣੀ ਲਾਗ, ਪੁ:,ਸ:—ਦੂਈ ਥਾਂ ਦਾ ਪਾਣੀ ਨਾ ਸੁਖਾਉਣਾ ॥

ਪਾਣੀ ਵਿਖਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਪਸ਼ੂ ਨੂੰ ਪਾਣੀ ਪਿਆਉਣ ਲਈ ਪਾਣੀ ਕੋਲ ਲੈ ਜਾਣਾ ॥

ਪਾਤਸ਼ਾਹ, ਪੁ:—ਮੁਸਲਮਾਨ ਰਾਜਾ, ਸਭਤੋਂ ਵੱਡਾ ਹਾਕਮ, ਸਿੱਖਾਂ ਦੇ ਗੁਰੂ ॥

ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਗਰਦੀ, ਸ:—ਰਾਜ ਦਾ ਵਿਗੜਨ (ਰੌਲੀ, ਪੈਣੀ) ॥

ਪਾਤਸ਼ਾਹੀ, ਸ:—ਰਾਜ, ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦਾ ਇਲਾਕਾ, ਸਰਕਾਰ, ਸਿਖਾਂ ਦੇ ਦਸਾਂ ਗੁਰੂਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਹਰੇਕ ॥

ਪਾਤਣੀ, ਸ:—ਜੋ ਪਤਣ ਦੇ ਪਾਸ ਰਹੇ, ਪੱਤਣ ਦੀ ਨਚੀਕੀ। ਪੁ:—ਪੱਤਣ ਵਾਲਾ, ਮਲਾਹ ॥

ਪਾਤੰਬਰ, ਪੁ:—ਪੱਟ ਦਾ ਕਪੜਾ ॥

ਪਾਤਰ
ਪਾੜ੍ਹ } ਪੁ:—ਭਾਂਡਾ, ਅਧਕਾਰੀ ॥

ਪਾਤਲ, ਪੁ:—ਬੱਧੀਆਂ ਬਣਾਉਣ ਵਾਲੀ ਛੋਟੀ ਆਰੀ, ਠੀਕਰੀਆਂ ਗੀਟੇ ਆਦਿਕ ਪਾਣੀ ਉੱਤੇ ਸੁੱਟਣੇ ॥

ਪਾਤਾਲ, ਪੁ:—'ਪਤਾਲ' ਵੇਖੋ ॥

ਪਾਤੀ, ਸ:—ਚਿੱਠੀ ਪਤ੍ਰ, ਖਤ ॥

ਪੱਥਾ, ਪੁ:, **ਪੱਥੀ,** ਸ: — ਗੋਹੇ ਦੀ ਟਿੱਕੀ ਸੁਕਾਈ ਹੋਈ, ਥੱਪੀ ॥

ਪੱਥੂ, ਪੁ:—ਪੱਥੀਆਂ ਪੱਥਣ ਵਾਲਾ ॥

ਪਾਂਦ, ਸ:—'ਪੈਂਦ' ਵੇਖੋ ॥

ਪਾਦਸ਼ਾਹ, ਪੁ:, **ਪਾਦਸਾਹੀ,** ਸ: — 'ਪਾਤਸਾਹ' ਆਦਿਕ ਵੇਖੋ ॥

ਪਾਦਰੀ, ਪੁ:—ਈਸਾਈ ਧਰਮ ਦਾ ਉਪਦੇਸ਼ਕ ਜਾਂ ਆਗੂ ॥

ਪਾਂਦੀ, ਸ:—'ਪੈਂਦ' ਵੇਖੋ ॥

ਪਾਧਾ, ਪਾਂਧਾ — ਪੁ:—ਵਿਆਹ ਆਦਿਕ ਦੀ ਕਿਰਤ ਕਰਾਉਣ ਵਾਲਾ, ਬ੍ਰਾਹਮਣ, ਜੋ ਪੜ੍ਹਾਉਣ ਦਾ ਜਾਂ ਲੇਖਾ ਸਿਖਾਉਣ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰੇ ॥

ਪਾਂਧਣ, ਸ:, **ਪਾਂਧੀ,** ਪੁ: — ਪੰਧ ਕਰਨ ਵਾਲਾ (ਲੀ), ਰਾਹੀ, ਮੁਸਾਫਰ ॥

ਪਾਨ, ਪੁ:—ਚੂਨਾ ਕੱਥ ਆਦਿਕ ਲਾਕੇ ਚੱਬਣ ਵਾਲਾ ਪੱਤਾ, ਤਾਸ਼ ਦਾ ਇੱਕ ਲਾਲ ਰੰਗ, ਪਾਨ ਦੇ ਪੱਤੇ ਦੀ ਸ਼ਕਲ ॥

ਪਾਨ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਪੀਣਾ ॥

ਪਾਨਦਾਨ, ਪੁ:—ਪਾਨ ਦੇ ਪੱਤੇ ਰੱਖਣ ਵਾਲਾ ਡੱਬਾ ॥

ਪਾਨ ਲਗਾਉਣਾ, ਪਾਨ ਲਾਉਣਾ — ਕ੍ਰਿ:—ਚੱਬਣ ਵਾਸਤੇ ਪਾਨ ਨੂੰ ਚੂਨਾ ਕੱਥਾ ਆਦਿਕ ਮਸਾਲਾ ਲਾਉਣਾ ॥

ਪਾਨੜੀ, ਪੁ:—ਪਾਨ ਦਾ ਸੁੱਕਾ ਹੋਇਆ ਪੱਤਾ ॥

ਪਾਪ, ਪੁ:—ਗੁਨਾਹ, ਬੁਰਾ ਕੰਮ, ਅਪਰਾਧ, ਦੋਸ਼ (ਕਰਨਾ) ॥

ਪਾਪਾਤਮਾ, ਪੁ:—ਬੜਾ ਭਾਰਾ ਪਾਪੀ ॥

ਪਾਪ ਕੱਟਜਾਣਾ, ਪਾਪ ਕੱਟਣਾ — ਕ੍ਰਿ:—ਪਾਪ ਦੂਰ ਹੋ ਜਾਣੇ ॥

ਪਾਪਣ, ਸ:—ਪਾਪ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਤੀਮਤ ॥

ਪਾਪਰੀ, ਸ:—'ਚਿਕੜੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਪਾਪੜ, ਪੁ:—ਦਾਲ ਦੇ ਆਟੇ ਦੀ ਬਹੁਤ ਪਤਲੀ ਟਿੱਕੀ ॥

ਪਾਪੜ ਵੇਲਣੇ, ਕ੍ਰਿ:—ਦੁਖ ਝਾਗਣੇ, ਮਕਰ ਕਰਨੇ ॥

ਪਾਪੜੀ, ਸ:—ਇੱਕ ਬੂਟੀ, ਪਤਲੀ ਮੱਠੀ ॥

ਪਾਪੀ, ਵਿ: ਕ੍ਰਿ:—ਪਾਪ ਕਰਨ ਵਾਲਾ, ਅਪਰਾਧੀ, ਨਿਰਦਈ ॥

ਪਾਰ, ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—ਦਰਿਆ ਦੇ ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ, ਪਰਲੀ ਤਰਫ ॥
ਪੁ:—ਦਰਿਆ ਦਾ ਦੂਆ ਪਾਸਾ, ਸਿਰਾ, ਹੱਦ, ਬੰਨਾ ॥

ਪਾਰ ਉਤਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਕੰਮ ਸਿਰੇ ਚੜ੍ਹ ਜਾਣਾ ॥

ਪਾਰ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਵਿੱਚੋਂ ਲੰਘਾਉਣਾ, ਮੁਕਾਉਣਾ, ਜਿੱਤਣਾ ॥

ਪਾਰ ਬਸਾਂਦੇ, ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—ਜਿੱਥੋਂ ਤਕ ਆਪਣੀ ਵਾਹ ਲੱਗੇ ॥

ਪਾਰ ਬ੍ਰਹਮ, ਪੁ:—ਪਰਮਾਤਮਾ, ਪਰਮੇਸ਼ਰ ॥

ਪਾਰ ਵਾਰ, ਕ੍ਰਿ:ਵਿ:—ਪਰਲੇ ਪੱਸੇ, ਦੂਏ ਬੰਨੇ ॥

ਪਾਰ ਵਾਲਾ, ਪੁ:—ਜੋ ਮਨੁੱਖ ਪਰਲੇ ਪਾਸੇ ਰਹਿੰਦਾ ਹੋਵੇ ॥

ਪਾਰਸ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਪੱਥਰ ਜਿਸ ਨਾਲ ਲੱਗਕੇ ਲੋਹਾ ਸੋਨਾ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਰਤਨਾਂ ਦੀ ਕਸੌਟੀ, ਇੱਕ ਮੁਲਖ, ਇੱਕ ਰੁੱਖ। ਵਿ:—ਤਕੜਾ, ਪੂਰਾ,ਪੱਕਾ ॥

ਪਾਰਸਣ, ਸ: } **ਪਾਰਸੀ,** ਪੁ: } ਪਾਰਸ ਦੇਸ ਦਾ(ਦੀ)ਵਸਨੀਕ, ਪਾਰਸ ਦੀ ਪੁਰਾਣੀ ਕੌਮ ਜੋ ਬੰਬਈ ਦੇ ਅਲਾਕੇ ਵਿੱਚ ਵੱਸਦੀ ਹੈ ॥

ਪਾਰਸਲ, ਪੁ:—ਕੁਰੇਰਿਆਂ ਢੱਕ ਕੇ ਬੰਦ ਕੀਤੀ ਹੋਈ ਗੰਢ,ਬਸਤਾ, ਬੁਗਚਾ ॥

ਪਾਰਸੀ, ਸ:—ਫਾਰਸ ਦੀ ਬੋਲੀ। ਵਿ:—ਪਾਰਸ ਦਾ ॥

ਪਾਰਸੀਕ, ਪੁ:—ਚੰਗੀ ਫਾਰਸੀ ਪੜ੍ਹਿਆ ਹੋਯਾ

ਪਾਰਖੀ, ਪੁ:—ਪਰਖਣ ਵਾਲਾ, ਖੋਜੀ ॥

ਪਾਰਚਾ, ਪੁ:—ਟੁਕੜਾ,ਕਾਂਤਰ, ਲੀਰ ॥

ਪਾਰਟੀ, ਸ:—ਟੋਲੀ, ਮੰਡਲੀ, ਧੜਾ, ਧਿਰ ॥

ਪਾਰਬਤੀ, ਸ:—ਮਹਾਦੇਵ ਦੀ ਇਸਤ੍ਰੀ ॥

ਪਾਰਲਾ, ਵਿ:—ਦਰਿਆ ਆਦਿਕ ਦੇ ਦੂਜੇ ਪੱਸੇ ਦਾ ॥

ਪਾਰਲੀਮਿੰਟ, ਸ:—ਵਲੈਤ ਦੇ ਰਈਸਾਂ ਅਤੇ ਆਮ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਰਾਜ ਸਭਾ ॥

ਪਾਰਾ, ਪੁ:—ਮਸ਼ਹੂਰ ਵਗਣ ਵਾਲੀ ਚਿੱਟੀ ਧਾਤ। ਵਿ:—ਭਾਰਾ ॥

ਪਾਰਾਵਾਰ, ਪੁ:—ਹੱਦ, ਬੰਨਾ, ਕੰਢੇ (ਉਰਲਾ ਤੇ ਪਰਲਾ) ॥

ਪਾਟੀ, ਸ:—ਹੌਲੇ ਮੇਲ ਦਾ ਪਾਰਾ, ਕਾਠ ਦੇ ਜਿਸ ਡਾੜ੍ਹੇ ਵਿੱਚ ਵੇਲਨੇ ਤੋਂ ਰਹੁ ਨਿਕਲ ਕੇ ਪੈਂਦੀ ਹੈ, ਛੋਟਾ ਕੁੱਪਾ, ਮਿੱਟੀ ਦਾ ਛੋਟਾ ਘੜਾ ॥

ਪਾਰੋਂ, ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—ਪਾਰਲੇ ਪਾਸਿਓਂ ॥

ਪਾਲ, ਸ: ਪੁ:—ਲੀਕ, ਕਤਾਰ, ਪੰਗਤ, ਪਾਲਣ ਵਾਲਾ ॥

ਪਾਲਕ, ਪੁ: ਸ:—ਇੱਕ ਸਾਗ, ਪਾਲਣ ਵਾਲਾ ਵਿ:-ਜੋ ਪਾਲਿਆ ਹੋਵੇ,ਬਣਾਉਟੀ ਪੁਤ੍ਰ ॥

ਪਾਲਕੀ, ਸ:—ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦੀ ਡੋਲੀ, ਪੀਨਸ ॥

ਪਾਲਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਖੁਆ ਪਿਆ ਕੇ ਵਡਾ ਕਰਨਾ, ਸਹਾਰਾ ਦੇਣਾ ॥

ਪਾਲਨਾ, ਸ:—ਪਾਲਣ ਦਾ ਕੰਮ, ਪਰਵਰਸ਼ਤੀ॥ ਪੁ:—ਪੰਘੂੜਾ ॥

ਪਾਲਣਾ, ਪੁ:—ਕੱਪੜੇ ਦਾ ਲੰਬਾ, ਪੱਲਾ ॥

ਪਾਲਾ, ਪੁ:—ਟੋਲੀ, ਆਪਣੇ ਬਚਾਉ ਦਾ ਫਿਕਰ, ਠੰਢ, ਸਿਆਲਾ, ਕੱਕਰ, ਸਰਣੀ ॥

ਪਾਲਿਸ਼, ਪੁ:—ਰੋਗਨ,ਚਮਕਾਉਣ ਵਾਲਾ ਮਸਾਲਾ (ਕਰਨਾ) ॥

ਪਾਲਿਸੀ, ਸ:—ਰਾਜਨੀਤਿ,ਹਿਕਮਤ,ਉਸਤਾਦੀ ਛਲ ਵਲ ॥

ਪਾਲੀ, ਪੁ:—ਡੰਗਰਚਾਰਨ ਵਾਲਾ, ਆਜੜੀ ॥

ਸ:—ਪਾਲ, ਕਤਾਰ, ਪੰਗਤ, ਲੜੀ ॥

ਪਾਲੋ ਪਾਲ, ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—ਇੱਕ ਪਾਲ ਜਾਂ ਕਤਾਰ ਵਿੱਚ ॥

ਪਾਵਾ, ਪੁ:—ਚੌਕੀ ਮੰਜੀ ਕੁਰਸੀ ਆਦਿਕ ਦੀ ਲੱਤ ॥

ਪਾੜ, ਪੁ:—ਕੰਧ ਦੇ ਵਿੱਚ ਕੀਤੀ ਹੋਈ ਮੋਰੀ, ਖੂਹ ਦਾ ਟੋਇਆ, ਚੀਰ, ਕਪੜਾ ਪਾੜਨ ਦੀ ਅਵਾਜ਼ ॥

ਪਾੜ ਸਿੱਟਣਾ (ਦੇਣਾ)
ਪਾੜ ਮਾਰਨਾ } ਕ੍ਰਿ:—ਕੰਧ ਪਾੜਨੀ ਛੇਕ ਕਰਨਾ, ਚੀਰਨਾ

ਪਾੜ ਪਾੜਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਪਹਿਲੀ ਵਾਹੀ ਕਰਨੀ।

ਪਾੜਛਾ, ਪੁ:—ਹਰਟ ਦੀਆਂ ਟਿੰਡਾਂ ਦਾ ਪਾਣੀ ਜਿਸ ਕਾਠ ਦੀ ਮੋਰੀ ਵਿਚ ਪੈਂਦਾ ਹੈ, ਪਰਨਾਲਾ ॥

ਪਾੜਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਚੀਰਨਾ, ਟੋਟੇ ਕਰਨਾ, ਛੇਕ ਕਰਨਾ ॥

ਪਾੜ੍ਹਾ, ਵਿ:—ਬਹੁਤ ਪੜ੍ਹਿਆ ਹੋਇਆ (ਨਿੰਦਾ ਵਾਚਕ), ਹਰਨ ॥

ਪਾੜ੍ਹੀ ਸ:—ਇੱਕ ਪੰਖੇਰੂ, ਘੁੱਗੀ ॥

ਪਾੜੂ, ਵਿ:—ਪਾੜਨ ਵਾਲਾ ॥

ਪਾੜ੍ਹੂ, ਵਿ:—'ਪਾੜ੍ਹਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਪਾੜੇ ਪੈਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਜਦ ਤਕ ਆਪਣੀ ਗੱਲ ਨਾਂ ਮੰਨੀ ਜਾਵੇ, ਇੱਕ ਟੋਏ ਵਿੱਚ ਪਏ ਰਹਿਣਾ ਅਤੇ ਕੁਝ ਨਾ ਖਾਣਾ ਪੀਣਾ (ਕਈ ਫਕੀਰ ਕਰਦੇ ਹਨ) ॥

ਪਿਉ, ਪੁ:—ਜਿਸ ਮਰਦ ਦੀ ਕੋਈ ਉਲਾਦ ਹੈ, ਬਾਪ, ਪਿਤਾ ।

ਪਿਉਕਾ, ਵਿ:—ਪਿਉ ਦਾ ॥

ਪਿਉਕੇ, ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:, ਪੁ:—ਪਿਉ ਦਾ ਘਰ ਜਾਂ ਟੱਬਰ ॥

ਪਿਉਂਦ
ਪਿਉਂਦੀ } 'ਪੇਉਂਦ' ਆਦਿਕ ਵੇਖੋ ॥

ਪਿਆ, ਅਵ:—ਕ੍ਰਿਆ ਨਾਲ ਲੱਗਕੇ ਕੰਮ ਦਾ ਲਗਾਤਾਰ ਹੁੰਦੇ ਰਹਿਣਾ ਦੱਸਦਾ ਹੈ (ਪਿਆ ਪੜ੍ਹਦਾ ਹੈ) ॥

ਪਿਆਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਪੀਣ ਦੇਣਾ, ਖੇਤ ਨੂੰ ਤਰ ਕਰ ਦੇਣਾ ॥

ਪਿਆਈ, ਸ:—ਪਿਆਉਣਦਾ ਕੰਮ ਜਾਂ ਮਜੂਰੀ

ਪਿਆਸ, ਸ:—ਪਾਣੀ ਪੀਣ ਦੀ ਚਾਹ, ਤ੍ਰੇਹ, ਇੱਛਿਆ ॥

ਪਿਆਸ ਬੁਝਾਉਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਤ੍ਰੇਹ ਹਟਾਉਣੀ ॥

ਪਿਆਸ ਮਰਨੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਪਾਣੀ ਨਾ ਮਿਲਨ ਕਰਕੇ ਤ੍ਰੇਹ ਹਟ ਜਾਣੀ ॥

ਪਿਆਸ ਮਾਰਨੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਤ੍ਰੇਹ ਰੋਕ ਕੇ ਹਟਾ ਦੇਣੀ ॥

ਪਿਆਸ ਲੱਗਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਪੀਣ ਦੀ ਚਾਹ ਹੋਣੀ ॥

ਪਿਆਸਾ, ਵਿ:—ਤ੍ਰਿਹਾਯਾ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਗੱਲ ਦੀ ਚਾਹ ਹੈ ॥

ਪਿਆਸੇ ਮਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਪਾਣੀ ਨਾਂ ਮਿਲਣ ਕਰਕੇ ਮਰਨਾ ॥

ਪਿਆਕ, ਪੁ:—ਪੀਣ ਵਾਲਾ, ਜੋ ਕਿਸੇ ਖਾਸ ਪੀਣ ਵਾਲੀ ਸ਼ੈ ਦਾ ਪਿਆਰਾ ਹੋਵੇ ॥

ਪਿਆਜ਼, ਪੁ:—ਮਸ਼ਹੂਰ ਭਾਜੀ, ਗੰਢਾ, ਗੰਢਾਂ ॥

ਪਿਆਜ਼ੀ, ਵਿ:—ਪਿਆਜ਼ ਦੇ ਰੰਗ ਦਾ, ਹਲਕਾ ਗੁਲਾਬੀ ॥ ਸ:—ਇਕ ਬੂਟੀ ॥

ਪਿਔਜ਼ੀ, ਸ:—ਕਾਲੇ ਜੇਹੇ ਦਾਣੇ ਜੋ ਕਣਕ ਦੇ ਅੰਦਰ ਉੱਗਦੇ ਹਨ ॥

ਪਿਆਦ, ਸ:—ਪਿਆਦਿਆਂ ਦੀ ਫ਼ੌਜ ॥

ਪਿਆਦਾ, ਪੁ:—ਪੈਰੀਂ ਤੁਰਨ ਵਾਲਾ ਸਿਪਾਹੀ, ਚਪੜਾਸੀ, ਸ਼ਤਰੰਜ ਦਾ ਇਕ ਮੋਹਰਾ ॥

ਪਿਆਦਾ ਦੌੜਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਸੱਦਣ ਲਈ ਆਦਮੀ ਮਗਰ ਭੇਜਣਾ ॥

ਪਿਆਨੋ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦਾ ਅੰਗ੍ਰੇਜ਼ੀ ਵਾਜਾ ॥

ਪਿਆਰ, ਪੁ:—ਮਹੱਬਤ, ਨੇਹੁੰ, ਦੋਸਤੀ, ਹਿਤ, ਪ੍ਰੀਤ (ਕਰਨਾ, ਰੱਖਣਾ) ॥

ਪਿਆਰ ਪੈਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਦੋਸਤੀ ਹੋਣੀ ॥

ਪਿਆਰਾ, ਵਿ:—ਜਿਸ ਨਾਲ ਪਿਆਰ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ, ਮਹਿਬੂਬ, ਕਿਸੇ ਚੀਜ਼ ਦੀ ਚਾਹ ਰੱਖਣ ਵਾਲਾ ॥

ਪੰਜ ਪਿਆਰੇ, ਪੁ:—ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਪੰਜਾਂ ਸਿੱਖਾਂ ਨੇ ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਜੀ ਪਾਸੋਂ ਪਹਿਲੇ ਪਹਿਲ ਪਾਹੁਲ ਲਈ ॥

ਪਿਆਰਿੜਿਆ, ਵਿ:—ਜਿਸਦੀ ਪਰਵਾਹ ਨਹੀਂ, ਨਿਕੰਮਾ ॥

ਪਿਆਲਣਾ (ਨਾ), ਕ੍ਰਿ:—ਪਿਆਉਣਾ, ਪਾਣੀ ਦੇਣਾ ॥

ਪਿਆਲਾ, ਪੁ:, **ਪਿਆਲੀ,** ਸ: } ਕਟੋਰਾ, ਸ਼ਰਾਬ, ਬੰਦੂਕ, ਦਾ ਰੰਜਕ ਦਾਣ ॥

ਹਮ ਪਿਆਲਾ ਹਮ ਨਿਵਾਲਾ, ਪੁ:—ਕੱਠੇ ਖਾਣ ਪੀਣ ਵਾਲੇ ਦੋਸਤ, ਪੱਕੇ ਯਾਰ ॥

ਪਿਸਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਪੀਠੇ ਜਾਣਾ, ਦਲੇ ਜਾਣਾ, ਚੂਰਾ ਹੋ ਜਾਣਾ ॥

ਪਿਸਤਾ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਮੇਵਾ, ਇਕ ਨਿੱਕੇ ਕੱਦ ਦਾ ਕੁੱਤਾ, ਮਧਰਾ ਆਦਮੀ ॥

ਪਿਸਤਾਕੀ, ਵਿ:—ਹਲਕੇ ਸਾਵੇ ਰੰਗ ਦਾ ॥

ਪਿਸਤੀ, ਸ:—ਪਿਸਤੇ ਦੀ ਕਿਸਮ ਦੀ ਕੁੱਤੀ ॥

ਪਿਸਤੌਲ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਛੋਟਾ ਹਥਿਆਰ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਛੱਰਾ ਅਤੇ ਬਰੂਦ ਭਰਕੇ ਚਲਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਤਮੰਚਾ ॥

ਪਿੰਸਲ, ਪੁ:—ਸਿਆਹੀ ਦੇ ਬਿਨਾ ਲਿਖਣ ਵਾਲੀ ਕਲਮ (ਸੁਰਮੇ ਜਾਂ ਪੱਥਰ ਦੀ) ॥

ਪਿਸਵਾਉਣਾ, **ਪਿਸਾਉਣਾ** } ਕ੍ਰਿ:—ਪੀਹਣ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਾਉਣਾ ॥

ਪਿਸਵਾਈ, **ਪਿਸਾਈ** } ਸ:—ਪੀਹਣ ਦਾ ਕੰਮ ਜਾਂ ਮਜੂਰੀ ॥

ਪਿਸਾਚ, ਪੁ:, **ਪਿਸਾਚਣੀ,** ਸ: } ਭੂਤ, ਪ੍ਰੇਤ, ਭੂਤਣੀ, ਡਾਇਣ ॥

ਪਿੱਸੂ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਨਿੱਕਾ ਉੱਡਣ ਵਾਲਾ ਕੀੜਾ, ਬਕਰੇ ਦੇ ਮਸਾਲੇ ਦੀ ਪਿਚਕਾਰੀ (ਜਿਸ ਨਾਲ ਮੁੰਡੇ ਖੇਡਦੇ ਹਨ) ॥

ਪਿੱਸੂ ਪੈਣੇ, ਕ੍ਰਿ:—ਫਿਕਰ ਲੱਗਣਾ, ਡਰ ਪੈਣਾ, ਘਾਬਰਨਾ ॥

ਪਿੱਸੂ ਮਾਰ, ਪੁ:—ਪਿੱਸੂਆਂ ਨੂੰ ਹਟਾਉਣ ਵਾਲੀ ਇੱਕ ਬੂਟੀ ॥

ਪਿਸਾਉਣਾ
ਪਿਸਾਈ } 'ਪਿਸਵਾਉਣਾ, ਆਦਿਕ' ਵੇਖੋ ॥

ਪਿਹਾਕ, ਪੁ:—ਪੀਹਣ ਵਾਲਾ ॥

ਪਿਕੰਬਰ, ਪੁ:—ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਦਾ ਭੇਜਿਆ ਹੋਯਾ, ਨਬੀ, ਰਸੂਲ ॥

ਪਿਕੰਬਰੀ, ਸ:—ਪਿਕੰਬਰ ਦਾ ਕੰਮ ਜੋ ਗੁਣ ਜਾ ਸੱਤਿਆ ॥

ਵਿ:—ਪਿਕੰਬਰ ਦਾ (ਪਿਕੰਬਰੀ ਵਾਕ = ਅਰੀਮ ਦੀ ਬਾਣੀ)॥

ਪਿੰਗਲ, ਪੁ:—ਛੰਦਾ ਬੰਦੀ ਦੀ ਵਿੱਦਯਾ, ਪਿੰਗਲਾ ॥

ਪਿੰਗਲਾ, ਸ:—ਇੱਕ ਨਾੜੀ ॥

ਪਿੰਗਲਾ, ਪੁ:
ਪਿੰਗਲੀ, ਸ: } ਜਿਸਦੇ ਹੱਥ ਪੈਰ ਨਾਂ ਚੱਲਣ, ਲੂਲ੍ਹਾ (ਲ੍ਹੀ) ॥

ਪਿਘਲਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—'ਪੰਘਰਨਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਪਿਘਲਾਉ, ਪੁ:—ਪੰਘਰਨ ਦਾ ਕੰਮ ॥

ਪਿਘਲਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—'ਪਘਾਰਨਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਪਿਘਲਾਊ, ਵਿ:—ਜੋ ਪਘਾਰਿਆ ਜਾ ਸੱਕੇ ॥

ਪਘਲਾਈ, ਸ:—ਪਿਘਲਾਉਣ ਦੀ ਮਜੂਰੀ ॥

ਪਿਚਕਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਨਪਿੱਡੇ ਜਾਣਾ, ਸੁੰਗੜਨਾ ॥

ਪਿਚਕਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਨਪਿੱਤਣਾ, ਘੁੱਟਣਾ, ਸੁੰਗੇੜਨਾ ॥

ਪਿਚਕਾਰਾ, ਪੁ:—ਵਿਆਹ ਸ਼ਾਦੀ ਦੀਆਂ ਖੇਡਾਂ, ਅੰਗ ॥

ਪਿਚਕਾਰੀ, ਸ:—ਇੱਕ ਨਲਕੀ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਪਾਣੀ ਆਦਿਕ ਭਰਕੇ ਪਿੱਛੋਂ ਡੰਡੀ ਦੇ ਦਬਾਉ ਨਾਲ ਉਸਦੀ ਧਾਰ ਦੂਰ ਤਕ ਪੁਚਾਉਂਦੇ ਹਨ (ਚਲਾਉਣੀ,ਮਾਰਨੀ) ॥

ਪਿਚਕਾਰੀ ਕਰਨੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਮਨੁਖ ਦੇ ਸਰੀਰ ਵਿਚ ਦੇਣੋਂ ਪਿਚਕਾਰੀ ਨਾਲ ਪਾਣੀ ਆਦਿਕ ਚਾੜ੍ਹਨਾ ॥

ਪਿੱਛ, ਸ:—ਉਬਲੇ ਹੋਏ ਚੌਲਾਂ ਦਾ ਪਾਣੀ ॥

ਪਿਛਲ ਖੁਰੀ, ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—ਪਿਛਲੇ ਪਾਸੇ ॥ ਸ:—ਡਾਇਣ ॥

ਪਿਛਲੱਗ, ਸ:,ਪੁ:—ਪਹਿਲੇ ਖੌਂਦ ਤੋਂ ਕਿਸੇ ਤੀਮਤ ਦਾ ਬਾਲ,ਨੌਕਰ ਦੀ ਉਲਾਦ, ਜੋ ਕਿਸੇ ਦੇ ਮਗਰ ਚੱਲੇ ॥

ਪਿਛਲਾ, ਪੁ:
ਪਿਛਲੀ, ਸ: } ਵਿ:—ਪਿੱਛੇ ਦਾ (ਦੀ), ਜੋ ਮਗਰੋਂ ਆਵੇ ॥

ਪਿਛਲੀ ਰਾਤ, ਸ:—ਪ੍ਰਭਾਤ, ਜਦੋਂ ਪਹਿਰ ਰਾਤ ਰਹੇ ॥

ਪਿਛਵਾੜਾ, ਪੁ:
ਪਿਛਵਾੜੀ, ਸ: } ਪਿਛਲੇ ਪਾਸੇ ਦੀ ਜਗਾ ॥

ਪਿੱਛਾ, ਪੁ:—ਬੀਤਿਆ ਹੋਯਾ ਵੇਲਾ, ਪਿੱਛੇ ਜਾਣ ਦਾ ਕੰਮ ॥

ਪਿੱਛਾ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਪਿੱਛੇ ਪਿੱਛੇ ਜਾਣਾ, ਮਗਰ ਲੱਗਣਾ ॥

ਪਿੱਛਾ ਛੱਡਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਪਰਵਾਹ ਨ ਕਰਨੀ, ਮਨ ਹਟਾ ਲੈਣਾ ॥

ਪਿੱਛਾ ਛੁਡਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਕਿਸੇ ਦੀ ਫਾਹੀ ਥੋਂ ਨਿਕਲਨਾ ॥

ਪਿਛਾਹਾਂ, ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—ਪਿੱਛੇ ਪਿੱਛੇ, ਮਗਰ, ਪਿੱਠ ਵੱਲ ॥

ਪਿਛਾਹੁਟਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਉਬਲੇ 'ਹੋਏ ਚੌਲਾਂ ਵਿਚ' ਪਿੱਛ ਕੱਢ ਦੇਣੀ ॥

ਪਿਛਾੜੀ, ਸ:—ਪਿਛਲਾ ਪਾਸਾ, ਘੋੜੇ ਦੀਆਂ ਪਿਛਲੀਆਂ ਲੱਤੀਆਂ ਦਾ ਰੱਸਾ ॥

ਪਿੱਛੇ, ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—ਪਿੱਠ ਵੱਲ, ਮਗਰ, ਕਰਕੇ ਖਾਤਰ, ਵਾਸਤੇ, ਨਾਂ ਹੋਣ ਵੇਲੇ, ਦੀ ਥਾਂ ॥

ਪਿੱਛੇ ਆਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਅਵੇਰ ਕਰਕੇ ਆਉਣਾ ॥

ਪਿੱਛੇ ਪਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਅੱਗੇ ਲੰਘ ਜਾਣਾ, ਜਮਾ ਕਰਨਾ ।

ਪਿੱਛੇ ਪਿੱਛੇ, ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਦੇ ਮਗਰ ਨਾਲੋ ਨਾਲ ॥

ਪਿੱਛੇ ਪੈਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਮਗਰ ਲੱਗਣਾ, ਦੁਖ ਦੇਣਾ ॥

ਪਿਛੇਤ, ਪੁ:—ਕੋਈ ਕੰਮ ਪਿੱਛੋਂ ਕਰਨਾ ॥

ਪਿਛੇਤਾ, ਵਿ:—ਜੋ ਕੰਮ ਪਿੱਛੋਂ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ ॥

ਪਿੱਛੋਂ, ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:, ਅਵ:—ਮਗਰੋਂ, ਜਦੋਂ ਸਮਾ ਬੀਤ ਜਾਵੇ ॥

ਪਿੱਛੋਂ ਤੋੜੀ, ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—ਓੜਕ ਨੂੰ, ਅਖੀਰ ਤੱਕ॥

ਪਿਛੋਕਾ, ਪੁ:—ਜੱਦ, ਕੁਲ, ਘੋੜੇ ਦੀ ਪਿਛਾੜੀ ਵੱਡਿਆਂ ਦਾ ਟੱਬਰ ॥

ਪਿਛੌਂਟੀ, ਸ:—ਜਿਸ ਪੱਟੀ ਆਦਿਕ ਨਾਲ ਪਿੱਠ ਉੱਤੇ ਚੁੱਕਿਆ ਹੋਇਆ ਭਾਰ ਕਾਬੂ ਰੱਖਣ ਲਈ ਬੰਨ੍ਹਿਆ ਜਾਵੇ ॥

ਪਿੰਜ, ਪੁ:—ਪਹੀਆ, ਗੱਡੀ ਦਾ ਚੱਕਰ ॥

ਪਿੰਜਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਧੁਣਖੀ ਨਾਲ ਰੂੰ ਸਾਫ ਅਤੇ ਮੁਲੈਮ ਕਰਨੀ ॥

ਪਿੰਜਣੀ, ਸ:—ਬਾਹਰਲੀ ਲੱਕੜ ਜਿਸ ਨਾਲ ਗੱਡੇ ਦੇ ਪਹੀਏ ਕਾਬੂ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ ॥

ਪਿੰਜਰ, ਪੁ:—ਹੱਡੀਆਂ ਦਾ ਢਾਂਚਾ, ਛਾਤੀ ॥

ਪਿੰਜਰਾ, ਪੁ:
ਪਿੰਜਰੀ, ਸ:
} ਪੰਖੇਰੂਆਂ ਦਾ ਲੋਹੇ ਜਾਂ ਬਾਂਸ ਦਾ ਘਰ ਜਿਸਦੇ ਅੰਦਰੋਂ ਉਹ ਉਡ ਨਾ ਸੱਕਣ ॥

ਪਿੰਜਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਪਿੰਜਣ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਾਉਣਾ।

ਪਿੰਜਾਈ, ਸ:—ਰੂੰ ਪਿੰਜਣ ਦਾ ਕੰਮ ਜਾਂ ਮਜੂਰੀ ॥

ਪਿੰਜੁਣ, ਪੁ:—ਰੂੰ ਪਿੰਜਣ ਵਾਲਾ ਜੰਤ੍ਰ, ਧੁਣਖੀ ॥

ਪਿੱਟਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਛਾਤੀ ਮੱਥੇ ਆਦਿਕ ਉੱਤੇ ਜ਼ੋਰ ਨਾਲ ਹੱਥ ਮਾਰਨੇ, ਸਿਆਪਾ ਕਰਨਾ, ਖਿਝਣਾ, ਛਿੱਥੇ ਹੋਣਾ ॥

ਪਿੱਟ ਪਟਊਆ, ਪੁ:—ਸਿਆਪਾ, ਪਿੱਟਣ ਰੋਣ ਦਾ ਕੰਮ, ਝਗੜਾ ॥

ਪਿਟਵਾਹਾਂ, ਪੁ:—ਪੇਟ, ਢਿੱਡ ॥

ਪਿਟਾਉਣਾ, ਪੁ: ਪਿਟਣ ਦਾ ਕੰਮ, ਝਗੜਾ, ਬਖੇੜਾ ॥

ਪਿਟਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ: ਪਿੱਟਣ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਾਉਣਾ, ਖਿਝਾਉਣਾ ॥

ਪਿਟਾਰ (ਰਾ) / **ਪਿਟਾਰੀ** } 'ਪਟਾਰ' ਆਦਿਕ ਵੇਖੋ ॥

ਪਿੱਠ, ਸਃ—ਧੜ ਦਾ ਪਿਛਲਾ ਪਾਸਾ, ਕੰਡ ਢੂਹੀ ॥

ਪਿੱਠ ਦੇ ਜਾਣੀ, ਕ੍ਰਿਃ—ਛਡਕੇ ਨੱਠ ਜਾਣਾ ॥

ਪਿੱਠ ਪਿੱਛੇ, ਕ੍ਰਿਃ ਵਿਃ—ਜਿਸ ਵੇਲੇ ਕੋਈ ਨਾਂ ਹੋਵੇ ॥

ਪਿੱਠ ਪੂਰਨੀ, ਕ੍ਰਿਃ—ਮੱਦਦ ਕਰਨੀ ॥

ਪਿੱਠ ਲੱਗਣੀ, ਕ੍ਰਿਃ—ਕੁਸ਼ਤੀ ਵਿਚ ਢਹਿ ਪੈਣਾ, ਪਿੱਠ ਦੇ ਭਾਰ ਪੈਣਾ, ਪਸ਼ੂ ਦੀ ਪਿੱਠ ਗਲ ਜਾਣੀ ॥

ਪਿੱਠੂ, ਪੁਃ—ਪਿੱਠ ਉੱਤੇ ਲੈ ਜਾਣ ਵਾਲੀ ਇੱਕ ਟੋਕਰੀ ॥

ਪਿੰਡ, ਪੁਃ—ਗਿਰਾਂ, ਬਹੁਤ ਛੋਟੀ ਬਸਤੀ, ਪਿਤਰਾਂ ਦੇ ਨਮਿੱਤ ਦੇਣ ਵਾਲਾ ਚੌਲ ਆਦਿਕ ਦਾ ਗੋਲਾ, ਇੱਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਖਜੂਰ ॥

ਪਿੰਡ ਪਾਉਣੇ / **ਪਿੰਡ ਭਰਾਉਣੇ** } ਕ੍ਰਿਃ—ਚੌਲ ਆਦਿਕ ਦੇ ਗੋਲੇ ਪਿਤਰਾਂ ਦੇ ਨਮਿੱਤ ਦੇਣੇ (ਸਰਾਧ ਜਾਂ ਕਿਰਿਆ ਕਰਮ ਵਿੱਚ) ॥

ਪਿੰਡੇ ਹੱਥ ਲਾਉਣਾ ਕ੍ਰਿਃ—ਕਿਸੇ ਦੇ ਪਿੰਡੇ ਉੱਤੇ ਹੱਥ ਰੱਖਕੇ ਉਹ ਦੀ ਸਹੁੰ ਖਾਣੀ ॥

ਪਿੰਡਾਰਾ ਪੁਃ—ਦੱਖਣ ਦੇ ਲੁਟੇਰਿਆਂ ਦੀ ਇੱਕ ਜਾਤ ॥

ਪਿੰਡੀ ਸਃ—ਇੱਕ ਅੱਧੇ ਗੋਲੇ ਦੀ ਸ਼ਕਲ ਦਾ ਪੱਥਰ ਜਿਸ ਨੂੰ ਦੇਵੀ ਕਰਕੇ ਮੰਨਦੇ ਹਨ, ਰੇਤ ਦੀ ਢੇਰੀ, ਮਿੱਟੀ ਦੀ ਬੁਰਜੀ, ਇੱਕ ਸ਼ਹਿਰ (ਰਾਵਲ ਪਿੰਡੀ) ॥

ਪਿੰਡੋਰਾ ਪੁਃ—ਛੋਟਾ ਪਿੰਡ ਜਾਂ ਗਿਰਾਂ ॥

ਪਿੰਡੋਲ ਪੁਃ—ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦੀ ਲੰਮੀ ਰਾਜੀ ॥

ਪਿੱਤ ਪੁਃ, ਸਃ—ਗਰਮੀ, ਵਾਰੀ, ਸੌਦਾ, ਗਰਮੀ ਕਰਕੇ ਪਿੰਡੇ ਉੱਤੇ ਜੋ ਨਿੱਕੇ ਨਿੱਕੇ ਦਾਣੇ ਨਿਕਲ ਆਉਂਦੇ ਹਨ, ਇੱਕ ਪੀਲਾ ਕੌੜਾ ਪਾਣੀ ਜੋ ਜਿਗਰ ਵਿੱਚੋਂ ਨਿਕਲਦਾ ਹੈ ॥

ਪਿਤਕਾਉਣਾ ਕ੍ਰਿਃ—ਚੰਗੀ ਤਰਾਂ ਤੰਗ ਕਰ ਲੈਣਾ, ਔਖਾ ਕਰਨਾ, ਪਿੱਛੇ ਪੈਣਾ, ਭਾਲਣਾ ॥

ਪਿਤੰਦਰ ਪੁਃ—ਪੀਉ, ਦਾਦਾ, ਵੱਡੇ, (ਨਿੰਦਾ ਵਾਚਕ) ॥

ਪਿੱਤ ਪਾਪੜਾ ਪੁਃ—ਇੱਕ ਠੰਢੀ ਦੁਆ, ਇੱਕ ਬੂਟੀ ॥

ਪਿਤੰਬਰ ਪੁਃ—ਪੀਲਾ ਰੇਸ਼ਮੀ ਕੱਪੜਾ ॥

ਪਿਤੰਬਰ ਧਾਰੀ ਪੁਃ—ਬਿਸ਼ਨ ਦੇਉਤਾ, ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਜੀ

ਪਿਤਰ ਪੁਃ—ਪੇਉ ਦਾਦਾ, ਵੱਡੇ, ਜੋ ਵੱਡੇ ਮਰ ਗਏ ਹਨ ॥

ਪਿਤਰ ਤਰਪਣ ਪੁਃ / **ਪਿਤਰਾਂ ਨੂੰ ਪਾਣੀ ਦੇਣਾ** } ਪਿਤਰਾਂ ਦੇ ਨਾਉਂ ਤੇ ਪਾਣੀ ਤਲੀ ਵਿਚ ਲੈਕੇ ਮੰਤ੍ਰ ਪੜ੍ਹਕੇ ਛੱਡ ਦੇਣਾ ॥

ਪਿਤਰ ਪੱਖ ਪੁਃ—ਅੱਸੂ ਦਾ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਪੱਖ ॥

ਪਿਤਰਾਂ ਦੇ ਅਰਪਣ ਵਿਃ—ਪਿਤਰਾਂ ਦੇ ਨਾਉਂ ਤੇ ਜੋ ਕੁਝ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇ ॥

ਪਿਤਰਾਈ ਸਃ—ਪਿਤਰਾਂ ਦੀਆਂ ਤਿੰਨ ਪੀੜ੍ਹੀਆਂ, ਪੇਉ ਦਾਦਾ, ਪੜਦਾਦਾ ॥

ਪਿੱਤਲ, ਪੁ:—ਪੀਲੇ ਰੰਗ ਦੀ ਮਸ਼ਹੂਰ ਧਾਤ ॥

ਪਿੱਤਲੀ, ਵਿ:—ਪਿੱਤਲ ਦਾ (ਦੀ) ॥

ਪਿੱਤਲੀਆ ਵਿ:—ਪਿੱਤਲ ਦਾ ਜਾਂ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਪਿੱਤਲ ਦਾ ਮੇਲ ਹੋਵੇ ॥

ਪਿਤਾ, ਪੁ:—ਪੇਉ, ਬਾਪ, ਜਿਸ ਮਰਦ ਦੀ ਉਲਾਦ ਹੋ ॥

ਪਿਤਾ ਪਿਤਾਮਾ, ਪੁ:—ਪੇਉ ਦਾਦਾ, ਵੱਡੇ ॥

ਪਿਤਾ ਪੁਰਖੀ, ਵਿ:—ਜੋ ਗੱਲ ਵੱਡਿਆਂ ਤੋਂ ਹੁੰਦੀ ਆਈ ਹੈ ॥

ਪਿੱਤਾ, ਪੁ:—ਪਿੱਤ, ਸਰੀਰ ਵਿੱਚ ਪਿੱਤ ਦੀ ਥੈਲੀ, ਹੌਸਲਾ, ਹਿੰਮਤ, ਗੁੱਸਾ, ਤੇਜ਼ੀ, ਜੋਸ਼, ਹਠ ॥

ਪਿੱਤਾ ਮਾਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਗੁੱਸਾ ਰੋਕਣਾ, ਮਨ ਵੱਸ ਕਰ ਲੈਣਾ ॥

ਪਿੱਤੇ ਛੋਹੀਆਂ ਸ:—(ਬਹੁ:), ਦਿਰਕਰਾਂ, ਝਿੜਕੀਆਂ, ਧਮਕੀਆਂ (ਲਾਉਣੀਆਂ) ॥

ਪਿਦੜਾ (ਪਿੱਦਾ), ਪੁ: }
ਪਿਦੜੀ (ਪਿੱਦੀ), ਸ: } ਇੱਕ ਛੋਟਾ ਪੰਛੀ, ਨਿੱਕਾ ਮਨੁੱਖ ॥

ਪਿਨ, ਸ:—ਕਾਗਤ ਨੱਥਣ ਵਾਲੀ ਸੂਈ (ਨੱਕੇ ਬਿਨਾ) ॥

ਪਿੰਨ, ਪੁ:—ਚੌਲ ਜਾਂ ਖੰਡ ਜਾਂ ਮਿੱਟੀ ਜਾਂ ਗੋਹੇ ਦੀ ਗਿਲਟੀ, ਬਕੇਵੇਂ ਦੇ ਵੱਟ (ਪੇ ਜਾਣੇ), ਆਲਸੀ ॥

ਪਿਨਸ਼ਨ, ਸ:—ਪੁਰਾਣੇ ਨੌਕਰ, ਨੂੰ ਨੌਕਰੀ ਛੱਡਣ ਮਗਰੋਂ ਜੋ ਰਕਮ ਗੁਜ਼ਾਰੇ ਵਾਸਤੇ ਸਾਰੀ ਉਮਰ ਮਿਲਦੀ ਹੈ ॥

ਪਿਨਸ਼ਨਰ, ਪੁ:—ਪਿਨਸ਼ਨ ਲੈਣ ਵਾਲਾ ॥

ਪਿੰਨਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਮੰਗਣਾ, (ਫਕੀਰਾਂ ਵਾਕਰ) ॥

ਪਿੰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਸੂਤ੍ਰ ਜਾਂ ਡੋਰੀ ਜਾਂ ਮਠਿਆਈ ਜਾਂ ਮਿੱਟੀ ਦਾ ਗੋਲਾ ॥

ਪਿੰਨੀ, ਸ:—ਛੋਟਾ ਪਿੰਨਾ, ਮਛਲੀਆਂ ਦਾ ਗੁੰਛ ਗੋਡੇ ਤੋਂ ਥੱਲੇ ਲੱਤ ਦਾ ਮੋਟਾ ਹਿੱਸਾ ॥

ਪਿੱਪ, ਸ:—ਪਿੱਪਲ ਦੇ ਰੁੱਖ ਦਾ ਫਲ ॥

ਪਿੰਪਣੀ, ਸ: ਅੱਖ ਦੇ ਪਤਾਂਦਿਆਂ ਦੇ ਵਾਲ ॥

ਪਿਪਰਮਿੰਟ, ਸ:—ਪੂਦਨੇ ਦਾ ਵਲੈਤੀ ਸਤ ॥

ਪਿੱਪਲ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਮਸ਼ਹੂਰ ਪਵਿਤ੍ਰ ਬਿਰਛ ॥

ਪਿਪਲਾਂ, ਸ:—(ਬਹੁ:) ਪਿੱਪਲ ਦੇ ਫਲ, ਲਾਲ ਮਿਰਚਾਂ ॥

ਪਿੱਪਲਾ ਗੌਂਦ, ਸ:—ਕਿੱਕਰ ਦੀ ਲਾਲ ਗੌਂਦ ਜਿਸ ਦੀ ਲਾਲ ਸਿਆਹੀ ਬਣਦੀ ਹੈ ॥

ਪਿੱਪਲਾ ਮਿੰਟ, ਸ:—'ਪਿਪਰ ਮਿੰਟ' ਵੇਖੋ ॥

ਪਿੱਪਲਾ ਮੂਲ, ਪੁ:—ਲੰਮੀ ਮਿਰਚ ਦੀ ਜੜ੍ਹ ॥

ਹਰ ਮਸਾਲੇ ਪਿੱਪਲਾ ਮੂਲ, ਵਿ:—ਜੋ ਹਰ ਕੰਮ ਕਰਨ ਲੱਗੇ ॥

ਪਿਪਲੀਹੀ, ਸ:—ਇਕ ਵੱਡਾ ਕਾਲਾ ਕੀੜਾ ॥

ਪਿੱਪੂ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦੀ ਘੰਟੀ ਜੇਹੀ ਬੂਟੀ ॥

ਪਿਰ, ਪੁ:—ਖੌਂਦ, ਖਸਮ ॥

ਪਿਰਚ, ਸ:—ਨਿੱਕੀ ਰਕਾਬੀ ਜਿਸ ਵਿਚ ਚਾਹ ਦੀ ਪਿਆਲੀ ਰੱਖਦੇ ਹਨ ॥

ਪਿਰਤ, ਸ:—ਦਸਤੂਰ, ਆਦਤ, ਚਾਲ ॥

ਪਿਰਤਪਾਲ (ਲਾ), ਸ:—ਪਾਲਣ ਦਾ ਕੰਮ, ਪਰਵਸਤੀ (ਕਰਨਾ) ॥

ਪਿਰਤ ਬਿੰਬ, ਪੁ:—ਮੂਰਤ, ਪਰਛਾਵਾਂ ॥

ਪਿਰਤਮਾ, ਸ:—ਮੂਰਤ, ਬੁਤ ॥

ਪਿਰਥਮੀ
ਪਿਰਥਵੀ (ਥੀ) } ਸ:—ਧਰਤੀ, ਜ਼ਮੀਨ, ਸੰਸਾਰ ॥

ਪਿਰਥੀ ਨਾਥ
ਪਿਰਥੀ ਪਤੀ
ਪਿਰਥੀ ਪਾਲ
ਪਿਰਥੀ ਰਾਜ } ਪੁ:—ਰਾਜਾ, ਪਰਮੇਸ਼ਰ ॥

ਪਿਰੋਣਾ ਕ੍ਰਿ:—'ਪਰੋਣਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਪਿਲਸਣ, ਸ:—'ਪਿੰਸਲ' ਵੇਖੋ ॥

ਪਿਲਕਣ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਰੁਖ ਜਿਸ ਦੇ ਪਤ੍ਰ ਅੰਬ ਦੇ ਪਤ੍ਰਾਂ ਵਾਂਗਰ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਪਰ ਛੋਟੇ ॥

ਪਿਲਚਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਮਨੁਖ ਦਾ ਕਿਸੇ ਦੇ ਮਗਰ ਲੱਗਣਾ, ਚੰਬੜਨਾ ॥

ਪਿਲਚਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਫਸਾਉਣਾ, ਚੰਬੜਾਉਣਾ ॥

ਪਿਲਛੀ, ਸ:—ਇੱਕ ਰੁੱਖ ਜਿਸ ਦੀਆਂ ਟਹਿਣੀਆਂ ਦੀਆਂ ਟੋਕਰੀਆਂ ਬਣਦੀਆਂ ਹਨ ॥

ਪਿਲਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਪੀਠੇ ਜਾਣਾ, ਮਲੇ ਦਲੇ ਜਾਣਾ, ਧੱਕੇ ਜਾਣਾ ॥

ਪਿਲੱਤਣ, ਸ:—ਪੀਲਾ ਰੰਗ, ਜ਼ਰਦੀ ॥

ਪਿਲਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਧੱਕਾ ਕਰਨਾ, ਲਤਾੜਨਾ, ਉੱਪਰ ਜਾ ਪੈਣਾ ॥

ਪਿਲਪਿਲਾ, ਵਿ:—ਨਰਮ, ਪੋਲਾ (ਫਲ ਆਦਿਕ) ॥

ਪਿਲਪਿਲਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਨਰਮ ਜਾਂ ਪੋਲਾ ਹੋਣਾ ॥

ਪਿਲਪਿਲਾਣ, ਸ:—ਪਿਲਪਿਲਾ ਹੋਣ ਦਾ ਗੁਣ ॥

ਪਿਲਵਈਆ
ਪਿਲਵੱਯਾ } ਵਿ:—ਜੋ ਪੀਲਣ ਨੂੰ ਦੇਵੇ, ਪੀਲਣ ਵਾਲਾ ॥

ਪਿਲਵਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਪੀਲਣ ਜਾਂ ਪਿਆਉਣ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਾਉਣਾ, ਧੱਕਾ ਕਰਾਉਣਾ, ਲਤਾੜਵਾਉਣਾ ॥

ਪਿਲਵਾਈ, ਸ:—ਪਿਆਉਣ ਦਾ ਕੰਮ ਜਾਂ ਮਜੂਰੀ ॥

ਪਿੱਲਾ, ਪੁ:—ਵਿ:—ਪੀਲਾ, ਜ਼ਰਦ, ਅੱਧਾ ਪੱਕਾ, ਕੁੱਤੇ ਦਾ ਬੱਚਾ, ਸ਼ੇਖ ਆਦਮੀ ॥

ਪਿਲਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਪੀਲਣ ਨੂੰ ਦੇਣਾ, ਪੀਲਣ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਾਉਣਾ ॥

ਪਿਲਾਈ, ਸ:—ਪਿਆਉਣ ਦਾ ਕੰਮ ਜਾਂ ਮਜੂਰੀ ॥

ਪਿਲਾਕ, ਵਿ:—ਬਹੁਤ ਪੀਲਣ ਵਾਲਾ, 'ਪਲਾਕ' ਭੀ ਵੇਖੋ ॥

ਪਿੱਲੀ, ਸ:, ਵਿ:—ਪੀਲੀ, ਅਧੀ ਪੱਕੀ (ਇੱਟ) ॥

ਕੱਚੀ ਪਿੱਲੀ ਗੱਲ, ਸ:—ਜਿਸ ਗੱਲ ਦਾ ਵਸਾਹ ਨਹੀਂ ॥

ਪਿਵਾਉਣਾ / **ਪਿਵਾਈ** } 'ਪਿਲਾਉਣਾ' ਆਦਿਕ ਵੇਖੋ ॥

ਪਿੜ, ਪੁ:—ਜਿਸ ਥਾਂ ਤੇ ਅਨਾਜ ਕੱਠਾ ਕੀਤਾ ਹੋਵੇ, ਜਿੱਥੇ ਕੁਸ਼ਤੀ ਖੇਡ ਜਾਂ ਪਸ਼ੂਆਂ ਦੀ ਲੜਾਈ ਹੋਵੇ। ਥਪੌੜ ॥

ਪਿੜ ਬੰਨ੍ਹਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਲੋਕਾਂ ਦਾ ਘੇਰਾ ਪਾਕੇ ਖਲੋ ਜਾਣਾ ॥

ਪਿੜਤਾ, ਪੁ:—ਪਟਾਰ, ਟੋਕਰਾ ॥

ਪਿੜਾ, ਪੁ:—ਤੀਲੀਆਂ ਦੀ ਢੱਕਣ ਵਾਲੀ ਪਟਾਰੀ ॥

ਪਿੜਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਪੁਣਵਾਉਣਾ, ਦਬਵਾਉਣਾ, ਪਿਸਵਾਉਣਾ, ਖਿੜਵਾਉਣਾ, ਪੀੜ ਹੋਣੀ ॥

ਪਿੜਿਆਈ, ਸ:—ਗੰਨੇ ਦੀਆਂ ਕੇਵਲਾਂ ॥

ਪਿੜੀ, ਸ:—ਇੱਕ ਨਿੱਕੀ ਜਿਹੀ ਚੌਰਸ ਸ਼ਕਲ ਜੋ ਖਿੱਦੋ ਜਾਂ ਮੰਜੇ ਆਦਿਕ ਉਣਨ ਵਿਚ ਪਾਈ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਵਾਂਸ ਜਾਂ ਤੀਲੀਆਂ ਦੀ ਬਹੁਤ ਛੋਟੀ ਟੋਕਰੀ ॥

ਪੀ / **ਪੀਆ** } ਪੁ:—ਖੌਂਦ, ਪਿਆਰਾ, ਮਿੱਤ੍ਰ, ਆਸ਼ਕ, ਮਸ਼ੂਕ ॥

ਪੀਆ ਬਾਂਸਾ, ਪੁ:—'ਬਾਂਸਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਪੀਂ, ਪੁ:—'ਪੀਲ' ਵੇਖੋ ॥

ਪੀਉ, ਪੁ:—ਪਿਆਰਾ, ਆਸ਼ਕ, ਖੌਂਦ, ਪੇਉ ॥

ਪੀਸਕ, ਪੁ:—ਪੀਠੀ ਹੋਈ ਸ਼ੈ, ਚੂਰਨ ਜਾਂ ਧੂੜਾ ॥

ਪੀਸਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਪੀਹਣਾ, ਦਲਣਾ, ਚੂਰਾ ਚੂਰਾ ਕਰਨਾ ॥

ਪੀਹ, ਪੁ:—ਲੜਾਈ, ਝਗੜਾ, ਬਖੇੜਾ, (ਪਾਉਣਾ)॥

ਪੀਹਣ, ਪੁ:—ਅਨਾਜ ਜੋ ਪੀਹਣ ਲਈ ਤਿਆਰ ਹੋਵੇ, ਵਿੱਲ ॥

ਗਿੱਲਾ ਪੀਹਣ ਪਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਉਹ ਕੰਮ ਕਰਨਾ ਜਿਸ ਵਿਚ ਬਹੁਤ ਚਿਰ ਲੱਗੇ ॥

ਪੀਹਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਦਲਣਾ, ਚੂਰਾ ਚੂਰਾ ਕਰਨਾ ॥ ਪੁ:—ਵਿੱਲ ॥

ਪੀਹਲੂ, ਸ:—ਵਣ ਦੇ ਰੁੱਖ ਦਾ ਫਲ ॥

ਪੀਹੜ, ਪੁ:—ਜਬਾੜੇ ਵਿਚ ਦੰਦਾਂ ਦੀ ਪਾਲ ॥

ਪੀਹੜਾ, ਪੁ: / **ਪੀਹੜੀ,** ਸ: } ਬੈਠਣ ਵਾਲੀ ਉਣੀ ਹੋਈ ਚੌਂਕੀ, ਥੌਸ, ਕਲ ॥

ਪੀਹੁ, ਪੁ:—ਝੂਠਾ ਦਾਹਵਾ, ਝਗੜਾ, (ਪਾਉਣਾ, ਪੈਣਾ)॥

ਪੀਕ, ਸ:—ਤਮਾਕੂ ਦਾ ਥੁੱਕ ਪਾਨ, ਪਾਨ ਚੱਬ ਕੇ ਜੋ ਥੁੱਕ ਸੁੱਟੀ ਜਾਵੇ, ਭੇਤ, ਜਿਸ ਚੀਜ਼ ਨਾਲ ਤੇਲ ਆਦਿਕ ਭੀੜੇ ਮੂੰਹ ਵਾਲੇ ਭਾਂਡਿਆਂ ਵਿੱਚ ਪਾਈਦਾ ਹੈ ॥

ਪੀਕ ਦਾਨ, ਪੁ: / **ਪੀਕ ਦਾਨੀ,** ਸ: } ਜਿਸ ਭਾਂਡੇ ਵਿੱਚ ਥੁੱਕਦੇ ਹਨ।

ਪੀਂਘ(ਪ), ਸ:—ਦੋ ਪਾਸਿਓਂ ਲਮਕਣ ਵਾਲਾ ਰੱਸਾ ਜਿਸ ਉੱਤੇ ਬੈਠਕੇ ਜਾਂ ਖਲੋਕੇ ਝੂਟੇ ਲੈਂਦੇ ਹਨ, ਇੰਦ੍ਰ ਧਨੁਖ ॥

ਬੀਬੀ ਬਾਈ ਦੀ ਪੀਂਘ, ਸ:—ਇੰਦ੍ਰ ਧਨੁਖ ॥

ਪੀਚ, ਵਿ: ਪੁ:—ਕਰੜਾ, ਕੱਸਿਆ ਹੋਯਾ, ਪੱਕੀ ਗੰਢ ॥

ਪੀਚਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਕੱਸਿਆ ਜਾਂ ਘੁੱਟਿਆ ਜਾਣਾ, ਪੱਕੀ ਗੰਢ ਪੈਣੀ ॥

ਪੀਂਜ, ਸਃ—ਕਤਾਰ, ਪਾਲ, ਲੀਕ, ਲੜੀ ॥

ਪੀਂਜੋ ਪੀਂਜ, ਕ੍ਰਿਃ ਵਿਃ—ਕਤਾਰਾਂ ਜਾਂ ਪਾਲਾਂ ਵਿੱਚ।

ਪੀਂਝੂ, ਪੁਃ—ਕਰੀਰ ਦੇ ਰੁੱਖ ਦਾ ਪੱਕਾ ਫਲ ॥

ਪੀਠ, ਸਃ—ਪੀਠ ਹੋਏ ਜਵਾਂ ਵਿਚ ਪਾਣੀ ਮਿਲਾ-ਇਆ ਹੋਇਆ, ਕੱਪੜ ਦਾ ਸੜਾ ਪਾਸਾ, ਪੂਣਾ ਦੀ ਥਾਂ ॥

ਪੀਠਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਪੀਹਣਾ, ਦਲਣਾ, ਚੂਰਾ ਚੂਰਾ ਕਰਨਾ ॥

ਪੀਠੀ, ਸਃ—ਭਿੱਜੀ ਦਾਲ ਪੀਸੀ ਹੋਈ ॥

ਪੀਣ, ਪੁਃ—ਕੇਸਰ ਦਾ ਪੀਲਾ ਰੰਗ, ਇੱਕ ਪੰਖੇਰੂ ॥

ਪੀਣਸ, ਸਃ—ਇਕ ਤਰਾਂ ਦੀ ਡੋਲੀ, ਪਾਲਕੀ, ਪੀਨਸ ॥

ਪੀਣਕ, ਸਃ—ਪਿਣਕ, ਹਫੀਮ ਦੇ ਨਸ਼ੇ ਦੀ ਝੋਕ ॥

ਪੀਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਪਾਣੀ ਵਰਗੀ ਸ਼ੈ ਦਾ ਅੰਦਰ ਲੰਘਾਉਣਾ, ਚੂਸਣਾ, ਚੁਸਕਣਾ, ਸਹਿਣਾ, ਸਹਾ-ਰਨਾ । ਪੁਃ—ਪਾਉ ॥

ਪੀਤ, ਸਃ—ਪ੍ਰੀਤ, ਪਿਆਰ । ਵਿਃ—ਪੀਲਾ ॥

ਪੀਤੰਬਰ, ਪੁਃ—ਪੀਲੇ ਰੰਗ ਦਾ ਰੇਸ਼ਮੀ ਕੱਪੜਾ, ਪੀਲੇ ਬਸਤ੍ਰਾਂ ਵਾਲਾ, ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਮਹਾਰਾਜ ॥

ਪੀਤਮ, ਪੁਃ—ਪ੍ਰੀਤਮ, ਪਿਆਰਾ ॥

ਪੀਨ੍ਹ, ਸਃ—ਕਸੁੰਭੇ ਦਾ ਫੁੱਲ ਪਾਲ, ਕੁਹਾੜੇ ਜਾਂ ਰੰਬੇ ਦਾ ਫੇਜ ॥

ਪੀਪ, ਸਃ—ਫੋੜੇ ਦੀ ਮੈਲ, ਪਾਕ ॥

ਪੀਪਣੀ, ਸਃ—ਪਿਪਲ ਦੇ ਪੱਤੇ ਆਦਿਕ ਦੀ ਬਾਸਰੀ ॥

ਪੀਪਾ, ਪੁਃ—ਟੀਨ ਜਾਂ ਲਕੜੀ ਦਾ ਵੱਡਾ ਡੱਬਾ, ਇੱਟਾਂ ਦਾ ਪੂੜਾ ॥

ਪੀਪਾ ਹੋ ਜਾਣਾ
ਪੀਪ ਕਰ ਦੇਣਾ } ਕ੍ਰਿਃ—ਪਿਸ ਕੇ ਪੂੜਾ ਹੋ ਜਾਣਾ ਜਾਂ ਕਰ ਦੇਣਾ ॥

ਪੀਪੀ, ਸਃ—'ਪੀਪਣੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਪੀਬ, ਸਃ—ਪੀਪ, ਪਾਕ, ਫੋੜੇ ਦੀ ਮੈਲ ॥

ਪੀਰ, ਪੁਃ—ਮੁਸਲਮਾਨਾਂ ਵਿੱਚ ਜੋ ਧਰਮ ਦਾ ਆਗੂ ਹੋਵੇ, ਗੁਰੂ, ਮੁਰਸ਼ਦ, ਸੰਤ, ਸੋਮਵਾਰ, ਬੜਾ ਬਦਮਾਸ਼ ॥

ਪੀਰ ਜਾਦਾ, ਪੁਃ
ਪੀਰ ਜਾਦੀ, ਸਃ } ਪੀਰ ਦੀ ਉਲਾਦ ਜਾਂ ਮੁਰੀਦ ॥

ਪੀਰ ਭਾਈ, ਪੁਃ
ਪੀਰ ਭੈਣ, ਸਃ } ਇੱਕ ਪੀਰ ਦੇ ਮੁਰੀਦ, ਨਗਾਹ ਵਾਲੇ ਪੀਰ ਦੇ ਮੁਰੀਦ ਜਾਂ ਉਹ ਦੀ ਦਰਗਾਹ ਨੂੰ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ॥

ਪੀਰੀ, ਸਃ—ਪੀਰ ਹੋਣ ਦਾ ਗੁਣ ਜਾਂ ਹਾਲਤ, ਬੁਢੇਪਾ, ਕਰਾਮਾਤ ॥

ਪੀਰੀ ਮੁਰੀਦੀ, ਸਃ—ਪੀਰ ਦਾ ਕੰਮ, ਪੀਰ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਮੁਰੀਦ ॥

ਪੀਲ, ਸਃ—'ਪੀਲੂ' ਵੇਖੋ ॥

ਪੀਲਕ, ਸਃ—ਸਰੰਗੀ ਦੇ ਹਠਲੇ ਸਿਰੇ ਦੀ ਵੱਟੀ ਜਿਸਦੇ ਸਹਾਰੇ ਤਾਰਾਂ ਰੁੱਕੀਆਂ ਹਨ, ਇੱਕ ਪੰਖੂੜਾ, ਇੱਕ ਬੂਟੀ ॥

ਪੀਲ ਪਾਇਆ / **ਪੀਲ ਪਾਵਾ** } ਪੁਃ—ਬਸ ॥

ਪੀਲਣ, ਸਃ—ਉਹ ਲਕੜੀ ਜਿਸ ਦੇ ਸਿਰਿਆਂ ਤੇ ਬੈਠ ਕੇ ਬਾਲਕ ਉਪਰ ਥੱਲੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ॥

ਪੀਲਾ, ਪੁਃ / **ਪੀਲੀ,** ਸਃ } ਵਿਃ—ਇੱਕ ਮਸ਼ਹੂਰ ਰੰਗ, ਜ਼ਰਦ, ਬਸੰਤੀ ॥

ਪੀਲਾਈ, ਸਃ—ਪੀਲਾ ਰੰਗ, ਪਿਲੱਤਣ, ਜ਼ਰਦੀ ॥

ਪੀਲੂ(ਲੂੰ), ਸਃ—ਵਣ ਦੇ ਰੁੱਖ ਦਾ ਫਲ ॥

ਪੀਲੋ, (ਲੋਂ), ਸਃ—ਇੱਕ ਰਾਗ ॥

ਪੀੜ, ਸਃ—ਦਰਦ, ਦੁਖ, ਔਖ ॥

ਪੀੜਨਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਵੇਲਣੇ ਜਾਂ ਕੋਲ੍ਹੂ ਵਿੱਚ ਨਪਿੱੜਨਾ, ਨਚੋੜਨਾ, ਘੁੱਟਣਾ ॥

ਪੀੜ੍ਹਾ / **ਪੀੜ੍ਹੀ** } 'ਪੀਹੜਾ' ਆਦਿਕ ਵੇਖੋ ॥

ਪੀੜ੍ਹਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—'ਪਿੜਾਉਣਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਪੀੜਾਈ, ਸਃ—ਪੀੜਨ ਦਾ ਕੰਮ ਜਾਂ ਮਜੂਰੀ ॥

ਪੁਆਉਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਰਖਾਉਣਾ, ਧਰੁਆਉਣਾ, ਅੰਦਰ ਲਣਾ, ਹੁਦਾਰ ਦੀ ਰਕਮ ਦੇ ਬਦਲੇ ਹੋਰ ਸ਼ੈ ਲੈਣਾ ॥

ਪੁਆਹ, ਪੁਃ—ਅਲਾਕਾ, ਜ਼ਿਲਾ, ਲਾਗੇ ਦੀ ਥਾਂ ॥

ਪੁਆਦ (ਧ), ਪੁਃ—ਇੱਕ ਅਲਾਕਾ ।

ਪੁਆਰ, ਪੁਃ—ਥੋੜ੍ਹੇ ਚਿਰ ਦੀ ਮੌਤ, ਬੇ ਸੁਰਤੀ ॥

ਪੁਆਰ ਹੋ ਆਉਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਥੋੜਾ ਚਿਰ ਮਰ ਕੇ ਫੇਰ ਹੋਸ਼ ਆ ਜਾਣੀ ॥

ਪੁਆਰ ਜਾਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਕੁਝ ਚਿਰ ਮੁਰਦਾ ਹੋ ਜਾਣਾ ॥

ਪੁਆੜਾ, ਪੁਃ—ਝਗੜਾ, ਬਖੇੜਾ, ਫੱਟਾ (ਪਾਉਣਾ, ਪੈਣਾ) ॥

ਪੁਸ਼ਟ, ਵਿਃ—ਪਾਲਿਆ ਹੋਇਆ, ਮੋਟਾ ਛੱਟਾ, ਤਕੜਾ ॥

ਪੁਸ਼ਟ / **ਪੁਸ਼ਟਾਈ** } ਸਃ—ਸ਼ਕਤ, ਬਲ, ਪਕਿਆਈ ॥

ਪੁਸਤਕ, ਪੁਃ, ਸਃ—ਗ੍ਰੰਥ, ਪੋਥੀ, ਘੋੜੇ ਨੂੰ ਅੱਡੀ ਲਾਕੇ ਚਕਣਾ (ਲਾਉਣੀ, ਮਾਰਨੀ) ॥

ਪੁਸਤਾ, ਪੁਃ—ਕਿਤਾਬ ਦਾ ਸੀਤਾ ਹੋਯਾ ਪਾਸਾ, ਜਿੱਲੀ ਬੰਧ ॥

ਪੁਸਤਾਰ, ਸਃ—ਕੁਲ, ਪੀਹੜੀ, ਨਸਲ, ਪੋਚ ॥

ਪੁਸਤਾਰਾ, ਪੁਃ—ਪਿੱਠ ਤੇ ਢੁੱਕੀ ਹੋਈ ਲੱਕੜੀ ਘਾਹ ਆਦਿਕ ਦੀ ਪੰਡ, ਬੰਧ ਦੀ ਨੀਂਹ ਬੰਨ੍ਹ ॥

ਪੁਸ਼ਪ, ਪੁਃ—ਫੁੱਲ ॥

ਪੁਸ਼ਾਕ (ਕੀ), ਸਃ—ਕੱਪੜੇ, ਬਸਤ੍ਰ, ਲੀੜੇ (ਸੀਤੇ ਹੋਏ) ॥

ਪੁਹਲੋ, ਵਿਃ—ਮੋਟਾ । ਪੁਃ—ਘੋੜੇ ਤੇ ਚੜ੍ਹਕੇ ਖੇਡਣ ਵਾਲੀ ਇੱਕ ਖੇਡ ॥

ਪੁਹਾਰ, ਸਃ—ਬਹੁਤ ਨਿੱਕੀਆਂ ਨਿੱਕੀਆਂ ਮੀਂਹ ਦੀਆਂ ਕਣੀਆਂ ॥

ਪੁਹਾਰਾ, ਪੁਃ—ਤਪ ਮਾਤਾ ਆਦਿਕ ਦਾ ਜ਼ੋਰ, ਪਾਣੀ ਦਾ ਹੇਠੋਂ ਜ਼ੋਰ ਨਾਲ ਉਪਰ ਨੂੰ ਉਛਲਣਾ, ਪਾਣੀ ਦੀ ਟੂਟੀ ॥

ਪੁਹੁਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਅਸਰ ਕਰਨਾ, ਲੱਗਣਾ ॥

ਪੁਹੁਰਿਆ, ਸ:—ਮਿਹਨਤ, ਕੰਮ, ਕਾਜ ॥

ਪੁੱਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਮੁਰਾਦ ਪੂਰੀ ਕਰਨੀ, ਬਹੁੜਨਾ, ਢੁੱਠਣਾ ॥

ਪੁੱਕਾ, ਵਿ:—ਨਿਗ, ਉੱਕਾ ॥

ਪੁਕਾਰ, ਸ:—ਉੱਚੀ ਅਵਾਜ਼, ਰੌਲਾ, ਸੱਦ, ਦੁਹਾਈ ॥

ਪੁਕਾਰ ਪੈ ਜਾਣੀ, ਸ:—ਕੋਈ ਗੱਲ ਸਭ ਥਾਂ ਮਲੂਮ ਹੋ ਜਾਣੀ ॥

ਪੁਕਾਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਉੱਚੀ ਅਵਾਜ਼ ਨਾਲ ਬੁਲਾਉ-ਣਾ, ਸੱਦਣਾ ॥

ਪੁਖਰਾਜ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਵਡਮੁੱਲਾ ਪੱਥਰ, ਇੰਦ੍ਰ ਸਭਾ ਦੀ ਇਕ ਪਰੀ ॥

ਪੁੱਗਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਪੂਰਾ ਹੋਣਾ, ਜਗਾ ਮਿਲਣੀ, ਮਰਜ਼ੀ ਮੂਜਿਬ ਹੋਣਾ ॥

ਪੁਗਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਪੂਰਾ ਕਰਨਾ, ਭਰਨਾ ਨਿਬਾਹੁਣਾ ॥

ਪੁੱਚ ਪੁੱਚ, ਵਿਸਮਕ:—ਡੰਗਰ ਨੂੰ ਸੱਦਣ ਦੀ ਅਵਾਜ਼ ॥

ਪੁਚਕਾਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਪਿਆਰ ਨਾਲ ਹੱਥ ਫੇਰਨਾ, ਬੁਲਾਉਣਾ ॥

ਪੁਚਕਾਰਾ, ਪੁ: / **ਪੁਚਕਾਰੀ,** ਸ: } ਪਿਆਰ ਨਾਲ ਹੱਥ ਫੇਰਨ ਦਾ ਕੰਮ (ਦੇਣਾ) ॥

ਪੁਚਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਲੈ ਜਾਣਾ ਅਤੇ ਛੋੜ ਜਾ ਕੇ ਛੱਡਣਾ ॥

ਪੁਚਾਰਾ, ਪੁ:—ਕੰਧ ਉੱਤੇ ਲੇਪੀ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਪਤਲੀ ਮਿੱਟੀ ॥

ਪੁਚਾਰਾ ਦੇਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਕੰਧ ਲਿੰਬਣੀ, ਧੋਖਾ ਦੇਣਾ ॥

ਪੁੱਛ, ਸ:—ਖੋਜ, ਅਗੰਮ ਦਾ ਪਤਾ, ਸਵਾਲ, ਆਦਰ ਭਾਉ ॥

ਪੁੱਛ ਗਿੱਛ, ਸ:—ਪੂਰਾ ਪਤਾ ਜਾਂ ਖੋਜ ॥

ਪੁੱਛ ਦੱਸਣੀ / **ਪੁੱਛ ਦੇਣੀ** } ਕ੍ਰਿ:—ਜੋ ਅਗੰਮ ਦੀ ਗੱਲ ਪੁੱਛੀ ਜਾਵੇ ਉਹ ਦਾ ਪਤਾ ਦੇਣਾ ॥

ਪੁੱਛ ਪੁਆਉਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਅਗੰਮ ਦੀ ਗੱਲ ਪੁੱਛਣੀ (ਦਰਗਾਹ ਤੋਂ) ॥

ਪੁੱਛ ਪੁਰਸਿਸ਼, ਸ:—ਪੁੱਛ ਗਿੱਛ, ਪੂਰਾ ਖੋਜ, ਪਤਾ ॥

ਪੁੱਛਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਪਤਾ ਲੈਣਾ, ਕੋਈ ਗਲ ਦੂਜੇ ਕੋਲੋਂ ਮਲੂਮ ਕਰਨੀ, ਸਲਾਹ ਕਰਨੀ, ਲੇਖਾ ਮੰਗਣਾ, ਸੁੱਖ ਸਾਂਦ ਦਾ ਹਾਲ ਦੱਸਣ ਨੂੰ ਕਹਿਣਾ, ਸੁਆਲ ਕਰਨਾ ॥
ਸ:—ਅਗੰਮ ਦੀ ਗੱਲ ਜੋ ਪੁੱਛੀ ਜਾਏ ॥

ਪੁਛਣਾ ਗਿੱਛਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਪੂਰਾ ਪਤਾ ਲਾਉਣਾ ॥

ਪੁਛਵਈਯਾ, ਪੁ:—ਪੁੱਛ ਗਿੱਛ ਕਰਨ ਵਾਲਾ, ਖੋਜੀ ॥

ਪੁਛਵਾਉਣਾ / **ਪੁਛਾਉਣਾ** } ਕ੍ਰਿ:—ਅਖਵਾਉਣਾ, ਪੁੱਛ ਗਿੱਛ ਕਰਾਉਣੀ ॥

ਪੁੱਜ, ਸ:—ਪਹੁੰਚ, ਸਮਰਥ, ਰਸੀਦ ॥

ਪੁੰਜ, ਪੁ:—ਖਜ਼ਾਨਾ, ਇਕੱਠ ॥

ਪੁੱਜਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਪਹੁੰਚਣਾ, ਅੱਪੜਨਾ, ਆ (ਜਾ) ਵੜਨਾ ॥

ਪੁੱਜਤ, ਸ:—ਪੁੱਜੀ ਹੋਈ ਰਕਮ ॥

ਪੁਜਵਾਉਣਾ, ਪੁਜਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਪੁਜਣਦਾ ਕੰਮ ਕਰਾਉਣਾ, ਜਾਂ ਪੁਚਾਉਣਾ ॥

ਪੁਜਾਰਾ (ਰੀ), ਪੁ:—ਪੂਜਾ ਕਰਨਾ ਵਾਲਾ ॥

ਪੁੰਝਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਪੂੰਝਣ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਾਉਣਾ ॥

ਪੁਟੰਡਣ, ਸ:—ਜਿਸ ਪੱਥਰ ਉੱਤੇ ਪੁਟੰਡਾ ਪੱਕਦਾ ਹੈ ॥

ਪੁਟੰਡਾ, ਪੁ:—ਪੱਥਰ ਉੱਤੇ ਪਕਾਉਣ ਵਾਲੀ ਪਤਲੀ ਰੋਟੀ ॥

ਪੁੱਟਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਖੱਦਣਾ, ਜੜ੍ਹੋਂ ਉਖੇੜਨਾ ॥

ਪੁਟਪੜੀ, ਸ:—'ਪੁੜਪੜੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਪੁਟ ਪੁਟ ਬੋਲਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਸਾਫ ਸਾਫ ਬੋਲ ਸੱਕਣਾ (ਬਾਲ ਦਾ) ॥

ਪੁਟਵਾਉਣਾ, ਪੁਟਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਪੁੱਟਣ ਜਾਂ ਉਖੇੜਨ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਾਉਣਾ ॥

ਪੁਟਵਾਈ, ਸ:—ਪੁੱਟਣ ਦਾ ਕੰਮ ਜਾਂ ਮਜੂਰੀ ॥

ਪੁਟਾਸ, ਸ:—ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦੀ ਖਾਰ, ਸਜੀ ॥

ਪੁਟੀਣ, ਸ:—ਚੌਖਟੇ ਵਿੱਚ ਸ਼ੀਸ਼ੇ ਜੜਨ ਵਾਲਾ ਮਸਾਲਾ ॥

ਪੁੱਠ, ਸ:—ਪੁੱਠਾ ਪਾਸਾ, ਉਲਟ, ਦੁਆ ਬਣਾਉਣ ਦਾ ਇੱਕ ਢੰਗ ॥

ਪੁੱਠ ਕੰਡਾ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਜੰਗਲੀ ਬੂਟੀ, ਨੀਲ ਕੰਠੀ ॥

ਪੁੱਠ ਦਾ ਮਾਸ, ਪੁ:—ਪਸ਼ੂ ਦੇ ਪਿਛਲੇ ਪਾਸੇ ਦਾ ਮਾਸ ॥

ਪੁੱਠ ਦੇਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਦੁਆ ਨੂੰ ਬਣਾਉਣ ਜਾਂ ਰੋਕਣਾ

ਪੁੱਠ ਪੈਰੀ, ਸ:—ਪੁੱਠੇ ਪੈਰਾਂ ਵਾਲੀ, ਡਾਇਣ ॥

ਪੁੱਠ ਬੰਨ੍ਹਣੀ, ਸ:—ਜਕੜਨਾ ਜਾਂ ਮੋਟਾ ਹੋਣਾ ॥

ਪੁੱਠਾ, ਪੁ:—ਪਸ਼ੂ ਦਾ ਪਿਛਲਾ ਪਾਸਾ, ਚਿੱਤੜ ॥ ਵਿ:—ਉਲਟਾ, ਜਿਸ ਦਾ ਮੂੰਹ ਹੇਠਲੇ ਪਾਸੇ ਹੈ, ਕੱਬਾ ॥

ਪੁੱਠਾ ਬੱਝਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਮੋਟਾ ਹੋਣਾ, ਪਸ਼ੂ ਦੀ ਹਾਲਤ ਚੰਗੀ ਹੋਣੀ, ਫੌਜ ਦੀ ਕਤਾਰ ਭਰੀ ਰਹਿਣੀ ॥

felloe, felly

ਪੁੱਠੀ, ਸ:—ਪਹੀਏ ਦੇ ਚੱਕਰ ਦੇ ਹਿੱਸਿਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕੋਈ, ਕੰਮ ਦਾ ਨਾਂ ਬਣਨਾ ॥ ਵਿ:—ਉਲਟੀ ॥

ਪੁਣਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਕਪੜੇ ਵਿਚ ਪਾਕੇ ਛਾਨਣਾ, ਕਪੜੇ ਦੇ ਵਿਚਲਾ ਛੇਕ ਭਰਨਾ, ਗਾਲ੍ਹਾਂ ਕੱਢ ਲੈਣੀਆਂ, ਨੌਲਕਾ ॥

ਪੁਣਾ, ਪੁ:—ਗੁਣ ਜਾਂ ਹਾਲਤ ਦਸਣ ਵਾਲਾ ਪਦ (ਮਨੁਖ ਪਣਾ) ॥

ਪੁਣਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਪੁਣਨ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਾਉਣਾ ॥

ਪੁਣਾਈ, ਸ:—ਪੁਣਨ ਦਾ ਕੰਮ ਜਾਂ ਮਜੂਰੀ ।

ਪੁੱਤ, ਪੁੱਤ੍ਰ, ਪੁ:—ਮਰਦਾਵੀਂ ਉਲਾਦ, ਬੇਟਾ, ਸੰਤਾਨ ॥

ਪੁਤੇਰਾ, ਵਿ:—ਲਾੜ੍ਹੇ ਦੇ ਪਾਸੇ ਦਾ, ਪੁਤ੍ਰ ਵਾਲਿਆਂ ਦਾ ॥

ਪੁੱਤ੍ਰੀ, ਸ:—ਧੀ, ਬੇਟੀ, ਜਨਾਨੀ ਉਲਾਦ ॥

ਪੁਤ੍ਰੇਲਾ, ਪੁ:—ਬਨਾਉਟੀ ਪੁਤ੍ਰ, ਗੋਲੀ ਦਾ ਪੁਤ੍ਰ ॥

ਪੁਤਲਾ, ਪੁ:—ਬਨਾਉਟੀ ਸ਼ਕਲ, ਕਾਗਜ਼ ਦੀ ਮੂਰਤ ॥

ਪੁਤਲੀ, ਸ:—ਛੋਟਾ ਪੁਤਲਾ, ਲੱਕੜ ਆਦਿਕ ਦੀ ਮੂਰਤ, ਅੱਖ ਦੀ ਧੀਰੀ ॥

ਪੁਤਲੀਆਂ ਦਾ ਤਮਾਸ਼ਾ, ਪੁ:—ਲੱਕੜ ਦੀਆਂ ਮੂਰਤਾਂ ਦਾ ਨਾਚ ॥

ਪੁੱਤਾ ਧੀਆ, ਸ:—ਬਾਲ ਬੱਚੇ, ਉਲਾਦ ॥

ਪੁਤ੍ਰਇਤਾ / ਪੁਤ੍ਰੇੱਤਾ } ਵਿ:—ਪੁਤ੍ਰ ਵਾਲਿਆਂ ਵੱਲੋਂ, ਲਾੜ੍ਹੇ ਦਾ ॥

ਪੁੰਨ, ਪੁ:—ਦਾਨ, ਖ਼ੈਰਾਤ, ਧਰਮ, ਚੰਗੇ ਕੰਮ ਦਾ ਫਲ (ਕਰਨਾ) ॥

ਪੁੰਨ ਦਾ ਸਾਕ (ਦੇਣਾ), ਪੁ:—ਕੁਝ ਨਾ ਲੈਕੇ ਕੁੜੀ ਦਾ ਵਿਆਹ ਜੋ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ (ਦੇਣਾ) ॥

ਪੁਨਹਚਾਰ, ਸ:—ਅਭਿਆਸ ਮੰਤ੍ਰ ਜਪ ਆਦਿਕ ॥

ਪੁਨਰ, ਵਿ:—ਹੋਰ, ਦੂਜੀ ਵਾਰ (ਪੁਨਰ ਜਨਮ, ਪੁਨਰ ਵਿਆਹ) ॥

ਪੁੰਨਿਆ, ਸ:—ਚਾਨਣੇ ਪੱਖ ਦੀ ਓੜਕਲੀ ਥਿਤ, ਪੂਰਨਮਾਸ਼ੀ ॥

ਪੁਨੀਤ, ਵਿ:—ਪਵਿਤ੍ਰ, ਸ਼ੁੱਧ, ਪੁੰਨ ਵਾਲਾ ॥

ਪੁੰਨੂੰ, ਪੁ:—ਸੱਸੀ ਦਾ ਆਸ਼ਕ, ਸੋਹਣਾ ਮਰਦ ॥

ਪੁਰ, ਅਵ:—ਉੱਪਰ, ਉੱਤੇ, ਤੇ। ਪੁ:—ਸ਼ਹਰ ॥

ਪੁਰਸ, ਪੁ:—ਪੁਰਖ, ਮਰਦ, ਖੌਂਦ ॥

ਪੁਰਸਾਰ, ਪੁ:—ਸਮਾ, ਨਸਲ, ਪੋਚ ॥

ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ, ਪੁ:—ਉੱਦਮ, ਹਿੰਮਤ, ਤਾਕਤ, ਬਹਾਦਰੀ ॥

ਪੁਰਸ਼ਾਰਥੀ, ਵਿ:, ਪੁ:—ਜੋ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰੇ ॥

ਪੁਰਸੀਸ, ਸ:—ਪੁੱਛ ਗਿੱਛ ॥

ਪੁਰਖ, ਪੁ:—ਪੁਰਸ, ਮਰਦ, ਮਨੁੱਖ ॥

ਪੁਰਖਾਰਥ / ਪੁਰਖਾਰਥੀ } 'ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ' ਆਦਿਕ ਵੇਖੋ ॥

ਪੁਰਚਕ, ਸ:—ਉਕਸਾਉਣ, ਜੋਸ਼ ॥

ਪੁਰਜਾ, ਪੁ:—ਕਾਗਜ਼ ਦਾ ਨਿੱਕਾ ਜਿਹਾ ਟੁਕੜਾ, ਕਿਸੇ ਕਲਾ ਦੇ ਹਿੱਸੇ ॥

ਪੁਰਤਾਣੀ, ਸ:—ਪਰੋਹਤ ਦੀ ਵਹੁਟੀ ॥

ਪੁਰਬ, ਪੁ:—ਧਰਮ ਦਾ ਤਿਹਾਰ, ਸ਼ੁਭ ਦਿਨ ॥

ਪੁਰਬਾਸੀ, ਪੁ:—ਪੁਰ ਵਿਚ ਰਹਿਣ ਵਾਲਾ, ਸ਼ਹਿਰੀਆ ॥

ਪੁਰਵਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਪਰੋਣ ਜਾਂ ਪੂਰਨ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਾਉਣਾ ॥

ਪੁਰਵਾਈ, ਸ:—ਪਰੋਣ ਜਾਂ ਪੂਰਨ ਦੀ ਮਜੂਰੀ ਜਾਂ ਕੰਮ ॥

ਪੁਰਾ, ਪੁ:—ਚੜ੍ਹਦੇ ਪਾਸੇ ਦੀ ਵਾਉ, ਸ਼ਹਿਰ ਦਾ ਮਹੱਲਾ ॥

ਪੁਰਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—'ਪੂਰਾ ਕਰਾਉਣਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਪੁਰਾਇਣ, ਸ:—ਪੂਰੇ ਹੋਣ ਦਾ ਗੁਣ, ਜਿਸ ਚੀਜ਼ ਨਾਲ ਘਾਟੇ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਇਕ ਤਰਾਂ ਦਾ ਅੰਗਸ ॥

ਪੁਰਾਈ, ਸ:—ਪੂਰੇ ਹੋਣ ਦਾ ਗੁਣ, ਪੂਰਤਾਈ ॥

ਪੁਰਾਹਣ ਚਾਰੀ
ਪੁਰਾਹੁਣ ਚਾਰੀ } ਸ:—ਪਰਾਹੁਣੇ ਦੀ ਖਾਤਰ ਕਰਨੀ ॥

ਪੁਰਾਣ, ਪੁ:—ਹਿੰਦੂਆਂ ਦੇ ਮਸ਼ਹੂਰ ਅਠਾਰਾਂ ਪੁਸਤਕ, ਪੁਰਾਣਾ ਹੋਣਾ, ਬੁਢਾਪਾ, ਪੁਰਾਣਿਕ ॥

ਪੁਰਾਤਨ
ਪੁਰਾਤਮ
ਪੁਰਾਤਮੀ } ਵਿ:—ਪੁਰਾਣਾ, ਪਿਛਲੇ ਸਮੇ ਦਾ, ਮੁੱਢੋਂ ਜੋ ਹੁੰਦਾ ਆਇਆ ਹੈ ॥

ਪੁਰਾਣਾ, ਵਿ:—ਪਿਛਲੇ ਸਮੇ ਦਾ, ਮੁੱਢ ਦਾ, ਸਿਆਣਾ ॥

ਪੁਰੀ, ਸ:—ਵੱਡਾ ਸ਼ਹਿਰ, ਤੀਰਥ, ਭਰਿਆ ਹੋਣਾ, ਖਤ੍ਰੀਆਂ ਦੀ ਇੱਕ ਜਾਤ ॥

ਪੁਰੌਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—'ਪਰੋਣਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਪੁਲ, ਪੁ:—ਦਰਿਆ ਜਾਂ ਨਦੀ ਆਦਿਕ ਉੱਤੋਂ ਲੰਘਣ ਦਾ ਰਸਤਾ, ਬੇੜ੍ਹ, ਰੋਕ ॥

ਪੁਲ ਸਰਾਤ, ਪੁ:—ਕਿਆਮਤ ਦੇ ਦਿਨ ਜਿਸ ਪੁਲ ਉੱਤੋਂ ਲੰਘ ਕੇ ਇਮਾਨਦਾਰ ਬਹਿਸ਼ਤ ਨੂੰ ਜਾਣਗੇ ॥

ਪੁਲ ਬੰਨ੍ਹਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਪੁਲ ਬਣਾ ਦੇਣਾ ॥

ਪੁਲਸਟ
ਪੁਲਟਸ } ਸ:—ਫੋੜੇ ਉੱਤੇ ਬੰਨ੍ਹਣ ਵਾਲੀ ਲੇਵੀ, ਲੁਪਰੀ ॥

ਪੁਲਾਉ, ਪੁ:—ਮਾਸ ਪਾਕੇ ਰਿੱਝੇ ਚੌਲ ਰਿੱਧੇ ਹੋਏ, ਪੁਲਾਓ ॥

ਪੁਲਸ, ਸ:—ਰਾਖੀ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਸਿਪਾਹੀਆਂ ਦਾ ਮਹਿਕਮਾ ॥

ਪੁਲਾਈ, ਸ:—ਪੋਲੇ ਹੋਣ ਦਾ ਗੁਣ, ਵਿੱਚੋਂ ਖਾਲੀ ਹੋਣਾ, ਰੇਆ ॥

ਪੁਲਾਹ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਰੁੱਖ ॥

ਪੁਲਾਣ, ਪੁ:—ਖਾਲੀ ਥਾਂ, ਪੋਲ ਥੀ, ਅਸਮਾਨ ॥

ਪੁਲਾਦ, ਪੁ:—ਸਭ ਤੋਂ ਚੰਗੀ ਤਰਾਂ ਦਾ ਅਸਪਾਤ ॥

ਪੁਲਾਦੀ, ਵਿ:—ਪੁਲਾਦ ਦਾ, ਬਣਿਆ ਹੋਇਆ ॥

ਪੁਲਾੜ, ਪੁ:—'ਪੁਲਾਣ' ਵੇਖੋ ॥

ਪੁਲਿਟਿਕਲ, ਵਿ:—ਮੁਲਕੀ, ਰਾਜ ਸੰਬੰਧੀ, ਹਿਕਮਤੀ ॥

ਪੁਲਿੰਗ, ਪੁ:—ਮਰਦਾਵਾਂ ਨਾਉਂ, ਪੁਰਖ ਦੀ ਨਿਸ਼ਾਣੀ ॥

[illegible]ਣੈ, ਪੁ:—ਰੋਟੀ ਦਾ ਇੱਕ ਪੱਥਰ, ਤਹਿ, ਢੇਰ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਰੋਟੀ ॥

ਪੁੜਪੁੜੀ, ਸ:—ਮੱਥੇ ਅਤੇ ਕੰਨ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰਲੀ ਥਾਂ ॥

ਪੁੜਾ, ਪੁ:—ਚਿੱਤੜ, ਬਲਦ ਦੀ ਪੂੰਛ ਉੱਤੇ ਪੁਰਾਇਣ ਦਾ ਨਿਸ਼ਾਨ, ਪਿੱਛੇ ਉੱਤੇ ਰਗੜ ਦਾ ਨਿਸ਼ਾਨ, ਵੱਡੀ ਪੁੜੀ ॥

ਪੁੜੀ, ਸ: ਕੋਈ ਚੀਜ਼ ਕਾਗਤ ਵਿੱਚ ਲਪੇਟੀ ਹੋਈ ॥

ਪੁਛਿਟੇ, ਪੁ:—'ਪੁਰੇ' ਵੇਖੋ ॥

ਪੂੰ ਪੂੰ, ਸਃ—ਤੁਤਮ ਦੀ ਅਵਾਜ਼ (ਕਰਨ) ॥

ਪੂੰਹਜਣ / ਪੂੰਹਜੁਣ } ਪੁਃ—ਕਿਸੇ ਗਿੱਲੀ ਚੀਜ਼ ਦੇ ਡੁੱਲ੍ਹੇ ਜੋ ਕੁਝ ਬਹਿ ਜਾਵੇ, ਪੂੰਹਜਣ ਵਾਲਾ ਕਪੜਾ ॥

ਪੂੰਹਜਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—'ਪੂੰਝਣਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਪੂੰਗਰਾ, ਪੁਃ—ਇਕ ਕਿਰਮ ਜੇਹਾ ਪਾਣੀ ਦਾ ਕੀੜਾ।

ਪੂਛ / ਪੂੰਛ / ਪੂਛਲ } ਸਃ—ਦੁੰਮ, ਜਨੌਰਾਂ ਦੇ ਸਰੀਰ ਦਾ ਵਧਿਆ ਹੋਇਆ ਪਿਛਲਾ ਹਿੱਸਾ ॥

ਪੂਜ, ਪੁਃ—ਜੈਨੀ ਸਾਧੂ, ਪੂਜਾ ਦੇ ਜੋਗ ਮਨੁੱਖ ॥

ਪੂਜਮਾਨ, ਵਿਃ—ਜਿਸ ਦੀ ਪੂਜਾ ਹੋਵੇ, ਪੂਜਾ ਦੇ ਜੋਗ ॥

ਪੂਜਕ, ਪੁਃ—ਪੂਜਾ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ॥

ਪੂਜਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਪੂਜਾ ਕਰਨੀ, ਭੇਟ ਚੜ੍ਹਾਉਣਾ, ਬਿਅਰਥ ਖਰਚ ਕਰਨਾ, ਵੱਢੀ ਦੇਣੀ ॥

ਪੂਜਨੀਕ, ਵਿਃ—ਪੂਜਾ ਜਾਂ ਆਦਰ ਮਾਨ ਦੇ ਜੋਗ ॥

ਪੂਜਮਾਲ, ਪੁਃ—ਘੋੜੇ ਦੇ ਹੇਠ ਜਾਂ ਕੰਨ ਦੇ ਗਿਰਦੇ ਕੱਸ ਕੇ ਬੰਨ੍ਹਣ ਵਾਲ ਰੱਸਾ ॥

ਪੂਜਾ, ਸਃ—ਆਦਰ, ਸੇਵਾ, ਭਗਤੀ, ਭੇਟ, ਅਸ਼ਨਾਨ,ਭਜਨ ॥

ਪੂਜਾ ਪਰਤਿਸ਼ਟਾ, ਸਃ—ਆਦਰ ਭਾਉ, ਸੇਵਾ, ਖਾਤਰ ॥

ਪੂਜੀ, ਸਃ—ਲਗਾਮ ਦਾ ਸਿਰਾ, ਘੋੜੇ ਦਾ ਇਕ ਸ਼ਿੰਗਾਰ ॥

ਪੂੰਜੀ, ਸਃ—ਮਾਇਆ, ਪਦਾਰਥ, ਵਪਾਰ ਵਿਚ ਲਾਇਆ ਹੋਇਆ ਧਨ ॥

ਪੂੰਝਣ, ਕ੍ਰਿਃ—'ਪੂੰਹਜਣ' ਵੇਖੋ ॥

ਪੂੰਝਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਕਪੜਾ ਫੇਰ ਕੇ ਸਾਫ ਕਰਨਾ, ਬੁਝਾਉਣਾ,ਮੇਟਣਾ ॥

ਪੂਣ ਸਲਾਈ / ਪੂਣ ਵੱਟਣੀ } ਸਃ—ਪੂਣੀਆਂ ਵੱਟਣ ਵਾਲੀ ਤੀਲੀ ॥

ਪੂਣੀ, ਸਃ—ਕੱਤਣ ਲਈ ਪਿੰਜੀ ਰੂੰਈ ਨੂੰ ਤੀਲ ਉੱਤੇ ਵਲੇਟੀ ਹੋਈ ॥

ਪੂਤ, ਪੁਃ—ਪੁੱਤ, ਪੁਤ੍ਰ, ਬੇਟਾ ॥

ਪੂਤਲਾ / ਪੂਤਲੀ } 'ਪੁਤਲਾ' 'ਪੁਤਲੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਪੂਦਨਾ, ਪੁਃ—ਇਕ ਬੂਟੀ ਜਿਸ ਦੀ ਚਟਨੀ ਬਣਦੀ ਹੈ ॥

ਪੂਰ, ਪੁਃ—ਭਰਿਆ ਹੋਇਆ, ਇਕ ਵੇਲੇ ਜਿੰਨਾ ਭਰਿਆ ਜਾ ਸਕੇ, ਜੱਥਾ, ਬੇੜੀ ਦਾ ਭਾਰ, ਕੋਈ ਮਾਂਦੀ ਖੇਤ ਵਿਚ ਪੂਰਾ ਬੀਜਾ ਜਾ ਸਕੇ ।

ਪੂਰਕ, ਪੁਃ—ਸਾਹ ਅੰਦਰ ਖਿੱਚਣ ਦਾ ਅਭਿਆਸ, ਪੂਰਾ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ॥

ਪੂਰਣ / ਪੂਰਨ } ਪੁਃ—ਭਰਨ ਦਾ ਕੰਮ, ਜਿਸ ਚੀਜ਼ ਨਾਲ ਕੁਝ ਭਰਿਆ ਜਾਵੇ । ਵਿਃ—ਭਰਿਆ ਹੋਇਆ, ਪੂਰਾ, ਭਰਪੂਰ ॥

ਪੂਰਨ ਪਾਤ੍ਰ, ਪੁਃ—ਕੱਠੇ ਚੌਲਾਂ ਦੇ ਪਦ ਕੱਸੇ ਆਦਿਕ ਜੋ ਵਿਆਹ ਜਾਂ ਜਨੇਊ ਆਦਿਕ ਦੇ ਵੇਲੇ ਰੱਖਦੇ ਹਨ ॥

ਪੂਰਣ ਭਗਤ, ਪੁਃ—ਰਾਜਾ ਸਲਵਾਹਨ ਦਾ ਮਸ਼ਹੂਰ ਧਰਮੀ ਪੁਤ ॥

ਪੂਰਣਮਾ
ਪੂਰਣਮਾਸੀ, ਸ:—ਚਾਨਣੇ ਪੱਖ ਦੀ ਛੇਕੜਲੀ ਥਿੱਤ, ਪੂਰਾ ਚੰਦ ॥

ਪੂਰਣਾ, ਪੁ:—ਅੱਖਰ ਦੀ ਸ਼ਕਲ, ਸ਼ਕਲ ਬਣਾਉਣ ਵਾਲੀ ਲੱਕੜ ॥

ਪੂਰਣਿਆਂ ਤੇ ਚੱਲਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਨਮੂਨੇਦੀ ਨਕਲ ਕਰਨੀ ॥

ਪੂਰਣੇ ਪਾਉਣੇ, ਕ੍ਰਿ:—ਜੋ ਗੱਲ ਕਿਸੇ ਕੋਲੋਂ ਕਰਾਉਣੀ ਹੈ ਉਹ ਕਰਕੇ ਦੱਸਣੀ, ਨਮੂਨਾ ਦੇਣਾ ॥

ਪੂਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਭਰਨਾ, ਸੰਖ ਵਜਾਉਣਾ, ਪੂਰਾ ਵੇਲਾ ਲੰਘਾਉਣਾ, ਕਰਜ਼ਾ ਲਾਹੁਣਾ ॥ ਸ:—ਪੂਰਨਮਾਸੀ ॥

ਪੂਰਬ, ਪੁ:—ਜਿਸ ਪਾਸਿਓਂ ਸੂਰਜ ਚੜ੍ਹਦਾ ਹੈ, ਚੜ੍ਹਦਾ, ਚੜ੍ਹਦੇ ਪਾਸੇ ਦਾ ਦੇਸ਼, ਹਿੰਦੁਸਤਾਨ ॥

ਪੂਰਬਣ, ਸ:—ਪੂਰਬ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਵਾਲੀ ॥

ਪੂਰਬਣਾ, ਸ:—ਪੂਰਨਮਾਸੀ ॥

ਪੂਰਬਲਾ, ਵਿ:—ਪਹਿਲਾ, ਅਗਲਾ ॥

ਪੂਰਬਾ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਰਾਗ ।

ਪੂਰਬੀ, ਸ:—ਇੱਕ ਰਾਗ । ਵਿ:—ਪੂਰਬ ਦਾ। ਪੁ:—ਇੱਕ ਤਮਾਕੂ ॥

ਪੂਰਬੀਆ, ਪੁ:—ਪੂਰਬ ਦਾ ਰਹਿਣ ਵਾਲਾ ॥

ਪੂਰਾ, ਵਿ:—ਭਰਿਆ ਹੋਯਾ, ਬਥੇਰਾ, ਸਾਰਾ, ਸਰਿਆ ਹੋਯਾ, ਮੋਯਾ, ਕਰੋੜੀ ॥

ਪੂਰਾ ਉਤਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਕੰਮ ਸਿਰੇ ਚਾੜ੍ਹ ਸਕਣਾ ॥

ਪੂਰਾ ਸਰਨਾ, ਵਿ:—ਸਭ ਗੁਣਾਂ ਵਾਲਾ, ਬਹਾਦਰ ਭਰਪੂਰ, ਸੱਤਿਆ ਵਾਲਾ ॥

ਪੂਰਾ ਹੋਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਮੁੱਕਣਾ, ਮਰ ਜਾਣਾ, ਨਿਭਣਾ ॥

ਪੂਰਾ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਭਰਨਾ, ਮੁਕਾਉਣਾ, ਨਿਭਾਹੁਣਾ ॥

ਪੂਰਾ ਨਿਕਲਣਾ
ਪੂਰਾ ਪਟਣਾ
ਪੂਰਾ ਪੈਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਬਹੁਤ ਹੋਣਾ (ਜਿਸ ਨਾਲ ਕੰਮ ਸਰ ਜਾਵੇ) ॥

ਪੂਰੇ ਦਿਨ, ਪੁ: (ਬਹੁ:)—ਗਰਭ ਦੇ ਪੂਰੇ ਨੌ ਮਹੀਨੇ ॥

ਪੂਰਾਈ, ਸ:—ਪੂਰਨ (ਭਰਨ) ਦਾ ਕੰਮ ਜਾਂ ਮਜੂਰੀ ॥

ਪੂਰੀ, ਵਿ:—ਸਾਰੀ, ਬਹੁਤ, ਭਰੀ ਹੋਈ, ਸੱਚੀ ਫਰੇਬਨ । ਸ:—ਪੂੜੀ ॥

ਪੂਰੀ ਪੈਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਕੰਮ ਸਰ ਜਾਣਾ, ਚੀਜ਼ ਬਹੁਤ ਹੋਣੀ ॥

ਪੂਰੇ, ਪੁ: (ਬਹੁ:) ਪਾਣੀ ਵਿੱਚ ਜੋ ਨਿੱਕੇ ਨਿੱਕੇ ਕੀੜੇ ਪੈ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ॥

ਪੂਰੋ ਪੂਰ, ਕ੍ਰਿ:—ਇੱਕ ਇੱਕ ਕਰਕੇ, ਜੁਗਤ ਨਾਲ, ਪਾਲ ਬੰਨ੍ਹਕੇ ॥
ਵਿ:—ਭਰਪੂਰ, ਬਿਲਕੁਲ ਭਰਿਆ ਹੋਯਾ ।

ਪੂਲਾ, ਪੁ:
ਪੂਲੀ, ਸ:—ਘਾਹ ਦੀ ਗੰਢ, ਬੱਝੇ ਹੋਏ ਪੱਠੇ, ਤੂੰਖ ॥

ਪੂਲਾ ਬਾਲਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਮੰਦਾ ਕੰਮ ਕਰਨਾ, ਅਪਰਾਧ ਕਰਨਾ ॥

ਪੂਵਾਹ, ਸ਼:—ਜਿਸ ਧਰਤੀ ਵਿੱਚ ਮਲੂਣ ਪਾਯਾ ਹੋ ॥

ਪੂੜਾ ਪੁ:—ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦੀ ਤਲੀ ਹੋਈ ਮਿੱਠੀ ਰੋਟੀ ॥

ਪੂੜੀ, ਸ:—ਤਲੀ ਹੋਈ ਰੋਟੀ (ਖੁਲ੍ਹੇ ਘੇਉ ਜਾਂ ਤੇਲ ਵਿੱਚ) ॥

ਪੇ
ਪੇਉ } ਪੁ:—ਪਿਉ, ਪਿਤਾ, ਬਾਪ, ਬੱਪੂ, ਲੱਾਲਾ ॥

ਪੇਉ ਦੇ ਪੇਉ ਨੂੰ ਫੜਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਗੱਲ ਦੀ ਬਹੁਤ ਪੱਖ ਕਰਨੀ ॥

ਪੇਉਸੀ, ਸ:—ਘਉ ਵਿੱਚ ਤਲੀ ਹੋਈ ਰੋਟੀ, ਮਿੱਠੀ ਟਿੱਕੀ ॥

ਪੇਓਕਾ
ਪੇਓਕੇ } 'ਪਿਉਕਾ (ਕੇ)' ਵੇਖ ॥

ਪੇਉਂਦ, ਸ:—ਇੱਕ ਰੁੱਖ ਵਿੱਚ ਜੋ ਦੂਏ ਦੀ ਟਹਿਣੀ ਲੱਗੇ, ਜੋੜ, ਟਾਕੀ (ਕਰਨੀ, ਚਾੜ੍ਹਨੀ, ਲਾਉਣੀ) ॥

ਪੇਉਂਦੀ, ਵਿ:—ਪੇਉਂਦ ਦਾ, ਪੇਉਂਦ ਲਾਕੇ ਉਗਾਯਾ ਹੋਯਾ ॥

ਪੇਉਂਦੀ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਇੱਕ ਰੁੱਖ ਵਿੱਚ ਦੂਏ ਦੀ ਟਹਿਣੀ ਲਾਉਣੀ ॥

ਪੇਓਰੀ, ਪੁ:—ਅੰਬ ਦੇ ਪੱਤ੍ਰਾਂ ਉੱਤੇ ਗੁੜ੍ਹ ਸੁਕਾ ਕੇ ਕੱਢਿਆ ਹੋਯਾ ਰੰਗ ॥

ਪੇਈਆ, ਪੁ:—ਪੇਉ, ਬਾਬਲ (ਜਨਾਨੀ ਬੋਲੀ) ॥

ਪੇਈਅੜੇ (ਪੇਈ ਏ), ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—ਪੇਕੇ, ਮਾਪਿਆਂ ਦੇ ਘਰ ॥

ਪੇਸ਼, ਅਵ:, ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—ਅੱਗੇ, ਸਾਮ੍ਹਣੇ ਅਗਾਹਾਂ, ਹਾਜ਼ਰ ॥

ਪੇਸ਼ ਆਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਵਰਤਣਾ, ਭਾ ਪੈਣੀ, ਫਲ ਪਾਉਣਾ ॥

ਪੇਸ਼ ਕਬਜ਼, ਸ:—ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦੀ ਕਟਾਰ, ਛੁਰਾ ॥

ਪੇਸ਼ ਚੱਲਣੀ
ਪੇਸ਼ ਜਾਣੀ } ਕ੍ਰਿ:—ਅਸਰ ਹੋਣਾ, ਜ਼ੋਰ ਲੱਗ ਸਕਣਾ ॥

ਪੇਸ਼ਵਾਈ, ਸ:—ਅਗਵਾਣੀ, ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਅੱਗੇ ਆਕੇ ਲੈਣ ਆਉਣਾ ॥

ਪੇਸ਼ਾ, ਪੁ:—ਕੰਮ, ਕਾਜ, ਰੁਜ਼ਗਾਰ, ਕੰਜਰੀ ਦਾ ਕੰਮ ॥

ਪੇਸ਼ੀ (ਸ਼ੀਂ), ਸ:—ਹਾਜ਼ਰੀ, ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੇ ਸੁਨਣ ਦਾ ਦਿਨ ॥

ਪੇਸ਼ੀ ਵੇਲਾ, ਪੁ:—ਦੁਪਹਿਰੋਂ ਪਿੱਛੋਂ, ਨਮਾਜ਼ ਦਾ ਵੇਲਾ ॥

ਪੇਕਾ
ਪੇਕੇ } 'ਪਿਉਕਾ' 'ਪਿਉਕੇ' ਵੇਖੋ ॥

ਪੇਖਨਾ, ਪੁ:
ਪੇਖਨੀ, ਸ: } ਤਮਾਸ਼ੇ ਦੀ ਮੂਰਤ, ਪੁਤਲੀ ॥ ਕ੍ਰਿ:—ਵੇਖਣਾ ॥

ਪੇਚ, ਪੁ:—ਲਕੜੀ ਜਾਂ ਲੋਹੇ ਦਾ ਕਿੱਲ ਆਦਿਕ ਜਿਸ ਨਾਲ ਪੱਤੀ ਜੋੜਦੇ ਜਾਂ ਕੱਸਦੇ ਹਨ, ਵਲ, ਲਪੇਟ, ਘੇਰਾ, ਮੋੜ, ਘਬਰਾਣ, ਫਰੇਬ, ਦਾਉ, ਪੇਚ ॥

ਪੇਚਕਸ਼, ਪੁਃ—ਜਿਸ ਚੀਜ਼ ਨਾਲ ਪੇਚ ਕੱਢਦੇ ਹਨ ॥

ਪੇਚ ਪੇਚ, ਪੁਃ—ਗੁੰਝਲ, ਘਬਰਾਟ, ਵਰੇਵਾਂ ॥

ਪੇਚਦਾਰ
ਪੇਚਵਾਂ } ਵਿਃ—ਪੇਚ ਵਾਲਾ, ਜਿਸ ਦਾ ਪੂਰਾ ਪਤਾ ਨਾ ਲੱਗੇ ॥

ਪੇਚਵਾਨ (ਵਾਨੀ), ਸਃ—ਪੇਚਦਾਰ ਨੜੀ ਵਾਲਾ ਹੁੱਕਾ ॥

ਪੇਚਸ਼, ਸਃ—ਮਰੋੜ ਤੇ ਦਸਤਾਂ ਦੀ ਬਿਮਾਰੀ ॥

ਪੇਚਾ, ਪੁਃ—ਛੋਟੀ ਪਗੜੀ, ਜਰੀ ਦਾ ਸਾਫਾ ਪਤੰਗਾਂ ਦੀਆਂ ਡੋਰਾਂ ਅੜਨੀਆਂ (ਪੇਣਾ) ॥

ਪੇਚੀਲਾ, ਵਿਃ—ਪੇਚ ਵਾਲਾ, ਫਰੇਬੀ, ਕਪਟੀ, ਸੂਖਮ ॥

ਪੇਛੜੀ, ਸਃ—ਇਕ ਤਰਾਂ ਦੀ ਬਾਂਸ ਦੀ ਟੋਕਰੀ ॥

ਪੇਂਜਾ, ਪੁਃ—ਰੂੰ ਪਿੰਜਣ ਵਾਲਾ । ਸਃ—ਰੂੰ ਪਿੰਜਣ ਦੀ ਕਲਾ ॥

ਪੇਂਝੂ, ਪੁਃ—ਕਰੀਰ ਦੇ ਰੁੱਖ ਦਾ ਪੱਕਾ ਫਲ ॥

ਪੇਟ, ਪੁਃ—ਢਿੱਡ, ਸਰੀਰ ਦੇ ਜਿਸ ਹਿੱਸੇ ਵਿੱਚ ਖਾਧਾ ਪੀਤਾ ਜਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ, ਗਰਭ ॥

ਪੇਟ ਘਰੋੜੀ, ਵਿਃ—ਸਭ ਤੋਂ ਪਿੱਛੇ ਜੰਮਿਆ ਹੋਯਾ ਬਾਲ ॥

ਪੇਟ ਨਾਲ, ਵਿਃ—ਜਿਸ ਨੂੰ ਗਰਭ ਹੈ ॥

ਪੇਟ ਪਾਲਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਜੋ ਮਿਲੇ ਖਾ ਪੀ ਕੇ ਗੁਜ਼ਾਰਾ ਕਰਨਾ ॥

ਪੇਟੰਟ, ਪੁਃ—ਨਵੀਂ ਕੱਢੀ ਹੋਈ ਚੀਜ਼ ਦੇ ਹੱਕ ਦੀ ਸਨਦ (ਹੋਣਾ, ਕਰਾਉਣਾ) ॥

ਪੇਟੜਾ, ਪੁਃ—ਪੇਟ, ਢਿੱਡ ॥

ਪੇਟਾ
ਪੇੱਟਾ } ਪੁਃ—ਕਪੜੇ ਦੀ ਭਰਤੀ, ਬਾਣਾ, ਚੌੜਾਈ, ਫੈਲਾਉ, ਅੰਦਰਾਂ, ਧਨ ਪਦਾਰਥ, ਸਪੁਰਦਗੀ, ਸੰਭਾਲ ॥

ਪੇੱਟੇ ਪਾਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਸਪੁਰਦ ਕਰਨਾ, ਸੌਂਪਣਾ ॥

ਪੇਟਾ ਰੱਠੂ, ਪੁਃ—ਭੁੱਖੀ ਨੀਤ ਵਾਲਾ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਸਿਰ੍ਹ ਖਾਣ ਦੀ ਸੁੱਝੇ ॥

ਪੇਟੀ
ਪੇੱਟੀ } ਸਃ—ਲੱਕ ਦੇ ਗਿਰਦੇ ਬੰਨ੍ਹਣ ਵਾਲਾ ਪਟਕਾ ਜਾਂ ਤਸਮਾ, ਚੀਜ਼ ਸੰਦੂਕ, ਬੁਲਬੁਲ ਨੂੰ ਬੰਨ੍ਹਣ ਵਾਲੀ ਰਸੀ ॥

ਪੇਟੀ ਛੱਗਾ, ਪੁਃ—ਵਿੱਟੇ ਢਿੱਡ ਵਾਲਾ ॥

ਪੇਟੂ, ਪੁਃ—ਬਹੁਤ ਖਾਣ ਵਾਲਾ ॥

ਪੇੱਠਾ, ਪੁਃ—ਇਕ ਮਸ਼ਹੂਰ ਫਲ ਕੱਦ ਵਰਗਾ ॥

ਪੇਡੀ, ਸਃ—ਛੱਟਣ ਦੇ ਮਗਰੋਂ ਉੱਗੀ ਹੋਈ ਤਮਾਕੂ ਦੀ ਨੈਂਦਲ ॥

ਪੇਡੂ ਪੁਃ—ਧੁੰਨੀ ਦੇ ਹੇਠ ਪੇਟ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ॥

ਪੇਂਡੂ, ਪੁਃ—ਪਿੰਡ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਵਾਲਾ, ਗੁਆਰ ॥

ਪੇਤਲਾ, ਵਿਃ—ਪੱਧਰਾ, ਸਾਫ, ਘੱਟ ਡੂੰਘ ਵਾਲਾ ॥

ਪੇਤੀ, ਵਿਃ—ਗਰਮੀ ਜਾਂ ਪਿੱਤ ਦੇ ਸੁਭਾਉ ਵਾਲਾ, (ਲੀ) ॥

ਪੇਂਦਾ, ਪੁਃ
ਪੇਂਦੀ, ਸਃ } ਥੱਲਾ, ਹੇਠਲਾ ਹਿੱਸਾ (ਭਾਂਡੇ, ਬੇੜੀ ਆਦਿਕ ਦਾ) ॥

ਪੇਪੜੀ, ਸਃ—ਪੱਕੀ ਮਿੱਟੀ ਦੇ ਟੁਕੜੇ, ਗਾਰ ਵਗੈਰਾ ਲੱਗਿਆਂ ਜੇਹੜੀ ਮੈਲ ਕੱਪੜੇ ਉੱਤੇ ਜੰਮ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ॥

ਪੇਮ
ਪੇਮੀ } 'ਪ੍ਰੇਮ' 'ਪ੍ਰੇਮੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਪੇਯਾ, ਵਿਃ—ਪੇਕਿਆਂ ਦਾ, ਪੇਉਕਾ ॥

ਪੇਰਨੀ, ਸਃ—ਇੱਕ ਨੀਚ ਜਾਤ ਜਿਸ ਦੀਆਂ ਇਸਤ੍ਰੀਆਂ ਨੱਚ ਕੇ ਮੰਗਦੀਆਂ ਫਿਰਦੀਆਂ ਹਨ ॥

ਪੇਰੂ, ਪੁਃ—ਇੱਕ ਪੰਖੇਰੂ ਵੱਡੇ ਕੁੱਕੜ ਦੀ ਸ਼ਕਲ ਦਾ ॥

ਪੇਲਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਅੱਗੇ ਕਰਨਾ, ਵਿਖਾਉਣਾ, ਧੱਕਣਾ, ਘੁਟਾਉਣਾ ॥

ਪੇਲੂ, ਪੁਃ—ਪੇਲਣ ਵਾਲਾ ॥

ਪੇਵੰਦ
ਪੇਵੰਦੀ } 'ਪੇਉਂਦ' 'ਪੇਉਂਦੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਪੇਵੜੀ, ਸਃ—ਮੱਥੇ ਉੱਤੇ ਲਾਉਣ ਵਾਲੀ ਇੱਕ ਪੀਲੀ ਮਿੱਟੀ ਦੀ ਟਿੱਕੀ ॥

ਪੇਵਾ, ਪੁਃ—ਗਲ ਦੇ ਇੱਕ ਪਾਸੇ ਦੀ ਸੋਜ ॥

ਪੇਵੀ, ਪੁਃ,ਸਃ—ਵੜੇਵਾਂ, ਕੀਲੇ ਨੂੰ ਲੱਗਣ ਵਾਲਾ ਇੱਕ ਕੀੜਾ ॥

ਪੇਸ਼, ਪੁਃ—ਸੁਨਿਆਰ ਜਾਂ ਲੁਹਾਰ ਦੇ ਸੰਦਾਂ ਦਾ ਥੈਲਾ, ਤੁੱਥ ॥

ਪੇੜਾ, ਪੁਃ—ਖੋਏ ਦੀ ਇੱਕ ਮਠਿਆਈ, ਗੁੰਨ੍ਹੇ ਹੋਏ ਆਟੇ ਵਿੱਚੋਂ ਜਿੰਨਾ ਰੋਟੀ ਵੇਲਣ ਵਾਸਤੇ ਲਿਆ ਜਾਵੇ ॥

ਪੇੜੀ, ਸਃ—ਸੰਦਾਂ ਦਾ ਛੋਟਾ ਥੈਲਾ ॥

ਪੈ, ਸਃ—'ਪਾਈ' ਵੇਖੋ ॥

ਪੈਈ ਵੱਸ, ਵਿਃ—ਜੋ ਮਨੁੱਖ ਮੰਗਵੀਂ ਚੀਜ਼ ਮੋੜਨ ਵਿਚ ਨਾ ਆਵੇ ॥

ਪੈਂਸ, ਪੁਃ—ਇੱਕ ਅੰਗ੍ਰੇਜ਼ੀ ਸਿੱਕਾ ਜਿਸ ਦੀ ਕੀਮਤ ਤਿੰਨ ਕੁ ਪੈਸੇ ਹੈ ॥

ਪੈਂਸਠ, ਵਿਃ—ਪੰਜਾਂ ਉੱਤੇ ਸੱਠ ॥

ਪੈਸਾ
ਪੈਂਸਾ } ਪੁਃ—ਤਾਂਬੇ ਦਾ ਮਸ਼ਹੂਰ ਸਿੱਕਾ, ਆਨੇ ਦੀ ਚੁਥਾਈ, ਧਨ ॥

ਪੈਸਾ ਧੇਲਾ, ਪੁਃ—ਧਨ, ਰੁਪਯਾ, ਦੌਲਤ ॥

ਪੈਸੇ ਵਾਲਾ, ਪੁਃ—ਧਨੀ, ਬਖ਼ਤਾਵਰ ॥

ਪੈਂਸੀ, ਸਃ—ਇੱਕ ਮੋਟਾ ਦੇਸੀ ਕਪੜਾ (੫੦੦ ਤੰਦਾਂ ਵਾਲਾ) ॥

ਪੈਂਹਿ, ਸਃ—'ਪਹਿ' ਵੇਖੋ ॥

ਪੈਕ, ਪੁਃ—ਹਲਕਾਰਾ, ਚਿੱਠੀ ਲੈਜਾਣ ਵਾਲਾ ॥

ਪੈਕਟ, ਪੁਃ—ਕਿਤਾਬਾਂ ਜਾਂ ਕਾਗਜ਼ ਕੱਠੇ ਕਰਕੇ ਬੰਨ੍ਹੇ ਹੋਏ ॥

ਪੈਕੜ, ਪੁਃ—ਘੋੜੇ ਆਦਿਕ ਦੇ ਪੈਰਾਂ ਦਾ ਰੱਸਾ ॥

ਪੈਕਰ, ਪੁਃ—ਸੂਰਤ ਵਾਦੀ ਜਾਂ ਰੀਤ ॥

ਪੈਕੜੀ, ਸਃ—ਲੋਹੇ ਦਾ ਛੱਲਾ ਜਾਂ ਮੰਗਲ ॥

ਪੈਕਾਸ਼ਤ, ਸਃ, ਪੁਃ—ਆਪਣੀ ਥਾਂ ਛੋੜ ਕੇ ਦੂਜੇ ਦੀ ਧਰਤੀ ਵਿਚ ਕਿਸੇ ਸ਼ਰਤ ਉੱਤੇ ਵਾਹੀ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਮਨੁੱਖ ॥

ਪੈਕੇ, ਪੁ:—ਪੇਕੇ, ਮਾਪਿਆਂ ਦਾ ਟੱਬਰ ਜਾਂ ਘਰ ॥

ਪੈਖੜ / **ਪੈਂਖੜ** } ਪੁ:—'ਪੈਕੜ' ਵੇਖੋ ॥

ਪੈਖੜਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਪੈਰਾਂ ਨੂੰ ਰੱਸਾ ਪਾਉਣਾ ॥ fetter

ਪੈਗੰਬਰ / **ਪੈਗੰਬਰੀ** } 'ਪਗੰਬਰ' 'ਪਗੰਬਰੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਪੈਗਾਮ, ਪੁ:—ਸੁਨੇਹਾ, ਖ਼ਬਰ ਸਾਰ, ਗੱਲ ਕਹਾ ਕੇ ਭੇਜੀ ਹੋਈ ॥

ਪੈਂਚ, ਪੁ:—ਕਿਸੇ ਕਮੇਟੀ ਜਾਂ ਕੌਂਸਲ ਦਾ ਪਰਧਾਨ, ਲੰਬਰਦਾਰ, ਚੌਧਰੀ । ਮਹਿਰਾ ॥

ਪੈਂਚਕਾਂ, ਸ: (ਬਹੁ:)—ਖ਼ਾਸ ਥਿੱਤਾਂ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਹਿੰਦੂ ਮਰੇ ਤਾਂ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਕਿ ਪੰਜ ਜਣੇ ਮਰਨਗੇ ॥

ਪੈਂਚਣੀ, ਸ:—ਪੈਂਚ ਦੀ ਵਹੁਟੀ, ਚੁਧਰਾਣੀ ॥

ਪੈਂਚਮੀ, ਸ:—ਪੰਜਵੀਂ ਥਿਤ ॥

ਪੈਂਚਾਇਤ, ਸ: / **ਪੈਚਾਇਤੀ,** ਵਿ: } 'ਪਚਾਇਤ' ਆਦਿਕ ਵੇਖੋ ॥

ਪੈਛਲ (ੜ), ਸ:—ਪੈਰ ਧਰਨ ਦੀ ਅਵਾਜ਼ ॥

ਪੈਂਛੀ, ਸ:—ਪੰਖੇਰੂ, ਉੱਡਣ ਵਾਲਾ ਜਨੌਰ ਵਿਚਰਨ ਵਾਲਾ ਮਨੁੱਖ ॥

ਪੈਜ, ਸ:—ਮਨੋਰਥ, ਕਰਾਰ, ਪੱਕ ਸਲਾਹ, ਸ਼ਰਮ, ਲਾਜ ॥

ਪੈਜਾਮਾ, ਪੁ:—'ਪਜਾਮਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਪੈਂਠ, ਸ:—ਗੁਆਚੀ ਹਈ ਹੁੰਡੀ ਦੇ ਬਦਲੇ ਜੋ ਲਿਖਤ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇ, ਮਾਲ ਠਹਿਰਨ ਦੀ ਥਾਂ ॥

ਪੈਂਡਾ ਪੁ:—ਰਸਤਾ, ਪੰਧ, ਵਿੱਥ, ਫ਼ਾਸਲਾ (ਕਰਨਾ) ॥

ਪੈਣ, ਸ:—ਖਿੱਚ ਦਾ ਲੰਬਾ ਹਿੱਸਾ ॥

ਪੈਣਾ, ਪੁ:—ਕੰਡੇ ਪਾਉ ਦਾ ਡੰਡਾ ॥

ਕ੍ਰਿ:—ਲੇਟਣਾ, ਡਿਗਣਾ, ਥਾਂ ਹੋਣਾ, ਲੈਣਾ, ਬਿਮਾਰ ਹੋ ਜਾਣਾ, ਛਾਲਾ ਵਰਤਣਾ, ਖਿਲਰਨਾ, ਦਖ਼ਲ ਦੇਣਾ, ਖ਼ਾਲੀ ਹੋਣਾ, ਵਾਸਤਾ ਰੱਖਣਾ, ਪਿੱਠ ਦੇ ਭਾਰ ਡਿਗਣਾ ॥

ਪੈ ਰਹਿਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਆਤਰ ਹੋਣਾ, ਸਾਰਾ ਦਿਨ ਸੁੱਤੇ ਰਹਿਣਾ ॥

ਪੈਂਤੜਾ / **ਪੈਂਤਾ** } ਪੁ:—ਕਦਮ, ਤੁਰਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲੇ ਜੋ ਚੀਜ਼ ਅੱਗੇ ਧਰੀ ਜਾਵੇ, ਪੈਰ ਧਰਨ ਦੀ ਸੁੱਕੀ ਥਾਂ ॥

ਪੈਂਤਾਹਲੀਆ, ਵਿ:—ਬਿਕ੍ਰਮਾਜੀਤ ਦਾ ਸੰਮਤ ਪੰਤਾਲੀ ॥

ਪੈਂਤਾਲੀ, ਵਿ:—ਪੰਜਾਂ ਉੱਤੇ ਚਾਲੀ ॥

ਪੈਂਤੀ, ਵਿ:—ਪੰਜਾਂ ਉੱਤੇ ਤੀਹ ॥

ਸ:—ਗੁਰਮੁਖੀ ਦੇ ਸਾਰੇ ਅੱਖਰ ॥

ਪੈਂਦ, ਸ:—ਮੰਜੇ ਦਾ ਪੈਰਾਂ ਵਾਲਾ ਪਾਸਾ ॥

ਪੈਦਲ, ਵਿ:—ਪੈਰੀਂ ਟੁਰਨ ਵਾਲਾ ॥

ਪੈਂਦੜ, ਪੁ:—ਡਾਕੂ, ਧਾੜਵੀ, ਅਚਾਨਚੱਕ ਆ ਪੈਣ ਵਾਲਾ ॥

ਪੈਦਾ, ਪੁ:-ਵਿ:—ਲਾਭ, ਖੱਟੀ, ਕਮਾਈ, ਜੋ ਚੀਜ਼ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਨੇ ਬਣਾਈ ਹੈ, ਜੋ ਹੱਥ ਆਵੇ, ਜੋ ਉੱਗੇ, ਜ਼ਾਹਰ ॥

ਪੈਦਾ ਹੋਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਉੱਗਣਾ, ਜੰਮਣਾ, ਹੱਥ ਆਉਣਾ, ਉੱਗਮਣਾ ॥

ਪੈਦਾ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਜਮਾਉਣਾ, ਉਗਾਉਣਾ, ਕਿਤੋਂ ਨਾ ਕਿਤੋਂ ਲਿਆਉਣਾ, ਖੱਟਣਾ, ਹਾਸਲ ਕਰਨਾ ॥

ਪੈਦਾਵਾਰ, ਸ:-ਵਿ:—ਗਰਭ ਵਾਲੀ ਤੀਮਤ ॥

ਪੈਦਾਵਾਰ
ਪੈਦਾਵਾਰੀ } ਸ:—ਖੇਤ ਵਿੱਚ ਜੋ ਉੱਗੇ, ਨਫ਼ਾ, ਲਾਭ ॥

ਪੈਨੀ, ਸ:—'ਪੈਂਸ' ਵੇਖੋ ॥

ਪੈਮਾਇਸ਼, ਸ:—ਜ਼ਿਮੀਂ ਕੱਛਣ ਜਾਂ ਨਾਪਣ ਦਾ ਕੰਮ ॥

ਪੈਮਾਨਾ, ਪੁ:—ਨਾਪਣ ਦਾ ਹੁਜ਼ਾਰ, ਅੰਦਾਜ਼ਾ ॥

ਪੈਰ, ਪੁ:—ਸਰੀਰ ਦਾ ਉਹ ਅੰਗ ਜੋ ਸਾਰੇ ਸਰੀਰ ਨੂੰ ਸਹਾਰਦੇ ਹਨ ॥

ਪੈਰ ਉਖੜਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਟਿਕ ਨ ਸਕਣਾ, ਹਾਰ ਕੇ ਨੱਸ ਜਾਣਾ ॥

ਪੈਰ ਉਠਾ ਕੇ ਚੱਲਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਛੇਤੀ ਛੇਤੀ ਟੁਰਨਾ ॥

ਪੈਰ ਉਤਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਪੈਰ ਦੀ ਹੱਡੀ ਆਪਣੀ ਥਾਂ ਤੋਂ ਹਿਲ ਜਾਣੀ ॥

ਪੈਰ ਅੜਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਦਖ਼ਲ ਦੇਣਾ ॥

ਪੈਰ ਸੌਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਪੈਰ ਸੁੰਨ ਹੋਣ ਕਰਕੇ ਹਿਲ ਨਾ ਸਕਣਾ ॥

ਪੈਰ ਕੱਢਣੇ, ਕ੍ਰਿ:—ਬੁਰਾ ਸੁਭਾਉ ਦੱਸਣਾ, ਬਦ ਜਾਣਾ ॥

ਪੈਰ ਕਬਰ ਵਿੱਚ ਧਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਬੁੱਢੇ ਹੋ ਜਾਣਾ ॥

ਪੈਰ ਚੁੰਮਣੇ, ਕ੍ਰਿ:—ਬਹੁਤ ਆਦਰ ਮਾਣ ਕਰਨਾ ॥

ਪੈਰ ਜੰਮਣੇ (ਟਿਕਣੇ ਜਾਂ ਲੱਗਣੇ), ਕ੍ਰਿ:—ਕੈਮ ਹੋ ਜਾਣਾ ॥

ਪੈਰ ਜ਼ਮੀਨ ਤੇ ਨਾਂ ਟਿੱਕਣੇ, ਕ੍ਰਿ:—ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਵੱਡਾ ਜਤਾਉਣਾ ॥

ਪੈਰ ਤੇ ਪੈਰ ਰਖਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਚੌਂਕੜੀ ਮਾਰ ਕੇ ਬਹਿਣਾ ॥

ਦਬੇ ਪੈਰ, ਕ੍ਰਿ:, ਵਿ:—ਹੌਲੀ ਹੌਲੀ ਪੈਰ ਰੱਖਕੇ ਜਿਸ ਤੋਂ ਅਵਾਜ਼ ਨਾ ਆਵੇ ॥

ਪੈਰ ਧਰਨਾ
ਪੈਰ ਰਖਣਾ } ਕ੍ਰਿ:—ਅੰਦਰ ਵੜਨਾ, ਅੱਗੇ ਵਧਣਾ ॥

ਪੈਰ ਧੋ ਧੋ ਕੇ ਪੀਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਬਹੁਤ ਆਦਰ ਸੇਵਾ ਕਰਨੀ ॥

ਪੈਰ ਪਸਾਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਲੱਤਾਂ ਨਿਸਲਣੀਆਂ, ਮਰ ਜਾਣਾ ॥

ਪੈਰ ਪਸਾਰਨੇ, ਕ੍ਰਿ:—ਬਹੁਤ ਚੀਜ਼ਾਂ ਲੈਣ ਦਾ ਜਤਨ ਕਰਨਾ, ਬਹੁਤ ਥਾਂ ਮੱਲਣੀ ॥

ਪੈਰ ਪਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਕਿਸੇ ਸੱਜਣ ਦੇ ਘਰ ਜਾਣਾ, ਕੁੜਮਾਈ ਦੀ ਰੀਤ ਤੇ ਕੁੜਮਣੀਆਂ ਦਾ ਘਰ ਆਉਣਾ ॥

ਪੈਰ ਪੂਜਣੇ, ਕ੍ਰਿ:—ਬਹੁਤ ਆਦਰ ਮਾਨ ਕਰਨਾ ॥

ਪੈਰ ਫੜਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਪੈਰੀਂ ਪੈਣਾ, ਮਿਨਤਾਂ ਕਰਨੀਆਂ ॥

ਪੈਰ ਫੈਲਾਕੇ ਸੌਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਨਿਸ਼ਚਿੰਤ ਅਤੇ ਸੁਖੀ ਹੋਣਾ ॥

ਪੈਰ ਭਾਰੀ ਹੋਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਤੀਵੀਂ ਨੂੰ ਗਰਭ ਹੋਣਾ ॥

ਪੈਰ ਲੱਗਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਟਿਕ ਜਾਣਾ, ਪੈਰੀਂ ਪੈਣਾ ॥

ਪੈਰ ਵਿੱਚ ਹੋਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਜ਼ੁੰਮੇਵਾਰੀ ਜਾਂ ਹਿੱਸੇਦਾਰੀ ਹੋਣੀ ॥

ਪੈਰਾਂ ਵਿੱਚ ਚੱਕਰ ਹੋਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਸਦਾ ਭੌਂਦੇ ਰਹਿਣਾ ॥

ਪੈਰਾਂ ਵਿੱਚ ਮਹਿੰਦੀ ਲਾਉਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਤੁਰ ਨਾ ਸਕਣਾ ॥

ਪੈਰੀ ਪੈਣਾ (ਪੌਣਾ), ਪੁ:—ਪਰਣਾਮ, ਨਮਸ਼ਕਾਰ ॥

ਪੈਰੀਂ ਪੈਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਮੱਥਾ ਟੇਕਣਾ, ਨਮਸਕਾਰ ਕਰਨਾ ॥

ਪੈਰੀਂ ਰਹਿਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਸਦਾ ਅਧੀਨਗੀ ਕਰਨੀ ॥

ਪੈਰਵਈ } ਸ:—ਪਿੱਛਾ, ਉੱਦਮ, ਜਤਨ
ਪੈਰਵੀ } (ਕਰਨੀ)

ਪੈਰਾ, ਪੁ:—ਪਰ, ਕਦਮ, ਜ਼ੀਮਤ ਦਾ ਛਿੱਟੀ ਹੋਣਾ ॥

ਪੈਰਾ } ਪੁ:—ਇਬਾਰਤ ਦਾ ਪੂਰਾ ਹਿੱਸਾ,
ਪੈਰੇਗ੍ਰਾਫ } ਵਾਕਾਂ ਦਾ ਕੱਠ ॥

ਪੈਰੋ ਪੈਰ, ਕ੍ਰਿ:, ਵਿ:—ਕਦਮ ਕਦਮ, ਹਰ, ਕਦਮ ॥

ਪੈਲ, ਸ:—'ਪਾਇਲ' ਵੇਖੋ ॥

ਪੈੜ ਪੁ: } ਖੂਹ ਵਿੱਚੋਂ ਪਾਣੀ ਕਢਦਿਆਂ ਜੋਤੜੀ
ਪੈੜੀਸ: } ਚਲਦੀਆਂ ਥਾਂ ਉੱਤੇ ਧਲਣ ਚਲਦੇਹਨ, ਕੋਹਲੂ ਆਦਿਕ ਦੇ ਬੈਲ ਦਾ ਗੋਲ ਰਾਹ, ਪੈਰ ਦਾ ਨਿਸ਼ਾਨ ॥

ਪੈੜਾ, ਪੁ:—'ਪੈਰਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਪੋਆ, ਪੁ:—ਰੁੱਖ ਦੀ ਹਰੀ ਟਹਿਣੀ, ਕੰਬਲ ਤ੍ਰਾਲ ॥

ਪੋਈਆ, ਪੁ:—ਘੋੜੇ ਦੀ ਪੂਰੀ ਜਾਂ ਤ੍ਰਿੱਖੀ ਚਾਲ (ਪਾਉਲਾ) ॥

ਪੋਸ਼ } ਵਿਸਮਧ:—ਪਰੇ ਹਟ ਜਾਓ! ਇੱਕ ਪਾਸੇ
ਪੋਸ਼ਾ } ਹੋ ਜਾਓ!

ਪੋਸਟ ਆਫ਼ਿਸ, ਪੁ:—'ਡਾਕ ਖਾਨਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਪੋਸਟ ਕਾਰਡ, ਪੁ:—ਮੋਟੇ ਕਾਗਤ ਦਾ ਟੁਕੜਾ ਜਿਸ ਉੱਪਰ ਖਤ ਲਿਖਦੇ ਹਨ ॥

ਪੋਸਟ ਮਾਸਟਰ, ਪੁ:—ਡਾਕ ਖਾਨੇ ਦਾ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡਾ ਅਫ਼ਸਰ ॥

ਪੋਸਟ ਮੈਨ, ਪੁ:—'ਚਿੱਠੀ ਰਸਾਂ' ਵੇਖੋ ॥

ਪੋਸਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਪਾਲਣਾ, ਖਬਰ ਰੱਖਣੀ ॥

ਪੋਸਤ, ਪੁ:—ਛਿੱਲੜ, ਇਕ ਡੋਡਾ ਜਿਸ ਵਿੱਚੋਂ ਖਸਖਸ ਨਿਕਲਦੀ ਹੈ ॥

ਪੋਸਤਣ, ਸ: / **ਪੋਸਤੀ,** ਪੁ: } ਜੋ ਪੋਸਤ ਪੀਵੇ, ਸੁਸਤ, ਆਲਸੀ ॥

ਪੋਸ਼ਾ, ਵਿਸਮਯ:—'ਪੋਸ਼' ਵੇਖੋ ॥

ਪੋਸ਼ਾਕ (ਕੀ), ਸ:—'ਪੁਸ਼ਾਕ' ਵੇਖੋ ॥

ਪੋਹ, ਪੁ:—ਹਿੰਦੂਆਂ ਦਾ ਇਕ ਮਹੀਨਾ, ਮੱਘਰ ਤੋਂ ਪਿਛਲਾ ॥

ਪੋਹਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਅਸਰ ਕਰਨਾ, ਲੱਗਣਾ, ਵਲ ਹੋਣਾ ॥

ਪੋਹਲੀ, ਸ:—ਇੱਕ ਬੂਟਾ ਜਿਸ ਦੇ ਬੀਆਂ ਦਾ ਤੇਲ ਨਿਕਲਦਾ ਹੈ (ਪੋਹਲੀਆਂ ਦਾ ਤੇਲ) ।

ਪੋਖਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਪਾਲਣਾ, ਖੁਆ ਪਿਆ ਕੇ ਤਕੜਾ ਕਰਨਾ ॥

ਪੋਖਰ, ਪੁ:—ਤਲਾਉ, ਛੱਪੜ, ਝੀਲ ॥

ਪੋੱਗਾ, ਪੁ:—'ਪੋਆ' ਵੇਖੋ ॥

ਪੋਚ, ਪੁ:—ਨਸਲ, ਇਕ ਵੇਲੇ ਹੋਣ ਵਾਲੇ ਲੋਕ (ਅਗਲਾ ਪੋਚ) ॥

ਪੋਚਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਪੋੱਚਾ ਪਾਉਣਾ, ਲਿੰਬਣਾ, ਮਿੱਟੀ ਘੋਲ ਕੇ ਮਲਣੀ ॥

ਪੋੱਚਾ, ਪੁ:—ਮਿੱਟੀ ਘੋਲ ਕੇ ਕਿਸੇ ਥਾਂ ਨੂੰ ਮਲਣ ਦਾ ਕੰਮ, ਜਿਸ ਕਪੜੇ ਨਾਲ ਇਹ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਕੰਧ ਨੂੰ ਰੰਗਣਾ ॥

ਪੋੱਚਾ ਪਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਪੋਚਣਾ, ਭੇਤ ਨੂੰ ਲੁਕਾ ਲੈਣਾ, ਬੁਰੀ ਗੱਲ ਮੇਟ ਦੇਣੀ ॥

ਪੋੱਚਾ ਫੇਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਮਿੱਟੀ ਘੋਲ ਕੇ ਕਿਤੇ ਮਲਣੀ ॥

ਪੋਜ, ਪੁ:—'ਪੋਚ' ਵੇਖੋ ॥

ਪੋਟ, ਸ:—ਭਾਰ, ਗੰਢ, ਥੈਲਾ ॥

ਪਟਰ, ਪੁ:—'ਪੋਰਟਰ' ਵੇਖੋ ॥

ਪੋਟਲੀ, ਸ:—ਨਿੱਕੀ ਗੰਢ, ਗੁਥਲੀ ॥

ਪੋਠੋਹਾਰ / **ਪੋਠੋਵਾਰ** } ਪੁ:—ਜੇਹਲਮ ਅਤੇ ਅਟਕ ਦਰਿਆਵਾਂ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰਲੀ ਧਰਤੀ ॥

ਪੋਠੋਹਾਰੀ / **ਪੋਠੋਵਾਰੀ** } ਵਿ:—ਪੋਠੋਹਾਰ ਦਾ ॥

ਪੁ:—ਪੋਠੋਹਾਰ ਦਾ ਵਸਨੀਕ ॥

ਪੋਂਡਾ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦਾ ਚੂਪਣ ਵਾਲਾ ਮੋਟਾ ਗੰਨਾ ।

ਪੋਣ, ਪੁ:—ਛਾਹ ਵਿੱਚੋਂ ਮੱਖਣ ਕੱਢਕੇ ਅਤੇ ਪੁਣ ਕੇ ਜੋ ਚੀਜ਼ ਬਾਕੀ ਰਹਿ ਜਾਵੇ ॥

ਪੋਣਾ, ਪੁ:—ਪੁਣਨ ਵਾਲਾ ਕਪੜਾ, ਨਹਿਰ ਤਲਾਉ ਆਦਿਕ ਉੱਤੇ ਤੀਮਤਾਂ ਦੇ ਨ੍ਹਾਉਣ ਦੀ ਪੜਦੇ ਵਾਲੀ ਥਾਂ ॥

ਪੋਣੀ, ਸ:—ਲੋਹੇ ਦੀ ਜਿਸ ਛਾਨਣੀ ਵਰਗੀ ਚੀਜ਼ ਨਾਲ ਹਲਵਾਈ ਕੜਾਹੀ ਵਿੱਚੋਂ ਤਲੀ ਹੋਈ ਚੀਜ਼ ਕਢਦੇ ਹਨ ॥

ਪੋਤ, ਸ:—ਪੁਤ੍ਰ ਦਾ ਪੁਤ੍ਰ, ਸ਼ੀਸ਼ੇ ਦੇ ਮਣਕੇ ॥

ਪੋਤ ਬਹੂ, ਸ:—ਪੋਤ੍ਰੇ ਦੀ ਵਹੁਟੀ ॥

ਪੋਤਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—'ਪੋਚਣਾ' ਵੇਖ ॥

ਪੋਤਰਾ, ਪੜ੍ਹਾ, ਪੁਃ—ਪੁਤ੍ਰ ਦਾ ਪੁਤ੍ਰ ॥

ਪੋਤਰੀ, ਪੋਤ੍ਰੀ, ਸਃ—ਪੁਤ੍ਰ ਦੀ ਧੀ ॥

ਪੋਤੜਾ, ਪੁਃ—ਬਾਲਾਂ ਦੇ ਹੇਠਾਂ ਰੱਖਣ ਵਾਲਾ ਕਪੜਾ ॥

ਪੋਤਾ, ਪੁਃ—ਭੰਡਾਰ, ਖਜ਼ਾਨਾ ॥

ਪੋੱਤਾ, ਪੁਃ—ਪੋਤ੍ਰਾ, ਪੁਤ੍ਰ ਦਾ ਪੁਤ੍ਰ ॥

ਪੋੱਤੀ, ਸਃ—ਪੋਤ੍ਰੀ, ਪੁਤ੍ਰ ਦੀ ਧੀ ॥

ਪੋੱਥਾ, ਪੁਃ—ਵਡੀ ਭਾਰੀ ਪੋਥੀ ॥

ਪੋਥੀ, ਸਃ—ਪੁਸਤਕ, ਕਿਤਾਬ, ਛੋਟਾ ਗ੍ਰੰਥ, ਥੋਮ ਦੀ ਤਰੀ ॥

ਪੋਨਾ, ਪੋੱਨਾ, ਪੁਃ—'ਪੌਂਡਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਪੋਪਟ, ਪੁਃ—ਇਕ ਪਟਾਕਾ, ਸੀਉਣ ਦਾ ਇੱਕ ਢੰਗ ॥

ਪੋਪਨਾ, ਪੁਃ, **ਪੋਪਨੀ**, ਸਃ—ਬਹੁਤ ਚੰਗਾ, ਸੁੰਦਰ, ਸਫਾ (ਪੋਪਨਾ ਜਿਹਾ) ॥

ਪੋਪਲਾ, ਪੁਃ, **ਪੋਪਲੀ**, ਸਃ—ਜਿਸ ਦੇ ਦੰਦ ਨਹੀਂ ਰਹੇ, ਬੋੜਾ (ੜੀ) ॥

ਪੋਰ, ਸਃ—ਪੋਲਾ ਬਾਂਸ ਦਾ ਟੋੱਟਾ ਜੋ ਹਲ ਨੂੰ ਸਿੱਧਾ ਲੱਗਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿੱਚੋਂ ਬੀਜ ਕਿਰਦੇ ਹਨ ॥

ਪੋਰਟਰ, ਪੁਃ—ਰੇਲ ਉਤੇ ਅਸਬਾਬ ਢੋਣ ਵਾਲਾ, ਮਜ਼ੂਰ, ਕੁਲੀ ॥

ਪੋਰਨਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਪੋਰ ਦੀ ਰਾਹੀਂ ਬੀਜ ਪਾਉਣਾ ॥

ਪੋਰਾ, ਪੁਃ—ਬਾਂਸ ਦੀਆਂ ਦੋ ਗੰਢਾਂ ਦੇ ਵਿਚਲਾ ਹਿੱਸਾ ॥

ਪੋਰੀ, ਸਃ—ਉਂਗਲੀ ਗੰਨੇ ਬਾਂਸ ਆਦਿਕ ਦੀਆਂ ਦੋ ਗੰਢਾਂ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰਲਾ ਹਿੱਸਾ, ਮਣੀ ॥

ਪੋਰੀ ਵਰਗਾ ਜੁਆਨ, ਪੁਃ—ਸੋਹਣਾ ਅਤੇ ਲੰਮਾਂ ਗਭਰੂ ॥

ਪੋਲ, ਪੁਃ—ਵਿੱਚੋਂ ਸੱਖਣੀ ਥਾਂ ॥
ਸਃ—ਤ੍ਰਿੱਖੀ ਚਾਲ ॥

ਪੋਲ, ਪੋਲਾ, ਵਿਃ—ਵਿੱਚੋਂ ਖਾਲੀ, ਨਰਮ, ਕੂਲਾ ॥

ਪੋਲੀ, ਪੋੱਲੀ, ਸਃ—ਬਹੁਤ ਪਤਲੀ ਰੋਟੀ ॥

ਪੋਲੋ, ਸਃ—ਘੋੜੇ ਤੇ ਚੜ੍ਹਕੇ ਖਿੱਦੋ ਨਾਲ ਖੇਡਣ ਵਾਲੀ ਖੇਡ ॥

ਪੌ, ਪੁਃ—ਧਰਮ ਅਰਥ ਪਾਣੀ ਪਿਆਲਣ ਵਾਲੀ ਥਾਂ, ॥

ਪੌ, ਪੌਂ, ਪੁਃ—ਪੱਤਿਆਂ ਨਾਲ ਖੇਡਣ ਵਾਲੀ ਖੇਡ ਦਾ ਇੱਕ ਨਿਸ਼ਾਨ ॥

ਪੌਹ, ਸਃ—'ਪੋਹ' ਵੇਖੋ ॥

ਪੌਖੜ, ਪੌਂਖੜ, ਪੌਖੁੜ, ਪੁਃ—ਡੰਗਰਾਂ ਦੀਆਂ ਲੱਤਾਂ ਬੰਨ੍ਹਣ ਵਾਲਾ ਰੱਸਾ ਆਦਿਕ ॥

ਪੌਂਹਚਣਾ, ਪੌਂਹਚਾ, ਪੌਂਹਚੀ, 'ਪਹੁੰਚਣਾ' ਆਦਿਕ ਵੇਖੋ ॥

ਪੌਹਰ, ਪੁ:—'ਪਹਿਰ' ਵੇਖੋ ॥

ਪੌਹਲ, ਸ:—'ਪਾਹੁਲ' ਵੇਖੋ ॥

ਪੌਹਲ ਪਰਸ਼ਾਦ, ਪੁ:—ਜੁੱਤੀਆਂ ਦੀ ਮਾਰ ॥

ਪੌਖਾ, ਪੌਂਖਾ, ਪੁ:—ਕਿਸ ਕੰਮ ਦੇ ਛੋਂਹਦੇ ਸਾਰ ਜੋ ਮਨੁੱਖ ਪਹਿਲੋ ਪਹਿਲ ਅੱਗੇ ਆ ਜਾਏ ਉਸ ਦਾ ਅਸਰ (ਦੇਣਾ)।

ਪੌਂਚਾ, ਪੁ:—ਪਜਾਮੇ ਦੀ ਕਿਸੇ ਲੱਤ ਦੀ ਮੋਹਰੀ॥

ਪੌਂਡ, ਪੁ:—ਸੋਨੇ ਦਾ ਸਿੱਕਾ ਦਸ ਕੁ ਰੁਪਏ ਦਾ, ਇਕ ਤੋਲ (ਅੱਧ ਸੇਰ ਦੇ ਲਗ ਭਗ) ॥

ਪੌਡਰ, ਪੁ:—ਧੂੜਾ, ਪੀਠੀ ਹੋਈ ਸੁੱਕੀ ਦੁਆ ॥

ਪੌਂਡਾ, ਪੁ:—'ਪੌਣਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਪੌਣ, ਸ:—ਵਗਦੀ ਵਾਉ ॥

ਪੌਣ ਚੱਕੀ, ਸ:—ਵਾਉ ਦੇ ਜ਼ੋਰ ਨਾਲ ਚੱਲਣ ਵਾਲੀ ਚੱਕੀ।

ਪੌਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—'ਪੈਣਾ' ਵੇਖੋ ॥
ਪੁ:—ਤਿੰਨ ਚੌਥਾਈਆਂ ॥

ਪੌਣੇ, ਵਿ:—ਇਕ ਚੁਥਾਈ ਘੱਟ (ਪੌਣੇ ਤਿੰਨ $=2\frac{3}{4}$)।

ਪੌਬਾਰਾਂ, ਪੁ:—ਜਿੱਤ ਦਾ ਪਾਸਾ ਜਾਂ ਦਾਉ, ਚੰਗਾ ਭਾਗ।

ਪੌਲਾ, ਪੌਲੀ, 'ਪਾਉਲਾ' 'ਪਾਉਲੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਪੌੱਲਾ, ਪੁ:—ਜੁੱਤੀ ਦਾ ਇਕ ਪੈਰ ॥

ਪੌੱਲਾ ਦੀਏ ਗੁੱਡੀ ਵਾਲੇ, ਵਿਸਮਯ—ਓ ਗੁੱਡੀ ਉਡਾਣ ਵਾਲੇ ਜੇ ਤੂੰ ਮੇਰੀ ਗੁਡੀ ਨਾਲ ਪੇਚਾ ਨਾ ਪਾਵੇਂ ਤਾਂ ਤੈਨੂੰ ਸ਼ਰਮ ਆਉਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ (ਗੁਡੀ ਉਡਾਣ ਵਾਲੇ ਆਖਦੇ ਹਨ) ॥

ਪੌੜ, ਪੁ:—ਪਸ਼ੂ ਦਾ ਖੁਰ, ਪੰਜਾ (ਮਾਰਨਾ) ॥

ਪੌੜ ਸਾਂਗ, ਪੁ:—ਲੰਮੀ ਪੌੜੀ, ਲੰਮਾ ਆਦਮੀ।

ਪੌੜੀ, ਸ:—ਜਿਸ ਚੀਜ਼ ਉੱਤੇ ਪੈਰ ਰਖਦੇ ਰਖਦੇ ਉੱਚੀ ਥਾਂ ਤੇ ਪਹੁੰਚ ਸੱਕੀਦਾ ਹੈ, ਗੁਰਬਾਣੀ ਦਾ ਹਿੱਸਾ (ਜਪਜੀ ਦੀਆਂ ਪੌੜੀਆਂ)॥

ਫ

ਫ, ਪੁ:—ਫੱਫਾ, ਗੁਰਮੁਖੀ ਪੈਂਤੀ ਦਾ ਸਤਾਈਵਾਂ ਅੱਖਰ ॥

ਫਸੱਕੜ, ਪੁ:—ਲੱਤਾਂ ਪਸਾਰ ਕੇ ਭੁਏਂ ਬੈਠਣਾ (ਮਾਰਨਾ) ॥

ਫਸਕਾ, ਪੁ:—ਘਰ ਦੀ ਛੱਤ ਉੱਤੇ ਪਾਈ ਹੋਈ ਗਿੱਲੀ ਮਿੱਟੀ ॥

ਫਸਟ, ਵਿ:—ਪਹਿਲਾ, ਅੱਵਲ, ਸਭ ਤੋਂ ਚੰਗਾ ॥

ਫਸਟ ਕਲਾਸ, ਸ:—ਪਹਿਲਾ ਦਰਜਾ।
ਵਿ:—ਸਭ ਤੋਂ ਅੱਛਾ ॥

ਫਸਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਅੜਨਾ, ਫੜੇ ਜਾਣਾ, ਖੁੱਭ ਜਾਣਾ ਕਾਬੂ ਆਉਣਾ, ਕੈਦ ਹੋਣਾ, ਅਟਕ ਜਾਣਾ ਬਿਪਤਾ ਪੈਣੀ ॥

ਫਸਤ, ਪੁ:—ਸਰੀਰ ਵਿੱਚੋਂ ਨਾੜ ਫੁਕਕੇ ਲਹੂ ਕਢਾਉਣ ਦਾ ਕੰਮ (ਖੁਲਾਉਣਾ, ਖੋਲ੍ਹਣਾ) ॥

ਫਸਤਾ, ਪੁ:—ਝਗੜਾ, ਬਖੇੜਾ। ਫਸਕਾ ॥

ਫਸ ਫਸਾਉ, ਪੁ:—ਕੰਮ ਵਿਚ ਬਹੁਤ ਰੁੱਝੇ ਹੋਣਾ, ਅਟਕਾਉ ॥

ਫਸਲ, ਪੁ:—ਅਨਾਜ ਪੱਕਣ ਦਾ ਮੌਕਾ, ਸਮਾ ਪੈਦਾਵਾਰੀ ॥

ਫਸਲੀ, ਵਿ:—ਫਸਲ ਦਾ, ਖਾਸ ਮੌਕੇ ਦਾ ॥

ਫਸਲੀ ਬਟੇਰਾ, ਪੁ:—ਖਾਸ ਮੌਕੇ ਤੇ ਆਉਣ ਵਾਲਾ ॥

ਫੱਸੜਾ, ਪੁ:—ਬਰੀਕ ਤੂੜੀ (ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਜਵਾਂ ਜਾਂ ਚੌਲਾਂ ਦੀ) ॥

ਫਸਾਉ, ਪੁ:—ਅਟਕਾਉ, ਰੋਕ, ਬੰਧਾ (ਪਾ ਦੇਣਾ)।

ਫਸਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਕਾਬੂ ਕਰਾਉਣਾ, ਅੜਾਉਣਾ, ਅਟਕਾਉਣਾ ॥

ਫਸਾਊ, ਪੁ:—ਫਸਾਉਣ ਵਾਲਾ ॥
ਵਿ:—ਜੋ ਫਸ ਸਕੇ ॥

ਫਸਾਈ, ਸ:—ਫਸਾਉਣ ਦਾ ਕੰਮ ਜਾਂ ਮਜੂਰੀ ॥

ਫਸਾਦ, ਪੁ:—ਉਪੱਦਰ, ਫਤੂਰ, ਬਖੇੜਾ, ਬਿਗਾੜ ॥

ਫਸਾਦ ਦਾ ਮੂਲ, ਪੁ:
ਫਸਾਦ ਦੀ ਜੜ, ਸ:
} ਜਿਸ ਗੱਲ ਜਾਂ ਮਨੁੱਖ ਤੋਂ ਫਸਾਦ ਪਵੇ ॥

ਫਸਾਦਣ, ਸ:
ਫਸਾਦੀ, ਪੁ:
} ਜੋ ਫਸਾਦ ਪਾਵੇ ॥

ਫਹਮ, ਪ:—ਸਮਝ, ਅਕਲ, ਸਿਆਣਪ ॥

ਫਹਾ, ਪੁ:—ਫੋੜੇ ਉੱਤੇ ਲਾਉਣ ਵਾਲੀ ਰੂੰ ਜਾਂ ਟਾਕੀ (ਲਾਉਣਾ) ॥

ਫਹਾਉਣਾ
ਫਹਾਈ,
} 'ਫਸਾਉਣਾ' 'ਫਸਾਈ' ਵੇਖੋ ॥

ਫਹਿਆ, ਪੁ:—'ਫਹਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਫੱਕ, ਸ:—ਮੀਂਹ ਦੀਆਂ ਬਹੁਤ ਹੀ ਬਰੀਕ ਕਣੀਆਂ (ਪੈਣੀ), ਬਰੀਕ ਭੋਹ ॥
ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—ਛੇਤੀ ਛੇਤੀ ॥

ਫਕਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਹੱਥ ਦੀ ਤਲੀ ਉੱਤੇ ਕੋਈ ਚੀਜ਼ ਲੈਕੇ ਮੂੰਹ ਵਿੱਚ ਪਾ ਲੈਣੀ, ਚੀਜ਼ ਐਵੇਂ ਗੁਆਉਣੀ ॥

ਫੱਕਰ
ਫੱਕਰ ਲੋਕ
} ਪੁ:—ਬੇ ਪਰਵਾਹ ਫਕੀਰ, ਦਯਾ ਵਾਲਾ ਭਲਾ ਮਨੁਖ ॥

ਫੱਕੜ, ਸ:—ਬਕਵਾਸ, ਗਾਲੀਆਂ, ਹਾਸੇ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ, ਗੰਦ ਬੋਲਣਾ, ਬਕਵਾਸੀ, ਗੰਦ ਬਕਣ ਵਾਲਾ ॥

ਫਕੜ
ਫਕੜਨਾ
ਫਕੜਾਉਣਾ
ਫਕੜਾਊ
ਫਕੜਾਈ
} 'ਪਕੜ', 'ਪਕੜਨਾ' ਆਦਿਕ ਵੇਖੋ ॥

ਫੱਕੜਿਆਨਾ, ਵਿ:—ਮਖੌਲੀਆ, ਜੋ ਫੱਕੜ ਪਾਵੇ ॥
ਪੁ:—ਫੱਕੜੀ ਪਾਉਣ ਦੀ ਮਜੂਰੀ ॥

ਫੱਕੜੀ, ਸ:—ਰੁਬਾਈ, ਗਾਲੀ, ਬਦਨਾਮੀ ਬਿਗਾੜ, ਝਗੜਾ (ਪਾਉਣਾ) ॥

ਫਕੱੜੀਆ, ਪੁ:—ਜੋ ਫੱਕੜੀ ਪਾਵੇ, ਗੰਦ ਬਕਣ ਵਾਲਾ ॥

ਫੱਕਾ, ਪੁ:—ਜਿੰਨੀ ਚੀਜ਼ ਤਲੀ ਉੱਤੇ ਧਰ ਕੇ ਮੂੰਹ ਵਿਚ ਪਾਈ ਜਾਵੇ (ਮਾਰਨਾ), ਜਿਮੀਂਦਾਰ ਜੋ ਅਨਾਜ ਕਮੀਣਾਂ ਨੂੰ ਦੇਂਦੇ ਹਨ ॥

ਫੱਕਾ ਨਾ ਛੱਡਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਸਭ ਕੁਝ ਲੈ ਲੈਣਾ।

ਫੱਕਾ ਨਾ ਰਹਿਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਸਭ ਨਸਟ ਹੋ ਜਾਣਾ ॥

ਫਕਾਉਣਾ / **ਫਕਾ ਦੇਣਾ** } ਕ੍ਰਿ:—ਤਲੀ ਉੱਤੇ ਧਰ ਕੇ ਮੂੰਹ ਵਿਚ ਪੁਆ ਦੇਣਾ ॥

ਫੱਕੀ, ਸ:—ਪੀਠੀ ਹੋਈ ਫੱਕਣ ਵਾਲੀ ਚੀਜ ॥

ਫਕੀਰ, ਪੁ:—ਗਰੀਬ ਆਦਮੀ, ਮੰਗਤਾ, ਸਾਧੂ, ਸੰਤ ॥

ਫਕੀਰ ਦੀ ਸਦਾ, ਸ:—ਜੋ ਗੱਲ ਉੱਚੀ ਉੱਚੀ ਕਹਕੇ ਫਕੀਰ ਮੰਗਦੇ ਹਨ ॥

ਫਕੀਰ ਦੋਸਤ, ਪੁ:—ਫਕੀਰਾਂ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ॥

ਫਕੀਰਨੀ, ਸ:—ਗਰੀਬਣੀ, ਮੰਗਤੀ, ਸੰਤਣੀ ॥

ਫਕੀਰੀ, ਸ:—ਗਰੀਬੀ, ਭਿੱਖ ਮੰਗਣ ਦਾ ਕੰਮ, ਫਕੀਰ ਦੀ ਹਾਲਤ ਜਾਂ ਰਹਿਤ ॥
ਵਿ:—ਫਕੀਰ ਦਾ ॥

ਫਕੈਂਤ, ਪੁ:, ਸ:—ਭਾਲਾ ਜਾਂ ਬਰਛੀ ਮਾਰਨ ਵਾਲਾ (ਲੀ) ॥

ਫੱਗਣ / **ਫਗੁਣ** } ਪੁ:—ਹਿੰਦੂਆਂ ਦੇ ਵਰ੍ਹੇ ਦਾ ਛੇਕੜਲਾ ਮਹੀਨਾ॥

ਫੰਗਣ / **ਫੰਗੁਣ** } ਵਿ:, ਪੁ:—ਚਤੁਰ, ਸਿਆਣਾ, ਉਸਤਾਦ । ਬੁੱਧੂ ॥

ਫਗਵਾੜਾ ਪੁ: / **ਫਗਵਾੜੀ** ਸ: } ਇੱਕ ਫਲ ॥

ਫਗੂਆ, ਪੁ:—ਹੋਲੀ ਦਾ ਤਿਹਾਰ, ਹੋਲੀ ਦੀ ਸੁਗਾਤ ॥

ਫੰਘ, ਪੁ:—ਖੰਭ, ਪਰ॥

ਫੱਚ, ਵਿ:—ਬਹੁਤ ਬੁੱਢਾ ਅਤੇ ਕਮਜ਼ੋਰ ॥

ਫਜਰ / **ਫਜਰੇ** } ਸ:—ਸਵੇਰ ਦਾ ਵੇਲਾ ॥

ਵੱਡੀ ਫਜਰ, ਸ:—ਬਹੁਤ ਸਵੇਰੇ, ਤੜਕੇ ॥

ਫਜ਼ਲ, ਪੁ:—ਕਿਰਪਾ, ਮਿਹਰ, ਦਯਾ (ਕਰਨਾ)॥

ਫਜ਼ਲ ਮੌਲਾ, ਮਿਹਰ ਅੱਲਾ ! = ਪਰਮੇਸਰ ਕਿਰਪਾ ਕਰੇ । (ਮੁਸਲਮਾਨ ਫਕੀਰਾਂ ਦੀ ਸਦਾ) ॥

ਫਜ਼ੀਹਤ, ਸ:—ਬਦਨਾਮੀ, ਬੇ ਇੱਜ਼ਤੀ, ਨਿੰਦਾ (ਹੋਣੀ, ਕਰਨੀ) ॥

ਫਜ਼ੂਲ, ਵਿ:—ਵਧੀਕ ਦਾ, ਜਿਸ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਬਿਅਰਥ ॥

ਫਜ਼ੂਲੀ, ਸ:—ਐਵੇਂ ਰੁਪਯਾ ਉਡਾਉਣਾ, ਲੁਚਪੁਣਾ ॥

ਫਟ, ਸ:, ਪੁ:—ਤ੍ਰੇੜ, ਫੋਟਕ, ਵਿਰਲ ॥

ਫੱਟ, ਪੁ:—ਭਖਤਾ, ਜਖਮ, ਘਾਉ, ਤਲਵਾਰ ਦੀ ਸੱਟ (ਲੱਗਣਾ) ॥

ਫੱਟ ਮਾਰਨਾ / **ਫੱਟ ਵਾਹੁਣਾ** } ਕ੍ਰਿ:—ਤਲਵਾਰ ਆਦਿਕ ਨਾਲ ਵਢਣਾ ॥

ਫਟਕ, ਪੁ:—ਬਲੌਰ, ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦਾ ਚਮਕਦਾਰ ਪੱਥਰ ॥

ਫਟਕਣ / **ਫਟਕੂਣ** } ਪੁ:—ਛੱਟ ਕੇ ਵੱਖ ਕੀਤੀ ਹੋਈ ਤੂੜੀ॥

ਫਟਕਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਛੱਟਣਾ, ਹਿਲਾਉਣਾ, ਝਟਕਾ ਦੇਣਾ, ਛਿੱਲਣਾ, ਜਾਂ ਪਹੁੰਚਣਾ ॥

ਫਟਕੜੀ, ਸ:-ਇੱਕ ਲੂਣ ਵਰਗੀ ਮਸ਼ਹੂਰ ਚੀਜ਼ ॥

ਫਟਕ; ਪੁ:-ਮਰਨਦੇ ਵੇਲੇ ਸਰੀਰਦਾ ਤੜਫਣਾ, ਛੱਟਣਾ ॥

ਫਟਕਾ ਨਾ ਖਾਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਝਟ ਪਟ ਮਰ ਜਾਣਾ॥

ਫਟਕਾ ਲਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਅਨਾਜ ਛੱਟਣਾ ॥

ਫਟਕਾਉਣਾ
ਫਟਕਾਰਨਾ } ਕ੍ਰਿ:--ਹਿਲਾਉਣਾ, ਛੱਟਣਾ ਫੈਂਕਣਾ, ਝਾੜਨਾ ॥

ਫਟਣਾ; ਕ੍ਰਿ:—ਪਾਟਣਾ, ਤ੍ਰੇੜ ਆਉਣੀ, ਖੁਲ੍ਹਣਾ, ਨਿਕਲਣਾ, ਅਲਗ ਹੋਣਾ, ਫਿੱਟਣਾ (ਦੁੱਧ) ਅਣਮੇਲ ਹੋਣਾ ॥

ਫੱਟਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਤਲਵਾਰ ਆਦਿਕ ਦਾ ਘਾਉ ਲਾਉਣਾ ॥

ਫਟਫਟਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਜੁਤੀਆਂ ਮਾਰਨਾ, ਝਾੜ ਪਾਉਣੀ ॥

ਫੱਟੜ, ਵਿ:—ਜਿਸ ਨੂੰ ਫੱਟ ਲੱਗਾ ਹੈ, ਜ਼ਖਮੀ ॥

ਫਟਾਕਾ, ਪੁ:--ਕਿਸੇ ਚੀਜ ਦੇ ਪਾਟਣ ਦੀ ਅਵਾਜ, ਛੱਜ ਦਾ ਇੱਕ ਹੁਲਾਰਾ (ਲਾਉਣਾ) ॥

ਫੱਟੀ, ਸ:-ਪੱਟੀ, ਤਖਤੀ, ਕਪੜੇ ਦਾ ਟੋਟਾ ॥

ਫੰਡ, ਸ:-ਝਾੜ, ਮਾਰ ਕੁਟਾਈ (ਚਾੜ੍ਹਨੀ), ਜਮਾ ਹੋਈ ਹੋਈ ਰਕਮ, ਪੂੰਜੀ ।

ਫੰਡਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਮਿਹਨਤ ਬਿਨਾ ਕੁਝ ਮਿਲ ਜਾਣਾ, ਝਾੜਨਾ, ਮਾਰਨਾ ॥

ਫੰਡਰ, ਵਿ:-ਸੰਢ ਗਊ ਮੈਂਹ ਆਦਿਕ, ਜੋ ਦੁੱਧ ਨਾ ਦੇਵੇ॥

ਫੰਡਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਬਿਨਾ ਮਿਹਨਤ ਦੇ ਕੁਝ ਦੁਆਉਣਾ॥

ਫਣ
ਫਣੁ } ਪੁ:-ਸੱਪ ਦਾ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਮੂੰਹ ॥

ਫਣਕਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਹਾਲਤ ਅੱਛੀ ਹੋ ਜਾਣੀ ॥

ਫਣਫਣਾ, ਵਿ:-ਅੱਧਾ ਸੁੱਕਾ, ਸਿੱਲ੍ਹਾ, ਅਲਗ ੨ ਦਾਣਿਆਂ ਵਾਲਾ (ਚੌਲ ਆਦਿਕ) ॥

ਫਣਫਣਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-(ਸੱਪ ਦਾ)ਸਿਰ ਚੁਕਣਾ, ਝੱਗ ਸੁਟਣੀ, ਉੱਬਲਣਾ ॥

ਫਣੀ, ਵਿ:-ਫਣ ਵਾਲਾ (ਸੱਪ), ਫਣ ਵਰਗਾ ॥

ਫਣੀਅਰ, ਪੁ:—ਫਣ ਵਾਲਾ ਸੱਪ ॥

ਫਤਹ (ਤਾ), ਸ:—ਜਿੱਤ, ਕੌਮ ਦਾ ਸਿਰੇ ਚੜ੍ਹਨਾ (ਹੋਣੀ, ਕਰਨਾ,)॥

ਫਤਵਾ, ਪੁ:—ਮੁਸਲਮਾਨਾਂ ਦੇ ਕਨੂਨ (ਸ਼ਰਾ), ਮੁਜਿਬ ਫੈਸਲਾ (ਦੇਣਾ) ॥

ਫਤਿੱਕ, ਪੁ:—ਵਿੱਥ, ਦੂਰੀ, ਫਾਸਲਾ ॥

ਫਤੂਰ, ਪੁ:—ਫਸਾਦ, ਉੱਪਦਰ, ਖਰਾਬੀ (ਪਾਉਣਾ) ॥

ਫਤੂਰੀ
ਫਤੂਰੀਆ } ਪੁ:—ਫਤੂਰ ਪਾਉਣ ਵਾਲਾ, ਫਸਾਦੀ ॥

ਫਤੇ, ਸ:—ਜਿੱਤ, ਕਾਰਜ ਸਿੱਧ ਹੋਣਾ (ਹਣੀ ਕਰਨਾ) ॥

ਫਤੇ ਨਸੀਬ, ਵਿ:—ਜਿਸਦੀ ਫਤੇ ਜਾਂ ਜਿੱਤ ਹੋਵੇ॥

ਫਤੇ ਪਾਉਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਜਿੱਤਣਾ॥

ਫਤੇ ਬੁਲਾਉਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—'ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਕਾ ਖਾਲਸਾ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਫਤੇ' ਕਹਿਣਾ ॥

ਫੱਦ, ਪੁ:—ਮਸੂੜਾ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਦੰਦ ਲੱਗੇ ਹੋਏ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ॥

ਫੰਦ, ਪੁ:—ਉਸਤਾਦੀ, ਕਾਰੀਗਰੀ, ਚਲਾਕੀ, ਛਲ ॥

ਫੰਦਣ, ਸ:—ਝੂਠੀ ਚਲਾਕ ਤੀਮਤ, ਫਰੇਬਣ ॥

ਫੰਦਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਧੋਖਾ ਦੇਣਾ, ਛਲਣਾ ॥

ਫਦਫੂਲ, ਸ:—ਝਗੜਾ, ਬਖੇੜਾ, ਰੌਲਾ ਗੌਲਾ ॥

ਫਦ ਲੈਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਪਕੜਨਾ, ਫੜਨਾ, ਕਾਬੂ ਕਰਨਾ ॥

ਫੱਦੜ, ਵਿ:—ਬਹੁਤ ਮੋਟਾ ਅਤੇ ਕੋਹਜਾ, ਨਿਕੰਮਾ ਆਦਮੀ ॥

ਫੰਦਾ, ਪੁ:—ਫਾਹੀ, ਜਾਲ, ਫਸਾਉਣ ਦਾ ਸਮਿਆਨ ॥

ਫੰਦੀ, ਪੁ:—ਝੂਠਾ, ਚਲਾਕ, ਫਰੇਬੀ ਆਦਮੀ ॥

ਫੰਧਕ
ਫੰਧੁਕ } ਪੁ:—ਚਿੜੀਮਾਰ, ਸ਼ਿਕਾਰੀ, ਫਾਹੁਣ ਵਾਲਾ ॥

ਫੰਧਣਾ ਕ੍ਰਿ:—ਬੰਨ੍ਹਣਾ, ਜਾਲ ਵਿਚ ਫਸਾਉਣਾ, ਬੁੰਦਣਾ ॥

ਫੰਧਾ, ਪੁ:—ਜਾਲ, ਫਾਹੀ, ਫਸਾਉਣ ਵਾਲੀ ਸ਼ੈ ਔਖ ॥

ਫਨਾ, ਵਿ:, ਪੁ:—ਜੋ ਮਰ ਗਿਆ, ਨਾਸ ਹੋਇਆ ਹੋਇਆ, ਨਸ਼ਟ, ਬਰਬਾਦ, ਨਾਸ, ਨਾ ਰਹਿਣਾ ਮੌਤ (ਹੋਣਾ, ਕਰਨਾ) ॥

ਫੰਨ੍ਹੂ, ਪੁ:—ਲਾਰਾ, ਵੈਦਾ, ਠਗੀ (ਧੌਹਲਾ ਪਾਉਣਾ) ॥

ਫਨੂਸ, ਪੁ:—ਕੰਦੀਲ, ਇੱਕ ਗੋਲ ਪੋਲਾ ਲੈਂਪ ॥

ਫਫਨੇ, ਪੁ:—ਖੁਸ਼ਾਮਦ, ਝੂਠ, ਫਰੇਬ ॥

ਫਫਣੇ ਹੱਥਾ, ਪੁ:—ਖੁਸ਼ਾਮਦੀ, ਝੂਠਾ, ਫਰੇਬੀ ॥

ਫਫਿਆਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਮੌਜ ਪੈਣੀ, ਫੁੱਲਣਾ ॥

ਫੰਬ, ਸ:—ਮੁਲੈਮ ਉੱਨ, ਪਸ਼ਮ ਦੇ ਵਾਲ ॥

ਫਬਣਾ
ਫੱਬਣਾ
ਫਬਜਾਣਾ } ਕ੍ਰਿ:—ਸੋਹਣਾ ਲਗਣਾ, ਮੁਨਾਸਬ ਹੋਣਾ, ਬੇਈਮਾਨੀ ਨਾਲ ਲੈ ਜਾਣਾ ਜਾਣਾ ॥

ਫੰਬਾ, ਵਿ:—ਕੱਤਣ ਲਈ ਪਿੰਜਿਆ ਹੋਇਆ ਉੱਨ ਜਾਂ ਰੂੰ ਦਾ ਗੋਲ੍ਹਾ, ਥੋੜਾ ਥੋੜਾ ਵੱਟਿਆ ਹੋਇਆ, (ਸੂਤ) ॥

ਫਬਾਉ, ਪੁ:—ਫਬਣ ਵਾਲੀ ਸ਼ਕਲ, ਸਜਾਉਟ।

ਫਬਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਸਜਾਉਣਾ, ਸੋਹਣੀ ਸ਼ਕਲ ਦੇਣੀ ॥

ਫੱਬਿਆ ਹੋਯਾ
ਫਬੀਲਾ } ਵਿ:—ਸੋਹਣਾ, ਚੰਗੀ ਪੁਸ਼ਾਕ ਵਾਲਾ, ਸ਼ਾਨਦਾਰ ॥

ਫੰਡ
ਫੰਡਾ } 'ਫੰਬੀ', 'ਫੰਬਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਫਰ
ਫਰ੍ਹ } ਪੁ:—ਮੋਢੇ ਦੀ ਹੇਠਲੀ ਹੱਡੀ ॥

ਫਰ ਫਰ; ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—'ਫਰਨ ਫਰਨ' ਵੇਖੋ ॥

ਫਰਸ਼, ਪੁ:—ਪੱਕੀ ਥਾਂ, ਜ਼ਮੀਨ ਤੇ ਵਿਛਾਉਣ ਵਾਲਾ ਕਪੜਾ, ਗਲੀਚਾ ਆਦਿਕ, ਇੱਕ ਰੁੱਖ (ਹੋਣਾ, ਕਰਨਾ) ॥

ਫਰਸ਼ੀ; ਵਿ:—ਫਰਸ਼ ਦਾ, ਫਰਸ਼ ਦੇ ਕਪੜੇ ਦਾ॥

ਫਰਸ਼ੀ ਸਲਾਮ, ਪੁ:—ਬਹੁਤ ਝੁਕਕੇ ਕੀਤੀ ਹੋਈ ਸਲਾਮ ॥

ਫਰ੍ਹਾ, ਪੁ:—ਬਹੁਤ ਪਤਲਾ ਛੱਟ ॥

ਫਰਹੀ, ਸ:—ਇੱਕ ਛੋਟੀ ਢਾਲ, ਟਪੀ ਹੋਈ ਤਿਲੀ, ਲਿਫ ॥

ਫਰਹੇ, ਪੁ:—ਫੈਦਾ, ਲਾਭ, ਨਫਾ, ਵਾਧਾ (ਪਾਉਣਾ) ॥

ਫਰਕ, ਪੁ:—ਅੰਤਰਾ, ਭੇਦ, ਵਿੱਥ, ਘਾਟਾ, ਖਰਾਬੀ ॥

ਫਰਕ ਆਉਣਾ
ਫਰਕ ਆ ਜਾਣਾ } ਕ੍ਰਿ:—ਵਿਗੜ ਜਾਣਾ, ਘਟਣਾ॥

ਫਰਕ ਹੋਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਵੱਖਰਾ ਜਾਂ ਨਿਆਰਾ ਹੋਣਾ।

ਫਰਕ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਪਛਾਨਣਾ, ਜੁਦਾ ਕਰਨਾ, ਬਦਲਣਾ ॥

ਫਰਕ ਕੱਢਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਫਰਕ ਮਲੂਮ ਕਰਨਾ।

ਫਰਕ ਨਾਲ, ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਤੋਂ ਦੂਰ, ਵਿੱਥ ਉੱਤੇ ॥

ਫਰਕ ਪੈਣਾ
ਦਿਲਾਂ ਵਿਚ ਫਰਕ ਆਉਣਾ } ਕ੍ਰਿ:—ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਨਾਲ ਰੁੱਸ ਜਾਣਾ ॥

ਫਰਕਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਅੱਖ ਝਮਕਣਾ, ਹਿਲਣਾ ਕੰਬਣਾ, ਫਰਕ ਪੈਣਾ ॥

ਫਰੋਕਾ
ਫਰੱਕਾ } ਪੁ:—ਅਸਮਾਨ ਦਾ ਸਾਫ ਹੋ ਜਾਣਾ, ਮੀਂਹ ਵਾਲੇ ਦਿਨ ਸੂਰਜ ਚੜ੍ਹ ਆਉਣਾ

ਮੀਂਹ ਪਿੱਛੋਂ ਧਰਤੀ ਜਾਂ ਕਪੜਿਆਂ ਦਾ ਸੁਕਣਾ (ਪੈਣਾ), ਲੱਕੜ ਵਿੱਚ ਛੇਕ ਕੱਢਣ ਵਾਲਾ ਬਰਮਾ ॥

ਫਰਕਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਅੱਖਾਂ ਝਮਕਣੀਆਂ ॥

ਫਰੰਗ, ਪੁ:—ਸਾਹਿਬ ਲੋਕਾਂ ਦਾ ਦੇਸ਼, ਵਿਲਾਇਤ, ਇੱਕ ਰੋਗ, ਆਤਸ਼ਕ, ਗਰਮੀ ਦੀ ਬਿਮਾਰੀ ॥

ਫਰੰਗਣ, ਸ:
ਫਰੰਗੀ, ਪੁ: } ਫਰੰਗ ਦਾ ਰਹਿਣ ਵਾਲਾ (ਲੀ), ਮੇਮ, ਸਾਹਿਬ ॥

ਫਰਜ਼, ਪੁ:—ਜੋ ਕੰਮ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਕਰਨਾ ਜਰੂਰੀ ਹੈ, ਕਰਤੱਬ (ਪੂਰਾ ਕਰਨਾ) ॥

ਫਰਜ਼ੰਦ, ਪੁ:—ਪੁਤ੍ਰ, ਬੇਟਾ ॥

ਫਰਜ਼ੀ, ਪੁ: ਸ:—ਸ਼ਤਰੰਜ ਦੀ ਖੇਡ ਦਾ ਵਜ਼ੀਰ ॥

ਫਰਦ, ਪੁ:—ਇਕੱਲੀ ਚੀਜ਼, ਇਕਹਿਰੀ ਚਾਦਰ (ਉੱਨ ਜਾਂ ਪਸ਼ਮੀਨੇ ਦੀ ਤਾਹ) ॥

ਫਰਦ ਲੱਗਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਸਰਕਾਰੀ ਕਨੂਨ ਮੂਜਿਬ ਅਪਰਾਧ ਲਗਣਾ ॥

ਫਰਨ ਫਰਨ, ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—ਹੌਲੀ ਹੌਲੀ, ਸਾਫ, ਲਗਾਤਾਰ ॥

ਫਰਨਾਹੀ, ਪੁ:—ਚੌਰਸ ਚੌਖਟੇ ਵਿਚ ਜੜਿਆ ਹੋਯਾ ਆਗਾ ॥

ਫਰਨਾਹੁਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਜਾਲ ਵਿਚ ਫਸਾਉਣਾ, ਵਿਆਹੁਣਾ ॥

ਫਰਫੰਦ, ਫਰਫੇਜ } ਪੁ:—ਝੂਠ, ਧੋਖਾ, ਫਰੇਬ, ਛਲ ॥

ਫਰਫੰਦਣ, ਸ:, **ਫਰਫੰਦੀ,** ਪੁ:, **ਫਰਫੰਦੀਆ,** ਪੁ: } ਜੋ ਫਰਫੰਦ ਕਰੇ ॥

ਫਰਫੇਜੀ, ਪੁ:—ਫਰੇਬੀ, ਕਪਟੀ, ਝੂਠਾ ॥

ਫਰੰਟ, ਵਿ:—ਜੋ ਸਾਮ੍ਹਣਾ ਕਰੇ, ਵਿਰੋਧੀ, ਬੇਮੁਖ (ਹੋ ਜਾਣਾ) ॥

ਫਰਬਾ, ਵਿ:—ਮੋਟਾ ਵੱਡਾ, ਜਿਸ ਉੱਤੇ ਮਾਸ ਚੜ੍ਹਿਆ ਹੈ ॥

ਫਰਮੂਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਝੁਕਣਾ, ਧਿਆਨ ਦੇਣਾ ॥

ਫਰਮਾ, ਪੁ:—ਫੱਟੀਆਂ ਜੋੜਕੇ ਲਕੜੀ ਦੇ ਅਸਬਾਬ ਬਣਾਉਣ ਦਾ ਨਮੂਨਾ, ਪੂਰਾ ਕਾਗਤ ਛਾਪਣ ਲਈ ਟੈਪ ਦੇ ਜੋੜੇ ਹੋਏ ਅੱਖਰਾਂ ਦਾ ਚੌਕਟਾ ਅਤੇ ਉਸ ਤੋਂ ਛਪੇ ਹੋਏ ਕਾਗਤ ॥

ਫਰਮਾਉਣਾ, ਫਰਮਾਨਾ } ਕ੍ਰਿ:—ਹੁਕਮ ਜਾਂ ਮੱਤ ਦੇਣਾ (ਵੱਡੇ ਦਾ ਬੋਲਣਾ) ॥

ਫਰਮਾਇਸ਼, ਫਰੈਸ਼ } ਸ:—ਹੁਕਮ, ਮਾਲ ਦੀ ਮੰਗ, ਸਪਾਰਸ਼ (ਲਾਉਣੀ) ॥

ਫਰਮਾਣ, ਪੁ:—ਲਿਖਕੇ ਦਿੱਤਾ ਹੋਯਾ ਹੁਕਮ ॥

ਫਰਵਰੀ, ਸ:—ਅੰਗ੍ਰੇਜ਼ੀ ਸਾਲ ਦਾ ਦੂਜਾ ਮਹੀਨਾ ॥

ਫਰਵਾ, ਫਰਵਾਂਹ } ਪੁ:—ਇਕ ਰੁਖ ॥

ਫਰਕ, ਵਿ:—ਨਾਂ ਸੂਲ ਵਾਲਾ ਤੈਗੋਰ, ਜੋ ਦੁੱਧ ਨ ਦੇਵੇ ॥

ਫਰਾਸ਼, ਪੁ:—ਜੇਹੜਾ ਨੌਕਰ ਤੰਬੂ ਲਾਵੇ ਅਤੇ ਦਰੀਆਂ ਵਿਛਾਏ ॥

ਫਰਾਸ਼ਖਾਨਾ, ਪੁ:—ਤੰਬੂ ਆਦਿਕ ਰੱਖਣ ਵਾਲੀ ਕੋਠੜੀ ॥

ਫਰਾਸ਼ ਗੀਰੀ, ਫਰਾਸ਼ੀ } ਸ:—ਫਰਾਸ਼ ਦਾ ਕੰਮ ॥

ਫਰਾਂਸੀਸੀ, ਪੁ:—ਫਰਾਂਸ ਦੇਸ ਦਾ ਵਸਨੀਕ ॥

ਫਰਾਹਾ, ਪੁ:, **ਫਰਾਹੀ,** ਸ: } ਫਾਹੀ, ਜਾਲ, ਰੋਕ (ਪਾਉਣਾ)

ਫਰਾਪੀ, ਪੁ:—ਸੁੱਕਣਾ, ਧੁਪ ਲੱਗਣੀ, ਮੀਂਹ ਵਾਲੇ ਦਿਨ ਸੂਰਜ ਦਾ ਨਿਕਲਣਾ, ਮੀਂਹ ਪਿਛੋਂ ਬੱਦਲ ਖਿੰਡ ਜਾਣੇ ॥

ਫਰਾਕੀ, ਸ:—ਘੇਰਾ, ਘੋੜੇ ਦੀ ਪੇਟੀ, ਤੰਗ ॥

ਫਰਾਟਾ, ਪੁ:—ਉੱਡਣ ਵਾਲੀ ਚੀਜ਼ ਦੀ ਅਵਾਜ਼ ॥

ਫਰਿਆਦ, ਸ:—ਸ਼ਕੈਤ, ਮੁਕੱਦਮਾ, ਨਾਲਸ਼ ਦੁਹਾਈ (ਕਰਨੀ) ॥

ਫਰਿਆਦਣ, ਸ:, **ਫਰਿਆਦੀ,** ਪੁ: } ਜੋ ਫਰਿਆਦ ਕਰੇ ॥

ਫਰਿਸਤ, ਸ:—ਇੱਕਠੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਦੇ ਨਾਉਂ ॥

ਫਰਿਸਤਾ, ਪੁ:—ਦੇਉਤਾ, ਜਮ ਦੂਤ, ਅਸਮਾਨੀ ਜੀਵ ॥

ਫਰੀ, ਸ:—'ਫਰਹੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਫਰੀਦ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਮਸ਼ਹੂਰ ਫ਼ਕੀਰ ॥

ਫਰੇਬ, ਪੁ:—ਛਲ, ਧੋਖਾ, ਮਕਰ, ਕਪਟ ॥

ਫਰੇਬਣ ਸ: }
ਫਰੇਬੀ, ਪੁ: } ਜੋ ਫਰੇਬ ਕਰੇ ॥

ਫ੍ਰੇਮ, ਪੁ:—ਚੌਕਠਾ, ਢਾਂਚਾ ॥

ਫਰੋ, ਪੁ:—'ਫਰਹੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਫਰੋਲਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਹਿਠਾਂਹ ਉਤਾਂਹ ਕਰਨਾ, ਫੋਲਨਾ, ਖਲੇਰਨਾ ॥

ਫਰੌਣ, ਪੁ:—ਪਿਛਲੇ ਸਮੇਂ ਦਾ ਇੱਕ ਅੰਭਮਾਨੀ ਪਾਤਸ਼ਾਹ, ਹੰਕਾਰੀ ਮਨੁੱਖ, ਜੋ ਆਪਣੀ ਹੀ ਮਰਜ਼ੀ ਪੁਰ ਚੱਲੇ ॥

ਫਲ, ਪੁ:—ਮੇਵਾ, ਲਾਭ, ਅਸਰ, ਇਨਾਮ, ਸਿੱਧਾਂਤ, ਹਥਿਆਰ ਦਾ ਉਹ ਹਿੱਸਾ ਜਿਸ ਨਾਲ ਕੱਟੀਦਾ ਹੈ ॥

ਫਲ ਫੂਲਾ, ਪੁ:—ਫਲ ਮੇਵੇ ਆਦਿਕ, ਸਬਜ਼ੀ ॥

ਫਲ੍ਹਾ, ਪੁ: }
ਫਲ੍ਹੀ, ਸ: } ਗਾਹੁਣ ਵਾਲਾ ਤਖਤਾ, ਖਿਤਕਾ, ਭੀੜਾ ਰਾਹ ॥

ਫਲਕ, ਪੁ:—ਅਗਾਸ, ਅਸਮਾਨ, ਵਡਾ ਸਰਾਈ, ਬਿਧਾਤਾ ॥

ਫਲਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਫਲ ਦੇਣਾ, ਉਲਾਦ ਹੋਣੀ, ਫੋੜੇ ਆਦਿਕ ਨਿਕਲਣੇ ॥

ਫਲਨਾ ਫੂਲਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਬਹੁਤ ਫਲ ਲੱਗਣੇ, ਸੰਤਾਨ ਹੋਣੀ ॥

ਫਲਦਾਰ }
ਫਲਵਾਨ } ਵਿ:—ਜਿਸ ਨੂੰ ਫਲ ਲੱਗੇ ਹੋਣ ॥

ਫਲਾਉ, ਪੁ:—ਫੈਲਣ ਦੀ ਹਾਲਤ, ਪਸਾਰਾ, ਖਲੇਰਾ ॥

ਫਲਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਚੌੜਾ ਕਰਨਾ, ਖਲੇਰਨਾ, ਖਿੰਡਾਉਣਾ ॥

ਫਲਾਸਫਾ (ਫ਼ਾ), ਪੁ:—ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦੀ ਸੂਝ, ਮਜ਼ਮੂਨ ॥

ਫਲਾਹਿਰ }
ਫਲ੍ਹਾਹਰ (ਹਾਰ) }
ਫਲਾਹਾਰ } ਸ:—ਵਰਤ ਵਾਲੇ ਦਿਨ ਖਾਣ ਵਾਲੇ ਫਲ ਆਦਿਕ (ਕਰਨੀ, ਖਾਣੀ) ॥

ਫਲਾਂਘ, ਸ:—ਛਲਾਂਗ, ਛਾਲ, ਕੁੱਦ ॥

ਫਲਾਣਾ (ਨਾ), ਪੁ: }
ਫਲਾਣੀ, (ਨੀ), ਸ: } ਖਾਸ ਆਦਮੀ, ਐਸਾ, ਕੋਈ ॥

ਫਲਾਰ, ਪੁ:—ਖਲੇਰਾ, ਵਧਾਉ, ਫੈਲਾਉ ।

ਫਲਾਲੈਣ, ਸ:—ਉੱਨ ਦਾ ਇੱਕ ਮੁਲੈਮ ਕਪੜਾ ॥

ਫਲਿਆਟ (ੜ), ਪੁ:—ਕਈ ਅਨਾਜਾਂ ਦੇ ਫੋਕੇ, ਸੁਤ੍ਹੀ ॥

ਫਲੀ, ਸ:—ਮਟਰ ਆਦਿਕ ਦੇ ਦਾਣਿਆਂ ਵਾਲੀ ਨਾਲੀ, ਇੱਕ ਰੋਗ, ਲਾਖ ਦੀ ਬੱਤੀ, ਖੇਰਾ ।

ਫਲੀਰਾ, ਪੁ:—ਹਲ ਦਾ ਫਲ (ਲੋਹੇ ਵਾਲਾ ਹਿੱਸਾ) ॥

ਫਲੀਰੀ, ਸ:—ਹਲ ਦਾ ਘਸਿਆ ਹੋਇਆ ਫਲ ॥

ਫਲੂਹਾਰ, ਪੁ:—'ਫਲਾਹਾਰ' ਵੇਖੋ ॥

ਫਲੂਸ, ਪੁ:—'ਫਨੂਸ' ਵੇਖੋ ॥

ਫਲੂਹਮਣ
ਫਲੂਹਮਣੀ } ਸ:—ਟਹਿਣੀ ਜਾਂ ਵੇਲ ਦਾ ਸਿਰਾ, ਨਰਮ ਡਾਲੀ ॥

ਫਲੂਹਾ, ਪੁ:—ਲਿੱਕਾ ਜੇਹਾ ਦੁਖਦਾ ਫੋਲਾ, ਸੜਨ ਨਾਲ ਪਿਆ ਹੋਯਾ ਛਾਲਾ, ਚਿੱਟੀਆਂ ਧਾਰੀਆਂ ਵਾਲਾ ਰੰਗਿਆ ਹੋਇਆ ਕਪੜਾ, ਫਾਲਸਾ ॥

ਫਲੂਦਾ, ਪੁ:—ਨਿਸ਼ਾਸਤਾ ਪਾਣੀ ਵਿੱਚ ਉਬਾਲਕੇ ਬਣਾਈ ਹੋਈ ਇਕ ਖਾਣ ਵਾਲੀ ਚੀਜ਼ ॥

ਫਲੋਹਾਰ, ਸ:—'ਫਲਾਹਾਰ' ਵੇਖੋ ॥

ਫਲੌਹਾ ਪੁ:
ਫਲੌਹੀ ਸ: } ਲਕੜੀ ਦਾ ਖੁਰਪਾ ॥

ਫਵਗੀ, ਸ:—ਗਦਭੀ ॥

ਫੜ, ਪੁ:—ਜੂਆ ਖੇਡਣ ਦੀ ਥਾਂ, ਧੋਖਾ, ਦਿਖਾਵਾ, ।। ਸ:—ਗੱਡੇ ਦੇ ਇਕ ਪਾਸੇ ਦੀ ਲੱਕੜ, ਸ਼ੇਖੀ (ਮਾਰਨਾ) ॥

ਫੜ ਜਗਾਉਣਾ
ਫੜ ਮਚਾਉਣਾ } ਕ੍ਰਿ:—ਧੋਖੇ ਦਾ ਜਾਲ ਫੈਲਾਉਣਾ ॥

ਫੜ ਵਿਖਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਆਪਣੀ ਸ਼ਾਨ ਦੱਸਣਾ ॥

ਫੜ੍ਹ, ਸ:—ਚਰਖੇ ਦੇ ਪਹੀਏ ਦੀ ਫੱਟੀ, ਸ਼ੇਖੀ ॥

ਫੜਕਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਪਰ ਝਾੜਨੇ, ਕੰਬਣਾ ਹਿਲਣਾ, ਧੜਕਣਾ, ਤੜਫਣਾ, ਮੋਢੇ ਹਿਲਾਉਣੇ ਕੰਨ ਹਿਲਾਉਣੇ ॥

ਫੜਕਾ, ਪੁ:—ਛੱਪਰ ਦਾ ਇੱਕ ਪਾਸਾ, ਪੁਰਾਣੇ ਕਪੜੇ ਦਾ ਟੋਟਾ, ਬੇ ਰਹਮੀ, ਜ਼ੁਲਮ, ਡੰਡੀ ॥

ਫੜਕਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਪਰ ਝੜਵਾਉਣਾ ਤੜਫਾਉਣਾ ।

ਫੜਕਾ ਚੱਕਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਜ਼ੁਲਮ ਕਰਨਾ, ਆਪਣੀ ਸ਼ਾਨ ਦੱਸਣੀ ॥

ਫੜਕਾ ਨਾਂ ਖਾਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਅਚਾਨਚਕ ਮਰ ਜਾਣਾ ॥

ਫੜਕੀ, ਸ:—ਜ਼ੁਲਮ, ਅਨਿਆਉਂ, ਪਰ ਝਾੜਨੇਂ॥

ਫੜਕੀ ਪੈਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਮਰ ਜਾਣਾ, ਬਰਬਾਦ ਹੋਣਾ ॥

ਫੜਕੀ ਲੈਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਫੜਕਣਾ, ਤੜਫਣਾ ॥

ਫੜਨਾ
ਫੜ ਲੈਣਾ } ਕ੍ਰਿ:—ਪਕੜਨਾ, ਕਾਬੂ ਕਰਨਾ, ਨੱਪਣਾ ॥

ਫੜ ਫੜ ਕਰਨਾ
ਫੜ ਫੜਾਉਣਾ } ਕ੍ਰਿ:—ਪਰ ਝਾੜਨੇ ॥

ਫੜ ਫੜਾਟ, ਸ:—ਪਰਾਂ ਦਾ ਝਾੜਨਾ, ਦੁਨੀਆਂ ਦੀ ਦੌਲਤ ॥

ਫੜ ਫੜੀਆ, ਪੁ:—ਸ਼ੇਖੀ ਖੋਰਾ, ਫੜਾਂ ਮਾਰਨ ਵਾਲਾ ॥

ਫੜਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਪਕੜਾਉਣਾ, ਹਵਾਲੇ ਕਰਨਾ, ਹੱਥ ਵਿਚ ਦੇਣਾ ॥

ਫੜਾਊ, ਵਿ:-ਫੜਾਉਣ ਦੇ ਜੋਗ। ਪੁ:-ਜੋ ਫੜਾਏ।

ਫੜਾਈ, ਸ:-ਫੜਾਉਣ ਦਾ ਕੰਮ ਜਾਂ ਮਜੂਰੀ॥

ਫ਼ਾਸਫੋਰਸ, ਸ:-ਦੀਪਕ ਵਰਗੀ ਚਿੱਟ ਬਲਨ ਵਾਲੀ ਚੀਜ਼॥

ਫਾੜੀਆ, ਪੁ:-ਜੂਆ ਖਾਨੇ ਦਾ ਮਾਲਕ, ਸ਼ੇਖੀ ਖੋਰਾ॥

ਫ਼ਾਇਦਾ, ਪੁ:-ਲਾਭ,ਗੁਣ, ਚੰਗਾ ਅਸਰ, ਫਲ॥

ਫਾਸਟ, ਵਿ:-ਛੇਤੀ ਚੱਲਣ ਵਾਲੀ (ਘੜੀ), ਅਸਲ ਵਕਤ ਤੋਂ ਅੱਗੇ॥

ਫ਼ਾਇਦੇਦਾਰ, ਵਿ: ਜਿਸਦਾ ਕੁਝ ਫ਼ਾਇਦਾ ਹੈ॥

ਫਾਸਲਾ, ਪੁ:-ਵਿੱਥ, ਦੂਰੀ, ਦੋਹਾਂ ਥਾਂਵਾਂ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰਲੀ ਜਗਾ ਦੀ ਲੰਬਾਈ॥

ਫਾਂਸੀ, ਫੱਾਸੀ, ਸ:-ਫਾਹੇ ਦੇਣ ਵਾਲਾ ਰੱਸਾ, ਫਸਾਉਣ ਵਾਲੀ ਕੋਈ ਚੀਜ਼,ਜਾਲ, ਬੰਧਨ॥

ਫਾਹ, ਪੁ:-ਫਾਹੇ ਦੇਣਾ, ਗਲ ਘੁੱਟ ਕੇ ਮਾਰਨ ਦਾ ਕੰਮ॥

ਫਾਹ ਮੋਟਾ ਮਾਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਬੇ ਸੋਚੇ ਸਮਝੇ ਬੋਲ ਉਠਣਾ॥

ਫਾਹ ਦੇਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਰੱਸੇ ਨਾਲ ਗਲ ਘੁੱਟ ਕੇ ਮਾਰਨਾ॥

ਫਾਹਣਾ, ਫਾਹੁਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਫਸਾਉਣਾ, ਔਖਾ ਕਰਨਾ, ਫਾਹ ਦੇਣਾ॥

ਫਾਹਾ, ਪੁ:-ਫਾਹ ਦੇਣ ਦਾ ਕੰਮ, ਫਾਹੇ ਦੇਣ ਵਾਲਾ ਰੱਸਾ, ਫਹਾ॥

ਫਾਹੀ, ਸ:-ਫਾਹਾ, ਫਸਾਉਣ ਵਾਲੀ ਚੀਜ਼, ਔਖ॥

ਫਾਹੁੜਾ, ਪੁ: **ਫਾਹੁੜੀ,** ਸ: ਮੈਲਾ ਹੂੰਝਣ ਵਾਲਾ ਲਕੜੀ ਦਾ ਖੁਰਪਾ॥

ਫਾਹੇ ਦੇਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-'ਫਾਹੇ ਦੇਣਾ' ਵੇਖੋ॥

ਫਾਂਕ, ਫਾਕੜ, ਸ:-ਟੁਕੜਾ, ਫਾੜੀ, ਹਿੱਸਾ॥

ਫਾਂਕੜਾ, ਫਾਂਕੜੀ, ਫਾਂਕੜੀਆ, ਜੋ ਫੜਾਂ ਮਾਰੇ, ਬਾਂਕਾ (ਬੀ)॥

ਫਾਕਾ, ਪੁ:-ਕੁਝ ਨਾ ਖਾਣਾ, ਭੁੱਖਾ ਰਹਿਣਾ॥

ਫਾਗ, ਪੁ:-ਹੋਲੀ ਦਾ ਤਿਹਾਰ, ਫਗਵਾੜੇ ਦਾ ਫਲ॥

ਫਾਂਚਾ, ਵਿ:-ਵਿੰਗੇ ਪੈਰਾਂ ਵਾਲਾ॥

ਫਾਜ਼ਲ, ਵਿ:-ਪੂਰੇ ਗੁਣਾਂ ਵਾਲਾ, ਬਹੁਤ ਪੜ੍ਹਿਆ ਹੋਇਆ॥

ਫਾਟ, ਸ:-ਮਾਰ ਕੁਟਾਈ (ਖਾਣੀ,ਪੈਣੀ)

ਫਾਂਟ, ਸ:-ਟੁਕੜਾ, ਹਿੱਸਾ, ਦਰਿਆ ਵਿਚੋਂ ਨਿਕਲਣ ਵਾਲਾ ਇਕ ਨਾਲਾ, ਮੰਦੀ ਤੀਵੀਂ॥

ਫਾਟਕ, ਪੁ:-ਫੈਟਕ, ਅਣਜੋਤ, ਵੜਾ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਹੋਰ॥

ਫਾਟਕੀ, ਪੁ:-ਫਾਟਕ ਵਾਲਾ, ਚੌਕੀਦਾਰ॥

ਫਾਟਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਪਾਟਣਾ, ਵੱਖ ਵੱਖ ਹੋਣਾ, ਅਣਜੋੜ ਹੋਣਾ॥

ਫੱਟਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਮਾਰਨਾ ਕੁੱਟਣਾ

ਫਾਟਾ, ਵਿ:—ਪਾਟਾ ਜਾਂ ਲੀਰਾਂ ਹੋਇਆ ਹੋਇਆ ॥

ਫਾਡਣ, ਸ: / **ਫੱਡੀ,** ਪੁ: } ਕੌਡੀਆਂ ਦੀ ਖੇਡ ਵਿੱਚ ਜੇਹੜਾ ਮਨੁਖ ਨਿਸ਼ਾਨੇ ਤੋਂ ਸਭ ਤੋਂ ਪਿਛੇ ਰਹਿ ਜਾਵੇ, ਖੇਡ ਵਿਚ ਹਾਰਿਆ ਹੋਯਾ ॥

ਫੱਡੀ ਹੋਣਾ (ਪੈਣਾ), ਕ੍ਰਿ:—ਕਿਸੇ ਦਾ ਕੰਮ ਬਿਲਕੁਲ ਨਾ ਬਣਨਾ, ਹਾਰ ਜਾਣਾ ॥

ਫਾਤਾ / **ਫਾਤਿਆ** } ਪੁ:—ਮੁਸਲਮਾਨਾਂ ਵਿੱਚ ਮੁਰਦੇ ਦੇ ਭਲੇ ਵਾਸਤੇ ਜੋ ਕੁਰਾਨ ਦਾ ਕਲਾਮ ਪੜ੍ਹਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ (ਪੜ੍ਹਨਾ) ॥

ਫਾਤਿਆ ਦੇਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਕੁਰਾਨ ਦਾ ਕਲਾਮ ਪੜ੍ਹਕੇ ਪੀਰਾਂ ਫਕੀਰਾਂ ਦੀ ਨਿਆਜ਼ ਦੇਣੀ ॥

ਫਾਂਧਣ, ਸ: / **ਫਾਂਧੀ,** ਪੁ: } ਪੰਖੇਰੂ ਫੜਨ ਵਾਲਾ (ਲੀ), ਜੋ ਫਾਹ ਲਏ ॥

ਫਾਨਾ / **ਫੱਨਾ** } ਪੁ:—ਇਕ ਕੰਢੇ ਵਲ ਢਲਨ ਵਾਲਾ ਲਕੜੀ ਜਾਂ ਧਾਤ ਦਾ ਟੁਕੜਾ ਜਿਸ ਨਾਲ ਲਿੰਗਰ ਚੀਜ਼ ਪਾੜਦੇ ਹਨ, ਪੱਚਰ, ਕਿੱਲੀ ਰੋਕ ॥

ਫਾਨੀ, ਵਿ:—ਨਾਸ ਹੋਣ ਵਾਲਾ, ਜਿਸ ਨੇ ਸਦਾ ਨਹੀਂ ਰਹਿਣਾ ॥

ਫਾਮ, ਪੁ:—ਫ਼ੌਜ ਦੇ ਕਤਾਰ ਬੰਨ੍ਹ ਕੇ ਖੜੇ ਹੋਣ ਦਾ ਢੰਗ, ਸਿਪਾਹੀਆਂ ਦੀ ਕਤਾਰ ॥

ਫਾਮਾ ਵਿ:—ਥੱਕਾ ਹੋਇਆ (ਹੋਣਾ) ॥

ਫਾਰਸੀ, ਸ:—ਫਾਰਸ ਦੀ ਬੋਲੀ, ਇਕ ਮਸ਼ਹੂਰ ਜ਼ਬਾਨ ॥

ਫਾਰਖਤੀ, ਸ:—ਕਿਸੇ ਨਾਲ ਵਾਸਤਾ ਨਾ ਰੱਖਣ ਦੀ ਲਿਖਤ ॥

ਫ਼ਾਰਮ, ਸ:—ਕਿਸੇ ਖਾਸ ਢੰਗ ਦੀ ਲਿਖਤ ਵਾਲਾ ਕਾਗਤ ॥

ਫਾਲ ਪੁ:—ਸਗਨ, ਕਿਸਮਤ ਮਲੂਮ ਕਰਨ ਦਾ ਢੰਗ (ਪਾਉਣੀ) ॥

ਫਾਲਸਾ, ਪੁ:—ਇਕ ਮਸ਼ਹੂਰ ਫਲ ਜਿਸ ਦੇ ਖੱਟੇ ਦਾਣੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਫਲੂਹਾ ॥

ਫਾਲਤੂ, ਵਿ:—ਵਧੀਕ ਦਾ, ਜੋ ਕੋਈ ਕੰਮ ਨਹੀਂ ਦੇਂਦਾ ॥

ਫਾਲਤੀ, ਸ:—ਕਪੜੇ ਦੀ ਟਾਕੀ, ਘੁੰਡੀਆਂ ਵਾਲਾ ਕਪੜਾ ॥

ਫਾਲਾ, ਪੁ:—ਹਲ ਦਾ ਲੋਹੇ ਵਾਲਾ ਹਿੱਸਾ (ਨੋਕ) ॥

ਫਾਲਿਆ ਜਾਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਹਲ ਦੇ ਫਾਲੇ ਨਾਲ ਵੱਢਿਆ ਜਾਣਾ ॥

ਫਾਲੀ, ਸ:—ਛੈਦਾ ਵਾਲਾ ॥

ਫਾਲੂ, ਪੁ:—ਹਲ ਦਾ ਫਲ ਜਾਂ ਨੋਕ (ਲੋਹੇ ਦੀ) ॥

ਫਾਵਾਂ / **ਫਾਵਾ** } ਵਿ:—ਥੱਕਿਆ ਹੋਇਆ (ਹੋਣਾ) ॥

ਫਾੜ, ਸ:—ਕਿਸੇ ਚੀਜ਼ ਦਾ ਪਾੜ ਕੇ ਕੀਤਾ ਹੋਯਾ ਟੋਟਾ ॥

ਫਾੜ ਸਿਟਣਾ / **ਫਾੜਣਾ,** / **ਫਾੜ ਮਾਰਨਾ** } ਕ੍ਰਿ:—ਪਾੜਨਾ, ਚੀਰਨਾ, ਟੋਟੇ ਕਰਨਾ ॥

ਫਾੜ ਖਾਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਦੰਦਾਂ ਨਾਲ ਪਾੜ ਕੇ ਨਿਗਲ ਜਾਣਾ ॥

ਫਾੜਾ, ਪੁ:—ਟਾਕਾ, ਜੋੜ ॥

ਫਾੜੀ, ਸ:—ਨਿੱਕਾ ਟੁਕੜਾ, ਫਲ ਤਰਕਾਰੀ ਦਾ ਕੁਦਰਤੀ ਹਿੱਸਾ ॥

ਫਾੜੂ, ਪੁ:—ਫਾੜਨ ਵਾਲਾ ॥

ਫਿੱਸਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਕਿਸੇ ਭਰੀ ਹੋਈ ਚੀਜ਼ ਦਾ ਭੱਜਣਾ, ਫੁੱਟਣਾ, ਰੋਣ ਲਗ ਪੈਣਾ ॥

ਫਿਸਫਿਸਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਰੋਣ ਹੌਂਕਾ ਹੋਣਾ, ਦਿਲ ਦਾ ਗੁਬਾਰ ਰੋ ਕੇ ਜਾਂ ਚੀਕ ਕੇ ਕੱਢਣਾ ॥

ਫਿਸਲਣ, ਸ:—ਤਿਲਕਣ ਵਾਲੀ ਥਾਂ ॥

ਫਿਸਲਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਤਿਲਕਣਾ, ਖਿਸਕ ਪੈਣਾ ॥

ਫਿਸਲਣੀ, ਵਿ:—ਜੋ ਤਿਲਕ ਪਵੇ ॥

ਫਿਸਲਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਤਿਲਕਾਉਣਾ, ਖਿਸਕਾਉਣਾ ॥

ਫਿਸਲਾਟ, ਸ:—ਫਿਸਲਣ ਦਾ ਕੰਮ ॥

ਫਿਹ ਸਿੱਟਣਾ / ਫਿਹਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਦੱਬਣਾ, ਘੁੱਟਣਾ, ਮਿੱਧ ਕੇ ਭੰਨਣਾ ॥

ਫਿੱਕ, ਪੁ:—ਬੇ ਸੁਆਦੀ, ਮਿਤ੍ਰਾਂ ਵਿੱਚ ਅਣਜੋੜ (ਪੈਣਾ) ॥

ਫਿਕਰ, ਪੁ:—ਚਿੰਤਾ, ਸੋਚ, ਵਿਚਾਰ ॥

ਫਿਕਾ, ਪੁ:—ਮੁਸਲਮਾਨਾਂ ਦਾ ਮਜ਼ਬੀ ਕਨੂੰਨ ॥

ਫਿੱਕਾ, ਵਿ:—ਬੇ ਸੁਆਦ, ਹਲਕੇ ਰੰਗ ਦਾ, ਜਿਸ ਵਿਚ ਪਿਆਰ ਨਹੀਂ ॥

ਫਿਜ਼ੂਲ, ਵਿ:— ਨਿਕੰਮਾ, ਬਿਅਰਥ, ਵਾਹਿਯਾਤ ॥

ਫਿੱਟ, ਸ:—ਲਾਨਤ, ਧਿਰਕਾਰ ॥

ਫਿਟ ਫਿਟ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਫਿਟਕਾਰਨਾ ॥

ਫਿਟਕ / ਫਿਟਕਾਰ, ਸ:—ਧਿਰਕਾਰ, ਦੁਰਦਸ਼ਾ, ਭੈੜੀ ਵਾਦੀ ॥

ਫਿਟਕਾਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਧਿਰਕਾਰ ਕਰਨਾ, ਲਾਨਤ ਪਾਉਣੀ ॥

ਫਿੱਟ ਜਾਣਾ / ਫਿੱਟਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਵਿਗੜਨਾ, ਫਿੱਕਾ ਹੋ ਜਾਣਾ, ਫਿਟਕਾਰਿਆ ਜਾਣਾ, ਦੁੱਧ ਦੀਆਂ ਜੰਮ ਕੇ ਫੁੱਟੀਆਂ ਹੋ ਜਾਣੀਆਂ, ਹੰਕਾਰ ਕਰਨ ਲੱਗ ਪੈਣਾ ॥

ਫਿਟਮੂੰਹਾਂ, ਪ:—ਉਂਗਲੀ ਦੇ ਉੱਪਰ ਹੋਣ ਵਾਲੀ ਗਿਲਟੀ ॥ Whitlow felon

ਫਿੱਟੜੀ ,, —ਫਿਟਕਾਰ, ਲਾਨਤ ॥

ਫਿੱਟੜੀਆਂ ਦਾ ਢੇਟ (ੜ), ਪੁ:—ਕੁਸਾਦੀ ਆਦਮੀ, ਝਗੜਾਲੂ ॥

ਫਿਟਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਦੁੱਧ ਜਮਾ ਕੇ ਫੁਟੀਆਂ ਕਰਨਾ, ਵਿਗਾੜਨਾ, ਹੰਕਾਰੀ ਬਣਾ ਦੇਣਾ ॥

ਫਿੱਟ ਮੂੰਹ, ਵਿਸਮਕ:-ਧਿਰਕਾਰ ਦਾ ਸ਼ਬਦ ॥

ਫਿੰਡ, ਪੁ:—ਖੇਡਣ ਵਾਲਾ ਖਿੱਦੋ, ਗੇਂਦ ॥

ਫਿੜ ਖੁੰਡੀ, ਸ:—ਖਿੱਦੋ ਅਤੇ ਖੁੰਡੀ ਦੀ ਖੇਡ ॥

ਫਿੱਡਾ (ਡੀ), ਵਿ:—ਵਿੰਗੇ ਪੈਰਾਂ ਵਾਲਾ (ਲੀ), ਫਿੰਡਾ (ਡੀ) ॥

ਫਿੱਥਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-'ਫਿੱਸਣਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਫਿਨਸੀ, ਸ:—'ਫਿੰਮਣੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਫਿੱਫਰ ਗੱਲ੍ਹਾ, ਪੁ:—ਫੁੱਲੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਗੱਲ੍ਹਾਂ ਵਾਲਾ ॥

ਫਿੱਫਰਾ (ੜਾ), ਪੁ:—ਸਾਹ ਲੈਣ ਵਾਲਾ ਅੰਗ ॥

ਫਿਫਰੀ, ਸ:—ਘੋੜਿਆਂ ਦਾ ਇੱਕ ਰੋਗ ॥

ਫਿੰਮਣੀ,—ਨਿੱਕਾ ਜੇਹਾ ਫੋੜਾ, ਦਾਣਾ ॥

ਫਿਰ, ਕ੍ਰਿ:-ਵਿ:—ਦੂਜੀ ਵਾਰ, ਮੁੜ, ਹਟਕੇ, ਪਿੱਛੋਂ ॥
ਵਿਸਮਯਕ:—ਮੁੜ ਕੀ ਹੋਇਆ।

ਫਿਰ ਜਾਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਉਲਟ ਜਾਣਾ, ਆਖ ਕੇ ਮੁੱਕਰ ਜਾਣਾ ॥

ਫਿਰ ਫਿਰ, ਕ੍ਰਿ:-ਵਿ:—ਘੜੀ ਮੁੜੀ, ਬਾਰੰਬਾਰ॥

ਫਿਰ ਬੀ (ਭੀ), ਕ੍ਰਿ:-ਵਿ:—ਇੱਕ ਵਾਰੀ ਹੋਰ, ਤਾਂ ਬੀ ॥

ਫਿਰਕਣੀ, ਸ:—ਧੁਰੇ ਉੱਤੇ ਫਿਰਨ ਜਾਂ ਘੁੰਮਣ ਵਾਲਾ ਜੰਤ੍ਰ ॥

ਫਿਰਕਾ, ਪੁ:—ਫੇਰਾ ਟੋਰਾ, ਮੇਲ, ਪੰਥ, ਮਤ, ਮੰਡਲੀ ॥

ਫਿਰੰਗੀ, ਪੁ:—'ਫਰੰਗੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਫਿਰਤ, ਪੁ:—ਫਿਰਨ ਦਾ ਕੰਮ, ਚੱਕਰ, ਬਦਲਾ ॥

ਫਿਰਤ ਘਿਰਤ, ਸ:—ਆਉਣਾ ਜਾਣਾ, ਫੇਰਾ ਟੋਰਾ ॥

ਫਿਰਤਾ, ਪੁ:—ਮੁੜ ਕੇ ਆਉਣ ਦਾ ਭਾੜਾ ॥

ਫਿਰਤੀ, ਸ:—ਫਿਰਨ ਜਾਂ ਘੁੰਮਣ ਦਾ ਕੰਮ, ਬਦਲਾ, ਮੁੜ ਆਉਣ ਦਾ ਭਾੜਾ, ਗੰਨੇ ਅਤੇ ਕਪਾਹ ਨੂੰ ਲੱਗਣ ਵਾਲਾ ਇੱਕ ਰੋਗ (ਅਨ੍ਹੇਰੀ ਕਰਕੇ) ॥

ਫਿਰਤੂ ਘਿਰਤੂ
ਫਿਰਤੂੰ ਘਿਰਤੂੰ } ਵਿ:—ਬਦਲਣ ਵਾਲਾ, ਹਿੱਲਣ ਵਾਲਾ ॥

ਫਿਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਮੁੜਨਾ, ਭੌਣਾ, ਚੱਕਰ ਖਾਣਾ, ਸੈਲ ਕਰਨਾ, ਵਿੰਗਾ ਹੋਣਾ, ਚੁਕਣਾ, ਆਪਣੀ ਗੱਲ ਉੱਤੇ ਕੈਮ ਨਾਂ ਰਹਿਣਾ ॥

ਫਿਰਨੀ, ਸ:—ਦੁੱਧ ਖੰਡ ਅਤੇ ਪੀਠੇ ਹੋਏ ਚਾਉਲਾਂ ਦਾ ਪਕਾ ਕੇ ਬਣਾਇਆ ਹੋਯਾ ਇੱਕ ਖਾਜਾ ॥

ਫਿਰਮਣੀ
ਫਿਰਮੁਣੀ } ਸ:—'ਫਿੰਮੁਣੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਫਿਰਾਉ, ਪੁ:—ਫਿਰਨ ਜਾਂ ਘੁੰਮਣ ਦਾ ਕੰਮ ॥

ਫਿਰਾਉਣੀ, ਪੁ:—ਪੈਰ ਨਾਲ ਫੇਰਨ ਵਾਲਾ ਇੱਕ ਪਹੀਆ ਜਿਸ ਨਾਲ ਛੰਭ ਜਾਂ ਨਦੀ ਵਿੱਚੋਂ ਪਾਣੀ ਉਤਾਂਹ ਕੱਢਦੇ ਹਨ ॥

ਫਿਰਾਉਣ, ਪੁ:—'ਫਰੌਨ' ਵੇਖੋ ॥

ਫਿਰਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਘੁਮਾਉਣਾ, ਚੱਕਰ ਦੇਣਾ, ਸੈਲ ਕਰਾਉਣਾ ॥

ਫਿਰਾਊ, ਵਿ:—ਜਿਸ ਦਾ ਵਸਾਹ ਨਹੀਂ, ਜੋ ਫਿਰ ਜਾਂ ਬਦਲ ਜਾਏ ॥

ਫਿਰਾਇਤ, ਪੁ:—ਘਰ ਘਰ ਫਿਰਕੇ ਮਾਲ ਵੇਚਣ ਵਾਲਾ ॥

ਫਿਰਾਕ, ਪੁ:—ਵਿਛੋੜਾ, ਚਿੰਤਾ, ਫਿਕਰ ॥

ਫਿਰੌਣ, ਪੁ:—'ਫਰੌਨ' ਵੇਖੋ ॥

ਫਿੱਲ, ਸ:—ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦੀ ਸਮੁੰਦਰੀ ਸਿੱਪੀ ॥

ਫਿੱਲ੍ਹੀ, ਸ:—ਉਕਸਾਹਟ, ਸ਼ਹਿ, ਜੋਸ਼ (ਦੇਣੀ) ॥

ਫਿਲਾਸਫਰ, ਪੁ:—ਗਿਆਨੀ, ਵਿਚਾਰ ਵਾਨ, ਤੱਤ ਦਰਸ਼ੀ ॥

ਫਿਲਾਸਫੀ, ਸ:—ਗਿਆਨ, ਤੱਤ ਵਿਦਯਾ, ਵਿਚਾਰ ॥

ਫ਼ੀ, ਵਿ:—ਹਰੇਕ, ਇੱਕ ਪਿੱਛੇ, ਇੱਕ ਦੇ ਲੇਖੇ, ਇੱਕ ਲਈ ॥

ਫੀ / **ਫੀਹ** } ਸ:—ਸੈਂਸਾ, ਹੁੱਜਤ, ਰੋਕ ॥

ਫੀਸ, ਸ:—ਪੜ੍ਹਾਈ ਦੀ ਕੀਮਤ, ਮਸੂਲ, ਮੇਹਨ-ਤਾਨਾ ॥

ਫੀਸ ਕੋਰਟ, ਪੁ:—ਅਦਾਲਤ ਦਾ ਅਸ਼ਟਾਮ ॥

ਫੀਹਣਾ / **ਫੀਹਣੀ** } ਵਿ:—ਜਿਸ ਦਾ ਨੱਕ ਚੌੜਾ ਹੋਵੇ ॥

ਫੀਂਚੀ, ਸ:—ਗੋਲੀਆਂ ਦੀ ਖੇਡ ਵਿੱਚ ਵਰਤਣ ਵਾਲੀ ਨਿੱਕੀ ਲੱਕੜੀ ॥

ਫੀਤਕੀ / **ਫੀਥੁਕੀ** } ਸ:—ਇੱਕ ਪਤਲੀ ਲਚਕਦਾਰ ਲੱਕੜੀ ॥

ਫੀਤਾ, ਪੁ:—ਸੂਤ ਜਾਂ ਰੇਸ਼ਮ ਦੀ ਬੁਣੀ ਹੋਈ ਤੰਗ ਪੱਟੀ ॥

ਫੀਂਡਾ, ਪੁ:—ਛਾਲਾ (ਭਾਵੇਂ ਕਿਸੇ ਤਰਾਂ ਹੋ ਜਾਏ) ॥

ਫੀਮ, ਸ: / **ਫੀਮਣ**, ਸ: / **ਫੀਮੀ**, ਪੁ: } 'ਅਫੀਮ' ਆਦਿਕ ਵੇਖੋ ॥

ਫੀਲ, ਪੁ:—ਹਾਥੀ ॥

ਫੀਲਾ, ਪੁ:—ਸਤਰੰਜ ਦਾ ਹਾਥੀ (ਇੱਕ ਮੁਹਰਾ) ॥

ਫੁਆਰ / **ਫੂੰਆਰ** } ਸ:—'ਫੁਹਾਰ' ਵੇਖੋ ॥

ਫੁਆਰਾ, ਪੁ:—ਉੱਪਰ ਨੂੰ ਪਾਣੀ ਚਾੜ੍ਹਨ ਵਾਲਾ ਛੇਕ, ਟੂੰਬ ॥

ਫੁਸਕਣਾ / **ਫੁਸ ਫੁਸ ਕਰਨਾ** } ਕ੍ਰਿ:—ਰੋਣਾ, ਵਿਰਲਾਪ ਕਰਨਾ ॥

ਫੁਸ ਫੁਸਾਟ, ਪੁ:—ਰੋਣ, ਬਿਰਲਾਪ ॥

ਫੁਸਲਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਲੋਭ ਦੇ ਕੇ ਜਾਂ ਗੱਲਾਂ ਬਣਾਕੇ ਆਪਣੇ ਪਾਸੇ ਲਾਉਣਾ ॥

ਫੁਹਾਰ / **ਫੂਹਾਰ** } ਸ:—ਪਾਣੀ ਦੀਆਂ ਬੂੰਦਾਂ, ਨਿੱਕੇ ਨਿੱਕੇ ਕਤਰੇ ॥

ਫੁਹਾਰਾ, ਪੁ:—'ਫੁਆਰਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਫੁਕਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਜਲਣਾ, ਮੂੰਹ ਜਾਂ ਧੌਂਕਣੀ ਨਾਲ ਫੂਕ ਮਾਰਨੀ ॥

ਫੁਕਲਾ, ਵਿ:—ਬੇ ਸੁਆਦਾ, ਫਿੱਕਾ, ਬੇ ਸੁਆਦ ॥

ਫੁਕਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਸੜਵਾਉਣਾ, ਜਲੁਆਉਣਾ ॥

ਫੁਕਾਰ, ਫੂਕਾਰ } ਸ:—ਸੱਪ ਦੀ ਫੂਕ, ਸ਼ੇਰ ਦਾ ਸਾਹ ॥

ਫੁਕਾਰਨਾ, ਫੂਕਾਰਨਾ } ਕ੍ਰਿ:—ਫੂਕ ਮਾਰਨੀ, ਜ਼ੋਰ ਨਾਲ ਸਾਹ ਬਾਹਰ ਕੱਢਣਾ ॥

ਫੁੰਕਾਰਾ, ਪੁ: **ਫੁੰਕਾਰੀ,** ਸ: } ਸੱਪ ਦੀ ਫੁੰਕਾਰ, ਜ਼ੋਰ ਦੀ ਫੂਕ ॥

ਫੁੱਟ, ਸ:—ਲੰਮਾ ਖਰਬੂਜ਼ਾ, ਅਣਮੇਲ, ਝਗੜਾ, ਪੁਰਾਣੇ ਘਸੇ ਹੋਏ ਦਾਤ ਦੇ ਦਾਂਦੇ ॥
ਪੁ:—ਗਜ਼ ਦਾ ਤੀਜਾ ਹਿੱਸਾ ॥

ਫੁੱਟ ਫੁੱਟ ਕੇ ਰੋਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਜੀ ਖੋਲ ਕੇ ਰੋਣਾ ॥

ਫੁਟਕਲ, ਵਿ:—ਕੋਈ ਕਿਧਰੋਂ ਕੋਈ ਕਿਧਰੋਂ, ਵੱਖਰੇ ਵੱਖਰੇ ॥

ਫੁਟਕਣੀ, ਸ:—ਦਹੀਂ ਦੀ ਫੁੰਦੀ, ਦਾਗ, ਧੱਬਾ ॥

ਫੁਟਕੀ, ਸ:—ਅਣਜੋੜ, ਵਿਛੋੜਾ, ਬਰਬਾਦੀ (ਪੈ ਜਾਣੀ) ॥

ਫੁਟਕਰ, ਫੁਟਕੜ } ਵਿ:—ਖਿੰਡੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਜੁਦਾ ਜੁਦਾ ॥

ਫੁੱਟ ਜਾਣਾ, ਫੁੱਟਣਾ } ਕ੍ਰਿ:—ਟੁੱਟ ਕੇ ਖੁਲ੍ਹਣਾ, ਭੱਜਣਾ, ਉੱਬਲਣਾ, ਕਲੀਆਂ ਨਿਕਲਣਾ, ਉੱਗਣਾ ॥

ਫੁੱਟ ਬਾਲ, ਪੁ:—ਫੁੱਲਿਆ ਹੋਇਆ ਪੋਲਾ ਵੱਡਾ ਗੇਂਦ ਜਿਸ ਨੂੰ ਪੈਰ ਨਾਲ ਉਛਾਲ ਕੇ ਖੇਡਦੇ ਹਨ ॥

ਫੁੜਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਫੜਾਉਣਾ, ਥਮਾਉਣਾ ॥

ਫੁੱਟੀ, ਸ:—ਡੋਡੇ ਵਿੱਚੋਂ ਜਿੰਨੀ ਕਪਾਹ ਨਿਕਲੇ, ਨਾਂ ਪਿੰਜੀ ਹੋਈ ਕਪਾਹ, ਰਤਾ ਕੁ ਦਹੀਂ, ਦਾਗ, ਧੱਬਾ ॥

ਫੁਟੇਲ, ਵਿ:—ਅਲਗ, ਵੱਖਰਾ ॥

ਫੁੰਡਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਨਿਸ਼ਾਨਾ ਮਾਰਨਾ, ਨਿਸ਼ਾਨਾ ਲਾਉਣਾ ॥

ਫੁੰਡਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਨਿਸ਼ਾਨਾ ਲੁਆਉਣਾ ॥

ਫੁੰਡਾਈ, ਸ:—ਗੋਲੀ ਨਾਲ ਮਾਰਨ ਦਾ ਕੰਮ (ਖਾਲੀ) ॥

ਫੁਣਸੀ, ਸ:—ਬਹੁਤ ਨਿੱਕਾ ਫੋੜਾ, ਦਾਣਾ, ਫਿਨਸੀ ॥

ਫੁਦਕਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਉੱਛਲਣਾ, ਕੁਦਣਾ, ਟੱਪਣਾ, ਖੁਸ਼ੀ ਨਾਲ ਨੱਚਣਾ ॥

ਫੁਦਕੀ, ਸ:—ਫੁਦਕਣ ਦਾ ਕੰਮ, ਇੱਕ ਨਿੱਕਾ ਪੰਖੇਰੂ ॥

ਫੁੰਦਾ, ਪੁ:—ਫੁੰਮਣ, ਲਟਕਣ ਵਾਲਾ ਰੇਸ਼ਮ ਦਾ ਫੁੱਲ ॥

ਫੁੱਫੜ, ਫੁੱਫਾ } ਪੁ:—ਪੇਉ ਦੀ ਭੈਣ ਦਾ ਘਰ ਵਾਲਾ ॥

ਫੁਫਿਆਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਪੱਕ ਕੇ ਨਰਮ ਹੋ ਜਾਣਾ, ਪੋਲਾ ਹੋਣਾ, ਫੁੱਲਣਾ (ਫੋੜਾ, ਚਿਹਰਾ, ਧਰਤੀ ਮੀਂਹ ਨਾਲ) ॥

ਫੁਫਿਔਹਰਾ, ਪੁ:—ਸਹੁਰੇ ਦੀ ਭੈਣ ਦਾ ਘਰ ਵਾਲਾ ॥

ਫੁੱਫੀ, ਸ:—ਪੇਉ ਦੀ ਭੈਣ, ਭੂਆ ॥

ਫੁਫੇਹਸ, ਸ:—ਸਹੁਰੇ ਦੀ ਭੈਣ ॥

ਫੁਫੇਰਾ ਭਾਈ, ਪੁ:—ਫੁੱਫੜ ਦਾ ਪੁਤ੍ਰ ॥

ਫੁਫੇਰੀ ਭੈਣ, ਸ:—ਫੁਫੜ ਦੀ ਧੀ ॥

ਫੁੰਮ੍ਹਣ, ਪੁ:—ਲਟਕਣ ਵਾਲਾ ਰੇਸ਼ਮ ਦਾ ਫੁੱਲ ॥

ਫੁੰਮ੍ਹਣੀਆਂ, ਸ:-(ਬਹੁ:)—ਗੁਆਰੀ ਨਾਚ (ਪਾਉਣੀਆਂ) ॥

ਫੁਰਸਦ, ਸ:—ਵੇਹਲ, ਅਰਾਮ, ਸਮਰਥ, ਅੱਛੀ ਹਾਲਤ, ਗਰੀਬੀ ਮਗਰੋਂ ਅਮੀਰੀ (ਹੋਣੀ, ਦੇਣੀ, ਮਿਲਣੀ) ॥

ਫੁਰਕਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਧੜਕਣਾ, ਹੌਲੀ ਹੌਲੀ ਹਿਲਣਾ ॥

ਫੁਰਕੜਾ, ਪੁ:—ਨੱਕ ਵਿਚ ਹਵਾ ਦਾ ਜ਼ੋਰ ਨਾਲ ਫਿਰਨਾ, ਨੱਕ ਦਾ ਸਾਫ ਕਰਨਾ (ਘੋੜੇ, ਖੋਤੇ, ਖੱਚਰ ਦਾ) ॥

ਫੁਰਤ, ਫੁਰਤ ਬਾਜ਼ } ਵਿ:—ਕਾਹਲਾ, ਤ੍ਰਿੱਖਾ, ਫੁਰਤੀ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ॥

ਫੁਰਤੀ, ਸ:—ਕਾਹਲੀ, ਚੁਸਤੀ, ਤੇਜ਼ੀ ॥

ਫੁਰਤੀਲਾ, ਫੁਰਤੈਲਾ } ਵਿ:—ਫੁਰਤੀ ਕਰਨ ਵਾਲਾ, ਕਾਹਲਾ, ਚੁਸਤ ॥

ਫੁਰਦਾ ਫੁਰਦਾ, ਵਿ:—ਖੂਹ ਵਿੱਚੋਂ ਸੱਜਰਾ ਕੱਢਿਆ ਹੋਇਆ (ਪਾਣੀ) ॥

ਫੁਰਨਾ, ਫੁਰਣਾ } ਕ੍ਰਿ:—ਚੇਤੇ ਆਉਣਾ, ਆਸਾ ਹੋਣੀ, ਅਸਰ ਕਰਨਾ, ਫੈਲਣਾ ॥

ਪੁ:—ਹੱਸ ਦੀ ਹੱਡੀ ਦਾ ਟੋਇਆ, ਗਲ ਦਾ ਇੱਕ ਗਾਹਣਾ, ਫਿਲ, ਮਨੋਰਥ, ਪੱਖੀ ਸਜਾਏ ॥

ਫੁਰਮਾਨ, ਪੁ:—'ਫਰਮਾਨ' ਵੇਖੋ ॥

ਫੁਰਕਾ, ਪੁ:—'ਫੁਰਕੜਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਫੁਰਾਟਾ, ਪੁ:—ਸੱਪ ਦਾ ਫੁੰਕਾਰਾ, ਘੋੜੇ ਦਾ ਫੁਰਕੜਾ, ਜ਼ੋਰ ਨਾਲ ਸਾਹ ਦਾ ਬਾਹਰ ਕੱਢਣਾ ਜਿਸ ਦੀ ਅਵਾਜ਼ ਆਵੇ (ਮਾਰਨਾ) ॥

ਫੁੱਲ, ਪੁ:—ਪੁਸ਼ਪ, ਬੂਟੇ ਦੀਆਂ ਕਲੀਆਂ, ਫਲ ਤੋਂ ਪਹਿਲੇ ਨਿਕਲਣ ਵਾਲਾ ਹਿੱਸਾ, ਫੁੱਲ ਦੀ ਸ਼ਕਲ ਦਾ ਸ਼ਿੰਗਾਰ, ਤ੍ਰੀਮਤ ਦਾ ਛਿੰਟੀ ਹੋਣਾ, ਇੱਕ ਧਾਤ, ਧਾਤ ਦੀ ਪਿਆਲੀ, ਤਾਲੂ, ਉਂਗਲੀ ਦਾ ਸਿਰਾ, ਪੱਧਰੇ ਹੱਥੇ ਘੋੜੇ ਦਾ ਉੱਪਰਲੀ ਮੇਲ, ਸਿਰ ਦੇ ਪਾਸੇ ਦਾ ਇੱਕ ਗਹਿਣਾ, ਬਹੁਤ ਬਰੀਕ ਖੰਡ, ਪਸ਼ੂ ਦੇ ਮੱਥੇ ਦਾ ਚਿੱਟਾ ਦਾਗ, ਹਿੰਦੂਆਂ ਦੇ ਮੁਰਦੇ ਦੀਆਂ ਸੜੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਹੱਡੀਆਂ, ਅੱਗ ਵਿਚ ਪਾ ਕੇ ਫੁਲਾਈ ਹੋਈ ਚੀਜ਼ (ਕਰਨਾ) ਕੋਈ ਹੌਲੀ ਚੀਜ਼ ॥

ਫੁੱਲ ਆਉਣੇ, ਕ੍ਰਿ:—ਤ੍ਰੀਮਤ ਦਾ ਛਿੰਟੀ ਹੋਣਾ ॥

ਫੁੱਲ ਚੁਗਣੇ, ਫੁੱਲ ਚੁਣਨੇ } ਕ੍ਰਿ:—ਗੰਗਾ ਵਿਚ ਪਾਉਣ ਲਈ ਸੜੇ ਹੋਏ ਮੁਰਦੇ ਦੀਆਂ ਹੱਡੀਆਂ ਚੁਗਣੀਆਂ ॥

ਫੁੱਲ ਜੇਹਾ, ਫੁੱਲ ਵਰਗਾ } ਵਿ:—ਬਹੁਤ ਹਲਕਾ, ਹੌਲਾ ॥

ਫੁੱਲ ਝੜਨੇ (ਮੂੰਹ ਵਿਚੋਂ), ਕ੍ਰਿ:—ਚੰਗੀਆਂ ਅਤੇ ਮਨ ਭਾਉਂਦੀਆਂ ਗੱਪ ਕਰਨੀਆਂ ॥

ਫੁੱਲਝੜੀ, ਸ:—ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦੀ ਆਤਸ਼ਬਾਜ਼ੀ ॥

ਫੁੱਲ ਝਾੜਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਦੀਵੇ ਜਾਂ ਲੈਂਪ ਦੀ ਬੱਤੀ ਦਾ ਉੱਪਰਲਾ ਸੜਿਆ ਹੋਇਆ ਹਿੱਸਾ ਲਾਹ ਦੇਣਾ ॥

ਫੁੱਲ ਫੁੱਲ ਬਹਿਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਬਹੁਤ ਖੁਸ਼ ਹੋਣਾ ਅਤੇ ਆਕੜਨਾ ॥

ਫੁਲਵਾੜੀ, ਸ:—ਫੁੱਲਾਂ ਦਾ ਬਗੀਚਾ ॥

ਫੁਲਕਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਚੱਪੜਾ ਧੋ ਕੇ ਹੌਲਾ ਕਰਨਾ, ਕਈ ਹੌਲੀ ਸ਼ੈ ਮੂੰਹ ਵਿਚੋਂ ਫੂਕ ਨਾਲ ਛੁਡਾਉਣੀ ॥

ਫੁਲਕਾ, ਪੁ: } **ਫੁਲਕੀ,** ਸ: } ਬਹੁਤ ਪਤਲੀ ਫੁੱਲੀ ਹੋਈ ਰੋਟੀ ॥

ਵਿ:—ਹਲਕਾ (ਹਲਕਾ ਫੁਲਕਾ) ॥

ਫੁਲਕਾਰੀ, ਸ:—ਜਿਸ ਸਾਲੂ ਉੱਤੇ ਰੇਸ਼ਮ ਨਾਲ ਬੇਲ ਬੂਟੇ ਕੱਢੇ ਹੋਏ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ॥

ਫੁੱਲ ਜਾਣਾ } **ਫੁੱਲਣਾ** } ਕ੍ਰਿ:—ਮੋਟਾ ਹੋਣਾ, ਅਕਾਰ ਵਧ ਜਾਣਾ, ਖਿੜਨਾ, ਖੁਸ਼ ਹੋਣਾ, ਅਭਿਮਾਨ ਹੋ ਜਾਣਾ, ਸੁੱਜਣਾ ॥

ਫੁਲ ਫੁਲਾਕੜ, ਸ:—ਵਿਖਾਵਾ, ਪਸ਼ੂ ਦੇ ਮੱਥੇ ਦਾ ਚਿੱਟਾ ਦਾਗ ॥

ਫੁਲ ਬਹਿਰੀ } **ਫੁਲ ਬਹਿਰੀ** } ਸ:—ਪਿੰਡੇ ਦਾ ਇੱਕ ਰੋਗ, ਚਿੱਟੇ ਦਾਗ ॥

ਫੁੱਲਾ, ਪੁ:—ਜਿਸ ਬਲਦ ਦੇ ਮੱਥੇ ਉੱਤੇ ਚਿੱਟਾ ਦਾਗ ਹੋਵੇ, ਮਕਈ ਦਾ ਦਾਣਾ ਜੋ ਭੁੰਨ ਕੇ ਫੁੱਲ ਗਿਆ ਹੈ ॥

ਫੁਲਾਉ, ਪੁ:—ਫੁੱਲ ਜਾਣ ਦੀ ਹਾਲਤ, ਸੋਜ, ਭੜਕ ਦਾਰ ਪੁਸ਼ਾਕ, ਜਲੌ, ਵਿਖਾਵਾ, ਬਾਹਰਲਾ ਨਮੂਜ ॥

ਫੁਲਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਖੁਸ਼ ਕਰਨਾ, ਵਡਿਆਈ ਕਰਕੇ ਹੰਕਾਰ ਵਿੱਚ ਲਿਆਉਣਾ, ਅਕਾਰ ਵਧਾਉਣਾ, ਵਾਧਾ ਕਰਨੀ ॥

ਫੁਲਾਹ } **ਫੁਲਾਹੀ** } ਸ:—ਇੱਕ ਰੁੱਖ ਜਿਸਦੀਆਂ ਦਾਤਣਾਂ ਬਣਦੀਆਂ ਹਨ।

ਫੁਲਾਟ, ਸ:—ਖਲੇਰ, ਸੋਜ, ਵਿਖਾਵਾ, ਭੜਕ ॥

ਫੁਲਿਆ, ਪੁ:—'ਫੁਲਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਫੁੱਲੀ, ਸ:—ਜਿਸ ਗਊ ਦੇ ਮੱਥੇ ਉੱਤੇ ਚਿੱਟਾ ਦਾਗ ਹੋਵੇ, ਇੱਕ ਅੱਛੀ ਕਿਸਮ ਦਾ ਖਾਰ ॥

ਫੁੱਲੀਆਂ, ਸ:—(ਬਹੁ:)—ਚੌਲ ਆਦਿਕਾਂ ਦੇ ਦਾਣੇ ਭੁੰਨ ਕੇ ਫੁੱਲੇ ਹੋਏ ॥

ਫੁਲੇਰਾ, ਪੁ:—ਫੁੱਲ ਵੇਚਣ ਵਾਲਾ ॥

ਫੁਲੇਲ, ਪੁ:—ਫੁੱਲਾਂ ਦੇ ਅਤਰ ਵਾਲਾ ਤੇਲ ॥

ਫੁੱਲੋ, ਸ:—ਜਿਸ ਗਊ ਦੇ ਮੱਥੇ ਉੱਤੇ ਚਿੱਟਾ ਦਾਗ ਹੋਵੇ ॥

ਫੁਲੌਰੀ, ਸ:—ਵੇਸਣ ਦੀ ਇੱਕ ਤਲੀ ਹੋਈ ਚੀਜ਼ ॥

ਫੁਕ ਫੁਕ, ਪੁ:—ਥੋੜੀ ਥੋੜੀ ਹਵਾ ਨੱਕ ਵਿਚੋਂ ਜ਼ੋਰ ਨਾਲ ਕੱਢਣੀ ॥

ਫੁੜਿਆਹਣ } **ਫੁੜਿਆਂਧ** } **ਫੁੜਿਆਨ੍ਹ** } ਸ:—ਖਿੰਧੀ ਸ਼ੈ, ਬਾਲ ਜਾਂ ਪਰ ਆਦਿਕਾਂ ਦੇ ਸੜਨ ਦੀ ਬਦਬੋ ॥

ਫੂਸ, ਪੁ:—ਪੁਰਾਣਾ ਸੁੱਕਾ ਘਾਹ ਜਾਂ ਕੱਖ, ਬੁੱਢਾ ਜਾਂ ਬੁੱਢੀ ॥

ਫੂਸੜੇ, ਪੁ:—(ਬਹੁ:) ਲੀਰਾਂ, ਪਾਟੇ ਪੁਰਾਣੇ ਕਪੜੇ ॥

ਫੂਹਕ, ਸ:—'ਫੁਹਾਰ' ਵੇਖੋ ॥

ਢੂਹਰ, ਸ:—ਪੁ:—ਸਫ, ਚਟਾਈ, ਬੁੰਨ੍ਹੀ ਘਾਹ ਵਾਲੀ ॥

ਵਿ:—ਅਨ ਪੜ੍ਹ, ਮੂਰਖ, ਬੇ ਪਰਵਾਹ, ਬਕਵਾਦੀ ॥

ਢੂਹੜਾ, ਪੁ:-ਗੰਦ ਬਕਣ ਵਾਲਾ, ਪੱਛੀਆਂ ਦੀ ਬਣੀ ਹੋਈ ਮੋਟੀ ਸਫ਼, ਚਟਾਈ ॥

ਢੂਹੜੀ, ਸ:-ਚਟਾਈ, ਮੋਟੀ ਸਫ ॥

ਢੂਹੜੀ ਪਾਉਣੀ, ਕ੍ਰਿ:-ਕਿਸੇ ਸਰਬੰਧੀ ਦੇ ਮਰ ਜਾਣ ਤੇ ਹਿੰਦੂਆਂ ਦੀਆਂ ਤੀਮਤਾਂ ਦਾ ਘਰ ਵਿੱਚ ਢੂਹੜੀ ਵਿਛਾ ਕੇ ਵਰ੍ਹਾ ਜਾਂ ਛੇ ਮਹੀਨੇ ਸਿਆਪਾ ਕਰਨਾ, ਕਿਸੇ ਕੰਮ ਦੀ ਖਾਤਰ ਧਰਨਾ ਮਾਰ ਕੇ ਬਹਿਣਾ ॥

ਢੂਹੀ, ਸ:-ਬੂੰਦ, ਮੀਂਹ ਦੀ ਨਿੱਕੀ ਜੇਹੀ ਕਣੀ ॥

ਢੂਹੀ ਪਾਉਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਹਿੰਦੂਆਂ ਦੇ ਘਰ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਮਾਤਾ ਨਿਕਲ ਕੇ ਮੁੜ ਜਾਏ ਤਾਂ ਸੀਤਲਾ ਪੂਜਣੀ ॥

ਢੂਕ, ਸ:-ਮੂੰਹ ਜਾਂ ਧੌਂਕਣੀ ਨਾਲ ਜੋ ਵਾਉ ਵਗਾਈ ਜਾਵੇ (ਮਾਰਨੀ) ਸਾਹ, ਫੂੰਕਾਰ ॥

ਢੂਕ ਚਾੜ੍ਹਨੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਲੜਾਈ ਵਾਸਤੇ ਉਕਸਾਉਣਾ ॥

ਢੂਕ ਨਿਕਲਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਮਰ ਜਾਣਾ ॥

ਢੂਕਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਢੂਕ ਮਾਰਨੀ, ਸਾੜਨਾ, ਜਾਲਣਾ ॥

ਢੂਕਣੀ, ਸ:—ਢੂਕ ਮਾਰਨ ਵਾਲਾ ਜੰਤ੍ਰ, ਧੌਂਕਣੀ ॥

ਢੂਕਾ ਸਾੜ੍ਹੋ, ਸ:-ਸੋਨਾ ਬਣਾਉਣ ਦੀ ਆਸ ਤੇ ਧਾਤਾ ਸਾੜਨਾ ॥

ਢੂਟ, ਸ:—ਅਣਜੋੜ, ਵਿਗੜਾ, ਵਿਗਾੜ (ਪੈਣੀ) ॥

ਢੂਤਕ, ਪੁ:-ਇੱਕ ਦੂਆ, ; ਸ਼ੀਸ਼ਾ ਮਾਰਿਆ ਹੋਯਾ ॥

ਢੂਹਾਂ
ਢੂੰ } ਸ:—ਆਕੜ, ਸ਼ੇਖੀ (ਕਰਨੀ) ॥

ਢੂਲ, ਪੁ:-ਪਟਿਆਲਾ ਜੀਂਦ ਅਤੇ ਨਾਭਾ ਦੇ ਮਹਾਰਾਜਿਆਂ ਦੇ ਵੱਡੇ ਦਾ ਨਾਉਂ ॥

ਸ:—ਜਿਸ ਮਹਿੰਦੇ ਮੱਥੇ ਪੁਰ ਚਿੱਟਾ ਦਾਗ ਹੋਵੇ ॥

ਢੂਲ ਕਰਨ, ਪੁ:-ਕੰਨ ਦਾ ਇਕ ਗਹਿਣਾ ॥

ਢੂਲਕੀਆਂ, ਸ:-ਵਿ:-ਸਿੱਖਾਂ ਦੀ ਇੱਕ ਮਿਸਲ, ਉਹ ਰਿਆਸਤਾਂ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਢੂਲ ਦੀ ਉਲਾਦ ਰਾਜ ਕਰਦੀ ਹੈ ॥

ਢੂਲ ਮਖਾਣਾ, ਪੁ:-ਇੱਕ ਪਾਣੀ ਵਿੱਚ ਉੱਗਣ ਵਾਲਾ ਬੂਟਾ ॥

ਢੂਲੀ, ਪੁ:-ਰਾਹ ਵਿੱਚ ਪਾਉਣ ਵਾਲਾ ਸੋਟਾ ॥

ਢੂਲੋ, ਪੁ:-ਜਿਸ ਮੱਝੇ ਦੇ ਮੱਥੇ ਉੱਤੇ ਚਿੱਟਾ ਦਾਗ ਹੋਵੇ ॥

ਢੂਹੜ
ਢੂਹੜੀ } 'ਢੂਹਰ' 'ਢੂਹੜੀ' ਦੇਖੋ ॥

ਢੇਟ, ਸ:-ਕਮਰ ਕਸਾ, ਤਿਆਰੀ, ਛੇੜਨੀ ਕੀਮਤ ॥

ਢੋੱਟਾ, ਪੁ:
ਢੋੱਟੀ, ਸ: } ਬਿਪਤਾ, ਔਖ (ਪੈਣਾ, ਪੈਣੀ), ਉਠਾਂ ਅਤੇ ਕੁੱਤਿਆਂ ਦਾ ਇੱਕ ਰੰਗ ॥

ਵਿ:-ਵਿੰਗਾ, ਬਿਅਰਥ ॥

ਫੇਣੀ, ਸ:—ਇੱਕ ਮੈਦੇ ਦੀ ਬਣੀ ਹੋਈ ਚੀਜ਼ ਜੋ ਦੁੱਧ ਵਿਚ ਪਾਕੇ ਖਾਂਦੇ ਹਨ ॥

ਫੇਰ, ਪੁ:—ਘੇਰਾ, ਚੱਕਰ, ਮੋੜ, ਔਖ, ਘਬਰਾਣ । ਕ੍ਰਿ:-ਵਿ:—ਦੂਜੀ ਵਾਰ, ਮੁੜ, ਤਦ ॥

ਫੇਰ ਘੇਰ, ਪੁ:—ਚੱਕਰ, ਅਗਾਂਹ ਪਛਾਂਹ ਹੋਣਾ, ਧੋਖਾ, ਬਹਾਨਾ ॥

ਫੇਰ ਦੇਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਘੁਮਾਉਣਾ, ਮੋੜਨਾ ॥

ਫੇਰ ਲੈਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਦਿੱਤੀ ਹੋਈ ਸ਼ੈ ਮੁੜ ਲੈ ਲੈਣੀ ॥

ਫੇਰ ਵਿੱਚ ਆਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਔਖ ਵਿਚ ਫਸ ਜਾਣਾ ॥

ਫੇਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਘੁਮਾਉਣਾ, ਮੋੜਨਾ, ਮੁੜ ਦੇ ਦੇਣਾ ॥

ਫੇਰਮਾਂ / ਫੇਰਵਾਂ } ਵਿ:—ਫੇਰਨ ਦੇ ਜੋਗ, ਮੋੜਨ ਵਾਲਾ, ਇਕ ਦੀ ਥਾਂ ਦੂਜਾ ॥

ਫੇਰਮਾਂ, (ਵਾਂ) ਚੁੱਲ੍ਹਾ, ਪੁ:—ਜੋ ਮਨੁੱਖ ਸਦਾ ਬਦਲਦਾ ਰਹੇ ॥

ਫੇਰਮਾਂ (ਵਾਂ) ਘੇਰਮਾਂ (ਵਾਂ), ਕ੍ਰਿ:—ਵਿ:—ਕਦੇ ਇਕ ਕਦੇ ਦੂਆ, ਵਾਰੀ ਵਾਰੀ ਬਦਲ ਕੇ ॥

ਫੇਰਾ, ਪੁ:—ਚੱਕਰ, ਦੌਰਾ, ਲਾਵਾਂ (ਫੇਰੇ) ॥

ਫੇਰ ਘੇਰਾ / ਫੇਰਾ ਤੋਰਾ } ਪੁ:—ਆਉਣਾ ਜਾਣਾ, ਮੇਲ ਗੋਲ ॥

ਫੇਰਾ ਦੇਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਘੁਮਾਉਣਾ, ਗਿਰਦ ਚਲਣਾ ॥

ਫੇਰੇ ਜਾਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਚੀਜ਼ਾਂ ਵੇਚਣ ਵਾਸਤੇ ਥਾਂ ਥਾਂ ਫਿਰਨਾ ॥

ਫੇਰੇ ਦੇਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਲਾਵਾਂ ਦੇਣੀਆਂ, ਵਿਆਹ ਕਰਨਾ ॥

ਫੇਰੇ ਪਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਕਈ ਵਾਰ ਆਉਣਾ ॥

ਫੇਰੀ, ਸ:—ਵਾਰੀ, ਦੌਰਾ, ਚੱਕਰ, ਘੇਰਾ, ਖਿੱਚ ਘਸੀਟ, ਫ਼ਕੀਰ ਦਾ ਫੇਰਾ ॥

ਫੇਰੀ ਘੇਰੀ, ਸ:—ਫਿਰਨਾ ਤੁਰਨਾ, ਆਉਣਾ ਜਾਣਾ ॥

ਫੇਰੀ ਪਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਭਿੱਖ ਮੰਗਣ ਲਈ ਜਾਣਾ ॥

ਫੇਰੀ ਫਿਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਚੱਕਰ ਲਾਉਣਾ, ਭਿੱਖ ਮੰਗਦੇ ਫਿਰਨਾ, ਮਾਲ ਵੇਚਦੇ ਫਿਰਨਾ ॥

ਫੇਰੀ ਵਾਲਾ, ਪੁ:—ਫਿਰ ਕੇ ਚੀਜ਼ਾਂ ਵੇਚਣਵਾਲਾ, ਫ਼ਕੀਰ ॥

ਫੇਲ,— ਵਿ:—ਜੋ ਇਮਤਿਹਾਨ ਵਿੱਚ ਪਾਸ ਨਾਂ ਹੋਵੇ ॥

ਫੇੜ, ਸ:—ਬਦੀ, ਸ਼ਰਾਰਤ, ਖਰਾਬੀ ॥

ਫੇੜ ਨੂੰ ਫੜਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਆਪਣੇ ਬੁਰੇ ਕੰਮ ਦਾ ਫਲ ਪਾਉਣਾ ॥

ਫੇੜਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਖਰਾਬੀ ਕਰਨਾ, ਵਿਗਾੜਨਾ ॥

ਫ਼ੈਸ਼ਨ, ਪੁ:—ਨਵਾਂ ਢੰਗ, ਪੁਸ਼ਾਕ ਦਾ ਨਮੂਨਾ, ਉਸ ਨਮੂਨੇ ਮੂਜਿਬ ਜੋ ਚਾਲਕੂ ਕੰਮ ਸੁਆਈ ਵਿੱਚ ਹੋਵੇ ॥

ਫ਼ੈਸ਼ਨੇਬਲ, ਵਿ:—ਫ਼ੈਸ਼ਨ ਦੇ ਮੁਤਾਬਕ ॥

ਫ਼ੈਸਲਾ, ਫ਼ੈਂਸਲਾ } ਪੁ:—ਨਿਆਉਂ, ਨਿਬੇੜਾ, ਬੰਦੋਬਸਤ (ਕਰਨਾ), ਫ਼ਾਸਲਾ ॥

ਫੈਹਾ, ਪੁ:—'ਫਹਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਫ਼ੈਕਟਰੀ, ਸ:—ਕਾਰਖ਼ਾਨਾ, ਚੀਜ਼ਾਂ ਦੇ ਬਨਣ ਦੀ ਥਾਂ ॥

ਫੈਂਚਾ, ਪੁ:—ਕੱਚੇ ਰੇਸ਼ਮ ਦਾ ਗੱਠਾ ॥

ਫ਼ੈਜ਼, ਪੁ:—ਫ਼ੈਦਾ, ਮਿਹਰ ਬਾਨੀ, ਗੌਂਡਾ, ਦਾਨ, ਉਪਕਾਰ ॥

ਫ਼ੈਜ਼ ਬਖ਼ਸ਼, ਫ਼ੈਜ਼ ਮੰਦ } ਵਿ:—ਮਿਹਰਬਾਨ, ਦਾਤਾ, ਜੋ ਫ਼ੈਦਾ ਪੁਚਾਵੇ ॥

ਫੈਂਟ, ਸ:—ਗੋਂਦੀ, ਪੇਟੀ, ਕਮਰਬੰਦ ॥

ਫੈਂਟਾ, ਸ:—ਛੋਟੀ ਪਗੜੀ ॥

ਫੈਟ, ਵਿ:—ਬਹੁਤ ਚੌੜਾ, ਵੱਡਾ (ਚੋਲਾ, ਦ ਜਾਲਾ) ॥

ਫ਼ੈਟ, ਸ:—ਝੱਗ, ਉੱਪਰ ਆਈ ਹੋਈ ਮੈ ॥

ਫ਼ੈਦਾ, ਪੁ:—ਲਾਭ, ਲਾਹਾ, ਗੁਣ, ਚੰਗਾ ਅਸਰ, ਫਲ ॥

ਫ਼ੈਦੇ ਦਾਰ, ਵਿ:—ਜਿਸ ਦਾ ਕੁਝ ਫ਼ੈਦਾ ਹੋਵੇ ॥

ਫ਼ੈਰ, ਫ਼ੈਲ } ਸ:—ਗੋਲੀਆਂ ਚਲਾਉਣ ਦਾ ਕੰਮ (ਕਰਨਾ) ॥

ਫੈਲਸੂਫ਼, ਪੁ:—ਫ਼ਰੇਬੀ ਖੋਟਾ, ਧਾਂਧਾ, ਚਲਾਕ, ਉਜਾੜੂ ॥

ਫੈਲਸੂਫ਼ੀ, ਸ:—ਫ਼ਰੇਬੀ, ਚਲਾਕੀ, ਬਹੁਤ ਖਰਚ ਕਰਨਾ ॥

ਫ਼ੈਲਣ, ਸ:-ਵਿ:—ਖ਼ਰਾਬ, ਠੱਗੇ ਬਾਜ਼, ਦੁਸ਼ਟ ॥

ਫੈਲਣਾ, ਫੈਲਰਨਾ } ਕ੍ਰਿ:—ਖਿਲਰਨਾ, ਖੁਲ੍ਹਣਾ, ਉੱਗ ਕੇ ਵਧਣਾ ।

ਫੈਲਾਉ, ਪੁ:, **ਫੈਲਾਉਟ,** ਸ: } ਖਲੇਰਾ, ਪਸਾਰਾ, ਵਾਧਾ, ਪ੍ਰਚਾਰ ॥

ਫੈਲਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਖਲੇਰਨਾ, ਚੌੜਾ ਕਰਨਾ, ਲੰਮਾ ਲੇਖਾ ਕਰਨਾ, ਪ੍ਰਚਾਰ ਕਰਨਾ ॥

ਫੈਲਾਰ, ਪੁ:—ਖਲੇਰਾ, ਵਾਧਾ, ਪਸਾਰਾ ॥

ਫੈਲਾਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਖਲੇਰਨਾ, ਵਧਾਉਣਾ, ਉਗਾ-ਉਣਾ, ਫਲਣਾ ॥

ਫੈਲੀ, ਵਿ:—ਖ਼ਰਾਬ, ਠੱਗੇ ਬਾਜ਼, ਦੁਸ਼ਟ, ਲੁੱਚਾ ॥

ਫੋਇਲਸਾਹ, ਪੁ:—ਜਿਸ ਉੱਤੇ ਬਿਜਲੀ ਪਏ ॥

ਫੋਸ, ਪੁ:—ਸੱਜਰਾ ਗੋਹਾ ॥

ਫੋਸਲ, ਪੁ:—ਨਿਕੰਮਾ ਮਨੁੱਖ, ਢਿੱਲਾ, ਸੁਸਤ ॥

ਫੋਸੀ, ਸ:—ਸੱਜਰੇ ਗੋਹੇ ਦੀ ਢਲੀ ॥

ਫੋਹਾ, ਪੁ:—ਪਾਣੀ ਦਾ ਬਤ ; ॥

ਫੋਕ, ਪੁ:—ਫੋਕਟ, ਫੋਗ (ਫੋਕਾ ਵੇਖੋ)॥

ਫੋਕਟ, ਪੁ:—ਰੱਦੀ, ਨਿਕੰਮੀ ਵਸਤ, ਰਸ ਕੱਢਣ ਮਗਰੋਂ ਜੋ ਸੁੱਕੀ ਮੈਲ ਬਚ ਰਹੇ॥

ਫੋਕਲਾ, ਵਿ:—ਬੇ ਸੁਆਦ, ਫਿੱਕਾ ਫੂਕਲਾ॥

ਫੋਕੜ, ਫੋਕਾ } ਵਿ:—ਖਾਲੀ, ਸੁੱਕਾ, ਬੇ ਸੁਆਦ, ਜਿਸ ਦਾ ਕੁਝ ਅਸਰ ਨਹੀਂ॥

ਫੋਕੀ, ਸ:—ਮਿੱਸੀ ਜੋ ਪਿੰਡੇ ਉੱਤੇ ਲਾਈ ਜਾਂਦੀ ਹੈ॥

ਫੋਗ, ਪੁ:—ਬਚੀ ਹੋਈ ਮੈਲ, ਹਲਕਾ ਪਨ॥

ਫੋਟ, ਵਿਸਮਯ:—ਫਿੱਟੇ ਮੂੰਹ! ਚੁੱਪ ਕਰ, ਮੇਰਾ॥

ਫੋਟਕ, ਪੁ:—ਫੋਕਟ, ਮੈਲ, ਅਣਜੋੜ, ਬਖੇੜਾ॥

ਫੋਟੋ, ਫੋਟੋਗ੍ਰਾਫ } ਪੁ:—ਸੂਰਜ ਦੇ ਚਾਨਣ ਦੇ ਅਕਸ ਨਾਲ ਜੋ ਤਸਵੀਰ ਬਣੇ॥

ਫੋਟੋਗ੍ਰਾਫਰ, ਪੁ:—ਫੋਟੋ ਦੀ ਤਸਵੀਰ ਖਿੱਚਣ ਵਾਲਾ॥

ਫੋਟੋਗ੍ਰਾਫੀ, ਸ:—ਫੋਟੋ ਦੀ ਤਸਵੀਰ ਖਿੱਚਣ ਦਾ ਹੁਨਰ ਜਾਂ ਕੰਮ॥

ਫੋਨਾ, ਪੁ:—ਨਲ, ਪਤਾਲੂ॥

ਫੋਨੂ ਗ੍ਰਾਫ, ਫੋਨੋ ਗ੍ਰਾਫ } ਪੁ:—ਜਿਸ ਮਸ਼ੀਨ ਵਿੱਚ ਅਵਾਜ਼ ਦਰਜ ਹੋਕੇ ਮੁੜ ਉਸੇ ਤਰਾਂ ਆਉਂਦੀ ਹੈ।

ਫੋਲਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਨਿਖੇੜਨਾ, ਫਿੱਲਾ ਕਰਨਾ, ਪੁੱਟਣਾ, ਬਾਹਰ ਕਰਨਾ॥

ਫੋੱਲਾ, ਪੁ:—ਅੱਖ ਦੇ ਵਿੱਚ ਦਾ ਚਿੱਟਾ ਦਾਗ, ਚਿੱਟਾ॥

ਫੋਲੀ, ਸ:—ਨਹਿਰ ਦੇ ਪਾਣੀ ਦੀ ਧਾਰ॥

ਫੋਲ੍ਹਕ, ਫੋਲ੍ਹਰ, ਫੱਲ੍ਹੜ } ਪੁ:—ਫੋਕ, ਛੋਹ, ਸੂਹੜੀ, ਥੱਲੇ ਬਹਿਣ ਵਾਲੀ ਮੈਲ॥

ਫੋੜਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਤੋੜਨਾ, ਵੱਖ ਵੱਖ ਕਰਨਾ॥

ਫੋੜਾ, ਪੁ:—ਪਿੰਡੇ ਉੱਤੇ ਹੋਈ ਉੱਭਰੀ ਹੋਈ ਥਾਂ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਪਾਕ ਪਈ ਹੋਵੇ ਅਤੇ ਪੀੜ ਹੋਵੇ।

ਮੋਗਲੀ ਫੋੜਾ, ਪੁ:—ਇਕ ਤਰਾਂ ਦਾ ਬਹੁਤ ਚਿਰ ਰਹਿਣ ਵਾਲਾ ਫੋੜਾ॥

ਫੌਹ, ਪੁ:—ਧੋਖਾ, ਛਲ, ਆਪਣਾ ਕੰਮ ਕੱਢਣ ਨੂੰ ਝੂਠ ਬੋਲਣਾ (ਮਾਰਨਾ)॥

ਫੌਹੜਾ, ਪੁ:—'ਫੌੜਾ' ਵੇਖੋ॥

ਫੌਹੀ, ਸ:—ਗਿੱਦੜੀ॥

ਫੌਜ, ਸ:—ਸਿਪਾਹੀਆਂ ਦਾ ਕੱਠ, ਸੈਨਾ, ਪਲਟਣ॥

ਫੌਜਦਾਰ, ਪੁ:—ਫੌਜ ਦਾ ਅਫਸਰ, ਫੌਜ ਦਾਰੀ ਦੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਨਿਖੇੜਨ ਵਾਲਾ ਹਾਕਮ, ਮਹੰਤ॥

ਫੌਜਦਾਰੀ, ਸ:—ਫੌਜਦਾਰ ਦਾ ਹੁੱਦਾ, ਲੜਾਈ ਦੰਗਾ ਕਰਕੇ ਅਮਨ ਤੋੜਨਾ, ਦੰਗੇ ਦਾ ਮੁਕੱਦਮਾ, ਜਿਸ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਅਜੇਹਾ ਮੁਕੱਦਮਾ ਹੋਵੇ॥

ਫੌਜਦਾਰੀ ਕਰਨੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਦੰਗਾ ਆਦਿਕ ਕਰਨਾ ॥

ਫੌਜਦਾਰੀ ਵਿੱਚ ਫਸਾਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਕਿਸੇ ਉੱਤੇ ਫੌਜਦਾਰੀ ਮੁਕੱਦਮਾ ਚਲਾਉਣਾ ॥

ਫੌਜ ਵਿੱਚ ਭਰਤੀ ਹੋਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਫੌਜ ਵਿੱਚ ਨੌਕਰ ਹੋਕੇ ਸਿਪਾਹੀ ਬਣ ਜਾਣਾ ॥

ਫੌਜੀ, ਪੁ:-ਵਿ:-ਫੌਜ ਦਾ, ਫੌਜ ਦਾ ਸਿਪਾਹੀ ਜਾਂ ਅਫਸਰ ॥

ਫੌਤ ਹੋਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਮਰ ਜਾਣਾ ॥

ਫੌਤੀ ਨਾਮਾ, ਪੁ:—ਜਿਸ ਲਿਖਤ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਦੀ ਮੌਤ ਦੀ ਖਬਰ ਹੋਵੇ ਅਤੇ ਵਾਰਸਾਂ ਦੇ ਨਾਉਂ ਲਿਖੇ ਹੋਣ ॥

ਫੌਲਾਦ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦਾ ਪੱਕਾ ਲੋਹਾ ॥

ਫੌਰ, ਪੁ:—ਸ਼ੇਖੀ, ਝੂਠ, ਫਰੇਬ ॥

ਬ

ਬ, ਪੁ:—ਗੁਰਮੁਖੀ ਪੈਂਤੀ ਦਾ ਅਠਾਈਵਾਂ ਅਖਰ, ਬੱਬਾ ॥

ਬਬੇ, ਵਿਸਮਕ:—ਭਾਈ, ਕਿ, ਪਰੀ, ਬਰੀ, ਮੈਂ ਕਹਿੰਦਾ ਹਾਂ ॥

ਬੱਸ, ਪੁ:—ਤਾਕਤ, ਅਖਤਿਆਰ, ਮੌਕਾ, ਬਹੁਤ, ਬਥੇਰਾ ॥

ਵਿਸਮਕ:-ਠਹਿਰ ਜਾਓ। ਹੋਰ ਨਹੀਂ ॥

ਬੱਸ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਕਾਬੂ ਕਰਨਾ, ਮੁਕਾਉਣਾ, ਰੁਕ ਜਾਣਾ ।

ਬੱਸ ਵਿੱਚ ਆਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਦੂਏ ਦੇ ਅਧੀਨ ਹੋ ਜਾਣਾ ॥

ਬੰਸ, ਪੁ:—ਉਲਾਦ, ਕੁਲ, ਨਸਲ, ਘਰਾਣਾ ॥

ਬੰਸਣ, ਸ:—ਬੰਸ ਜਾਂ ਕੁਲ ਦੀ (ਕਬੀਰ ਬੰਸਣ ਆਦਿਕ) ॥

ਬਸਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਰਹਿਣਾ, ਪ੍ਰ-ਜਿੱਥੇ ਕੋਈ ਬਸੇ ॥

ਬਸਤ, ਸ:—ਚੀਜ਼, ਸ਼ੈ, ਜਿਨਸ, ਮਹਿਆਬ॥

ਬਸੰਤ, ਪੁ:—ਉਨ੍ਹਾਲ ਤੋਂ ਪਹਿਲੀ ਰੁੱਤ, ਬਹਾਰ, ਇੱਕ ਰਾਗ ॥

ਬਸੰਤ ਖਿੜਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਬਸੰਤ ਰੁੱਤ ਵਿੱਚ ਫੁਲ ਦਾ ਖਿੜਨਾ ॥

ਬਸੰਤ ਪੰਚਮੀ, ਸ:—ਮਾਘ ਦੇ ਸੁਦੀ ਪੱਖ ਦੀ ਪੰਜਵੀਂ ਥਿੱਤ ਜੋ ਹਿੰਦੂਆਂ ਦਾ ਇੱਕ ਤਿਹਾਰ ਹੈ ॥

ਬਸੰਤ ਫੁੱਲਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਸਰ੍ਹੋਂ ਦੇ ਫੁੱਲ ਨਿਕਲਣੇ॥

ਬਸੰਤ ਮਾਲਤੀ, ਸ:—ਵੈਦ ਸ਼ਾਸਤ੍ਰ ਦੀ ਇੱਕ ਕੀਮਤੀ ਦੁਆ ॥

ਬਸਤਨੀ, ਸ:—ਜਿਸ ਕਪੜੇ ਵਿੱਚ ਕਪੜੇ ਲਪੇਟ ਕੇ ਸੰਭਾਲ ਰੱਖਦੇ ਹਨ, ਜਿਲਦ ਬਸਤਾ ॥

ਬਸਤਨੀ ਵਾਲਾ, ਪੁ:—ਵੱਡੇ ਆਦਮੀ ਦੀ ਬਸ-ਤਨੀ ਰੱਖਣ ਵਾਲਾ ਨੌਕਰ ॥

ਬਸਤਰ, ਬਸਤ੍ਰ } ਪੁ: —ਪਾਉਣ ਵਾਲੇ ਕੱਪੜੇ, ਪੁਸ਼ਾਕ ॥

ਬਸੰਤਰ ਸ:, **ਬਸੰਤਰ ਦੇਉਤਾ** ਪੁ: } ਅੱਗ, ਅਗਨ ਦੇਉਤਾ ॥

ਬਸਤਾ, ਪੁ:—ਜਿਸ ਕੱਪੜੇ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਸ਼ੈ ਲਪੇਟੀ ਜਾਵੇ, ਕਾਗਤ ਕਤਾਬਾਂ ਪਾਉਣ ਵਾਲਾ ਇੱਕ ਥੈਲਾ, ਨੌਕਰਾਂ ਨੂੰ ਜੋ ਖਾਸ ਵਕਤ ਪਿੱਛੋਂ ਖਾਧ ਖੁਰਾਕ ਮਿਲੇ ॥

ਬਸਤੀ, ਸ:—ਘਰ, ਪਿੰਡ, ਵੱਸੋਂ, ਜਿੱਥੇ ਮਨੁੱਖ ਰਹਿਣ ॥

ਬਸੰਤੀ, ਵਿ:—ਪੀਲੇ ਰੰਗ ਦਾ । ਸ:—ਪੀਲੇ ਕੱਪੜੇ ॥

ਬਸਤੁ, ਬਸਤੂ } ਸ:—'ਬਸਤ' ਵੇਖੋ ॥

ਬਸੰਥਾ, ਸ:—ਸਮਾਂ, ਵੇਲਾ, ਉਮਰ, ਹਾਲਤ ॥

ਬਸਰਾ, ਪੁ:—ਚੇਹਰਾ, ਮੂੰਹ ਦੀ ਸ਼ਕਲ ॥

ਬੰਸਰੀ, ਸ:—ਵੰਝਲੀ, ਮੁਰਲੀ ॥

ਬੰਸਲੋਚਣ, ਸ:—ਇੱਕ ਚਿੱਟੀ ਦੁਆ, ਤਬਾਸ਼ੀਰ ॥

ਬੰਸ, ਪੁ:—ਜੋ ਬੰਸੇ ਜਾਂ ਰਹੇ ॥

ਬਸਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਅਬਾਦ ਕਰਨਾ, ਮਨੁੱਖਾਂ ਦੀ ਵੱਸੋਂ ਕਰਨੀ, ਜੰਗਲੀ ਧਰਤੀ ਵਿੱਚ ਵਾਹੀ ਕਰਨੀ ॥

ਬਸਾਖ, ਪੁ:—ਹਿੰਦੂਆਂ ਦੇ ਸਾਲ ਦਾ ਪਹਿਲਾ ਮਹੀਨਾ ॥

ਬਸਾਖੀ, ਸ:—ਬਸਾਖ ਦੇ ਮਹੀਨੇ ਦਾ ਪਹਿਲਾ ਦਿਨ, ਫ਼ਸਲ ਦਾ ਸਹਾਰਾ ॥

ਬਸਾਤ, ਸ:—ਜਾਇਦਾਦ, ਪੂੰਜੀ, ਸਮਰਥਾ, ਤੌਫੀਕ ॥

ਬਸਾਤੀ, ਬਸਾਤੀਆ } ਪੁ:—ਜੋ ਛੋਟੀ ਮੋਟੀ ਚੀਜ਼ ਵੇਚੇ, ਫੇਰੀ ਵਾਲਾ ॥

ਬਸਾਰ, ਸ:—ਹਲਦੀ ॥

ਬਸਿੱਠ, ਪੁ:—ਪਹਾੜ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਵਾਲੀ ਇੱਕ ਨੀਚ ਜਾਤ ॥

ਬੰਸੀ, ਬੰਸੀਆ } ਵਿ:—ਬੰਸ ਜਾਂ ਕੁਲ ਵਾਲਾ (ਕਬੀਰ ਬੰਸੀ ਆਦਿਕ) ॥

ਬੰਸੀ, ਸ:—ਬਾਂਸਰੀ, ਮੁਰਲੀ ॥

ਬਸੀਠ, ਪੁ:—ਵਿਚੋਲਾ, ਦੋਹਾਂ ਧਿਰਾਂ ਦਾ ਮੇਲੀ ॥

ਬਸੀਲਾ, ਪੁ:—'ਵਸੀਲਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਬਸੀਵਾਂ, ਪੁ:—ਹੱਦ, ਬੰਨਾ ॥

ਬਸੂਆਂ, ਪੁ:—ਰਹਿਣ ਦਾ ਥਾਂ, ਘਰ, ਡੇਰਾ ॥

ਬਸੂਟੀ, ਸ:—ਇੱਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਝਾੜੀ ॥

ਬਸੂਲਾ, ਪੁ:, **ਬਸੂਲੀ,** ਸ: } ਤਰਖਾਣਾਂ ਦਾ ਇੱਕ ਸੰਦ, ਤੇਸਾ ॥

ਬਸੇਖ, ਵਿ:—ਖਾਸ, ਵਧੀਕ, ਜ਼ਿਆਦਾ ॥

ਬਸੇਖਤਾ, ਸਃ—ਵਡਿਆਈ, ਵਧੀਕੀ, ਖਾਸ ਗੁਣ ॥

ਬਸੇਬਾ, ਪੁਃ—ਵਾਸਾ, ਵੱਸਣ ਦਾ ਕੰਮ, ਬਸਤੀ ॥

ਬਸੇਰਾ, ਪੁਃ—ਰਹਿਣ ਦੀ ਥਾਂ, ਡੇਰਾ, ਆਲ੍ਹਣਾ ॥

ਬੱਸੋਂ, ਸਃ—ਅਬਾਦੀ, ਬਸਤੀ, ਡੇਰਾ ॥

ਬਸੋਆ, ਪੁਃ—ਬਸਾਖੀ, ਗਰਮੀ ਦੀ ਰੁੱਤ ਦਾ ਮੁੱਢ ॥

ਬਹਣ, ਪੁਃ, ਸਃ—ਵਾਹੁਣ ਵਗਾਣਾ, ਇੱਕ ਰੁੱਖ ॥

ਬਹਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—'ਬਹਿਣਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਬਹੱਤਰ, ਵਿਃ—ਦੋ ਉੱਤੇ ਸੱਤਰ ।

ਬਹੱਤਰਮਾਂ (ਵਾਂ) ਵਿਃ—ਬਹੱਤਰਾਂ ਦੀ ਗਿਣਤੀ ਪੂਰੀ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ॥

ਬਹੱਤਰਿਆ ਹੋਇਆ, ਵਿਃ—ਬੁਢੇਪ ਕਰਕੇ ਜਿਸ ਦੀ ਮੱਤ ਮਾਰੀ ਜਾਏ, ਸੱਤਰਾ ਬਹੱਤਰਾ ॥

ਬਹਤੇਰਾ, ਪੁਃ—ਬਹੁਤਾ, ਬਹੁਤ ਸਾਰਾ, ਬਾਹਲਾ

ਬਹਰ, ਪੁਃ—ਬਹਾਉ, ਛੰਦ ਦੀ ਬਣਾਵਟ ॥

ਬਹਾਉ, ਪੁਃ—ਵਹਿਣ ਜਾਂ ਰੁੜ੍ਹਨ ਦਾ ਕੰਮ ॥

ਬਹਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਵਗਾਉਣਾ, ਰੁੜ੍ਹਾਉਣਾ, ਖੂਹ 'ਵੱਖੋਂ' ਪਾਣੀ ਕੱਢਣ ਲਈ ਰੱਸਾ ਥਲੇ ਕਰਨਾ, ਬਠਾਉਣਾ ॥

ਬਹਾਊ, ਵਿਃ—ਜੋ ਵਗ ਸੱਕੇ, ਜੋ ਵਹਿਆ ਜਾ ਸੱਕੇ ॥

ਬਹਾਈ, ਸਃ—ਹਲ ਵਾਹੁਣ ਦਾ ਕੰਮ ॥

ਬਹਾਂਗਾ, ਪੁਃ
ਬਹਾਂਗੀ, ਸਃ } ਭਾਰ ਦਾ ਬਹਿੰਗਾ ॥

ਬਹਾਦਰ, ਵਿਃ ਪੁਃ—ਸੂਰ ਬੀਰ, ਹੌਸਲੇ ਵਾਲਾ ਦਲੇਰ ॥

ਬਹਾਦਰੀ, ਸਃ—ਦਲੇਰੀ, ਹੌਸਲਾ, ਸੂਰਮਤਾਈ ॥

ਬਹਾਦਰੀਆਂ, ਸਃ—(ਬਹੁਃ), ਕੰਨਾਂ ਦੀਆਂ ਨਿੱਕੀਆਂ ਮੁਰਕੀਆਂ ॥

ਬਹਾਨੜਾ
ਬਹਾਨਾ } ਪੁਃ—ਟਾਲ ਮਟੋਲਾ, ਉਜ਼ਰ, ਹਿਕਮਤ, ਵਸੀਲਾ ॥

ਬਹਾਰ, ਸਃ—ਬਸੰਤ, ਸੁਹੱਪਣ, ਮਜ਼ਾ, ਖੁਸ਼ੀ, ਰਸ, ਰੁੱਤ, ਫੁੱਲਾਂ ਦੀ ਛਿਟੀ,

ਬਾਹਰ ਲੁੱਟਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਮੌਜਾਂ ਕਰਨਾ ॥

ਬਹਾਰੀ, ਵਿਃ—ਬਹਾਰ ਦਾ ਰੁੱਤ ਦਾ ॥

ਬਹਾਰੀ (ਰੁ), ਸਃ—ਬੋਹਕਰ, ਝਾੜੂ (ਦੇਣਾ, ਫੇਰਨੀ) ।

ਬਹਾਰੀ ਫਿਰਨੀ, ਕ੍ਰਿਃ—ਕੱਖ ਨਾ ਰਹਿਣਾ ॥

ਬਹਾਲਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਬਠਾਉਣਾ, ਥਾਪਣਾ, ਕੈਮ ਕਰਨਾ ॥

ਬਹਿਆ, ਵਿਃ—ਪਿਛਲਾ ਖਿਆ ਹੋਇਆ ਜੋ ਸੱਜਰਾ ਨਹੀਂ ॥

ਬਹਿਸ, ਸਃ—ਝਗੜਾ, ਤਕਰਾਰ, ਸ਼ਾਸਤ੍ਰਾਰਥ, ਚਰਚਾ ॥

ਬਹਿਸਣਾ, ਵਿਃ—ਝਗੜਨਾ, ਦਲੀਲ ਕਰਨਾ, ਬਹਿਸ ਕਰਨੀ ॥

ਬਹਿਸ਼ਤ, ਪੁਃ—ਮੁਸਲਮਾਨਾਂ ਦਾ ਸੁਰਗ ॥

ਬਹਿਸ਼ਤਣ, ਸਃ
ਬਹਿਸ਼ਤੀ, ਪੁਃ } ਬਹਿਸ਼ਤ ਵਿਚ ਰਹਿਣ ਵਾਲਾ (ਲੀ), ਮਾਸ਼ਕੀ ॥

ਬਹਿਸ਼ਤਾ, ਪੁਃ—ਮਾਸ਼ਕੀ (ਹੱਸੇ ਦਾ ਬਚਨ) ॥

ਬਹਿਕ, ਸਃ—ਪਿੰਡ ਦੇ ਲਾਗੇ ਖੁੱਲ੍ਹੀ ਥਾਂ ਜਿੱਥੇ ਡੰਗਰ ਢੁਰਨ ਫਿਰਨ, ਡੰਗਰਾਂ ਦੀ ਕਮਜ਼ੋਰੀ (ਉੱਠ ਨਾ ਸਕਣਾ) ॥

ਬਹਿਕ ਜਾਣਾ
ਬਹਿਕਣਾ } ਕ੍ਰਿਃ—ਘੁੱਸਣਾ, ਭੁੱਲਣਾ, ਧੋਖਾ ਖਾਣਾ, ਨਿਰਾਸ਼ ਹੋਣਾ, ਮਸਤ ਹੋਣਾ, ਡੰਗਰਾਂ ਦਾ ਕਮਜ਼ੋਰ ਹੋਣਾ ॥

ਬਹਿਕਲ, ਵਿਃ—ਜੇਹੜਾ ਪਸ਼ੂ ਬਹਿ ਰਹੇ, ਕੰਮ ਨਾ ਕਰੇ ॥

ਬਹਿਕਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਧੋਖਾ ਦੇਣਾ, ਟਲਾਉਣਾ, ਘੁਸਾਉਣਾ ॥

ਬਹਿੰਗਾ, ਪੁਃ—ਵੱਡੀ ਬਹਿੰਗੀ ॥

ਬਹਿੰਗੀ, ਸਃ—ਇਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਤੱਕੜੀ ਜਿਸ ਦੇ ਪਾਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਭਾਰ ਪਾਕੇ ਮਹਿਰੇ ਢੋਂਦੇ ਹਨ ॥

ਬਹਿ ਚੱਲਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਵਗਣ ਲੱਗਣਾ, (ਪਾਣੀ), ਬਦੀਆਂ ਵਿੱਚ ਫਸਦੇ ਜਾਣਾ, ਧਰਮ ਤੋਂ ਪਤਤ ਹੁੰਦੇ ਜਾਣਾ।

ਬਹਿ ਜਾਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਬੈਠਣਾ, ਵਗਣਾ, ਡੁੱਬਣ ਲੱਗਣਾ, ਧਰਮ ਤੋਂ ਗਿਰਨਾ ॥

ਬਹਿਣ, ਪੁਃ—'ਵਹਿਣ' ਵੇਖੋ ॥

ਬਹਿਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਵਗਣਾ, ਰੁੜ੍ਹਨਾ, ਡੁੱਬਣਾ ਬੈਠਣਾ ॥

ਬਹਿਣੋਈ, ਪੁਃ—ਭੈਣ ਦਾ ਘਰ ਵਾਲਾ ॥

ਬਹਿਤਰ, ਪੁਃ—ਭਾਰ ਚੁੱਕਣ ਵਾਲਾ ਪਸ਼ੂ (ਘੋੜਾ ਆਦਿਕ)॥

ਬਹਿਮ
ਬਹਿਮਣ
ਬਹਿਮੀ } 'ਵਹਿਮ' ਆਦਿਕ ਵੇਖੋ ॥

ਬਹਿਰ, ਪੁਃ—ਕਾਮ, ਭੋਗ ਦੀ ਇੱਛਿਆ, ਛੰਦ ਦਾ ਰੌ ॥

ਬਹਿਰਾ, ਪੁਃ—ਘਰ ਦਾ ਨੌਕਰ (ਸਾਹਿਬ ਲੋਕਾਂ ਦਾ) ॥

ਬਹਿਰਿਆ ਹੋਇਆ, ਵਿਃ—ਜਿਸ ਪਸ਼ੂ ਨੂੰ ਭੋਗ ਦੀ ਇੱਛਿਆ ਹੋ ॥

ਬਹਿਰੀ, ਸਃ—ਦਰਿਆ ਪਾਰ ਕਰਾਉਣ ਦੀ ਮਜ਼ੂਰੀ, ਸ਼ਿਕਾਰੀ ਪੰਛੀ ॥

ਬਹਿਲ
ਬਹਿਲੀ } ਸਃ—ਬਲਦਾਂ ਦੇ ਖਿੱਚਣ ਵਾਲੀ ਇੱਕ ਗੱਡੀ ॥

ਬਹਿਲਵਾਨ, ਕ੍ਰਿਃ—ਬਹਿਲ ਟੋਰਨ ਵਾਲਾ ॥

ਬਹਿਲਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਜੀ ਲੱਗਣਾ, ਪਰਚਣਾ ॥

ਬਹਿਲਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਜੀ ਲਾਉਣਾ, ਖੁਸ਼ ਕਰਨਾ ਪਰਚਾਉਣਾ ॥

ਬਹਿੜਾ, ਪੁ: / **ਬਹਿੜ (ੜੀ),** ਸ: } ਬੱਛਾ, ਬੱਛੀ, ਛੋਟਾ ਪਸੂ ॥

ਬਹੀ, ਸ:—ਹੱਟੀ ਆਦਿਕ ਦੇ ਲੇਖ ਦੀ ਲੰਮੀ ਪੋਥੀ ॥

ਵਿ:—ਜੋ ਚੀਜ਼ ਚਿਰ ਦੀ ਰਖੀ ਹੋਈ ਹੋ, ਸਜਰੀ ਨਹੀਂ ॥

ਬਹੀ ਖਾਤਾ, ਪੁ:—ਲੇਖੇ ਦੀਆਂ ਪੋਥੀਆਂ (ਸਭ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ) ॥

ਬਹੀਣ, ਪੁ:—ਜਿਸ ਮੋਰੀ ਰਾਹੀਂ ਘਰ ਆਦਿਕ ਦਾ ਪਾਣੀ ਬਾਹਰ ਕੱਢਿਆ ਜਾਵੇ, ਨਾਲੀ, ਟੂਟੀ ॥

ਬਹੀਰ, ਸ:—ਭੀੜ, ਫੌਜ ਦਾ ਅਸਬਾਬ ਜੋ ਕੱਠਾ ਜਾਵੇ, ਕੱਠੇ ਹੋਕੇ ਜੋ ਲੋਕ ਟੁਰਨ ॥

ਬਹੁ, ਪੁ:—ਧੋਖਾ, ਫਰੇਬ (ਮਾਰਨਾ), ਵਿ:—ਬਹੁਤ ਕਈ ॥

ਬਹੁ ਗੁਣਾ, ਵਿ:—ਜਿਸ ਮਨੁੱਖ ਵਿੱਚ ਕਈ ਗੁਣ ਹੋਣ, ਜੇਹੜਾ ਛਾਂਗਾ ਕਈ ਕੰਮ ਆਵੇ ॥

ਬਹੁ ਦਰਸੀ, ਪੁ:—ਨਾਟਕ ਕਰਨ ਵਾਲਾ, ਨਕਲੀਆ ॥

ਬਹੁ ਬਚਨ, ਵਿ:—ਜੋ ਬਹੁਤਿਆਂ ਦੀ ਗਿਣਤੀ ਦੱਸੇ ॥

ਬਹੁ ਬਿੱਦਿਆ, ਸ:—ਕਈ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਵਿੱਦਿਆ ॥

ਬਹੁ ਬਿਧ, ਵਿ:—ਕਈ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ, ਉਸਤਾਦ ਸਿਆਣਾ ॥

ਬਹੁ ਰੰਗੀ, ਵਿ:—ਕਈ ਰੰਗਾਂ ਦਾ, ਜੋ ਕਈ ਤਰਾਂ ਪਰਗਟ ਹੋਵੇ ॥

ਬਹੁ ਰੂਪੀ / **ਬਹੁ ਰੂਪੀਆ** } ਪੁ:—ਕਈ ਰੂਪ ਧਾਰਨ ਵਾਲਾ ॥

ਬਹੁ ਭੁਜ, ਵਿ:—ਬਹੁਤੀਆਂ ਭੁਜਾਂ ਵਾਲੀ ਸ਼ਕਲ ।

ਬਹੁਟ ਪੁਣਾ, ਪੁ:—ਬਹੁਟੀ ਹੋਣ ਦਾ ਗੁਣ ॥

ਬਹੁੱਟਾ, ਪੁ:—ਡੌਲੇ ਦਾ ਇੱਕ ਗਹਿਣਾ ॥

ਬਹੁਟੀ, ਸ:—ਨਵੀਂ ਵਿਆਹੀ ਕੁੜੀ, ਰੰਨ, ਤ੍ਰੀਮਤ ॥

ਬਹੁਤ, ਵਿ:—ਢੇਰ, ਬਾਹਲਾ, ਕਈ ॥

ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ॥

ਬਹੁਤ ਕਰਕੇ, ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—ਅਕਸਰ, ਆਮ ਤੌਰ ਪੁਰ ॥

ਬਹੁਤ ਕੁਛ, ਪੁ:—ਧਨ ਪਦਾਰਥ, ਚੋਖਾ ਮਾਲ ॥

ਬਹੁਤ ਸਾਰਾ, ਵਿ:—ਢੇਰ ਸਾਰਾ, ਬਹੁਤ ਹੀ ॥

ਬਹੁਤਾ, ਵਿ:—ਚੋਖਾ, ਢੇਰ, ਬਾਹਲਾ, ਕਈ ॥

ਬਹੁਤਾ ਸਾਰਾ, ਵਿ:—ਬਹੁਤ ਹੀ, ਢੇਰ ਸਾਰਾ ॥

ਬਹੁਤਾਇਤ / **ਬਹੁਤਾਤ** } ਸ:—ਬਹੁਤ ਹੋਣ ਦਾ ਗੁਣ ॥

ਬਹੁਤੇਰਾ, ਪੁ:—ਬਹੁਤਾ, ਬਾਹਲਾ, ਬਹੁਤ ਸਾਰਾ ॥

ਬਹੁੜ, ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—ਫੇਰ, ਓੜਕ ਨੂੰ, ਅਜੇ, ਮੁੜ ਕੇ ॥

ਬਹੁੜਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਮੁੜਕੇ ਆਉਣਾ, ਪੁੱਜਣਾ, ਪਹੁੰਚਣਾ ॥

ਬਹੂ, ਸ:—ਵਹੁਟੀ, ਨੂੰਹ, ਘਰ ਵਾਲੀ ॥

ਬਹੂ ਬੇਟੀ, ਸ:—ਧੀ ਭੈਣ; ਘਰ ਦੀਆਂ ਤੀਮਤਾਂ ॥

ਬਹੂਸ, ਵਿ:—ਮੂਰਖ, ਝੱਲਾ, ਅਹਮਕ ॥

ਬਹੂਣਾ, ਵਿ:—ਲੋੜ ਵੰਦਾ, ਗਰੀਬ, (ਕਿਸੇ ਗੱਲੋਂ) ਰਹਿਤ ॥

ਬਹੇਤਾ, ਪੁ:—ਭਾਰ ਢੋਣ ਦਾ ਕੰਮ ॥

ਬਹੇਲ, ਸ:—ਨਿਕੰਮੀ ਫਿਰਨ ਵਾਲੀ ਤੀਮਤ ॥

ਬਹੇੜਾ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਫਲ ਜੋ ਦੁਆਵਾਂ ਵਿੱਚ ਵਰਤਦੇ ਹਨ ॥

ਬਹੋਲਾ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਭਤੂਾਂ ਦਾ ਭੇਸਾ ॥

ਬਹੋੜਾ, ਪੁ:—ਵਿਆਹ ਵੇਲੇ ਮੁੰਡੇ ਦੇ ਮਾਪਿਆਂ ਨੂੰ ਮਿਲੇ ਹੋਏ ਕੱਪੜੇ ॥

ਬਕ, ਪੁ:
ਬਕ ਬਕ, ਪੁ: } ਬੇ ਫੈਦਾ ਬੋਲਣਾ, ਗੱਪਾਂ, (ਬਕ-ਬਕ ਕਰਨਾ) ॥

ਬੱਕ, ਪੁ:—ਹਰਨ ਦਾ ਬੱਚਾ, ਰੁੱਖ ਜਾਂ ਫਲ ਦਾ ਵਿੱਲਫ ॥

ਬੈਂਕ
ਬੈਂਕ ਘਰ } ਪੁ:—ਰੁਪਏ ਦਾ ਲੈਣ ਦੇਣ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਕੋਠੀ ॥

ਬਕਸ, ਪੁ:—ਸੰਦੂਕ, ਪੇਟੀ ॥

ਬਕਸ਼ਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਮੁਫ਼ਤ ਦੇਣਾ, ਖ਼ੈਰੈਤ ਕਰਨੀ, ਮਾਫ਼ ਕਰਨਾ ॥

ਬਕਸ਼ਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਮਾਫ਼ ਕਰਾਉਣਾ, ਛੁਡਾਉਣਾ ॥

ਬਕਸ਼ੀ, ਪੁ:—ਪਹਿਲੇ ਸਮੇਂ ਫ਼ੌਜ ਦੀ ਤਲਬ ਦੇਣ ਵਾਲਾ, ਫ਼ੌਜ ਦਾ ਜਰਨੈਲ ।

ਬਕਸ਼ੀਸ਼, ਪੁ:—ਬਖਸ਼ੀ ਹੋਈ ਚੀਜ਼, ਖ਼ੈਰੈਤ, ਦਾਨ ਮਾਫ਼ੀ ॥

ਬਕਸੂਆ, ਪੁ:—ਜਿਸ ਚੀਜ਼ ਨਾਲ ਤਸਮੇਂ ਜਾਂ ਫ਼ੀਤੇ ਕੱਸਦੇ ਹਨ ॥

ਬਕਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਬੇ ਫੈਦਾ ਬੋਲਣਾ, ਫੈਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਆਖਣੀਆਂ ॥

ਬਕਤਾ, ਪੁ:, ਸ:—ਬੋਲਣ ਵਾਲਾ, ਉਪਦੇਸ਼ਕ, ਗਾਲ੍ਹੜ ॥

ਬਕ ਪੈਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਪਹਿਲੇ ਮੁੱਕਰ ਕੇ ਫੇਰ ਸੱਚ ਬੋਲ ਦੇਣਾ ॥

ਬਕਬਕਾ, ਵਿ:—ਬੇ ਸੁਆਦ, ਫਿੱਕਾ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਜੀ ਘਿਰੇ ॥

ਬਕ ਬਕਾਉ, ਪੁ:
ਬਕ ਬਕਾਟ, ਸ: } ਬੇ ਫੈਦਾ ਗੱਲਾਂ, ਜੀ ਕੱਚਾ ਹੋਣਾ ॥

ਬਕਬਕਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਪੇਟ ਵਿੱਚ ਗੜ ਬੜ ਹੋਣੀ, ਜੀ ਘਿਰਨਾ ॥

ਬਕਬਕੀ, ਸ:—ਜੀ ਦਾ ਘਿਰਨਾ ਜਾਂ ਕੱਚਾ ਹੋਣਾ (ਆਉਣਾ) ॥

ਬਕਰ, ਬੱਕਰ, ਪੁ:—ਬੱਕਰਾ (ਬਕਰ ਕਸਾਇਣ ਜਾਂ ਕਸਾਈ = ਜੇਹੜੀ ਕਸਾਇਣ ਜਾਂ ਕਸਾਈ ਬੱਕਰੇ ਮਾਰੇ)॥

ਬਕਰਾ, ਬੱਕਰਾ, ਪੁ:—ਮਸ਼ਹੂਰ ਜਨੌਰ ਜਿਸਦਾ ਮਾਸ ਬਹੁਤ ਖਾਧਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ॥

ਬਕਰਾਲਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—'ਬੁਕਰਾਲਨਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਬਕਰੀ, ਬੱਕਰੀ, ਸ:—ਬੱਕਰੇ ਦੀ ਮਦੀਨ ॥

ਬਕਰੀਦ, ਸ:—ਮੁਸਲਮਾਨਾਂ ਦਾ ਇੱਕ ਮਸ਼ਹੂਰ ਤਿਹਾਰ ਜਿਸ ਦਿਨ ਬਕਰੇ ਆਦਿਕ ਦੀ ਕੁਰਬਾਨੀ ਦੇਂਦੇ ਹਨ॥

ਬਕਰੋਟ, ਪੁ: ਸ:—ਛੋਟੀ ਉਮਰ ਦਾ (ਦੀ) ਬਕਰਾ (ਰੀ) ॥

ਬਕਰੋਟਾ, ਪੁ:—ਪਲਿਆ ਹੋਯਾ ਬੱਕਰੀ ਦਾ ਬੱਚਾ, ਗਭਰੂ, ਮਧਰੇ ਕੱਦ ਦਾ ਆਦਮੀ ।

ਬਕਰੋਟੀ, ਸ:—ਬੱਕਰੀ ਦੀ ਵੱਛੀ, ਮੁਟਿਆਰ ਕੁੜੀ, ਮਧਰੀ ਤੀਵੀਂ ॥

ਬਕਲਜਾਣਾ, ਬਕਲਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਘਾਬਰ ਜਾਣਾ, ਬਹੁਤ ਤਿਹਾਏ ਹੋਣਾ ॥

ਬਕਲਾ, ਪੁ:—'ਬਗਲਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਬੱਕਲੀਆਂ, ਸ:—(ਬਹੁ:) ਮਸਾਲੇ ਵਾਲੀਆਂ ਘੁਙਣੀਆਂ ॥

ਬਕਵਾਸ (ਹ), ਬਕਵਾਦ (ਧ), ਬਕਵਾਨ, ਪੁ:—ਬੇ ਫੈਦਾ ਜਾਂ ਗੰਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ, ਝੱਖਾਂ ॥

ਬਕਵਾਸਣ, ਦਣ ਧਣ ਜਾਂ ਦਿਨ, (ਣ) ਸ:
ਬਕਵਾਸੀ (ਹਾ, ਹੀ, ਦੀ, ਧੀ,) ਪੁ:
ਬਕਣ ਵਾਲੀ (ਲਾ) ॥

ਬਕਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਬੇ ਫੈਦਾ ਬੁਲਾਉਣਾ, ਸੱਚੀ ਗੱਲ ਕਹਾ ਲੈਣੀ ॥

ਬਕਾਇਣ, ਸ:—ਇੱਕ ਜੰਗਲੀ ਰੁੱਖ, ਧਰੇਕ ॥

ਬਕਾਵਾਦ, ਬਕਾਵਾਦਣ (ਧਣ), ਬਕਾਵਾਦਣ (ਦੀ), 'ਬਕਵਾਦ' ਆਦਿਕ ਵੇਖੋ ॥

ਬੱਕੀ, ਸ:—ਹਰਨ ਦੀ ਬੱਚੀ, ਮਿਰਜ਼ੇ ਦੀ ਘੋੜੀ॥

ਬਕੀਲ, ਬਕੀਲੀ, 'ਵਕੀਲ', 'ਵਕੀਲੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਬੱਕੁਲੀਆਂ, ਸ:—'ਬੱਕਲੀਆਂ' ਵੇਖੋ ॥

ਬਕੈਣ, ਸ:—'ਬਕਾਇਣ' ਵੇਖੋ ॥

ਬਕੌਦ, ਵਿ:—ਗਭਰੂ (ਗਊ ਮੈਂਹ ਆਦਿਕ)॥

ਬੱਖ, ਸ:—ਵੱਖੀ, ਇੱਕ ਪਾਸਾ ।
ਵਿ:—ਅਲਗ, ਜੁਦਾ ॥

ਬੱਖ ਭਾਰ, ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—ਬੱਖੀ ਪਰਨੇ, ਇੱਕ ਪਾਸੇ ॥

ਬਖਸ਼, ਸ:—ਬਖਸ਼ੀ ਹੋਣੀ ਤਾਕਤ ਜਾਂ ਸੱਤਿਆ ।

ਬਖਸ਼ਣ ਜੋਗ, ਵਿ:—ਜੋ ਬਖਸ਼ਣ ਦੀ ਸਮਰਥਾ ਰੱਖੇ ॥

ਬਖਸ਼ਣਾ
ਬਖਸ਼ਾਉਣਾ } 'ਬਕਸ਼ਣਾ' ਆਦਿਕ ਵੇਖੋ ॥

ਬਖਸ਼ਿੰਦ, ਵਿ:—ਬਖਸ਼ਣ ਵਾਲਾ, ਖਿਮਾ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ॥

ਬਖ਼ਸ਼ੀ
ਬਖ਼ਸ਼ੀਸ਼ } 'ਬਕਸ਼ੀ' 'ਬਕਸ਼ੀਸ਼' ਵੇਖੋ ॥

ਬਖ਼ਸ਼ੀ ਖਾਨਾ, ਪੁ:—ਬਖਸ਼ੀ ਦਾ ਦਫਤਰ, ਜਿੱਥੇ ਫੌਜ ਨੂੰ ਤਲਬ ਮਿਲੇ ॥

ਬਖ਼ਤ, ਪੁ:—ਵਖਤ, ਵੇਲਾ । ਕਿਸਮਤ, ਚੰਗੀ ਪਰਾਲਬਤ ॥

ਬਖ਼ਤਾਵਰ, ਵਿ:—ਨਸੀਬੇ ਵਾਲਾ, ਧਨੀ, ਅਮੀਰ ॥

ਬਖਤਾਵਰੀ, ਸ:—ਚੰਗੀ ਪਰਾਲਬਤ, ਅਮੀਰੀ ।

ਬੱਖਰ, ਪੁ:—'ਵੱਖਰ' ਵੇਖੋ ॥

ਬਖਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਅੱਡ ਅੱਡ ਕਰਨਾ, ਨਿਖੇੜਨਾ ।

ਬਖਰਾ
ਬੱਖਰਾ } 'ਵਖਰਾ, ਅਤੇ 'ਵੱਖਰਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਬਖਾ, ਪੁ:—'ਬਖੀਆ' ਵੇਖੋ ॥

ਬਖਾਹੁੰਦਾ, ਵਿ: ਜਾਂ ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—ਇੱਕ ਪਾਸੇ, ਰਾਹ ਤੋਂ ਪਰੇ ॥

ਬਖਾਣ, ਪੁ:—ਬਿਆਨ, ਵਰਣਨ, ਪੂਰਾ ਹਾਲ ॥

ਬਖਾਨਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੱਸਣਾ, ਬਿਆਨ ਕਰਨਾ ॥

ਬਖਾਧ, ਸ:—ਵੈਰ, ਵਿਰੋਧ, ਝਗੜਾ, ਬਖੇੜਾ ॥

ਬਖਾਧਣ, ਸ:
ਬਖਾਧੀ, ਪੁ: } ਜੋ ਵੈਰ ਵਿਰੋਧ ਜਾਂ ਝਗੜਾ ਕਰੇ ॥

ਬਖਾਰਾ, ਪੁ:—ਗੱਡੀ ਦੇ ਹੇਠਲੇ ਪਾਸੇ ਬੰਨ੍ਹਣ ਵਾਲਾ ਇੱਕ ਟੋਕਰਾ, ਇੱਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਲਾਲ ਬੂਟੀਆਂ ਵਾਲਾ ਕਪੜਾ ॥

ਬਖਾਰੀ, ਸ:—ਅਨਾਜ ਰੱਖਣ ਵਾਲੀ ਕੋਠੜੀ ਜਾਂ ਨਿੱਕੀ ਜੇਹੀ ਕੋਠੀ ਇੱਕ ਮੁੱਕ ਰੱਖਣ ਵਾਲੀ ॥

ਬਖਿਆਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਬਖੀਆ ਕਰਕੇ ਸੀਉਂਣਾ ।

ਬੱਖੀ, ਸ:—'ਵੱਖੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਬਖੀਆ, ਪੁ:—ਪੱਕੀ ਅਤੇ ਸੰਘਣੀ ਸੀਉਣ, ਦੋਹਰਾ ਟਾਂਕਾ ॥

ਬਖੀਲ, ਵਿ:—ਸੂਮ, ਕੰਜੂਸ, ਬਖਾਧ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ॥

ਬਖੀਲੀ, ਸ:—ਸੂਮ ਪੁਣਾ, ਕੰਜੂਸੀ, ਲੋਭ, ਬਖਾਧ ॥

ਬਖੁਦਰ, ਪੁ:—ਆਪਣਾ ਕੰਮ ਕੱਢਣ ਵਾਲਾ ॥

ਬਖੂਹਾ, ਪੁ:—ਪਿਤਰਾਂ ਦੀ ਪੂਜਾ ਦੀ ਥਾਂ ॥

ਬਖੇਰਨਾ, ਵਿ:—ਖਲੇਰਨਾ, ਖੇਰਨਾ, ਇਕ ਇੱਕ ਕਰਕੇ ਸਿੱਟਣਾ ॥

ਬਖੇੜਾ, ਪੁ:—ਝਗੜਾ, ਪੁਆੜਾ, ਟੰਟਾ ॥

ਬਖੇੜੀਆ, ਪੁ:—ਬਖੇੜਾ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ॥

ਬਖੇੜੇ ਹੱਥਾ, ਪੁ:
ਬਖੇੜੇ ਹੱਥੀ, ਸ: } ਜੋ ਬਖੇੜਾ ਜਾਂ ਝਗੜਾ ਕਰੇ ॥

ਬਖੋਧ
ਬਖੋਧਣ (ਧੀ) } 'ਬਖਾਧ' ਆਦਿਕ ਵੇਖੋ ॥

ਬੱਖੋ ਬੱਖ
ਬੱਖੋ ਬੱਖੀ } 'ਵੱਖੋ ਵੱਖ' ਆਦਿਕ ਵੇਖੋ ॥

ਬੱਗ, ਪੁ:—ਡੰਗਰਾਂ ਦਾ ਝੁੰਡ, ਵੱਗ ॥

ਬੰਗ, ਸ:—ਕੱਚ ਜਾਂ ਲਾਖ ਦੀ ਚੂੜੀ, ਕੱਚ ਦੇ ਬਣਾਉਣ ਵਿਚ ਜੋ ਇੱਕ ਛੋਟੀ ਮੁੜੀ ਹੋਈ ਕਮਾਨੀ ਵਰਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਤਾਕਤ ਦੀ ਇੱਕ ਦੁਆ ॥

ਬਗਸੂਆ, ਪੁ:—'ਬਕਸੂਆ' ਵੇਖੋ ॥

ਬਗਛੁਟ, ਵਿ:—'ਬਾਗ' ਵਿੱਚ 'ਬਾਗਛੁਟ' ਵੇਖੋ ॥

ਬਗਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—'ਵਗਣਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਬੰਗਣਾ, ਪੁ:—ਮੱਥੇ ਦਾ ਇੱਕ ਗਹਿਣਾ ਜਾਂ ਗਾਨਾ, ਗਾਗਰ ਆਦਿਕ ਦੇ ਗਲ ਦਾ ਰੱਸਾ ॥

ਬੰਗੜੀ, ਸ:—ਇੱਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਚੂੜੀ ॥

ਬਗਲ, ਪੁ:—ਕੱਛ, ਮੋਢੇ ਦੇ ਹੇਠਲੀ ਥਾਂ, ਪਾਸਾ, ਵਲਗਣ, ਧਰਤੀ ਦਾ ਟੋਟਾ, ਕੰਢ, ਬਾੜ, ਹੌਜ਼ਾ ॥

ਬਗਲ ਹੋ ਜਾਣਾ
ਬਗਲ ਹੋਣਾ } ਕ੍ਰਿ:—ਇੱਕ ਪਾਸੇ ਹੋ ਜਾਣਾ ॥

ਬਗਲ ਗੰਧ, ਪੁ:—ਕੱਛ ਵਿਚੋਂ ਬੋ ਆਉਣੀ ॥

ਬਗਲ ਤਾੜੀ, ਸ:—ਬਗਲਾਂ ਦੇ ਹੇਠੋਂ ਲੰਘਾ ਕੇ ਚਾਦਰ ਬੰਨ੍ਹਣ ਦਾ ਢੰਗ ॥

ਬਗਲ ਬਜਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਬਹੁਤ ਖੁਸ਼ ਹੋਣਾ, ਕੰਮ ਬਣਨਾ, ਠੱਠਾ ਕਰਨਾ ॥

ਬਗਲ ਲੱਗਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਸੜਕ ਦੇ ਇੱਕ ਪਾਸੇ ਰਹਿਣਾ ॥

ਬਗਲ ਲੈਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਘੇਰਾ ਪਾਉਣਾ, ਅਗਾਹਾਂ ਲੰਘਣਾ ॥

ਬਗਲ ਵਿੱਚ ਦਬਾਉਣਾ (ਮਾਰਨਾ)
ਬਗਲ ਮਾਰਨਾ } ਕ੍ਰਿ:—
ਕੱਛ ਥੱਲੇ ਲੁਕਾਉਣਾ ਜਾਂ ਲੈ ਜਾਣਾ ॥

ਬਗਲ ਵਿੱਚ ਲੈਣਾ
ਬਗਲੇ ਲੈਣਾ } ਕ੍ਰਿ:—ਜੱਫੀ ਪਾਉਣੀ ॥

ਬਗਲਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਅਟਕਾਉਣ ਲਈ ਗਿਰਦੇ ਫਿਰਕੇ ਅਗਾਹਾਂ ਲੰਘ ਜਾਣਾ। ਵਲਣਾ, ਘੇਰਾ ਪਾਉਣਾ ॥

ਬਗਲਾ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਮਸ਼ਹੂਰ ਚਿੱਟਾ ਪੰਖੇਰੂ, ਮੱਛੀਆਂ ਖਾਣ ਵਾਲਾ ॥

ਬਗਲਾ ਭਗਤ, ਪੁ:—ਪਖੰਡੀ, ਜੋ ਵਿਖਾਵੇ ਦੀ ਭਗਤੀ ਕਰੇ ॥

ਬੰਗਲਾ, ਪੁ:—'ਬੰਗੁਲਾ' ਵੇਖ ॥

ਬਗਲੀ, ਸ:—ਫਕੀਰਾਂ ਦੀ ਭਿੱਛਿਆ ਪਾਉਣ ਵਾਲੀ ਥੈਲੀ ॥

ਬਗੜ, ਸ:—ਇੱਕ ਘਾਹ ਜਿਸਦੇ ਮੋਟੇ ਰਸੇ ਵੱਟੀਦੇ ਹਨ, ਲਾਲ ਚੌਲ ॥

ਬੱਗਾ, ਵਿ:—ਚਿੱਟਾ, ਸੁਪੇਦ ॥ ਪੁ:—ਚਿੱਟਾ ਬਲਦ, ਹੁੰਮੀ ॥

ਬਗਾਹ ਮਾਰਨਾ / ਬਗਾਹੁਣਾ } ਕ੍ਰਿ:—ਜ਼ੋਰ ਨਾਲ ਪਰੇ ਸੁੱਟਣਾ ॥

ਬਗਾਨਾ, ਵਿ:—ਓਪਰਾ, ਪਰਾਇਆ, ਗੈਰ ॥

ਬਗਾਰ, ਸ:—ਜਬਰਦਸਤੀ ਕੰਮ ਲੈਣਾ ॥

ਬਗਾਰ ਟਾਲਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਬੇ ਪਰਵਾਹੀ ਨਾਲ ਕੰਮ ਕਰਨਾ ॥

ਬੰਗਾਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਸਭ ਦੇ ਸਾਮ੍ਹਣੇ ਕੋਈ ਕੰਮ ਕਰਨਾ, ਟਾਕਰਾ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁਣਾ ।

ਬਗਾਰੀ, ਪੁ:—'ਜਿਸ ਕੋਲੋਂ' ਜਬਰਦਸਤੀ ਕੰਮ ਲਿਆ ਜਾਵੇ ॥

ਬਗਾਰੀ ਫੜਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਜਬਰ ਦਸਤੀ ਕੰਮ ਲੈਣ ਵਾਸਤੇ ਪਕੜਨਾ ॥

ਬੰਗਾਲਣ, ਸ:—ਬੰਗਾਲੇ ਦੀ ਰਹਿਣ ਵਾਲੀ, ਸੱਪ ਫੜਨ ਵਾਲੀ ॥

ਬੰਗਾਲਾ, ਪੁ:—ਪੂਰਬ ਵੱਲ ਇਕ ਉੱਘਾ ਦੇਸ ॥

ਬੰਗਾਲੀ, ਪੁ: ਸ:—ਬੰਗਾਲ ਦਾ ਵਾਸਨੀਕ, ਬੰਗਾਲ ਦੀ ਬੋਲੀ, ਸੱਪ ਫੜਨ ਵਾਲਾ (ਬੀਨ ਵਜਾਕੇ) ॥

ਬਗਿਹਾੜ / ਬਗਿਹਾੜੀ } 'ਬਘਿਆੜ' ਆਦਿਕ ਵੇਖੋ ॥

ਬੱਗੀ, ਸ:—'ਬੱਘੀ' ਵੇਖੋ ।

ਬਗੀਚਾ, ਪੁ: / **ਬਗੀਚੀ,** ਸ: } ਛੋਟਾ ਬਾਗ, ਫੁਲਵਾੜੀ ॥

ਬਗੁੱਰਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਕਿਸੇ ਚੀਜ਼ ਦੀ ਥੁੜ ਹੋਣ ਕਰਕੇ ਔਖ ਹੋਣਾ ॥

ਬੰਗੁਣਾ, ਪੁ:—'ਬੰਗਾੜਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਬਗੁਲ / ਬਗੁਲਾ / ਬਗੁੱਲੀ } 'ਬਗਲ' ਆਦਿਕ ਵੇਖੋ ॥

ਬੰਗੁਲਾ, ਪੁ:—ਸਾਹਬਾਂ ਦੀ ਕੋਠੀ, ਉੱਪਰਲਾ ਚੁਬਾਰਾ ॥

ਬੰਗੁਲੀ, ਸ:—ਨਿੱਕਾ ਜੇਹਾ ਬੰਗਲਾ ॥

ਬੰਗੁੜੀ / ਬੰਗੂੜੀ } ਸ:—ਗੀਠੇ ਕੰਢ ਨ ਵਾਲਾ ਖੁਰਪਾ ॥

ਬਗੈਰ, ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—ਬਿਨਾ, ਬਾਝੋਂ, ਛੱਡਕੇ ਸਿਵਾ ॥

ਬਗੋਚਾ, ਪੁ:—ਕੋਈ ਸ਼ੈ ਨਾ ਹੋਣ ਕਰਕੇ ਜੋ ਔਖ ਹੋਵੇ (ਆਉਣਾ) ॥

ਬਗੋਣਾ / ਬੰਗੋਣਾ } ਕ੍ਰਿ:—ਨਿੰਦਾ ਕਰਨੀ, ਨੁਕਸਾਨ ਪੁਚਾਉਣਾ, ਉਜਾੜਨਾ ॥

ਬੱਘੱਤਾ / ਬੱਘਤਾਈ } ਸ:—ਬਰਛੀ ਆਦਿਕ ਮਾਰਨ ਦਾ ਕੰਮ ॥

ਬਘ ਬਘ ਕਰਨਾ / ਬਘ ਬਘਾਉਣਾ } ਕ੍ਰਿ:—ਊਠ ਸ਼ੇਰ ਆਦਿਕ ਦਾ ਮੱਧਮ ਅਤੇ ਲੰਮੀ ਅਵਾਜ਼ ਨਾਲ ਬੋਲਣਾ ॥

ਬਘ ਬਘਾਟ, ਪੁ:—ਬਘ ਬਘ ਕਰਨ ਦੀ ਅਵਾਜ਼ ॥

ਬੱਘਮਾਂ, ਪੁ:
ਬੱਘਮੀ, ਸ: } 'ਬੱਘਤਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਬਘਰਵਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਮਸਾਲਾ ਪੁਆਕੇ ਤੜਕਾ ਲੁਆਉਣਾ ॥

ਬਘਾਰ, ਪੁ:—ਮਸਾਲੇ ਵਾਲਾ ਘਿਉ ਪੰਘਾਰਿਆ ਹੋਇਆ ॥

ਬਘਾਰ ਦੇਣਾ
ਬਘਾਰਨਾ
ਬਘਾਰ ਲੈਣਾ } ਕ੍ਰਿ:—ਮਸਾਲਾ ਪਾਕੇ ਘਿਉ ਵਿਚ ਤੜਕਣਾ ॥

ਬਘਿਆੜ
ਬਘਿਯਾੜ } ਪੁ:—ਕੁੱਤੇ ਦੀ ਸ਼ਕਲ ਦਾ ਇਕ ਪਾੜ ਖਾਣ ਵਾਲਾ ਜਨੌਰ, ਜਿਸ ਲੱਕੜ ਦਾ ਇਕ ਸਿਰਾ ਜ਼ਮੀਨ ਉੱਤੇ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਕ ਫ਼ਲਕ ਉੱਤੇ, ਬੈੜ ਦੇ ਧੁਰੇ ਦਾ ਇੱਕ ਸਿਰਾ ॥

ਬਘਿਆੜੀ
ਬਘਿਯਾੜੀ } ਸ:—ਬਘਿਆੜ ਜਨੌਰ ਦੀ ਮਦੀਨ, ਸੁਰਤ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਕੀਲੀ, ਟੁੱਟੇ ਹੋਏ ਵੇਲਣੇ ਨੂੰ ਠੀਕ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਚੀਜ਼ (ਬਘਿਆੜੀ ਚਾੜ੍ਹਨੀ = ਲਾਉਣੀ) ॥

ਬੱਘੀ, ਸ:—ਘੋੜਿਆਂ ਵਾਲੀ ਗੱਡੀ ॥

ਬੱਘੂ, ਪੁ:—ਭੋਂਦਾ, ਅਹਿਮਕ, ਮੂਰਖ, ਹਊਆ ॥

ਬਘੂਤਰ, ਵਿ:—ਮੂਰਖ, ਬੇ ਅਕਲ ॥

ਬਘੇਲ, ਪੁ:—ਚਕੋਰਾਂ ਬਟੇਰਿਆਂ ਆਦਿਕਾਂ ਦੀ ਲੜਾਈ ਵਿੱਚ ਜੇਹੜਾ ਜਨੌਰ ਹਾਰ ਕੇ ਨੱਠ ਜਾਵੇ, ਭੱਜ ਜਾਣ ਵਾਲਾ ॥

ਬਘੇਲਾ ਪੁ:
ਬਘੇਲੀ ਸ: } ਬਾਘ ਜਾਂ ਚਿਤ੍ਰੇ ਦਾ ਬੱਚਾ ॥

ਬੱਚ, ਪੁ:—ਮੱਛੀਆਂ ਜਾਂ ਕੀੜਿਆਂ ਦੇ ਆਂਡੇ, ਸ ਨਿੱਕੇ ਬੱਚੇ, ਬਾਲਕ ॥

ਬੱਚ ਕੱਚ, ਪੁ:—ਛੋਟੇ ਬੱਚੇ, ਛੋਟੇ ਆਂਡੇ ॥

ਬੈਂਚ, ਸ:—ਬਹਿਣ ਵਾਲੀ ਲੰਮੀ ਮੇਜ਼, ਜੱਜਾਂ ਦੀ ਟੋਲੀ ॥

ਬਚਕ, ਪੁ:—ਖਾਣ ਵਿੱਚ ਮੂੰਹ ਦੀ ਅਵਾਜ਼, ਮੂੰਹ ਘੁੱਟ ਘੁੱਟ ਕੇ ਗੱਲਾਂ ਕਰਨੀਆਂ, ਮਚਕ ॥

ਬਚਕਾਨਾ ਪੁ:
ਬਚਕਾਨੀ ਸ: } ਨਿੱਕੇ ਬੱਚੇ ਦੀ ਜੁੱਤੀ ॥

ਬਚ ਜਾਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—'ਬਚ ਰਹਿਣਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਬਚਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਛੁੱਟਣਾ, ਬਾਕੀ ਰਹਿਣਾ, ਰੁਕਣਾ, ਹਟਣਾ ॥

ਬੱਚਤ, ਸ:—ਜੋ ਰਕਮ ਬਚ ਰਹੇ, ਲਾਹਾ, ਨਫ਼ਾ ।

ਬਚਨ, ਪੁ:—ਗੱਲ ਬਾਤ, ਵਾਕ, ਬਾਣੀ, ਅਕਰਾਰ ।

ਬਚਨ ਹਾਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਬਚਨ ਦੇਕੇ ਪੂਰਾ ਨਾ ਕਰਨਾ ॥

ਬਚਨ ਦੇਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਅਕਰਾਰ ਕਰਨਾ ॥

ਬਚਨ ਪਾਲਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਅਕਰਾਰ ਪੂਰਾ ਕਰਨਾ ।

ਬਚਨ ਲੈਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਅਕਰਾਰ ਕਰਾਉਣਾ ॥

ਬਚ ਰਹਿਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਬਾਕੀ ਰਹਿਣਾ, ਬਚਣਾ ।

ਬੱਚ ਪੁਣ,(ਣਾ), ਪੁ:
ਬਚਵਾਈਂ, ਸ: } ਬਾਲ ਅਵਸਥਾ, ਛੋਟੀ ਉਮਰ ॥

ਬੱਚਲ, ਵਿ:—ਮੂਰਖ, ਬੇ ਅਕਲ, ਜਾਹਲ ॥

ਬੱਚੜ ਵਾਲ, ਪੁ: ਸ:—ਜਿਸਦੇ ਘਰ ਬੱਚੇ ਹਨ ॥

ਬਚੜਾ, ਪੁ:
ਬਚੜੀ, ਸ:
ਬਚੜ, ਪੁ: } ਬਾਲਕ, ਪਿਆਰਾ ਬੱਚਾ, ਅਞਾਣਾ, ਮਸੂਮ ॥

ਬਚਾ, ਪੁ:—'ਬਚਾਉ' ਵੇਖੋ ।

ਬਚਾ
ਬੱਚਾ } ਪੁ:—ਬਾਲ, ਪੁੱਤ੍ਰ, ਮੁੰਡਾ, ਅਲ੍ਹੜ, ਸਿਧਾ ॥

ਬਚਾਉ, ਪੁ:—ਰਾਖੀ, ਛੁਟਕਾਰਾ, ਬਾਕੀ ਰਹਿਣਾ ॥

ਬਚਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਬਾਕੀ ਰੱਖਣਾ, ਦੁੱਖ ਤੋਂ ਛੁਡਾਉਣਾ, ਸਹਾਰਾ ਦੇਣਾ, ਮੱਦਤ ਕਰਨੀ, ਧਨ ਜੋੜਨਾ ॥

ਬਚਾਊ, ਪੁ:—ਬਚਾਉਣ ਵਾਲਾ, ਬਚਾਉਣ ਦੇ ਜੋਗ ॥

ਬਚਾਵਾ, ਪੁ:—ਬਚਾਉਣ ਵਾਲਾ, ਰਾਖਾ ॥

ਬੱਚੀ, ਸ:—ਧੀ, ਲੜਕੀ, ਪੱਚਰ (ਲਾਉਣਾ) ਗੁਲੀ ਡੰਡੇ ਦੀ ਖੇਡ ਦੀ ਵਾਰੀ ॥

ਬੱਚੂ ਪੁ:—ਬਚੜਾ, ਪਿਆਰਾ ਪੁਤ੍ਰ ॥

ਬਚੂੰਗੜਾ, ਪੁ:
ਬਚੂੰਗੜੀ, ਸ: } ਬਹੁਤ ਛੋਟਾ ਬੱਚਾ, (ਨਿੰਦਾ ਵਾਚਕ) ॥

ਬਚੋਲਾ, ਪੁ:
ਬਚੋਲੀ, ਸ: } ਦੋ ਧਿਰਾਂ ਵਿਚ ਮੇਲ ਆਦਿਕ ਕਰਾਉਣ ਵਾਲਾ (ਲੀ) ॥

ਬਛੜਾ, ਪੁ:
ਬਛੜੀ, ਸ: } ਗਊ ਦਾ ਬੱਚਾ ॥

ਬਛਰੂ, ਪੁ:
ਬਛਾ, ਪੁ:
ਬਛੀ, ਸ: } ਗਊ ਦਾ ਬੱਚਾ ॥

ਬਛਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—'ਬਿਛਾਉਣਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਬਛਾਈ, ਸ:—'ਬਿਛੌਣਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਬਛੀਕ, ਸ:—ਬੱਛੇ ਬੱਛੀਆਂ ਦਾ ਵੱਗ ॥

ਬਛੀਕੀਯਾ, ਪੁ:—ਗਊਆਂ ਦਾ ਵੱਗ ॥

ਬਛੁੜਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਵਿੱਛੜਨਾ, ਕਿਸੇ ਸ਼ੈ ਦਾ ਦੂਰ ਹੋਣੀ ॥

ਬਛੇਰਟਾ, ਪੁ:
ਬਛੇਰਟੀ, ਸ:
ਬਛੇਰਟੂ, ਪੁ: } ਬਹੁਤ ਨਿੱਕਾ ਬਛੇਰਾ ਜਾਂ ਬਛੇਰੀ।

ਬਛੇਰਾ, ਪੁ:
ਬਛੇਰੀ, ਸ: } ਘੋੜੀ ਦਾ ਬੱਚਾ ॥

ਬੱਜ, ਪੁ:—ਅੰਗ ਹੀਣ ਹੋਣ ਕਰਕੇ ਜੋ ਕਲੰਕ ਲੱਗੇ, ਦੋਸ਼, ਘਾਟਾ, (ਲਗਣਾ), ਨੁਕਸਾਨ (ਪੈ ਜਾਣੀ) ॥

ਬਜਣਾ
ਬੱਜਣਾ } 'ਵੱਜਣਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਬਜੰਤ੍ਰ, ਪੁ:—ਬਾਜਾ, ਜੋ ਬਾਜਾ ਬਜਾਵੇ, ਹੁੱਕਾ ॥

ਬਜੰਤ੍ਰਣ, ਸ:
ਬਜੰਤ੍ਰੀ, ਪੁ: } ਜੋ ਬਾਜਾ ਬਜਾਵੇ ॥

ਬਜਨ, ਪੁਃ—ਤੋਲ, ਭਾਰ,

ਬਜਨਦਾਰ, ਵਿਃ—ਭਾਰਾ ॥

ਬਜਨੀ, ਸਃ—ਖੇਤ ਦੀ ਪੈਦਾਵਾਰੀ ਦਾ ਜੋ ਹਿੱਸਾ ਗਰੀਬਾਂ ਵਾਸਤੇ ਅਲਗ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ॥

ਬੇਜਰ, ਵਿਃ—ਭਾਰਾ, ਕਰੜਾ, ਜੋ ਦਾਨ ਔਖਾ ਪਵੇ ॥

ਬੰਜਰ, ਵਿਃ—ਕੱਲਰੀ ਧਰਤੀ, ਜਿਸ ਵਿਚ ਕੁਝ ਨਾ ਉੱਗੇ ॥

ਬਜਰ ਬੱਟੂ, ਪੁਃ—'ਠਜਰ ਵੱਟੂ' ਵੇਖੋ ॥

ਬਜਰਾ, ਪੁਃ—ਬੇੜੀ, ਮਨੁੱਖਾਂ ਦੀ ਕਿਸ਼ਤੀ ॥

ਬਜਵੱਯਾ, ਪੁਃ—ਬਾਜਾ ਬਜਾਉਣ ਵਾਲਾ ॥

ਬਜਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਬਾਜੇ ਵਿੱਚੋਂ ਅਵਾਜ਼ ਕੱਢਣੀ, ਪੁਕਾਰਨਾ, ਖੁੱਲ੍ਹ ਕੇ ਬੋਲਣਾ, ਹੁਕਮ ਮੰਨਣਾ, ਕੰਮ ਨਿਬਾਹੁਣਾ॥

ਗਲ ਪਿਆ ਢੋਲ ਬਜਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਜਿਸ ਕੰਮ ਨੂੰ ਨਾ ਜੀ ਕਰੇ ਉਹ ਕਰਨਾ ਪੈਣਾ ॥

ਠੋਕ ਬਜਾਉਣਾ
ਠੋਕ ਬਜਾਕੇ ਲੈਣਾ } ਕ੍ਰਿਃ—ਖੜਕਾ ਕੇ ਵੇਖਣਾ, ਪਰਖਣਾ ॥

ਬੰਜਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਅਜਾਈਂ ਗੁਆਉਣਾ, ਨਸ਼ਟ ਕਰਨਾ ।

ਬੱਜਾਇਤਾ, ਵਿਃ—ਬੱਜ ਵਾਲਾ, ਟੁੰਡਾ ਹੋਯਾ, ਅੰਗ ਹੀਣ ॥

ਬਜਾਕ, ਪੁਃ—ਬਜਾਉਣ ਵਾਲਾ, [illegible] ਵਾਲਾ ॥

ਬਜਾਜ, ਪੁਃ—ਕਪੜਾ ਵੇਚਣ ਵਾਲਾ। ਖੱਤ੍ਰੀਆਂ ਦੀ ਕ ਜਾਤ ॥

ਬਜਾਜੀ, ਸਃ—ਬਜਾਜ ਦਾ ਕੰਮ, ਬਜਾਜ ਦੀ ਹੱਟ ਦਾ ਮਾਲ ॥

ਬਜਾਟ, ਪੁਃ—ਜਿਸ ਗਲੀ ਜਾਂ ਸੜਕ ਵਿਚ ਚੀਜ਼ਾਂ ਵਿਕਣ, ਮੰਡੀ ॥

ਬੱਜਾ ਟੱਡਾ, ਵਿਃ—'ਬੱਜਾਇਤਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਬਜਾਰੀ, ਵਿਃ—ਬਜਾਰ ਦਾ (ਦੀ) ॥

ਬਜਾਰੀਆ, ਪੁਃ—ਬਜਾਰ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਵਾਲਾ ॥

ਬਜਾਰੂ, ਪੁਃ—ਬਜਾਰ ਦਾ (ਦੀ) ॥

ਬਜਾਰੂ ਖਬਰ, ਸਃ—ਜੋ ਖਬਰ ਬਜਾਰ ਵਿੱਚ ਉੱਡੇ, ਜਿਸ ਦੇ ਸੱਚੇ ਹੋਣ ਵਿਚ ਸ਼ੱਕ ਹੋਵੇ ॥

ਬਜਾ ਲਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਹੁਕਮ ਮੰਨਣਾ, ਕੰਮ ਕਰ ਦੇਣਾ ॥

ਬਜੁਰਗ, ਵਿਃ—ਵੱਡਾ ॥

ਬਜੁਰਗੀ, ਸਃ—ਵਡਿਆਈ, ਵੱਡੇ ਹੋਣ ਦਾ ਗੁਣ ॥

ਬਜੋਗ, ਪੁਃ—ਵਿਛੋੜਾ, ਵਿਛੋੜੇ ਦਾ ਦੁੱਖ(ਹੋਣਾ)॥

ਬਜੋਗੀ, ਪੁਃ—ਆਪਣੇ ਪਿਆਰੇ ਤੋਂ ਵਿੱਛੜਿਆ ਹੋਯਾ ॥

ਬੰਝ, ਵਿਃ—ਸੰਢ (ਤ੍ਰੀਮਤ) ॥
ਪੁਃ—ਬਾਂਸ ॥

ਬੱਝਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਬੰਨ੍ਹੇ ਜਾਣਾ, ਰੱਸਣਾ, ਕੈਦ ਹੋਣਾ ॥

ਬੰਸਲੀ / **ਬੰਸੁਲੀ** } ਸ:—ਬਾਸਰੀ, ਮੁਰਲੀ॥

ਬੱਟ, ਪੁ:—ਵੱਟਾ, ਭਾਉ, ਧੁੰਮ, ਵੈਰ, ਗੁੱਸਾ, ਮੋੜ, ਝੁਰੜੀ, ਵਿੱਥ ਦੇ ਮਰੋੜ, ਦਾਲ ਦੀ ਕਰੜਾਈ (ਨਾ ਗਲਣ ਕਰਕੇ)॥

ਬਟਣਾ, ਪੁ: / **ਬਟਣੀ,** ਸ: / **ਬਟਣ,** ਪੁ: } ਜਿਸ ਸੰਦ ਨਾਲ ਰੱਸੇ, ਡੋਰੀ, ਜਨੇਊ ਆਦਿਕ ਵੱਟੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ॥

ਬੱਟਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਵਲਣਾ, ਮੋੜਨਾ, ਬਦਲਣਾ ਵੇਚ ਕੇ ਰਕਮ ਲੈਣੀ॥

ਬੱਟਤ, ਸ:—ਕੋਈ ਚੀਜ਼ ਵੇਚ ਕੇ ਜੋ ਰਕਮ ਹੱਥ ਆਵੇ॥

ਬਟਨ, ਪੁ:—ਗੁਦਾਮ, ਕਪੜੇ ਨੂੰ ਬੰਨ੍ਹਣ ਵਾਲੀ ਘੁੰਡੀ॥

ਬਟਨਾ, ਪੁ:—ਪਿੰਡੇ ਉੱਤੇ ਮਲਣ ਵਾਲਾ ਵੇਸਣ ਤੇਲ ਆਦਿਕ॥

ਬੱਟਪਾੜ, ਪੁ:—ਰਾਹ ਵਿੱਚ ਲੁੱਟਣ ਵਾਲਾ, ਡਾਕੂ, ਧਾੜਵੀ॥

ਬਟਪਾੜੀ, ਸ:—ਰਾਹ ਵਿਚ ਜੋ ਲੁੱਟ ਪਏ ਧਾੜਾ, ਡਾਕਾ॥

ਬਟਲੋਹ, ਪੁ: / **ਬਟਲੋਹਾ,** ਪੁ: } ਬਹੁਤ ਵੱਡਾ ਦੇਗਚਾ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਦੋ ਮਣ ਚੀਜ਼ ਰਿੱਝ ਸੱਕੇ॥

ਬਟਲੋਹੀ, ਸ:—ਛੋਟਾ ਬਟਲੋਹਾ॥

ਬੱਟਾ, ਪੁ:—ਲੋਹੇ ਜਾਂ ਪੱਥਰ ਦੇ ਭਾਰ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਤਕੜੀ ਦੇ ਇੱਕ ਛਾਬੇ ਵਿੱਚ ਪਾਕੇ ਦੂਜੇ ਛਾਬੇ ਵਿੱਚ ਪਈ ਹੋਈ ਚੀਜ਼ ਨੂੰ ਤੋਲੀਦਾ ਹੈ, ਪੱਥਰ, ਕਾਟ, ਦਸਤੂਰੀ, ਬਦਲਾ, ਘਾਟਾ (ਦੇਣਾ, ਲੱਗਣਾ, ਲਾਉਣਾ), ਮੂਰਖ ਮਨੁੱਖ॥

ਬੱਟਾ ਸੱਟਾ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਚੀਜ਼ ਦੇਕੇ ਦੂਜੀ ਲੈਣੀ। ਆਪਣੀ ਕੁੜੀ ਦਾ ਸਾਕ ਦੇਕੇ ਦੂਜੇ ਦੀ ਕੁੜੀ ਵਿਆਹ ਲਿਆਉਣੀ॥

ਬੱਟੇ ਖਾਤੇ, ਪੁ:—ਜਿਸ ਕਰਜ਼ੇ ਦੀ ਉਗਰਾਹੀ ਦੀ ਆਸ ਨਹੀਂ॥

ਬਟਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਬਦਲਾਉਣਾ, ਬੱਟ ਜਾਂ ਵਲ ਦੁਆਉਣਾ॥

ਬਟਾਊ, ਪੁ:—ਚੀਜਾਂ ਬਟਾਉਣ ਦਾ ਲਾਹਾ, ਰਾਹੀ ਮੁਸਾਫ਼ਰ॥

ਵਿ:—ਜੋ ਬਟਾਇਆ ਜਾ ਸੱਕੇ॥

ਬਟਾਈ, ਸ:—ਪੈਦਾਵਾਰੀ ਦੀ ਵੰਡ, ਮਾਮਲੇ ਦੇ ਬਦਲੇ ਪੈਦਾਵਾਰੀ ਲੈਣਾ, ਫਸਲ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਹ ਦਾ ਹਿਸਾ, ਕਾਟ, ਦਸਤੂਰੀ, ਬੱਟਣ ਦਾ ਕੰਮ ਜਾਂ ਮਜੂਰੀ॥

ਬਟਾਂਦਰਾ, ਪੁ:—ਕੀਮਤਾਂ ਦਾ ਇਕ ਦੂਜੇ ਦਾ ਕੰਮ ਆਪੋ ਵਿੱਚ ਵਟਾ ਲੈਣਾ, ਬਦਲ, ਵੱਟਾ ਸੱਟਾ॥

ਬਟਾ ਲੈਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—'ਬਟਾਉਣਾ' ਵੇਖੋ॥

ਬਟਿਹਾੜਾ, ਪੁ:—ਧੀ ਦਾ ਸਾਕ ਦੇ ਕੇ ਉਹਦੇ ਬਦਲੇ ਪੁੱਤ੍ਰ ਵਿਆਹੁਣ ਵਾਲਾ, ਜੋ ਬੱਟਾ ਸੱਟਾ ਕਰੇ॥

ਬੱਟੀ, ਸ:—ਦੀਵੇ ਦੀ ਬੱਤੀ, ਪੰਜ ਸੇਰ ਦਾ ਤੋਲ, ਨਿੱਕਾ ਬੱਟਾ, ਗੋਲੀ॥

ਬਟੂਆ, ਪੁ:—ਨਗਦੀ ਪਾਉਣ ਵਾਲੀ ਨਿੱਕੀ ਥੈਲੀ, ਖੀਸਾ ॥

ਬਟੇਹਰੀ, ਸ:—ਪਹਿਲੇ ਦਿਨ ਜੰਞ ਵਾਸਤੇ ਕੁੜਮਾਂ ਦੇ ਘਰੋਂ ਜੋ ਰਸਤ ਡੇਰੇ ਪੁਰ ਆਵੇ ॥

ਬਟੇਰ, ਪੁ:
ਬਟੇਰਾ, ਪੁ:
ਬਟੇਰੀ, ਸ: } ਇੱਕ ਮਸ਼ਹੂਰ ਪੰਖੇਰੂ ॥

ਬੰਟੈਤ, ਪੁ:—ਬੰਡਣ ਵਾਲਾ ॥

ਬਟੋਹਲੀ, ਸ:—ਬਟੇਰੇ ਵਰਗਾ ਇੱਕ ਛੋਟਾ ਪੰਛੀ ॥

ਬੱਠਲ, ਪੁ:—ਮਿੱਟੀ ਦਾ ਇੱਕ ਵੱਡਾ ਭਾਂਡਾ ॥

ਬੱਠਲੀ, ਸ:—ਮਿੱਟੀ ਦਾ ਇੱਕ ਛੋਟਾ ਭਾਂਡਾ ॥

ਬਠਾਉਣਾ
ਬਠਾਲਣਾ } ਕ੍ਰਿ:—'ਬਿਠਾਉਣਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਬੰਡ, ਸ:—ਇੱਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਭਾਜੀ, ਘੀਆ ਵਰਗੀ ॥

ਬੰਡ, ਪੁ:—ਅਨਾਜ ਛਿਲੜਾਂ ਸਮੇਤ, ਦੁਆਵਾਂ ਆਦਿਕ ਪੀਹਣ ਵਿਚ ਜੋ ਰੋੜੇ ਬਚ ਰਹਿਣ, ਡੰਗਰਾਂ ਦੀ ਖੁਰਾਕ ਜਿਸ ਨਾਲ ਦੁੱਧ ਵਧਦਾ ਹ ॥
ਸ:—ਬੰਡਣ ਦਾ ਕੰਮ, ਹਿੱਸਾ ॥

ਬੰਡ ਛੱਡਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਬੰਡਣਾ, ਹਿੱਸੇ ਕਰਨਾ ॥

ਬੰਡ ਬੰਡਾਉ (ਬੰਡ) ਪੁ:—ਬਹੁਤੀ ਥਾਈਂ ਵੰਡਣ ਦਾ ਕਮ ॥

ਬੜਹੰਸ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਰਾਗ, ਗੀਤ ॥

ਬੰਡਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਹਿੱਸੇ ਕਰਨੇ, ਬਹੁਤ ਸਾਰੀ ਚੀਜ ਵਿੱਚੋਂ ਥੋੜੀ ਥੋੜੀ ਸਭ ਨੂੰ ਦੇਣੀ ॥

ਬਡ ਨਾਮਾ
ਬਡ ਨਾਵਾਂ } ਪੁ:—ਕਿੱਸੇ ਵੱਡੇ ਦੇ ਨਾਉਂ ਵਾਲਾ ॥

ਬਡਨਾਮੀ (ਵੀਂ) ਸ:—ਕਿਸੇ ਵੱਡੀ ਦੇ ਨਾਉਂ ਵਾਲੀ ॥

ਬਡ ਫੂਲਕੀ
ਬਡ ਫੂਲੀ } ਸ:—ਬਹੁਤ ਖਰਚ ਕਰਨਾ, ਝੂਠੀ ਸ਼ੇਖੀ ॥

ਬਡ ਬੋਲ, ਸ:
ਬਡ ਬੋਲਾ, ਪੁ:
ਬਡਬੋਲੀ, ਸ: } ਜੋ ਬਹੁਤੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਕਰੇ, ਜੋ ਅਭਿਮਾਨ ਨਾਲ ਬੋਲੇ, ਜੋ ਸ਼ੇਖੀ ਮਾਰੇ ॥

ਬਡਾ, ਵਿ:—ਬੜਾ, ਵੱਡਾ, ਬਜ਼ੁਰਗ, ਸਿਆਣਾ ॥

ਬੰਡਾ, ਪੁ:—ਬੰਡ, ਹਿੱਸਾ, ਭਾਗ ॥

ਬਡਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਬੰਡਣ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਾਉਣਾ ।

ਬੰਡਾਈ, ਸ:—ਬੰਡਣ ਦਾ ਕੰਮ ਜਾਂ ਮਜੂਰੀ ॥

ਬਡਾਣਕ, ਸ:—ਇਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਮੋਟੀ ਕਣਕ

ਬਡਾਰੇ, ਪੁ:—ਜਾਦੂ ਦੇ ਜ਼ੋਰ ਨਾਲ ਭੂਤ ਕੱਢਣ ਵਲ॥

ਬਡਾਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਬਾਹਰ ਕੱਢਣਾ, ਹਟਾਉਣਾ।

ਬਡਾਰੂ, ਪੁ:—ਵੱਡਾ ਆਦਮੀ, ਬਜ਼ੁਰਗ, ਵੱਡਾ ॥

ਬੰਡਾਵਾ, ਪੁ:—ਜਿਮੀਦਾਰ ਦੀ ਪੈਦਾਵਾਰੀ ਨੂੰ ਵੰਡਾ ਕੇ ਸ਼ਾਹ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਦੁਆਉਣ ਵਾਲਾ ॥

ਬਡਿਆਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਸਲਾਹੁਣਾ, ਵਡਿਆਈ ਕਰਨੀ ॥

ਬਡਿਆਈ, ਸ:—ਵੱਡੇ ਹੋਣ ਦਾ ਗੁਣ, ਸੋਭਾ, ਮਾਣ, ਤਰੀਫ ॥

ਬਡਿਰਾਂਡ, ਵਿ:—ਬੜਾ ਮੋਟਾ ਪਾਲਿਆ ਹਯਾ ਪਸੂ ॥

ਬੰਡੀ, ਸ:—ਲੰਮੀਆਂ ਬਾਹਵਾਂ ਵਾਲੀ ਫਤੂਹੀ ॥

ਬਡੀਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਬਡਿਆਉਣਾ, ਸਲਾਹੁਣਾ ॥

ਬਡੇਰਾ, ਵਿ:—ਵੱਡਾ, ਬਜੁਰਗ, ਦੂਜੇ ਕੋਲੋਂ ਬੜਾ ॥

ਬਡੈਲ, ਵਿ:—ਜਿਸ ਦੀ ਸ਼ਕਲ ਜਾਂ ਬਨਾਵਟ ਬੁਰੀ ਹੈ ॥

ਬੱਢ, ਪੁ:—ਅਨਾਜ ਦੀ ਫਸਲ ਵੱਢਣ ਮਗਰੋਂ ਜੋ ਸਿਰੇ ਜਾਂ ਜੜ੍ਹਾਂ ਰਹਿ ਜਾਣ, ਟੋਟਾ, ਚੀਰ, ਲੱਕੜ ਦਾ ਟੁਕੜਾ ॥

ਬੱਢ ਖਾਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਦੰਦਾਂ ਨਾਲ ਚੱਕ ਮਾਰਨਾ

ਬੱਢ ਦੇਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਕੱਟ ਕੇ ਅੱਡ ਕਰ ਦੇਣਾ ।

ਬੱਢਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਕੱਟਣਾ, ਮਾਰਨਾ, ਚੱਕ ਮਾਰਨਾ, ਖੱਟਣ, ਕਮਾਉਣਾ ॥

ਬਢਲ, ਪੁ:—ਇਕ ਰੁੱਖ ਅਤੇ ਉਸਦਾ ਫਲ ॥

ਬਢਵਾਉਣਾ
ਬਢਵਾਈ } 'ਬਢਾਉਣਾ', 'ਬਢਾਈ' ਵੇਖੋ ।

ਬੱਢਾ, ਪੁ:—ਬੱਢਣ ਦਾ ਨਿਸ਼ਾਨ, ਚੀਰ, ਡੰਗ ॥

ਬਢਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਵੱਢਣ ਜਾਂ ਕੱਟਣ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਾਉਣਾ ॥

ਬਢਾਈ, ਸ:—ਫਸਲ ਆਦਿਕ ਕੱਟਣ ਦਾ ਕੰਮ ਜਾਂ ਮਜੂਰੀ ॥

ਬਢਾਂਗਾ, ਪੁ:—ਮਾਰਨ ਵੱਢਣ ਕੱਟਣ ਦਾ ਕੰਮ (ਹੋਣਾ, ਕਰਨਾ) ॥

ਬੱਢੀ, ਸ:—ਜੋ ਰੁਪਯਾ ਜਾਂ ਪਦਾਰਥ ਨਹੱਕ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਆਪਣਾ ਕੰਮ ਕੱਢਣ ਲਈ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇ (ਖਾਣਾ, ਦੇਣਾ, ਲੈਣਾ) ॥

ਬੱਢੂ, ਪੁ:—'ਬੱਢ' ਵੇਖੋ ॥

ਬੱਢੂ, ਪੁ:—ਬੱਢਣ ਵਾਲਾ ॥

ਬੱਢੂ ਖਾਊਂ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਝਿੜਕਣਾ, ਧਮਕਾਉਣਾ ॥

ਬਣ, ਪੁ:—ਜੰਗਲ, ਬੀਆਬਾਨ ॥

ਬਣਚਰ
ਬਣ ਪਸੂ } ਪੁ:—ਜੰਗਲੀ ਜਨੌਰ ॥

ਬਣ ਬਣ ਪੈਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਸਜਣਾ, ਸੋਹਣਾ ਲੱਗਣਾ ॥

ਬਣ ਬਜੀਰ, ਪੁ:—ਜੰਗਲ ਜਿਸ ਦੇ ਸਪੁਰਦ ਹੋਵੇ ॥

ਬਣ ਬਣਾਸਤੀ, ਸ:—ਜੰਗਲੀ ਫਲ ਆਦਿਕ ॥

ਬਣਬਾਸ
ਬਣਵਾਸ } ਪੁ:—ਬਨ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣਾ ॥

ਬਣਬਾਸਣ / ਬਣ ਵਾਸਣ, ਸਂ:—ਜੰਗਲ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਵਾਲੀ ॥

ਬਣਬਾਸੀ / ਬਣਵਾਸੀ, ਪੁ:—ਜੰਗਲ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਵਾਲਾ ॥

ਬਣਮਾਹਣੂ / ਬਣਮਾਨਸ, ਪੁ:—ਮਨੁੱਖ ਦੀ ਸ਼ਕਲ ਦਾ ਇੱਕ ਜੰਗਲੀ ਜਨੌਰ ॥

ਬਣਰਾਜਾ, ਪੁ:—ਜੰਗਲ ਦਾ ਪਾਤਸ਼ਾਹ, ਸ਼ੇਰ ॥

ਬਣਜ, ਪੁ:—ਬੁਪਾਰ, ਸੁਦਾਗਰੀ, ਮਾਲ ਖਰੀਦਣਾ ਅਤੇ ਵੇਚਣਾ ॥

ਬਣਜਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਖਰੀਦਣਾ, ਅਨਾਜ ਆਦਿਕ ਦਾ ਸੌਦਾ ਕਰਨਾ ॥

ਬਣਜਾਰਣ, ਸ:—'ਬਣਜਾਰੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਬਣਜਾਰਾ, ਪੁ:—ਬੁਪਾਰੀ, ਫਿਰ ਤੁਰ ਕੇ ਮਾਲ ਵੇਚਣ ਵਾਲਾ, ਇੱਕ ਜ਼ਾਤ ॥

ਬਣਜਾਰੀ, ਸ:—ਬਣਜਾਰਾ ਜ਼ਾਤ ਦੀ ਤ੍ਰੀਮਤ, ਬਣਜਾਰੇ ਦੀ ਵਹੁਟੀ, ਬਣਜਾਰਨ ॥

ਬਣਤ / ਬਣਤ ਬਣਾ, ਸ:—ਤਿਆਰੀ, ਜੋੜ, ਦੋਸਤੀ, ਮੇਲ, ਢੋਆ ॥

ਬਣਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਤਿਆਰ ਹੋ ਜਾਣਾ, ਮਿਲਣਾ, ਕੰਮ ਹੋਣਾ, ਸਜਣਾ, ਪੂਰਾ ਹੋਣਾ (ਕੰਮ), ਚੰਗਾ ਹੋਣਾ, ਠੀਕ ਹੋ ਜਾਣਾ ॥

ਬਣਨਾ ਠਣਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਚੰਗੇ ਕੱਪੜੇ ਪਾਉਣਾ, ਸ਼ਿੰਗਾਰ ਕਰਨਾ ॥

ਬਣਵੱਯਾ, ਪੁ:—ਬਣਾਉਣ ਵਾਲਾ, ਕਾਰੀਗਰ ॥

ਬਣਵਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਦੂਜੇ ਕੋਲੋਂ ਤਿਆਰ ਕਰਾਉਣਾ, ਠੀਕ ਕਰਾਉਣਾ ॥

ਬਣਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਤਿਆਰ ਕਰਨਾ, ਠੀਕ ਕਰਨਾ, ਪੂਰਾ ਕਰਨਾ, ਸਜਾਉਣਾ ॥

ਬਣਾਹ, ਪੁ:—'ਵਣਾਹ' ਵੇਖੋ ॥

ਬਣਿਆ ਬਣਾਇਆ, ਵਿ:—ਪਹਿਲੇ ਹੀ ਤਿਆਰ ਹੋਯਾ ਹੋਯਾ, ਪੂਰਾ ॥

ਬਣੋਈ, ਪੁ:—ਭਣਵੱਯਾ, ਭੈਣ ਦਾ ਘਰਵਾਲਾ ॥

ਬਣੋਟਾ / ਬਣੌਤਾ, ਪੁ:—ਦਸਤੂਰੀ ਲੈਕੇ ਕੰਮ ਕਰਨ ਵਾਲਾ, ਦਲਾਲ ॥

ਬੱਤ, ਪੁ:—ਉਬੱਤ, ਕੇ, ਬੇ ਰੌਸ਼ੀ (ਆਉਣਾ), ਚੋਪੜ ਅਤੇ ਛਿਕੜੀ ਦੀ ਇੱਕ ਚਾਲ (ਪੈਣਾ) ॥

ਸ:—ਫਰੇਬ, ਜ਼ਮੀਨ ਦੀ ਤਰੀ (ਆਉਣੀ ਜਾਂ ਹੋਣੀ), ਅਟਕਲ, ਉਸਤਾਦੀ, ਵੱਲ ॥

ਬੱਤ ਸਿਰ ਆਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਪੂਰਾ ਹੋਣਾ, ਠੀਕ ਹੋਣਾ, ਰਾਸ ਆਉਣਾ ॥

ਬੱਤਕ / ਬਤੱਖ, ਸ:—ਇਕ ਤਰਾਂ ਦੀ ਮੁਰਗਾਬੀ ॥

ਬੱਤਰ, ਸ:—ਜ਼ਮੀਨ ਦੀ ਤਰੀ, ਹਲ ਵਾਹੁਣ ਦਾ ਮੌਕਾ ॥

ਬਤਰਨੀ, ਸ:—ਮੁਰਦੇ ਦਾ ਆਤਮਾ ਜਿਸ ਨਦੀ ਨੂੰ ਲੰਘ ਕੇ ਪਰਲੋਕ ਵਿੱਚ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਉਸ ਨਦੀ ਤੋਂ ਲੰਘਣ ਵਾਸਤੇ ਮਰਨ ਦੇ ਵੇਲੇ ਜੋ ਗਊ ਮਨਸੀ ਜਾਵੇ ॥

ਬੱਤਰੀ, ਵਿ:-ਬੱਤੀ, ਤੀਹ ਤੇ ਦੋ ॥

ਬਤਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਵੇਲਾ ਵਧਾਉਣਾ, ਗੁਜ਼ਾਰਨਾ, ਸੇਲਤ ਕਰਨੀ ॥

ਬਤਾਊਂ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਮਸ਼ਹੂਰ ਭਾਜੀ, ਬੈਂਗਣ ॥

ਬਤਾਸਾ, ਪੁ:—'ਪਤਾਸਾ, ਵੇਖੋ' ॥

ਬੱਤੀ, ਸ:—ਦੀਵੇ ਦੀ ਵੱਟੀ ॥
ਵਿ:—ਦੋਹਾਂ ਉੱਤੇ ਤੀਹ ॥

ਬੱਤੀ ਧਾਰਾਂ, ਸ:—(ਬਹੁ:)-ਮਾਂ ਦੇ ਥਣਾਂ ਦਾ ਦੁੱਧ ॥

ਬੱਤੀ ਧਾਰਾਂ ਬਖ਼ਸ਼ਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਮਾਂ ਦੇ ਹੱਕ ਦਾ ਖਿਆਲ ਨਾ ਕਰਕੇ ਪੁਤ੍ਰ ਦਾ ਅਪਰਾਧ ਖਿਮਾ ਕਰਨਾ ॥

ਬਤੀਸਾ, ਵਿ:-ਬੱਤੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਦੀ (ਦੁਆ), ਬੱਤੀਆਂ ਦੰਦਾਂ ਵਾਲਾ (ਮਨੁੱਖ), ਬੱਤੀ ਕਹਾਣੀਆਂ ਵਾਲੀ ਪੋਥੀ, ਪਤੀਸਾ ॥

ਬਤੀਤ, ਵਿ:-ਬੀਤਿਆ ਹੋਯਾ, ਜੋ ਗੁਜ਼ਰ ਗਿਆ ਹੈ ॥

ਬਤੀਤਮਾਨ, ਵਿ:—ਬੀਤ ਜਾਣ ਵਾਲਾ ॥

ਬਤੀਤਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਬੀਤ ਜਾਣਾ, ਗੁਜ਼ਰਨਾ ॥

ਬਤੂਆ, ਪੁ:—ਜਿੰਨੀ ਰੂੰ ਕੱਤਣ ਵਾਸਤੇ ਇੱਕੋ ਵਾਰ ਲਈ ਜਾਵੇ ॥

ਬਤੌਲ, ਪੁ:—ਰੰਗੀ ਤਰਾਂ ਵੱਟਿਆ ਹੋਯਾ (ਧਾਗਾ) ॥

ਬਤੋਲਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਇਕੱਠਾ ਕਰਨਾ ॥

ਬਧੇਰਾ, ਵਿ:—ਬਹੁਤ ਸਾਰਾ, ਬਈ, ਜਿਹੜਾ ਕੰਮ ਦੇਵੇ ॥

ਬਦ, ਵਿ:—ਬੁਰਾ, ਮੰਦਾ, ਦੁਸ਼ਟ, ਸ਼ਰਾਰਤੀ ॥
ਪੁ:—ਸੂਰ ॥

ਬਦ ਸ਼ਗਨ, ਪੁ:—ਬੁਰਾ ਸ਼ਗਨ ॥

ਬਦ ਸ਼ਕਲ
ਬਦ ਸੂਰਤ } ਵਿ:—ਬੁਰੀ ਸ਼ਕਲ ਵਾਲਾ, ਕੋਝਾ ॥

ਬਦਕਾਰ, ਵਿ:-ਲੁੱਚਾ, ਜੋ ਬੁਰੇ ਕੰਮ ਕਰੇ ॥

ਬਦਕਾਰੀ, ਸ:—ਬੁਰਾ ਕੰਮ, ਲੁੱਚ ਪੁਣਾ ॥

ਬਦਗੋਈ, ਸ:—ਨਿੰਦਿਆ, ਬੁਰਾ ਕਹਿਣਾ ॥

ਬਦਜ਼ਾਤ, ਵਿ:—ਕਮੀਨਾ, ਦੁਸ਼ਟ, ਵਿਗੜਿਆ ਹੋਯਾ ॥

ਬਦ ਦੁਆ, ਸ:—ਸਰਾਪ, ਬੁਰਾ ਚਾਹੁਣਾ ॥

ਬਦ ਨਸੀਬ, ਵਿ:—ਜਿਸ ਦੀ ਕਿਸਮਤ ਬੁਰੀ ਹੈ ॥

ਬਦਨਾਮ, ਵਿ:-ਜਿਸ ਦੀ ਬੁਰਿਆਈ ਹੋਵੇ, ਨਿਸ਼ਰ ॥

ਬਦਨਾਮੀ, ਸ:—ਬੁਰਿਆਈ, ਕੁਸੋਭਾ, ਨਿੰਦਿਆ ॥

ਬਦਨੀਤਾ
ਬਦ ਨੀਯਤ } ਵਿ:—ਜਿਸ ਦੀ ਨੀਤ ਬੁਰੀ ਹੈ, ਲੋਭੀ ॥

ਬਦਨੀਤੀ, ਸ:-ਬੁਰੀ ਨੀਤ, ਦਿਲ ਦੀ ਖੁਰਿਆਈ ॥

ਬਦ ਪਰਹੇਜ਼ੀ, ਸਃ–ਪਰਹੇਜ ਜਾਂ ਅਟਕਾਉ ਨਾਂ ਰੱਖਣਾ ॥

ਬਦ ਫ਼ੈਲੀ, ਸਃ–ਬੁਰਾ ਕੰਮ, ਬਦਕਾਰੀ,ਕੁਕਰਮ ॥

ਬਦ ਬਲਾ, ਸਃ–ਖਰਾਬ ਚੀਜਾਂ, ਬੁਰੀ ਖੁਰਾਕ ॥

ਬਦ ਬੂ, ਸਃ–ਬੁਰੀ ਮੁਸ਼ਕ, ਦੁਰਗੰਧ ॥

ਬਦ ਮਸਤ, ਵਿਃ–ਸਰਾਬ ਨਾਲ ਬਿਲਕੁਲ ਬੇ ਸੁਰਤ ॥

ਬਦਮਜਾ, ਵਿਃ–ਬੇ ਸੁਆਦ, ਫਿੱਕਾ ॥

ਬਦਮਾਸ਼, ਵਿਃ–ਦੁਸ਼ਟ, ਲੁੱਚਾ, ਕੁਕਰਮੀ, ਅਵਾਰਾ ॥

ਬਦਮਾਸ਼ੀ, ਸਃ–ਬੁਰਾ ਕੰਮ,ਲੁੱਚ ਪੁਣਾ,ਕੁਕਰਮ ॥

ਬਦਰੰਗ, ਵਿਃ–ਜਿਸ ਦਾ ਰੰਗ ਉਡ ਜਾਵੇ,ਜਿਸ ਪਾਸ ਖਾਸ ਰੰਗ ਦਾ ਤਾਸ਼ ਦਾ ਪੱਤਾ ਨਾਂ ਹੋਵੇ ॥

ਬਦਰਾਹੀ, ਸਃ–ਉਲਟੇ ਰਾਹ ਪੈਣਾ, ਖੋਟੀ ਚਾਲ ॥

ਬਦ ਲਗਾਮ, ਵਿਃ–ਜੋ ਲਗਾਮ ਨਾਲ ਕਾਬੂ ਨਾ ਆਵੇ, ਸ਼ੋਖ਼, ਮੂੰਹ ਜੋਰ ॥

ਬੰਦ, ਪੁਃ–ਜਿਸ ਚੀਜ ਨਾਲ ਕੋਈ ਸ਼ੈ ਬੰਨ੍ਹੀ ਜਾਵੇ, ਗੰਢ, ਬੰਧਨ, ਬੰਧੇਜ, ਰੱਸੀ, ਨਦੀ ਦਾ ਪੱਕਾ ਕੰਢਾ, ਰੋਕ, ਅਟਕਾਉ, ਕੈਦ, ਚਲਵਾਨੀ ਦਾ ਇੱਕ ਦਾਉ, ਚਲਾਕੀ, ਕਾਗਤ ਦਾ ਪੁਰਜਾ, ਰੱਬ ਦੀ ਵੱਡੀ ਚੂੜੀ ॥

ਵਿਃ–ਭੀੜਿਆ ਜਾਂ ਰੋਕਿਆ ਹੋਯਾ, ਖੜਾ, ਚੁੱਪ, ਜਾਤੋਂ ਬਾਹਰ ॥

ਬੰਦ ਹੈਜਾ, ਪੁਃ–ਹੈਜੇ ਦਾ ਰੋਗ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਪੀੜ ਹੋਵੇ ਪਰ ਦਸਤ ਕੈ ਨਾਂ ਆਉਣ ॥

ਬੰਦ ਬੰਦ
ਬੰਦੋ ਬੰਦ } ਪੁਃ–ਸਰੀਰ ਦੇ ਸਾਰੇ ਜੋੜ ॥

ਬੰਦਗੀ
ਬੰਦਗੀ } ਸਃ–ਸੇਵਾ,ਪੂਜਾ,ਭਗਤੀ, ਨਮਸਕਾਰ, ਸਲਾਮ ॥

ਬਦਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ–ਥੋਲਣਾ, ਥਾਪਣਾ,ਮੰਨਣਾ ਸ਼ਰਤ ਲਾਉਣੀ, ਧਿਆਨ ਰੱਖਣਾ ॥

ਪੁਃ–ਕਟੋਰਾ, ਪਿਆਲਾ ॥

ਬੰਦਨਾ, ਕ੍ਰਿਃ–ਪੈਰੀਂ ਪੈਣਾ ॥

ਸਃ–ਨਮਸਕਾਰ, ਡੰਡੌਤ ॥

ਬਦਨ, ਪੁਃ–ਸਰੀਰ, ਦੇਹ, ਗੁੱਝੇ ਅੰਗ ।

ਬਦਨ ਟੁੱਟਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ–ਹੱਡੀਆਂ ਜਾਂ ਸਰੀਰ ਦੁਖਣਾ ਆਕੜਨਾ ਜਾਂ ਥੱਕਣਾ, ਜੋਰ ਕਰਨ ਨਾਲ ਸਰੀਰ ਦਾ ਸਾਧਿਆ ਜਾਣਾ ॥

ਬਦਨ ਤੋੜਨਾ, ਕ੍ਰਿਃ–ਜੋਰ ਕਰਕੇ ਸਰੀਰ ਸਾਧਣਾ ॥

ਬਦਨ ਫੁਲਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ–ਸਰੀਰ ਦੇ ਉੱਪਰ ਫੁਨਸੀਆਂ ਨਿਕਲਣੀਆਂ ॥

ਬਦਨੀ, ਸਃ–ਜੂਏ ਦਾ ਖੁਪਾਰ ॥

ਬੰਦਬਸਤ, ਪੁਃ–ਜਮੀਨ ਦਾ ਮਾਮਲਾ ਠਰ੍ਹਾਉਣਾ, ਜੁਗਤ, ਪ੍ਰਬੰਧ, ਸੰਜਮ, ਨਿਕਾਲਾ, ਇੰਤਜਾਮ ॥

ਬੰਦਰ, ਪੁਃ
ਬੰਦਰੀ, ਸਃ } ਮਨੁੱਖ ਦੀ ਸ਼ਕਲ ਦਾ ਪੂਛ ਵਾਲਾ ਰੁੱਖਾ ਜਨੌਰ । ਮੂਰਖ, ਚੰਚਲ ॥

ਬਦਰੱਕਾ, ਪੁ: } ਜੋ ਰਾਹ ਦੱਸੇ ਜਾਂ ਨਾਲ ਟੁਰ ਕੇ ਜਾਵੇ ॥
ਬਦਰੱਕੀ, ਸ: }

ਬਦਰਾ, ਪੁ:—ਹਜ਼ਾਰ ਰੁਪਏ ਦੀ ਥੈਲੀ ॥

ਬਦਲ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਚੀਜ਼ ਦੇ ਥਾਂ ਦੂਜੀ ਲੈਣਾ (ਦੇਣਾ, ਲੈਣਾ), ਹਾਲਤ ਹੋਰ ਹੋ ਜਾਣੀ (ਜਾਣਾ), ਹੋਰ ਥਾਂ ਚਲੇ ਜਾਣਾ (ਜਾਣਾ) ॥

ਬੱਦਲ, ਪੁ:—ਪਾਣੀ ਦੀ ਭਾਫ ਬਣ ਕੇ ਜੇਹੜੀ ਅਗਾਸ ਵਿੱਚ ਛਾ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਮੇਘ, ਬੱਦਲ ਦੀ ਸ਼ਕਲ ਦਾ ਕਪੜਾ ॥

ਬੱਦਲ ਚਾਲ, ਸ:—ਬੱਦਲਾਂ ਦਾ ਉਡਣਾ ॥

ਬੱਦਲ ਫਟਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਬੱਦਲ ਹਟ ਕੇ ਅਸਮਾਨ ਸਾਫ਼ ਹੋ ਜਾਣਾ ॥

ਬਦਲਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਹੋਰ ਹਾਲਤ ਹੋ ਜਾਣੀ, ਵੱਟਣਾ, ਹੋਰ ਦਾ ਹੋਰ ਹੋ ਜਾਣਾ, ਦੂਜੀ ਥਾਂ ਚਲੇ ਜਾਣਾ, ਰੰਗ ਉੱਡਣਾ। ਇੱਕ ਚੀਜ਼ ਦੇ ਕੇ ਦੂਜੀ ਲੈਣੀ, ਇੱਕ ਥਾਂ ਤੋਂ ਦੂਜੀ ਥਾਂ ਭੇਜ ਜਾਂ ਰੱਖ ਦੇਣਾ, ਹੋਰ ਭੇਖ ਕਰ ਲੈਣਾ ਮੁੱਕਰ ਜਾਣਾ ॥

ਬਦਲਵਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਬਦਲਣ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਾਉਣਾ ॥

ਬਦਲਵਾਈ, ਸ:—ਬਦਲ, ਅਗਾਸ ਵਿੱਚ ਬੱਦਲ ਛਾ ਜਾਣੇ ॥

ਬਦਲਾ, ਪੁ:—ਵੱਟਾ, ਇੱਕ ਚੀਜ਼ ਦੀ ਥਾਂ ਜੋ ਦੂਜੀ ਚੀਜ਼ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇ, ਚੰਗੀ ਜਾਂ ਮੰਦੀ ਕਰਨੀ ਦਾ ਫਲ (ਦੇਣਾ, ਲੈਣਾ) ॥

ਬਦਲਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਵਟਾਉਣਾ, ਬਦਲਣਾ, ਬਦਲਵਾਉਣਾ ॥

ਬਦਲਾਊ, ਵਿ:—ਬਦਲਾਉਣ ਜੋਗਾ ॥

ਬਦਲਾਈ, ਸ:—ਬਦਲਾਉਣ ਦਾ ਭਾਉ ॥

ਬਦਲਾਖੀ ਧੁੱਪ, ਸ:—ਬੱਦਲਾਂ ਨੂੰ ਪਾੜ ਕੇ ਜੋ ਸਾਫ਼ ਧੁੱਪ ਵਿੱਚੋਂ ਨਿਕਲ ਆਵੇ ॥

ਬਦਲੀ, ਸ:—ਛੋਟਾ ਬੱਦਲ, ਬਦਲ, ਵੱਟਾ, ਪਹਿਰਾ ਬਦਲਣਾ ॥

ਬਦਲੀ ਵਿੱਚ, ਕ੍ਰਿ:-ਵਿ:-ਬਦਲੇ, ਵੱਟੇ, ਕਿਸੇ ਚੀਜ਼ ਦੀ ਥਾਂ ॥

ਬਦਲੇ, ਅਵ:—ਵਾਸਤੇ, ਖਾਤਰ, ਵੱਟੇ, ਕਿਸੇ ਦੀ ਥਾਂ ॥

ਬਦਵਾਣੀ, ਸ:—ਬੱਦੂ ਜਾਤ ਦੀ ਤੀਮਤ ॥

ਬੰਦਰਾ, ਪੁ:-ਬੰਦਾ, ਮਨੁੱਖ, ਨੌਕਰ, ਦਾਸ ॥

ਬੰਦਾ, ਪੁ:-ਮਨੁੱਖ, ਨੌਕਰ, ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦੇ ਮਗਰੋਂ ਸਿੱਖਾਂ ਦੇ ਮੋਹਰੀ ਦਾ ਨਾਉਂ ॥

ਬੰਦਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਬੰਦਣਾ ਕਰਾਉਣੀ, ਪੈਰੀਂ ਪੁਆਉਣਾ ॥

ਬਦਾਣ, ਪੁ:-ਤਰਖਾਣ ਜਾਂ ਲੁਹਾਰ ਦਾ ਵੱਡਾ ਹਥੌੜਾ ॥

ਬਦਾਨਾ, ਪੁ:-ਗੋਲ ਤੂਤ, ਗੋਲ ਤੂਤ ਵਰਗੀ ਮਠਿਆਈ ॥

ਵਿ:—ਜਿਸ ਵਿਚ ਬੀਜ ਨਹੀਂ (ਅਨਾਰ ਅੰਗੂਰ) ॥

ਬਦਾਬਦੀ, ਕ੍ਰਿ:-ਵਿ:—ਜ਼ਿਦ ਨਾਲ, ਧਿੰਗੋ ਜ਼ੋਰੀ, ਜ਼ਬਰਦਸਤੀ ॥

ਬਦਾਮ, ਪੁ:-ਮਸ਼ਹੂਰ ਮੇਵਾ ॥

ਬਦਾਮ ਰੋਗਨ, ਪੁ:—ਬਦਾਮ ਦੀ ਗਿਰੀ ਦਾ ਤੇਲ ॥

ਬਦਾਮੀ, ਵਿ:-ਪੁ:-ਬਦਾਮ ਦੀ ਸ਼ਕਲ ਜਾਂ ਰੰਗ ਦਾ ॥

ਬਦੀ, ਸ:—ਬੁਰਿਆਈ, ਸ਼ਰਾਰਤ, ਬਦਮਾਸ਼ੀ ॥

ਬੰਦੀ, ਸ:—ਕ਼ੀਮਤ, ਹਿਰਾਸਤ, ਲੌਂਡੀ, ਲੇਖੇ ਦਾ ਚਿੰਨ੍ਹ ॥
ਪੁ:—ਕੈਦੀ ॥

ਬੰਦੀ ਖਾਨਾ, ਪੁ:—ਕੈਦ ਖਾਨਾ, ਜੇਲ ਖਾਨਾ ॥

ਬੰਦੀ ਮਾਣ (ਵਾਣ), ਪੁ:, ਸ:-ਕੈਦੀ, ਕੈਦਣ ॥

ਬੱਦੂ, ਵਿ:—ਬਦਨਾਮ (ਹੋਣਾ, ਕਰਨਾ) ॥

ਬੱਦੂ
ਬਦੋ (ਦੋਂ) } ਪੁ:—ਅਰਬ ਦੇਸ਼ ਦੀ ਇੱਕ ਜਾਤ ਜਿਸ ਦੇ ਲੋਕ ਇੱਕ ਥਾਂ ਟਿਕ ਕੇ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦੇ ॥

ਬਦੂਹਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਬੁਰਾ ਕਹਿਣਾ, ਐਵੇਂ ਨਿੰਦਿਆ ਕਰਨੀ ॥

ਬਦੂਕ
ਬੰਦੂਕ } ਸ:—ਗੋਲੀ ਚਲਾਉਣ ਵਾਲਾ ਮਸ਼ਹੂਰ ਹਥਿਆਰ ॥

ਬੰਦੂਕਚੀ
ਬੰਦੂਕੀ } ਪੁ:—ਬੰਦੂਕ ਚਲਾਉਣ ਵਾਲਾ ॥

ਬੰਦੂਕੜਾ, ਪੁ:—ਭਾਰੀ ਬੰਦੂਕ, ਵੱਡੀ ਨਾਲ ਵਾਲੀ ਛੋਟੀ ਬੰਦੂਕ ॥

ਬੰਦੂਕੜੀ, ਸ:—ਛੋਟਾ ਜੇਹਾ ਬੰਦੂਕੜਾ ॥

ਬੰਦੋਬਸਤ, ਪੁ:
ਬੰਦੋ ਬਸਤੀ, ਸ } 'ਬੰਦ ਬਸਤ' ਵੇਖੋ ॥

ਬਦੋਬਦੀ, ਕ੍ਰਿ:-ਵਿ:—'ਬਦਾ ਬਦੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਬੱਧ, ਸ:—ਗਿਲਟੀ, ਫੋੜਾ ॥
ਪੁ:—ਮਾਰਨਾ, ਕੋਹਣਾ ॥
ਵਿ:—ਵੱਧ, ਬਹੁਤ ॥

ਬਧੂਕ
ਬੱਧਕ
ਬੰਧਕ } ਪੁ:—ਚਿੜੀ ਮਾਰ, ਸ਼ਿਕਾਰੀ, ਕਸਾਈ ॥

ਬੰਧਨ, ਪੁ:—ਬੰਨ੍ਹਣ ਵਾਲੀ ਚੀਜ਼, ਰੱਸ, ਜ਼ੰਜੀਰ, ਫਾਹੀ, ਬਾਂਧਾ ॥

ਬਧਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—'ਵਧਣਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਬਧੇਤ, ਪੁ:—ਰੋਗ ਆਦਿਕ ਦਾ ਵਾਧਾ ॥

ਬੰਧਪ, ਪੁ:—ਭਰਾ ਭਾਈ, ਸਾਕ, ਸਕਰੇਰੀ ॥

ਬੱਧਰੀ, ਸ:—ਕੁੱਤੇ ਦਾ ਪਟਾ, ਬੰਨ੍ਹਣ ਵਾਲਾ ਤਸਮਾ ਜਾਂ ਪੱਟੀ ॥

ਬਧਵਾਉਣਾ
ਬਧਵਾਈ } 'ਵਧਵਾਉਣਾ' 'ਵਧਵਾਈ' ਵੇਖੋ ॥

ਬੱਧਾ, ਵਿ:—ਬੰਨ੍ਹਿਆ ਹੋਇਆ, ਕਾਬੂ ਕੀਤਾ ਹੋਯਾ, ਕੈਦੀ ॥

ਬੰਧਾ, ਪੁ:—ਬਾਧਾ, ਰੋਕ, ਗਲ ਦਾ ਰੱਸਾ ॥

ਬਧਾਉ
ਬਧਾਉਣਾ
ਬਧਾਏ
ਬਧਾਈ } 'ਵਧਾਉ' ਆਦਿਕ ਵੇਖੋ ॥

ਬਧਾਨ / ਬੇਧਾਨ, ਪੁ:—ਖੁਸ਼ੀ ਦੇ ਮੌਕੇ ਤੇ ਜੋ ਰਕਮ ਧਰਮ ਅਰਥ ਦੇਣੀ ਠਰ੍ਹਾਈ ਜਾਵੇ, ਲਾਗ ॥

ਬਧਾਵਾ, ਪੁ:—'ਵਧਾਵਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਬੰਧੀ, ਸ:—'ਬੰਧਰੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਬਧੀਆ / ਬਧੀਕ / ਬਧੀਕੀ, 'ਵਧੀਆ' ਆਦਿਕ ਵੇਖੋ ॥

ਬੱਧੂਆ, ਪੁ:—ਕੈਦੀ, ਬੰਦ ਕੀਤਾ ਹੋਇਆ ॥

ਬਧੇਜ / ਬੇਧੇਜ, ਪੁ:—ਸ਼ੁਭ ਮੌਕਾ ਅਰਥਾਤ੍, ਬੰਨ੍ਹਣ ਦਾ ਕੰਮ, ਜੁਗਤ, ਬੰਦੋਬਸਤ, ਬਧਾਨ, ਲਾਗ ॥

ਬਧੇਜੀ / ਬੇਧੇਜੀ, ਵਿ:—ਜੋ ਬਧੇਜ ਰੱਖੇ, ਬੰਨ੍ਹ ਕੇ ਰੱਖਿਆ ਹੋਇਆ ॥

ਬਧੇਰਾ, ਵਿ:—'ਵਧੇਰਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਬਧੌਂਤ, ਪੁ:—'ਬਧਤ' ਵੇਖੋ ॥

ਬਧੇਤਰ / ਬਧੇਤਰਾ, ਸ:—ਵਾਧੂ, ਸ਼ਾਹ ਅਤੇ ਸਾਮੀ ਵਿਚ ਵੰਡ ਕੇ ਜੋ ਅਨਾਜ ਬਚ ਰਹੇ ॥

ਬਨਸ, ਪੁ:—'ਬੰਸ' ਵੇਖੋ ॥

ਬਨਸਪਤ / ਬਨਸਪਤੀ, ਸ:—ਜੰਗਲੀ ਫਲ, ਭਾਜੀ ਤਰਕਾਰੀ, ਸਬਜ਼ੀ ॥

ਬਨਸਣ, ਸ: / **ਬਨਸੀ**, ਪੁ: — 'ਬੰਸਣ' 'ਬੰਸੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਬੰਨ੍ਹ, ਪੁ:—ਬੰਧਾ, ਰੋਕ, ਕੈਦ, ਕਬਜ਼ੀ, ਪਸ਼ਾਬ ਨਾ ਆਉਣਾ ॥

ਬੰਨ੍ਹ ਮਾਰਨਾ / ਬੰਨ੍ਹ ਲਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਹੱਦ ਬੰਦੀ ਕਰਨੀ, ਪਾਣੀ ਦੀ ਰੋਕ ਬਨਾਉਣੀ ॥

ਬੰਨ੍ਹਣ, ਪੁ:—ਬੰਨ੍ਹਣ ਵਾਲੀ ਸ਼ੈ, ਰੱਸੀ, ਪੱਟੀ ਮੇਲ, ਜੋੜ ॥

ਬੰਨ੍ਹਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਗੰਢ ਪਾਉਣੀ, ਜੋੜਨਾ, ਬਨਾਉਣਾ, ਰੋਕਣਾ ॥

ਬੰਨਗੀ, ਸ:—'ਵੰਨਗੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਬੱਨਦੁਆ, ਸ:—ਭਾਦ੍ਰੋਂ ਦੇ ਮਹੀਨੇ ਨਿੱਕੇ ਬਾਲਕ ਨੂੰ ਮਿੱਟੀ ਦੇ ਢੇਰ ਉੱਪਰੋਂ ਛੁਟਾਉਣ ਦੀ ਰੀਤ ॥

ਬਨਫਸ਼ਾ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਨੀਲੇ ਰੰਗ ਦਾ ਮਸ਼ਹੂਰ ਫੁੱਲ ਅਤੇ ਘਾਹ ॥

ਬਨਰਾ, ਪੁ:—ਬੰਨਾ, ਲਾੜਾ, ਜਿਸ ਮੁੰਡੇ ਦਾ ਵਿਆਹ ਹੋਵੇ ॥

ਬਨਰੀ, ਸ:—ਬੰਨੀ, ਨਵਰਨੀ, ਨਵੀਂ ਵਹੁਟੀ ॥

ਬਨਵਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਬਨਾਉਣ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਾਉਣਾ, ਠੀਕ ਕਰਾਉਣਾ, ਟੁੱਟਾ ਭੱਜਾ ਜੁੜਾਉਣਾ ॥

ਬਨਵਾਈ, ਸ:—ਕੋਈ ਚੀਜ਼ ਬਨਾਉਣ ਦੀ ਮਜੂਰੀ ॥

ਬਨਵਾਰੀ, ਪੁ:—ਬਿਸ਼ਨ ਮਹਾਰਾਜ ਦਾ ਨਾਉਂ ॥

ਬੰਨਾ, ਪੁ:—ਹੱਦ, ਕੰਢਾ, ਪਾਸਾ, ਉੱਚਾ ਕਿਨਾਰਾ, ਲਾੜਾ ॥

ਬੰਨਾ ਬੰਨਾ, ਪੁ:—ਕੰਢਾ, ਮਿੱਟੀ ਕੱਠੀ ਕਰਕੇ ਹੱਦ ਬਣਾਈ ਹੋਈ॥

ਬਨਾਉ, ਪੁ:—ਬਨਾਉਟ, ਸ਼ਕਲ, ਸ਼ਿੰਗਾਰ ॥

ਬਨਾਉਟ, ਸ:—ਜਿਸ ਤਰਾਂ ਕੋਈ ਚੀਜ਼ ਬਣੀ ਹੋਵੇ, ਕਾਰੀ ਗਰੀ, ਝੂਠੀ ਗੱਲ, ਦਿਖਾਵਾ॥

ਬਨ੍ਹਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਬੰਨ੍ਹਣ ਜਾਂ ਰੋਕਣ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਾਉਣਾ॥

ਬਨ੍ਹਾਈ, ਸ:—ਬੰਨ੍ਹਣ ਦਾ ਕੰਮ ਜਾਂ ਮਜੂਰੀ ॥

ਬਨਾਤ, ਸ:—ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦਾ ਉੱਨ ਦਾ ਕਪੜਾ॥

ਬਨਾਤੀ, ਵਿ:—ਬਨਾਤ ਦੇ ਕਪੜੇ ਦਾ ਬਣਿਆ ਹੋਇਆ ॥

ਬਣਾ ਬਨਾਇਆ, ਵਿ:–'ਬਣਿਆ 'ਬਣਾਇਆ' ਵੇਖੋ ॥

ਬਣਿਆਇਨ
ਬਣਿਆਣੀ } ਸ:—ਬਾਣੀਏ ਦੀ ਤੀਮਤ ਜਾਂ ਧੀ ਭੈਣ॥

ਬਨੀ, ਸ:–ਨਵੀਂ ਵਹੁਟੀ, ਲਾੜਨੀ ॥

ਬਨੀਆ, ਪੁ:—ਇਕ ਜਾਤ, ਦਰਵਾਣੀਆ, ਸੂਮ, ਡਰਾਕਲ॥

ਬਨੀਤ (ਤਾ), ਵਿ:—ਬਦਨੀਤਾ, ਖੋਟੇ ਦਿਲ ਵਾਲਾ, ਲੋਭੀ॥

ਬਨੇਰਾ, ਪੁ:–ਬੰਨਾ, ਛਤ ਦੇ ਚੁਫੇਰੇ ਰੋਕ ਦੇ ਵਾਸਤੇ ਉੱਚੀ ਕੰਧ॥

ਬਨੈਲ, ਸ:—ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦਾ ਉਣਿਆ ਹੋਇਆ ਕੁੜਤਾ ॥

ਬੰਨੋ, ਸ:—ਪੁਲ, ਬੀਬੀ, ਪਿਆਰੀ ਕੁੜੀ, ਜਨਾਨਾ ਨਾਉਂ ॥

ਬਪਤਿਸਮਾ, ਪੁ:—ਸਰੀਰ ਉੱਤੇ ਪਾਣੀ ਛਿੜਕਕੇ ਜਾਂ ਪਾਣੀ ਵਿੱਚ ਗੋਤਾ ਦੇ ਕੇ ਈਸਾਈ ਬਨਾਉਣ ਦੀ ਰੀਤ (ਚੇਲਾ, ਲੇਣਾ)॥

ਬਫ਼ਾ
ਬਫ਼ਾਤ } 'ਵਫ਼ਾ' ਅਤੇ 'ਵਫ਼ਾਤ' ਵੇਖੋ ॥

ਬੱਬ, ਪੁ:—ਪੇਉ, ਬਾਪੂ ॥

ਬੰਬ, ਪੁ:—ਗਡੀ ਦੀਆਂ ਅਗਲੀਆਂ ਲਮੀਆਂ ਲਕੜੀਆਂ, ਪਾਟਣ ਵਾਲਾ ਗੋਲਾ, ਨਾਲੇ 'ਬੰਬਾ' ਵੇਖੋ॥

ਬੰਬਰ, ਪੁ:—ਸਰੀਰ ਦਾ ਅਗਲਾ ਹਿੱਸਾ ਅਤੇ ਪਾਸੇ, ਠੇਕਰਾ ॥

ਬਬਰਾਨਾ, ਸ:—'ਬਾਵਰਾਆਂ, ਵੇਖੋ ॥

ਬੰਬਰੂ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦੀ ਮੋਟੀ ਰੋਟੀ, ਮੰਨ॥

ਬੰਬਲ, ਪੁ:—ਝਾਲਰ, ਕੈਣੀ, ਛੁੰਮਕ ॥

ਬੱਬਾ, ਪੁ:—ਅਖਰ 'ਬ'॥

ਬੰਬਾ, ਪੁ:–ਫੁੱਟ ਕੇ ਨਿਕਲਣ ਵਾਲੇ ਪਾਣੀ ਦੀ ਧਾਰ, ਨਲਕਾ, ਟੂਟੀ, ਨਾਲੀ, ਤੇਲ ਨੂੰ ਖਿੱਚਣ ਵਾਲੀ ਭਾਫ ਦੀ ਗੱਡੀ ਇੰਜਨ ॥

ਬਬਾਣ, ਪੁ:—ਬੁੱਢੇ ਦੇ ਮੁਰਦੇ ਦੀ ਅਰਥੀ ਜਿਸ ਨੂੰ ਵਰਿਆਈ ਆਦਿਕ ਨਾਲ ਸਜਾਇਆ ਹੋਵੇ, ਦੇਉਤਿਆਂ ਦਾ ਉਡਣ ਖਟੋਲਾ॥

ਬੱਬੀ, ਸਃ—ਚੁੰਮੀ ॥

ਬੰਬੀਹਾ, ਪੁਃ—ਇੱਕ ਨਿੱਕਾ ਜੇਹਾ ਪੰਖੇਰੂ ॥

ਬੰਬੂ ਕਾਟ, ਸਃ—ਇੱਕ ਦੋ ਪਹੀਆਂ ਵਾਲੀ ਗੱਡੀ ॥

ਬਬੂਲ, ਬੰਬੂਲ, ਪੁਃ—ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦਾ ਕਿੱਕਰ ॥

ਬੰਭਾ, ਵਿਃ—ਬਹੁਤ, ਬਥੇਰਾ, ਭਰ ਸਾਰਾ (ਪਾਣੀ) ॥

ਬਮ, ਬੰਮ, ਸਃ—ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦੇ ਰਾਗ ਦੀ ਅਵਾਜ, ਬੰਬ, ਪਾਣੀ ਦੀ ਡੂੰਘਿਆਈ ਨਾਪਣ ਵਾਲੀ ਰੱਸੀ ॥

ਬਮੁਣਉ, ਪੁਃ—ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਹੋਣ ਦਾ ਗੁਣ, ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਪੁਣਾ ॥

ਬਮੁਣੇਟਾ, ਪੁਃ—ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਦਾ ਬੇਟਾ ॥

ਬਮੁਣੇਟੀ, ਸਃ—ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਦੀ ਬੇਟੀ, ਬ੍ਰਾਹ-ਮਣੀ ॥

ਬਮ ਮਹਾਦੇਉ, ਵਿਸਮਯਃ—ਸ਼ਿਵ ਜੀ ਦੀ ਜਯ ॥

ਬਮਾਣ, ਪੁਃ—'ਬਬਾਣ' ਵੇਖੋ ॥

ਬਮਾਰ, ਵਿਃ—ਜੋ ਤਕੜਾ ਨਹੀਂ, ਰੋਗੀ ॥

ਬਮਾਰੀ, ਸਃ—ਸਰੀਰ ਦਾ ਠੀਕ ਨਾ ਹੋਣਾ, ਰੋਗ ॥

ਬਮਾਲਕ, ਵਿਃ—ਜਿਸ ਦਾ ਮਾਲਕ ਨਹੀਂ, ਜਿਸ ਦੀ ਮਾਲਕੀ ਖੁੱਸ ਗਈ ਹੋਵੇ ॥

ਬੱਯੜਾ, ਬੱਯਾ, ਪੁਃ—ਨਿੱਕਾ ਪੰਛੀ ਜੋ ਸਿਖਾਉਣ ਨਾਲ ਚੀਜ਼ ਚੁੱਕ ਲੈਂਦਾ ਹੈ ॥

ਬਯਾ, ਪੁਃ—ਖਾਸ ਤਿਹਾਰਾਂ ਵਾਲੇ ਦਿਨ ਜੋ ਗੁਲੇ, ਮਠਿਆਈ ਆਦਿਕ ਨੂੰਹਾਂ ਆਪਣੀਆਂ ਸੱਸਾਂ ਜਾਂ ਵੱਡੀਆਂ ਨੂੰ ਦੇਂਦੀਆਂ ਹਨ ॥

ਬਯਾਸ, ਬਯਾਸੀ, ਬਯਾਹ, ਬਯਾਹਣਾ, ਬਯਾਕਲ, ਬਯਾਕਲਤਾ, ਬਯਾਜ, ਬਯਾਜੜ, ਬਯਾਜੜੀਆ, ਬਯਾਜੀ, ਬਯਾਜੂਰ, ਬਯਾਜੂ, ਬਯਾਣਾ, ਬਯਾਧ, ਬਯਾਧਣ, ਬਯਾਧੀ, 'ਬਿਆਸ' ਆਦਿਕ ਵੇਖੋ ॥

ਬਰ, ਪੁਃ—ਲਾੜਾ, ਕਪੜੇ ਦੀ ਚੌੜਾਈ, ਸੱਚੀ ਅਸੀਸ, ਜੋ ਰਿਖੀ ਦੇਵਤਾ ਜਾਂ ਰਾਜਾ ਆਦਿਕ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਕੇ ਕਰ ਦੇਵੇ, ਇੱਕ ਰੋਗ ॥

ਬਰ ਜੋਗ, ਬਰ ਪਰਾਪਤ, ਵਿਃ—ਵਿਆਹੁਣ ਜੋਗੀ (ਕੁੜੀ), ਮੁਟਿਆਰ ॥

ਬਰ ਦੇਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਸੱਚੀ ਅਸੀਸ ਦੇਣੀ, ਕੈਲਮਾ ਦਾਨ ਕਰਨਾ ॥

ਬਰ ਮਿਚਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਮੇਲ ਹੋ ਸਕਣਾ, ਵਾਰੇ ਆਉਣਾ ॥

ਬਰਸ, ਪੁ:—ਵਰ੍ਹਾ, ਸਾਲ, ਬਾਰਾਂ ਮਹੀਨੇ ॥

ਬਰਸ ਗੰਢ, ਸ:—ਵਰ੍ਹੇ ਗੰਢ, ਜਨਮ ਦਾ ਦਿਨ ॥

ਬਰਸਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਵੱਸਣਾ, ਵਰ੍ਹਨਾ, ਮੀਂਹ ਪੈਣਾ ॥

ਬਰਸਰ, ਪੁ:—ਕਦਰ, ਅੰਦਾਜ਼ਾ ॥

ਵਿ:—ਬਰਾਬਰ ॥

ਬਰਸਰ ਆਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਮੇਲ ਹੋ ਸਕਣਾ, ਵਾਰੇ ਆਉਣਾ ॥

ਬਰਸਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਮੀਂਹ ਪੁਆਉਣਾ, ਬਹੁਤ ਦਾਨ ਕਰਨਾ ॥

ਬਰਸਾਊ, ਵਿ:—ਬਰਸਾਉਣ ਵਾਲਾ, ਜਿਸ ਤੋਂ ਬਰਸਣ ਦੀ ਆਸ ਹੋਵੇ ॥

ਬਰਸਾਜਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਤਮਾਚੇ ਜਾਂ ਜੁੱਤੀਆਂ ਮਾਰਨੀਆਂ, ਛੰਡਣਾ ॥

ਬਰਸਾਤ, ਸ:—ਜਿਸ ਬਹਾਰ ਵਿੱਚ ਮੀਂਹ ਪੈਂਦਾ ਹੈ, ਬਰਖਾ ॥

ਬਰਸਾਤੀ, ਸ:—ਛੱਤੀ ਹੋਈ ਹਵਾਦਾਰ ਥਾਂ, ਸਬਾਤ, ਮੋਮ ਜਾਮਾ, ਘੋੜਿਆਂ ਦਾ ਇੱਕ ਰੋਗ ॥

ਵਿ:—ਬਰਸਾਤ ਦਾ ॥

ਬਰਸਾਊ, ਵਿ:—ਬਰਸਾਤ ਵਿੱਚ ਪਾਉਣ ਜੋਗਾ (ਕਪੜਾ), ਬਰਸਾਤ ਵਿੱਚ ਉੱਗਿਆ ਹੋਇਆ ਘਾਹ ॥

ਬਰਸੀਣੀ, ਸ:—ਵਰ੍ਹੇ ਪਿੱਛੋਂ ਮੁਰਦੇ ਦੇ ਨਾਉਂ ਦੀ ਨਿਆਜ਼ ਜੋ ਮੁਸਲਮਾਨ ਦੇਂਦੇ ਹਨ। ਵਰ੍ਹੀਣੀ ॥

ਬਰ੍ਹਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਵਰ੍ਹਨਾ, ਮੀਂਹ ਪੈਣਾ, ਬਰਖਾ ਹੋਣੀ, ਬਹੁਤ ਦਾਨ ਹੋਣਾ ॥

ਬਰ੍ਹਨਾਊ, ਵਿ:—ਬਰ੍ਹਣ ਵਾਲਾ, ਜਿਸ ਤੋਂ ਬਰ੍ਹਣ ਦੀ ਆਸ ਹੋਵੇ ॥

ਬ੍ਰਹਮ, ਪੁ:—ਪਰਮਾਤਮਾ, ਜਗਤ ਦਾ ਆਦਿ ਕਾਰਣ ॥

ਬ੍ਰਹਮ ਹਤਯਾ, ਸ:—ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਦਾ ਮਾਰਨਾ ॥

ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨ, ਪੁ:—ਪਰਮਾਤਮਾ ਨੂੰ ਜਾਨਣਾ ॥

ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ, ਪੁ:—ਬ੍ਰਹਮ ਨੂੰ ਜਾਨਣਵਾਲਾ ॥

ਬ੍ਰਹਮ ਚਰਜ (ਚਰਯ), ਪੁ:—ਜਤੀ ਸਤੀ ਰਹਿਣਾ ॥

ਬ੍ਰਹਮ ਚਾਰੀ, ਪੁ:—ਵੇਦ ਪੜ੍ਹਨ ਵਾਲਾ, ਵਿਦਿਆਰਥੀ, ਇੱਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਸਾਧੂ, ਤਪੱਸੀ, ਇਸਤ੍ਰੀ ਦੀ ਸੰਗ ਨਾਂ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ॥

ਬ੍ਰਹਮ ਡੰਡੀ, ਸ:—ਇੱਕ ਔਖਧ, ਦੁਆ ॥

ਬ੍ਰਹਮਬਿੱਦਿਆ, ਸ:—ਪਰਮਾਤਮਾ ਨੂੰ ਜਾਨਣ ਦੀ ਬਿੱਦਿਆ ॥

ਬ੍ਰਹਮ ਭੋਜ, ਪੁ:—ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਜੁਆਲਣੇ ॥

ਬ੍ਰਹਮ ਲੋਕ, ਪੁ:—ਬ੍ਰਹਮਾ ਦੀ ਦੁਨੀਆਂ, ਸੁਰਗ ॥

ਬ੍ਰਹਮਣ, **ਬ੍ਰਹਮਣੀ** } 'ਬ੍ਰਾਹਮਣ' ਆਦਿਕ ਵੇਖੋ ॥

ਬ੍ਰਹਮਾ, ਪੁ:—ਸੰਸਾਰ ਬਣਾਉਣ ਵਾਲਾ ਦੇਵਤਾ ॥

ਬ੍ਰਹਮੰਡ, ਪੁ:—ਸੰਸਾਰ, ਭੂਗੋਲ, ਸ੍ਰਿਸ਼ਟ ॥

ਬਰ੍ਹਾ, ਪੁ:—ਬਰਸ, ਸਾਲ, ਬਾਰਾਂ ਮਹੀਨੇ ॥

ਬਰ੍ਹਾਉਣਾ, ਬਰ੍ਹਾਊ } 'ਬਰਸਾਉਣਾ' 'ਬਰਸਾਊ' ਵੇਖੋ ॥

ਬਰ੍ਹੀਣਾ, ਪੁ:—'ਵਰ੍ਹੀਣਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਬਰ੍ਹੀਣੀ, ਸ:—'ਬਰਸੀਣੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਬਰਹੁਣ, ਸ:—ਵੱਡੇ ਆਦਿਕ ਦੀ ਸੇਜ ॥

ਬਰਕ, ਪੁ:—'ਵਰਕ' ਵੇਖੋ ॥

ਬਰਕਣ, ਬਰਕਣ ਦਾਜ } ਪੁ:—ਪੁਲਸ ਦਾ ਸਿਪਾਹੀ, ਪਿੰਡ ਦਾ ਚੌਕੀਦਾਰ ॥

ਬਰਕਣ ਦਾਜੀ, ਬਰਕਣੀ } ਸ:—ਬਰਕਣਦਾਜ ਦਾ ਕੰਮ ॥

ਬਰਕਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਖੰਡ ਨਾਲ ਚੰਗੀ ਤਰਾਂ ਗਲੇਫੇ ਹੋਣਾ, ਰੋਟੀ ਆਦਿਕ ਦਾ ਛਿੱਦਾ ਅਤੇ ਸਾਫ਼ ਹੋਣਾ, ਚਮਕਣਾ । ਬੋਲਣਾ ॥

ਬਰਕਤ, ਸ:—ਵਾਧਾ, ਚੰਗੀ ਪਰਾਲਬਧ, ਰੌਣਕ, ਗਿਣਨ ਵਿੱਚ ਪਹਿਲਾ ॥

ਬਰਕੜੀ, ਸ:—ਕਪੜੇ ਦਾ ਛੋਟਾ ਟੁਕੜਾ ॥

ਬਰਕਾ, ਪੁ:—'ਵਰਕਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਬਰਖਣਾ, ਪੁ:—ਬਰਖਾ ਹੋਣੀ, ਮੀਂਹ ਪੈਣਾ, ਵੱਸਣਾ ॥

ਬਰਖਾ, ਸ:—ਮੀਂਹ, ਬਾਰਸ਼, ਅਗਾਸੋਂ ਜੋ ਪਾਣੀ ਪੈਂਦਾ ਹੈ ॥

ਬਰਖਾ ਰੁੱਤ, ਸ:—ਬਰਸਾਤ ਦੀ ਬਹਾਰ ॥

ਬਰਖਿਲਾਫ਼, ਵਿ:—'ਬਿਰੁੱਧ' ਵੇਖੋ ॥

ਬਰਖੁਰਦਾਰ, ਵਿ:—ਪਿਆਰਾ ਪੁਤ੍ਰ, ਨੇਕ ਲੜਕਾ, ਬੀਬਾ ॥

ਬਰਖੁਰਦਾਰੀ, ਸ:—ਅਸੀਸ, ਛੋਟੇ ਨੂੰ ਪਿਆਰ ॥

ਬਰਗ, ਪੁ:—'ਵਰਗ' ਵੇਖੋ, ਰੋਟੀ ਦਾ ਟੁੱਕ ॥

ਬਰਗਲਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਅਵੇਰਨਾ, ਮਨਾਉਣਾ, ਸਮਝਾਉਣਾ, ਆਪਣੀ ਮੱਤੇ ਲਾਉਣਾ ॥

ਬਰਗਾ, ਪੁ:, ਵਿ:—'ਵਰਗਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਬਰੰਚ, ਸ:—ਵੱਡੇ ਸਕੂਲ ਨਾਲ ਲਗਦਾ ਛੋਟਾ ਸਕੂਲ ਜੋ ਉਸੇ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਹੋਵੇ ॥

ਬਰਛਾ, ਪੁ:—ਇਕ ਲੰਮਾ ਨੋਕਦਾਰ ਹਥਿਆਰ ॥

ਬਰਛੀ, ਸ:—ਛੋਟਾ ਬਰਛਾ ॥

ਬਰਛੀ ਮਾਰ, ਪੁ:—ਜੋ ਬਰਛੀ ਮਾਰੇ ॥

ਬਰਜਣਾ, ਬਰਜਾਉਣਾ } ਕ੍ਰਿ:—'ਵਰਜਣਾ' ਆਦਿਕ ਵੇਖੋ ॥

ਬਰੰਜੀ, ਸ:—ਬਹੁਤ ਛੋਟਾ ਕਿੱਲ ਜਾਂ ਮੇਖ ॥

ਬਰਤ, ਪੁ:—ਪੁੰਨ ਖੱਟਣ ਵਾਸਤੇ ਭੁੱਖਾ ਰਹਿਣਾ, ਰੀਤ, ਦਸਤੂਰ ॥

ਬਰਤ ਸਰਤ, ਪੁ:—ਹਿੱਸਾ, ਮੇਲਗੇਲ, ਵਰਤਾਰਾ, ਸਲੂਕ ॥

ਬਰਤਮਾਨ, ਵਿ:-ਜੋ ਹੁਣ ਵਰਤੀਦਾ ਹੈ, ਹੁਣ ਦਾ ਸਮਾ ॥

ਬਰਤਵਾਰਾ, ਪੁ:-ਰੀਤ, ਵਰਤਾਰਾ, ਢੰਗ, ਸਾਝ ॥

ਬਰਤਣ, ਪੁ:-ਭਾਂਡਾ ॥
ਸ:-ਵਰਤਾਰਾ, ਬਰਤ ਰੱਖਣ ਵਾਲੀ ॥

ਬਰਤਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਲੈਣ ਦੇਣ ਕਰਨਾ, ਕੰਮ ਲੈਣਾ ॥

ਬਰਤਾ, ਪੁ:-ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਲਿਖਣ ਵਾਲਾ ਲਕੜੀ, ਦਾ ਟੋਟਾ ॥

ਬਰਤਾਰਾ; ਪੁ:-ਹਿੱਸਾ, ਦਸਤੂਰ, ਰੀਤ, ਰਿਵਾਜ, ਚਲਨ ॥

ਬਰਤੀ, ਪੁ:-ਬਰਤ ਰੱਖਣ ਵਾਲਾ ॥

ਬਰਤੋਂ, ਸ:-ਲੈਣ ਦੇਣ, ਮੇਲਗੇਲ, ਸਾਂਝ ॥

ਬਰਦਾ, ਪੁ:-ਨੌਕਰ, ਗੁਲਾਮ ॥

ਬਰਦੀ, ਸ:-ਲੌਂਡੀ, ਗੋਲੀ, ਜੰਗੀ ਪੁਸ਼ਾਕ, ਇੱਕੋ ਜੇਹੀ ਪੁਸ਼ਾਕ ॥

ਬਰਨ, ਪੁ: ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਖਤ੍ਰੀ ਆਦਿਕ ਜਾਤਾਂ, ਰੰਗ, ਪੁਸ਼ਾਕ, ਢੰਗ, ਅੱਖਰ ॥

ਬਰਨ ਨਿਕਰੋ, ਪੁ:-ਜੋ ਜਾਤ ਪਾਤ ਦਾ ਬਿਚਾਰ ਨਾ ਕਰੇ ॥

ਬਰਨਣ, ਪੁ:—ਬਿਆਨ, ਕਥਾ, ਹਾਲ, ਵਿਥਿਆ (ਕਰਨਾ) ॥

ਬਰਨੀ, ਪੁ:-ਇੱਕ ਢਕਣਦਾਰ ਕੁੱਜ, ਵਿਆਹ ਤੋਂ ਪਹਿਲੇ ਜੋ ਕਪੜੇ ਆਦਿਕ ਮੁੰਡੇ ਵਾਲੇ ਕੁੜੀ ਨੂੰ ਭੇਜਦੇ ਹਨ ॥

ਬਰਫ਼, ਸ:—ਠੰਢ ਨਾਲ ਜੰਮਿਆ ਹੋਯਾ ਪਾਣੀ ॥

ਬਰਫ਼ਾਨੀ, ਵਿ:-ਬਰਫ਼ ਦਾ, ਬਰਫ਼ ਨਾਲ ਜਾਂ ਬਰਫ਼ ਵਰਗਾ ਠੰਢਾ ॥

ਬਰਫ਼ੀ, ਸ:-ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦੀ ਮਠਿਆਈ, ਖੋਏ ਦੀ ਟਿੱਕੀ ॥

ਬਰੱਬਰ
ਬਰੱਬਰੀ } 'ਬਰਾਬਰ' ਆਦਿਕ ਦੇਖੋ ॥

ਬਰਬਾਦ, ਵਿ:-ਤਬਾਹ, ਉਜੜਿਆ ਹੋਯਾ, ਜਿਸ ਦਾ ਨਾਸ ਹੋਗਿਆ ਹੋ ॥

ਬਰਬਾਦੀ, ਸ:-ਤਬਾਹੀ, ਮੱਤਿਆ ਨਾਸ, ਉੱਜੜ ਜਾਣਾ ॥

ਬਰਮ, ਪੁ:-'ਵਰਮ' ਦੇਖੋ ॥

ਬਰਮ੍ਹ, ਪੁ: 'ਬ੍ਰਹਮ' ਦੇਖੋ ॥

ਬਰਮਾ
ਬਰਮਾਉਣਾ
ਬਰਮੀ } 'ਵਰਮਾ' ਆਦਿਕ ਦੇਖੋ ॥

ਬਰਮੋਰ, ਸ:-ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦਾ ਮੋਟਾ ਉੱਨ ਦਾ ਕਪੜਾ ॥

ਬਰਯਾਮ, ਵਿ:-'ਵਰਿਆਮ' ਦੇਖੋ ॥

ਬਰਲ, ਪੁ:-ਮਸਤੀ, ਪਾਗਲ ਪੁਣਾ, ਬੇ ਸ਼ਰਮੀ (ਜਾਣਾ) ॥

ਬਰਲਾਟ, ਸਃ–ਬਕਵਾਸ, ਮੂਰਖਤਾਈ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ॥

ਬਰਵੱਟਾ, ਪੁਃ–'ਬਹੁੰਟਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਬਰਵਾ, ਪੁਃ–ਇਕ ਰਾਗਣੀ, ਕਵਿਤਾ ਦਾ ਇੱਕ ਢੰਗ ॥

ਬਰਵਾਲਾ, ਪੁਃ–ਮੁਸਲਮਾਨਾਂ ਦੀ ਇਕ ਨਿੱਕੀ ਜਾਤ, ਚੌਕੀਦਾਰ ॥

ਬਰਵਾਲੀ, ਸਃ—ਬਰਵਾਲਿਆਂ ਦੀ ਜਾਤ ਦੀ ਤੀਮਤ ॥

ਬਰੜ, ਪੁਃ–ਬਕਵਾਸ, ਝੂਠੀ ਸ਼ੇਖੀ (ਕਰਨਾ, ਮਾਰਨਾ), ਇਕ ਨੀਚ ਜਾਤ ਮੰਗਤਿਆਂ ਦੀ ॥

ਬਰੜਾ, ਪੁਃ–ਬਕਵਾਸ, ਜਿਸ ਮਨੁੱਖ ਦੀ ਗੱਲ ਦਾ ਵਸਾਹ ਨਹੀਂ ॥

ਬਰੜਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ–ਬਕਣਾ, ਨੀਂਦਰ ਵਿਚ ਬੋਲਣਾ ॥

ਬਰੜੀ, ਸਃ–ਬਕਵਾਦਣ, ਬਰੜ ਜਾਤ ਦੀ ਤੀਮਤ ॥

ਬਰਾ, ਪੁਃ–ਭਰਮ, ਕਲੰਕ, ਊਜ, ਝੂਠਾ ਦੋਸ (ਦੇਣਾ, ਲਾਉਣਾ) ॥

ਬਰਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ–ਬਾਲਕਾਂ ਨੂੰ ਪਰਚਾਉਣਾ, ਜੀ ਲਾਉਣਾ ॥

ਬਰਾ ਸੂਹੀ, ਸਃ–ਜੋ ਕਪੜੇ ਵਿਆਹ ਵਾਲੇ ਦਿਨ ਲਾੜੇ ਦਾ ਪੇਉ ਕੁੜੀ ਨੂੰ ਦੇਂਦਾ ਹੈ ॥

ਬ੍ਰਾਹਮਣ, ਪੁਃ } ਹਿੰਦੂਆਂ ਦੀ ਸਭ ਤੋਂ ਉੱਚੀ ਜਾਤ ॥
ਬ੍ਰਾਹਮਣੀ, ਸਃ }

ਬਰਾਗ, ਪੁਃ–ਸੰਸਾਰ ਤੋਂ ਉਦਾਸ ਰਹਿਣਾ, ਮੋਹ ਦਾ ਤਿਆਗ, ਤਪੱਸਿਆ ॥

ਬਰਾਗ ਲੈਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਸੰਸਾਰ ਦੇ ਸੁਖ ਛਡ ਦੇਣੇ ॥

ਬਰਾਗਣ, ਸਃ–ਬਰਾਗੀ ਮਤ ਦੀ ਤੀਮਤ, ਸਾਧੂਆਂ ਦਾ ਲਕੜੀ ਦਾ ਸਹਾਰਾ ਜਿਸ ਦੀ ਸ਼ਕਲ T ਹੈ ॥

ਬਰਾਗੀ, ਪੁਃ—ਸੰਸਾਰ ਤੋਂ ਉਦਾਸ, ਤਪੱਸੀ, ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦੇ ਫਕੀਰ ਜੋ ਮਾਸ ਸ਼ਰਾਬ ਨਹੀਂ ਛੋਂਹਦੇ ॥

ਬਰਾਛਾਂ, ਸਃ–(ਬਹੁਃ ਵਃ)–ਮੂੰਹ ਦੀਆਂ ਨੁੱਕਰਾਂ ॥

ਬਰਾਜਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ–ਸੋਭਾ ਨਾਲ ਬੈਠਣਾ, ਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣਨਾ, ਅਨੰਦ ਮਨਾਉਣਾ, ਸੁੰਦ੍ਰ ਹੋ ਜਾਣਾ, ਰਹਿਣਾ, ਵੱਸਣਾ ॥

ਬਰਾਜਮਾਣ, ਵਿਃ–ਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣ ਕੇ ਬੈਠਾ ਹੋਇਆ, ਚਮਕਦਾਰ, ਮੌਜੂਦ (ਹੋਣਾ) ॥

ਬਰਾਂਡਾ, ਪੁਃ–ਕਮਰੇ ਦੇ ਅੱਗੇ ਛੱਤੀ ਹੋਈ ਥਾਂ ॥

ਬਰਾਂਡੀ, ਸਃ–ਸਿਪਾਹੀਆਂ ਦਾ ਲੰਮਾ ਗਰਮ ਕੋਟ, ਇਕ ਸ਼ਰਾਬ ॥

ਬਰਾਣੀ ਜ਼ਮੀਨ, ਸਃ–ਮੀਂਹ ਦੇ ਆਸਰੇ ਜੋ ਧਰਤੀ ਹੈ ॥

ਬਰਾਤ, ਸਃ–ਜੰਞ, ਜਨੇਤ, ਹਿੱਸਾ, ਭਾਗ ॥

ਬਰਾਤੀ, ਪੁਃ–ਜਾਞੀ, ਜਨੇਤੀ ॥

ਬਰਾਦਰੀ, ਸਃ–ਇੱਕੋ ਜਾਤ ਦੇ ਲੋਕ, ਭਾਈ ਚਾਰਾ, ਸਕਾ ॥

ਬਰਾਬਰ, ਵਿ:-ਇੱਕੋ ਜੇਹਾ, ਇੱਕਸਾਰ, ਠੀਕ, ਸਿੱਧਾ, ਪੱਧਰਾ, ਮਿਲਦਾ, ਆਪਣੇ ਵਰਗਾ ਜਾਂ ਹਾਲ ਦਾ।

ਕ੍ਰਿ:-ਵਿ:-ਠੀਕ ਠੀਕ, ਸਿੱਧੀ ਤਰਾਂ, ਲਗਾਤਾਰ ॥

ਬਰਾਬਰੀ, ਪੁ:-ਬਰਾਬਰ ਹੋਣ ਦਾ ਗੁਣ, ਦਾਅਵਾ (ਕਰਨਾ) ॥

ਬਰਾੜ, ਪੁ:-ਬਠਿੰਡੇ ਦੇ ਇਲਾਕੇ ਦੇ ਜੱਟਾਂ ਦੀ ਇਕ ਜਾਤ ॥

ਬਰਾੜ ਬੰਸ, ਪੁ:-ਬਰਾੜ ਜਾਤ ਦਾ ॥

ਬਰਿਆਉਣ, ਕ੍ਰਿ:-ਆਸ ਜਾਂ ਮੁਰਾਦ ਪੂਰੀ ਹਣੀ, ਕੰਮ ਸਰਨਾ ॥

ਬਰ੍ਹੇਆਮ, ਵਿ:-ਤਕੜਾ, ਦਲੇਰ, ਬਹਾਦਰ ॥

ਬਰਿੱਚਾ, ਪੁ:-ਮੁਸਲਮਾਨਾਂ ਦੀ ਇਕ ਨੀਚ ਜਾਤ।

ਬ੍ਰਿਟਿਸ਼, ਵਿ:-ਸਰਕਾਰ ਅੰਗ੍ਰੇਜ਼ੀ ਜਾਂ ਅੰਗ੍ਰੇਜ਼ਾਂ ਦਾ (ਰਾਜ ਆਦਿਕ) ॥

ਬਰੀ, ਵਿ:-ਅਪਰਾਧ ਦੇ ਦੋਸ਼ ਤੋਂ ਛੁੱਟਣ ਵਾਲਾ (ਹੋਣਾ, ਕਰਨਾ) ॥

ਸ:-'ਵਰੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਬਰੀਕ, ਵਿ:-ਮਹੀਨ, ਪਤਲਾ, ਬਹੁਤ ਨਿੱਕਾ ॥

ਬਰੀਕੀ, ਸ:-ਬਰੀਕ ਹੋਣ ਦਾ ਗੁਣ ॥

ਬਰੂ, ਪੁ:-ਇਕ ਤਰਾਂ ਦਾ ਮੋਟਾ ਘਾਹ ॥

ਬਰੂਤ (ਦ), ਪੁ:-ਬੰਦੂਕ ਆਦਿਕ ਵਿੱਚ ਚੱਲਣ ਵਾਲਾ ਦਾਰੂ ॥

ਬਰੂਪੀਆ, ਪੁ:-ਜੋ ਬਹੁਤੇ ਰੂਪ ਧਾਰਨ ਕਰੇ, ਪਖੰਡੀ, ਇੱਕ ਜਾਤ ॥

ਬਰੂਰੀ, ਸ:-ਪਿੰਡੇ ਦੇ ਨਿੱਕੇ ਨਿੱਕੇ ਦਾਗ਼, ਚਟਾਕ, ਫਿੰਸੀਆਂ ਜਿੱਥੇ ਚੀਰ ਜਾਂ ਜੋਆਂ ਦੀ ਸਰਾਖ ਨਿਕਲਦੀ ਹੈ ॥

ਬਰੇਹੀ, ਸ:-ਜਿਸ ਧਰਤੀ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਵਰ੍ਹਾ ਨਾ ਵਾਹਿਆ ਜਾਵੇ ॥ *fallow*

ਬਰੇਠਣ, ਸ:
ਬਰੇਠਾ, ਪੁ: } ਧੋਬਣ, ਧੋਬੀ, ਜੋ ਕਪੜੇ ਧੋਵੇ ॥

ਬਰੇਤਾ, ਪੁ:
ਬਰੇਤੀ, ਸ: } ਪਾਣੀ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਸੁੱਕੀ ਰੇਤਲੀ ਧਰਤੀ ॥

ਬਰੋ (ਹੋ), ਸ:-ਅੰਨ, ਰਸਤ, ਖ਼ੁਰਾਕ ॥

ਬਰੋ ਬਰੋਬਰ, ਕ੍ਰਿ:-ਵਿ:-ਆਮ੍ਹੋ ਸਾਮ੍ਹਣੇ ॥

ਬਰੋਸਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਲੱਭਣਾ, ਹਾਸਲ ਕਰਨਾ ॥

ਬਰੋਜਾ, ਪੁ:-ਚੀਲ ਦੇ ਰੁੱਖ ਦੀ ਗੂੰਦ ॥

ਬਰੋਟਾ, ਪੁ:
ਬਰੋਟੀ, ਸ: } ਛੋਟਾ ਬੋਹੜ ਦਾ ਬੂਟਾ ਜਾਂ ਕਲ ॥

ਬਰੋਬਰ
ਬਰੋਬਰੀ } 'ਬਰਾਬਰ' 'ਬਰਾਬਰੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਬਲ, ਪੁ:-ਜ਼ੋਰ, ਵਲ, ਜ਼ੋਰ, ਮੋੜ, ਪੇਚ (ਬਲਦਾਰ = ਮੁੜਿਆ ਹੋਯਾ) ॥

ਸ:-ਕੁਰਬਾਨੀ, ਵਾਰੀ ਹੋਈ ਚੀਜ਼ ॥

ਬਲ ਸੂਰਾ, ਵਿ:-ਬਹੁਤ ਤਕੜਾ, ਡਾਢਾ ਜ਼ੋਰਾਵਰ ॥

ਬਲ ਖਾਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਮੁੜਨਾ, ਚੱਕਰ ਲਾਉਣਾ ਖਿਸਕਣਾ ॥

ਬਲ ਛਲ, ਪੁ:—ਧੋਖਾ, ਫਰੇਬ, ਮਕਰ ॥

ਬਲ ਦਾਨ, ਪੁ:—ਬਲ ਦੇਣ ਦਾ ਕੰਮ, ਕੁਰਬਾਨੀ ॥

ਬਲ ਦੇਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਮੋੜਨਾ, ਵੱਟਣਾ, ਵਾਰਨਾ, ਕੁਰਬਾਨ ਕਰਨਾ ॥

ਬਲ ਪੈਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਗੁੰਝਲਾਂ ਪੈ ਜਾਣੀਆਂ ॥

ਬਲ ਬੱਕਰਾ, ਪੁ:—ਦੇਵੀ ਦੀ ਭੇਟ ਕੀਤਾ ਹੋਇਆ ਬੱਕਰਾ ॥

ਬਲ ਬਲ ਜਾਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਬਲਿਹਾਰ ਜਾਂ ਕੁਰਬਾਨ ਹੋਣਾ ॥

ਬਲ ਭੇਖ, ਪੁ:—ਭੇਟ ਕੀਤੀ ਹੋਈ ਚੀਜ਼, ਨਕੀਮੀ ਸ਼ੈ, ਦੇਵਤੇ ਦੀ ਬਲੀ ਖਾਣ ਵਾਲਾ ॥

ਬਲ ਮਾਣ
ਬਲਵੰਤ (ਵਾਨ) } ਵਿ:—ਤਕੜਾ, ਬਲੀ, ਡਾਢਾ ॥

ਬਲ ਲੈਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਘੇਰਾ ਪਾਉਣਾ, ਦੁਵੱਲੇ ਹੋ ਜਾਣਾ ॥

ਬੱਲ, ਸ:—ਸੁਹਾਗੇ ਜਾਂ ਹਲ ਦਾ ਤਸਮਾ ॥
ਪੁ:—ਵੱਲ ॥
ਕ੍ਰਿ:-ਵਿ:—ਵੱਲ ॥

ਬਲੂਣਾ, ਪੁ:
ਬਲੂਣੀ, ਸ: } ਚੌੜੇ ਮੂੰਹ ਵਾਲਾ ਮਿੱਟੀ ਦਾ ਭਾਂਡਾ ॥

ਬਲਹਾਰ
ਬਲਹਾਰੀ } 'ਬਲਿਹਾਰ' ਆਦਿਕ ਵੇਖੋ ॥

ਬਲਕ
ਬਲਕਣ
ਬਲਕੇ } ਯੋਜਕ:—ਪਰ, ਸਗੋਂ, ਹੱਥੋਂ, ਹੋਰ ਬੀ ॥

ਬਲਕਾਰ, ਪੁ:—ਜ਼ੋਰ, ਤਾਕਤ, ਘਮੰਡ, ਹੰਕਾਰ ॥

ਬਲਖੀ, ਸ:—ਕਪੜੇ ਦੇ ਸਿਰੇ ਦੀ ਝਾਲਰ ॥

ਬਲਗਮ, ਸ:—ਰੇਸ਼ਾ, ਖੰਘ ਨਾਲ ਨਿਕਲਣ ਵਾਲੀ ਮੈਲ ॥

ਬਲਗਮੀ, ਵਿ:—ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਬਲਗਮ ਦਾ ਜ਼ੋਰ ਹੈ, ਖੰਘਲ ਵਾਲਾ, ਕਮਜ਼ੋਰ ॥

ਬਲਗਣ
ਬਲਗੁਣ } ਸ:—ਘੇਰਾ, ਬਾੜ, ਮਕਾਨ ਦੇ ਗਿਰਦੇ ਦਾ ਕੰਧ ॥

ਬਲਟੋਹ (ਹਾ), ਪੁ:
ਬਲਟੋਹੀ, ਸ: } 'ਬਟਲੋਹ' ਆਦਿਕ ਵੇਖੋ ॥

ਬਲਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਅੱਗ ਭੜਕਣੀ, ਜਗਣਾ, ਸੜਨਾ, ਘੇਰਾ ਪਾਉਣਾ, ਗਿਰਦੇ ਫਿਰਨਾ, ਬਲ ਦੇਣਾ ॥

ਬਲਦੀ ਵਿੱਚ ਤੇਲ ਪਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਅੱਗ ਜਾਂ ਕ੍ਰੋਧ ਨੂੰ ਭੜਕਾਉਣਾ ॥

ਬਲਦ
ਬਲਧ } ਪੁ:—ਬੈਲ, ਢੱਗਾ, ਸਾਨ੍ਹ ॥

ਬੱਲਮ, ਸ:—ਬਰਛਾ, ਨੇਜ਼ਾ, ਭਾਲਾ ॥

ਬੱਲਮਟੇਰ, ਪੁ:—ਆਪਣੀ ਖ਼ੁਸ਼ੀ ਨਾਲ ਜੋ ਸਿਪਾਹੀ ਬਣੇ ਅਤੇ ਤਲਬ ਨਾ ਲਏ ॥

ਬੱਲਮ ਬਰਦਾਰ, ਪੁ:—ਬੱਲਮ ਚੁੱਕਣ ਵਾਲਾ ॥

ਬੱਲਮ ਬਰਦਾਰੀ, ਸ:—ਬੱਲਮ ਬਰਦਾਰ ਦਾ ਕੰਮ ॥

ਬਲਮਾ, ਪੁ:—ਆਸ਼ਕ, ਪ੍ਰੀਤਮ, ਕੰਤ, ਖਸਮ ॥

ਬਲੱਯਾਂ, ਸ:—(ਬਹੁ:), ਬਲਾਈਆਂ, ਬਲਾਵਾਂ, ਮੁਸੀਬਤਾਂ ॥

ਬਲੱਲਾ, ਪੁ: / **ਬਲੱਲੀ,** ਸ: } ਮੂਰਖ, ਸਿੱਧਾ, ਭੋਲਾ, ਅੱਲ੍ਹੜ ॥

ਬਲਾ, ਪੁ:—ਵਲਾ, ਲੰਮੀ ਗੋਲ ਲਕੜੀ ॥

ਬਲਾ, / **ਬਲਾਇ** } ਸ:—ਮੁਸੀਬਤ, ਬਿਪਤਾ, ਔਖ, ਚੁੜੇਲ, ਭੂਤ ॥

ਵਿ:—ਤਗੜੇਲਾ (ਲੀ), ਝਗੜਾਲੂ, ਐਬ ਕੁਮਤ ॥

ਕੀ ਬਲਾ ਹੈ, ਤੁਛ ਜਾਂ ਨਕਾਰਾ ਮਨੁੱਖ ਹੈ ॥

ਬਲਾ ਤੋਂ, ਕ੍ਰਿ:, ਵਿ:—ਕੁਝ ਪਰਵਾਹ ਨਹੀਂ ॥

ਬਲਾ ਲੈਣਾ / **ਬਲਾਈਂ ਲੈਣਾ** } ਕ੍ਰਿ:—ਸਿਰ ਤੇ ਹੱਥ ਫਰਨਾ ॥

ਬੱਲਾ, ਪੁ:—ਗੇਂਦ ਨਾਲ ਖੇਡਣ ਵਾਲੀ ਛੱਟੀ ॥

ਬਲਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਜੀ ਪਰਚਾਉਣਾ ॥

ਬਲਾਇਤ / **ਬਲਾਇਤਣ** / **ਬਲਾਇਤੀ** } 'ਵਲਾਇਤ' ਆਦਿਕ ਵੇਖੋ ॥

ਬਲਾਈਂ, ਸ:—(ਬਹੁ:), ਬਹੁਤ ਬਲਾਵਾਂ ਜਾਂ ਮੁਸੀਬਤਾਂ ॥

ਮਰਦਾਂ ਦੀ ਦੂਰ ਬਲਾਈਂ, ਅਸੀਸ ਹੈ ਕਿ ਮਰਦਾਂ ਦੇ ਦੁਖ ਦੂਰ ਹੋਣ ਜਾਂ ਮਰਦਾਂ ਦੀ ਵਡਿਆਈ ਹੈ ॥

ਬਲਾਸ, ਪੁ:—ਖੁਸ਼ੀ, ਭੋਗ, ਅਨੰਦ ॥

ਬਲਾਜ, ਪੁ:—ਦਿਵਾਲੀ ਦੇ ਮਗਰੋਂ ਪਹਿਲੇ ਅਤੇ ਦੂਜੇ ਦਿਨ ਤਰਖਾਣਾਂ ਹੋਰਨਾਂ ਕਾਰੀਗਰਾਂ ਅਤੇ ਬ੍ਰਹਮਣਾਂ ਨੂੰ ਜੋ ਕੁਝ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇ ॥

ਬਲਾਲਾ / **ਬਲਾਲੇ** } ਕ੍ਰਿ:-ਵਿ:—ਮੇਰਾ ਰਾਹ ਹੈ (ਕਿ ਫਲਾਣਾ ਕੰਮ ਐਉਂ ਹੁੰਦਾ) ॥

ਬਲਿਸਟਰ, ਪੁ:—ਵਲੈਤੋਂ ਪਾਸ ਕਰਕੇ ਆਇਆ ਹੋਇਆ ਵਕੀਲ ॥

ਬਲਿਸਟਰੀ, ਸ:—ਵਲੈਤ ਦਾ ਵਕਾਲਤ ਦਾ ਇਮਤਿਹਾਨ ॥

ਬਲਿਹਾਰ, ਵਿ:—ਵਾਰਿਆ ਹੋਇਆ, ਕੁਰਬਾਨ, ਸਦਕੇ ॥

ਵਿਸਮਕ:—ਸ਼ਾਬਾਸ਼ੇ, ਧੰਨੇ, ਆਫਰੀਨ ॥

ਬਲਿਹਾਰਣ, ਸ:—ਕਪੜੇ ਆਦਿਕ ਰੰਗਣ ਵਾਲਾ ਡੰਡਾ ॥

ਬਲਿਹਾਰੀ, ਵਿ:—ਕੁਰਬਾਨ, ਸਦਕੇ, ਵਾਰੀ, ਘੋਲੀ ॥

ਬਲਿਹਾਰੀ ਜਾਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਕੁਰਬਾਨ ਹੋਣਾ ॥

ਬਲੀ, ਵਿ:—ਤਕੜਾ, ਜ਼ੋਰਾਵਰ ॥

ਸ:—ਕੁਰਬਾਨੀ, ਭੇਟਾ ॥

ਬਲੀ ਮਾਰਨੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਕੀਤੇ ਰੱਖਣਾ ॥

ਬੱਲੀ, ਸ:—ਪਿਆਰਾ ਬੱਚਾ (ਮਾਂਵਾਂ ਦੀ ਬੋਲੀ) ॥

ਬੱਲ੍ਹ, ਪੁ:—ਸਮਰਥ, ਚਤਰਾਈ, ਲਿਆਕਤ, ਢੰਗ ॥

ਬਲੂੰਗੜਾ (ਗਾ), ਪੁ: / **ਬਲੂੰਗੜੀ (ਗੀ),** ਸ: } ਬਿੱਲੀ ਦਾ ਬੱਚਾ ॥

ਬਲੂਣੀ, ਸ:—ਸੂਰ ਦੇ ਵਾਲਾਂ ਦੀ ਨਿੱਕੀ ਕੂਚੀ ॥

ਬਲੂੰਧਰ, ਪੁ:—ਬਿੱਲੀ ਦਾ ਪੰਜਾ ਮਾਰਨਾ, ਪੰਜੇ ਦਾ ਨਿਸ਼ਾਨ (ਸਟਣਾ, ਸਿੱਟਣਾ, ਮਾਰਨਾ) ॥

ਬਲੂੰਧਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਨਹੁੰਆਂ ਨਾਲ ਪਰੁੰਨਣਾ ॥

ਬਲੂਰ, ਪੁ:, ਸ:—ਵੇਖੋ, ਬਲੂੰਗੜਾ ॥

ਬੱਲੇ, ਵਿਸਮਕ:—ਸ਼ਾਬਾਸ਼ੇ, ਵਾਹ ਵਾਹ, ਅਸ਼ਕੇ ॥

ਬਲੇਦ, ਪੁ:, ਸ: / **ਬਲੇਦਾ,** ਪੁ: } ਬਲਦਾਂ ਦਾ ਵਿਕੰਠ ॥

ਬਲੇਦੀ, ਪੁ:—ਬਲਦਾਂ ਨੂੰ ਵੱਠਾ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ॥

ਬਲੇਰਾ, ਵਿ:—ਬਹੁਤ, ਵਡੀ, ਬਹੁਤ ਚਿਰ ॥
ਕ੍ਰਿ-ਵਿ:—ਬਹੁਤ ॥

ਬਲੇਵਾ, ਪੁ:—ਅਸਬਾਬ, ਕਪੜਾ ਲੱਤਾ ॥

ਬੱਲੈ, ਵਿਸਮਕ:—'ਬੱਲੇ' ਵੇਖੋ ॥

ਬਲੈਡਰ, ਪੁ:—ਫੁਟਬਾਲ ਦੇ ਅੰਦਰਲੀ ਰਬੜ ਦੀ ਥੈਲੀ ॥

ਬਲੈਤ, ਸ:—'ਵਲਾਇਤ' ਵੇਖੋ ॥

ਬਲੈਕਨਾ, ਪੁ:—ਪੱਟੀਆਂ ਉੱਤੇ ਲਿਖਣ ਵਾਲੇ ਰੰਗ ਦੀ ਕੁੱਜੀ ॥

ਬਲੋਚ, ਪੁ:—ਮੁਸਲਮਾਨਾਂ ਦੀ ਇੱਕ ਕੌਮ, ਊਠਾਂ ਵਾਲਾ ॥

ਬਲੋਚਣੀ, ਸ:—ਬਲੋਚ ਕੌਮ ਦੀ ਤ੍ਰੀਮਤ ॥

ਬਲੌਰ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਸ਼ੀਸ਼ੇ ਵਰਗਾ ਸਾਫ ਪੱਥਰ ॥

ਬਵੇਜਾ, ਪੁ:—ਦੋ ਉੱਤੇ ਪੰਜਾਹ ॥

ਬਵੱਟਾ, ਪੁ:—ਬਾਂਹ ਤੇ ਬੰਨ੍ਹਣ ਵਾਲਾ ਤਵੀਤ (ਮੜ੍ਹਿਆ ਹੋਇਆ) ॥

ਬਵਾ, ਸ:—ਫੈਲਣ ਵਾਲੀ ਬਿਮਾਰੀ, ਮਰੀ (ਪਲੇਗ), ਲਗਾਊ ਤੀਵੀਂ ॥

ਬਵਾਸੀਰ, ਸ:—ਇਕ ਰੋਗ ਜਿਸ ਵਿਚ ਝਾੜੇ ਫਿਰਨ ਵਾਲੀ ਥਾਂ ਉੱਤੇ ਮਹੁਕੇ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ॥

ਬਵਾਸੀਰ ਖੂਨੀ, ਸ:—ਜਿਸ ਬਵਾਸੀਰ ਵਿੱਚ ਮਹੁਕਿਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਲਹੂ ਨਿਕਲੇ ॥

ਬਵਾਸੀਰ ਬਾਦੀ, ਸ:—ਜਿਸ ਬਵਾਸੀਰ ਵਿੱਚ ਲਹੂ ਨ ਜਾਵੇ ॥

ਬਵੈਸੀਆ, ਪੁ:—ਜਿਸ ਨੂੰ ਬਵਾਸੀਰ ਦਾ ਰੋਗ ਹੈ ॥

ਬਵੈਨੀਆਂ, ਸ:—(ਬਹੁ:) ਬਵਾਸੀਰ ਦੇ ਮਹੁਕੇ ॥

ਬੜ, ਪੁ:,ਸ:—ਬੋਹੜ ਦਾ ਬਿਰਛ, ਬੰਗਾਲ ਦੀ ਬਜੀਰ ॥

ਬੜ੍ਹਕਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਗੱਜਣਾ (ਸ਼ੇਰ ਵਾਂਙ), ਭਾਰੀ ਅਵਾਜ਼ ਨਾਲ ਬੋਲਣਾ ॥

ਬੜਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਵੜਨਾ, ਅੰਦਰ ਜਾਣਾ ॥

ਬੜ ਬੜ
ਬੜ ਬੜਾਟ } ਸ:—ਬਕਵਾਦ, ਸ਼ੇਖੀ, ਬਿਅਰਥ ਗੱਲਾਂ (ਕਰਨਾ) ॥

ਬੜ ਬੜਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਬਕਣਾ, ਬਿਅਰਥ ਬੋਲਣਾ ॥

ਬੜ ਬੜੀਆ(ਜਾ), ਪੁ:—ਬੜ ਬੜ ਕਰਨ ਵਾਲਾ, ਬਕਵਾਦੀ ॥

ਬੜਬੋਲ, ਪੁ:
ਬੜਬੋਲਾ, ਪੁ:
ਬੜਬੋਲੀ, ਸ: } ਜੋ ਬੜੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਕਰੇ ਜਾਂ ਸ਼ੇਖੀਆਂ ਮਾਰੇ ॥

ਬੜਾ, ਪੁ:—ਦਾਲ ਦੀ ਤਲੀ ਹੋਈ ਟਿੱਕੀ ॥
ਵਿ:—ਵੱਡਾ, ਉੱਚਾ, ਬਹੁਤਾ, ਮਹਾਂ ॥

ਬੜਾ ਕੋਈਦਾ, ਵਿ:—ਡਾਢਾ, ਜ਼ੋਰਾਵਰ, ਸ਼ਰਾ-ਰਤੀ ॥

ਬੜਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਬਕਣਾ, ਸੁੱਤੇ ਪਏ ਬੋਲਣਾ ॥

ਬੜੀ, ਸ:
ਬੜੀਆਂ, ਸ:(ਬਹੁ:) } ਪੀਠੀ ਦੇ ਗੋਲੇ ਜੋ ਸੁਕਾ ਕੇ ਰਿੰਨ੍ਹਦੇ ਹਨ ॥

ਬੜੇਮਾਂ(ਵਾਂ), ਪੁ:—ਕਪਾਹ ਦਾ ਬੀ ॥

ਬਾ, ਸ:—'ਵਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਬਾਂ, ਸ:—ਖੂਹ ਜਾਂ ਹੌਦ ਜਿਸ ਦੇ ਪਾਣੀ ਤੱਕ ਪੌੜੀਆਂ ਹੋਣ ॥

ਬਾਂ ਬਾਂ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਲੋਕਾਂ ਅੱਗੇ ਭੇਤ ਦੱਸਦੇ ਫਿਰਨਾ, ਟੈਂ ਟੈਂ ਕਰਨਾ, ਬਕਣਾ, ਰੌਲਾ ਪਾਉਣਾ ॥

ਬਾ ਮਾਰਿਆ ਹੋਯਾ, ਵਿ:—ਪਾਗਲ, ਸੁਦਾਈ, ਝੱਲਾ ॥

ਬਾਉ, ਸ:—ਵਾਉ, ਹਵਾ, ਪੌਣ ॥

ਬਾਉਲੀ(ੜੀ), ਸ:—ਪੌੜੀਆਂ ਹੋਂਦਾਂ ਵਾਲਾ ਪਹਾੜੀ ਸੋਤਾ, ਜਿਸ ਖੂਹ ਨੂੰ ਪੌੜੀਆਂ ਹੋਣ ॥

ਬਾਇਆ
ਬਾਇਆਂ } ਪੁ:—ਢੋਲਕੀ, ਖੱਬੇ ਹੱਥ ਨਾਲ ਵਜਾਉਣ ਵਾਲਾ ਢੋਲ ॥
ਵਿ:—ਖੱਬਾ ॥

ਬਾਇਸੂਲ, ਪੁ:—ਬਾਈ ਕਰਕੇ ਢਿੱਡ ਦੀ ਪੀੜ ॥

ਬਾਇਬ ਕੋਣ, ਸ:—ਉੱਤਰ ਅਤੇ ਪੱਛਮ ਦੇ ਵਿਚ-ਕਾਰਲਾ ਪਾਸਾ ॥

ਬਾਈ, ਸ: ਪੁ:—ਬਾਦੀ, ਸਰੀਰ ਦੇ ਅੰਦਰਲੀ ਵਾਉ ਭਾਈ (ਅੰਬਾਲੇ ਦੇ ਅਲਾਕੇ), ਪਿਉ, ਦਾਦਾ (ਲੁਧਿਹਾਣੇ) ॥ ਬੀਬੀ (ਮਰਹਟਿਆਂ ਵਿਚ) ॥
ਵਿ:—ਦੋ ਉੱਤੇ ਵੀਹ ॥

ਬਾਈਸਿਕਲ, ਸ:—ਪੈਰਾਂ ਨਾਲ ਚਲਾਉਣ ਵਾਲੀ ਲੋਹੇ ਦੀ ਦੋ ਪਹੀਆ ਸਵਾਰੀ ॥

ਬਾਈਮਾਂ(ਵਾਂ), ਵਿ:—ਜੋ ਬਾਈਆਂ ਦੀ ਗਿਣਤੀ ਪੂਰੀ ਕਰੇ ॥

ਬਾਸ, ਪੁ:—ਰਹਿਣ ਦੀ ਥਾਂ ਜਾਂ ਹਾਲਤ ॥

ਬਾਂਸ, ਪੁ:—ਇਕ ਲੰਮਾ ਪਤਲਾ ਗੰਢਾਂ ਵਾਲਾ ਰੁੱਖ ਜੋ ਅਕਸਰ ਵਿੱਚੋਂ ਪੋਲਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ॥

ਬਾਂਸ ਤੇ ਚੜ੍ਹਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਬਦਨਾਮ ਹੋਣਾ ॥

ਬਾਂਸ ਤੇ ਚੜ੍ਹਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਬਦਨਾਮ ਕਰਨਾ ॥

ਬਾਂਸ ਫੋੜ, **ਬਾਂਸ ਫੋੜ** } ਪੁ:—ਬਾਂਸ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਜਾਤ ॥

ਬਾਸਕ ਨਾਗ, ਪੁ: **ਬਾਸਕ ਨਾਗਣੀ**, ਸ: } ਇੱਕ ਖਿਆਲੀ ਵੱਡਾ ਸੱਪ ਜਿਸ ਨੇ ਧਰਤੀ ਨੂੰ ਵਲਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ ॥

ਬਾਸਣ, ਪੁ:—ਬਰਤਨ, ਭਾਂਡਾ ॥

ਬਾਸਣੀ, ਸ:—ਲੱਕ ਨਾਲ ਬੰਨ੍ਹਣ ਵਾਲੀ ਲੰਮੀ ਭੀੜੀ ਗੁਥਲੀ ਜਿਸ ਵਿਚ ਰੁਪਏ ਆਦਿਕ ਰੱਖਦੇ ਹਨ ॥

ਬਾਸਨਾ, **ਬਾਸ਼ਨਾ** } ਸ:—ਮੁਸ਼ਕ, ਸੁਗੰਧ, ਇੱਛਿਆ, ਚਾਹ ॥

ਬਾਸਨੀਕ, ਵਿ:—ਰਹਿਣ ਵਾਲਾ ॥

ਬਾਸਰੀ, **ਬਾਂਸੁਰੀ** } ਸ:—ਮੁਰਲੀ, ਵੰਝਲੀ, ਬਜਾਉਣ ਵਾਲੀ ਬਾਂਸ ਦੀ ਪੋਰੀ ॥

ਬਾਂਸਲਾ, ਪੁ:—ਤਿਲਕ ਲਾਉਣ ਵਾਲਾ ਚਾਂਦੀ ਦਾ ਛੋਟਾ ਡਾਂਡਾ ॥

ਬਾਂਸਲੀ, **ਬਾਂਸੁਲੀ** } ਸ:—ਬਾਸਲੀ, ਬਾਂਸਰੀ (ਦੋਵੇਂ ਵੇਖੋ ॥

ਬਾਸ਼ਾ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਸ਼ਿਕਾਰੀ ਪੰਛੀ, ਚਲਾਕ ਆਦਮੀ ॥

ਬਾਸਾ, ਪੁ:—ਬਾਸ, ਰਹਿਣ ਦੀ ਥਾਂ ਜਾਂ ਹਾਲਤ ॥

ਬਾਂਸਾ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਬੂਟਾ ਜਿਸਦੇ ਪੱਤ੍ਰਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਲਾਲ ਰੰਗ ਨਿਕਲਦਾ ਹੈ ॥

ਬਾਸੀ, ਪੁ:—ਰਹਿਣ ਵਾਲਾ (ਜੀਕਾ ਬਾਸੀ ਆਦਿਕ) ॥

ਬੱਸੀ, ਵਿ:—ਪਹਿਆ, ਬਹੀ, ਚਿਰ ਦੀ ਰੱਖੀ ਹੋਈ ਚੀਜ ॥

ਬਾਂਸੀ ਸ:—ਡੋਲੀ ਨੂੰ ਸਹਾਰਨ ਵਾਲਾ ਬਾਂਸ, ਨਲ਼ਾ ॥

ਬਾਸੂ, ਪੁ:—ਬਾਸ ਕਰਨ ਵਾਲਾ, ਰਹਿਣ ਵਾਲਾ ॥

ਬਾਹ, ਸ:—ਤਾਕਤ, ਸਮਰਥ, ਬਲ, ਹਿੰਮਤ, ਵਾਹ ॥

ਬਾਂਹ, ਸ:—ਹੱਥ ਤੋਂ ਮੋਢੇ ਤੱਕ ਜੋ ਅੰਗ ਹੈ, ਸਹਾਰਾ, ਹਮੈਤੀ, ਭਾਈ ਭਰਾ, ਸਰਬੰਧੀ ॥

ਬਾਂਹਟੁੱਟਣੀ, **ਬਾਂਹ ਭੱਜਣੀ** } ਕ੍ਰਿ:—ਭਰਾ ਜਾਂ ਸੱਜਣ ਦਾ ਮਰ ਜਾਣਾ ॥

ਬਾਂਹ ਫੜਨੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਸਹਾਰਾ ਦੇਣਾ, ਬਚਾਉਣਾ ॥

ਬਾਹਗੜ, ਪੁ: **ਬਾਹਗੜੀ**, ਸ: **ਬਾਹਰੜ**, ਪੁ: } ਹਊਆ, ਇੱਕ ਖਿਆਲੀ ਡਰਾਉਣ ਵਾਲੀ ਸ਼ੈ ॥

ਬਾਹਗੜ ਬਿੱਲਾ, ਪੁ:—ਜੰਗਲੀ ਬਿੱਲੀ, ਹਊਆ। ਮੋਟਾ ਕੋਝਾ ਆਦਮੀ ॥

ਬਾਹਜ, ਅਵ:—ਬਿਨਾ, ਬਗੈਰ, ਛੱਡਕੇ ॥

ਪੁ:—ਮਿੱਟੀ ਦਾ ਡਲਾ, ਵਾਹਿਆ ਹੋਇਆ ਖੇਤ ॥

ਬਾਹਜੜਾ, ਪੁ:—'ਬਾਹਿੜਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਬਾਹਨਣੂ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਕਪੜਾ (ਚਿੱਤ ਮਿਤਾਲਾ)। ਬੰਦੋਬਸਤ ॥

ਬਾਹਨਣੂ ਕੰਨ੍ਹਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਪੱਕਾ ਬੰਦੋਬਸਤ ਕਰਨਾ ॥

ਬਾਹਮਣ, ਪੁ:—'ਬ੍ਰਾਹਮਣ' ਵੇਖੋ, ਇੱਕ ਚਿੱਟੇ ਅਤੇ ਲਾਲ ਰੰਗ ਦਾ ਪੰਛੀ ॥

ਬਾਹਮਣੀ, ਸ:—'ਬ੍ਰਾਹਮਣੀ' ਵੇਖੋ, ਇੱਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਕਿਰਲੀ, ਇੱਕ ਰੋਗ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਤ੍ਰਿੰਮਣੀਆਂ ਬਲ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ, ਅਨਾਜਾਂ ਦਾ ਰੋਗ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਪੱਤ੍ਰਾਂ ਉੱਤੇ ਚਿੱਟੇ ਦਾਗ ਪੈ ਜਾਂਦੇ ਹਨ॥

ਬਾਹਗਾ, ਪੁ:—ਬਾਈਆਂ ਪਿੰਡਾਂ ਦਾ ਅਲਾਕਾ॥

ਬਾਹਰ, ਪੁ:—ਅੰਦਰ ਦਾ ਉਲਟ, ਅਸਲ ਥਾਂ ਤੋਂ ਅਲੱਗ॥

ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—ਬੰਨੇ, ਪਰੇ, ਅਲਗ, ਦੂਰ॥

ਬਾਹਰ ਅੰਦਰ
ਬਾਹਰ ਭੀਤਰ } ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—ਸਭਨੀ ਥਾਈਂ

ਬਾਹਰ ਹੋਣ ਜਾਣਾ
ਬਾਹਰ ਫਿਰਨ ਜਾਣਾ } ਕ੍ਰਿ:—ਮੈਲ ਕਰਨ ਜਾਂ ਝਾੜੇ ਫਿਰਨ ਬਾਹਰ ਜਾਣਾ॥

ਬਾਹਰ ਹੋਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਪਰੇ ਰਹਿਣਾ, ਅਨਜੋੜ ਹੋਣਾ॥

ਬਾਹਰ ਕਰਨਾ
ਬਾਹਰ ਕੱਢਣਾ } ਕ੍ਰਿ:—ਸਾਥੋਂ ਛੇਕਣਾ, ਤਲਾਕ ਦੇਣਾ॥

ਬਾਹਰ ਥਾਂ, ਪੁ:—ਪਿੰਡ, ਗਰਾਂ॥

ਬਾਹਰ ਵਾਲਾ, ਪੁ:
ਬਾਹਰ ਵਾਲੀ, ਸ: } ਭੂਤ, ਚੁੜੇਲ॥

ਬਾਹਰ ਬਿੱਲਾ, ਪੁ:—ਜੰਗਲੀ ਬਿੱਲੀ, ਹਊਆ॥

ਬਾਹਰਲਾ, ਵਿ:—ਬਾਹਰ ਵਾਲਾ, ਬਾਹਰ ਦਾ॥

ਪੁ:—ਸੂਰ॥

ਬਾਹਰਾ, ਪੁ:—ਬਾਰਾਂ ਪਿੰਡ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਜਾਤ ਦੇ ਲੋਕ ਰਹਿਣ॥

ਵਿ:—ਬਾਹਰੋਂ ਉੱਗਲਾ ਰੋੜਾ (ਜੁੱਤੀ ਦਾ ਪੈਰ) ਵੱਖਰਾ, ਵਿਰੋਧੀ॥

ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—ਬਾਹਰੋਂ॥

ਬਾਹਰੀ, ਪੁ:—ਖਤ੍ਰੀਆਂ ਦੀਆਂ ਬਾਰਾਂ ਜਾਤਾਂ ਦਾ ਗੱਠ॥

ਬਾਹਰੂ, ਪੁ:—ਹੁਮੈਤੀ, ਮਦਤ ਕਰਨ ਵਾਲਾ॥

ਬਾਹਲਾ, ਪੁ:
ਬਾਹਲੀ, ਸ: } ਵਿ:—ਬਹੁਤ, ਬੜਾ, ਵਧੀਕ॥ ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—ਡਾਢਾ, ਅੱਤ॥

ਬਾਹਲੂ, ਪੁ:—ਹਊਆ, ਡਰ ਦਾ ਬਨਾਉਟੀ ਕਾਰਣ॥

ਬਾਹਾ, ਪੁ:—ਛੋਟੀ ਨਦੀ ਜਾਂ ਨਹਿਰ ਜੋ ਵੱਡੀ ਵਿੱਚੋਂ ਨਿਕਲੇ, ਰੰਬੇ ਜਾਂ ਕੁਹਾੜੇ ਦਾ ਮੁੱਠਾ, ਚੋੜਾਈ, ਮੁੱਲ॥

ਬਾਹਿੜਾ, ਪੁ:—ਹਿੰਦੂਆਂ ਦਾ ਤਿਹਾਰ ਜਿਸ ਦਿਨ ਦੇਵੀ ਨੂੰ ਪੂਜਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਗਿਆ ਅੰਨ ਖਾਂਦੇ ਹਨ॥

ਬਾਹੀ, ਸ:—ਮੰਜੇ ਦੇ ਲੰਮੇ ਪਾਸੇ ਦੀ ਲੱਕੜ, ਬਾਂਹ ਦਾ ਇੱਕ ਗਹਿਣਾ, ਪਾਸਾ, ਕਿਲੇ ਦੀ ਫਸੀਲ, ਖੇਤੀ ਦਾ ਕੰਮ॥

ਬਾਹੀ ਤਾਹੀ, ਸ:—ਮਾਘ ਦੇ ਮਹੀਨੇ ਦੇ ਮੁੱਢ ਵਿਚ ਦੇ ਦਿਨ॥

ਬਾਹੀ ਮੱਲਕੇ ਬੈਠਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਪਰਾਹੁਣੇ ਦਾ ਬਹੁਤ ਚਿਰ ਠਹਿਰਨਾ॥

ਬਾਹੀਆਂ (ਵਾਂ), ਵਿ:—'ਬਾਈਆਂ(ਵਾਂ)' ਵੇਖੋ।

ਬਾਹੁਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—'ਵਾਹੁਣਾ' ਵੇਖੋ॥

ਬਾਹੁਲੀ, ਸਃ—ਕੁਰਤੇ ਦੀ ਬਾਂਹ, ਅਸਤੀਨ, ਬੋਹਲੀ ॥

ਬਾਹੁੜਨਾ, ਕ੍ਰਿਃ—'ਬਹੁੜਨਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਬਾਹੁੜੀ, ਵਿਸਮਯਃ—ਦੁਹਾਈ, ਹਾਲ ਪੁਕਾਰ, ਫਰਿਆਦ ॥

ਬਾਹੇਵਾਹ, ਕ੍ਰਿਃ ਵਿਃ } 'ਵਾਹੋਵਾਹ' 'ਵਾਕ' ਵੇਖੋ ॥
ਬਾਕ, ਪੁਃ }

ਬਾਂਕ, ਸਃ—ਹੱਥ ਜਾਂ ਪੈਰ ਦਾ ਇਕ ਗਹਿਣਾ, ਗੋਖੜੂ, ਲਕੜੀ ਦੀ ਤਲਵਾਰ, ਘੋੜੂ ਛੇਕ ਵਾਲਾ ਭਾਂਡਾ ਰੰਮ ਦਾ ॥

ਬਾਂਕ ਪਟਾ, ਪੁਃ—ਲਕੜੀ ਦੀਆਂ ਤਲਵਾਰਾਂ ਦੀ ਖੇਡ ॥

ਬਾਂਕ ਪਨ } ਪੁਃ—ਬਾਂਕਾ ਹੋਣ ਦਾ ਗੁਣ, ਦਿਖਾਵਾ ॥
ਬਾਂਕ ਪੁਣਾ }

ਬਾਕਲਾ, ਪੁਃ—ਇਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਅਨਾਜ ॥

ਬਾਂਕਾ, ਵਿਃ—ਟੇਢਾ, ਸਰੀਰ ਨੂੰ ਸਜਾਉਣ ਵਾਲਾ, ਲੁੱਚਾ, ਸ਼ੌਕੀ ॥

ਬਾਕੀ, ਵਿਃ—ਜੋ ਬਚ ਰਹੇ, ਵਾਧੂ, ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ॥ ਪੁਃ—ਬਚੀ ਹੋਈ ਰਕਮ, ਦੇਣ ਵਾਲਾ ਹੁਦਾਰ, ਵਾਧਾ ॥

ਬਾਕੀ ਉਗਰਾਹੁਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਬਾਕੀ ਰਹਿੰਦਾ ਲੇਖਾ ਕੱਠਾ ਕਰਨਾ ॥

ਬਾਕੀ ਕੱਢਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਆਮਦਨ ਅਤੇ ਖਰਚ ਦਾ ਸਾਰਾ ਵੇਰਵਾ ਲਿਖਕੇ ਬਚਤ ਦੱਸਣੀ ॥

ਬਾਕੀ ਚਲੀ ਆਉਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਬਚੀ ਹੋਈ ਰਕਮ ਬਰਾਬਰ ਲੇਖੇ ਵਿੱਚ ਲਿਖੀ ਜਾਣੀ ॥

ਬਾਕੀ ਚੁਕਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਦੇਣ ਵਾਲਾ ਹੁਦਾਰ ਦੇਕੇ ਲੇਖਾ ਮੁਕਾਉਣਾ ॥

ਬਾਕੀ ਦੇ ਦਿਨ, ਪੁਃ—ਰਹਿਣ ਵਾਲਾ ਸਮਾ, ਉਮਰ ਦਾ ਰਹਿੰਦਾ ਹਿੱਸਾ ॥

ਬਾਕੀ, ਸਃ—ਕੈ, ਉਲਟੀ, ਉੱਪਰਛਲ (ਆਉਣੀ)॥

ਬਾਖੜਾ, ਵਿਃ—ਗਊ ਮੈਂਹ ਜਿਸ ਨੇ ਕੁਝ ਚਿਰ ਦੁੱਧ ਦਿੱਤਾ ਹੈ, ਗਾੜ੍ਹਾ ਦੁੱਧ ॥

ਬਾਖੜੀ, ਸਃ—ਕੱਚੇ ਅੰਬਾਂ ਦੇ ਟੁਕੜੇ ਸੁਕਾਏ ਹੋਏ ॥ ਅੰਬਾਖੜੀ ॥

ਬਾਗ, ਪੁਃ—ਫਲਾਂ ਵਾਲੀ ਫੁਲਵਾੜੀ, ਜਿਸ ਥਾਂ ਰੁੱਖ ਬਹੁਤ ਹੋਣ, ਬਾੜੀ, ਫੁਲਵਾੜੀ। ਸਃ—ਕਾਠੀ ਦੇ ਘੋੜੇ ਆਦਿਕ ਨੂੰ ਰੋਕਣ ਅਤੇ ਮੋੜਨ ਵਾਲਾ ਤਸਮਾ ॥

ਬਾਗ ਉਠਾਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਵਾਗਾਂ ਚੁੱਕ ਕੇ ਘੋੜਾ ਦੁੜਾਉਣਾ ॥

ਬਾਗ ਹੱਥੋਂ ਛੁੱਟਣੀ, ਕ੍ਰਿਃ—ਕਿਸੇ ਗੱਲ ਦਾ ਆਪਣੇ ਵੱਸ ਵਿੱਚ ਨਾ ਰਹਿਣਾ, ਮੌਕਾ ਖੁੰਝ ਜਾਣਾ ॥

ਬਾਗ ਖਿੱਚਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਰੋਕਣਾ, ਵੱਸ ਵਿੱਚ ਕਰਨਾ ॥

ਬਾਗ ਛੱਡਣੀ, ਕ੍ਰਿਃ—ਘੋੜੇ ਆਦਿਕ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਚਾਲੇ ਚੱਲਣ ਦੇਣਾ ॥

ਬਾਗ ਛੁੱਟ ਜਾਣੀ, ਕ੍ਰਿਃ—ਆਪਣਾ ਅਖਤਿਆਰ ਨਾ ਰਹਿਣਾ ॥

ਬਾਗ ਛੁਟ, ਵਿਃ—ਜੇਹੜਾ ਵੱਸ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ, ਜੋ ਨੱਠੇ ਦੌੜੇ ॥

ਬਾਗ ਡੋਰ,(ਰੀ) ਪੁਃ—ਗਲ ਦਾ ਰੱਸਾ ॥

ਬਾਗ ਢਿੱਲੀ ਛੱਡ ਦੇਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਅਖਤਿਆਰ ਦੇ ਦੇਣਾ ॥

ਬਾਗ ਪਰਵਾਰ, ਪੁਃ—ਬਾਲ ਬੱਚੇ, ਸੰਤਾਨ ॥

ਬਾਗ ਫੜਾਈ, ਸਃ—ਲਾੜੇ ਦੀ ਘੋੜੀ ਦੀ ਬਾਗ ਫੜਨ ਕਰਕੇ ਜੋ ਰਕਮ ਭੈਣਾਂ ਨੂੰ ਮਿਲੇ। ਘੋੜਾ ਖਰੀਦਣ ਵਾਲਾ ਸਈਸ ਨੂੰ ਜੋ ਬਖਸ਼ੀਸ਼ ਦੇਵੇ ॥

ਬਾਗ ਬਾਗ
ਬਾਗ ਬਾਗਾਂ } ਕ੍ਰਿਃ ਵਿਃ—ਖੁਸ਼, ਬਹੁਤ ਪਰਸੰਨ (ਹੋਣਾ) ॥

ਬਾਗ ਬਾਨ
ਬਾਗ ਵਾਨ } ਪੁਃ—ਬਾਗ ਦਾ ਰਾਖਾ, ਜੋ ਬੂਟਿਆਂ ਨੂੰ ਪਾਣੀ ਆਦਿਕ ਦੇਵੇ ॥

ਬਾਗ ਬਾਨੀ
ਬਾਗ ਵਾਨੀ } ਸਃ—ਬਾਗਬਾਨ ਦਾ ਕੰਮ ॥

ਬਾਗ ਮੋੜਨੀ, ਕ੍ਰਿਃ—ਚਾਲ ਬਦਲਣੀ, ਮੁੜਨਾ, ਸੀਤਲਾ ਦਾ ਜ਼ੋਰ ਘਟਣਾ ॥

ਬਾਗ ਵਾਲਾ, ਪੁਃ—ਬਾਗ ਦਾ ਮਾਲਕ, ਬਾਗਬਾਨ ॥

ਬਾਂਗ, ਸਃ—ਕੁੱਕੜ ਦਾ ਬੋਲਣਾ, ਨਮਾਜ਼ ਪੜ੍ਹਨ ਵਾਸਤੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਬੁਲਾਉਣ ਲਈ ਜੋ ਮੁਲਾਂ ਮੂੰਹੋਂ ਉੱਚੀ ਉੱਚੀ ਬੋਲਦੇ ਹਨ (ਦੇਣੀ) ॥

ਬਾਗਸੂਆ, ਪੁਃ—'ਬਕਸੂਆ' ਵੇਖੋ ॥

ਬਾਂਗਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਗੱਡੀ ਦੇ ਪਹੀਏ ਨੂੰ ਚਰਬੀ ਜਾਂ ਘਿਉ ਮਲਣਾ ॥

ਬਾਂਗਰ, ਪੁਃ—ਰੇਤਲਾ ਦੇਸ਼, ਰੋਹਤਕ ਜੀਂਦ ਆਦਿਕਾਂ ਦਾ ਅਲਾਕਾ ॥

ਬਾਂਗਰਨੀ
ਬਾਂਗਰਿਆਣੀ } ਸਃ—ਬਾਂਗਰ ਦੇਸ਼ ਦੀ ਰਹਿਣ ਵਾਲੀ ॥

ਬਾਂਗਰੂ, ਪੁਃ—ਬਾਂਗਰ ਦੇ ਅਲਾਕੇ ਦਾ ਰਹਿਣ ਵਾਲਾ ॥

ਬਾਗੜ, ਪੁਃ ਸਃ—ਚੀਰ ਜੋੜੀ ਜਾਂ ਡਾਂਗ ਦੇ ਸਿਰੇ ਦਾ ਵੱਢਾ, ਬੀਕਾਨੇਰ ਦੇ ਅਲਾਕੇ ਦਾ ਇਕ ਹਿੱਸਾ ॥

ਬਾਗੜਾ, ਪੁਃ—ਬਾਗੜ ਦੀ ਰੂੰ ਦੀ ਓਢਣੀ ਜਾਂ ਪਲੰਘ ਪੋਸ਼ ॥

ਬਾਗੜੀ
ਬਾਗੜੀਆ } ਪੁਃ—ਬਾਗੜ ਦਾ ਰਹਿਣ ਵਾਲਾ ॥

ਬਾਂਗਾ, ਪੁਃ—ਬਾਂਗ ਦੇਣ ਵਾਲਾ, ਵੱਡਾ ਲਾਟੂ ॥

ਬਾਂਗੀ, ਸਃ—ਤੁੰਮੀ ॥
ਪੁਃ—ਅਧਾਲੀ, ਪਾਲੀ ॥

ਬਾਂਗੀ, ਸਃ—ਛੋਟਾ ਲਾਟੂ ॥

ਬਾਂਗੂ, ਪੁਃ—ਬਾਂਗ ਦੇਣ ਵਾਲਾ ॥

ਬਾਘ ਪੁਃ
ਬਾਘਣੀ, ਸਃ } ਚਿੱਤ੍ਰਾ, ਸ਼ੇਰ, ਚਿੱਤ੍ਰਣੀ, ਸ਼ੇਰਨੀ ॥

ਬਾਘੰਬਰ, ਪੁਃ—ਹਰਨ ਜਾਂ ਚਿੱਤ੍ਰੇ ਦੀ ਖੱਲ ॥

ਬਾਘੜ ਬਿੱਲਾ, ਪੁ:—ਵੱਡੀ ਬਿੱਲੀ, ਜੰਗਲੀ ਬਿੱਲਾ, ਮੋਟਾ ਕੋਝਾ ਆਦਮੀ ॥ ਹਊਆ ॥

ਬਾਘੀ, ਪੁ:—ਗਿਲਟੀ, ਕੱਛਾਂ ਵਜਾਉਣੀਆਂ (ਪਾਉਣੀ) ॥

ਬਾਛ, ਸ:—ਵੰਡ ਮਾਮਲਾ ਜਾਂ ਮਸੂਲ ॥

ਬਾਛ ਬਿਗਾਰ, ਸ:—ਜਬਰਦਸਤੀ ਜੋ ਮਸੂਲ ਉਗਰਾਹਿਆ ਜਾਵੇ ਜਾਂ ਮਿਹਨਤ ਕਰਾਈ ਜਾਏ ॥

ਬਾਛਕ, ਪੁ:—ਮਸੂਲ ਵਾਲਾ ॥

ਬਾਛਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਪਰਖਣਾ, ਮਸੂਲ ਉਗਰਾਹੁਣਾ ॥

ਬਾਛੀ, ਸ:—ਹੇਠਲੇ ਦੰਦਾਂ ਦੇ ਜਬ੍ਹੇ ਦਾ ਇਕ ਪਾਸਾ ॥

ਬਾਛੀਆਂ ਖੁੱਲ੍ਹ ਜਾਣੀਆਂ, ਕ੍ਰਿ:—ਬਹੁਤ ਹੱਸਣਾ, ਖੁਸ਼ ਹੋਣਾ ॥

ਬਾਢ, ਸ:—'ਬਾੜ' ਵੇਖੋ ॥

ਬਾਢਣ, ਸ:—'ਵਾਢਣ' ਵੇਖੋ ॥

ਬਾਜ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਸ਼ਿਕਾਰੀ ਪੰਖੇਰੂ, ਬਾਜਾ, ਬਾਜੇ ਦਾ ਵਜਣਾ, ਬਾਜੀ ਜਾਂ ਖੇਲ ਕਰਨ ਵਾਲਾ (ਜੂਏ ਬਾਜ ਆਦਿਕ) ॥

ਕ੍ਰਿ ਵਿ:—ਫੇਰ, ਮੁੜ, ਹਟਕੇ ॥

ਬਾਜ ਆਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਮੁੜਨਾ, ਹਟਣਾ, ਛੱਡਣਾ ॥

ਬਾਜ ਗਾਜ, ਪੁ: ਸ:—ਬਾਜੇ, ਬਾਜੇ ਵਜਣੇ ॥

ਬਾਜਦਾਰ, ਪੁ:—ਬਾਜ ਪਾਲਣ ਜਾਂ ਰੱਖਣ ਵਾਲਾ ਸ਼ਿਕਾਰੀ ॥

ਬਾਜ ਰਹਿਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਕੋਈ ਕੰਮ ਨਾ ਕਰਨਾ, ਦੂਰ ਰਹਿਣਾ ॥

ਬਾਜ ਰੱਖਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਰੋਕਣਾ, ਹਟਾਉਣਾ, ਮੋੜਨਾ ॥

ਬਾਜਰਾ, ਪੁ: }
ਬਾਜਰੀ, ਸ: } ਇੱਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਮੋਟਾ ਅਨਾਜ ॥

ਬਾਜਾ, ਪੜ:—ਕੋਈ, ਵਿਰਲਾ ॥

ਬਾਜਾ, ਪੁ:—ਵੱਜਣ ਵਾਲੀ ਚੀਜ਼ (ਤਬਲਾ ਸਰੰਗੀ ਆਦਿਕ) ਮੂਰਖ, ਝੱਲਾ ਮਨੁੱਖ ॥

ਬਾਜਾ ਗਾਜਾ, ਪੁ:—ਸਭ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਬਾਜੇ ॥

ਬਾਜਾ ਬਜਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਬਾਜੇ ਵਿੱਚੋਂ ਅਵਾਜ਼ ਕੱਢਣੀ ॥

ਬਾਜੀ, ਸ:—ਖੇਡ, ਖੇਡ ਵਿਚ ਜੋ ਸ਼ਰਤ ਲਾਈ ਜਾਵੇ; ਦਾਉ, (ਹਾਰਨੀ, ਖੇਡਣੀ, ਜਿੱਤਣੀ, ਲਾਉਣੀ) ॥

ਬਾਜੀ ਜਿੱਤਣੀ }
ਬਾਜੀ ਲੈ ਜਾਣੀ } ਕ੍ਰਿ:—ਕੰਮ ਸਿਰੇ ਚਾੜ੍ਹ ਦੇਣਾ, ਸਭ ਤੋਂ ਵਧਣਾ ॥

ਬਾਜੀਗਰ, ਪੁ:—ਬਾਜੀਆਂ ਪਾਉਣ ਵਾਲਾ, ਨਟ, ਰੱਸੇ ਉੱਤੇ ਨੱਚਣ ਆਦਿਕ ਦੇ ਕਰਤਬ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ॥

ਬਾਜੀ ਪਾਉਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਸਿਰਦੇ ਭਾਰ ਸਰੀਰ ਨੂੰ ਉਲਟਾਉਣਾ ॥

ਬਾਜੀ, ਸ:—ਮੂਰਖ ਤੀਮਤ, ਝੱਲੀ ॥

ਬਾੱਜੂਰ, ਪੁ:—ਝੱਲਾ, ਬੁੱਧੂ, ਬੇ ਸਮਝ ॥

ਬਾਜ਼ੂ, ਪੁ:—ਬਾਂਹ, ਪਰ, ਬੂਹੇ ਦਾ ਹਿੱਸਾ, ਬਾਹੀ, ਭਰਾ, ਸਾਥੀ ॥

ਬਾਜ਼ੂਬੰਦ, ਪੁ:—ਬਾਂਹ ਦਾ ਗਹਿਣਾ, ਬਹੁੱਟਾ ॥

ਬਾਜ਼ੇ, ਵਿ:—ਕੋਈ ਕੋਈ, ਥੋੜ੍ਹੇ, ਵਿਰਲੇ, ਕਈ ॥

ਬਾਝ(ਝੋਂ), ਅਵ:—ਨਾਂ ਹੋਣ ਕਰਕੇ, ਬਿਨਾ, ਬਗੈਰ, ਛੁੱਟ ॥

ਬਾਟ, ਸ:—ਰਾਹ,ਪੰਧ, ਪੈਂਡਾ, ਵਿੱਥ, ਦੂਰੀ ॥

ਬਾਂਟਾ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਵੱਡਾ ਚੌੜਾ ਪਿੱਤਲ ਜਾਂ ਲੋਹੇ ਦਾ ਭਾਂਡਾ, ਹਿੱਸਾ, ਵੰਡ, ਕਰੀਰ ਦਾ ਹਰਾ ਫਲ ॥

ਬਾਂਟੀ, ਸ:—ਛੋਟਾ ਬਾਂਟਾ, ਸਿਪਾਹੀਆਂ ਦੀ ਵਾਧੂ ਰਸਤ ॥

ਬਾਂਡ, ਸ:—ਘਾਟਾ, ਟੋਟਾ, ਨੁਕਸਾਨ ॥

ਬਾਂਡਾ
ਬਾਂਡੀ, } ਵਿ:—ਜਿਸ ਦੀਆਂ ਲੱਤਾਂ ਜਾਂ ਹੱਥ ਵਿੰਗੇ ਹੋਣ ॥

ਬਾਂਡੀ, ਸ:—ਜਿਸ ਲਾਠੀ ਦੇ ਥੱਲੇ ਲੋਹੇ ਦੇ ਕੜੇ ਹੋਣ ॥

ਬਾਡੀ ਗਾਰਡ, ਪੁ:—ਕਿਸੇ ਦੇ ਸਰੀਰ ਦੀ ਰਾਖੀ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਸਿਪਾਹੀ ॥

ਬਾਢ, ਸ:—ਕੱਟਣ ਵਾਲੇ ਹਥਿਆਰ ਦਾ ਕੰਢਾ, ਧਾਰ, ਕੱਟਣ ਦਾ ਕੰਮ, ਬਹੁਤਾ ਖਾਣਾ ॥

ਬਾਂਢਾ, ਪੁ:—ਬੱਢਣ ਦਾ ਨਿਸ਼ਾਨ, ਛੇਕ, ਬੱਢਣ ਵਾਲਾ ॥

ਬਾਂਢਾ, ਵਿ:—'ਬਾਂਕਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਬਾਢੀ, ਸ:—'ਵਾਢੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਬਾਂਢੀ, ਪੁ:—ਤਰਖਾਣ ॥

ਬਾਢੂ, ਪੁ:—'ਵਾਢੂ' ਵੇਖੋ ॥

ਬਾਣ, ਪੁ:—ਮੁੰਜ ਦੀ ਰੱਸੀ, ਤੀਰ, ਇਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਕੁੱਤਾ, ਇਕ ਪਹਾੜੀ ਰੁੱਖ, ਘੇਉ ਦੀ ਸੜ੍ਹਿਆਂਧ ॥

ਸ:—ਹੈਸੀਅਤ, ਵਾਹੀ, ਸੁਭਾਉ (ਪੰਜਾਬੀ), ਘਾਟਾ (ਲੌਗਣੀ) ॥

ਬਾਣਾ, ਪੁ:—ਕੰਮ, ਕਾਰ, ਰੁਜ਼ਗਾਰ, ਵਰਦੀ, ਕਪੜੇ ਦੀ ਚੌੜਾਈ ਵਿੱਚ ਉਣੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਸੂਤ ਦੀਆਂ ਤਾਰਾਂ, ਪੁਸ਼ਾਕ (ਸਿੱਖਾਂ ਦੀ ਬੋਲੀ)॥

ਬਾਣੀ, ਸ:—ਬੋਲੀ, ਬਚਨ, ਕੌਲ, ਸ਼ਬਦ, ਸੰਤਾਂ ਜਾਂ ਸਤਗੁਰਾਂ ਦੇ ਵਾਕ, ਸਿੱਖਾਂ ਦਾ ਨਿੱਤ ਨੇਮ। ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਵਿੱਚ ਜੋ ਲਿਖਿਆ ਹੈ

ਬਾਤ, ਸ:—ਗੱਲ ਕੱਥ, ਬਚਨ, ਮਾਮਲਾ, ਕਹਾਣੀ, ਬੁਝਾਰਤ ॥

ਬਾਤਸ਼ਾਹ, ਪੁ:—ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡਾ ਹਾਕਮ, ਮੁਸਲਮਾਨ ਰਾਜਾ। ਦੇਸ ਦਾ ਮਾਲਕ ॥

ਬਾਤਨ, ਪੁ:—ਅੰਦਰ, ਗੁੱਝੀ ਥਾਂ, ਦਿਲ, ਮਨ ॥

ਬਾਤਰੀ, ਸ:—ਮੋਰਚਾ ਦਮਦਮਾ, ਤੋਪਖਾਨਾ ॥

ਬਾਤਲੀ, ਸ:—ਫਿੱਕੇ ਗੱਲ, ਨਕਾਰੀ ਬਾਤ ॥

ਬਾਤੂਨ, ਪੁ:ਸ: }
ਬਾਤੂਨਣ, ਸ:
ਬਾਤੂਨੀ, ਪੁ:
ਬਾਤੂਨੀਆ, ਪੁ: } ਜੋ ਬਾਤਾਂ ਜਾਂ ਗੱਲਾਂ ਬਹੁਤ ਕਰੇ ॥

ਬਾਥਰਾ, ਪੁ:—ਅੰਦਰਸ ਨਾਲ ਸੀਤਾ ਹੋਇਆ ਰਜਾਈ ਜਾਂ ਤੁਲਾਈ ਦਾ ਅੰਬਰਾ ਜਿਸ ਵਿਚ ਅਜੇ ਰੂੰ ਨਹੀਂ ਪਾਈ ॥

ਵਿ:—ਖਾਲੀ (ਅਬਰਾ ਅੰਦਰਸ ਨਾਲ ਸੀਤਾ ਹੋਇਆ) ॥

ਬੱਥੂ, ਪੁ:—ਇਕ ਮਸ਼ਹੂਰ ਸਾਗ ॥

ਬਾਦ, ਪੁ:—ਇੰਦ੍ਰੀਆਂ ਦਾ ਇਕ ਰੋਗ, ਝਗੜਾ, ਬਹਿਸ, ਚੰਗੀ ਧਾਤ ਵਿਚ ਖੋਟੀ ਦਾ ਮੇਲ ॥

ਅਵ:—ਪਿੱਛੋਂ ॥

ਵਿ:—ਨਾ ਮਨਜ਼ੂਰ, ਬਿਅਰਥ, ਨਿਕੰਮਾ ॥

ਬਾਂਦ, ਸ:—ਬੰਧਨ, ਕੈਦ, ਫਸ ਜਾਣਾ ॥

ਬਾਦਸ਼ਾਹ, ਪੁ:—'ਬਾਤਸ਼ਾਹ' ਵੇਖੋ, ਮਾਲਕ, ਸਾਈਂ ॥

ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਜ਼ਾਦਾ, ਪੁ:—ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਦਾ ਪੁਤ੍ਰ ।

ਬਾਦਸ਼ਾਸ ਜ਼ਾਦੀ, ਸ:—ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਦੀ ਧੀ ॥

ਬਾਦਸ਼ਾਹਤ, ਬਾਦਸ਼ਾਹੀ, ਸ:—ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਦਾ ਅਖਤਿਆਰ, ਰਾਜ, ਹਕੂਮਤ ॥

ਬਾਦਸ਼ਾਹੀ, ਵਿ:—ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਦਾ, ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਵੱਲੋਂ ॥

ਬਾਂਦਰ, ਪੁ:, **ਬਾਂਦਰੀ,** ਸ:—ਮਨੁੱਖ ਵਰਗਾ ਮਸ਼ਹੂਰ ਜਨੌਰ, ਮੂਰਖ ॥

ਬਾਦਲਾ, ਪੁ:—ਜ਼ਰੀ ਦੇ ਕੰਮ ਵਾਲਾ ਕਪੜਾ ।

ਬਾਂਦਰ, ਪੁ:—ਸੂਰਾ, ਤੌਫੀਕ, ਸਮਰਥ, ਬਹੁਤ ਹੱਛੀ ਸ਼ੈ ॥

ਬਾਂਦਾਂ, ਵਿ:—ਵੱਖਰਾ, ਅਲੱਗ, ਇਕ ਪਾਸੇ (ਰਹਿਣਾ) ॥

ਬਾਦੀ, ਸ:—ਸਰੀਰ ਵਿਚ ਦੀ ਵਾਈ, ਵਾਈ ਦਾ ਰੋਗ ॥

ਬਾਂਦੀ, ਸ:—ਗੋਲੀ, ਟਹਿਲਣ, ਦਾਸੀ ॥

ਬਾਦੀਆ, ਬਾਦੀਯਾ, ਪੁ:—ਮਿੱਟੀ ਜਾਂ ਤਾਂਬੇ ਆਦਿਕ ਦਾ ਵੱਡਾ ਪਿਆਲਾ ॥

ਬਾਦੀਆਂ, ਸ:—ਸੌਂਫ (ਅਰਕ ਬਾਦੀਆਂ) ॥

ਬਾਧ, ਸ:—'ਵਾਧ' ਵੇਖੋ ॥

ਬਾਂਧ, ਸ:—ਰੋਕ, ਅਟਕਾਉ, ਕਿਸੇ ਕੰਮ ਦਾ ਇਕਰਾਰ, ਕਿਸੇ ਸੌਦੇ ਵਿਚ ਠਹਿਰਾਇਆ ਹੋਇਆ ਭਾਉ, ਸਦਾ ਦਾ ਨਿਰਖ ॥

ਬਾਂਧਣੂੰ, ਪੁ:—'ਬਾਹਨਣੂੰ' ਵੇਖੋ ॥

ਬੱਧਾ, ਪੁ:—'ਵੱਧਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਬਾਂਧਾ, ਪੁ:—ਰੋਕ ਰਕਮ ਦੇ ਬਦਲੇ ਜੋ ਚੀਜ਼ ਅੱਡ ਕੀਤੀ ਜਾਵੇ, ਜਾਇਦਾਦ ਦਾ ਜੋ ਹਿੱਸਾ ਧਰਮ ਅਰਥ ਰੱਖਿਆ ਹੋਵੇ, ਬਚਨ ਪੂਰਾ ਕਰਨ ਲਈ ਜੋ ਲਾਲ ਧਾਗਾ ਗਲ ਵਿਚ ਪਾਇਆ ਜਾਵੇ, ਜਿਸ ਸ਼ੈ ਦਾ ਆਮ ਤੌਰ ਤੇ ਵਿਕਣਾ ਬੰਦ ਹੋਵੇ ॥

ਬੱਧੂ, ਬੱਧੋ, 'ਵੱਧੂ' 'ਵੱਧੋ' ਵੇਖੋ ॥

ਬਾਨ੍ਹਣੂੰ, ਪੁ:—'ਬਾਹਨਣੂੰ' ਵੇਖੋ ॥

ਬਾਨਮੇਂ (ਵੇਂ), ਵਿ:—ਦੋ ਉੱਤੇ ਨੱਵੇ ॥

ਬਾਨਾ, ਪੁ:—ਸਮਿਆਨ ਅਸਬਾਬ, ਹਥਿਆਰ, ਬੰਦੋਬਸਤ ॥

ਬਾਨਾ ਬੰਨ੍ਹਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਘਰ ਉਸਾਰਨ ਲਈ ਸਬ ਚੀਜ਼ ਵਸਤ ਤਿਆਰ ਕਰ ਛੱਡਣੀ, ਵਿਆਹ ਕਰਨਾ ॥

ਬਾਨੀਆਂ / **ਬਾਨੀਦਾ** } ਪੁ:—ਇੱਕ ਜਾਤ, ਦੁਕਾਨਦਾਰ, ਸੂਮ, ਡਰਾਕਲ ॥

ਬਾਪ, ਪੁ:—ਪਿਉ, ਜਿਸ ਮਰਦ ਦੀ ਉਲਾਦ ਹੋਵੇ ॥

ਬਾਪਨਾ / **ਬਾਪਰਨਾ** } ਕ੍ਰਿ:—ਕੋਈ ਗੱਲ ਹੋ ਜਾਣੀ, ਭਾਣਾ ਵਰਤਣਾ, ਮਨ ਵਿੱਚ ਆਉਣਾ ॥

ਬੱਪੂ, ਪੁ:—ਬਾਪ, ਪਿਉ (ਗੁਆਰੀ ਬੋਲੀ) ॥

ਬਾਫਤਾ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦਾ ਮੋਟਾ ਅਤੇ ਚੰਗਾ ਰਸ਼ਮੀ ਕਪੜਾ ॥

ਬਾਬ, ਪੁ:—ਗੱਲ, ਢੰਗ, ਹਾਲ, ਵਿਆਉ ॥
ਅਵ:—ਬਾਬਤ ॥

ਬਾਬ ਕਰਨੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਬੁਰਾ ਭਲਾ ਕਹਿਣਾ, ਮੰਦਾ ਬੋਲਣਾ ॥

ਬਾਬਤ, ਪੁ: ਸ:—ਗੱਲ, ਮਾਮਲਾ (ਕੀ ਬਾਬਤ ਹੈ, ਕੋਈ ਵੱਡੀ ਗੱਲ ਨਹੀਂ) ॥
ਅਵ:—ਵੱਲੋਂ, ਲਈ, ਵਾਸਤੇ, ਹੱਕ ਵਿੱਚ, ਸਬੰਧ ਕਰਕੇ ॥

ਬਾਬਰੀਆਂ, ਸ:—(ਬ) ਵ 'ਬਾਵਰੀਆਂ' ਵੇਖੋ ॥

ਬਾਬਲ, ਪੁ:—ਪਿਉ (ਕੁੜੀਆਂ ਦੀ ਬੋਲੀ) ॥

ਬਾਬੜਿੰਗ, ਸ:—ਬਾਦੀ ਦੂਰ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਇੱਕ ਦੁਆ ॥

ਬਾਬਾ, ਪੁ:—ਪਿਉ, ਪਿਉ ਦਾ ਪਿਉ, ਬੁੱਢਾ ਮਰਦ, ਵੱਡਾ ਮਹੰਤ, ਵੱਡੇ ਲਈ ਆਦਰ ਦਾ ਬਚਨ, ਘਰ ਦਾ ਮਾਲਕ (ਫਕੀਰਾਂ ਦੀ ਬੋਲੀ), ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ॥

ਬਾਬੂ, ਪੁ:—ਆਦਰ ਦਾ ਬਚਨ, ਲਾਲਾ, ਮੁਨਸ਼ੀ ਅੰਗ੍ਰੇਜ਼ੀ ਪੜ੍ਹਿਆ ਹੋਇਆ, ਦਫ਼ਤਰ ਵਿੱਚ ਨੌਕਰ, ਬੰਗਾਲੀ ॥ ਬਾਪੂ ॥

ਬਾਮ, ਸ:—ਰਾਗ ਦੀ ਇੱਕ ਮੱਧਮ ਲਯ, ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦੀ ਮੱਛੀ ॥

ਬਾਮੁਣ, ਪੁ: / **ਬਾਮੁਣੀ**, ਸ: } 'ਬਾਹਮਣ' 'ਬਾਹਮਣੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਬਾ ਮਾਰਿਆ ਹੋਇਆ, ਵਿ:—ਪਾਗਲ, ਸੁਦਾਈ ॥

ਬਾ ਮਾਰੇ ਜਾਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਹੋਸ਼ ਨਾ ਰਹਿਣੀ, ਪਾਗਲ ਹੋ ਜਾਣਾ ॥

ਬਾਯਬੀ, ਸ:—ਉੱਤਰ ਅਤੇ ਪੱਛੋਂ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰਲੀ ਤਰਫ ॥

ਬਾਯਾ(ਯੋਂ), ਪੁ:—ਚੌੜਾਈ, ਚੁਫੇਰਾ ॥

ਬਾਰ, ਪੁ:—ਬੂਹਾ, ਭਾਂਡੇ ਦਾ ਮੂੰਹ, ਕਮ ਵਿੱਚ ਲਿੱਤਾਂ ਆਦਿਕ ਦੀ ਤਹਿ, ਵਾਰੀ, ਸੰਦ, ਪਸੂਆਂ ਦਾ ਖਾਜਾ (ਘਾਹ, ਦਾਣਾ) ॥
ਸ:—ਮੌਕਾ, ਵੇਲਾ, ਲੜਾਈ ਵਿੱਚ ਜੋਸ਼ ਦੇਣ ਵਾਲਿਆਂ ਦੀ ਵਰਿਆਮਾਂ ਦਾ ਗੀਤ, ਜੰਗਲ, ਸੁੰਞਾ ਦੇਸ, ਲਾਇਲਪੁਰ ਦਾ ਇਲਾਕਾ ॥

ਬਾਰਸ਼, ਸ:—ਬਰਖਾ, ਮੀਂਹ, ਝੜੀ ॥

ਬਾਰਕ ਮਾਸਟਰੀ, ਸ:—ਸਰਕਾਰੀ ਅਮਾਰਤਾਂ ਸੜਕਾਂ ਆਦਿਕ ਬਨਾਉਣ ਵਾਲਿਆਂ ਦਾ ਮਹਿਕਮਾ ॥

ਬਾਰਖੀ, ਸ:—'ਵਰ੍ਹੀਣਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਬਾਰਤਾ, ਸ:—ਕਥਾ, ਕਹਾਣੀ, ਗੱਲਾਂ ਬਾਤਾਂ, ਬਿਆਨ ॥

ਬਾਰਨ ਬਾਰ, ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—ਬਾਰੰਬਾਰ, ਘੜੀਮੁੜੀ ॥

ਬਾਰਨਾ, ਪ:
ਬਾਰਨੀ, ਸ: } 'ਵਾਰਨਾ' 'ਵਾਰਨੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਬਾਰ ਬਾਰ
ਬਾਰੰਬਾਰ
ਬਾਰਮਬਾਰ } ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—ਘੜੀ ਮੁੜੀ, ਬਹੁਤ ਵਾਰ ॥

ਬਾਰਾ, ਵਿ:—ਬਰਾਬਰ (ਦਸਾਂ ਸੇਰਾਂ ਦਾ ਬਾਰਾ) ॥

ਪੁ:—ਰੀਮ ਦਾ ਤੋਲ, ਸਮਾ, ਪਿੱਛੇ ਨੂੰ ਲਾਉਣ ਵਾਲਾ ਜਾਂ ਤਾਰ ਖਿੱਚਣ ਵਾਲਾ ਇਕ ਜੰਤ੍ਰ, ਮਿਕਦਾਰ, ਕੰਮ, ਅੰਤ, ਜਿਸ ਦਾ ਅੰਤ ਦਾ ਵੇਲਾ ਹੈ ॥

ਬਾਰੇ ਆਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਮੇਲ ਦਾ ਹੋਣਾ, ਟਾਕਰਾ ਕਰ ਸਕਣਾ ॥

ਅਗਲੇ ਬਾਰ ਦਾ
ਕਿਸੇ ਬਾਰੇ ਦਾ } ਵਿ:—ਬਹੁਤ ਚਿਰ ਦਾ, ਪਿਛਲੇ ਸਮੇਂ ਦਾ ॥

ਅਗਲੇ ਬਾਰੇ ਹੋਕੇ ਬਹਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਮਰਦੇ ਰ ਬਚਣਾ ॥

ਬਾਰਾ ਖਾ ਸੱਕਣਾ (ਖਾਣਾ), ਕ੍ਰਿ:—ਪੁੱਗਣਾ, ਨਿਭਣਾ ॥

ਬਾਰਾ ਪਟਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਪੁੱਗਣਾ, ਕਮ ਨਿਭਣਾ ॥

ਬਾਰਾਂ, ਵਿ:—ਦੋ ਉੱਤੇ ਦਸ ॥

ਬਾਰਾ ਸਿੰਗਾ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦਾ ਹਰਨ ਜਿਸਦੇ ਸਿੰਗਾਂ ਵਿਚੋਂ ਹੋਰ ਸਿੰਗ ਨਿਕਲੇ ਹੋਏ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ॥

ਬਾਰਾਂ ਤਾਲਾ (ਲੀ), ਵਿ:—ਫਰੇਬੀ (ਬਲਾ), ਚਲਾਕ, ਜਿਸਦਾ ਵਸਾਹ ਨਹੀਂ ॥

ਬਾਰਾਂਦਰੀ, ਸ:—ਜਸ ਚੌਰਸ ਮਕਾਨ ਦੇ ਚੁਫੇਰੇ ਤਿੰਨ ਤਿੰਨ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਹੋਣ ॥

ਬਾਰਾਂ ਪੱਥਰ, ਪੁ:—ਛਾਉਣੀ ਦੀ ਹੱਦ ॥

ਬਾਰੀ, ਸ:—ਉੱਚਾ ਦਾ ਦਰਵਾਜ਼ਾ, ਵੇਲਾ, ਰਹੁ ਪਾਉਣ ਵਾਲਾ ਮਿੱਟੀ ਦਾ ਛੋਟਾ ਭਾਂਡਾ, ਤੇਲ ਜੋ ਘਿਉ ਪਾਉਣ ਵਾਲਾ ਰੀਮ ਦਾ ਭਾਂਡਾ ॥ ਬਿਆਸਾ ਅਤ ਰਾਵੀ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰਲਾ ਦੁਆਬਾ, ਨਿਸਾਰ ਨੂੰ ਸਹਾਰਨ ਵਾਲੀ ਲਕੜੀ ॥

ਵਿ:—ਸਦਕੇ, ਕੁਰਬਾਨ (ਜਾਣਾ) ॥

ਬਾਰੀ ਬਾਰੀ, ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—ਆਪਣੇ ਆਪਣੇ ਮੌਕੇ ਪੁਰ ॥

ਬਾਰੂਤ (ਦ) ਪੁ:—'ਬਰੂਤ' ਵੇਖੋ ॥

ਬਾਰੋਬੱਟੀ
ਬਾਰੋਬਾਰੀ } ਕ੍ਰਿ:—ਆਪਣੀ ਆਪਣੀ ਵਾਰੀ, ਇਕ ਦੇ ਪਿੱਛੋਂ ਦੂਆ ॥

ਬਾਲ, ਪੁ:—ਜੀਵਾਂ ਦੇ ਪਿੰਡੇ ਅਤੇ ਸਿਰ ਉੱਤੇ ਉੱਗਣ ਵਾਲੀਆਂ ਤਾਰਾਂ, ਭਾਂਡੇ ਆਦਿਕ ਦੀ ਤ੍ਰੇੜ, ਆਸਰਾ, ਵਾਉ, ਪੌਣ, ਬੱਚਾ (ਮੁੰਡਾ ਜਾਂ ਕੁੜੀ) ॥

ਬਾਲ ਅਵਸਥਾ, ਸ:—ਛੋਟੀ ਉਮਰ ॥

ਬਾਲ ਗੋਪਾਲ, ਪੁ:—ਬੱਚੇ, ਅਯਾਣੇ, ਚੇਲੇ ॥

ਬਾਲਤੋੜ, ਪੁ:—ਬਾਲ ਦੇ ਟੁੱਟਣ ਕਰਕੇ ਹੋਯਾ ਹੋਯਾ ਫੋੜਾ ॥

ਬਾਲ ਬੱਚੇ, ਪੁ:—ਨਿੱਕੇ ਨਿਆਣੇ, ਟੱਬਰ, ਸੰਤਾਨ ॥

ਬਾਲ ਬੰਨ੍ਹੀ ਕੌਡੀ ਮਾਰਨੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਠੀਕ ਕੰਮ ਕਰਨਾ, ਪੂਰਾ ਨਿਆਂ ਕਰਨਾ ॥

ਬਾਲ ਵਿੰਗਾ ਨਾ ਹੋਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਰਤਾ ਵਿਗਾੜ ਨਾ ਹੋਣਾ ॥

ਬਾਲ ਬੁੱਧ(ਧਿ), ਸ:—ਬਾਲਿਕਾਂ ਵਰਗੀ ਸਮਝ, ਬੇਅਕਲੀ ॥

ਵਿ:—ਜਿਸਦੀ ਸਮਝ ਬਾਲਾਂ ਜੇਹੀ ਹੈ, ਮੂਰਖ ॥

ਬਾਲ ਭੋਗ, ਪੁ:—ਕਿਸੇ ਦੇਵਤੇ ਦਾ ਸਵੇਰ ਦੇ ਵੇਲੇ ਦਾ ਪਰਸ਼ਾਦ ॥

ਬਾਲ ਰੰਡ
ਬਾਲ ਵਿਧਵਾ } ਸ:—ਬਾਲ ਅਵਸਥਾ ਵਿੱਚ ਰੰਡੀ ਹੋਈ ਹੋਈ ਤੀਵੀਂ ॥

ਬਾਲ ਲਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਐਬ ਵਿੱਚ ਮੱਦਤ ਦੇਣੀ ॥

ਬਾਲਕ, ਪੁ: ਸ:—ਛੋਟਾ ਬਾਲ, ਬੱਚਾ, ਜਾਤਕ ਮੁੰਡਾ, ਕੁੜੀ ॥

ਬਾਲਕ ਹਠ, ਪੁ:—ਬੱਚੇ ਦਾ ਹਠ, ਜਿਦ ॥

ਬਾਲਕਪੁਣਾ, ਪੁ:
ਬਾਲਕਵਾਈਂ, ਸ: } ਬਾਲਕ ਹੋਣ ਦੀ ਹਾਲਤ ॥

ਬਾਲਕਦਾਰਾ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦਾ ਜਨਾਵਰ (ਪੰਖੇਰੂ) ॥

ਬਾਲਕਾ, ਪੁ:—ਬੱਚਾ, ਛੋਟੀ ਉਮਰ ਦਾ ਚੇਲਾ, ਸ਼ਾਗਿਰਦ ॥

ਬਾਲਕੀ, ਸ:—ਚੇਲੀ, ਨਿੱਕੀ ਕੁੜੀ, ਬਾਲਕੇ ਦੀ ਵਹੁਟੀ ॥

ਬਾਲਵਰਨ, ਸ:—ਇੱਕ ਰੁਖ, ਇੱਕ ਖੁਸ਼ਬੋਈ

ਬਾਲਛੀ, ਸ:—ਛੋਟਾ ਬੁਰਸ਼, ਮੁਸੱਵਰਾਂ ਦੀ ਕੂਚੀ ॥

ਬਾਲਟੀ, ਸ:—ਡੰਗਰਾਂ ਨੂੰ ਪਾਣੀ ਪਿਆਉਣ, ਚਾਕ ਲਕੜੀ ਦਾ ਭਾਂਡਾ, ਲੋਹੇ ਦਾ ਖੁੱਲ੍ਹੇ ਮੂੰਹ ਵਾਲਾ ਚੌੜਾ ਭਾਂਡਾ, ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦਾ ਚੌੜੇ ਮੂੰਹ ਵਾਲਾ ਡੋਲ ॥

ਬਾਲਣ, ਪੁ:—ਲਕੜੀਆਂ ਆਦਿਕ ਜੋ ਬਾਲਣ ਦੇ ਕੰਮ ਆਉਣ ॥

ਬਾਲਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਅੱਗ ਭਖਾਉਣਾ, ਸਾੜਨਾ, ਸੋਟੇ ਆਦਿਕ ਵਿੱਚ ਭੂਕ ਪਾ ਦੇਣੀ ॥

ਬਾਲਮ, ਪੁ:—ਪ੍ਰੀਤਮ, ਪਿਆਰਾ, ਕੰਤ, ਸ਼ਹੁ ॥

ਬਾਲੜੀ, ਸ:—ਅਯਾਣੀ, ਕੁੜੀ, ਧੀ ॥

ਬਾਲਾ, ਪੁ:—ਮੁੰਡਾ, ਨੌਜਵਾਨ, ਕੰਨ ਦਾ ਗਹਿਣਾ ॥

ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—ਉੱਪਰ (ਬਾਲਾ ਖਾਨਾ = ਉੱਪਰਲਾ ਚੁਬਾਰਾ) ॥

ਬਾਲਾ ਭੋਲਾ, ਵਿ:—ਸਿੱਧਾ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਵਲ ਛਲ ਨਾ ਆਵੇ ॥

ਬੱਲਾ, ਪੁ:—ਛੱਤ ਦੀ ਸ਼ਤੀਰੀ, ਮੁਗਦਰ ਦੁੱਕਲਾ ॥

ਬਾਲੀ, ਸ:—ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦੀ ਮੁਰਕੀ, ਕੰਨ ਦਾ ਗਹਿਣਾ ॥

ਬਾਲੂ, ਪੁ:—ਰੇਤੂਆ, ਭੂਰ, ਰੇਤ ॥

ਬਾਲੂਸ਼ਾਹੀ, ਸ:—ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦੀ ਮਠਿਆਈ ॥

ਬਾਵਰਾ, ਵਿ:—ਪਾਗਲ, ਸੁਦਾਈ, ਝੱਲਾ ॥

ਬਾਵਰਾਂ, ਬਾਵਰੀਆਂ } ਸ:—(ਬਹੁ:) ਲੰਮੇ ਘੁੰਗਰਿਆਲੇ ਵਾਲਾਂ ਦੀਆਂ ਲਿਟਾਂ (ਫਕੀਰਾਂ ਵਰਗੀਆਂ) ॥

ਬਾਵਾ, ਪੁ: **ਬਾਵੀ,** ਸ: } ਸਿਖਾਂ ਦੇ ਪਹਿਲੇ ਤਿੰਨਾਂ ਗੁਰੂਆਂ ਦੀ ਅੰਸ, ਸਾਧੂ, ਫਕੀਰ, ਮਹੰਤ, ਵੱਡਾ ਆਦਮੀ, ਘਰ ਦਾ ਮਾਲਕ, (ਫਕੀਰਾਂ ਦੀ ਬੋਲੀ), ਕੋਈ ਜਣਾ (ਸੰਬੋਧਨ, ਜਿਹਾ ਕਿ ਬਾਵਾ! ਤੂੰ ਗੱਭਾ ਹੈਂ) ਅੰਗ੍ਰੇਜ਼ ਦਾ ਬੱਚਾ ॥

ਬਾਵਾ ਲੋਕ, ਪੁ:—ਅੰਗ੍ਰੇਜ਼ਾਂ ਦੇ ਬੱਚੇ ॥

ਬਾੜ, ਸ:—ਖੇਤ ਦੇ ਦੁਆਲੇ ਕੰਡਿਆਂ ਆਦਿਕਾਂ ਦੀ ਆੜ ਜਾਂ ਰੋਕ, ਸਿਪਾਹੀਆਂ ਦੀ ਕਤਾਰ ॥

ਬਾੜ ਝਾੜਨੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਕੱਠੀਆਂ ਗੋਲੀਆਂ ਚਲਾਉਣੀਆਂ ॥

ਬਾੜ੍ਹ, ਸ:—ਤਲਵਾਰ ਜਾਂ ਛੁਰੇ ਦੀ ਧਾਰ, ਚਰਖੇ ਦੀ ਉਹ ਰੱਸੀ ਜਿਸ ਦੇ ਉਪਰੋਂ ਮਾਲ੍ਹ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ॥

ਬਾੜ੍ਹ ਬਿੱਲਾ, ਪੁ:—'ਬਾਘੜ ਬਿੱਲਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਬਾੜਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਅੰਦਰ ਕਰਨਾ ਜਾਂ ਲੈਣਾ, ਪਾਉਣਾ, ਵਾੜਨਾ ॥

ਬਾੜਾ, ਪੁ:—ਵਲਗਣ, ਜਿਸ ਘੇਰੇ ਵਿਚ ਭੇਡਾਂ ਬੰਦ ਹੋਣ, ਕਿਲਾਬੰਦੀ, ਜਿਸ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਖਰਬੂਜ਼ੇ ਆਦਿਕ ਬੀਜੇ ਜਾਣ, ਪਸ਼ੌਰ ਦੇ ਪਾਸ ਇੱਕ ਅਲਾਕਾ ਜਿੱਥੋਂ ਦੇ ਚੌਲ ਬਹੁਤ ਚੰਗੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ॥

ਬਾੜ੍ਹਾ ਦੇਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਵਿਆਹ ਕਾਜ ਵਿੱਚ ਬ੍ਰਾਹਮਣਾਂ ਅਤੇ ਮੰਗਤਿਆਂ ਦਾ ਘੇਰਾ ਬਣਾਕੇ ਦਾਨ ਦੇਣਾ ॥

ਬਾੜੀ, ਸ:—ਵਲਗਣ, ਬਗੀਚਾ, ਖਰਬੂਜ਼ਿਆਂ ਦਾ ਖੇਤ, ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਦੇ ਜਜਮਾਨ, ਔਲਾਦ ॥

ਬਿ, ਅਵ:—ਬਗੈਰ, ਬਿਨਾ (ਜਿਹਾ ਕਿ ਬਿਤਰਸ = ਜਿਸਨੂੰ ਤਰਸ ਨਹੀਂ) ॥

ਬਿਉਂ, ਸ:—ਕਪੜੇ ਦੀ ਕਾਟ, ਜੁਗਤ, ਤਤਬੀਰ ॥

ਬਿਆਈ, ਸ:—ਠੇਕ ਨਾਲ ਅੰਡੀਆਂ ਦਾ ਭਰ ਜਾਣਾ, ਬੀ ਪਾਉਣਾ, ਬੀ ਪਾਉਣ ਦਾ ਵੇਲਾ, ਬੀ ਪਾਉਣ ਵੇਲੇ ਜਿਮੀਂਦਾਰ ਜੋ ਦਾਣੇ ਤਰਖਾਣ ਆਦਿਕਾਂ ਨੂੰ ਦੇਂਦੇ ਹਨ ॥

ਬਿਆਸ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਉੱਘਾ ਰਿਖੀ, ਪੰਜਾਬ ਦਾ ਇੱਕ ਦਰਿਆ ॥

ਬਿਆਸੀ, ਵਿ:—ਦੂਹੇ ਉੱਤੇ ਅੱਸੀ ॥

ਬਿਆਹ, ਪੁ:—ਸ਼ਾਦੀ, ਕਾਜ, ਮੁੰਡੇ ਕੁੜੀ ਦੇ ਫੇਰੇ ਜਾਂ ਨਿਕਾਹ ॥

ਬਿਆਹਣੂ, ਵਿ:—ਬਿਆਹ ਵਾਲਾ, ਬਿਆਹ ਤੋਂ ਦੋ ਦਿਨ ਪਿੱਛੋਂ ਵਹੁਟੀ ਦੇ ਸੌਹਰਿਓਂ ਆਇਆ ਹੋਇਆ ਕਪੜਿਆਂ ਦਾ ਜੋੜਾ ॥

ਬਿਆਹਤਾ, ਵਿ:—ਮਰਜਾਦਾ ਨਾਲ ਬਿਆਹ ਹੋਈ ਤੀਮੀ ॥

ਬਿਆਹਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਬਿਆਹ ਜਾਂ ਸ਼ਾਦੀ ਕਰਨਾ, ਸ਼ਾਦੀ ਕਰਾਉਣਾ ॥

ਬਿਆਕਰਣ, ਪੁ:—ਬੋਲੀ ਦੇ ਨੇਮਾਂ ਅਤੇ ਗੁਣਾਂ ਦੀ ਵਿਦਯਾ ॥

ਬਿਆਕਰਣੀ, ਪੁ:—ਬਿਆਕਰਣ ਜਾਨਣ ਵਾਲਾ ॥

ਬਿਆਕਲ
ਬਿਆਕੁਲ } ਵਿ:—ਘਾਬਰਿਆ ਹੋਯਾ, ਔਖਾ, ਦੁਖੀ ॥

ਬਿਆਂਗੁ, ਸ:—ਚੰਮ ਸਾਫ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਲੋਕੜ ਦਾ ਹਥਿਆਰ ॥

ਬਿਆਜ, ਪੁ:—ਹੁਦਾਰ ਦਿੱਤੇ ਹੋਏ ਰੁਪਏ ਦਾ ਭਾੜਾ, ਨਫ਼ਾ, ਸੂਦ ॥

ਬਿਆਜੜ
ਬਿਆਜੜੀਆ } ਪੁ:—ਬਿਆਜ ਦੇਣ ਵਾਲਾ ॥

ਬਿਆਜੀ
ਬਿਆਜੂ } ਵਿ:—ਬਿਆਜ ਤੇ ਹੁਦਾਰੀ ਦਿੱਤੀ ਹੋਈ (ਰਕਮ), ਬਿਆਜ ਲੈਣ ਵਾਲਾ ॥

ਬਿਆਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਖਰੀਦਣਾ, ਕੀਮਤ ਨਾਲ ਵਿਆਹ ਕਰਨਾ ॥

ਬਿਆਣਵੇਂ, ਵਿ:—ਬਾਨਵੇਂ, ਦੋ ਉੱਤੇ ਨੱਵੇ ॥

ਬਿਆਂਦੜ
ਬਿਆਂਦੜ, } ਪੁ:—ਬਿਆਹ ਵਾਲਾ ਮੁੰਡਾ, ਲਾੜਾ ॥

ਵਿ:—ਵਿਆਹ ਕੇ ਲਿਆਂਦੀ ਹੋਈ (ਵਹੁਟੀ)

ਬਿਆਧ, ਪੁ:—ਝਗੜਾ, ਬਖੇੜਾ, ਦੁੱਖ, ਕਲੇਸ਼ ॥

ਬਿਆਧਨ, ਸ:
ਬਿਆਧੀ, ਪੁ: } ਜੋ ਬਿਆਧ ਕਰੇ, ਫ਼ਸਾਦਣ (ਦੀ) ॥

ਬਿਆਨ, ਪੁ:—ਗੱਲ ਬਾਤ, ਹਾਲ ਹਵਾਲ, ਸਾਰੀ ਗੱਲ (ਕਰਨਾ) ॥

ਬਿਆਨ ਦੇਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਅਦਾਲਤ ਵਿਚ ਅਪਰਾਧ ਦਾ ਆਪਣੇ ਮੂੰਹੋਂ ਖੋਲਕੇ ਹਾਲ ਦੱਸਣਾ ॥

ਬਿਆਨ ਲੈਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਹਾਕਮ ਦਾ ਅਪਰਾਧੀ ਦੇ ਮੂੰਹੋਂ ਉਸਦਾ ਹਾਲ ਸੁਨਣਾ ॥

ਬਿਆਨਾ, ਪੁ:—ਅਗਾਊ ਦਿੱਤੀ ਹੋਈ ਰਕਮ ਸਾਈ ॥

ਬਿਆਪ, ਸ:—ਸਰਾਪ, ਬੁਰਾ ਅਸਰ, ਅਪਤਾ ॥

ਬਿਆਪਕ, ਵਿ:—ਬਿਆਪਣ ਵਾਲਾ ॥

ਬਿਆਪਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਬਸਣਾ, ਫੈਲਣਾ, ਅਸਰ ਪੈਣਾ, ਭਾਣਾ ਵਰਤਣਾ ॥

ਬਿਆਪੀ, ਵਿ:—ਬਿਆਪਣ ਵਾਲਾ ॥

ਬਿਆਰ, ਪੁ:—ਜਿਸ ਟੋਕਰੀ ਨਾਲ ਬੇੜੀ ਵਿੱਚੋਂ ਪਾਣੀ ਕੱਢਦੇ ਹਨ, । 'ਦਿਆਰ' ਵੇਖੋ ॥

ਬਿਆਰ
ਬਿਆੜ } ਪੁ:—ਬੀਜ ਵਾਸਤੇ ਰੱਖੀ ਹੋਈ ਸਬਜ਼ੀ ਜਾਂ ਫਲ ॥

ਬਿਸ, ਸ:—ਸੱਪ ਆਦਿਕ ਦੀ ਜ਼ਹਿਰ, ਜਿਸ ਚੀਜ਼ ਦੇ ਅਸਰ ਨਾਲ ਮਨੁੱਖ ਮਰ ਜਾਵੇ ਜ਼ਹਿਰ ਵਾਲੀ ਬੂਟੀ ॥

ਬਿਸ ਖਪਰਾ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਬੂਟੀ, ਇੱਕ ਛੋਟੀ ਕਿਰਲੀ ॥

ਬਿਸ ਘੋਲਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਬਿਆਕੁਲ ਹੋਣਾ, ਸੱਪ ਆਦਿਕ ਦਾ ਜ਼ਹਿਰ ਛੇੜਨਾ, ਨਿੰਦਿਆ ਕਰਨੀ, ਬਦਲਾ ਲੈਣਾ ॥

ਬਿਸ ਚੜ੍ਹ ਜਾਣੀ

ਬਿਸ ਚੜ੍ਹ ਜਾਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਜ਼ਹਿਰ ਦਾ ਅਸਰ ਹੋ ਜਾਣਾ ॥

ਬਿਸ਼ਈ, ਵਿ:—ਬਹੁਤ ਵਿਸ਼ਾ ਭੋਗਣ ਵਾਲਾ, ਰਸੀਆ, ਭੋਗ ਬਿਲਾਸ ਵਿੱਚ ਰੱਤਾ ਹੋਯਾ ॥

ਬਿਸਕੁਟ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦੀ ਕਰਾਰੀ ਛੋਟੀ ਰੋਟੀ ॥

ਬਿਸਟਾ, ਪੁ:—ਮੈਲਾ, ਗੰਦਗੀ, ਝਾੜਾ ॥

ਬਿਸਤਰ(ਰਾ) ਪੁ:—ਬਿਛਾਉਣਾ, ਬਿਛਾਈ ਫਕੀਰ ਦਾ ਡੇਰਾ ॥

ਬਿਸਤਾਰ, ਪੁ:—ਫੈਲਾਉ, ਖੋਲ੍ਹਕੇ ਕੀਤਾ ਹੋਯਾ ਬਿਆਨ ॥

ਬਿਸਤਾਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਫੈਲਾਉਣਾ, ਖੋਲ੍ਹਕੇ ਬਿਆਨ ਕਰਨਾ ॥

ਬਿਸ਼ਨ, ਪੁ:—ਸੰਸਾਰ ਦੀ ਰਖਿਆ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਦੇਵਤਾ, ਪਰਮੇਸ਼ਰ, ਲੱਛਮੀ ਦਾ ਸੁਆਮੀ ॥

ਬਿਸ਼ਨਪਦਾ(ਦਾ), ਪੁ:—ਬਿਸ਼ਨ ਜੀ ਦੀ ਉਸਤਤ ਦਾ ਭਜਨ । ਕੋਈ ਭਜਨ ॥

ਬਿਸ਼ਨ ਪੁਣਾ, ਪੁ:—ਸਫਾਈ, ਦਿਖਾਵੇ ਦੀ ਸੁੱਚ।

ਬਿਸ਼ਨੀ, ਪੁ:—ਕੰਜਰੀ ਦਾ ਯਾਰ, ਲੁੱਚਾ, ਗਾਹਕ ॥

ਬਿਸੰਭਰ, ਪੁ:—ਬਿਸ਼ਨ ਜੀ, ਪਰਮੇਸ਼ਰ ॥

ਬਿੱਸਮਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਅਰਾਮ ਕਰਨਾ, (ਦੀਵਾ) [illegible] ਬੁੱਝ ਜਾਣਾ ॥

ਬਿਸਮਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—(ਦੀਵਾ) ਬੁਝਾਉਣਾ ॥

ਬਿਸਵਾਸ

ਬਿਸਮਾਦ, ਵਿ:—ਹਰਾਨ ਹੋਯਾ ਹੋਯਾ, ਅਚਰਜ ॥

ਬਿਸਮਾਰ, ਪੁ:—ਜ਼ਹਿਰ ਦਾ ਅਸਰ ਹਟਾਉਣ ਵਾਲੀ ਇੱਕ ਬੂਟੀ, ਭੁੱਲੇ ਨੂੰ ਹੋਣ ਵਾਲਾ ਮਨੁੱਖ ॥

ਬਿਸਮਿਲ, ਵਿ:—ਹਲਾਲ ਕੀਤਾ ਹੋਯਾ(ਜਨੌਰ)॥

ਬਿਸਰਜਨ, ਪੁ:—ਦੇਵਤਾ ਵਿਦਿਆ ਕਰਨ ਦੀ ਰੀਤ ॥

ਬਿਸਰ ਜਾਣਾ
ਬਿਸਰਨਾ } ਕ੍ਰਿ:—ਭੁੱਲਣਾ, ਭੁਲਾਉਣਾ ॥

ਵਿੱਸਰ ਭੋਲ, ਕ੍ਰਿ ਵਿ:—ਭੁੱਲਕੇ, ਜਾਣ ਬੁੱਝਕੇ ਨਹੀਂ ॥

ਵਿੱਸਰ ਭੋਲਾ, ਪੁ:—ਭੁੱਲ, ਟਪਲਾ, ਗਲਤੀ, ਧੋਖਾ

ਬਿਸਰਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਭੁੱਲਣਾ, ਭੁਲਾਉਣਾ, ਖੁੰਝਾਉਣਾ ॥

ਬਿਸਰਾਮ, ਪੁ:—ਅਰਾਮ, ਸੁਖ, ਕੰਮ ਬੰਦ ਕਰ ਦੇਣਾ ॥

ਬਿਸਰਾਮਣ, ਸ:
ਬਿਸਰਾਮੀ, ਪੁ: } ਜੋ ਬਿਸਰਾਮ ਕਰੇ ॥

ਬਿਸਵਾ, ਪੁ:—ਵੀਹਵਾਂ ਹਿੱਸਾ(ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਵਿਘੇ ਦਾ) ਥੋੜੀ ਹਿੱਸਾ ॥

ਸੌ ਬਿਸਵਾ,
ਬੀਹ ਬਿਸਵੇ, } ਕ੍ਰਿ ਵਿ:—ਬਹੁਤ ਆਸ ਹੈ ਕਿ।

ਬਿਸਵਾਸ, ਪੁ:—ਸੰਸਾ, ਡਰ, ਭਰਮ । ਭਰੋਸਾ, ਯਕੀਨ (ਕਰਨਾ, ਲਿਆਉਣਾ) ॥

ਬਿਸਵਾਸਣ, ਸ:
ਬਿਸਵਾਸੀ, ਪੁ: } ਜੋ ਬਿਸਵਾਸ ਕਰੇ ॥

ਬਿਸਵਾਦ, ਵਿ:—'ਬਿਸੁਆਦ' ਵੇਖੋ ॥

ਬਿਸ਼ਾ, ਪੁ:—ਇੰਦ੍ਰੀਆਂ ਦਾ ਸੁਖ, ਭੋਗ, ਐਸ਼ ॥

ਬਿਸਾਹ, ਪੁ:—ਵਸਾਹ, ਭਰੋਸਾ, ਅਤਬਾਰ (ਕਰਨਾ, ਖਾਣਾ) ॥

ਬਿਸਾਹਣ, ਸ:—ਬਦਬੋ, ਦੁਰਗੰਧ, ਸੜ੍ਹਿਆਂਧ ।

ਬਿਸਾਹੁਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਝੂਠਾ ਭਰੋਸਾ ਦੇਕੇ ਭੁਲਾਉਣਾ, ਯਕੀਨ ਕਰਾਉਣਾ ॥

ਬਿਸਾਖ
ਬਿਸਾਖੀ
ਬਿਸਾਤ } 'ਵਸਾਖ' ਆਦਿਕ ਵੇਖੋ ॥

ਬਿਸਾਂਧ
ਬਿਸਾਨ੍ਹ } ਸ:—ਬਦਬੋ, ਸੜ੍ਹਿਆਂਧ ॥

ਬਿਸਾਂਧਾ, ਵਿ:—ਬਦਬੂਦਾਰ, ਗਲਿਆ ਸੜਿਆ ।

ਬਸਾਰ, ਸ:—ਹਲਦੀ ॥

ਬਿਸਾਰਾ, ਪੁ:—ਵਿੱਸਰ ਜਾਣ ਦੀ ਹਾਲਤ, ਭੁਲੇਂਦਾ, ਭੁੱਲ ॥

ਬਿਸਾਰਦੇਣਾ
ਬਿਸਾਰਨਾ } ਕ੍ਰਿ:—ਭੁੱਲਣਾ, ਭੁਲਾਉਣਾ ॥

ਬਿਸੁਆਦ, ਵਿ:—ਜਿਸ ਦਾ ਸੁਆਦ ਚੰਗਾ ਨਹੀਂ, ਫਿੱਕਾ ॥

ਬਿਸੂਚਕਾ
ਬਿਸੂਤਕਾ } ਪੁ:—ਉਪਰਛੱਲਾਂ ਅਤੇ ਦਸਤਾਂ ਦਾ ਰੋਗ, ਹੈਜ਼ਾ ॥

ਬਿਸੇਖ, ਵਿ:—ਖਾਸ, ਅਨੋਖਾ, ਚੰਗਾ, ਬਹੁਤਾ ॥ ਸ:—ਖਾਸ ਗੁਣ ॥

ਬਿਸੇਖਤਾ
ਬਿਸੇਖਤਾਈ } ਸ:—ਚੰਗੇ ਜਾਂ ਬਹੁਤੇ ਹੋਣ ਦਾ ਗੁਣ । ਖਾਸ ਗੁਣ ॥

ਬਿਹ, ਸ:—ਵਿੱਸ, ਜ਼ਹਿਰ ॥

ਬਿਹੰਗਮ, ਪੁ:—ਜਿਸ ਦਾ ਘਰ ਘਾਟ ਨਹੀਂ, ਫਕੀਰ ॥

ਬਿਹਲ, ਸ:—ਜਿਸ ਵੇਲੇ ਕੋਈ ਕੰਮ ਨਾਂ ਹੋਵੇ ॥

ਬਿਹਲਣ, ਸ:—'ਵੇਹਲੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਬਿਹਲਾ
ਬਿਹਲੀ } ਵਿ:—ਜਿਸ ਨੂੰ ਕੋਈ ਕੰਮ ਨਹੀਂ ॥

ਬਿਹੜਮੀਂ (ਵੀਂ), ਸ:—ਦਾਲ ਪਾਕੇ ਪਕਾਈ ਹੋਈ ਰੋਟੀ ।

ਬਿਹੜਾ, ਪੁ:
ਬਿਹੜੀ, ਸ: } ਘਰਾਂ ਦੇ ਅੱਗੇ ਖੁਲ੍ਹੀ ਥਾਂ, ਸਹਿਨ, ਅੰਗਣ ॥

ਬਿਹਾ, ਵਿ:—'ਬੇਹਾ' ਵੇਖ ॥

ਬਿਹਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਬੀਤਣਾ, ਗੁਜ਼ਰਨਾ, ਗੁਜ਼ਾਰਨਾ (ਵੇਲਾ, ਉਮਰ) ॥

ਬਿਹਾਗ
ਬਿਹਾਗੜਾ } ਪੁ:—ਅੱਧੀ ਰਾਤ ਦਾ ਇੱਕ ਰਾਗ ॥

ਬਿਹਾਜਣਾ
ਬਿਹਾਝਣਾ } ਕ੍ਰਿ:—ਮੁੱਲ ਦੇਕੇ ਲੈਣਾ, ਖਰੀਦਣਾ॥

ਬਿਹਾ ਜਾਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਬੀਤਣਾ, ਗੁਜ਼ਰਨਾ (ਵੇਲਾ, ਉਮਰ)॥

ਬਿਹਾਜੀ (ਝੀ), ਸ:—ਉਧਾਰ ਲੈਕੇ ਥੋੜੀ ਚੀਜ਼ ਖਰੀਦਣਾ, ਵਰਤਣ ਵਾਸਤੇ ਦਾਣਾ ਫੱਕਾ ਖਰੀਦਣਾ॥

ਵਿ:—ਵਰਤਣ ਵਾਸਤੇ ਖਰੀਦਿਆ ਹੋਇਆ॥

ਬਿਹਾਜੀ ਖਾਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਸ਼ਾਹ ਕੋਲੋਂ ਥੋੜੀ ਰਕਮ ਹੁਦਾਰ ਲੈਣੀ॥

ਬਿਹਾਣਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਗੁਜ਼ਰਨਾ, ਬੀਤਣਾ॥

ਬਿਹਾਰ, ਪੁ:—ਕੰਮ ਧੰਦਾ ਬੁਪਾਰ, ਲੈਣ ਦੇਣ, ਵਰਤੋਂ॥

ਬਿਹਾਰੀ, ਪੁ:—ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਮਹਾਰਾਜ, ਪਰਮੇਸ਼ਰ॥

ਬਿਹਿੰਦਾ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਰਸਮ ਜਿਸ ਕਰਕੇ ਮਾਘ ਦੇ ਮਹੀਨੇ ਜ਼ੀਮਤਾਂ ਨੂੰ ਰਾਹੀਆਂ ਕੋਲੋਂ ਕੁਝ ਲੈਣ ਦੀ ਖੁੱਲ੍ਹ ਹੁੰਦੀ ਹੈ॥

ਬਿਹੀ, ਸ:—ਇਕ ਸੇਉ ਵਰਗਾ ਫਲ, ਗਲੋ, ਮਹਲਾ, ਬੀਹ॥

ਬਿਹੀਣ, ਪੁ:—ਵਿਹਲੀ, ਮੋਰੀ॥

ਬਿਹੁ, ਪੁ:—ਵਿਸ, ਜ਼ਹਿਰ॥

ਬਿਹੋਰਾ,—ਪੁ:—ਬਿਯੋਗ, ਵਿਛੋੜਾ, ਪਿਆਰੇ ਤੋਂ ਦੂਰ ਹੋਣਾ॥

ਬਿਰੋਗਣ, ਸ:
ਬਿਰੋਗੀ, ਪੁ: } ਜਿਸ ਨੂੰ ਪਿਆਰੇ ਦੇ ਵਿਛੋੜੇ ਦਾ ਦੁਖ ਹੈ॥

ਬਿਕਟ, ਵਿ:—ਔਖਾ, ਕਠਨ, ਕਰੜਾ, ਦੁਖਦਾਈ॥
ਸ:—ਕੰਪੂ ਦੇ ਪਹਿਰੇ ਦੇ ਸਿਪਾਹੀ॥

ਬਿਕਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਮੁੱਲ ਦੇ ਬਦਲੇ ਚੀਜ਼ ਦਾ ਜਾਣਾ॥

ਬਿੱਕਰਮਾਜੀਤ, ਪੁ:—ਪਿਛਲੇ ਸਮੇ ਦਾ ਇੱਕ ਪ੍ਰਤਾਪੀ ਰਾਜਾ ਜਿਸ ਦਾ ਸੰਮਤ ਚਲਿਆ ਹੋਯਾ ਹੈ॥

ਬਿਕ੍ਰਮਾਜੀਤੀ, ਵਿ:—ਬਿੱਕਰਮਾਜੀਤ ਦਾ (ਸੰਮਤ)॥

ਬਿਕਰਾਲ, ਵਿ:—ਭਯਾਨਕ, ਡਰਾਉਣਾ, ਭੈੜੀ ਸ਼ਕਲ ਦਾ॥

ਬਿਕਰੀ, ਸ:—ਬਿਕਣ ਦਾ ਕੰਮ, ਵੇਚਣ॥

ਬਿਕਲ, ਵਿ:—ਬਿਆਕੁਲ, ਸੁਦਾਈ, ਘਾਬਰਿਆ ਹੋਯਾ॥

ਬਿਕਾਉ, ਪੁ:—ਬਿਕਣ ਦਾ ਕੰਮ ਜਾਂ ਹਾਲਤ॥

ਬਿਕਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਵੇਚਣ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਾਉਣਾ॥

ਬਿਕਾਊ, ਵਿ:—ਬਿਕਣ ਵਾਲੀ ਚੀਜ਼॥

ਬਿਕਾਰ, ਪੁ:—ਬੁਰੀ ਹਾਲਤ ਹੋ ਜਾਣੀ, ਰੋਗ, ਖਰਾਬੀ, ਔਗਣ ਐਬ॥

ਬਿਕਾਰੀ, ਵਿ:—ਬਿਕਾਰ ਵਾਲਾ ਐਬੀ॥

ਬਿਖ, ਸ਼ਃ–ਵਿਹੁ, ਜ਼ਹਿਰ ॥

ਬਿਖਮ, ਵਿਃ–ਔਖਾ, ਬੇ ਢਬ, ਸਖਤ, ਜੋ ਇੱਕ ਜਿਹਾ ਨਾਂ ਹੋਵੇ ॥

ਬਿਖਰਨਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਖਿੰਡ ਜਾਣਾ, ਖਿਲਰਨਾ ॥

ਬਿਖਰਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਖਲੇਰਨਾ, ਖਿੰਡਾਉਣਾ ।

ਬਿਖੜਾ, ਵਿਃ—ਔਖਾ, ਗੁੰਝਲਾਂ ਵਾਲਾ, ਜਿੰਥੋਂ ਲੰਘ ਨਾਂ ਸੱਕੀਏ ॥

ਬਿਖਾਧ, ਪੁਃ
ਬਿਖਾਧਣ, ਸ਼ਃ
ਬਿਖਾਧੀ, ਪੁਃ
} 'ਬਖਾਧ' ਆਦਿਕ ਵੇਖੋ ॥

ਬਿਖਿਆ, ਪੁਃ—ਬਿਖ, ਜ਼ਹਿਰ, ਬੁਰੀ ਚੀਜ਼, ਤਮਾਕੂ (ਸਿੱਖਾਂ ਦੀ ਬੋਲੀ) ॥

ਬਿਖੇਧ
ਬਿਖੇਧਣ
ਬਿਖੇਧੀ
} 'ਬਖੇਧ' ਆਦਿਕ ਵੇਖੋ ॥

ਬਿੰਗ, ਪੁਃ–ਵਿੰਗ, ਟੇਢਾ ਹੋਣਾ, ਉੱਚਾ ਨੀਵਾਂ ਹੋਣਾ ॥

ਬਿਗਸਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ–ਖਿੜਨਾ, ਖੁਸ਼ ਹੋਣਾ ॥

ਬਿੰਗਮਾਂ (ਵਾਂ), ਵਿਃ—ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਬਿੰਗ ਹੋਵੇ, ਟੇਢਾ ॥

ਬਿਗਰ, ਅਵਃ—ਬਗੈਰ, ਬਿਨਾਂ, ਬਾਝੋਂ ॥

ਬਿਗਲ, ਪੁਃ—ਵਲੈਤੀ ਤੁਰਮ, ਨਰਸਿੰਘਾ (ਸੁਣਨਾ, ਹੋਣਾ, ਕਰਨਾ) ॥

ਬਿਗੜਨਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਖਰਾਬ ਹੋ ਜਾਣਾ, ਲੜਨਾ, ਝਗੜਨਾ, ਫਸਾਦ ਮਚਾਉਣਾ ॥

ਬਿਗੜਵਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ–ਖਰਾਬ ਕਰਵਾਉਣਾ ॥

ਬਿਗੜਾਉ, ਪੁਃ–ਬਿਗਾੜ, ਖਰਾਬੀ, ਝਗੜਾ, ਫੇਟਕ, ਨੁਕਸਾਨ ॥

ਬਿਗੜਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ–ਖਰਾਬ ਕਰਨਾ ਜਾਂ ਕਰਾਉਣਾ ॥

ਬਿਗੜਾਊ, ਪੁ—ਬਿਗਾੜਨ ਵਾਲਾ, ਬਿਗਾੜੂ ॥

ਬਿੰਗਾ
ਬਿੰਗਾ ਤੜਿੰਗਾ
} ਵਿਃ–ਟੇਢਾ, ਉੱਚਾ ਨੀਵਾਂ, ਰਾਸਿਆ ਹੋਯਾ ॥

ਬਿਗਾਸ, ਪੁਃ—ਖੁਸ਼ੀ, ਅਨੰਦ, ਖਿੜਾਉ ॥

ਬਿਗਾਰ, ਸ਼ਃ–'ਬਗਾਰ' ਵੇਖੋ ॥

ਬਿਗਾੜ, ਪੁਃ–ਖਰਾਬੀ, ਨੁਕਸਾਨ, ਝਗੜਾ, ਲੜਾਈ, ਫਸਾਦ ॥

ਬਿਗਾੜਨਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਖਰਾਬ ਕਰਨਾ, ਨੁਕਸਾਨ ਪੁਚਾਣਾ, ਸੱਜਣਾਂ ਵਿੱਚ ਫੇਟਕ ਪਾਉਣਾ ॥

ਬਿਗਾੜੂ, ਪੁਃ–ਬਿਗਾੜਨ ਵਾਲਾ ॥

ਬਿਗੈਰ (ਰਾਂ)
ਬਿਗੈਰੂੰ (ਰੋਂ)
} ਅਵਃ–'ਬਗੈਰ' ਵੇਖੋ ॥

ਬਿਘਨ, ਪੁਃ–ਰੋਕ, ਅਟਕ, ਨੁਕਸਾਨ, ਬਿਗਾੜ (ਪਾਉਣਾ) ॥

ਬਿਘਾ
ਬਿੱਘਾ
} ਪੁਃ–ਧਰਤੀ ਦਾ ਮਾਪ, ਚਾਰ ਕਨਾਲ ॥

ਬਿਙ, ਪੁ:-'ਬਿੰਗ' ਵੇਖੋ ॥

ਬਿੱਚ, ਅਵ:-ਅੰਦਰ, ਗੱਭੇ ॥

ਬਿੱਚ ਹੋ ਕੇ (ਪੈ ਕੇ), ਕ੍ਰਿ:-ਵਿ:--ਸ਼ਾਮਲ ਬਣ ਕੇ ॥

ਬਿੱਚ ਬਿਚਾਲੇ, ਅਵ:-ਠੀਕ ਵਿੱਚ ਜਾਂ ਗੱਭੇ ॥

ਬਿਚਕਾਹਾ, ਬਿਚਕਾਲਾ, ਪੁ:-ਅੰਦਰਲਾ ਜਾਂ ਗਭਲਾ ਥਾਂ ॥

ਬਿਚਕਾਹੇ, ਬਿਚਕਾਲੇ, ਅਵ:--ਗੱਭੇ, ਵਿਚਕਾਰ, ਮਿਆਨੇ ॥

ਬਿਚਕਾਨਾ, ਪੁ: **ਬਿਚਕਾਨੀ,** ਸ: ਬੱਚੇ ਦੀ ਮੁੱਠੀ, ਨਿੱਕੀ ਮਸ਼ਕ, ਕੋਈ ਛੋਟੀ ਸ਼ੈ ॥

ਬਿਚਕਾਰ, ਅਵ:-ਠੀਕ ਅੰਦਰ, ਗੱਭੇ, ਮਿਆਨੇ ॥

ਬਿੱਚ ਬਿਚਾਲੇ, ਅਵ:-ਠੀਕ ਵਿੱਚ, ਗੱਭੇ ॥

ਬਿਚਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਵਿੱਚੋਂ ਲੰਘਣਾ, ਫਿਰਨਾ, ਤੁਰਨਾ ॥

ਬਿਚਲ ਜਾਣਾ, ਬਿਚਲਣਾ, ਕ੍ਰਿ:--ਵਿਗੜਨਾ, ਖਰਾਬ ਹੋਣਾ, ਵੈਰ ਕਰਨਾ, ਫਸਾਦ ਮਚਾਉਣਾ, ਫਿਰ ਜਾਣਾ, ਬਚਨ ਹਾਰਨਾ, ਸ਼ੋਖੀ ਕਰਨੀ ॥

ਬਿਚਲਾ, ਵਿ:-ਅੰਦਰਲਾ, ਗਭਲਾ, ਵਿਚਕਾਰਲਾ ॥

ਬਿਚਲਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਵਿਗਾੜਨਾ, ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਖਿਸਕਾਉਣਾ ॥

ਬਿਚਾਰ, ਪੁ:-ਸੋਚ, ਖਿਆਲ, ਸਮਝ ॥

ਬਿਚਾਰ ਵਾਨ, ਵਿ:-ਸਮਝਦਾਰ, ਸਿਆਣਾ, ਚਤੁਰ ॥

ਬਿਚਾਰਕ, ਪੁ:-ਬਿਚਾਰ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਮਨੁੱਖ ॥

ਬਿਚਾਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਸੋਚਣਾ, ਸਮਝਣਾ, ਖਿਆਲ ਕਰਨਾ ॥

ਬਿਚਾਰਾ, ਵਿ:-ਅਨਾਥ, ਗਰੀਬ, ਬੇਨਸੀਬ, ਅਸਮਰਥ ॥

ਬਿਚਾਲ, ਪੁ:--ਨੁਕਸਾਨ, ਵਿਗਾੜ, ਬਖੇੜਾ, ਵਿੱਥ ॥

ਬਿਚਾਲਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਵਿਗਾੜਨਾ, ਉਕਸਾਉਣਾ, ਫਸਾਦ ਪੁਆਉਣਾ, ਦੁਆਲੀਆ ਕਰ ਦੇਣਾ ॥

ਬਿਚਾਲਾ, ਪੁ:-ਦੋਹਾਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਦੀ ਵਿੱਥ, ਫਾਸਲਾ ॥

ਬਿਚਾਲੇ, ਅਵ:-ਵਿਚਕਾਰ, ਗੱਭੇ, ਮਿਆਨੇ

ਬਿੱਚੀਂ, ਅਵ:-ਲਗਾਤਾਰ ਵਿਚ ਦੀ, ਵਿੱਚ ਵਿੱਚ ਬਰਾਬਰ ਗੱਭੇ ॥

ਬਿੱਚੋਂ, ਅਵ:-ਅੰਦਰੋਂ, ਗੱਭੇ ਤੋਂ ॥

ਬਿਚੋਲਾ, ਪੁ: **ਬਿਚੋਲੀ,** ਸ: **ਬਿਚੋਲੀਆ,** ਪੁ: ਦੋ ਜਣਿਆਂ ਦਾ ਮੇਲ ਕਰਾਉਣ ਵਾਲਾ (ਲੀ) ॥

ਬਿਛਨਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਵਿਛਣਾ, ਖਿਲਰਨਾ, ਸਿੱਧਾ ਜਾਂ ਨਰਮ ਹੋਣਾ ॥

ਬਿਛਵਈਆ
ਬਿਛਵੱਯਾ } ਪੁ:-ਬਿਛਾਉਣ ਵਾਲਾ ॥

ਬਿਛਵਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਬਿਛਾਉਣ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਾ-ਉਣਾ ॥

ਬਿਛਵਾਈ, ਸ:-ਦਰੀ ਆਦਿਕ ਬਿਛਾਉਣ ਦੀ ਮਜੂਰੀ ॥

ਬਿਛੜਨਾ
ਵਿੱਛੜਨਾ } ਕ੍ਰਿ:-ਅਲਗ ਹੋ ਜਾਣਾ, ਜੁਦਾ ਹੋ ਜਾਣਾ ॥

ਬਿਛਾਉਣਾ, ਪੁ:-ਬਿਛਾਈ, ਬਿਸਤਰਾ, ਬਿਛਣਾ ॥

ਬਿਛਾਉਣਾ
ਬਿਛਾ ਦੇਣਾ } ਕ੍ਰਿ:—ਖਿੰਡਾਉਣਾ, ਖਲੇਰਨਾ, ਬਿਸਤਰਾ ਕਰਨਾ, ਢਾ ਕੇ ਥੱਲੇ ਸੁੱਟਣਾ ॥

ਬਿਛਾਈ, ਸ:—'ਬਿਛੌਣਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਬਿੱਛੂ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਡੰਗ ਮਾਰਨ ਵਾਲਾ ਕੀੜਾ, ਅਠੂਹਾ ॥

ਬਿਛੂਆ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦੀ ਕਟਾਰ, ਇਕ ਤਰਾਂ ਦਾ ਅੰਗੂਠੜਾ, ਡੰਗ ਮਾਰਨ ਵਾਲੀ ਬੂਟੀ ॥

ਬਿਛੂਛਕ, ਪੁ:—'ਬਿਸੂਚਕਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਬਿਛੋੜਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਸੱਜਣਾਂ ਨੂੰ ਅਲੱਗ ਕਰਨਾ, ਵਿਛੋੜਾ ਪਾਉਣਾ ॥

ਬਿਛੋੜਾ, ਪੁ:—ਵਿਯੋਗ, ਜੁਦਾਈ, ਸੱਜਣਾਂ ਦਾ ਵੱਖ ਹੋਣਾ ॥

ਬਿਛੌਣਾ, ਪੁ:—ਬਿਛਾਉਣ ਵਾਲਾ ਕਪੜਾ ਜਾਂ ਕਪੜੇ, ਬਿਸਤਰਾ ॥

ਬਿੱਜ, ਸ:—ਬਿਜਲੀ, ਅਚਾਨਚੱਕ ਜੋ ਬਿਪਤਾ ਆ ਪਏ (ਪੈਣਾ) ॥

ਬਿਜਯਾ, ਸ:—ਇੱਕ ਨਸ਼ੇ ਵਾਲੀ ਬੂਟੀ, ਭੰਗ, ਸੁੱਖਾ ॥

ਬਿਜਲੀ, ਸ:—ਅਸਮਾਨੀ ਅੱਗ, ਬੱਦਲਾਂ ਦੇ ਵਿੱਚ ਚਮਕਣ ਵਾਲੀ ਚੀਜ਼ (ਲਿਸ਼ਕਣਾ, ਚਮਕਣਾ), ਜਿਸ ਤਾਕਤ ਨਾਲ ਓਹ ਚਮਕਦੀ ਹੈ ॥

ਬਿਜਲੀ ਪੈਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਕਿਸੇ ਚੀਜ਼ ਉੱਤੇ ਬਿਜਲੀ ਦਾ ਡਿਗਣਾ ॥

ਬਿਜੜਾ, ਪੁ:—ਸੋਹਣਾ ਆਲ੍ਹਣਾ ਬਣਾਉਣ ਵਾਲਾ ਇੱਕ ਨਿੱਕਾ ਪੰਛੀ ॥

ਬਿਜਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਬੀਜਣ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਾਉਣਾ ॥

ਬਿਜਾਈ, ਸ:—ਬੀਜਣ ਦਾ ਕੰਮ ॥

ਬਿਜਾਰ, ਪੁ:—ਬੀਜਣ ਵਾਲਾ, ਬਜਾਰ, ਢੱਗਾ ॥

ਬਿੱਜੂ, ਪੁ:—ਕਬਰਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਮੁਰਦੇ ਕੱਢ ਕੇ ਖਾ ਜਾਣ ਵਾਲਾ ਮਸ਼ਹੂਰ ਜਨੌਰ, ਮੂਰਖ ਕੋਝਾ ਆਦਮੀ ॥

ਬਿਜੋਗ, ਪੁ:—'ਬਿਛੋੜਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਬਿਜੋਗਣ, ਸ:
ਬਿਜੋਗੀ, ਪੁ:, ਸ: } ਸੱਜਣ ਤੋਂ ਵਿਛੜਿਆ (ੜੀ) ਹੋਇਆ (ਈ) ॥

ਬਿਜੋਤ, ਸ:—ਬੀਜਣ ਦਾ ਕਮ ਜਾਂ ਢੰਗ ॥

ਬਿਟਰਨਾ
ਬਿੱਟਰਨਾ
ਬਿਟੂਰਨਾ } ਕ੍ਰਿ:—ਬਿਗੜਨਾ, ਬਿਰਲਣਾ ਰੁੱਸਣਾ ॥

ਬਿਟਰਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਵਿਗਾੜਨਾ, ਕੁਸਾਉਣਾ, ਖਰਾਬ ਕਰਨਾ ॥

ਬਿੱਠ, ਬਿੱਠ੍ਹ } ਸ:—ਪੰਖੇਰੂਆਂ ਦਾ ਬਿਸਟਾ ॥

ਬਿੱਠਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਪੰਖੇਰੂਆਂ ਦਾ ਹੱਗਣਾ ॥

ਬਿਠਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਬੈਠਣ ਦੇਣਾ, ਬਹਾਲਣਾ, ਟਿਕਾਉਣਾ, ਥਿਤ ਕਰਾਉਣਾ ॥

ਬਿੱਡਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਨਵੇਂ ਕੱਟੇ ਹੋਏ ਤਿਣਾਂ ਨੂੰ ਸੁਕਾਉਣ ਲਈ ਰਖਣਾ ॥

ਬਿੜ, ਪੁ:—'ਬੀੜ' ਵੇਖੋ ॥

ਬਿੰਡੀ, ਸ:—ਅੜਾਰਾ ਕਿਰਨ ਦਾ ਲੇਖ, ਖਤਾਲਣ (ਪੇਣੀ) ॥

ਬਿੰਡ, ਪੁ:—ਖੂਹ ਦੀ ਚਰਖੜੀ ਨੂੰ ਸਹਾਰਨ ਵਾਲੀਆਂ ਲਕੜਾਂ, ਕੰਧ, ਭੀੜ, ਮੌਟਾੜੀ ॥

ਬਿੰਡਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—(ਗੰਨੇ ਪੀੜਨ ਵਾਲੇ ਵੇਲਣ ਨੂੰ) ਵਰਤਣ ਵਾਸਤੇ ਸੁਆਰਕੇ ਲਾਉਣਾ ॥

ਬਿਣ (ਨਾ), ਅ:—ਬਗੈਰ, ਬਾਝੋਂ, ਸਿਵਾ, ਛੁੱਟ ॥

ਬਿਣਤੀ, ਸ:—ਅਰਜ, ਮਿਨਤ, ਅਰਦਾਸ, ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ॥

ਬਿਣਾਸ (ਹ), ਪੁ:—ਬਰਬਾਦੀ, ਤਬਾਹੀ, ਨਾਂ ਰਹਿਣਾ, ਮੌਤ ॥

ਬਿਤ, ਪੁ:—ਕੱਦ, ਡੀਲ, ਸਮਰਥ, ਬੂੱਤਾ, ਧਨ, ਹਿੰਮਤ ॥

ਬਿਤਰ ਬਿਤਰ ਵੇਖਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਹਰਾਨ ਹੋਕੇ ਕਿਸੇ ਚੀਜ਼ ਵੱਲ ਤੱਕਣਾ ॥

ਬਿਤਾਲੀ, ਵਿ:—ਦੂਹੁ ਉੱਤੇ ਚਾਲੀ ॥

ਬਿਤੀਤ, ਵਿ:—ਬੀਤਿਆ ਹੋਇਆ, ਗੁਜਰਿਆ ਹੋਯਾ (ਹੋਣਾ) ॥

ਬਿਤੀਤਮਾਨ, ਵਿ:—ਬੀਤ ਜਾਣ ਵਾਲਾ, ਜੋ ਥੋੜਾ ਚਿਰ ਰਹੇ ॥

ਬਿਤੀਤਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਬੀਤ ਜਾਣਾ, ਨਾਂ ਰਹਿਣਾ ॥

ਬਿਤੁਲਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਪਰਸੀਨੇ ਨਾਲ ਤਰ ਹੋ ਜਾਣਾ ॥

ਬਿਤੌਰੀ, ਸ:—ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦਾ ਪੰਖੇਰੂ ॥

ਬਿੱਥ, ਬਿੱਥੁ } ਸ:—ਫਾਸਲਾ, ਦੂਰੀ, ਫਰਕ, ਖਿਛੋੜਾ ॥

ਬਿਥਕ, ਬਿਥਾਕ } ਪੁ:—ਦੂਰੀ, ਫਾਸਲਾ, ਫਰਕ ॥

ਬਿਥਾ, ਬਿਥਿਆ } ਸ:—ਪੀੜ, ਦੁਖ, ਸਾਰਾ ਹਾਲ, ਬਰਨਨ ॥

ਬਿੱਥੁਲਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—(ਦੁੱਧ) ਜੰਮਣਾ, ਦਹੀਂ ਹੋ ਜਾਣਾ, ਬੜਾ ਤਾਉ ਲੱਗਣਾ ਅਤੇ ਪਰਸੇਉ ਆ ਜਾਣਾ ॥

ਬਿੱਦ, ਸ:—ਨਿੱਕੀ ਜੇਹੀ ਸੀਤੀ ਹੋਈ ਗੰਢ (ਮਠਿਆਈ ਆਦਿਕ ਦੀ) ॥

ਬਿੰਦ, ਸ:—ਪਲ, ਥੋੜਾ ਚਿਰ, ਬੂੰਦ, ਕਤਰਾ, ਕਣ, ਬਿੰਦੀ ॥

ਝੱਟ ਬਿੰਦ, ਪੁ:—ਅੱਖ ਦੀ ਝਮਕ, ਬਹੁਤ ਥੋੜਾ ਚਿਰ ॥

ਰਤੀ ਬਿੰਦ, ਸ:—ਬਹੁਤ ਥੋੜਾ ॥

ਬਿਦੰਗੀ, ਸ:—ਵੈਦ ਦਾ ਕੰਮ, ਵੈਦਗੀ, ਹਕੀਮੀ ॥

ਬਿਦਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਜ਼ਿਦ ਕਰਨੀ, ਸ਼ਰਤ ਲਾਉਣੀ, ਸਾਮ੍ਹਣੇ ਹੋਣਾ ॥

ਬਿੰਦਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਬਿੰਦੀ ਲਾਉਣੀ, ਬਿੰਦੀਆਂ ਨਾਲ ਵੱਦਣਾ (ਅੱਖਰ)॥

ਬਿੱਦਮਾਨ, ਵਿ:—ਮੌਜੂਦ, ਹਾਜ਼ਰ, ਉੱਘਾ, ਸਾਮ੍ਹਣੇ ॥

ਬਿਦਜਕ, ਵਿ:—ਬਿਦਜਾ ਸੰਬੰਧੀ, ਪੜ੍ਹਾਈ ਵਾਲਾ (ਲੀ) ॥

ਬਿਦਜਾ, ਸ:—'ਬਿੱਦਿਆ' ਵੇਖੋ ॥

ਬਿਦਰੀ, ਵਿ:, ਸ:—ਧਾਤ ਦਾ ਹੁੱਕਾ ਜਿਸ ਉੱਤੇ ਚਾਂਦੀ ਦਾ ਕੰਮ ਹੋਵੇ, ਚਾਦਰਾਂ ਦੀ ਗੰਢ ॥

ਬਿਦਜਾਲਯ, ਪੁ:—ਬੜਾ ਭਾਰਾ ਮਦਰਸਾ, ਜਿੱਥੇ ਕਈ ਤਰਾਂ ਦੀਆਂ ਬਿਦਜਾਂ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਬਿਦਜਾਰਥੀਆਂ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹਾਈਆਂ ਜਾਣ ॥

ਬਿਦਾ, ਪੁ:—ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਟੋਰਨ ਦਾ ਕੰਮ, ਛੁੱਟੀ (ਹੋਣਾ, ਕਰਨਾ) ॥
ਵਿ:—ਜਿਸ ਨੂੰ ਛੁੱਟੀ ਮਿਲੇ, ਟੁਰਨ ਵਾਲਾ, ਰੁਖ਼ਸਤ ॥

ਬਿਦਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਸ਼ਰਤ ਲੁਆਉਣਾ, ਹਠ ਕਰਾਉਣਾ ॥

ਬਿਦਾਇਗੀ, ਸ:—ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਟੁਰਨ ਲਗਿਆਂ ਜੋ ਨਜ਼ਰ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇ, ਬਿਦਿਆ ਹੋਣ ਦੇ ਵੇਲੇ ਵਿਆਹੀ ਹੋਈ ਕੁੜੀ ਨੂੰ ਜੋ ਰਕਮ ਅਤੇ ਕਪੜੇ ਪੇਉ ਦੇਂਦਾ ਹ ॥

ਬਿਦਾਮ, ਪੁ:—'ਬਦਾਮ' ਵਖੋ ॥

ਬਿਦਿਆ, ਸ:—'ਬਿਦਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਬਿੱਦਿਆ, ਸ:—ਇਲਮ, ਗਿਆਨ, ਪੜ੍ਹਾਈ, ਹੁਨਰ, ਚਲਾਕੀ ॥

ਬਿੱਦਿਆਰਥੀ, ਪੁ:—ਬਿੱਦਿਆ ਪੜ੍ਹਨ ਵਾਲਾ ॥

ਬਿੱਦਿਆ ਮਾਨ / ਬਿੱਦਿਆ ਵਾਨ, ਵਿ:—ਬਿੱਦਿਆ ਪੜ੍ਹਿਆ ਹੋਇਆ, ਸਿਆਣਾ ॥

ਚੌਦਾਂ ਬਿੱਦਿਆ ਨਿਧਾਨ, ਵਿ:—ਚੌਦਾਂ ਤਰਾਂ ਦੀ ਬਿੱਦਿਆ ਜਾਨਣ ਵਾਲਾ (ਚਾਰ ਵੇਦ, ਛੇ ਅੰਗ, ਧਰਮ ਸ਼ਾਸਤ੍ਰ, ਪੁਰਾਨ, ਮੀਮਾਂਸਾ ਅਤੇ ਤਰਕ ਇਹ ੧੪ ਬਿੱਦਿਆ ਹਨ), ਬੜਾ ਕਾਰੀਗਰ, ਮਹਾਂ ਮੂਰਖ ॥

ਬਿੰਦੀ, ਸ:—ਬਹੁਤ ਛੋਟਾ ਜੇਹਾ ਗੋਲ ਨਿਸ਼ਾਨ, ਨੁਕਤਾ, ਮੱਥੇ ਦਾ ਗਹਿਣਾ ॥

ਬਿਧ, ਸ:—ਤਰੀਕਾ, ਢੰਗ, ਜੁਗਤ, ਧਰਮ ਅਨੁਸਾਰ ਜੋ ਕੰਮ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਬ੍ਰਹਮਾ, ਲੇਖੇ ਦੀ ਬਾਕੀ ॥

ਬਿਧ ਮਾਤਾ, ਸ:—ਜੋ ਦੇਵੀ ਪਰਾਲਬਧ ਲਿਖਦੀ ਹੈ ॥

ਬਿਧ ਮਿਲਾਉਣਾ / ਬਿਧ ਮੇਲਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਹਿਸਾਬ ਦੀ ਪੜਤਾਲ ਕਰਨੀ, ਲੇਖਾ ਠੀਕ ਕਰਨਾ, ਬਾਕੀ ਕੱਢਣੀ ॥

ਬਿਧਨਾ, ਸ:—ਬ੍ਰਹਮਾ, ਪਰਮੇਸ਼ਰ, ਪਰਾ-ਲਬਧ, ਬਿਧਮਾਤਾ ॥

ਬਿਧਵਾ, ਸ:—ਜਿਸ ਤੀਮਤ ਦਾ ਖੌਂਦ ਮਰ ਜਾਵੇ, ਰੰਡੀ ॥

ਬਿਧਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਛੇਕ ਕਢਵਾਉਣਾ, ਬਿਨ੍ਹਾਉਣਾ ॥

ਬਿਧਾਤਾ, ਪੁ:—ਕਰਤਾਰ, ਬ੍ਰਹਮਾ, ਪਰਮੇਸਰ ਲੇਖ ਲਿਖਣ ਵਾਲਾ ॥

ਬਿਧੀਆ (ਯਾ), ਵਿ:—ਬਿਧ ਜਾਨਣ ਵਾਲਾ, ਜੁਗਤੀ ॥

ਬਿਨ, ਅਵ:—ਬਾਝ, ਬਗੈਰ, ਸਿਵਾ, ਛੁੱਟ ॥

ਬਿਨਸੰਗ, ਕ੍ਰਿ:-ਵਿ:—ਨਿਡਰ ਹੋਕੇ, ਬੇਸ਼ਕ, ਨਿਸੰਗ ॥

ਬਿਨਸਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਮਰ ਜਾਣਾ, ਨਸ਼ਟ ਹੋਣਾ, ਨਾ ਰਹਿਣਾ ॥

ਬਿੰਨ੍ਹਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਛੇਕ ਕੱਢਣਾ, ਚੋਭ ਕੇ ਪਾਰ ਕਰਨਾ ॥

ਬਿਨ੍ਹਾਉਣਾ; ਕ੍ਰਿ:—ਛੇਕ ਕਢਾਉਣਾ ॥

ਬਿਨ੍ਹਾਈ, ਸ:—ਬਿਨ੍ਹਾਉਣ ਦਾ ਕੰਮ ਜਾਂ ਮਜੂਰੀ ॥

ਬਿੰਨਾ, ਪੁ:—ਪੱਛੀ ਦਾ ਮੁੜ੍ਹਾ, ਇੰਨੂ, ਭਾਂਡੇ ਦੇ ਹੇਠ ਦਾ ਘਾਹ ਦਾ ਨੂੰਮੂਲਾ ॥

ਬਿਨਾਸੰਗ, ਕ੍ਰਿ:, ਵਿ:—'ਬਿਨਸੰਗ' ਵੇਖੋ ॥

ਬਿੰਨੂ, ਪੁ:—ਬਿੰਨਾ, ਇੰਨੂੰ, ਮੁੜ੍ਹਾ ॥

ਬਿਪਤ (ਤਾ), ਸ:—ਮੁਸੀਬਤ, ਦੁਖ, ਕਲੇਸ਼ (ਵਿੱਥ ਪੈਣਾ) ॥

ਬਿਪਰੀਤ, ਵਿ:—ਉਲਟਾ, ਪੁੱਠਾ, ਵਿਰੋਧੀ ॥ ਸ:—ਵਿਰੋਧ ॥

ਬਿੱਫਟਣਾ, **ਬਿੱਫਲਣਾ** } ਕ੍ਰਿ:—ਝਗੜਨਾ, ਜ਼ਿਦ ਕਰਨੀ, ਗੁੱਸੇ ਹੋਣਾ ॥

ਬਿਬ, ਪੁ:—ਝੱਗੇ ਆਦਿਕ ਨੂੰ ਸਾਫ਼ ਰੱਖਣ ਲਈ ਬਾਲਕਾਂ ਦੀ ਛਾਤੀ ਉੱਤੇ ਜੋ ਕਪੜਾ ਪਹਿਨਾਉਂਦੇ ਹਨ ॥

ਬਿੰਬ, ਵਿ:—ਚਕ੍ਰ, ਪਾਣੀ ਭਰ੍ਹ ਜਾਣਾ (ਜਲ ਬਿੰਬ), ਅਕਸ ॥

ਬਿਸ਼ ਘੋਲਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਕੰਮ ਵਿਗਾੜ ਜਾਣਾ, ਹਾਸੀ ਹੋਣੀ ॥

ਬਿਬੇਕ, ਪੁ:—ਵਿਚਾਰ, ਸੱਚਾ ਗਿਆਨ, ਰਹਿਤ, ਮਰਯਾਦਾ ॥

ਬਿਬੇਕੀ, ਪੁ:—ਵਿਚਾਰਵਾਨ, ਗਿਆਨੀ, ਜੋ ਰਹਿਤ ਵਿਚ ਪੱਕਾ ਹੈ ॥

ਬਿਭਚਾਰ, ਪੁ:—ਪਰਾਏ ਪੁਰਖ ਜਾਂ ਇਸਤ੍ਰੀ ਦਾ ਸੰਗ, ਕੁਕਰਮ ॥

ਬਿਭਚਾਰਣ (ਣੀ), ਸ:, **ਬਿਭਚਾਰੀ,** ਪੁ: } ਜੋ ਬਿਭਚਾਰ ਕਰੇ ॥

ਬਿਭੂਤ, ਪੁ:—'ਭਬੂਤ' ਵੇਖੋ ॥

ਬਿਮਾਰ / ਬਿਮਾਰੀ } 'ਬਮਾਰ' 'ਬਮਾਰੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਬਿਯੋਗ / ਬਿਯੋਗੀ } 'ਬਿਜੋਗ' 'ਬਿਜੋਗੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਬਿਰਹ (ਹਾ) / ਬਿਰਹੋਂ } ਪੁ:—ਸੱਜਣਾਂ ਦਾ ਵਿਛੋੜਾ ਵਿਛੋੜੇ ਦਾ ਦੁਖ ॥

ਬਿਰਹੀ, ਵਿ:—ਸੱਜਣ ਤੋਂ ਵਿਛੜਿਆ ਹੋਇਆ ॥

ਬਿਰਕਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਡਰਦੇ ਮਾਰੇ ਬੋਲਣਾ, ਜ਼ਰਾ ਹਿਲਾਉਣੀ ॥

ਬਿਰਖ / ਬਿਰਛ } ਪੁ:—ਰੁੱਖ, ਬੂਟਾ, ਦਰਖ਼ਤ ॥

ਬਿਰਜਸ, ਸ:—ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦਾ ਭੀੜੀਆਂ ਲੱਤਾਂ ਵਾਲਾ ਪਜਾਮਾ, ਵਲੈਤੀ ਤੰਬੀ ॥

ਬਿਰਤ, ਸ:—ਅਜੀਉਕਾ, ਗੁਜ਼ਾਰਾ, ਜਜਮਾਨਾਂ ਦਾ ਆਸਰਾ ॥

ਬਿਰਤੰਤ / ਬਿਰਤਾਂਤ } ਪੁ:—ਹਾਲ, ਬਰਨਣ, ਬਿਆਨ, ਬਿੱਥਿਆ ॥

ਬਿਰਤੀ, ਸ:—ਧਿਆਨ, ਮਨ ਦਾ ਟਿਕਾਉ, ਸੁਰਤ ॥

ਬਿਰਥਾ, ਵਿ:—ਬਿਅਰਥ, ਜਿਸ ਦਾ ਕੁਝ ਫ਼ੈਦਾ ਨਹੀਂ ॥
ਕ੍ਰਿ:, ਵਿ:—ਐਵੇਂ, ਬਿਅਰਥ ॥
ਸ:—ਪੀੜ, ਬਿੱਥਿਆ ॥

ਬਿਰਦ, ਪੁ:—ਅਭਿਆਸ, ਵਰਤਾਰਾ, ਲਗਾਤਾਰ ਜੋ ਕੰਮ ਹੋਵੇ, ਸਾਧੂ ਦਾ ਭੇਖ, ਬਾਣਾ, ਲਾਜ ॥

ਬਿਰਦ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਦਾ ਨਾਮ ਜਪਣਾ ॥

ਬਿਰਦ ਖਿਲਾਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਆਪਣੀ ਇਜ਼ਤ ਲਾਹ ਸੁੱਟਣੀ ॥

ਬਿਰਧ, ਵਿ:—ਬੁੱਢਾ, ਬੜੀ ਉਮਰ ਦਾ ॥

ਬਿਰਬਿਰੀ, ਸ:—ਛੋਟੀਆਂ ਛੋਟੀਆਂ ਫਿੰਸੀਆਂ ਜੋ ਪਿੰਡੇ ਉੱਤੇ ਨਿਕਲ ਆਉਂਦੀਆਂ ਹਨ (ਉੱਠਣੀ) ॥

ਬਿਰਮੁਣਾ / ਬਿਰਮਣਾ } ਕ੍ਰਿ:—ਠਹਿਰਨਾ, ਅਟਕਣਾ, ਘਰੋਂ ਦੂਰ ਰਹਿਣਾ, ਪਰਦੇਸ ਵਿਚ ਦਿਲ ਲੱਗ ਜਾਣਾ ॥

ਬਿਰਮਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਠਹਿਰਾਉਣਾ, ਜੀ ਲਾਉਣਾ, ਭੁਲਾਉਣਾ, ਆਪਣੇ ਹੁਕਮ ਦੇ ਤਾਬੇ ਕਰ ਲੈਣਾ ॥

ਬਿਰਲ, ਪੁ:—ਨਿੱਕਾ ਛੇਕ, ਮੋਰੀ, ਫਰਕ ॥

ਬਿਰਲਾ, ਵਿ:—ਟੁੱਲਾ, ਵੇਖੋ ਵੱਖ, ਟਾਂਵਾਂ ਟਾਂਵਾਂ, ਹਜ਼ਾਰਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕੋਈ ॥

ਬਿਰਲਾਪ, ਪੁ:—ਗ਼ਮ, ਕੁਦਣ, ਵੈਣ, ਦੁਖ ਨਾਲ ਰੋਣਾ ॥

ਬਿਰਵਾ, ਪੁ:—ਬੂਟਾ, ਰੁੱਖ, ਬਿਰਛ ॥
ਵਿ:—ਲੋੜਵੰਦ, ਮੁਥਾਜ ॥

ਬਿਰਾਗਣ / ਬਿਰਾਗੀ } 'ਬਰਾਗਣ' 'ਬਰਾਗੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਬਿਰਾਜਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—'ਬਰਾਜਣਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਬਿਰਾਜਮਾਣ, ਵਿ:—'ਬਰਾਜਮਾਨ' ਵੇਖੋ ॥

ਬਿਰਾਣ (ਣੀ), ਸ:—ਜੋ ਧਰਤੀ ਮੀਂਹ ਦੇ ਆਸਰੇ ਹੋਵੇ ॥
ਵਿ:—ਉਜਾੜ, ਜਿੱਥੇ ਰੌਣਕ ਨਹੀਂ ॥

ਬਿਰਾਤ } **ਬਿਰਾਤੀ** } 'ਬਰਾਤ' 'ਬਰਾਤੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਬਿਰਾਨਾ, ਪੁ:—ਉਜਾੜ, ਜਿੱਥੇ ਵੱਸੋਂ ਨਹੀਂ ॥
ਵਿ:—ਓਪਰਾ ॥

ਬਿਰਿਹੁ, ਪੁ:—'ਬਿਰਹ' ਵੇਖੋ ॥

ਬਿਰੂੰ } **ਬਿਰੋਂ** } ਵਿਸਮਯ:—ਹਾਥੀ ਨੂੰ ਠਹਿਰਾਉਣ ਦੀ ਅਵਾਜ਼ ॥

ਬਿਰੁੱਧ, ਵਿ:—ਵੈਰੀ, ਉਲਟਾ, ਪੁੱਠਾ, ਉਲਟੀ ਗੱਲ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ॥
ਕ੍ਰਿ:, ਵਿ:—ਉਲਟਾ, ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ, ਪਿੱਛੇ, ਸਗੋਂ ॥

ਬਿਰੂਥੀ, ਸ:—'ਬਰੂਥੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਬਿਰੋਧ, ਪੁ:—ਵੈਰ, ਝਗੜਾ, ਟਾਕਰਾ ॥

ਬਿਰੋਧਣ, ਸ: } **ਬਿਰੋਧੀ,** ਪੁ: } ਜੋ ਬਿਰੋਧ ਕਰੇ ॥

ਬਿਲ, ਪੁ:—ਜੰਗਲ ਦੇ ਮੂੰਹ ਦਾ ਸਿਰਾ, ਬਿੱਲ ॥

ਬਿੱਲ, ਪੁ:—ਕਰੜੇ ਛਿਲਕ ਵਾਲਾ ਇਕ ਮਿੱਠਾ ਫਲ, ਅੱਖਾਂ ਦੀ ਹਰਿਆਈ, ਬਿੱਲੀ ਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਦਾ ਰੰਗ, ਲੇਖੇ ਦਾ ਕਾਗਜ਼, ਹੁੰਡੀ, ਬੀਜਕ ॥

ਬਿਲਕਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਸਿਸਕਣਾ, ਰੋਣਾ, ਤੜਫਣਾ, ਫੜਕਣਾ ॥

ਬਿਲਕਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਰੁਆਉਣਾ, ਤੜਫਾਉਣਾ, ਫੜਕਾਉਣਾ ॥

ਬਿਲਗਣ } **ਬਿਲੰਗਣ** } ਸ:—ਕਪੜੇ ਪਾਉਣ ਵਾਲਾ ਰੱਸੇ ਜਾਂ ਲਕੜੀ ਦਾ ਰੰਗਲਾ (ਲੰਮੇ ਦਾਅ ਤਾਣਿਆ ਹੋਯਾ) ॥

ਬਿਲੰਗ (ਗਣ) ਸ: } **ਬਿਲੰਗਣੀ,** ਸ: } **ਬਿਲੰਗਾ,** ਪੁ: } **ਬਿਲੰਘ,** ਸ: } ਕੱਪੜੇ ਪਾਉਣ ਲਈ ਛੱਤ ਨਾਲ ਲਟਕਾਈ ਹੋਈ ਰੱਸੀ ਜਾਂ ਲੱਕੜੀ, ਰੰਗਲਾ।

ਬਿਲਛਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਮੌਜਾਂ ਮਾਨਣੀਆਂ, ਰੁਪਯਾ ਉਡਾਉਣਾ ॥

ਬਿਲੰਦ, ਵਿ:—ਉੱਚਾ ॥

ਬਿਲੰਦੀ, ਸ:—ਉਚਾਈ ॥

ਬਿਲਪ, ਪੁ:—'ਬਿਲਾਪ' ਵੇਖੋ॥

ਬਿਲਪੱਤੀ, ਸ:—ਬਿੱਲ ਦੇ ਰੁੱਖ ਦੇ ਪੱਤ੍ਰ ਜੋ ਸ਼ਿਵ-ਜੀ ਨੂੰ ਚੜ੍ਹਾਏ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ॥

ਬਿਲੰਬ, ਸ:—ਦੇਰ, ਢਿੱਲ, ਚਿਰ ॥

ਬਿਲਬਿਲਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਬਿਆਕੁਲ ਹੋਣਾ, ਪੀੜ ਜਾਂ ਗ਼ਮ ਨਾਲ ਤੜਫਣਾ, ਰੋਣਾ ॥

ਬਿਲਬਿਲਾਟ, ਪੁ:—ਬਿਲਬਿਲਾਉਣ ਦੀ ਹਾਲਤ ॥

ਬਿਲਮ, ਸ:—ਦੇਰ, ਢਿੱਲ, ਚਿਰ ॥

ਬਿਲਮਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਅਟਕਣਾ, ਰਹਿਣਾ, ਢਿੱਲ ਕਰਨੀ ॥

ਬਿਲੱਲਾ, ਵਿ:—ਅਣਘੜ, ਝੱਲਾ, ਮੂਰਖ, ਬੁੱਧੂ ॥

ਬਿਲਲਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਰੋਣਾ, ਕੁਰਲਾਉਣਾ, ਬਿਰ-ਲਾਪ ਕਰਨਾ ॥

ਬਿੱਲਾ, ਪੁ:—ਮਸ਼ਹੂਰ ਜਨੌਰ, ਸਿਪਾਹੀ ਆਦਿਕਾਂ ਦਾ ਨਿਸ਼ਾਨ ਜੋ ਉਹ ਕਪੜਿਆਂ ਉੱਪਰ ਲਾਉਂਦੇ ਹਨ ॥

ਵਿ:—ਜਿਸ ਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਬਿੱਲੀ ਵਰਗੀਆਂ ਹੋਣ ॥

ਬਿਲਂਬਿਤ
ਬਿਲੰਬਿਤਣ (ਤੀ) } 'ਵਿਲੰਬਿਤ' ਆਦਿਕ ਵੇਖੋ ॥

ਬਿਲਾਉਲ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਰਾਗ ॥

ਬਿਲਾਸ, ਪੁ:—ਖੁਸ਼ੀ, ਅਨੰਦ, ਹਾਸੀ (ਕਰਨਾ) ।

ਬਿਲਾਸੀ, ਵਿ:—ਮੌਜੀ, ਜੋ ਬਿਲਾਸ ਕਰੇ ॥

ਬਿਲਾਣੀ, ਸ:—ਬਿੱਲ ਦੇ ਰੁੱਖ ਦੀ ਲਕੜ, ਜੋ ਤਿਲਕ ਲਾਉਣ ਵਾਸਤੇ ਘਸਾਉਂਦੇ ਹਨ ॥

ਬਿਲਾਂਦ, ਸ:—ਬਿਲੰਦੀ, ਉਚਾਈ ॥

ਬਿਲਾਪ, ਪੁ:—'ਬਿਰਲਾਪ' ਵੇਖੋ ॥

ਬਿਲਾਪਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਬਿਰਲਾਪ ਕਰਨਾ, ਰੋਣਾ, ਕੁਰਲਾਉਣਾ ॥

ਬਿਲਾਵਲ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਰਾਗ ॥

ਬਿੱਲੀ, ਸ:—ਮਸ਼ਹੂਰ ਜਨੌਰ, ਰਿਦਕਣੀ, ਚੋਟੂ [illegible] ॥

ਬਿੱਲੀ ਲੋਟਣ, ਸ:—ਇੱਕ ਦੁਆ ਜਿਸ ਦੀ ਖੁਸ਼ਬੋ ਨਾਲ ਬਿੱਲੀ ਲੋਟਣ ਪੋਟਣ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ॥

ਬਿਲੀ ਪਾਪ, ਪੁ:—'ਬਿਰਲਾਪ' ਵੇਖੋ ॥

ਬਿਲੋਲ, ਸ:—ਤੀਵੀਂ ਅਵਾਜ (ਕੰਨੀ ਬਿਲੋਲ ਪੈਣੀ) ॥

ਬਿਵਸਥਾ, ਸ:—ਸ਼ਾਸਤ੍ਰ ਅਨੁਸਾਰ ਕਿਸੇ ਗੱਲ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ॥

ਬਿੜਕ, ਸ:—ਪੈਰਾਂ ਦਾ ਖੜਾਕ, ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਖਤਰੇ ਦੀ ਕਨਸੋ (ਲੈਣੀ, ਪੈਣੀ) ॥

ਬਿੜ ਬਿੜ ਤੱਕਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਹੈਰਾਨ ਹੋਕੇ ਵੇਖਣਾ।

ਬਿੜਾ, ਪੁ:—ਬਾਂਸ ਦਾ ਰੁੱਖ, ਕੱਠਿਆਂ ਜੋ ਬਾਂਸਾਂ ਦੇ ਰੁੱਖਾਂ ਦੀ ਝੰਗੀ ॥

ਬੀ, ਪੁ:—ਬੀਜ, ਕਾਰਨ, ਅਸਲ ॥

ਸ:—ਕੰਜਰੀ ਨੂੰ ਬੁਲਾਉਣ ਦਾ ਬਚਨ (ਬੀ ਸਾਹਿਬਾ) ॥

ਕ੍ਰਿ-ਵਿ:—ਨਾਲ ਹੀ, ਭੀ, ਵੀ ॥

ਬੀ ਨਾਸ ਹੋਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਮੂਲੋਂ ਹੀ ਨਾ ਰਹਿਣਾ, ਕਿਸੇ ਕੁਲ ਦੇ ਸਭ ਮਨੁੱਖ ਮਰ ਜਾਣੇ ॥

ਬੀ ਪਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਧਰਤੀ ਵਿੱਚ ਬੀਜਣ ਵਾਸਤੇ ਬੀ ਸਿੱਟਣਾ ॥

ਬੀਆਬਾਨ, ਪੁ:—ਜੰਗਲ, ਉਜਾੜ, ਬਣ ॥

ਬੀ, ਏ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਮਸ਼ਹੂਰ ਵੱਡੇ ਦਰਜੇ ਦਾ ਇਮਤਿਹਾਨ ॥

ਬੀ. ਏ., ਬੀ. ਏ. ਪਾਸ } ਵਿ:—ਜਿਸ ਨੇ ਬੀ. ਏ. ਦਾ ਇਮਤਿਹਾਨ ਪਾਸ ਕੀਤਾ ਹੈ ॥

ਬੀਸਵਾਂ, ਵਿ:—ਬੀਹਾਂ ਦੀ ਗਿਣਤੀ ਪੂਰੀ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ॥

ਬੀਸਾ, ਪੁ:—ਬੀਹਾਂ ਨਹਿੰਦਰਾਂ ਵਾਲਾ ਕੁੱਤਾ, ਇੱਕ ਜੰਤੂ ॥

ਬੀਸੀ, ਸ:—ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦੀਆਂ ਬੀਹ ਚੀਜਾਂ, ਬੀਹਾਂ ਨਹੁੰਦਰਾਂ ਵਾਲੀ ਕੁੱਤੀ ॥

ਬੀਹ, ਸ:—ਇੱਕ ਸਉ ਵਰਗਾ ਫਲ, ਗਲੀ, ਮਹੱਲਾ ॥
ਵਿ:—ਦੋ ਦਹਾਈਆਂ, ਇੱਕ ਉੱਤੇ ਉੱਨੀ ॥

ਬੀਹਮਾਂ (ਵਾਂ), ਵਿ:—'ਬੀਸਵਾਂ' ਵੇਖੋ ॥

ਬੀਹੜ, ਪੁ:—ਮੂੰਹ ਵਿੱਚ ਦੰਦਾਂ ਦੀ ਕਤਾਰ (ਦੋ ਬੀਹੜ ਹਨ, ਇੱਕ ਉਤਲਾ, ਇੱਕ ਹੇਠਲਾ) ॥

ਬੀਹੜੀ, ਸ:—ਇੱਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਬੀਹ ਚੀਜਾਂ ਕੱਠੀਆਂ ॥

ਬੀਰ, ਪੁ:—ਵਿਰਲਾ ਫਾਸਲਾ, ਵਿੱਥ ॥

ਬੀਜ, ਪੁ:—ਦਾਣੇ, ਜਿਸ ਤੋਂ ਕੋਈ ਚੀਜ ਉਗਦੀ ਹੈ, ਮੂਲ, ਅਸਲ, ਕਾਰਣ ॥

ਬੀਜ ਗਣਿਤ, ਪੁ:—'ਅਲਜਬਰਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਬੀਜ ਮੰਤ੍ਰ, ਪੁ:—ਕਿਸੇ ਬਾਣੀ ਦਾ ਮੂਲ ਮੰਤ੍ਰ ॥

ਬੀਜ ਮਾਤ੍ਰ, ਪੁ:—ਬਹੁਤ ਥੋੜਾ ਬਚਿਆ ਖੁਚਿਆ ॥

ਬੀਜ ਨਾਸ ਹੋਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—'ਬੀ ਨਾਸ ਹੋਣਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਬੀਜਕ, ਪੁ:—ਜੋ ਮਾਲ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਭੇਜਿਆ ਹੈ ਉਸ ਦਾ ਵੇਰਵਾ ਮੁੱਲ ਸਮੇਤ ਲਿਖਿਆ ਹੋਯਾ ॥

ਬੀਜਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਧਰਤੀ ਵਿਚ ਬੀ ਪਾਉਣਾ, ਬੂਟਾ ਲਾਉਣਾ ॥

ਬੀਟੀ, ਸ:—ਚਿਕੜੀ ਆਦਿਕ ਖੇਡਾਂ ਵਿੱਚ ਜੋ ਕੌਡੀ ਜਾਂ ਰੋੜਾ ਵਰਤਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ॥

ਬੀਠਲ, ਪੁ:—'ਬੱਠਲ' ਵੇਖੋ ॥

ਬੀਂੜ, ਸ:—ਕੱਚ ਖੂਹ ਦੇ ਅੰਦਰ ਵਲਿਆ ਹੋਯਾ ਰੱਸਾ, ਸੱਪ ਫੜਨ ਵਾਲਿਆਂ ਦੀ ਬੀਣ, ਉੱਭਰਿਆ ਹੋਯਾ ਹਿੱਸਾ, ਔਕੜਾਂ ਵਿੱਚ ਫਸ ਜਾਣ ਦੀ ਹਾਲਤ (ਵਜਾਉਣਾ, ਫਸ ਜਾਣਾ) ॥

ਬੀਂਡਾ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਬੰਡ ਪਾਉਣ ਵਾਲਾ ਕੀੜਾ, ਇੱਕ ਕਿਰ ਕਿਰ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਖਡੌਣਾ, ਕੁਹਾੜੀ ਦਾ ਦਸਤਾ, ਬਹੁਤ ਰੌਲਾ ਪਾਉਣ ਵਾਲਾ ਮੁੰਡਾ ॥

ਬੀਂਡੀ, ਸ:—ਵੱਡੇ ਗੱਡੇ ਨਾਲ ਜੁੱਪੀ ਹੋਈ ਮੋਹਰਲੇ ਬਲਦਾਂ ਦੀ ਜੋੜੀ, ਵਿੰਗੀ ਜੇਹੀ ਲੱਕੜ ਜੋ ਕੋਹਲੂ ਦੇ ਬੈਲ ਦੀ ਗਰਦਨ ਉੱਤੇ ਰਖਦੇ ਹਨ ॥

ਬੀਂਡੀਆ, ਪੁ:—ਕੱਠੇ ਜੋਏ ਹੋਏ ਤਿੰਨਾਂ ਜਾਂ ਪੰਜਾਂ ਬਲਦਾਂ ਦਾ ਮੋਹਰੀ ॥

ਬੀਣ, ਸ:—ਬਾਂਸਰੀ, ਇੱਕ ਤਾਰਾਂ ਵਾਲਾ ਵਾਜਾ ॥

ਬੀਣਕਾਰ, ਪੁ:-ਤਾਰਾਂ ਵਾਲੀ ਬੀਨ ਬਜਾਉਣ ਵਾਲਾ ॥

ਬੀਣੀ, ਸ:-–ਹੱਥ ਅਤੇ ਬਾਂਹ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰਲਾ ਜੋੜ ॥

ਬੀਣੀ ਫੜਨੀ, ਕ੍ਰਿ:-ਜ਼ੋਰ ਕਰਨ ਦਾ ਇਕ ਢੰਗ ਜਿਸ ਵਿਚ ਇਕ ਜਣਾ ਦੋਹਾਂ ਨਾਲ ਦੂਜੇ ਦੀ ਬੀਣੀ ਫੜਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਹ ਛੁਡਾਉਣ ਦਾ ਜਤਨ ਕਰਦਾ ਹੈ ॥

ਬੀਤ ਜਾਣਾ
ਬੀਤਣਾ } ਕ੍ਰਿ:-ਗੁਜ਼ਰਨਾ, ਹੋ ਚੁਕਣਾ, ਮਰ ਜਾਣਾ, ਭਾਣਾ ਵਰਤਣਾ ।

ਬੀਨਾ
ਬੀਨਾਕਾਰ } ਵਿ:-–ਦੇਖਣ ਭਾਲਣ ਵਾਲਾ, ਸਿਆਣਾ, ਜਾਣੂ ॥

ਬੀਨਾਕਾਰੀ, ਸ:-–ਸਿਆਣਪ, ਚਤਰਾਈ, ਦਾਨਾਈ ॥

ਬੀਣੀ, ਸ:-ਕਿਤਾਬ ਦਾ ਪੱਧਰਾ ਪਾਸਾ, ਤਾਕ ਦੇ ਕੰਢੇ ਉੱਤੇ ਜੋ ਫੱਟੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਦੂਜਾ ਫੀਤਨ ਨਾਲ ਦੂਜੇ ਤਾਕ ਉੱਤੇ ਚੜ੍ਹ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਤਲਵਾਰ ਦੇ ਮੁੱਠੇ ਦਾ ਉਹ ਹਿੱਸਾ ਜਿਸ ਕਰਕੇ ਹੱਥ ਦਾ ਬਚਾਉ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ ॥

ਬੀਖੜ, ਪੁ:-ਭਾਜੀ ਜਾਂ ਫਲ ਜੋ ਬੀਆ ਜਾਮਣੇ ਬਗੈਰ ਰਹਿਣ, ਬਹੁਤ ਪੱਕੇ ਹੋਏ ਖੀਰੇ ॥
ਵਿ:-ਕੋਝਾ, ਕੁਰੂਪ ॥

ਬੀਖੜੀ, ਸ: ਛੋਟਾ ਬੀਬੜ ।
ਵਿ:-ਝੁਰੜੀਆਂ ਵਾਲਾ (ਚਿਹਰਾ) ।

ਬੀਬਾ, ਪੁ:
ਬੀਂਬਾ, ਪੁ:
ਬੀਂਬੀ, ਸ: } ਚੰਗਾ (ਗੀ), ਪਿਆਰਾ (ਰੀ), ਕੋਮਲ ਸੁਭਾਉ ਵਾਲਾ (ਲੀ), ਛੋਟਾ ਪਿਆਰਾ ਬੱਚਾ ॥

ਬੀਂਬੀ ਦਾੜ੍ਹੀ, ਸ:-ਭਲਾ ਮਾਣਸ, ਸਾਊ ॥

ਬੀਬੀ, ਸ:—ਚੰਗੀ ਕੁਲ ਦੀ ਇਸਤ੍ਰੀ, ਛੋਟੀ ਕੁੜੀ, ਨਨਾਣ ਮਾਂ, ਬੇਬੇ ॥

ਬੀਮਾ, ਪੁ:-ਠੇਕਾ, ਜ਼ਮਾਨਤ, ਇਕ ਥਾਂ ਤੋਂ ਦੂਜੀ ਥਾਂ ਮਾਲ ਪੁਚਾਉਣ ਦਾ ਜ਼ੁੰਮਾ, ਨੁਕਸਾਨ ਹੋਣ ਤੇ ਮੁੱਲ ਭਰਨ ਦਾ ਕਰਾਰ, ਕਿਸੇ ਕੰਪਨੀ ਨੂੰ ਇਸ ਸ਼ਰਤ ਉੱਤੇ ਰੁਪਯਾ ਦੇਂਦੇ ਜਾਣਾ ਕਿ ਕਿਸੇ ਖਾਸ ਉਮਰ ਵਿਚ ਜਾਂ ਮਰਨ ਤੋਂ ਬਾਦ ਐਨੀ ਰਕਮ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਜਾਂ ਉਸ ਦੇ ਵਾਰਸਾਂ ਨੂੰ ਕੱਠੀ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਤਰਾਂ ਮਿਲੇਗੀ, ਉਹ ਰਕਮ ਜੋ ਇਸ ਸ਼ਰਤ ਉੱਤੇ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇ ॥

ਬੀਮਾਰ
ਬੀਮਾਰੀ } 'ਬਮਾਰ' 'ਬਮਾਰੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਬੀਰ, ਪੁ:-ਬਹਾਦਰ ਆਦਮੀ, ਭਰਾ, ਇਕ ਤਰਾਂ ਦੇ ਦੇਉਤੇ ॥
ਵਿ:-ਬਹਾਦਰ ॥
ਸ:-ਇਕ ਤਰਾਂ ਦੀ ਸ਼ਰਾਬ ॥

ਬੀਰ ਬਹੁਟੀ, ਸ:-ਇਕ ਨਿੱਕਾ ਬਰਸਾਤੀ ਕੀੜਾ ॥

ਬੀਰ ਬਲੀ, ਸ:-ਕੰਨ ਦੀ ਬਹੁਤ ਛੋਟੀ ਮੁਰਕੀ, ਅਨੰਤੀ ॥

ਬੀਰਜ, ਪੁ:-ਨਰ ਦੇ ਜਿਸ ਰਸ ਨਾਲ ਉਲਾਦ ਪੈਦਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ॥

ਬੀਰਤਾ (ਤਾਈ), ਸ:-ਬਹਾਦਰੀ, ਸੂਰਮਤਾਈ ॥

ਬੀਲਾ, ਪੁ:-ਬਾਈ ਨਾਲ ਜੋ ਪੇਟ ਵਿੱਚ ਸੂਲ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ॥

ਬੀਵੀ, ਸ੍ਰ–ਵਹੁਟੀ, ਜਨਾਨੀ ॥

ਬੀੜ, ਸ੍ਰ, ਪੁ–ਬਹੁਤ ਪੋਥੀਆਂ ਕੱਠੀਆਂ ਕਰਕੇ ਇੱਕ ਵੱਡਾ ਪੁਸਤਕ ਬਣਾਇਆ ਹੋਇਆ, ਜਿਲਦ, ਕਤਾਰ, ਕਿਤਾਬ ਦਾ ਪਿਛਲਾ ਹਿੱਸਾ, ਖੇਤਾਂ ਦੀ ਹੱਦ, ਸਰਕਾਰੀ ਜੂਹ, ਇਕੱਠ (ਬੈਨੂਕਾ) ॥

ਬੀੜ੍ਹ, ਪੁ–'ਬੀਹੜ' ਵੇਖੋ ॥

ਬੀੜਣਾ, ਕ੍ਰਿ–ਕਤਾਰ ਖੜੀ ਕਰਨੀ, ਕੱਠਾ ਕਰਨਾ ॥

ਬੀੜਾ, ਪੁ–ਬੋਤਲ ਦਾ ਢੱਕਣ, ਸੁਰਮੇ ਦਾਨੀ, ਮਸਾਲੇ ਵਾਲਾ ਪਾਨ (ਚੱਬਣ ਵਾਸਤੇ), ਕਪੜੇ ਦੀ ਘੁੰਡੀ ਦਾ ਛੇਕ ॥

ਬੀੜਾ ਉਠਾਣਾ
ਬੀੜਾ ਚੁੱਕਣਾ } ਕ੍ਰਿ–ਔਖਾ ਕੰਮ ਆਪਣੇ ਜ਼ੁੰਮੇ ਲੈਣਾ ॥

ਬੀੜੀ, ਸ੍ਰ–ਨਿੱਕਾ ਬੀੜਾ, ਚਰਖੇ ਦੇ ਤੱਕਲੇ ਦੀ ਠਲ੍ਹ, ਮਸਾਲੇ ਵਾਲਾ ਪਾਨ ॥

ਬੁਆਰ
ਬੁਆੜ } ਪੁ–ਤ੍ਰਿਣਾਂ ਦਾ ਸੁੰਬਾ ਸੱਖਣਾ ਦਾਣਾ ॥

ਬੁਆਲ, ਪੁ–ਔੜ ਜਾਂ ਕਾਲ ਕਰਕੇ ਅੰਨ ਦਾ ਤੋੜਾ ॥

ਬੁਸਕਣਾ, ਕ੍ਰਿ–ਬਾਲਾਂ ਵਾਂਗਰ ਹੌਲੀ ਹੌਲੀ ਰੋਣਾ, ਸਿਸਕਣਾ ॥

ਬੁਸਤਰ, ਵਿ–ਮੋਟਾ ਬੇ ਅਕਲ ਆਦਮੀ ॥

ਬੁੱਸਣਾ, ਕ੍ਰਿ–ਬਹੀ ਚੀਜ਼ ਦਾ ਬੋ ਛੱਡਣਾ, ਹੁਸੜਨਾ ॥

ਬੁਸਬੁਸ ਕਰਨਾ
ਬੁਸਬੁਸਾਉਣਾ } ਕ੍ਰਿ–ਬੁਸਕਣਾ, ਰੋਣਹਾਕੇ ਹੋਣਾ ॥

ਬੁਸਬੁਸਾਟ, ਸ੍ਰ–ਬੁਸਕਣ ਜਾਂ ਬੁੱਸਣ ਦੀ ਹਾਲਤ, ਬੁੜ ਬੁੜ ॥

ਬੁਸਬੁਸੀਆਂ, ਸ੍ਰ–ਸਿਸਕੀਆਂ, ਹਉਕੇ ॥

ਬੁੱਸਾ, ਵਿ–ਜਿਸ ਦਾ ਚੇਹਰਾ ਉਦਾਸ ਹੈ, ਰੋਗ ਵਾਲਾ, ਗਹਿਣਿਆਂ ਬਾਝ, ਅਣੋਖੀ ਸ਼ਕਲ ਦਾ ॥

ਪੁ–ਸੋਗ ॥

ਬੁਸਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ–ਤਰਕਾਉਣਾ, ਚੀਜ਼ ਬਹੀ ਰੱਖਕੇ ਬੋ ਛਡਾਉਣਾ ॥

ਬੁਹਚ, ਸ੍ਰ–ਗਊ ਮੱਝ ਦੇ ਅੰਦਰੋਂ ਪਹਿਲਿਆਂ ਦਿਨਾਂ ਵਿਚ ਜੋ ਮੈਲ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ॥

ਬੁਹਲ, ਪੁ–ਗਾਹੇ ਅਤੇ ਛੱਟੇ ਹੋਏ ਅਨਾਜ ਦਾ ਢੇਰ ॥

ਬੁਹਾਰ, ਪੁ–ਕੰਮ, ਚਲਨ, ਰੁਜ਼ਗਾਰ, ਸੁਦਾਗਰੀ ।

ਬੁਹਾਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ–ਬੁਹਾਰੀ ਫੇਰਨੀ, ਕੂੜਾ ਹੂੰਝਣਾ ॥

ਬੁਹਾਰੀ, ਸ੍ਰ–ਬੌਹਕਰ, ਝਾੜੂ, ਜਿਸ ਚੀਜ਼ ਨਾਲ ਕੂੜਾ ਹੂੰਝਦੇ ਹਨ ॥

ਵਿ–ਜੋ ਸੌਦਾ ਬੁਹਾਰ ਕਰੇ, ਬਪਾਰੀ, ਜੋ ਚੀਜ਼ ਬਹੁਤ ਖਰੀ ਨਹੀਂ ॥

ਬੁਹਣੀ, ਸ੍ਰ–'ਬੋਹਣੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਬੁਹਲ, ਪੁ:—ਅਨਾਜ ਦਾ ਢੇਰ (ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਕਣਕ ਦਾ) ॥

ਬੁਹੋਲਾ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦਾ ਸੰਦ, ਤੇਸ਼ਾ ॥

ਬੁੱਕ, ਪੁ:—ਦੋਵੇਂ ਹਥ ਸਿੱਧੇ ਜੋੜ ਕੇ ਕੌਲ ਦੀ ਸ਼ਕਲ ਬਣਾਈ ਹੋਈ, ਜਿੰਨੀ ਚੀਜ਼ ਉਸ ਵਿੱਚ ਆਵੇ ॥

ਬੁਕਰਾ, ਪੁ: }
ਬੁਕਰੀ, ਸ: } 'ਬੁਰਕਾ' ਵੇਖੋ ।

ਬੁੱਕਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਗੱਜਣਾ, ਬਹੁਤ ਉੱਚੀ ਬੋਲਣਾ, ਅੜਾਣਾ, ਹੰਕਾਰ ਕਰਨਾ, ਬਹਾਦਰ ਅਤੇ ਨਿਡਰ ਹੋਣਾ ॥

ਬੁਕਰਾਲਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਬਹੁਤ ਤ੍ਰਿਹਾਏ ਜਾਂ ਘਾਬਰੇ ਹੋਏ ਹੋਣਾ ॥

ਬੁਕਰਾਲਿਆ ਹੋਇਆ, ਵਿ:—ਘਾਬਰਿਆ ਹੋਯਾ, ਬਹੁਤ ਤਿਹਾਯਾ, ਕਾਮ ਨਾਲ ਮਸਤ (ਸੰਢਾ ਜਾਂ ਬੱਕਰਾ), ਹੰਕਾਰ ਨਾਲ ਭਰਿਆ ਹੋਯਾ ॥

ਬੁੱਕਲ
ਬੁੱਕਲ } ਸ:—ਚਾਦਰ ਉੱਪਰ ਲੈਣ ਦਾ ਇੱਕ ਢੰਗ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਲੜ ਮੋਢੇ ਉੱਤੋਂ ਹੋਕੇ ਪਿੱਛੇ ਲਮਕਦਾ ਹੈ, ਇਸ ਤਰਾਂ ਲਈ ਹੋਈ ਚਾਦਰ ॥

ਬੁਕਾ, ਪੁ:—ਪੌਣ ਨਾਲ ਉੱਡਕੇ ਆਇਆ ਹੋਯਾ ਧੂੰਧ ਧੁਖੱਡਾ ॥

ਬੁੱਕੋ ਬੁੱਕ, ਕ੍ਰਿ:, ਵਿ:—ਬੁੱਕ ਬੁੱਕ ਕਰਕੇ ॥

ਬੁੱਖਾ, ਵਿ:—ਜਿਸ ਦਾ ਕਦ ਵੱਡਾ ਪਰ ਅਕਲ ਥੋੜੀ ਹੈ ॥

ਬੁਖਾਰ, ਪੁ:—ਭਾਫ, ਗਰਮੀ, ਤਾਪ, ਕਸ, ਗੁੱਸਾ, ਜੋਸ਼, ਗਮ, ਗੱਡੇ ਦੇ ਹੇਠਲੀ ਟੋਕਰੀ ਜਾਂ ਸੰਦੂਕ (ਨਿੱਕੀ ਮੋਟੀ ਸ਼ੈ ਪਾਉਣ ਨੂੰ), ਅਨਾਜ ਦੀ ਕੋਠੀ ॥

ਬੁਖਾਰਾ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਕਪੜਾ ਜਿਸ ਦੀਆਂ ਸੁੱਥਣਾਂ ਸੀਉਂਦੇ ਹਨ ॥

ਬੁਖਾਰੀ, ਸ:—'ਬਖਾਰੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਬੁੱਗ, ਪੁ:—ਪਲੀਤਾ ਬੰਦੂਕ ਵਾਜ ਬਾਜੇ ਆਦਿਕ ਦਾ ਉਛਾੜ, ਮੋਟਾ ਆਕੜਿਆ ਹੋਯਾ ਕਪੜਾ, ਚਾਬਕ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਦੇਣ ਵਾਲਾ ਅਫ਼ਸਰ ॥

ਬੁਗਚਾ, ਪੁ: }
ਬੁਗਚੀ, ਸ: } 'ਬੁਚਕਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਬੁਗਦਰ, ਪੁ:—'ਮੁਗਦਰ' ਵੇਖੋ ॥

ਬੁੰਗਾ, ਪੁ:—ਬੈਠਕ, ਘਰ, ਸ੍ਰੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਦੇ ਦਰਬਾਰ ਸਾਹਿਬ ਦੇ ਦੁਵੇਰੇ ਜੋ ਹਵੇਲੀਆਂ ਸਰਦਾਰਾਂ ਨੇ ਪਾਈਆਂ ਹੋਈਆਂ ਹਨ, ਅਕਾਲੀ ਦੇ ਦਸਤਾਰੇ ਦੀ ਚੋਟੀ ॥

ਬੁੱਘੜ, ਵਿ:—ਜਿਸ ਦੀਆਂ ਗੱਲ੍ਹਾਂ ਫੁਲੀਆਂ ਹੋਣ ॥

ਬੁਚਕਾ, ਪੁ:—ਕਪੜਿਆਂ ਦੀ ਗੰਢ ॥

ਬੁਚਕਾਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਖਾਸ ਅਵਾਜ਼ ਨਾਲ ਪਸ਼ੂ ਨੂੰ ਬੁਲਾਉਣਾ ॥

ਬੁਚਕੀ, ਸ:—ਕਪੜਿਆਂ ਦੀ ਛੋਟੀ ਜੇਹੀ ਗੰਢ ॥

ਬੁੱਚੜ, ਪੁ:—ਗਊ ਹੱਤਿਆ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਕਸਾਈ ॥

ਬੁੱਚੜ ਖਾਨਾ; ਪੁ:—ਜਿਸ ਜਗਾ ਕਸਾਈ ਗਊ ਹੱਤਿਆ ਕਰਦੇ ਹਨ ॥

ਬੁੱਚਾ
ਬੁੱਚੀ } ਵਿ:—ਜਿਸ ਦੇ ਕੰਨ ਕਟੇ ਹੋਏ ਜਾਂ ਨਿੱਕੇ ਹੋਣ (ਕੁਤਾ) ॥

ਬੁਜਕਾ (ਕੀ), 'ਬੁਚਕਾ' ਬੁਚਕੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਬੁੱਜਾ, ਪੁ:—ਬੋਤਲ ਦਾ ਢੱਕਣ, ਪੁਰਾਣੀਆਂ ਲੀਰਾਂ ਦਾ ਦੱਥਾ ॥

ਬੁੰਜਾਰੀ, ਪੁ:—ਖਜੂਰੀਆਂ ਦੀ ਵੱਡ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਕਣੀ ਜਾਂਦੀ ਹਨ ॥

ਬੁੰਜੀ, ਸ:—ਛੋਟਾ ਬੁੱਜਾ, ਨਿੱਕੀ ਲਾਚੀ (ਬੁੱਜੀ ਲਾਚੀ) ॥

ਬੁੱਝਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਜਾਣ ਲੈਣਾ, ਸਮਝਣਾ, ਲਾਟ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਚੀਜ਼ ਦੀ ਗਰਮੀ ਹਟ ਜਾਣੀ, 'ਬਿਸਮਣਾ' (ਦੀਵਾ) ॥

ਬੁਝਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਸਮਝਾਉਣਾ, ਦੀਵਾ ਬਿਸਮਾਉਣ, ਲਾਟ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਸ਼ੈ ਦੀ ਗਰਮੀ ਨੂੰ ਠੰਡਾ ਕਰਨਾ ॥

ਬੁਝਾਰ, ਵਿ:—ਜੋ ਬੁੱਝ ਲਏ ॥

ਬੁਝਾਰਤ, ਸ:—ਗੋਲ ਮੋਲ ਗੱਲ ਜਿਸ ਦਾ ਮਤਲਬ ਸੁਣਨ ਵਾਲਾ ਆਪਣੀ ਅਕਲ ਦੁੜਾਕੇ ਮਲੂਮ ਕਰਦਾ ਹੈ ॥

ਬੁੱਟ, ਪੁ:—ਜਿਸ ਮਸੂੜ੍ਹੇ ਵਿੱਚ ਦੰਦ ਨਾਂ ਹੋਣ ॥

ਬੁੱਟਾ, ਵਿ:—ਖਾਲੀ, ਜਿਸ ਨੇ ਆਹਰ ਨਹੀਂ ਪਾਇਆ, ਬੁਸਾ ॥

ਬੁੱਠਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਵਰਸਿਆ, ਵਰ੍ਹਿਆ (ਮੀਂਹ) ॥

ਬੁਢੇਪਾ, ਪੁ:—ਬੁੱਢੇ ਹੋਣ ਦੀ ਹਾਲਤ ਜਾਂ ਸ਼ੇਖੀ ॥

ਬੁੱਢ ਸੁਹਾਗਣ, ਸ:—ਜੇਹੜੀ ਤੀਮਤ ਬੁੱਢੀ ਹੋਕੇ ਭੀ ਸੁਹਾਗਣ ਰਹੇ, ਸਾਰੀ ਉਮਰ ਦੀ ਸੁਹਾਗਣ (ਅਸੀਸ) ॥

ਬੁਢਤ੍ਰਾ, ਵਿ:—ਚੰਚਲ ਚੁਸਤ, ਚਲਾਕ (ਬਾਲਕ) ॥

ਬੁਢ ਬਲੇਦ, ਵਿ:—ਬੁੱਢੀ ਪਰ ਮੂਰਖ ॥

ਬੁਢ ਭੱਸ, ਪੁ:—ਨਕਾਰਾ ਤੇ ਢੇਰਾ ਬੁੱਢਾ ॥

ਬੁੱਢਣ, ਪੁ:
ਬੁੱਢਣੀ, ਸ: } ਬੁੱਢਾ, ਬੁੱਢੀ (ਨਿੰਦਾ ਵਾਚਕ) ॥

ਬੁਢੜਾ, ਪੁ:
ਬੁਢੜੀ; ਸ: } ਬੁੱਢਾ, ਬੁੱਢੀ (ਨਿੰਦਾ, ਵਾਚਕ) ॥

ਬੁੱਢਾ, ਵਿ:
ਪੁ: } ਬਹੁਤ ਵੱਡੀ ਉਮਰ ਦਾ, ਬਿਰਧ ॥

ਬੁਢਾਪਾ, ਪੁ:—ਬਹੁਤ ਵੱਡੀ ਉਮਰ, ਬਿਰਧ ਅਵਸਥਾ ।

ਬੁੱਢੀ, ਸ:—ਵਡੀ ਉਮਰ ਦੀ ਤੀਮਤ, ਕੋਈ ਜਨਾਨੀ ॥

ਬੁੱਢੀ ਮਾਈ, ਸ:—ਇਕ ਬਰਸਾਤੀ ਕੀੜਾ, ਅੱਕ ਦੀ ਚੋਡੀ ਦੀ ਨਰਮ ਚਿੱਟੀ ਰੂਈਂ ਜੋ ਉਡਦੀ ਫਿਰਦੀ ਹੈ ॥

ਬੁਢੇਂਦੀ ਵਾਰੀ, ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—ਬੁਢਾਪੇ ਵਿੱਚ ॥

ਬੁਢੇਪਾ, ਪੁ:—'ਬੁਢਾਪਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਬੁਣਤ, ਸ:—ਬੁਣਨ ਦਾ ਕੰਮ ਜਾਂ ਢੰਗ ॥

ਬੁਣਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਸੂਤ ਨੂੰ ਐਉਂ ਜੋੜਨਾ ਕਿ ਕਪੜਾ ਬਣ ਜਾਏ ॥

ਬੁਣਵਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—'ਬੁਨਵਾਉਣਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਬੁਣਵਾਈ, ਬੁਣਾਈ } ਸ:—ਬੁਨਵਾਉਣ ਦਾ ਕੰਮ ਜਾਂ ਮਜੂਰੀ ॥

ਬੁਣਾਉਟ, ਸ:—'ਬੁਣਵਾਉਟ' ਵੇਖੋ ॥

ਬੁਣਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਬੁਨਣ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰ ਉਣਾ ॥

ਬੁੱਤ, ਬੁੱਤ੍ਰ } ਪੁ:—ਪੱਥਰ ਦੀ ਮੂਰਤ, ਕਲਬੂਤ, ਇੱਕ ਖੇਤ ਵਿਚ ਰੱਖਣ ਦਾ ਡਰਾਵਾ ॥

ਵਿ:—ਚੁੱਪ, ਹੈਰਾਨ, ਬੇਸੁਰਤ (ਹੋਣਾ) ॥

ਬੁੱਤਾ, ਪੁ:—ਧੋਖਾ, ਛਲ (ਦੇਣਾ, ਮਾਰਨਾ), ਸਮਰਥ, ਤੌਫ਼ੀਕ ॥

ਬੁਤਾਇਤ, ਸ:—ਬਹੁਤ ਹੋਣ ਦੀ ਹਾਲਤ, ਵਾਧਾ ॥

ਬੁੱਤੀ, ਸ:—ਬਿਗਾਰ ਦਾ ਕੰਮ (ਕਰਨਾ, ਲਾਣਾ), ਹਦ ਦੀ ਬੁਰਾਈ ॥

ਬੁੱਥਾ, ਪੁ:—ਸੁਆਰ ਦੇ ਟਾਂਗੇ ਦੀ ਜੜ੍ਹ, ਫੋੜੇ ਦਾ ਅੰਦਰਲਾ ਹਿੱਸਾ, ਮਾਸ ਦਾ ਵਧਾਉ, ਜੰਮੇ ਹੋਏ ਲਹੂ ਦਾ ਗੁਲਚਾ ॥

ਬੁਥਾੜ, ਪੁ:—ਮੂੰਹ ਅਤੇ ਚੇਹਰਾ, ਪਸੂ ਦਾ ਮੂੰਹ ਤੇ ਚੇਹਰਾ ॥

ਬੁਥਾੜਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਮਾਰਨਾ, ਬੁਥਾੜ ਭਨ ਸੁੱਟਣਾ ॥

ਬੁੰਦ, ਸ:—'ਬੂੰਦ' ਵੇਖੋ ॥

ਬੁੰਦਕੀ, ਸ:—ਛੋਟੀ ਮੋਹਰ, (ਸੋਨੇ ਦਾ ਇੱਕ ਸਿੱਕਾ) ॥

ਬੁੰਦਾ, ਪੁ:—ਕੰਨ ਦਾ ਇੱਕ ਗਹਿਣਾ ॥

ਬੁੰਦੇਲਖੰਡ, ਬੁੰਧੇਲਖੰਡ } ਸ:—ਹਿੰਦੁਸਤਾਨ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ, ਇੱਕ ਦੇਸ ॥

ਬੁੰਦੇ(ਧੇ)ਲਣ, ਸ: **ਬੁੰਦੇ(ਧੇ)ਲੀ,** ਪੁ: } ਬੁੰਦੇਲ ਖੰਡ ਵਿਚ ਰਹਿਣ ਵਾਲੀ (ਲਾ)

ਬੁੱਧ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਦਿਨ, ਮੰਗਲ ਤੋਂ ਅਗਲਾ ਵਾਰ ਇੱਕ ਤਾਰਾ, ਇੱਕ ਮਹਾ ਪੁਰਖ ਜਿਸ ਦਾ ਮਤ ਬਹੁਤ ਫੈਲਿਆ ਹੋਯਾ ਹੈ ॥

ਸ:—ਅਕਲ, ਸਮਝ, ਮੱਤ, ਸਿਆਣਪ, ਦਨਾਈ ॥

ਬੁੱਧ ਮਾਣ, ਬੁੱਧਵਾਣ } ਵਿ:—ਅਕਲ ਵਾਲਾ, ਸਮਝਦਾਰ, ਸਿਆਣਾ ॥

ਬੁਧਕਾ, ਪੁ:—ਮਿੱਟੀ ਜਾਂ ਲਕੜ ਦੀ ਦੁਆਤ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਪੱਟੀ ਉੱਤੇ ਲਿਖਣ ਵਾਲਾ ਰੰਗ ਪਾਉਂਦੇ ਹਨ ॥

ਬੁੱਧੀ, ਸ:—ਬੁੱਧ, ਅਕਲ, ਸਿਆਣਪ, ਦਨਾਈ ॥

ਬੁੱਧੀਮਾਣ, ਬੁੱਧੀਵਾਣ } ਪੁ:—ਬੁੱਧਵਾਨ, ਇੱਕ ਪਰੀਖਿਆ ॥

ਬੁੱਧੂ, ਪੁ: **ਬੁੱਧੋ,** ਸ: } ਮੂਰਖ, ਬੇ ਅਕਲ, ਜੋ ਬੁਧਵਾਰ ਜੰਮੇ ॥

ਬੁੰਨ੍ਹ, ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—ਹੇਠਾਂ, ਥੱਲੇ ॥

ਬੁਨਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—'ਬੁਣਨਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਬੁਨਵਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਬੁਨਣ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਾਉਣਾ, ਬਨਵਾਉਣਾ ॥

ਬੁੰਨ੍ਹਾ, ਵਿ: ਪੁ:—ਮੂਰਖ, ਬੇਸਮਝ, ਅੱਲ੍ਹੜ ॥

ਬੁਨਾਵਟ, ਸ:—ਬਨਾਵਟ, ਸ਼ਕਲ, ਢੰਗ, ਢਾਂਚ ਝੂਠ, ਘੜਤ ॥

ਬੁਨਿਆਦ, ਸ:—ਨੀਂਹ, ਮੁੱਢ, ਮੂਲ, ਅਸਲੀ ਸਬੰਧ ॥

ਬੁਨਿਆਦੀ, ਵਿ:—ਬੁਨਿਆਦ ਦਾ, ਮੁੱਢ ਦਾ ॥

ਬੁਪਾਰ, ਪੁ:—ਚੀਜ਼ਾਂ ਖਰੀਦਣ ਅਤੇ ਵੇਚਣ ਦਾ ਕੰਮ, ਬੁਹਾਰ, ਸੁਦਾਗਰੀ ॥

ਬੁਪਾਰਣ, ਸ:
ਬੁਪਾਰੀ, ਪੁ: } ਜੋ ਬੁਪਾਰ ਕਰੇ ॥

ਬੁੱਭ, ਸ:—ਜ਼ੋਰ ਨਾਲ ਰੋਣ ਦੀ ਅਵਾਜ਼(ਮਾਰਨੀ)।

ਬੂਰ, ਪੁ:—ਕਪੜੇ ਦੀ ਤਹਿ ਉੱਪਰ ਉੱਨ ਵਰਗੀ ਨਰਮ ਚੀਜ਼ ॥

ਬੁਰਸ਼, ਪੁ:—ਵਿਲਾਇਤੀ ਕੂਚੀ ॥

ਬੁਰਸਣਾ
ਬੁਰਸਾਉਣਾ } ਕ੍ਰਿ:—ਥੋੜਾ ਥੋੜਾ ਕੱਟਣਾ, ਰਤਾ ੨ ਕੱਟਕੇ ਚਮੜਾ ਠੀਕ ਕਰਨਾ ।

ਬੁਰਹਾਲ, ਪੁ:—ਬੁਰਾ ਹਾਲ, ਦੁਰਦਸ਼ਾ ॥

ਬੁਰਕ, ਪੁ:—ਚੱਕ ਮਾਰਨ ਦਾ ਕੰਮ, ਗਰਾਹ, ਲੁਕਮਾ ॥

ਬੁਰਕਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਛਿੜਕਣਾ, ਗਿੱਲਾ ਕਰਨਾ, ਭੇਉਣਾ ॥

ਬੁਰਕਾ, ਪੁ:—ਮੁਸਲਮਾਨੀਆਂ ਦਾ ਪੜਦੇ ਦਾਰ ਕਪੜਾ ਜਿਸ ਨਾਲ ਸਾਰਾ ਸਰੀਰ ਕਜਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਦੇਖਣ ਵਾਸਤੇ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਅੱਖਾਂ ਦੇ ਸਾਮ੍ਹਣੇ ਛੇਕ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ॥

ਬੁਰਕੀ, ਸ:—ਗਰਾਹੀ, ਨਵਾਲਾ, ਛੋਟਾ ਬੁਰਕ ॥

ਬੁਰਛਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਰਤਾ ਰਤਾ ਕੱਟਣਾ ਜਾਂ ਕੈਂਚੀ ਨਾਲ ਛਾਂਟਣਾ ॥

ਬੁਰਛਾ, ਪੁ:—ਬਰਛਾ ॥
ਵਿ:—ਵੱਡਾ, ਅੜਬ, ਡਾਢਾ, ਮੂਰਖ, ਜ਼ਬਰਦਸਤ॥

ਬੁਰਛੇ ਗਰਦੀ, ਸ:—ਉਪੱਦਰ, ਕਲਹ, ਰਾਮ-ਰੌਲਾ ॥

ਬੁਰਜ, ਪੁ:—ਮੁਨਾਰਾ, ਰਾਸ, ਇੱਕ ਹਲਕੇ ਕਾਗਤ ਦਾ ਬੁਰਜ ਵਰਗਾ ਖਡੌਣਾ ਜੋ ਵਿਚੋਂ ਸੱਖਣਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਅੱਗ ਦੀ ਲਾਟ ਬਾਲ ਕੇ ਛੱਡ ਦੇਂਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਉੱਪਰ ਚੜ੍ਹ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ॥

ਬੁਰਜੀ, ਸ:—ਛੋਟਾ ਬੁਰਜ, ਨਿੱਕਾ ਜਿਹਾ ਮੁਨਾਰਾ ਜਾਂ ਮਿੱਟੀ ਦਾ ਢਿੱਬਾ ਜਿਸ ਨਾਲ ਹਦ ਬੰਨ੍ਹਦੇ ਹਨ ॥

ਬੁਰਦ, ਸ:—ਕੁਕੜ ਆਦਿਕ ਜੋ ਸ਼ਰਤ ਲਾਕੇ ਲੜਾਉਣ ਵਾਸਤੇ ਰੱਖੇ ਜਾਣ ॥
ਵਿ:—ਨਾਸ (ਹੋ ਜਾਣਾ) ॥

ਬੁਰਦਾ ਬੁਰਦ
ਬੁਰਦੋ ਬੁਰਦੀ } ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—ਕੁੱਕੜ ਆਦਿਕਾਂ ਦੀ ਲੜਾਈ ਇਸ ਸ਼ਰਤ ਉੱਤੇ ਕਿ ਜਿੱਤਣ ਵਾਲਾ ਦੋਵੇਂ ਜਨੌਰ ਲੈ ਜਾਵੇ ॥

ਬੁਰਾ, ਵਿ:—ਖਰਾਬ, ਭੈੜਾ, ਮੰਦਾ, ਨਿੰਦਤ, ਦੁਖ ਦੇਵਾ ॥
ਪੁ:—ਨੁਕਸਾਨ, ਸ਼ਰਾਰਤ, ਖਰਾਬੀ, ਵੈਰੀ, ਦੁਸ਼ਟ ॥

ਬੁਰਾ ਹਾਲ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਦੁਖ ਦੇਣਾ, ਨੁਕ-ਸਾਨ ਪੁਚਾਉਣਾ ॥

ਬੁਰਾ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਖਰਾਬ ਕੰਮ ਕਰਨਾ, ਦੁਖ ਦੇਣਾ ॥

ਬੁਰਾ ਚਿਤਮਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਦਿਲ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਦਾ ਬੁਰਾ ਚਾਹੁਣਾ ॥

ਬੁਰਾ ਦਿਨ, ਪੁ:—ਕਿਸੇ ਦੇ ਚੌਧ ਦੇ ਮਰ ਜਾਣ ਤੇ ਕਿਰਿਆ ਦਾ ਦਿਨ ॥

ਬੁਰਾ ਪਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਬੁਰੇ ਦਿਨ ਸਾਕਾਂ ਦਾ ਰੰਡੀ ਤੀਮਤ ਨੂੰ ਕਪੜੇ ਆਦਿਕ ਦੇਣ ਵਾਸਤੇ ਉਹਦੇ ਅੱਗੇ ਸੁੱਟਣਾ ॥

ਬੁਰਾ ਬਣਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਕਲੰਕ ਜਾਂ ਊਜ ਲੱਗਣੀ ॥

ਬੁਰਾ ਭਲਾ, ਪੁ:—ਖਰਾਬ ਗੱਲਾਂ, ਗਾਲ੍ਹੀਆਂ ।

ਬੁਰਾ ਮਨਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਕਿਸੇ ਗੱਲੋਂ ਦਿਲ ਦਾ ਦੁਖਣਾ ॥

ਬੁਰਾ ਲੱਗਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਦਿਲ ਨੂੰ ਨਾ ਭਾਉਣਾ ॥

ਬੁਰਾਲਾ, ਪੁ:—ਬੋਲ ਬੁਲਾਰਾ, ਆਦਮੀਆਂ ਦੀ ਅਵਾਜ਼ ॥

ਬੁਰਿਆਈ, ਸ:—ਬੁਰੀ ਗੱਲ, ਖਰਾਬੀ, ਬਦੀ, ਨਿੰਦਾ ।

ਬੁਰਿਆਰ, ਪੁ: / ਸ: } ਜੋ ਬੁਰੇ ਕੰਮ ਕਰੇ ।

ਬੁਰੀ, ਸ:—ਖਰਾਬ, ਭੈੜੀ, ਬਦਗੀ, ਕੁਕਰਮਣ, ਸ਼ਰਾਰਤਣ ॥

ਬੁਰੀ ਵਸਤ, ਸ:—ਹਿੰਦੂ ਦੀ ਸਹੁੰ, ਗਊ ਦਾ ਮਾਸ

ਬੁੱਲ੍ਹ, ਪੁ:—ਮੂੰਹ ਦੇ ਕੰਢੇ, ਲਬ, ਹੋਠ ॥

ਬੁਲ੍ਹਣ, ਬੁੱਲ੍ਹਣ, } ਪੁ:—ਇਕ ਸਮੁੰਦਰੀ ਜਨੌਰ, ਇਕ ਮੱਛੀ ॥

ਬੁਲ ਡਾਗ, ਪੁ:—ਇਕ ਭਾਰੇ ਮੂੰਹ ਵਾਲਾ ਕੁੱਤਾ

ਬੁਲੰਦ / ਬੁਲੰਦੀ } 'ਬਿਲੰਦ', 'ਬਿਲੰਦੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਬੁਲਬੁਲ, ਸ:—ਗਾਉਣ ਵਾਲਾ ਮਸ਼ਹੂਰ ਪੰਛੀ

ਬੁਲਬੁਲ ਚਸ਼ਮ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਦੋ ਰੰਗਾ ਕੱਪੜਾ

ਬੁਲਬੁਲਾ, ਪੁ: / **ਬੁਲਬੁਲੀ,** ਸ: } ਪੌਣ ਨਾਲ ਫੁੱਲਿਆ ਹੋਇਆ ਪਾਣੀ, ਜਿਸ ਚੀਜ਼ ਦੀ ਬੁਨਿਆਦ ਨਹੀਂ ॥

ਬੁਲਵਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਦੂਜੇ ਦੀ ਰਾਹੀਂ ਬੁਲਾਉਣਾ ॥

ਬੁੱਲਾ, ਪੁ:—ਵਗਦੀ ਪੌਣ ਦਾ ਧੱਕਾ ॥

ਬੁੱਲੇ ਲੁੱਟਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਮੌਜਾਂ ਕਰਨਾ ॥

ਬੁਲਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਸੱਦਣਾ, ਕਹਾ ਭੇਜਣਾ, ਗੱਲ ਕਰਨੀ, ਅਵਸੋਸ ਕਰਨਾ ॥

ਬੁਲਾਹਟ, ਸ:—ਬੁਲਾਉਣ ਦਾ ਕੰਮ, ਤਲਬੀ, ਸੱਦਾ ।

ਬੁਲਾਕ / ਬੁਲਾਕੜਾ / ਬੁਲਾਕੁ } ਪੁ:—ਇਕ ਨੱਕ ਵਿਚ ਪਾਉਣ ਵਾਲਾ ਗਹਿਣਾ ॥

ਬੁਲਾਰਾ / ਬੁਲਾਲਾ } ਪੁ:—ਮਨੁੱਖਾਂ ਦੀ ਅਵਾਜ਼, ਰੌਲਾ, ਹਿਰਨਾਂ ਨੂੰ ਫਸਾਉਣ ਵਾਲੇ ਪੰਛੀਆਂ ਦਾ ਕੰਠ ਜਾਂ ਅਵਾਜ਼ ॥

ਬੁਲਾਵਾ, ਪੁ:—ਸੱਦਾ, ਤਲਬੀ, ਜਾਣ ਦਾ ਹੁਕਮ ॥

ਬੁਲਾਵੀ, ਸ:—ਕੁੜੀਆਂ ਨੂੰ ਘਰੋਂ ਬੁਲਾਕੇ ਸਕੂਲ ਵਿੱਚ ਲਿਆਉਣ ਵਾਲੀ ਤੀਮਤ ॥

ਬੁੱਲ੍ਹੀ, ਸ:—ਛੋਟਾ ਬੁੱਲ੍ਹ, ਘੜੇ ਦਾ ਹੋਠ ।

ਬੁੱਲ੍ਹੀਆਂ ਟੇਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਬੁੱਲ੍ਹ ਕੱਢ ਕੇ ਰੋਣੀ ਸ਼ਕਲ ਬਣਾਉਣਾ ॥

ਬੁਲੇਲ, ਸ:—ਬੋਲਣ ਦੀ ਅਵਾਜ਼, ਗੱਲ, ਖ਼ਬਰ, ਭਿਣਕ ॥

ਬੁੜ੍ਹਾਕਾ, ਬੁੜ੍ਹੱਹਕਾ } ਪੁ:—ਹੁਕਾ ਪੀਣ ਦੀ ਅਵਾਜ਼ ॥

ਬੁੜ ਬੁੜ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਮੂੰਹ ਵਿਚ ਹੌਲੀ ਹੌਲੀ ਗੁੱਸੇ ਨਾਲ ਬੋਲਨਾ ॥

ਬੁੜਬੁੜਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਬਕਣਾ, ਚਿੜ ਚਿੜਾ ਕਰਨਾ ॥

ਬੁੜ ਬੁੜਾਟ, ਸ:—ਬਕਵਾਸ, ਮੂਰਖਪੁਣੇ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ॥

ਬੁੜਬੁੜੀ, ਬੁੜ੍ਹਬੁੜੀ } ਸ:—ਛੋਟਾ ਜਿਹਾ ਬੁਲਬੁਲਾ ॥

ਬੁੜਭੌਸ, ਪੁ:—ਨਕਾਰਾ ਅਤੇ ਭੈੜਾ ਬੁੱਢਾ ॥

ਬੜ੍ਹਾ, ਪੁ:—ਵੱਡਾ ਭਾਰਾ ਟੱਬਰ ॥

ਬੜ੍ਹਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਨੀਂਦਰ ਵਿੱਚ ਬੋਲਣਾ ॥

ਬੁੜਾਟ, ਸ:—ਨੀਂਦਰ ਵਿਚ ਬੋਲਣ ਦੀ ਅਵਾਜ਼ ।

ਬੂਆ, ਸ:—ਇੱਕ ਦੇਵੀ ਦਾ ਨਾਉਂ ॥

ਬੂਸਰ, ਵਿ:—ਮੋਟਾ ਬੇਅਕਲ ਆਦਮੀ ॥

ਬੂਹਾ, ਪੁ:—ਦਰਵਾਜ਼ਾ, ਖਿੜਕੀ, ਤਾਕੀ, ਘਰ ॥

ਬੂਹਾ ਖੁਲ੍ਹਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਵਿਆਹ ਹੋਕੇ ਘਰ ਵਸਣਾ ॥

ਬੂਹਾ ਢੋਣਾ (ਢੋ ਦੇਣਾ), ਕ੍ਰਿ:—ਬੂਹਾ ਭੀੜਨਾ ਪਰ ਕੁੰਡੀ ਨਾਂ ਲਾਉਣੀ ।

ਬੂਹਾ ਮਾਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਬੂਹਾ ਬੰਦ ਕਰਨਾ ॥

ਬੂਕਣੀ, ਸ:—ਛੋਟੇ ਛੇਕ ਵਿਚੋਂ ਜੋ ਧਾਰ ਵਗੇ (ਵਗਣੀ) ॥

ਬੂਚਰ, ਵਿ:—ਮੋਟਾ ਬੇ ਅਕਲ ਆਦਮੀ ॥

ਬੂਚੜ, ਪ:—'ਬੂਚੜ' ਵੇਖੋ ॥

ਬੂਚੜ ਖਾਨਾ, ਪੁ:—ਜਿੱਥੇ ਮਾਸ ਲਈ ਗਊਆਂ ਮਾਰੀਆਂ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ ॥

ਬੂਜਲ੍ਹੀ, ਸ:—ਇੱਕ ਕੰਨ ਦਾ ਗਾਹਣਾ ॥

ਬੂਝ, ਸ:—ਸਮਝ, ਅਕਲ, ਸਿਆਣਪ, ਪਛਾਣ ॥

ਬੂਝਾ, ਪੁ:, **ਬੂਝੋ,** ਸ: } ਜੋ ਗੱਲ ਨੂੰ ਬੁੱਝ ਲਵੇ, ਸਿਆਣਾ (ਣੀ) ॥

ਬੂਟ, ਪੁ:—ਫਲੀਆ, ਫੁਲ, ਅੰਗ੍ਰੇਜ਼ੀ ਢੰਗ ਦੀ ਜੁੱਤੀ ॥

ਬੂਟਾ, ਪੁ:—ਝਾੜੀ, ਹਰਾ ਦਰਖਤ, ਛੋਟਾ ਰੁੱਖ, ਅਨਾਜ ਦਾ ਦਾਣਾ, ਕਾਹੀ ਦਾ ਘਾਹ, ਕਪੜੇ ਉੱਤੇ ਕੱਢੀ ਜਾ ਛਪੀ ਹੋਈ ਫੁੱਲ ਆਦਿਕ ਦੀ ਸ਼ਕਲ ॥

ਬੂਟਾ ਬੱਢਾ, ਪੁ:—ਹਰੇ ਹਰੇ ਨਿੱਕੇ ਬਿਰਛ (ਲਾਉਣਾ) ॥

ਬੂਟੀ, ਸ:—ਨਿੱਕਾ ਬੂਟਾ, ਭੰਗ, ਔਖਧ, ਕਪੜੇ ਜਾਂ ਚਮੜੇ ਉੱਪਰ ਫੁੱਲ ਆਦਿਕ ਦੀ ਸ਼ਕਲ ।

ਬੂਟੇਦਾਰ, ਵਿ:—ਬੂਟੀਆਂ ਵਾਲਾ (ਕਪੜਾ ਆਦਿਕ) ॥

ਬੂਟੇਮਾਰ, ਪੁ:—ਜੰਗਲ ਸਾਫ ਕਰਕੇ ਧਰਤੀ ਨੂੰ ਵਾਹੁਣ ਦਾ ਜਿਸ ਨੂੰ ਪੱਟਾ ਮਿਲੇ ॥

ਬੂਟੇਮਾਰੀ, ਸ:—ਜੰਗਲ ਸਾਫ ਕਰਕੇ ਧਰਤੀ ਵਾਹੁਣ ਦਾ ਕੰਮ ਜਾਂ ਪੱਟਾ ॥

ਬੂਥ, ਪੁ:—ਘੋੜੇ ਆਦਿਕ ਜਨੌਰਾਂ ਦਾ ਮੂੰਹ ਅਤੇ ਚੇਹਰਾ, ਨਕੋ ਨਕ ਭਰਨਾ, ਇੱਕ ਕਰਨਾ (ਚਾੜ੍ਹਨਾ) ॥

ਬੂਥਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਨਕੋ ਨਕ ਜਾਂ ਕੰਢਿਆਂ ਤਕ ਭਰਨਾ ॥

ਬੂਥਾ, ਪੁ:
ਬੂਥੀ, ਸ: } ਜਨੌਰਾਂ ਦਾ ਲੰਮਾ ਜੇਹਾ ਮੂੰਹ ॥

ਬੂੰਦ, ਸ:—ਕਤਰਾ, ਪਾਣੀ ਆਦਿਕ ਦੀ ਫੂਹੀ, ਛਿਟ, ਕਣੀ, ਘੱਗਰੀ ਦਾ ਕਪੜਾ ਜਿਹੜਾ ਚਿਮਕਣਿਆਂ ਵਾਲਾ ॥

ਬੂੰਦੀ, ਸ:—ਵੇਸਣ ਦੀ ਇੱਕ ਮਠਿਆਈ ਜਿਸਦੇ ਲੱਡੂ ਭੀ ਬਣਦੇ ਹਨ, ਬਹੁਤ ਘੇਉ ਵਾਲੀ ਸੀਰਣੀ, ਪਕੌੜੀ ॥

ਬੂੰਬਾ, ਪੁ:—ਝੱਗ ਦਾ ਬੁਲਬੁਲਾ, ਰੂੰ ਦਾ ਨਿੱਕਾ ਬੁੱਜਾ ॥

ਬੂਰ, ਪੁ:—ਜਿਸ ਧੂੜ ਨਾਲ ਬੂਟੇ ਫਲਦੇ ਹਨ (ਪੈਣਾ), ਖੜੇ ਹੋਏ ਪਾਣੀ ਉੱਤੇ ਜੋ ਹਰੀ ਮੈਲ ਜੰਮ ਜਾਂਦੀ ਹੈ (ਆਉਣਾ), ਚਿਰੀ ਦੀ ਲਕੜੀ ਦਾ ਭੋਗ ॥

ਬੂਰ ਦੇ ਲੱਡੂ, ਪੁ:—ਜੋ ਚੀਜ ਵੇਖਣ ਨੂੰ ਚੰਗੀ ਪਰ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਕੰਮ ਦੀ ਨਾ ਹੋਵੇ ॥

ਬੂਰਾ, ਪੁ:—ਛਾਣ, ਸਾਫ ਕੀਤੀ ਹੋਈ ਖੰਡ ॥
ਵਿ:—ਭੂਰਾ (ਮੈਲਾ) ॥

ਬੂਰੀ ਸੂਰਾ, ਪੁ:—ਕਣਕ ਦਾ ਛਾਣ ਅਤੇ ਛੋਲਿਆਂ ਦੇ ਛਿਲਕ ਮਿਲੇ ਹੋਏ, ਛਾਣ ਬੂਰਾ ॥

ਬੂੜਾ, ਪੁ:
ਬੂੜੀ, ਸ: } ਜਿਸ ਦੇ ਕੰਨ ਬਿਲਕੁਲ ਜਾਂ ਥੋੜੇ ਥੋੜੇ ਕੱਟੇ ਹੋਏ ਜਾਂ ਬਿਗੜੇ ਹੋਏ ਹੋਣ, ਜਿਸ ਦਾ ਨੱਕ ਵਿੰਨ੍ਹਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ ॥

ਬੂ ਆ, ਪੁ:—ਦੰਦਿਆਂ ਵਾਲੇ ਪਹੀਏ ਦਾ ਦੰਦਾ ॥

ਬੇ, ਸ:—ਫਾਰਸੀ ਦਾ ਦੂਜਾ ਅੱਖਰ ।
ਵਿਸਮਕ:—ਓਇ, ਵੇ, ਅੜਿਆ (ਤੀਮਤਾਂ ਦੀ ਬੋਲੀ) ॥
ਅਵ:—ਬਾਝ, ਬਗੈਰ (ਜਿਹਾ ਕਿ ਬੇ ਉਲਾਦ ਅਰਥਾਤ ਉਲਾਦ ਬਾਝੋਂ, ਬੇ ਰਹਮ ਅਰਥਾਤ ਰਹਮ ਬਾਝੋਂ ਜਾਂ ਨਿਰਦਈ, ਬੇ ਸਮਝ ਅਰਥਾਤ ਸਮਝ ਬਾਝੋਂ ਜਾਂ ਮੂਰਖ ਇਸੇ ਤਰਾਂ ਬੇਡਰ, ਬੇ ਫਿਕਰ ਆਦਿਕ) ॥
ਵਿ:—ਬੁਰਾ (ਜਿਹਾ ਕਿ ਬੇ ਨਸੀਬ ਅਰਥਾਤ ਬੁਰੇ ਨਸੀਬਾਂ ਵਾਲਾ, ਬੇ ਡੌਲ ਅਰਥਾਤ ਬੁਰੀ ਡੌਲ ਜਾਂ ਸ਼ਕਲ ਵਾਲਾ, ਬੇ ਸੁਰਾ ਅਰਥਾਤ ਬੁਰੀ ਸੁਰ ਵਾਲਾ) ॥

ਬੇਅਖਤਿਆਰ, ਵਿ:—ਲਾਚਾਰ, ਬੇਵਸ ॥
ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—ਸਹਿ ਸੁਭਾ, ਆਪੇ ਹੀ ॥

ਬੇਅੰਤ, ਵਿ:—ਜਿਸ ਦਾ ਅੰਤ ਨਹੀਂ, ਪਰਮੇਸ਼ਰ ॥

ਬੇ ਅਤਬਾਰ, ਵਿ:—ਜਿਸਦਾ ਅਤਬਾਰ ਨਹੀਂ ॥

ਬੇ ਅਰਾਮ, ਵਿ:—ਜਿਸਨੂੰ ਅਰਾਮ ਨਹੀਂ, ਰੋਗੀ ॥

ਬੇਈਮਨਗੀ
ਬੇਈਮਾਨੀ } ਸ:—ਅਧਰਮ, ਕੂੜ, ਛਲ, ਅਮਾਨਤ ਵਿੱਚ ਖਿਆਨਤ ॥

ਬੇ ਸਦੂਰ ਵਿ:—ਬੇਅਕਲ, ਮੂਰਖ ॥

ਬੇਸ਼ੁਮਾਰ, ਵਿ:—ਅਣਗਿਣਤ, ਜੋ ਗਿਣੇ ਨਾ ਜਾਣ ।

ਬੇ ਸਵਾਦੀ, ਸ:—ਆਪੋਂ ਵਿੱਚ ਦਾ ਝਗੜਾ ਅਤੇ ਬੋਲ ਬੁਲਾਰਾ ॥

ਬੇ ਸੁਰਾ, ਵਿ:—ਬੁਰੀ ਸੁਰ ਵਾਲਾ, ਕੋਹਜਾ ॥

ਬੇ ਹਿਸਾਬ, ਵਿ:—ਅਣਗਿਣਤ, ਅਣਹੋਣਾ ॥

ਬੇ ਕਰਾਰ, ਵਿ:—ਜਿਸ ਨੂੰ ਅਰਾਮ ਜਾਂ ਚੈਣ ਨਹੀਂ ।

ਬੇ ਕਲ, ਵਿ:—'ਵਿਆ ਕਲ' ਵੇਖੋ, ਬਹੁਤ ਬਿਮਾਰ ॥

ਬੇਕਾਰ, ਵਿ:—ਜਿਸਨੂੰ ਕੋਈ ਕੰਮ ਨਹੀਂ, ਵੇਹਲਾ ॥

ਬੇ ਕਲੀ, ਸ:—'ਬਿਆਕਲਤਾਈ' ਵੇਖੋ ॥

ਬੇ ਖਬਰ, ਵਿ:—ਜਿਸਨੂੰ ਖਬਰ ਨਹੀਂ, ਮੂਰਖ ॥

ਬੇ ਖੁਦ, ਵਿ:—ਬਿਮਾਰੀ ਕਰਕੇ ਜਿਸਨੂੰ ਸੁਰਤ ਨਹੀਂ ॥

ਬੇ ਗਮਰਾ, ਵਿ:—ਬੇ ਪਰਵਾਹ, ਨਿਡਰ ਨਚਿੰਤ ॥

ਬੇ ਗਰਜ, ਵਿ:—ਜਿਸਨੂੰ ਗਰਜ ਜਾਂ ਗੌਂ ਨਹੀਂ ॥

ਬੇ ਜ਼ਾਰ, ਵਿ:—ਦੁਖੀ, ਬਿਮਾਰ, ਔਕੜਾ ਹੋਯਾ ॥

ਬੇ ਤਾਬ, ਵਿ:—ਬੇਸੁਰਤ, ਬਿਆਕਲ, ਢਿੱਲਾ ॥

ਬੇ ਤੌਰ(ਰਾ), ਵਿ:—ਬੁਰੀ ਸ਼ਕਲ ਜਾਂ ਬਨਾਵਟ ਵਾਲਾ, ਜਿਸਦੀ ਸੁਰਤ ਠਿਕਾਣੇ ਨਹੀਂ, "ਰ ਭੌਰ ॥

ਬੇ ਦਰਦ, ਵਿ:—ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਦੂਏ ਦਾ ਦਰਦ ਜਾਂ ਦਯਾ ਨਹੀਂ ॥

ਬੇ ਦਰੇਗ, ਵਿ:—ਜਿਸਨੂੰ ਕਿਸੇ ਦਾ ਦਰੇਗ ਜਾਂ ਪਰਵਾਹ ਨਹੀਂ ॥

ਬੇਦਿਲ ਵਿ:—ਨਿਰਾਸ਼, ਗਮਗੀਨ ਉਦਾਸ, ਜਿਸ ਦਾ ਹੌਸਲਾ ਟੁੱਟ ਜਾਏ ॥

ਬੇ ਧੜਕ, ਵਿ:—ਨਿਡਰ, ਦਲੇਰ, ॥
ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—ਨਿਡਰ ਹੋਕੇ ॥

ਬੇ ਨਿਆਈਂ, ਸ:—ਅਨਿਆਉਂ, ਬੇ ਇਨਸਾਫੀ

ਬੇ ਪਰ, ਵਿ:—ਜਿਸ ਦਾ ਕੋਈ ਹਮੈਤੀ ਨਹੀਂ, ਅਨਾਥ ॥

ਬੇ ਪਰਤੀਤੀ, ਸ:—ਪਰਤੀਤ ਨਾਂ ਹੋਣੀ, ਬੇਵਸਾਹੀ, ਬੇ ਅਤਬਾਰੀ ॥

ਬੇ ਪਰਦਗੀ, ਸ:—ਖੁੱਲ੍ਹ, ਸ਼ਰਮ ਹਯਾ ਨਾਂ ਹੋਣੀ ।

ਬੇ ਪੀਰ, ਵਿ:—ਨਿਗੁਰਾ, ਮਨਮੁਖ, ਦੁਸ਼ਟ ਅਲਗਰਜੀ ॥

ਬੇ ਬਸ, ਵਿ:—ਬੇਵਸ, ਲਚਾਰ ॥

ਬੇ ਬਹਾਰ(ਰਾ), ਪੁ:
ਬੇ ਬਹਾਰੀ, ਸ:
} ਜਿਸ ਦੀ ਬਹਾਰ ਚਲੀ ਗਈ ਹੋ ॥

ਬੇ ਮਤਬਲੀ(ਲਬੀ), ਸ:—ਕੁਝ ਮਤਲਬ ਨ ਰੱਖਣਾ ॥

ਬੇ ਮੁਖ, ਵਿ:—ਬੇ ਪਰਵਾਹ, ਆਪ ਹੁਦਰਾ, ਜੋ ਗੁਰੂ ਤੋਂ ਮੂੰਹ ਫੇਰੇ ॥

ਬੇ ਮੁਤਾਜ
ਬੇ ਮੁਥਾਜ
} ਵਿ:—ਜੋ ਕਿਸੇ ਦਾ ਮੁਤਾਜ ਨਹੀਂ ॥

ਬੇ ਮਤਾਜੀ
ਬੇ ਮੁਥਾਜੀ
} ਸ:—ਕਿਸੇ ਦਾ ਮੁਤਾਜ ਨਾਂ ਹੋਣਾ ਛੈਂਗ ਛਾਣਨ ਵਾਲੇ ਕਪੜੇ ਨੂੰ ਤਾਣਨ ਵਾਲੀ ਲੱਕੜ ॥

ਬੇ ਮੌਸਮ, ਵਿ:—ਜਿਸ ਦਾ ਮੌਸਮ ਨਹੀਂ, ਬੇ ਬਹਾਰਾ ॥

ਬੇ ਮੌਕਿਆ, ਵਿ:—ਜਿਸ ਦਾ ਮੌਕਿਆ ਜਾਂ ਵੇਲਾ ਨਹੀਂ ॥

ਬੇ ਰਯਾ
ਬੇ ਰਿਆ } ਵਿ:—ਜੋ ਪਖੰਡੀ ਨਹੀਂ, ਦਿਲ ਦਾ ਸੱਚਾ ॥

ਬੇ ਲਗਾਮ, ਵਿ:—ਜਿਸ ਨੂੰ ਰੋਕ ਟੋਕ ਨਹੀਂ, ਜੋ ਚਾਹੇ ਸੋ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ॥

ਬੇ ਲੱਜ, ਵਿ:—ਜਿਸ ਨੂੰ ਲੱਜਿਆ ਨਹੀਂ ਬੇਸ਼ਰਮ ॥

ਬੇ ਲਿਹਾਜ, ਵਿ:—ਕਿਸੇ ਦਾ ਲਿਹਾਜ ਨਾਂ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ॥

ਬੇ ਵਸ(ਸਾ), ਵਿ:—ਜਿਸਦੇ ਵੱਸ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਕਮਜ਼ੋਰ ॥

ਬੇ ਵਸਾਹੀ, ਸ:—ਵਸਾਹ ਜਾਂ ਭਰੋਸਾ ਨਾ ਹੋਣਾ ॥

ਬੇ ਵਸੀ, ਸ:—ਲਚਾਰੀ, ਆਪਣੇ ਵੱਸ ਕੁਝ ਨਾ ਹੋਣਾ ॥

ਬੇਵਕੂਫ, ਵਿ:—ਜਿਸ ਨੂੰ ਸਮਝ ਨਹੀਂ, ਮੂਰਖ ॥

ਬੇਵਕੂਫੀ, ਸ:—ਬੇ ਅਕਲੀ, ਮੂਰਖਤਾਈ ॥

ਬੇਉਂਤ, ਸ:—ਕਪੜੇ ਦੀ ਕਾਟ, ਜੁਗਤ, ਤਦਬੀਰ, ਬਨਾਉਟ ॥

ਬੇਉਂਤਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਕਪੜੇ ਦੀ ਕਾਟ ਕਰਨੀ ॥

ਬੇਉਂਤਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਕਪੜੇ ਦੀ ਕਾਟ ਕਰਾਉਣਾ

ਬੇਉਰ, ਪੁ:—ਜਨਾਨੀ ਪੁਸ਼ਾਕ ਸਿਰ ਦੀ ॥

ਬੇਉਰਾ, ਪੁ:—'ਬੇਰਵਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਬੇਇਲ, ਪੁ:—ਦੂਜੀ ਵਾਰ ਹਲ ਫੇਰਨ ਦਾ ਕੰਮ ॥

ਬੇਈਂ, ਸ:—ਛੋਟੀ ਨਦੀ ਜੋ ਲਗਾਤਾਰ ਨਾਂ ਵਗੇ ॥

ਬੇਸ਼ਕ, ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—ਨਿਸਚਾ, ਨਿਡਰ ਹੋਕੇ ॥

ਬੇਸਣ, ਪੁ:—ਛੋਲਿਆਂ ਦਾ ਆਟਾ ॥

ਬੇਸਣੀ, ਸ:—ਬੇਸਣ ਪਾਕੇ ਬਣਾਈ ਹੋਈ (ਰੋਟੀ ਆਦਿਕ) ॥

ਬੇਸਰ, ਪੁ:—ਨੱਕ ਦਾ ਗਹਿਣਾ, ਨੱਥ ॥

ਬੇਸਰਾ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਬਾਜ ਵਰਗਾ ਪੰਖੇਰੂ ॥

ਬੇਸਲਾ, ਵਿ:—ਬੇ ਪਰਵਾਹ, ਬੇ ਫਿਕਰ, ਮੁਸਤ ॥

ਬੇਸਵਾ
ਬੇਸਵਾਂ } ਸ:—ਕੰਜਰੀ, ਪੇਸ਼ਾ ਕਰਨਵਾਲੀਤੀਵੀਂ ॥

ਬੇਹ, ਪੁ:—ਛੇਕ, ਮੋਰੀ ॥
ਸ:—ਬਿਹੁੰ, ਜ਼ਹਿਰ ॥

ਬੇਹਣ, ਪੁ:—ਪਣੀਏਂ ਦਾ ਬੀਜ ॥

ਬੇਹਡਮੀਂ(ਵੀਂ), ਵਿ:—'ਬਿਹਡਮੀਂ' ਵੇਖੋ ॥

ਬੇਹੜਾ, ਪੁ:
ਬੇਹੜੀ, ਸ: } 'ਬਿਹੜਾ' (ੜੀ)ਵੇਖੋ ॥

ਬੇਹਾ, ਵਿ:—ਜੋ ਸੱਜਰਾ ਨਹੀਂ, ਚਿਰੋਂਕਣਾ ਪਿਆ ਹੋਇਆ ॥

ਬੇਹਾਨ, ਸ:—ਛਿਆਂ ਮਹੀਨਿਆਂ ਤੋਂ ਲੈਕੇ ਦੋ ਬਰਸਾਂ ਤੱਕ ਦੀ ਉਮਰ ਵਾਲੀ ਬਛੇਰੀ ॥

ਬੇਹੀ, ਸ:—ਮਿੱਠਾ ਭੱਤ, ਖੁਰਲੀ ॥
ਵਿ:—ਜੋ ਸੱਜਰੀ ਨਹੀਂ ॥

ਬੇਹੀ ਤਬੇਹੀ
ਬੇਹੀ ਦੁਬੇਹੀ } ਵਿ:— ਬਹੁਤ ਬਹੀ, ਤਿੰਨਾਂ ਦਿਨਾਂ ਦੀ ਬੇਹੀ ॥

ਬੇਹੁੜ, ਪੁ:—'ਵੇਹੁੜ' ਵੇਖੋ ॥

ਬੇਗ, ਪੁ:—ਮੁਗ਼ਲ ਸਰਦਾਰ, ਤੇਮੀ, ਜੌਰ, ਰੂੰਡੇ ਵਾਲਾ ਬੇਲਾ ॥

ਬੇਗ, ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—ਛੇਤੀ, ਜਲਦੀ, ਸ਼ਤਾਬੀ ॥

ਬੇਗ ਵਿੱਚ ਆਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਕਾਮ ਦਾ ਜੋਰ ਹੋਣਾ (ਡੰਗਰਾਂ ਵਿੱਚ) ॥

ਬੇਗਮ, ਸ:—ਮੁਗ਼ਲ ਬੀਬੀ, ਮਲਕਾ, ਮੁਸਲਮਾਨ ਰਾਣੀ ॥

ਬੇਗਮੀ, ਵਿ:—ਬੇਗਮ ਦਾ । ਸ:—ਇੱਕ ਚੰਗੀ ਤਰਾਂ ਦੇ ਚੌਲ ॥

ਬੇਗਾਨੜਾ / ਬੇਗਾਨਾ } ਵਿ:—ਓਪਰਾ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਕੁਝ ਸਾਂਝ ਨਹੀਂ ਪਰਾਯਾ ॥
ਪੁ:—ਪਰਦੇਸੀ, ਬਾਹਰੋਂ ਆਯਾ ਹੋਯਾ ॥

ਬੇਗਾਰ, ਸ:—ਜਬਰਦਸਤੀ ਫੜਕੇ ਕੰਮ ਕਰਾਉਣਾ

ਬੇਗਾਰ ਟਾਲਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਬੇ ਪਰਵਾਹੀ ਨਾਲ ਕੰਮ ਕਰਨਾ ॥

ਬੇਗਾਰੀ / ਬੇਗਾਰੂ } ਵਿ:—ਬੇਗਾਰ ਤੇ ਲੱਗਾ ਹੋਯਾ, ਜਿਸ ਕੋਲੋਂ ਫੜਕੇ ਕੰਮ ਲਿਆ ਜਾਵੇ ॥

ਬੇਗੀ, ਸ:—ਬੇਗਮ ਦੀ ਮੂਰਤ ਵਾਲਾ ਤਾਸ਼ ਦਾ ਪੱਤਾ ॥

ਬੇਚਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਮੁੱਲ ਲੈਕੇ ਚੀਜ਼ ਦੇਣੀ ॥

ਬੱਜਾ, ਪੁ:—ਝੂਠਾ ਬਹਾਨਾ (ਮਾਰਨਾ) ॥

ਬੇਝੜ, ਸ:—ਕਈ ਅਨਾਜਾਂ ਦਾ ਮੇਲ, ਗੋਜਰਾ ॥

ਬੇਟ, ਪੁ:—ਦਰਿਆ ਦੇ ਲਾਗੇ ਦੀ ਨੀਵੀਂ ਧਰਤੀ ॥

ਬੇਟਾ, ਪੁ:—ਪੁੱਤ੍ਰ, ਲੜਕਾ, ਬੱਚਾ, ਸ਼ਾਗਿਰਦ, ਚੇਲਾ ਕਾਕਾ ॥

ਬੇਟਾ ਬਣਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਕਿਸੇ ਮੁੰਡੇ ਨੂੰ ਆਪਣਾ ਪੁੱਤ੍ਰ ਥਾਪਣਾ ॥

ਬੇਟੀ, ਸ:—ਧੀ, ਕਾਕੀ, ਪੁਤ੍ਰੀ, ਕੰਨਿਆ, ਕੁੜੀ ॥

ਬੇਣਤੀ, ਸ:—'ਬਿਨਤੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਬੇਤ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਲਚਕਦਾਰ ਲਕੜੀ ॥
ਸ:—ਬੇਉਤ ॥

ਬੇਤਾਲ, ਪੁ:—ਭੂਤਨਾ, ਜਿੰਨ ॥
ਵਿ:—ਜਿਸ ਦੀ ਤਾਲ ਠੀਕ ਨਹੀਂ ॥

ਬੇਦ, ਪੁ:—'ਵੇਦ' ਵੇਖੋ, ਇਕ ਲਚਕਦਾਰ ਲਕੜੀ ॥

ਬੇਦ ਮੁਸ਼ਕ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਖੁਸ਼ਬੋਦਾਰ ਦਰਖਤ ਜਿਸ ਦੇ ਫੁੱਲਾਂ ਦਾ ਅਰਕ ਬਹੁਤ ਠੰਢਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ॥

ਬੇਦਣ / ਬੇਦਣ ਬਾਜ਼ੀ } ਸ:—ਬੇਦੀ ਜਾਤ ਦੀ ਤੀਮਤ ॥

ਬੇਦਨ / ਬੇਦਨਾ } ਸ:—ਪੀੜ, ਔਖ, ਅੰਦਰਲਾ ਦੁੱਖ ॥

ਬੇਦਾਂਤ / ਬੇਦਾਂਤੀ } 'ਵਦਾਂਤ' ਆਦਿਕ ਵੇਖੋ ॥

ਬੇਦੀ, ਪੁ:—ਖਤ੍ਰੀਆਂ ਦੀ ਇੱਕ ਜਾਤ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਸਾਹਿਬ ਦਾ ਜਨਮ ਹੋਇਆ ॥
ਸ:—ਵਿਆਹ ਕਾਜ ਜਾਂ ਜੱਗ ਹੋਮ ਵਾਸਤੇ ਲਕੜਾਂ ਗੱਡ ਕੇ ਬਣਾਈ ਹੋਈ ਥਾਂ ॥

ਬੇਦੀ ਬਾਵਾ, ਪੁ:—ਬੇਦੀ ਜਾਤ ਦਾ ਖਤ੍ਰੀ ॥

ਬੇਂਧਵਾ, ਪੁ:—ਮਾਂ ਦੇ ਦੁੱਧ ਦੀ ਖਰਾਬੀ ਜਿਸ ਕਰ ਕੇ ਬਾਲਕ ਰੋਗੀ ਹੋ ਜਾਵੇ (ਲੱਗਣਾ) ॥

ਬੇਂਧਵਾਰ, ਵਿ:—ਬੜਾ ਕਰਜਾਈ, ਫਸਿਆ ਹੋਯਾ, ਬੁਰੇ ਹਾਲ ॥

ਬੇਧਾ, ਪੁ:—ਪਸ਼ੂਆਂ ਨੂੰ ਧੈਲ ਵਾਲੇ ਕੀੜੇ ॥

ਬੇਨੰਤੀ, ਸ:—'ਬਿਨਤੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਬੇਨਵਾ, ਵਿ:—ਜਿਸਨੂੰ ਜਗਤ ਦੀ ਪਰਵਾਹ ਨਹੀਂ, ਫਕੀਰ ॥

ਬੇਬੇ, ਸ:—ਸਿਆਣੀ ਤੀਮਤ, ਮਾਂ, ਸੱਸ, ਵੱਡੀ ਭੈਣ ਆਦਿਕ ॥

ਬੇਮੁਖ, ਵਿ:—ਜੋ ਆਪਣੀ ਕੀਤੀ ਕਰੇ, ਗੁਰੂ ਦੀ ਨਾ ਮੰਨੇ ॥

ਬੇਰ, ਪੁ:—ਮਸ਼ਹੂਰ ਰੁੱਖ ਅਤੇ ਉਹ ਦੇ ਗੋਲ ਨਿੱਕੇ ਫਲ ॥

ਸ:—ਵਾਰੀ (ਬਹੁ ਬੇਰ, ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—ਅਕਸਰ).

ਬੇਰਵਾ, ਪੁ:—ਫਰਕ, ਪਛਾਣ, ਸਾਰਾ ਹਾਲ ॥

ਬੇਰੜਾ, ਪੁ:—ਕਣਕ ਅਤੇ ਛੋਲੇ ਮਿਲੇ ਹੋਏ, ਜਿਸਦੇ ਮਾਂ ਪਿਉ ਇੱਕ ਬਰਨ ਦੇ ਨਾ ਹੋਣ, ਦੋਗਲਾ। ਖਤ੍ਰੀਆਂ ਦੀ ਇੱਕ ਜਾਤ ॥

ਬੇਰੜੀ, ਸ:—ਕਣਕ ਅਤੇ ਛੋਲੇ ਮਿਲੇ ਹੋਏ, ਸਾਰੀ ਜਾਇਦਾਦ, ਜੋ ਕੁਝ ਪੱਲੇ ਹੋਏ (ਬੇਰੜੀ ਵਿਕ ਜਾਣਾ)॥

ਬੇਰਾ, ਪੁ:—ਭੁੰਨਿਆ ਹੋਇਆ ਮਾਸ, ਕਬਾਬ ॥

ਬੇਰੀ, ਸ:—ਖਤ੍ਰੀਆਂ ਦੀ ਇੱਕ ਜਾਤ, ਵਾਰੀ, ਵਿੱਲ, ਬੇਰ ਦਾ ਰੁੱਖ ॥

ਬੇਲ, ਸ:—ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਫੈਲਣ ਜਾਂ ਹੋਰ ਕਿਸੇ ਚੀਜ਼ ਨਾਲ ਲੱਗਕੇ ਉੱਪਰ ਚੜ੍ਹਨ ਵਾਲਾ ਬੂਟਾ, ਫੁਲਕਾਰੀ, ਫੀਤਾ, ਘੋੜੇ ਆਦਿਕ ਦੀ ਲੰਬਾਈ, ਲਾਗੀਆਂ ਨੂੰ ਵਿਆਹ ਆਦਿਕ ਪੁਰ ਜੋ ਬਖ਼ਸ਼ੀਸ਼ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇ, ਕੱਠੀਆਂ ਜੋਈਆਂ ਹੋਈਆਂ ਬਲਦਾਂ ਦੀਆਂ ਦੋ ਜਾਂ ਵਧੀਕ ਜੋੜੀਆਂ, ਉਲਾਦ, ਨਸਲ ॥

ਬੇਲਦਾਰ, ਵਿ:—ਜਿਸ ਕਪੜੇ ਜੁੱਤੀ ਲਕੜੀ ਆਦਿਕ ਉੱਤੇ ਬੇਲ ਬੂਟੇ ਕੱਢੇ ਹੋਏ ਹੋਣ, ਚੰਗਾ ਲੰਮਾ ਪਸ਼ੂ ॥

ਬੇਲ ਬੂਟਾ, ਪੁ:—ਕਪੜੇ ਜੁੱਤੀ ਆਦਿਕ ਉੱਤੇ ਕੱਢੀਆਂ ਹੋਈਆਂ, ਪੱਤਿਆਂ, ਫਲਾਂ ਅਤੇ ਬੇਲਾਂ ਦੀਆਂ ਸ਼ਕਲਾਂ ॥

ਬੇਲ ਵਧਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਫਲ ਲੱਗਣਾ, ਉਲਾਦ ਹੋਣੀ॥

ਬੇਲਚੀ, ਸ:—ਹਲਕੇ ਸਾਵੇ ਰੰਗ ਦੀ ਭੇਡ ਜਾਂ ਬੱਕਰੀ ਦੀ ਖਲ ॥

ਬੇਲਣ / **ਬੇਲਨ** } ਸ:—ਵੇਲਣ ਵਾਲਾ ਸੰਦ (ਰੂੰ ਗੰਨਾ ਆਦਿਕ) ਹਲਟ ਦਾ ਧੁਰਾ, ਰੋੜੇ ਕੁੱਟਣ ਵਾਲਾ ਪੱਥਰ ਦਾ ਸੰਦ ॥

ਬੇਲਣਾ / **ਬੇਲਨਾ** } ਪੁ:—ਜਿਸ ਸੰਦ ਨਾਲ ਗੰਨੇ ਪੀੜਕੇ ਰਹੁ ਕਢਦੇ ਹਨ, ਜਾਂ ਕਪਾਹ ਨੂੰ ਨਪਿੰਜ ਕੇ ਵੜੇਵੇਂ ਕੱਢਦੇ ਹਨ ਜਾਂ ਚਕਲੇ ਉੱਤੇ ਰੱਖਕੇ ਰੋਟੀ ਚੌੜੀ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਵੇਲਣੀ ॥

ਕ੍ਰਿ:—(ਗੰਨੇ) ਪੀੜਨਾ, (ਕਪਾਹ) ਨਪਿੰਜਣੀ, (ਰੋਟੀ) ਚੌੜੀ ਕਰਨੀ, ਫੇਰਨੀ (ਲਾੜੇ ਦੇ ਹੱਥ ਉੱਤੇ) ਮਾਰਨੀ ॥

ਬੇਲਣੀ, ਸ:—ਛੋਟਾ ਬੇਲਣਾ (ਕਪਾਹ ਵੇਲਣ ਵਾਲਾ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਤਰਾਂ ਦਾ)॥

ਬੇਲੜਾ, ਪੁ:—'ਬੇਰੜਾ' ਵੇਖੋ॥

ਬੇਲਾ, ਪੁ:—ਵਖਤ, ਸਮਾ, ਮੌਕਾ, ਵੇਹਲ, 'ਵੇਲਾ' ਵੇਖੋ॥

ਬੇੱਲਾ, ਪੁ:—ਝੰਗੀ, ਜਿੱਥੇ ਘਾਹ ਅਤੇ ਝਾੜੀ ਬਹੁਤ ਹੋਵੇ, ਕੱਠੇ ਜੋਏ ਹੋਏ ਬਲਦਾਂ ਦੀ ਦੂਜੀ ਜਾਂ ਤੀਜੀ ਜੋੜੀ॥

ਬੇਲੀ, ਪੁ:—ਮਿੱਤ੍ਰ, ਸਾਥੀ, ਯਾਰ, ਦੋਸਤ, ਆਸ਼ਕ॥

ਬੇਲੂਆ, ਪੁ:—(ਪਿੱਤਲ ਜਾਂ ਤਾਂਬੇ ਦੀ) ਛੋਟੀ ਪਿਆਲੀ॥

ਬੇਵਰ, ਪੁ:—'ਬੇਊਰ' ਵੇਖੋ॥

ਬੇਵਾ, ਸ:—ਵਿਧਵਾ, ਰੰਡੀ॥
ਵਿ:—ਜੋ ਇੱਧਰ ਉੱਧਰ ਫਿਰੇ (ਪਸ਼ੂ)॥

ਬੇਵੇ, ਸ:—'ਬੇਬੇ' ਵੇਖੋ॥

ਬੇੜ, ਪੁ:—ਘਾਹ ਅਤੇ ਕੱਖਾਂ ਦਾ ਰੱਸਾ॥

ਬੇੜ ਬਟਨਾ, ਪੁ:—ਘਾਹ ਜਾਂ ਸਣ ਦਾ ਰੱਸਾ —ਬਟਣ ਵਾਲਾ ਲਕੜੀ ਦਾ ਸੰਦ॥

ਬੇੜ੍ਹਮੀ; ਸ:—ਦੋ ਤਹਿਆਂ ਵਾਲੀ ਜਿਸ ਵਿਚ ਦਾਲ ਹੋਵੇ (ਰੋਟੀ)॥

ਬੇੜ੍ਹਾ, ਪੁ:—ਬੇਹੜਾ, ਸਹਿਣ, ਅੰਗਣ॥

ਬੇੜਾ, ਪੁ:—ਵੱਡੀ ਬੇੜੀ, ਜਹਾਜ਼ਾਂ ਦਾ ਕੱਠ, ਫੌਜ, ਲਸ਼ਕਰ, ਕਠੀਆਂ ਬੱਝੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਤਰਨ ਵਾਲੀਆਂ ਸ਼ਤੀਰੀਆਂ॥

ਬੇੜਾ ਗ਼ਰਕ ਹੋਣਾ (ਜਾਣਾ)
ਬੇੜਾ ਡੁੱਬਣਾ (ਡੁਬ ਬੈਠਣਾ)
ਬੇੜਾ ਰੁੜ੍ਹਨਾ, } ਕ੍ਰਿ:—ਕੱਖ ਨਾ ਰਹਿਣਾ, ਸਭ ਕੁਝ ਨਸ਼ਟ ਹੋ ਜਾਣਾ॥

ਬੇੜਾ ਡੋਲਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਖਤਰੇ ਦੀ ਹਾਲਤ ਹੋਣੀ॥

ਬੇੜਾ ਪਾਰ ਹੋਣਾ (ਲੱਗਣਾ), ਕ੍ਰਿ:—ਦੁਖ ਦੂਰ ਹੋਣੇ, ਮੁਰਾਦ ਪੂਰੀ ਹੋਣੀ॥

ਬੇੜਾ ਪਾਰ ਕਰਨਾ
ਬੇੜਾ ਪਾਰ ਲਾਉਣਾ } ਕ੍ਰਿ:—ਸਹਾਇਤਾ ਕਰ ਕੇ ਦੁਖ ਦੂਰ ਕਰਨੇ ਜਾਂ ਕੰਮ ਬਣਾਉਣਾ॥

ਬੇੜੀ, ਸ:—ਕਾਠ ਦੀ ਉਹ ਚੀਜ਼ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਚੜ੍ਹ ਕੇ ਨਦੀ ਦੇ ਪਾਰ ਜਾਈਦਾ ਹੈ, ਲੋਹੇ ਦਾ ਕੜਾ ਕੈਦੀਆਂ ਦੀ ਲੱਤ ਵਿੱਚ ਪਾਉਣ ਵਾਲਾ, ਬੰਧਨ, ਵਿਆਹ॥

ਬੇੜੀ ਕੱਟਣਾ
ਬੇੜੀ ਵੱਢਣਾ, } ਕ੍ਰਿ:—ਕੈਦੋਂ ਛੁੱਟਣਾ, ਮੁੱਲ੍ਹ ਨੌ ਜਾਣੀ॥

ਬੇੜੀ ਪੈਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਕੈਦ ਹੋਣਾ, ਵਿਆਹ ਹੋ ਜਾਣਾ॥

ਦੋ ਬੇੜੀਆਂ ਵਿੱਚ ਲੱਤ ਹੋਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਅਜੇਹੇ ਦੋ ਕੰਮਾਂ ਵਿਚ ਫਸੇ ਹੋਣਾ ਕਿ ਦੋਵੇਂ ਨਾ ਨਿਭ ਸੱਕਣ॥

ਬੇੜੀਆਂ ਵਿੱਚ ਵੱਟੇ ਪੈਣੇ, ਕ੍ਰਿ:—ਬਰਬਾਦੀ ਦਾ ਮੁੱਢ ਬੱਝਣਾ॥

ਬੈ, ਪੁ:, ਸ:—(ਕਿਸੇ ਚੀਜ਼ ਦੀ) ਬਿਕਰੀ, ਮੁੱਲ ਠਹਿਰਾਉਣਾ॥

ਬੈ ਨਾਮਾ, ਪੁ:—ਬਿਕਰੀ ਦੀ ਬਾਬਤ ਅਸ਼ਟਾਮ ਦਾ ਕਾਗਜ਼॥

ਬੈਆ, ਪੁ:—'ਬਯਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਬੈਸ (ਸ਼), ਪੁ:—ਤੀਜਾ ਬਰਨ, ਬਾਣੀਏ ਦੀ ਜਾਤ ॥

ਬੈਸੰਤਰ
ਬੈਸੰਤਰ ਦੇਉਤਾ } ਪੁ:—ਅੱਗ, ਅਗਨ ਦੇਉਤਾ ॥

ਬੈਸ਼ਨੋਂ, ਪੁ:—ਬਿਸ਼ਨ ਜੀ ਦਾ ਉਪਾਸਕ, ਜੋ ਮਾਸ ਨਾ ਖਾਵੇ ॥

ਬੈਸੂਲ, ਪੁ:—ਬਾਈ ਕਰਕੇ ਜੋ ਢਿੱਡ ਵਿੱਚ ਪੀੜ ਹੋਵੇ ॥

ਬੈਕੁੰਠ, ਪੁ:—ਸੁਰਗ, ਪਰਲੋਕ ਵਿੱਚ ਸੁਖ ਦੀ ਥਾਂ ॥

ਬੈਂਕਣ, ਪੁ:—ਬਤਾਊਂ, ਮਸ਼ਹੂਰ ਭਾਜੀ ॥

ਬੈਂਗਣੀ, ਵਿ:—ਜਿਸ ਦਾ ਬੈਂਗਣ ਵਰਗਾ ਰੰਗ ਹੈ ॥

ਬੈਂਛਰ, ਪੁ:—ਮੋਟਾ ਅਤੇ ਤਕੜਾ ਪਰ ਮੂਰਖ ਮਨੁੱਖ ॥

ਬੈਂਛਰੀ, ਸ:—ਨ ਸੂਣ ਵਾਲੀ ਮੱਝ (ਜੋ ਭਾਰ ਢੋਵੇ ਅਤੇ ਹਲ ਵਾਹੇ) ਮੋਟੀ ਅਤੇ ਤਕੜੀ ਪਰ ਬੇ ਅਕਲ ਤੀਮਤ ॥

ਬੈਟ, ਪੁ:—ਬੱਲਾ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਗੇਂਦ ਖੇਡਦੇ ਹਨ ॥

ਬੈਠਕ, ਸ:—ਬੈਠਣ ਦੀ ਥਾਂ, ਮਰਦਾਂ ਦੇ ਬੈਠਣ ਦਾ ਕਮਰਾ, ਬੈਠਣ ਦਾ ਕੰਮ ਜਾਂ ਹਾਲਤ, ਉੱਠਣ ਬੈਠਣ ਦੀ ਕਸਰਤ ॥

ਬੈਠਕਾਂ ਕੱਢਣੀਆਂ, ਕ੍ਰਿ:—ਕਈ ਵਾਰ ਉੱਠਣ ਬੈਠਣ ਦੀ ਕਸਰਤ ਕਰਨੀ। ਉਠਕ ਬੈਠਕ ਕਰਨੀ ॥

ਬੈਠਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਚਿੱਤੜਾਂ ਗੋਡਿਆਂ ਜਾਂ ਪੈਰਾਂ ਦੇ ਭਾਰ ਟਿਕਣਾ, ਕੰਮ ਹੋਣਾ, ਠੀਕ ਥਾਂ ਰੱਖਿਆ ਜਾਣਾ (ਪੱਥਰ, ਕਿੱਲ, ਛੱਟ ਆਦਿਕ), ਡਿਗ ਪੈਣਾ (ਛੱਤ ਆਦਿਕ), ਅਸਰ ਹੋਣਾ (ਉਪਦੇਸ਼ ਆਦਿਕ), ਹੇਠਾਂ ਲਗ ਜਾਣਾ (ਖੰਡ, ਘੱਟਾ ਆਦਿਕ), ਕਿਸੇ ਕਾਰੇ ਲੱਗਣਾ ਇਮਤਿਹਾਨ ਦੇਣ ਜਾਣਾ, ਕਿਸੇ ਕੰਮ ਦਾ ਉਸਤਾਦ ਹੋਣਾ, ਕੋਈ ਕੰਮ ਕਾਰ ਨਾ ਹੋਣਾ, ਪੜ੍ਹਨੇ ਪੈਣਾ (ਸਕੂਲ ਜਾਂ ਮਦਰਸੇ ਬੈਠਣਾ)॥

ਸੰਘ ਬੈਠਣਾ
ਗਲਾ ਬੈਠਣਾ } ਕ੍ਰਿ:—ਅਵਾਜ਼ ਨਾ ਨਿਕਲ ਸੱਕਣੀ ॥

ਢੇਰਾ ਬੈਠਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਥੱਕੇ ਤੋਂ ਅਰਾਮ ਆ ਜਾਣਾ ॥

ਬੈਠਮਾਂ (ਵਾਂ), ਵਿ:—ਬੈਠਣ ਦੀ ਹਾਲਤ ਵਿੱਚ ਬੈਠਾ ਹੋਯਾ ॥

ਬੈਠਵਾਂ ਜੋੜਾ, ਪੁ:—ਜਿਸ ਜੁੱਤੀ ਦੀ ਅੱਡੀ ਬੈਠੀ ਹੋਵੇ ॥

ਬਠਾਉਣਾ
ਬੈਠਾਲਣਾ } ਕ੍ਰਿ:—ਬੈਠਣ ਦੇਣਾ, ਟਿਕਾਉਣਾ, ਕੰਮ ਕਰਨਾ, ਕਾਰੇ ਲਾਉਣਾ, ਠੀਕ ਥਾਂ ਰੱਖਣਾ।

ਬੈਂਡ, ਪੁ:—ਫੌਜੀ ਵਾਜਾ ॥

ਬੈਂਡਾ, ਵਿ:—ਟੇਢਾ, ਵਿੰਗਾ, ਅੜਬ, ਕੱਬਾ ॥

ਬੈਣ, ਪੁ:—ਮੁਰਦੇ ਦੇ ਗੁਣ ਗਾਉਂਦਿਆਂ ਜੋ ਬਿਰਲਾਪ ਕੀਤਾ ਜਾਏ (ਪਾਉਣੇ)॥

ਬੈਂਤ, ਵਿ:—ਇੱਕ ਲਚਕਦਾਰ ਲਕੜੀ, (ਮਾਰਨਾ, ਲਾਉਣਾ) ॥
ਪੁ:—ਇੱਕ ਭਾਗ ਦਾ ਛੰਦ ਦੋ ਤੁੱਕਿਆਂ ਵਾਲਾ ॥

ਬੈਤਲ, ਪੁ:, ਸ:—ਆਲਸੀ, ਮੂਰਖ, ਅਵਾਰਾ।

ਬੈਤਾਲੀ, ਵਿ:—ਦੋ ਉੱਪਰ ਚਾਲੀ ॥

ਬੈਦ, ਪੁ:—ਹਕੀਮ, ਰੋਗੀਆਂ ਦਾ ਅਲਾਜ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ॥

ਬੈਦਕ
ਬੈਦਗੀ
ਬੈਦੰਗੀ } ਪੁ:—ਹਿੰਦੀ ਹਕੀਮੀ ਦੀ ਵਿੱਦਿਆ, ਬੈਦ ਦਾ ਕੰਮ ॥

ਬੈਦਣ (ਣੀ), ਸ:—ਹਕੀਮਣੀ, ਬੈਦ ਦੀ ਵਹੁਟੀ ॥

ਬੈਦੜਾ, ਪੁ:—ਝੂਠਾ ਬੈਦ, ਸ਼ੈਖ਼ੀ ਖੋਰਾ, ਦੁਸ਼ਟ ਗਭਰੂ ਮਨੁੱਖ ॥

ਬੈਨ, ਪੁ:—ਬਚਨ, ਬੋਲੀ, ਗੱਲ ਬਾਤ ॥

ਬੈਨ ਬਾਉਲੀ
ਬੈਨ ਬੈਰੀ } ਸ:—ਕੱਜੀ ਹੋਈ ਬਾਉਲੀ ॥

ਬੈਪਾਰ
ਬੈਪਾਰਣ
ਬੈਪਾਰੀ } 'ਬੁਪਾਰ' 'ਆਦਿਕ ਵੇਖੋ' ॥

ਬੈਰ, ਪੁ:—ਦੁਸ਼ਮਣੀ, ਬਿਰੋਧ, ਈਰਖਾ, ਬੁਰਾ ਚਿਤਮਣਾ। ਨਾਲੇ 'ਬੋੜ' ਵੇਖੋ ॥

ਬੈਰਕ (ਖ), ਸ:, ਪੁ:—ਝੰਡਾ, ਨਿਸ਼ਾਨ, ਸਿਪਾਹੀਆਂ ਦਾ ਡੇਰਾ ॥

ਬੈਰਨ, ਸ:—ਬੈਰ ਕਰਨ ਵਾਲੀ, ਦੁਸ਼ਮਣ, ਦੋਖਣ ॥

ਬੈਰਾ, ਪੁ:—ਛੱਤ ਦੀਆਂ ਵਿੰਗੀਆਂ ਕੜੀਆਂ ਨੂੰ ਜਮਾ ਕੇ ਵਿਖਾਲ ਲਈ ਜੋ ਲਕੜੀ ਦਾ ਟੁਕੜਾ ਵਿੱਚ ਫਸਾਯਾ ਜਾਵੇ, ਪਕਿਆਈ ਵਾਸਤੇ ਕੰਧ ਵਿੱਚ ਦਿਤੀ ਹੋਈ ਲੜਕੀ ॥

ਬੈਰਾਗ
ਬੈਰਾਗਣ
ਬੈਰਾਗੀ } 'ਬਿਰਾਗ' ਆਦਿਕ ਵੇਖੋ ॥

ਬੈਰੀ, ਪੁ:—ਬੈਰ ਕਰਨ ਵਾਲਾ, ਦੁਸ਼ਮਣ, ਦੋਖੀ,

ਬੈਲ, ਪੁ:—ਬਲਦ, ਸਾਨ੍ਹ, ਲੁੱਚ ਪੁਣਾ, ਅਹਿਮਕ, ਢੱਗਾ ॥

ਬੈਲਦਾਰ, ਪੁ:—ਲੁੱਚਾ, ਬਦਮਾਸ਼, ਉਜਾੜੂ, ਐਬੀ ॥

ਬੈਲੀ, ਪੁ:—'ਬੈਲਦਾਰ' ਵੇਖੋ ॥

ਬੈੜ, ਸ:—ਰੇਲਣ ਦਾ ਉਹ ਚੱਕਰ ਜਿਸ ਉੱਤੇ ਮਾਲ੍ਹ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਕੱਤਣ ਵਾਲੇ ਚਰਖੇ ਦੇ ਚੱਕਰ ਦੇ ਦੋ ਹਿੱਸਿਆਂ ਨੂੰ ਜੋੜਨ ਵਾਲੀ ਰੱਸੀ ॥

ਬੈੜਿਆ ਹੋਇਆ, ਵਿ:—ਮੂਰਖ, ਬੇਅਕਲ, ਬੇ ਅਨੁਭਾ ॥

ਬੈਂ, ਸ:—ਬੁਰੀ ਮੁਸ਼ਕ, ਹੰਕਾਰ, ਮਜਾਜ, ਜੁਲਾਹੇ ਦੇ ਸਮਿਆਨ ਦੀ ਇੱਕ ਚੀਜ਼, ਬੁਰੀ ਖਬਰ (ਨਿਕਲ ਜਾਣੀ) ॥

ਬੈਂ, ਪੁ:—ਚੁਮਿਆਰ ਦੀ ਜ਼ਾਤ ਦਾ ਜੁਲਾਹਾ ॥

ਬੈਸਾ, ਪੁ:—ਚੁੰਮੀ ॥

ਬੋਹਣੀ, ਸ:—ਸਭ ਤੋਂ ਪਹਿਲੀ ਵੱਟਕ(ਕਰਨੀ)॥

ਬੋਹਲ, **ਬੋਹਲ** } ਪੁ:—'ਬੂਹਲ' ਵੇਖੋ॥

ਬੋਹਲੀ, **ਬੋਹੁਲੀ** } ਸ:—ਛੋਟਾ ਬੋਹਲ, ਢੇਰੀ, ਢੇਰੇ ਆਦਿਕ ਵਿੱਚ ਕੀੜਿਆਂ ਦਾ ਕੱਠ॥

ਬੋਹੜ, **ਬੋਹੁੜ** } ਪੁ:—ਮਸ਼ਹੂਰ ਰੁੱਖ ਬੜੀ ਛਾਉਂ ਵਾਲਾ॥

ਬੋਕ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਚੰਗੀ ਨਸਲ ਦਾ ਬੱਕਰਾ, ਕੇਈ ਬੱਕਰਾ॥

ਬੋੱਕਾ, ਪੁ:—ਖੂਹ ਵਿੱਚੋਂ ਪਾਣੀ ਕੱਢਣ ਵਾਲਾ ਚੰਮ ਦਾ ਡੋਲ, ਪੱਟੀ ਉੱਤੇ ਲਿਖਣ ਵਾਲੇ ਰੰਗ ਦੀ ਕੁੱਜੀ॥

ਬੋੱਕੀ, ਸ:—ਛੋਟਾ ਬੋੱਕਾ॥

ਬੋਗਨਾ, ਪੁ:—ਗੜਵੀ ਆਦਿਕ ਨੂੰ ਚੁੱਕਣ ਵਾਸਤੇ ਜੋ ਰੱਸਾ ਜਾਂ ਕਪੜਾ ਬੰਨ੍ਹਿਆ ਜਾਏ, ਬੰਗਲਾ॥

ਬੋਚਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਉੱਪਰੋਂ ਡਿਗਦੇ ਖਿੱਦੋ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਸ਼ੈ ਨੂੰ ਹੱਥ ਵਿਚ ਲੈ ਲੈਣਾ, ਝੋਪਣਾ॥

ਬੋਝ, ਪੁ:—ਭਾਰ, ਔਖ, ਚਿੰਤਾ, ਖੁਰਾਕ ਦਾ ਨਾ ਪਚਣਾ (ਹੌਲਾ)॥

ਬੋਝਲ ਵਿ:—ਭਾਰਾ, ਜੋ ਝੱਲਿਆ ਨਾ ਜਾਏ, ਜੋ ਨਾ ਪਚੇ॥

ਬੋੱਝਾ, ਪੁ:—ਭਾਰ,ਬੇਗਾਰੀ ਦਾ ਭਾਰ, ਗੰਢ, ਖੀਸਾ॥

ਬੋਟ, ਪੁ:—ਚਿੜੀ ਦਾ ਬਹੁਤ ਛੋਟਾ ਬੱਚਾ ਜੋ ਉੱਡ ਨਾ ਸਕੇ॥

ਬੋੱਟਾ, ਪੁ:—ਚੀਨੇ ਦਾ ਟੋਟਾ (ਬੀਜਣ ਵਾਸਤੇ)।

ਬੋੱਟੀ, ਸ:—ਮਾਸ ਦਾ ਛੋਟਾ ਟੁਕੜਾ॥

ਬੋਡ, **ਬੋੱਡੀ** } ਸ:—ਪੁਰਾਣਾ ਜਾਂ ਸਲ੍ਹਾਬੇ ਦਾ ਮਾਰਿਆ ਹੋਇਆ ਅਨਾਜ॥

ਬੋੱਡਾ, **ਬੋੱਡੀ**, } ਵਿ:—ਪੁਰਾਣਾ ਹੋਕੇ ਕਮਜ਼ੋਰ ਹੋਇਆ ਹੋਇਆ, ਕੀੜਿਆਂ ਦਾ ਖਾਧਾ ਹੋਇਆ, ਗਲਿਆ ਸੜਿਆ (ਕਪੜਾ, ਲੱਕੜ), ਨਿਕੰਮਾ, ਬਹਿਆ, ਨਿਰਬਲ, ਡਰਪੋਕ (ਮਨੁੱਖ)॥

ਬੋਣਾ, ਪੁ:, **ਬੋਣੀ**, ਸ: } ਕੁਮਿਆਰ ਦੀ ਜਾਤ ਦਾ (ਦੀ) ਜੁਲਾਹਾ (ਹੀ)॥

ਬੋਤ, ਪੁ:—'ਬੋਰ' ਵੇਖੋ॥

ਬੋਤਲ, **ਬੋਟਲ** } ਸ:—ਨਿੱਕੇ ਮੂੰਹ ਵਾਲਾ ਕੱਚ ਦਾ ਭਾਂਡਾ॥

ਬੋੱਤਾ, ਪੁ:, **ਬੋੱਤੀ**, ਸ: } ਊਠ ਦਾ ਬੱਚਾ॥

ਬੋਦਲਾ, ਪੁ:—ਹਲਕਾਏ ਕੁੱਤੇ ਦੇ ਵੱਢਣ ਦਾ ਅਸਰ ਹਟਾਉਣ ਵਾਲਾ ਫਕੀਰ॥
ਵਿ:—ਸਿੱਧਾ, ਮੂਰਖ, ਭੋਲਾ॥

ਬੋੱਦਾ, ਵਿ:—'ਬੋੱਡਾ' ਵੇਖੋ॥
ਪੁ:—ਬਹੁਤ ਲੰਮੀ ਬੋੱਦੀ॥

ਬੋੱਦੀ, ਵਿ:—'ਬੋੱਡੀ' ਵੇਖੋ॥
ਸ:—ਸਿਰ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰਲੇ ਲੰਮੇ ਵਾਲ ਜੋ ਹਿੰਦੂ ਰੱਖਦੇ ਹਨ,ਪਰਾਂਦੀ॥

ਬੋਧ, ਪੁ:—ਗਿਆਨ, ਇਲਮ, ਸਮਝ ॥

ਬੋਧਾ
ਬੋਧੀ } ਵਿ:—ਜਿਸ ਨੂੰ ਬੋਧ ਹੋਵੇ, ਸਮਝਦਾਰ॥

ਬੋਝਾ
ਬੋੱਝਾ } ਪੁ:—ਕਿਸੇ ਦਾ ਸਾਰਾ ਮਾਲ ਅਸਬਾਬ (ਵੈਰ ਨਾਲ ਆਖਦੇ ਹਨ) ॥

ਬੋਬੀ
ਬੋਬੋ } ਸ:—ਭੈਣ, ਮਾਂ (ਪਿਆਰ ਦਾ ਬਚਨ) ॥

ਬੋਰ, ਪੁ:—ਸੋਨੇ ਜਾਂ ਚਾਂਦੀ ਦਾ ਛਣਕਣ ਵਾਲਾ ਗਹਿਣਾ ॥

ਬੋਰਡ, ਪੁ:—ਫੱਟ, ਕਾਲਾ ਤਖਤਾ, ਬੰਦੋ ਬਸਤ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਕਮੇਟੀ ॥

ਬੋਰਡ ਸਕੂਲ, ਪੁ:—ਜ਼ਿਲੇ ਜਾਂ ਸ਼ਹਰ ਦੀ ਕਮੇਟੀ ਦਾ ਮਦਰਸਾ ॥

ਬੋਰਡਿੰਗ
ਬੋਰਡਿੰਗ ਹੌਸ, } ਪੁ:—ਜਿਸ ਘਰ ਵਿਚ ਪੜ੍ਹਨ ਵਾਲ ਮੁੰਡੇ ਕੱਠੇ ਹੋਕੇ ਕਿਸੇ ਮਨੁੱਖ ਦੀ ਨਿਗਰਾਨੀ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ॥

ਬੌਰੜਾ, ਪੁ:—ਮੀਂਹ ਦਾ ਥੋੜਾ ਜਿਹਾ ਛੱਟਾ, ਥੋੜਾ ਮੀਂਹ ॥

ਬੋਰਾ, ਪੁ:—ਵੱਡਾ ਥੈਲਾ ਤੱਪੜ ਦਾ, ਛੱਟ ॥

ਬੋਰੀ, ਸ:—ਛੋਟਾ ਬੋਰਾ, ਰੁਪਯ ਪਾਉਣ ਵਾਲੀ ਮੋਟੀ ਥੈਲੀ ॥

ਬੋਰੀ ਦਾ ਮੂੰਹ ਖੋਲ੍ਹ ਦੇਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਖੁੱਲ੍ਹੇ ਜੀ ਨਾਲ ਖਰਚ ਕਰਨਾ ॥

ਬੋਲ, ਪੁ:—ਗੱਲ, ਬਾਤ, ਬਚਨ, ਬੋਲਣ ਦਾ ਢੰਗ, ਅਵਾਜ਼, ਛੋਟਾ ਗੀਤ, ਤੁਕਾਂ ਜੋ ਗੁਆਰ ਲੋਕ ਕੱਠੇ ਹੋਕੇ ਕਈ ਕਈ ਵਾਰ ਉੱਚੀ ਉੱਚੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ (ਪਾਉਣੇ) ॥

ਬੋਲ ਉੱਠਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਉੱਚੀ ਦਿੱਤੀ ਕੁਝ ਕਹਿਣਾ, ਕੂਕਣਾ ॥

ਬੋਲ ਚਾਲ, ਸ:—ਵਰਤਾਰਾ, ਵਾਕਫੀ ਗੱਲ ਬਾਤ, ਝਗੜਾ ॥

ਬੋਲ ਬਾਲਾ, ਪੁ:—ਪ੍ਰਤਾਪ, ਵਡਿਆਈ, ਜਸ (ਫਕੀਰਾਂ ਦੀ ਅਸੀਸ) ॥

ਬੋਲ ਬਗਾੜ
ਬੋਲ ਬਿਗਾੜ
ਬੋਲ ਬਿਗਾੜੂ } ਵਿ:—ਭੈੜੀ ਗੱਲ ਕਰਨ ਵਾਲਾ, ਬਦ ਬੋਲਾ ॥

ਬੋਲ ਬੁਲਾਰਾ, ਪੁ:—ਮਨੁੱਖਾਂ ਦੇ ਬੋਲਣ ਜਾਂ ਝਗੜਨ ਦੀ ਅਵਾਜ਼ ॥

ਬੋਲਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਮੂੰਹੋਂ ਕੁਝ ਕਹਿਣਾ, ਗੱਲ ਕਰਨੀ, ਅਵਾਜ਼ ਕੱਢਣੀ, ਆਖਣਾ, ਝਗੜਨਾ, ਗੁੱਸੇ ਦੇ ਬਚਨ ਕਹਿਣੇ ॥

ਬੋਲਦਾ, ਪੁ:—ਮਨੁੱਖ ਦੇ ਅੰਦਰ ਬੋਲਣ ਵਾਲੀ ਤਾਕਤ, ਆਤਮਾ, ਰੂਹ, ਮਨ, ਜਿੰਦ, ਪ੍ਰਾਣ॥

ਬੋਲਾ
ਬੋਲੀ } ਵਿ:—ਜੋ ਸੁਣ ਨਹੀਂ ਸੱਕਦਾ (ਦੀ) ਡੋਰਾ (ਰੀ) ॥

ਬੋਲਾ ਬੱਦਲ, ਵਿ:—ਬਿਲਕੁਲ ਬੋਲਾ, ਬੇਪਰਵਾਹ ॥

ਬੋਲਾਕੜ, ਵਿ:—'ਬੋਲਾਰ' ਦੇਖੋ ॥

ਬੋੱਲਾ ਚੱਲੀ }
ਬੋੱਲਾ ਚਾੱਲੀ } ਸ਼—ਗੱਲ ਬਾਤ, ਲੜਾਈ ਝਗੜਾ ॥

ਬੋਲਾਰ, ਵਿ਼—ਜੋ ਬਹੁਤ ਬੋਲੇ, ਬਾਗੜੂ, ਗੱਪੀ ॥

ਬੋਲਾਰਾ, ਪੁ਼—'ਬੁਲਾਰਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਬੋੱਲੀ, ਸ਼—ਜ਼ਬਾਨ, ਗੱਲ, ਸੈਨਤ, ਮਿਹਣਾ, ਝਿੜਕ, ਝਾੜ ॥

ਬੋੱਲੀ ਖਾਣੀ, ਕ੍ਰਿ਼—ਮਖੌਲ ਜਾਂ ਨਿੰਦਾ ਕਰਾਉਣੀ, ਝਾੜ ਜਾਂ ਗਾਲ੍ਹਾਂ ਖਾਣੀਆਂ ॥

ਬੋੱਲੀ ਠੋੱਲੀ, ਸ਼—ਮੇਹਣਾ, ਹਾਸਾ ਠੱਠਾ ਟਿਚਕਰ ॥

ਬੋੱਲੀ ਦੇਣਾ, ਕ੍ਰਿ਼—ਨਲਾਮ ਵਿੱਚ ਬੋਲਕੇ ਮੁੱਲ ਪਾਉਣਾ ॥

ਬੋੱਲੀ ਮਾਰਨੀ }
ਬੋੱਲੀ ਲਾਉਣੀ } ਕ੍ਰਿ਼—ਮੇਹਣਾ ਦੇਣਾ, ਝਾੜ ਪਾਉਣੀ ॥

ਬੋੱਲੀਆਂ ਪਾਉਣੀਆਂ, ਕ੍ਰਿ਼—'ਬੋਲ ਪਾਉਣੇ' ਵੇਖੋ ॥

ਬੋੱਲੀਆਂ ਬੋਲਣੀਆਂ, ਕ੍ਰਿ਼—ਭਾਤ ਭਾਂਤ ਦੀਆ ਗੱਲਾਂ ਕਰਨੀਆਂ ਜਾਂ ਸੁਰਾਂ ਕੱਢਣੀਆਂ, ਜਨੌਰਾਂ ਦੀਆਂ ਅਵਾਜਾਂ ਦੀ ਨਕਲ ਕਰਨੀ ਗਾਲ੍ਹਾਂ ਦੇਣੀਆਂ ॥

ਬੋੜ, ਪੁ਼—ਬ੍ਰੇਕ, ਕਤਾਰ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਦਾ ਨਾਂ ਰਹਿਣਾ, ਦੰਦ ਦਾ ਭੱਜਣਾ ॥

ਬੋੜ੍ਹ, ਪੁ਼—'ਬੋਹੜ' ਵੇਖੋ ॥

ਬੋੜਾ, ਵਿ਼—ਜਿਸ ਦਾ ਦੰਦ ਲਹਿ ਜਾਵੇ, ਜਿਸ ਮਿੱਟੀ ਦੇ ਭਾਂਡੇ ਦਾ ਉੱਪਰਲਾ ਹਿਸਾ ਟੁੱਟ ਗਿਆ ਹੋਵੇ ॥

ਬੌਹਕਰ, ਸ਼—ਤੀਲੀਆਂ ਦਾ ਹੱਥ ਕੂੜਾ ਹੂੰਝਣ ਵਾਲਾ, ਬਹਾਰੀ ॥

ਬੌਹਲੀ, ਸ਼—ਨਵੀਂ ਸੂਈ ਹੋਈ ਗਊ ਆਦਿਕ ਦਾ ਗਾੜ੍ਹਾ ਦੁੱਧ ॥

ਬੌਹੜ, ਕ੍ਰਿ਼, ਵਿ਼—ਮੁੜ, ਫੇਰ, ਦੂਜੀ ਵਾਰ ॥

ਬੌਹੜਨਾ, ਕ੍ਰਿ਼—ਆ ਪਹੁੰਚਣਾ, ਵੈਰੀ ਤੋਂ ਬਚਾਉਣ ਨੂੰ ਜਾਂ ਦੁਖ ਦੂਰ ਕਰਨ ਨੂੰ ਵੇਲੇ ਸਿਰ ਆ ਜਾਣਾ ॥

ਬੌਂਦੇ ਦਿਹਾੜੇ, ਪੁ਼—(ਬਹੁ਼) ਦੁਖ ਜਾਂ ਗਰੀਬੀ ਦਾ ਸਮਾ ॥

ਬੌਂਗਾ, ਪੁ਼ }
ਬੌਂਗੀ, ਸ਼ } ਜੋ ਮਨੁੱਖ ਮੂਰਖ ਹੋਵੇ ਪਰ ਸਭ ਨੂੰ ਭਾਵੇ, ਜਿਸ ਦੇ ਦਿਲ ਵਿੱਚ ਗੱਲ ਨਾਂ ਰਹ ਸੱਕੇ, ਗਾਲੜ੍ਹ ॥

ਬੌਂਚ, ਪੁ਼—ਸੰਘਣਾ ਬਣ ਜਾਂ ਜੰਗਲ ॥

ਬੌਂਡਰੀ, ਸ਼—ਹੱਦ, ਕ੍ਰਿਕਟ ਵਿੱਚ ਗੇਂਦ ਦੀ ਮਾਰ ਦੀ ਹੱਦ ॥

ਬੌਂਟਾ, ਪੁ਼—ਬਹੁਤ ਮਧਰਾ ਜਾਂ ਛੋਟੇ ਕੱਦ ਦਾ ॥

ਬੌਂ ਬੌਂ, ਸ਼—ਵੱਡਾ ਸ਼ੋਰ, ਬਿਅਰਥ ਜਤਨ, ਕੰਮ ਵਿਗੜਨ ਤੇ ਜੋ ਦੁਰਗਤ ਹੋਵੇ (ਵੱਜ ਜਾਣੀ, ਵੱਜਣੀ) ॥

ਬੌਰ, ਸ਼—ਹਰਨ ਫਸਾਉਣ ਵਾਲਾ ਜਾਲ ॥

ਬੌਰਾ, ਵਿ਼—ਪਾਗਲ, ਕਮਲਾ, ਸੁਦਾਈ ॥

ਬੌਰਾਂ, ਸ਼—(ਬਹੁ਼) ਜਨੌਰ ਫੜਨ ਵਾਲਾ ਫੰਦਾ ਜਾਂ ਜਾਲ ॥

ਬੌਰੀਆ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਨੀਚ ਜਾਤ ਦੇ ਲੋਕ (ਇਹ ਚੋਰੀ ਕਰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਤੀਰ ਨਾਲ ਜਨੌਰ ਫੜਦੇ ਹਨ) ॥

ਬੌਰੀਆਂ, ਸ:-(ਬਹੁ:) 'ਬਾਵਰੀਆਂ' ਵੇਖੋ ॥

ਬੌਲ, ਪੁ:—ਪਸ਼ਾਬ, ਮੂਤ੍ਰ (ਮੁਸਲਮਾਨੀ ਬੋਲੀ) ॥

ਬੌਲਦ, ਪੁ:—'ਬਲਦ' ਵੇਖੋ ॥

ਬੌਲੀ, ਸ:—'ਬਾਉਲੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਭ

ਭ, ਪੁ:—ਭੱਬਾ, ਗੁਰਮੁਖੀ ਪੈਂਤੀ ਦਾ ਉਨੱਤੀਵਾਂ ਅੱਖਰ ॥

ਭਉ / **ਭਊਆ** } ਪੁ:—ਡਰ ਦਾ ਬਨਾਉਟੀ ਕਾਰਨ, ਹਊਆ ॥

ਭਈ, ਵਿਸਮਯਕ—ਭਾਈ, ਮੈਂ ਕਹਿੰਦਾ ਹਾਂ, ਖਈ, ਬਈ ॥

ਭਈਆ, ਪੁ:—ਪੂਰਬੀਆ ਮਜ਼ਦੂਰ, ਹੇ ਭਰਾਵਾ ॥

ਭੱਸ, ਸ:—ਸੁਆਹ, ਖੇਹ (ਧਾਊੜੀ, ਧੈਲੀ) ॥

ਭੱਸ ਖਰਾਬ, ਪੁ:—ਤਬਾਹੀ, ਔਕੜ, ਘਬਰਾਟ ॥

ਭੱਸ ਭਕਾਰ, ਪੁ:—ਅਨਪੜ੍ਹ, ਖੱਟੇ ਤਕਾਰ ।

ਭਸਨਾਭੂਸ, ਵਿ—ਬਿਲਕੁਲ ਮੁੱਧਾ ਹੋਇਆ, ਜੋ ਲੰਗ ਬੁੱਧਾ ਹੋ ॥

ਭਸਭਸਾ, ਵਿ:—ਖੱਟੀ, ਤਿੱਖੀ (ਢਿੱਡ ਦੀ ਵਾਈ) ॥

ਭਸਮ, ਸ:—ਸੁਆਹ ॥

ਵਿ:—ਸੜ ਕੇ ਸੁਆਹ ਹੋਇਆ ਹੋਇਆ, ਬਿਲਕੁਲ ਪਚਿਆ ਹੋਇਆ ਅੰਨ ਆਦਿਕ (ਹੋਣਾ ਕਰਨਾ) ॥

ਭਸਮ ਲਗਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਪਿੰਡੇ ਉੱਤੇ ਸੁਆਹ ਮਲਣੀ (ਸਾਧਾਂ ਵਾਕਰ) ॥

ਭੱਸਰ, ਵਿ:—ਰੇਹ ਵਾਲੀ (ਧਰਤੀ) ॥

ਭਸਰ ਭਸਰ ਖਾਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਛੇਤੀ ਛੇਤੀ ਲੋਭ ਕਰਕੇ ਬਹੁਤਾ ਖਾਣਾ, ਜੋ ਕੁਝ ਹੱਥ ਆਵੇ ਖਾ ਜਾਣਾ ॥

ਭੱਸਰਾ, ਪੁ:—ਕੈਰਿਆਲੇ ਸਿਰੇ ਵਾਲਾ ਇੱਕ ਘਾਹ ॥

ਭਸਾ, ਪੁ:—ਖੱਟਾ ਡਕਾਰ, ਦਿਲ ਦੀ ਜਲਨ ॥

ਭੱਸੀ, ਸ:—ਖੇਹ ॥

ਭਹਾਰਾ, ਪੁ: / **ਭਹਾਰੀ,** ਸ: } ਧਾਤਾਂ ਗਾਲਣ ਵਾਲੀ ਸੁਨਿਆਰਿਆਂ ਦੀ ਭੱਠੀ ॥

ਭਹਿ, ਸ:—ਕਿਸੇ ਰੰਗ ਦਾ ਰਤਾ ਕੁ ਮੇਲ, ਹਲਕਾ ਰੰਗ (ਮਾਰਨਾ) ।

ਭਹੋੜਾ, ਪੁ:—ਇਸਤ੍ਰੀ ਨੂੰ ਗਰਭ ਹੋਣ ਤੋਂ ਸੱਤਵੇਂ ਮਹੀਨੇ ਪਿੱਛੋਂ ਹਿੰਦੂ ਜੋ ਰੀਤ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਰੀਤਾਂ (ਬਕੂਕਾ) ॥

ਭਹੌੜਾ, ਪੁ: / **ਭਹੌੜੀ,** ਸ: } 'ਪਹੌੜਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਭਕੰਦਰ, ਪੁ:—'ਭਗੰਦਰ' ਵੇਖੋ ॥

ਭਕਰ ਭਕਰ ਖਾਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—'ਭਸਰ ਭਸਰ ਖਾਣਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਭਕਤੂਲ, ਵਿ:—ਖੇਹ ਦਾ ਭਰਿਆ ਹੋਇਆ, ਜਿਸ ਉੱਤੇ ਖੇਹ ਪਈ ਹੈ ॥

ਭਕਤੂਲਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਖੇਹ ਨਾਲ ਭਰਨਾ, ਉੱਪਰ ਖੇਹ ਪਾਣੀ ॥

ਭੱਕੜਾ
ਭੱਖੜਾ } ਪੁ:—ਇੱਕ ਕੰਡਿਆਂ ਵਾਲੀ ਬੂਟੀ ॥

ਭਕੂਆ, ਵਿ:—ਮੂਰਖ, ਅਹਿਮਕ ॥

ਭਖ, ਸ:—ਤਾਪ ਦੀ ਗਰਮੀ, ਮੱਠੀ ਕਸ, ਹਰਾਰਤ ॥

ਭਖ ਭਖ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਚਮਕਣਾ, ਲਿਸ਼ਕਣਾ ॥

ਭੱਖ, ਸ:—ਥੋੜ੍ਹੀ ਥੋੜ੍ਹੀ ਕਸ, ਹਰਾਰਤ ॥

ਭੱਖ ਲੈਣਾ (ਣੇ) ਪੁ:—ਤਪੀ ਹੋਈ ਥਾਂ ਦੀ ਚਮਕ, ਦੂਰੋਂ ਤਪੇ ਹੋਏ ਰੇਤੇ ਦੀ ਸ਼ਕਲ, ਮਿਰਗ ਤ੍ਰਿਸ਼ਨਾ, ਵਹਿਮ ॥

ਭੱਖਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਖਾਣਾ, ਛਕਣਾ, ਨਿਗਲ ਜਾਣਾ ॥

ਭਖਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਬਹੁਤ ਤਪਣਾ, ਬਲਣਾ, ਬਹੁਤ ਗੁੱਸਾ ਆਉਣਾ ॥

ਭਖਲਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਕੁਝ ਕੁਝ ਗਰਮ ਹੋਣਾ (ਪਿੰਡਾ), ਅਬਾ ਤਬਾ ਬੋਲਣਾ (ਬੁਖਾਰ ਜ ਨੀਂਦਰ ਵਿੱਚ) ॥

ਭੱਖੜਾ, ਪੁ:—'ਭੱਕੜਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਭਖਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਬਾਲਣਾ, ਤਪਾਉਣਾ, ਗੁੱਸਾ ਚਾੜ੍ਹਨਾ ॥

ਭੱਖੀ, ਵਿ:—ਖਾ ਜਾਣ ਵਾਲਾ ('ਸਰਬ ਭੱਖੀ' ਵੇਖੋ) ॥

ਭਗ, ਸ:—ਇਸਤ੍ਰੀ ਦਾ ਗੁੱਝਾ ਅੰਗ ॥

ਭੰਗ, ਸ:—ਤੋੜਨਾ, ਵਿਗਾੜ, ਨਾਸ, ਅਟਕਾਉ, ਇਕ ਨਸ਼ੇ ਵਾਲੀ ਬੂਟੀ, ਸੁੱਖਾ ॥

ਭੰਗ ਦੇ ਭਾੜੇ ਜਾਣਾ (ਗੁਆਚਣਾ), ਕ੍ਰਿ:—ਐਵੇਂ ਨਿਅਰਥ ਕਿਸੇ ਚੀਜ਼ ਦਾ ਨਸ਼ਟ ਹੋਣਾ ॥

ਭੰਗ ਭੁੱਜਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਗਰੀਬੀ ਹੋਣੀ, ਘਰ ਵਿਚ ਕੱਖ ਨਾ ਹੋਣਾ ॥

ਭੰਗਣ, ਸ:—ਭੰਗੀ ਦੀ ਜ਼ਨਾਨੀ, ਚੂਹੜੀ, ਭੰਗ ਪੀਣ ਵਾਲੀ ॥

ਭਗਤ
ਭਗਤੁ } ਪੁ:—ਭਜਨ ਕਰਨ ਵਾਲਾ, ਸੰਤ, ਮਹਾਤਮਾ ॥ ਸ:—ਭਗਤੀ ॥

ਭਗਤ ਕਾਂਡ, ਪੁ:—ਧਰਮ ਪੁਸਤਕਾਂ ਦਾ ਉਹ ਹਿੱਸਾ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਭਗਤੀ ਦਾ ਵਰਨਨ ਹੈ, ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ॥

ਭਗਤ ਵੱਛਲ, ਵਿ:—ਭਗਤਾਂ ਦਾ ਪਿਆਰਾ (ਪਰਮੇਸ਼ਰ) ॥

ਭਗਤਣ
ਭਗਤਣੀ } ਸ:—ਭਜਨ ਜਾਂ ਭਗਤੀ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ॥

ਭਗਤਾਈ / **ਭਗਤੀ** } ਸ਼ਃ—ਸੱਚੇ ਦਿਲ ਨਾਲ ਜੋ ਪੂਜਾ ਕੀਤੀ ਜਾਵੇ, ਪ੍ਰੇਮ, ਭਜਨ, ਪਵਿਤ੍ਰਤਾਈ ॥

ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ, ਪੁਃ—ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਦੇ ਭਜਨ ਕਰਨ ਨਾਲ ਮੁਕਤੀ ਮੰਨਣ ਵਾਲਾ ਮਤ, ਭਗਤਾਂ ਦਾ ਪੰਥ ॥

ਭਗਤੀਆ, ਪੁਃ—ਨੱਚਣ ਵਾਲੇ ਮੁੰਡਿਆਂ ਦੇ ਨਾਲ ਗਾਉਣ ਵਾਲਾ, ਰਾਸਧਾਰੀਆ ॥

ਭਗੰਦਰ, ਪੁਃ—ਗੁਦਾ ਦਾ ਇੱਕ ਫੋੜਾ ॥

ਭੰਗਰਾ, ਪੁਃ—ਪਿੰਡਾਂ ਦਾ ਇੱਕ ਨਾਚ (ਧਾਉਲਾ)॥

ਭੱਗਰਾ, ਪੁਃ—ਨਗਾਹੇ ਦੀ ਦਰਗਾਹ ਤੋਂ ਲਿਆਂਦੀ ਹੋਈ ਮਿੱਟੀ ॥

ਭਗਲ, ਪੁਃ—ਰਾਸ ਮੂਲੋਂ ਬਪਾਰ ਕਰਨਾ ਦਿਵਾਲਾ, ਪਖੰਡ ॥

ਭੱਗਲ, ਵਿਃ—ਹਾਰਿਆ ਹੋਯਾ (ਥਕੇਰਾ) ॥
ਪੁਃ—ਇੱਕ ਮੋਟਾ ਕਾਲਾ ਬੂਰਾ (ਵਧਿਆ ਪੁਰਾਣਾ), ਮੂਲ ਦੀ ਰਕਮ ॥

ਭਗਲੀ / **ਭਗਲੀਆ** } ਵਿਃ—ਜਿਸ ਬਪਾਰ ਦਾ ਵਸਾਹ ਨਹੀਂ, ਦਿਵਾਲੀਆ, ਅੰਨ੍ਹੇ ਵਾਹ ਵਿਹਾਰ ਕਰਨ ਵਾਲਾ, ਪਖੰਡੀ ॥

ਭਗਵਤ / **ਭਗਵੰਤ** } ਪੁਃ—ਪਰਮੇਸ਼ਰ, ਪਰਮਾਤਮਾ ॥

ਭਗਵਤ ਗੀਤਾ, ਸ਼ਃ—ਹਿੰਦੂਆਂ ਦੀ ਇਕ ਧਰਮ ਪੁਸਤਕ ਜਿਸ ਵਿਚ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਜੀ ਦਾ ਅਰਜਨ ਨੂੰ ਉਪਦੇਸ਼ ਹੈ ॥

ਭਗਵਤੀ, ਸ਼ਃ—ਦੇਵੀ, ਦੁਰਗਾ, ਸ਼ਕਤੀ ॥

ਭਗਵਾ (ਵਾਂ), ਵਿਃ—ਗੇਰੂ ਦਾ ਰੰਗਿਆ ਹੋਯਾ ਕਪੜਾ ਜੋ ਸਾਧੂ ਪਹਿਨਦੇ ਹਨ ॥

ਭਗਵਾਨ, ਪੁਃ—ਪਰਮੇਸ਼ਰ, ਪਰਮਾਤਮਾ, ਭਗ-ਇਨ ॥

ਭਗਾਰ, ਪੁਃ—'ਬਘਾਰ' ਵੇਖੋ ॥

ਭੰਗਾਰਾ / **ਭਗਾੜਾ** } ਪੁਃ—'ਭੰਗੇਰਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਭੰਗੜ, ਪੁਃ—ਭੰਗ ਪੀਣ ਵਾਲਾ, ਮੂਰਖ, ਬਕਵਾਦੀ ॥

ਭੰਗੜ ਖਾਨਾ, ਪੁਃ—ਜਿੱਥੇ ਭੰਗ ਘੁਟੀਏ ਜਾਂ ਵਿਕੇ ॥

ਭੰਗੀ, ਪੁਃ—ਭੰਗੜ, ਇੱਕ ਮਿਸਲ, ਚੂਹੜਾ ॥

ਭੰਗੂਰ, ਪੁਃ—ਛੋਲੇ ਭੇਉਂ ਕੇ ਖਾਣ ਵਾਲੇ (ਭਾਵੇਂ ਕੱਚੇ ਭਾਵੇਂ ਤਲੇ ਹੋਏ ਲੂਣ ਮਿਰਚ ਵਾਲੇ) ॥

ਭਗੂੜਾ, ਪੁਃ / **ਭੰਗੂੜਾ** ਪੁਃ / **ਭਗੂੜੀ,** ਸ਼ਃ / **ਭੰਗੂੜੀ,** ਸ਼ਃ } ਬਾਲਾਂ ਦੇ ਝੂਟਾਉਣ ਵਾਸਤੇ ਛੱਤ ਨਾਲ ਲਟਕਾਈ ਹੋਈ ਪੀੜ੍ਹੀ ਆਦਿਕ, ਇਕ ਖੇਡ ਜਿਸ ਵਿਚ ਬਾਲਕ ਬੈਠਕੇ ਉੱਤਾਂਹ ਹੇਠਾਂਹ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਜਾਂ ਚੱਕਰ ਖਾਂਦੇ ਹਨ ॥

ਭੰਗੇਰ ਖਾਨਾ, ਪੁਃ—ਜਿੱਥੇ ਭੰਗ ਵਿਕੇ ਅਤੇ ਪੀਤੀ ਜਾਵੇ ॥

ਭੰਗੇਰਣ, ਸ਼ਃ / **ਭੰਗੇਰਾ,** ਪੁਃ } ਭੰਗ ਵੇਚਣ ਵਾਲਾ (ਲੀ) ॥

ਭੰਗੇੜਿਆ ਹੋਇਆ, ਵਿ:—ਭੰਗ ਪੀਣ ਕਰਕੇ ਮਸਤ ॥

ਭਗੋਲ, ਵਿ—ਲੜਾਈ ਵਿੱਚੋਂ ਨੱਸ ਜਾਣ ਵਾਲਾ, ਡਰਾਕਲ ॥

ਭਗੋਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਭਿਉਣਾ, ਗਿੱਲਾ ਕਰਨਾ ॥

ਭਗੌਤਾ, ਪੁ:—ਤਲਵਾਰ, ਸਿਰੀ ਸਾਹਿਬ ॥

ਭਗੌਤੀ, ਸ:—ਭਗਵਤੀ, ਦੇਵੀ, ਸ਼ਕਤੀ, ਤਲਵਾਰ ॥

ਭਗੌੜਨ, ਸ:, **ਭਗੌੜਾ,** ਪੁ:, **ਭਗੌੜੀ,** ਸ: } ਭਗੋਲ, ਡਰਾਕਲ, ਜੋ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਕੁਝ ਕਹੇ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਕੁਝ, ਜਿਸ ਦਾ ਵਸਾਹ ਨਹੀਂ ॥

ਭੱਛਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਭੱਖਣਾ, ਖਾਣਾ, ਛਕਣਾ, ਨਿਗਲਣਾ ॥

ਭੱਜ ਜਾਣਾ, ਭੱਜਣਾ } ਕ੍ਰਿ:—ਟੁੱਟਣਾ, ਗੁਆਚਣਾ, ਨੱਸ ਜਾਣਾ, ਗਊ ਮਹਿੰ ਦਾ ਦੁੱਧ ਦੇਣੋਂ ਹਟ ਜਾਣਾ ॥

ਭਜਨ, ਪੁ:—ਪਰਮੇਸਰ ਦੇ ਗੁਣ ਗਾਉਣਾ, ਭਗਤੀ, ਪੂਜਾ (ਕਰਨਾ) ॥

ਭਜਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਭਜਨ ਕਰਨਾ, ਭਗਤੀ ਕਰਨੀ ॥

ਭਜਨੀਆ, ਭਜਨੀਕ } ਪੁ:—ਭਜਨ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ॥

ਭਜਵਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਭਜਨ ਕਰਾਉਣਾ, ਭੇਜਣ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਾਉਣਾ ॥

ਭਜਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਦੁੜਾਉਣਾ, ਨਸਾਉਣਾ, ਭਜਨ ਕਰਾਉਣਾ ॥

ਭੱਟ, ਪੁ:—ਬਖ਼ਸ਼ੀਸ਼ ਲੈਣ ਵਾਸਤੇ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਗੁਣ ਗਾਉਣ ਵਾਲੀ ਜਾਤ ਦਾ ਮਨੁੱਖ, ਪੰਡਤ, ਵਿਦਿਆਵਾਨ, ਗਿਆਨੀ ॥

ਭਟਕਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਇੱਧਰ ਉੱਧਰ ਫਿਰਨਾ, ਰਾਹ ਭੁੱਲ ਕੇ ਭੌਂਦੇ ਰਹਿਣਾ, ਕੁਰਾਹੇ ਪੈਣਾ, ਲੋਚਣਾ ॥

ਭਟਕਦਾ, ਵਿ:—ਭਟਕਣ ਵਾਲਾ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਬੜੀ ਚਾਹ ਹੈ ॥

ਭਟਕਦਾ ਫਿਰਨਾ, ਭਟਕਦੇ ਫਿਰਨਾ } ਕ੍ਰਿ:—ਇੱਧਰ ਉੱਧਰ ਅਵਾਰਾ ਭੌਣਾ ॥

ਭਟਕਾ, ਪੁ:, **ਭਟਕੀ,** ਸ: } ਚਿੰਤਾ, ਚਾਹ, ਤ੍ਰਿਸ਼ਨਾ, ਸੰਸਾ, ਡਰ ॥

ਭਟਕਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਕੁਰਾਹੇ ਪਾਉਣਾ, ਭੁਲਣਾ, ਧੋਖਾ ਦੇਣਾ, ਤਰਸਾਉਣਾ ॥

ਭੱਟਣ, ਭੱਟਣੀ } ਸ:—ਭੱਟ ਜਾਤ ਦੀ ਤ੍ਰੀਮਤ ॥

ਭਟਿਆਣੀ, ਸ:—ਭਾਟੀਆ ਜਾਤ ਦੀ ਤ੍ਰੀਮਤ ॥

ਭੱਟੀ, ਪੁ:—ਰਾਜਪੂਤਾਂ ਦੀ ਇੱਕ ਉੱਘੀ ਜਾਤ ॥

ਭਟੂਹਰ (ਰਾ), ਭਟੂਹਰੂ, ਭਟੂਰਾ } ਪੁ:—ਖਮੀਰੇ ਆਟੇ ਦੀ ਰੋਟੀ ॥

ਭਟੇਟਾ, ਪੁ:, **ਭਟੇਟੀ** ਸ: } ਭੱਟ ਦਾ ਬੇਟਾ (ਬੇਟੀ) ॥

ਭੱਠ, ਪੁ:—ਦਾਣੇ ਭੁੰਨਣ ਵਾਲਾ ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦਾ ਤੰਦੂਰ, ਵੱਡਾ ਚੁੱਲ੍ਹਾ ॥

ਭੱਠ ਪੈਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਨਾਸ ਹੋਣਾ, ਨਾਂ ਰਹਿਣਾ ॥

ਭੱਠਾ, ਪੁ:—ਵੱਡੀ ਭੱਠੀ, ਤੰਦੂਰ, ਵੱਡਾ ਚੁੱਲ੍ਹਾ ਆਵਾ, ਚੂਨਾ ਅਤੇ ਇੱਟਾਂ ਪਕਾਉਣ ਵਾਲੀ ਭੱਠੀ ॥

ਭਠਿਆਰ, ਪੁ:
ਭਠਿਆਲਾ, ਪੁ:
ਭਠਿਆਲੀ, ਸ: } ਦਾਣੇ ਭੁੰਨਣ ਵਾਲੀ ਭੱਠੀ, ਭੁੱਜੇ ਹੋਏ ਦਾਣੇ ਵੇਚਣ ਵਾਲੇ ਦੀ ਹੱਟੀ ॥

ਭਠਿਆਰ ਖਾਨਾ, ਪੁ:—ਭੜਭੂੰਜੇ ਦੀ ਹੱਟੀ, ਸਰਾਂ, ਤੰਦੂਰ ਜਿੱਥੇ ਰੋਟੀ ਖਾਣ ਲਈ ਵਿਕਦੀ ਹੈ ॥

ਭਠਿਆਰ ਪੁਣਾ, ਪੁ:—ਭਠਿਆਰੇ ਦਾ ਕੰਮ ॥

ਭਠਿਆਰਣ, ਸ:
ਭਠਿਆਰਾ, ਪੁ:
ਭਠਿਆਰੀ, ਸ: } ਸਰਾਂ ਵਾਲਾ (ਲੀ), ਮੁਸਾਫਰਾਂ ਤੋਂ ਮੁੱਲ ਲੈਕੇ ਥਾਂ ਦੇਣ ਅਤੇ ਰੋਟੀ ਖੁਆਉਣ ਵਾਲਾ (ਲੀ), ਭੜਭੂੰਜਾ (ਜੀ)

ਭੱਠੀ, ਸ:—ਦਾਣੇ ਭੁੰਨਣ ਵਾਲਾ ਜਾਂ ਸ਼ਰਾਬ ਕੱਢਣ ਵਾਲਾ, ਜਾਂ ਕਪੜੇ ਧੋਣ ਵਾਲਾ ਤੰਦੂਰ, ਕੋਈ ਛੋਟਾ ਜੇਹਾ ਤੰਦੂਰ ਚੌੜੇ ਮੂੰਹ ਵਾਲਾ ਛੋਟਾ ਆਵਾ, ਭੜਭੂੰਜੇ ਦੀ ਹੱਟੀ, ਜਿੱਥੇ ਸ਼ਰਾਬ ਨਿਕਲੇ ॥

ਭਠੂਹਰ (ਰਾ)
ਭਠੂਰਾ
ਭਠੂਰੇ } ਪੁ:—ਖਮੀਰੇ ਆਟੇ ਦੀ ਰੋਟੀ ॥

ਭੰਡ, ਪੁ:—ਨਕਲਾਂ ਲਾਕੇ ਅਤੇ ਹਾਸੇ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਕਰਕੇ ਅਤੇ ਗੀਤ ਗਾਉਂਦੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਖੁਸ਼ ਕਰਨਾ ਜਿਸ ਦਾ ਕੰਮ ਹੈ, ਨਕਲੀਆ ॥

ਭੰਡਸਰਾਧੀ, ਸ:—ਗਾਲੀਆਂ, ਨਿੰਦਿਆ, ਬੁਰਿਆਈ ॥

ਭੰਡਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਨਿੰਦਣਾ, ਬੁਰਾ ਕਹਿਣਾ, ਬਦਨਾਮੀ ਕਰਨਾ ॥

ਭੰਡਾਰ, ਪੁ:—ਖਜਾਨਾ, ਮਾਲ ਅਸਬਾਬ ਰੱਖਣ ਦੀ ਥਾਂ, ਸਾਧਾਂ ਦੀ ਰਸੋਈ ਜਾਂ ਭੋਜਨ, ਤ੍ਰਿੰਞਣ, ਕੱਤਣ ਵਾਲੀਆਂ ਜਨਾਨੀਆਂ ਦਾ ਕੱਠ ॥

ਭੰਡਾਰਾ, ਪੁ:—ਸਾਧੂ ਜਾਂ ਫਕੀਰ ਦੀ ਰਸੋਈ ਜਾਂ ਭੋਜਨ, ਸਾਧਾਂ ਨੂੰ ਜੋ ਭੋਜਨ ਛਕਾਇਆ ਜਾਵੇ (ਕਰਨਾ) ॥

ਭੰਡਾਰਣ, ਸ:
ਭੰਡਾਰੀ, ਪੁ: } ਖਜਾਨਚੀ, ਮਾਲ ਅਸਬਾਬ ਜਿਸਦੇ ਸਪੁਰਦ ਹੈ, ਸਾਧੂ ਦੀ ਜੋ ਰਸੋਈ ਕਰੇ, ਖਤ੍ਰੀਆਂ ਦੀ ਇਕ ਜਾਤ ॥

ਭੰਡਿਆ ਜਾਣਾ
ਭੰਡੇ ਜਾਣਾ } ਕ੍ਰਿ:—'ਭੰਡੀ' ਵਿੱਚ 'ਭੰਡੀ ਹੋਣਾ' ਵੇਖੋ ।

ਭੰਡੀ, ਸ:—ਨਿੰਦਾ, ਬਦਨਾਮੀ, ਅਪਜਸ, ਹਾਨ, ਬੁਰਿਆਈ ॥

ਭੰਡੀ ਹੋਣੀ, ਪੈਣੀ ਜਾਂ ਮਰਣੀ } ਕ੍ਰਿ:—ਨਿੰਦਿਆ ਬੁਰਿਆਈ ਜਾਂ ਬਦਨਾਮੀ ਸਭ ਦੇ ਸਾਮ੍ਹਣੇ ਹੋਣੀ ॥

ਭੰਡੂਆ, ਪੁ:—ਭੰਡੀ ਪਾਉਣ ਵਾਲੀ ਗੱਲ ਜਾਂ ਗੀਤ, ਸਿੱਠ ॥

ਭਣਵਈਆ
ਭਣੂਜਾ
ਭਣੇਈ
ਭਣੇਜਾ
ਭਣੌਂਜਾ
ਭਣੋਯਾ } ਪੁ:—ਭੈਣ ਦਾ ਘਰ ਵਾਲਾ, ਜੀਜਾ ॥

ਭੱਤ, ਪੁ:—ਉੱਬਲੇ ਹੋਏ ਚੌਲ, ਗੁੜ ਵਾਲਾ ਦਲੀਆ ॥

ਭਤਰੀਜਾ
ਭਤਰੀਯਾ } ਪੁ:—ਭਰਾ ਦਾ ਪੁਤ੍ਰ। (ਜੀ)ਸ:—ਭਰਾ ਦੀ ਧੀ ॥

ਭੱਤਾ, ਪੁ:—ਖੇਤ ਵਿੱਚ ਕੰਮ ਕਰਨ ਵਾਲਿਆਂ ਕਿਰਸਾਣਾਂ ਵਾਸਤੇ ਜੋ ਭੋਜਨ ਘਰੋਂ ਜਾਵੇ, ਸਪਾਹੀਆਂ ਜਾਂ ਸਰਕਾਰੀ ਨੌਕਰਾਂ ਨੂੰ ਜੋ ਰਕਮ ਤਲਬ ਤੋਂ ਵਧੀਕ ਮਿਲੇ ॥

ਭਤੀ, ਸ:—ਮੋਏ ਹੋਏ ਦੇ ਟੱਬਰ ਵਾਸਤੇ ਜੋ ਭੋਜਨ ਕੋਈ ਸਾਕ ਜਾਂ ਸੱਜਣ ਤਿਆਰ ਕਰੇ, ਜਿਮੀਦਾਰ ਜੋ ਦਾਣੇ ਲੁਹਾਰ ਨੂੰ ਦੇਵੇ ॥

ਭਤੀਜ (ਜਾ)
ਭਤੀਯਾ } ਪੁ:—ਭਰਾ ਦਾ ਪੁਤ੍ਰ ॥

ਭਤੀਜ ਨੌਂਹ
ਭਤੀਜ ਬਹੂ } ਸ:—ਭਤੀਜੇ ਦੀ ਵਹੁਟੀ, ਭਰਾ ਦੀ ਨੌਂਹ ॥

ਭਤੀਯ
ਭਤੀਜੀ } ਸ:—ਭਰਾ ਦੀ ਧੀ ॥

ਭੱਤੇ ਹਾਰ, ਪੁ:, ਸ:
ਭੱਤੇ ਹਾਰਾ, ਪੁ:
ਭੱਤੇ ਹਾਰੀ, ਸ: } ਜੋ ਖੇਤ ਵਿੱਚ ਜਿਮੀਦਾਰ ਦਾ ਭੋਜਨ ਲੈ ਜਾਵੇ ॥

ਭਤੇਰੋ, ਪੁ:—ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡਾ ਰਸੋਈਆ ॥

ਭੱਤੇ ਵੇਲਾ, ਪੁ:—ਭੱਤਾ ਖਾਣ ਦਾ ਵੇਲਾ, ਪਹਿਰ ਦਿਨ ਚੜ੍ਹੇ ॥

ਭੱਦ, ਪੁ:—ਤ੍ਰੇੜ, ਵਿਰਲ, ਵਿੱਥ, ਬੱਦਲ ॥

ਭੱਦਣ, ਪੁ:—ਕਿਸੇ ਵੱਡੇ ਦੇ ਮਰਨ ਤੇ ਹਿੰਦੂਆਂ ਵਿੱਚ ਸਿਰ ਮੁਨਾਉਣ ਦੀ ਰੀਤ, ਕੇਸ਼ ਲਾਹੁਣਾ (ਕਰਵਾਉਣਾ) ॥

ਭੱਦਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਸਿਰ ਮੁੰਨਣਾ ॥

ਭੱਦਰ, ਪੁ:—ਹੱਛਾ ਚੰਗਾ, ਭਲਾ, ਨੇਕ ॥

ਭੱਦਰ ਕਾਲੀ, ਸ:—ਇੱਕ ਦੇਵੀ, ਸ਼ਕਤੀ ॥

ਭੱਦਰ ਪੁਰਖ, ਪੁ:—ਭਲਾ ਮਾਨਸ, ਨੇਕ ਆਦਮੀ ॥

ਭੱਦਾ, ਵਿ:—ਕੋਝਾ, ਬਿਡੌਲ, ਕਰੂਪ, ਮੂਰਖ, ਸਿੱਧਾ, ਅਣਜਾਣ ॥

ਭੰਨ, ਪੁ:—ਕਪੜਾ ਕਾਗਤ ਆਦਿਕ ਮੋੜਨ ਦਾ ਨਿਸ਼ਾਨ, ਕਪਾਹ ਵਿੱਚ ਰਲੇ ਹੋਏ ਬੀਆਂ ਦੇ ਟੋਟੇ ॥
ਸ:—ਮਾਰ, ਕੁੱਟ (ਸੁੱਟਣੀ ਖਾਣੀ, ਚਾੜ੍ਹਨੀ) ॥

ਭੰਨਘੜ, ਪੁ:—ਜੋੜ ਤੋੜ, ਬੇਢਬਾ ਕੰਮ, ਮਰੋੜ, ਵੱਡਾ ਸਿੱਕਾ ਦੇਕੇ ਛੋਟੇ ਲੈਣੇ, ਕਿਸੇ ਨਾ ਕਿਸੇ ਤਰਾਂ ਧਨ ਖੱਟਣਾ ॥

ਭੰਨਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਤੋੜਨਾ, ਮੋੜਨਾ, ਮਰੋੜਨਾ ॥

ਕੌਲ ਕਰਾਰ ਭੰਨਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਬਚਨ ਦੇ ਕੇ ਪੂਰਾ ਨਾਂ ਕਰਨਾ ॥

ਘਰ (ਭੁੱਗਾ) ਭੰਨਣਾ; ਕ੍ਰਿ:—ਚੋਰੀ ਕਰਨ ਵਾਸਤੇ ਕੰਧ ਪਾੜਨੀ ॥

ਬੁੱਕਲ ਵਿੱਚ ਰੋੜੀ ਭੰਨਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਭੇਤ ਲੁਕਾ ਰੱਖਣਾ ॥

ਭੰਨਮਾਂ (ਥਾਂ), ਵਿ:—ਜਿਸਦੀ ਅੱਡੀ ਮੁੜੀ ਹੋਈ ਹੈ (ਜੋੜਾ) ॥

ਭਨਵਈਆ
ਭਨਵੱਯਾ } ਪੁ:—ਭੈਣ ਦਾ ਘਰ ਵਾਲਾ ॥

ਭਨਾਉਣਾ
ਭਨਾ ਲੈਣਾ } ਕ੍ਰਿ:—ਤੁੜਾਉਣਾ, ਰੁਪਯਾ ਖੁਲ੍ਹਾਉਣਾ ॥

ਭਨਾਉਣੀ, ਸ:—ਸ਼ਾਦੀ ਜਾਂ ਗਮੀ ਉੱਤੇ ਜੋ ਕਪੜੇ ਦਿੱਤੇ ਜਾਣ ॥

ਭਨਾਈ, ਸ:—ਭੰਨਣ ਦਾ ਕਮ, ਮਾਰ ਕੁਟਾਈ ॥

ਭਨੇਵਾਂ, ਪੁ:—ਭੈਣ ਦਾ ਪੁਤ੍ਰ ॥

ਭਨੇਵੀਂ, ਸ:—ਭੈਣ ਦੀ ਧੀ ॥

ਭੱਪਾ, ਪੁ:—ਦਲੀਆ, ਚੌਲ ਬਹੁਤ ਰਿੰਨ੍ਹ ਕੇ ਮਿਲੇ ਹੋਏ, ਆਕੜੀ ਰਿੱਝੀ ਹੋਈ ਖਿਚੜੀ, ਬੱਚੇ ਲਈ ਪਿਆਰ ਦਾ ਬਚਨ ॥

ਭੱਪੀ, ਸ:—ਚੁੰਮੀ ॥

ਭਫਾਰਾ, ਪੁ:—ਰੋਗ ਦਾ ਅਲਾਜ ਕਰਨ ਲਈ ਭਾਫ ਲੈਣਾ ॥

ਭੰਬ, ਪੁ:—ਰੂੰ ਜਾਂ ਪਸ਼ਮ ਦਾ ਫੰਬਾ, ਭੁਚਾਲ ॥

ਭਬਕ, ਸ:—ਬਦਬੋ, ਸੜਿਆਂਧ, ਅਚਾਨਚੱਕ ਅੱਗ ਦਾ ਬਲਣਾ, ਜੋਸ਼, ਗੁੱਸੇ ਦਾ ਜ਼ੋਰ, ਤੁੰਦੀ, ਗਰਮੀ ॥

ਭਬਕਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਛਿੱਥਾ ਹੋਣਾ, ਕਿਸੇ ਉੱਤੇ ਅਚਾਨਚੱਕ ਜਾ ਪੈਣਾ, ਗੱਜਣਾ, ਭੌਂਕਣਾ, ਗੁੱਸੇ ਨਾਲ ਲਾਲ ਹੋਣਾ ਅੱਗ ਬਲ ਪੈਣੀ (ਭਬਕ ਕੇ ਪੈਣਾ) ॥

ਭਬਕੜ, ਪੁ:—'ਭੰਬਟ' ਵੇਖੋ ॥

ਭਬਕਾ, ਪੁ:—ਛਰਤ ਦਾ ਗਲਾਸ ਅਰਕ ਜਾਂ ਸ਼ਰਾਬ ਕੱਢਣ ਵਾਲੀ ਵੱਡੀ ਗਾਗਰ ਜਾਂ ਸੁਰਾਹੀ (ਤਾਂਬੇ ਦੀ) ॥

ਭਬਕਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਖਿਝਾਉਣਾ, ਭੌਂਕਣ ਦੇਣਾ ॥

ਭਬਕੀ, ਸ:—ਧਮਕੀ, ਡਰਾਵਾ, ਜੋਸ਼ ॥

ਭੰਬਟ, ਪੁ:—ਉੱਡਣ ਵਾਲਾ ਕੀੜਾ ਜੋ ਲਾਟ ਉੱਤੇ ਸੜ ਮਰਦਾ ਹੈ ॥

ਭੱਬਰ
ਭੱਬਰਾ } ਵਿ:—ਜਿਸ ਨੂੰ ਗਿਲ੍ਹੜ ਹੋਵੇ, ਫੁੱਲਿਆ ਹੋਯਾ (ਢਿੱਡ), ਮੋਟਾ ॥

ਭੰਬਲਭੂਸੇ, ਪੁ:—(ਬਹੁ:) ਭਟਕਾ, ਕੁਝ ਨਾ ਜਾਣਨਾ ਕਿ ਕੀ ਕਰੀਏ (ਖਾਣਾ) ॥

ਭੰਬੜ, ਪੁ:—'ਭਾਂਬੜ' ਵੇਖੋ ॥

ਭੰਬੜਾ ਭੂੰ, ਵਿ:—ਨਾਸ ਹੋਯਾ ਹੋਯਾ, ਜਿਸ ਦਾ ਖੁਰ ਖੋਜ ਨਾਂ ਰਹੇ ॥

ਭੰਬੜੀ, ਪੁ:—ਖੱਤ੍ਰੀਆਂ ਦੀ ਇੱਕ ਜਾਤ, ਭਾਂਬੜ ॥

ਭੰਬੀਰੀ, ਸ:—ਇੱਕ ਘੁੰਮਣ ਵਾਲਾ ਖਿਡੌਣਾ, ਇੱਕ ਪਰਾਂ ਵਾਲਾ ਕੀੜਾ ॥

ਭਭੂਕਾ, ਪੁ:—ਭਾਂਬੜ, ਲਾਟ ॥
ਵਿ:—ਸੋਹਣਾ, ਅਸਲੀ (ਹੋਣਾ) ॥

ਭਭੂਤ, ਸ:—ਪਵਿਤ੍ਰ ਥਾਂ ਜਾਂ ਸਾਧਾਂ ਦੀ ਧੂਣੀ ਦੀ ਸੁਆਹ, ਸਾਧਾਂ ਦੇ ਪਿੰਡੇ ਉੱਤੇ ਮਲਣ ਵਾਲੀ ਸੁਆਹ (ਲਾਉਣਾ, ਮਲਣਾ) ॥

ਭਭੂਤੀ, ਸ:—ਸੜੇ ਹੋਏ ਮੁਰਦੇ ਦੀ ਸੁਆਹ, ਧਨ, ਪ੍ਰਤਾਪ ॥

ਭਭੂਤੀਆ, ਪੁ:—ਪਿੰਡੇ ਉੱਤੇ ਸੁਆਹ ਮਲਣ ਵਾਲਾ ਫਕੀਰ ॥

ਭੰਬੋਰਨਾ } ਕ੍ਰਿ:—ਪਰੇ ਸਿੱਟਣਾ, ਵਾਹੁਣਾ, ਪਾੜਨਾ, ਇੱਕ ਕਰਨਾ ॥
ਭੰਬੋੜਨਾ }

ਭੰਬੇਲਾ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਛੋਟੇ ਲਾਲ ਫਲ ਵਾਲਾ ਬੂਟਾ ॥

ਭਯ, ਪੁ:—ਡਰ, ਭੌ, ਖੌਫ਼, ਸੌ, ਖ਼ਤਰਾ, ਜੋਖੋਂ ॥

ਭਯਮਾਨ, ਵਿ:—ਭਯ ਵਾਲਾ, ਡਰਿਆ ਹੋਇਆ ॥

ਭੱਯਾ, ਪੁ:—ਭਰਾ, ਪੂਰਬੀਆ, ਮਹਾਰਾਜਾ ਰਣਜੀਤ ਸਿੰਘ ਦਾ ਅੜਦਲੀ ॥

ਭੱਯਾ ਚਾਰਾ, ਪੁ:—'ਭਾਈ ਚਾਰਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਭਯਾਣਕ, ਵਿ:—ਜਿਸ ਤੋਂ ਭਯ ਜਾਂ ਡਰ ਆਵੇ ॥

ਭਯਾਲਾ, ਵਿ:—'ਭਿਆਲਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਭਰ, ਪੁ:—ਭਰੇ ਹੋਏ ਹੋਣ ਦੀ ਹਾਲਤ, ਬੁਲ਼ਾਇਤ, ਜ਼ੋਰ ॥
ਕ੍ਰਿ:, ਵਿ:—ਪਰ, ਭੀ, ਵੀ ॥
ਵਿ:—ਸਾਰਾ, ਪੂਰਾ, (ਜਿਹਾ ਕਿ ਸੇਰ ਭਰ)॥

ਭਰ ਆਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਉਦਾਸ ਹੋਣਾ, ਪੰਘਾਰਨਾ (ਜੀ, ਦਿਲ), ਘਾਉ, ਹੌਲੀ ਹੌਲੀ ਮਿਲ ਜਾਣਾ (ਅੰਗੂਰ) ॥

ਭਰ ਜਾਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਭਰਨਾ, ਚਿੱਕੜ ਆਦਿਕ ਲੱਗਣਾ (ਪੈਰ, ਕਪੜਾ), ਬਹੁਤ ਭੀੜ ਹੋ ਜਾਣੀ (ਥਾਂ, ਮੇਲਾ), ਪੱਕ ਜਾਣਾ (ਫੋੜਾ) ॥

ਭਰ ਦੇਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਭਰਨਾ, ਕਰਜ਼ਾ ਉਤਾਰਨਾ, ਨੁਕਸਾਨ ਪੂਰਾ ਕਰਨਾ, ਗੁਆਚੀ ਚੀਜ਼ ਦਾ ਮੁੱਲ ਦੇ ਦੇਣਾ, ਬਹੁਤ ਧਨ ਦੇਣਾ ॥

ਭਰ ਪਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਆਪਣਾ ਹੱਕ ਜਾਂ ਹਦਾਰ ਦਿੱਤੀ ਹੋਈ ਰਕਮ ਪੂਰੀ ਪੂਰੀ ਲੈ ਲੈਣਾ, ਤਸੱਲੀ ਹੋ ਜਾਣੀ, ਆਪਣੀ ਸੇਵਾ ਦਾ ਫਲ ਨਾ ਮਿਲਣ ਤੇ ਸਬਰ ਕਰ ਲੈਣਾ ॥

ਭਰਸ਼ਟ, ਵਿ:—ਪਤਤ, ਮਲੀਨ, ਅਪਵਿਤ੍ਰ, ਵਿਗੜਿਆ ਹੋਇਆ (ਹੋਣਾ, ਕਰਨਾ, ਜਾਣਾ) ॥

ਭਰਸ਼ਟਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਭਰਸ਼ਟ ਹੋ ਜਾਣਾ, ਸਰਾਪ ਮਿਲਣਾ ॥

ਭਰਜਾਈ, ਸ:—ਭਰਾ ਜਾਂ ਮਿਤ੍ਰ ਦੀ ਵਹੁਟੀ, ਭਾਬੀ ॥

ਭਰਤ, ਪੁ:—ਤਾਂਬੇ ਅਤੇ ਸਿੱਕੇ ਦੀ ਮਿਲੀ ਹੋਈ ਧਾਤ ਜਿਸ ਚੀਜ਼ ਨਾਲ ਖਾਲੀ ਥਾਂ ਭਰੀ ਜਾਵੇ, ਵਿਚ, ਇੱਕ ਰਾਜੇ ਦਾ ਨਾਉਂ ॥

ਭਰਤ ਭਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਤ੍ਰੈਨ ਕੇ ਵਿੱਚ ਭਰਨਾ, ਘਾਟਾ ਪੂਰਾ ਕਰਨਾ ॥

ਭਰਤ ਮਿਲਾਵਾ, ਪੁ:—'ਮਿਲਾਵਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਭਰਤਾ / **ਭਰਥਾ** } ਪੁ:—ਖੌਂਦ, ਮਾਲਕ, ਸਾਈਂ, ਆਸਰਾ ਦੇਣ ਵਾਲਾ ॥

ਭਰਤੀ, ਸ:—ਟੋਏ ਜਾਂ ਵਿਰਲ ਨੂੰ ਭਰਨ ਵਾਲੀ ਮਿੱਟੀ, ਲਕੜੀ, ਲੀਰਾਂ ਆਦਿਕ (ਪਾਉਣੀ) ਵੱਝ, ਭਾਰ ਦੇ ਲਜਾਣ ਦਾ ਉਪਾਉ, ਫੌਜ ਜਾਂ ਪੁਲਸ ਵਿੱਚ ਨੌਕਰ ਹੋਣਾ (ਹੋਣੀ, ਕਰਨੀ) ॥

ਵਿ:—ਪੁਲਸ ਜਾਂ ਫੌਜ ਵਿੱਚ ਨੌਕਰ (ਹੋਣਾ, ਕਰਨਾ) ॥

ਭਰਤੀ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਅਸਬਾਬ ਭਰਨਾ, ਇਕੱਠਾ ਕਰਨਾ, ਫੌਜ ਵਿਚ ਮੁਆਫ਼ ਨੌਕਰ ਰੱਖਣੇ, ਤਾਕਤ ਵਾਲੀ ਖੁਰਾਕ ਰੱਜ ਕੇ ਖੁਆਉਣਾ ॥

ਭਰਤੀ ਪਾਉਣਾ, ਸ:—ਛੱਤ ਆਦਿਕ ਦੀ ਖਾਲੀ ਥਾਂ ਨੂੰ ਭਰਨਾ ॥

ਭਰਤੀ ਭਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਜਨੌਰਾਂ ਉੱਤੇ ਅਸਬਾਬ ਲੱਦਣਾ, ਖਾਲੀ ਜਗਾ ਤੇ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਰੱਖਣਾ, ਗੱਦੀ ਨੂੰ ਲੀਰਾਂ ਨਾਲ ਭਰਨਾ ॥

ਭਰਥ, ਪੁ:—ਤਾਂਬੇ ਅਤੇ ਸਿੱਕੇ ਦੀ ਮਿਲੀ ਹੋਈ ਧਾਤ ॥

ਭਰਥਾ, ਪੁ:—'ਭਰਤਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਭਰਵਾਨ, ਵਿ:, ਪੁ:—'ਪਰਧਾਨ' ਵੇਖੋ ॥

ਭਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਸਾਰੀ ਥਾਂ ਰੁਕ ਜਾਣੀ, ਪੂਰਾ ਹੋਣਾ, ਅੰਦਰ ਪੈਣਾ, ਇਕੱਠਾ ਹੋਣਾ, ਕਰਜ਼ਾ ਜਾਂ ਹੁੰਡੀ ਦੀ ਰਕਮ ਅਦਾ ਹੋ ਜਾਣੀ, ਰੱਜ ਜਾਣਾ, ਫਲ ਪਾਉਣਾ, ਸਾਹਣਾ, ਸਹਾਰਨਾ, ਬਰੂਦ ਜਾਂ ਗੋਲੀ ਪਾਉਣਾ (ਤੋਪ ਜਾਂ ਬੰਦੂਕ), ਕਿਸੇ ਪਵਿਤ੍ਰ ਥਾਂ ਜਗਰਾਤਾ ਕਰਨਾ (ਚੌਕੀ), ਦੇਣਾ (ਜੁਰਮਾਨਾ, ਚੱਟੀ), ਘਾਉ ਮਿਲਣਾ (ਅੰਗੂਰ), ਪਾਣੀ ਦੇਣਾ (ਖੇਤ ਜਾਂ ਪੈਲੀ) ਰੰਗ ਚਾੜ੍ਹਨਾ (ਮੂਰਤ ਵਿੱਚ ਰੰਗ), ਮੈਲ ਚਿੱਕੜ ਆਦਿਕ ਲੱਗਣਾ (ਕਪੜੇ, ਪੈਰ), ਖੂਹ ਆਦਿਕ ਵਿੱਚੋਂ ਕੱਢ ਕੇ ਲਿਆਉਣਾ, ਸੇਵਾ ਕਰਨੀ (ਪਾਣੀ) ॥

ਭਰਨੀ, ਸ:—ਧੁੱਪ ਵਿਚ ਸੁਕਾਉਣ ਲਈ ਰੱਖੀ ਹੋਈ ਖੰਡ ਵਿੱਚੋਂ ਨਿਕਲਿਆ ਹੋਇਆ ਸ਼ਰਬਤ, ਇਕ ਵਧੀਆ ਸੀਰਾ, ਕਰਨੀ ਦਾ ਫਲ ॥

ਭਰਪੂਰ, ਵਿ:—ਨਕੋ ਨਕ ਭਰਿਆ ਹੋਇਆ, ਪੂਰਾ ਪੂਰਾ, ਸਰਬ ਬਿਆਪਕ (ਪਰਮੇਸਰ) ॥

ਭਰਬੱਟਾ, ਪੁ:—'ਭਰਵੱਟਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਭਰਬਾਉ, ਪੁ:—ਰੀਝ, ਵਰਤਾਰਾ, ਸ: ਦਾ ਫੇਰ ਵੇਰ ॥

ਭਰਬਾਤ, ਸ: / **ਭਰਬਾਤੀ,** ਸ: } 'ਪਰਭਾਤ' ਆਦਿਕ ਵੇਖੋ ॥

ਭਰਮ, ਪੁ:—ਸੰਸਾ, ਝੂਠਾ ਖਿਆਲ, ਭੁੱਲ, ਸਾਖ, ਪਰਤੀਤ ॥

ਭਰਮ ਭਾ ਬਣਨਾ / **ਭਰਮ ਭਾ ਬਣਾਉਣਾ** } ਕ੍ਰਿ:—ਸਾਖ ਜਾਂ ਪਰਤੀਤ ਹੋ ਜਾਣੀ ॥

ਭਰਮਣ, ਸ:—ਭਰਮ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਤੀਮਤ ॥

ਭਰਮਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਭੁੱਲਣਾ, ਭਰਮ ਕਰਨਾ, ਅਵਾਰਾ ਫਿਰਨਾ, ਭੌਂਣਾ ॥

ਭਰ ਮਰਦਾਨਾ, ਵਿ:—ਨਿਡਰ, ਦਲੇਰ, ਹੌਸਲੇ ਵਾਲਾ ॥

ਭਰਮਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਭੁਲਾਉਣਾ, ਧੋਖਾ ਦੇਣਾ, ਬਕਾਉਣਾ ॥

ਭਰਮਾਰ, ਸ:—ਬੁਤਾਇਤ, ਕੋਈ ਚੀਜ਼ ਬਹੁਤ ਸਾਰੀ ਹੋਣੀ ॥

ਭਰਮੀ
ਭਰਮੀਲਾ } ਵਿ:-ਭਰਮ ਰੱਖਣ ਵਾਲਾ, ਭੁੱਲਿਆ ਹੋਇਆ ॥

ਭਰਵੱਟਾ, ਪੁ:—ਅੱਖਾਂ ਦੇ ਉਪਰਲੇ ਕੋਵੇ ਦੇ ਵਾਲ, ਬਰੱਟਾ ।

ਭਰਵਾਉਣਾ
ਭਰਵਾ ਦੇਣਾ } ਕ੍ਰਿ:—ਭਰਨ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਾਉਣਾ ॥

ਭਰਵਾਈ, ਸ:—ਭਰਵਾਉਣ ਦਾ ਕੰਮ ਜਾਂ ਮਜੂਰੀ ॥

ਭਰਾ
ਭਰਾਉ } ਪੁ:—ਆਪਣੇ ਪਿਉ ਜਾਂ ਮਾਂ ਜਾਂ ਚਾਚੇ ਆਦਿਕ ਦਾ ਪੁਤ੍ਰ, ਮਿਤ੍ਰ, ਆਪਣੀ ਜਾਤ ਦਾ ਆਦਮੀ ॥

ਭਰਾਗਤੀ, ਸ:—ਭਰਾਵਾਂ ਵਾਲਾ ਸਰਬੰਧ, ਭਰਾ ਪੁਣਾ, ਪਿਆਰ ॥

ਭਰਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—'ਭਰਵਾਉਣਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਭਰਾਇਣ, ਸ:—ਭਰਾਈਆਂ ਦੀ ਜਾਤ ਦੀ ਜਨਾਨੀ ॥

ਭਰਾਈ, ਸ:—ਭਰਨ ਦਾ ਕੰਮ ਜਾਂ ਮਜੂਰੀ ॥
ਪੁ:—ਨਗਾਹੇ ਦੇ ਪੀਰ ਦੇ ਗੀਤ ਗਾਉਣ ਵਾਲੇ ਅਤੇ ਢੋਲਕੀਆਂ ਪਾਉਣ ਵਾਲੇ ਮੁਸਲਮਾਨਾਂ ਦੀ ਇੱਕ ਜਾਤ, ਢੋਲੀ, ਮਰੇਰ ॥

ਭਰਾਂਤੀ, ਸ:—ਭਰਮ, ਭੁੱਲ, ਅਗਿਆਨ, ਘਰਾਹਟ ਪੈਣਾ ॥

ਭਰਾਵਾ, ਪੁ:—ਪੁਸ਼ਾਕ ਦਾ ਢੰਗ, ਪਾਉਣ ਵਾਲੇ ਕਪੜਿਆਂ ਦਾ ਨਮੂਨਾ, ਫੈਸ਼ਨ ॥
ਵਿਸਮਯ:—ਹੇ ਭਰਾ, ਮਿਤ੍ਰਾ, ਬੇਲੀਆ ॥

ਭਰਾਵ, ਪੁ:—ਕਪੜੇ ਵਿੱਚ ਵਰਤਿਆ ਸਾਰਾ ਸ਼ਿੰਗਾਰ ॥

ਭਰਿਆ ਹੋਇਆ
ਭਰਿਆ ਪੀਤਾ } ਵਿ:—ਜਿਸ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਗੁੱਸਾ ਚੜ੍ਹਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ ॥

ਭਰਿਸ਼ਟ
ਭਰਿਸ਼ਟਣਾ } 'ਭਰਸ਼ਟ' ਆਦਿਕ ਵੇਖੋ ॥

ਭਰੰਡ, ਪੁ:—ਲਾਲ ਰੰਗ ਦਾ ਕੀੜਾ ॥

ਭਰੀ, ਸ:—ਘਾਹ ਦਾਣੇ ਆਦਿਕ ਬੰਨ੍ਹ ਹੋਏ ਜੋ ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਚੁੱਕੇ, ਕਈ ਚੀਜ਼ਾਂ ਕੱਠੀਆਂ ਬੱਧੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ॥

ਭਰੀ ਭਰੂਣੀ, ਸ:—ਗਰਭ ਵਾਲੀ ਤ੍ਰੀਮਤ ॥

ਭਰੀਆਂ ਬੰਨ੍ਹਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਸੰਸਾਰ ਦੀ ਮਾਯਾ ਕੱਠੀ ਕਰਨੀ ॥

ਭਰੂਹਣਾ
ਭਰੌਣਾ } ਕ੍ਰਿ:-ਰੱਖ ਦੀ ਛਿੱਲ ਲਾਹ ਲੈਣੀ ॥

ਭਰੇਰਾ, ਵਿ:—ਭਾਰਾ, ਮੋਟਾ, ਵੱਡਾ, ਵਡਮੁੱਲਾ ॥

ਭਰੇਲੀ, ਸ:—ਬੁਝਾਰਤ ॥

ਭਰੈਣ, ਸ:—'ਭਰਾਇਣ' ਵੇਖੋ ॥

ਭਰੋ, ਪੁ:—ਜਿਸ ਥਾਂ ਰਾਹੀਆਂ ਦੇ ਪੀਣ ਲਈ ਪਾਣੀ ਦੇ ਭਰੇ ਹੋਏ ਭਾਂਡੇ ਹੋਣ, ਛਬੀਲ ॥

ਭਰੋਇਆ / **ਭਰੋਈ** } ਪੁ:—ਭਠੇ ਉੱਤੇ ਰਾਹੀਆਂ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ॥

ਭਰੋਸਾ, ਪੁ:—ਆਸਰਾ, ਸਹਾਰਾ, ਯਕੀਨ, ਪੱਕੀ ਆਸ ॥

ਭਰੋਟਾ ਪੁ: / **ਭਰੋਟੀ**, ਸ: } ਘਾਹ ਆਦਿਕ ਦੀ ਛੋਟੀ ਭਰੀ ॥

ਭਰੋਟ, ਸ:—ਟੋਏ ਜਾਂ ਖਾਣੀ ਦੀ ਭਰਤੀ, ਭਰਾਵਾ ॥

ਭਲ, ਸ:—ਭਰਮ, ਸੰਸ, ਸੋਜ (ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਲੱਤਾਂ ਦੀ) ॥

ਭੱਲ, ਸ:—ਮਸ਼ਹੂਰੀ, ਸੋਭਾ, ਵਡਿਆਈ ॥

ਭੱਲ ਭਾਈ, ਵਿ:—ਉੱਘਾ, ਮੰਨਿਆ ਦੰਨਿਆ, ਬਹੁਤ ਵਧਿਆ ਹੋਯਾ ॥

ਭਲਕ(ਕੇ), ਕ੍ਰਿ:, ਵਿ:—ਆਉਣ ਵਾਲਾ ਕੱਲ ਦਾ ਦਿਨ ॥

ਭਲੱਥਾ, ਪੁ:—ਧੱਕਾ, ਜ਼ੋਰ, ਕੁਸ਼ਤੀ ਦਾ ਦਾਉ ॥

ਭਲਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਭਰਮ ਕਰਨਾ, ਭੁੱਲਣਾ ॥

ਭਲਮਣਸਊ, ਪੁ: / **ਭਲਮਨਸਾਤ**, ਸ: / **ਭਲਮਾਨਸੀ**, ਸ: } ਨੇਕ, ਭਲਿਆਈ, ਚੰਗਾ ਕੰਮ, ਭਲੇ ਮਾਣਸ ਹੋਣ ਦਾ ਗੁਣ, ਅਸ਼ਰਾਫਤ ॥

ਭਲਵਾਣ, ਪੁ:—ਕੁਸ਼ਤੀ ਕਰਨ ਵਾਲਾ, ਜੁਆਨ, ਤਕੜਾ, ਬਹਾਦਰ ॥

ਭਲਵਾਣੀ, ਸ:—ਭਲਵਾਨ ਦਾ ਕੰਮ, ਕੁਸ਼ਤੀ, ਬਹਾਦਰੀ ॥

ਭਲਾ / **ਭਲੇ** } ਵਿ:—ਚੰਗਾ, ਅੱਛਾ, ਉੱਤਮ ॥ ਕ੍ਰਿ:, ਵਿ:—ਅੱਛਾ, ਚੰਗੀ ਗੱਲ ਹੈ ॥

ਪੁ:—ਫਾਇਦਾ, ਲਾਹਾ, ਉਪਕਾਰ, ਨੇਕੀ ॥

ਭਲਾ ਮਾਨਸ, ਪੁ:—ਚੰਗੇ ਸੁਭਾਉ ਵਾਲਾ, ਨੇਕ ਮਨੁੱਖ, ਸ਼ਰੀਫ, ਸਾਊ, ਰਈਸ। ਮੂਰਖ, ਬਦ-ਮਾਸ਼, ਦੁਸ਼ਟ ॥

ਭਲਾ ਲੱਗਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—'ਅੱਛਾ ਲੱਗਣਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਭਲੇ ਦਾ ਭਲਾ, ਅਖੌਤ, ਨੇਕ ਆਦਮੀ ਨੂੰ ਨੇਕੀ ਦਾ ਫਲ ਮਿਲਦਾ ਹੈ ॥

ਭੱਲੀ, ਪੁ:—ਪਕੌੜੀਆਂ ਦੀ ਇੱਕ ਜਾਤ, ਕਾਂਜੀ ਜਾਂ ਦਹੀਂ ਵਿੱਚ ਪਿਆ ਹੋਯਾ ਵੜਾ ॥

ਭਲਿਆਈ, ਸ:—ਭਲੇ ਹੋਣ ਦਾ ਗੁਣ, ਨੇਕੀ, ਚੰਗਿਆਈ, ਫੈਦਾ ॥

ਭਲਿਆਟ / **ਭਲਿਆਟੀ** } ਸ:—ਜਿਸ ਗਊ ਆਦਿਕ ਨੇ ਬਹੁਤ ਚਿਰ ਦੁੱਧ ਦਿੱਤਾ ਹੈ ਪਰ ਅਜੇ ਗੱਭਣ ਨਹੀਂ ਹੋਈ ॥

ਭਲੇਰੜਾ / **ਭਲੇਰਾ** } ਵਿ:—ਭਲਾ, ਅੱਛਾ, ਦੂਜੇ ਕੋਲੋਂ ਚੰਗਾ ॥

ਭਵੱਕੜ, ਪੁ:—'ਭਬੱਕੜ' ਵੇਖੋ ॥

ਭਵਜਲ, ਪੁ:—ਸੰਸਾਰ ਰੂਪੀ ਸਮੁੰਦਰ, ਭੌਜਲ, ਡਰ ॥

ਭਵੰਟਾ, ਪੁ:—'ਭਰਵੰਟਾ' ਵੇਖ ॥

ਭਵਨ, ਪੁ:—ਘਰ, ਹਵੇਲੀ, ਮੰਦਰ, ਭੌਣ ॥

ਭੰਵਰ, ਸ:—ਘੁੰਮਣ ਘੇਰ ॥

ਭੰਵਰ
ਭੰਵਰਾ } ਪੁ:—ਫੁੱਲਾਂ ਦਾ ਰਸ ਚੂਪਣ ਵਾਲਾ ਕਾਲਾ ਭੂੰਡ, ਭੌਰਾ ॥

ਭੰਵਰ ਕਲੀ, ਸ:—ਅਗਾੜੀ (ਘੋੜੇ ਦੀ), ਪਟਾ (ਕੁੱਤੇ ਦਾ), ਜੰਜੀਰ, ਰਹਿਕਲਾ ॥

ਭਵਾਂ, ਸ:—(ਬਹੁ:), ਭਰਵੱਟੇ ॥

ਭਵਾਟਣੀ
ਭਵਾਟਲੀ } ਸ:—ਚੁਫੇਰੇ ਘੁੰਮਣਾ, ਘੇਰ, (ਆਉਣੀ, ਲੈਣੀ)

ਭਵਾਟਣੀਆਂ ਦੇਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਘੁਮਾਉਣਾ, ਲਾਵਾਂ ਲੈਣੀਆਂ, ਵਿਆਹ ਕਰਨਾ ॥

ਭਵਾਨੀ, ਸ:—ਹੋਣੀ, ਦੇਵੀ, ਸੀਤਲਾ, ਪਾਰਬਤੀ ॥

ਭਵਿੱਸ (ਖ)
ਭਵਿੱਖਤ
ਭਵਿੱਖ } ਪੁ:—ਆਉਣ ਵਾਲਾ ਸਮਾ, ਹੋਣੀ ।

ਭੜਕ, ਸ:—ਸ਼ੋਭਾ, ਸੁਹੱਪਣ, ਚਮਕ, ਧਮਕ, ਜੋਸ਼, ਗੁੱਸਾ ॥

ਭੜਕਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਜ਼ੋਰ ਨਾਲ ਪਾਟਣਾ, ਬਲ ਉੱਠਣਾ, ਜੋਸ਼ ਵਿਚ ਆਉਣਾ, ਕੌੜਾ ਬੋਲਣਾ, ਕ੍ਰੋਧ ਕਰਨਾ ॥

ਭੜਕਾ, ਪੁ:—ਬਲਦੀ ਅੱਗ ਦੀ ਤੇਜ਼ੀ ॥

ਭੜਕਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਅੱਗ ਗਰਮੀ ਜਾਂ ਕ੍ਰੋਧ ਨੂੰ ਤੇਜ਼ ਕਰਨਾ ॥

ਭੜਕੀ, ਸ:—ਬੜੀ ਭੈ, ਤ੍ਰਾਹ, ਡਰਾਉਣੇ ਬਚਨ, ਜਿਸ ਗੱਲ ਨਾਲ ਦੂਆ ਡਰ ਕੇ ਔਖੇ ਲੱਗ ਜਾਏ, ਅਚਾਨਚੱਕ ਡਰ ਪੈਣਾ ਜਾਂ ਉੱਭਰਨਾ (ਦੇਣੀ, ਲੱਗਣੀ) ॥

ਭੜਕੀਲਾ, ਵਿ:—ਭੜਕ ਵਾਲਾ, ਚਮਕਦਾਰ, ਡਰਾਉਣਾ ॥

ਭੜਕੇਲ, ਵਿ:—ਜੋ ਐਵੇਂ ਡਰ ਜਾਏ, ਜੋ ਹਿਲੀ ਨਹੀਂ (ਗਊ) ॥

ਭੜੰਤ, ਸ:—'ਭੜੌਂਤੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਭੜਥਾ, ਪੁ:, ਵਿ:—ਭੁੱਬਲ ਵਿੱਚ ਭੁੰਨੇ ਹੋਏ ਵਤਾਊਂ—ਲੂਣ ਮਸਾਲੇ ਵਾਲੇ, ਚੰਗੀ ਤਰਾਂ ਭੰਨਿਆ ਹੋਇਆ ਬਤਾਊਂ ਜਾਂ ਕੋਈ ਹੋਰ ਸ਼ੈ, ਤਾਉ ਨਾਲ ਜੋ ਸੜ ਜਾਵੇ (ਹੋਣਾ, ਕਰਨਾ) ॥

ਭੜਥੂ, ਪੁ:—ਸ਼ੋਰ ਸ਼ਰਾਬਾ, ਰੌਲਾ (ਮਚਾਉਣਾ, ਪਾਉਣਾ) ॥

ਭੜਦਾਹ, ਸ:—ਬਹੁਤ ਤ੍ਰੇਹ, ਧੁੱਪ ਦਾ ਤਾਵਾ ਤਾਉ ॥

ਭੜਭੜਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਬਲ ਉੱਠਣਾ, ਡਰ ਕੇ ਅੱਭੜਵਾਹੇ ਉੱਠਣਾ, ਘਾਬਰ ਜਾਣਾ, ਹੱਥ ਪੈਰ ਪੈ ਜਾਣੇ ॥

ਭੜਭੜੀ, ਸ:—ਅਨਾਜ ਦੇ ਮੁੱਲ ਦਾ ਅਚਾਨਚੇਕ ਚੜ੍ਹ ਜਾਣਾ, ਹਰਾਨਗੀ, ਡਰ (ਲੱਗ ਉੱਠਣੀ, ਲੱਗਣੀ) ॥

ਭੜ ਭੂੰਜਾ, ਪੁ:
ਭੜ ਭੂੰਜੀ, ਸ: } ਜਿਸ ਦਾ ਕੰਮ ਦਾਣੇ ਭੁੰਨਣਾ ਹੈ ॥

ਭੜਵਾਉਣਾ
ਭੜਾਉਣਾ
ਭੜਾਈ
ਭੜਾ ਦੇਣਾ } 'ਪੜ੍ਹਵਾਉਣਾ' ਆਦਿਕ ਵੇਖੋ ॥

ਭੜਾਸ, ਸ਼ਃ—ਹਵਾੜ, ਤੱਤੀ ਜ਼ਮੀਨ ਉੱਪਰ ਠੰਢਾ ਪਾਣੀ ਪੈਣ ਨਾਲ ਜੋ ਹਵਾ ਨਿਕਲਦੀ ਹੈ, ਦਿਲ ਦਾ ਅਰਮਾਨ ॥

ਭੜਾਸਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਭੜਾਸ ਛੱਡਣੀ, ਗਰਮੀ ਨਾਲ ਬੇ ਚੈਨੀ ॥

ਭੜੂਆ, ਪੁਃ—ਬੇ ਸ਼ਰਮ ਆਦਮੀ, ਨਿਰਲੱਜ ॥

ਭੜੋਲਾ, ਪੁਃ—ਅਨਾਜ ਰੱਖਣ ਵਾਲੀ ਮਿੱਟੀ ਦੀ ਕੋਠੜੀ ॥
ਵਿਃ—ਮੋਟਾ, ਸੁੱਜਿਆ ਹੋਇਆ ।

ਭੜੋਲੀ, ਸ਼ਃ—ਛੋਟਾ ਭੜੋਲਾ, ਚੌਂਕੇ ਦੇ ਭਾਂਡੇ ਰੱਖਣ ਵਾਲਾ ਭੜੋਲਾ ॥

ਭੜੌਤੀ, ਸ਼ਃ—'ਪਛੌਤੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਭਾ, ਪੁਃ—ਭਰਾ (ਪਿਆਰ ਦਾ ਬਚਨ), ਭਾਉਣੀ, ਭਾਣਾ ॥

ਭਾ
ਭਾਉ } ਪੁਃ—ਜਿਸ ਲੇਖੇ ਕੋਈ ਚੀਜ਼ ਵਿਕੇ, ਨਿਰਖ, ਮੁੱਲ, ਲਾਹਾ, ਪ੍ਰੇਮ ॥

ਭਾ ਚੜ੍ਹਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਚੀਜ਼ ਦਾ ਮੁੱਲ ਵਧ ਜਾਣਾ॥

ਭਾ ਚੁਕਾਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਮੁੱਲ ਠਹਿਰਾਉਣਾ ॥

ਭਾ ਪੈਣੀ, ਕ੍ਰਿਃ—ਪ੍ਰੇਮ ਆਉਣਾ, ਭਾਣਾ ਵਰਤਣਾ ॥

ਆਦਰ ਭਾਉ
ਭਾਉ ਭਗਤ } ਪੁਃ—ਆਏ ਦੀ ਖਾਤਰ, ਮਾਨ ॥

ਭਾਉ ਛੱਤਾ (ਛੁੱਤਾ), ਪੁਃ—ਭਾਉ, ਨਿਰਖ, ਕੀਮਤ ॥

ਭਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਮਨ ਨੂੰ ਚੰਗਾ ਲਗਣਾ, ਪਸੰਦ ਆਉਣਾ ॥

ਭਾਉਣੀ, ਸ਼ਃ—ਇੱਛਿਆ, ਚਾਹ, ਖੁਸ਼ੀ, ਸਰਧਾ, ਖਿਆਲ ।

ਭਾਈ, ਪੁਃ—ਭਰਾ, ਸਰਬੰਧੀ, ਮਿਤ੍ਰ, ਕੋਈ ਵੱਡਾ ਮਰਦ (ਜ਼ੀਮਤਾਂ ਦੀ ਬੋਲੀ), ਭਲਾ ਲੋਕ, ਸਿੱਖ, ਗ੍ਰੰਥੀ, ਗੁਰਮੁਖੀ ਪੜ੍ਹਾਉਣ ਵਾਲਾ, ਧਰਮਸਾਲੀਆ; ਕੋਈ ਆਦਮੀ ॥

ਭਾਈ ਚਾਰਕ, ਵਿਃ—ਭਾਈ ਚਾਰੇ ਦੀ ਬਾਬਤ॥

ਭਾਈ ਚਾਰਾ, ਪੁਃ—ਬਰਾਦਰੀ, ਭਰਾਵਾਂ ਦਾ ਕੋੜ, ਇੱਕ ਜਾਤ ਦੇ ਲੋਕ, ਭਰਾਵਾਂ ਵਾਲਾ ਸਰਬੰਧ ॥

ਭਾਈ ਬੰਦ, ਪੁਃ—ਸਰਬੰਧੀ, ਸ਼ਰੀਕ, ਆਪਣੀ ਅੱਲ ਦੇ ਮਨੁੱਖ ॥

ਭਾਈ ਵਾਲ, ਪੁਃ—ਸਾਂਝੀ, ਮਿਲ ਕੇ ਕੰਮ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ॥

ਭਾਈਆ, ਪੁਃ—ਵੱਡਾ ਭਰਾ, ਪੇਉ, ਵਡਾ ਸੱਕਾ, ਮਿਤ੍ਰ, ਸਾਥੀ ॥

ਭਾਸ, ਪੁਃ—ਚਾਨਣ, ਭਾਵ ॥

ਭਾਸ ਮਾਣ, ਵਿਃ—ਰੌਸ਼ਨ ॥

ਭਾਸਕਰ, ਪੁਃ—ਸੂਰਜ ॥

ਭਾਸਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਵੇਖਣਾ, ਜਾਨਣਾ, ਪਰਖਣਾ ਦਿੱਸਣਾ, ਜਾਪਣਾ ॥

ਭਾਸ਼ਾ, ਸ਼ਃ—ਬੋਲੀ, ਜ਼ਬਾਨ, ਹਿੰਦੀ, ਨਾਗਰੀ ॥

ਭਾਹ, ਸ਼ਃ—ਅੱਗ, ਸ਼ੋਭਾ, ਚਮਕ, ਮਹੱਬਤ (ਲੱਗਣੀ)

ਭਾਹਿ, ਸ:—'ਭਹਿ' ਵੇਖੋ ॥

ਭਾਖਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਬੋਲਣਾ, ਗੱਲ ਕਰਨੀ, ਆਖਣਾ ॥

ਭਾਖਾ, **ਭਾਖਿਆ**, ਸ:—ਬੋਲੀ, ਹਿੰਦੀ, ਪੰਖੇਰੂਆਂ ਦੀ ਬੋਲੀ ॥

ਭਾਖਿਆ, ਸ:—ਗੱਲ ਬਾਤ, ਭੇਤ, ਖਬਰ ॥

ਭਾਗ, ਪੁ:—ਨਸੀਬ, ਹਿੱਸਾ, ਪਰਾਲਬਤ। ਕਰਾ, ਖੀਂਬਾ ॥

ਭਾਗ ਹੀਣ, ਵਿ:—ਬੇ ਨਸੀਬ, ਜਿਸ ਦੀ ਪਰਾਲਬਤ ਖੋਟੀ ਹੈ ॥

ਭਾਗ ਭਰੀ, ਸ:—ਚੰਗੇ ਭਾਗਾਂ ਵਾਲੀ, ਬੇ ਨਸੀਬ ॥

ਭਾਗ ਲੱਗਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਕਿਸਮਤ ਚੰਗੀ ਹੋਣੀ, ਉਲਾਦ ਹੋ ਜਾਣੀ ॥

ਭਾਗਵਾਨ, ਵਿ:—ਜਿਸ ਨੂੰ ਭਾਗ ਲੱਗਾ ਹੈ, ਦੁੱਧ ਪੁੱਤ ਵਾਲਾ (ਲੀ), ਵਹੁਟੀ ਨੂੰ ਬੁਲਾਉਣ ਦਾ ਬਚਨ ॥

ਭਾਂਗ, ਸ:—'ਭੰਗ' ਵੇਖੋ ॥

ਭਾਗਣ, ਸ:-ਵਿ:—ਚੰਗੇ ਭਾਗਾਂ ਵਾਲੀ, ਜੁਗਤਣ, ਹਿੱਸੇਦਾਰ ॥

ਭਾਗਵਤ, ਪੁ:—ਅਠਾਰਾਂ ਪੁਰਾਣਾਂ ਵਿਚੋਂ ਇਕ ਮਸ਼ਹੂਰ ਪੁਰਾਣ ॥

ਭਾਂਗਾ, ਪੁ:—ਕਸਰ, ਘੱਟਾ, ਨੁਕਸਾਨ, ਰੋਕ ॥

ਭਾਂਗਾ ਕੱਢਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਕਸਰ ਜਾਂ ਘੱਟਾ ਪੂਰਾ ਕਰਨਾ ॥

ਭਾਗੀ, ਪੁ:—ਭਾਗਾਂ ਵਾਲਾ, ਹਿੱਸੇ ਦਾਰ, ਸਾਂਝੀ ॥

ਭਾਂਜ, **ਭਾਂਜੜ**, ਸ:—ਹਾਰ, ਪਿੱਠ ਵਿਖਾਲਣਾ, ਰਣ ਤੋਂ ਨੱਠਣਾ (ਪੈਣੀ) ॥

ਭਾਜੀ, ਸ:—ਵਿਆਹ ਕਾਜ ਪੁਰ ਜੋ ਮਠਿਆਈ ਆਦਿਕ ਭਾਈ ਚਾਰੇ ਵਿੱਚ ਵੰਡੀ ਜਾਏ, ਤਰਕਾਰੀ, ਸਬਜ਼ੀ, ਸਾਗ ਆਦਿਕ ॥

ਭਾਂਜੀ, ਸ:—ਰੋਕ, ਵਿਘਨ, ਵਿਰੋਧ, ਪਿੱਠ ਪਿਛੇ ਨਿੰਦਾ ਕਰਕੇ ਕਿਸੇ ਦਾ ਕੰਮ ਵਿਗਾੜਨਾ, ਚੁਗਲੀ (ਮਾਰਨਾ) ॥

ਭਾਂਜੀ ਮਾਰ, ਵਿ:—ਭਾਂਜੀ ਮਾਰਨ ਵਾਲਾ (ਲੀ) ॥

ਭਾਟੜਾ, ਪੁ:, **ਭਾਟੜੀ**, ਸ:—ਇੱਕ ਨੀਚ ਜਾਤ ਦੇ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਜੋ ਸਾਧੂਆਂ ਦਾ ਭੇਖ ਧਰਕੇ ਭਿਛਿਆ ਮੰਗਦੇ ਹਨ ॥

ਭਾਟੀ, ਸ:—ਕੋਈ ਹਾਕਮ ਜੋ ਜ਼ਮੀਨ ਕਿਸੇ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਜਾਂ ਫਕੀਰ ਨੂੰ ਪੁੰਨ ਕਰਕੇ ਦੇਵੇ ॥

ਭਾਟੀਆ, ਪੁ:—ਹਿੰਦੂਆਂ ਦੀ ਇੱਕ ਜਾਤ ॥

ਭਾਂਡਾ, ਪੁ:—ਬਰਤਨ, ਥਾਲੀ ਕਟੋਰਾ ਗੜਵੀ ਆਦਿਕ ॥

ਭਾਣ, ਸ:—ਭਾਜ, ਖੜੇ ਫਸਲਾਂ ਦੀ ਵੰਡ ਦਾ ਨਿਸ਼ਾਨ ॥

ਪੁ:—ਵੱਡੇ ਸਿੱਕੇ ਦੇ ਬਦਲੇ ਜੋ ਛੋਟੇ ਸਿੱਕੇ ਲਏ ਜਾਣ, ਵਿਆਹ ਦੀ ਚੀਜ਼ ਵਸਤ ਖਰੀਦਣਾ, ਸੂਰਜ, ਕਿਰਣਾਂ ॥

ਭਾਣਕ, ਸ:—ਚਾਹ, ਇੱਛਿਆ, ਰਸ ॥

ਭਾਣਕ ਜਾਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਜੀ ਨਾ ਕਰਨਾ ॥

ਭਾਣਜਾ, ਪੁ: } ਭੈਣ ਦਾ ਪੁਤ੍ਰ (ਧੀ), ਭਨੇਵਾਂ
ਭਾਣਜੀ, ਸ: } (ਵੀਂ) ॥

ਭਾਣਾ, ਪੁ:—ਮਰਜ਼ੀ, ਇੱਛਿਆ, ਜਾਚ, ਹੋਣੀ, ਰੱਬ ਦੀ ਮਰਜ਼ੀ ॥

ਭਾਣੇ, ਅਵ:—ਖਿਆਲ ਵਿੱਚ, ਮਰਜ਼ੀ ਨਾਲ, ਵੱਲੋਂ ॥

ਭਾਤ, ਪੁ:—ਭੱਤ, ਉਬਾਲੇ ਹੋਏ ਚਾਉਲ ॥

ਭਾਂਤ, ਪੁ:—ਕਿਸਮ, ਢੰਗ, ਤਰੀਕਾ, ਰੀਤ ॥

ਭਾਦਰੋਂ } ਪੁ:—ਹਿੰਦੂਆਂ ਦੇ ਵਰ੍ਹੇ ਦਾ ਪੰਜਵਾਂ
ਭਾਦੋਂ } ਮਹੀਨਾ ॥

ਭਾਨਜ ਜਵਾਈ, ਪੁ:—ਭੈਣ ਦਾ ਜੁਆਈ ॥

ਭਾਨਜ ਨੂੰਹ } ਸ:—ਭੈਣ ਦੀ ਨੂੰਹ ॥
ਭਾਨਜ ਬਹੂ }

ਭਾਨਮਤਾ, ਪੁ: } ਮਦਾਰੀ, ਮਦਾਰੀ ਦਾ ਖੇਲ,
ਭਾਨਮਤੀ, ਸ: } ਹੱਥ ਚਲਾਕੀ ।

ਭੱਣੀ, ਸ:—'ਭਾਂਜੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਭਾਫ, ਸ:—ਤੱਤੇ ਪਾਣੀ ਦੀ ਬਣੀ ਹੋਈ ਹਵਾ, ਹਵਾੜ, ਭੜਾਸ ॥

ਭਾਫ ਦੇਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਰੋਗ ਦਾ ਅਲਾਜ ਕਰਨ ਲਈ ਰੋਗੀ ਦੇ ਪਿੰਡੇ ਨੂੰ ਭਾਫ ਲੱਗਣ ਦੇਣੀ, ਕਪੜਿਆਂ ਨੂੰ ਭਾਫ ਲਾਉਣੀ (ਧੋਣ ਵਾਸਤੇ) ॥

ਭਾਫ ਲੈਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਪਿੰਡੇ ਨੂੰ ਭਾਫ ਲੱਗਣ ਦੇਣੀ ॥

ਭਾਂਪਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਭਾਫ ਲੈਣਾ, ਸੈਨਤ ਨਾਲ ਸਮਝਣਾ, ਪਤਾ ਲਾਉਣਾ ॥

ਭਾਂਬੜ, ਪੁ: } ਬਹੁਤ ਭੜਕੀ ਹੋਈ ਅੱਗ, ਹਲ-
ਭਾਂਬੜੀ, ਸ: } ਚਲ (ਮਚਣਾ) ॥

ਭਾਬੜਾ, ਪੁ:—ਜੈਨ ਮਤ ਦਾ ਆਦਮੀ (ਬਹੁਤ ਬੁਪਾਰੀ ਹਨ) ॥

ਭਾਬੜੀ, ਸ:—ਜੈਨ ਮਤ ਦੀ ਤੀਵੀਂ, ਮਨੋਰਥ, ਲੋੜ ॥

ਭਾਂਬ ੀ, ਸ:—ਛੋਟਾ ਭਾਂਬੜ ॥

ਭਾਬੀ } ਸ:—ਭਰਜਾਈ, ਮਾਂ, ਮਾਈ ॥
ਭਾਬੋ }

ਭਾਂ ਭਾਂ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਸੁੰਞਾ ਸੱਖਣਾ ਹੋਣਾ (ਘਰ, ਸ਼ਹਿਰ) ॥

ਭਾਂ ਭਾਂ ਬਿੱਲੀਆਂ, ਸ:—ਬਾਲਾਂ ਦੀ ਖੇਡ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਦੁਆਲੇ ਘੁੰਮਦੇ ਹਨ ॥

ਭਾਮੜ, ਪੁ: } 'ਭਾਂਬੜ' ਵੇਖੋ ॥
ਭਾਮੜੀ, ਸ: }

ਭਾਮਾਂ (ਵਾਂ) } ਯ ਜਕ:—ਚਾਹੇ, ਜਾਂ...ਜਾਂ...,
ਭਾਮੇਂ (ਵੇਂ) } ਸ਼ਾਇਦ ॥

ਭਾਰ, ਪੁ:—ਬੋਝਾ, ਵਜ਼ਨ, ਤੋਲ ॥
ਕ੍ਰਿ:, ਵਿ:—ਸਹਾਰੇ (ਸਿਰ ਦੇ ਭਾਰ) ॥

ਭਾਰ ਉਠਾਣਾ } ਕ੍ਰਿ:—ਜੁੰਮੇਵਾਰੀ ਲੈਣੀ, ਦੂਜੇ
ਭਾਰ ਚੁੱਕਣਾ } ਦੀ ਮਦਦ ਕਰਨੀ ॥

ਭਾਰ ਉਤਾਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਜ਼ੁੰਮੇਵਾਰੀ ਵੰਡਣੀ, ਆਪਣਾ ਫਰਜ਼ ਪੂਰਾ ਕਰਨਾ, ਛੁਡਾਉਣਾ, ਪਰਾਸ਼ਚਿਤ ਕਰਨਾ ॥

ਭਾਰ ਚੜ੍ਹਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਕਿਸੇ ਦਾ ਅਹਿਸਾਨ ਸਿਰ ਉੱਤੇ ਹੋਣਾ ॥

ਭਾਰ ਚੜ੍ਹਾਉਣਾ } ਕ੍ਰਿ:—ਅਹਿਸਾਨ ਕਰਨਾ ॥
ਭਾਰ ਚੜ੍ਹਾਣਾ }

ਮੂੰਹ ਦੇ ਭਾਰ ਡਿੱਗਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਸਭ ਕੁਝ ਗੁਆ ਬੈਠਣਾ ॥

ਭਾਰ ਵੰਡਣਾ } ਕ੍ਰਿ:—ਔਖੇ ਵੇਲੇ ਸਹਾਇਤਾ ਕਰਨੀ ॥
ਭਾਰ ਵੰਡਾਉਣਾ }

ਭਾਰ ਵਿੱਚ ਆਉਣਾ } ਕ੍ਰਿ:—ਹੰਕਾਰ ਕਰਨਾ, ਦੂਜੇ ਵਾਸਤੇ ਕੋਈ ਕੰਮ ਕਰਨੋਂ
ਭਾਰਾਂ ਤੇ ਪੈਣਾ }
ਇਸ ਲਈ ਨਾਂਹ ਕਰਨੀ ਕਿ ਉਹ ਮਿਨਤਾਂ ਕਰੇ ਜਾਂ ਕੋਈ ਆਪਣੀ ਮਰਜ਼ੀ ਪੂਰੀ ਕਰੇ ॥

ਭਾਰਤ } ਪੁ:—ਸਾਡਾ ਦੇਸ, ਹਿੰਦੁਸਤਾਨ ॥
ਭਾਰਤ ਵਰਖ (ਸ਼) }

ਭਾਰਾ, ਵਿ:—ਜਿਸ ਦਾ ਭਾਰ ਬਹੁਤ ਹੈ, ਬੋਝਲ, ਮੋਟਾ, ਦੁਖਦਾ, ਰੋਗੀ, ਔਖਾ, ਵਡਮੁੱਲਾ, ਹੰਕਾਰੀ, ਮਜਾਜੀ ॥

ਭਾਰਾ ਗੌਰਾ, ਵਿ:—ਧੀਰਜ ਵਾਲਾ, ਗੰਭੀਰ (ਹੌਲਾ) ॥

ਭਾਰੀ, ਵਿ:—ਭਾਰਾ, ਵੱਡਾ, ਬੋਝਲ, ਮੋਟਾ, ਔਖਾ, ਕੀਮਤੀ, ਰੋਗੀ, ਕਰੜਾ, ਭਾਰਾ ਗੌਰਾ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਖ਼ਤਰਾ ਹੋਵੇ, ਜਿੱਥੇ ਜਿੰਨ ਭੂਤ ਰਹਿਣ (ਘਰ ਆਦਿਕ), ਬੇ ਨਸੀਬੀ ਹੋ (ਦਿਨ, ਸਾਲ ਆਦਿਕ) ॥

ਭਾਲ, ਸ:—ਖੋਜ, ਟੋਲ, ਤਲਾਸ਼, ਪੁੱਛ ਗਿੱਛ, ਪਤਾ ਕੱਢਣਾ ॥

ਭਾਲਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਟੋਲਣਾ, ਢੂੰਡਣਾ, ਪੁੱਛਣਾ ਗਿੱਛਣਾ, ਵੇਖਣਾ ॥

ਭੱਲਾ } ਪੁ:—ਠੋਸਾ, ਬਰੜਾ ॥
ਭੱਲਾ }

ਭਾਲੂ, ਪੁ:—'ਰਿੱਛ' ਵੇਖੋ ॥

ਭਾਵਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—'ਭਾਉਣਾ' ਵੇਖੋ ॥
ਸ:—ਇੱਛਿਆ ॥

ਭਾਵ, ਪੁ:—ਅਸਲੀ ਅਰਥ, ਮਤਲਬ, ਪ੍ਰੇਮ, ਦਿਲ ਦਾ ਜੋਸ਼ ॥

ਭਾਵਾਂ, ਯੋਜਕ—'ਭਾਮਾਂ' ਵੇਖੋ ॥

ਭਾਵੀ, ਸ:—ਹੋਣੀ, ਪਰਾਲਬਧ, ਰੱਬ ਦੀ ਮਰਜ਼ੀ ॥

ਭਾਵੇਂ, ਯੋਜਕ—'ਭਾਮੇਂ' ਵੇਖੋ ॥

ਭਾੜਾ, ਪੁ:—ਕਿਰਾਇਆ, ਮਸੂਲ, ਮੁਹਾਰ, ਮਜ਼ੂਰੀ ॥

ਭਾੜੇ ਦਾ ਟੱਟੂ, ਪੁ:—ਮਜ਼ੂਰੀ ਲੈ ਕੇ ਕੰਮ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ॥

ਭਾੜੀ, ਪੁ:—ਪਸ਼ੂ ਜਾਂ ਗੱਡੇ ਆਦਿਕ ਭਾੜੇ ਤੇ ਦੇਣ ਵਾਲਾ, ਮਜ਼ੂਰੀ ਲੈਕੇ ਜੋ ਭਾਰ ਢੋਵੇ ॥

ਭਿਆਣਕ, ਵਿ:—'ਭਯਾਨਕ' ਵੇਖੋ ॥

ਭਿਆਣਾ, ਵਿ:—ਡਰਿਆ ਹੋਇਆ ॥
ਕ੍ਰਿ:—ਪਿਰਾਉਣਾ ॥

ਭਿਆਈ, ਸ:—'ਪਿਹਾਈ' ਵੇਖੋ ॥

ਭਿਆਸ, ਪੁ:—'ਅਭਿਆਸ' ਵੇਖੋ ॥

ਭਿਆਕ, ਭਿਯਾਕ ਸ:—ਦਿਨ ਦੀ ਗਰਮੀ ਵਿੱਚ ਜਿੱਥੇ ਪਸ਼ੂ ਟਿਕੇ ਰਹਿਣ ॥

ਭਿਆਲ, ਭਿਯਾਲ ਪੁ:—'ਭਾਈ ਵਾਲ' ਵੇਖੋ ॥

ਭਿਆਲੀ, ਭਿਯਾਲੀ ਸ:—ਸਾਂਝ, ਮਿਲਕੇ ਖੇਤੀ ਜਾਂ ਬੁਪਾਰ ਕਰਨਾ, ਭਾਈ ਵਾਲੀ ॥

ਭਿਸਤ, ਭਿਸਤਣ, ਭਿਸਤਾ, ਭਿਸਤੀ 'ਬਹਿਸਤ' ਆਦਿਕ ਵੇਖੋ ॥

ਭਿਕ, ਸ:, **ਭਿੱਕੜ,** ਸ:, ਪੁ: **ਭਿੱਕਾ,** ਪੁ: ਢਲਾ, ਸਿੱਕਰ, ਜੰਮ ਕੇ ਨਿੱਗਰ ਹੋਈ ਹੋਈ ਚੀਜ਼. (ਹੋਣਾ, ਬੱਝਣਾ) ॥

ਭਿੱਖ, ਸ:—ਮੰਗਿਆ ਹੋਇਆ ਅੰਨ, ਭਿੱਛਿਆ, ਖੈਰ ॥

ਭਿੱਖਕ, ਪੁ:—ਮੰਗਤਾ, ਫਕੀਰ ॥

ਭਿਖਾਰਨ, ਸ: **ਭਿਖਾਰੀ,** ਪੁ: ਜੋ ਭਿੱਖ ਮੰਗੇ, ਫਕੀਰ, ਫਕੀਰਨੀ ॥

ਭਿੱਗਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਭਿੱਜਣਾ, ਗਿੱਲਾ ਹੋਣਾ ॥

ਭਿੱਗੜ, ਵਿ:—ਮੀਂਹ ਜਾਂ ਨਮੀ ਦਾ ਮਾਰਿਆ ਹੋਇਆ (ਅਨਾਜ) ॥

ਭਿਗਾਉਣਾ, ਭਿਗੋਣਾ ਕ੍ਰਿ:—ਗਿੱਲਾ ਕਰਨਾ, ਡੋਬਾ ਦੇਣਾ ॥

ਭਿਗੋੜ, ਵਿ:—'ਭਿੱਗੜ' ਵੇਖੋ ॥

ਭਿੱਛਕ, ਪੁ:—ਮੰਗਤਾ, ਫਕੀਰ ।

ਭਿੱਛਾ, ਭਿਛਿਆ ਸ:—'ਭਿਖ' ਵੇਖੋ ॥

ਭਿੱਜਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਗਿੱਲਾ ਜਾਂ ਤਰ ਹੋਣਾ ॥

ਭਿੱਜੜ, ਵਿ:—'ਭਿਗੜ' ਵੇਖੋ ॥

ਭਿਜਾਉਣਾ, ਭਿਜਾ ਦੇਣਾ ਕ੍ਰਿ:—ਭੇਉਣਾ, ਗਿੱਲਾ ਕਰਾਉਣਾ, ਦੁੜਾਉਣਾ, ਹਰਾਉਣਾ, ਭੇਜਣ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਾਉਣਾ ॥

ਭਿਜੋਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਗਿੱਲਾ ਜਾਂ ਤਰ ਕਰਨਾ, ਨਮੀ ਪੁਚਾਉਣੀ ॥

ਭਿਜੋੜ, ਵਿ:—'ਭਿੱਗੜ' ਵੇਖੋ ॥

ਭਿੱਟ, ਸ:—ਛੋਹ, ਛੋਤ, ਨਾਲ ਲੱਗਕੇ ਆਈ ਹੋਈ ਅਪਵਿੱਤ੍ਰਤਾਈ ॥

ਭਿੱਟਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਛੋਤ ਨਾਲ ਅਪਵਿਤ੍ਰ ਹੋਣਾ ਜਾਂ ਕਰਨਾ ॥

ਭਿੱਟੜ, ਭਿੱਟੁੜ ਵਿ:—ਭਿੱਟਿਆ ਹੋਇਆ, ਅਪਵਿਤ੍ਰ ।

ਭਿੱਟਾ, ਵਿ:—ਭਿੱਟਿਆ ਹੋਇਆ, ਅਪਵਿਤ੍ਰ ॥
ਪੁ:—ਚਿੱਟੀ ਮਿੱਟੀ ॥

ਭਿਟਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਭਿੱਟਣ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਾਉਣਾ ॥

ਭਿਟਾਈ, ਸ:—ਭਿੱਟ, ਛੋਹ ॥

ਭਿੱਟੀ, ਸ:, ਵਿ:—ਮਹੀਨੇ ਮਗਰੋਂ ਜੋ ਲਹੂ ਤ੍ਰੀਮਤੀ ਦੇ ਅੰਦਰੋਂ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦਿਨਾਂ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਦਾ ਉਹ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਿਨਾਂ ਵਿੱਚ ਉਹ ਭਿਟੀ ਹੁੰਦੀ ਹ ਛੋਈ ਹੋਈ ॥

ਭਿੰਡੀ, ਸ:—ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦੀ ਤੋਰੀ, ਮਸ਼ਹੂਰ ਭਾਜੀ ।

ਭਿੰਡ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦਾ ਭੂੰਡ, ਢੇਮੂੰ ॥

ਭਿਣਕ, ਸ:—ਮੱਖੀਆਂ ਦੀ ਦੂਰੋਂ ਆਈ ਹੋਈ ਮੱਧਮ ਅਵਾਜ਼, ਅਵਾਈ; ਖਬਰ ॥

ਭਿਣਕ ਪੈਣੀ ਕ੍ਰਿ:—ਸੁਨਣਾ, ਅਵਾਜ਼ ਆਉਣੀ ।

ਭਿਣਕਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਮੱਖੀਆਂ ਦਾ ਅਵਾਜ਼ ਕੱਢਣਾ, ਮੱਖੀਆਂ ਦੇ ਬੈਠਣ ਨਾਲ ਵਿਗੜਨਾ (ਅੰਨ), ਬਹੁਤ ਚਿਰ ਪਈ ਰਹਿਣ ਕਰਕੇ ਚੀਜ਼ ਨੂੰ ਉੱਲੀ ਲੱਗਣੀ ॥

ਭਿਣਕਾਉਣਾ ਕ੍ਰਿ:—ਮੱਖੀਆਂ ਭਿਣਕਣ ਦੇਣੀਆਂ ॥

ਭਣਨਾਉਣਾ ਕ੍ਰਿ:—ਸਿਰ ਦਾ ਚੱਕਰ ਖਾਣਾ ॥

ਭਿਣਭਿਨਾਉਣਾ ਕ੍ਰਿ:—ਭਿਣਕਣਾ (ਮਖੀਆਂ ਦਾ) ॥

ਭਿਣਭਿਣਾਟ ਸ:—ਮੱਖੀਆਂ ਦੀ ਅਵਾਜ਼, ਭਿਣਕ ॥

ਭਿਤ
ਭਿੱਤ } ਪੁ:—ਦਰਵਾਜ਼ਾ, ਬੂਹਾ ॥

ਭਿੱਤੀ ਸ:—ਰੱਖੇ ਹੋਏ ਪੰਖੇਰੂਆਂ ਦੀ ਇੱਕ ਖੁਰਾਕ, ਜਿਸ ਖੁਰਾਕ ਦੇ ਲੋਭ ਕਰਕੇ ਜਨੌਰ ਜਾਲ ਆਦਿਕ ਵਿੱਚ ਫਸਣ, ਧੋਖਾ, ਛਲ, ਖੋਟੀ ਮੱਤ (ਦੇਣਾ) ॥

ਭਿੰਨ ਪੁ:—ਫਰਕ, ਜੁਦਾਇਗੀ, ਟੁਕੜਾ, ਕਸਰ ।

ਭਿੰਨ ਭਿੰਨ ਕ੍ਰਿ:-ਵਿ:—ਅਲਗ ਅਲਗ, ਵੱਖੋ ਵੱਖ ।

ਭਿੰਨਾ ਹੋਯਾ ਵਿ:—ਭਿੱਜਾ ਹੋਯਾ, ਗਿੱਲਾ, ਰੁੰਨਾ ਜਾਂ ਰੱਤਾ ਹੋਯਾ ॥

ਭਿਰਾ
ਭਿਰਾ } ਪੁ:—'ਭਰਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਭਿਲਾਵਾਂ ਪੁ:—ਇੱਕ ਵਿਹੁ ਵਾਲਾ ਫਲ ਜੋ ਦੁਆ ਦੀ ਤਰਾਂ ਵਰਤਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ॥

ਭਿੜਣਾ ਕ੍ਰਿ:—ਟੱਕਰ ਖਾਣਾ, ਲੜਨਾ, ਭੀੜੇ ਜਾਣਾ ॥

ਭਿੜਾਉਣਾ ਕ੍ਰਿ:-ਟਕਰਾਉਣਾ, ਲੜਾਉਣਾ, ਬੰਦ ਕਰਾਉਣਾ ॥

ਭੀ, ਕ੍ਰਿ:, ਵਿ:-ਨਾਲੇ, ਉਸੇ ਤਰਾਂ, ਵੀ ॥

ਭੀਖ, ਸ:—ਭਿੱਖ, ਖੈਰ, ਭਿਛਿਆ (ਮੰਗਣਾ) ॥

ਭੀਖ ਮੰਗਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਕੰਗਾਲ ਕਰ ਦੇਣਾ ॥

ਭੀਂਡੀ, ਸ:—'ਭਿੰਡੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਭੀਤ, ਸ:—ਰੇਤ, ਕੰਧ, ਮੋਰੀ, ਛੇਕ ॥

ਭੀਂ ਭੀਂ, ਸ:—ਮੱਖੀਆਂ ਜਾਂ ਭੋਰਿਆਂ ਦੀ ਅਵਾਜ਼ (ਕਰਨਾ) ॥

ਭੀਮਸੈਣ, ਪੁ:—ਇਕ ਪਾਂਡੋ, ਮੋਟਾ ਤਾਜ਼ਾ, ਪੇਟੂ ਆਦਮੀ ॥

ਭੀਮਸੈਣੀ, ਵਿ:—ਬਹੁਤ ਚੰਗਾ, ਸੁਆਦੂ, ਕਪੂਰ ਦੀ ਇਕ ਕਿਸਮ ॥

ਭੀਲ, ਪੁ: }
ਭੀਲਣੀ, ਸ: } ਇਕ ਲੁਟੇਰੀ ਕੌਮ ॥

ਭੀੜ, ਸ:—ਲੋਕਾਂ ਦਾ ਭਾਰਾ ਕੱਠ (ਹੋਣਾ, ਕਰਨਾ, ਲਗਾਉਣਾ) ਬਿਪਤਾ, ਔਖ (ਪੈਣਾ) ॥

ਭੀੜ ਭੜੱਕਾ, ਪੁ: }
ਭੀੜ ਭਾੜ, ਸ: } ਲੋਕਾਂ ਦਾ ਬੜਾ ਭਾਰਾ ਕੱਠ ॥

ਭੀੜਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਬੰਦ ਕਰਨਾ, ਢੋਣਾ (ਬੂਹਾ) ॥

ਭੀੜਾ, ਪੁ: }
ਭੀੜੀ, ਸ: } ਵਿ:—ਤੰਗ, ਘੁੱਟਿਆ ਹੋਇਆ, ਛੋਟਾ (ਟੀ) ॥

ਭੁਅੰਗ, ਪੁ:—ਭੁਜੰਗ, ਸੱਪ ॥

ਭੁਆਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਫੇਰਨਾ, ਇਧਰ ਉਧਰ ਘੱਲਣਾ, ਘੁਮਾਉਣਾ, ਮੋੜਨਾ, ਹਟਕਣਾ ॥

ਭੁਆਉਣੀ }
ਭੁਆਟਣੀ } ਸ:—'ਭਵਾਟਣੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਭੁਆਨੀ, ਸ:—ਭਵਾਨੀ, ਦੇਵੀ, ਭਗਵਤੀ ॥

ਭੁਆਰਾ, ਪੁ:—ਜਿੱਥੇ ਟੂਟੀ ਵਿੱਚੋਂ ਜ਼ੋਰ ਨਾਲ ਪਾਣੀ ਦੀ ਧਾਰ ਨਿਕਲੇ, ਬਿਮਾਰੀ ਦਾ ਫੈਲਣਾ ॥

ਭੁਆੜਾ, ਪੁ:—ਪਿੰਡ ਦੇ ਬਾਹਰ ਡੰਗਰਾਂ ਦਾ ਵਾੜਾ ॥

ਭੁਏਂ, ਕ੍ਰਿ:ਵਿ:—ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ, ਭੋਂ ਉੱਤੇ ॥

ਭੁੱਸ, ਪੁ:—ਵਾਦੀ, ਬੁਰੀ ਆਦਤ, ਚਾਅ, ਕਮਜ਼ੋਰੀ, ਲਹੂ ਦੇ ਘਟ ਜਾਣ ਦਾ ਰੋਗ (ਪੈਣਾ), ਭੁੱਸੀ (ਭਰਨਾ) ॥

ਭੁਸਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਭੈੜੀ ਚੀਜ਼ ਖਾਣ ਦੀ ਵਾਦੀ ਪੈ ਜਾਣੀ, ਭੁਸ ਦਾ ਰੋਗ ਹੋ ਜਾਣਾ (ਭੁੱਸਿਆ ਹੋਇਆ) ॥

ਭੁੱਸਿਆ ਹੋਇਆ, ਵਿ:—ਜਿਸ ਨੂੰ ਭੁੱਸ ਦਾ ਰੋਗ ਹੋ ॥

ਭੁੱਸੀ, ਸ:—ਤੂੜੀ, ਛਾਣ ॥

ਭੁੱਸੇ ਡਕਾਰ, ਪੁ:—'ਭੁੱਸ ਡਕਾਰ' ਵੇਖੋ ॥

ਭੁਸੇਰਾ, ਵਿ:—ਜਿਸ ਨੂੰ ਭੁੱਸ ਪੈ ਜਾਵੇ ਜਾਂ ਭੁੱਸ ਦਾ ਰੋਗ ਹੋਵੇ ॥

ਭੁੱਕਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਸੁੱਕੀ ਚੀਜ਼ ਧੂੜਨਾ ॥

ਭੁਕਵਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਭੁੱਕਣ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਾਉਣਾ ॥

ਭੁੱਕਾ, ਪੁ:—ਧੂੜ ਵਾਲੀ ਵਾਉ ਦਾ ਬੁੱਲਾ, ਭੁੱਗਾ ॥

ਭੁਕਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਭੌਂਕਾਉਣਾ, ਖਪਾਉਣਾ, ਫਿਕਰ ਕਰਨਾ ॥

ਭੁਕਾਨਾ, ਪੁ:—ਕੰਧ ਵਿੱਚ ਦਾ ਛੇਕ ਜਾਂ ਟੁੱਟੀ ਹੋਈ ਥਾਂ, ਬਾੜ ਦੇ ਵਿਚਲੀ ਮੋਰੀ ਜਾਂ ਰਸਤਾ, ਨਲਾਂ ਦੀ ਥੈਲੀ ॥

ਭੁੱਕੀ, ਸਃ-ਧੂੜਨ ਵਾਲੀ ਚੀਜ਼, ਪੀਠੀ ਹੋਈ ਸ਼ੈ, ਬਰੀਕ ਚੂਰਾ ॥

ਭੁੱਖ, ਸਃ-ਖਾਣ ਦੀ ਚਾਹ, ਇੱਛਿਆ, ਤ੍ਰਿਸ਼ਨਾ (ਲੱਗਣੀ) ॥

ਭੁੱਖ ਮਰ ਜਾਣੀ, ਕ੍ਰਿ-ਭੁੱਖ ਲੱਗਕੇ ਹਟ ਜਾਣੀ ਜਾਂ ਨਾ ਲੱਗਣੀ ॥

ਭੁੱਖ ਮਾਰਨਾ, ਕ੍ਰਿਃ-ਭੁੱਖ ਨੂੰ ਰੋਕਣ, ਤ੍ਰਿਸ਼ਨਾ ਮਿਟਾਉਣਾ ॥

ਭੁੱਖਣ ਭਾਣਾ, ਵਿਃ-ਭੁੱਖਾ ਭਾਣਾ, ਗਰੀਬ ॥

ਭੁਖੱੜ, ਭੁਖੁੱੜ } ਵਿਃ-ਭੁੱਖਾ, ਕੰਗਾਲ, ਜਿਸ ਪਾਸ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ॥

ਭੁੱਖਾ, ਪੁਃ, **ਭੁੱਖੀ,** ਸਃ } ਜਿਸ ਨੂੰ ਭੁੱਖ ਲੱਗੀ ਹੈ, ਲਾਲਚੀ ਅਭਲਾਖੀ, ਕੰਗਾਲ, ਮੰਗਤਾ ॥

ਭੁੱਖਾ ਬੰਗਾਲੀ, ਪੁਃ—ਗਰੀਬ, ਕੰਗਾਲ ॥

ਭੁੱਖਾ ਭਾਣਾ, ਵਿਃ—ਭੁੱਖਾ ਅਤੇ ਗਰੀਬ, ਜਿਸ ਪਾਸ ਖਾਣ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ॥

ਭੁੱਖਾ ਮੋਇਆ ਹੋਯਾ, ਵਿਃ—ਭੁੱਖ ਦਾ ਮਾਰਿਆ ਹੋਯਾ, ਲੋਭੀ ॥

ਭੁੱਖੇ ਮਰਨਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਭੁੱਖ ਨਾਲ ਮਰਨਾ ਜਾਂ ਦੁਖੀ ਹੋਣਾ ॥

ਭੁਖਾਉਲਾ, ਭੁਖੈਲ } ਵਿਃ—ਬਹੁਤ ਭੁੱਖਾ, ਅੰਨ ਲਈ ਬੇ ਸਬਰ ॥

ਭੁੰਗ, ਪੁਃ—ਕਪੜੇ ਵਿੱਚ ਸੀਉਣ ਲਗਿਆਂ ਜੋ ਉੱਚੀ ਨੀਵੀਂ ਥਾਂ ਰਹੇ, ਦੋਹਰੀ ਤਹਿ ਸੀਤੀ ਹੋਈ (ਪੇਠੇ) ॥

ਭੁੰਗਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਚੂਸ ਲੈਣਾ, ਧੋਖਾ ਦੇ ਕੇ ਲੈ ਲੈਣਾ

ਭੁੰਗ ਭੁੰਗ ਕੇ ਖਾਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਜੋ ਕੁਝ ਕਿਸੇ ਕੋਲੋਂ ਮਿਲ ਸਕੇ ਲੈਣਾ ॥

ਭੁਗਤ, ਸਃ—ਸੰਸਾਰ ਦੇ ਸੁਖ ਅਤੇ ਭੋਗ ॥

ਭੁਗਤ ਸੁਆਰਨਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਦੁਖ ਦੇਣਾ, ਔਕੜਾਂ ਵਿੱਚ ਫਸਾਣਾ ॥

ਭੁਗਤ ਮਾਨ, ਵਿਃ—ਜੋ ਸਮਾ ਬੀਤ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਇਸ ਵੇਲੇ ਦਾ ਹਾਲ ॥

ਭੁਗਤਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਸਹਾਰਨਾ, ਝੱਲਣਾ ਸਹਿਣਾ, ਭੋਗਣਾ, ਵਰਤਣਾ, ਖਰਚਣਾ, ਨਿਬਾਹੁਣਾ, ਕਰਮਾਂ ਦਾ ਫਲ ਪਾਉਣਾ ॥

ਭੁਗਤਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਪੂਰਾ ਕਰਨਾ, ਨਿਬਾਹੁਣਾ, ਕਰਜ਼ ਉਤਾਰਨਾ, ਲੇਖਾ ਮੁਕਾਉਣਾ ॥

ਭੁਗੜੀ, ਸਃ—ਨਿੱਕਾ ਜੇਹਾ ਸੁੱਕਾ ਹੋਯਾ ਬੇਰ, ਠੰਗਾ ਜਾਂ ਲਿੱਸਾ ਮਨੁੱਖ ॥

ਭੁੱਗਾ, ਪੁਃ—ਮਿੱਠਾ ਪਾ ਕੇ ਕੁੱਟੇ ਹੋਏ ਤਿਲ । ਵਿਃ—ਗਲਿਆ ਹੋਯਾ, ਵਿੱਚੋਂ ਖਾਧਾ ਹੋਯਾ (ਅਨਾਜ, ਲਕੜੀ ਆਦਿਕ) ॥

ਭੁੰਗੀ, ਸਃ—ਕਿਸੇ ਦੇ ਮਰਨ ਤੇ ਕਿਰਿਆ ਕਰਮ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਆਦਮੀ ਜੋ ਕਪੜਾ ਸਿਰ ਤੇ ਲਪੇਟਦਾ ਹੈ ॥

ਭੂੰਗੂ, ਪੁ:—ਭੂੰਗੀ ਤੋਂ ਵੱਡਾ ਕਪੜਾ ਦੋ ਜਾਂ ਵਧੀਕ ਪੱਟਾਂ ਵਾਲਾ ॥

ਭੁੱਚ, ਪੁ:—ਮੋਟਾ, ਜਾਹਲ, ਅਣਘੜ, ਗੁਆਰ ॥

ਭੁਚੰਗ, ਪੁ:—ਕਾਲਾ ਸੱਪ ॥

ਭੁਚੰਗੀ, ਪੁ:—ਅਕਾਲੀ ਸਿੰਘ, ਸਿੰਘ ਦਾ ਲੜਕਾ ॥

ਭੂੰਚਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਖਾਣਾ, ਭੋਗਣਾ, ਵੰਡਣਾ ॥

ਭੁਚੱਪਾ, ਪੁ:—ਇਕ ਤਰਾਂ ਦੀ ਅਸਤ ਬਾਜ਼ੀ ॥

ਭੁੱਚਰ, ਪੁ:—ਮੋਟਾ ਭੱਦਾ ਪਲਿਆ ਹੋਯਾ ਆਦਮੀ ਜਾਂ ਕੁੱਤਾ (ਚੰਗਾ ਬਣਨਾ) ॥

fat corpulent

ਭੁਚਲਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਚੁਟਲਤਾ ਨਾਲ ਕਿਸੇ ਕੋਲੋਂ ਕੰਮ ਕੱਢਣਾ, ਛਲਣਾ, ਧੋਖਾ ਦੇਣਾ ॥

ਭੁਚਾਲ / ਭੂਚਾਲ, ਪੁ:—ਅਚਾਨਕ ਲੋਕ ਧਰਤੀ ਦਾ ਹਿੱਲਣਾ, ਸ਼ਰਾਰਤੀ ਮੁੰਡਾ ॥

ਭੁਜ (ਜਾ), ਸ:—ਬਾਂਹ, ਸਹਾਰਾ, ਹਮੈਤੀ, ਮਿਤ੍ਰ ॥

ਭੁਜ ਬੰਦ, ਪੁ:—ਭੁਜਾ ਦਾ ਗਹਿਣਾ, ਬਹੁੱਟਾ ॥

ਭੁਜੰਗ, ਪੁ:—ਸੱਪ ॥

ਭੁਜੰਗੀ, ਪੁ:—'ਭੁਚੰਗੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਭੁੱਜਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਭੱਠੀ ਵਿੱਚ ਪੱਕਣਾ, ਭੁੱਬਲ ਜਾਂ ਕੋਲਿਆਂ ਉੱਤੇ ਤਪਣਾ, ਕ੍ਰੋਧ ਨਾਲ ਗਰਮ ਹੋਣਾ ॥

ਭੁੱਜੀ / ਭੁੱਜੂ, ਸ:—ਸਾਗ ਭਾਜੀ ਉਬਾਲ ਕੇ ਤਲੀ ਹੋਈ, ਭੁਰਜੀ ॥

ਭੁਜੀਆ, ਪੁ:—ਤਲੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਵੇਸਣ ਦੀਆਂ ਸੇਵੀਆਂ, ਭੁਰਜੀ ॥

ਭੂੰਜੇ / ਭੂੰਞੇ, ਕ੍ਰਿ:, ਵਿ:—ਭੋਂ ਉੱਤੇ, ਧਰਤੀ ਪੁਰ ॥

ਭੁਟਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਧੋਖਾ ਖਾਣਾ ਜਾਂ ਖੁਆਉਣਾ ਫਰੇਬ ਵਿੱਚ ਆਉਣਾ ॥

ਭੁਟਾਈ, ਸ:—ਧੋਖਾ, ਫਰੇਬ, ਖੁਸਾਮਦ (ਖਾਣੀ) ॥

ਭੁਣਕੀ, ਪੁ:—ਤਮਾਕੂ ਨੂੰ ਲੱਗਣ ਵਾਲਾ ਇਕ ਕੀੜਾ ॥

ਭੁਣਭੁਣਾ, ਪੁ:—ਇਕ ਪਰਾਂ ਵਾਲਾ ਨਿੱਕਾ ਜੇਹਾ ਕੀੜਾ ॥

ਭੁੰਦਲਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਉਕਸਾਉਣਾ, ਭਰਮਾਉਣਾ, ਛਲਣਾ ॥

ਭੁੰਨਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਭੁੱਬਲ ਵਿੱਚ ਜਾਂ ਕੋਲਿਆਂ ਉੱਤੇ ਪਕਾਉਣਾ ॥

ਭੁਨਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਭੁੰਨਣ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਾਉਣਾ ॥

ਭੁਨਾਈ, ਸ:—ਭੁੰਨਣ ਦੀ ਮਜੂਰੀ ॥

ਭੁੰਨੇ, ਕ੍ਰਿ:, ਵਿ:—ਭੋਂ ਉੱਤੇ ॥
ਵਿ:—ਭੁੰਨੇ ਹੋਏ ॥

ਭੁੰਨੇ ਤਿੱਤਰ ਉਡਾਉਣੇ, ਕ੍ਰਿ:—ਅਨਹੋਣੀ ਗੱਲ ਕਰਨੀ ॥

ਭੁਪਾਲ, ਪੁ:—ਰਾਜਾ, ਧਰਤੀ ਦਾ ਮਾਲਕ, ਹਾਕਮ ।

ਭੁੱਬਲ, ਪੁ:—ਤੱਤੀ ਸੁਆਹ, ਬਲੇ ਹੋਏ ਗੋਹੇ ॥

ਭੁਬਲਾਖਣਾ
ਭੁਬਲੇਖਣਾ } ਕ੍ਰਿ:—ਭਾਜੀਆਂ ਜਾਂ ਅੰਡੇ ਭੁੰਨਣਾ ॥

ਭੁੱਬ, ਸ:—ਰੋਣ ਦੀ ਚੀਕ, ਵਿਰਲਾਪ, (ਸ਼ੇਰ ਦੀ) ਗਰਜ (ਮਾਰਨੀ) ॥

ਭੁਰਜ ਪੱਤਰ, ਪੁ:—'ਭੋਜ ਪੱਤਰ' ਵੇਖੋ ॥

ਭੁਰਜੀ, ਸ:—ਭਾਜੀ ਉਬਾਲ ਕੇ ਤਲੀ ਹੋਈ ॥

ਭੁਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਟੁੱਟਣਾ, ਚੂਰਾ ਹੋਕੇ ਡਿਗਣਾ, ਗਰੀਬ ਹੋ ਜਾਣਾ ॥

ਭੁਰਭੁਰਾ, ਵਿ:—ਭੁਰਨ ਵਾਲਾ, ਨਿਕੰਮਾ (ਰੂਨੇ ਦਾ ਕੰਮ), ਚੂਰਾ ਚੂਰਾ ਹੋਯਾ ਹੋਯਾ, ਖੋਦ੍ਰ, ਖਸਤਾ ॥

ਭੁਰਭੁਰਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਭੁਰਭੁਰਾ ਜਾਂ ਚੂਰਾ ਕਰ ਦੇਣਾ ॥

ਭੁੱਲ, ਸ:—ਭਰਮ, ਦੋਸ, ਖਤਾ, ਗਫਲਤ, ਗਲਤੀ (ਹੋਣੀ) ॥

ਭੁੱਲ ਚੁੱਕ, ਸ:—ਗਲਤੀ, ਧੋਖਾ, ਖਤਾ ॥

ਭੁੱਲ ਜਾਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਭੁੱਲਣਾ, ਗਲਤੀ ਕਰਨੀ; ਵਿਸਾਰਨਾ ॥

ਭੁੱਲ ਭੁਲੇਖੇ, ਕ੍ਰਿ:, ਵਿ:—ਭੁੱਲ ਕੇ, ਨਾ ਜਾਣ ਕੇ ॥

ਭੁਲਸ, ਵਿ:—ਸੜਿਆ ਹੋਯਾ, ਬਹੁਤ, ਭੁੱਜਾ ਹੋਯਾ, ਗੁੱਸੇ ਵਿੱਚ ॥

ਭੁਲਸਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਸੜਨਾ, ਭੁੱਜਣਾ, ਸੜ ਕੇ ਕੋਲੇ ਹੋਣਾ ॥

ਭੁਲਸਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਭੁਨਾਉਣਾ, ਸਾੜ ਕੇ ਕੋਲੇ ਕਰਾਉਣਾ ॥

ਭੁਲਸੇ ਜਾਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—'ਭੁਲਸਣਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਭੁੱਲਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਵਿਸਾਰਨਾ, ਚੇਤੇ ਨਾ ਰਖਣਾ, ਗਲਤੀ ਕਰਨੀ, ਕੁਰਾਹੇ ਪੈਣਾ, ਹੰਕਾਰ ਕਰਨਾ ॥

ਭੁੱਲਾ
ਭੁੱਲਿਆ } ਵਿ:—ਜਿਸ ਤੋਂ ਭੁੱਲ ਹੋਵੇ, ਜੋ ਗਲਤੀ ਕਰੇ ॥

ਭੁੱਲਾ ਭਟਕਾ
ਭੁੱਲਿਆ ਭਟਕਿਆ } ਵਿ:—ਭੁੱਲਾ, ਕੁਰਾਹੇ ਪਿਆ ਹੋਯਾ ॥

ਭੁੱਲਾ ਵਿੱਸਰਿਆ, ਵਿ:—"ਚਿੱਤ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ।

ਭੁਲਾਉਣਾ
ਭੁਲਾ ਦੇਣਾ } ਕ੍ਰਿ:—ਭੁੱਲਣਾ, ਦੂਜੇ ਤੋਂ ਗਲਤੀ ਕਰਾਉਣੀ, ਕੁਰਾਹੇ ਪਾਉਣਾ, ਵਿਸਰਾਉਣਾ ॥

ਭੁਲਾਈ, ਸ:—ਧੋਖਾ, ਛਲ, ਕੁਰਾਹੇ ਪਾਉਣਾ (ਖਾਣੀ, ਦੇਣੀ) ॥

ਭੁਲਾਵਾ, ਪੁ:—ਭੁੱਲ, ਸੰਸਾ, ਭਰਮ, ਛਲ, ਧੋਖਾ ।

ਭੁੱਲਿਆ, ਵਿ:—'ਭੁੱਲਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਭੁਲੇਖਾ, ਪੁ:—ਭਰਮ, ਲੇਖੇ ਵਿੱਚ ਭੁੱਲ, ਗਲਤੀ ॥

ਭੁਲੇਵਾਂ, ਪੁ:—"ਭੁਲਾਵਾ" ਵੇਖੋ ॥

ਭੁੜਕਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਉੱਛਲਣਾ, ਕੁੱਦਣਾ, ਟੱਪਣਾ, ਖੁਸ਼ ਹੋਣਾ ॥

ਭੁੜਕਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਉਛਾਲਣਾ, ਕੁਦਾਉਣਾ, ਟਪਾਉਣਾ ॥

ਭੁੜਥਾ, ਪੁ:—'ਭੜਥਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਭੁਇ / ਭੁਇਂ } ਸ:—ਧਰਤੀ, ਜ਼ਮੀਨ, ਭੋਂ ॥

ਭੁਆ, ਸ:—ਪੇਉ ਦੀ ਭੈਣ ॥

ਭੂਏ, ਵਿ:—'ਭੂਹੇ' ਵੇਖੋ ॥

ਭੂਸ, ਵਿ:—ਬੇ ਅਕਲ, ਅਹਿਮਕ, ਮੂਰਖ ॥

ਭੂਸਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਹੰਕਾਰ ਜਾਂ ਗੁੱਸੇ ਨਾਲ ਫੁੱਲਣਾ ॥

ਭੂਸਲਾ, ਵਿ:—ਘਸਮੈਲਾ, ਮਿੱਟੀ ਰੰਗਾ ॥

ਭੂਹਰ, ਸ:—ਮੀਂਹ ਦੀਆਂ ਬਹੁਤ ਨਿੱਕੀਆਂ ਕਣੀਆਂ, ਵਿਆਹ ਕਾਜ ਤੇ ਜੋ ਰਕਮ ਬ੍ਰਾਹਮਣਾਂ ਨੂੰ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇ ॥

ਭੂਹਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—(ਦੰਦ) ਚਰੂਣ ਵਾਲਾ ਹੋਣਾ ॥

ਭੂਹੇ, ਵਿ:—ਗੁੱਸੇ ਵਿੱਚ, ਨਿਡਰ, ਗੁਸਤਾਖ (ਆਉਣਾ, ਹੋਣਾ, ਚੜ੍ਹਨਾ) ॥

ਭੂਕ, ਸ:—ਗੰਢੇ ਦਾ ਕੋਈ ਪੰ. ॥

ਭੂਕਣਾ, ਪੁ:—ਬਾਂਸ ਦੀ ਪੋਰੀ, ਖਾਲੀ ਨਲੀ, ਜੋ ਬਹੁਤ ਬੋਲੇ ॥

ਭੂਕਣੀ, ਸ:—ਛੋਟਾ ਭੂਕਣਾ, ਘੋੜਿਆਂ ਦਾ ਇਕ ਰੋਗ ॥

ਭੂਕਣੀ ਚਲਣੀ / ਭੂਕਣੀ ਵਗਣੀ } ਕ੍ਰਿ:—ਦਸਤ ਆਉਣੇ ॥

ਭੂਖਣ, ਪੁ:—ਗਹਿਣਾ, ਸ਼ਿੰਗਾਰ, ਲਾਇਕ ਆਦਮੀ ॥

ਭੂਗੋਲ, ਪੁ:—ਧਰਤੀ ਦਾ ਗੋਲਾ, ਜਿਸ ਵਿੱਦਿਆ ਵਿਚ ਧਰਤੀ ਅਤੇ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਰਹਿਣ ਵਾਲਿਆਂ ਦਾ ਹਾਲ ਹੋ ॥

ਭੂੰਡ, ਪੁ:—ਡੰਗ ਮਾਰਨ ਵਾਲੀ ਇੱਕ ਮੱਖੀ, ਭੋਮ੍ਹੂੰ ॥

ਭੂੰਡਾਂ ਦੀ ਖੱਖਰ ਨੂੰ ਛੇੜਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਦੂਸਰਿਆਂ ਨਾਲ ਲੜਾਈ ਦਾ ਮੁੱਢ ਬੰਨ੍ਹਣਾ ॥

ਭੂੰਡੀ, ਸ:—ਕਣਕ ਨੂੰ ਲੱਗਣ ਵਾਲਾ ਇੱਕ ਕੀੜਾ, ਅੰਗੂਰ ਦੀ ਵੇਲ ਨੂੰ ਨਾਸ ਕਰਨਵਾਲਾ ਇੱਕ ਕੀੜਾ ॥

ਭੂਣੀ, ਸ:—ਬਿੱਲੀ (ਪਿਆਰ ਦਾ ਬਚਨ) ॥

ਭੂਤ, ਪੁ:—ਬੁਰੀ ਰੂਹ, ਪ੍ਰੇਤ, ਜਿੰਨ, ਕੋਝਾ ਜਾਂ ਦੁਸ਼ਟ ਮਨੁੱਖ, ਪੰਜਾਂ ਭੂਤਾਂ ਵਿਚੋਂ ਕੋਈ, ਜੱਟਾਂ ਦੀ ਇੱਕ ਜ਼ਾਤ ॥
ਵਿ:—ਜੋ ਹੋ ਚੁੱਕਾ ਹੈ ॥

ਭੂਤ ਹੋ ਕੇ ਚੰਬੜਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਚੰਗੀ ਤਰਾਂ ਪਿੱਛੇ ਮਗਰ ਪੈਣਾ ॥

ਭੂਤ ਸਿਰ ਤੇ ਸਵਾਰ ਹੋਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਕਾਮ ਜਾਂ ਕ੍ਰੋਧ ਦਾ ਜ਼ੋਰ ਹੋਣਾ ॥

ਭੂਤ ਕੱਢਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਮੰਤ੍ਰ ਆਦਿਕਾਂ ਨਾਲ ਚੰਬੜੇ ਹੋਏ ਭੂਤ ਦਾ ਅਸਰ ਸਰੀਰ ਤੋਂ ਦੂਰ ਕਰਨਾ ॥

ਭੂਤ ਚੰਬੜਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਬੁਰੀ ਰੂਹ ਦਾ ਕਿਸੇ ਦੇ ਸਰੀਰ ਵਿੱਚ ਵੜ ਜਾਣਾ ॥

ਭੂਤ ਬਲੱਕ, ਪੁ:—ਭੂਤਾਂ ਵਰਗਾ ਬੁਰਾ ਸੁਭਾਉ, ਗੁੱਸਾ ॥

ਭੂਤਨਾ, ਪੁ:
ਭੂਤਨੀ, ਸ: } ਭੂਤ, ਪ੍ਰੇਤ, ਬੁਰੀ ਰੂਹ, ਡਾਇਣ ।

ਭੂਤਰ, ਪੁ:—ਭੂਤ, ਜਿੰਨ, ਦੁਸ਼ਟ ਆਦਮੀ ॥

ਭੂਪ
ਭੂਪਤਿ
ਭੂਪਾਲ } ਪੁ:-ਰਾਜਾ, ਧਰਤੀ ਦਾ ਮਾਲਕ, ਹਾਕਮ ॥

ਭੂਮ, ਸ:—ਧਰਤੀ, ਜ਼ਮੀਨ ॥

ਭੂਮ ਦਾਨ, ਪੁ:—ਧਰਤੀ ਪੁੰਨ ਕਰਕੇ ਦੇਣਾ, ਵਿਆਹ ਵਿੱਚ ਕੁੜੀ ਦੇ ਪੇਉ ਵੱਲੋਂ ਮੁੰਡੇ ਦੇ ਪਰੋਹਤ ਨੂੰ ਜੋ ਲਾਗ ਜਾਂ ਰਕਮ ਮਿਲੇ ॥

ਭੂਮੀਆ (ਆਂ), ਪੁ:—ਰਾਹਕਵਾਲਾ, ਦੇਸੀ, ਸੱਪ ॥

ਭੂਰ, ਪੁ:—'ਭੂਹਰ' ਵੇਖੋ ॥

ਭੂਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਪਹਿਲੇ ਕਿਰਨਾਂ ਛੱਡਣਾ, ਚਾਨ੍ਹਣ ਲੱਗਣਾ ([illegible]) ॥

ਭੂਰਾ, ਪੁ:-ਭੂਰੀਆਂ ਲੀਹਾਂ ਵਾਲੀ ਲੋਈ, ਜੱਟਾਂ ਦੀ ਇੱਕ ਜਾਤ ॥

ਵਿ:—ਭੂਰਾ ਖਾਕੀ ਰੰਗ, ਜੋ ਲਾਲੀ ਦੀ ਭਾਹ ਮਾਰੇ ॥

ਭੂਰਾ ਜਵਾਣ, ਪੁ:—ਰਿੱਛ ॥

ਭੂਰੀ, ਵਿ:—ਭੂਰੇ ਰੰਗ ਦੀ ਲੋਈ ॥

ਭੇ
ਭੇਂ } ਪੁ:—ਕੌਲ ਫੁੱਲ ਦੀ ਨਾਲੀ ਜਾਂ ਜੜ੍ਹ ॥

ਭੇਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਗਿੱਲਾ ਜਾਂ ਤਰ ਕਰਨਾ, ਡੋਬਾ ਦੇਣਾ ॥

ਭੇਸ, ਪੁ:—ਪੁਸ਼ਾਕ, ਕਪੜੇ ਪਾਉਣ ਦਾ ਢੰਗ ਸਾਂਗ (ਬਦਲਣਾ, ਵਟਾਉਣਾ) ॥

ਭੇਹ, ਪੁ:—'ਭੈ' ਵੇਖੋ ॥

ਭੇਖ, ਪੁ:—ਭੇਸ, ਪੁਸ਼ਾਕ, ਸਾਂਗ, ਜੋਗੀ ਆਦਿਕ ਫਕੀਰਾਂ ਦਾ ਕੋਈ ਮਤ (ਕਰਨਾ, ਧਾਰਨਾ, ਬਣਾਉਣਾ) ॥

ਭੇਖਧਾਰੀ
ਭੇਖੀ } ਪੁ:—ਜਿਸ ਨੇ ਭੇਖ ਧਾਰਿਆ ਹੈ, ਸਾਧੂ, ਫਕੀਰ ॥

ਵਿ:—ਪਖੰਡੀ, ਛਲੀਆ, ਜਿਸ ਦਾ ਵਸਾਹ ਨਹੀਂ ॥

ਭੇਜਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਘੱਲਣਾ, ਟੋਰਨਾ, ਪੁਚਾਉਣਾ ॥

ਭੇਜਾ, ਪੁ:-ਮਗਜ਼, ਦਿਮਾਗ, ਮਿੱਝ ॥

ਭੇਟ, ਸ:—ਨਜ਼ਰ, ਚੜ੍ਹਾਵਾ, ਬਲੀ, ਦੇਵੀ ਦੀ ਉਸਤਤ ਦਾ ਗੀਤ ॥

ਭੇਟ ਹੋਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਬਲੀਦਾਨ ਜਾਂ ਕੁਰਬਾਨ ਹੋਣਾ ॥

ਭੇਟ ਕਰਨਾ
ਭੇਟ ਚੜ੍ਹਾਉਣਾ
ਭੇਟ ਦੇਣਾ } ਕ੍ਰਿ:—ਨਜ਼ਰ ਦੇਣੀ, ਚੜ੍ਹਾਵਾ ਚੜ੍ਹਾਉਣਾ, ਬਲੀਦਾਨ ਕਰਨਾ ॥

ਭੇਟ ਪੂਜਾ, ਸਃ—ਜੋ ਕੁਝ ਵੱਡਿਆਂ ਦੀ ਨਜ਼ਰ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ ॥

ਭੇਡ / **ਭੇਡੀ** } ਸਃ—ਮਸ਼ਹੂਰ ਜਨੌਰ ਬਕਰੀ ਵਰਗਾ, ਕਮਅਕਲ ਮਨੁੱਖ ॥

ਭੇਡ ਚਾਲ, ਸਃ—ਬਿਨਾ ਬਿਚਾਰੇ ਦੂਜੇ ਦੇ ਮਗਰ ਲੱਗਣਾ ॥

ਭੇਡਾ / **ਭੇਡੂ** } ਪੁਃ—ਛੱਤਰਾ, ਭੇਡ ਦਾ ਨਰ ॥

ਭੇਤ, ਪੁਃ—ਗੁੱਝੀ ਜਾਂ ਅਣਖੀ ਗੱਲ, ਫਰਕ, ਭੇਦ ॥

ਭੇਤਣ, ਸਃ / **ਭੇਤੀ,** ਪੁਃ } ਜਿਸ ਨੂੰ ਭੇਤ ਮਲੂਮ ਹੈ, ਕਿਸੇ ਦੇ ਗੁੱਝੇ ਕੰਮ ਕਰਨ ਵਾਲਾ (ਲੀ) ॥

ਭੇਦ, ਪੁਃ—'ਭੇਤ' ਵੇਖੋ ॥

ਭੇਤ ਖੋਲ੍ਹਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਗੁੱਝੀ ਗੱਲ ਜ਼ਾਹਰ ਕਰ ਦੇਣੀ ॥

ਭੇਦ ਦੇਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਗੁੱਝੀ ਗੱਲ ਦੱਸਣੀ ॥

ਭੇਦ ਪਾਉਣਾ / **ਭੇਦ ਲੈਣਾ** } ਕ੍ਰਿਃ—ਗੁੱਝੀ ਗੱਲ ਮਲੂਮ ਕਰਨੀ ॥

ਭੇਦ ਰੱਖਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਗੁੱਝੀ ਗੱਲ ਛੁਪਾ ਕੇ ਰੱਖਣੀ ॥

ਭੇਦਣ, ਸਃ / **ਭੇਦੀ,** ਪੁਃ / **ਭੇਦੀਆ** ਪੁਃ } 'ਭੇਤਣ' ਆਦਿਕ ਵੇਖੋ ॥

ਭੇਲਸਾ, ਪੁਃ / **ਭੇਲਸੀ,** ਸਃ } ਆਦਤ, ਦਸਤੂਰ, ਭੁੱਲ, ਭਰਮ ॥

ਭੇਲਾ, ਪੁਃ—ਦਹੀਂ ਦੀ ਲੱਸੀ, ਛਾਹ ॥

ਭੇੱਲਾ, ਪੁਃ / **ਭੇੱਲੀ,** ਸਃ } ਗੁੜ ਦਾ ਡਲਾ (ਡਲੀ), ਰੋੜੀ ॥

ਭੇੜ, ਪੁਃ—ਡੰਗਰਾਂ ਦਾ ਟਾਕਰਾ, ਲੜਾਈ ਝਗੜਾ, ਸਾਮ੍ਹਣਾ ॥

ਭੇੜਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਝਗੜਾ ਪਾਉਣਾ, ਲੇਖੇ ਦੀ ਵਿਧ ਮੇਲਣੀ, ਬਦਲੇ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਦੇਣਾ, ਕਰਜ਼ਾ ਉਤਾਰਨਾ, ਜਵਾਬ ਦੇ ਦੇਣਾ, ਬੰਦ ਕਰਨਾ, ਜੰਦਾ ਲਾਉਣਾ ॥

ਭੇੜੂ, ਵਿਃ—ਲੜਾਕਾ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਝਗੜਾ ਪਾਉਣ ਦੀ ਬਾਣ ਹੈ ॥

ਭੈ, ਪੁਃ—ਭਯ, ਡਰ, ਸੋਚ, ਖਤਰਾ ॥

ਭੈਮਾਨ, ਵਿਃ—ਡਰਿਆ ਹੋਯਾ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਰੱਬ ਦਾ ਡਰ ਹੈ ॥

ਭੈਂ, ਸਃ—ਭੇਡ ਦੀ ਅਵਾਜ਼, ਹਾਰ, ਨੁਕਸਾਨ ॥

ਭੈਂਕਰ ਜਾਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਹਾਰ ਮੰਨਣੀ, ਨੁਕਸਾਨ ਸਹਿਣਾ ॥

ਭੈਂ ਭੈਂ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਭੇਡ ਵਾਂਗਰ ਬੋਲਣਾ, ਅਧੀਨ ਹੋ ਜਾਣਾ ॥

ਭੈਂਸ, ਸਃ—ਮਹਿੰ, ਮੱਝ, ਮਹੀਂ ॥

ਭੈਂਸਾ, ਪੁਃ—ਸੰਢਾ, ਝੋਟਾ ॥

ਭੈਂਸੀਆ ਗੁੱਗਲ, ਪੁਃ—ਇੱਕ ਵਧੀਆ ਕਿਸਮ ਦਾ ਗੁੱਗਲ ॥

ਭੈਂਗਾ, ਪੁ: } ਜੋ ਡੇਲੇ ਰੋੜ ਕੇ ਵੇਖੇ, ਟੀਰਾ (ਰੀ) ॥
ਭੈਂਗੀ, ਸ: }

ਭੈਜਲ, ਪੁ:—ਬਹੁਤ ਡਰ, ਖਤਰਾ, ਮੁਸੀਬਤ (ਪੈਣਾ) ॥

ਭੈਣ, ਸ:—ਪੇਉ ਜਾਂ ਮਾਂ ਦੀ ਧੀ ॥

ਭੈਰਵੀ, ਸ:—ਸਵੇਰੇ ਗਾਉਣ ਵਾਲੀ ਇੱਕ ਰਾਗਣੀ ॥

ਭੈਰੋ } ਪੁ:— ਹਿੰਦੂਆਂ ਦਾ ਇੱਕ ਦੇਉਤਾ, ਇੱਕ ਰਾਗ ॥
ਭੈਰੋਂ }

ਭੈੜ, ਪੁ:—ਬੁਰੀ ਵਾਦੀ, ਬਾਣ ॥

ਭੈੜਾ, ਪੁ: } ਵਿ:—ਬੁਰਾ, (ਰੀ) ਖਰਾਬ, ਨਿਕੰਮਾ, (ਮੀ) ਕੋਹਜਾ (ਜੀ) ॥
ਭੈੜੀ, ਸ: }

ਭੋ, ਪੁ:—ਤੂੜੀ, ਤੋਹ, ਅਨਾਜਾਂ ਦੇ ਛਿਲੜ ॥

ਭੋਂ, ਸ:—ਧਰਤੀ, ਜ਼ਮੀਨ, ਦੇਸ਼, ਅਲਾਕਾ ॥

ਭੋਂ ਸੂਰ, ਪੁ:—ਗੋਂਗਲੂ, ਸ਼ਲਗਮ (ਸਿਖਾਂ ਦੀ ਬੋਲੀ) ॥

ਭੋਆ, ਪੁ:—ਕਿਸੇ ਦਾ ਬੱਚਾ ਪਾਲਣ ਵਾਲਾ ਮਰਦ, ਕਪਾਹ ਜਾਂ ਕੇਸਰ ਦਾ ਜੋ ਹਿੱਸਾ ਚੁਣਨ ਵਾਲੇ ਨੂੰ ਮਿਲੇ ॥

ਭੋਹ, ਪੁ:—ਤੂੜੀ, ਤੋਹ, ਅਨਾਜਾਂ ਦੇ ਛਿਲੜ ॥

ਭੋਹ ਹੋ ਜਾਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਚੱਬ ਕੇ ਚੂਰ ਹੋ ਜਾਣਾ ॥

ਭੋਹ ਕਰ ਦੇਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਚੂਰ ਕਰਨਾ, ਵੈਰੀ ਨੂੰ ਹਰਾ ਦੇਣਾ, ਬੁਰਾ ਮਾਰਨਾ ॥

ਭੋਹਰਾ, ਪੁ:—ਬੰਦ ਅਤੇ ਛੁਪਿਆ ਹੋਇਆ ਥਾਂ, ਬੰਦ ਕੈਦ ਖਾਨਾ, ਜਿਸ ਟੋਏ ਵਿਚ ਘੁਮਿਆਰ ਨਵੇਂ ਬਣਾਏ ਹੋਏ ਭਾਂਡੇ ਨਮਦਾਰ ਰੱਖਣ ਲਈ ਟਿਕਾਉਂਦੇ ਹਨ ॥

ਭੋਹਰੇ ਪਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਭੋਹਰੇ ਵਿਚ ਕੈਦ ਕਰ ਦੇਣਾ ॥

ਭੋਹਾ, ਪੁ:—'ਭੋਆ' ਵੇਖੋ ॥

ਭੋਖੜਾ } ਪੁ:—ਤੰਗੀ ਤਰਾਂ ਭੁੱਖ ਨਾਂ ਲੱਗਣ ਦਾ ਰੋਗ ॥
ਭੋਖਾ }

ਭੋਗ, ਪੁ:—ਸੰਸਾਰ ਦੇ ਪਦਾਰਥਾਂ ਦੇ ਸੁਖ ਨਿਆਮਤ, ਦੇਵਤਾ ਦੇ ਅਰਪਨ ਜੋ ਖਾਣ ਪੀਣ ਵਾਲੀ ਚੀਜ਼ ਕੀਤੀ ਜਾਵੇ, ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਦੇ ਪਾਠ ਪੂਰਾ ਹੋਣ ਦੀ ਰੀਤ, ਇਸਤ੍ਰੀ ਪੁਰਖ ਦਾ ਮੇਲ (ਕਰਨਾ) ॥

ਭੋਗ ਪਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਦਾ ਪਾਠ ਪੂਰਾ ਕਰਕੇ ਕੜਾਹ ਪ੍ਰਸ਼ਾਦ ਵਰਤਾਉਣਾ, ਕੋਈ ਕੰਮ ਮੁਕਾਉਣਾ ।

ਭੋਗ ਬਿਲਾਸ, ਪੁ:—ਇਸਤ੍ਰੀ ਪੁਰਖ ਦੇ ਸੰਗ ਦਾ ਸੁਖ ।

ਭੋਗ ਲਗਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਖਾਣਾ, ਖਾਣ ਪੀਣ ਦੀ ਵਸਤ ਕਿਸੇ ਦੇਵਤੇ ਦੀ ਭੇਟ ਕਰਨਾ ॥

ਭੋਗਣ, ਸ: } ਜੋ ਸੰਸਾਰ ਦੇ ਸੁਖ ਭੋਗੇ, ਜੋ ਐਸ਼ ਕਰੇ ॥
ਭੋਗੀ, ਪੁ: }

ਭੋਗਣ ਹਾਰਾ, ਪੁ: } ਸੁਖ ਭੋਗਣ ਦੀ ਚਾਹ ਵਾਲਾ (ਲੀ) ॥
ਭੋਗਣ ਹਾਰੀ, ਸ: }

ਭੋਗਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਮੌਜਾਂ ਕਰਨੀਆਂ, ਸੁਖ ਲੈਣਾ, ਸੁਆਦ ਲੈਣਾ, ਦੁਖ ਝੱਲਣਾ, ਆਪਣਾ ਕੀਤਾ ਪਾਉਣਾ ॥

ਭੌਂਚਲ, ਪੁ:—ਤ੍ਰਾਸ, ਘਬਰਾਟ, ਹਲਚਲ, ਗੜਬੜ ॥

ਭੌਚਲਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਭਰਮਾਉਣਾ, ਭੌਂਦਲਾਉਣਾ ॥

ਭੌਂਚਾਲ, ਪੁ:—'ਭੂਚਾਲ' ਵੇਖੋ ॥
ਦੁਪੱਟਾ ॥

ਭੋਛਣ, ਪੁ:—ਜਨਾਨੀ ਦੇ ਉੱਪਰਲਾ ਚੌੜਾ ਦੁਪੱਟਾ ॥

ਭੋਜ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਪ੍ਰਤਾਪੀ ਰਾਜਾ, ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਨੀਮਤ ਤੇ ਜੋ ਭੋਜਨ ਕਰਾਇਆ ਜਾਵੇ। ਜੱਗ।

ਭੋਜ ਪੱਤਰ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਪਹਾੜੀ ਰੁੱਖ ਦੀ ਛਿੱਲ ਜਿਸ ਉੱਤੇ ਲਿਖਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਜਿਸ ਦੀਆਂ ਛਤਰੀਆਂ ਆਦਿਕ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ ॥

ਭੋਜ ਪਰਬੰਧ, ਪੁ:—ਜਿਸ ਪੁਸਤਕ ਵਿੱਚ ਭੋਜ ਦਾ ਹਾਲ ਹੈ ॥

ਭੋਜਕੀ, ਪੁ:—ਕਾਂਗੜੇ ਅਤੇ ਜੁਆਲਾ ਮੁਖੀ ਦੀਆਂ ਦੇਵੀਆਂ ਦੇ ਪੁਜਾਰੀ ॥

ਭੋਜਨ, ਪੁ:—ਅੰਨ, ਖੁਰਾਕ, ਰਸਤ, ਰੋਟੀ, ਪਰਸਾਦ ॥

ਭੋਜਨ ਸ਼ਾਦਣ ਕਰਨਾ
ਭੋਜਨ ਕਰਨਾ
ਭੋਜਨ ਪਾਉਣਾ } ਕ੍ਰਿ:—ਰੋਟੀ ਖਾਣਾ, ਪਰਸਾਦ ਛਕਣਾ, ਅੰਨ ਪਾਣੀ ਕਰਨਾ ॥

ਭੋਟਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਭਰਮਾਉਣਾ, ਛਲਣਾ, ਮਤਲਬ ਕੱਢਣ ਲਈ ਖੁਸ਼ਾਮਦ ਕਰਨਾ ॥
ਪੁ:—ਖੁਸ਼ਾਮਦੀ, ਛਲੀਆ ॥

ਭੋਡਾ, ਪੁ:
ਭੋਡੀ, ਸ: } ਜਿਸ ਦੇ ਸਿੰਗ ਛੋਟੇ ਹਨ ਜਾਂ ਨਹੀਂ (ਗਊ, ਬਲਦ), ਜਿਸ ਦੇ ਸਿਰ ਪੁਰ ਵਾਲ ਨਹੀਂ, ਕੁਰੂਪ, ਮੁੰਨੀ ਹੋਈ ਦਿੱਖ ਵਾਲਾ (ਲੀ) ॥

ਭੋਂਡਾ, ਵਿ:—ਕੋਹਜਾ, ਕੁਰੂਪ, ਭੈੜਾ ॥

ਭੋਤੋ, ਪੁ:, ਸ:—ਮੂਰਖ ਪਹਾੜੀਆ ਜਾਂ ਪਹਾੜਨ ॥
ਵਿ:—ਸਿੱਧਾ ਆਦਮੀ, ਬੁੱਧੂ, ਜੋ ਛੇਤੀ ਛਲਿਆ ਜਾਵੇ ॥

ਭੋਭਰ
ਭੋਭਿਰ } ਸ:—ਮੁੱਕੇ ਹੋਏ ਕੋਹਿਆਂ ਦਾ ਚੂਰ ਭੂਰ ॥

ਭੋਮ
ਭੋਮਦਾਨ } 'ਭੂਮ' ਵੇਖੋ ॥

ਭੋਰ, ਸ:—ਸਵੇਰ ਦਾ ਵੇਲਾ ॥

ਭੋਰ ਭੋਰ ਕੇ ਖਾਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਥੋੜਾ ਥੋੜਾ ਕਰਕੇ ਧਨ ਖਰਚਣਾ ॥

ਭੋਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਜੁਆਰ ਦੀ ਛੱਲੀ ਦੇ ਦਾਣੇ ਲਾਹੁਣਾ, ਤੋੜਨਾ, ਹੱਥ ਨਾਲ ਲਾਹ ਲੈਣਾ, ਦੂਜੇ ਦਾ ਮਾਲ ਮਾਰਨਾ ॥

ਭੋਰੂ, ਪੁ:—'ਭੋਰਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਭੋਰਾ, ਪੁ:—ਛੋਟਾ ਟੁਕੜਾ, ਗਰਾਹੀ, ਟੁੱਕ, ਰਤਾ ਕੁ, ਸੰਨੇ ਦਾ ਟੂਗਾ ॥

ਭੋਰਾ ਚੂਰਾ, ਪੁ:—ਰੋਟੀ ਦੇ ਟੁਕੜੇ, ਲੱਕੜੀ ਦੀਆਂ ਪੱਚਰਾਂ ॥

ਭੋਲ, ਸ:—ਭੁੱਲ, ਦੋਸ਼, ਖਤਾ, ਗਲਤੀਆਂ ਦੀ ਸਜ਼ਾ (ਦੇਣਾ, ਲੈਣਾ) ॥

ਭੋਲਾ
ਭੋਲੀ } ਵਿ:—ਸਿੱਧਾ, (ਧੀ) ਮੂਰਖ, ਜੋ ਵਲ ਛਲ ਨਾ ਜਾਣੇ ॥

ਪੁ:—ਭੁਲੇਖਾ, ਹਿਸਾਬ ਵਿੱਚ ਭੁੱਲ ॥

ਭੋਲਾ ਨਾਥ, ਪੁ:—ਸ਼ਿਵ ਜੀ, ਮਹਾ ਦੇਵ ॥

ਭੋਲਾ ਬਾਦਸ਼ਾਹ, ਪੁ:—ਸਿੱਧਾ, ਮੂਰਖ, ਬੇਪਰਵਾਹ ॥

ਭੋਲਾ ਭਾਲਾ, ਪੁ:
ਭੋਲੀ ਭਾਲੀ, ਸ: } ਅਣਜਾਣ, ਸਿੱਧਾ (ਧੀ) ॥

ਭੋਲੇ ਭਾਉ, ਕ੍ਰਿ:, ਵਿ:—ਸਾਫ਼ ਦਿਲ ਹੋਣ ਨਾਲ ॥

ਭੋੜੇ, ਪੁ:-(ਬਹੁ:)—ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਗਰਭ ਹੋਣ ਤੇ ਜੋ ਰੀਤ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ (ਚਭੂਲੇ)॥

ਭੌ, ਪੁ:—ਭੈ, ਡਰ, ਖੌਫ, ਖਤਰਾ ॥

ਭੌਂ, ਪੁ:—ਘਰ, ਸਿਰ ਨੂੰ ਚੜ੍ਹੇ ਹੋਏ ਚੱਕਰ ॥

ਭੌਂ ਜਾਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—'ਭੌਣਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਭੌਂ ਦੇਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਚੁਫੇਰੇ ਭੁਆਉਣਾ, ਘੁਮਾਉਣਾ ॥

ਭੌਂ ਲੈਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਆਪ ਆਪਣੇ ਗਿਰਦੇ ਕਈ ਵਾਰ ਘੁੰਮਣਾ ॥

ਭੌਕਣਾ
ਭੌਂਕਣਾ } ਕ੍ਰਿ:—ਕੁੱਤੇ ਦਾ ਬੋਲਣਾ, ਬਕਣਾ, ਬੁਰਾ ਭਲਾ ਕਹਿਣਾ ॥

ਭੌਕਾ, ਪੁ:—'ਭਬਕਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਭੌਂਕਾ, ਵਿ:, ਪੁ:—ਭੌਂਕਣ ਵਾਲਾ, ਜੋ ਬਹੁਤ ਬੋਲੇ ॥

ਭੌਂਕਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਭੌਂਕਣ ਦੇਣਾ, ਕਿਸੇ ਦੀ ਪਰਵਾਹ ਨਾ ਕਰਕੇ ਉਸ ਨੂੰ ਖਪਣ ਜਾਂ ਰੌਲਾ ਪਾਉਣ ਦੇਣਾ ॥

ਭੌਜਲ, ਪੁ:—'ਭਵਜਲ' ਵੇਖੋ ॥

ਭੌਣ, ਪੁ:—ਦੇਵੀ ਦਾ ਮੰਦਰ, ਕੀੜਿਆਂ ਦਾ ਘਰ ॥

ਭੌਣਾਂ ਵਾਲੀ, ਸ:—ਦੇਵੀ, ਦੁਰਗਾ ॥

ਭੌਣਾ
ਭੌਂਣਾ } ਕ੍ਰਿ:—ਚੱਕਰ ਖਾਣਾ, ਘੁੰਮਣਾ, ਫਿਰਨਾ, ਮੁੜਨਾ, ਹਟਣਾ, ਸਿਰ ਵਿੱਚ ਘੇਰ ਪੈਣਾ, ਰੁਕਣਾ, ਛੁੱਟਣਾ ॥

ਭੌਣੀ, ਸ:—ਖੂਹ ਦੀ ਚਰਖੀ, ਜੁਲਾਹੇ ਦੀ ਚਕਰੀ ॥

ਭੌਤਕ, ਵਿ:—ਪੰਜਾਂ ਭੂਤਾਂ ਦਾ, ਅਸਥੂਲ ॥

ਭੌਂਦਲਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਘਾਬਰਨਾ, ਮੱਤ ਮਾਰੀ ਜਾਣੀ ॥

ਭੌਂਦੂ, ਵਿ:—ਮੂਰਖ, ਆਹਮਕ, ਝੱਲਾ ॥

ਭੌਰ (ਭੌਂਰ)
ਭੌਰਾ (ਭੌਂਰਾ) } ਪੁ:—ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦੀ ਸ਼ਹਿਤ ਦੀ ਮੱਖੀ, ਰੂਹ, ਕਾਲਾ ਕੁੱਤਾ ॥

ਭੌਰ ਕਲੀ, ਸ:—ਗਲ ਦਾ ਗੰਸਾ, ਪਟ ॥

ੜੂਰੀ / ੜੌਰੀ } ਸ:—ਮੁੜੇ ਹੋਏ ਵਾਲ, ਪੈਰ ਦੀ ਉਂਗਲ ਉੱਤੇ ਉੱਠਿਆ ਹੋਇਆ ਕੁਰਾੜਾ ਮਾਸ ॥

ੜੌਲ, ਪੁ:—ਜੁੱਤੀਆਂ ਦੀ ਮਾਰ ਦੀ ਅਵਾਜ਼ ॥

ੜੌੜਾ, ਪੁ **/ ੜੌੜੀ,** ਸ: } ਲਿੱਦ ਆਦਿਕ ਖੁਰਚਕੇ ਸਾਫ਼ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਇਕ ਕਾਠ ਦੀ ਵੱਡੀ ਕਹੀ। ਪਚੌੜਾ (ੜੀ) ॥

ਮ

ਮ, ਪੁ:—ਗੁਰਮੁਖੀ ਪੈਂਤੀ ਦਾ ਤੀਹਵਾਂ ਅੱਖਰ, ਮੰਮਾ ॥

ਮਈ, ਸ:—ਅੰਗ੍ਰੇਜ਼ੀ ਸਾਲ ਦਾ ਪੰਜਵਾਂ ਮਹੀਨਾ ॥

ਮਸ, ਪੁ:—ਗਭਰੂ ਦੀ ਉੱਗਦੀ ਦਾਹੜੀ ਦੇ ਪਹਿਲੇ ਵਾਲ, ਸਿਆਹੀ ॥

ਮਸ ਭਿੰਨਾ / ਮਸ ਭੇਉਂ } ਪੁ:—ਜਿਸ ਗਭਰੂ ਦੀ ਦਾਹੜੀ ਉੱਗਣ ਲੱਗੇ ॥

ਮੱਸ, ਸ:—ਸਿਆਹੀ, ਕਾਲਖ, ਕੱਜਲ ॥

ਮੱਸ ਫੁੱਟਣੀ / ਮੱਸ ਭਿੱਗਣੀ } ਕ੍ਰਿ:—ਪਹਿਲੇ ਪਹਿਲ ਦਾਹੜੀ ਉੱਗਣੀ ॥

ਮੱਸ ਭਿੰਨਾ / ਮੱਸ ਭੇਉ(ਉਂ) } ਵਿ:—'ਮਸ ਭਿੰਨਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਮਸਹਰਾ, ਪੁ:—ਮਸਾਲ, ਪਲੀਤਾ ॥

ਮਸਹਰੀ, ਸ:—ਮੱਛਰਾਂ ਤੋਂ ਬਚਣ ਲਈ ਮੰਜੇ ਉੱਤੇ ਤਾਣਨ ਵਾਲਾ ਮਹੀਨ ਕਪੜਾ ॥

ਮਸ਼ਹੂਰ, ਵਿ:—ਉੱਘਾ (ਘੀ), ਜਿਸ ਨੂੰ ਸਭ ਜਾਨਣ (ਹੋਣਾ, ਕਰਨਾ) ॥

ਮਸ਼ਹੂਰੀ, ਸ:—ਮਸ਼ਹੂਰ ਹੋਣ ਦਾ ਗੁਣ ॥

ਮਸ਼ਕ, ਸ:—ਲਿਖਾਈ ਜਾਂ ਕੋਈ ਹੋਰ ਕੰਮ ਸਿੱਖਣ ਲਈ ਉਹ ਬਾਰ ਬਾਰ ਕਰਨਾ, ਜਿਸ ਨਮੂਨੇ ਦੀ ਨਕਲ ਕੀਤੀ ਜਾਵੇ, ਪਾਣੀ ਪਾਣ ਵਾਲੀ ਖੱਲ (ਕਮਾ ਕੇ ਸੀਤੀ ਹੋਈ) ॥

ਮਸਕਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਸਰੀਰ ਅਕੜਾਉਣਾ, ਹਿੱਲਣਾ, ਦੱਬਣਾ, ਘੁੱਟਣਾ, ਪੀੜ ਆਦਿਕ ਨਾਲ ਐਂਠਣਾ ॥

ਮਸਕਰਾ, ਪੁ:—ਵਿ:—ਜੋ ਹੱਸਾ ਠੱਠਾ ਕਰੇ, ਮਖੌਲੀਆ ॥

ਮਸਕਰੀ, ਸ:—ਹੱਸਾ ਠੱਠਾ, ਹੱਸਾ ਠੱਠਾ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ॥

ਮਸਕਲਾ, ਪੁ:—ਤਲਵਾਰ ਆਦਿਕਾਂ ਤੋਂ ਜੰਗਾਲ ਲਾਹੁਣ ਵਾਲਾ ਹਥਿਆਰ ॥

ਮਸਕਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਅਕੜਾਉਣਾ, ਹਿਲਾਉਣਾ, ਸਰੀਰ ਦੇ ਐਂਠਣ ਕਰਕੇ ਕਪੜੇ ਪਾੜ ਲੈਣਾ ॥

ਮਸਕੀਜਾ, ਸ:—ਛੋਟੀ ਜੇਹੀ ਮਸ਼ਕ (ਭਿਸਤੀ ਦੀ) ॥

ਮਸਕੀਨ, ਵਿ:—ਨਿਮ੍ਰ, ਅਧੀਨ, ਹੀਣਾ, ਗਰੀਬ ॥

ਮਸਕੀਨੀ, ਸ:—ਹਲੀਮੀ, ਅਧੀਨਗੀ, ਗਰੀਬੀ ॥

ਮੱਸਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਸਿਆਹੀ ਬਨਾਉਣਾ, ਦੁਆਵਾਂ ਮਿਲਾਉਣਾ ॥

ਮਸਤ, ਵਿ:-ਬੇ ਸੁਰਤ, ਨਸ਼ਈ, ਹੰਕਾਰਿਆ ਹੋਯਾ, ਜੋਸ਼ ਵਿੱਚ ਆਯਾ ਹੋਯਾ, ਬੇ ਪਰਵਾਹ, ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਮਗਨ, ਪਾਗਲ, ਬਹੁਤ ਖੁਸ਼ ॥

ਮਸਤ ਗਾੜ੍ਹ, ਪੁ:-ਮਸੀਤ (ਸਿੱਖਾਂ ਦੀ ਬੋਲੀ) ॥

ਮਸਤ ਮਲਾਣਾ, ਵਿ:-ਬੇ ਪਰਵਾਹ, ਮੌਜੀ ॥

ਮਸਤਕ, ਪੁ:-ਮੱਥਾ ॥

ਮਸਤਕੀ
ਮਸਤਕੀ ਰੂਮੀ } ਸ:-ਇੱਕ ਗੂੰਦ ` ਦੁਆ ਦਾਰੂ ਵਰਤਦੇ ਹਨ ॥

ਮਸਤਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਮਸਤ ਹੋਣਾ, ਹੰਕਾਰ ਕਰਨਾ, ਜੋਸ਼ ਵਿੱਚ ਆਉਣਾ ॥

ਮਸਤਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਮਸਤ ਕਰਨਾ, ਜੋਸ਼ ਚਾੜ੍ਹਨਾ ॥

ਮਸਤਾਨਾ, ਵਿ:-ਮਸਤ, ਜੋਸ਼ ਵਿੱਚ, ਖੁਦਾ ਦੀ ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਮਗਨ (ਫ਼ਕੀਰ), ਪੁਰਾਨਾ ॥
ਪੁ:-ਮਸਤ ਫ਼ਕੀਰ ॥

ਮਸਤਾਨੀ, ਸ:-ਮਸਤ, ਫ਼ਕੀਰਨੀ ॥
ਵਿ:-ਮਸਤੀ ਵਾਲੀ (ਚਾਲ) ॥

ਮਸਤਿਆਰਾ, ਪੁ:-ਇੱਕ ਕੌੜਾ ਬੂਟਾ ॥

ਮਸਤੀ, ਸ:-ਨਸ਼ੇ ਦੀ ਬੇ ਹੋਸ਼ੀ, ਕਾਮ ਜਾਂ ਹੰਕਾਰ ਦਾ ਜੋਸ਼, ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਮਗਨ ਹੋਣਾ, ਜੁਆਨੀ ਦਾ ਜ਼ੋਰ, ਬਹਾਰ ਹੀਟਲ ॥

ਮਸਤੀ ਕੱਢਣੀ, ਕ੍ਰਿ:-ਸਜ਼ਾ ਦੇਣੀ, ਮਸਤ ਨੂੰ ਸਿੱਧਾ ਕਰਨਾ ॥

ਮਸਤੀ ਚੜ੍ਹਨੀ
ਮਸਤੀ ਵਿੱਚ ਆਉਣਾ } ਕ੍ਰਿ:-ਕਾਮ ਦਾ ਜੋਸ਼ ਭਰ ਜਾਣਾ ॥

ਮਸਤੂਲ, ਪੁ:-ਜਹਾਜ਼ ਦਾ ਥੰਮ੍ਹ ॥

ਮਸਤੇਵਾਂ, ਪੁ:-ਕਾਮ ਜਾਂ ਹੰਕਾਰ ਦਾ ਜੋਸ਼, ਮਸਤੀ ਜ਼ੋਰ ॥

ਮਸੰਦ
ਮਸੰਦੂ } ਪੁ:-ਜੋ ਸਿੱਖਾਂ ਦੇ ਚੜ੍ਹਾਵੇ ਲੈਕੇ ਗੁਰੂ ਦੀ ਭੇਟ ਕਰੇ, ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦਾ ਪੁਜਾਰੀ ॥

ਮਸੰਦਣੀ, ਸ:-ਮਸੰਦ ਦੀ ਵਹੁਟੀ ॥

ਮਸਰ, ਪੁ:-ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦਾ ਮਸ਼ਹੂਰ ਅਨਾਜ ॥

ਮਸਰੀ, ਸ:-ਮਸਰ ਵਰਗੀ ਪਰ ਲਿੱਸੀ ਦਾਲ, ਹਰੀ ਅੱਖੀ ॥

ਮਸਰੂ, ਪੁ:-ਇੱਕ ਰੇਸ਼ਮੀ ਅਤੇ ਸੂਤੀ ਗਰਬ, ਕਪੜਾ ॥

ਮਸਰੂਰ, ਵਿ:-ਬਹੁਤ ਖੁਸ਼, ਮਸਤ, ਮੌਜ ਵਿੱਚ ॥

ਮਸਲਚੀ, ਪੁ:-'ਮਸ਼ਾਲਚੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਮਸਲਤ, ਸ:-ਸਲਾਹ, ਗੁਰਮਤਾ, ਸੋਚ, ਵਿਚਾਰ ।

ਮਸਲੰਦ, ਸ:-ਵਰਸ ਦਾ ਕਪੜਾ, ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦੀ ਦਰੀ ॥

ਮਸਲਨਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਮਲਨਾ, ਦਲਨਾ, ਲਤਾੜਨਾ ॥

ਮਸਲਾ, ਪੁ:- ਸੋਚਣ ਵਾਲੀ ਗੱਲ, ਪ੍ਰਸ਼ਨ, ਅਸੂਲ ॥

ਮਸਲਾ ਹੱਲ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਔਖੀ ਗੱਲ ਬੁੱਝ ਲੈਣੀ ॥

ਮਸਲੇ ਛਾਂਟਣੇ, ਕ੍ਰਿ:—ਹੁੱਜਤਾਂ ਕਰਨੀਆਂ ॥

ਮਸਲੇ ਦਾਰ, ਵਿ:—ਹੁੱਜਤੀ, ਦੋਸ਼ ਕੱਢਣ ਵਾਲਾ ॥

ਮਸਵਾਕ, ਸ:—ਦੰਦ ਸਾਫ਼ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਮੁਸਲਮਾਨਾਂ ਦੀ ਸੋਟੀ ਦਾਤਣ (ਕਰਨੀ, ਫੇਰਨੀ) ॥

ਮਸਵਾਣਾ, ਸ:-'ਮਸ਼ਾਲ' ਵੇਖੋ ॥

ਮਸਵਾਰ, ਪੁ:—ਘਰ ਜਾਂ ਹੱਟੀ ਦਾ ਕਿਰਾਇਆ, ਮੁਹਾਰ ॥

ਮਸਾ, ਪੁ:—ਉਜ਼ੂ ਕਰਨ ਵਿਚ ਸਿਰ ਅਤੇ ਗਿੱਚੀ ਉੱਤੇ ਗਿੱਲੇ ਹੱਥ ਫੇਰਨਾ ॥

ਮੱਸਾ, ਪੁ:—ਮਹੁਕਾ ॥

ਮਸਾਂ, ਕ੍ਰਿ:, ਵਿ:—ਔਖੇ ਹੋਕੇ, ਮੁਸ਼ਕਲ ਨਾਲ

ਮਸਾਂ ਕੈਕੇ
ਮਸਾਂ ਕਰਕੇ
ਮਸਾਂ ਮਸਾਂ } ਕ੍ਰਿ:, ਵਿ:-ਬਹੁਤ ਔਖੇ ਹੋਕੇ ॥

ਮਸਾਇਕ, ਪੁ:, (ਬਹੁ:)—ਸ਼ੇਖ਼, ਭਲੇ ਲੋਕ, ਮਹਾਤਮਾ ॥

ਮਸ਼ਾਹੂਰ
ਮਸ਼ਾਹੂਰੀ } 'ਮਸ਼ਹੂਰ' ਆਦਿਕ ਵੇਖੋ ॥

ਮਸਾਣ, ਪੁ:—ਹਿੰਦੂਆਂ ਦੇ ਮੁਰਦੇ ਸਾੜਨ ਦੀ ਥਾਂ, ਸੜੇ ਹੋਏ ਮੁਰਦੇ ਦੀਆਂ ਹੱਡੀਆਂ ॥

ਮਸਾਣ ਭੂਮ
ਮਸਾਣ ਭੂਮਕਾ
ਮਸਾਣ ਭੂਮੀ } ਪੁ:—ਜਿਥੇ ਹਿੰਦੂ ਮੁਰਦੇ ਸਾੜਦੇ ਹਨ ॥

ਮਸਾਂਤ
ਮਸਾਂਦ } ਸ:, ਪੁ:-ਹਿੰਦੂਆਂ ਦੇ ਮਹੀਨੇ ਦਾ ਛੇਕੜਲਾ ਦਿਨ ॥

ਮਸਾਨਾ, ਪੁ:—ਮਨੁੱਖ ਦੇ ਸਰੀਰ ਵਿੱਚ ਪਿਸ਼ਾਬ ਦੀ ਥੈਲੀ ॥

ਮਸਾਣੀ
ਮਸਾਣੀਆ } ਪੁ:-ਹਿੰਦੂ ਮੁਰਦੇ ਦੀ ਸੁਆਹ ਹੂੰਝਣ ਵਾਲਾ, ਮਸਾਣ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ॥

ਮਸਾਲ, ਸ:—ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਂਤ, ਨਮੂਨਾ, ਚਾਨਣ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਸਾਧਨ ॥

ਮਸਾਲਚੀ, ਪੁ:—ਮਸ਼ਾਲ ਚੁੱਕਣ ਵਾਲਾ ॥

ਮਸਾਲਾ, ਪੁ:-ਖਾਣ ਪੀਣ ਵਾਲੀ ਸ਼ੈ ਨੂੰ ਸੁਆਦਲੀ ਬਣਾਉਣ ਵਾਲੀ ਚੀਜ਼, ਹਲਦੀ ਮਿਰਚ ਆਦਿਕ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਦੀ ਕੋਈ ਚੀਜ਼ ਬਣੇ ॥

ਮਸਿਔਹਰਾ, ਪੁ:—ਸ਼ੇਸ ਦੀ ਥੈਲ ਦਾ ਘਰ ਵਾਲਾ ॥

ਮਸੀਹਾ, ਪੁ:—'ਮਰਸੀਹਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਮਸ਼ੀਣ, ਸ:-ਕਲਾ, ਕਾਰੀਗਰੀ ਦਾ ਸਮਿਆਨ ॥

ਮਸੀਤ, ਸ:—ਮੁਸਲਮਾਨਾਂ ਦੇ ਨਿਮਾਜ਼ ਪੜ੍ਹਨ ਵਾਲਾ ਘਰ ॥

ਟਕੇ ਪਿੱਛੇ ਮਸੀਤ ਢਾਹੁਣੀ, ਕ੍ਰਿ:-ਥੋੜ੍ਹੇ ਲਾਹੇ ਲਈ ਬੜਾ ਨੁਕਸਾਨ ਕਰਨਾ ॥

ਮਸੁਆਕ / ਮਸੁਆਰ } 'ਮਸਵਾਕ' ਅਤੇ 'ਮਸਵਾਰ' ਵੇਖੋ ॥

ਮੱਸੂ, ਸਃ—ਮੱਸ, ਸਿਆਹੀ॥
ਪੁਃ—ਇੱਕ ਛੋਟਾ ਰੁੱਖ ॥

ਮੱਸੂ ਭਿਉਂ ਦੇਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—'ਮੱਸ ਫੁੱਟਣੀ' ਵੇਖੋ।

ਮਸੂਹੜਾ, ਪੁਃ—ਦੰਦਾਂ ਦੇ ਉੱਪਰਲਾ ਮਾਸ, ਵੱਦ ॥

ਮਸ਼ੂਕ; ਪੁਃ, ਸਃ—ਪ੍ਰੀਤਮ, ਪਿਆਰਾ (ਰੀ), ਜਿਸ ਉੱਤੇ ਕੋਈ ਆਸ਼ਕ ਹੋਵੇ ॥

ਮਸ਼ੂਕੜਾ, ਪੁਃ—ਮਸ਼ੂਕ (ਨਿੰਦਾ ਵਾਚਕ)॥

ਮਸ਼ੂਕੀ, ਸਃ—ਮਸ਼ੂਕ ਹੋਣ ਦੀ ਹਾਲਤ॥

ਮਸੂਮ, ਪੁਃ—ਅਣਜਾਣ, ਬੇ ਗੁਨਾਹ, ਬੱਚਾ ॥

ਮਸੂਰ, ਪੁਃ—ਮਸਰ, ਇੱਕ ਅਨਾਜ॥

ਮਸੂਲ, ਪੁਃ—ਭਾੜਾ, ਟਿੱਕਸ, ਡਾਕ ਦਾ ਖਰਚ, ਚੂੰਗੀ ॥

ਮਸੂਲੀਆ, ਪੁਃ—ਮਸੂਲ ਲੈਣ ਵਾਲਾ ਸਰਕਾਰੀ ਨੌਕਰ ॥

ਮਸੇਹਸ (ਸੂ), ਸਃ—ਸੱਸ ਦੀ ਭੈਣ ॥

ਮਸੇਰ / ਮਸੇਰਾ } ਪੁਃ—ਮਾਸੀ ਦਾ ਪੁਤ੍ਰ ॥

ਮਸੇਰ ਭਰਾ (ਭਾਈ) / ਮਸੇਰਾ ਭਰਾ (ਭਾਈ) } ਪੁਃ-ਮਾਸੀ ਦਾ ਪੁਤ੍ਰ॥

ਮਸੇਰ (ਰੀ) ਭੈਣ, ਸਃ—ਮਾਸੀ ਦੀ ਧੀ ॥

ਮਸੋਸਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਅਫਸੋਸ ਕਰਨਾ, ਵਿਲਕਣਾ, ਦੁਖੜੇ ਰੋਣਾ ॥

ਮਸੋਹਜਰਾ (ੜਾ) / ਮਸੋਹਫਰਾ (ੜਾ) } ਪੁਃ—ਬਹੁਤ ਸਵੇਰ ਦਾ ਵੇਲਾ, ਪਹਿ ਫੁੱਟਣਾ ॥

ਮਸੌਹਰਾ, ਪੁਃ—ਸੱਸ ਦੀ ਭੈਣ ਦਾ ਖੌਂਦ ॥

ਮਸੌਦਾ, ਪੁਃ—ਖਰੜਾ, ਅਸਲੀ ਲਿਖਤ, ਤਦਬੀਰ ਮਤਾ ॥

ਮਹੱਸਲੀ, ਸਃ—ਮਹਾਸੂਲ ਦਾ ਕੰਮ, ਹੁੰਦਾ ਜਾਂ ਤਲਬ ॥

ਮਹਸੂਲ, ਪੁਃ—'ਮਸੂਲ' ਵੇਖੋ ॥

ਮਹਕਮਾ, ਪੁਃ—ਸਰਕਾਰੀ ਕੰਮਾਂ ਦੀ ਵੰਡ ਦੇ ਵੱਖੋ ਵੱਖਰੇ ਹਿੱਸਿਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕੋਈ ॥

ਮਹੱਤ, ਪੁਃ—ਵਡਿਆਈ, ਵਡੱਪਣ, ਬਜ਼ੁਰਗੀ॥

ਮਹੰਤ, ਪੁਃ—ਸੰਤ ਮੰਡਲੀ ਦਾ ਸਰਦਾਰ, ਪੰਥ ਦਾ ਮੁਖੀਆ, ਮੋਟਾ ਦਰਸਨੀਕ ਆਦਮੀ॥

ਮਹੰਤਣੀ, ਸਃ—ਮਹੰਤ ਦੀ ਵਹੁਟੀ, ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡੀ ਸੰਤਣੀ॥

ਮਹਤਮ, ਪੁਃ—'ਮਾਹਤਮ' ਵੇਖੋ ॥

ਮਹੰਤਾਈ / ਮਹੰਤੀ } ਮਹੰਤ ਦੀ ਪਦਵੀ ਅਤੇ ਉਸ ਦਾ ਕੰਮ ॥

ਮਹੱਬਤ, ਸਃ-ਪਿਆਰ, ਪ੍ਰੇਮ, ਦੋਸਤੀ, ਨੇਹੁ ਪ੍ਰੀਤ (ਕਰਨੀ, ਰੱਖਣੀ)॥

ਮਹੱਬਤਣ, ਸ:
ਮਹੱਬਤੀ, ਪੁ: } ਜਿਸ ਨਾਲ ਮਹੱਬਤ ਕੀਤੀ ਜਾਵੇ ॥

ਮਹਬੂਬ, ਪੁ:—ਮਸ਼ੂਕ, ਪਿਆਰਾ, ਪ੍ਰੀਤਮ ॥

ਮਹੰਮਦੀ, ਵਿ:—'ਮੁਹੰਮਦੀ' ਵੇਖੋ ।

ਮਹਮਾਣ, ਪੁ:—ਪਰਾਹੁਣਾ, ਜੁਆਈ ॥

ਮਹਰਹਮਤ, ਸ:—ਮੇਹਰਬਾਨੀ, ਕਿਰਪਾ, ਦਯਾ ॥

ਮਹਰਾ, ਪੁ:
ਮਹਰੀ, ਸ: } 'ਮਹਿਰਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਮਹਲ, ਪੁ:—ਬੜਾ ਵੱਡਾ ਘਰ, ਹਵੇਲੀ ॥

ਮਹੱਲਾ, ਪੁ:—ਗਲੀ, ਕੂਚਾ, ਕਟੜਾ ॥

ਮਹਵਾ, ਪੁ:—'ਮਹੂਆ' ਵੇਖੋ ॥

ਮਹਾ (ਹਾਂ), ਵਿ:, ਕ੍ਰਿ:, ਵਿ:—ਵੱਡਾ, ਉੱਚਾ, ਪ੍ਰਤਾਪੀ, ਬਹੁਤ ॥

ਪੁ:—ਦੰਦ ਖੰਡ ਦੇ ਬਹੁੱਟੇ ਦੇ ਦੋ ਸਿਰੇ ਮੇਲਣ ਵਾਲੀ ਧਾਤ ਦੀ ਪੱਟੀ ਜਾਂ ਤਾਰ, ਇਕ ਲਿੰਬਾ ਗਹਿਣਾ॥

ਮਹਾਂ ਪਰਸ਼ਾਦ, ਪੁ:—ਦੇਵਤਾ ਦਾ ਭੋਗ, ਮਾਸ (ਸਿੱਖਾਂਦੀ ਬੋਲੀ), ਬੜੀ ਕਿਰਪਾ ॥

ਮਹਾਂ ਪਰਲੂ (ਲੋ), ਸ:—ਜਿਸ ਪਰਲੋ ਵਿਚ ਬ੍ਰਹਮਾ ਸਮੇਤ ਸਭ ਕੁਝ ਨਸ਼ਟ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ ॥

ਮਹਾਂ ਪੁਰਖ (ਸ਼), ਪੁ:—ਮਹਾਤਮਾ, ਵੱਡਾ ਆਦਮੀ, ਸੰਤ ॥

ਮਹਾ ਬ੍ਰਾਹਮਣ
ਮਹਾਂ ਬਾਹਮਣ } ਪੁ:—ਅਚਾਰਜ, ਮੁਰਦੇ ਦਾ ਧਾਨ ਖਾਣ ਵਾਲੀ ਜਾਤ ਦੇ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ॥

ਮਹਾ ਭਾਰਤ, ਪੁ:—ਪਾਂਡਵਾਂ ਕਰਵਾਂ ਦੀ ਲੜਾਈ, ਜਿਸ ਪੁਰਾਣ ਵਿਚ ਉਸ ਲੜਾਈ ਦਾ ਹਾਲ ਹੈ ॥

ਮਹਾਂ ਮਹੀ
ਮਹਾਂ ਮਾਹੀ } ਸ:—ਥਵਾ, ਖਿਲਰਨ ਵਾਲਾ ਰੋਗ, ਪਲੇਗ ਆਦਿਕ ॥

ਮਹਾਂ ਮਾਈ, ਸ:—ਦੇਵੀ, ਜੁਆਲਾਮੁਖੀ ॥

ਮਹਾ ਰਾਜ
ਮਹਾਂ ਰਾਜ } ਪੁ:—ਵੱਡਾ ਰਾਜਾ, ਪਰਮੇਸਰ, ਕੋਈ ਵੱਡਾ ਆਦਮੀ ॥

ਮਹਾਰਾਜਾ, ਪੁ:—ਰਿਆਸਤ ਦਾ ਮਾਲਕ, ਵੱਡਾ ਰਾਜਾ, ਕੋਈ ਵੱਡਾ ਆਦਮੀ ॥

ਮਹਾਰਾਜਾ ਅਧਿਰਾਜ, ਪੁ:—ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡਾ ਮਹਾ ਰਾਜਾ ਜਿਸ ਦੇ ਅਧੀਨ ਅਨੇਕ ਰਾਜੇ ਹੋਣ ॥

ਮਹਾਰਾਣੀ, ਸ:—ਵੱਡੀ ਰਾਣੀ, ਮਲਕਾ, ਪਟਰਾਣੀ, ਉੱਚੀ ਕੁਲ ਦੀ ਇਸਤ੍ਰੀ ॥

ਮਹਾਂ ਲੱਖਮੀ ਦਾ ਧਾਗਾ, ਪੁ:—ਲਛਮੀ ਦੇਵੀ ਦੇ ਨਾਉਂ ਦਾ ਧਾਗਾ ਜੋ ਹਿੰਦਣੀਆਂ ਬਾਹੀਂ ਵਿਚ ਵੀਣੀ ਤੇ ਬੰਨ੍ਹਦੀਆਂ ਹਨ ॥

ਮਹਾਉਤ, ਪੁ:—ਹਾਥੀ ਨੂੰ ਹੱਕਣ ਵਾਲਾ ॥

ਮਹਾਉਰ
ਮਹਾਉਲ } ਪੁ:, ਸ:—ਲਾਖ ਤੋਂ ਕਢਿਆ ਹੋਯਾ ਇਕ ਲਾਲ ਰੰਗ, ਇਕ ਛੋਟਾ ਰੁੱਖ॥

ਮਹਾਇਣ, ਪੁ:—ਲੋਕਾਂ ਦਾ ਬੜਾ ਭਾਰਾ ਕੱਠ, ਭੀੜ ॥

ਮਹਾ ਸਤੀ

ਮਹਾ ਸਤੀ, ਸ:—ਬੜੀ ਸਤੀ ਜਿਸ ਦੀ ਪੂਜਾ ਹੋਵੇ, ਉਸ ਦੀ ਮੜ੍ਹੀ ॥

ਮਹਾਸਲ, ਮਹਾਸਿਲਰ } ਪੁ:—ਫਸਲ ਦੇ ਰਾਖੇ ਲਈ ਮਣ ਪਿੱਛੇ ਇਕ ਪਾਈ ਜੋ ਵੱਧ ਦਸਤੂਰੀ ਲਈ ਜਾਵੇ ॥

ਮਹਾਸ਼ਾ (ਸ਼ੈ), ਵਿ:—ਆਰੀਆਂ ਸਮਾਜੀਆਂ ਨੂੰ ਬੁਲਾਉਣ ਦਾ ਆਦਰ ਦਾ ਬਚਨ ॥

ਮਹਾਸੂਲ, ਪੁ:—ਜੋ ਵੰਡਣ ਵਾਲੇ ਅਨਾਜ ਦੇ ਫਸਲ ਦੀ ਦੇਖ ਭਾਲ ਕਰੇ ॥

ਮਹਾਜਣ, ਪੁ:—ਸੇਠ, ਸ਼ਾਹੂਕਾਰ, ਸੁਦਾਗਰ, ਕਿਰਾੜ ॥

ਮਹਾਜਨੀ, ਵਿ:—ਮਹਾਜਨ ਦਾ ॥
ਸ:—ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦੀ ਹਿੰਦੀ, ਲੰਡੇ ॥

ਮਹਾਣੀ, ਸ:, **ਮਹਾਣੂ** ਪੁ: } ਅਨਾਰਦਾਣੇ ਅੰਬਚੂਰ ਆਦਿਕ ਪਾਕੇ ਰਿੱਧੀ ਹੋਈ ਛੋਲਾਂ ਦੀ ਪਿੱਛ ਆਦਿਕ ॥

ਮਹਾਤਮ, ਪੁ:—ਵਡਿਆਈ, ਮਹਿਮਾ, ਚੰਗੇ ਕੰਮਾਂ ਦਾ ਪੁੰਨ, ਜਿਸ ਪੋਥੀ ਵਿੱਚ ਅਜੇਹਾ ਪੁੰਨ ਲਿਖਿਆ ਹੋਵੇ ॥

ਮਹਾਤਮਾ, ਵਿ:, ਪੁ: } ਸੰਤ, ਨੇਕ ਆਦਮੀ, ਭਲਾ ਪੁਰਖ ॥

ਮਹਾਲ, ਪੁ:—ਰੋਲਣੇ ਦੀ ਥੰਮ੍ਹੀ ॥
ਵਿ:—ਔਖੀ ਅਣਹੋਣੀ ਗੱਲ ॥

ਮਹਾਲਾ, ਪੁ:—ਮਹੱਲਾ, ਗਲੀ ॥

ਮਹਾਵਟ, ਪੁ:—ਮਾਘ ਜਾਂ ਸਿਆਲ ਦਾ ਮੀਂਹ ॥

ਮਹਿਜਰ ਖਾਨਾ

ਮਹਿੰ, ਸ:—ਮਸ਼ਹੂਰ ਗਾੜ੍ਹਾ ਦੁੱਧ ਦੇਣ ਵਾਲਾ ਪਸ਼ੂ ਮੱਝ ॥

ਮਹਿੰਆ, ਪੁ:—ਮਹਿੰ ਦਾ ਨਰ, ਸੰਢਾ, ਝੋਟਾ ॥

ਮਹਿਸੀਆਂ, ਸ:, (ਬਹੁ:)—ਚੰਮ ਦੇ ਮੋਜੇ ਜਾਂ ਜੁਰਾਬਾਂ ॥

ਮਹਿਕ, ਸ:—ਖੁਸ਼ਬੋ, ਸੁਗੰਧ, ਫੁੱਲਾਂ ਦੀ ਮੁਸ਼ਕ ॥

ਮਹਿਕਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਖੁਸ਼ਬੋ ਦੇਣਾ, ਚੰਗੇ ਕੰਮਾਂ ਦੀ ਸੋਭਾ ਹੋਣੀ ॥

ਮਹਿਕਣੀ, ਸ:—ਹਿੰਗ ॥

ਮਹਿਕਮਾ, ਪੁ:—'ਮਹਕਮਾ' ਦੇਖੋ ॥

ਮਹਿਕਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਖੁਸ਼ਬੋ ਦਿਆਉਣੀ, ਖੁਸ਼ਬੋਦਾਰ ਕਰਨਾ ॥

ਮਹਿਖਾਸੁਰ, ਪੁ:—ਜਿਸ ਦੈਂਤ ਨੂੰ ਦੁਰਗਾ ਨੇ ਮਾਰਿਆ ਸੀ ॥

ਮਹਿੰਗ, ਪੁ:—ਕਾਲ, ਚੀਜ਼ਾਂ ਦੇ ਮੁੱਲ ਬਹੁਤ ਹੋ ਜਾਣੇ ॥

ਮਹਿੰਗ ਮੁੱਲਾ, ਵਿ:—ਬਹੁਤ ਮੁੱਲ ਵਾਲਾ ॥

ਮਹਿੰਗਾ, ਵਿ:—ਬਹੁਤ ਮੁੱਲ ਵਾਲਾ, ਪਿਆਰਾ ॥

ਮਹਿਜਤ, ਸ:—ਮਸੀਤ ॥

ਮਹਿਜਰ, ਮਹਿਜੂਰ } ਪੁ:—ਨਿਕੰਮਾ ਝਗੜਾ ॥

ਮਹਿਜਰ ਖਾਨਾ, ਪੁ:—ਝਗੜਾ, ਰੌਲਾ, ਰਫੜ ॥

ਮਹਿਜਰ ਨਾਮਾਂ, ਪੁ:—ਆਮ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਗਵਾਹੀ ਦਾ ਕਾਗਤ ॥

ਮਹਿਜਰੀ
ਮਹਿੰਜਰੀ } ਪੁ:—ਨਿਕੰਮਾ ਝਗੜਾ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ।

ਮਹਿੱਟਰ, ਪੁ:, ਵਿ:—ਜਿਸ ਬਾਲ ਦੀ ਮਾਂ ਨਹੀਂ ॥

ਮਹਿਤਾ, ਪੁ:—ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਆਦਿਕਾਂ ਵਾਸਤੇ ਆਦਰ ਦਾ ਬਚਨ, ਖਤ੍ਰੀਆਂ ਦੀ ਇੱਕ ਜ਼ਾਤ, ਹਿੰਦੂ ਮੁਨਸ਼ੀ ॥

ਮਹਿਤਾਈ, ਸ:—ਵਡੱਪਣ, ਆਦਰ, ਮਾਣ, ਨਿਕੰਮੀ ਹੁੱਜਤ ।

ਮਹਿੰਦਣ, ਪੁ:—ਮਹਿੰਦੀ ਵਰਗਾ ਇੱਕ ਬੂਟਾ ਜਿਸ ਦੇ ਪਤ੍ਰ ਵੱਡੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ॥

ਮਹਿੰਦੀ, ਸ:—ਇੱਕ ਬੂਟਾ ਜਿਸ ਦੇ ਪਤ੍ਰਾਂ ਦੇ ਰੰਗ ਨਾਲ ਤੀਮਤਾਂ ਹਥ ਪੈਰ ਰੰਗਦੀਆਂ ਹਨ (ਲਾਉਣਾ), ਦਹਿਆਂ ਤੋਂ ਪਹਿਲੇ ਦਿਨ ਜੋ ਸਵਾਰੀ ਨਿਕਲਦੀ ਹੈ ॥

ਅਮਾਮ ਮਹਿੰਦੀ, ਪੁ:—ਕਿਆਮਤ ਤੋਂ ਥੋੜ੍ਹਾ ਚਿਰ ਪਹਿਲੇ ਜੋ ਪਿਕੰਬਰ ਆਵੇਗਾ (ਮੁਸਲਮਾਨਾਂ ਦੇ ਮਤ ਮੂਜਬ) ॥

ਮਹਿਮਹਾਣ, ਪੁ:—ਸੁਗੰਧ, ਮਹਕ, ਖੁਸ਼ਬੋ ਦਾ ਫੈਲਣਾ ॥

ਮਹਿਮਾ
ਮਹਿਮਾਂ } ਸ:—ਵਡਿਆਈ, ਸੋਭਾ, ਰੌਣਕ, ਉਸਤਤ (ਕਰਨਾ) ॥

ਮਹਿਰ, ਪੁ:—ਅਰਾਈਂ ਅਤੇ ਗੁੱਜਰ ਵਾਸਤੇ ਆਦਰ ; ਦਾ ਬਚਨ, ਲੰਬਰਦਾਰ, ਮਸੂਲ ਲੈਣ ਵਾਲਾ, ਜੋ ਰਕਮ ਮੁਸਲਮਾਨ ਨਿਕਾਹ ਦੇ ਵੇਲੇ ਤਲਾਕ ਦੇਣ ਦੀ ਹਾਲਤ ਵਿਚ ਬੀਵੀ ਨੂੰ ਦੇਣ ਦਾ ਕਰਾਰ ਕਰਦਾ ਹੈ (ਬੰਨ੍ਹਣਾ) ॥

ਮਹਿਰਖਾਈ, ਸ:—ਜੋ ਚੋਰ ਨੂੰ ਫੜੇ ਚੋਰ ਵੱਲੋਂ ਦਾ ਇਨਾਮ ॥

ਮਹਿਰਮ, ਵਿ:—ਵਾਕਫ, ਜਾਣੂ ॥
ਪੁ:—ਯਾਰ, ਦੋਸਤ (ਹੋਣਾ) ॥

ਮਹਿਰਮੀ, ਸ:—ਵਾਕਫੀ, ਇਲਮ ॥

ਮਹਿਰਾ, ਪੁ:
ਮਹਿਰੀ, ਸ: } ਝੀਉਰ, ਪਾਣੀ ਭਰਨ ਵਾਲੀ ਜ਼ਾਤ ॥

ਮਹਿਰਾਈ, ਸ:—ਮਹਿਰ ਜਾਂ ਲੰਬਰਦਾਰ ਦਾ ਕੰਮ ॥

ਮਹਿਰੀ, ਸ:—ਝੀਉਰੀ, ਪਾਣੀ ਭਰਨ ਵਾਲੀ, ਲੰਬਰਦਾਰਨੀ, ਗੁਜਰੀ, ਅਰਾਇਣ, ਦੁਜੀ ਵਹੁਟੀ ॥

ਮਹਿਰੂ, ਸ:—ਮਹਿ, ਮੱਝ, ਝੋਟੀ ॥

ਮਹਿਲ, ਪੁ:, ਸ:—ਹਵੇਲੀ, ਭਾਰਾ ਮਕਾਨ, ਰਾਣੀ, ਕੁਲਵੰਤੀ, ਸਤ ਗੁਰਾਂ ਦੇ ਘਰੋਂ ॥

ਮਹਿਲਾ, ਪੁ:—ਧੁਲਾਹ ਦੀ ਗਾਲੀ ਜਾ ਡੰਡੀ ॥
ਵਿ:—ਮਜਲਾਂ ਵਾਲਾ (ਦੁਮਹਿਲਾ ਮਕਾਨ) ॥

ਮਹਿਲਾਇਤ, ਸ:—ਮਹਿਲਾਂ ਜਾਂ ਹਵੇਲੀਆਂ ਦਾ ਕੋਠ ॥

ਮਹਿੜ, ਸ:—ਅਨਾਜ ਗਾਹਣ ਵਾਲੇ ਬਲਦ, ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਭੀੜ ॥

ਮਹੀ, **ਮਹੀਂ**, ਸ:—ਮਹਿੰ, ਮੱਝ, ਝੋਟੀ ॥

ਮਹੀਂਵਾਲ, ਪੁ:—ਜੋ ਮੱਝਾਂ ਚਾਰੇ, ਸੋਹਣੀ ਦਾ ਆਸ਼ਕ ॥

ਮਹੀਅਲ, ਸ:—ਧਰਤੀ, ਥਲ ॥

ਮਹੀਣ, ਵਿ:—ਨਿੱਕਾ, ਬਰੀਕ, ਸੂਖਮ, ਸਣ੍ਹਾ ॥

ਮਹੀਨਾ, ਪੁ:—ਵਰ੍ਹੇ ਦਾ ਬਾਰ੍ਹਵਾਂ ਹਿੱਸਾ, ਤੀਹ ਦਿਨ, ਚਾਰ ਅਠਵਾਰੇ, ਮਹੀਨੇ ਦੀ ਤਲਬ ॥

ਮਹੀਨੇ ਦੇ ਮਹੀਨੇ, ਕ੍ਰਿ:—ਹਰ ਮਹੀਨੇ, ਨੀਅ ਮਹੀਨੇ ਪਿੱਛੋਂ ॥

ਮਹੀਪ, **ਮਹੀਪਤ**, ਪੁ:—ਰਾਜਾ ॥

ਮਹੁਕਾ, ਪੁ:—ਸਰੀਰ ਉੱਤੇ ਕਾਲੀ ਜੇਹੀ ਸ਼ਰੂਰੀ ਜਾਂ ਗੰਢ ॥

ਮਹੁਰਾ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਜ਼ਹਿਰ ਵਾਲਾ ਬੂਟਾ, ਵਿਹੁ ॥

ਮਹੁਰੀ, ਸ:—ਜ਼ਹਿਰ ਵਾਲਾ ਫੋੜਾ ॥

ਮਹੂਆ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਰੁੱਖ ਜਿਸ ਦੇ ਫੁੱਲਾਂ ਦੀ ਸ਼ਰਾਬ ਅਤੇ ਬੀਆਂ ਦਾ ਤੇਲ ਨਿਕਲਦਾ ਹੈ ॥

ਮਹੂਰਤ, ਪੁ:—ਸਗਨ ਦਾ ਵੇਲਾ, ਸੈਂਤ, ੧੨ ਛਿਨ ॥

ਮਹੂਰਤ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਮਹੂਰਤ ਦੇ ਵੇਲੇ ਟਰ ਪੈਣਾ ॥

ਮਹੂਰਤ ਕੱਢਣਾ, **ਮਹੂਰਤ ਵਿਚਾਰਨਾ**, **ਮਹੂਰਤ ਵੇਖਣਾ**, ਕ੍ਰਿ:—ਜੋਤਿਸ਼ ਦਾ ਲੇਖਾ ਕਰ ਕੇ ਮਹੂਰਤ ਮਲੂਮ ਕਰਨਾ ॥

ਮਹੇਸ਼, **ਮਹੇਸਰ**, **ਮਹੇਸੁਰ**, ਪੁ:—ਮਹਾ ਦੇਉ, ਸ਼ਿਵ ਜੀ ॥

ਮਹੇਸ਼ਰੀ, ਪੁ:—ਮਹਾ ਦੇਉ ਦਾ ਉਪਾਸ਼ਕ, ਇੱਕ ਜ਼ਾਤਾਂ ਦੇ ਬਾਣੀਏ ।

ਮਹੇਣਆਂ (ਵਾਂ), ਪੁ:—ਦੁੱਧ ਦੀ ਬੁੜ, ਲਵੇਰੇ ਦਾ ਘਾਟਾ ॥

ਮਹੇਲਾ, ਪੁ:—ਘੋੜਿਆਂ ਲਈ ਉਬਾਲੇ ਹੋਏ ਮੋਠ॥

ਮਹੇਲੀ, ਵਿ:—ਬੇ ਪਰਵਾਹ, ਗਾਫਲ ॥

ਮਹੇਰੂ, ਪੁ:—ਘੇਉ ਦੀ ਮੈਲ, ਤਾਏ ਹੋਏ ਮੱਖਣ ਦੀ ਛਾਹ ॥

ਮਹੈਣ, ਪੁ:—'ਮਹਾ ਇਣ' ਵੇਖੋ ॥

ਮਹੋਛਾ, ਪੁ:—ਪੁਰਾਣੇ ਮਹੰਤ ਦੇ ਮਰਨ ਉੱਤੇ ਨਵੇਂ ਦਾ ਗੱਦੀ ਪੁਰ ਬੈਠਣਾ, ਉਸ ਵੇਲੇ ਦਾ ਕੱਠ ਅਤੇ ਲੰਗਰ ॥

ਮਹੌਤ (ਥ), ਪੁ:—ਹਾਥੀ ਨੂੰ ਹੱਕਣ ਵਾਲਾ ॥

ਮੱਕ, ਸ:—ਆਕੜ, ਆਣ, ਪਤ ॥

ਮੱਕ ਝਾੜਨੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਪਤ ਉਤਾਰਨੀ ॥

ਮਕ, **ਮਕਈ**, ਸ:—ਇੱਕ ਅਨਾਜ, ਮੋਟੀ ਜੁਆਰ ॥

ਮਕਨਾ, ਪੁ:—ਜ਼ਨਾਨੀ ਦਾ ਉਪਰਲਾ ਕਪੜਾ, ਓਢਣੀ ॥

ਵਿ:—ਛੋਟੇ ਕੱਦ ਦਾ (ਹਾਥੀ) ॥

ਮਕਬਰਾ, ਪੁ:—ਕਿਸੇ ਮੁਸਲਮਾਨ ਦੀ ਮੜ੍ਹੀ ਉੱਤੇ ਬਣਿਆ ਹੋਯਾ ਸੋਹਣਾ ਪੱਕਾ ਮਕਾਨ, ਰੌਜ਼ਾ ॥

ਮਕਰ, ਪੁ:—ਫਰੇਬ, ਛਲ, ਬਹਾਨਾ ਵਿਖਾਵਾ, ਬੇਈਮਾਨੀ, ਇੱਕ ਰਾਸ, ਮਾਘ ਦਾ ਮਹੀਨਾ ।

ਮਕਰ ਚੌਥਾ, ਵਿ:—ਪਖੰਡੀ, ਫਰੇਬੀ, ਝੂਠਾ, ਬੇਈਮਾਨ ॥

ਮਕਰ ਚਾਨਣੀ, ਸ:—ਬੱਦਲਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਹਟ ਕੇ ਆਈ ਹੋਈ ਚੰਦ ਦੀ ਚਾਨਣੀ ॥

ਮਕਰੰਦ, ਪੁ:—ਫੁੱਲਾਂ ਦਾ ਸ਼ਹਿਤ ॥

ਮਕਰੂਹਾਤ, ਸ:—ਜੋ ਬਾਤ ਸ਼ਰਾ ਮੂਜਬ ਨਹੀਂ, ਮਨਾਹੀ ॥

ਮਕੱਲ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦਾ ਅਨਾਰ ਦਾ ਰੁੱਖ ॥

ਮੱਕੜ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਚਿੜਾ, ਲੋਭੀ ਆਦਮੀ, ਛਲੀਆ ॥

ਮਕੜਾ
ਮੱਕੜਾ } ਪੁ:—ਹਲਟ ਜਾਂ ਕੋਲ੍ਹੂ ਦੀ ਉਹ ਲੰਮੀ ਲੱਕੜ ਜਿਸ ਨਾਲ ਬਲਦ ਲੱਗੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ॥

ਮਕੜੀ, ਸ:—ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦੀ ਟਿੱਡੀ ॥

ਮੱਕਾ, ਪੁ:—ਮੁਸਲਮਾਨਾਂ ਦਾ ਤੀਰਥ, ਅਰਬ ਦੇਸ ਦੇ ਜਿਸ ਸ਼ਹਿਰ ਵਿੱਚ ਮਹਮਦ ਸਾਹਿਬ ਜਨਮੇ ॥

ਮਕਾਨ, ਪੁ:—ਘਰ, ਹਵੇਲੀ, ਰਹਿਣ ਦੀ ਥਾਂ, ਟਿਕਾਣਾ ॥

ਮਕਾਨ ਦਾਰ, ਪੁ:—ਘਰ ਦਾ ਮਾਲਕ ॥

ਮਕਾਮ, ਕ੍ਰਿ:—ਥਾਂ, ਜਗਾ, ਡੇਰਾ, ਅਟਕਾਉ ॥

ਮਕਾਮ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਠਹਿਰਨਾ, ਅਟਕਣਾ, ਡੇਰਾ ਲਾਉਣਾ ॥

ਮਕਾਮ ਬੋਲਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਮਕਾਮ ਕਰਨ ਦਾ ਹੁਕਮ ਦੇਣਾ ॥

ਮਕਾਮੀ, ਵਿ:—ਕਿਸੇ ਖਾਸ ਥਾਂ ਦਾ ॥

ਮੱਕਾਰ, ਪੁ:—ਵਿ:—ਜੋ ਮਕਰ ਕਰੇ, ਫਰੇਬੀ, ਪਖੰਡੀ ॥

ਮਕਾਰਾਂ, ਸ:—ਮਕਰ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਜ਼ਨਾਨੀ ॥

ਮਕਾਲ, ਸ:—ਝਗੜਾ, ਆਪ ਜਸ, ਨਮੋਸ਼ੀ ॥

ਮੱਕੀ, ਸ:—ਮਕਈ, ਮੋਟੀ ਜੁਆਰ ॥

ਮੱਕੂ, ਪੁ:—ਨੇਂਚੇ ਦਾ ਉਹ ਡੱਕ ਜਿਸ ਉੱਤੇ ਚਿਲਮ ਰੱਖੀਦੀ ਹੈ ॥

ਮਕੋ, ਸ:—ਇੱਕ ਬੂਟੀ ਜੋ ਕਈਆਂ ਰੋਗਾਂ ਦੀ ਦੁਆ ਹੈ ॥

ਮਕੌਲ, ਪੁ:—ਸ:—ਇੱਕ ਪੱਥਰ ਜਿਸ ਨੂੰ ਸ਼ਾਤਕ ਅਤੇ ਪੀਰ ਕੇ ਵਰਕ ਕੁੱਟਣ ਵਾਲੇ ਵਰਤਦੇ ਹਨ । ਉਸ ਨਾਲ ਵਰਕ ਉਨ੍ਹਾਂ ਚੰਮ ਦਿਆਂ ਪੜ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਚੰਬੜਦਾ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਰੱਖਕੇ ਕੁੱਟਦੇ ਹਨ ॥

ਮਕੌੜਾ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਵੱਡਾ ਕਾਲਾ ਕੀੜਾ, ਕਾਢਾ ॥

ਮਕੌੜੀ, ਸ:—ਨਿੱਕਾ ਮਕੌੜਾ, ਕੀੜੀ ॥

ਮਖ, ਪੁ:—ਵੱਡੀ ਮੱਖੀ । 'ਮੈਂ ਆਖਿਆ' ॥

ਮੱਖ, ਪੁ:—ਮੋਟੀ ਮੱਖੀ, ਮੱਛਰ, ਡੰਗ ਮਾਰਨ ਵਾਲੀ ਮੱਖੀ ॥

ਮਖਸੂਦ, ਪੁ:—ਇਕ ਕਾਠ ਦੀ ਚੀਜ ਜੋ ਕੜਾਹੀ ਵਿੱਚ ਫੇਰ ਕੇ ਹਲਵਾਈ ਮਠਿਆਈ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ ॥

ਮਖੱਟੂ, ਪੁ:—ਜੋ ਖੱਟੇ ਕਮਾਵੇ ਕੁਝ ਨਾ, ਨਿਕੰਮਾ ਮਨੁੱਖ ॥

ਮੱਖਣ, ਪੁ:—ਦੁੱਧ ਜਾਂ ਦਹੀਂ ਰਿੜਕ ਕੇ ਕੱਢੀ ਹੋਈ ਥੰਧੀ ਚੀਜ ॥

ਮੱਖਣ ਕੱਢਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਦੁੱਧ, ਜਾਂ ਦਹੀਂ ਰਿੜਕ ਕੇ ਵਿੱਚੋਂ ਮੱਖਣ ਕੱਢਣਾ ॥

ਮੱਖਣ ਵਿੱਚੋਂ ਵਾਲ ਕੱਢਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਵੈਰੀ ਨੂੰ ਸਹਿਜੇ ਹੀ ਹਟਾ ਦੇਣਾ ॥

ਮਖਣੀ, ਸ:—ਮੱਖਣ ॥

ਮਖਣੀਆ, ਪੁ:—ਮੱਖਣ ਵੇਚਣ ਵਾਲਾ ॥

ਮਖਤਬ, ਪੁ:—ਮਦਰਸਾ, ਜਿੱਥੇ ਫਾਰਸੀ ਅਰਬੀ ਪੜ੍ਹਾਈ ਜਾਵੇ ॥

ਮਖਤੂਲ, ਪੁ:—ਪੱਟ ਦਾ ਧਾਗਾ ॥

ਮਖਲੂਕ, ਪੁ:, ਵਿ:—ਸਰਿਸ਼ਟ, ਸੰਸਾਰ, ਰਚਨਾ, ਲੋਕ ॥

ਮਖਾਂ, ਕ੍ਰਿ:, ਵਿ:—ਮੈਂ ਆਖਿਆ ॥

ਮਖਾਸਰ, ਪੁ:—'ਮਹਿਖਾਸਰ, ਵੇਖੋ ॥

ਮਖਾਣਾ, ਪੁ:—ਇਲਾਚੀ ਦਾਣੇ ਦੀ ਮਠਿਆਈ, ਇੱਕ ਬੂਟਾ ॥

ਮਖਿਆਇਆ ਹੋਇਆ, ਵਿ:—ਮੱਖੀਆਂ ਤੋਂ ਭੜਕਾਇਆ ਹੋਇਆ (ਬਲਦ) ॥

ਮੱਖੀ, ਸ:—ਨਿੱਕਾ ਜੇਹਾ ਬਹੁਤ ਅੱਖਾਂ ਵਾਲਾ ਮਸ਼ਹੂਰ ਕੀੜਾ ਜੋ ਉਡਦਾ ਫਿਰਦਾ ਹੈ, ਬੰਦੂਕ ਦੇ ਮੁਹਰੇ ਦਾ ਉੱਭਰਿਆ ਹੋਯਾ ਹਿੱਸਾ ॥

ਜੀਉਂਦੀ ਮੱਖੀ ਨਿਗਲਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਆਪਣ ਉੱਤੇ ਖਰਾਬੀ ਲਿਆਉਣੀ, ਬਹੁਤ ਝੂਠ ਬੋਲਣਾ ॥

ਮੱਖੀ ਚੂਸ, ਪੁ:—ਕੰਜੂਸ, ਸੂਮ, ਰੁਪਏ ਦਾ ਪਿਆਰਾ ॥

ਮੱਖੀ ਤੇ ਮੱਖੀ ਮਾਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਪੂਰੀ ਨਕਲ ਕਰਨੀ ॥

ਮੱਖੀਆਂ ਛਿਣਕਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਮੈਲਾ ਹੋਣਾ, ਸਫਾਈ ਨਾ ਹੋਣੀ ॥

ਮੱਖੀਆਂ ਛਿਣਕਾਉਣਾ
ਮੱਖੀਆਂ ਮਾਰਨਾ } ਕ੍ਰਿ:—ਨਿਕੰਮੇ ਬੈਠਣਾ ॥

ਮਖੀਰ, ਪੁ:—ਸ਼ਹਿਤ ਦੀ ਮੱਖੀ ਜਾਂ ਸ਼ਹਿਤ ਦੀ ਮਖੀ ਦਾ ਛੱਤਾ, ਸ਼ਹਿਤ, ਮੌਂਖਿਓਂ ॥

ਮਖੀਲ, ਸ:—ਮੇਖ, ਕਿੱਲ, ਮਖੀਰ ॥

ਮਖੁ, ਕ੍ਰਿ:, ਵਿ:—ਪਰ, ਸਗੋਂ, ਬਲਕੇ, ਹੋਰ ਭੀ ॥

ਮਖੇਸੀ, ਪੁ:—ਜਿਸ ਮਨੁੱਖ ਦਾ ਕੋਈ ਮਾਲਕ ਨਹੀਂ ॥

ਮਖੇਰਣਾ, ਪੁ:—ਘੋੜੇ ਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਦੇ ਉੱਪਰ ਲਾਈ ਰੇਸ਼ਮ ਦੀ ਝਾਲਰ (ਮੱਖੀਆਂ ਉਡਾਉਣ ਨੂੰ) ॥

ਮਖੌਲ, ਪੁ:—ਹਾਸਾ, ਠੱਠਾ, ਮਜ਼ਾਕ, ਮਸਖਰੀ ॥

ਮਖੌਲਣ, ਸ: } ਜੋ ਮਖੌਲ ਕਰੇ ॥
ਮਖੌਲੀਆ, ਪੁ: }

ਮੰਗ, ਸ:—ਮੰਗੀ ਹੋਈ ਕੁੜੀ, ਮੰਗੀ ਹੋਈ ਚੀਜ਼, ਫਸਲ ਦੇ ਵੇਲੇ ਜਾਂ ਘਰ ਬਣਾਉਣ ਵਿਚ ਮਜ਼ਦੂਰਾਂ ਦਾ ਕੰਮ ਜਾਂ ਮੱਦਤ । ਮੰਗਣ ਦਾ ਕੰਮ ਜਾਂ ਹਾਲਤ ॥

ਮੰਗ ਠੰਡੀ ਹੋਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਜਿਸ ਕੁੜੀ ਨਾਲ ਮੰਗਣੀ ਹੋਈ ਹੋਈ ਹੈ ਉਹਦਾ ਮਰ ਜਾਣਾ (ਕਿਸੇ ਦੀ) ॥

ਮੰਗ ਤੰਗ, ਸ:—ਮੰਗਣ ਦਾ ਕੰਮ, ਖਰੈਤ, ਗਰੀਬੀ ॥

ਮੰਗ ਪਾਉਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਫਸਲ ਜਾਂ ਘਰ ਬਣਾਉਣ ਆਦਿ ਦੇ ਵੇਲੇ ਮੱਦਤ ਮੰਗਣੀ ॥

ਮਗ਼ਜ਼, ਪੁ:—ਦਿਮਾਗ, ਗੁੱਦਾ, ਮਿੰਝ, ਖਰਬੂਜ਼ੇ ਆਦਿਕ ਦੇ ਬੀਜ, ਹੰਕਾਰ, ਅਕਲ, ਲੜਾਈ ॥

ਮਗ਼ਜ਼ ਖਪਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਸਿਰ ਖਪਾਉਣਾ ॥

ਮਗ਼ਜ਼ ਖਾਣਾ } ਕ੍ਰਿ:—ਫਿਕਰ ਕਰਨਾ, ਸਿਰ ਖਪਾਉਣਾ ॥
ਮਗ਼ਜ਼ ਖਾਲੀ ਕਰਨਾ }

ਚਾਰ ਮਗ਼ਜ਼, ਪੁ:—ਖੀਰੇ ਖਰਬੂਜ਼ੇ ਕੱਦੂ ਅਤੇ ਤਰਬੂਜ਼ ਦੇ ਬੀਜ ਜੋ ਦੁਆਵਾਂ ਵਿਚ ਵਰਤਦੇ ਹਨ ॥

ਬੇ ਮਗ਼ਜ਼, ਵਿ:—ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਮਗ਼ਜ਼ ਨਹੀਂ, ਬੇ ਅਕਲ ॥

ਮਗ਼ਜ਼ ਮਾਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਬਹੁਤ ਬੋਲ ਕੇ ਜਾਂ ਪੜ੍ਹ ਕੇ ਸਿਰ ਖਪਾਉਣਾ, ਮਗ਼ਜ਼ ਤੋਂ ਬਹੁਤ ਕੰਮ ਲੈਣਾ ॥

ਮਗ਼ਜ਼ੋਂ ਕੱਢਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਨਵੀਂ ਗੱਲ ਆਪਣੀ ਅਕਲ ਨਾਲ ਮਲੂਮ ਕਰਨੀ ॥

ਮਗ਼ਜ਼ੀ, ਸ:—ਕਿਸੇ ਕਪੜੇ ਦੇ ਕੰਢੇ ਉੱਤੇ ਲਾਈ ਹੋਈ ਕੰਨੀ ॥

ਮੰਗਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਆਖਣਾ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਕੁਝ ਦਿਓ, ਆਪਣਾ ਹੱਕ ਚਾਹੁਣਾ, ਬੇਨਤੀ ਕਰਨੀ, ਲੋੜਨਾ, ਭਾਲਣਾ, ਕੁੜਮਾਈ ਕਰਨੀ ॥

ਮੰਗਣਾ ਤੰਗਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਮੰਗਣਾ, ਕਹਿਣਾ ਕਿ ਦਿਓ ॥

ਮੰਗਣੀ, ਸ:—ਕੁੜਮਾਈ, ਨਾਤਾ, ਸਾਕ ॥

ਮੰਗਤਾ, ਪੁ: } ਭਿੱਛਿਆ ਮੰਗੇ, ਫਕੀਰ, ਫਕੀਰਨੀ ॥
ਮੰਗਤੀ, ਸ: }

ਮਗਦ, ਪੁ:—ਮੱਠੀਆਂ ਕੁੱਟ ਕੇ ਗੁੜ ਮਿਲਾਇਆ ਹੋਇਆ ॥

ਮਗਨ, ਵਿ:—ਖੁਸ਼, ਅਨੰਦ, ਮੌਜ ਵਿੱਚ, ਚੱਲਦਾ ਹੋਇਆ ॥

ਮਗਰ, ਪੁ:—ਪਿੱਠ, ਮੌਂਢੇ ਦਾ ਪਿਛਲਾ ਹਿੱਸਾ, ਇੱਕ ਬਾਂਸ ॥
ਅਵ:—ਪਿੱਛੇ ॥
ਕ੍ਰਿ:, ਵਿ:—ਪਿੱਛੋਂ, ਬਾਦ, ਪਰ, ਜੇਕਰ ॥

ਮਗਰ ਪੈਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਕਿਸੇ ਉੱਤੇ ਜੋਰ ਪਾਕੇ ਉਸ ਕੋਲੋਂ ਆਪਣੀ ਮਰਜੀ ਪੂਰੀ ਕਰਾਉਣ ਦਾ ਜਤਨ ਕਰਨਾ ॥

ਮਗਰ ਮੱਛ, ਪੁ:—ਵੱਡੀ ਮੱਛੀ, ਸੰਸਾਰ, ਇੱਕ ਸਮੁੰਦਰੀ ਜਨੌਰ ॥

ਮੰਗਰ, ਪੁ:—'ਮੱਘਰ' ਵੇਖੋ ॥

ਮਗਰਾ, ਵਿ:—ਹੰਕਾਰੀ, ਸ਼ੋਖ਼, ਮਜਾਜੀ ॥
ਪੁ:—ਕਪੜੇ ਵਿੱਚ ਬੰਨ੍ਹ ਕੇ ਮੌਂਢੇ ਉੱਤੇ ਪਾਇਆ ਹੋਇਆ ਭਾਰ ॥

ਮਗਰਾ ਪੰਡ, ਪੁ:—ਜਿੰਨਾਂ ਭਾਰ ਪੰਡਿਆਂ ਦਾ ਆਦਮੀ ਪਿੱਠ ਉੱਤੇ ਲੈ ਜਾ ਸੱਕੇ ॥

ਮਗਰਾਂ, ਕ੍ਰਿ:-ਵਿ:—ਪਰ, ਜੇ ਕਰ, ਸ਼ਾਇਦ, ਨਿਰਾ ॥

ਮਗਰਾਈ, ਸ:—ਹੰਕਾਰ, ਮਜਾਜ, ਜਿਦ ॥

ਮਗਰੀ, ਸ:—ਛੰਨ ਦੀ ਛੱਤ ਦਾ ਉੱਚਾ ਹਿੱਸਾ, ਘਾਹ ਦੀ ਪੰਡ ॥

ਮਗਰੂਰ, ਵਿ:—ਹੰਕਾਰੀ, ਅਭਮਾਨੀ, ਮਜਾਜੀ ॥

ਮਗਰੂਰ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਲੰਮਾ ਘਾਹ ॥

ਮਗਰੂਰੀ, ਸ:—ਹੰਕਾਰ, ਅਭਮਾਨ, ਮਜਾਜ, ਆਕੜ ॥

ਮਗਰੇ ਮਗਰ, ਅਵ:—ਠੀਕ ਪਿੱਛੇ, ਪਿੱਛੇ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ॥

ਮਗਰੋਂ, ਅਵ:—ਪਿੱਛੋਂ ॥
ਕ੍ਰਿ:, ਵਿ:—ਪਿੱਛੋਂ, ਬਾਦ, ਜਿਸ ਵੇਲੇ ਕੋਈ ਕੰਮ ਹੋ ਚੁੱਕੇ ॥

ਮਗਰੋਂ ਲਾਹੁਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਪਿੱਛਾ ਛੁਡਾਉਣਾ ॥

ਮੰਗਲ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਤਾਰਾ, ਸੋਮ ਤੋਂ ਅਗਲਾ ਵਾਰ, ਖੁਸ਼ੀ ॥

ਮੰਗਲ ਮੇਲਾ, ਪੁ:—ਖੁਸ਼ੀ ਮਨਾਉਣ ਨੂੰ ਜੋ ਲੋਕਾਂ ਦਾ ਕੱਠ ਹੋਵੇ ॥

ਮੰਗਲਾਚਰਣ, ਪੁ:—ਸ਼ੁਭ ਕੰਮ ਤੋਂ ਪਹਿਲੇ ਗਣੇਸ਼ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਦੇਵਤਾ ਦੀ ਉਸਤਤ ਜਾਂ ਉਸ ਨੂੰ ਜੋ ਨਮਸਕਾਰ ਕੀਤੀ ਜਾਵੇ ॥

ਮੰਗਲਾਚਾਰ, ਪੁ:—ਵਿਆਹ ਕਾਜ ਵਿੱਚ ਖੁਸ਼ੀ ਦਾ ਗੀਤ ॥

ਮੰਗਲਾਚਾਰ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਖੁਸ਼ੀ ਮਨਾਉਣਾ, ਅਨੰਦ ਕਰਨਾ ॥

ਮੰਗਲਾ ਮੁਖੀ, ਸ:—ਕੰਜਰੀ, ਵੇਸਵਾ ॥

ਮੰਗਲੀਕ, ਪੁ:—ਵਿਆਹ ਦਾ ਸਮਿਆਨ, ਜਿਸ ਜਨਮ ਕੁੰਡਲੀ ਦੇ ਸੱਤਵੇਂ ਮੰਗਲ ਹੋਵੇ ॥

ਮੰਗਵਾਉਣਾ, ਮੰਗਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਮੰਗਣ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਾਉਣਾ, ਆਪ ਨੂੰ ਕੋਈ ਚੀਜ਼ ਭੇਜਣ ਲਈ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਕਹਿਣਾ, ਮੰਗਣ ਵਿੱਚ ਮਦੱਤ ਦੇਣੀ ॥

ਮੰਗ੍ਲੀ, ਸ:—ਜਨਾਨੀ ਦੇ ਹੱਥ ਦਾ ਇੱਕ ਗਹਿਣਾ, ਕੜਾ ॥

ਮੰਗੂ (ਗੂੰ), ਪੁ:—ਗਊਆਂ ਜਾਂ ਮਹੀਆਂ ਦਾ ਵਗ, ਚੌਣਾ ॥

ਮੰਗੇਤਰ / **ਮੰਗੇਤ੍ਰ** } ਪੁ:—ਜਿਸ ਮੁੰਡੇ ਜਾਂ ਕੁੜੀ ਦੀ ਕੁੜਮਾਈ ਹੋਈ ਹੋਵੇ ॥

ਮਘ, ਸ:—ਇੱਕ ਫਲ, ਮਸ਼ਹੂਰ ਗਰਮ ਦੁਆ ॥

ਮੱਘ, ਪੁ:—ਜੰਗਲੀ ਬੱਤਕ, ਘਰ ਦੀ ਛੱਤ ਵਿਚਲੀ ਤਾਕੀ ਜਾਂ ਝਰੋਖਾ ॥
ਵਿ:—ਖੁਸ਼, ਅਨੰਦ, ਮੌਜ ਵਿੱਚ ॥

ਮਘਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਬਲ ਪੈਣਾ, ਭਖਣਾ (ਕੋਲੇ ਆਦਿਕ) ॥

ਮਘਨ, ਵਿ:—'ਮਗਨ' ਵੇਖੋ ॥

ਮਘਰ / **ਮੱਘਰ** / **ਮਘਰੀ** } ਪੁ:—ਹਿੰਦੂਆਂ ਦਾ ਅੱਠਵਾਂ ਮਹੀਨਾ ॥

ਮੱਘਾ / **ਮੰਘਾ** } ਪੁ:—ਪਾਣੀ ਜਾਂ ਛਾਹ ਵਾਲਾ ਛੋਟਾ ਮਿੱਟੀ ਦਾ ਭਾਂਡਾ, ਇੱਕ ਨਛੱਤਰ ॥

ਮਘਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਬਾਲਣਾ, ਭਖਾਉਣਾ (ਕੋਲੇ ਆਦਿਕ) ॥

ਮੱਘੀ, ਸ:—ਮੱਖਣ ਘਿਉ ਰੱਖਣ ਵਾਲੀ ਚਾਟੀ ॥

ਮਘੇਰ, ਪੁ:—ਮੱਘਰ ਦਾ ਮਹੀਨਾ, ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦਾ ਧਾਨ ॥

ਮੱਚ, ਪੁ:—ਤਾਕਤ, ਜੋਰ, ਚੁਸਤੀ, (ਦੁਆ ਦਾ) ਅਸਰ (ਮਰਨਾ) ॥

ਮੱਚ ਮੱਚ, ਪੁ:—ਮਚਾਕਾ, ਬੋਲਣ ਵਿੱਚ ਨਖਰਾ ॥
ਕ੍ਰਿ:, ਵਿ:—ਨਖਰੇ ਨਾਲ (ਗੱਲਾਂ ਕਰਨੀਆਂ) ॥

ਮਚਕ, ਸ:—ਮਚਾਕਾ, ਨਖਰੇ ਦੀ ਗੱਲ (ਮਾਰਨੀ) ॥

ਮਚਕਣਾ / **ਮਚਕਾਉਣਾ** } ਕ੍ਰਿ:—ਮਚਾਕੇ ਮਾਰ ਕੇ ਖਾਣਾ, ਨਖਰੇ ਨਾਲ ਚਲਣਾ, ਐਂਠ ਕੇ ਤੁਰਨਾ ॥

ਮਚਕੋੜ, ਸ:—ਗਿੱਟੇ ਦੀਆਂ ਨਾੜਾਂ ਦਾ ਆਪਣੀ ਥਾਂ ਤੋਂ ਹਿੱਲ ਜਾਣਾ, ਕਿਸੇ ਜੋੜ ਦਾ ਮੁੜ ਜਾਣਾ ॥

ਮਚਕੌੜਾ, ਪੁ:—ਉਬਾਸੀ, ਫੈਲਾਉ (ਖਾਣਾ) ॥

ਮੱਚਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਬਲਣਾ, ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਣਾ, ਹਿਲਣਾ, ਜੋਰ ਵਿੱਚ ਆਉਣਾ (ਅੱਗ, ਲੜਾਈ, ਰੌਲਾ), ਭੜਕਣਾ ॥

ਮਚੱਲ, ਵਿ:—ਆਲਸੀ, ਸੁਸਤ, ਮਚਲਾ, ਢੀਠ ॥

ਮਚਲਪੁਣਾ / **ਮੱਚਲ ਪੁਣਾ** } ਪੁ:—ਸੁਸਤੀ, ਬਹਾਨਾ, ਢਿਠਾਈ ॥

ਮਚਲਾ, ਵਿ:—ਜੋ ਨਾ ਜਾਣਨ ਦਾ ਬਹਾਨਾ ਕਰੇ, ਢੀਠ, ਮੀਸਣਾ ॥

ਮਚਲਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਨਾ ਜਾਣਨ ਦਾ ਬਹਾਨਾ ਕਰਨਾ ॥

ਮਚਲਾਈ / **ਮਚਲਾਹਟ** } ਸ:—ਨਾ ਜਾਣਨ ਦਾ ਬਹਾਨਾ, ਜਿਦ ॥

ਮਚਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—(ਅੱਗ, ਭਖਾਉਣਾ, (ਰੌਲਾ) ਪਾਉਣਾ, (ਲੜਾਈ) ਭੜਕਾਉਣਾ, ਪੈਦਾ ਕਰਨਾ ॥

ਮਚਾਕ / ਮਚਾਕੁ } ਪੁ:—ਤਰਖਾਣਾਂ ਦਾ ਵੱਡਾ ਭਾਰਾ ਹਥੌੜਾ ॥

ਮਚਾਕਾ, ਪੁ:—ਖਾਣ ਵਿੱਚ ਜੋ ਮੱਚ ਮੱਚ ਦੀ ਅਵਾਜ਼ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਬੋਲਣ ਵਿੱਚ ਨਖਰਾ (ਮਾਰਨਾ, ਲਾਉਣਾ) ॥

ਮੱਛ, ਪੁ:— ਮੱਛੀ ਦਾ ਨਰ, ਵੱਡੀ ਮੱਛੀ ॥

ਮੱਛ ਅਉਤਾਰ, ਪੁ:—ਬਿਸ਼ਨ ਜੀ ਦਾ ਪਹਿਲਾ ਅਉਤਾਰ ਮੱਛੀ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿਚ ॥

ਮਛੰਦਰ, ਪੁ:—ਨਿਰਦਈ, ਝਗੜੂ, ਲੜਾਕਾ, ਮੂਰਖ ॥

ਮੱਛਰ, ਪੁ:—ਇਕ ਪਰਾਂ ਵਾਲਾ ਮਸ਼ਹੂਰ ਕੀੜਾ ॥

ਮੱਛਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਜੋਸ਼ ਵਿੱਚ ਆਉਣਾ, ਰੌਲਾ ਪਾਉਣਾ, ਜ਼ਿਦ ਕਰਨੀ ॥

ਮੱਛਰਿਆ ਹੋਇਆ, ਵਿ:—ਮੱਛਰਾਂ ਦਾ ਸਤਾਇਆ ਹੋਇਆ, ਜੋਸ਼ ਵਿਚ ਆਯਾ ਹੋਯਾ (ਬਲਦ ਆਦਿਕ) ॥

ਮਛਲੀ, ਸ:—ਮੱਛੀ, ਨੱਕ ਦਾ ਇੱਕ ਗਹਿਣਾ, ਲੱਤ ਜਾਂ ਬਾਂਹ ਦਾ ਪੱਕਾ ਪੱਠਾ ॥

ਮਛਿਆਹਣ / ਮਛਿਆਂਧ } ਸ:—ਮੱਛੀ ਦੀ ਬੋ ॥

ਮੱਛੀ, ਸ:—ਪਾਣੀ ਦਾ ਮਸ਼ਹੂਰ ਜਨੌਰ ॥

ਮੱਛੀ ਕੰਡਾ, ਪੁ:—ਜਾਲ ਵਰਗੀ ਇੱਕ ਤ੍ਰਾਂ ਦੀ ਸੀਉਣ ॥

ਮੱਛੀ ਦਾ ਤੇਲ, ਪੁ:—'ਕੌਡ' ਨਾਮੇ ਮੱਛੀ ਦਾ ਤੇਲ ਜੋ ਖੰਘ ਤਾਪ ਵਾਲਿਆਂ ਲਈ ਚੰਗਾ ਹੈ ॥

ਮੱਛੀ ਮਾਰ, ਪੁ:—ਮੱਛੀਆਂ ਫੜ ਕੇ ਵੇਚਣ ਵਾਲਾ ॥

ਮੱਛੀ ਵੇਚਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਰੌਲਾ ਪਾਉਣਾ ॥

ਮਛੂਆ, ਪੁ:—'ਮੱਛੀ ਮਾਰ' ਵੇਖੋ ॥

ਮਛੌਹਰ, ਵਿ:—ਜਿਸ ਬੱਚੇ ਦੀ ਮਾਂ ਮਰ ਗਈ ਹੈ ॥

ਮੰਜ, ਪੁ:—ਜੱਟਾਂ ਦੀ ਇੱਕ ਜਾਤ, ਰਜਪੂਤਾਂ ਦੀ ਇੱਕ ਗੋਤ ॥

ਮਜ਼ਦੂਰ, ਪੁ:—ਦਿਹਾੜੀ ਉੱਤੇ ਕੰਮ ਕਰਨ ਵਾਲਾ, ਭਾਰ ਢੋਣ ਵਾਲਾ, ਕੁਲੀ, ਮਜੂਰ ॥

ਮਜ਼ਦੂਰੀ, ਸ:—ਕੰਮ, ਮਿਹਨਤ, ਮਿਹਨਤ ਦਾ ਫਲ ਜੋ ਮਜੂਰ ਨੂੰ ਮਿਲੇ, ਮਿਹਨਤਾਨਾ (ਕਰਨੀ) ॥

ਮੰਜਣ (ਨ), ਪੁ:—ਦੰਦਾਂ ਉੱਤੇ ਮਲਣ ਵਾਲਾ ਚੂਰਾ, ਜਿਸ ਚੀਜ਼ ਨਾਲ ਕੋਈ ਦੁਆ ਖਾਧੀ ਜਾਵੇ ॥

ਮਜਨੂੰ, ਪੁ:—ਲੈਲਾ ਦਾ ਮਸ਼ਹੂਰ ਆਸ਼ਕ, ਇਸ਼ਕ ਨਾਲ ਪਾਗਲ ਹੋਇਆ ਹੋਇਆ, ਬਹੁਤ ਲਿੱਸਾ, ਕਮਜ਼ੋਰ ਆਦਮੀ ॥

ਬੇਦ ਮਜਨੂੰ / ਬਤ ਮਜਨੂੰ } ਪੁ:—ਇੱਕ ਰੁੱਖ ਜਿਸ ਦੀਆਂ ਡਾਲੀਆਂ ਦੀਆਂ ਟੋਕਰੀਆਂ ਬਣਦੀਆਂ ਹਨ ॥

ਮਜ਼ਬ / ਮਜ਼੍ਹਬ } ਪੁ:—ਧਰਮ, ਮਤ, ਈਮਾਨ, ਪੰਥ ॥

ਮਜ਼ਬ ਬਦਲਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਇਕ ਮਜ਼ਬ ਛੱਡਕੇ ਦੂਏ ਵਿਚ ਰਲਣਾ ॥

ਮਜ਼ਬਣ, ਸ:—ਮਜ਼ਬੀ ਦੀ ਜ਼ਨਾਨੀ ॥

ਮਜ਼ਬੀ, ਮਜ਼੍ਹਬੀ, ਵਿ:—ਮਜ਼੍ਹਬ ਦਾ, ਧਰਮ ਦਾ, ਚੂੜ੍ਹਾ ਸਿਖ ॥ ਪੁ:—ਚੂਹੜਾ ਜਾਂ ਚੁਮਿਆਰ ਜੋ ਸਿੰਘ ਸਜ ਜਾਵੇ ॥

ਮਜ਼ਬੂਤ, ਵਿ:—ਪੱਕਾ, ਤਕੜਾ, ਕਰੜਾ (ਹੋਣਾ, ਕਰਨਾ) ॥

ਮਜ਼ਬੂਤੀ, ਸ:—ਪਕਿਆਈ, ਤਾਕਤ, ਦ੍ਰਿੜ੍ਹਤਾ ॥

ਮਜਬੂਰ, ਵਿ:—ਲਾਚਾਰ, ਬੇ ਬਸ, ਬੱਝਾ ਹੋਯਾ (ਹੋਣਾ, ਕਰਨਾ) ॥

ਮਜਮਾਨ, ਪੁ:—'ਮਮਾਨ' ਅਤੇ 'ਮਹਮਾਨ' ਵੇਖੋ ॥

ਮਜਮਾਨੀ, ਸ:—'ਮਮਾਨੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਮਜ਼ਮੂਨ, ਪੁ:—ਜੋ ਬਾਤ ਬੋਲ ਕੇ ਜਾਂ ਲਿਖ ਕੇ ਬਿਆਨ ਕੀਤੀ ਜਾਵੇ ॥

ਮਜਲ, ਮੰਜਲ, ਪੁ:—ਪੜਾਉ, ਪੈਂਡਾ, ਘਰ ਦੀ ਛੱਤ ॥

ਮਜਲ ਕਰਨੀ, ਮਜਲ ਕੱਟਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਜਿੰਨਾ ਪੈਂਡਾ ਕਰਨਾ ਹੋਵੇ ਉਹ ਪੂਰਾ ਕਰਨਾ ।

ਮਜਲਸ, ਸ:—ਸਭਾ, ਜੋੜ ਮੇਲ, ਕੱਠ ॥

ਮਜਲਾ, ਵਿ:—ਮਜਲਾਂ ਜਾਂ ਛੱਤਾਂ ਵਾਲਾ (ਜਿਹਾ ਕਿ ਦੋ ਮਜਲਾ ਅਰਥਾਤ ਦੋ ਮਜਲਾਂ ਵਾਲਾ ਘਰ) ॥

ਪੁ:—ਦੋ ਦਿਨਾਂ ਦਾ ਪੈਂਡਾ ਇੱਕ ਦਿਨ ਵਿਚ ਕੀਤਾ ਹੋਯਾ ॥

ਮੰਜਵਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਮਾਂਜਣ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਾਉਣਾ ॥

ਮੰਜਵਾਈ, ਸ:—ਮਾਂਜਣ ਦਾ ਕੰਮ ਜਾਂ ਮਜੂਰੀ ॥

ਮੰਜਰੀ, ਸ:—ਛੋਟੀ ਜੇਹੀ ਮੰਜੀ ॥

ਮਜਾ, ਪੁ:—ਸੁਆਦ, ਰਸ, ਭੋਗ, ਖੁਸ਼ੀ (ਕਰਨਾ, ਲੁੱਟਣਾ) ॥

ਮਜਾ ਵਖਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਖੂਬ ਮਾਰਨਾ, ਸਜ਼ਾ ਦੇਣੀ ॥

ਮਜੇ ਦਾਰ, ਵਿ:—ਜਿਸ ਵਿਚ ਮਜਾ ਹੈ, ਸੁਆਦਲਾ, ਰਸੀਲਾ ॥

ਮਜੇ ਦੀ ਗੱਲ, ਮਜੇ ਦੀ ਬਾਤ, ਸ:—ਅਨੋਖੀ ਜਾਂ ਹਾਸੇ ਦੀ ਗੱਲ ॥

ਮਜੇ ਵਿੱਚ ਆਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਬਹੁਤ ਖੁਸ਼ ਜਾਂ ਮਸਤ ਹੋਣਾ ॥

ਮੰਜਾ, ਪੁ:—ਮਸ਼ਹੂਰ ਚਾਰ ਪਾਵਿਆਂ ਵਾਲੀ ਚੀਜ਼ ਬਾਨ ਸੂਤਲੀ ਜਾਂ ਨੁਆਰ ਦੀ ਉਣੀ ਹੋਈ ਜਿਸ ਉੱਤੇ ਲੋਕ ਸੌਂਦੇ ਬਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਖੱਟ, ਪਲੰਘ ॥

ਮੰਜਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਮਾਂਜਣ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਾਉਣਾ ॥

ਮਜਾਉਰ, ਪੁ:—ਕਿਸੇ ਦਰਗਾਹ ਜਾਂ ਮਕਬਰੇ ਦਾ ਨੌਕਰ ॥

ਮੰਜਾਊ, ਵਿ:—ਜਿਸ ਚੀਜ਼ ਨੂੰ ਮਾਂਜਣ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ ॥

ਮੰਜਾਈ, ਸਃ—ਮਾਂਜਣ ਦਾ ਕੰਮ ਜਾਂ ਮਜੂਰੀ ॥

ਮਜ਼ਾਖ, ਸਃ—ਹਾਸਾ, ਠੱਠਾ, ਮਖੌਲ, ਮਸਖਰੀ ॥

ਮਜ਼ਾਜ, ਸਃ—ਸੁਭਾਉ, ਤਬੀਅਤ, ਅਸਲ, ਆਕੜ, ਹੰਕਾਰ ॥

ਮਜ਼ਾਜ ਦਾ ਮਾਰਿਆ ਹੋਇਆ, ਵਿਃ—ਬੁਰੇ ਸੁਭਾਉ ਜਾਂ ਅਭਮਾਨ ਕਰਕੇ ਜੋ ਦੂਜੇ ਦੀ ਪਰਵਾਹ ਨਾ ਕਰੇ ॥

ਮਜ਼ਾਜਦਾਰ
ਮਜ਼ਾਜ ਵਾਲਾ } ਵਿਃ—ਅਭਮਾਨੀ, ਮਗਰੂਰ ॥

ਮਜ਼ਾਜ ਨਾ ਮਿਲਣੀ, ਕ੍ਰਿਃ—ਤਬੀਅਤ ਦਾ ਪਤਾ ਨਾ ਲੱਗਣਾ ॥

ਮਜ਼ਾਜ ਪਾਉਣੀ, ਕ੍ਰਿਃ—ਤਬੀਅਤ ਜਾਣ ਲੈਣੀ ਤੇ ਸਮਝਣਾ ॥

ਮਜ਼ਾਜ ਪੁੱਛਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਰਾਜ਼ੀ ਖੁਸ਼ੀ ਦੀ ਖਬਰ ਪੁੱਛਣਾ ॥

ਮਜ਼ਾਜ ਫਿੱਟਣੀ,
ਮਜ਼ਾਜ ਵਿਗੜਣੀ } ਕ੍ਰਿਃ—ਸੁਭਾਉ ਬੁਰਾ ਹੋ ਜਾਣਾ ॥

ਮਜ਼ਾਜ ਵਿੱਚ ਆਉਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਹੰਕਾਰ ਕਰਨਾ, ਪਸੰਦ ਕਰਨਾ ॥

ਮਜ਼ਾਜਣ, ਸਃ
ਮਜ਼ਾਜੀ, ਪੁਃ
ਮਜ਼ਾਜੋ, ਸਃ } ਜੋ ਮਜ਼ਾਜ ਜਾਂ ਹੰਕਾਰ ਕਰੇ, ਜੋ ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਤੁੱਛ ਸਮਝੇ ॥

ਮਜਾਲ, ਸਃ—ਤਾਕਤ, ਸਮਰਥਾ, ਹਿੰਮਤ ॥

ਕੀ ਮਜਾਲ ਹੈ! ਵਿਸਮਯਃ—ਉਹ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ॥

ਮਜਿਸਟ੍ਰੇਟ, ਪੁਃ—ਹਾਕਮ, ਨਿਆਂ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ॥

ਮੰਜੀ, ਸਃ—ਛੋਟਾ ਮੰਜਾ, ਖਟੋਲਾ ॥

ਮੰਜੀ ਸਾਹਿਬ, ਸਃ—ਜਿਸ ਮੰਜੀ ਉੱਤੇ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਦਾ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਗੁਰੂ ਕੇ ਬਾਗ ਵਿਚ ਇਕ ਛੱਤਿਆ ਹੋਇਆ ਥੜ੍ਹਾ (ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਇਥੇ ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਸਾਹਿਬ ਮੰਜੀ ਤੇ ਬੈਠੇ ਸਨ) ॥

ਮਜੀਟ
ਮਜੀਠ
ਮੰਜੀਠ } ਸਃ—ਇਕ ਰੁੱਖ ਦੀ ਜੜ੍ਹ ਜਿਸ ਵਿੱਚੋਂ ਲਾਲ ਜਿਹਾ ਰੰਗ ਨਿਕਲਦਾ ਹੈ (ਉਹ ਦੇ ਨਾਲ ਕਪੜੇ ਰੰਗਦੇ ਹਨ) ॥

ਮਜੀਠਾ (ਠੀ)
ਮੰਜੀਠਾ (ਠੀ)
ਮਜੀਠੜਾ
ਮੰਜੀਠੁੜਾ } ਵਿਃ—ਮਜੀਠ ਦਾ ਰੰਗ ਜਿਸ ਨੂੰ ਚੜ੍ਹਿਆ ਹੈ, ਲਾਲ ॥

ਮਜੀਰਾ
ਮੰਜੀਰਾ } ਪੁਃ—ਇਕ ਛੋਟਾ ਛੈਣਾ ॥

ਮਜੂਨ, ਸਃ—ਅਮਲ ਵਾਲੀ ਮਠਿਆਈ, ਕਈ ਦੁਆਵਾਂ ਨੂੰ ਮਿਲਾ ਕੇ ਬਣਾਈ ਹੋਈ ਮਿੱਠੀ ਦੁਆ ॥

ਮਜੂਰ, ਪੁਃ
ਮਜੂਰਣ, ਸਃ
ਮਜੂਰਾ, ਪੁਃ } 'ਮਜ਼ਦੂਰ' ਵੇਖੋ ॥

ਮਜੂਰੀ, ਸਃ—'ਮਜ਼ਦੂਰੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਮਜੂਲਾ
ਮੰਜੂਲਾ } ਪੁਃ—ਮੁੰਜ ਦਾ ਰੱਸਾ ॥

ਮਜੌਰ, ਪੁਃ–'ਮਜਾਉਰ' ਵੇਖੋ ॥

ਮੱਝ, ਸਃ—ਮਹਿੰ, ਮਹੀਂ, ਝੋਟੀ ॥

ਮੱਝ, ਪੁਃ—ਠੀਕ ਵਿਚਲਾ ਥਾਂ, ਗੱਭਾ ॥

ਮੰਝ ਧਾਰ, ਸਃ—ਸਮੁੰਦਰ ਜਾਂ ਨਦੀ ਦੇ ਵਿਚਲੀ ਵੱਡੀ ਧਾਰ ॥

ਮਝਲਾ / ਮੰਝਲਾ } ਵਿਃ—ਵਿਚਕਾਰਲਾ, ਗਭਲਾ ॥ ਪੁਃ—ਕਮਰ ਬੰਦ ॥

ਮੰਝਾਰ, ਅਵਃ—ਅੰਦਰ, ਵਿਚਕਾਰ, ਗੱਭੇ ॥

ਮੱਝੀ, ਸਃ–ਮਹਿੰ, ਮਹੀਂ, ਝੋਟੀ ॥

ਮੰਜ਼ੀਰਾ, ਪੁਃ–'ਮਜੀਰਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਮਝੂਟੀਆਂ, ਸਃ–(ਬਹੁਃ), ਮਰਦ ਦੇ ਸਿਰ ਦੇ ਵਾਲ (ਕ੍ਰੋਧ ਦਾ ਬਚਨ) ॥

ਮਝੇਰੂ / ਮੰਝੇਰੂ } ਪੁਃ–ਚਰਖੇ ਦੀ ਧੁਰੀ, ਤ੍ਰੀਮਤਾਂ ਪਾਸ ਬੈਠਣ ਵਾਲਾ ਮਰਦ ॥

ਮਝੈਲ / ਮੰਝੈਲ } ਪੁਃ–ਮਾਝੇ ਦਾ ਰਹਿਣ ਵਾਲਾ ॥

ਮਝੋਲਾ / ਮੰਝੋਲਾ } ਵਿਃ—ਵਿਚਕਾਰਲਾ, ਵਿਚਲੇ ਕੱਦ ਦਾ ॥

ਮਝੋਲੀ / ਮੰਝੋਲੀ } ਸਃ—ਵਿਚਲੇ ਮੇਲ ਦੀ ਬੱਘੀ, ਹਲਕੀ ਗੱਡੀ ॥

ਮਟ, ਪੁਃ—ਸੰਨਿਆਸੀਆਂ ਦਾ ਡੇਰਾ, ਮੜ੍ਹੀ, ਬਰਾਬਰ ਦਾ ॥

ਮੱਟ, ਪੁਃ–ਮਿੱਟੀ ਦਾ ਵੱਡਾ ਭਾਂਡਾ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਦੋ ਤਿੰਨ ਮਣ ਚੀਜ਼ ਪੈ ਜਾਵੇ, ਗਿਲੀਆਂ ਚੀਜਾਂ ਦਾ ਨਾਪ ॥

ਮਟਕ, ਸਃ—ਨਖਰਾ, ਵਿਖਾਵਾ, ਨਾਜ਼ ॥

ਮਟਕਣ, ਪੁਃ, ਸਃ–ਇੱਕ ਜੰਗਲੀ ਬੂਟਾ, ਨਖਰਾ, ਨਵੀਂ ਜੁੱਤੀ ਦੀ ਅਵਾਜ਼ (ਚੀਂ ਚੀਂ) ॥

ਮਟਕਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ–ਕੜਾਕੇਦੀ ਅਵਾਜ਼ ਨਿਕਲਨਾ, ਨਖਰੇ ਕਰਨਾ ॥

ਮਟਕਾ, ਪੁਃ–ਮੱਟ ਤੋਂ ਛੋਟਾ ਮਿੱਟੀ ਦਾ ਭਾਂਡਾ ॥

ਮਟਕਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ–ਕੜਾਕਾ ਕਢਾਉਣਾ ਜਾਂ ਕੱਢਣਾ, ਅੱਖ ਮਾਰਨੀ ॥

ਮਟਕੀ, ਸਃ–ਨਿੱਕਾ ਮਟਕਾ, ਚਾਟੀ, ਮੱਘੀ ॥

ਮਟਕੋੜਾ, ਪੁਃ–'ਅੱਖ ਮਟੱਕਾ' ਵੇ˙ ॥

ਮਟਰ / ਮੱਟਰ } ਪੁਃ–ਇੱਕ ਮਸ਼ਹੂਰ ਅਨਾਜ ਰਿੰਨ੍ਹ ਕੇ ਖਾਣ ਵਾਲਾ ॥

ਮੱਟਰ, ਵਿਃ–ਜੇਹੜੀ ਗਊ ਦੁੱਧ ਉਤਰਨ ਨਾ ਦੇਵੇ ॥

ਮਟਰੂਆ, ਪੁਃ—ਲਿੱਸਾ ਤੇ ਨਿੱਕਾ ਪਰ ਬਹੁਤ ਖਾਣ ਵਾਲਾ ਆਦਮੀ ॥

ਮਟਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ–'ਮਿਟਾਉਣਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਮਟਾਕਾ, ਸਃ—ਕੜਾਕੇ ਕੱਢਣ ਦੀ ਅਵਾਜ਼ ॥

ਮਟੀ, ਸਃ–ਮੜ੍ਹੀ, ਸਮਾਧ ॥

ਮੱਟੀ, ਸਃ–ਬਹੁਤ ਵੱਡਾ ਮਿੱਟੀ ਦਾ ਭਾਂਡਾ, ਪੱਤੀ ॥

ਮੱਟੀ ਲੋਹਾ, ਪੁ:-ਲੋਹੇ ਦੀ ਲਾਲ ਰੰਗੀ ਧਾਤ ॥

ਮਟੀਲਾ, ਪੁ:-ਮਿੱਟੀ ਦਾ ਮੁਨਾਰਾ ॥

ਮੱਟੂ, ਪੁ:- 'ਮੱਟ' ਵੇਖੋ ॥

ਮਠ, ਪੁ:-ਮੜ੍ਹੀ, ਸੰਨਿਆਸੀਆਂ ਦਾ ਡੇਰਾ, ਅਖਾੜਾ॥

ਮਠਤ, ਸ:-'ਮਿਠਾਸ' ਵੇਖੋ ॥

ਮਠਲਾ, ਪੁ:-ਮਿੱਟੀ ਦਾ ਕੱਚਾ ਭਾਂਡਾ ॥

ਮਠਲੂਣਾ, ਵਿ:-ਰਤਾ ਕੁ ਲੂਣ ਵਾਲਾ, ਥੋੜ੍ਹਾ ਸਲੂਣਾ ॥

ਮਠਾ, ਪੁ:-ਛੱਜਾ ਹੋਇਆ ਦਹੀਂ, ਗਾੜ੍ਹੀ ਛਾਹ ॥

ਮੱਠਾ, ਵਿ:-ਸੁਸਤ, ਢਿੱਲਾ, ਜੋ ਹੌਲੀ ਹੌਲੀ ਕੰਮ ਕਰੇ ॥
ਪੁ:—ਵੱਡੀ ਮੱਠੀ ॥

ਮਠਾਸ, ਸ:-'ਮਿਠਾਸ' ਵੇਖੋ ॥

ਮਠਿਆਈ, ਸ:-ਮਿੱਠੀ ਤਲੀ ਹੋਈ ਜਾਂ ਐਵੇਂ ਮਿੱਠੀ ਖਾਣ ਵਾਲੀ ਚੀਜ਼, ਖੰਡ, ਸੀਰਾ, ਸੀਰਨੀ ॥,

ਮੱਠੀ, ਸ:-ਖੁੱਲ੍ਹੇ ਘਿਉ ਵਿੱਚ ਤਲੀ ਹੋਈ ਮੈਦੇ ਦੀ ਰੋਟੀ ॥

ਮਠੂੰਨ, ਪੁ:-ਬੇ ਅਕਲ, ਅਹਿਮਕ, ਬੁੱਧੂ ॥

ਮਠੂਨੀ, ਸ:—ਮਿੱਟੀ ਦੀ ਮੁੱਠ ਭਰ ਕੇ ਘੁੱਟੀ ਹੋਈ ॥

ਮੰਡ, ਪੁ:—ਨਦੀ ਦੇ ਕੰਢੇ ਦੀ ਨੀਂਵੀਂ ਸਿੱਲ੍ਹੀ ਧਰਤੀ ॥

ਮੰਡਣ, ਪੁ:-ਦਲੀਲਾਂ ਦੇ ਕੇ ਸੱਚਾ ਸਾਬਤ ਕਰਨਾ॥

ਮੰਡਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-(ਕਪੜੇ ਨੂੰ) ਪਾਣ ਚਾੜ੍ਹਨਾ, (ਕਾਗਤ ਨੂੰ) ਪਾਣ ਚਾੜ੍ਹਨਾ, (ਕਾਗਤ ਨੂੰ) ਰਗੜ ਕਰਨਾ, ਚਿਪਚਿਪੀ ਚੀਜ਼ ਨਾਲ ਅਕੜਾਉਣਾ ॥

ਮੰਡਪ, ਪੁ:-ਛੱਪਰ, ਥੋੜ੍ਹੇ ਚਿਰ ਵਾਸਤੇ ਬਣਾਇਆ ਹੋਇਆ ਘਰ, ਮੰਦਰ ॥

ਮੰਡਲ, ਪੁ:-ਘੇਰਾ, ਗੁਲਾਈ, ਚੱਕਰ, ਵਲਗਣ, ਰਾਸ, ਵੱਡੀ ਮੰਡਲੀ ॥

ਮੰਡਲੀ, ਸ:-ਟੋਲੀ, ਕੱਠ, ਸਭਾ ॥

ਮੰਡਵਾ, ਪੁ:-'ਮੰਡਪ' ਵੇਖੋ ॥

ਮੰਡਾ, ਪੁ:-ਇਕ ਤਰਾਂ ਦੀ ਬਹੁਤ ਪਤਲੀ ਰੋਟੀ ॥

ਮੰਡਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਮੰਡਣ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਾਉਣਾ ॥

ਮੰਡਾਈ, ਸ:-ਮੰਡਣ ਦਾ ਕੰਮ ਜਾਂ ਮਜ਼ੂਰੀ ॥

ਮੰਡਾਸਾ, ਪੁ:-ਸਿਰ ਦੇ ਉੱਤੇ ਲਪੇਟਿਆ ਹੋਇਆ ਕਪੜੇ ਦਾ ਲੜ ॥

ਮੰਡਿਆਲ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦਾ ਕੁੱਤ, ਮੰਡੀ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਵਾਲਾ ॥

ਮੰਡੀ, ਸ:-ਕਿਸੇ ਖਾਸ ਜਿਨਸ ਦੇ ਵਿਕਣ ਦੀ ਥਾਂ, ਵੱਡਾ ਬਜ਼ਾਰ, ਇੱਕ ਪਹਾੜੀ ਰਿਆਸਤ ॥

ਮੰਢਵਾ, ਪੁ:-'ਮੰਡਲ' ਵੇਖੋ ॥

ਮੇਢਾ, ਪੁ:-ਕਪੜਿਆਂ ਦਾ ਜੋੜਾ ਜੋ ਵਿਆਹ ਵਿਚ ਕੁੜੀ ਦਾ ਪੇਉ ਮੁੰਡੇ ਦੀ ਮਾਂ ਨੂੰ ਦੇਂਦਾ ਹੈ ॥

ਮਢੋੜ, ਪੁ:-'ਮਧੋੜ' ਵੇਖੋ ॥

ਮਣ, ਪੁ:-ਚਾਲੀਆਂ ਸੇਰਾਂ ਦਾ ਤੋਲ ॥
ਸ:—ਖੂਹ ਦੇ ਮੂੰਹ ਉਤੇ ਥੰਨੀ, ਸੱਪ ਦੇ ਸਿਰ ਦੀ ਮਣੀ ਜਾ ਰਤਨ ॥

ਮਣ ਮਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਸੰਕਲਪ ਕਰਨਾ, ਧਰਮ ਅਰਥ ਦੇਣਾ, ਪੁੰਨ ਕਰਕੇ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਨੂੰ ਦੇਣਾ, ਚੁਲੀ ਪਾਉਣੀ ॥

ਮਣਸਾ, ਸ:-'ਮਨਸਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਮਣਸਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਚੁਲੀ ਪੁਆਉਣੀ, ਪੁੰਨ ਕਰਾਉਣਾ ।

ਮਣਸਾਂਤ, ਸ:—ਮਰਦ ਦਾ ਨਾਪ, ਸਾਢੇ ਤਿੰਨ ਹੱਥ (ਤਲਾਉ ਆਦਿਕ ਦੇ ਪਾਣੀ ਦੀ ਡੂੰਘਾਈ)॥

ਮਣਸਾਮਾਂ (ਵਾਂ), ਪੁ:-ਥੋੜਾ ਜੇਹਾ ਮੀਂਹ ਜਿਸ ਤੋਂ ਮਨੁੱਖ ਦੂਰਨੋਂ ਰਹਿ ਜਾਏ (ਬੁਰਾ ਸਗਨ), ਮਣਸਣ ਜੋਗਾ ਅਰਥਾਤ ਨਿਕੰਮੀ ਚੀਜ਼ ॥

ਮਣਹਾਸ, ਪੁ:-ਰਜਪੂਤਾਂ ਦੀ ਇੱਕ ਜਾਤ ॥

ਮਣਕਾ, ਪੁ:-ਮਾਲਾ ਦਾ ਦਾਣਾ, ਚਰਖੇ ਦੇ ਚੱਕਲੇ ਵਿੱਚ ਥੀੜ੍ਹੀ ਦੇ ਅੱਗੇ ਪਈ ਹੋਈ ਗੋਲ ਚੀਜ਼, ਪਿੱਠ ਦੀ ਹੱਡੀ ਦਾ ਉੱਪਰਲਾ ਹਿੱਸਾ ॥

ਮਣਤਾ, ਸ:-'ਮਨਤਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਮਣਾ (ਣਾਂ), ਵਿ:-ਮਣ ਵਾਲਾ (ਤ੍ਰਿ ਮਣਾ ਅਰਥਾਤ ਤਿੰਨ ਮਣ ਰੁਪਏ ਦਾ ਜਾਂ ਤਿੰਨ ਮਣ ਭਾਰ ਵੱਟਣ ਵਾਲਾ) ॥

ਮਣਾ ਕਣੀਆਂ, ਪੁ:-(ਬਹੁ:) ਕਈ ਮਣ, ਤੋਲ ਵਿਚ ਬਹੁਤ ॥

ਮਣਾਂ ਮੂੰਹ
ਮਣਾ ਮੂੰਹੀਂ } ਵਿ:-ਕਈ ਮਣ, ਬਹੁਤ ਸਾਰਾ ॥

ਮਣੀ, ਸ:-ਵੀਰਜ, ਰਤਨ, ਹੰਕਾਰ, ਹਉਮੈਂ ॥

ਮਤ, ਪੁ:-ਧਰਮ, ਮਜ਼ਬ, ਪਥ, ਅਕਲ, ਰਾਇ, ਮੰਤ ॥
ਕ੍ਰਿ:, ਵਿ:-ਨਾਂ, ਇਹ ਨਾਂ ਹੋਵੇ ਜੋ (ਮਤ ਉਹ ਆ ਜਾਵੇ) ॥

ਮਤ ਮਤਾਂਤਰ, ਪੁ:—ਅਨੇਕ ਮਤ ਜਾਂ ਪੰਥ ॥

ਮੱਤ, ਸ:—ਸਲਾਹ, ਸਿੱਖ (ਦੇਣਾ) ਸਮਝ, ਰਾ, ਖਿਆਲ ॥

ਮੱਤ ਹੀਣ (ਣਾ), ਵਿ:—ਬੇ ਅਕਲ, ਮੂਰਖ, ਬੁੱਧੂ ॥

ਮੱਤ ਮਾਰੀ ਜਾਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਅਕਲ ਜਾਂ ਹੋਸ਼ ਨ ਰਹਿਣੀ ॥

ਮੱਤ ਵਾਲਾ, ਵਿ:—ਸਮਝ ਦਾਰ, ਸਿਆਣਾ, ਚਤਰ ॥

ਮਤਹਿਤ, ਵਿ:—ਕਿਸੇ ਦੇ ਹੇਠਾਂ, ਤਾਬਿਆ, ਨੌਕ, ਅਧੀਨ ॥

ਮਤਨ, ਵਿਸਮਾਦਕ:—'ਮਤਾਂ' ਵੇਖੋ ॥

ਮਤਬਲ
ਮਤਬਲੀ
ਮਤਬਲੀਆ } 'ਮਤਲਬ' ਆਦਿਕ ਵੇਖੋ ॥

ਮਤ ਫੇਰ (ੜਾ), ਪੁ:—ਮੁਲਾਕਾਤ, ਟਾਕਰਾ, ਝਗੜਾ ॥

ਮੰਤ੍ਰ, ਮੰਤਰ, ਪੁ:—ਜਾਦੂ ਦਾ ਬਚਨ, ਪਵਿਤ੍ਰ ਬਾਣੀ, ਸਲਾਹ, ਵੇਦ ਵਾਕ ॥

ਮੰਤਰ ਚਲਾਉਣਾ, ਮੰਤਰ ਪੜ੍ਹਣਾ, ਮੰਤਰ ਮਾਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਮੰਤ੍ਰ ਪੜ੍ਹਕੇ ਜਾਦੂ ਕਰਨਾ ॥

ਮੰਤਰ ਜੰਤਰ, ਪੁ:—ਜਾਦੂ, ਟੂਣਾ ॥

ਮੰਤਰ ਦੇਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਚੇਲਾ ਬਨਾਉਣਾ, (ਗੁਰੂ ਦਾ) ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰਨਾ ॥

ਮੰਤਰੀ, ਮੰਤ੍ਰੀ, ਪੁ:—ਜੋ ਮੰਤ੍ਰ ਮਾਰੇ, ਜਾਦੂਗਰ, ਸਲਾਹ ਦੇਣ ਵਾਲਾ, ਵਜ਼ੀਰ ॥

ਮਤਰੇਆ, ਮਤਰੇਰਾ, ਮਤ੍ਰੇਆ, ਪੁ:, ਵਿ:—ਜਿਸ ਭਰਾ ਦੀ ਮਾਂ ਹੋਰ ਹੋਵੇ (ਭਰਾ)। ਵਿ:—ਜੋ ਸਕਾ ਨਾਂ ਹੋਵੇ (ਮਤਰੇਆ ਚਾਚਾ ਸਾਲਾ ਆਦਿਕ) ॥

ਮਤਰੇਈ, ਮਤ੍ਰੇਈ, ਸ:, ਵਿ:—ਜੋ ਸਕੀ ਨਹੀਂ, ਪੇਉ ਦੀ ਦੂਜੀ ਵਹੁਟੀ ॥

ਮਤਲਬ, ਪੁ:—ਅਰਥ, ਮਨੋਰਥ, ਅਸਲੀ ਕੰਮ, ਮਨਸਾ, ਪਰਜਨ, ਸਬੰਧ ॥

ਮਤਲਬ ਕੱਢਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਆਪਣਾ ਮਨੋਰਥ ਕਿਸੇ ਨਾਂ ਕਿਸੇ ਤਰਾਂ ਪੂਰਾ ਕਰ ਲੈਣਾ ॥

ਮਤਲਬ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਵੇਚਣਾ, ਸਸਤਾ ਵੇਚਣਾ, ਬਹੁਤੇ ਵਿਆਜ ਉੱਤੇ ਰੁਪਯਾ ਹੁਦਾਰ ਲੈਣਾ ॥

ਮਤਲਬ ਨਿਕਲਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਸਮਝ ਵਿੱਚ ਆਉਣਾ, ਮਨਸਾ ਪੂਰੀ ਹੋਣੀ ॥

ਮਤਲਬ ਦਾ ਯਾਰ, ਪੁ:—ਮਤਲਬੀ, ਗਾਹਕਾਰ ॥

ਮਤਲਬ ਰੱਖਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਵਾਸਤਾ ਜਾਂ ਸਾਂਝ ਰੱਖਣਾ ॥

ਮਤਲਬੀ, ਮਤਲਬੀਆ, ਵਿ:—ਜੋ ਆਪਣਾ ਹੀ ਮਤਲਬ ਪੂਰਾ ਕਰਨਾ ਚਾਹੇ ॥

ਮਤਲਬੀ ਯਾਰ, ਪੁ:—ਮਤਲਬੀ, ਗਾਹਕਾਰ ॥

ਮਤਲਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਜੀ ਜਾਂ ਦਿਲ ਕੱਚਾ ਹੋਣਾ ॥

ਮਤਵਾਲਾ, ਵਿ:—ਨਸ਼ਈ, ਮਸਤ, ਪਾਗਲ (ਹੋਣਾ, ਕਰਨਾ) ॥

ਮਤਾ, ਪੁ:—ਪੰਥ, ਸਲਾਹ, ਮੱਤ, ਕੱਠੇ ਮਿਲਕੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨਾ ॥

ਮਤਾ ਪਕਾਉਣਾ, ਮਤਾ ਮਤਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਰਲ ਕੇ ਸਲਾਹ ਕਰਨੀ, ਜੁਗਤਾਂ ਸੋਚਣੀਆਂ, ਸਭ ਦੀ ਇੱਕੋ ਰੈ ਹੋਣੀ, ਏਕਾ ਕਰਨਾ ॥

ਮਤਾਂ, ਵਿਸਮਯ:—ਇਹ ਨਾਂ ਹੋਵੇ ਜੋ, ਰੱਬ ਨਾਂ ਕਰੇ, ਸ਼ਾਇਦ ॥

ਮਤਾਹ; ਪੁ:—ਮਾਲ, ਅਸਬਾਬ, ਧਨ ॥

ਮਤਾਹੀ, ਸ:—ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦਾ ਧਾਰੀ ਦਾਰ ਕਪੜਾ ॥

ਮੱਤਾ ਹੋਇਆ, ਮੱਤਿਆ ਹੋਇਆ, ਵਿ:—ਮਸਤ, ਮਗਨ, ਰੱਤਾ ਜਾਂ ਰਸਿਆ ਹੋਯਾ ॥

ਮਤਾਬ, ਪੁ:—ਹੈਦ, ਚਮਕਣ ਵਾਲਾ ॥

ਮਤਾਬੀ, ਸ:—ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦੀ ਅਸਤ ਬਾਜ਼ੀ ॥

ਮਤਾਲਬ
ਮਤਾਲਬੀ } 'ਮਤਲਬ' ਆਦਿਕ ਵੇਖੋ ॥

ਮਤੀਰਾ, ਪੁ:—ਤਰਬੂਜ਼, ਹਦਵਾਣਾ ॥

ਮਤੀਰੀ, ਸ:—ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦਾ ਵੱਡਾ ਲੰਮਾ ਹਦਵਾਣਾ ॥

ਮਤੇਆ, ਪੁ:
ਮਤੇਈ, ਸ:
ਮਤੇਰ, ਸ: } 'ਮਤ੍ਰੇਆ', 'ਮਤ੍ਰੇਈ' ਵੇਖੋ ॥

ਮਥ, ਪੁ:, ਸ:—ਸਲਾਹ, ਮਤਾ, ਜੁਗਤ, ਦਲੀਲ ॥

ਮਥਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਸਲਾਹ ਦੇਣੀ, ਥਾਪਣਾ, ਸੋਚਣਾ, ਫੈਸਲਾ ਕਰਨਾ ॥

ਮਥਰੋੜ (ਤਾ), ਪੁ:—'ਮਰਤੋੜ' ਵੇਖੋ ॥

ਮੱਥਾ, ਪੁ:—ਸਿਰ ਦਾ ਸਾਮ੍ਹਣਾ ਉਤਲਾ ਚੌੜਾ ਪਾਸਾ, ਮਸਤਕ ॥

ਮੱਥਾ ਸੜਿਆ, ਪੁ:
ਮੱਥਾ ਸੜੀ, ਸ: } ਤੀਮਤਾਂ ਦੀ ਇੱਕ ਗਾਲ੍ਹੀ ਜੋ ਬਾਲਾਂ ਨੂੰ ਦੇਂਦੀਆਂ ਹਨ ॥

ਮੱਥਾ ਸਾੜਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—'ਮੱਥਾ ਡੰਮ੍ਹਣਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਮੱਥਾ ਚਿੱਤਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਨਵਰਨੀ ਇਸਤ੍ਰੀ ਦੇ ਮੱਥੇ ਉੱਤੇ ਤਾਰੇ ਲਾਉਣੇ ॥

ਮੱਥਾ ਜੋੜਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—'ਮੱਥਾ ਡਾਹੁਣਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਮੱਥਾ ਟੇਕਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਮੱਥਾ ਨਿਵਾਕੇ ਵੱਡੇ ਦਾ ਮਾਣ ਕਰਨਾ, ਸਦਾ ਲਈ ਤਿਆਗਣਾ ॥

ਮੱਥਾ ਠਣਕਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਮੱਥਾ ਫੜਕਣ ਨਾਲ ਕੁਝ ਖ਼ਰਾਬੀ ਦਿੱਸਣੀ ॥

ਮੱਥਾ ਡੰਮ੍ਹਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਮਾੜੀ ਮੋਟੀ ਚੀਜ਼ ਦੇ ਕੇ ਮਗਰੋਂ ਲਾਹੁਣਾ ॥

ਮੱਥਾ ਡਾਹੁਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਟਾਕਰਾ ਕਰਨਾ, ਸਾਮ੍ਹਣੇ ਹੋਕੇ ਲੜਨਾ ॥

ਮੱਥਾ ਪਿੱਟਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਦੁਹੱਥੜਾਂ ਸਿਰ ਤੇ ਮਾਰਨੀਆਂ, ਬਿਰਲਾਪ ਕਰਨਾ ॥

ਮੱਥਾ ਪਿੱਟਣੀ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—'ਮੱਥਾ ਡੰਮ੍ਹਣਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਮੱਥਾ ਫੜਕੇ ਬਹਿ ਜਾਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਬਹੁਤ ਸਿਰ ਦੁਖਣਾ, ਆਸ ਨਾ ਰਹਿਣੀ ॥

ਮੱਥਾ ਰਗੜਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਮਿੰਨਤਾਂ ਤਰਲੇ ਕਰਨਾ ॥

ਮੱਥਾ ਲਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਮਿਲਣਾ, ਨਾਲ ਭੇਟਣਾ, ਸਾਂਝ ਕਰਨੀ ॥

ਮੱਥੇ ਤੇ ਲਿਖਿਆ ਹੋਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਕਿਸਮਤ ਜਾਂ ਪਰਾਲਬਧ ਵਿੱਚ ਹੋਣਾ ॥

ਮੱਥੇ ਪਿੱਟਣੀ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—'ਮੱਥਾ ਡੰਮ੍ਹਣਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਮੱਥੇ ਮਾਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਕੋਈ ਚੀਜ਼ ਨਿਕੰਮੀ ਸਮਝ ਕੇ ਦੇਣ ਵਾਲ ਨੂੰ ਬੇਪਰਵਾਹੀ ਨਾਲ ਮੋੜ ਦੇਣੀ ॥

ਮੱਥੇ ਲੱਗਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਮੂੰਹ ਵੇਖਣਾ, ਮਿਲਣਾ, ਉਂਜ ਲੱਗਣਾ ॥

ਮੱਥੇ ਲਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਮਿਲਣਾ, ਮਿਲਣ ਦੇਣਾ, ਵੇਖਣਾ ॥

ਮੱਥੇ ਵੱਟ ਪਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਰੁੱਸ ਜਾਣਾ, ਗੁੱਸੇ ਹੋਣਾ ॥

ਮਥੀਰਾ, ਪੁ:—ਹਦਵਾਣਾ, ਤਰਬੂਜ਼, ਮਤੀਰਾ ॥

ਮਥੁਨ, ਪੁ:-'ਮਥੁਨ' ਵੇਖੋ ॥

ਮਦ, ਸ:, ਪੁ:-ਸ਼ਰਾਬ, ਨਸ਼ਾ, ਅਮਲ ॥

ਮਦ ਮਾਤ (ਤਾ), ਵਿ:-ਨਸ਼ਈ, ਮਸਤ, ਬੇ ਹੋਸ਼ ॥

ਮੰਦ, ਪੁ:—ਹੁਨਰ, ਉਸਤਾਦੀ, ਭੈੜ, ਸਸਤਾ ਹੋਣਾ, ਬੁਰ, ਵਾਲਾ (ਅਕਲ ਮੰਦ = ਅਕਲ ਵਾਲਾ) ॥

ਵਿ:-ਥੋੜਾ, ਹਲਕਾ, ਸੁਸਤ, ਹੌਲਾ, ਨਰਮ ॥

ਮੰਦ ਮੰਦ, ਕ੍ਰਿ:, ਵਿ:-ਹੌਲੀ ਹੌਲੀ, ਆਸਤੇ, ਸਹਿਜੇ ॥

ਮਦਊ, ਪੁ:-ਘੋੜੇ ਦੀ ਪਿੱਠ ਜਿਥੇ ਕਾਠੀ ਪੈਂਦੀ ਹੈ ॥

ਮੱਦਦ, ਸ:-ਸਹਾਇਤਾ, ਸਹਾਰਾ, ਹਮੈਤ ॥

ਮੰਦਰ, ਪੁ:-ਘਰ, ਭਵਨ, ਮਹਿਲ, ਪਵਿਤ੍ਰ ਥਾਂ, ਸਰੀਰ ॥

ਮਦਰਸਾ
ਮਦਰੱਸਾ } ਪੁ:-ਮੁੰਡਿਆਂ ਜਾਂ ਕੁੜੀਆਂ ਦੇ ਪੜ੍ਹਨ ਦੀ ਥਾਂ ॥

ਮਦਰਾ, ਸ:-ਸ਼ਰਾਬ, ਨਸ਼ਾ, ਅਮਲ ॥

ਮਦਰਾ ਪਾਣ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਸ਼ਰਾਬ ਪੀਣਾ ॥

ਮਦਰਾ ਪਾਨੀ, ਪੁ:—ਜੋ ਮਦਰਾ ਪੀਵੇ, ਸ਼ਰਾਬੀ ॥

ਮੰਦਲ, ਪੁ:-ਵਡਾ ਭਾਰਾ ਢੋਲ, ਇੱਕ ਰੁੱਖ ॥

ਮੰਦਲੀਆ, ਪੁ:—ਮੰਦਲ ਵਜਾਉਣ ਵਾਲਾ ॥

ਮੰਦਵਾੜਾ, ਪੁ:—ਚੀਜ਼ਾਂ ਦਾ ਭਾਉ ਸਸਤਾ ਹੋਣਾ ॥

ਮਦਾ, ਸ:—ਵਡਿਆਈ, ਤਰੀਫ਼, ਉਸਤਤ ॥

ਮੰਦਾ, ਵਿ:—ਬੁਰਾ, ਭੈੜਾ, ਖਰਾਬ, ਕੁਕਰਮੀ, ਨਿਕੰਮਾ, ਸਸਤਾ, ਥੋੜਾ ॥

ਪੁ:—ਬੁਰਾਇਤ, ਵਿਕਰੀ ਨਾ ਹੋਣੀ ॥

ਮਦਾਰ, ਪੁ:—ਰਾਖਾ, ਸਹਾਇਕ, ਹਮੈਤੀ ॥

ਮਦਾਰੀ, ਸ:-ਮਦੱਤ, ਸਹਾਇਤਾ, ਹਮੈਤ ॥

ਮਦਾਨ, ਪੁ:—ਖੁੱਲ੍ਹੀ ਪੱਧਰੀ ਥਾਂ, ਅਖਾੜਾ, ਰਣ ॥

ਮਦਾਨ ਹੋਣਾ
ਮਦਾਨ ਜਾਣਾ } ਕ੍ਰਿ:—ਝਾੜੇ ਜਾਣਾ ॥

ਮਦਾਨ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਵਾਹ ਕੇ ਜ਼ਮੀਨ ਨਾਲ ਮੇਲ ਦੇਣਾ, ਲੜਾਈ ਕਰਨਾ ॥

ਮਦਾਨ ਮਾਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਲੜਾਈ ਜਿੱਤਣਾ ॥

ਮਦਾਨ ਵਿੱਚ ਆਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਲੜਨ ਨੂੰ ਬਾਹਰ ਨਿਕਲਣਾ ॥

ਮਦਾਨੀ, ਸ:-ਜਲੇਬੀਆਂ ਬਨਾਉਣ ਵਾਸਤੇ ਮੈਦਾ, ਘੋਲ ਕੇ ਖਮੀਰਾ ਕੀਤਾ ਹੋਇਆ ॥

ਵਿ:—ਮਦਾਨ ਦਾ ॥

ਮਦਾਰ, ਪੁ:—ਇਕ ਮੁਸਲਮਾਨ ਪੀਰ, 'ਮੁਦਾਰ' ਭੀ ਵੇਖੋ ॥

ਮਦਾਰਣ, ਸ: / **ਮਦਾਰੀ,** ਪੁ: } ਜੋ ਮਦਾਰ ਨੂੰ ਮੰਨੇ, ਜਾਦੂਗਰ, ਹੱਥ ਨਾਟਕ ਦੇ ਤਮਾਸ਼ੇ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ॥

ਮਦੀਨ, ਸ:—ਜਨਾਨੀ ਦੀ ਜਾਤ (ਕਿਸੇ ਜਨੌਰ ਦੀ) ॥

ਮਦੀਲ / **ਮੰਦੀਲ** } ਸ:—ਇੱਕ ਬਰੀਕ ਮਲਮਲ ਦੀ ਜਾਂ ਤਿੱਲੇ ਵਾਲੀ ਰੇਸ਼ਮੀ ਵੱਡੀ ਸਾਰੀ ਪਗੜੀ ॥

ਮੰਦੀਲਰਾ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਵੱਡਾ ਸਾਰਾ ਢੋਲ ॥

ਮੰਦੀਲਾ, ਪੁ:—ਵੱਡਾ ਸਾਰਾ ਢੋਲ, ਵੱਡਾ ਤਾਂਬੇ ਦਾ ਪਿਆਲਾ ॥

ਮੰਦੂ, ਪੁ:—ਬੁਰਾਇਣ, ਵਿਕਰੀ ਨਾ ਹੋਣੀ ॥

ਮੰਦੂਲਾ, ਪੁ: / **ਮੰਦੂਲੀ,** ਸ: } ਲੋ: । ਕੰਬਲ, ਪੁਰਾਣੀ ਗੋਦੜੀ ॥

ਮੰਦੇਰਾ, ਪੁ:—ਮੰਦਾ, ਬੁਰ, ਕਾਲ ।
ਵਿ:—ਸਸਤਾ, ਨਿਕੰਮਾ ॥

ਮੰਦੇਰਾ ਸਮਾ, ਪੁ:—ਜਦੋਂ ਚੀਜ ਦੀ ਥੁੜ ਹੋਵੇ ਜਾਂ ਵਿਕਰੀ ਨਾ ਹੋਵੇ ॥

ਮਧ, ਸ:-'ਮਦ' ਵੇਖੋ ॥

ਮੱਧ, ਪੁ:—ਵਿਚਲਾ ਹਿੱਸਾ ॥
ਅਵ:—ਗੱਭੇ, ਵਿਚਕਾਰ ॥

ਮਧਸੂਦਨ, ਪੁ:—ਮਧੂ ਰਾਖਸ਼ ਦੇ ਮਾਰਨ ਵਾਲਾ, ਵਿਸ਼ਨੂ ਜੀ ॥

ਮੱਧਕ, ਸ:—ਇੱਕ ਅਮਲ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਕਈ ਨਸ਼ੇ ਪੈਂਦੇ ਹਨ ॥

ਮੱਧਣਾ / **ਮੰਧਣਾ** } ਕ੍ਰਿ:—'ਮਿੱਧਣਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਮੱਧਮ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦੀ ਸਤਾਰ ॥
ਵਿ:—ਵਿਚਲੇ ਮੇਲ ਦਾ, ਸੁਸਤ, ਮਾਸਾ, ਆਮ ॥

ਮਧਰਾ, ਵਿ:—ਛੋਟੇ ਕੱਦ ਦਾ, ਬ੍ਰਾਹਮਣਾਂ ਦੀ ਇੱਕ ਜਾਤ ॥

ਮਧਾਣਾ, ਪੁ:—ਵੱਡੀ ਮਧਾਣੀ, ਇੱਕ ਘਾਹ ਜਿਸ ਦਾ ਫੁੱਲ ਮਧਾਣੀ ਦੀ ਸ਼ਕਲ ਦਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ॥

ਮਧਾਣੀ, ਸ:-ਜਿਸ ਚੀਜ ਨਾਲ ਦੁੱਧ ਦਹੀਂ ਆਦਿਕ ਰਿੜਕਦੇ ਹਨ ॥

ਮਧੁਰ, ਵਿ:—ਮਿੱਠਾ, ਮਨ ਭਾਉਂਦਾ, ਜੋ ਕੰਨਾਂ ਨੂੰ ਚੰਗਾ ਲੱਗੇ (ਰਾਗ) ॥

ਮਧੂਕੜੀ, ਸ:—ਰੋਟੀ (ਸਾਧਾਂ ਦੀ ਬੋਲੀ) ॥

ਮਧੋੜ / **ਮਧੇੜ** } ਪੁ:—ਟੋਪੀ ਜਾਂ ਪੱਗ ਦੇ ਉੱਪਰ ਬੰਨ੍ਹਣ ਵਾਲਾ ਸਿਰ ਦਾ ਕਪੜਾ, ਇੰਨੂੰ ॥

ਮਧੋਲਣਾ, / **ਮੰਧੋਲਣਾ (ਨਾ)** } ਕ੍ਰਿ:—ਹੱਥਾਂ ਨਾਲ ਮਲਣਾ, ਖਰਾਬ ਕਰਨਾ, ਬੁਰੀ ਤਰਾਂ ਵਰਤਣਾ (ਕਪੜਾ, ਕਾਗਤ ਆਦਿਕ) ॥

ਮਨ, ਪੁ:—ਸੰਕਲਪ ਵਾਲੀ ਸ਼ਕਤੀ, ਆਤਮਾ, ਦਿਲ, ਜੀ ॥

ਮਨ ਚਲਾ, ਵਿ:—ਬਹਾਦਰ, ਜਿਗਰੇ ਵਾਲਾ ॥

ਮਨ ਦੀਆਂ ਖੇਪਾਂ ਲੱਦਣੀਆਂ
ਮਨ ਦੇ ਲੱਡੂ ਭੋਰਨਾ } ਕ੍ਰਿ:—ਝੂਠੇ ਖਿਆਲ ਕਰਨਾ ॥

ਮਨ ਦੀ ਮਨ ਵਿੱਚ ਰਹਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਇਛਿਆ ਪੂਰੀ ਨਾਂ ਹੋਣੀ ॥

ਮਨ ਦੀ ਮੌਜ, ਸ:—'ਮਨ ਮੌਜ' ਵੇਖੋ ॥

ਮਨ ਪਸਿੰਦ, ਵਿ:—ਜੋ ਮਨ ਨੂੰ ਭਾਵੇ ॥

ਮਨ ਬੁਰਾ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਗਮ ਕਰਨਾ ॥

ਮਨ ਭਰ ਆਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਰੋਣ ਨੂੰ ਤਿਆਰ ਹੋਣਾ ॥

ਮਨ ਭਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਰੱਜ ਆ ਜਾਣਾ, ਤ੍ਰਿਸ਼ਨਾ ਨਾਂ ਰਹਿਣੀ ॥

ਮਨ ਭਾਉਣਾ
ਮਨ ਭਾਉਂਦਾ } ਵਿ:—ਜੋ ਮਨ ਨੂੰ ਭਾਵੇ ॥

ਮਨ ਮਾਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਧੀਰਜ ਜਾਂ ਸੰਤੋਖ ਕਰਨਾ, ਸਹਿਣਾ ॥

ਮਨ ਮਿਲਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਏਕਾ ਹੋਣਾ, ਇੱਕੋ ਖਿਆਲ ਹੋਣਾ ॥

ਮਨ ਮੁਖ, ਵਿ:—ਜੋ ਗੁਰੂ ਦਾ ਉਪਦੇਸ਼ ਨਾਂ ਮੰਨੇ, ਆਪ ਹੁਦਰਾ ॥

ਮਨ ਮੋਹਨ, ਵਿ:—ਜੋ ਦਿਲ ਨੂੰ ਖਿੱਚੇ, ਪਿਆਰਾ ॥

ਮਨ ਮੌਜ, ਸ:—ਖੁਸ਼ੀ, ਮਰਜੀ, ਦਲੀਲ, ਅਨੰਦ ॥

ਮਨ ਮੌਜੀ, ਵਿ:—ਆਪ ਹੁਦਰਾ, ਜੋ ਆਪਣੇ ਮਨ ਦੀ ਮਰਜੀ ਕਰੇ ॥

ਮਨ ਲੈਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਮਨ ਮੋਹਣਾ, ਦੂਜੇ ਦੇ ਦਿਲ ਦੀ ਬੁੱਝਣਾ ॥

ਮਨ ਵਿੱਚ ਆਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਸੁੱਝਣਾ, ਦਲੀਲ ਫੁਰਨੀ ॥

ਮਨੋਂ, ਪੁ:—ਮੋਟੀ ਰੋਟੀ, ਰੋਟ ਜਿਸ ਦੀ ਸੁੱਖਣਾ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇ ॥

ਮਨਸਾ, ਸ:—ਮਰਜੀ, ਚਾਹ, ਇਰਾਦਾ, ਮਨੋਰਥ, (ਪੂਰੀ ਕਰਨੀ) ॥

ਮਨ੍ਹਾ
ਮਨ੍ਹਾਂ } ਪੁ:—ਖੇਤ ਵਿੱਚ ਰੁੱਖਾਂ ਦੀਆਂ ਟਾਹਣੀਆਂ ਦਾ ਉੱਚਾ ਖੜਾ ਜਿਸ ਉੱਤੇ ਫਸਲਾਂ ਦਾ ਰਾਖਾ ਬਹਿੰਦਾ ਹੈ, ਕਿਸੇ ਕੰਮ ਤੋਂ ਹਟਕਣਾ ਜਾਂ ਵਰਜਣਾ (ਮਨ੍ਹਾ ਕਰਨਾ) ॥

ਮਨਹੋਣਿਆਂ, ਪੁ:—ਸੁੱਧ ਨਾਂ ਹੋਣਾ ॥

ਮਨਕਤੀਆਂ, ਸ:, (ਬਹੁ:) ਘਣੀ ਮਨ, ਬਹੁਤ ਸਾਰੀ (ਚੀਜ) ॥

ਮਨਕਥੀ, ਸ:—ਬੇ ਢੰਗੀ ਤਰਾਂ ਬਣਾਈ ਹੋਈ ਜਾਂ ਲਿਖੀ ਹੋਈ ਚੀਜ ॥

ਮਨਕੋੜਾ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਬੂਟਾ ਜਿਸ ਦੀ ਜੜ ਦੀ ਫਿੱਤੀ ਮੱਛੀਆਂ ਨੂੰ ਦੇਂਦੇ ਹਨ ॥

ਮਨੱਕਾ, ਪੁ:—ਸੁੱਕਾ ਹੋਇਆ ਮੋਟਾ ਅੰਗੂਰ ॥

ਮਨਖੱਟੂ, ਪੁ:, ਵਿ:—'ਮੱਟੂ' ਵੇਖੋ ॥

ਮਨੱਖਾ, ਵਿ:—'ਮਨਾਖਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਮਨਜੂਰ, ਵਿ:—ਮੰਨਿਆ ਹੋਇਆ, ਕਬੂਲ ਕੀਤਾ ਹੋਇਆ ॥

ਮਨਜੂਰੀ, ਸ:—ਮੰਨ ਲੈਣਾ, ਹੁਕਮ, ਆਗਿਆ ॥

ਮਨਜੂਰੀਦੀ ਨੌਕਰੀ, ਸਃ—ਜਿਸ ਨੌਕਰੀ ਮਗਰੋਂ ਸਰਕਾਰੀ ਹੁਕਮ ਨਾਲ ਪਿਨਸ਼ਨ ਮਨਜੂਰ ਹੋ ਚੁੱਕੀ ਹੈ ॥

ਮੰਨਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਰੋਝਿ ਰੱਖਣਾ, ਆਦਰ ਕਰਨਾ, ਆਖੇ ਲੱਗਣਾ, ਵਸਾਹ ਕਰਨਾ, ਮਿਥਣਾ, ਦੂਏ ਦਾ ਹੁਦਾਰ ਲਾਹੁਣ ਦਾ ਕਰਾਰ ਕਰਨਾ, ਸੁੱਖਣਾ, ਸੁਲ੍ਹਾ ਕਰਨੀ ॥

ਮੰਨਤ, ਸਃ—ਸੁੱਖਣਾ, ਮੰਨ ਲੈਣਾ, ਦੂਏ ਦਾ ਹੁਦਾਰ ਲਾਹੁਣ ਦਾ ਕਰਾਰ ॥

ਮੰਨਤਾ, ਸਃ—ਸੁੱਖਣਾ, ਮੰਨੀ ਹੋਈ ਗੱਲ, ਇਕਰਤ ॥

ਮਨਤਾਰੂ, ਪੁਃ—ਜੋ ਤਰ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ ॥

ਮਨਗਾਹ, ਵਿਃ—ਚੱਕੀ ਦਾ ਪੁੜ ਜੋ ਰਾਹਿਆ ਨਹੀਂ ਗਿਆ ॥

ਮਨਾ, ਪੁਃ-ਵਿਃ—ਰੋਕ, ਜਿਸ ਕੰਮ ਦੇ ਕਰਨ ਦਾ ਹੁਕਮ ਨਹੀਂ, ਧਰਮ ਦੇ ਬਿਰੁੱਧ, ਨਾਲੇ 'ਮਨ੍ਹਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਮਨਾ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿਃ-ਹਟਕਣਾ,ਵਰਜਣਾ,ਰੋਕਣਾ ॥

ਮਨਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਰੁੱਠ ਨੂੰ ਖੁਸ਼ ਕਰਨਾ, ਜ਼ੋਰ ਪਾ ਕੇ ਆਪਣੀ ਮਰਜ਼ੀ ਪੂਰੀ ਕਰਾਉਣਾ, ਨਾਉਂ ਲੈਣਾ ॥

ਮਨਾਹੀ, ਸਃ—ਰੋਕ, ਬਾਧਾ, ਨਾਂ ਕਰਨ ਦਾ ਹੁਕਮ ॥

ਮਨਾਖਾ, ਵਿਃ—ਜੋ ਅੱਖਾਂ ਹੁੰਦਿਆਂ ਵੇਖ ਨਾਂ ਸੱਕੇ, ਜਿਸ ਦੀ ਨੀਝ ਖਰਾਬ ਹ, ਅਨ੍ਹਾ ॥

ਮਨਾਮਨੀ, ਵਿਃ—ਜੋ ਦਿਲੋਂ ਵਿਰੋਧੀ ਹੋਵੇ ॥

ਮਨਾਮੁਨੀ, ਪੁਃ—ਵੈਰ, ਵਿਰੋਧ, ਕੀਨਾ ॥

ਮੰਨਿਆ ਦੰਨਿਆ
ਮੰਨਿਆ ਪਰਵੰਨਿਆ } ਵਿਃ—ਅਕਲ ਅਤੇ ਨੇਕੀ ਲਈ ਮਸ਼ਹੂਰ, ਜਿਸ ਦਾ ਆਦਰ ਸਭ ਕਰਨ ॥

ਮਨਿਆਰ, ਪੁਃ—ਸ਼ੀਸ਼ੇ ਦੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਮੋਤੀ ਖਰਾਉਣੇ ਆਦਿਕ ਵੇਚਣ ਵਾਲਾ ॥

ਮਨਿਆਰੀ, ਸਃ—ਸ਼ੀਸ਼ਾ ਮੋਤੀ ਆਦਿਕ, ਮਨਿਆਰ ਦਾ ਸੌਦਾ ॥

ਮਨੀ, ਸਃ—ਵੀਰਜ, ਰਤਨ, ਹੰਕਾਰ, ਹਉਮੈਂ ॥

ਮਨੀ ਆਡਰ
ਮਨੀ ਆਰਡਰ } ਪੁਃ—ਡਾਕ ਖਾਨੇ ਦੀ ਰਾਹੀਂ ਜੋ ਰਕਮ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਭੇਜੀ ਜਾਵੇ॥

ਮੰਨੀ, ਸਃ—ਮੋਟੀ ਰੋਟੀ, ਰੋਟੀ (ਫ਼ਕੀਰਾਂ ਦੀ ਬੋਲੀ) ॥

ਮਨੀਦਰ, ਪੁਃ—ਕਿਸੇ ਜਮਾਤ ਦਾ ਮੁਖੀਆ ਮੁੰਡਾ ॥

ਮਨੀਦਰੀ, ਸਃ—ਮਨੀਦਰ ਦਾ ਕੰਮ ਜਾਂ ਰੁੱਤਾ ॥

ਮਨੁੱਖ
ਮਨੁੱਛ } ਪੁਃ—ਆਦਮੀ, ਬੰਦਾ, ਜਣਾ, ਪੁਰਖ, ਮਰਦ ॥

ਮਨੂਆ, ਪੁਃ—ਮਨ, ਦਿਲ, ਬਾਦਰ ॥

ਮਨੂਰ, ਪੁਃ—ਲੋਹੇ ਦੀ ਮੈਲ, ਸੜੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਇੱਟਾਂ ਆਦਿਕਾਂ ਦਾ ਛਿੱਕਾ ॥

ਮਨੇ
ਮਨੇ ਕਰਨਾ } 'ਮਨਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਮੰਨੋ / ਮੰਨੋਂ, ਸਃ—ਬਿਮਾਰੀ, ਰੋਗ, ਪੀੜ, ਦੁੱਖ ॥

ਮਨੋਹਰ, ਵਿਃ—ਜੋ ਦਿਲ ਨੂੰ ਖਿੱਚ ਲਵੇ, ਸੋਹਣਾ, ਬਹੁਤ ਸੁੰਦਰ ॥

ਮਨੋਰਥ, ਪੁਃ—ਖ਼ਾਹਿਸ਼, ਪਰੋਜਨ, ਚਾਹ, ਲਾਲਸਾ, ਮਰਜ਼ੀ ॥

ਮਨੌਤ, ਸਃ—ਮੰਨਤ, ਮੰਨਣ ਦਾ ਕੰਮ, ਲਿਹਾਜ਼ ॥

ਮਨੌਤੀ, ਸਃ—ਦੂਜੇ ਦੀ ਥਾਂ ਆਪ ਰਕਮ ਦੇਣ ਦਾ ਕਰਾਰ ॥

ਮਪਤ, ਸਃ—ਮਾਫ਼, ਮਿਨਤੀ ॥

ਮਬਾਫ਼, ਪੁਃ—ਮੁਸਲਮਾਨੀਆਂ ਦੇ ਸਿਰ ਦੇ ਵਾਲ ਪਿੱਛੋਂ ਖੰਨ੍ਹਣ ਵਾਲਾ ਕਪੜੇ ਦਾ ਫੌਂਦਾ ॥

ਮਮਟੀ / ਮੱਮਟੀ, ਸਃ—ਛੱਤ ਉੱਤੇ ਬਣਿਆ ਹੋਯਾ ਨਿੱਕਾ ਚੁਬਾਰਾ, ਪੌੜੀਆਂ ਦੇ ਉੱਪਰਲੀ ਛੱਤ, ਮੌਂਟੀ ॥

ਮਮਤਾ / ਮੱਮਤਾ, ਸਃ—ਮੋਹ, ਉਲਾਦ ਦਾ ਪਿਆਰ, ਆਦਰ, ਲੋਭ, ਅਪਣੱਤ ॥

ਮੰਮਾ, ਪੁਃ—'ਮ' ਅੱਖਰ, ਥਣ, ਜਨਾਨੀ ਦੀ ਛਾਤੀ ਵਿੱਚੋਂ ਦੁੱਧ ਨਿਕਲਣ ਦੀ ਥਾਂ, ਮੁਸਲਮਾਨ ॥

ਮਮਾਣ, ਪੁਃ—ਪਰਾਹੁਣਾ, ਜੁਆਈ ॥

ਮਮਾਣੀ, ਸਃ—ਪਰਾਹੁਣੇ ਦੀ ਖ਼ਾਤਰ, ਜ਼ਿਆਫ਼ਤ ॥

ਮਮਿਆਉਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਬਕਰੀ ਜਾਂ ਭੇਡ ਦੇ ਬੱਚੇ ਦਾ ਬੋਲਣਾ, ਚੀਕਣਾ, ਖਿਲਖਿਲਾਉਣਾ, ਫ਼ਰਿਆਦ ਕਰਨਾ ॥

ਮਮਿਆਈ, ਸਃ—ਮਨੁੱਖ ਦੇ ਸਰੀਰ ਵਿੱਚੋਂ ਕੱਢੀ ਹੋਈ ਇਕ ਦੁਆ ॥

ਮਮੀਰਾ (ਰਾਂ), ਪੁਃ—ਸੁਰਮੇ ਵਿੱਚ ਪਾਉਣ ਵਾਲੀ ਇਕ ਦੁਆ ॥

ਮਮੀਰੀ, ਸਃ—ਇੱਕ ਪਹਾੜੀ ਬੂਟੀ ॥

ਮਮੂਲ, ਪੁਃ—ਦਸਤੂਰ, ਰੀਤ, ਨੇਮ ॥

ਮਮੂਲੀ, ਵਿਃ—ਸਧਾਰਣ, ਆਮ ॥

ਮਮੇਸੀ ਸਃ—(ਬਹੁਃ) ਬਵਾਸੀਰ ਦਾ ਮਹੁਕਾ ॥

ਮਮੇਸੀਆ, ਪੁਃ—ਜਿਸ ਨੂੰ ਬਵਾਸੀਰ ਹੋਵੇ ॥

ਮਮੋਲਾ, ਪੁਃ—ਸੋਹਣੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਵਾਲਾ ਇੱਕ ਪੰਛੀ ॥

ਮਮੋਲੀ, ਸਃ—'ਪੀਲਕ' ਵੇਖੋ, ਮਮੋਲੇ ਦੀ ਮਦੀਨ ॥

ਮਰਸੀਹਾ, ਪੁਃ—ਉਹ ਕਵਿਤਾ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਮੋਏ ਹੋਏ ਜਾਂ ਸ਼ਹੀਦ ਦੇ ਹਾਲ ਦਰਦ ਨਾਲ ਬਿਆਨ ਕੀਤੇ ਹੋਣ, ਹਸਨ ਅਤੇ ਹੁਸੈਨ ਦੇ ਸੋਗ ਦੇ ਗੀਤ (ਪੜ੍ਹਨਾ) ॥

ਮਰਸੀਹਾ ਖ਼ਾਂ, ਪੁਃ—ਮਰਸੀਹੇ ਪੜ੍ਹਨ ਵਾਲਾ ॥

ਮਰਸੀਹਾ ਖ਼ਾਨੀ, ਸਃ—ਮਰਸੀਹੇ ਪੜ੍ਹਨਾ ॥

ਮਰਹਮ, ਸਃ—'ਮੱਲ੍ਹਮ' ਵੇਖ ॥

ਮਰਹਾਈ, ਸਃ—ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦੀ ਗੋਂਦ ॥

ਮਰਹੋਤ੍ਰਾ, ਪੁਃ—ਖਤ੍ਰੀਆਂ ਦਾ ਇੱਕ ਗੋਤ ॥

ਮਰਕੇ, ਕ੍ਰਿ:, ਵਿ:—ਖੜ੍ਹੇ ਔਖੇ ਹੋਕੇ, ਮਸਾਂ ਮਸਾਂ ॥

ਮਰਖਾਈ, ਸ:—ਚੋਰ ਪਕੜਨ ਵਾਲੇ ਨੂੰ ਜੋ ਇਨਾਮ ਮਿਲੇ ॥

ਮਰਗ
ਮਰਗੜੀ } ਸ:—ਮੌਤ, ਕਾਲ ॥

ਮਰਗਾਨ, ਪੁ:—ਹਰਨ ਦੀ ਖੱਲੜੀ ॥

ਮਰਚ, ਸ:—'ਮਿਰਚ' ਵੇਖੋ ॥

ਮਰਜ, ਸ:—ਰੋਗ, ਬਿਮਾਰੀ ॥

ਮਰਜੰਗ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦਾ ਬਾਜਾ ॥

ਮਰਜਾਦ, ਪੁ:
ਮਰਜਾਦਾ, ਸ: } ਨੇਮ, ਦਸਤੂਰ, ਰੀਤ, ਪਦਵੀ, ਬੀ, ਜੁਗਤ ॥

ਮਰ ਜਾਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—'ਮਰਨਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਮਰਜ਼ੀ, ਸ:—ਇੱਛਿਆ, ਖੁਸ਼ੀ, ਚੋਣ, ਮਤਲਬ, ਸਲਾਹ ॥

ਆਪਣੀ ਮਰਜ਼ੀ, ਕ੍ਰਿ:, ਵਿ:—ਆਪੇ, ਕਿਸੇ ਤੋਂ ਪੁੱਛੇ ਬਿਨਾ ॥

ਮਰਜ਼ੀ ਮਿਲਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਇੱਕੋ ਰੈ ਹੋਣੀ, ਮਰਜ਼ੀ ਮੁਜਬ ਹੋਣਾ ॥

ਮਰਜੀਉ
ਮਰਜੀਊੜਾ } ਵਿ:—ਸੂਮ, ਕੰਜੂਸ, ਗਰੀਬੀ ਦੀ ਹਾਲਤ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣਵਾਲਾ, ਜੋ ਸੁਖ ਦੁਖ ਦੀ ਪਰਵਾਹ ਨਾ ਕਰੇ, ਜਿਸ ਨੇ ਮਨ ਨੂੰ ਮਾਰ ਲਿਆ ਹੈ, ਸਮੁੰਦਰ ਵਿੱਚੋਂ ਮੋਤੀ ਕੱਢਣ ਵਾਲਾ ॥

ਮਰਤਬਾ, ਪੁ:—ਦਰਜਾ, ਪਦਵੀ, ਹੁੱਦਾ, ਵੇਰੀ, (ਕਈ ਮਰਤਬਾ) ॥

ਮਰਤਬਾਣ, ਪੁ:—ਛੋਟੇ ਮੂੰਹ ਅਤੇ ਚੌੜੇ ਢਿੱਡ ਵਾਲਾ ਇੱਕ ਮਿੱਟੀ ਦਾ ਭਾਂਡਾ ॥

ਮਰਦ, ਪੁ:—ਪੁਰਸ਼, ਮਨੁੱਖ, ਬਹਾਦਰ, ਜੁਆਨ, ਘਰ ਵਾਲਾ ॥

ਮਰਦ ਮਰਦ ਪਾਣੀ, ਪੁ:—ਜੋ ਪਾਣੀ ਮਰਦ ਦੇ ਕੱਦ ਜਿੰਨਾ ਡੂੰਘਾ ਹੋਵੇ ॥

ਮਰਦਾਂ ਦੇ ਮਰਦਾਨ, ਕ੍ਰਿ:, ਵਿ:—ਨਿਡਰ ਹੋਕੇ, ਸਾਮ੍ਹਣੇ ਆਕੇ ॥

ਮਰਦਊ, ਪੁ:, ਸ:—ਬਹਾਦਰੀ, ਦਲੇਰੀ, ਮਨੁੱਖ ਪੁਣਾ ॥

ਮਰਦੰਗ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਬਾਜਾ, ਤਬਲਿਆਂ ਦੀ ਜੋੜੀ ॥

ਮਰਦੰਗੀ,
ਮਰਦੰਗੀਆ } ਪੁ:—ਮਰਦੰਗ ਬਜਾਉਣ ਵਾਲਾ ॥

ਮਰਦਨ, ਪੁ:—ਮਲਣ ਦਾ ਕੰਮ, ਮਾਲਸ਼, ਰਗੜਾ ॥

ਮਰਦੀ, ਸ:
ਮਰਦਾਨਗੀ, ਸ: } 'ਮਰਦਊ' ਵੇਖੋ ॥

ਮਰਦਾਨਾ
ਮਰਦਾਵਾਂ } ਵਿ:—ਮਰਦਾਂ ਵਾਲਾ, ਮਰਦਾਂ ਦਾ ॥

ਮਰਦੂਦ, ਵਿ:—ਨਿਕੰਮਾ, ਭੈੜਾ, ਖਰਾਬ (ਗਾਲੀ) ॥

ਮਰਨ, ਪੁ:—ਮੌਤ, ਕਾਲ, ਨਿਰਾਦਰੀ ॥

ਮਰਨ ਹਾਰ (ਰਾ)
ਮਰਨ ਕਿਨਾਰੇ } ਵਿ:—ਜਿਸ ਨੇ ਮਰਨਾ ਹੈ, ਮਰਨ ਨੂੰ ਤਿਆਰ ॥

ਮਰਨ ਜੋਗ, ਵਿ:—ਮਰਨ ਵਾਲਾ, ਨਾਸ਼ਮਾਨ ॥

ਮਰਨ ਦੀ ਵੇਹਲ ਨਾਂ ਹੋਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਬਹੁਤ ਹੀ ਰੁੱਝੇ ਹੋਏ ਹੋਣਾ ॥

ਮਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਸਰੀਰ ਛੱਡਣਾ, ਜਿੰਦ ਨਿਕਲਣੀ, ਬਹੁਤ ਚਾਹ ਹੋਣੀ, ਆਸ਼ਕ ਹੋਣਾ; ਦੁੱਖ ਸਹਿਣਾ, ਕੁਮਲਾਉਣਾ, ਹੌਲੇ ਪੈਣਾ, ਜਾਂਦੇ ਰਹਿਣਾ, ਖੇਡ ਵਿੱਚ ਨਕਾਰੇ ਹ ਜਾਣਾ ॥

ਮਰ ਕੇ ਮਿੱਟੀ ਹੋਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਬਹੁਤ ਸ਼ਰਮਿੰਦਾ ਹੋਣਾ ॥

ਮਰਨਾਊ, ਵਿ:—'ਮਰਨਹਾਰ' ਵੇਖੋ ॥

ਮਰ ਪਚਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਬਹੁਤ ਮਿਹਨਤ ਕਰਕੇ ਸੁੱਕ ਜਾਣਾ, ਗ਼ਮ ਜਾਂ ਰੋਗ ਨਾਲ ਸਰੀਰ ਲਿੱਸਾ ਹੋ ਜਾਣਾ ॥

ਮਰਮ, ਪੁ:—ਭੇਤ, ਗੁੱਝੀ ਗੱਲ, ਅਸਲੀ ਮਤ-ਲਬ ॥

ਮਰੰਮਤ, ਸ:—ਟੁੱਟਾ ਭੱਜਾ ਬਣਾਉਣਾ, ਪਾਟੇ ਨੂੰ ਸੀਉਣਾ ॥

ਮਰਮਰ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਚਿੱਟਾ ਨਰਮ ਪੱਥਰ ॥

ਮਰਮਰਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਬਾਲ ਜਣਨ ਦਾ ਦੁੱਖ ਸਹਿਣਾ, ਮਰਨਾ ॥

ਮਰਮਰੇ, ਪੁ:—(ਬਹੁ:) ਦੁੱਖ, ਬੱਚਾ ਜਣਨ ਦੀ ਪੀੜ ॥

ਮਰਲਹ
ਮਰਲਾ } ਪੁ:—ਜ਼ਮੀਨ ਦਾ ਇੱਕ ਮਾਪ, ਕਨਾਲ ਦਾ ਵੀਹਵਾਂ ਹਿੱਸਾ ॥

ਮਰ ਵੰਞਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਮਰ ਜਾਣਾ, ਲੰਘ ਜਾਣਾ ॥

ਮਰਵੱਯਾ, ਪੁ:—ਮਾਰਨ ਵਾਲਾ, ਜੋ ਜਿੰਦਾਂ ਕੱਢੇ ॥

ਮਰਵਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਮਾਰ ਪੁਆਉਣਾ, ਕੁਟਵਾਉਣਾ, ਜਿੰਦ ਕਢਵਾਉਣਾ, ਔਕੜ ਜਾਂ ਮੁਕੱਦਮੇ ਵਿੱਚ ਫਸਵਾਉਣਾ, ਨੁਕਸਾਨ ਕਰਾਉਣਾ ॥

ਮਰਵਾਈ, ਸ:—ਮਾਰਨ ਦਾ ਕਮ ਜਾਂ ਮਜੂਰੀ ॥

ਮਰਵਾਰ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਚੌੜੇ ਪੱਤ੍ਰਾਂ ਵਾਲੀ ਵੇਲ ॥

ਮਰੜ ਮਰੜ, ਪੁ:—ਪਸ਼ੂਆਂ ਦੇ ਚਰਨ ਦੀ ਅਵਾਜ਼ (ਚਬਣਾ) ॥

ਮਰਾ, ਪੁ:, ਵਿ:—ਗੱਲਾਂ ਬਾਤਾਂ ਵਿੱਚ ਵਾਧੂ ਬਚਨ ॥

ਮਰਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਮਾਰਨ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਾਉਣਾ।

ਮਰਾਈ, ਸ:—ਮਾਰਨ ਦਾ ਕੰਮ ॥

ਮਰਾਸ, ਸ:—ਜੱਦੀ ਜਾਇਦਾਤ, ਵਿਰਸਾ, ਵੱਡਿਆਂ ਤੋਂ ਜੋ ਮਿਲੇ ॥

ਮਰਾਸਣ, ਸ:
ਮਰਾਸੀ, ਪੁ: } ਇਕ ਜਾਤ, ਡੂਮ, ਗਵੱਯਾ ॥

ਮਰਾਕਬਾ, ਪੁ:—ਰੱਬ ਦੀ ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਮਗਨ ਹੋ ਜਾਣਾ (ਮਰਾਕਬੇ ਜਾਣਾ) ॥

ਮਰਾਜ, ਪੁ:—ਮਹਮਦ ਸਾਹਿਬ ਦਾ ਅਸਮਾਨ ਉੱਤੇ ਚੜ੍ਹਨਾ ॥

ਮਰਾਤਬਾ, ਪੁ:—'ਮਰਤਬਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਮਰੀ, ਸ:—ਬਵਾ, ਮੌਤ, ਜਿਸ ਰੋਗ ਨਾਲ ਬਹੁਤ ਮਰਨ (ਪੈਣੀ) ॥

ਮਰੀਂਡਾ, ਪੁ:—'ਮਰੂੰਡਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਮਰੁਆਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਮਾਰਨ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਾਉਣਾ, ਮਰਵਾਉਣਾ ॥

ਮਰੂਆ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਖੁਸ਼ਬੋ ਦਾਰ ਬੂਟਾ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਫੁੱਲ ॥

ਮਰੂੰਡਾ, ਪੁ:—ਭੁੱਜੀ ਹੋਈ ਕਣਕ ਆਦਿਕ ਵਿੱਚ ਗੁੜ ਰਲਾਕੇ ਗੋਲਾ ਵੱਟਿਆ ਹੋਇਆ ॥

ਮਰੋ ਜੀਉੜਾ, ਵਿ:, ਪੁ:—'ਮਰਜੀਉੜਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਮਰੋੜ (ੜਾ), ਪੁ:—ਵਲ, ਜੋੜ ਦਾ ਮੁੜ ਜਾਣਾ, ਮਚਕੋੜ, ਵੱਟ, ਢਿੱਡ ਵਿੱਚ ਪੀੜ ਅਤੇ ਘੜੀ ਮੁੜੀ ਪਖਾਨੇ ਦੀ ਹਾਜਤ ॥

**ਮਰੋੜ ਸੁੱਟਣਾ
ਮਰੋੜ ਸਿੱਟਣਾ** } ਕ੍ਰਿ:—'ਮਰੋੜਨਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਮਰੋੜ ਫਲੀ, ਸ:—ਇੱਕ ਝਾੜੀ, ਜਿਸ ਦਾ ਫਲ ਸੂਲ ਲਈ ਗੁਣਕਾਰ ਹੈ ॥

**ਮਰੋੜਨਾ
ਮਰੋੜਣਾ** } ਕ੍ਰਿ:—ਫੇਰਨਾ, ਵਲਣਾ, ਵੱਟ ਪਾਉਣਾ, ਮਚਕੋੜਨਾ, ਘੋਲ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਸਰੀਰ ਨੂੰ ਦੂਹਰਾ ਕਰਨਾ ॥

ਮਰੋੜਾ, ਪੁ:
ਮਰੋੜੀ, ਸ: } ਦੋ ਰੱਸੀਆਂ ਜਾਂ ਧਾਗਿਆਂ ਨੂੰ ਵੱਟ ਖੋਲ੍ਹ ਕੇ ਮਿਲਾਉਣਾ, ਘੁੰਡੀ, ਵਲ, ਹੇਰ ਫੇਰ, ਵੈਰ, ਬਦਲਾ ॥

ਮਲ, ਪੁ:, ਸ:—ਮੈਲ, ਗੰਦ, ਬਿਸ਼ਟਾ ॥

ਮੱਲ, ਪੁ:—ਬਹਾਦਰ, ਬਲਵਾਨ, ਮੋਟਾ ਆਦਮੀ ॥

ਮੱਲ ਮਰੁੱਟਾ, ਵਿ:-ਜ਼ੋਰਾਵਰ, ਜਬਰ ਦਸਤ, ਢੱਢਾ ॥

ਮੱਲ ਮਾਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਨੁਕਸਾਨ ਪੁਚਾਉਣਾ ॥

ਮਲੱਪ, ਪੁ:—ਪਖਾਨੇ ਦੇ ਰਾਹ ਨਿਕਲਨ ਵਾਲਾ ਇੱਕ ਕੀੜਾ ॥

ਮੱਲ੍ਹਮ, ਸ:—ਫੋੜੇ ਜਾਂ ਘਾਉ ਤੇ ਲਾਉਣ ਵਾਲੀ ਬੰਧੀ ਦੁਆ ॥

ਮੱਲ੍ਹਮ ਪੱਟੀ, ਸ:—ਮੱਲ੍ਹਮ ਆਦਿਕ ਲਾਕੇ ਉੱਪਰ ਪੱਟੀ ਬੰਨਣ ਦਾ ਕੰਮ (ਕਰਨੀ) ॥

ਮੱਲ੍ਹਰ, ਪੁ:—ਖੇਤ ਵਿੱਚ ਪਾਉਣ ਵਾਲੀ ਗੰਦਗੀ, ਰੂੜੀ, ਰੇਹ ॥

ਮਲ੍ਹਾ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਕੰਡਿਆਂ ਵਾਲੀ ਝਾੜੀ, ਜੰਗਲ ਬੇਰ ॥

ਮਲ੍ਹਾਰ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਬਰਸਾਤ ਦਾ ਰਾਗ, ਚਾਉ, ਖੁਸ਼ੀ ॥

ਮਲ੍ਹੀ, ਸ:—ਜਿਸਤ ਸਾੜ ਕੇ ਫੁੱਲ ਕੀਤੀ ਹੋਈ ॥

ਮਲਕ, ਪੁ:—ਊਠਾਂ ਵਾਲਾ, ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦੇ ਖਤ੍ਰੀਆਂ ਦਾ ਨਾਉਂ, ਮੁਸਲਮਾਨਾਂ ਦਾ ਇੱਕ ਗੋਤ ।

ਮਲਕ ਦਿੱਤੀ, ਕ੍ਰਿ:, ਵਿ:—'ਮਲਕੜੇ' ਵੇਖੋ ॥

ਮਲਕਲਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਬੋਲਣ ਲਗਿਆਂ ਝੱਕਣਾ, ਮਸਾਂ ਮਸਾਂ ਮੰਨਣਾ, ਜੀ ਕੱਚਾ ਹੋਣਾ ॥

ਮਲਕੜੇ, ਕ੍ਰਿ:—ਵਿ:—ਹੌਲੀ ਹੌਲੀ, ਆਸਤੇ, ਸਹਿਜੇ ॥

ਮਲੰਗ, ਪੁ:—ਲੰਮੇ ਖੁੱਲ੍ਹੇ ਵਾਲਾਂ ਵਾਲਾ ਮੁਸਲਮਾਨ ਫ਼ਕੀਰ, ਬੇ ਪਰਵਾਹ ਮੌਜੀ ਆਦਮੀ ॥

ਮੱਲਗੁਜਾਰ, ਸ:—ਅਲਾਕਾ, ਧਰਤੀ ਦਾ ਖਾਸ ਹਿੱਸਾ ॥

ਮਲੱਟਰੀ, ਵਿ:—ਫੌਜੀ, ਜੰਗੀ ॥

ਮੱਲਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਕਬਜ਼ਾ ਕਰਨਾ, ਥਾਂ ਰੋਕਣੀ, ਮੌਂਦਾ ਹੋ ਜਾਣਾ ॥

ਮੱਲਣੀ, ਸ:—ਬਹਾਦਰ ਤੀਮਤ, ਮੋਟੀ ਢੱਟੀ ॥

ਮਲਤ, ਪੁ:—ਘਸਿਆ ਹੋਇਆ ਰੁਪਯਾ ਜਾਂ ਹੋਰ ਸਿੱਕਾ ॥

ਵਿ:—ਘਸਿਆ ਹੋਇਆ, ਖੋਟਾ (ਸਿੱਕਾ), ਬੁਰ (ਦਿਲ, ਰਾਹ) ॥

ਮਲਨ, ਪੁ:—ਤੂੜੀ, ਬਰੀਕ ਕੱਖ, ਖੇੜ੍ਹਿਆ ਹੋਇਆ ਘਾਹ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਮਿੱਟੀ ਮਿਲੀ ਹੋਈ ਹੋਵ ॥

ਮਲਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਰਗੜਨਾ, ਘਸਾਉਣਾ, ਫਿਹਣਾ, ਝੰਸਣਾ ॥

ਮਲਨਾ ਦਲਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਚੰਗੀ ਤਰਾਂ ਮਲਨਾ ॥

ਮਲਬਾ, ਪੁ:—ਲੰਬਰਦਾਰ ਦੇ ਹੱਥ ਪਿੰਡ ਦੇ ਸਾਂਝੇ ਖਰਚ ਦੀ ਰਕਮ, ਢੱਠੇ ਹੋਏ ਘਰ ਦੀ ਮਿੱਟੀ, ਕੂੜਾ ॥

ਮਲਮ, ਸ:—'ਮੱਲ੍ਹਮ' ਵੇਖੋ ॥

ਮਲਮਲ, ਸ:—ਮਸ਼ਹੂਰ ਬਰੀਕ ਕਪੜਾ ॥

ਮਲਮਾ (ਮਾਂ), ਸ:-ਡੰਗਰਾਂ ਦਾ ਇੱਕ ਰੋਗ ॥

ਵਿ:—ਜਿਸ ਤੋਂ ਅਵਾਜ ਨਾ ਨਿਕਲੇ (ਢੋਲਕ ਵਿੱਚ ਪੈਰ), ਸੁੱਕਾ ਅਤੇ ਜਿਸ ਨੂੰ ਮਲਨ ਦੀ ਲੋੜ ਹੋਵੇ (ਪੁਰਾਣਾ ਅਤੇ ਮੋਟਾ ਆਟਾ ਜਾਂ ਉਸ ਦੀ ਰੋਟੀ) ॥

ਮਲਮਾਸ, ਪੁ:-ਲੌਂਦ ਦਾ ਮਹੀਨਾ ॥

ਮਲਮੇਟ, ਪੁ:—ਜੋ ਹੋਰਨਾਂ ਦਾ ਹੱਕ ਮਾਰੇ, ਜਬਰਦਸਤ ॥

ਮਲਵਈ ਪੁ:
ਮਲਵੈਣ (ਨ), ਸ: } ਮਾਲਵੇ ਦਾ ਰਹਿਣ ਵਾਲਾ ਜਾਂ ਵਾਲੀ ॥

ਮਲਵਈਆ (ਯਾ), ਪੁ:—ਮਲਣ ਵਾਲਾ ॥

ਮਲਵਾ, ਪੁ:—'ਮਲਬਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਮਲਵਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਮਲਣ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਾਉਣਾ ॥

ਮਲਵਾਈ, ਸ:—ਮਲਣ ਦਾ ਕੰਮ ਜਾਂ ਮਜੂਰੀ ॥

ਮਲਵਾਣੀ, ਸ:—ਧੋਣ ਧਾਣ, ਕੱਠੇ ਧੋਣ ਵਾਲੇ ਕਪੜੇ ॥

ਮਲਾ, ਪੁ:—ਢੇਰਾ ॥

ਮਲਾਇਕ, ਪੁ:-(ਬਹੁ:) ਫਰਿਸ਼ਤੇ ।

ਮਲਾਈ, ਸ:—ਕੜ੍ਹੇ ਹੋਏ ਦੁੱਧ ਦੇ ਉੱਪਰਲਾ ਜਮਾਉ ॥

ਮਲਾਈ ਦੀ ਬਰਫ. ਸ:-ਮਸ਼ੀਨ ਨਾਲ ਜਮਾਯਾ ਹੋਯਾ ਦੁੱਧ ਮਿੱਠਾ ਪਾਕੇ ॥

ਮਲਾਹ, ਪੁ:—ਬੇੜੀ ਚਲਾਉਣ ਵਾਲਾ ॥

ਮਲਾਹੀ, ਸ:—ਮਲਾਹ ਦਾ ਕੰਮ ਜਾਂ ਮਜੂਰੀ ॥

ਮਲਾਗੀਰ, ਪੁ:—ਬਦਾਮੀ ਰੰਗ ਦੀ ਇਕ ਗਾਉਣ ਵਾਲੀ ਚਿੜੀ ॥

ਮਲਾਗੀਰੀ, ਵਿ:—ਮਲਾਗੀਰ ਦੇ ਰੰਗ ਦਾ, ਬਦਾਮੀ ॥

ਮਲਾਮਤ, ਸ:—ਲਾਨਤ, ਫਿਟਕਾਰ, ਝਾੜ, (ਕਰਨਾ) ॥

ਮਲਿਔਹਰਾ, ਪੁ:—ਵਹੁਟੀ ਜਾਂ ਗਭਰੂ ਦਾ ਮਾਮਾ ॥

ਮਲੀ, ਸ:—ਤੇਲ ਦੀ ਮੈਲ, ਇੱਕ ਮੱਛੀ ਦੀ ਕਿਸਮ, ਮਰਨ ਲੱਗੇ ਮਨੁੱਖ ਦਾ ਪਖਾਨਾ ॥

ਮਲੀਹ, ਸ:—ਸੁੱਕੇ ਹੋਏ ਗੋਹਿਆਂ ਦੀ ਰਹਿੰਦ ਖੂੰਹਦ ॥

ਮਲੀਹਦੜ, ਵਿ:—ਪੈਰਾਂ ਵਿੱਚ ਲਤਾੜਿਆ ਹੋਯਾ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਲੋਕ ਬੁਰਾ ਸਮਝਣ॥

ਮਲੀਛ, ਪੁ:—ਦਸਤਾਂ ਨੂੰ ਰੋਕਣ ਦੀ ਅਤੇ ਜੂਆਂ ਮਾਰਨ ਦੀ ਇੱਕ ਦੁਆ ॥

ਮਲੀਦਾ, ਪੁ:—ਚੂਰੀ, ਕਸ਼ਮੀਰੀ ਲੇਲੇ ਦੀ ਉੱਨ ਦਾ ਨਰਮ ਕਪੜਾ ॥
ਵਿ:—ਮਲਿਆ ਹੋਇਆ (ਕਰਨਾ) ॥

ਮਲੀਨ, ਵਿ:—ਮੈਲਾ, ਗੰਦਾ, ਧੁੰਦਲਾ ॥

ਮਲੂਕ, ਵਿ:, ਪੁ:—ਸੋਹਣਾ, ਨਾਜ਼ਕ, ਬਾਂਕਾ, ਇਕ ਰੁੱਖ ॥

ਮਲੂਕਣੀ, ਸ:—ਸੋਹਣੀ ਤੀਮਤ, ਬਾਂਕੀ ॥

ਮਲੂਮ, ਵਿ:-ਜਾਣੀ ਹੋਈ ਗੱਲ, ਜੋ ਜ਼ਾਹਰ ਹੈ ॥

ਮਲੇਹਸ, ਸ:-ਵਹੁਟੀ ਜਾਂ ਗਭਰੂ ਦੀ ਮਾਮੀ ॥

ਮਲੇਛ, ਪੁ:, **ਮਲੇਛਣੀ,** ਸ: } ਮੈਲੇ ਲੋਕ, ਖਾਣ ਪੀਣ ਵਿੱਚ ਜੋ ਸੁੱਚ ਦਾ ਖਿਆਲ ਨਾ ਰੱਖੇ, ਜੋ ਹਿੰਦੂ ਧਰਮ ਨਹੀਂ, ਖਰਾਬ ਆਦਮੀ, ਮੁਸਲਮਾਨ ॥

ਮਲੇਛ ਭਾਸ਼ਾ, ਸ:-ਮਲੇਛਾਂ ਦੀ ਬੋਲੀ, ਅਰਬੀ, ਫਾਰਸੀ ॥

ਮਲੇਪੰਜ, ਵਿ:-ਵੱਡੀ ਉਮਰ ਦਾ, ਬੁੱਢਾ(ਘੋੜਾ) ॥

ਮਲੇਰ ਭਾਈ, ਪੁ:, **ਮਲੇਰ ਭੈਣ,** ਸ: } ਮਾਮੇ ਦਾ ਪੁਤ੍ਰ, ਮਾਮੇ ਦੀ ਧੀ ॥

ਮਲੇਰੀਆ, ਪੁ:-ਖਰਾਬ ਹਵਾ ਜਿਸ ਤੋਂ ਤਾਪ ਚੜ੍ਹ ਜਾਵੇ, ਮੌਸਮੀ ਬੁਖਾਰ ॥

ਮੱਲੋ ਮੱਲੀ, ਕ੍ਰਿ:, ਵਿ:-ਜ਼ੋਰ ਨਾਲ, ਜਬਰ ਦਸਤੀ, ਧਕੋਂ ਧਕੀ ॥

ਮੱਵਾ, ਪੁ:-'ਮਹੂਆ' ਵੇਖੋ ॥

ਮਵਾਤ, ਵਿ:-ਰੋਸ਼ਨੀ, ਰੋਸ਼ਨ ॥

ਮਵਾੜਾ (ੜੀ) / **ਮਵਾੜਾ (ੜੀ)** } ਪੁ:, ਸ:—ਬਲਦੀ ਬਲਦੀ ਲੱਕੜੀ ਜਾਂ ਕੱਖਾਂ ਦਾ ਮੁੱਠਾ ਆਦਿਕ ॥

ਮਵਾੜਾ ਲਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਮਵਾੜਾ ਬਾਲਣਾ, ਝਗੜਾ ਪਾਉਣਾ ॥

ਮਵੇਸ / **ਮਵੇਸੀਆਂ** } ਸ:—ਬਵਾਸੀਰ, ਮਮੇਸੀਆਂ ॥

ਮਵੇਸੀਆ, ਪੁ:—ਜਿਸ ਨੂੰ ਬਵਾਸੀਰ ਹੈ ॥

ਮੜ੍ਹ, ਪੁ:—ਮੋਏ ਹੋਏ ਹਿੰਦੂ ਦੀ ਯਾਦਗੀਰੀ ਦਾ ਥਾਂ, ਸਮਾਧ, ਚੰਮ ਆਦਿਕ ਨਾਲ ਮੜ੍ਹਨ ਦਾ ਕੰਮ ॥

ਮੜ੍ਹਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਚੰਮ ਜਾਂ ਸੋਨਾ ਆਦਿਕ ਕਿਸੇ ਚੀਜ਼ ਉੱਤੇ ਚਾੜ੍ਹਨਾ ॥

ਮੜ੍ਹਵਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਮੜ੍ਹਨ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਾਉਣਾ ॥

ਮੜ੍ਹਾ, ਪੁ:—ਰਲ ਫਿਰ ਤੋਪ ਦੀ ਥਾਂ, ਲੋਥ ॥

ਮੜ੍ਹਾਉਣ, ਪੁ:—ਚੰਮ ਆਦਿਕ ਨਾਲ ਮੜ੍ਹਨ ਦੀ ਮਜੂਰੀ ॥

ਮੜ੍ਹਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਮੜ੍ਹਨ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਾਉਣਾ ॥

ਮੜ੍ਹਾਈ, ਸ:—ਮੜ੍ਹਨ ਦਾ ਕੰਮ ਜਾਂ ਮਜੂਰੀ ॥

ਮੜ੍ਹੀ, ਸ:—ਪੱਕੀ ਸਮਾਧ ॥

ਮੜਕ, ਸ:—ਗੱਲ ਦਾ ਢਬ ਬੋਲੀ ਦਾ ਗੁੱਝਾ ਅਰਥ, ਨਖਰਾ ॥

ਮੜਕਣ, ਸ:—ਨਵੀਂ ਜੁੱਤੀ ਦੀ ਚੀਂ ਚੀਂ, ਇੱਕ ਘਾਹ ॥

ਮੜਕਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—(ਨਵੀਂ ਜੁੱਤੀ ਦਾ) ਚੀਂ ਚੀਂ ਕਰਨਾ, ਚਟਕਣਾ, ਵੱਟ ਪੈ ਕੇ ਟੁੱਟ ਜਾਣਾ (ਕਾਗਤ ਦਾ) ॥

ਮੜਕਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਮੜਕਣ ਦੇਣਾ, ਚਟਾਕੇ ਦੀ ਅਵਾਜ਼ ਨਾਲ ਭੁੱਜੇ ਹੋਏ ਦਾਣੇ ਚੱਬਣਾ ।

ਮੜੱਪਣ / **ਮੜੱਪੁਣ,** } ਪੁ:—ਸਰੀਰ ਦਾ ਮਾੜਾ ਹੋਣਾ, ਕਮਜ਼ੋਰੀ, ਗਰੀਬੀ, ਖਰਾਬੀ ॥

ਮੜਾਕਾ, ਪੁ:—ਜੁੱਤੀ ਦੇ ਮੜਕਣ ਦੀ ਜਾਂ ਦਾਣੇ ਚੱਬਣ ਦੀ ਅਵਾਜ਼ (ਮਾਰਨਾ, ਲੈਣਾ) ॥

ਮੜਿੱਕਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਖੇਤ ਵਿੱਚ ਆਪਣਾ ਨਾਉਂ ਬਦਲਣਾ ॥

ਮੜੀਯਲ / **ਮੜੀਅਲ** } ਵਿ:—ਲਿੱਸਾ, ਕਮਜ਼ੋਰ, ਮਾੜਾ ॥

ਮੜੂਆ, ਵਿ:—ਰੋਗ ਨਾਲ ਕਮਜ਼ੋਰ, ਬਹੁਤ ਲਿੱਸਾ ॥

ਮੜੋਲੀ, ਪੁ:—ਛੋਟਾ ਜੇਹਾ ਮੰਦਰ (ਦੇਉਤੇ ਦਾ) ॥

ਮੜੋੜਾ / **ਮੜੋੜੀ** } ਮਰੋੜਾ' ਮ 'ੜੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਮਾਂ, ਸ:—ਜਣਨ ਵਾਲੀ, ਪੇਉ ਦੀ ਵਹੁਟੀ, ਮਾਈ, ਅੰਮਾ ॥

ਮਾਂ ਜਾਇਆ, ਪੁ:—ਸੱਕਾ ਭਰਾ ॥

ਮਾਂ ਜਾਈ, ਸ:—ਸੱਕੀ ਭੈਣ ॥

ਮਾਂ ਮਹਿੱਟਰ, ਵਿ:—ਜਿਸ ਦੀ ਮਾਂ ਨਹੀਂ ਰਹੀ ॥

ਮਾਇਆ, ਸ:—ਪਿੱਛ ਜਾਂ ਨਸ਼ਾਸਤੇ ਦਾ ਪਾਣੀ ਜੋ ਧੋਤੇ ਜਾਂ ਰੰਗੇ ਹੋਏ ਕਪੜਿਆਂ ਉੱਤੇ ਲਾਕੇ ਕਪੜੇ ਅਕੜਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਕਲਫ, ਮਾਯਾ, ਧਨ, ਦੌਲਤ, ਭਰਮ, ਭੁੱਲ, ਛਲ, ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਜਾਂ ਰਚਨਾ, ਕੁਦਰਤ ॥

ਮਾਇਆ ਰੂਪੀ, ਵਿ:—ਝੂਠਾ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਭਰਮ ਜਾਂ ਭੁੱਲ ਹੈ ॥

ਮਾਈ, ਸ:—ਮਾਂ, ਸਿਆਣੀ ਤੀਮਤ, ਮਾਤਾ, ਬੁੱਢੀ ॥

ਮਾਈ ਡੀਅਰ, ਪੁ:, ਸ:-(ਸੰਬੋਧਨ)—ਹੇ ਮੇਰੇ (ਰੀ) ਪਿਆਰੇ (ਰੀ) (ਅੰਗ੍ਰੇਜ਼ੀ ਬੋਲੀ) ॥

ਮਾਈ ਦਾ ਪੁੱਤ (ਲਾਲ), ਪੁ:—ਬਹਾਦਰ ਦਰਸ਼ਨੀਕ ਮਨੁੱਖ ॥

ਮਾਈ ਬਾਪ, ਪੁ:—ਸਹਾਰਾ ਦੇਣ ਵਾਲਾ (ਹਜ਼ੂਰ ਮਾਈ ਬਾਪ ਹੋ) ॥

ਮਾਈਂ, ਸ:—ਇੱਕ ਤਾਈ ਖੁਸ਼ਕ ਦੁਆ ॥

ਮਾਈਆਂ, ਸ:—ਵਿਆਹ ਤੋਂ ਕਈ ਦਿਨ ਪਹਿਲੇ ਮੁੰਡੇ ਜਾਂ ਕੁੜੀ ਦੇ ਵਟਣਾ ਮਲਕੇ ਨ੍ਹਾਉਣ ਦੀ ਰੀਤ (ਮੇਲਾ), ਮੱਠੀ ਅਤੇ ਜੌਂਆਂ ਦੇ ਕਰੜੇ ਭੁੱਜੇ ਹੋਏ ਦਾਣੇ ॥

ਮਾਉਂ
ਮਾਊ } ਸ:-'ਮਾਂ' ਵੇਖੋ ॥

ਮਾਸ
ਮਾਂਸ } ਪੁ:—ਜੀਆਂ ਦੇ ਪਿੰਡੇ ਦਾ ਨਰਮ ਹਿੱਸਾ, ਗੋਸ਼ਤ ॥

ਮਾਸ, ਪੁ:—ਮਹੀਨਾ, ਮਾਸ ॥

ਮਾਸ਼, ਪੁ:—'ਮਾਂਹ' ਵੇਖੋ ॥

ਮਾਸ਼ਕਣ, ਸ:
ਮਾਸ਼ਕੀ, ਪੁ: } ਜੋ ਮਸ਼ਕ ਨਾਲ ਪਾਣੀ ਭਰਨ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰੇ ॥

ਮਾਸਟਰ, ਪੁ:—ਉਸਤਾਦ, ਪੜ੍ਹਾਉਣ ਜਾਂ ਸਿਖਾਉਣ ਵਾਲਾ ॥

ਮਾਸਟਰਾਣੀ, ਸ:—ਉਸਤਾਦਨੀ, ਮਾਸਟਰ ਦੀ ਘਰਵਾਲੀ ॥

ਮਾਸਟਰੀ, ਪੁ:-ਮਾਸਟਰ ਦਾ ਕੰਮ, ਪੜ੍ਹਾਉਣਾ ॥

ਮਾਸੜ, ਪੁ:—ਮਾਸੀ ਦਾ ਘਰ ਵਾਲਾ, ਮਾਂ ਦਾ ਭਣਵਈਆ ॥

ਮਾਸਾ, ਪੁ:—ਅੱਠਾਂ ਰੱਤੀਆਂ ਦੇ ਬਰਾਬਰ ਤੋਲ ॥

ਮਾਸਾ ਕੁ
ਮਾਸਾ ਭਰ } ਵਿ:—ਬਹੁਤ ਥੋੜੀ (ਚੀਜ਼), ਰਤਾ ਕੁ ॥

ਕਦੀ ਮਾਸਾ ਕਦੀ ਤੋਲਾ ਹੋਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਇੱਕ ਗੱਲ ਤੇ ਕੈਮ ਨਾਂ ਰਹਿਣਾ ॥

ਮਾਸ਼ਾ, ਪੁ:-ਬੰਗਾਲੀ ਬਾਬੂ, 'ਮਾਸ਼ਾ' ਬੀ ਵੇਖੋ ॥

ਮਾਸ਼ਾ ਅੱਲਾ, ਵਿਸਮਯ:—ਰੱਬ ਸੁੱਖ ਰੱਖੇ, ਇਹ ਨੂੰ ਨਜ਼ਰ ਨਾਂ ਲੱਗੇ॥

ਮਾਸੀ, ਸ:—ਮਾਂ ਦੀ ਭੈਣ, ਡਾਇਣ, ਬਿੱਲੀ ॥

ਮਾਸ਼ੀ, ਵਿ:—ਮਾਂਹ ਦੀ ਦਾਲਦੇ ਰੰਗ ਦਾ (ਕੱਪੜਾ)॥

ਮਾਸ਼ੂਕ
ਮਾਸ਼ੂਕੀ } 'ਮਸ਼ੂਕ' 'ਮਸ਼ੂਕੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਮਾਸੋਹਸ, ਸ:—'ਮਸੋਹਸ' ਵੇਖੋ ॥

ਮਾਸੇਹੋਰਾ, ਸ਼ਃ—'ਮਸਿਐਹਰਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਮਾਹ, ਪੁਃ—ਮਾਘ, ਮਾਂਹ ॥

ਮਾਂਹ, ਪੁਃ—ਮਸ਼ਹੂਰ ਅਨਾਜ (ਛਿੱਲੜ ਵਾਲਾ), ਮਾਘ ॥
ਅਵਃ—ਵਿਚ ॥

ਮਾਂਹਗ / **ਮਾਂਹਗਾ** } 'ਮਹਿੰਗ' 'ਮਹਿੰਗਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਮਾਹਜਾ, ਪੁਃ—'ਮਾਝਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਮਾਹਣੂ, ਪੁਃ—ਮਨੁੱਖ, ਪੁਰਸ਼, ਮਰਦ ॥

ਮਾਹਤਮ, ਪੁਃ—ਇੱਕ ਕੌਮ ਜੋ ਸ਼ਿਕਾਰ ਕਰਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਜੰਗਲੀ ਸੂਰ ਖਾਂਦੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਛੰਨਾਂ ਵਿਚ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ ॥

ਮਾਹਰ, ਵਿਃ—ਕਿਸੇ ਗੱਲ ਦਾ ਚੰਗਾ ਜਾਣੂ ਜਾਂ ਵਾਕਫ਼ ॥

ਮਾਹਲ, ਸਃ—ਜਿਸ ਰੱਸੇ ਨਾਲ ਹਲਟ ਦੀਆਂ ਟਿੰਡਾਂ ਬੱਧੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ, ਚਰਖੇ ਦੀ ਡੋਰੀ, ਕੱਟਾਂ ਦਾ ਇੱਕ ਰੋਗ ॥

ਮਾਹਲ ਕੰਗਣੀ, ਸਃ—ਇੱਕ ਗਰਮ ਦੁਆ ॥

ਮਾਹਲਾ, ਪੁਃ / **ਮਾਹਲੀ,** ਸਃ } ਕੱਟਾ, ਕੱਟੀ, ਮਹਿੰ ਦਾ ਬੱਚਾ ॥

ਮਾਹਾ (ਹਾਂ) / **ਮਾਹਿਆਂ** } ਪੁਃ—ਇੱਕ ਜੰਗਲੀ ਬੂਟਾ, ਇੱਕ ਨਿੱਕਾ ਜੇਹਾ ਗਹਿਣਾ ॥

ਮਾਹਿਓ, ਵਿਃ—ਮਹੀਂ ਦਾ (ਦੁੱਧ, ਮੱਖਣ) ॥

ਮਾਹੀ, ਪੁਃ—ਮਹੀਆਂ ਚਾਰਨ ਵਾਲਾ । ਸੱਜਣ, ਪ੍ਰੀਤਮ ॥

ਮਾਕੜੂ, ਪੁਃ—ਮਾਂਹ ਵਰਗਾ ਇੱਕ ਘਾਹ ॥

ਮਾਖਿਓਂ / **ਮਾਖੋ** } ਸ਼ਹਿਤ ਜਾਂ ਸ਼ਹਿਤ ਦੀਆਂ ਮੱਖੀਆਂ ਦਾ ਛੱਤਾ ॥

ਮਾਂਗ, ਸਃ—ਸਿਰ ਦੇ ਵਾਲਾਂ ਦੀਆਂ ਪੱਟੀਆਂ ਦੀ ਵਿਚਲੀ ਲੀਕ ॥

ਮਾਂਗਣੂੰ / **ਮਾਂਗਣੂੰ** } ਪੁਃ—ਖਟਮਲ, ਮੰਜੇ ਵਿੱਚ ਪੈਣ ਵਾਲੇ ਕੀੜੇ ॥

ਮਾਂਗਾ, ਪੁਃ—ਮੰਗਤਾ, ਫ਼ਕੀਰ, ਜੋ ਮੰਗ ਕੇ ਖਾਏ ॥

ਮਾਘ, / **ਮਾਂਘ** } ਪੁਃ—ਹਿੰਦੂਆਂ ਦਾ ਦਸਵਾਂ ਮਹੀਨਾ ॥

ਮਾਚਸ, ਪੁਃ—ਦੀਵਾ ਸਲਾਈ ਦੀ ਡੱਬੀ ॥

ਮਾਛੇਣ, ਸਃ—ਮੱਛੀਆਂ ਫੜਨ ਵਾਲੀ, ਮਾਛੀ ਦੀ ਤੀਵੀਂ ॥

ਮਾਛੀ, ਪੁਃ—ਮੱਛੀਆਂ ਫੜਨ ਵਾਲਾ, ਮਾਸ਼ਕੀ ॥

ਮਾਜਰਾ, ਪੁਃ—ਅਣੋਖਾ ਕਾਰਾ, ਹਾਲ ਹਵਾਲ ॥

ਮਾਂਜਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਮਲ ਕੇ ਸਾਫ਼ ਕਰਨਾ (ਭਾਂਡੇ), ਚਮਕਾਉਣਾ, ਲਿਸ਼ਕਾਉਣਾ ॥

ਮਾਂਜਾ, ਪੁਃ, ਸਃ—ਚੁਲ੍ਹੇ ਦਾ ਬਹਾਰਾ, ਗਰੀਬ ਆਦਮੀ, ਮਾਂਜਣ ਵਾਲਾ, ਜੋ ਧੂੜਾ ਦੰਦਾਂ ਨੂੰ ਕਾਲਾ ਕਰੇ ॥

ਮਾਂਜਾਰ, ਪੁਃ—ਬਾਘੜ ਬਿੱਲਾ ॥

ਮਾਜੂ, ਪੁ:—ਝੜਾ ਮਰਦ, ਵਾਲ ਕਾਲੇ ਕਰਨ ਦੀ ਇਕ ਦੁਆ ॥

ਮਾਝ, ਪੁ:—ਇਕ ਰਾਗ, ਇਕ ਸੁਰ ॥

ਮਾਂਝ, ਪੁ:—ਮਾਝ ਰਾਗ, ਇਕ ਛੰਦ ॥
ਸ:—ਵਿਚਲਾ ਹਿੱਸਾ ॥
ਅਵ:—ਵਿਚਕਾਰ, ਗੱਭੇ ॥

ਮਾਝਾ / ਮਾਂਝਾ } ਪੁ:—ਪੰਜਾਬ ਦਾ ਵਿਚਲਾ ਹਿੱਸਾ, ਜਿਸ ਚੀਜ਼ ਨਾਲ ਡੋਰਾਂ ਰੰਗਦੇ ਹਨ, ਲੇਵੀ ਵਿਚ ਸ਼ੀਸ਼ੀਆਂ ਕੁੱਟਕੇ ਪਾਈਆਂ ਹੋਈਆਂ ਜਿਸ ਨੂੰ ਪਤੰਗ ਉਡਾਉਣ ਵਾਲੀ ਡੋਰ ਉੱਤੇ ਮਲਦੇ ਹਨ ਕਿ ਪੱਕੀ ਹੋ ਜਾਏ ॥
ਵਿ:—ਮੱਝ ਜਾਂ ਮਹਿੰ ਦਾ (ਦੁੱਧ, ਘਿਉ) ॥

ਮਾਝਾ ਸਾਨ੍ਹ, ਪੁ:—ਮੱਝਾਂ ਗੱਭਣ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਸੰਢਾ ॥

ਮਾਝੀ, ਪੁ:—ਮੱਝਾਂ ਚਾਰਨ ਵਾਲਾ ॥
ਸ:—ਮੱਝ ਦੀ ਖੱਲ (ਕਮਾ ਕੇ ਰੰਗੀ ਹੋਈ) ॥
ਵਿ:—ਮੱਝ ਦਾ ॥

ਮਾਟਣਾ, ਵਿ:—ਵਿਚਲੇ ਕਦ ਦਾ (ਨਾਂ ਵੱਡਾ ਨਾਂ ਛੋਟਾ)

ਮਾਟੀ, ਸ:—ਮਿੱਟੀ (ਕਵਿਤਾ ਵਿੱਚ) ॥

ਮਾਠੂ, ਵਿ:—ਵਿਚਲੇ ਕੱਦ ਦਾ (ਨਿੰਦਾ ਵਾਚਕ) ॥

ਮਾਠੂ ਰੁਲਕੰਦ, ਪੁ:—ਭੁੱਖੀ ਲੱਧਾ ਬਾਲਕ ॥

ਮਾਂਡ, ਸ:—ਪਿੱਛ, ਮਾਇਆ, ਸਰੇਸ ॥

ਮਾਂਡਾ, ਵਿ:—ਮੇਰਾ ॥

ਮਾਂਢਲ, ਪੁ:—'ਮੰਡਲ' ਵੇਖੋ ॥

ਮਾਂਢਾ / ਮਾਂਢੀ } ਵਿ:—ਛੋਟੇ ਕੱਦ ਦਾ, ਬੌਣਾ ॥

ਮਾਣ, ਪੁ:—ਆਦਰ, ਲਿਹਾਜ਼, ਘਮੰਡ, ਜੰਦਾਂ ਦਾ ਇੱਕ ਰੋਗ ॥

ਮਾਣ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਘਮੰਡ ਕਰਨਾ, ਆਕੜਨਾ ॥

ਮਾਣ ਢਾਹੁਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਹੰਕਾਰ ਤੋੜਨਾ, ਨਿਰਾਦਰੀ ਕਰਨੀ ॥

ਮਾਣ ਤਾਣ, ਪੁ:—ਭਰੋਸਾ, ਸਹਾਰਾ, ਆਦਰ ॥

ਮਾਣ ਰੱਖਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਆਦਰ ਜਾਂ ਅਦਬ ਕਰਨਾ ॥

ਮਾਣਸ, ਪੁ:—ਮਨੁੱਖ, ਆਦਮੀ, ਪੁਰਖ ॥

ਮਾਣਕ, ਪੁ:—ਇਕ ਤਰਾਂ ਦਾ ਰਤਨ, ਲਾਲ ॥

ਮਾਣਤਾ, ਸ:—'ਮੰਨਤਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਮਾਣੀ, ਸ:—੧੨ ਤੋਂ ੧੮ ਮਣਾਂ ਤੋਲ ਅਨਾਜ ਦਾ ਮਾਪ ॥

ਮਾਣੂ / ਮਾਣੋ } ਸ:—ਬਿੱਲੀ ॥

ਮਾਤ, ਵਿ:—ਹਾਰਿਆ ਹੋਇਆ, ਮੱਧਮ, ਹੌਲਾ ॥
ਸ:—ਮਾਤਾ ॥

ਮਾਤ ਗੰਗਾ, ਸ:—ਗੰਗਾ ਮਾਈ (ਤੀਰਥ) ॥

ਮਾਤ ਪਿਤਾ, ਪੁ:—ਮਾਪੇ, ਮਾਲਕ, ਸਹਾਈ ॥

ਮਾਤ ਲੋਕ, ਪੁ:-ਇਹ ਸੰਸਾਰ (ਪਰਲੋਕ ਨਹੀਂ) ॥

ਮਾਤਰ / **ਮਾਤ੍ਰ** } ਕ੍ਰਿ:, ਵਿ:—ਮਾਪ (ਛਿਨ ਮਾਤ੍ਰ = ਛਿਨ ਭਰ) ॥ ਸ:—ਮਤ੍ਰੇਈ ॥

ਨਾਂ ਮਾਤ੍ਰ = ਨਾਉਂ ਨੂੰ ਹੀ, ਅਸਲ ਵਿਚ ਨਹੀਂ ॥

ਮਾਤ੍ਰਾ, ਪੁ:—ਰੁਆਲ, ਰੀਲ, ਅਗ, ਦੁਆ ਦੀ ਖੁਰਾਕ ॥

ਮਾਤ੍ਰਾ ਕੁ, ਵਿ:—ਰਤਾ ਕੁ, ਥਹੁਤ ਥੋੜਾ ॥

ਮਾਤਾ, ਸ:—ਮਾਂ, ਦੇਵੀ, ਸੀਤਲਾ, ਮਾਈ, ਸਤ ਗੁਰਾਂ ਦੇ ਮਹਿਲ, ਗੁਰਾਂ ਦੀ ਕੁਲ ਦੀ ਕੋਈ ਇਸਤ੍ਰੀ ॥

ਮਾਤਾ ਦਾ ਮਾਲ, ਪੁ:—ਕਿਸੇ ਕੰਮ ਦਾ ਨਾਂ, ਨਕਾਰਾ ॥

ਮਾਤਾ ਦੇ ਦਾਗ, ਪੁ:-ਸੀਤਲਾ ਨਿਕਲਨ ਮਗਰੋਂ ਜੋ ਦਾਗ ਰਹਿਨ ॥

ਮਾਤਾ ਨਿਕਲਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਸੀਤਲਾ ਦੇ ਦਾਣੇ ਪਿੰਡੇ ਤੇ ਨਿਕਲਨੇ ॥

ਮਾਤਾਂ ਪਿਤਾ, ਪੁ:—ਮਾਪੇ, ਸਹਾਈ, ਮਾਲਕ ॥

ਮਾਤਾ ਪੂਜਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—'ਵ੍ਹਹੀ ਪਾਉਣੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਮਾਂਦਗੀ, ਸ:—ਰੋਗ, ਥਕੇਵਾਂ, ਗਰੀਬੀ ॥

female **ਮਾਦਾ,** ਸ:-ਮਦੀਨ, ਜਨਾਨੀ ਜਾਤ (ਨਰ ਮਾਦਾ) ॥

ਮਾਦੋਂ, ਪੁ:-ਹਰ ਸ਼ੈ ਦੀ ਅਸਲ, ਸਮੱਗਰੀ, ਸਮਿਆਨ, ਲਿਆਕਤ ॥

ਮਾਧੋ, ਪੁ:—ਪਰਮੇਸ਼ਰ, ਪਰਮਾਤਮਾ ॥

ਮਾਨਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਸੁਖ ਭੋਗਨਾ (ਮੌਜਾਂ, ਖੁਸ਼ੀਆਂ, ਰੰਗ ਆਦਿਕ) ॥

ਮਾਨਮੀ / **ਮਾਨਵੀਂ** } ਸ:—ਚੱਕੀ ਦੇ ਉੱਪਰਲੇ ਪੁੜ ਦੀ ਵਿਚਕਾਰਲੀ ਲਕੜੀ ॥

ਮਾਨੀ, ਵਿ:-ਜਿਸ ਦਾ ਮਾਨ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਗੁਣੀ ॥

ਮਾਨੁਸ, ਪੁ:—ਮਾਨਸ, ਮਨੁੱਖ, ਆਦਮੀ, ਪੁਰਖ ॥

ਮਾਨੂੰ, ਪੁ:-ਬਾਂਸ ਦੀ ਹਰੀ ਡਾਲੀ ॥

ਮਾਨੋ, ਯੋਜਕ:-ਜਾਣੀਦਾ, ਜਿਹਾ ਕਿ, ਜਿਵੇਂ, ਮਿਥ ਲਓ ॥

ਮਾਪ, ਪੁ:—ਮਿਣਤੀ, ਨਾਪ, ਮਿਨਣ ਵਾਲਾ ਭਾਂਡਾ ॥

ਮਾਪਕ, ਪ:-ਮਾਪਣ ਵਾਲਾ, ਧੁੱਪ ਘੜੀ ਦਾ ਕੰਡਾ ॥

ਮਾਪਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਮਿਨਣਾ, ਨਾਪਣਾ, ਵੇਖਣਾ ਭਾਲਣਾ ॥

ਮਾਪੇ, ਪੁ:—(ਬਹੁ:) ਮਾਂ ਅਤੇ ਪੇਉ, ਜਨਣੇ ॥

ਮਾਫ਼, ਵਿ:-ਖਿਮਾ ਕੀਤਾ ਹੋਇਆ (ਦੋਸ਼), ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ ਹੋਇਆ (ਜੁਰਮਾਨਾ), ਜਿਸ ਦਾ ਮਸੂਲ ਨਾ ਲਿਆ ਜਾਵੇ। (ਹੌਲਾ, ਰਨਾ) ॥

ਮਾਫ਼ਕ, ਵਿ:—ਮੁਲਿਬ, ਮੁਤਾਬਕ, ਅਨੁਸਾਰ, ਵਰਗਾ, ਨਾਲ ਮਿਲਦਾ ॥

ਮਾਫ਼ੀ, ਸ਼ਃ–ਖਿਮਾ, ਜੁਰਮਾਨਾ ਹਟਾ ਦੇਣਾ, ਮਸੂਲ ਨਾਂ ਲੈਣਾ, ਸਰਕਾਰ ਵੱਲੋਂ ਮਸੂਲ ਲੈਣ ਤੋਂ ਬਿਨਾ ਜ਼ਮੀਨ ਦਾ ਮਿਲਣਾ, ਜਿਸ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਮਸੂਲ ਨਹੀਂ ॥

ਮਾਫ਼ੀ ਹੀਣ ਹਯਾਤ, ਵਿਃ—ਜਿਸ ਕੋਲੋਂ ਉਸ ਦੀ ਉਮਰ ਭਰ ਜ਼ਮੀਨ ਦਾ ਮਸੂਲ ਨਾਂ ਲਿਆ ਜਾਵੇ ॥

ਮਾਫ਼ੀ ਦਾਰ, ਪੁਃ– ਜਿਸਨੂੰ ਮਸੂਲ ਤੋਂ ਬਿਨਾ ਜ਼ਮੀਨ ਮਿਲੀ ਹੋਈ ਹੈ ॥

ਮਾਮਤਾ, ਸ਼ਃ—'ਮੌਮਤਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਮਾਮਲਾ, ਪੁਃ— ਗੱਲ, ਕੰਮ, ਵਿਹਾਰ, ਧਰਤੀ ਦਾ ਮਸੂਲ ॥

ਮਾਮਲਾ ਪੈਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ–(ਕਿਸੇ ਨਾਲ) ਵਰਤਣ ਦਾ ਮੌਕਾ ਮਿਲਣਾ ॥

ਮਾਮੋਂ, ਪੁਃ–ਮਾਂ ਦਾ ਭਰਾ ॥

ਮਾਮੀ, ਸ਼ਃ—ਮਾਮੇ ਦੀ ਵਹੁਟੀ, ਮਾਂ ਦੀ ਭਰਜਾਈ ॥

ਮਾਯਾ, ਸ਼ਃ–ਮਾਇਆ, ਭਰਮ, ਧਨ, ਦੌਲਤ ॥

ਮਾਯਾ ਧਾਰੀ
ਮਾਯਾ ਵੰਤ } ਵਿਃ–ਬਖ਼ਤਾਵਰ, ਭਰਮ ਵਿੱਚ ਪਿਆ ਹੋਯਾ ॥

ਮਾਰ, ਸ਼ਃ–ਮਾਰਨ ਦਾ ਕੰਮ, ਸੱਟ, ਕੁਟਾਈ, ਸ਼ਿਕਾਰ, ਰੋਗ, ਵੈਧਾ, ਬੁਰਾ ਅਸਰ, ਸਰਾਪ, ਸੱਪ, ਮਾਰਨ ਵਾਲਾ (ਲੀ), ਨਿਸ਼ਾਨ (ਜੀ ਮਾਰ ਨੇਕ) ॥

ਮਾਰ ਸੱਟਣਾ
ਮਾਰ ਸਿੱਟਣਾ
ਮਾਰ ਸੁੱਟਣਾ } ਕ੍ਰਿਃ–ਜਾਨੋਂ ਮਾਰਨਾ, ਜਿੰਦ ਕੱਢ ਲੈਣੀ ॥

ਮਾਰ ਕੱਢਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਮਾਰ ਕੇ ਬਾਹਰ ਕੱਢ ਦੇਣਾ, ਹਰਾਉਣਾ ॥

ਮਾਰ ਕੁੱਟ
ਮਾਰ ਕੁਟਾਈ } ਸ਼ਃ–ਲੜਾਈ, ਹੱਥੋ ਪਾਈ ॥

ਮਾਰ ਕੇ ਮਰਨਾ, ਕ੍ਰਿਃ–ਵੈਰਨਾਂ ਨੂੰ ਮਾਰਨਾ ਤੇ ਆਪ ਮਰ ਜਾਣਾ ॥

ਮਾਰ ਖੰਡ, ਵਿਃ–ਮਾਰਨ ਵਾਲਾ (ਪਸ਼ੂ) ॥

ਮਾਰ ਖਾਣੀ, ਕ੍ਰਿਃ—ਕਿਸੇ ਕੋਲੋਂ ਸਰੀਰ ਕੁਟਾਉਣਾ ॥

ਮਾਰ ਧਾੜ, ਸ਼ਃ—ਲੁੱਟ, ਡਾਕਾ ॥

ਮਾਰ ਪੈਣੀ, ਸ਼ਃ—ਕਿਸੇ ਦਾ ਸਰੀਰ ਕੁੱਟਿਆ ਜਾਣਾ ॥

ਮਾਰ ਬੈਠਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਭੁੱਲ ਕੇ ਜਾਂ ਕਾਹਲੀ ਵਿੱਚ ਮਾਰਨਾ ॥

ਮਾਰ ਰੱਖਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਕਿਸੇ ਦਾ ਹੱਕ ਵੇਲੇ ਸਿਰ ਨਾਂ ਦੇਣਾ ॥

ਮਾਰ ਲੈਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਕਿਸੇ ਦਾ ਹੱਕ ਆਪ ਰੱਖ ਲੈਣਾ ॥

ਮਾਰ ਵੱਗਣੀ, ਕ੍ਰਿਃ—ਮੌਤ ਮਾਰੀ ਜਾਣੀ, ਸਰਾਪ ਲੱਗਣਾ ॥

ਮਾਰਕਹ
ਮਾਰਕਾ } ਪੁ:-ਲੜਾਈ, ਧਾਵਾ ॥

ਮਾਰਕਾ, ਪੁ:—ਨਿਸ਼ਾਨ (ਹੱਥੀ ਮਾਰਥਾ ਕਨਸ ਤਰ)।

ਮਾਰਕੀਟ, ਸ:—ਬਜ਼ਾਰ, ਚੌਕ, ਅੰਗ੍ਰੇਜ਼ੀ ਢੰਗ ਦੀ ਮੰਡੀ ॥

ਮਾਰਕੀਨ, ਸ:-ਇੱਕ ਮੋਟਾ ਕਪੜਾ, ਕੋਰਾ ਲੱਠਾ ॥

ਮਾਰਖੋਰਾ, ਸ:—ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦੀ ਜੰਗਲੀ ਬੱਕਰੀ ॥

ਮਾਰਗ, ਪੁ:-ਰਸਤਾ, ਸੜਕ, ਪੰਥ, ਧਰਮ ॥

ਮਾਰਚ, ਪੁ:-ਅੰਗ੍ਰੇਜ਼ੀ ਸਾਲ ਦਾ ਤੀਜਾ ਮਹੀਨਾ ॥

ਮਾਰਨਾ
ਮਾਰਨੀ } ਕ੍ਰਿ:-ਜਿੰਦ ਕੱਢਣਾ, ਕੁੱਟਣਾ, ਸਜ਼ਾ ਦੇਣੀ, ਜ਼ੋਰ ਨਾਲ ਸਿੱਟਣਾ, ਬਰਬਾਦ ਜਾਂ ਨਿਕੰਮਾ ਕਰਨਾ, ਹਟਾਉਣਾ, ਰੋਕਣਾ (ਭੁੱਖ ਤੇਹ), ਪਕੜਨਾ (ਸ਼ਿਕਾਰ), ਭੀੜਨਾ (ਬੂਹਾ), ਠਗਣਾ, ਲੁੱਟਣਾ (ਰੀਝ), ਜਾਦੂ ਕਰਨਾ (ਮੰਤ੍ਰ), ਚਲਾਉਣਾ (ਤੀਰ, ਗੋਲੀ), ਦੂਏ ਦਾ ਹੱਕ ਆਪ ਰੱਖ ਲੈਣਾ, ਧਾਤਾਂ ਦਾ ਕੁਸ਼ਤਾ ਕਰਨਾ ॥

ਮਾਰਫਤ, ਅਵ:—ਰਾਹੀਂ, ਵਸੀਲੇ, ਕਰਕੇ, ਵੱਲੋਂ

ਮਾਰਵਾ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਰਾਗ ॥

ਮਾਰਵਾੜ, ਪੁ:—ਪੰਜਾਬ ਦੇ ਦੱਖਣ ਵੱਲ ਇੱਕ ਦੇਸ ॥

ਮਾਰਵਾੜੀ, ਪੁ:—ਮਾਰਵਾੜ ਦਾ ਰਹਿਣ ਵਾਲਾ ॥

ਮਾਰੀ ਦਿਆਂ, ਕ੍ਰਿ:, ਵਿ:-ਲਚਾਰ ਹੋਕੇ, ਬੱਝ ਕੇ ॥

ਮਾਰੀਦਾ, ਵਿ:-ਲਚਾਰ, ਸਖਤ ਹਾਲਤ ਵਿੱਚ ॥

ਮਾਰੂ, ਵਿ:—ਮੀਂਹ ਦੇ ਪਾਣੀ ਨਾਲ ਤਰ ਹੋਣ ਵਾਲੀ (ਧਰਤੀ), ਕੰਮ ਨੂੰ ਤਕੜਾ (ਮਨੁਖ, ਬਲਦ ਆਦਿਕ) ॥

ਪੁ:-ਇੱਕ ਰਾਗ, ਧੌਂਸਾ, ਮਾਰਨ ਵਾਲਾ, ਇੱਕ ਰੁੱਖ ॥

ਮਾਰੇ, ਕ੍ਰਿ:, ਵਿ:-ਵਾਸਤੇ, ਕਰਕੇ, ਖਾਤਰ, ਸਬੰਧ ਤੋਂ ॥

ਮਾਰੋ ਮਾਰ, ਸ:—ਜ਼ਬਰ ਦਸਤੀ, ਤੇਜ਼ੀ, ਜ਼ੋਰਾ-ਵਰੀ ॥

ਵਿ:-ਬਹੁਤ ॥

ਮਾਲ, ਪੁ:—ਧਨ, . ਦੌਲਤ, ਲਵੇਰਾ, ਫ਼ਿਗਰ, ਚੰਗੇ ਚੋਖੇ ॥

ਮਾਲ ਉਡਾਉਣਾਂ, ਕ੍ਰਿ:—ਚੰਗੇ ਚੋਜਿਆਂ ਉੱਤੇ ਰੁਪਯਾ ਖਰਚ ਕਰਨਾ ॥

ਮਾਲ ਦਾਰ
ਮਾਲ ਵਾਲਾ } ਵਿ:—ਜਿਸ ਦੇ ਪਾਸ ਬਹੁਤ ਮਾਲ ਹੈ ॥

ਮਾਲ ਮਤਾ, ਪੁ:-ਮਾਲ ਅਸਬਾਬ, ਚੀਜ਼ ਵਸਤ ॥

ਮਾਲ ਮਾਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਚੁਰਾਉਣਾ, ਧੱਖੇ ਨਾਲ ਲੈਣਾ ॥

ਮਾਲ ਵਕਫ, ਪੁ:—ਧਰਮ ਅਰਥ ਆਉਣ ਵਾਲੀ ਚੀਜ਼ ॥

ਮਾਲਸ਼, ਸ:—ਮਲਣ ਦਾ ਕੰਮ, ਪਿੰਡੇ ਉੱਤੇ ਤੇਲ ਮਲਣਾ ॥

ਮਾਲ੍ਹ, ਸ:—'ਮਾਹਲ' ਵੇਖੋ ॥

ਮਾਲ੍ਹ ਪੂੜਾ, ਪੁ:—ਇਕ ਤਰਾਂ ਦਾ ਮੈਦਾ ਪੂੜਾ ॥

ਮਾਲ੍ਹਾ, ਪੁ:—ਸੰਢਾ, ਝੋਟਾ ॥

ਮਾਲ ਕੰਗਣੀ, ਸ:—ਇੱਕ ਗਰਮ ਦੁਆ ॥

ਮਾਲਕ, ਪੁ:—ਜਿਸ ਦੀ ਕੋਈ ਸ਼ੈ ਹੋਵੇ ਉਹ ਉਸ ਦਾ ਮਾਲਕ ਹੈ, ਖੌਂਦ, ਖਸਮ, ਸਾਂਈਂ, ਹਾਕਮ, ਪਰਮੇਸਰ (ਹੋਣਾ, ਕਰਨਾ) ॥

ਮਾਲਕ ਮਕਾਨ, ਪੁ:—ਜਿਸ ਦਾ ਘਰ ਹੈ, ਜੋ ਆਪਣਾ ਘਰ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਕਿਰਾਏ ਦੇਵੇ ॥

ਮਾਲਕਣੀ, ਸ:—ਜਿਸ ਤੀਮਤ ਦੀ ਕੋਈ ਚੀਜ ਹੈ, ਮਾਲਕ ਦੀ ਵਹੁਟੀ ॥

ਮਾਲਜ਼ਾਣਾ, ਪੁ:—ਮਾਲਕੀ ਦਾ ਹੱਕ, ਜੋ ਰਕਮ ਜ਼ਿਮੀਦਾਰ ਮਹੀਨੇ ਜਾਂ ਵਰ੍ਹੇ ਪਿੱਛੋਂ ਮਾਲਕ ਨੂੰ ਦੇਵੇ ॥

ਮਾਲਕੀ, ਸ:—ਮਾਲਕ ਹੋਣ ਦਾ ਦਰਜਾ, ਸਰਦਾਰੀ ॥

ਮਾਲਕੀਅਤ, ਸ:—ਮਾਲਕੀ, ਜਾਇਦਾਦ ਦਾ ਹੱਕ, ਆਪਣੀ ਜ਼ਮੀਨ ॥

ਮਾਲਕੌਸ
ਮਾਲਕੌਂਸ } ਪੁ:—ਇੱਕ ਰਾਗ ॥

ਮਾਲ ਗੁਜ਼ਾਰੀ, ਸ:—ਧਰਤੀ ਦਾ ਮਸੂਲ, ਮਾਮਲਾ ॥

ਮਾਲਣ, ਸ:—ਮਾਲੀ ਦੀ ਤੀਮਤ, ਇੱਕ ਛੋਟੀ ਝਾੜੀ ॥

ਮਾਲਤੀ, ਸ:—ਇੱਕ ਚਿੱਟਾ ਖੁਸ਼ਬੂਦਾਰ ਫੁੱਲ ॥

ਮਾਲਤੇ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਫੁੱਲ ਜਿਸ ਦਾ ਅਤਰ ਨਿਕਲਦਾ ਹੈ ॥

ਮਾਲਮ, ਵਿ:—'ਮਲੂਮ' ਵੇਖੋ ॥

ਮਾਲਵਾ, ਪੁ:—ਪੰਜਾਬ ਦੇ ਜਿਸ ਅਲਾਕੇ ਵਿੱਚ ਲੁਦੇਹਾਨੇ ਅਤੇ ਫੀਰੋਜ਼ਪੁਰ ਦੇ ਜ਼ਿਲੇ ਅਤੇ ਪਟਿਆਲਾ ਨਾਭਾ ਜੀਂਦ ਅਤੇ ਫ਼ਰੀਦ ਕੋਟ ਦੀਆਂ ਰਿਆਸਤਾਂ ਹਨ ॥

ਮਾਲਾ, ਸ:—ਜਿਸ ਧਾਗੇ ਵਿੱਚ ਮਣਕੇ ਪਰੋਏ ਹੋਣ, ਕੈਠਾ, ਹਾਰ ॥

ਮਾਲਾ ਜਪਣੀ ਜਾਂ ਫੇਰਨੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਆਪਣੇ ਇਸ਼ਟ ਦੇਵ ਦਾ ਨਾਉਂ ਮੂੰਹ ਵਿੱਚ ਲੈਕੇ ਮਾਲਾ ਦੇ ਮਣਕੇ ਗਿਣਨਾ ॥

ਮਾਲਾਮਾਲ, ਵਿ:—ਧਨ ਨਾਲ ਭਰਪੂਰ ॥

ਮਾਲਿਕ, ਪੁ:—'ਮਾਲਕ' ਵੇਖੋ ॥

ਮਾਲੀ, ਪੁ:—ਬਾਗਬਾਨ, ਫੁਲੇਰਾ, ਭਲਵਾਨ, ਆਸ਼ਕ, ਮੱਝਾਂ ਗੰਢਣ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਸੰਢਾ ॥

ਸ:—ਕੁਸ਼ਤੀ ਵਿੱਚ ਢਾਹੁਣ ਵਾਲੇ ਭਲਵਾਨ ਦਾ ਇਨਾਮ ॥

ਵਿ:—ਵੱਡਾ ਭਾਰਾ (ਮਾਲੀ ਚੋਰ) ॥

ਮਾਲੂਮ, ਵਿ:—'ਮਲੂਮ' ਵੇਖੋ ॥

ਮਾਵਾ, ਪੁ:—ਮਾਵਾ, ਕਲਫ, ਦੁੱਧ ਬਹੁਤ ਕਾੜ੍ਹ ਕੇ ਸੁਕਾਯਾ ਹੋਯਾ, ਮਠਿਆਈ ਦੀ ਸਮੱਗਰੀ, ਜਾਗ, ਦੁਆ ਜਾਂ ਅਮਲ ਦੀ ਇੱਕ ਖੁਰਾਕ ॥

ਮਾੜਾ / ਮਾੜੀ } ਵਿ:—ਲਿੱਸਾ, ਕਮਜ਼ੋਰ, ਬੁਰਾ, ਨਿਕੰਮਾ, ਥੋੜਾ, ਵਿਰਲਾ ॥

ਮਾੜਾ ਸਮਾਂ, ਪੁ:—ਜਦੋਂ ਕਾਲ ਪਿਆ ਹੋਵੇ ॥

ਮਾੜਾ ਧੀੜਾ, ਵਿ:—ਗਰੀਬ, ਅਨਾਥ, ਨਿਮਾਣਾ ॥

ਮਾੜਾ ਮਾੜਾ, ਵਿ:—ਛੋਟਾ, ਥੋੜਾ, ਹੌਲਾ ॥

ਮਾੜਾ ਮੋਟਾ, ਵਿ:—ਹਲਕੇ ਮੁੱਲ ਦਾ, ਸਸਤਾ (ਕਪੜਾ) ॥

ਮਾੜੀ, ਸ:—ਉੱਚਾ ਘਰ, ਹਵੇਲੀ ਅਟਾਰੀ ॥

ਮਾੜੂ, ਵਿ:—'ਮੜੂਆ' ਵੇਖੋ ॥

ਮਿਆਉਂ, ਸ:—ਬਿੱਲੀ ਦੀ ਬੋਲੀ ॥

ਮਿਆਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਬਿੱਲੀ ਦਾ ਬੋਲਣਾ ॥

ਮਿਆਣ, ਸ:—ਤਲਵਾਰ ਆਦਿਕ ਦਾ ਰਖਣਾ, ਵਿਚਲਾ ਹਿੱਸਾ, ਗੋਥਾ ॥

ਮਿਆਣ ਭਾਈ, ਪੁ:—ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੋਹਾਂ ਭਰਾਵਾਂ ਦੀ ਇਕ ਰੰਨ ਹੋ ॥

ਮਿਆਦ, ਸ:—ਠਰ੍ਹਾਇਆ ਹੋਯਾ ਵੇਲਾ, ਖਾਸ ਵਖਤ ॥

ਮਿਆਦੀ, ਵਿ:—ਜਿਸ ਦਾ ਵੇਲਾ ਠਰ੍ਹਾਯਾ ਹੋਯਾ ਹੋ ॥

ਮਿਆਨਾ, ਪੁ:—ਪਾਲਕੀ, ਡੋਲੀ, ਪੀਨਸ ॥
ਵਿ:—ਵਿਚਕਾਰਲਾ ॥

ਮਿਆਨੀ, ਸ:—ਪਜਾਮੇ ਦੀਆਂ ਲੱਤਾਂ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰਲੀ ਥਾਂ ॥
ਵਿ:—ਵਿਚਕਾਰਲੀ ॥

ਮਿਆਨੇ, ਅਵ:—ਵਿਚਕਾਰ, ਗੱਭੇ ॥

ਮਿਉਨਸਿਪਲ ਕਮੇਟੀ, ਸ:—ਸ਼ਹਿਰ ਦਾ ਬੰਦੋਬਸਤ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਕਮੇਟੀ ॥

ਮਿਉਨਸਿਪਲ ਕਮਿਸ਼ਨਰ, ਪੁ:—ਮਿਉਨਸਿਪਲ ਕਮੇਟੀ ਦਾ ਮਿੰਬਰ ॥

ਮਿਸ, ਪੁ:—ਤਾਂਬਾ ॥
ਸ:—ਕੁਆਰੀ ਮੇਮ (ਮਿਸ ਸਾਹਿਬ) ॥

ਮਿੱਸ, ਸ:—ਮਟਰ ਮਾਂਹ ਛੋਲੇ ਆਦਿਕ ਅਨਾਜ, ਦੋ ਜਾਂ ਵਧੀਕ ਅਨਾਜ ਮਿਲੇ ਹੋਏ ॥

ਮਿੱਸ ਤ੍ਰਿੱਸ / ਮਿੱਸ ਤਿੱਸ / ਮਿੱਸ ਪਿੱਸ } ਸ:—ਕਣਕ ਛੁੱਟ ਹੋਰ ਅਨਾਜ, ਮਿਲੇ ਹੋਏ ਅਨਾਜ ॥

ਮਿਸਟਰ, ਵਿ:—ਸਾਹਿਬ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਨਾਉਂ ਅੱਗੇ ਆਉਣ ਵਾਲਾ ਆਦਰ ਦਾ ਸ਼ਬਦ ॥

ਮਿਸ਼ਟਾਣ, ਪੁ:—ਮਿੱਠਾ, ਮਠਿਆਈ ॥

ਮਿਸਤਰ, ਸ:—ਲਕੀਰਾਂ ਸਿੱਧੀਆਂ ਪਾਉਣ ਵਾਲਾ ਗੱਤਾ ਜਿਸ ਉੱਤੇ ਡੋਰਾਂ ਤਣੀਆਂ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ ॥

fitter

ਮਿਸਤਰੀ / ਮਿਸਤ੍ਰੀ } ਪੁ:—ਵਡਾ ਕਾਰੀਗਰ ਤਰਖਾਣ ਜਾਂ ਰਾਜ ॥

ਮਿਸਤ੍ਰੀ ਖਾਨਾ, ਪੁ:—ਕਾਰਖਾਨਾ ॥

ਮਿਸ਼ਨ, ਪੁ:—ਭੇਜੇ ਹੋਏ ਪ੍ਰਚਾਰਕਾਂ ਦਾ ਕੱਠ ਜਾਂ ਅਸਥਾਨ ਜਾਂ ਪਰੋਜਨ ॥

ਮਿਸ਼ਨਰੀ, ਪੁ:-ਭੇਜਿਆ ਹੋਯਾ ਉਪਦੇਸ਼ਕ ਜਾਂ ਪਾਦਰੀ ॥

ਮਿਸਰ / **ਮਿੱਸਰ** } ਪੁ:-ਬ੍ਰਾਹਮਣ, ਪਾਣੀ ਭਰਨ ਵਾਲਾ ਬ੍ਰਾਹਮਣ, ਇੱਕ ਦੇਸ਼ ॥

ਮਿਸਰਾਈ, ਸ:—ਮਿਸਰ ਦਾ ਕੰਮ ਜਾਂ ਮਜੂਰੀ ॥

ਮਿਸਰਾਣੀ, ਸ:-ਮਿਸਰ ਦੀ ਵਹੁਟੀ, ਬ੍ਰਾਹਮਣੀ ॥

ਮਿਸਰੀ, ਸ:—ਸਾਫ਼ ਕੀਤੀ ਹੋਈ ਖੰਡ ਨੂੰ ਜਮਾ ਕੇ ਟਿੱਕੀਆਂ ਆਦਿਕ ਬਣਾਈਆਂ ਹੋਈਆਂ ॥

ਮਿਸਰੀ ਦਾ ਕੁੱਜਾ (ਕੂਜਾ), ਪੁ:—ਪਿਆਲੀ ਦੀ ਸ਼ਕਲ ਦੀ ਮਿਸਰੀ ॥

ਮਿਸਲ, ਸ:—ਸਰਦਾਰ ਜਾਂ ਹਾਕਮ ਦੀ ਅਧੀਨਗੀ, ਕਿਸੇ ਮਾਮਲੇ ਦੇ ਸਾਰੇ ਕਾਗਜ਼ਾਂ ਦਾ ਕੱਠ, ਸਿੱਖ ਸਰਦਾਰਾਂ ਦੇ ਜੱਥੇ (ਫੂਲਕੀਆਂ, ਆਦਿਕ) ॥

ਮਿਸਲ ਦਾਰ, ਪੁ:—ਸਰਦਾਰ ਜਾਂ ਛੋਟਾ ਹਾਕਮ (ਰਾਜੇ ਦੇ ਥੱਲੇ) ॥

ਮਿਸਵਾਕ, ਸ:—'ਮਸਵਾਕ' ਵੇਖੋ ॥

ਮਿੱਸਾ / **ਮਿੱਸੀ** } ਵਿ:—ਕਣਕ ਛੁੱਟ ਹੋਰ ਅਨਾਜ ਦਾ, ਮਿਲੇ ਹੋਏ ਅਨਾਜਾਂ ਦਾ, (ਰੋਟੀ, ਟੁਕਰ ਆਦਿਕ), ਤਾਂਬੇ ਦਾ (ਭਾਂਡਾ) ॥

ਮਿੱਸਾ ਤਿੱਸਾ (ਤ੍ਰਿੱਸਾ) / **ਮਿੱਸਾ ਪਿੱਸਾ** } ਵਿ:-ਮਿੱਸ ਤਿੱਸ ਦਾ ॥

ਮਿੱਸੀ, ਸ:-ਤਾਂਬਾ, ਰੇਤਲੀ ਧਰਤੀ, ਦੰਦ ਕਾਲੇ ਕਰਨ ਦਾ ਪੂੜਾ ॥
ਵਿ:—ਮਿਲੇ ਹੋਏ ਅਨਾਜਾਂ ਦੀ (ਰੋਟੀ) ॥

ਮਿੱਸੀ ਬਾਵਾ, ਪੁ:—ਅੰਗ੍ਰੇਜ਼ਾਂ ਦਾ ਛੋਟਾ ਬੱਚਾ ॥

ਮਿਹਣਾ, ਪੁ:-'ਮੇਹਣਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਮਿਹਤਰ, ਪੁ:—ਚੂਹੜਾ, ਚਮਿਆਰ। ਕਿਸੇ ਜ਼ਾਤ ਦਾ ਪੈਂਚ ॥

ਮਿਹਤਰਣੀ / **ਮਿਹਤਰਾਣੀ** } ਸ:—ਚੂਹੜੀ, ਚਮਿਆਰੀ ॥

ਮਿਹਤਰੀ, ਸ:—ਮਿਹਤਰ ਦਾ ਕੰਮ ॥

ਮਿਹਨਤ, ਸ:—ਜ਼ੋਰ ਲਾਕੇ ਜਾਂ ਦਿਲ ਦੇਕੇ ਕੰਮ ਕਰਨਾ, ਖੇਚਲ, ਜਤਨ, ਕਾਰ ਵਿਹਾਰ, ਪਰਵਾਹ, ਮਜੂਰੀ ॥

ਮਿਹਨਤ ਮਜੂਰੀ, ਸ:—ਹੱਥ ਦਾ ਕੰਮ, ਦਿਹਾੜੀ ॥

ਮਿਹਨਤ ਬਰ (ਵਰ) ਆਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਮਿਹਨਤ ਦਾ ਫਲ ਮਿਲ ਜਾਣਾ ॥

ਮਿਹਨਤਾਨਾ, ਪੁ:—ਕੰਮ ਦੇ ਬਦਲੇ ਜੋ ਰਕਮ ਮਿਲੇ, ਮਜੂਰੀ ॥

ਮਿਹਨਤੀ, ਵਿ:, ਪੁ:—ਮਿਹਨਤ ਕਰਨਵਾਲਾ, ਮਜੂਰ ॥

ਮਿਹਰ, ਸ:—ਦਯਾ, ਕਿਰਪਾ, ਤਰਸ, ਫ਼ਜ਼ਲ, ਮਾਤਾ ਦਾ ਰੋਗ ॥

ਮਿਹਰਬਾਨ / **ਮਿਹਰ ਵਾਨ** } ਵਿ:—ਮਿਹਰ ਕਰਨ ਵਾਲਾ, ਦੋਸਤ, ਸੱਜਣ ॥

ਮਿਹਰ ਬਾਣਗੀ (ਬਾਣੀ), ਮਿਹਰ ਵਾਣਗੀ (ਵਾਣੀ) } ਸਃ—ਦਯਾ, ਕਰਮ, ਲਿਹਾਜ (ਕਰਨੀ) ॥

ਮਿਹਰੰਮਤ, ਸਃ—ਕਰਮ, ਮਿਹਰ, ਦਯਾ ॥

ਮਿਹਰੀ, ਸਃ, ਵਿਃ—ਬੀਵੀ, ਮਹਿਰੀ, ਖੁੱਲ੍ਹੀ ਛਡੀ ਹੋਈ ਗਊ ॥

ਮਿਹਰੂ, ਵਿਃ, ਪੁਃ—ਮਹੀਂ ਦਾ ॥

ਮਿਹਲਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਸੁਖ ਭੋਗਣਾ, ਖੁਸ਼ੀ ਨਾਲ ਰਹਿਣਾ ॥

ਮਿਹੜ, ਸਃ—'ਮੇਹੜ' ਵੇਖੋ ॥

ਮਿੱਕਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਖੇਡ ਵਿੱਚ ਉਲ੍ਹੇ ਹੋਕੇ ਆਪਣਾ ਨਾਉਂ ਵਟਾ ਲੈਣਾ ॥

ਮਿਕਦਾਰ, ਸਃ—ਜਿੰਨੀ ਕੋਈ ਚੀਜ਼ ਹੋਵੇ, ਮਾਪ, ਤੋਲ, ਨਿਰਖ ॥

ਮਿਕਦਾਰਾ, ਪੁਃ—ਹਾਥੀ ॥

ਮਿੱਕਰ, ਸਃ—ਗੁੜ ਲੂਣ ਆਦਿਕ ਦੀ ਡਲੀ ॥

ਮਿਚਕਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਮੈਲੀ ਚੀਜ਼ ਵੇਖ ਕੇ ਜੀ ਬੁਰਾ ਹੋਣਾ ॥

ਮਿਚਕਣਾ, ਮਿਚੜਾ } ਪੁਃ—ਇੱਕ ਬੂਟੀ ਜੋ ਬੁਖਾਰ ਦੀ ਦੁਆ ਹੈ ॥

ਮਿਚਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਮਰਨਾ, ਹੋ ਜਾਣਾ, ਵਰਤਣਾ, ਭੜਕਣਾ ॥

ਮਿਚਦਾ, ਵਿਃ—ਮੇਚ ਦਾ, ਮਰਜਾਦਾ ਦਾ, ਜਿੰਨਾ ਮੇਉ ਸਕੇ ।

ਮਿਚਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਮਚਾਉਣਾ, ਅੱਖਾਂ ਬੰਦ ਕਰਾਉਣਾ ॥

ਮਿਛੱਰਿਆ ਹੋਇਆ, ਵਿਃ—'ਮੱਛਰਿਆ ਹੋਇਆ' ਵੇਖੋ ॥

ਮਿਜ, ਸਃ—ਮਿੱਝ, ਮਗਜ਼, ਗੁੱਦਾ ॥

ਮਿਜਮਾਨ, ਪੁਃ—ਪਰਾਹੁਣਾ, ਜੁਆਈ ॥

ਮਿਜਮਾਨਣੀ, ਸਃ—ਪਰਾਹੁਣੀ ॥

ਮਿਜਮਾਨੀ, ਸਃ—ਪਰਾਹੁਣੇ ਦੀ ਖਾਤਰ, ਜ਼ਿਆਫ਼ਤ ॥

ਮਿੱਝ, ਮਿੰਝ } ਸਃ—ਮਗਜ਼, ਗੁੱਦਾ ॥

ਮਿੱਝ ਕੱਢਣੀ, ਕ੍ਰਿਃ—ਬਹੁਤ ਕੰਮ ਲੈਣਾ, ਔਖ ਕਰਨਾ ॥

ਮਿੰਟ, ਪੁਃ—ਥੋੜਾ ਜੇਹਾ ਵਖਤ, ਘੰਟੇ ਦਾ ਸੱਠਵਾਂ ਹਿੱਸਾ, ਛਾਈ ਪਲ ॥

ਮਿਟਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਮਲਿਆ ਜਾਣਾ, ਬੁੱਝਣਾ, ਨਾ ਰਹਿਣਾ, ਮੱਧਮ ਹੋਣਾ ॥

ਮਿਟਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਬੁਝਾਉਣਾ, ਮਲ ਸੁੱਟਣਾ, ਮਿਲ ਕੇ ਉਕਾ ਦੇਣਾ, ਨਾ ਰਹਿਣ ਦੇਣਾ ॥

ਮਿਟਾਊ, ਵਿਃ—ਮਿਟਾਉਣ ਜੋਗਾ ॥
ਪੁਃ—ਮਿਟ ਉਣ ਵਾਲਾ ॥

ਮਿੱਟੀ, ਸਃ—ਖਾਕ, ਧੂੜ, ਸੁਆਹ, ਖੇਹ, ਧਰਤੀ, ਗਲੀ ਸੜੀ ਚੀਜ਼, ਲੋਥ ॥

ਮਿੱਟੀ ਹੋਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਨਾਸ ਹੋਣਾ, ਸ਼ਰਮਿੰਦਾ ਹੋਣਾ ॥

ਮਿੱਟੀ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਮੈਲ ਲਾਉਣੀ, ਖਰਾਬ ਕਰਨਾ ॥

ਮਿੱਟੀ ਖਰਾਬ ਹੋਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਔਖਾ ਹੋਣਾ, ਇਜ਼ਤ ਉਤਰਨੀ ॥

ਮਿੱਟੀ ਦਾ ਤੇਲ, ਪੁ:-ਧਰਤੀ ਵਿੱਚੋਂ ਨਿਕਲਿਆ ਹੋਇਆ ਤੇਲ ਜੋ ਲੈਂਪਾਂ ਲਾਲਟੈਣਾਂ ਵਿੱਚ ਬਲਦਾ ਹੈ ॥

ਮਿੱਟੀ ਦਾ ਮਾਧੋ, ਵਿ:—ਮੂਰਖ, ਡੌਨ ਬੁੱਧੂ ॥

ਮਿੱਟੀ ਦੇ ਮੁੱਲ, ਵਿ:—ਬਹੁਤ ਸਸਤਾ ॥

ਮਿੱਟੀ ਪਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਗੱਲ ਨੂੰ ਛੁਪਾਉਣਾ, ਮੁੜ ਨਾਂ ਉਖੇੜਨਾ ॥

ਮਿੱਟੀ ਵਿੱਚ ਮਿੱਟੀ ਮਿਲਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਸਰੀਰ ਨਾਸ ਹੋ ਕੇ ਮਿੱਟੀ ਹੋਣਾ ॥

ਮਿੱਟੀ ਵਿੱਚ ਮਿਲ ਜਾਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਮੈਲਾ ਜਾਂ ਖਰਾਬ ਹੋ ਜਾਣਾ, ਬਰਬਾਦ ਹੋ ਜਾਣਾ ॥

ਮਿੱਠਤ, ਸ:—ਮਿਠਾਸ, ਮਿੱਠੇ ਹੋਣ ਦਾ ਗੁਣ, ਚੰਗਾ ਸੁਭਾਉ ॥

ਮਿਠ ਬੋਲਾ (ਲੀ), ਵਿ:—ਜੋ ਮਿੱਠਾ ਬੋਲੇ ॥

ਮਿਠਲੂਣਾ, ਵਿ:—ਘੱਟ ਲੂਣ ਵਾਲਾ, ਫਿੱਕਾ, ਬੇ ਸੁਆਦ ॥

ਮਿੱਠਾ, ਵਿ:, ਪੁ:-ਮਸ਼ਹੂਰ ਚੰਗਾ ਸੁਆਦ, ਮਧੁਰ, ਥੋੜਾ (ਲੂਣ), ਤਾਜ਼ਾ, ਮਨ ਭਾਉਂਦਾ, ਮਿੱਠੀ ਚੀਜ਼, ਇੱਕ ਫਲ ਮਿੱਠੇ ਰਸ ਵਾਲਾ, ਸੰਖੀਆ, ਮੋਹਰਾ, ਸ਼ਰਬਤ ॥

ਮਿੱਠਾ ਸਮਾਂ, ਪੁ:-ਜਦੋਂ ਕਾਲ ਪਿਆ ਹੋਵੇ ॥

ਮਿੱਠਾ ਮਿੱਠਾ, ਪੁ:-ਖੰਡ ਸ਼ੱਕਰ ਆਦਿਕ ਮਿੱਠੀ ਸ਼ੈ ॥

ਮਿੱਠਾ ਤੇਲ, ਪੁ:—ਤਿਲਾਂ ਦਾ ਤੇਲ ॥

ਮਿੱਠਾ ਤੇਲੀਆ
ਮਿੱਠਾ ਤੇਂਦੂਆ } ਪੁ:—ਇੱਕ ਬੜੀ ਸਖ਼ਤ ਜ਼ਹਿਰ ॥

ਮਿੱਠਾ ਪਾਣੀ, ਪੁ:—ਨਿੰਬੂ ਦੇ ਰਸ ਵਾਲਾ ਵਲੈਤੀ ਪਾਣੀ ॥

ਮਿੱਠਾ ਬੋਲਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਨਰਮੀ ਨਾਲ ਸੋਹਣੀ ਗੱਲ ਕਰਨੀ ॥

ਮਿੱਠਾ ਫੁੱਤ, ਪੁ:—'ਪੁਰਲੀ ਪਾਉਣੀ' ਵਖੋ ॥

ਮਿੱਠਾ ਮਿੱਠਾ, ਵਿ:—ਥੋੜਾ ਜੇਹਾ ਮਿੱਠਾ ॥

ਮਿੱਠਾ ਮੂੰਹ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਮਿੱਠੀ ਚੀਜ਼ ਖਾਣੀ॥

ਮਿੱਠਾ ਮੂੰਹ ਕਰਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਮਠਿਆਈ ਖੁਆਉਣੀ, ਵੱਢੀ ਦੇਣੀ ॥

ਮਿੱਠੇ ਪਿਆਰੇ, ਪੁ:—(ਬਹੁ:), ਸੱਜਣ, ਨੇੜੇ ਦੇ ਸਾਕ ॥

ਮਿਠਾਈ
ਮਿਠਾਸ } ਸ:—ਮਿੱਠਤ, ਮਿੱਠੇ ਹੋਣ ਦਾ ਗੁਣ ॥

ਮਿਠਿਆਈ, ਸ:—'ਮਠਿਆਈ' ਵੇਖੋ ॥

ਮਿੱਠੀ, ਵਿ:—ਮਧੁਰ, ਸੁਆਦਲੀ ॥
ਸ:—ਤੂੰਮੀ ॥

ਮਿੱਠੀ ਗੱਲ, ਸਃ—ਨਰਮ ਬਾਤ, ਚੰਗਾ ਬਚਨ ॥

ਮਿੱਠੀ ਗਾਚਣੀ, ਸਃ—ਇਕ ਭੂਰੇ ਜੇਹੇ ਰੰਗ ਦੀ ਨਰਮ ਮਿੱਟੀ ॥

ਮਿੱਠੀ ਛੁਰੀ, ਸਃ—ਸਜਨਾਈ ਦੇ ਬਹਾਨੇ ਕੀਤਾ ਹੋਇਆ ਵੈਰ ॥

ਮਿੱਠੀ ਬੋਲੀ, ਸਃ—ਨਰਮੀ ਨਾਲ ਬੋਲਣ ਦਾ ਢੰਗ ॥

ਮਿੱਠੀ ਮਾਰ, ਸਃ—ਹੌਲੀ ਹੌਲੀ ਜੋ ਦੁੱਖ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇ ॥

ਮਿੱਢ, ਪੁਃ—ਇਕ ਤਰਾਂ ਦੀ ਜੜ੍ਹ ॥

ਮਿਡਲ, ਪੁਃ—ਪੜ੍ਹਾਈ ਦਾ ਵਿਚਲਾ ਦਰਜਾ, ਉਸ ਦਰਜੇ ਦਾ ਇਮਤਿਹਾਨ ॥

ਮਿਣਕਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਬੱਕਰੀ ਦਾ ਬੋਲਣਾ ॥

ਮਿਣਤੀ, ਸਃ—ਮਿਣਨ ਦਾ ਕੰਮ, ਮਾਪ ॥

ਮਿਣਨਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਪਤਾ ਲੈਣਾ ਕਿ ਕੋਈ ਸ਼ੈ ਕੇਡੀ ਕੁ ਹੈ, ਮਾਪਣਾ ॥

ਮਿਣਮਿਣ, ਸਃ—ਮੱਖੀਆਂ ਦੀ ਅਵਾਜ਼, ਸੁਸਤੀ ॥

ਮਿਣਮਿਣ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਬਹੁਤ ਹੌਲੀ ਬੋਲਣਾ ਜਾਂ ਟੁਰਨਾ ॥

ਮਿਣਮਿਣਾਟ, ਸਃ—ਮੱਖੀਆਂ ਦੀ ਭੀੜ ਅਤੇ ਅਵਾਜ਼, ਢਿੱਲ ਮੱਠ ॥

ਮਿਣਵਾਉਣਾ, ਮਿਣਾਉਣਾ } ਕ੍ਰਿਃ—ਮਿਣਨ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਾਉਣਾ ॥

ਮਿਣਵਾਈ, ਮਿਣਾਈ } ਸਃ—ਮਿਣਨ ਦਾ ਕੰਮ ਜਾਂ ਮਜੂਰੀ ॥

ਮਿੱਤ, ਮਿਤ੍ਰ } ਪੁਃ—ਦੋਸਤ, ਯਾਰ, ਸੱਜਣ, ਬੇਲੀ, ਸਾਥੀ, ਹਮੇਤੀ ॥

ਮਿਤ੍ਰ ਧ੍ਰੋਹ, ਪੁਃ, **ਮਿਤ੍ਰ ਮਾਰ,** ਸਃ } ਸੱਜਣ ਬਣਕੇ ਜੋ ਵੈਰ ਕੀਤਾ ਜਾਵ ॥

ਮਿਤ੍ਰਤਾ, ਮਿੱਤ੍ਰਤਾਈ, ਮਿਤਰਾਈ } ਸਃ—ਦੋਸਤੀ, ਮਹੱਬਤ, ਵਾਕਬੀ, ਯਾਰੀ ॥

ਮਿਤਰਾਣੀ, ਸਃ—ਦੂਤੀ, ਰਮਿਆਰੀ ॥

ਮਿਤ੍ਰਾਨਾ, ਪੁਃ—ਮਿਤ੍ਰਤਾ, ਦੋਸਤੀ, ਯਾਰੀ, ਮਹੱਬਤ, ਸਜਨਾਈ ॥

ਮਿਤੀ, ਸਃ—ਦਿਨ, ਤਰੀਕ, ਮਹੀਨੇ ਦੇ. ਜਿਸ ਦਿਨ ਤੋਂ ਬਿਆਜ ਗਿਣਿਆ ਜਾਵੇ, ਮਹੀਨਾ, ਬਿਆਜ, ਦਸਤੂਰੀ ॥

ਮਿਤੀ ਕੱਟਣੀ, ਕ੍ਰਿਃ—ਸਾਰੀ ਰਕਮ ਵਿਚੋਂ ਕਾਟ ਕੱਢ ਲੈਣੀ ॥

ਮਿਤੀ ਪੁੱਗਣੀ, ਮਿਤੀ ਪੁੱਜਣੀ } ਕ੍ਰਿਃ—ਹੁੰਡੀ ਦੇ ਰੁਪਏ ਮਿਲਣ ਦਾ ਦਿਨ ਲੰਘ ਜਾਣਾ ॥

ਮਿਤੀ ਪੈਣੀ, ਕ੍ਰਿਃ—ਹੁੰਡੀ ਦੇ ਰੁਪਏ ਮਿਲਣ ਦਾ ਦਿਨ ਆ ਜਾਣਾ ॥

ਮਿਥ, ਸਃ—ਸਲਾਹ, ਜੁਗਤ, ਤਦਬੀਰ, ਵਿਉਂਤ ।

ਮਿਥਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਸਲਾਹ ਦੇਣੀ, ਥਾਪਣਾ, ਅੰਦੋਂ ਮੰਨ ਲੈਣਾ, ਤਦਬੀਰ ਕਰਨੀ, ਫੈਸਲਾ ਕਰਨਾ ॥

ਮਥਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਮਨਾਉਣਾ, ਰਖਾਉਣਾ, ਤਤ-ਬੀਰ ਜਾਂ ਫੈਸਲਾ ਕਰਾਉਣਾ ॥

ਮਿੱਥਿਆ, ਮਿੱਥਯਾ, ਸ:—ਝੂਠ, ਕੂੜ ॥ ਵਿ:—ਝੂਠਾ, ਜੋ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਪਰ ਭਾਸੇ ॥

ਮਿੱਥਿਆ ਬਾਦ (ਵਾਦ), ਪੁ:—ਝੂਠ ਬੋਲਣਾ ॥

ਮਿੱਥਿਆ ਬਾਦਣ (ਵਾਦਣ), ਸ: **ਮਿੱਥਿਆ ਬਾਦੀ (ਬਾਦੀ),** ਪੁ: ਜੋ ਝੂਠ ਬੋਲੇ ॥

ਮਿੰਦ, ਪੁ:, ਸ:—ਪਲ, ਮਿੰਟ, ਥੋੜਾ ਚਿਰ ॥

ਮਿਦਾਰੀ, ਪੁ:—'ਮਦਾਰੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਮਿੱਧਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਹਿਲਾਉਣਾ, ਰਲਾਉਣਾ, ਲਤਾੜਨਾ, ਛੰਨ ਪਾਉਣਾ ॥

ਮਿਧਵਾਉਣਾ, ਮਿੱਧਵਾਉਣਾ, ਮਿਧਾਉਣਾ, ਮਿੱਧਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਮਿੱਧਣ ਦੇਣਾ, ਮਿੱਧਣ ਦਾ ਕਮ ਕਰਾਉਣਾ ॥

ਮਿਨਟ, ਪੁ:—'ਮਿੰਟ' ਵੇਖੋ ॥

ਮਿਨਤ, ਮਿੰਨਤ, ਸ:—ਤਰਲ, ਬੇਨਤੀ, ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ (ਮਿਨਤਾਂ ਕਰਨਾ)॥

ਮਿੰਨਤ ਦਾਰ, ਪੁ:—ਮਿਨਤਾਂ ਤਰਲੇ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ॥

ਮਿੰਨਤ ਦਾਰੀ, ਸ:—ਮਿਨਤਾਂ ਤਰਲੇ ਕਰਨਾ ॥

ਮਿੰਨ੍ਹਾਂ, ਵਿ:—ਧੁੰਧਲਾ, ਮੱਧਮ, ਹਲਕਾ, ਵਿੱਚੋਂ ਚੋਂਦਾ, ਮੀਸਣਾ ॥

ਮਿੰਬਰ, ਪੁ: **ਮਿੰਬਰੀ,** ਸ: 'ਮੈਂਬਰ' 'ਮੈਂਬਰੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਮਿਮਹਾਰ, ਪੁ:—ਨਹਿਰ ਦੇ ਪਾਣੀ ਦੀ ਵੰਡ ਦਾ ਖਿਆਲ ਰੱਖਣ ਵਾਲਾ ਸਰਕਾਰੀ ਨੌਕਰ ॥

ਮਿਮਿਆਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਬੱਕਰੀ ਜਾਂ ਭੇਡ ਦੇ ਬੱਚੇ ਦਾ ਬੋਲਣਾ ॥

ਮਿਰਗ, ਪੁ:—ਹਰਨ, ਸ਼ੇਰ, ਕੋਈ ਜੰਗਲੀ ਜਨੌਰ ॥

ਮਿਰਗ ਛਾਲਾ, ਸ:—ਮਿਰਗ ਦੀ ਖੱਲ ਜੋ ਵਿਛਾਉਂਦੇ ਹਨ ॥

ਮਿਰਗ ਤ੍ਰਿਸ਼ਨਾ, ਸ:—ਰੇਤਲੀ ਧਰਤੀ ਜੋ ਧੁੱਪ ਵਿਚ ਚਮਕ ਕੇ ਦੂਰੋਂ ਐਉਂ ਦਿੱਸਦੀ ਹੈ ਜਾਪੀਦਾ ਉੱਥੇ ਪਾਣੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ॥

ਮਿਰਗ ਤ੍ਰਿਸ਼ਨਾ ਦਾ ਜਲ, ਪੁ:—ਮਾਯਾ ਦਾ ਛਲ, ਜੋ ਹੈ ਨਹੀਂ ਪਰ ਭਾਸੇ ॥

ਮਿਰਗ ਨੈਣਾ, ਵਿ:—ਜਿਸ ਦੀ ਅੱਖ ਮਿਰਗ ਵਰਗੀ ਹੈ ॥

ਮਿਰਗ ਰਾਜ, ਪੁ:—ਮਿਰਗਾਂ ਦਾ ਰਾਜਾ, ਸ਼ੇਰ ॥

ਮਿਰਗਾਨ, ਪੁ:—ਮਿਰਗ ਛਾਲਾ, ਮਿਰਗ ਦੀ ਖੱਲ ॥

ਮਿਰਗੀ, ਸ:—ਇਕ ਰੋਗ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਮਨੁੱਖ ਬੇਹੋਸ਼ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਹਥ ਪੈਰ ਵੱਟੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਮੂੰਹ ਵਿੱਚੋਂ ਝੱਗ ਜਾਂਦੀ ਹੈ (ਪੈਣੀ) ॥

ਮਿਰਚ, ਸ:—ਭਾਜੀ ਤਰਕਾਰੀ ਵਿੱਚ ਪਾਉਣ ਵਾਲੀ ਮਸ਼ਹੂਰ ਕੌੜੀ ਜਾਂ ਤਲਖ ਚੀਜ । ਇਹ ਦੋ ਤਰਾਂ ਦੀ ਹੈ, ਕਾਲੀ, ਜੋ ਕਾਲੇ ਪੀਰੇ ਦਾਣੇ ਵਰਗੀ ਹੈ ਅਤੇ ਲਾਲ, ਜਿਸ ਦੇ ਉੱਤੇ ਛਿੱਲੜ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਵਿੱਚੋਂ ਕਈ ਬੀਜ ਨਿਕਲਦੇ ਹਨ ॥

ਮਿਰਚਾਂ ਲੱਗਣੀਆਂ, ਕ੍ਰਿ:—ਦਿਲ ਖਿਝਣਾ, ਗੱਲ ਚੁੱਭਣੀ ॥

ਮਿਰਚਈ, ਸ:—ਇਸ਼ਕ ਪੇਚੇ ਦਾ ਬੀ, ਦਸਤਾਂ ਦੀ ਇੱਕ ਦੁਆ ॥

ਮਿਰਚੀਆ ਗੰਦ, ਪੁ:—ਖਸ ਦੀਆਂ ਜੜ੍ਹਾਂ ਦੇ ਥੇਲ ॥

ਮਿਰਜਈ, ਸ:—ਲੰਮੀਆਂ ਮੋਹਰੀਆਂ ਵਾਲੀ ਹਿੰਦੁਸਤਾਨੀ ਕੁੜਤੀ ॥

ਮਿਰਜੰਗੀ, ਪੁ: ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦਾ ਬਾਜਾ ॥

ਮਿਰਜ਼ਾ, ਪੁ:—ਅਮੀਰ ਜ਼ਾਦਾ, ਸ਼ਹਜ਼ਾਦਾ, ਮੁਗਲ, ਸਾਹਿਬਾਂ ਦਾ ਆਸ਼ਕ ॥

ਮਿਰਜ਼ਾ ਗਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਮਿਰਜ਼ਾ ਸਾਹਿਬਾਂ ਦਾ ਗੀਤ ਗਾਉਣਾ ॥

ਮਿਰਤ, ਸ:—ਮੌਤ, ਕਾਲ ॥

ਮਿਰਤ ਲੋਕ, ਪੁ:—ਨਾਸ ਹੋਣ ਵਾਲੇ ਜੀਆਂ ਦੀ ਥਾਂ, ਧਰਤੀ ॥

ਮਿਰਤਕ, ਵਿ:—ਮੁਰਦਾ, ਮੋਇਆ ਹੋਇਆ ॥

ਮਿਰਦਾ, ਪੁ:—ਪੈਂਚ, ਪਿੰਡ ਦਾ ਰਾਖਾ ॥

ਮਿਰਦੰਗ
ਮਿਰਦੰਗੀ (ਗੀਆ) } 'ਮਰਦੰਗ' ਆਦਿਕ ਵੇਖੋ ॥

ਮਿਰਮਿਰੀ, ਸ:—ਵਿੱਚ ਵਿੱਚ ਮਾੜੀ ਮਾੜੀ ਪੀੜ, ਲਹੂ ਵਿੱਚ ਦੀ ਗਰਮੀ, ਅਚਾਨਚੱਕ ਜੀ ਡੁੱਬ ਜਾਣਾ ॥

ਮਿਰਾਸ
ਮਿਰਾਸਣ
ਮਿਰਾਸੀ } 'ਮਰਾਸ' ਆਦਿਕ ਵੇਖੋ ॥

ਮਿਰਾਜ, ਪੁ:—'ਮਰਾਜ' ਵੇਖੋ ॥

ਮਿਰਿਚ, ਸ:—'ਮਿਰਚ' ਵੇਖੋ ॥

ਮਿਲਕ, ਸ:—ਜੱਦੀ ਜਾਇਦਾਦ, ਮਿਰਾਸ ॥

ਮਿਲਕਣ, ਸ:
ਮਿਲਕੀ, ਪੁ: } ਜਿਸ ਨੂੰ ਮਿਲਕ ਮਿਲੇ ॥

ਮਿਲਕੱਯਤ, ਸ:—ਮਾਲਕੀਅਤ, ਆਪਣੀ ਭੋਂ ॥

ਮਿਲਖ
ਮਿਲਖਣ
ਮਿਲਖੀ } 'ਮਿਲਕ' ਆਦਿਕ ਵੇਖੋ ॥

ਮਿੱਲਤ, ਸ:—ਮੇਲ, ਦੋਸਤੀ, ਮਹੱਬਤ, ਨੇਹੁੰ ॥

ਮਿੱਲਤਣ, ਸ:
ਮਿੱਲਤੀ, ਪੁ: } ਦੋਸਤ, ਸਾਥੀ, ਬੇਲੀ, ਵਾਕਬ ॥

ਮਿਲਨਸਾਰ, ਵਿ:—ਮੇਲ ਗੇਲ ਰੱਖਣ ਵਾਲਾ, ਮਹੱਬਤੀ ॥

ਮਿਲਨਸਾਰੀ, ਸ:—ਮੇਲ ਗੇਲ, ਮਹੱਬਤ, ਮਿਲਨ ਦੀ ਚਾਹ ॥

ਮਿਲਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਇਕੱਠੇ ਹੋਣਾ, ਨਾਲ ਬੈਠਣਾ, ਏਕਾ ਕਰਨਾ, (ਦੂਜੇ) ਵਰਗਾ ਹੋਣਾ, ਜੁੜਨਾ, ਰਲਣਾ, ਸੰਗ ਕਰਨਾ, ਹੱਥ ਆਉਣਾ, ਜੱਫੀ ਪਾਉਣਾ, ਇੱਕੋ ਖਿਆਲ ਰੱਖਣਾ, ਮੇਲ ਹੋਣਾ, ਮਿੱਚਣਾ, ਪਤਾ ਲੱਗਣਾ, ਦੁੱਧ ਦੇਣਾ (ਗਊ ਦਾ) ॥

ਮਿਲਨੀ, ਸ:—ਮੁਲਾਕਾਤ, ਵਿਆਹ ਦੇ ਦਿਨਾਂ ਵਿੱਚ ਕੁੜਮਾਂ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸਾਕਾਂ ਦਾ ਮੇਲ, ਜੋ ਰੁਪਏ ਉਸ ਵੇਲੇ ਮੁੰਡੇ ਵਾਲਿਆਂ ਨੂੰ ਮਿਲਨ (ਕਰਨੀ) ॥

ਮਿਲਾਉ, ਪੁ:—ਮੇਲ, ਬਹੁਤ ਚੀਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਰਲਾ ਕੇ ਇਕ ਦੂਆ ਬਨਾਉਣੀ, ਖੋਟ, ਦੂਏ ਵਰਗਾ ਹੋਣਾ, ਮਿੱਚਣਾ ॥

ਮਿਲਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਰਲਾਉਣਾ, ਕੱਠਾ ਕਰਨਾ, ਜੋੜਨਾ, ਠੀਕ ਕਰਨਾ, ਲਾਉਣਾ, ਵੇਖਣਾ ਕਿ ਇੱਕ ਚੀਜ਼ ਦੂਈ ਵਰਗੀ ਹੈ; ਸੁਲ੍ਹਾ ਕਰਾਉਣਾ ॥

ਮਿਲਾਊੜਾ, ਪੁ:—ਮਿਲਨਸਾਰ, ਮਿਲਾਪੜਾ ॥

ਮਿਲਾਈ, ਸ:—ਮਿਲਾਉਣ ਦੀ ਮਿਹਨਤ ॥

ਮਿਲਾਪ, ਪੁ:—ਮੇਲ, ਕੱਠ, ਏਕਾ, ਸੰਗਤ, ਮੁਲਾਕਾਤ, ਸੁਲ੍ਹਾ ॥

ਮਿਲਾਪਣ, ਸ:
ਮਿਲਾਪੜਾ, ਪੁ:
ਮਿਲਾਪੀ, ਪੁ:
} ਜੋ ਮਿਲਾਪ ਰੱਖੇ, ਜੋ ਪੱਕਾ ਸਾਥ ਦੇਵੇ, ਮਿਲਨਸਾਰ, ਮਹੱਬਤੀ ॥

ਮਿਲਾਵਾ, ਪੁ:—ਮੇਲ, ਮੁਲਾਕਾਤ, ਦਰਸਨ ਪਰਸਨ ॥

ਸ਼ਬਦ ਮਿਲਾਵਾ, ਪੁ:—ਮਹਾ ਪੁਰਖਾਂ ਦੇ ਸਬਦ ਜਾਂ ਬਾਣੀ ਪੜ੍ਹ ਸੁਣ ਕੇ ਜੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਆਤਮਕ ਮੇਲ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ॥

ਭਰਤ ਮਿਲਾਵਾ, ਪੁ:—ਬਨਬਾਸ ਕੱਟਕੇ ਜਦੋਂ ਰਾਮ ਚੰਦ੍ਰ ਜੀ ਆਏ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਭਰਤ ਨਾਲ ਮੁਲਾਕਾਤ ॥

ਮਿਲੇਛ
ਮਿਲੇਛਣੀ
} 'ਮਲੇਛ' ਆਦਿਕ ਵੇਖੋ ॥

ਮਿੜਕਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਤੁੱਟ ਪੈਣਾ (ਪਿਸਿਲ ਦਾ ਸਿਰਾ ਆਦਿਕ) ॥

ਮਿੜੱਕਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—'ਮਿੱਕਣਾ ਅਤੇ ਮਿੜਕਣਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਮੀਆਂ, ਪੁ:—ਵੱਡਾ ਆਦਮੀ, ਮੁਸਲਮਾਨ ਭਲਾ ਮਾਨਸ, ਮਾਲਕ, ਖੌਂਦ, ਪੇਉ, ਸੁਰੀ ਕੂਹਾਂ, ਰਾਜਪੂਤ ਰਈਸ ॥

ਮੀਆਂ ਜੀ, ਪੁ:—ਉਸਤਾਦ ਵਾਸਤੇ ਆਦਰ ਦਾ ਬਚਨ ॥

ਮੀਆਂ ਬੀਬੀ, ਪੁ:, ਸ:—ਵਹੁਟੀ ਗਭਰੂ, ਤੀਵੀਂ ਖੌਂਦ ॥

ਮੀਆਂ ਮਿੱਠੂ, ਪੁ:—ਤੋਤਾ, (ਮੁਸਲੱਕੀ ਬੋਲੀ) ॥

ਮੀਸਣਾ, ਵਿ:—ਕੱਬਾ, ਚੁੱਪ ਗੁੱਪ, ਜੋ ਉੱਤਰ ਨਾ ਦੇਵੇ, ਮਰਲਾ ॥

ਮੀਂਹ
ਮੀਂਹੀਂ
} ਪੁ:—ਅਗਾਸ ਤੋਂ ਜੋ ਪਾਣੀ ਪੈਂਦਾ ਹੈ, ਬਰਖਾ ॥

ਮੀਂਹਦੀ, ਸ:—'ਮਹਿੰਦੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਮੀਂਗ
ਮੀਂਗਣ (ਨਾ)
ਮੀਂਙਣ } ਸਃ—ਬੱਕਰੀ ਚੂਹੇ ਆਦਿਕ ਦਾ ਵਿਸ਼ਟਾ ॥

ਮੀਚ, ਸਃ—ਮੌਤ, ਕਾਲ, ਨਾਸ ॥

ਮੀਚਕਣਾ
ਮੀਚਕਾ
ਮੀਚੁਕਾ } ਪੁਃ—'ਮਿਚਕਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਮੀਚਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਅੱਖਾਂ ਬੰਦ ਕਰਨਾ, ਹੱਥ ਜਾਂ ਮੂੰਹ ਮੀਟਣਾ ॥

ਮੀਜਾ, ਸਃ—ਜੋੜ, ਮੇਲ, ਮਰਜ਼ੀ, ਮਨੋਰਥ, ਵਿਰਲਾ ਕੱਦ ॥

ਮੀਟਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਬੰਦ ਕਰਨਾ, ਮੀਚਣਾ, ਭੀੜਨਾ ॥

ਮੀਟਿੰਗ, ਸਃ—ਕਿਸੇ ਸਭਾ ਜਾਂ ਕਮੇਟੀ ਦਾ ਕੱਠ, ਜੋੜ ਮੇਲ ॥

ਮੀਂਡ, ਸਃ—ਸਤਾਰ ਦੇ ਹੇਠਲੇ ਸਿਰੇ ਪੁਰ ਤਾਰਾਂ ਦਾ ਸਹਾਰਾ, ਰੋਂਟੀ ॥

ਮੀਂਡਕ
ਮੀਂਡੁਕ } ਪੁਃ—ਡੱਡੂ, ਮਸ਼ਹੂਰ ਜਲ ਦਾ ਜੀਵ ॥

ਮੀਂਡੁਕੀ, ਸਃ—ਡੱਡ, ਪਸ਼ੂਆਂ ਦੇ ਪੈਰਾਂ ਦੀ ਵਧੀ ਹੋਈ ਹੱਡੀ, ਘੋੜੇ ਦੇ ਪੈਰਾਂ ਦਾ ਇਕ ਰੋਗ ॥

ਮੀਢਾ
ਮੀਂਢਾ } ਪੁਃ—ਭੇਡੂ, ਭੇਡ ਦਾ ਨਰ, ਮੇਢਾ ॥

ਮੀਢੀ
ਮੀਂਢੀ } ਸਃ—ਤ੍ਰੀਮਤ ਦੇ ਵਾਲਾਂ ਦੀ ਗੁੰਦੀ ਹੋਈ ਲਟ ॥

ਮੀਣਾ, ਪੁਃ—ਜਿਸ ਬਲਦ ਜਾਂ ਸਾਨ੍ਹ ਦੇ ਸਿੰਗ ਹਿਠਾਂਹ ਨੂੰ ਮੁੜੇ ਹੋਣ, ਝੂਠਾ ਗੁਰੂ, ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਸਾਹਿਬ ਦੇ ਭਰਾ ਪ੍ਰਿਥੀ ਮੱਲ ਦੀ ਉਲਾਦ ਵਿਚੋਂ ਜੋ ਆਦਮੀ ਹੋਵੇ ॥

ਮੀਣਾ ਬਜ਼ਾਰ, ਪੁਃ—ਜਨਾਨਾ ਬਜ਼ਾਰ, ਜੋ ਬਜ਼ਾਰ ਪਾਤਸ਼ਾਹਾਂ ਦੀ ਸੈਲ ਵਾਸਤੇ ਸਜੇ ਅਤੇ ਜਿਸ ਵਿਚ ਭਾਂਤ ਭਾਂਤ ਦੀਆਂ ਅਚਰਜ ਵਸਤਾਂ ਰਖੀਆਂ ਹੋਣ ॥

ਮੀਣੀ, ਸਃ—ਜਿਸ ਗਊ ਦੇ ਸਿੰਗ ਹਿਠਾਂਹ ਨੂੰ ਮੁੜੇ ਹੋਣ ॥

ਮੀਤ, ਪੁਃ—ਮਿਤ੍ਰ, ਦੋਸਤ, ਸੱਜਣ ॥

ਮੀਤਾ, ਪੁਃ—ਮੁਸਲਮਾਨ ਫਕੀਰਾਂ ਦਾ ਇੱਕ ਕਾਠ ਦਾ ਭਾਂਡਾ ॥

ਮੀਂਧੀ, ਸਃ—'ਮਾਹਦੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਮੀਨ, ਸਃ—ਮੱਛੀ, ਇੱਕ ਰਾਸ ॥

ਮੀਨ ਮੇਖ, ਸਃ—ਵਿਤਕਰਾ, ਫਰਕ, ਹੁੱਜਤ (ਕਰਨਾ) ॥

ਮੀਨਾਕਾਰ, ਪੁਃ—ਮੀਨਾਕਾਰੀ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ॥

ਮੀਨਾਕਾਰੀ, ਸਃ—ਸੋਨੇ ਚਾਂਦੀ ਉੱਤੇ ਰੰਗ ਦਾ ਕੰਮ, ਗੁਲਕਾਰੀ ॥

ਮੀਮਾਂ, ਪੁਃ—ਛੋਟਾ ਵੱਛਾ, ਨਿੱਕਾ ਬਾਲਕ (ਪਿਆਰ ਦਾ ਬਚਨ) ॥

ਮੀਮੀ, ਸਃ—ਛੋਟੀ ਵੱਛੀ, ਨਿੱਕੀ ਕੁੜੀ, ਨਿੱਕੀ ਬਕਰੀ, ਗਊ, ਤੀਵੀਂ ਦਾ ਥਣ ਜਾਂ ਮੰਮੀ (ਬਾਲਾਂ ਦੀ ਬੋਲੀ) ॥

ਮੀਰ, ਪੁ:—ਸਰਦਾਰ, ਪੈਂਚ, ਸੱਯਦ, ਮਿਰਾਸੀ ॥
ਸ:-ਕੌਡਾਂ ਦਾ ਢੇਰ ਜੋ ਕਈਆਂ ਖੇਡਾਂ ਵਿੱਚ ਢੁੰਡਣ ਦਾ ਨਿਸ਼ਾਨਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ॥

ਮੀਰ ਸ਼ਕਾਰ, ਪੁ:—ਸ਼ਕਾਰ ਵਾਲੇ ਜਨੌਰਾਂ ਦਾ ਰਾਖਾ, ਵੱਡਾ ਸ਼ਕਾਰੀ ॥

ਮੀਰ ਸ਼ਕਾਰਣ
ਮੀਰ ਸ਼ਕਾਰੀ } ਸ:—ਮੀਰ ਸ਼ਕਾਰ ਦੀ ਵਹੁਟੀ ॥

ਮੀਰ ਜ਼ਾਦਾ, ਪੁ:
ਮੀਰ ਜ਼ਾਦੀ, ਸ: } ਅਮੀਰ ਦੀ ਉਲਾਦ, ਮਿਰਾਸੀ ॥

ਮੀਰ ਬਹਿਰ, ਪੁ:—ਘਾਟ ਦਾ ਦਰੋਗਾ, ਬੇੜਿਆਂ ਦਾ ਅਫ਼ਸਰ ॥

ਮੀਰ ਬਹਿਰੀ, ਸ:—ਘਾਟ ਦਾ ਮਸੂਲ, ਘਾਟ ਜਾਣ ਦਾ ਭਾੜਾ ॥

ਮੀਰ ਮੁਨਸ਼ੀ, ਪੁ:—ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਫ਼ਾਰਸੀ ਜਾਂ ਉਰਦੂ ਦਫ਼ਤਰ ਦਾ ਵੱਡਾ ਅਫ਼ਸਰ, ਵੱਡਾ ਸਕੱਤ੍ਰ ॥

ਮੀਰਾਂ, ਪੁ:—ਸਰਦਾਰ, ਪਾਤਸ਼ਾਹ, ਰੱਬ, ਮੁਹੰਮਦ ਸਾਹਿਬ ॥

ਮੀਰਾਸਣ
ਮੀਰਾਸੀ } 'ਮਰਾਸਣ' ਵੇਖੋ ॥

ਮੀਰੀ, ਪੁ:, ਸ:—ਖੇਡ ਵਿੱਚ ਜੋ ਮੋਹਰੇ ਰਹ, ਮੀਰ ਨੂੰ ਜੋ ਪਹਿਲੇ ਢੁੰਡੇ, ਜੁਗਤੀ ਮਨੁੱਖ, ਪਿੱਠ ਦੀ ਹੱਡੀ ਦੀ ਮਿੱਝ ॥

ਮੀਲ, ਪੁ:—ਪੌਣਾ ਕੁ ਕੋਹ, ੧੭੬੦ ਗਜ਼ ਦੀ ਦੂਰੀ ॥

ਮੁਅੱਲਮ, ਪੁ:—ਉਸਤਾਦ, ਪੜ੍ਹਾਉਣ ਵਾਲਾ ॥

ਮੁਅੱਲਮੀ, ਸ:—ਮੁਅੱਲਮ ਦਾ ਕੰਮ ਜਾਂ ਦਰਜਾ ॥

ਮੁਆਤਜ਼ਾ
ਮੁਆਤਾ
ਮੁਅੱਤਾ } ਪੁ:—'ਮਵਾਤਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਮੁਆਫ਼ਕ
ਮੁਆਮਲਾ } 'ਮਾਫ਼ਕ' ਅਤੇ 'ਮਾਮਲਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਮੁਸ਼ਕ, ਸ:—ਬੋ, ਗੰਧ, ਮਹਿਕ, ਨਿਸ਼ਾਨੀ ॥

ਮੁਸ਼ਕ ਅੰਬਰ, ਪੁ:—ਕਸਤੂਰੀ ॥

ਮੁਸ਼ਕ ਕਪੂਰ, ਪੁ:—ਕਪੂਰ ॥

ਮੁਸ਼ਕ ਪੈਣਾ (ਣੀ), ਕ੍ਰਿ:—ਬੀਮਾਰੀ ਫੈਲਣੀ, ਜੁਆਣੀ ਚੜ੍ਹਨ ਲਗਣੀ (ਪਸ਼ੂਆਂ ਨੂੰ) ॥

ਮੁਸ਼ਕ ਬੇਦ, ਪੁ:—ਬੇਦ ਮੁਸ਼ਕ ॥

ਮੁਸ਼ਕ ਮਾਰੀ ਜਾਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਸੁੰਘਣ ਦੀ ਤਾਕਤ ਨਾ ਰਹਿਣੀ ॥

ਮੁਸਕਣ, ਪੁ:
ਮੁਸਕੀ, ਸ: } ਕਾਲਾ (ਘੋੜਾ ਆਦਿਕ), ਇੱਕ ਖੁਸ਼ਬੂਦਾਰ ਚੌਲ ॥

ਮੁਸ਼ਕਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਮੁਸ਼ਕ ਹੋਣੀ, ਮੁਸ਼ਕ ਛੱਡਣੀ, ਵਧਣਾ ਫੁੱਲਣਾ, ਸੋਭਾ ਹੋਣੀ, ਜੁਆਣੀ ਚੜ੍ਹਨ ਲਗਣੀ ॥

ਮਸ਼ਕਣੀ, ਸ:—ਹਿੰਗ ॥

ਮੁਸ਼ੱਕਤ, ਸ:—ਮਿਹਨਤ, ਜਫ਼ਾ, ਪੋਰਸ਼, ਔਖ ॥

ਮੁਸ਼ਕਲ, ਵਿ:—ਔਖਾ, ਕਠਨ, ਬਿਖੜਾ ॥
ਸ:—ਔਕੜ, ਤਕਲੀਫ਼ (ਆਉਣੀ, ਪੈਣੀ, ਬਣਨੀ)॥

ਮੁਸ਼ਕਲ ਆਸਾਨ ਕਰਨੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਔਖ ਹਟਾ ਦੇਣਾ ॥

ਮੁਸ਼ਕਲ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਔਖਾ ਬਣਾ ਦੇਣਾ ॥

ਮੁਸ਼ਕਲ ਕੁਸ਼ਾ, ਪੁ:—ਔਖ ਹਟਾਉਣ ਵਾਲਾ, ਰੱਬ ॥

ਮੁਸ਼ਕਲ ਵਿੱਚ ਪੈਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਔਖੇ ਹੋਣਾ, ਕੁਝ ਨਾ ਸੁੱਝਣਾ ॥

ਮੁਸਕਰਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਹੱਸਣਾ, ਮੂੰਹ ਮੀਟ ਕੇ ਹੱਸਣਾ ॥

ਮੁਸਕਰਾਟ, ਸ:—ਮੁਸਕਰਾਉਣ ਦੀ ਹਾਲਤ ॥

ਮੁਸਕਾ, ਪੁ:—ਇਕ ਤਰਾਂ ਦਾ ਰੇਸ਼ਮ ਅਤੇ ਸੂਤੀ ਕਪੜਾ, ਚਕਲਾ ॥

ਮੁਸ਼ਕਾਂ, ਸ:-(ਬਹੁ:) ਹੱਥਾਂ ਨੂੰ ਬੰਨ੍ਹਣ ਵਾਲੀ ਰੱਸੀ ਜਾਂ ਕੜੀਆਂ, ਹੱਥਾਂ ਦਾ ਬੱਝਣਾ (ਦੇਣੀਆਂ, ਬੰਨ੍ਹਣੀਆਂ) ॥

ਮੁਸ਼ਕਿਆਰਾ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਖੁਰੀ ਮੁਸ਼ਕ ਵਾਲਾ ਬੂਟਾ ॥

ਮੁਸ਼ਕੀ, ਵਿ:-ਕਾਲਾ (ਘੋੜਾ, ਜਨੀਅਰ ਆਦਿਕ) ॥

ਮੁਸ਼ਟੰਡ
ਮੁਸ਼ਟੰਡਾ } ਵਿ:, ਪੁ:—ਮੋਟਾ ਤਾਜ਼ਾ ਪਰ ਮੂਰਖ, ਲੁੱਚਾ ॥

ਮੁਸਫ਼ਾ, ਪੁ:—ਰੇਸ਼ਮ ਵਿਚ ਇੱਕ ਪੀਲਾ ਰੰਗ ॥

ਮੁਸ਼ਤਾਕ, ਵਿ:—ਅਭਿਲਾਖੀ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਦਰਸ਼ਨ ਦੀ ਚਾਹ ਹੋਵੇ (ਹੋਣਾ) ॥

ਮੁਸੱਦ
ਮੁਸੱਦੂ } ਪੁ:—ਹਲਵਾਈਆਂ ਦਾ ਕੜਾਹੇ ਵਿੱਚ ਫੇਰਨ ਵਾਲਾ ਲਕੜੀ ਦਾ ਚੱਪੂ ॥

ਮੁਸੱਦੀ, ਪੁ:—ਇਲਮ ਵਾਲਾ, ਰਾਜੇ ਜਾਂ ਸਰਦਾਰ ਦੇ ਘਰ ਦਾ ਮੁਖੀਆ, ਵੱਡਾ ਮਨਸ਼ੀ, ਸ੍ਰੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਦੇ ਦਰਬਾਰ ਸਾਹਿਬ ਦੇ ਕੁਝ ਪੁਜਾਰੀ ॥

ਮੁਸਬਰ, ਪੁ:—ਮਸ਼ਹੂਰ ਕੌੜੀ ਦੁਆ ॥

ਮੁਸਮੁਸੀ, ਸ:—ਆਂਦਰਾਂ ਵਿੱਚ ਜੋ ਪੀੜ ਥੋੜੀ ਹੋਵੇ ॥

ਮੁਸਲੱਕੜ
ਮੁਸਲੱਕਾ (ਕੀ)
ਮੁਸਲੱਟਾ } ਵਿ:—ਮੁਸਲਮਾਨਾਂ ਦਾ, ਮੁਸਲਮਾਨਾਂ ਦੇ ਢੰਗ ਦਾ (ਨਿੰਦਾ ਦਾ ਬਚਨ) ॥

ਮੁਸੱਲਮ, ਵਿ:—ਪੱਕੀ (ਗੱਲ), ਜਿਸ ਨੂੰ ਸਭ ਮੰਨਣ, ਪੂਰਾ ॥

ਮੁਸਲਮਾਨ, ਪੁ:—ਮੁਹੰਮਦ ਸਾਹਿਬ ਨੂੰ ਮੰਨਣ ਵਾਲਾ ॥

ਮੁਸਲਮਾਨਣੀ, ਸ:—ਮੁਹੰਮਦ ਸਾਹਿਬ ਨੂੰ ਮੰਨਣ ਵਾਲੀ ॥

ਮੁਸਲਮਾਨੀ, ਮੁਸਲਮਾਨਾਂ ਦਾ ਮਜ਼ਬ, ਮੁਸਲਮਾਨਣੀ, ਸੁੰਨਤ ॥
ਵਿ:—ਮੁਸਲਮਾਨਾਂ ਦੇ ਮਜ਼ਬ ਦਾ ॥

ਮੁਸਲਾ, ਪੁ:
ਮੁਸਲੀ, ਸ: } ਮੁਸਲਮਾਨ, ਮੁਸਲਮਾਨਣੀ (ਨਿੰਦਾ ਵਾਚਕ) ॥

ਮੁਸੱਲਾ, ਪੁ:—ਜਿਸ ਦੂੜੀ ਉੱਤੇ ਨਮਾਜ਼ ਪੜ੍ਹੀਏ ਹਨ, ਨਮਾਜ਼ ਦੀ ਥਾਂ, ਤ੍ਰਿਗਾਈਆਂ ਦਾ ਥੀੜਾ॥

ਮੁਸਵਦਾ, ਪੁ:—'ਮਸੌਦਾ' ਵੇਖੋ॥

ਮੁਸਾਹਬ, ਪੁ:—ਰਾਜੇ ਜਾਂ ਨਵਾਬ ਦੇ ਪਾਸ ਬੈਠਣ ਉਠੱਣ ਵਾਲਾ ਅਹਿਲਕਾਰ, ਦਰਬਾਰੀ, ਸਲਾਹਕਾਰ॥

ਮੁਸਾਹਬੀ, ਸ:—ਮੁਸਾਹਬ ਦਾ ਦਰਜਾ ਅਤੇ ਕੰਮ॥

ਮੁਸਾਫ਼ਰ, ਪੁ:—ਰਾਹੀ, ਪੈਂਡਾ ਕਰਨ ਵਾਲਾ, ਜਾਤ੍ਰੀ॥

ਮੁਸਾਫ਼ਰ ਖਾਨਾ, ਪੁ:—ਜਿੱਥੇ ਮੁਸਾਫ਼ਰ ਉਤਰਨ, ਸਰਾਂ॥

ਮੁਸਾਫ਼ਰੀ, ਸ:—ਪੰਧ, ਪੈਂਡਾ, ਜਾਤ੍ਰਾ, ਦੂਰ ਦੂਰ ਥਾਂ ਫਿਰਨਾ॥

ਮੁਸੀਬਤ, ਸ:—ਦੁੱਖ, ਔਖ, ਬਿਪਤਾ (ਪੜੀ)॥

ਮੁਸ੍ਰਰ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਅਨਾਜ, ਮਸਰ॥

ਮੁਸੂਹੜਾ } ਪੁ:—'ਮਸੂਹੜਾ' ਵੇਖੋ॥
ਮੁਸੂੜ੍ਹਾ }

ਮੁਹਸੀ } ਸ:—ਵਰ੍ਹੇ ਜਾਂ ਰੁੱਤ ਦਾ ਮੁੱਢ, ਕਿਸੇ ਕੰਮ ਦਾ ਅਰੰਭ॥
ਮੁਹਤੀ }

ਮੁਹਕਮ, ਵਿ:—ਪੱਕਾ, ਤਕੜਾ, ਮਜ਼ਬੂਤ॥

ਮੁਹਕਮ ਜੜ੍ਹਾਂ ਹੋਣੀਆਂ, ਕ੍ਰਿ:—ਕੁਲ ਦਾ ਕਾਇਮ ਰਹਿਣਾ॥

ਮੁਹੱਬਤ, ਸ:—'ਮਹੱਬਤ' ਵੇਖੋ॥

ਮੁਹੱਬਤੀ, ਵਿ:—ਮਹੱਬਤ ਕਰਨ ਵਾਲਾ॥

ਮੁਹੰਮਦੀ, ਪੁ:—ਮੁਹੰਮਦ ਸਾਹਿਬ ਨੂੰ ਮੰਨਣ ਵਾਲਾ, ਮੁਸਲਮਾਨ॥

ਮੁਹਰ, ਸ:—'ਮੋਹਰ' ਵੇਖੋ॥

ਮੁਹਰਕਾ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਸਖ਼ਤ ਤਾਪ ਜੋ ਬਿਲਕੁਲ ਕਦੇ ਨਾ ਉਤਰੇ, ਅੱਠਾਂ ਦਿਨਾਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਮਾਰਨ ਵਾਲਾ ਤਾਪ॥

ਮੁਹਤੱਰ, ਪੁ:—ਦਫ਼ਤਰ ਦਾ ਮੁਨਸ਼ੀ, ਘਰ ਜਾਂ ਪਿੰਡ ਦਾ ਮੁਖੀਆ, ਕਿਸੇ ਮਹਕਮੇ ਵਿਚ ਜੋ ਵੱਡਾ ਆਦਮੀ ਹੋਵੇ॥

ਮੁਹਤੱਰੀ } ਸ:—ਮੁਹੱਤਰ ਦਾ ਕੰਮ ਜਾਂ ਦਰਜਾ॥
ਮੁਹੱਤਰੀ }

ਮੁਹਰਾ }
ਮੁਹਰੀ } 'ਮੋਹਰਾ' 'ਮੋਹਰੀ' 'ਮੋਹਰੇ' ਵੇਖੋ॥
ਮੁਹਰੇ }

ਮੁਹਰਲ, ਪੁ:—'ਮੋਹਰੱਲ' ਵੇਖੋ॥

ਮੁਹਲਤ, ਸ:—ਕੁਝ ਖਾਸ ਸਮਾਂ, ਵਿਹਲ, ਛੁੱਟੀ, ਵਖਤ॥

ਮੁਹਲਾ, ਪੁ:—ਜਿਸ ਕਾਠ ਦੇ ਡੰਡੇ ਨਾਲ ਦਾਣੇ ਕੁੱਟੀਏ ਹਨ, ਰੰਬੇ ਦਾ ਦੂਜਾ, ਖੂਹ ਦੇ ਬੱਲੇ ਮਾਰਨ ਵਾਲੀ ਲੰਮੀ ਲੱਕੜ॥

ਮੁਹਲੋ ਧਾਰ, ਵਿ:-ਜ਼ੋਰ ਦਾ, ਮੋਟੀ ਧਾਰ ਵਾਲਾ (ਮੀਂਹ)॥

ਮੁਹੱਲਾ, ਪੁ:-ਮਹੱਲਾ, ਗਲੀ, ਕੂਚਾ॥

ਮੁਹਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਲੁਟਾਉਣਾ, ਲੁੱਟੇ ਜਾਣਾ॥

ਮੁਹਾਉਰਾ, ਪੁ:-ਹੋਲਤ, ਵਾਦੀ, ਰੀਤ (ਪੈਣਾ) ਦਸਤੂਰ, ਖਾਸ ਅਰਥਾਂ ਵਾਲਾ ਬਚਨ॥

ਮੁਹਾਣਾ, ਪੁ:-ਮੂੰਹ, ਜਹਾਜ਼ ਦਾ ਸਿਰਾ, ਨਦੀ ਦਾ ਨੁਕ, ਮਲਾਹ॥

ਮੁਹਾਂਦਰਾ, ਪੁ:-ਮੂੰਹ, ਚੇਹਰੇ ਦੀ ਬਣਾਵਟ, ਸ਼ਕਲ॥

ਮੁਹਾਰ, ਸ:—ਊਠਾਂ ਦੀ ਨਕੇਲ ਦੀ ਰੱਸੀ॥

ਮੁਹਾਰਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਗਹਿਣੇ ਚਮਕਾਉਣਾ॥

ਮੁਹਾਰਨੀ, ਸ:—ਮੁੰਡਿਆਂ ਦਾ ਪਹਾੜੇ ਆਦਿਕ ਰਲ ਮਿਲਕੇ ਇਕ ਸੁਰ ਨਾਲ ਪੜ੍ਹਨਾ॥

ਮੁਹਾਬਰਾ
ਮੁਹਾਵਰਾ } ਪੁ:-'ਮੁਹਾਉਰਾ' ਵੇਖੋ॥

ਮੁਹਾਰਾ, ਪੁ:-ਰਕ੍ਹੀ ਦੇ ਦੰਦਿਆਂ ਦਾ ਫੇਰ (ਲਾਉਣਾ)॥

ਮੁਹਾਰੀ, ਪੁ:—ਘਰ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਵਾਲਾ, ਕਿਰਾਏ ਦਾਰ, ਗਹਿਣੇ ਚਮਕਾਉਣ ਵਾਲੀ ਫੇਰ ਦੀ ਮਣਕਿਆਂ ਦੀ ਲੜੀ॥

ਮੁਹਾੜ, ਸ:-ਪਾਸਾ, ਰੁਕ, ਝੁਕਾਉ॥

ਮੁਹਾੜੀ, ਸ:—ਬੂਹੇ ਦੇ ਦੋਹਾਂ ਪਾਸਿਆਂ ਦੀ ਕੰਧ॥

ਮੁਹਿੰਮ, ਸ:-ਫੌਜ ਦਾ ਕਿਤੇ ਚੜ੍ਹ ਕੇ ਜਾਣਾ, ਬਹੁਤ ਔਖਾ ਕੰਮ, ਕਰਤਬ, ਹੌਸਲਾ (ਚੜ੍ਹਨੀ, ਜਿੱਤਣਾ)॥

ਮੁਹੂਤ
ਮੁਹੂਰਤ } ਪੁ:—'ਮਹੂਰਤ' ਵੇਖੋ॥

ਮੁੱਕ
ਮੁੱਕਾ } ਪੁ:—ਘਸੁੰਨ, ਹੂਰਾ, ਵੱਟੀ ਹੋਈ ਮੁੱਠ, ਘਸੁੰਨ ਦੀ ਮਾਰ॥

ਮੁੱਕਾ ਉਘੱਰਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਮਾਰਨ ਨੂੰ ਮੁੱਕਾ ਵੱਟਣਾ॥

ਮੁੱਕਾ ਮਾਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਵੱਟੀ ਹੋਈ ਮੁੱਠ ਦੀ ਸੱਟ ਲਾਉਣੀ॥

ਮੁਕਟ, ਪੁ:-ਵਿਆਹ ਦੇ ਵੇਲੇ ਲਾੜ੍ਹ ਦੇ ਸਿਰ ਦਾ ਸਿੰਗਾਰ, ਤਾਜ॥

ਮੁੱਕਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਵਿਹਲਾ, ਪੂਰਾ ਹੋਣਾ, ਸਾਰਾ ਲੱਗ ਜਾਣਾ, ਨਿਬੜ ਜਾਣਾ, ਦੀਵਾਲਾ ਨਿਕਲਣਾ, ਬਹੁਤ ਥੱਕਣਾ॥

ਮੁੱਕਿਆ ਹੋਇਆ, ਵਿ:—ਮਰਨ ਕਿਨਾਰੇ॥

ਮੁਕਤ
ਮੁਕਤੀ } ਸ:-ਛੁਟਕਾਰਾ, ਜਨਮ ਮਰਨ ਦੇ ਚੱਕਰ ਤੋਂ ਨਿਕਲਣਾ॥

ਮੁਕਤ, ਵਿ:-ਜਿਸ ਦੀ ਮੁਕਤੀ ਹੋ ਗਈ ਹੈ, ਬਖਸ਼ਿਆ ਹੋਯਾ॥

ਮੁਕਤ ਦਾਤਾ
ਮੁਕਤੀ ਦਾਤਾ } ਪੁ:-ਮੁਕਤੀ ਦੇਣ ਵਾਲਾ, ਪਰਮੇਸਰ॥

ਮੁਕਤਾ, ਵਿ:—ਬਹੁਤ, ਬਥੇਰਾ, ਲਗ ਤੋਂ ਬਿਨਾ (ਅੱਖਰ)॥

ਮਕੰਦ (ਦਾ), ਪੁ:-ਬਿਸ਼ਨ ਜੀ, ਪਰਮੇਸਰ, ਇਕ ਕੀਮਤੀ ਪੱਥਰ॥

ਮੁਕੰਦ ਬਾਬਰੀ, ਪੁ:-ਇਕ ਜੰਗੀ ਬੂਟੀ॥

ਮੁਕੱਬਾ, ਪੁ:—ਗੱਤਾ, ਜਿਲਦ ਦਾ ਤਖਤਾ, ਬਹੁਤ ਮੋਟਾ ਕਾਗਤ ॥

ਮੁਕੱਰ ਜਾਣਾ, ਮੁਕੱਰਣਾ } ਕ੍ਰਿ:—ਬਚਨ ਪੂਰਾ ਨਾਂ ਕਰਨਾ, ਇਨਕਾਰ ਕਰਨਾ ॥

ਮੁਕਰਨੀ, ਸ:—ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦਾ ਬੁਝਾਰਤ ਵਾਲਾ ਛੰਦ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਪਹਿਲੇ ਆਪਣੇ ਪੀਆ ਦੀ ਗੱਲ ਕਰਨੀ ਫੇਰ ਮੁੱਕਰ ਕੇ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਚੀਜ਼ ਵੱਲ ਉਸ ਦਾ ਮਤਲਬ ਲਾ ਦੇਣਾ ॥

ਮੁਕੱਰਰ, ਵਿ:—ਥਾਪਿਆ ਹੋਇਆ, ਠਹਿਰਾਇਆ ਹੋਯਾ, ਜ਼ਰੂਰੀ (ਹੋਣਾ, ਕਰਨਾ) ॥

ਮੁਕਰਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਨਾਂਹ ਕਰਾਉਣੀ, ਜਵਾਬ ਦੁਆਉਣਾ, ਝੂਠਾ ਸਾਬਤ ਕਰਨਾ, ਰੱਦਣਾ ॥

ਮੁਕਰੇਵਾਂ, ਪੁ:—ਮੁਕੱਰ ਜਾਣ ਦਾ ਕੰਮ ॥

ਮੁਕਲਾਵਾ, ਪੁ:—ਵਿਆਹ ਦੇ ਮਗਰੋਂ ਵਹੁਟੀ ਨੂੰ ਘਰ ਲਿਆਉਣ ਦੀ ਰੀਤ ॥

ਮੁਕੱਦਾ, ਪੁ:—'ਮੁਕੱਧਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਮੁੱਕਾ, ਪੁ:—'ਮੁੱਕ' ਵੇਖੋ ॥

ਮੁਕਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਪੂਰਾ ਕਰਨਾ, ਨਾਂ ਰਹਿਣ ਦੇਣਾ, ਸਭ ਕੁਝ ਖਰਚ ਕਰ ਦੇਣਾ, ਸਾਰਾ ਹੁਦਾਰ ਲਾਹ ਛੱਡਣਾ, ਨਬੇੜਨਾ ॥

ਮੁਕਾਊ, ਵਿ:—ਮੁਕਣ ਜਾਂ ਮੁਕਾਉਣ ਵਾਲਾ, ਜਿਸ ਦੇ ਮੁੱਕਣ ਦਾ ਡਰ ਹੈ ॥

ਮੁਕਾਣ, ਸ:—ਕਿਸੇ ਸਰਬੰਧੀ ਜਾਂ ਸੱਜਣ ਦੇ ਮਰਨ ਤੇ ਦੂਰੋਂ ਚੱਲ ਕੇ ਉਹਦੇ ਘਰ ਭੁਲਾਉਣ ਜਾਣਾ (ਆਉਣਾ, ਜਾਣਾ) ॥

ਮੁਕਾਬਲਾ, ਪੁ:—ਬਰਾਬਰੀ, ਸਾਮ੍ਹਣਾ, ਵਿਰੋਧ, ਮੇਲ, ਟਾਕਰਾ ॥

ਮੁਕਾਲਖ, ਸ:—ਅਪਜਸ, ਬਦਨਾਮੀ, ਨਮੋਸ਼ੀ ॥

ਮੁਕਾਲਾ, ਪੁ:—ਮੂੰਹ ਕਾਲਾ, ਅਪਜਸ, ਬਦਨਾਮੀ ॥
ਵਿ:—ਜਿਸ ਦੀ ਬਦਨਾਮੀ ਹੋਵੇ, ਨਿਰਲੱਜ ॥

ਮੁਕਾਲ਼ੀ, ਸ:—ਨਿਰਲਜ, ਚੰਦਰੀ ਰੰਨ, ਰਾੜ੍ਹ ਦੀ ਰੋੜੀ ॥

ਮੁਕਿਆਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਮੁੱਕੀਆਂ ਮਾਰਨੀਆਂ ॥

ਮੁੱਕੀ, ਸ:—ਛੋਟਾ ਮੁੱਕਾ, ਘਸੁੰਨ, ਹੂਰਾ (ਮਾਰਨਾ) ॥

ਮੁੱਕੀ ਦੇਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਮੁੱਕੀਆਂ ਨਾਲ ਗੁੰਨ੍ਹਣਾ (ਆਟਾ) ॥

ਮੁੱਕੀ ਵੱਟਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਮਾਰਨ ਲਈ ਮੁੱਠੀ ਵੱਟਣੀ ॥

ਮੁੱਕੀਆਂ ਮਾਰਨੀਆਂ, ਮੁੱਕੀਆਂ ਲਾਉਣੀਆਂ } ਕ੍ਰਿ:—ਮੁੱਠੀ ਚਾਪੀ ਕਰਨੀ, ਮੁੱਕੀਆਂ ਨਾਲ ਮਾਰਨਾ ॥

ਮੁਕੈਸ਼, ਸ:—ਸੋਨੇ ਜਾਂ ਚਾਂਦੀ ਦੀ ਤਾਰ ॥

ਮੁਕੈਸ਼ੀ, ਵਿ:—ਮੁਕੈਸ਼ ਦੇ ਕੰਮ ਵਾਲਾ ॥

ਮੁਖ, ਪੁ:—ਮੂੰਹ, ਚੇਹਰਾ ॥
ਵਿ:—ਪਹਿਲਾ, ਵੱਡਾ, ਜ਼ਰੂਰੀ ॥

ਮੁੱਖ, ਪੁ:—ਬੂਹੇ ਦੀ ਦੋਹੀਂ ਪਾਸੀਂ ਕੰਧ ਦਾ ਬਾਹਰਲਾ ਸਿਰਾ, ਨੁੱਕਰ।
ਵ:—ਵੱਡਾ, ਪਹਿਲਾ, ਜ਼ਰੂਰੀ ॥

ਮੁਖਤ, ਵਿ:—'ਮੁਫ਼ਤ' ਵੇਖੋ ॥

ਮੁਖ਼ਤਾਰ, ਮੁਖ਼ਤਿਆਰ, ਵਿ:—ਜਿਸ ਨੂੰ ਅਖਤਿਆਰ ਹੋਵੇ, ਜੋ ਕਿਸੇ ਦੇ ਵੱਸ ਨਹੀਂ, ਵੱਡਾ, ਵਕੀਲ, ਅਜੰਟ, ਗੁਮਾਸ਼ਤਾ, ਨੇਖ (ਹੋਣਾ, ਕਰਨਾ) ॥

ਮੁਖ਼ਤਾਰ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਆਪਣੇ ਵੱਲੋਂ ਮੁਖਤਾਰ ਬਣਾਉਣਾ ॥

ਮੁਖ਼ਤਾਰ ਕਾਰ, ਪੁ:, ਸ:—ਜਿਸ ਦੇ ਹੱਥ ਸਾਰਾ ਕੰਮ ਹੋਵੇ ॥

ਮੁਖ਼ਤਾਰ ਨਾਮਾ, ਪੁ:—ਮੁਖ਼ਤਾਰ ਨੂੰ ਅਖਤਿਆਰ ਦੇਣ ਦੀ ਸਰਕਾਰੀ ਲਿਖਤ ॥

ਮੁਖਤਾਰੀ, ਮੁਖਤਿਆਰੀ, ਸ:—ਸਭ ਕੁਝ ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਹੋਣਾ, ਮੁਖਤਾਰ ਦਾ ਕੰਮ ਜਾਂ ਦਰਜਾ, ਕਨੂੰਨ ਦਾ ਇੱਕ ਇਮਤਿਹਾਨ ॥

ਮੁਖ਼ਤੀ, ਸ:—'ਮੁਫ਼ਤੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਮੁਖਲਸ, ਵਿ:—ਗਰੀਬ, ਨਿਮਾਣਾ, ਜਿਸ ਦੀ ਘਰ ਵਾਲੀ ਨਹੀਂ ॥

ਮੁਖੜਾ, ਪੁ:—ਮੂੰਹ, ਚੇਹਰਾ ॥

ਮੁੱਖਾ, ਪੁ:—ਮੁਖੀਆ, ਸਭ ਤੋਂ ਚੰਗਾ, ਬਾਬਾ ਮੁੱਖਾ

ਮੁਖਾਗਰ, ਵਿ:—ਜ਼ਬਾਨੀ ਯਾਦ, ਜੋ ਕੰਠ ਹੋਵੇ ॥

ਮੁਖਾਲਾ, ਪੁ:—ਪਹਾੜ ਦੀ ਚੜ੍ਹਾਈ ਜਿੱਥੋਂ ਹੋਣ ਲੱਗੇ, ਪਹਾੜਾਂ ਵਿੱਚ ਵੜਨ ਦਾ ਰਸਤਾ ॥

ਮੁਖੀ, ਸ:—ਨੋਕਦਾਰ ਮੂੰਹ (ਲਾਠੀ ਆਦਿਕ ਦਾ) ॥

ਮੁਖੀ, ਮੁਖੀਆ, ਵਿ:—ਪਹਿਲਾ, ਵੱਡਾ, ਆਗੂ, ਮੂੰਹਾਂ ਵਾਲਾ (ਜਿਹਾ ਕਿ ਚੌ ਮੁਖੀ = ਚਹੁੰ ਮੂੰਹਾਂ ਵਾਲਾ) ॥

ਮੂੰਗ, ਮੂੰਗੀ, ਸ:—ਇੱਕ ਅਨਾਜ ਜਿਸ ਦੀ ਦਾਲ ਛੇਤੀ ਪਚ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਰੋਗੀਆਂ ਨੂੰ ਖੁਆਉਂਦੇ ਹਨ ॥

ਮੂੰਗੀ ਤੋਰੀ, ਸ:—ਮਸ਼ਹੂਰ ਭਾਜੀ ॥

ਮੁਗਦਰ, ਪੁ:—ਲਕੜੀ ਦਾ ਭਾਰਾ ਜਿਹਾ ਵੇਲਣਾ ਜਿਸ ਨੂੰ ਚੁੱਕ ਕੇ ਜ਼ੋਰ ਕਰਦੇ ਹਨ ॥

ਮੁਗਦਰੀ, ਸ:—ਛੋਟਾ ਮੁਗਦਰ ॥

ਮੁਗਧ (ਧਾ), ਵਿ:—ਅਨਜਾਣ, ਮੂਰਖ, ਮੂੜ੍ਹ ॥

ਮੂੰਗਰਾ, ਪੁ:—ਮੂਲੀ ਦੇ ਬੀ ਦੀ ਤੌਂੜੀ, ਪਕੌੜੀਆਂ ॥ ਵਿ:—ਨਿਕੀਆਂ ਨਿਕੀਆਂ ਫਲੀਆਂ ਵਾਲਾ, ਥੋੜਾ ਕੁ, ਮੋਟਾ (ਲੂਣ) ॥

ਮੁਗਲ, ਪੁ:—ਮੁਸਲਮਾਨ ਦੀ ਇੱਕ ਮਸ਼ਹੂਰ ਕੌਮ ॥

ਮੁਗਲਈ, ਮੁਗਲਈਆ, ਵਿ:—ਮੁਗਲ ਦਾ, ਢਿੱਲਾ (ਕੁੜਤਾ) ॥

ਮੁਗਲਤ੍ਵ, ਪੁ:—ਮੁਗਲ ਹੋਣ ਦਾ ਗੁਣ, ਮੁਗਲਈ ਹੋਣਾ ॥

ਮੁਗਲਾਣੀ, ਸ:—ਮੁਗਲਾਂ ਦੀ ਕੌਮ ਦੀ ਤੀਵੀਂ ॥

ਮੂੰਗਲੀ, ਸ:—ਕੁੱਟਣ ਵਾਲੀ ਲੰਮੀ ਚੀਜ਼, ਲੱਕੜ ਦੀ ਚੀਜ਼ ਮੁੰਗਲੀ ਦੀ ਸ਼ਕਲ ਦੀ ਜਿਸ ਨਾਲ ਜ਼ੋਰ ਕਰਦੇ ਹਨ ॥

ਮੁੰਗਲੀਆਂ ਫੇਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਮੁੰਗਲੀਆਂ ਨੂੰ ਭੁਆ ਕੇ ਜ਼ੋਰ ਕਰਨਾ ॥

ਮੁੰਗੀ, ਸ:—'ਮੂੰਗ' ਵੇਖੋ ॥

ਮੁੱਘ, ਪੁ:—ਘਰ ਦੀ ਛੱਤ ਵਿੱਚੋਂ ਕੱਢੀ ਹੋਈ ਝਾਕੀ ਜਾਂ ਮੋਰੀ ॥

ਮੁੱਘਾਂ, ਪੁ:—ਚਮਕਦਾਰ ਬੱਦਲਾਂ ਦਾ ਕੱਠ ॥

ਮੁੱਚ, ਪੁ:—ਮਾਸ ਦੀ ਬੋਟੀ, ਮੋਚ (ਘੋੜੇ ਦਾ) (ਆਹਣਾ, ਮਾਰਨਾ) ॥

ਮੁਚੱਕਰੀ, ਸ:—ਬਹੁਤ ਚੰਗਾ ਬੋਲਣ ਵਾਲਾ, ਬਾਣੀ ਦਾ ਧਨੀ ॥

ਮੁਚੱਲਕਾ, ਪੁ:—ਆਪਣੀ ਆਪ ਕੀਤੀ ਹੋਈ ਜ਼ਾਮਨੀ, ਅਪਰਾਧੀਆਂ ਦਾ ਅਕਰਾਰ ਨਾਮਾ, ਕਿਸੇ ਗੱਲ ਦੇ ਨਾਂ ਕਰਨ ਦਾ ਕਰਾਰ (ਲਿਖਣਾ, ਲਿਖਾਉਣਾ, ਲੈਣਾ) ॥

ਮੁੱਚਾ, ਪੁ:—ਪਾਉ ਕੁ ਮਾਸ ਦਾ ਟੋਟਾ ॥

ਮੁੱਛ, ਸ:, ਪੁ:—ਮੂੰਹ ਦੇ ਉੱਪਰਲੇ ਵਾਲ, ਲਕੜੀ ਦਾ ਟੋਟਾ ॥

ਮੁੱਛ ਦਾ ਬਾਲ (ਵਾਲ), ਪੁ:—ਅਤਬਾਰੀ ਆਦਮੀ ॥

ਮੁੱਛ ਮੁੱਛ ਖਾਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਦੂਜੇ ਦਾ ਮਾਲ ਮਾਰ ਕੇ ਨਿਰਬਾਹ ਕਰਨਾ ॥

ਮੁੱਛ ਲੈਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਮੁੱਛਣਾ ॥

ਮੁੱਛ ਨੂੰ ਤਾ ਦੇਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਸ਼ੇਖੀ ਮਾਰਨੀ, ਐਂਠਣਾ ॥

ਦਾੜ੍ਹੀ ਨਾਲੋਂ ਮੁੱਛਾਂ ਵਧਣੀਆਂ, ਕ੍ਰਿ:—ਆਮਦਨ ਕੋਲੋਂ ਖਰਚ ਵਧੀਕ ਹੋਣਾ ॥

ਮੁਛਿਹਰੇ, ਪੁ:—(ਬਹੁ:)—ਲੰਮੀਆਂ ਮੁੱਛਾਂ ॥

ਮੁੱਛਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਧੋਖਾ ਦੇ ਕੇ ਦੂਜੇ ਕੋਲੋਂ ਕੁਝ ਲੈਣਾ, ਠੱਗ ਮਾਰਨਾ ॥

ਮੁਛੰਦਰੀ, ਸ:—ਲੋੜ, ਲੂਝ, ਅਧੀਨਗੀ, ਮੁਥਾਜੀ ॥

ਮੁੱਛਲ, ਵਿ:—ਲੰਮੀਆਂ ਤੇ ਭਾਰੀਆਂ ਮੁੱਛਾਂ ਵਾਲਾ ॥

ਮੁਛਿਆਹਨ }
ਮੁਛਿਆਂਧ } ਸ:—ਮੱਛੀ ਦੀ ਬੋ ॥

ਮੁੰਜ, ਸ:—ਸਰ ਦੇ ਬੀਆਂ ਦਾ ਛਿਲਕਾ ਜਿਸ ਦੇ ਰੱਸੇ ਵੱਟਦੇ ਹਨ ॥

ਮੁੰਜ ਬਗਾੜ, ਪੁ:—ਮੁੰਜ ਵਰਗਾ ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦਾ ਘਾਹ ॥

ਮੁਜੰਨਾ, ਪੁ:—ਘੋੜੇ ਦੀ ਅੱਖੀ ਦੇ ਰੱਸਿਆਂ ਦੀ [illegible] ॥

ਮੁਜਰਾ, ਪੁ:—ਲੇਖਾ, ਗਿਣਤੀ, ਕਾਟ, ਨਾਚ, ਅਦਬ, ਸਲਾਮ ॥

ਮੁਜਰਾ ਹੋਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਕੰਜਰੀ ਦਾ ਨਾਚ ਹੋਣਾ, ਲੇਖੇ ਲੱਗਣਾ ॥

ਮੁਜਰਾ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਕੰਜਰੀ ਦਾ ਨੱਚਣਾ, ਕਾਟ ਕਰਨੀ, ਲੇਖੇ ਲਾਉਣਾ ॥

ਮੁਜਰਾ ਦੇਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਲੇਖੇ ਲਾਉਣਾ ॥

ਮੁਜਰਾ ਪਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਰਕਮ ਦਾ ਲੇਖੇ ਲੱਗਣਾ ॥

ਮੁਜਰਾ ਲੈਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਰਕਮ ਕੱਟ ਲੈਣਾ ॥

ਮੁਜਰਾਇ
ਮੁਜਰਾਇਤ
ਮੁਜਰਾਈ } ਸ:—ਲੇਖਾ, ਲੇਖੇ ਦਾ ਨਬੇੜਾ, ਲੇਖੇ ਲਗਾਣਾ, ਮਸੂਲ ਦੀ ਮਾਫੀ, ਮਾਮਲਾ ਘਟ ਜਾਣਾ ॥

ਮੁੰਜਰਾਲੀ, ਸ:—ਧਾਨ ਵੱਢ ਕੇ ਜੋ ਕੇਵਲ ਕਾਨ ਸਕ ਰਹੇ ॥

ਮੁਜਾਉਰ, ਪੁ:—'ਮਜਾਉਰ' ਵੇਖੋ ॥

ਮੁਜ਼ਾਇਕਾ ਪੁ:—ਡਰ, ਪਰਵਾਹ (ਕੁਝ ਮੁਜ਼ਾਇਕਾ ਨਹੀਂ) ਤੰਗੀ, ਔਖ, ਹਰਜ, ਖਰਾਬੀ ॥

ਮੁਜ਼ਾਰਾ, ਪੁ:—ਜੋ ਦੂਏ ਦੀ ਧਰਤੀ ਵਿਚ ਖੇਤੀ ਕਰੇ, ਕਿਰਸਾਨ ॥

ਮੁੰਜਾਲ, ਸ:—ਇਕੱਲੀ ਕਾਹੀ ਦੀ ਛਿੱਲ ॥

ਮੁੰਜੀ, ਸ:—ਚੌਲ, ਇੱਕ ਪਹਾੜੀ ਧਾਨ, ਇੱਕ ਬੂਟਾ ॥

ਮੁਜੂਲ, ਸ:—'ਮਜੂਲ' ਵੇਖੋ ॥

ਮੁਜੂਲਾ, ਪੁ:—ਮੁੰਜ ਦਾ ਦੱਥਾ ॥

ਮੁਜੇਰਾ, ਪੁ:—'ਮੁਜ਼ਾਰਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਮੁਜੈਕਾ, ਪੁ:—'ਮੁਜ਼ਾਇਕਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਮੁਜੈਰ, ਪੁ:—'ਮਜਾਉਰ' ਵੇਖੋ ॥

ਮੁੰਞ, ਸ:—'ਮੁੰਜ' ਵੇਖੋ ॥

ਮੁਟਕ, ਪੁ:—'ਮੁਬਕ' ਵੇਖੋ ॥

ਮੁਟਕੜਾ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਮੋਟਾ ਜੰਗਲੀ ਘਾਹ ॥

ਮੁਟਕਰੀ, ਸ:—ਹੱਥ ਮੰਜ਼ ਕੇ ਜਾਂ ਫੋਹਲੇ ਨੂੰ ਠੋਕਣ ਦਾ ਕੰਮ (ਮਾਰਨੀ) ॥

ਮੁਟਕਾ, ਪੁ:—ਇਕ ਰੇਸ਼ਮੀ ਧੋਤੀ, ਰੇਸ਼ਮੀ ਦੁਪੱਟਾ, ਘੱਗਰੀ ॥

ਮੁਟਾਈ, ਸ:
ਮੁਟਾਣ, ਸ:
ਮੁਟਾਪਾ, ਪੁ:
ਮੁਟਿਆਈ, ਸ:
ਮੁਟਿਆਣ, ਸ: } ਮੋਟੇ ਹੋਣ ਦਾ ਗੁਣ, ਜਿੰਨੀ ਲੋੜੀ ਹੈ ਉਸ ਮੋਟੀ ਜਾਂ ਵੱਡੀ ਹੋਵੇ, ਫੈਲ ॥

ਮੁਟਿਆਰ, ਸ:—ਜੁਆਨ ਤ੍ਰੀਮਤ, ਜਿਸ ਕੁੜੀ ਨੂੰ ਜੁਆਨੀ ਚੜ੍ਹੇ ॥

ਮੁਟੁੱਟਾ, ਵਿ:—'ਮੂੰਹ ਟੁੱਟਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਮੁੱਠ, ਸ:—ਮੀਟਿਆ ਹੋਇਆ ਹੱਥ, ਤਲੀ ਦਸਤਾ, ਜਾਦੂ ॥
ਵਿ:—ਥੋੜਾ ਜਿਹਾ, ਨਿੱਕਾ (ਮੁੱਠ ਕੁ) ॥

ਮੁੱਠ ਚਲਾਉਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਜਾਦੂ ਕਰਨਾ ॥

ਮੁਠ ਭੇੜ, ਪੁ:—ਟਾਕਰਾ, ਮੇਲ ॥

ਮੁੱਠਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਲੁੱਟਣਾ, ਠੱਗਣਾ, ਛਲਣਾ ॥

ਮੁਠਬਾ, ਪੁ:—ਜਨਾਨੀ ਦੇ ਹੱਥ ਦਾ ਇੱਕ ਗਹਿਣਾ ॥

ਮੁੱਠਾ, ਪੁ:—ਦੱਥਾ, ਦਸਤਾ, ਕਿਸੇ ਚੀਜ਼ ਦੀ ਫੜਨ ਵਾਲੀ ਥਾਂ ॥

ਮੁਠਿਆਰ, ਪੁ:—ਛੱਟੀ ਜਾਂ ਕੜਛੇ ਆਦਿਕ ਦੇ ਮੂੰਹ ਦਾ ਮੋਟਾ ਹਿੱਸਾ ॥

ਮੁੱਠੀ, ਸ਼ਃ—ਮੁੱਠ ਵਿੱਚ ਜਿੰਨੀ ਚੀਜ਼ ਆਵੇ ॥

ਮੁੱਠੀ ਚਾਪੀ ਕਰਨੀ
ਮੁੱਠੀਆਂ ਭਰਨੀਆਂ } ਕ੍ਰਿਃ—ਥਕੇਵਾਂ ਉਤਾਰਨ ਲਈ ਪਿੰਡੇ ਅਤੇ ਸਰੀਰ ਦੇ ਅੰਗਾਂ ਨੂੰ ਦੱਬਣਾ, ਘੁੱਟਣਾ ॥

ਮੁਠੀਅੜਾ, ਪੁਃ—ਜਿੰਨੇ ਕੁੜੀਆਂ ਦੀਆ ਸਾਹਣਾ ਦਾ ਦਦ ਖੰਦ ਦਾ ਕੂੜਾ ॥

ਮੁਠੀਆ, ਪੁਃ—ਪੰਜਾਲੀ ਦੇ ਅੰਦਰਲੀ ਲੱਕੜ, ਹਲ ਦੇ ਮੁੰਨੇ ਦੀ ਵਿਚਲੀ ਕਿੱਲੀ, 'ਮੁਠੀਅੜਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਮੁਠੀਰਨੀ, ਸ਼ਃ—ਜਿਸ ਚੀਜ਼ ਨਾਲ ਕੋਈ ਆਦਮੀ ਆਪਣਾ ਕੰਮ ਸਦਾ ਕਰਦਾ ਹੈ ॥

ਮੁਠੂਨ, ਵਿਃ—ਮੂਰਖ, ਅਹਿਮਕ, ਬੇ ਸਮਝ ॥

ਮੁਠੂਨੀ, ਸ਼ਃ—ਹੱਥ ਵਿਚ ਘੁੱਟ ਕੇ ਬਣਾਈ ਹੋਈ ਝਲੀ ॥

ਮੁੰਡ, ਪੁਃ—ਸਿਰ ॥

ਮੁੰਡਪੁਣਾ, ਪੁਃ—ਮੁੰਡਿਆਂ ਦੀ ਅਵਸਥਾ, ਮੁੰਡਿਆਂ ਵਾਲਾ ਕੰਮ ॥

ਮੁੰਡਾ, ਪੁਃ—ਛੋਟੀ ਉਮਰ ਦਾ ਮਰਦ, ਲੜਕਾ, ਨੱਢਾ ॥ ਵਿਃ—ਟੁੰਡਾ ॥

ਮੁੰਡਾ ਖੁੰਡਾ, ਪੁਃ—ਲੜਕਾ, ਅਞਾਣਾ, ਬੇ ਸਮਝ ॥

ਮੁੰਡਾਸਾ, ਪੁਃ—ਟੋਪੀ ਜਾਂ ਪੱਗ ਉੱਤੇ ਲਪੇਟਿਆ ਹੋਇਆ ਕਪੜਾ ॥

ਮੁੰਡੀ, ਸ਼ਃ—ਸਿਰ ਅਤੇ ਗਿੱਚੀ, ਇੱਕ ਬੂਟੀ ॥

ਮੁੰਡੀਰ, ਸ਼ਃ
ਮੁੰਡੀਰ ਵਾਧਾ, ਪੁਃ } ਪੁਃ—ਮੁੰਡਿਆਂ ਦੀ ਭੀੜ ॥

ਮੁੱਢ
ਮੁੱਢ } ਪੁਃ—ਆਦ, ਜੜ, ਮੂਲ, ਅਸਲ, ਮੁੱਢਾ ॥

ਕ੍ਰਿਃ ਵਿਃ—ਨੇੜੇ, ਪਾਸ, ਕੋਲ ਹੀ ॥

ਮੁੱਢ ਬੰਨ੍ਹਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਸ਼ੁਰੂ ਕਰਨਾ, ਜੜ੍ਹ ਲਾਉਣਾ ॥

ਮੁੱਢਾ, ਪੁਃ—ਚਰਖਾ ਕੱਤ ਕੇ ਉਸ ਦੇ ਤੱਕਲੇ ਉੱਤੇ ਲਪੇਟਿਆ ਹੋਇਆ ਸੂਤ ਦਾ ਗੁੱਛਾ ॥

ਮੁੱਢੀ, ਸ਼ਃ—ਛੋਟੀ ਜੜ, ਛੋਟਾ ਮੁੱਢਾ, ਜਿਸ ਲੱਕੜੀ ਉੱਤੇ ਰਖਕੇ ਪੱਠੇ ਕੁਤਰਦੇ ਹਨ । ਮੂਲ, ਸਭ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾ, ਪਰਧਾਨ ॥

ਮੁਢੀਰ
ਮੁੰਢੇਰ
ਮੁੰਢੀਰ ਵਾਧਾ } ਪੁਃ—ਮੁੰਡਿਆਂ ਦੀ ਭੀੜ ॥

ਮੁਢੇਰ
ਮੁੰਢੇਰ } ਪੁਃ—'ਮਧੇੜ' ਵੇਖੋ ॥

ਮੁੱਢੋਂ, ਕ੍ਰਿਃ ਵਿਃ—ਸ਼ੁਰੂ ਤੋਂ, ਆਦ ਤੋਂ, ਜੜ੍ਹਾਂ ਤੋਂ, ਪਹਿਲੇ ਤੋਂ ॥

ਮੁਣਸਾਤ, ਸ਼ਃ—'ਮਲਸਾਤ' ਵੇਖੋ ॥

ਮੁਣਮੁਣਾ, ਪੁਃ—ਬੱਕਰੀ ਦੇ ਗਲ ਦਾ ਲਮਕਦਾ ਮਾਸ ॥

ਮੁਣਿਆਦ, ਸ਼ਃ—ਨੀਂਹ, ਮੂਲ, ਮੁੱਢ, ਬਲ, ਅਸਲ, ਮਿਆਦ ॥

ਮੁਤਸੱਦੀ, ਪੁਃ—ਮੁਨਸ਼ੀ, 'ਮੁਸੱਦੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਮੁਤਹਿਰ (ਰਾ), ਪੁਃ
ਮੁਤਹਿਰੀ, ਸ਼ਃ
ਮੁਤਕਹਿਰ (ਰਾ), ਪੁਃ
ਮੁਤਕਹਿਰੀ, ਸ਼ਃ } ਫਕੀਰਾਂ ਦਾ ਮੋਟਾ ਭਾਰਾ ਡੰਡਾ ॥

ਮੁਤਰਾਲੀ, ਸਃ—ਪਸੂਆਂ ਦੇ ਖਲੋ ਕੇ ਮੂਤ੍ਰਨ ਦੀ ਥਾਂ, ਉਸ ਥਾਂ ਦੀ ਬਦਬੋ ਅਤੇ ਚੀਕੜ ॥

ਮੁਤਾਇਆ, ਮੁਤਾਈ } ਵਿਃ—ਜੋ ਮੂਤ੍ਰਨਾ ਚਾਹੇ ॥

ਮੁਤਾਜ, ਵਿਃ—ਲੋੜ ਵੰਦ, ਅਧੀਨ, ਅੰਕ, ਫਕੀਰ (ਹੌਣਾ) ॥

ਮੁਤਾਜਗੀ, ਮੁਤਾਜੀ } ਸਃ—ਮੁਤਾਜ ਹੋਣ ਦੀ ਹਾਲਤ ਗਰੀਬੀ ॥

ਮੁਤਾਬਕ, ਵਿਃ—ਮੁਜਿਬ, ਅਨੁਸਾਰ, ਦਰਗੇ, ਮਾਫਕ ॥

ਮੁਤਾਲਾ, ਵਿਃ—ਜੋ ਮੂਤ੍ਰਨਾ ਚਾਹੇ ਜਾਂ ਬਹੁਤ ਮੂਤ੍ਰੇ ॥

ਮਤਾਲਿਆ, ਪੁਃ—ਮਨ ਲਾ ਕੇ ਪੜ੍ਹਨ ਦਾ ਕੰਮ, ਅਗਲਾ ਸਬਕ ਆਪ ਪੜ੍ਹਕੇ ਸੁਬਿਚਾਰਨਾ (ਕਰਨਾ) ॥

ਮੁਤਾੜ, ਵਿਃ—ਪੰਜਾਲੀ ਦੀ ਰਗੜ ਨਾਲ ਛਿੱਜੀ ਹੋਈ (ਪਸੂ ਦੀ ਗਰਦਨ) ॥

ਮੁਤਾੜ ਜਾਣਾ, ਮੁਤਾੜਣਾ } ਕ੍ਰਿਃ—ਪੰਜਾਲੀ ਦੀ ਰਗੜ ਨਾਲ ਪਸੂ ਦੀ ਗਰਦਨ ਸੁੱਜ ਕੇ ਪੱਕ ਜਾਣੀ ॥

ਮੁਤੀਹ, ਵਿਃ—ਅਧੀਨ, ਹੁਕਮ ਮੰਨਣ ਵਾਲਾ ॥

ਮੁਥਾਜ, ਮੁਥਾਜਗੀ (ਜੀ) } 'ਮੁਤਾਜ' 'ਮੁਤਾਜਗੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਮੁਦਈ, ਪੁਃ—ਜੋ ਕਿਸੇ ਤੇ ਦਾਵਾ ਕਰੇ ਜਾਂ ਦੋਸ ਲਾਵੇ, ਵੈਰੀ ॥

ਮੁਦਕਰ, ਮੁਦਕੁਰ } ਪੁਃ—'ਮੁਗਦਰ' ਵੇਖੋ ॥

ਮੁੰਦਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਬੰਦ ਕਰਨਾ, ਛੇਕ ਦਾ ਮੂੰਹ ਭਰਨਾ ॥

ਮੁੱਦਤ, ਸਃ—ਬਹੁਤ ਚਿਰ, ਦੇਰ (ਹੋਣੀ, ਗੁਜ਼ਰਨੀ) ॥

ਮੁਦੱਪੜਾ, ਮੁਦੱਪਾ } ਪੁਃ—ਵੈਰ, ਝਗੜਾ, ਦਾਵਾ ॥

ਮੁੰਦਰ, ਪੁਃ **ਮੁੰਦਰਾਂ,** ਸਃ } ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦਾ ਕੰਨ ਦਾ ਬਾਲਾ (ਜੋਗੀਆਂ ਦਾ) ॥

ਮੁੰਦ੍ਰਕਾ, ਮੁੰਦਰਕਾ } ਪੁਃ, ਸਃ—ਰੁਪਯਾ, ਨਗ ਵਾਲੀ ਮੁੰਦਰੀ ॥

ਮੁੰਦਰਾ (ਰੀ), ਮੁੰਦੜਾ } ਸਃ—ਹੱਥ ਦੀ ਉਂਗਲੀ ਦੀ ਅੰਗੂਠੀ, ਛਾਪ ॥

ਮੁੱਦਾ, ਪੁਃ—ਮਤਲਬ, ਮਨੋਰਥ, ਮਨਸਾ, ਪਰੋਜਨ, ਅਰਥ, ਭਾਵ, ਮਾਲ, ਚੋਰੀ ਦਾ ਮਾਲ ॥

ਮੁੱਦਾ ਲੈ, ਪੁਃ—ਜਿਸ ਉੱਤੇ ਦਾਵਾ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ (ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ) ॥

ਮੁੰਦੀ, ਸਃ—ਅੰਗੂਠੀ, ਛੱਲਾ, ਮੋਹਰ ਛਾਪ ॥

ਮੁੰਧ, ਸਃ—ਜੁਆਨ ਇਸਤ੍ਰੀ, ਮੁਟਿਆਰ ॥

ਮੁਨਸ, ਮੁਨਸਕਾ } ਪੁਃ—ਪੁਰਸ਼, ਮਰਦ, ਜੋਧਾ, ਘਰ ਵਾਲਾ ॥

ਮੁਨਸਫ (ਬ), ਮੁਨਸਫ } ਪੁਃ, ਵਿਃ—ਜੋ ਨਿਆਂ ਕਰੇ, ਇੱਕ ਛੋਟੀ ਕਚਹਿਰੀ ਦਾ ਹਾਕਮ, ਪੰਚ ॥

ਮੁਨਸਫੀ (ਬੀ)
ਮੁਨਸਿਫੀ } ਸਃ—ਮੁਨਸਫ ਦਾ ਕੰਮ ਜਾਂ ਉਹ ਦੀ ਅਦਾਲਤ, ਨਿਆਂ, ਪੰਚਾਂ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ॥

ਮੁਨਸਰਿਮ
ਮੁਨਸਿਰਮ
ਮੁਨਸਿਰਿਮ } ਪੁਃ-ਪਟਵਾਰੀਆਂ ਦੇ ਉੱਪਰਲਾ ਇੱਕ ਅਫ਼ਸਰ ॥

ਮੁਨਸ਼ੀ, ਪੁਃ-ਫਾਰਸੀ ਪੜ੍ਹਿਆ ਹੋਇਆ, ਜੋ ਲਿਖਣ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰੇ ॥

ਮੁਨ੍ਹੇਰ (ਰਾ), ਪੁਃ—ਸਵੇਰ ਦਾ ਵੇਲਾ ਜਦੋਂ ਹਨੇਰਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ॥

ਮੁਨਕਰ, ਪੁਃ-ਜੋ ਰੱਬ ਨੂੰ ਨਾਂ ਮੰਨੇ, ਕਾਫਰ, ਜੋ ਇਨਕਾਰ ਕਰੇ ॥

ਮੁਨਕਰ ਨਕੀਰ, ਪੁਃ-ਮੁਰਦੇ ਦੀ ਰੂਹ ਨੂੰ ਪੁੱਛਣ ਗਿੱਛਣ ਵਾਲੇ ਫਰਿਸ਼ਤੇ (ਕਬਰ ਵਿੱਚ) ॥

ਮੁਨੱਕਾ, ਪੁਃ-'ਮਨੱਕਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਮੁੰਨਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਉਸਤਰੇ ਨਾਲ ਐਉਂ ਵਾਲ ਲਾਹੁਣੇ ਕਿ ਹੇਠਲੀ ਥਾਂ ਸਾਫ ਨਿਕਲ ਆਵੇ, ਚੇਲਾ ਬਣਾਉਣਾ, ਛਲਣਾ ॥

ਮੁਨਵਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ-ਮੁੰਨਣ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਾਉਣਾ ॥ ਧੋਖਾ ਖਾ ਲੈਣਾ ॥

ਮੁਨਵਾਈ, ਸਃ-ਮੁੰਨਣ ਦੀ ਮਜ਼ੂਰੀ ॥

ਮੁੰਨਾ, ਪੁਃ—ਚਰਖੇ ਜਾਂ ਵੇਲਣੇ ਨੂੰ ਸਹਾਰਾ ਦੇਣ ਵਾਲੀ ਖੜੀ ਲੱਕੜੀ, ਹਲ ਦਾ ਹੱਥਾ ॥
ਵਃ-ਪੋਲਾ (ਮੁੰਨਾ ਕੋਹ) ॥

ਮੁਨਾਉਣਾ
ਮਨਾਈ } 'ਮੁਨਵਾਉਣਾ' 'ਮੁਨਵਾਈ' ਵੇਖੋ ॥

ਮੁਨਾਸਬ, ਵਿਃ-ਠੀਕ, ਜੋਗ, ਵਾਜਬ, ਜੋ (ਕੰਮ) ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ॥

ਮੁਨਾਫ਼ਿਕ, ਪੁਃ-ਕਾਫ਼ਰ, ਪਖੰਡੀ, ਬੇਈਮਾਨ ॥

ਮੁਨਾਰਾ, ਪੁਃ-ਬਹੁਤ ਉੱਚਾ ਕੋਠਾ ਜਿਸ ਦੀ ਉਚਾਈ ਘੇਰੇ ਤੋਂ ਬਹੁਤ ਵੱਧ ਹੋਵੇ, ਬੁਰਜ, ਫਾਸਲੇ ਦਾ ਨਿਸ਼ਾਨ ॥

ਮੁਨਾਲ, ਪੁਃ-ਹੁੱਕੇ ਦੀ ਨੜੀ ਦੀ ਟੂਟੀ, ਤਲਵਾਰ ਦੇ ਮਿਆਨ ਦੇ ਮੂੰਹ ਉੱਤੇ ਚਾਂਦੀ ਦਾ ਕੰਮ ॥

ਮੁਨਿਆਰ (ਰਾ), ਪੁਃ-ਸ਼ੀਸ਼ੇ ਮੋਤੀ ਬਣਾਉਣ ਜਾਂ ਵੇਚਣ ਵਾਲਾ ॥

ਮੁਨਿਆਰੀ, ਸਃ-ਮੁਨਿਆਰ ਜਾਤ ਦੀ ਤੀਵੀਂ ॥
ਵਿਃ-ਮੁਨਿਆਰ ਦਾ ॥

ਮੁਨੀ, ਪੁਃ-ਸੰਤ, ਮਹਾਤਮਾ, ਗਿਆਨ ਵਾਨ ॥

ਮੁੰਨੀ, ਸਃ—ਨਿੱਕੀ ਜੇਹੀ ਥੂਣੀ, ਛੋਟਾ ਮੁੰਨਾ ਕਿੱਲੀ ॥

ਮੁਨੀਸ
ਮੁਨੀਸ਼ਰ } ਪੁਃ—ਵੱਡਾ ਮੁਨੀ, ਤਪੱਸੀ, ਮਹੰਤ ॥

ਮੁਫ਼ਤ
ਮੁਫ਼ਤੀ } ਕ੍ਰਿਃ, ਵਿਃ—ਮੁੱਲ ਦਿੱਤੇ ਬਿਨਾ, ਸੌਂ ਦੀ, ਐਵੇਂ, ਬੇ ਫ਼ੈਦਾ ॥

ਮੁਫ਼ਤ ਖੋਰਾ, ਪੁਃ
ਮੁਫ਼ਤ ਖੋਰੀ, ਸਃ } ਜੋ ਦੂਜੇ ਦੇ ਸਿਰ ਤੇ ਨਿਰਬਾਹ ਕਰੇ ॥

ਮੁਫ਼ਤ ਖੋਰੀ, ਸਃ—ਦੂਜੇ ਦੇ ਸਿਰ ਤੇ ਰਹਿਣਾ, ਬੇਕਾਰੀ ॥

ਮੁਫ਼ਤ ਵਿੱਚ ਕੰਮ ਕਰਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ-ਮਜ਼ੂਰੀ ਨਾ ਦੇਣੀ ॥

ਮੁਫ਼ਤੀ, ਪੁਃ—ਸ਼ਰਾ ਦਾ ਹੁਕਮ ਦੱਸਣ ਵਾਲਾ ਹਾਕਮ (ਕਾਜ਼ੀ ਦੇ ਹੇਠ) ॥

ਮੁਫ਼ੀਦ, ਵਿਃ—ਫ਼ੈਦਾ ਕਰਨ ਵਾਲਾ, ਲਾਭ ਦਾਇਕ ॥

ਮੁਬਾਰਕ } ਵਿਃ—ਭਾਗਾਂ ਵਾਲਾ, ਸੁਲੱਖਣਾ ॥
ਮੁਬਾਰਖ } ਸਃ—ਵਧਾਈ ॥

ਮੁਬਾਰਕ ਬਾਦ, ਪੁਃ—ਵਧਾਈ (ਦੇਣਾ) ॥

ਮੁਮਤਹਿਨ, ਪੁਃ—ਇਮਤਿਹਾਨ ਲੈਣ ਵਾਲਾ ॥

ਮੁਮਾਰਖੀ, ਸਃ—ਵਧਾਈ, ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦਾ ਮਾਤਾ ਦਾ ਰੋਗ ॥

ਮੁਮਿਆਈ, ਸਃ—'ਮਮਿਆਈ' ਵੇਖੋ ॥

ਮੁਮੀਰਾ (ਰੀ), ਪੁਃ, ਸਃ—'ਮਮੀਰਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਮੁਮੇਸੀ }
ਮੁਮੇਸੀਆ } 'ਮਮੇਸੀ' ਆਦਿਕ ਵੇਖੋ ॥

ਮੁਰਸ਼ਦ, ਪੁਃ—ਪੀਰ, ਗੁਰੂ, ਉਸਤਾਦ । ਫਰੇਬੀ ਮਨੁੱਖ ॥

ਮੁਰਸ਼ਦਿਆਣੀ, ਸਃ—ਮੁਰਸ਼ਦ ਦੀ ਘਰ ਵਾਲੀ ॥

ਮੁਰਸ਼ਦੀ, ਸਃ—ਮੁਰਸ਼ਦ ਦਾ ਕੰਮ, ਜਾਂ ਦਰਜਾ, ਪੀਰੀ ॥

ਮੁਰਹੈਲ, ਪੁਃ—ਮੋਹਰੀ, ਆਗੂ, ਮੁਖੀਆ, ਸਰਦਾਰ ॥

ਮੁਰਕ, ਸਃ—ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦਾ ਘਾਹ ॥

ਮੁਰਕਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਤ੍ਰੁੱਟਣਾ, ਤੋੜਨਾ, ਕੱਚੀ ਸ਼ੈ ਦਾ ਭੱਜ ਜਾਣਾ ॥

ਮੁਰਕਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਤੋੜਨਾ, ਕੱਚੀ ਸ਼ੈ ਤ੍ਰੋੜ ਦੇਣੀ ॥

ਮੁਰਕੀ, ਸਃ—ਕੰਨ ਦਾ ਛੋਟਾ ਗਹਿਣਾ, ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦੀ ਬਾਲੀ ॥

ਮੁਰਗ }
ਮੁਰਗਾ } ਪੁਃ—ਮਸ਼ਹੂਰ ਜਨੌਰ, ਕੁੱਕੜ ।

ਮੁਰਗਾਈ }
ਮੁਰਗਾਬੀ } ਸਃ—ਇੱਕ ਪਾਣੀ ਦਾ ਪੰਖੇਰੂ ॥

ਮੁਰਗੀ, ਸਃ—ਮੁਰਗ ਦੀ ਮਦੀਨ, ਕੁੱਕੜੀ ॥

ਮੁਰਢਾਰ, ਪੁਃ—ਮੁਰਦੇ ਦਾ ਸਰੀਰ, ਲੋਥ ॥

ਮੁਰਝਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਕੁਮਲਾਉਣਾ, ਸੁੱਕਣਾ, ਹਰਿਆਉਲ ਨਾ ਰਹਿਣੀ ॥

ਮੁਰੰਡਾ, ਪੁਃ—'ਮਰੂੰਡਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਮੁਰਦਾ, ਵਿਃ, ਪੁਃ—ਮੋਇਆ ਹੋਇਆ, ਕਮਜ਼ੋਰ, ਖੁੱਲਾ, ਲੋਥ ॥

ਮੁਰਦਾ ਸਿੰਗ, ਪੁਃ—ਪੱਥਰ ਵਰਗੀ ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦੀ ਦੁਆ ॥

ਮੁਰਦਾ ਕਰਨਾ } ਕ੍ਰਿਃ—ਮੁਰਦੇ ਦੇ ਵਰਗੀ
ਮੁਰਦਾ ਬਣਾਉਣਾ } ਹਾਲਤ ਬਣਾ ਦੇਣੀ ॥

ਮੁਰਦੇ ਦਾ ਮਾਲ, ਪੁਃ—ਸਸਤਾ ਸੌਦਾ ॥

ਮੁਰਦਾਰ, ਪੁਃ, ਵਿਃ—ਮੁਰਦਾ, ਲੋਥ, ਜੋ ਸ਼ੈ ਹਰਾਮ ਹੈ, ਨਿਕੰਮਾ ॥

ਮੁਰਦਿਆਨ੍ਹ, ਸਃ—ਮੁਰਦੇ ਦੀ ਬਦ ਬੋ ॥

ਮੁਰੱਵਤ, ਸਃ—ਉਪਕਾਰ, ਭਲਿਆਈ, ਦਯਾ, ਮਰਵਤ (ਕਰਨਾ) ॥

ਮੁਰੱਬਾ, ਪੁਃ—ਫਲ ਉਬਾਲ ਕੇ ਖੰਡ ਮਿਸਰੀ ਦੀ ਚਾਸਨੀ ਵਿਚ ਪਾਏ ਹੋਏ (ਪਾਉਣਾ), ਠੀਕ ਚੌਰਸ ਸ਼ਕਲ ਦੀ ਧਰਤੀ ਆਦਿਕ ॥

ਮੁਰੱਬਾ ਇੰਚ, ਫੁੱਟ, ਗਜ਼, ਪੁਃ-ਥਾਂ ਦਾ ਨਾਪ, ਚੌਰਸ ਸ਼ਕਲ ਜੋ ਇਕ ਇੰਚ ਫੁਟ, ਗਜ਼ ਲੰਮੀ ਅਤੇ ਉਨੀ ਹੀ ਚੌੜੀ ਹੋਵੇ ॥

ਮੁਰੱਬੀ, ਪੁਃ—ਮੋਹਸਨ, ਸਹਾਈ, ਮੇਹਰਵਾਨ, ਰਾਖਾ (ਹੋਣਾ) ॥

ਮੁਰੰਮਤ, ਸਃ—ਟੁੱਟਾ ਭੱਜਾ ਬਣਾਉਣਾ, ਮਾਰ ਕੁਟਾਈ (ਹੋਣੀ, ਕਰਨੀ) ॥

ਮੁਰਾਹੂੰ, ਪੁਃ—(ਬਹੁਃ)—ਹਰੀ ਜੁਆਰ ਜਾਂ ਚੋਲ ਭੁੰਨੇ ਹੋਏ ॥

ਮੁਰਲੀ, ਸਃ—ਬਾਂਸਰੀ, ਬੀਨ, ਮੋਹਲਾ (ਧਾਨ ਛੜਨ ਵਾਲਾ) ॥

ਮੁਰਲੀ ਧਰ
ਮੁਰਲੀ ਮਨੋਹਰ } ਪੁਃ—ਬੰਸੀ ਬਜਾਉਣਵਾਲਾ, ਕਿਸ਼ਨ ਜੀ ॥

ਮੁਰਾਸਲਾ, ਪੁਃ—ਪਾਤਸ਼ਾਹੀ ਜਾਂ ਸਰਕਾਰੀ ਚਿੱਠੀ ॥

ਮੁਰਾਕਬਾ, ਪੁਃ—'ਮਰਾਕਬਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਮੁਰਾਦ, ਸਃ—ਇੱਛਿਆ, ਮਨੋਰਥ, ਪਰੋਜਨ, ਅਰਥ, ਸੁੱਖਣਾ ॥

ਮੁਰਾਦ ਦੇ ਦਿਨ, ਪੁਃ—ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦਿਨਾਂ ਵਿਚ ਮੁਰਾਦ ਮਿਲੇ ॥

ਮੁਰਾਦ ਪੂਰੀ ਹੋਣੀ
ਮੁਰਾਦ ਮਿਲਣੀ } ਕ੍ਰਿਃ—ਜੋ ਚਾਹੁਣਾ ਸੋ ਹੋ ਜਾਣਾ ॥

ਮੁਰਾਦ ਮੰਨਣੀ, ਕ੍ਰਿਃ—ਸੁੱਖਣਾ ਸੁੱਖਣੀ ॥

ਮੁਰਾਦ ਲੈਣੀ, ਕ੍ਰਿਃ—ਮਤਲਬ ਸਮਝਣਾ ॥

ਮੁਰਾਦਾਂ ਵੇਖਣੀਆਂ, ਕ੍ਰਿਃ—ਪੁਤ੍ਰਾਂ ਧੀਆਂ ਦੇ ਢੰਗ ਸੁਆਰਥ ਕਰਕੇ ਖੁਸ਼ੀ ਦੇ ਦਿਨ ਵੇਖਣਾ ॥

ਮੁਰਾਰ (ਰੀ), ਪੁਃ—ਕਿਸ਼ਨ ਜੀ, ਪਰਮੇਸਰ, 'ਮੁਰ' ਰਾਖਸ਼ ਦਾ ਵੈਰੀ ॥

ਮੁਰਾੜਾ, ਪੁਃ ਬਲਦੀ ਲਕੜੀ ਦਾ ਟੋਟਾ, ਮਆਤਾ ।

ਮੁਰੀਂਡਾ, ਪੁਃ—'ਮਰੂੰਡਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਮੁਰੀਦ, ਪੁਃ
ਮੁਰੀਦਣੀ, ਸਃ } ਚੇਲਾ (ਲੀ), ਜੋ ਕਿਸੇ ਦੇ ਮਤ ਤੇ ਚੱਲੇ ॥

ਮੁਰੀਦੀ, ਸਃ—ਮੁਰੀਦ ਹੋਣ ਦੀ ਹਾਲਤ, ਸਾਰੇ ਮੁਰੀਦ ॥

ਮੁਰੂੰਡਾ, ਪੁਃ—'ਮਰੂੰਡਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਮੁੱਲ, ਪੁਃ—ਕੀਮਤ, ਜਿੰਨੇ ਤੋਂ ਕੋਈ ਚੀਜ਼ ਮਿਲੇ, ਕਦਰ ॥

ਮੁੱਲ ਚੁਕਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ-ਕੀਮਤ ਠਹਿਰਾਉਣਾ, ਸੌਦਾ ਕਰਨਾ ॥

ਮੁੱਲ ਦੇਣਾ (ਕੋਈ ਚੀਜ਼), ਕ੍ਰਿਃ—ਵੇਚਣਾ ॥

ਮੁੱਲ ਪੈਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ-ਕੀਮਤ ਠਹਿਰਨੀ, ਕਦਰ ਹੋਣੀ ॥

ਮੁੱਲ ਬਰਦਾ, ਪੁ:-ਗੁਲਾਮ, ਗੋੱਲਾ ॥

ਮੁੱਲ ਲੈਣਾ (ਕੋਈ ਚੀਜ), ਕ੍ਰਿ:-ਖਰੀਦਣਾ ॥

ਮੁਲਕ, ਮੁਲਖ, ਪੁ:—ਦੇਸ, ਅਲਾਕਾ, ਰਾਜ ॥

ਮੁਲਖਾਂ ਦਾ, ਵਿ:—ਬਹੁਤ, ਢੇਰ ਸਾਰਾ ॥

ਮੁਲ੍ਹਾ (ਲੂੰ), ਪੁ:-ਦੂਜੇ ਪੰਖੇਰੂਆਂ ਨੂੰ ਫਸਾਉਣ ਵਾਲਾ ਪੰਛੀ, ਨਕਾਰਾ ਆਦਮੀ ॥

ਮੁਲਕੀ, ਮੁਲਖੀ, ਵਿ:—ਆਪਣੇ ਮੁਲਕ ਦਾ, ਦੇਸੀ ॥

ਮੁਲਕੀ ਲਾਟ, ਮੁਲਖੀ ਲਾਟ, ਪੁ:—'ਵੈਸਰਾਇ' ਵੇਖੋ ॥

ਮੁਲਖਈਆ, ਪੁ:—ਮੁਲਖ ਦੇ ਲੋਕ, ਪਰਜਾ ॥

ਮੁਲੱਠੀ, ਸ:—ਇੱਕ ਜੜ੍ਹ ਜੋ ਖੰਘ ਅਤੇ ਰੇਸ਼ੇ ਦੀ ਦੁਆ ਹੈ ॥

ਮੁਲਤਾਨ, ਪੁ:-ਇੱਕ ਮਸ਼ਹੂਰ ਜ਼ਿਲਾ ਅਤੇ ਸ਼ਹਿਰ ॥

ਮੁਲਤਾਨੀ, ਵਿ:—ਮੁਲਤਾਨ ਦਾ ॥

ਮੁਲਤਾਨੀ ਮਿੱਟੀ, ਸ:-'ਗਾਚਣੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਮੁਲੰਮਾ, ਪੁ:—ਚਮਕਾਇਆ ਹੋਇਆ, ਸੋਨੇ ਜਾਂ ਚਾਂਦੀ ਦਾ ਪਾਣੀ ਚਾੜ੍ਹਿਆ ਹੋਇਆ। (ਕਰਨਾ) ॥

ਮੁਲਵਾਣਾ, ਪੁ:, **ਮੁਲਵਾਣੀ,** ਸ: 'ਮੁਲਾਣਾ' 'ਮੁਲਾਣੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਮੁੱਲਾਂ, ਪੁ:—ਮੁਸਲਮਾਨਾਂ ਦੀਆਂ ਮਜ਼ਬੀ ਰਸਮਾਂ ਕਰਾਉਣ ਵਾਲਾ, ਨਮਾਜ਼ ਪੜ੍ਹਾਉਣ ਵਾਲਾ, ਉਸਤਾਦ ॥

ਮੁੱਲਾਂ ਦੀ ਦੌੜ ਮਸੀਤ ਤਕ, ਜਿੰਨੀ ਸਮਰਥਾ ਕਿਸੇ ਵਿਚ ਹੈ ਉਨਾ ਹੀ ਓਹ ਕੰਮ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ ।

ਮੁਲਾਇਮ, ਵਿ:-ਨਰਮ, ਕੋਮਲ, ਨਾਜ਼ਕ ॥ ਸ:-ਮੱਲ੍ਹਮ ॥

ਮੁਲਾਇਮ ਹੋਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਦਿਲ ਨਰਮ ਹੋਣਾ, ਦੂਜੇ ਦੀ ਗੱਲ ਮੰਨ ਲੈਣਾ ॥

ਮੁਲਾਇਮੀ, ਸ:-ਨਰਮੀ, ਕੋਮਲਤਾਈ, ਨਿਮ੍ਰਤਾ ॥

ਮੁਲਾਹਜ਼ਾ, ਪੁ:—ਲਿਹਾਜ਼, ਆਦਰ ਭਾਉ, ਦੇਖ ਭਾਲ (ਕਰਨਾ) ॥

ਮੁਲਾਹਜ਼ੇ ਵਾਲਾ ਆਦਮੀ, ਪੁ:—ਜੋ ਸਭ ਨੂੰ ਚਾਹ ਕੇ ਮਿਲੇ, ਜਿਸ ਦਾ ਲੋਕ ਲਿਹਾਜ਼ ਕਰਨ ॥

ਮੁਲਾਕਾਤ, ਸ:—ਮੇਲ, ਦਰਸ਼ਨ, ਇਸਤ੍ਰੀ ਪੁਰਸ਼ ਦਾ ਸੰਗ (ਕਰਨੀ) ॥

ਮੁਲਾਕਾਤ ਬਣਾਉਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਦੋਸਤੀ ਕਰਨਾ, ਪਿਆਰ ਪਾਉਣਾ ॥

ਮੁਲਾਕਾਤ ਰੱਖਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਕਿਸੇ ਕੋਲ ਜਾਂਦੇ ਆਉਂਦੇ ਰਹਿਣਾ ॥

ਮੁਲਾਕਾਤੀ, ਪੁ:-ਮੁਲਾਕਾਤ ਕਰਨ ਵਾਲਾ, ਵਾਕਫ਼, ਮੇਲੀ ॥

ਮੁਲਾਣਾ, ਪੁ:-ਮੁੱਲਾਂ, ਪੜ੍ਹਾਉਣ ਵਾਲਾ, ਮੁਰਦੇ ਦੇ ਖਫਨ ਅਤੇ ਦੱਬਣ ਦਾ ਬੰਦੋਬਸਤ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ॥

ਮੁਲਾਣੀ, ਸ:-ਮੁਲਾਣੇ ਦੀ ਜ਼ਨਾਨੀ ॥

ਮੁੜ, ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—ਫੇਰ, ਹਟ ਕੇ, ਦੂਜੀ ਵਾਰ, ਬਹੁੜ ॥

ਮੁੜ੍ਹਕਾ, ਪੁ:—ਖਰਸੇਉ, ਪਸੀਨਾ, ਤ੍ਰੇਲੀ ॥

ਮੁੜਕਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਮਰਕਣਾ ਵੇਖੋ ॥

ਮੁੜਕਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਟੁੱਟਣ ਦੇਣਾ, ਤੋੜਨਾ, ਭੰਨਣਾ ॥

ਮੁੜੰਗਾ, ਪੁ:-ਚੇਹਰਾ, ਮੂੰਹ, ਸ਼ਕਲ ॥

ਮੁੜ ਘਿੜ
ਮੁੜ ਮੁੜ ਕੇ } ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—ਘੜੀ ਮੁੜੀ, ਬਾਰੰਬਾਰ ॥

ਮੁੜਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਫਿਰਨਾ, ਘੁੰਮਣਾ, ਜਿੱਥੋਂ ਜਾਈਏ ਉੱਥੇ ਹੀ ਆਉਣਾ, ਲਿਫਣਾ, ਝੁਕਣਾ, ਥਕਣਾ, ॥

ਮੁੜਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਫੇਰ ਪਹਿਲੀ ਥਾਂ ਉੱਤੇ ਲਿਆਉਣਾ, ਝੁਕਾਉਣਾ, ਹਟਾਉਣਾ, ਮੁੜ ਦੁਆਉਣਾ ॥

ਮੁੜੀਏ, ਵਿਸਮਯਕ:—ਸਹੇਲੀ ਜਾਂ ਨਿੱਕੀ ਕੁੜੀ ਨੂੰ ਲਾਡ ਨਾਲ ਬੁਲਾਉਣ ਦਾ ਬਚਨ ॥

ਮੂਸਲ, ਪੁ:—ਲਕੜੀ ਦਾ ਮੁਹਲਾ ॥

ਮੂਸਲ ਧਾਰ
ਮੂਸਲਾ ਧਾਰ } ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—'ਮੁਹਲੇ ਧਾਰ' ਵੇਖ (ਵਰ੍ਹਨਾ) ॥

ਮੂਸਲੀ, ਸ:—ਇਕ ਬੂਟੀ ਦੀ ਜੜੀ ਜੋ ਦਵਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ॥

ਮੂਸਾ, ਪੁ:—ਇਕ ਪੈਗੰਬਰ, ਚੂਹਾ ॥

ਮੂਸੀ, ਪੁ:—ਚੂਹੇ ਵਰਗਾ ਰੰਗ ॥

ਮੂੰਹ
ਮੂੰਹ } ਪੁ:—ਸਰੀਰ ਦੇ ਜਿਸ ਰਸਤੇ ਖਾਣ ਪੀਣ ਵਾਲੀ ਸ਼ੈ ਅੰਦਰ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਮੁਖ, ਚੇਹਰਾ, ਛੇਕ, ਮੋਰੀ ॥

ਅਵ:—ਤਰਫ਼, ਤਾਈਂ ॥

ਮੂੰਹ ਅੱਗੇ ਫਿਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਭੁੱਲੀ ਹੋਈ ਗੱਲ ਕੁਝ ਕੁਝ ਚੇਤੇ ਆਉਣ ਲੱਗਣੀ ॥

ਮੂੰਹ ਅਨ੍ਹੇਰੇ, ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—ਮੁਨ੍ਹੇਰ ਦੇ ਵੇਲੇ ॥

ਮੂੰਹ ਆਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਗਰਮੀ ਨਾਲ ਮੂੰਹ ਸੁੱਜਣਾ, ਜਾਂ ਪਿੱਤਿਆਂ ਦਾ ਲੜਨਾ ॥

ਮੂੰਹ ਸੀਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਚੁੱਪ ਕਰ ਰਹਿਣਾ ॥

ਮੂੰਹ ਸੁੱਕਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਲਿੱਸੇ ਹੋ ਜਾਣਾ ॥

ਮੂੰਹ ਸੁੱਚਾ ਰੱਖਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਕੁਝ ਨਾ ਖਾਣਾ ਪੀਣਾ ॥

ਮੂੰਹ ਸੁਜਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਗੁੱਸੇ ਹੋਣਾ, ਰੁੱਸ ਜਾਣਾ ॥

ਮੂੰਹ ਕਾਲਖ, ਸ:—ਅਪਜਸ, ਨਮੋਸ਼ੀ ॥

ਮੂੰਹ ਕਾਲਾ ਹੋਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਬਦਨਾਮੀ ਜਾਂ ਨਿਰਾਦਰੀ ਹੋਣੀ ॥

ਮੂੰਹ ਕਾਲਾ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਪਰਾਈ ਇਸਤ੍ਰੀ ਨਾਲ ਮੰਦਾ ਕੰਮ ਕਰਨਾ ॥

ਮੂੰਹ ਕਾਲਾ ਤੇ ਨੀਲੇ ਪੈਰ, ਪ੍ਰਃ—ਦੁਰਗਤ, ਬਹੁਤ ਬਿਰਾਦਰੀ ॥

ਮੂੰਹ ਖੁੱਲ੍ਹ ਜਾਣਾ
ਮੂੰਹ ਖੁੱਲ੍ਹਣਾ } ਕ੍ਰਿਃ—ਬਕਣ ਦੀ ਵਾਦੀ ਪੈ ਜਾਣੀ ॥

ਮੂੰਹ ਖੋਲ੍ਹਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਬੋਲਣ ਲੱਗਣਾ, ਜ਼ਾਹਰ ਕਰਨਾ ॥

ਮੂੰਹ ਚੱਟਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਖ਼ੁਸ਼ਾਮਤ ਕਰਨਾ, ਵਰਿ-ਆਉਣਾ ॥

ਮੂੰਹ ਚੁੱਕ ਕੇ ਚੱਲਣਾ (ਦੌੜਨਾ), ਕ੍ਰਿਃ—ਬੇਪਰਵਾਹੀ ਨਾਲ ਦੌੜਨਾ ॥

ਮੂੰਹ ਚੋਲਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਕੁਝ ਖਾਣਾ (ਖੁਸ਼ੀ ਦੇ ਮੌਕੇ ਉੱਤੇ) ॥

ਮੂੰਹ ਜ਼ਬਾਨੀ, ਵਿਃ—ਬੋਲਕੇ ਕਹੀ ਹੋਈ ਗੱਲ (ਲਿਖਕੇ ਨਾਂ) ॥

ਮੂੰਹ ਜੂਠਾ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਕੁਝ ਖਾ ਲੈਣਾ ॥

ਮੂੰਹ ਟੱਡਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਉਬਾਸੀ ਲੈਣੀ, ਮੂੰਹ ਵਧਾਉਣਾ, ਲੋਭ ਕਰਨਾ ॥

ਮੂੰਹ ਟੁੱਟਾ, ਵਿਃ—ਸੜੀਅਲ, ਭੈੜੇ ਸੁਭਾਉ ਵਾਲਾ ॥

ਮੂੰਹ ਤੱਕਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਹਰਾਨ ਹੋਕੇ ਵੇਖਣਾ (ਸੁਦਾਈਆਂ ਵਾਕਰ) ॥

ਮੂੰਹ ਤੇ, ਕ੍ਰਿਃ, ਵਿਃ—ਸਾਮ੍ਹਣੇ, ਰੋ ਬਰੋ ॥

ਮੂੰਹ ਤੇ ਹਵਾਈਆਂ ਉੱਡਣੀਆਂ, ਕ੍ਰਿਃ—ਘਾਬਰ ਜਾਣਾ ॥

ਮੂੰਹ ਤੇ ਲਿਆਉਣਾ (ਲੈ ਆਉਣਾ), ਕ੍ਰਿਃ—ਆਖਣਾ ॥

ਮੂੰਹ ਤੋਂ ਲੋਈ ਲਾਹੁਣੀ, ਕ੍ਰਿਃ—ਨਿਲੱਜ ਹੋ ਜਾਣਾ ॥

ਮੂੰਹ ਤੋੜਨਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਕਿਸੇ ਦੀ ਗੱਲ ਨੂੰ ਰੱਦਣਾ ॥

ਮੂੰਹ ਦਾ ਕੱਚਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਮੁਲਾਇਮ ਮੂੰਹ ਵਾਲਾ (ਘੋੜਾ) ॥

ਮੂੰਹ ਦਾ ਮਿੱਠਾ, ਵਿਃ—ਮਿੱਠਾ ਬੋਲਣ ਵਾਲਾ ॥

ਮੂੰਹ ਦਿਖਾਉਣਾ (ਲੈਣਾ), ਕ੍ਰਿਃ—'ਮੂੰਹ ਵਿਖਾਉਣਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਮੂੰਹ ਦੀ ਖਾਣੀ, ਕ੍ਰਿਃ—ਦੂਜੇ ਤੋਂ ਹਾਰਨਾ, ਝਾੜ ਪੈਣੀ, ਸਜ਼ਾ ਮਿਲਣੀ ॥

ਮੂੰਹ ਦੇਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਨਿਡਰ ਹੋਕੇ ਅੱਗੇ ਆਉਣਾ ॥

ਮੂੰਹ ਧੋ ਛੱਡਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਆਸ ਨਾ ਰੱਖਣੀ ॥

ਮੂੰਹ ਨਾ ਮੱਥਾ ਤੇ ਜਿੰਨ ਪਹਾੜੋਂ ਲੱਥਾ, ਪ੍ਰਃ—ਬਹੁਤ ਕੋਝਾ ਮਨੁੱਖ ਜੋ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਸੋਹਣਾ ਸਮਝੇ ॥

ਮੂੰਹ ਨਾਲ ਮੂੰਹ ਜੋੜਨਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਹੌਲੀ ਚਿੱਤੀ ਗੱਲ ਕਰਨੀ ॥

ਮੂੰਹ ਨਾਲ ਮੂੰਹ ਮਿਲਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਚੁੰਮਣਾ ॥

ਮੂੰਹ ਨੂੰ ਲਹੂ ਲੱਗਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਬੁਰੀ ਸ਼ੈ ਜਾਂ ਹਰਾਮ ਦੀ ਕਮਾਈ ਦਾ ਸੁਆਦ ਪੈ ਜਾਣਾ ॥

ਮੂੰਹ ਪਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਮਾਰਨਾ, ਕੁੱਕੜਾਂ ਦਾ ਲੜਨਾ॥

ਮੂੰਹ ਪਾੜ ਕੇ ਕਹਿਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਨਾਂ ਬੋਲਣ ਦੇ ਮੌਕੇ ਉੱਤੇ ਬੀ ਕੁਝ ਆਖਣਾ ਜਾਂ ਮੰਗਣਾ॥

ਮੂੰਹ ਪੈਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਖਾਧਾ ਜਾਣਾ, ਢੀਠ ਪੁਣਾ ਕਰਨਾ॥

ਮੂੰਹ ਫਿਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਲਕਵਾ ਹੋ ਜਾਣਾ, ਕੋਈ ਸ਼ੈ ਖਾ ਕੇ ਅਜਿਹਾ ਰੱਜਣਾ ਕਿ ਮੁੜ ਜੀ ਨਾਂ ਕਰਨਾ॥

ਮੂੰਹ ਫੇਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਮਨ ਹਟਾ ਲੈਣਾ॥

ਮੂੰਹ ਬੰਦ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਨਾਂ ਬੋਲਣਾ, ਬੋਲਣ ਨਾਂ ਦੇਣਾ॥

ਮੂੰਹ ਬੰਨ੍ਹ ਕੇ ਬੈਠਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਨਾਂ ਬੋਲਣਾ, ਕੁਝ ਨਾਂ ਖਾਣਾ॥

ਮੂੰਹ ਬਣਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਮੂੰਹ ਦੀ ਭੈੜੀ ਸ਼ਕਲ ਬਣਾ ਕੇ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਠੱਠਾ ਕਰਨਾ॥

ਮੂੰਹ ਭੰਨਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—'ਮੂੰਹ ਤੋੜਨਾ' ਵੇਖੋ॥

ਮੂੰਹ ਭਰ ਆਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਮੂੰਹ ਵਿੱਚ ਪਾਣੀ ਭਰਨਾ, ਜੀ ਕੱਚਾ ਹੋਣਾ॥

ਮੂੰਹ ਮੰਗੀ, ਵਿ:—ਜੋ ਚੀਜ਼ ਕੋਈ ਚਾਹੇ (ਮੁਰਾਦ, ਮੌਤ)॥

ਮੂੰਹ ਮਟੋੜਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਗੁੱਸੇ ਹੋ ਜਾਣਾ, ਰੁੱਸਣਾ॥

ਮੂੰਹ ਮਾਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਚੁਗਣਾ, ਜੋਕ ਵੱਢਣਾ॥

ਮੂੰਹ ਮਿੱਠਾ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਖਾਤਰ ਕਰਨੀ, ਵੱਢੀ ਦੇਣੀ॥

ਮੂੰਹ ਮੀਟੀ ਪਰਾਕੜੀ, ਵਿ:—ਜੋ ਬਹੁਤ ਥੋੜ੍ਹਾ ਬੋਲੇ॥

ਮੂੰਹ ਮੋਟਾ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—'ਮੂੰਹ ਮਟੋੜਨਾ' ਵੇਖੋ॥

ਮੂੰਹ ਮੋੜਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਹਟਣਾ, ਖਿਆਲ ਨਾਂ ਕਰਨਾ॥

ਮੂੰਹ ਲੱਗਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਸੁਆਦ ਪੈ ਜਾਣਾ, ਵੱਡੇ ਦੀ ਬਰਾਬਰੀ ਕਰਨਾ॥

ਮੂੰਹ ਲਗਾਉਣਾ
ਮੂੰਹ ਲਾਉਣਾ } ਕ੍ਰਿ:—ਛੋਟੇ ਉੱਤੇ ਹੱਦੋਂ ਬਾਹਰੀ ਦਯਾ ਕਰਨੀ॥

ਮੂੰਹ ਲਾਲ ਹੋਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਬਹੁਤ ਗੁੱਸਾ ਚੜ੍ਹ ਜਾਣਾ॥

ਮੂੰਹ ਲਾਲ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਬਹੁਤ ਗੁੱਸੇ ਵਿੱਚ ਆਉਣਾ, ਕਿਸੇ ਦੇ ਮੂੰਹ ਪੁਰ ਬਹੁਤ ਤਮਾਚੇ ਮਾਰਨਾ॥

ਮੂੰਹ ਲੁਕਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਪਰਦਾ ਰੱਖਣਾ, ਸ਼ਰਮ ਖਾਣੀ, ਸਾਮ੍ਹਣੇ ਨਾਂ ਹੋਣਾ, ਹਟਣਾ, ਦੂਰ ਰਹਿਣਾ॥

ਮੂੰਹ ਵਿਖਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਸਾਮ੍ਹਣੇ ਆਉਣਾ, ਕਿਸੇ ਕੀਮਤ ਦਾ ਸ਼ੈਅ ਵਾਲੀ ਦੇ ਅੱਗੇ ਜਾ ਕੇ ਪਿੱਟਣਾ॥

ਮੂੰਹ ਵਿਖਾਈ (ਦਿਖਾਈ)
ਮੂੰਹ ਵਿਖਾਲਣੀ (ਦਿਖਾਲਣੀ)
ਮੂੰਹ ਵਿਖਾਲੀ } ਸ:—ਨਵੀਂ ਵਹੁਟੀ ਦਾ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਮੂੰਹ ਵੇਖਕੇ ਸਹੁਰੇ ਘਰ ਦੀਆਂ ਜੋ ਕੁਝ ਦੇਣ॥

ਮੂੰਹ ਵਿੱਚ ਗੁਣ ਗੁਣ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਬਹੁਤ ਹੀ ਹੌਲੀ ਬੋਲਣਾ॥

ਮੂੰਹ ਵਿੱਚ ਪੜ੍ਹਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਬਹੁਤ ਹੌਲੀ ਪੜ੍ਹਨਾ॥

ਮੂੰਹ ਵਿੱਚ ਪਾਣੀ ਚੋਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਬਹੁਤ ਜੇਰਾ ਕਰਨੀ ॥

ਮੂੰਹ ਵਿੱਚ ਫਿਰਨਾ, ਕ੍ਰਿਃ—'ਮੂੰਹ ਅੱਗੇ ਫਿਰਨਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਮੂੰਹ ਵੇਖਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਸ਼ੀਸ਼ੇ ਵਿੱਚ ਆਪਣਾ ਚੇਹਰਾ ਵੇਖਣਾ, ਹਰਾਨ ਜਾਂ ਲਚਾਰ ਹੋ ਕੇ ਤੱਕਣਾ, ਦੂਏ ਦੀ ਆਸ ਰੱਖਣੀ ॥

ਮੂੰਹ ਵੇਖਦੇ (ਵੇਖਦੇ) ਰਹਿ ਜਾਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਕੰਮ ਨਾ ਸਰਨ ਕਰਕੇ ਹਰਾਨ ਹੋ ਜਾਣਾ ॥

ਮੂੰਹ ਵੇਖੇ (ਵੇਖੇ) ਦੀ ਪ੍ਰੀਤ, ਸਃ—ਵਿਖਾਵੇ ਦਾ ਲਿਹਾਜ਼ ਜਾਂ ਪਿਆਰ ॥

ਮੂੰਹੋਂ ਉਤਾਰਨਾ
ਮੂੰਹੋਂ ਲਾਹੁਣਾ } ਕ੍ਰਿਃ—ਪਰਵਾਹ ਨਾ ਕਰਨੀ, ਰੱਦਣਾ ॥

ਮੂੰਹੋਂ ਕਢਣੀ, ਕ੍ਰਿਃ—ਮੂੰਹੋਂ ਨਿਕਲੀ ਗੱਲ ਤੇ ਜ਼ੋਰ ਦੇਣਾ ॥

ਮੂੰਹੋਂ ਫੁੱਟਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਆਖਣਾ, ਦੱਸਣਾ, ਬਕਣਾ ॥

ਮੂੰਹੋਂ ਮੂੰਹ, ਵਿਃ—ਮੂੰਹ ਤਕ ਨਕਾਨਕ, ਭਰਪੂਰ ॥

ਮੂਹਜ਼
ਮੂਹੜ } ਪੁਃ—ਮੂਰਖ, ਬੇ ਅਕਲ ॥

ਮੂਹਰਾ, ਪੁਃ—ਖਿੰਨਾ, ਕੱਨਿਆਂ ਦੀ ਵੰਕੀ, ਪੰਛੀ ਜਾਂ ਪੰਨੇ ਦਾ ਉਨਿਆ ਹੋਯਾ ਆਸਣ, ਵਿੱਲ, ਪਸ਼ੂਆਂ ਦਾ ਦੁੱਧ ਘਟ ਜਾਣਾ ॥

ਮੂਹਰੀ, ਸਃ—ਛੋਟਾ ਮੂਹਰਾ ਜਾਂ ਖਿਨਾ ॥

ਮੂੰਹਾਂ, ਪੁਃ—ਜਿੱਥੋਂ ਦਰਿਆ ਨਿਕਲੇ ॥

ਵਿਃ—ਮੂੰਹਾਂ ਵਾਲਾ ॥

ਮੂੰਹੀਂ, ਸਃ—ਅਸਲ, ਜੜ੍ਹ, ਮੂਲ, ਕੁਲ, ਜਿਸ ਤੋਂ ਕੁਲ ਚੱਲੇ, ਮੁਸਲਮਾਨਾਂ ਦੀ ਇੱਕ ਛੋਟੀ ਜਾਤ ॥

ਮੂੰਹੇ, ਪੁਃ—'ਮੂੰਹ' ਵੇਖੋ ॥

ਮੂਹੜ, ਵਿਃ—'ਮੂਹੜ' ਵੇਖੋ ॥

ਮੂੰਹੋਂ ਦੂਹੀਂ, ਕ੍ਰਿ. ਵਿਃ—ਮੂੰਹ ਸਾਮ੍ਹਣੇ, ਅੱਗੇ ॥

ਮੂੰਗ, ਪੁਃ
ਮੂੰਗੀ, ਸਃ } 'ਮੂੰਗੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਮੂੰਗ ਫਲੀ, ਸਃ—ਇੱਕ ਫਲੀ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਬਦਾਮਾਂ ਵਰਗੀਆਂ ਗਿਰੀਆਂ ਨਿਕਲਦੀਆਂ ਹਨ ॥

ਮੂੰਗਰਾ, ਪੁਃ—'ਮੁੰਗਰਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਮੂੰਗਾ, ਪੁਃ—ਇੱਕ ਸਮੁੰਦਰੀ ਜਨੌਰ ਅਤੇ ਉਹ ਦਾ ਛਿਲਕਾ ॥

ਵਿਃ—ਮੂੰਗੀ ਦੇ ਰੰਗ ਦਾ, ਕੁਝ ਕੁਝ ਹਰਾ ॥

ਮੂੰਗਾ ਪਾਣੀ, ਪੁਃ—ਪਤਲੀ ਉਬਾਲੀ ਹੋਈ ਦਾਹ ॥

ਮੂੰਗੀ, ਸਃ—'ਮੂੰਗੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਮੂਜਬ
ਮੂਜਿਬ } ਵਿਃ—ਮੁਤਾਬਕ, ਅਨੁਸਾਰ, ਕਰਕੇ, ਸਬਬ ਤੋਂ ॥

ਮੂਜ਼ੀ, ਵਿਃ, ਪੁਃ—ਦੁਖਦਾਈ, ਨੁਕਸਾਨ ਪੁਚਾਉਣ ਵਾਲਾ, ਸੂਮ ॥

ਮੂੰਜੀ, ਪੁਃ—'ਮੁੰਜੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਮੁੰਡਲਾ ਆੜੂ, ਪੁ:—ਇਕ ਸਫ਼ਾ ਫੱਲ ਅਤੇ ਸਖਤ ਗੁੱਦੇ ਵਾਲਾ ਆੜੂ ॥

ਮੁੰਡੀ, ਸ:—'ਮੁੰਢੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਮੁੰਢੀ, ਸ:—ਕਪਾਹ ਆਦਿਕ ਦੀਆਂ ਜੜ੍ਹਾਂ ਜੋ ਅਗਲੇ ਸਾਲ ਦੇ ਫ਼ਸਲ ਵਾਸਤੇ ਧਰਤੀ ਵਿਚ ਰਹਿਣ ਦਿੱਤੀਆਂ ਜਾਣ ॥

ਮੂਤ
ਮੂਤ੍ਰ } ਪੁ:—ਪਸ਼ਾਬ, ਮੈਲ, ਗੁਰਦਿਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਜੋ ਪਾਣੀ ਨਿਕਲੇ ॥

ਮੂਤਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਪਸ਼ਾਬ ਕਰਨਾ, ਮੂਤ੍ਰ ਇੰਦ੍ਰੀ ਰਾਹ ਬਾਹਰ ਕੱਢਣਾ ॥

ਮੂਤਰ
ਮੂਤਰਨਾ } 'ਮੂਤ' 'ਮੂਤਣਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਮੂੰਦਲਾ ਆੜੂ, ਪੁ:—'ਮੁੰਡਲਾ ਆੜੂ' ਵੇਖੋ ॥

ਮੂਧੜੇ ਮੂੰਹ, ਕ੍ਰਿ:, ਵਿ:—ਨੀਵਾਂ ਮੂੰਹ ਕਰਕੇ, ਨਿਮੋਝੂਣਾ ਹੋਕੇ ॥

ਮੂਧਾ
ਮੂੰਧਾ } ਵਿ:—ਉਲਟਾ, ਪੁੱਠਾ, ਮੂੰਹ ਦੇ ਭਾਰ, ਉਲਟਾਇਆ ਹੋਇਆ ॥

ਮੂਧੇ ਮੂੰਹ, ਕ੍ਰਿ:, ਵਿ:—'ਮੂਧੜੇ ਮੂੰਹ' ਵੇਖੋ ॥

ਮੂਧੀ, ਸ:—'ਮੂਢੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਮੂਨਣਾ, ਸ:—ਵੀਣੀ ॥

ਮੂਰਖ, ਪੁ:
ਮੂਰਖਣੀ, ਸ: } ਜਿਸ ਨੂੰ ਅਕਲ ਨਹੀਂ, ਬੇਸਮਝ, ਅਹਿਮਕ ॥

ਮੂਰਖਧਾ, ਪੁ:, ਵਿ:—ਆਪਣਾ ਕੰਮ ਕਢਣ ਵਾਸਤੇ ਮੂਰਖ ਬਣਿਆ ਹੋਇਆ, ਬੇ ਅਕਲ, ਬੁੱਧੂ ॥

ਮੂਰਛਾ, ਸ:—ਗਸ਼, ਬੇ ਹੋਸ਼ੀ, ਸੁਰਤ ਨਾ ਰਹਿਣੀ ॥

ਮੂਰਛਾਗਤ, ਵਿ:—ਬੇ ਸੁਰਤ, ਬੇ ਹੋਸ਼ ॥

ਮੂਰਤ
ਮੂਰਤੀ } ਸ:—ਤਸਵੀਰ, ਸ਼ਕਲ, ਬੁਤ, ਪੁਤਲੀ, ਮਨੁੱਖ, (ਕਈ ਸਾਧੂ ਆਦਮੀ ਵਾਸਤੇ ਮੂਰਤ ਆਖਦੇ ਹਨ, ਜਿਹਾ ਕਿ ਚਾਰ ਮੂਰਤਾਂ ਆਈਆਂ ਹਨ।) ਸੋਹਣੀ ਸ਼, ਮਕਈ ਦੀ ਹਰੀ ਛੱਲੀ ॥

ਮੂਲ, ਪੁ:—ਜੜ੍ਹ, ਅਸਲ, ਮੁੱਢੀ, ਨੀਂਹ, ਕਿਤਾਬ ਦਾ ਅਸਲੀ ਹਿੱਸਾ, ਬਿਆਜੀ ਦਿੱਤੀ ਹੋਈ ਰਕਮ ॥

ਕ੍ਰਿ:, ਵਿ:—ਬਿਲਕੁਲ, ਮੁੱਢੋਂ ਹੀ ('ਨਾਂ' ਦੇ ਨਾਲ) ॥

ਮੂਲ ਮੁੱਦਾ, ਪੁ:—ਅਸਲ, ਵਿਚਲੀ ਗੱਲ, ਮਤਲਬ ॥

ਮੂਲੀ, ਸ:—ਮਸ਼ਹੂਰ ਤਰਕਾਰੀ, ਰੁਖ ਦੀ ਵਿਚਲੀ ਜੜ੍ਹ ॥

ਮੂਲੀ ਪੱਟਿਆ ਰੋਕਿਆ, ਪੁ:-ਬਰਬਾਦ ਹੋਇਆ ਹੋਯਾ ॥

ਮੂਲੋਂ, ਕ੍ਰਿ:, ਵਿ:—ਮੁੱਢੋਂ, ਬਿਲਕੁਲ, ਸੱਚ ਮੁਚ ('ਨਾਂ' ਦੇ ਨਾਲ) ॥

ਮੂੜ੍ਹ
ਮੂੜ੍ਹਾ (ੜ੍ਹੀ) } 'ਮੂਹੜ' 'ਮੂਹੜਾ (ੜ੍ਹੀ)' ਵੇਖੋ ॥

ਮੂੜੀ, ਸ:—ਘਾਹ ਜਾਂ ਕਪੜੇ ਦਾ ਤੁੱਸਾ, ਸਹਾਰਾ, ਨੀਂਹ (ਜਾਣਨੀ, ਦੇਣੀ) ਬੁਪਾਰ ਵਿਚ ਲਾਈ ਹੋਈ ਆਪਣੀ ਰਕਮ ॥

ਮੇਉਂ, ਪੁ:—ਮਲਾਹ, ਬੇੜੀ ਚਲਾਉਣ ਵਾਲਾ ॥

ਮੇਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਵਿਚ ਆ ਸੱਕਣਾ, ਸਮਾਉਣਾ ॥

ਮੇਉਣੀ, ਸ:—ਮਲਾਹਾਂ ਦੀ ਜਾਤ ਦੀ ਜਨਾਨੀ ॥

ਮੇਉੜਾ, ਪੁ:—ਗੁਰੂ ਦਾ ਪਰੋਹਤ ॥

ਮੇਉੜੀ, ਸ:—ਗੁਰੂ ਦੇ ਪਰੋਹਤ ਦੀ ਤੀਵੀਂ ਜਾਂ ਧੀ ॥

ਮੇਆਦ, ਸ:—'ਮਿਆਦ' ਵੇਖੋ ॥

ਮੇਸਾਂ, ਵਿ:—'ਮੱਸਣਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਮੇਸ਼ਾ, ਪੁ:—ਭੇਡ ਦਾ ਚੰਮ ਕਮਾ ਕੇ ਰੰਗਿਆ ਹੋਯਾ, ਕੈਂਸਲ ॥

ਮੇਹਣਾ, ਪੁ:—ਵਿਤਕ,ਤਾੜ, ਚੁੱਭਵੀਂ ਗੱਲ (ਦੇਣਾ, ਮਾਰਨਾ) ॥

ਮੇਹਦਾ, ਪੁ:—ਢਿੱਡ ਦੇ ਜਿਸ ਹਿੱਸੇ ਵਿਚ ਖਾਧਾ ਪੀਤਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ ॥

ਮੇਹਲਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਸੁਖੀ ਵੱਸਣਾ, ਅਰਾਮ ਨਾਲ ਰਹਿਣਾ ॥

ਮੇਦੜੋ, ਸ:—ਗਾਹ ਪਾਉਣ ਵਾਲੇ ਪਲਦ, ਬੌਲਾਂ ਦੀ ਕੀਰ (ਪਾਉਣੀ) ॥

ਮੇਖ, ਸ:—ਕਿੱਲ, ਕੋਕਾ, ਖੁੰਢੀ, ਇਕ ਰਾਸ ॥

ਮੇਖਲੂ, ਪੁ:—ਹਥੌੜਾ, ਮੁੰਗਲਾ, ਮੇਖ ਠੋਕਣ ਵਾਲੀ ਲਕੜ ॥

ਮੇਖੀ, ਵਿ:—ਸਸਤੀ ਧਾਂਤ ਦੀ ਮੇਖ ਵਾਲਾ ਖੋਟਾ (ਰੁਪਯਾ) ॥

ਮੇਖੁਲੀ, ਪੁ:—ਤੰਗਰਾਂ ਨੂੰ ਕੱਠੇ ਬੰਨ੍ਹਣ ਵਾਲਾ ਰੱਸਾ ॥

ਮੇਖਜ਼ੀਨ, ਸ:—ਗੁਦਾਮ, ਬਰੂਤ ਖਾਨਾ, ਖਾਸ ਵਕਤ ਛਪਣ ਵਾਲਾ ਰਸਾਲਾ ॥

ਮੇਂਗਣ
ਮੇਂਗਣੀ } ਸ:—ਭੇਡਾਂ ਬਕਰੀਆਂ ਚੂਹਿਆਂ ਦਾ ਲਿੱਡਾ ॥

ਮੇਘ, ਪੁ:—ਬੱਦਲ, ਬਰਸਾਤ ਦਾ ਇਕ ਰਾਗ ਜੁਲਾਹਿਆਂ ਦੀ ਇਕ ਜਾਤ ਜੋ ਨੀਚ ਸਮਝੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ॥

ਮੇਘਟ
ਮੇਘੁਟ } ਵਿ:—ਜਿਸ ਪਸ਼ੂ ਦੀ ਪੂਛ ਤੇ ਰੰਗ ਬਰੰਗੀ ਹੋਵੇ ॥

ਮੇਘਲਾ, ਪੁ:—ਮੇਘ, ਬੱਦਲ ॥

ਮੇਚ, ਪੁ:—ਮਾਪ, ਮਿਣਤੀ ॥
ਸ:—'ਮੇਜ' ਵੇਖੋ ॥

ਮੇਚਕਣਾ
ਮੇਚਕਾ
ਮੇਚਕੁਣਾ } ਪੁ:—ਇੱਕ ਕੰਡਿਆਂ ਵਾਲੀ ਬੂਟੀ ॥

ਮੇਚਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਮਿਣਨਾ, ਮਾਪਣਾ, ਮਿਲਾ ਕੇ ਵੇਖਣਾ ॥

ਮੇੱਚਾ, ਪੁ:—ਮਾਪ, ਮਿਣਤੀ ॥

ਮੇਜ, ਸ:—ਲਿਖਣ ਜਾਂ ਬੈਠਣ ਵਾਲੀ ਚੌਕੀ ॥

ਮੇਜਰ, ਪੁ:—ਕਪਤਾਨ ਤੋਂ ਉਤਲਾ ਫੌਜੀ ਅਫਸਰ ॥

ਮੇਟਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਬੁਝਾਉਣਾ, ਮਲ ਜਾਂ ਫਿਲ ਮਿਟਾਣਾ, ਹਟਾਉਣਾ ॥

ਮੰਡਕ
ਮੈਂਡੁਕ } ਪੁ:—ਡੱਡੂ ॥

ਮੈਂਡੁਕੀ, ਸ:—'ਮੀਂਡੁਕੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਮੇਢਾ (ਮੈਂਢਾ), ਪੁ:
ਮੇਢੀ (ਮੈਂਢੀ), ਸ: } ਛੇਲੂ ਅਤੇ ਉਸ ਦੀ ਮ-ਦੀਨ ॥

ਮੇਢੀ, ਸ:—'ਮੀਢੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਮੇਤਰਾ, ਪੁ:
ਮੇਤਰੀ, ਸ: } 'ਮੇਥਰਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਮੇਤੇ
ਮੇਤੋਂ } ਪੜ:—ਮੇਰੇ ਪਾਸੋਂ, ਮੇਥੋਂ ॥

ਮੇਥਰਾ (ਮੇਥੇ), ਪੁ:
ਮੇਥਰੀ (ਥੀ), ਸ: } ਇੱਕ ਮਸ਼ਹੂਰ ਗਰਮ ਸਾਗ ॥

ਮੇਥੀਂ, ਪੜ:—ਮੇਥੇ, ਮੇਥੋਂ, ਮੇਰੇ ਕੋਲੋਂ ॥

ਮੇਦਨੀ, ਸ:—ਧਰਤੀ, ਲੋਕਾਂ ਦਾ ਕੱਠ, ਜਾਨ੍ਹੀਆਂ ਦੀ ਵਹੀਰ ॥

ਮੇਦਾ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਬੂਟਾ, ਨਾਲੇ 'ਮੈਦਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਮੇਦਾ ਚੋਬ, ਸ:—ਮੇਦੇ ਦਾ ਮੱਢ ਅਤੇ ਲਕੜੀ ॥

ਮੇਂਧੀ, ਸ:—ਇੱਕ ਬੂਟਾ, 'ਮਹਿੰਦੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਮੇਪ
ਮੇਪੁ } ਪੁ:—ਮਾਪ, ਮਾਪਣ ਵਾਲਾ ਭਾਂਡਾ ॥

ਮੇਮ, ਸ:—ਅੰਗ੍ਰੇਜ਼ ਕੌਮ ਦੀ ਤੀਮਤ, ਫਰੈਂਗਣ ॥

ਮੇਮਣਾ, ਪੁ:
ਮੇਮਣੀ, ਸ: } ਬਕਰੀ ਦਾ ਬੱਚਾ, ਭੋਲਾ ਮਨੁੱਖ ॥

ਮੇਰ ਤੇਰ, ਪੁ:—ਦੁਜਾਇਗੀ, ਵਿਤਕਰਾ (ਕਰਨਾ) ॥

ਮੇਰਾ, ਪੜ:—ਬੋਲਣ ਵਾਲੇ ਦਾ ਆਪਣਾ ॥

ਮੇਰੁ, ਸ:—ਜਿਸ ਮਣਕੇ ਵਿੱਚ ਮਾਲਾ ਦੇ ਦੋਵੇਂ ਸਿਰੇ ਜੁੜਨ, ਪੈਂਚ, ਸਰਦਾਰ ॥

ਮੇਰੂ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਰੁੱਖ, ਹੁੱਕੇ ਦੀ ਨੜੀ ਜਿਸ ਉੱਤੇ ਚਿਲਮ ਟਿਕਦੀ ਹੈ ॥

ਮੇਲ, ਪੁ:—ਦੋਸਤੀ, ਮੁਲਾਕਾਤ, ਪਿਆਰ, ਜੋੜ, ਇਕੱਠ, ਏਕਾ, ਸਾਂਝ, ਰਾਲ, ਮੇਚ, ਕਿਸਮ, ਮੁਕਾਬਲਾ ॥

ਮੇਲ ਆਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਵਿਆਹ ਕਾਜ ਵਿੱਚ ਸਰਬੰਧੀਆਂ ਅਤੇ ਸੱਜਣਾਂ ਦਾ ਇਕੱਠਾ ਹੋਣਾ ॥

ਮੇਲ ਗੇਲ
ਮੇਲ ਜੋਲ
ਮੇਲ ਮਿਲਾਪ } ਪੁ:—ਸੰਗਤ, ਸਾਂਝ, ਸਰਬੰਧ, ਪ੍ਰੇਮ (ਹੋਣਾ, ਕਰਨਾ) ॥

ਮੇਲ ਮਿਲਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਇੱਕੋ ਜੇਹਿਆਂ ਦੀ ਕੱਠ ਹੋਣਾ ॥

ਮੇਲ੍ਹਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—'ਮੇਹਲਣਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਮੇਲਣ, ਸ:—ਮੇਲ ਆਈ ਹੋਈ ਤੀਮਤ, ਸਹੇਲੀ, ਸਾਥਣ ॥

ਮੇਲਣਾ
ਮੇਲਨਾ } ਕ੍ਰਿ:—ਇਕੱਠਾ ਕਰਨਾ, ਜੋੜਨਾ, ਇਕ ਦੂਜੇ ਦੀ ਦੋਸਤੀ ਕਰਾ ਦੇਣੀ, ਮੁਕਾਬਲਾ ਕਰਨਾ, ਵੰਡਣਾ (ਹੱਸਾ), ਦੁੱਧ ਚੋਣਾ (ਗਊ ਨੂੰ), ਗੱਭਣ ਕਰਾਉਣਾ (ਘੋੜੀ ਨੂੰ) ॥

ਮੇਲਾ / ਮੇੱਲਾ, ਪੁ:—ਮਿਲਨ ਦਾ ਕੰਮ, ਖੁਸ਼ੀ ਮਨਾਉਣ ਵਾਸਤੇ ਲੋਕਾਂ ਦਾ ਬੜਾ ਭਾਰਾ ਕੱਠ, ਭੀੜ, ਮੰਡਲੀ (ਲੱਗਣਾ) ॥

ਮੇਲੀ / ਮੇੱਲੀ, ਪੁ:—ਮੇਲ ਆਇਆ ਹੋਯਾ, ਮਿਤ੍ਰ, ਸੱਜਨ, ਸਾਥੀ ॥

ਮੇਵਾ, ਪੁ:-ਫਲ, ਸਾਉਗੀ ॥

ਮੇਵਾ ਫ਼ਰੋਸ਼, ਪੁ:-ਫਲ ਫ਼ੂਰਾ ਵੇਚਣ ਵਾਲਾ ॥

ਮੇਤ੍ਰ, ਸ:—'ਮਹਤ੍ਰ' ਵੇਖੋ ॥

ਮੇਢ੍ਹਾ, ਪੁ:—ਮਾਲ੍ਹਾ, ਮੇਂਢਾ, ਛੱਤ੍ਰਾ ॥

ਮੈਂ, ਪੜ:—ਬੋਲਣ ਵਾਲਾ, ਉੱਤਮ ਪੁਰਖ ਦਾ ਇਕ ਵਚਨ, ਹਉਂ ॥

ਮੈਂਹ / ਮੈਂਹਦੀ / ਮੈਹਰ — 'ਮਹਿੰ', 'ਮਹਿੰਦੀ' 'ਮਹਿਰ' ਵੇਖੋ ॥

ਮੈਂਹਾਂ, ਪੁ:—ਮੈਂਹ ਦਾ ਨਰ, ਮੈਂਢਾ, ਛੱਤ੍ਰਾ ॥

ਮੈਂਹਿੰ, ਸ: / **ਮੈਂਘ**, ਪੁ: / **ਮੈਂਘਾ**, ਵਿ: — 'ਮਹਿੰ', 'ਮਹਿੰਗ', 'ਮਹਿੰਗਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਮੈਚ, ਪੁ:—ਖੇਡ ਵਿੱਚ ਮੁਕਾਬਲਾ, ਦੋ ਟੋਲੀਆਂ ਦੀ ਖੇਡ ॥

ਮੈਡਲ, ਪੁ:—'ਤ਼ਗਮਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਮੈਣਾ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦਾ ਸਾਗ ॥

ਮੈਥੋਂ, ਪੜ:—ਮੇਰੇ ਕੋਲੋਂ, ਮੇਰੇ ਪਾਸੋਂ ॥

ਮੈਦਾ / ਮੈੱਦਾ, ਪੁ:—ਬਹੁਤ ਹੀ ਬਰੀਕ ਆਟਾ ਜੋ ਹਲਵਾਈ ਵਰਤਦੇ ਹਨ।

ਵਿ:-ਮੈਦੇ ਵਾਂਗ ਬਰੀਕ ॥

ਮੈਨ ਦੁਆਬ, ਪੁ:-ਸਤੁਦ੍ਰ ਅਤੇ ਜਮਨਾ ਨਦੀ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰਲੀ ਧਰਤੀ ॥

ਮੈਨਾ, ਸ:—ਮਨੁੱਖਾਂ ਵਾਕਰ ਬੋਲਣ ਵਾਲਾ ਇੱਕ ਪੰਖੇਰੂ ॥

ਮੈਨੇਜਰ, ਪੁ:—ਬੰਦੋ ਬਸਤ ਕਰਨ ਵਾਲਾ, ਪ੍ਰਬੰਧਕ ॥

ਮੈਂਬਰ, ਪੁ:—ਕਿਸੇ ਸਭਾ ਜਾਂ ਕਮੇਟੀ ਦੇ ਮਨੁੱਖਾਂ ਵਿਚੋਂ ਕੋਈ ॥

ਮੈਂਬਰੀ, ਸ:—ਮੈਂਬਰ ਦਾ ਹੁੱਦਾ ਜਾਂ ਹਾਲਤ, ਮੈਂਬਰ ਬਨਣ ਦਾ ਕੰਮ ॥

ਮੈਮੋਰੀਅਲ, ਪੁ:—ਅਰਜ਼ੀ ਜੋ ਕਿਸੇ ਵੱਡੇ ਅਫ਼ਸਰ, ਨੂੰ ਫ਼ਰਿਆਦ ਦੇ ਤੌਰ ਪੁਰ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇ ॥

ਮੈਰਾ, ਪੁ:—ਉੱਚੀ ਧਰਤੀ, ਰੇਤਲੀ ਜ਼ਮੀਨ, ਜੰਗਲ ॥

ਮੈਰੋਂ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦਾ ਮੋਟਾ ਰੇਸ਼ਾ ॥

ਮੈਲ, ਸ:—ਮਲ, ਗੰਦ, ਗੰਦੀ ਚੀਜ਼, ਕੂੜਾ, ਪਾਕ ਪਾਪ, ਛਲ, ਮੈਲ ॥

ਮੈਲ ਕੁਚੈਲ, ਸ:—ਮੈਲ, ਗੰਦ ॥

ਮੈਲ ਖੋਰਾ, ਪੁ:—ਅੰਦਰ ਪਾਉਣ ਵਾਲਾ ਕਪੜਾ, ਪੁਰਾਣਾ ਕਪੜਾ, ਜਿਸ ਰੰਗ ਕਰਕੇ ਮੈਲ ਨਾ ਜਾਪੇ ॥

ਮੈਲਾ, ਵਿਃ-ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਮੈਲ ਹੋਵੇ, ਗੰਦਾ, ਨਿਕੰਮਾ (ਹੋਣਾ, ਕਰਨਾ)॥

ਪੁਃ—ਗੰਦ, ਵਿਸ਼ਟਾ, ਲਹੂ॥

ਮੈਂਇਲ, ਪੁਃ—ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦੀ ਹਲਦੀ॥

ਮੋਚੀਯਾ, ਪੁਃ—ਸ਼ਤ੍ਰੂ ਲਪ ਰਣ ਦਾ ਇਕ ਢੰਗ (ਕਰਨਾ)॥

ਮੋਹ, ਪੁਃ-ਪਿਆਰ, ਪ੍ਰੇਮ (ਕਰਨਾ, ਪੈਣਾ) ਵਿਸ਼ੇਸ਼, ਦੁਨੀਆਂ ਦੀ ਲਗਨ॥

ਮੋਹ ਜਾਲ, ਪੁਃ }
ਮੋਹ ਮਾਯਾ, ਸਃ } ਸੰਸਾਰ ਦੇ ਝੂਠੇ ਪਦਾਰਥਾਂ ਦੀ ਚਾਹ ਜੋ ਜੀਵਾਂ ਨੂੰ ਲੱਗੀ ਹੋਈ ਹੈ॥

ਮੋਹ ਲੈਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ-ਕਿਸੇ ਦਾ ਦਿਲ ਆਪਣੀ ਵੱਲ ਖਿੱਚ ਲੈਣਾ॥

ਮੋਹਗਤ, ਵਿਃ-ਗੰਢਾਂ ਵਾਲਾ॥

ਮੋਹਨ, ਪੁਃ-ਪਿਆਰਾ, ਪ੍ਰੀਤਮ, ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਮਹਾਰਾਜ॥

ਮੋਹਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ-'ਮੋਹ ਲੈਣਾ' ਦੇਖੋ॥

ਮੋਹਨੀ, ਸਃ, ਵਿਃ-ਮੋਹ ਲੈਣ ਵਾਲੀ, ਸੁੰਦਰ ਇਸਤ੍ਰੀ॥

ਸਃ-ਸੁੰਦਰ ਇਸਤ੍ਰੀ, ਮੋਹ ਲੈਣ ਦੀ ਤਾਕਤ, ਜਾਦੂ॥

ਮੋਹਨੀ ਸੂਰਤ, ਸਃ—ਮੋਹਣੀ ਸ਼ਕਲ ਜਾਂ ਮੂੰਹ॥

ਮੋਹਨੀ ਮੰਤ੍ਰ, ਪੁਃ—ਜਿਸ ਮੰਤ੍ਰ ਨਾਲ ਕਿਸੇ ਦਾ ਮਨ ਮੋਹਿਆ ਜਾਵੇ॥

ਮੋਹਰ, ਸਃ-ਨਿਸ਼ਾਨ, ਛਾਪ, ਠੱਪਾ (ਲਾਉਣੀ) ਇੱਕ ਸੋਨੇ ਦਾ ਸਿੱਕਾ, ਅਗਲਾ ਹਿੱਸਾ॥

ਮੋਹਰ ਛਾਪ, ਸਃ-ਨਿਸ਼ਾਨ, ਸਰਕਾਰੀ ਠੱਪਾ॥

ਘਰ ਨੂੰ ਮੋਹਰ ਛਾਪ ਲਾਉਣੀ, ਕ੍ਰਿਃ—ਮਾਲ ਸਮੇਤ ਘਰ ਜ਼ਬਤ ਕਰ ਲੈਣਾ॥

ਮੋਹਰਲਾ, ਵਿਃ-ਸਭ ਤੋਂ ਅਗਲਾ, ਪਹਿਲਾ, ਸਾਮ੍ਹਣੇ ਦਾ॥

ਮੋਹਰਾ, ਪੁਃ-ਨਰਦ, ਗੋਟ, ਅਗਲਾ ਹਿੱਸਾ, ਕਾਗਤ ਘੋਟਣ ਵਾਲਾ ਗੀਟਾ, ਇਕ ਜ਼ਹਿਰ॥

ਮੋਹਰੀ, ਵਿਃ-ਮੋਹਰ ਦਾ, ਖਰਾ (ਸੋਨਾ)॥

ਪੁਃ-ਮੋਹਰਲਾ ਆਦਮੀ, ਆਗੂ॥

ਸਃ-ਤੋਪ ਦਾ ਮੂੰਹ, ਕੁੜਤੇ ਦੀ ਬਾਂਹ ਦਾ ਸਿਰਾ, ਪਜਾਮੇ ਦੀ ਲੱਤ ਦਾ ਸਿਰਾ, ਗਊ ਦਾ ਰੱਸਾ, ਗਊ ਮਹਿੰ ਘੋੜਾ ਆਦਿਕ ਜੋ ਧੀ ਦੇ ਦਾਜ ਵਿੱਚ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇ॥

ਮੋਹਰੇ, ਕ੍ਰਿਃ, ਵਿਃ—ਅੱਗੇ, ਸਾਮ੍ਹਣੇ, ਸਿਰ ਉੱਤੇ॥

ਮੋਹਲਾ
ਮੋਹਲੇ ਧਾਰ } 'ਮੂਹਲਾ' ਵੇਖੋ॥

ਮੋਹੜਾ (ੜੀ), ਪੁਃ, ਸਃ-'ਮੂਹੜਾ (ੜੀ)' ਵੇਖੋ॥

ਮੋਹੁ
ਮੋਹੁਰ } 'ਮੋਹ' 'ਮੋਹਰ' ਦੇਖੋ॥

ਮੋਕਲਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ-ਵਰਤਾਂ ਦੇ ਪਿਛੋਂ ਉਜਾਪਣ ਕਰਕੇ ਵੇਹਲੇ ਹੋਣਾ॥

ਮੋਕਲਾ, ਪੁਃ }
ਮੋਕਲੀ, ਸਃ } ਵਿਃ-ਖੁੱਲ੍ਹਾ, ਢਿੱਲਾ, ਚਿੌੜਾ, ਚੌੜਾ, ਦੂਰ ਦਾ॥

ਚਾਰੇ ਪਾਸੇ ਰਾਹ ਮੋਕਲੇ ਹੋਣੇ, ਕ੍ਰਿਃ-ਸਭ ਤਰਾਂ ਦੀ ਖੁੱਲ੍ਹ ਹੋਣੀ॥

ਮੋਧ ਪ੍ਰਾਣ ਮੋਕਲੇ ਹੋਣੇ, ਕ੍ਰਿ:-ਨਾਚੀਜ਼ ਹੋਕੇ ਜਿਥੇ ਕੋਈ ਚਾਹੇ ਜਾਣ ਦੀ ਖੁੱਲ੍ਹ ਹੋਣੀ ।

ਮੋਖ, ਪੁ:-ਮੁੱਲ, ਨਜ਼ਰ, ਭੇਟ ॥
ਸ:-ਮੁਕਤੀ ॥

ਮੋਖਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-'ਮੋਕਲਣਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਮੋਂਗਰਾ, ਪੁ:-'ਮੁੰਗਰਾ' ਵੇਖੋ ।

ਮੋਗਲਾ, ਪੁ:-'ਮਹਲਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਮੋਘ, ਮੋਘਾ, ਪੁ:-ਕੰਧ ਛੱਤ ਜਾਂ ਭਾਂਡੇ ਵਿਚ ਦੀ ਮੋਰੀ, ਛੇਕ ।

ਮੋਘ, ਮੋਘਾਂ, ਸ:-ਸਵੇਰੇ ਜਾਂ ਤ੍ਰਿਕਾਲਾਂ ਵੇਲੇ ਚਮਕਦੇ ਬੱਦਲ ॥

ਮੋਚ, ਸ:-ਗਿੱਟੇ ਦਾ ਮਰੋੜਾ, ਹੱਡੀ ਦੇ ਜੋੜ ਦਾ ਮੁੜਨਾ (ਨਿਕਲਣੀ) ॥

ਮੋਚਰਸ, ਪੁ:-ਇੱਕ ਬੂਟੀ, ਦੁਆ ॥

ਮੋਚਣ, ਸ:-'ਮੋਚੀ' ਜਾਤ ਦੀ ਤੀਮਤ ॥

ਮੋਚਣਾ, ਪੁ:-ਵਾਲ ਚੁਗਣ ਵਾਲਾ ਊਜ਼ਾਰ ॥
ਕ੍ਰਿ:-ਛੱਡਣਾ ॥

ਮੋਚੀ, ਪੁ:-ਚੰਮ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਨ ਵਾਲਾ, ਜੋ ਜੁੱਤੀਆਂ ਬਣਾਵੇ ॥

ਮੋਚਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਹਟਾਉਣਾ, ਦੂਰ ਕਰਨਾ, ਪਾਪ ਖਿਮਾ ਕਰਨਾ ।

ਮੋਛਾ, ਪੁ:-ਰੁੱਖ ਜਾਂ ਗੇਲੀ ਦਾ ਚੀਰਿਆ ਹੋਇਆ ਟੋਟਾ, ਲਕੜੀ ਦਾ ਛੋਟਾ ਜੇਹਾ ਟੋਟਾ ॥

ਮੋਛੇ ਪਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਲੱਕੜੀ ਨੂੰ ਚੀਰ ਕੇ ਟੋਟੇ ਕਰਨਾ, ਲੜਾਈ ਵਿਚ ਸਿਰ ਵੱਢਣੇ, ਨੁਕਸਾਨ ਕਰਨਾ ॥

ਮੋਟਰ ਕਾਟ, ਮੋਟਰ ਕਾਰ, ਸ:-ਆਪਣੇ ਹੀ ਜ਼ੋਰ ਨਾਲ ਚਲਣ ਵਾਲੀ ਗੱਡੀ ॥

ਮੋਟੜ, ਵਿ:-ਮੋਟਾ ਪਰ ਨਿਕੰਮਾ ॥

ਮੋਟਾ, ਮੋਟੀ, ਵਿ:-ਸਰੀਰ ਦਾ ਭਾਰਾ, ਫੁਲਿਆ ਹੋਇਆ, ਸੰਘਣਾ, ਗਾੜ੍ਹਾ, ਹੌਲੇ ਮੇਲ ਦਾ, ਵੱਡਾ, ਸਿੱਧਾ, ਧਨ ਵਾਲਾ ।
ਕ੍ਰਿ:, ਵਿ:-ਬਹੁਤ, ਹੱਦੋਂ ਬਾਹਰਾ ॥

ਮੋਟਾ ਆਦਮੀ, ਪੁ:-ਗੁਆਰ, ਮੂਰਖ, ਧਨੀ ॥

ਮੋਟਾ ਛੱਟਾ, ਮੋਟਾ ਤਾਜਾ, ਵਿ:-ਸਰੀਰ ਦਾ ਭਾਰਾ ਤੇ ਤਕੜਾ ॥

ਮੋਟਾ ਦਿੱਸਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਧੁੰਧਲਾ ਨਜ਼ਰ ਆਉਣਾ ॥

ਮੋਟੀ ਕਲਮ, ਸ:-ਮੋਟੇ ਅੱਖਰ ਲਿਖਣ ਵਾਲੀ ਕਲਮ ॥

ਮੋਟੋ ਕਾਟ (ਰ), ਸ:-'ਮੋਟਰ ਕਾਟ' ਵੇਖੋ ॥

ਮੋਠ, ਪੁ:-ਇੱਕ ਗਰਮ ਖੁਸ਼ਕ ਅਨਾਜ ਜਿਸ ਦੀ ਦਾਲ ਬਣਦੀ ਹੈ ॥

ਮੋਠਾਂ ਦੀ ਛਾਂਵੇਂ ਬਹਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਬਹੁਤ ਚਿਰ ਤੱਕ ਉਡੀਕਣਾ, ਕੰਮ ਛੇਤੀ ਨਾ ਸਰਨਾ ॥

ਮੋਠੜਾ, ਪੁ:-ਕਪੜੇ ਦੀ ਰੰਗ ਬਰੰਗੀ ਬੁਣਤੀ ਜਾਂ ਕਸੀਦਾ ॥

ਮੋਠੜ ਦਾਰ, ਵਿ:-ਮੋਠੜੇ ਦੇ ਕੰਮ ਵਾਲਾ (ਕਪੜਾ, ਜੁੱਤੀ) ॥

ਮੋਠੀ, ਸਃ—ਇਕ ਜੰਗਲੀ ਬੂਟਾ ਜਿਸ ਦੀ ਲਕੜ ਬਾਲਣ ਅਤੇ ਖਾਤਰਾਂ ਬਨਾਉਣ ਦੇ ਕੰਮ ਆਉਂਦੀ ਹੈ ॥

ਮੋਠੂ, ਪੁਃ—ਛੋਟਾ ਜੇਹਾ ਆਦਮੀ, ਮਧਰਾ, ਵੈਣਾ (ਨਿੰਦਾ ਵਾਚਕ) ॥

ਮੋਢਾ / ਮੌਢਾ, ਪੁਃ-ਬਾਹ ਦਾ ਉਪਰਲਾ ਜੋੜ, ਕੰਧਾ ॥

ਮੋਢੀ / ਮੌਢੀ, ਪੁਃ—ਜੋ ਮੁਖ ਖੂਹ ਦੇ ਕੰਢੇ ਉਤੇ ਖਲੋਕੇ ਪਾਣੀ ਦਾ ਬੋਲ ਫੜੇ, ਪੰਜਾਲੀ ਵਿੱਚ ਜੁੱਤਾ ਹੋਯਾ ਬਲਦ । ਕੱਟੇ ਹੋਏ ਮੁੱਢਾਂ ਤੇ ਉੱਗੀ ਹੋਈ ਸਬਜ਼ੀ ॥

ਮੋਣ, ਪੁਃ-ਖਸਤਾ ਚੀਜ਼ ਤਲਣਲਈ ਮੈਦੇ ਜਾਂ ਆਟੇ ਵਿਚ ਮਿਲਾ ਹੋਇਆ ਘੇਉ ਜਾਂ ਤੇਲ ॥

ਮੋਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ-ਮੋਣ ਪਾਕੇ ਆਟਾ ਜਾਂ ਮੈਦਾ ਗੁੰਨ੍ਹਣਾ ।

ਮੋਤੀ / ਮੌਤੀ, ਪੁਃ—ਸਿੱਪੀ ਵਿਚੋਂ ਨਿਕਲਣ ਵਾਲਾ ਇਕ ਰਤਨ, ਮੁੱਤਾ ॥

ਮੋਤੀ ਚੂਰ, ਪੁਃ—ਇਕ ਤਰਾਂ ਦੇ ਬੂਰਦੇ ਲਡੂ ॥

ਮੋਤੀ ਪਰੋਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਬਹੁਤ ਬਰੀਕ ਕੰਮ ਠੀਕ ਠੀਕ ਕਰਨਾ ॥

ਮੋਤੀਆ, ਵਿਃ—ਮੋਤੀ ਵਰਗਾ ਚਮਕਦਾਰ ਜਾਂ ਗੋਲ ॥

ਪੁਃ—ਇਕ ਮਸ਼ਹੂਰ ਖੁਸ਼ਬੂਦਾਰ ਫੁੱਲ, ਮੋਤੀਆ ਬਿੰਦ (ਉਤਰਨਾ) ॥

ਮੋਤੀਆ ਬਿੰਦ, ਪੁਃ—ਅੱਖ ਦਾ ਇਕ ਰੋਗ ਜਿਸ ਵਿਚ ਪੁਤਲੀ ਅੱਗੇ ਪਾਣੀ ਉਤਰਕੇ ਦਿੱਸਣੋਂ ਰਹਿ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ॥

ਮੋਥਾ, ਪੁਃ—'ਨਾਗਰ ਮੋਥਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਮੋਦੀ / ਮੌਦੀ, ਪੁਃ—ਜਿਸ ਦੇ ਸਪੁਰਦ ਚੀਜ਼ ਵਸਤ ਹੋਵੇ, ਖਜ਼ਾਨਚੀ, ਅਨਾਜ ਦਾ ਸੁਦਾਗਰ, ਠੇਕੇ ਦਾਰ ॥

ਮੋਦੀ ਖਾਨਾ, ਪੁਃ—ਜਿੱਥੇ ਮੋਦੀ ਦਾ ਮਾਲ ਰੱਖਿਆ ਜਾਵੇ ॥

ਮੋਧੂ, ਪੁਃ—ਮੂਰਖ ਆਦਮੀ, ਮੌਂਦੀ ਭਾਜੀ ਬਿੱਲੀ (ਪਿਆਰ ਦਾ ਬਚਨ) ॥

ਮੋਨ, ਸਃ—ਚੁੱਪ ਰਹਿਣਾ, ਨਾ ਬੋਲਣਾ, ਚੁੱਪ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਸਾਧ ਦੀ ਹਾਲਤ ॥

ਮੋਨ ਧਾਰਨਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਚੁੱਪ ਰਹਿਣ ਦੀ ਪਰਤੱਗਿਆ ਕਰਨੀ ॥

ਮੋਨ ਧਾਰੀ, ਪੁਃ—ਮੋਨ ਧਾਰਨ ਵਾਲਾ ॥

ਮੋਨ ਬਿਰਤ, ਸਃ—ਚੁੱਪ ਰਹਿਣ ਦੀ ਪਰਤੱਗਿਆ ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰਨਾ ॥

ਮੋਨਾ, ਪੁਃ—ਸਿਰ ਮੁਨਾਉਣ ਵਾਲਾ ਹਿੰਦੂ (ਜੋ ਸਿਖ ਨਹੀਂ) ॥

ਮੋਨੀ, ਪੁਃ, ਵਿਃ—ਚੁੱਪ ਰਹਿਣ ਵਾਲਾ ਸਾਧ ॥

ਮੌਨੀ, ਸਃ—ਸਿਰ ਮੂੰਹ ਦਾ ਮੁੰਨਿਆਂ ਹੋਇਆ ਹਿੱਸਾ, ਵਿੱਚ ਦਾ ਹੇਠਲਾ ਹਿੱਸਾ ॥

ਮੋਮ, ਸਃ—ਸ਼ਹਿਤ ਦੀਆਂ ਮਖੀਆਂ ਦੀ ਕੱਠੀ ਕੀਤੀ ਹੋਈ ਨਰਮ ਚਿੰਧੀ ਚੀਜ਼ ॥

ਵਿਃ—ਨਰਮ, ਦਯਾ ਵਾਨ (ਹੋਣਾ, ਕਰਨਾ) ॥

ਮੋਮ ਜਾਮਾ, ਪੁਃ-ਮੋਮ ਵਾਲਾ ਕਪੜਾ ਜਿਸ ਉੱਤੇ ਪਾਣੀ ਨਹੀਂ ਟਿਕਦਾ ॥

ਮੋਮ ਦਾ ਨੱਕ, ਪੁਃ—ਜੋ ਮਨੁੱਖ ਇੱਕ ਗੱਲ ਤੇ ਕ਼ਾਇਮ ਨਾ ਰਹੇ, ਚੰਚਲ ॥

ਮੋਮ ਦਿਲ, ਵਿਃ-ਦਯਾ ਵਾਨ, ਤਰਸ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ॥

ਮੋਮ ਬੱਤੀ (ਵੱਟੀ), ਸਃ—ਜਗਾਉਣ ਵਾਲੀ ਮੋਮ ਦੀ ਬੱਤੀ ਜਿਸ ਦੇ ਅੰਦਰ ਸੂਤ੍ਰ ਦੀ ਡੋਰੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ॥

ਮੋਮ ਰੋਗਣ, ਪੁਃ—ਮੋਮ ਅਤੇ ਤੇਲ ਦਾ ਰੋਗਨ ॥

ਮੋਮਣ / ਮੋਮਿਣ } ਪੁਃ—ਦੀਨਦਾਰ ਮੁਸਲਮਾਨ, ਜੁਲਾਹਾ ॥

ਮੋਮਿਆਈ, ਸਃ—'ਮੁਮਿਆਈ' ਵੇਖ ॥

ਮੋਮੀ, ਵਿਃ—ਮੋਮ ਦਾ, ਮੋਮ ਵਾਲਾ, ਮੋਮ ਵਰਗਾ ॥

ਮੋਰ, ਪੁਃ—ਮਸ਼ਹੂਰ ਰੰਗ ਬਰੰਗੇ ਪਰਾਂ ਵਾਲਾ ਪੰਛੀ ॥

ਮੋਰ ਚਾਲ, ਪੁਃ—ਮੋਰ ਵਰਗੀ ਚਾਲ, ਮੋਰਾਂ ਦੀ ਕਤਾਰ, ਹੱਥਾਂ ਦੇ ਭਾਰ ਟੁਰਨਾ (ਲੱਤਾਂ ਚੁੱਕਕੇ) ॥

ਮੋਰ ਛਲ (ੜ) / ਮੋਰ ਛਲ } ਪੁਃ-ਮੋਰ ਦੇ ਪਰਾਂ ਦੀ ਚੌਰੀ ॥

ਮੋਰ ਬਨਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਮਾਰਨਾ, ਦੁੱਖ ਦੇਣਾ ॥

ਮੋਰ ਮੁਕਟ, ਪੁਃ—ਮੋਰ ਦੀ ਕਲਗੀ ਵਰਗਾ ਮੁਕਟ, ਕਿਸ਼ਨ ਜੀ ਦਾ ਮੁਕਟ ॥

ਮੋਰ ਮੁਕਟ ਵਾਲਾ, ਪੁਃ—ਕਿਸ਼ਨ ਮਹਾਰਾਜ ॥

ਮੋਰਚਰ, ਪੁਃ—ਇੱਕ ਬੂਟਾ ਜਿਸ ਦੀ ਜੜ੍ਹ ਨੂੰ ਕੁੱਟ ਕੇ ਨਸਵਾਰ ਵਿੱਚ ਰਲਾਉਂਦੇ ਹਨ ॥

ਮੋਰਚਾ, ਪੁਃ—ਜੰਗਾਲ, ਕਿਲੇ ਦੀ ਕੰਧ ਵਿਚਲੀ ਮੋਰੀ, ਖਾਈ, ਬੰਦ, ਥੰਨ੍ਹ । ਤੋਪਾਂ ਦੀ ਕਤਾਰ ॥

ਮੋਰਚਾ ਜਿੱਤਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਵੈਰੀ ਦਾ ਮੋਰਚਾ ਕਾਬੂ ਕਰ ਲੈਣਾ ॥

ਮੋਰਚਾ ਬੰਦੀ ਕਰਨਾ / ਮੋਰਚਾ ਬੰਨ੍ਹਣਾ } ਕ੍ਰਿਃ-ਮੋਰਚਾ ਬਨਾਉਣਾ

ਮੋਰਚਾ ਮਾਰਨਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਵੈਰੀ ਤੇ ਹੱਲਾ ਕਰਕੇ ਉਸ ਨੂੰ ਹਰਾਉਣਾ ॥

ਮੋਰਚਾ ਲੈਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਟਾਕਰਾ ਕਰਨਾ ॥

ਮੋਰਚੇ ਲਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਤੋਪਾਂ ਦੀ ਕਤਾਰ ਬੀੜਨਾ, ਲੜਾਈ ਕਰਨ ਨੂੰ ਤਿਆਰ ਹੋ ਜਾਣਾ, ਡੇਰਾ ਪਾਉਣਾ ॥

ਮੋਰਨੀ, ਸਃ—ਮੋਰ ਦੀ ਮਦੀਨ, ਇੱਕ ਗਹਿਣਾ, ਸੋਹਣੀ ਤੀਮਤ ॥

ਮੋਰੀ, ਸਃ—ਛੇਕ, ਮੋਘਾ, ਵਹਿਣੀ, ਛੋਟਾ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ॥

ਚੁਬਾਰੇ ਦੀ ਇੱਟ ਮੋਰੀ ਨੂੰ ਲਾਉਣੀ, ਕ੍ਰਿਃ—ਚੰਗੀ ਕੁਲ ਦੀ ਕੁੜੀ ਦਾ ਸਾਕ ਨਿੱਘੀ ਜਾਤ ਵਾਲਿਆਂ ਦੇ ਕਰ ਦੇਣਾ ॥

ਮੋਰੂਆ, ਪੁਃ-ਇੱਕ ਬੂਟਾ ਜਿਸ ਦੇ ਪਤ੍ਰਾਂ ਦਾ ਧੂਆਂ ਕਈਆਂ ਰੋਗਾਂ ਲਈ ਗੁਣਕਾਰ ਹੈ ॥

ਮੋੜ, ਪੁਃ—ਜਿਸ ਥਾਂ ਪੁਰ ਸੜਕ ਮੁੜੇ, ਫੇਰ, ਚੱਕਰ, ਹਟਾਉ ॥

ਮੋੜਨਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਫੇਰਨਾ, ਪਹਿਲੀ ਜਗਾ ਭੇਜਣਾ, ਮੁੜ ਦੇ ਦੇਣਾ, ਹਟਕਣਾ ॥

ਮੋੜਾ, ਪੁਃ—ਮੁੜਨ ਦਾ ਕੰਮ, ਬਿਮਾਰੀ ਤੋਂ ਹੱਛੇ ਹੋਣਾ, ਲੰਗਣਾ (ਪੇਣਾ)॥

ਮੌੜੀ, ਸਃ—ਗਊ ਦਾ ਦੁੱਧ ਉਤਾਰਨ ਲਈ ਜੋ ਘਾਹ ਦਾ ਪੂਲਾ ਵਰਤਿਆ ਜਾਵੇ ॥

ਮੌ, ਪੁਃ, ਸਃ—ਗਰਮੀ, ਪਸ਼ੂਆਂ ਵਿੱਚ ਭੋਗ ਦੀ ਇੱਛਿਆ ॥

ਮੌਸਮ, ਪੁਃ—ਰੁਤ, ਬਹਾਰ, ਮੌਕਾ ॥

ਮੌਹਕਾ, ਪੁਃ
ਮੌਹਰਾ, ਪੁਃ
ਮੌਹਰੀ, ਸਃ } 'ਮਹੁਕਾ' 'ਮਹੁਰਾ' 'ਮਹੁਰੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਮੌਕਾ
ਮੌਕਿਆ } ਪੁਃ—ਠੀਕ ਵਖਤ ਜਾਂ ਜਗਾ, ਜਿੱਥੇ ਕੋਈ ਵਾਰਦਾਤ ਹੋਈ ਹੋਵੇ, ਜਿਸ ਦੀ ਬਾਬਤ ਮੁਕੱਦਮਾ ਹੋਵੇ ।

ਮੌਕਾ ਵੇਖਣ ਜਾਣਾ
ਮੌਕੇ ਤੇ ਜਾਣਾ } ਕ੍ਰਿਃ—ਵਾਰਦਾਤ ਜਾਂ ਝਗੜੇ ਵਾਲੀ ਥਾਂ ਨੂੰ ਵੇਖਣ ਭਾਲਣ ਲਈ ਜਾਣਾ ॥

ਮੌਕਾ ਵੇਖਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਠੀਕ ਵਖਤ ਵੇਖਕੇ ਕੋਈ ਗੱਲ ਕਰਨੀ ॥

ਮੌਜ, ਸਃ—ਲਹਿਰ, ਮਨ ਦਾ ਜੋਸ਼, ਮਰਜ਼ੀ, ਖੁਸ਼ੀ, ਸੁਖ, ਖੁਤਾਇਤ ॥

ਮੌਜ ਕਰਨੀ
ਮੌਜ ਮਾਰਨੀ
ਮੌਜਾਂ ਲੁੱਟਣੀਆਂ } ਕ੍ਰਿਃ—ਸੁਖ ਭੋਗਣਾ ॥

ਮੌਜ ਬਹਾਰ, ਸਃ—ਸੁਖ, ਅਨੰਦ, ਬੇ ਫ਼ਿਕਰੀ ॥

ਮੌਜਾ, ਪੁਃ—ਪੈਰ ਕੱਜਣ ਵਾਲਾ ਕਪੜਾ, ਜਰਾਬ ॥

ਮੌਜਾ, ਪੁਃ—ਮੁੰਡੇ ਜਾਂ ਕੁੜੀ ਦੀ ਜੁੱਤੀ ॥

ਮੌਜੀ, ਵਿਃ—ਮੌਜ ਕਰਨ ਵਾਲਾ, ਹਸਹਲਣਾ, ਅਨੋਖਾ ॥

ਮੌਜੂਦ, ਵਿਃ—ਜੋ ਸਾਮ੍ਹਣੇ ਹੋਵੇ, ਹਾਜ਼ਰ, ਤਿਆਰ (ਹੋਣਾ, ਕਰਨਾ, ਰਹਿਣਾ) ॥

ਮੌਂਟਨ ਪੁਲਸ, ਸਃ—ਘੋੜ ਚੜ੍ਹੇ ਸਿਪਾਹੀਆਂ ਦੀ ਪੁਲਸ ॥

ਮੌਂਟੀ, ਸਃ—'ਮਮਟੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਮੌਣ, ਸਃ—ਖੂਹ ਦੀ ਮਣ, ਪਾਣੀ ਵਾਲਾ ਮਿੱਟੀ ਦਾ ਵੱਡਾ ਭਾਂਡਾ ॥

ਮੌਤ, ਸਃ—ਮਰ ਜਾਣਾ, ਨਾਸ਼, ਤਬਾਹੀ (ਆਉਣੀ) ॥

ਮੌਤਾ, ਵਿਃ—ਮੁਰਦਾ, ਮੋਇਆ ਹੋਇਆ ॥

ਮੌਨ, ਪੁਃ—'ਮੋਨ' ਵੇਖੋ ॥

ਮੌਰ, ਪੁਃ—ਗਿੱਚੀ ਦੇ ਹੇਠ ਪਿੱਠ ਦਾ ਹਿੱਸਾ, ਮੌਂਢਾ ॥

ਵਿਸਮਯਃ—ਫਿੱਟੇ ਮੂੰਹ, ਲਾਨਤ (ਜ਼ਨਾਨੀ ਬੋਲੀ) ॥

ਮੌਰੂਸ, ਸਃ—ਆਪਣੀ ਜੱਦੀ ਜ਼ਮੀਨ ॥

ਮੌਰੂਸੀ, ਵਿਃ—ਜੋ ਚੀਜ਼ ਪਿਉ ਦਾਦੇ (ਵਡਿਆਂ) ਤੋਂ ਚਲੀ ਆਵੇ ॥

ਮੌਲਸਰੀ
ਮੌਲਸਿਰੀ } ਸਃ—ਇਕ ਸੋਹਣਾ ਰੁੱਖ ਜਿਸ ਦੀ ਲੱਕੜ ਨਰਮ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਫੁੱਲ ਖੁਸ਼ਬੋ ਦਾਰ। ਇੱਕ ਰਾਗ ॥

ਮੌਲਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਖਿੜਨਾ, ਹਰਿਆਉਲ ਆਉਣੀ, ਬਸੰਤ ਰੁਤ ਵਿੱਚ ਸਰੀਰ ਦਾ ਵਿਗਸਣਾ, ਖੁਸ਼ ਹੋਣਾ, ਗੁਮਾਨ ਕਰਨਾ ॥

ਮੌਲਬੀ
ਮੌਲਵੀ } ਪੁਃ—ਬਹੁਤ ਪੜ੍ਹਿਆ ਹੋਇਆ ਮੁਸਲਮਾਨ ॥

ਮੈਲਾ, ਪੁ:—ਰੱਬ, ਮਾਲਕ, ਸਾਈਂ (ਫ਼ਕੀਰਾਂ ਦੀ ਬੋਲੀ)॥

ਮੈਲੀ, ਸ:—ਰੰਗ ਬਰੰਗੇ ਸੂਤਰ ਦੀਆਂ ਤਾਰਾਂ ਦਾ ਕੱਠ ਜੋ ਖ਼ੁਸ਼ੀਆਂ ਮੌਕਿਆਂ ਪੁਰ ਸ਼ਗਨ ਦੇ ਤੌਰ ਤੇ ਬੰਨ੍ਹਦੇ ਹਨ॥

ਯ

ਯ, ਪੁ:—ਗੁਰਮੁਖੀ ਪੈਂਤੀ ਦਾ ਇਕੱਤੀਵਾਂ ਅੱਖਰ, ਯੱਯਾ॥

ਯਸ਼ਬ, ਪੁ:—ਹਰਿਆਲੀ ਦੀ ਭਾਹ ਮਾਰਨ ਵਾਲਾ ਇਕ ਵਡ ਮੁੱਲਾ ਚਿਟਾ ਪੱਥਰ ਜੋ ਕਾਬਲੋਂ ਆਉਂਦਾ ਹੈ॥

ਯਸ਼ਮੀ, ਪੁ:—ਯਸ਼ਬ ਦਾ ਰੰਗ, ਪਾਹਲੋਂ ਹਲਦੀ ਫੇਰ ਅਸ ਬਰਗ ਅਤੇ ਫਟਕੜੀ ਤੋਂ ਜੋ ਰੰਗ ਨਿਕਲੇ॥

ਯਹੂਦਣ, ਸ: / **ਯਹੂਦੀ,** ਪੁ: — ਹਜ਼ਰਤ ਮੂਸਾ ਦੇ ਮਤ ਨੂੰ ਮੰਨਣ ਵਾਲਾ (ਲੀ)॥

ਯੱਕੜ, ਪੁ:, ਸ:—ਅਸੰਬਧ ਬੋਲ, ਬਕਵਾਸ, ਗੱਪ (ਮਾਰਨਾ)॥

ਯੱਕਾ, ਪੁ:—ਇਕ ਘੋੜੇ ਵਾਲੀ ਦੋ ਪਹੀਆ ਗੱਡੀ, ਇੱਕ ਬਲਦ ਵਾਲਾ ਛੋਟਾ ਗੱਡਾ। ਇੱਕ ਬਿੰਦੀ ਵਾਲਾ ਤਾਸ਼ ਦਾ ਪੱਤਾ॥

ਯਕੀਣ, ਪੁ:—ਅਤਬਾਰ, ਪਰਤੀਤ, ਵਸਾਹ॥

ਯਕੂਤ, ਪੁ:—ਲਾਲ, ਸੁਰਖ ਰੰਗ ਦਾ ਰਤਨ॥

ਯਕੂਤੀ, ਪੁ:—ਸਰਦੀ ਦੇ ਰੋਗਾਂ ਦੀ ਇੱਕ ਦੁਆ॥

ਯਖ਼, ਪੁ:—ਬਰਫ਼॥
ਵਿ:—ਬਹੁਤ ਠੰਡਾ॥

ਯੱਖ, ਪੁ:—ਇਕ ਤਰਾਂ ਦਾ ਦੇਉਤਾ, ਪਿੰਡ ਦਾ ਚੌਧਰੀ॥

ਯਖਣੀ, ਸ:—ਉੱਬਲੇ ਹੋਏ ਮਾਸ ਦਾ ਪਾਣੀ॥

ਯੱਖਣੀ, ਸ:—ਇਕ ਤਰਾਂ ਦੀ ਦੇਵੀ, ਮੰਨੀ ਦੰਨੀ ਭੀਮਤ॥

ਯੱਗ, ਪੁ:—ਜੱਗ, ਗਰੀਬਾਂ ਨੂੰ ਭੋਜਨ ਦੇਣਾ॥

ਯਤਨ, ਪੁ:—'ਜਤਨ' ਵੇਖੋ॥

ਯੰਤ੍ਰ, ਪੁ:—ਮੰਤ੍ਰ, ਕਲਾ, ਤਬੀਤ, ਛਾਪਾ ਖਾਨਾ॥

ਯਤੀਮ, ਪੁ: / **ਯਤੀਮਣੀ,** ਸ: — ਜਿਸ ਦੀ ਮਾਂ ਜਾਂ ਪਿਉ ਜਾਂ ਦੋਵੇਂ ਨਾ ਹੋਣ॥

ਯਤੀਮ ਖਾਨਾ, ਪੁ:—ਜਿਸ ਘਰ ਵਿੱਚ ਯਤੀਮ ਰਹਿਣ ਅਤੇ ਧਰਮ ਅਰਥ ਪਲਣ॥

ਯਥਾ, ਵਿ:—ਜੇਹਾ, ਜਿਸ ਤਰਾਂ ਦਾ (ਯਥਾ ਰਾਜਾ ਤਥਾ ਪਰਜਾ)॥

ਯਬੀਸ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਬੜੀ ਗੁਣਕਾਰ ਦੁਆ॥

ਯੱਭਲ, ਵਿ:—ਮੋਟਾ ਪਰ ਕਮਜ਼ੋਰ, ਨਿਕੰਮਾ॥

ਯਮ, / **ਯਮ ਦੂਤ (ਯਮ ਰਾਜ)** — 'ਜਮ' ਵੇਖੋ॥

ਯਮਨੀ, ਸ:—ਇੱਕ ਚਮਕਦਾਰ ਪੱਥਰ॥

ਯੱਯਾ, ਪੁ:—'ਯ' ਅੱਖਰ ਦਾ ਨਾਉਂ॥

ਯਰਾਨਾ, ਪੁਃ—ਦੋਸਤੀ, ਪਿਆਰ, ਪਰਾਇ ਇਸਤ੍ਰੀ ਪੁਰਖ ਦਾ ਮੇਲ, ਯਾਰੀ ॥

ਯਾ, ਵਿਸਮਯਃ—ਹੇ, (ਬੁਲਾਉਣ ਦਾ ਬਚਨ) ॥
ਜੋੜਕਃ—ਜਾਂ, ਦੋਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇਕ ॥
ਕ੍ਰਿਃ, ਵਿਃ—ਜਦ ॥

ਯਾਕੂਤ } 'ਯਕੂਤ' 'ਯਕੂਤੀ' ਵੇਖੋ ॥
ਯਾਕੂਤੀ }

ਯਾਣ ਪਣ, ਪੁਃ }
ਯਾਣ ਪੁਣਾ, ਪੁਃ } 'ਅਯਾਣ ਪੁਣਾ' ਵੇਖੋ ॥
ਯਾਣ ਪਤ, ਸਃ }

ਯਾਣਾ, ਵਿਃ—'ਅਯਾਣਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਯਾਦ, ਸਃ—ਮਨ ਵਿੱਚ ਰਹੀ ਹੋਈ ਗੱਲ, ਚੇਤਾ, ਧਿਆਨ ॥

ਯਾਦ ਆਉਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਕੋਈ ਗਲ ਮੁੜ ਦਿਲ ਵਿੱਚ ਆਉਣੀ, ਚੇਤੇ ਆਉਣਾ ॥

ਯਾਦ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਦਿਲ ਵਿੱਚ ਲਿਆਉਣਾ, ਘੜੀ ਮੁੜੀ ਕਹਿ ਕਹਿ ਕੇ ਦਿਲ ਵਿੱਚ ਬਿਠਾਉਣਾ (ਸਬਕ) ॥

ਯਾਦਗਾਰੀ } ਸਃ—ਯਾਦ, ਚੇਤਾ, ਯਾਦ ਕਰਾ-
ਯਾਦਗੀਰੀ } ਉਣ ਵਾਲੀ ਚੀਜ਼ ॥

ਯਾਦ ਰੱਖਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਦਿਲ ਵਿੱਚ ਕੈਮ ਰਖਣਾ, ਨਾ ਭੁੱਲਣਾ ॥

ਯਾਰ, ਪੁਃ—ਦੋਸਤ, ਮਿਤ੍ਰ, ਸਜਣ, ਆਸ਼ਕ, ਪਰਾਈ ਤ੍ਰੀਵੀਂ ਨਾਲ ਰਲਿਆ ਹੋਯਾ ॥

ਯਾਰਨੀ, ਸਃ—ਕੁਕਰਮਣ, ਜਿਸ ਤੀਮਤ ਦੇ ਯਾਰ ਹੋਣ ॥

ਯਾਰਵਾਂ, ਵਿਃ—ਯਾਰਾਂ ਦੀ ਗਿਣਤੀ ਪੂਰੀ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ॥

ਯਾਰਾਂ, ਵਿਃ—ਇੱਕ ਉੱਤੇ ਦਸ, ਗਿਆਰਾਂ ॥

ਯਾਰਾਨਾ, ਪੁਃ } 'ਯਰਾਨਾ' ਵੇਖੋ ॥
ਯਾਰੀ, ਸਃ }

ਯਾਰੂ, ਪੁਃ—'ਯਾਰ' ਵੇਖੋ ॥

ਯਾਲ, ਸਃ—ਘੋੜੇ ਦੀ ਗਿੱਚੀ ਦੇ ਵਾਲ ॥

ਯਾਲੀ, ਪੁਃ—ਅਯਾਲੀ, ਭੇਡਾਂ ਚਾਰਨ ਵਾਲਾ ॥

ਯੁਕਤੀ, ਸਃ—ਦਲੀਲ, ਸਬੂਤ, ਜੋ ਗੱਲ ਕਿਸੇ ਬਾਤ ਨੂੰ ਠੀਕ ਸਿੱਧ ਕਰੇ ॥

ਯੂਨਾਨ, ਪੁਃ—ਮਸ਼ਹੂਰ ਮੁਲਕ ਜਿੱਥੇ ਬਹੁਤ ਹਕੀਮ ਹੋਏ ਹਨ ॥

ਯੂਨਾਨੀ, ਵਿਃ—ਯੂਨਾਨ ਦਾ, ਯੂਨਾਨ ਦੇ ਢੰਗ ਦਾ (ਅਲਾਜ) ॥

ਯੁਰਗਾ, ਪੁਃ—ਘੋੜੇ ਦੀ ਇਕ ਚਾਲ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਦੋ ਦੋ ਲੱਤਾਂ ਕੱਠੀਆਂ ਉਠਦੀਆਂ ਹਨ ॥

ਯੁਵ ਰਾਜ, ਪੁਃ—ਰਾਜੇ ਦਾ ਵੱਡਾ ਪੁਤ੍ਰ, ਟਿੱਕਾ ॥

ਯੁਵਾ, ਵਿਃ—ਜੁਆਨ, ਗਭਰੂ ॥

ਯੂਨੀਵਰਸਟੀ, ਸਃ—ਵੱਡਾ ਮਦਰਸਾ, ਮਹਾ ਵਿਦ੍ਯਾਲਯ, ਵੱਡੇ ਇਮਤਿਹਾਨ ਲੈਣ ਅਤੇ ਸਨਦਾਂ ਦੇਣ ਵਾਲੀ ਸਭਾ ॥

ਯੋਸ਼ਮ, ਪੁ:-'ਯਸ਼ਬ' ਵੇਖੋ ॥

ਯੋਰ, ਪੁ:-'ਜ਼ੋਰ' ਵੇਖੋ ॥

ਰ

ਰ, ਪੁ: ਗੁਰਮੁਖੀ ਪੈਂਤੀ ਦਾ ਬੱਤੀਵਾਂ ਅੱਖਰ ॥

ਰਈ, ਸ:—ਰਿਆਇਤ, ਹੁਮੈਤ, ਪੱਖ (ਕਰਨਾ) ॥

ਰਈਅਤ, ਰਈਯਤ, ਸ:-ਪਰਜਾ, ਰਾਜ ਦੇ ਲੋਕ, ਕਿਰਾਏਦਾਰ, ਅਸਾਮੀ ॥

ਰਈਸ, ਪੁ:—ਮੰਨਿਆ ਦੰਨਿਆ ਆਦਮੀ ਸਰਦਾਰ, ਅਮੀਰ ॥

ਰਸ, ਸ:, ਪੁ:-ਕਿਸੇ ਚੀਜ਼ ਵਿੱਚੋਂ ਨਿਕਲਿਆ ਹੋਯਾ ਪਾਣੀ, ਅਰਕ, ਸਤ, ਰਸੌਤ, ਰਚੂ, ਸੁਆਦ, ਖੁਸ਼ੀ ॥

ਰਸ ਕਪੂਰ, ਪੁ:-ਇੱਕ ਦੁਆ, ਸੋਧਿਆ ਹੋਯਾ ਪਾਰਾ ।

ਰਸ ਚੋਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਪੱਕੇ ਫਲ ਦਾ ਪਾਣੀ ਚੋਣਾ ॥

ਰਸ ਦਾਰ, ਵਿ:—ਜਿਸ ਵਿਚ ਰਸ ਹੋਵੇ ਸੁਆਦਲਾ ॥

ਰਸ ਪੈਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਪੱਕਣਾ, ਰਸੀਲਾ ਅਤੇ ਮਿੱਠਾ ਹੋ ਜਾਣਾ ॥

ਰਸਕ, ਵਿ:-ਰਸ ਦਾਰ, ਸੁਆਦਲਾ ॥

ਰਸ਼ਕ, ਪੁ:—ਈਰਖਾ, ਦੂਜੇ ਵਾਂਗਰ ਬਨਣ ਦੀ ਇੱਛਾ ॥

ਰਸਕਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਕਿਸੇ ਕੰਮ ਵਿੱਚ ਖੁਸ਼ੀ ਨਾਲ ਲੱਗਣਾ ॥

ਰਸਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਰਸ ਵਾਲਾ ਹੋਣਾ, ਫਲ ਦਾ ਪੱਕਣਾ, ਰਤਾ ਰਤਾ ਚੋਣਾ, ਜੀਉਣਾ, ਭਰ ਹੋਣਾ ॥
ਸ:-'ਰਸਨਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਰਸਣਾ ਬਸਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਸੁਖ ਅਨੰਦ ਨਾਲ ਰਹਿਣਾ ॥

ਰਸਣਾ ਮਸਣਾ, ਰਸਣਾ ਮਿਸਣਾ, ਰਸ ਮਸ ਜਾਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਸੁਲ੍ਹਾ ਹੋ ਜਾਣੀ, ਰਲ ਮਿਲ ਜਾਣਾ ॥

ਰਸੇ ਮਿਸੇ ਹੋਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਆਪੋ ਵਿੱਚ ਮੇਲ ਹੋਣਾ ॥

ਰਸਤ, ਸ:—ਕੱਚਾ ਅੰਨ, ਆਟਾ, ਦਾਲ ਆਦਿਕ, ਭੋਜਨ ਦਾ ਸਮਿਆਨ ॥

ਰਸਤਾ, ਪੁ:—ਰਾਹ, ਸੜਕ, ਪੰਧ, ਲੰਘਣ ਵਾਲੀ ਥਾਂ, ਵਾਦੀ, ਚਾਲ ॥

ਰਸਦ, ਸ:—'ਰਸਤ' ਵੇਖੋ ॥

ਰਸਨਾ, ਸ:—ਜੀਭ, ਬਾਣੀ, ਬੋਲੀ ॥

ਰਸਮ, ਸ:—ਰੀਤ, ਚਾਲ, ਦਸਤੂਰ, ਕਿਰਤ ॥

ਰਸਮਸ ਜਾਣਾ, ਰਸੇ ਮਿਸੇ ਹੋਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਆਪੋ ਵਿੱਚ ਮੇਲ ਹੋ ਜਾਣਾ ॥

ਰਸਮਸਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਮੇਲ ਜਾਂ ਸੁਲ੍ਹਾ ਹੋਣੀ, (ਫਲ ਵਿੱਚ) ਰਸ ਭਰਨਾ ॥

ਰਸਮਿਸਾ, ਵਿ:-ਚੰਗੇ ਰਸੇ ਵਾਲਾ (ਸਲੂਣਾ) ॥

ਰਸਮੀ, ਵਿ:—ਰਸਮ ਮੂਜਿਬ, ਨਾਂ ਚੰਗਾ ਨਾਂ ਮੰਦਾ, ਚਲਾਊ ॥

ਰਸਮੀਨ, ਵਿ:-ਰੇਸ਼ਮੀ, ਪੱਟ ਦਾ ॥

ਰਸਾ, ਪੁ:, ਸ:—ਰਸ, ਰਿੱਧੀ ਹੋਈ ਭਾਜੀ ਦਾ ਪਾਣੀ, ਤਰੀ ॥

ਰੱਸਾ, ਪੁ:—ਵੱਡੀ ਅਤੇ ਮੋਟੀ ਰੱਸੀ, ਚਾਰੇ ਦਾ ਇਕ ਨਾਪ, ਜਿਸ ਤਮਾਕੂ ਨੂੰ ਵੱਟ ਚਾੜ੍ਹਿਆ ਹੋਵੇ ॥

ਰਸਾਊ, ਪੁ:-ਜੋ ਕੁਝ ਫਲ ਦੇ ਅੰਦਰ ਹੋਵੇ, ਰਸਨ ਵਾਲਾ ॥

ਰਸਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਪਕਾਉਣਾ, ਤਿਆਰ ਕਰਨਾ, ਖਾਤਰ ਕਰਨੀ, ਜੀ ਪਰਚਾਉਣਾ, ਖੁਸ਼ ਕਰਨਾ, ਭੇਉਣਾ ॥

ਰਸਾਇਣ, ਸ:—ਨਰਮੀ, ਮੁਲਾਇਮੀ ॥

ਪੁ:-ਇੱਕ ਖਿਆਲੀ ਚੀਜ਼ ਜਿਸ ਨਾਲ ਦੂਜੀਆਂ ਧਾਤਾਂ ਦਾ ਸੋਨਾ ਬਣ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਚੀਜ਼ਾਂ ਦੇ ਅੰਸ਼ ਅੱਡ ਅੱਡ ਕਰਨ ਜਾਂ ਮੇਲਣ ਦੀ ਵਿਦਯਾ, ਕੀਮੀਆ ॥

ਰਸਾਇਣੀ / **ਰਸਾਇਣੀਆ**, ਕ੍ਰਿ:—ਜਿਸ ਦੇ ਪਾਸ ਰਸਾਇਣ ਹੈ, ਰਸਾਇਣ ਵਿਦਯਾ ਜਾਨਣ ਵਾਲਾ । ਕੀਮੀਆ ਗਰ ॥

ਰਸਾਈ, ਸ:—ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਖੁਸ਼ ਕਰਨ ਦੀ ਤਾਕਤ, ਪਹੁੰਚ, ਦਖਲ, ਸਮਝ ਦਾ ਤੇਜ਼ ਹੋਣਾ ॥

ਰਸਾਈ ਦਾਰ, ਪੁ:—ਦੇਸੀ ਪਲਟਨ ਦਾ ਇੱਕ ਅਫਸਰ ॥

ਰਸਾਤਲ, ਪੁ:—ਪਤਾਲ, ਸਭ ਤੋਂ ਹੇਠਲਾ ਨਰਕ ॥

ਰਸਾਤਲਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਖੇਲ ਤਮਾਸ਼ੇ ਵਿਚ ਸਮਾ ਗੁਆਉਣਾ, ਵੇਹਲੇ ਰਹਿਣਾ, ਆਲਸ ਕਰਨਾ ॥

ਰਸਾਲ, ਸ:—ਸੱਜਣ ਵੱਲੋਂ ਆਈ ਹੋਈ ਨਵੀਂ ਚੀਜ਼, ਸੁਗਾਤ ॥

ਰਸਾਲਦਾਰ, ਪੁ:—ਦੇਸੀ ਰਸਾਲੇ ਦਾ ਅਫਸਰ ਜਿਸ ਦੇ ਥੱਲੇ ਸੌ ਸਵਾਰ ਹੋਣ ॥

ਰਸਾਲਦਾਰੀ, ਸ:—ਰਸਾਲਦਾਰ ਦਾ ਕੰਮ ਜਾਂ ਹੁੱਦਾ ॥

ਰਸਾਲਾ, ਪੁ:—ਘੁੜ ਚੜ੍ਹੇ ਸਿਪਾਹੀਆਂ ਦਾ ਜੱਥਾ, ਬਹੁਤ ਛੋਟੀ ਜੇਹੀ ਕਿਤਾਬ ॥

ਰੱਸੀ, ਸ:—ਸੂੱਤਰ ਜਾਂ ਮੁੰਜ ਆਦਿਕ ਦੀ ਵੱਟੀ ਹੋਈ ਮੋਟੀ ਡੋਰੀ ॥

ਰਸੀਆ, ਪੁ:-ਭੋਗ ਬਿਲਾਸ ਦੀ ਚਾਹ ਰੱਖਣ ਵਾਲਾ, ਐਸ਼ ਕਰਨ ਵਾਲਾ, ਜਿਸ ਦੇ ਰਾਗ ਵਿੱਚ ਰਸ ਹੋਵੇ ॥

ਰਸੀਦ, ਸ:-ਰੁਪਏ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਚੀਜ਼ ਦੇ ਪਹੁੰਚ ਜਾਣ ਦੀ ਲਿਖਤ, ਪਹੁੰਚਣ ਜਾਂ ਮਿਲਣ ਦੀ ਖਬਰ ॥

ਰਸੀਲਾ, ਵਿ:—ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਖੁਸ਼ ਕਰਨ ਦੀ ਤਾਕਤ ਜਿਸ ਵਿਚ ਹੋਵੇ, ਮਿਠ ਬੋਲਾ, ਰਸ ਦਾ ਭਰਿਆ ਹੋਯਾ (ਫਲ) ॥

ਰਸੂਲ, ਪੁ:—ਸੁਨੇਹਾ ਲੈ ਕੇ ਆਯਾ ਹੋਯਾ, ਨਬੀ, ਪਿਕੰਬਰ ॥

ਰਸੂਲ ਅੱਲਾ, ਪੁ:—ਅੱਲਾ ਦਾ ਰਸੂਲ, ਮੁਹੰਮਦ ਸਾਹਿਬ ॥

ਰਸੈਣ
ਰਸੈਣੀ (ਣੀਆ) } 'ਰਸਾਇਣ' ਆਦਿਕ ਵੇਖੋ॥

ਰਸੋ
ਰਸੋਈ } ਸ:-ਹਿੰਦੂਆਂ ਵਿੱਚ ਰੋਟੀ ਪਕਾਉਣ ਦੀ ਥਾਂ, ਰੋਟੀ, ਭੋਜਨ, ਖਾਤਰ (ਕਰਨੀ) ॥

ਰਸੋਈਆ, ਸ:-ਰੋਟੀ ਪਕਾਉਣ ਵਾਲਾ (ਹਿਦੂ) ॥

ਰਸੌਤ
ਰਸੌਂਤ } ਸ:—ਅੱਖਾਂ ਦੀ ਇੱਕ ਮਸ਼ਹੂਰ ਦੁਆ ॥

ਰਸੌਲਾ, ਪੁ:
ਰਸੌਲੀ, ਸ: } ਗਿਲਟੀ, ਗੀਢ, ਉਠਾਉ ॥

ਰਹਮ, ਪੁ:-ਤਰਸ, ਮਿਹਰ, ਦਯਾ (ਆਉਣਾ) ॥

ਰਹਮ ਦਿਲ, ਵਿ:—ਜਿਸ ਦੇ ਦਿਲ ਵਿੱਚ ਰਹਮ ਹੋਵੇ ॥

ਰਹਮਤ, ਸ:—ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਦੀ ਦਯਾ, ਰੱਬ ਦੀ ਮਿਹਰ ॥

ਸਦ ਰਹਮਤ! ਵਿਸਮਯ:,-ਸ਼ਾਬਾਸ਼ੇ, ਅਫ਼ਰੀਨ, ਭਲਾ ਹੋਵੇ ॥

ਰਹਰਾਸ, ਸ:-'ਰਹਿਰਾਸ' ਵੇਖੋ ॥

ਰਹਲ, ਪੁ:—ਪੜ੍ਹਨ ਦੇ ਵੇਲੇ ਕਿਤਾਬ ਰੱਖਣ ਵਾਲਾ ਲਕੜੀ ਦਾ ਸਹਾਰਾ ॥

ਰਹਲਾ, ਪੁ:
ਰਹਲੀ, ਸ: } ਗੱਡਾ, ਬਲਦਾਂ ਦੇ ਖਿੱਚਣ ਵਾਲੀ ਗੱਡੀ ॥

ਰਹਾਉ, ਪੁ:-ਰਾਗ ਵਿੱਚ ਜੋ ਪਦ ਬਾਰੰਬਾਰ ਕਿਹਾ ਜਾਵੇ, ਪੜ੍ਹਨ ਵਿੱਚ ਦਾ ਠਹਿਰਾਉ, ਪੜ੍ਹਨ ਜਾਂ ਗਾਉਣ ਦਾ ਢੰਗ, ਧੁਨ, ਲਯ, ਸੁਰ ॥

ਰਹਾਉਣ, ਸ:-ਚੱਕੀ ਦੇ ਪੁੜ ਨੂੰ ਰਾਹਣ ਦੀ ਮਜੂਰੀ ॥

ਰਹਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਰਹਿਣ ਦੇਣਾ, ਵਸਾਉਣਾ, ਕਮ ਦੁਆਉਣਾ, (ਚੱਕੀ) ਰਾਹਣ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਾਉਣਾ ॥

ਰਹਾਇਸ਼, ਸ:-ਰਹਿਣ ਦਾ ਕੰਮ, ਡੇਰਾ, ਅਟਕਾਉ ॥

ਰਹਾਈ, ਸ:-ਰਾਹਣ ਦੀ ਮਜੂਰੀ, ਨਾਲੇ 'ਰਿਹਾਈ' ਵੇਖੋ ॥

ਰਹਿਕਲਾ, ਪੁ:-ਛਕੀ ਤੋਪ ॥

ਰਹਿਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਠਹਿਰਨਾ, ਅਟਕਣਾ, ਹੋਣਾ, ਹੋਂਦੀ ਜਾਣਾ, ਵੱਸਣਾ, ਥੱਕਣਾ, ਕਮਜ਼ੋਰ ਹੋਣਾ, ਬਚਣਾ ॥

ਰਹਿ ਚੁੱਕਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਤਾਕਤ ਨਾ ਰਹਿਣੀ, ਨਿਕੰਮੇ ਹੋ ਜਾਣਾ ॥

ਰਹਿ ਜਾਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਥਕ ਜਾਣਾ, ਸਰੀਰ ਦਾ ਅੰਗ ਮਾਰਿਆ ਜਾਣਾ ॥

ਰਹਿਣਾ ਬਹਿਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਵੱਸਣਾ, ਮੇਲ ! ਗੋਲ ਰੱਖਣਾ ॥

ਰਹਿ ਰਹਿ ਕੇ, ਕ੍ਰਿ, ਵਿ:-ਬਾਰੰਬਾਰ, ਫੇਰ ॥

ਰਹਿਣੀ, ਸ:-ਰਹਿਣ ਦਾ ਢੰਗ, ਰਹਿਤ (ਰਹਿਣਾ) ॥

ਰਹਿਤ, ਸ:-ਜਿਸ. ਤਰ੍ਹਾਂ ਰਹਿਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਰੀਤ, ਚਾਲ, ਵਰਤਾਰਾ, ਸਿੱਖਾਂ ਦੇ ਰਹਿਣ ਦਾ ਢੰਗ, ਨੇਮ ॥

ਰਹਿਤ ਖੁਹਤ, ਪੁ:, ਸ:-'ਰਹਿੰਦ ਖੂੰਹਦ' ਵੇਖੋ ।

ਰਹਿਤ ਨਾਮਾ, ਪੁ:-ਜਿਸ ਲਿਖਤ ਵਿੱਚ ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦੀ ਦੱਸੀ ਹੋਈ ਸਿੱਖਾਂ ਦੀ ਰਹਿਤ ਹੋਵੇ ॥

ਰਹਿਤ ਬਹਿਤ, ਸ:-ਰੀਤ, ਚਾਲ, ਰਹਿਣ ਦਾ ਢੰਗ ॥

ਰਹਿਤ ਬਿਬੇਕ
ਰਹਿਤ ਮਰਜਾਦਾ } ਸ:-ਸਿੱਖਾਂ ਦੀ ਰਹਿਤ, ਪੰਜ ਕੱਕੇ ॥

ਰਹਿਤਬਾ (ਵਾ), ਪੁ:
ਰਹਿਤਬੀ (ਵੀ), ਸ: } ਜਿਸ ਬਾਲ ਨੂੰ ਸਹਾਰਾ ਦੇਣ ਵਾਲਾ ਕੋਈ ਨਹੀਂ, ਅਨਾਥ, ਜੋ ਆਪਣੀ ਖੁਸ਼ੀ ਗੁਲਾਮੀ ਕਰੇ ॥

ਰਹਿਤੀਆ, ਪੁ:—'ਮਜ਼ਬੀ ਸਿੱਖ' ਵੇਖੋ ॥

ਰਹਿੰਦ ਖੂੰਹਦ, ਸ:—ਬਚੀ ਹੋਈ ਸ਼ੈ, ਜੂਠ, ਚੂਰ ਭੂਰ ॥

ਰਹਿੰਦਾ ਖੂੰਹਦਾ, ਵਿ:—ਬਾਕੀ ਰਿਹਾ ਹੋਇਆ, ਬਚਿਆ ਹੋਇਆ ॥

ਰਹਿਰਾਸ, ਸ:-ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਅਤੇ ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦੀ ਉਹ ਬਾਣੀ ਜੋ ਸਿੱਖ ਤ੍ਰਿਕਾਲਾਂ ਵੇਲੇ ਪੜ੍ਹਦੇ ਹਨ, ਜਿਸ ਪੋਥੀ ਵਿੱਚ ਉਹ ਬਾਣੀ ਹੋਵੇ ॥

ਰਹਿਲ, ਸ:-ਹਲ ਵਾਹੁਣ ਕਰਕੇ ਧਰਤੀ ਵਿੱਚ ਜੋ ਘਰਲ ਪਏ ॥

ਰਹਿਲਾ
ਰਹਿਲੀ } 'ਰਹਲਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਰਹੀਮ, ਵਿ:-ਰਹਮ ਵਾਲਾ, ਜੋ ਤਰਸ ਕਰੇ, ਦਯਾਵਾਨ ॥

ਰਹੁ, ਸ:-ਗੰਨੇ ਦਾ ਪਾਣੀ, ਰਸ ॥

ਰਹੁਰਾਸ, ਸ:-'ਰਹਿਰਾਸ' ਵੇਖੋ ॥

ਰਹੇਲਾ
ਰਹੇੱਲਾ } ਪੁ:—ਹਿੰਦ ਤਾਜ, ਰੁਹੇਲਖੰਡ ਦਾ ਬਾਸ਼ਿੰਦਾ ॥

ਰੰਕ, ਪੁ:-ਕੰਗਾਲ, ਗਰੀਬ ॥

ਰਕਤ, ਪੁ:-ਲਹੂ, ਰੱਤ ॥
ਵਿ:-ਰੱਤਾ, ਲਾਲ (ਰਕਤ ਚੰਨਣ) ॥

ਰਕਤ ਕੁਚਕ, ਪੁ:—ਪਿੰਡ ਉੱਤੇ ਲਾਲ ਨਿਸ਼ਾਨ, ਇੱਕ ਰੋਗ ॥

ਰਕਤ ਪਿੱਤੀ, ਸ:-'ਛਪਾਕੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਰੱਕਰ
ਰੱਕੜ } ਵਿ:-ਕਰੜੀ ਪਥਰੀਲੀ ਧਰਤੀ, ਜੋ ਬੰਜਰ ਹੋਵੇ ॥

ਰਕਾਬ, ਸ:-ਘੋੜੇ ਦਾ ਸਵਾਰ ਕਾਠੀ ਉੱਤੇ ਬੈਠ ਕੇ ਲੋਹੇ ਦੀ ਜਿਸ ਚੀਜ਼ ਵਿੱਚ ਪੈਰ ਟਿਕਾਉਂਦਾ ਹੈ ॥

ਰਕਾਬ ਦਵਾਲ
ਰਕਾਬ ਦੁਆਲ } ਪੁ:-ਰਕਾਬ ਦਾ ਤਸਮਾ ॥

ਰਕਾਬੀ
ਰਕੇਬੀ } ਸ:-ਨਿੱਕੀ ਜੇਹੀ ਥਾਲੀ, ਛੋਟੇ ਕੰਢਿਆਂ ਵਾਲੀ ਤਾਸੀ ॥

ਰਕਾਬੀ ਮਜ਼੍ਹਬ, ਪੁ:-ਜੋ ਦੁਨੀਆ ਦੇ ਫ਼ੈਦੇ ਲਈ ਆਪਣਾ ਮਜ਼੍ਹਬ ਬਦਲ ਲਏ, ਗਰਜ਼ਾਂ ॥

ਰੱਖ, ਸੰਃ-ਸਰੀਰ ਨਰੋਇਆ ਰੱਖਣ ਲਈ ਖਾਣ ਪੀਣ ਦਾ ਪਰਹੇਜ਼, ਰੱਖੀ, ਜਿਸ ਧਰਤੀ ਵਿੱਚੋਂ ਲਕੜੀ ਘਾਹ ਆਦਿਕ ਕੱਟਣ ਦਾ ਹੁਕਮ ਨਾਂ ਹੋਵੇ, ਨਿੱਕੇ ਰੁੱਖਾਂ ਵਾਲਾ ਜੰਗਲ, ਜਖੀਰਾ ॥

ਰੱਖ ਸਾਈਂ ਦੀ } ਵਿਸਮਯਃ-ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਤੇਰੀ
ਰੱਬ ਦੀਆਂ ਰੱਖਾਂ } ਰਾਖੀ ਕਰੇ (ਅਸੀਸ) ॥

ਰੱਖਕ, ਪੁਃ-ਰੱਖਿਆ ਕਰਨ ਵਾਲਾ, ਰਾਖਾ, ਸਹਾਈ ॥

ਰਖਣਾ, ਪੁਃ-ਵਿਰਲ, ਖਾਲਾ, ਛੇਕ, ਦੋਸ਼, ਦੋਸਤੀ ਵਿੱਚ ਫਰਕ ॥

ਰੱਖਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ-ਆਪਣੇ ਪਾਸ ਰਹਿਣ ਦੇਣਾ, ਧਰਨਾ, ਟਿਕਾਉਣਾ, ਠਹਿਰਾਉਣਾ, ਮਾਲਕ ਹੋਣਾ, ਬਚਾਉਣਾ, ਲਾਉਣਾ, ਨੌਕਰ ਬਣਾਉਣਾ, ਲੈਣਾ, ਅੰਗੀਕਾਰ ਕਰਨਾ, ਸਾਂਭਣਾ ॥

ਰੱਖਣੀ, ਸ਼ਃ-ਮੰਦਰ, ਹੁਮੇਤ, ਤਰਫ ਦਾਰੀ ॥

ਰਖਲ, ਪੁਃ—ਇੱਕ ਰੁੱਖ ॥

ਰਖਵਈਆ, ਪੁਃ-ਰਖਣ ਵਾਲਾ, ਰਾਖਾ ॥

ਰਖਵਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ-ਰੱਖਣ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਾਉਣਾ ॥

ਰਖਵਾਈ, ਸ਼ਃ—ਰੱਖਣ ਦਾ ਕੰਮ ਜਾਂ ਮਜੂਰੀ।

ਰਖਵਾਲ (ਲਾ), ਪੁਃ-ਰਾਖੀ ਕਰਨ ਵਾਲਾ, ਰਾਖਾ ॥

ਰਖਵਾਲੀ, ਸ਼ਃ-ਰਾਖੀ, ਸੰਭੀ, ਦੇਖ ਭਾਲ, ਪਹਿਰਾ ॥

ਰੱਖੜੀ, ਸ਼ਃ-ਸਾਵਣ ਦੇ ਮਹੀਨੇ ਦੀ ਪੂਰਨਮਾਸ਼ੀ, ਉਸ ਦਿਨ ਹਿੰਦੂ ਵੀਣੀ ਉੱਤੇ ਜੋ ਧਾਗਾ ਆਦਿਕ ਬੰਨ੍ਹਦੇ ਹਨ ॥

ਰਖਾਉਣਾ } 'ਰਖਵਾਉਣਾ' 'ਰਖਵਾਈ' ਵੇਖੋ ॥
ਰਖਾਈ }

ਰੱਖਾਲ, ਪੁਃ-ਇੱਕ ਸਦਾ ਬਹਾਰ ਰੁੱਖ ॥

ਰਖਿਆ, ਸ਼ਃ-ਰਾਖੀ, ਸੋਝੀ, ਬਚਾਉ ॥

ਰੱਖੀ, ਵਿਃ-ਜੋ ਖਾਣ ਪੀਣ ਦਾ ਪਰਹੇਜ਼ ਰੱਖੇ ॥

ਰਖੀਸਰ, ਪੁਃ-ਵੱਡਾ ਰਿਖੀ, ਮਹਾਤਮਾ, ਸੰਤ ॥

ਰਗ, ਸ਼ਃ-ਨਸ, ਨਾੜੀ, ਪੱਥਰ ਜਾਂ ਲੱਕੜ ਦੀ ਧਾਰੀ, ਨਸਲਾਂ ਦਾ ਮੇਲ, ਗੁੱਸਾ, ਜੋਸ਼ ॥

ਰਗ ਦਾਰ, ਵਿਃ-ਰਗ ਜਾਂ ਵੰਸ ਵਾਲਾ, ਖਰਾਬ ਧਾਰੀਆਂ ਵਾਲਾ ਕਪੜਾ ਜਿਸ ਦੀਆਂ ਤਾਰਾਂ ਉੱਚੀਆਂ ਨੀਵੀਆਂ ਹੋਣ ॥

ਰੰਗ, ਪੁਃ-ਚਾਨਣ ਦਾ ਇੱਕ ਗੁਣ, ਲਾਲ ਨੀਲਾ ਆਦਿਕ, ਰੰਗਣ ਦਾ ਮਸਾਲਾ, ਢੰਗ, ਰੌਣ, ਬਿਸਮ, ਦਿਲ ਪਰਚਾਵਾ, ਖੁਸ਼ੀ, ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਦੀ ਮਾਯਾ, ਤਾਸ਼ ਦੇ ਨਿਸ਼ਾਨਾਂ ਦੀ ਵੰਡ, ਚਿੱਕਰ ਦਾ ਸੱਕ ॥

ਰੰਗ ਉੱਡ ਜਾਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ-ਰੰਗ ਨਾ ਰਹਿਣਾ ਜਾਂ ਮੱਧਮ ਹੋ ਜਾਣਾ, ਡਰ ਜਾਂ ਗਮ ਨਾਲ ਚੇਹਰਾ ਪੀਲਾ ਹੋ ਜਾਣਾ ॥

ਰੰਗ ਸਾਜ, ਪੁਃ-ਜੋ ਛੱਟੀਆਂ ਚੱਖੀਆਂ ਆਦਿਕ ਰੰਗੇ ॥

ਰੰਗ ਕੱਢਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ-ਰੰਗੋ ਰੰਗ ਦਾ ਹੋ ਜਾਣਾ, ਜੁਆਨ ਹੋਣਾ, ਆਪਣਾ ਗੁਣ ਵਧਾਉਣਾ ॥

ਰੰਗ ਖੇਡਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਇਕ ਦੂਜੇ ਪੁਰ ਰੰਗ ਪਾਉਣਾ ॥

ਰੰਗ ਚੜ੍ਹਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਰੰਗੇ ਜਾਣਾ, ਨਸ਼ਈ ਹੋਣਾ, ਖੁਸ਼ੀ ਜਾਂ ਪ੍ਰੇਮ ਵਿੱਚ ਰੱਤੇ ਜਾਣਾ ॥

ਰੰਗ ਚੜ੍ਹਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਰੰਗਣਾ (ਲਕੜੀ ਆਦਿਕ) ॥

ਰੰਗ ਢੰਗ, ਪੁ:-ਸ਼ਕਲ, ਸੂਰਤ, ਹਾਲਤ, ਤੌਰ ॥

ਰੰਗ ਨਿਕਲਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਸੋਹਣੀ ਸ਼ਕਲ ਜਾਂ ਰੰਗ ਦਾ ਹੋ ਜਾਣਾ ॥

ਰੰਗ ਬਰੰਗਾ (ਗੀ), ਵਿ:-ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਕਈ ਰੰਗ ਹੋਣ ॥

ਰੰਗ ਭਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਵਿੱਚੋਂ ਰੰਗਣਾ, ਰੰਗ ਚੜ੍ਹਾਉਣਾ ॥

ਰੰਗ ਮਹਿਲ, ਪੁ:-ਖੁਸ਼ੀਆਂ ਮਾਨਣ ਵਾਲਾ ਘਰ ॥

ਰੰਗ ਰਸ, ਪੁ:-ਸੰਤੋਖ, ਅਨੰਦ, ਤਸੱਲੀ ॥

ਰੰਗ ਰੰਗੀਲਾ, ਵਿ:-ਸੋਹਣਾ, ਸੁੰਦਰ ॥

ਰੰਗ ਰੂਪ, ਪੁ:-ਸੁਹੱਪਣ, ਸ਼ਕਲ, ਹਾਲਤ, ਤੌਰ ॥

ਰੰਗ ਰੇਜ਼, ਪੁ:-ਲਲਾਰੀ, ਜੋ ਨੀਲ ਅਤੇ ਕਸੁੰਭੇ ਦਾ ਰੰਗ ਕਪੜਿਆਂ ਉੱਤੇ ਚਾੜ੍ਹੇ ॥

ਰੰਗ ਲੱਗਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਤਾਸ਼ ਦੀ ਖੇਡ ਵਿੱਚ ਇੱਕੋ ਰੰਗ ਦੇ ਪੱਤੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਆ ਜਾਣੇ, ਰੌਣਕ ਜਾਂ ਖੁਸ਼ੀ ਹੋਣੀ ॥

ਰੰਗ ਲਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਤਾਸ਼ ਵਿੱਚ ਰੰਗ ਰੰਗ ਦੇ ਪੱਤੇ ਅੱਡ ਅੱਡ ਕਰਨਾ, ਮੌਜ ਕਰਨੀ, ਰੌਣਕ ਵਧਾਉਣੀ ॥

ਰੰਗ ਵਿੱਚ ਭੰਗ ਪੈਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਖੁਸ਼ੀ ਵਿੱਚ ਵਿਘਨ ਪੈਣਾ ॥

ਰੰਗਣ, ਪੁ:-ਰੰਗ ਚਾੜ੍ਹਨ ਦਾ ਮਸਾਲਾ (ਛੋਤਾ ਹੋਂਦਾ ਜਾਂ ਜੋ ਛਣਦਾ ਪਿਆ ਹੋਵੇ) ਸ਼ੋਭਾ, ਦੌਲਤ, ਖੁਸ਼ੀ ॥

ਰਗਤ, ਪੁ:-'ਰਕਤ' ਵੇਖੋ ॥

ਰੰਗਤ, ਸ:-ਰੰਗ, ਰੰਗਣ ਦਾ ਢੰਗ ॥

ਰਗਦੜ
ਰਗ ਦੂੜ } ਸ:-ਮੈਲ, ਤਲਛਟ ॥

ਰੰਗਰੂਟ, ਪੁ:-ਨਵਾਂ ਭਰਤੀ ਹੋਯਾ ਹੋਯਾ ਸਿਪਾਹੀ, ਨਵਾਂ ਨੌਕਰ ॥

ਰੰਗਲਾ, ਵਿ:-ਜਿਸ ਵਿੱਚੋਂ ਚੰਗਾ ਰੰਗ ਨਿੱਕਲੇ, ਪੱਕੇ ਰੰਗ ਵਾਲਾ ॥

ਰੰਗਵਈਆ, ਪੁ:-ਰੰਗਣ ਵਾਲਾ ॥

ਰੰਗਵਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਰੰਗਣ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਾਉਣਾ ॥

ਰੰਗਵਾਈ, ਸ:-ਰੰਗਣ ਦਾ ਕੰਮ ਜਾਂ ਮਜੂਰੀ ॥

ਰਗੜ, ਸ:-ਘਸਰ, ਮਲਣ ਦਾ ਕੰਮ, ਝਰੀਟ (ਲੱਗਣੀ) ॥

ਰੰਗੜ, ਪੁ:-'ਰੰਘੜ' ਵੇਖੋ ॥

ਰਗੜਨਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਜ਼ੋਰ ਨਾਲ ਮਲਣਾ, ਘੋਟਣਾ ॥

ਰਗੜਵਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਰਗੜਨ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਾਉਣਾ ॥

ਰਗੜਵਾਈ, ਸ:—ਰਗੜਨ ਦਾ ਕੰਮ ਜਾਂ ਮਜ਼ੂਰੀ ॥

ਰਗੜਾ, ਪੁ:—ਜ਼ੋਰ ਨਾਲ ਮਲਣ ਜਾਂ ਘੋਟਣ ਦਾ ਕੰਮ, ਝਗੜਾ (ਚਾੜ੍ਹਨਾ, ਮਾਰਨਾ, ਲਾਉਣਾ) ॥

ਰਗੜਾ ਮਿੱਟਣਾ
ਰਗੜਾ ਦੇਣਾ } ਕ੍ਰਿ:—ਰਗੜਨਾ, ਘੋਟਣਾ ॥

ਰਗੜਾਉਣਾ
ਰਗੜਾਈ } 'ਰਗੜਵਾਉਣਾ' 'ਰਗੜਵਾਈ' ਵੇਖੋ ॥

ਰੰਗਾਹਟ, ਸ:—ਰੰਗਤ, ਰੰਗਣ ਦਾ ਢੰਗ ॥

ਰੰਗਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:
ਰੰਗਾਈ ਸ: } 'ਰੰਗਵਾਉਣਾ' 'ਰੰਗਵਾਈ' ਵੇਖੋ ॥

ਰੰਗੀ, ਵਿ:—ਮੌਜੀ, ਲਹਿਰੀ, ਰੱਬ ਦੀ ਰਜ਼ਾ ਵਿੱਚ ਰਾਜ਼ੀ ॥

ਰੰਗੀ ਸੌਦਾ, ਪੁ:—ਬਜ਼ਾਰ ਦੇ ਭਾਉ ਦਾ ਖ਼ਿਆਲ ਨਾ ਕਰਕੇ ਜੋ ਸੌਦਾ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ (ਘਾਟੇ ਵਾਧੇ ਦਾ ਪਤਾ ਨਾਂ ਹੋਵੇ) ॥

ਰੰਗੀਣ, ਵਿ:—ਸੁਆਰੀ ਹੋਈ, ਸੋਹਣੀ (ਬੋਲੀ ਜਾਂ ਬਾਣੀ) ਰੰਗਦਾਰ ॥

ਰੰਗੀਨ, ਵਿ:—ਰੰਗਿਆ ਹੋਇਆ (ਲੱਕੜੀ ਦਾ ਅਸਬਾਬ) ॥

ਰੰਗੀਲਾ, ਵਿ:—ਮੌਜੀ, ਖ਼ੁਸ਼ ਰਹਿਣ ਵਾਲਾ ॥

ਰੰਗੂੜਾ, ਵਿ:—'ਰੰਗੀਲਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਰਗੇਦ, ਪੁ:—ਧੱਕਾ, ਪਿੱਛੇ ਲੱਗਣ ਦਾ ਕੰਮ ॥

ਰਗੇਦਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਪਿੱਛੇ ਲੱਗਣਾ, ਹੱਕਣਾ, ਛੇਤੀ ਛੇਤੀ ਮਗਰ ਜਾਣਾ ॥

ਰੰਘੜ, ਪੁ:—ਮੁਸਲਮਾਨਾਂ ਦੀ ਇੱਕ ਜਾਤ, ਰਜ-ਪੂਤ, ਸ਼ੇਖੀ ਖੋਰਾ ॥

ਰੰਘੜ ਵਾਲੀ ਲੱਤ ਉੱਚੀ ਰੱਖਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਹੌਲੇ ਹੱਕੇ ਬੀ ਸ਼ੇਖੀ ਮਾਰਨੀ ॥

ਰਘੁਬੰਸ
ਰਘੁਵੰਸ } ਪੁ:—ਰਘੁ ਦੀ ਉਲਾਦ, ਇੱਕ ਸੰਸ-ਕ੍ਰਿਤ ਪੁਸਤਕ, ਰਾਮ ਚੰਦ੍ਰ ਜੀ ਦੀ ਕੁਲ ॥

ਰਘੁਬੰਸੀ
ਰਘੁਵੰਸੀ } ਪੁ:—ਰਘੁ ਦੀ ਕੁਲ ਦਾ ॥

ਰਘੁਬੀਰ, ਪੁ:—ਰਾਮ ਚੰਦ੍ਰ ਜੀ ਦਾ ਇੱਕ ਨਾਉਂ ॥

ਰਚ, ਸ:—ਜੋ ਕੁਝ ਰਚਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਰਚਨਾ, ਸ੍ਰਿਸ਼ਟ ॥

ਰਚ ਜਾਣਾ
ਰਚਣਾ } ਕ੍ਰਿ:—ਧਸਣਾ, ਜੀਉਰਨਾ, ਵੜਨਾ, ਵਾਕਬ ਹੋਣਾ ॥

ਰਚਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਬਣਾਉਣਾ, ਪੈਦਾ ਕਰਨਾ, ਪੁਸਤਕ ਲਿਖਣਾ, ਛੰਦ ਜੋੜਨਾ ॥

ਰਚਨਾ, ਸ:—ਰਚੇ ਹੋਏ ਪਦਾਰਥ, ਸ੍ਰਿਸ਼ਟ ਸੋਭਾ, ਮਹਿਮਾ, ਕਵਿਤਾ, ਲੇਖ ॥

ਰਚਵਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਤੇਲ ਝਸਾਕੇ ਪਿੰਡੇ ਦੇ ਅੰਦਰ ਧਸਾ ਦੇਣਾ, ਪੈਦਾ ਕਰਾਉਣਾ, ਪੁਸ-ਤਕ ਜਾਂ ਛੰਦ ਬਨਵਾਉਣਾ ॥

ਰਚਵਾਈ, ਸ:—ਰਚਾਉਣ ਦੀ ਮਜ਼ੂਰੀ ॥

ਰਚਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਤੇਲ ਚੋਂਸ ਕੇ ਖਸਮ ਦੇਣਾ, ਸ਼ਾਦੀ ਕਰਨਾ॥

ਰਚਿਤ, ਵਿ:—'ਕ੍ਰਿਤ' ਵੇਖੋ॥

ਰੱਛ, ਪੁ:—ਜੁਲਾਹੇ ਦੇ ਅਸਬਾਬ ਦਾ ਉਹ ਹਿੱਸਾ ਜਿਸ ਨਾਲ ਤਾਣਾ ਲਾਉਂਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਜਿਸ ਦੇ ਲਾਗੇ ਨਲੀ ਵਗਦੀ ਹੈ॥

ਰੱਛਕ, ਰਛਪਾਲ, ਪੁ:—ਰੱਖਾ, ਪਾਲਣ ਵਾਲਾ, ਸਹਾਈ, ਪਰਮੇਸਰ॥

ਰਛਪਾਲੀ, ਰੱਛਾ, ਸ:—ਰੱਖੀ, ਸੰਭੀ, ਬਚਾਉ, ਪਾਲਣਾ, ਸਹਾਰਾ, ਮੰਤ੍ਰ॥

ਰੱਛਿਆ, ਸ:—ਰੱਛਾ, ਰੱਖੜੀ ਦਾ ਧਾਗਾ॥

ਰੱਛੀ, ਪੁ:—'ਰੱਛਕ' ਵੇਖੋ॥

ਰਜ, ਸ:—ਧੂੜ, ਮਿੱਟੀ, ਖਾਕ॥

ਰੱਜ, ਪੁ:—ਤ੍ਰਿਪਤ, ਖਾਕੇ ਜੋ ਸੌਂਤ ਆਉਂਦੀ ਹੈ, ਸੰਤੋਖ, ਬਹੁਤ ਸਾਰੀ ਚੀਜ ਜਿਸ ਨੂੰ ਖਾਕੇ ਭੁੱਖ ਨਾ ਰਹੇ॥

ਰੱਜ ਕੇ ਖਾਣਾ, ਰੱਜ ਰੱਜ ਖਾਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਐਨਾ ਖਾਣਾ ਕਿ ਭੁੱਖ ਮੂਲੋਂ ਨਾ ਰਹੇ॥

ਰੰਜ, ਪੁ:—ਸੋਗ, ਉਜਾੜ, ਦੁੱਖ, ਕਲੇਸ, ਗਮ, ਗੁੱਸਾ॥
ਵਿ:—ਗੁੱਸੇ, ਰੁੱਸਿਆ ਹੋਯਾ, ਦੁਖੀ (ਹੋਣਾ, ਕਰਨਾ)॥

ਰਜੱਸੁਲਾ, ਸ:—ਜੋ ਤੀਮਤ ਭਿੱਟੀ ਹੋਵੇ॥

ਰੰਜਕ, ਸ:—ਧੂਤਾ, ਪੀਠੀ ਹੋਈ ਚੀਜ॥

ਰੱਜਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਖਾ ਕੇ ਸੰਤੋਖ ਆ ਜਾਣਾ, ਢਿੱਡ ਭਰ ਜਾਣਾ॥

ਰਜਪੂਤ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਜਾਤ, ਰਾਜਪੂਤ॥

ਰਜਬ, ਪੁ:—ਮੁਸਲਮਾਨਾਂ ਦਾ ਇੱਕ ਪਵਿਤ੍ਰ ਮਹੀਨਾ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਲੜਾਈ ਕਰਨੀ ਮਨੇ ਹੈ॥

ਰੱਜਬ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਫਕੀਰ ਦਾ ਨਾਉਂ॥

ਰਜਮਣ, ਸ:—ਕਰਨੈਲ ਦੇ ਥੱਲੇ, ਸਿਪਾਹੀਆਂ ਦਾ ਜੱਥਾ॥

ਰਜਵਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਢਿੱਡ ਭਰਾਉਣਾ, ਸੰਤੋਖ ਦੁਆਉਣਾ॥

ਰਜਵਾਹਾ, ਪੁ:—ਛੋਟੀ ਨਹਿਰ॥

ਰਜਵਾੜਾ, ਪੁ:—ਰਾਜੇ ਦਾ ਰਾਜ, ਰਿਆਸਤ॥

ਰਜਾ, ਸ:—ਲੰਮੀ ਛੁੱਟੀ, ਮਰਜੀ, ਪਰਮੇਸਰ ਦੀ ਭਾਵੀ॥

ਰੱਬ ਦੀ ਰਜਾ, ਸ:—ਪਰਮੇਸਰ ਦੀ, ਮਰਜੀ, ਹੋਣਹਾਰ, ਕਰਤਾਰ ਦਾ ਭਾਣਾ॥

ਰਜਾ ਹੋ ਜਾਣੀ (ਹੋਣੀ), ਕ੍ਰਿ:—ਮਰ ਜਾਣਾ॥

ਰਜਾ ਮੰਦ (ਵੰਦ), ਵਿ:—ਮੰਨ ਜਾਣ ਵਾਲਾ, ਰਾਜੀ॥

ਰਜਾ ਮੰਦੀ (ਵੰਦੀ), ਸ:—ਮਰਜੀ, ਮੰਨ ਜਾਣਾ, ਖੁਸ਼ੀ॥

ਰੱਜਾ (ਜਿਆ), ਪੁ: **ਰੱਜੀ,** ਸ: ਵਿ:—ਜਿਸ ਨੂੰ ਰੱਜ ਆ ਗਿਆ ਹੈ॥

ਰਜਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਰੂਹ ਦਾ ਵਿੱਚ ਭਰਨਾ, ਸੰਤੋਖ, ਦੇਣਾ ॥

ਰਜਾਈ, ਪੁ:—ਲੇਫ, ਉੱਪਰ ਲੈਕੇ ਸੌਣ ਵਾਲਾ ਰੂੰ ਦਾਰ ਕਪੜਾ ॥

ਰਜਾਦਾ, ਪੁ:—ਸਰਦਾਰ ਜਾਂ ਰਈਸ ਦੀ ਉਲਾਦ ॥

ਰੰਜਾਨਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਰੰਜ ਦੇਣਾ, ਦੁਖੀ ਜਾਂ ਔਖਾ ਕਰਨਾ ॥

ਰਜਾਲਾ, ਵਿ:, ਪੁ:—ਕਮੀਨਾ, ਨੀਚ, ਸੂਮ ॥

ਰੱਜਿਆ ਹੋਇਆ, ਵਿ:—ਜਿਸ ਨੂੰ ਰੱਜ ਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਧਨੀ, ਬਖਤਾਵਰ ॥

ਰਜਿਸਟਰ, ਪੁ:—ਵਹੀ, ਚਿੱਠਾ, ਜ਼ਰੂਰੀ ਗੱਲਾਂ ਲਿਖਣ ਵਾਲੀ ਕਿਤਾਬ ॥

ਰਜਿਸਟਰਾਰ, ਪੁ:—ਰਜਿਸਟਰੀ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਸਰਕਾਰੀ ਨੌਕਰ ॥

ਰਜਿਸਟਰੀ, ਸ:—ਚਿੱਠੀ ਆਦਿਕ ਰਜਿਸਟਰ ਵਿੱਚ ਚੜ੍ਹਾਉਣ ਦਾ ਕੰਮ (ਕਰਨੀ) ॥

ਰੱਜੂ, ਪੁ:—'ਰੱਜ' ਵੇਖੋ ॥

ਰਜੁਆੜਾ, ਪੁ:—'ਰਜਵਾੜਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਰਜੋ ਗੁਣ, ਪੁ:—ਜਿਸ ਗੁਣ ਕਰਕੇ ਜੀਵ ਫੁਰਤੀ ਵਾਲੇ ਕੰਮ ਕਰਦੇ ਹਨ ॥

ਰਟਨ, ਸ: / **ਰਟਣਾ,** ਪੁ: } ਵਾਦੀ, ਹੋਲਤ, ਦਸਤੂਰ, ਨਿੱਤ ਨੇਮ, ਜਾਪ ॥

ਰਟਣਾ / **ਰਟਨਾ** } ਕ੍ਰਿ:—ਜਪਣਾ, ਬਾਰੰਬਾਰ ਇਕੋ ਗੱਲ ਕਹਿਣੀ ॥

ਸ:—ਸੰਥਾ ॥

ਰੱਟਾ, ਪੁ:—ਝਗੜਾ (ਹੋਛਾ ਪੰਦਾ, ਮੂੰਕਾ ਰੱਟਾ) ॥

ਰੱਟੂਣ, ਪੁ:—ਰਗੜ ਕਰਕੇ ਜੋ ਹੱਥ ਜਾਂ ਪੈਰ ਦੇ ਅੰਗੂਠੇ ਉੱਤੇ ਕੁਰਾੜਾ ਜਿਹਾ ਹੋ ਜਾਏ, ਗੰਢ, ਫੋੜੀ ॥

ਰੰਡ / **ਰੰਡਕ** } ਸ:—ਰੰਡੀ, ਵਿਧਵਾ ਤੀਮਤ ॥

ਰੰਡਾ, ਪੁ:—ਜਿਸ ਮਰਦ ਦੀ ਵਹੁਟੀ ਨਾ ਰਹੇ ॥

ਰੰਡਾਪਾ, ਪੁ:—ਰੰਡੇ ਜਾਂ ਰੰਡੀ ਹੋਣ ਦੀ ਹਾਲਤ ॥

ਰੰਡੀ, ਸ:—ਜਿਸ ਤੀਵੀਂ ਦਾ ਖੰਦ ਨਾ ਹੋਵੇ, ਕੰਜਰੀ ॥

ਰੰਡੀ ਬਾਜ਼, ਪੁ:—ਰੰਡੀ ਰੱਖਣ ਵਾਲਾ, ਕੰਜਰੀ ਦਾ ਯਾਰ ॥

ਰੰਡੂਆ, ਪੁ:—ਰੰਡਾ, ਜਿਸ ਦੇਸ ਦਾ ਰਾਜਾ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ॥

ਰੰਡੇਪਾ, ਪੁ:—'ਰੰਡਾਪਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਰਣ, ਪੁ:—ਲੜਾਈ, ਜੁੱਧ, ਜੁੱਧ ਦੀ ਧਰਤੀ ॥

ਰਣਜੀਤ, ਵਿ:—ਲੜਾਈ ਵਿੱਚ ਜਿੱਤਣ ਵਾਲਾ ॥

ਰਣਬਾਸ, ਪੁ:—ਰਾਜੇ ਦੇ ਘਰ ਵਿਚ ਰਾਣੀਆਂ ਦੀ ਥਾਂ ॥

ਰਣ ਭੂਮ, ਸ:—ਜਿਸ ਧਰਤੀ ਵਿੱਚ ਲੜਾਈ ਹੋਵੇ ॥

ਰਣਕ, ਸ:—ਝਾਂਜਰਾਂ ਘੁੰਗਰੂਆਂ ਆਦਿਕਾਂ ਦੀ ਅਵਾਜ ॥

ਰਣਕਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਘੁੰਗਰੂ ਆਦਿਕਾਂ ਦੀ ਅਵਾਜ ਹੋਣੀ; ਬਹੁਤ ਉੱਚੀ ਅਤੇ ਤਿੱਖੀ ਅਵਾਜ ਕੱਢਣੀ ॥

ਰਤ, ਸ:—ਪਿਆਰ, ਮਿਤ੍ਰਤਾਈ, ਨੇਹੁੰ । ਰਾਤ ॥

ਰੱਤ, ਸ:—ਲਹੂ, ਖੂਨ ॥

ਰੱਤਕ, ਸ:—ਇੱਕ ਨਿੱਕਾ ਜੇਹਾ ਲਾਲ ਅਤੇ ਕਾਲਾ ਬੀ ਜੋ ਤੋਲ ਦਾ ਮਾਪ ਹੈ, ਰੱਤੀ, ਇੱਕ ਦੁਆ ॥

ਰਤਜਾਗਾ, ਪੁ:—'ਜਗਰਾਤਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਰਤਣ, ਪੁ:—ਵਡ ਮੁੱਲਾ ਪੱਥਰ, ਜੁਆਹਰ, ਮਣੀ ॥

ਰਤਣ ਜੋਤ, ਸ:—ਇੱਕ ਬੂਟਾ, ਉਸ ਦਾ ਫਲ ॥

ਰਤਣ ਮਾਲਾ, ਸ:—ਰਤਨਾਂ ਦੀ ਮਾਲਾ, ਕਈ ਪੋਥੀਆਂ ਦਾ ਨਾਉਂ ॥

ਰਤਵਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਰੇਤਨ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਾਉਣਾ ॥

ਰਤਵਾਈ, ਸ:—ਰੇਤਕ ਦਾ ਕੰਮ ਜਾਂ ਮਜੂਰੀ ॥

ਰੱਤੜਾ, ਵਿ:—ਰੱਤਾ, ਲਾਲ, ਸੁਰਖ, ਪ੍ਰੇਮ ਨਾਲ ਮਗਨ ॥

ਰਤਾ
ਰਤਾ ਕੁ } ਵਿ:-ਥੋੜਾ ਜੇਹਾ, ਜ਼ਰਾ ਕੁ, ਛੋਟਾ ਬਹੁਤ ਨਹੀਂ ॥

ਰੱਤਾ, ਵਿ:—ਲਾਲ, ਰੰਗਿਆ ਹੋਇਆ, ਭਗਤਿ ਨਾਲ ਮਸਤ, ਮਗਨ ॥
ਪੁ:—ਲਾਲ ਉੱਨ ਦਾ ਸੂਤ੍ਰ ॥

ਰਤਾਉਣਾ
ਰਤਾਈ } 'ਰਤਵਾਉਣਾ' 'ਰਤਵਾਈ' ਵੇਖੋ ।

ਰਤਾਲੂ, ਪੁ:—ਅਰਬੀ ਵਰਗੀ ਇੱਕ ਤਰਕਾਰੀ ॥

ਰਤੀ
ਰਤੀ ਕੁ } ਵਿ:—ਥੋੜੀ, ਜ਼ਰਾ, ਕੁਝ, ਬਹੁਤੀ ਨਹੀਂ ॥

ਰਤੀਅਣਾਜ, ਸ:-ਰਾਲ ॥

ਰਤੀ ਕੁਝਾ, ਪੁ:—ਥੋੜਾ ਚਿਰ ॥

ਰੱਤੀ, ਸ:-ਰੱਤਕ, ਇੱਕ ਤੋਲ, ਇੱਕ ਖੇਲ, ਕਿਸਮਤ, ਪਰਾਲਬਧ ॥

ਰੱਤੀ ਕੁ
ਰੱਤੀ ਭਰ } ਵਿ:—ਜਿਸ ਦਾ ਭਾਰ ਰੱਤੀ ਹੈ, ਬਹੁਤ ਥੋੜਾ ॥

ਰੱਤੀ ਵਾਲ, ਵਿ:—ਭਾਗਾਂ ਵਾਲਾ, ਸੁਖੀ, ਚੰਗੀ ਹਾਲ ਵਿੱਚ ॥

ਰੱਤੁ, ਸ:-ਰੱਤ, ਲਹੂ, ਖੂਨ ॥

ਰਤੌਂਧਾ, ਪੁ:
ਰਤੌਂਧੀ, ਸ: } ਅੱਖਾਂ ਦਾ ਇਕ ਰੋਗ, ਅੰਧਰਾਤਾ ॥

ਰਥ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦੀ ਰਹੁ ਪਹੀਆਂ ਵਾਲੀ ਗੱਡੀ ॥

ਰਥ ਜਾਤ੍ਰਾ, ਸ:-ਕਿਸੇ ਹਿੰਦੂ ਦੇਵਤੇ ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਜਗਨ ਨਾਥ ਦੀ ਸਵਾਰੀ ॥

ਰਥਵਾਣ, ਪੁ:—ਰਥ ਹੱਕਣ ਵਾਲਾ ॥

ਰਥਵਾਣੀ, ਸ:—ਰਥਵਾਨ ਦੀ ਘਰ ਵਾਲੀ, ਰਥਵਾਣ ਦਾ ਕੰਮ ॥

ਰੱਦ, ਸ:, ਵਿ:—ਕੈ, ਉਲਟੀ, ਨਾ ਮੰਨੀ ਹੋਈ ਗੱਲ, ਜੋ ਝੂਠ ਸਾਬਤ ਹੋਵੇ, ਹਟਾਇਆ ਹੋਇਆ (ਹੋ ਜਾਣਾ, ਹੋਣਾ, ਕਰਨਾ) ॥

ਰੱਦ ਸਿੱਟਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—'ਰੱਦਣਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਰੱਦ ਬਲਾ, ਵਿਸਮਯ—ਬਲਾਈਆਂ ਦੂਰ ਹੋ ਜਾਣ, (ਅਸੀਸ) ॥

ਰੰਦ, ਪੁ:—ਰਸਤਾ, ਰਾਹ, ਸੜਕ ॥

ਰੱਦਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਹਟਾਉਣਾ, ਝੂਠ ਸਾਬਤ ਕਰਨਾ, ਉਲਟੀ ਕਰਨੀ ॥

ਰੰਦਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਰੰਦੇ ਨਾਲ ਲੱਕੜ ਛਿੱਲ ਕੇ ਸਾਫ ਕਰਨੀ ॥

ਰੰਦਵਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਰੰਦਣ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਾਉਣਾ ॥

ਰੰਦਵਾਈ, ਸ:—ਰੰਦਣ ਦਾ ਕੰਮ ਜਾਂ ਮਜੂਰੀ ॥

ਰਦਾ, ਪੁ:—ਭਾਰ ਉੱਤੇ ਭਾਰ, ਚੁਣੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਇੱਟਾਂ ਦਾ ਢੇਰ ॥

ਰੰਦਾ, ਪੁ:—ਲੱਕੜ ਛਿੱਲਣ ਵਾਲਾ ਸੰਦ (ਤਰਖਾਣਾਂ ਦਾ) ॥

ਰੰਦਾਉਣਾ
ਰੰਦਾਈ } 'ਰੰਦਵਾਉਣਾ' 'ਰੰਦਵਾਈ' ਵੇਖੋ ॥

ਰੱਦੀ, ਵਿ:—ਨਿਕੰਮਾ, ਰੱਦਿਆ ਹੋਇਆ ॥
ਸ:—ਜੋ ਕਾਗਤ ਕੰਮ ਦਾ ਨਹੀਂ, ਕੋਈ ਨਿਕੰਮੀ ਚੀਜ਼ ॥

ਰੱਦੂ ਬੱਦੂ, ਵਿ:—ਰੱਦਿਆ ਹੋਇਆ, ਨਿਕੰਮਾ, ਖਰਾਬ ॥

ਰੰਪ, ਸ:—ਖਾਹ ਮਖਾਹ ਦਾ ਬਖੇੜਾ, ਝਗੜਾ, ਪੁਆੜਾ (ਪਾਉਣਾ) ॥

ਰੰਨ, ਸ:—ਤ੍ਰੀਮਤ, ਇਸਤ੍ਰੀ, ਵਹੁਟੀ, ਜਨਾਨੀ ॥

ਰਣਕ, ਸ:—ਝਾਂਜਰਾਂ ਘੁੰਗਰੂ ਆਦਿਕਾਂ ਦੀ ਅਵਾਜ਼ ॥

ਰਨਜ਼, ਸ:—ਕ੍ਰਿਕਟ ਦੀ ਖੇਡ ਵਿੱਚ ਬੱਲੇ ਵਾਲੇ ਦੀ ਦੌੜ ॥

ਰਪਟ, ਸ:—ਰਪੋਟ, ਖਬਰ, ਹਾਲ ਹਵਾਲ, ਐਵੇਂ ਮੁੜ ਆਉਣਾ ॥

ਰਪਟਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਜਿਸ ਕੰਮ ਜਾਣਾ ਉਹ ਕਰਕੇ ਨਾ ਆਉਣਾ ॥

ਰਪਟੀ
ਰਪਟੀਆ } ਪੁ:—ਰਪਟ ਕਰਨ ਵਾਲਾ, ਪਿੰਡ ਦਾ ਚੌਕੀਦਾਰ ॥

ਰੱਪ ਰੱਪ, ਕ੍ਰਿ:, ਵਿ:—ਛੇਤੀ ਛੇਤੀ, ਕਾਹਲੀ ਕਾਹਲੀ ॥

ਰਪੋਟ, ਸ:—ਰਪਟ, ਖਬਰ, ਹਾਲ ਹਵਾਲ (ਹੋਣੀ, ਕਰਨੀ) ॥

ਰਪੋਟਾ ਰਪਾਟੀ, ਸ:—ਰਪੋਟ ਕਰਨ ਦਾ ਕੰਮ ॥

ਰਫਲ, ਸ:—ਬੰਦੂਕ, ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦਾ ਗਰਮ ਕਪੜਾ ॥

ਰਫਾਕਤ, ਸ:—ਦੋਸਤੀ, ਪਿਆਰ, ਮੇਲ ਜੋਲ ॥

ਰਫ਼ਾ ਦਫ਼ਾ, ਵਿ:—ਦੂਰ, ਹਟਿਆ ਹੋਇਆ, ਜਿਸ ਦਾ ਫ਼ੈਸਲਾ ਅਰਾਮ ਨਾਲ ਹੋ ਜਾਏ, ਜਿਸ ਤੋਂ ਪਿੱਛਾ ਛੁੱਟੇ (ਹੋਣਾ, ਕਰਨਾ) ।

ਰਫ਼ੀਕ, ਪੁ:
ਰਫ਼ੀਕਣੀ, ਸ: } ਜਿਸ ਨਾਲ ਮੇਲ ਗੇਲ ਹੋਵੇ, ਦੋਸਤ ॥

ਰਫ਼ੀਕੀ, ਸ:—'ਰਫ਼ਾਕਤ' ਵੇਖੋ ॥

ਰਫ਼ੂ, ਪੁ:—ਕਪੜੇ ਦੇ ਵਿਚਲੇ ਛੇਕ ਨੂੰ ਸੂਈ ਦੇ ਕੰਮ ਨਾਲ ਭਰਨਾ, ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦੀ ਸੁਆਈ. ਬਖੀਆ (ਕਰਨਾ) ॥

ਰਫ਼ੂ ਗਰ, ਪੁ:
ਰਫ਼ੂ ਗਰਨੀ, ਸ: } ਰਫ਼ੂ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਨ ਵਾਲਾ (ਲੀ) ॥

ਰਫ਼ੂ ਗਰੀ, ਸ:—ਰਫ਼ੂਗਰ ਦਾ ਕੰਮ ॥

ਰਫ਼ੂ ਚੱਕਰ ਹੋਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਦੂਰ ਹੋਣਾ, ਨੱਸ ਜਾਣਾ, ਪਤ੍ਰਾ ਵਾਚਣਾ ॥

ਰੱਬ, ਪੁ:—ਮਾਲਕ, ਪਰਮੇਸਰ, ਖੁਦਾ, ਅੱਲਾ ॥

ਰੱਬ ਉਲ ਆਲਮੀਨ, ਪੁ:—ਦੋਹਾਂ ਜਹਾਨਾਂ ਦਾ ਮਾਲਕ, ਖੁਦਾ ॥

ਰੱਬ ਚਾਹੇ ਤਾਂ, ਕ੍ਰਿ:, ਵਿ:—ਜੇ ਕਿਸਮਤ ਵਿੱਚ ਹੋਇਆ ਤਾਂ, ਆਸਾ ਹੈ ॥

ਰੱਬ ਦੀ ਰਜ਼ਾ, ਕ੍ਰਿ:, ਵਿ:—ਪਰਮੇਸਰ ਦੀ ਮਰਜ਼ੀ ਨਾਲ ॥

ਰੱਬ ਰਾਖਾ
ਰੱਬ ਦੀਆਂ ਰੱਖਾਂ } ਵਿਸਮਯ:—ਰੱਬ ਤੇਰੀ ਰਾਖੀ ਕਰੇ (ਅਸੀਸ) ॥

ਰਬਟ
ਰਬਟੀ (ਟੀਆਂ) } 'ਰਪਟ' 'ਰਪਟੀ' ਵੇਖੋ ।

ਰਬੜ, ਪੁ:—ਐਵੇਂ ਮੁੜ ਆਉਣਾ, ਇੱਕ ਰੁੱਖ ਦਾ ਰਸ ਜਿਸ ਨੂੰ ਪਕਾਉਂਦੇ ਹਨ (ਉਹ ਲਿਖਤ ਮਿਟਾਉਣ ਦੇ ਕੰਮ ਆਉਂਦਾ ਹੈ) ॥

ਰਬੜਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—'ਰਪਟਣਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਰਬੜਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਐਵੇਂ ਢੁਆਉਣਾ, ਕਰਾਰ ਕਰਕੇ ਸੱਖਣੇ ਹੱਥ ਮੋੜਨਾ ॥

ਰਬੜੀ, ਸ:—ਮਿੱਠੇ ਵਾਲਾ ਬਹੁਤ ਕਾੜ੍ਹ ਕੇ ਗਾੜ੍ਹਾ ਕੀਤਾ ਹੋਇਆ ਦੁੱਧ, ਖੋਆ ॥

ਰੱਬਾ, ਵਿਸਮਯ:—ਹੇ ਪਰਮੇਸਰਾ, ਯਾ ਖੁਦਾ, ਪਰਮੇਸਰ ਕਰੇ ॥

ਰੰਬਾ, ਪੁ:—ਘਾਹ ਖੋਤਰਨ ਵਾਲਾ ਲੋਹੇ ਦਾ ਹਥਿਆਰ, ਖੁਰਪਾ ॥

ਚੁਆ ਰੰਬਾ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਖਾਸ ਕਿਸਮ ਦੀ ਛੋਟੀ ਕਹੀ ॥

ਰਬਾਬ, ਸ:—ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦੀ ਸਰੰਗੀ ॥

ਰਬਾਬੀ
ਰਬਾਬੀਆ } ਪੁ:—ਰਬਾਬ ਵਜਾਉਣ ਵਾਲਾ, ਮਰਾਸੀ, ਸ਼ਬਦ ਗਾਉਣ ਵਾਲਾ, ਮੁਸਲਮਾਨ ਗਵੱਯਾ ॥

ਰੱਬੀ, ਵਿ:—ਰਬ ਦੇ ਹੀ ਆਸਰੇ (ਗਰੀਬ, ਜੋ ਜੰਗਲ ਵਿੱਚ ਉੱਗੇ) ॥

ਸ:—ਸਿਆਲੇ ਦੀ ਫਸਲ, ਹਾੜ੍ਹੀ ॥

ਰੱਬੀ ਉਲ ਅੱਵਲ, ਪੁ:—ਮੁਸਲਮਾਨਾਂ ਦਾ ਤੀਜਾ ਮਹੀਨਾ ॥

ਰੱਬੀ ਉਲ ਸਾਨੀ, ਪੁ:—ਮੁਸਲਮਾਨਾਂ ਦਾ ਚੌਥਾ ਮਹੀਨਾ ॥

ਰੰਬੀ, ਸ:—ਛੋਟਾ ਰੰਬਾ, ਖੁਰਪੀ, ਮੋਚੀਆਂ ਦਾ ਇੱਕ ਚਮੜਾ ਕੱਟਣ ਵਾਲਾ ਹਥਿਆਰ ॥

ਰੰਭਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਗਊ ਬਲਦ ਦਾ ਉੱਚੀ ਬੋਲਣਾ, ਅੜਾਉਣਾ ॥

ਰੰਭਾਟ; ਸ:—ਗਊ ਜਾਂ ਵੱਛੇ ਦੀ ਉੱਚੀ ਅਵਾਜ਼ ॥

ਰਮਕ, ਪੁ:—ਥੋੜੀ ਜੇਹੀ ਸ਼ੈ, ਰਤਾ ਕੁ ਅਸਰ, ਮੱਧਮ ਪੌਣ, ਸੈਨਤ ॥

ਰਮਕਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਪੌਣ ਦਾ ਹੌਲੀ ਹੌਲੀ ਵਗਣਾ ॥

ਰਮਕਾ, ਪੁ:—'ਰਮਕ' ਵੇਖੋ, ਅੱਖ ਮਾਰਨੀ, ਸੈਨਤ ॥

ਰਮਜ਼, ਸ:—ਸੈਨਤ, ਇਸ਼ਾਰਾ, ਸਮਝੌਤੀ, ਭੇਤ ਦੀ ਗੱਲ। ਨਾਲੇ 'ਰਨਜ਼' ਵੇਖੋ ॥

ਰਮਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਫਿਰਨਾ, ਘੁੰਮਣਾ, ਚੱਕਰ ਲਾਉਣਾ, ਟਿਕਣਾ ॥

ਰਮਤਾ, ਵਿ:—ਥਾਂ ਥਾਂ ਫਿਰਨਵਾਲਾ (ਸਾਧੂ) ॥

ਰਮਦਾਸ, ਪੁ:—ਇਕ ਮਸ਼ਹੂਰ ਚਮਿਆਰ ਭਗਤ ॥

ਰਮਦਾਸਣੀ, ਸ: }
ਰਮਦਾਸੀ (ਸੀਆ), ਪੁ: } ਰਮਦਾਸ ਦਾ (ਦੀ) ਚੇਲਾ (ਲੀ), ਚਮਿਆਰ (ਰੀ) ॥

ਰਮਲ, ਪੁ:—ਪਰਾਲਬਧ ਦੱਸਣ ਦਾ ਇੱਕ ਢੰਗ, ਨਜੂਮ ॥

ਰਮਲੀ }
ਰਮਲੀਆ } ਪੁ:—ਜੋ ਪਰਾਲਬਧ ਦੱਸੇ, ਨਜੂਮੀ ॥

ਰਮਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਵਰਤਣਾ, ਕੰਮ ਲੈਣਾ, ਧੂੰਣ ਤਪਾਉਣਾ ॥

ਰਮਾਇਣ, ਸ:—ਰਾਮ ਚੰਦ੍ਰ ਜੀ ਦੀ ਕਥਾ ਵਾਲੀ ਮਸ਼ਹੂਰ ਪੁਸਤਕ (ਕਵਿਤਾ ਵਿੱਚ) ॥

ਰੱਯਤ, ਸ:—'ਰਈਅਤ' ਵੇਖੋ ॥

ਰਲਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਮਿਲਣਾ, ਜੁੜਨਾ, ਇੱਕਾ ਕਰਨਾ, ਸੰਗਤ ਕਰਨੀ ॥

ਰਲਮਾਣੀ }
ਰਲਮਿਲ } ਸ:—ਜੋੜ, ਮੇਲ, ਇਕੱਠ ॥

ਰਲਾ }
ਰਲਾਉ } ਪੁ:—ਮੇਲ, ਖੋਟ, ਝੂਠ ਦਾ ਮੇਲ, ਬਣਾਉਟ ।

ਰਲਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਮਿਲਾਉਣਾ, ਜੋੜਨਾ, ਇਕੱਠੇ ਕਰਨਾ, ਮੁੜ ਆਪਣੀ ਜਾਤ ਵਿਚ ਵਾੜਨਾ (ਛੇਕੇ ਹੋਏ ਨੂੰ) ।

ਰਲਾਊ, ਪੁ:—ਨਾਲ ਰਲਿਆ ਹੋਯਾ, ਦੂਸਰਾਂ ਦਾ ਮੇਲੀ ॥

ਰਲਿਆ, ਵਿ:—ਜੋ ਕੁਝ ਆਪਣੇ ਭਾਗਾਂ ਵਿੱਚ ਹੈ ਸੋ ਜ਼ਰੂਰ ਮਿਲੇਗਾ (ਹੋਵੇਗਾ ਰਲਿਆ, ਆਵੇਗਾ ਚਲਿਆ) ॥

ਰਵੈਨਾ, ਵਿ:—'ਰਵਾਨਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਰਵੱਯਾ, ਪੁ:—ਚਾਲ, ਦਸਤੂਰ, ਢੰਗ, ਸੁਭਾਉ, ਰਾਹ ॥

ਰਵਾ, ਪੁ:—ਚਮਕਦਾਰ ਕਰੜੀ ਚੀਜ਼ ਦਾ ਨਿੱਕਾ ਜੇਹਾ ਟੋਟਾ, ਨਸਲ (ਪਸ਼ੂ ਦੀ), ਇਕ ਤਰਾਂ ਦਾ ਬਰੀਕ ਆਟਾ, ਸੂਜੀ, ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਪਤਲਾ ਰੇਸ਼ਮੀ ਕਪੜਾ ॥

ਵਿ:—ਠੀਕ, ਖਰਾ ਮੁਨਾਸਬ ॥

ਰਵਾਦਾਰ, ਵਿ:—ਮੰਨਣ ਵਾਲਾ, ਜੋ ਕਿਸੇ ਗੱਲ ਨੂੰ ਰਵਾ ਸਮਝੇ ॥

ਰਵਾ ਰਵੀ, ਕ੍ਰਿ:, ਵਿ:—ਲਗਾਤਾਰ, ਅਟਕਣ ਬਾਝੋਂ ॥

ਰਵੇਦਾਰ, ਵਿ:—ਖਰਵੀ ਚਮਕਦਾਰ ਪਿੱਠ ਵਾਲਾ (ਲੀ) ॥ (ਮਿਸਰੀ ਆਦਿਕ) ॥

ਰਵਾਂ, ਵਿ:—ਜੋ ਚਲਦਾ ਹੋਵੇ, ਜਾਰੀ (ਕੰਮ, ਨਦੀ ਆਦਿਕ)॥
ਕ੍ਰਿ:, ਵਿ:—ਲਗਾਤਾਰ, ਸਮਝਣ ਤੋਂ ਬਿਨਾ ਛੇਤੀ ਛੇਤੀ (ਪੜ੍ਹਨਾ) ॥

ਰਵਾਨਗੀ, ਸ:—ਟੁਰ ਜਾਣ ਦਾ ਕੰਮ ਜਾਂ ਹਾਲਤ, ਤੁਰਨਾ ॥

ਰਵਾਨਾ, ਵਿ:—ਜੋ ਟੁਰੇ ਜਾਂ ਭੇਜਿਆ ਜਾਏ, ਵਿਦਿਆ, (ਹੋਣਾ, ਕਰਨਾ) ॥

ਰਵਾਲ, ਸ:—ਬਰੀਕ ਮੀਂਹ, ਫੁਹਾਰ, ਘੋੜੇ ਦੀ ਇਕ ਚਾਲ ॥

ਰਵਾਲੀ, ਪੁ:—ਗਹਿਣਿਆਂ ਵਿਚ ਲਾਉਣ ਵਾਲੇ ਸੋਨੇ ਦੇ ਕਿਣਕੇ ॥

ਰਵਿ, ਰਵੀ, ਪੁ:—ਸੂਰਜ (ਰਵਿ ਵਾਰ = ਐਤ ਵਾਰ)॥

ਰਵਿ ਰਹਿਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਸਮਾਉਣਾ, ਮੇਲ੍ਹਣਾ ॥

ਰਵਿੰਦ, ਪੁ: ਦਸਤੂਰ, ਤਰੀਕਾ, ਢੰਗ, ਆਦਤ ॥

ਰੜ, ਸ:—ਰੜਾ ਥਾਂ, ਮਦਾਨ, ਪੱਧਰੀ ਧਰਤੀ ॥

ਰੜ੍ਹਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਚੰਗੀ ਤਰਾਂ ਪੱਕਣਾ (ਰੋਟੀ), ਜੁੱਸੇ ਵਿਚ ਆਉਣਾ, ਪੂਰਾ ਕਾਰੀਗਰ ਹੋ ਜਾਣਾ ॥

ਰੜ੍ਹਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਰੜ੍ਹਨ ਦੇਣਾ, ਖੂਬ ਪਕਾਉਣਾ ॥

ਰੜ੍ਹਾਈ, ਸ:—ਰੜ੍ਹਾਉਣ ਦੀ ਮਜੂਰੀ ॥

ਰੜਕ, ਸ:—ਪੀੜ, ਚੋਭ, (ਅੱਖਾਂ ਦੀ), ਔਖ, ਰੋਕ, ਖਿਆਲ, ਸੰਸਾ, ਮਨ ਦਾ ਗੁਬਾਰ (ਧੋਣੀ) ॥

ਰੜਕ ਭੜਕ, ਸ:—ਦੁਖ, ਔਖ, ਸੰਸਾ, ਵੈਰ ॥

ਰੜਕਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਚੁੱਭਣਾ, ਦੁਖ ਦੇਣਾ, ਜਲਣਾ ॥

ਰੜਕਾ, ਪੁ:—ਮੋਟੀ ਬੁਹਾਰੀ, ਝਾੜੂ, ਝਗੜਾ ॥

ਰੜਕਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਦੁਖਦਾਈ ਗੱਲ ਛੇੜੇ ਕਰਾਉਣੀ, ਕਪੜੇ ਉੱਤੇ ਹੱਥ ਫੇਰ ਕੇ ਵੇਖਣ ਕਿ ਰੜਕੇ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ॥

ਰੜਾ, ਵਿ:, ਪੁ:—ਸਾਫ, ਪੱਧਰਾ, ਇੱਕੋ ਜੇਹਾ ਮਦਾਨ ॥

ਰਾ, ਪੁ:—'ਰਾਇ' ਦੇਖੋ, ਗੱਲਾਂ ਕਰਨ ਵਾਲਾ (ਤੋਤਾ), ਮੋਟੇ ਦਾਣੇ ਵਾਲਾ (ਜੌਂ), 'ਰੌ' ਦੇਖੋ ॥

ਰਾਉ, ਪੁ:—ਰਾਜੇ ਦਾ ਵੱਡਾ ਪੁਤ੍ਰ, ਟਿੱਕਾ, ਭੱਟ, ਰਾਜ ਪੂਤ ਸਰਦਾਰ, 'ਰਾਇ' ਦੇਖੋ ॥

ਰਾਉਟੀ, ਸ:—ਨੋਕਦਾਰ ਛੱਤ, ਇਕ ਤਰਾਂ ਦਾ ਤੰਬੂ ॥

ਰਾਉਣ, ਪੁ:—ਲੰਕਾ ਦਾ ਰਾਜਾ (ਰਾਵਣ) ਜਿਸ ਨਾਲ ਰਾਮ ਚੰਦ੍ਰ ਜੀ ਦੀ ਲੜਾਈ ਹੋਈ ਸੀ, ਜ਼ਾਲਮ, ਜ਼ੋਰਾਵਰ ॥

ਰਾਉਤ
ਰਾਊਂਤ } ਪੁ:—ਇੱਕ ਜ਼ਾਤ ॥

ਰਾਉਲ, ਪੁ:—'ਰੌਲ' ਵੇਖੋ ॥

ਰਾਉੜਾ, ਪੁ:—ਪਸਤੋ ਬੋਲਣ ਵਾਲਾ ਰਹੇਲਾ (ਨਿੰਦਾ ਵਾਚਕ) ॥

ਰਾਇ, ਪੁ:—ਰੈ, ਰਾਜੇ ਦਾ ਵੱਡਾ ਪੁਤ੍ਰ, ਟਿੱਕਾ, ਕੁੱਵਰ, ਰਜਪੂਤ ਸਰਦਾਰ, ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦਾ ਤੋਤਾ, ਇੱਕ ਸਰਕਾਰੀ ਖ਼ਤਾਬ ॥

ਰਾਇ ਸਾਹਿਬ, ਪੁ:
ਰਾਇ ਬਹਾਦਰ, ਪੁ: } ਹਿੰਦੂਆਂ ਦੇ ਸਰਕਾਰੀ ਖ਼ਤਾਬ ॥

ਰਾਇਸੀ, ਸ:—ਰਾਜੇ ਦਾ ਵੰਸ, ਸਰਕਾਰ, ਜਲੌ, ਸਾਨ ॥

ਰਾਇਤਾ, ਪੁ:—ਭਾਜੀ ਉਬਾਲ ਕੇ ਦਹੀਂ ਦੇ ਮਠੇ ਵਿਚ ਪਾਈ ਹੋਈ ॥

ਰਾਇਬੇਲ, ਸ:—ਚੰਬੇਲੀ ਦੀ ਕਿਸਮ ਦਾ ਇੱਕ ਬੂਟਾ ਅਤੇ ਫੁੱਲ ॥

ਰਾਈ, ਸ:—ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦੀ ਸਰ੍ਹੋਂ (ਇਹ ਦੇ ਬੀਜ ਮਸਾਲੇ ਵਿਚ ਪੈਂਦੇ ਹਨ) ॥

ਰਾਈਂ, ਪੁ:—'ਅਰਾਈਂ' ਵੇਖੋ ॥

ਰਾਈਓਂ ਰੇਤ, ਪੁ:—ਸਭ ਤੋਂ ਛੋਟਾ ਹਿੱਸਾ ॥
ਕ੍ਰਿ:, ਵਿ:—ਬਿਲਕੁਲ ॥

ਰਾਸ, ਸ:—ਧਨ, ਜਾਇਦਾਦ, ਮਾਲ, ਬੁਪਾਰ ਵਿੱਚ ਲਾਇਆ ਹੋਇਆ ਰੁਪਯਾ, ਕਾਨ੍ਹ ਗੋਪੀਆਂ ਦਾ ਨਾਚ (ਪਾਉਣੀ), ਅਕਾਸ਼ ਦੇ ਬਾਰਾਂ ਬੁਰਜਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕੋਈ ॥
ਵਿ:—ਠੀਕ (ਆਉਣਾ) ॥

ਰਾਸ ਧਾਰੀ
ਰਾਸ ਧਾਰੀਆ } ਪੁ:—ਰਾਸ ਪਾਉਣ ਵਾਲਾ ॥

ਰਾਸ ਮਿਲਣੀ, ਸ:—ਇੱਕੋ ਰਾਸ ਹੋਣੀ (ਦੋ ਜਣਿਆਂ ਦੀ) ॥

ਰਾਸ ਲੀਲਾ, ਸ:—ਕਾਹਨ ਗੋਪੀਆਂ ਦੇ ਨਾਚ ਦਾ ਨਾਟਕ ॥

ਰਾਸਿ, ਸ:—ਗਿਣਤੀ ਦੱਸਣ ਵਾਲਾ ਅੱਖਰ, ਅੰਕ ॥

ਰਾਸੀ, ਵਿ:—ਖੋਖਾ, ਵਿਚਲੇ ਮੇਲ ਦਾ (ਬਲਦ), ਕੁਝ ਹੌਛਾ ॥

ਰਾਹ, ਪੁ:—ਰਸਤਾ, ਸੜਕ, ਢੰਗ, ਤਰੀਕਾ, ਦਸਤੂਰ, ਚਾਲ, ਚੱਕੀ ਦੇ ਪੁੜ ਉੱਤੇ ਮਾਰੇ ਦੀ ਨੋਕ ਖੋਤਣ ਦਾ ਕੰਮ ॥

ਰਾਹ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਛੇਕ ਪਾ ਦੇਣਾ ॥

ਰਾਹ ਕਾਰ, ਵਿ:—ਚਲਾਕ, ਜੋ ਆਪਣਾ ਮਤਲਬ ਕੱਢੇ ॥

ਰਾਹ ਜਾਂਦੇ ਨਾਲ ਲੜਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਐਵੇਂ ਕਿਸੇ ਨਾਲ ਲੜਨਾ ॥

ਰਾਹ ਤੇ ਆਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਸੁਧਰਨਾ, ਠੀਕ ਰਾਹ ਲੱਭ ਲੈਣਾ ॥

ਰਾਹ ਦਾਰੀ, ਸ:—ਮਸੂਲ, ਸੜਕ ਦਾ ਭਾੜਾ ॥

ਰਾਹ ਦੀ ਗੱਲ, ਸ:—ਜੋ ਗੱਲ ਠੀਕ ਅਤੇ ਮੁਨਾਸਬ ਹੈ ॥

ਰਾਹ ਦੇਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਪਰੇ ਹਟਕੇ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਲੰਘਣ ਦੇਣਾ ॥

ਰਾਹ ਪੈਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਰਾਹ ਉੱਤੇ ਚਲਣਾ ॥

ਰਾਹ ਮਾਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਰਾਹ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਲੁੱਟਣਾ ॥

ਰਾਹ ਰਾਹ ਨਾਲ, ਕ੍ਰਿ:, ਵਿ:—ਠੀਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ॥

ਰਾਹ ਰਾਬਤਾ, ਪੁ:—ਮੇਲ ਗੇਲ, ਇੱਕ ਦੂਏ ਨੂੰ ਚਿੱਠੀ ਪਤ੍ਰ ਲਿਖਣ ਦੀ ਸਾਂਝ ॥

ਰਾਹ ਰੀਤ, ਸ:—ਦਸਤੂਰ, ਦੇਸ ਦੀ ਚਾਲ ॥

ਰਾਹ ਲੈਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਸਲਾਹ ਪੁੱਛਣੀ ਜਾਂ ਮੰਨ ਲੈਣੀ ॥

ਰਾਹ ਵੇਖਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਉਡੀਕਣਾ, ਆਉਣ ਦੀ ਆਸ ਰੱਖਣਾ ॥

ਰਾਹੋਂ ਕੁਰਾਹ ਹੋਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਅਸਲ ਰਾਹ ਤੋਂ ਭੁੱਲ ਕੇ ਹੋਰ ਪਾਸੇ ਜਾਣਾ ॥

ਰਾਹਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਲੋਹੇ ਦੀ ਨੋਕ ਮਾਰ ਮਾਰ ਕੇ ਚੱਕੀ ਦਾ ਪੁੜ ਖੁਰਦਰਾ ਕਰਨਾ ॥

ਰਾਹਰ, ਸ:—ਕਸੁੰਭੇ ਦੇ ਰੰਗ ਦੀ ਰਹਿੰਦ ਖੂੰਧ ॥

ਰਾਹੜਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਰੋਟੀ ਨੂੰ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪਕਾਉਣਾ, ਪੂਰੀ ਸਿੱਖਿਆ ਦੇਣੀ, ਪੱਕਾ ਕਰਨਾ, ਉਕਸਾਉਣਾ, ਗੁੱਸਾ ਚਾੜ੍ਹਨਾ ॥

ਰਾਹਾ, ਪੁ:—ਚੱਕੀ ਰਾਹਣ ਵਾਲਾ, ਲੋਹੇ ਦਾ ਨੋਕਦਾਰ ਹਥਿਆਰ ਜਿਸ ਨਾਲ ਚੱਕੀ ਰਾਹੀਦੇ ਹਨ ॥

ਰਾਹੀ, ਪੁ:—ਰਾਹ ਪਿਆ ਹੋਇਆ, ਮੁਸਾਫਰ, ਪਾਂਧੀ ॥

ਰਾਹੀਂ, ਅ:—ਰਾਹ ਉੱਤੋਂ, ਵਸੀਲੇ, ਮਾਰਫ਼ਤ ॥

ਰਾਕਸ, ਪੁ:—ਬੁਰੀ ਰੂਹ, ਦੇਉ, ਜਿੰਨ, ਦੈਂਤ, ਨਿਰਦਈ ਮਨੁੱਖ ॥

ਰਾਕਸਣੀ, ਸ:—ਰਾਕਸ ਦੀ ਤੀਵੀਂ, ਦੈਂਤਣੀ, ਨਿਰਦਈ ਤ੍ਰੀਮਤ ॥

ਰਾਕਸੀ, ਵਿ:—ਰਾਕਸ ਦਾ, ਰਾਕਸ ਵਰਗਾ, ਬੇਰਹਮੀ ਵਾਲਾ ॥

ਰਾਖ, ਸ:—ਸੁਆਹ, ਖੇਹ (ਹੋਣਾ) ॥

ਰਾਖਸ
ਰਾਖਸਣੀ
ਰਾਖਸੀ } 'ਰਾਕਸ, ਆਦਿਕ ਵੇਖੋ ॥

ਰਾਖਸੀ, ਸ:—ਘੋੜੇ ਕੁੱਤੇ ਜਾਂ ਸ਼ੇਰ ਦਾ ਉਹ ਦੰਦ ਜਿਹੜਾ ਉਤਲੇ ਮਸੂੜੇ ਵਿੱਚ ਸਾਮ੍ਹਣੇ ਦੇ ਪਾਸ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਰਾਖਮਾਂ
ਰਾਖਵਾਂ } ਵਿ:—ਰੱਖਣ ਜੋਗਾ, ਜਿਸ ਤੋਂ ਕੰਮ ਨਾਂ ਲਿਆ ਜਾਵੇ ॥

ਰਾਖਾ, ਪੁ:—ਰਾਖੀ ਕਰਨ ਵਾਲਾ, ਰੱਖਕ, ਚੌਕੀਦਾਰ ॥

ਰਾਖੀ, ਸ:—ਬਚਾਉ, ਪਹਿਰਾ, ਦੇਖ ਭਾਲ, ਪਹਿਰਾ ਦੇਣ ਦੀ ਮਜੂਰੀ ॥

ਰਾਗ, ਪੁ:—ਗੀਤ, ਸੁਰ, ਗਾਉਣ ਦਾ ਢੰਗ, ਧੂਮ, ਮੋਹ ॥

ਰਾਗ ਸਾਗਰ, ਪੁ:—ਜੋ ਕਈ ਤਰਾਂ ਦੇ ਰਾਗ ਗਾਉਂ ਸੱਕੇ ॥

ਰਾਗ ਧਾਰਣ, ਸ: }
ਰਾਗ ਧਾਰੀ, ਪੁ: } ਜੋ ਰਾਗ ਜਾਂ ਗੀਤ ਗਾਵੇ ॥

ਰਾਗ ਨਾਚ, ਪੁ:—ਗਾਉਣਾ ਅਤੇ ਨਚਣਾ, ਜਲਸਾ, ਮੌਜ, ਉਤਸਵ ॥

ਰਾਗ ਮਾਲਾ, ਸ:—ਰਾਗ ਦੀ ਪੋਥੀ, ਆਦਿ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਦੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਜੋ ਰਾਗਾਂ ਦੇ ਨਾਵਾਂ ਦੀ ਬਾਣੀ ਹੈ ॥

ਰਾਗ ਰੰਗ, ਪੁ:—ਗਾਉਣਾ ਵਜਾਉਣਾ, ਉਤਸਵ, ਜਲਸਾ, ਖੁਸ਼ੀ, ਹਾਲਤ, ਢੰਗ ॥

ਰਾਂਗ, ਸ:—ਕਲੀ ਦੀ ਧਾਤ ਜਿਸ ਦਾ ਟਾਂਕਾ ਲਾਉਂਦੇ ਹਨ ॥

ਰਾਗਣ, ਸ:—ਬਹੁਤ ਰਾਗ ਗਾਉਣ ਵਾਲੀ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਰਾਗ ਆਵੇ ॥

ਰਾਗਣੀ }
ਰਾਗਨੀ } ਸ:—ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦੇ ਰਾਗ (ਜੋ ਤੀਹ ਹਨ) ॥

ਰਾਂਗਾ, ਸ:—'ਰਾਂਗ' ਵੇਖੋ ॥

ਰਾਗੀ, ਪੁ:—ਰਾਗ ਗਾਉਣ ਵਾਲਾ, ਗਵੱਯਾ ॥

ਰਾਂਗੁਲਾ, ਵਿ:—'ਰੰਗਲਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਰਾਚਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—'ਰਚ ਜਾਣਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਰਾਜ, ਪੁ:—ਰਾਜੇ ਦਾ ਅਲਾਕਾ, ਹਕੂਮਤ, ਸਰਕਾਰ, ਜ਼ਮਾਨਾ, ਘਰ ਉਸਾਰਨ ਵਾਲਾ ਕਾਰੀਗਰ, ਤੇਜ, ਪ੍ਰਤਾਪ ॥

ਰਾਜ ਅਸਥਾਨ, ਪੁ:—ਰਾਜੇ ਦੇ ਰਹਿਣ ਦੀ ਥਾਂ ॥

ਰਾਜ ਕੰਨਿਆਂ (ਕੰਨਯਾ) }
ਰਾਜ ਕੁਮਾਰੀ } ਸ:—ਰਾਜੇ ਦੀ ਧੀ ॥

ਰਾਜ ਕਾਜ, ਪੁ:—ਰਾਜ ਦੇ ਕੰਮ, ਸਰਕਾਰੀ ਮਾਮਲੇ ॥

ਰਾਜ ਕੁਮਾਰ, ਪੁ:—ਰਾਜੇ ਦਾ ਪੁਤ੍ਰ, ਸ਼ਜ਼ਾਦਾ ॥

ਰਾਜ ਗੱਦੀ, ਸ:—ਜਿਸ ਸਿੰਘਾਸਨ ਉੱਤੇ ਰਾਜਾ ਬੈਠਦਾ ਹੈ ॥

ਰਾਜ ਗਰਦੀ, ਸ:—ਰਾਜ ਦਾ ਕੰਮ ਵਿਗੜ ਜਾਣਾ ॥

ਰਾਜ ਜੋਗ, ਪੁ:—ਸੰਸਾਰ ਦੇ ਕੰਮ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਸੰਸਾਰ ਵਿੱਚ ਮੋਹ ਨਾਂ ਹੋਣਾ ਅਤੇ ਮਨ ਪਰਮੇਸਰ ਦੇ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਲੱਗਾ ਰਹਿਣਾ ॥

ਰਾਜ ਡੰਡ, ਪੁ:—ਸਰਕਾਰ ਵੱਲੋਂ ਜੋ ਮਸੂਲ ਲੱਗੇ ਜਾਂ ਸਜ਼ਾ ਮਿਲੇ ॥

ਰਾਜ ਤਿਲਕ, ਪੁ:—ਤਿਲਕ ਦੇਕੇ ਰਾਜਾ ਬਣਾਉਣ ਦੀ ਰੀਤ ॥

ਰਾਜ ਦਰਬਾਰ (ਦਰਵਾਰ) }
ਰਾਜ ਦੁਆਰ (ਦੁਆਰਾ) } ਪੁ:—ਰਾਜੇ ਦਾ ਮਹਿਲ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਮਿਲਣ ਦਾ ਕਮਰਾ ਬੀ ਹੋਵੇ ॥

ਰਾਜ ਦਰਬਾਰੀ
ਰਾਜ ਦਰਵਾਰੀ } ਪੁਃ—ਰਾਜੇ ਦੇ ਦਰਬਾਰ ਵਿੱਚ ਜਾਣ ਵਾਲਾ ॥

ਰਾਜ ਧਰਮ, ਪੁਃ—ਜੋ ਕੁਝ ਰਾਜੇ ਨੂੰ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ॥

ਰਾਜ ਧਾਨੀ, ਸਃ—ਜਿਸ ਨਗਰ ਵਿੱਚ ਰਾਜਾ ਰਹੇ ॥

ਰਾਜ ਨੀਤ, ਸਃ—ਜਿਸ ਵਿਦਯਾ ਵਿੱਚ ਰਾਜ ਕਰਨ ਦਾ ਢੰਗ ਦੱਸਿਆ ਹੋਵੇ, ਕਨੂਨ, ਰਾਜ ਦੇ ਨੇਮ ॥

ਰਾਜ ਪਤ
ਰਾਜ ਪਤੀ } ਪੁਃ—ਰਾਜ ਦਾ ਮਾਲਕ, ਰਾਜਾ ॥

ਰਾਜ ਪੁਤ੍ਰ, ਪੁਃ—ਰਾਜੇ ਦਾ ਪੁਤ੍ਰ, ਸ਼ਜ਼ਾਦਾ ॥

ਰਾਜ ਪੂਤ, ਪੁਃ—ਰਾਜ ਪੂਤਾਨੇ ਦਾ ਵਾਸੀ, ਇੱਕ ਸੂਰ ਬੀਰ ਕੌਮ ॥

ਰਾਜ ਪੂਤੀ, ਸਃ—ਰਾਜ ਪੂਤ ਹੋਣਾ, ਰਾਜ ਪੂਤ ਦਾ ਦਰਜਾ, ਬਹਾਦਰੀ ॥

ਰਾਜ ਬੰਸੀ
ਰਾਜ ਵੰਸੀ } ਵਿਃ—ਰਾਜੇ ਦੀ ਕੁਲ ਦਾ ॥

ਰਾਜ ਭਵਣ
ਰਾਜ ਮੰਦਰ } ਪੁਃ—ਰਾਜੇ ਦਾ ਘਰ, ਮਹਲ ॥

ਰਾਜ ਰਸਤਾ
ਰਾਜ ਰਾਹ } ਪੁਃ—ਵਡਾ ਰਸਤਾ, ਪਾਤਸ਼ਾਹੀ ਸੜਕ ॥

ਰਾਜ ਰਾਣੀ, ਸਃ—ਰਾਜੇ ਦੀ ਵੱਡੀ ਰਾਣੀ, ਪਟਰਾਣੀ ॥

ਰਾਜ ਰੋਗ, ਪੁਃ—ਜਿਸ ਰੋਗ ਦਾ ਇਲਾਜ ਨਾ ਹੋ ਸੱਕੇ ॥

ਰਾਜ ਰੌਲਾ, ਪੁਃ—'ਰਾਜ ਗਰਦੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਰਾਜ ਵਾੜਾ, ਪੁਃ—'ਰਜਵਾੜਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਰਾਜਸ
ਰਾਂਜਸ } ਪੁਃ—ਕਾਮ, ਇੰਦ੍ਰੀਆਂ ਦੇ ਸੁਖਾਂ ਦਾ ਰੋਗ, ਰਜੋ ਗੁਣ ਵਾਲਾ ॥

ਰਾਜਸ ਚਾਕੂ, ਪੁਃ—ਇਕ ਮਸ਼ਹੂਰ ਫ਼ੈਲਾਫ਼ ਦਾ ਵਿਲੈਤੀ ਚਾਕੂ ॥

ਰਾਜਸੀ, ਵਿਃ—ਰਾਜੇ ਦਾ, ਰਾਜਿਆਂ ਵਰਗਾ, ਰਾਜ ਦੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਦਾ ॥

ਰਾਜਗੀ, ਸਃ—ਰਾਜੇ ਜਾਂ ਪੈਂਚ ਦਾ ਕੰਮ ਜਾਂ ਗੁਣ, ਘਰ ਉਸਾਰਨ ਦਾ ਕੰਮ ॥

ਰਾਜਾ, ਪੁਃ—ਦੇਸ ਦਾ ਮਾਲਕ, ਪਾਤਸ਼ਾਹ, ਸਖੀ, ਨਾਈ ॥

ਰਾਜ਼ਿਕ, ਵਿਃ—ਰਿਜ਼ਕ ਦੇਣ ਵਾਲਾ, ਪਰਵਦਗਾਰ, ਰੱਬ ॥

ਰਾਜ਼ੀ, ਵਿਃ—ਚੰਗਾ ਭਲਾ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਰੋਗ ਨਹੀਂ, ਖੁਸ਼, ਸੁਖੀ ॥

ਰਾਜ਼ੀ ਖੁਸ਼ੀ
ਰਾਜ਼ੀ ਬਾਜ਼ੀ } ਵਿਃ—ਬਹੁਤ ਰਾਜ਼ੀ ॥ ਕ੍ਰਿਃ, ਵਿਃ—ਸੁਖ ਸਾਂਦ ਨਾਲ ॥

ਰਾਜ਼ੀ ਨਾਮਾ, ਪੁਃ—ਇਕ ਤਰਾਂ ਦਾ ਕਰਾਰ ਨਾਮਾ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਮੁਦਈ ਮੰਨ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਦੂਜੀ ਧਿਰ ਨੇ ਮੇਰੀ ਤਸੱਲੀ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਹੈ ਅਤੇ ਮੈਂ ਦਾਵਾ ਹਟਾਉਂਦਾ ਹਾਂ (ਹੋਣਾ, ਕਰਨਾ) ॥

ਰਾਜ਼ੀ ਰਾਜ਼ੀ, ਕ੍ਰਿਃ, ਵਿਃ—ਖੁਸ਼ੀ ਨਾਲ, ਆਪਣੀ ਮਰਜ਼ੀ ॥

ਰਾਜੂ ਬਾਜੂ, ਵਿ: ਕ੍ਰਿ:, ਵਿ:—'ਰਾਜ਼ੀ ਬਾਜ਼ੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਰਾਂਝਣ, ਰਾਂਝਣਾ, ਰਾਂਝਾ, ਪੁ:—ਪਿਆਰਾ, ਦੋਸਤ, ਹੀਰ ਦਾ ਆਸ਼ਕ, ਜੱਟਾਂ ਦਾ ਇਕ ਗੋਤ ॥

ਰਾਠ, ਪੁ: **ਰਾਠਣੀ,** ਸ: — ਜੱਟ, ਗੁੱਜਰ ॥ ਵਿ:—ਕਰੜਾ, ਨਿਰਦਈ ਮਨੁੱਖ ॥

ਰਾਠਾ ਦਾਰੀ, ਸ:—ਸ਼ਾਦੀ ਗ਼ਮੀ ਦੇ ਮੌਕੇ ਪੁਰ ਜੋ ਲਾਗ ਮਿਰਾਸੀਆਂ ਨੂੰ ਰਾਠ ਲੋਕ ਦੇਂਦੇ ਹਨ ॥

ਰਾਡ, ਸ:—ਰੰਡ, ਵਿਧਵਾ ॥

ਰਾਣ, ਪੁ:—ਪੱਟ, ਜਨੌਰ ਦੇ ਮਾਸ ਦਾ ਚੋਖਾ ਹਿੱਸਾ ਜਿੱਥ ਅਗ ਸਕੇ ॥

ਰਾਣਾ, ਪੁ:—ਰਾਜ ਪੁਤ੍ਰ ਰਾਜਾ, ਰਾਜ ਪੂਜ ਪਹਾੜੀ ਸਰਦਾਰ ॥

ਰਾਣੀ, ਸ:—ਰਾਜੇ ਦੀ ਵਹੁਟੀ, ਰਾਜ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਤ੍ਰੀਮਤ, ਨਾਇਕਾ ॥

ਰਾਤ, ਸ:—ਸੂਰਜ ਡੁੱਬਣ ਤੋਂ ਸੂਰਜ ਚੜ੍ਹਨ ਤਕ ਜੋ ਵੇਲਾ ਹੈ ॥

ਅੱਧੀ ਰਾਤ, ਸ:—ਜਿਸ ਵੇਲੇ ਰਾਤ ਦਾ ਅੱਧਾ ਹਿੱਸਾ ਬੀਤ ਜਾਵੇ ॥

ਪਹਿਲੀ ਰਾਤ, ਸ:—ਰਾਤ ਦਾ ਪਹਿਲਾ ਹਿੱਸਾ ॥

ਪਿਛਲੀ ਰਾਤ, ਸ:—ਰਾਤ ਦਾ ਪਿਛਲਾ ਹਿੱਸਾ ॥

ਰਾਤ ਬਰਾਤੇ, ਰਾਤ ਵਰਾਤੇ, ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—ਰਾਤ ਦੇ ਵੇਲੇ, ਰਾਤ ਦੇ ਹਨੇਰੇ ਵਿਚ ॥

ਰਾਤਬ, ਪੁ:—ਘੋੜੇ ਆਦਿਕ ਪਸ਼ੂਆਂ ਦੀ ਦਿਹਾੜੀ ਦੀ ਖੁਰਾਕ ॥

ਰਾਤੀ, ਰਾਤੀਂ, ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—ਰਾਤ ਦੇ ਵੇਲੇ, ਰਾਤ ਨੂੰ ॥

ਰਾਤੋ ਰਾਤ, ਰਾਤੋ ਰਾਤੀ (ਤੀਂ), ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—ਸਾਰੀ ਰਾਤ, ਇੱਕੋ ਰਾਤ ਵਿਚ ॥

ਰਾਧ, ਸ:—ਫੋੜੇ ਵਿਚੋਂ ਨਿਕਲਣ ਵਾਲੀ ਮੈਲ ॥

ਰਾਧਕਾ (ਕਾਂ), ਰਾਧਾ (ਧਾਂ), ਸ:—ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਜੀ ਦੀ ਪਟਰਾਣੀ ॥

ਰਾਧਾ ਨਗਰੀ, ਪੁ:—ਇਕ ਸ਼ਹਿਰ, ਉੱਥੋਂ ਦਾ ਬਣਿਆ ਹੋਇਆ ਇਕ ਤਰਾਂ ਦਾ ਕਪੜਾ ॥

ਰਾਬ, ਸ:—ਪਤਲਾ ਗੁੜ, ਸੀਰਾ, ਖੰਡ ਦੀ ਖਾਈ, ਕਰਾਲੂ ॥

ਰਾਬੜੀ, ਸ:—'ਰਬੜੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਰੱਬਾ, ਪੁ:—ਬਹੁਤੀ ਤੋਪਾਂ ਦਾ ਇੱਕੋ ਵਾਰ ਚੱਲਣਾ (ਮਾਰਨਾ) ॥

ਰਾਬੀਆ, ਪੁ:—ਰਾਬ ਬਨਾਉਣ ਵਾਲਾ ॥

ਰਾਮ, ਪੁ:—ਸਭ ਥਾਂ ਰਮਣ ਵਾਲਾ, ਪਰਮੇਸ਼ਰ, ਰਾਜਾ ਰਾਮ ਚੰਦ੍ਰ ॥

ਰਾਮ ਕਹਾਣੀ, ਸ:—ਲੰਮੀ ਕਥਾ, ਅਚਰਜ ਵਾਰਤਾ ॥

ਰਾਮ ਕਰੌਰੀ, ਸ:—ਜਿਸ ਕਰੌਰੀ ਦੇ ਵਿਚ ਕਸਾਹ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ॥

ਰਾਮ ਕਲੀ, ਸ:—ਇੱਕ ਰਾਗਣੀ ਦਾ ਨਾਉਂ ॥

ਰਾਮ ਗੜ੍ਹੀਆ, ਪੁ:—ਤਰਖਾਣ ਜਾਤ ਦਾ ਸਿੱਖ॥

ਰਾਮ ਚੰਦ
ਰਾਮ ਚੰਦ੍ਰ } ਪੁ:—ਬਿਸ਼ਨ ਜੀ ਦਾ ਸੱਤਵਾਂ ਅਉਤਾਰ॥

ਰਾਮ ਜੰਗਾ, ਪੁ:—ਬੰਦੂਕ॥

ਰਾਮ ਜਨੀ, ਸ:—ਕਸਬੀ, ਵੇਸਵਾ॥

ਰਾਮ ਤੁਰਈ
ਰਾਮ ਤੋਰੀ } ਸ:—ਇਕ ਤਰਾਂ ਦੀ ਵਡੀ ਤੋਰੀ॥

ਰਾਮ ਦਾਸ, ਪੁ:—ਸਿੱਖਾਂ ਦੇ ਚੌਥੇ ਗੁਰੂ ਸਾਹਿਬ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਅਮ੍ਰਿਤਸਰ ਸ਼ਹਿਰ ਵਸਾਇਆ॥

ਰਾਮ ਦਾਨਾ, ਪੁ:—ਇਕ ਬੂਟਾ, 'ਚੁਲਾਈ' ਵੇਖੋ॥

ਰਾਮ ਦੁਹਾਈ, ਸ:—ਰਾਮ ਦੇ ਨਾਉਂ ਦੀ ਦੁਹਾਈ॥

ਰਾਮ ਦੇਗ, ਸ:
ਰਾਮ ਦੇਗਾ, ਪੁ: } ਮਿੱਟੀ ਦੀ ਹਾਂਡੀ ਜਾਂ ਦੇਗਚਾ॥

ਰਾਮ ਨੌਮੀ, ਸ:—ਚੇਤ੍ਰ ਸੁਦੀ ਨੌਮੀ, ਰਾਮ ਚੰਦ੍ਰ ਜੀ ਦਾ ਜਨਮ ਦਿਨ॥

ਰਾਮ ਰਮਈਯਾ, ਪੁ:—ਰਾਮ ਰਾਮ ਕਹਿਣਾ, ਜ਼ਬਾਨੀ (ਹੋਣਾ)॥

ਰਾਮ ਰਾਮ, ਪੁ:—ਹਿੰਦੂਆਂ ਦੇ ਆਪੋ ਵਿਚ ਮਿਲਣ ਜਾਂ ਵਿਛੜਨ ਦੇ ਵੇਲੇ ਜੋ ਬਚਨ ਬੋਲਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ॥

ਰਾਮ ਰੌਲਾ, ਪੁ:—ਖੱਪ, ਬਖੇੜੇ ਦਾ ਰੌਲਾ॥

ਰਾਮ ਲੀਲਾ, ਸ:—ਦੁਸਹਿਰੇ ਦੇ ਦਿਨੀਂ ਵਿਚ ਰਾਮ ਚੰਦ੍ਰ ਜੀ ਦਾ ਨਾਟਕ, ਹਿੰਦੂਆਂ ਦਾ ਮਸ਼ਹੂਰ ਤਿਹਾਰ॥

ਰਾਮਾਇਣ
ਰਾਮਾਯਣ } ਸ:—ਕਵਿਤਾ ਦੇ ਜਿਸ ਪੁਸਤਕ ਵਿੱਚ ਰਾਮ ਚੰਦ੍ਰ ਜੀ ਦੀ ਕਥਾ ਹੈ, ਬਾਲਮੀਕ ਜਾਂ ਤੁਲਸੀ ਦਾਸ ਦੀ ਰਚਨਾ॥

ਰਾਮਾਨੰਦੀ, ਪੁ:—ਰਾਮਾਨੰਦ ਜੀ ਦਾ ਚੇਲਾ, ਵੈਸ਼ਨੋ॥

ਰਾਰ, ਸ:—ਝਗੜਾ, ਲੜਾਈ (ਕਰਨੀ, ਵਧਾਉਣੀ)॥

ਰਾਰਾ, ਪੁ:—'ਰ' ਅੱਖਰ ਦਾ ਨਾਉਂ॥

ਰਾਲ, ਸ:—ਚੀਹਲ ਦੇ ਰੁੱਖ ਦੀ ਗੋਂਦ, (ਜੋ ਬਲਦੀ ਹੈ)॥

ਰਾਵਨ (ਣਾ), ਪੁ:—'ਰਾਉਣ' ਵੇਖੋ॥

ਰਾੜ, ਸ:—ਝਗੜਾ, ਪਿੰਡੇ ਦੀ ਝਰੀਟ (ਲੱਗ ਜਾਣੀ)॥

ਰਾਹੁਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—'ਰਾਹੜਨਾ' ਵੇਖੋ॥

ਰਾੜ੍ਹਾ, ਪੁ:—ਇਕ ਪਹਾੜੀ ਰੁੱਖ ਦਾ ਫਲ ਜੋ ਦੁਆ ਦਾਰੂ ਵਰਤਦੇ ਹਨ॥

ਰਿਆ, ਪੁ:—ਤਰਫਦਾਰੀ, ਹੁਜਤ, ਜ਼ਿਦ॥

ਰਿਆਇਤ
ਰਿਐਤ } ਸ:—ਖਾਸ ਮੇਹਰਬਾਨੀ, ਲਿਹਾਜ਼, ਛੋਟ (ਹੋਣੀ, ਕਰਨੀ)॥

ਰਿਆਇਤ ਦੈਦਾ, ਪੁ:—ਜਿਸ (ਸੌਦੇ) ਵਿੱਚ ਮੁੱਲ ਘਟ ਜਾਏ॥

ਰਿਆਸਤ, ਸ:—ਰਾਜੇ ਦਾ ਅਲਾਕਾ, ਹਕੂਮਤ, ਸਰਦਾਰੀ ॥

ਰਿਸ, ਸ:—ਗੁੱਸਾ, ਕ੍ਰੋਧ, ਖਿਝ ॥

ਰਿਸਟ ਵਾਚ, ਸ:—ਵੀਣੀ ਉੱਤੇ ਬੰਨ੍ਹਣ ਵਾਲੀ ਘੜੀ ॥

ਰਿਸਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਰਤਾ ਰਤਾ ਚੋਣਾ ॥

ਰਿਸਬਤ
ਰਿਸ਼ਵਤ } ਸ:—'ਵੱਢੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਰਿਸ਼ਵਤ ਖੋਰ (ਰਾ), ਪੁ:
ਰਿਸ਼ਵਤ ਖੋਰੀ, ਸ: } ਵੱਢੀ ਲੈਣ ਵਾਲਾ (ਲੀ) ॥

ਰਿਸ਼ਵਤ ਖੋਰੀ, ਸ:-ਵੱਢੀ ਲੈਣ ਦਾ ਕੰਮ ॥

ਰਿਸਬਤੀ
ਰਿਸ਼ਵਤੀ } ਵਿ:—ਜੋ ਵੱਢੀ ਲਏ ॥

ਰਿਸਵਾ, ਵਿ:-ਖੱਜਲ, ਬਦਨਾਮ, ਬੇ ਇੱਜ਼ਤ (ਹੋਣਾ, ਕਰਨਾ) ॥

ਰਿਸਵਾਈ, ਸ:—ਬਦਨਾਮੀ, ਬੇ ਇੱਜ਼ਤੀ, ਖੁਆਰੀ ॥

ਰਿਸਾਉਣਾ
ਰਿਸੂਲ } 'ਰਸਾਉਣਾ' 'ਰਸੂਲ' ਵੇਖੋ ॥

ਰਿਹੜ, ਪੁ:
ਰਿਹੜਨਾ, ਕ੍ਰਿ:
ਰਿਹੜਵਾ, ਵਿ:
ਰਿਹੜਾ, ਸ:
ਰਿਹੜੀ, ਸ:
ਰਿਹੜ, ਪੁ: } 'ਰੇਹੜ' ਆਦਿਕ ਵੇਖੋ ॥

ਰਿਹਾਈ, ਸ:—ਕੈਦੋਂ ਛੁੱਟਣਾ, ਖੁੱਲ੍ਹ, ਛੁੱਟੀ, ਬਚਾਉ, ਅਰਾਮ ॥

ਰਿਹਾੜ, ਸ:—ਬਾਲਾਂ ਦਾ ਰੋਕ ਰਿਹਾੜਾ, ਝਰੇਟਾਂ ॥

ਰਿੱਕਸ, ਸ:—ਵੈਰ, ਖਾਰ, ਵਿਰੋਧ, ਮੁਕਸ, ਸਾੜਾ ॥

ਰਿੱਕਸ ਖੋਰ, ਪੁ:-'ਰਿੱਕਸੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਰਿੱਕਸੀ, ਵਿ:-ਜੋ ਵੈਰ ਜਾਂ ਖਾਰ ਕਰੇ, ਜੋ ਵੇਖ ਕੇ ਸੜੇ ॥

ਰਿੱਕਤ, ਸ:-ਮੁਸ਼ਕਲ, ਔਕੜ, ਦਿੱਕਤ (ਰਿੱਕਤਾਂ ਕਰਨਾ) ॥

ਰਿਕਾਬ
ਰਿਕਾਬੀ } 'ਰਕਾਬ' 'ਰਕਾਬੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਰਿਖ, ਪੁ:-ਗਿਆਨੀ, ਮਹਾਤਮਾ, ਧਰਮ ਸਾਸਤ੍ਰ ਬਣਾਉਣ ਵਾਲੇ ॥

ਰਿਖ ਤਰਪਣੀ, ਸ:-'ਰੱਖੜੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਰਿਖ ਪੰਚਮੀ, ਸ:-ਭਾਦ੍ਰੋਂ ਸੁਦੀ ਪੰਚਮੀ (ਵਰਤ ਦਾ ਦਿਨ) ॥

ਰਿਖ ਰਾਜ, ਪੁ:-ਵੱਡਾ ਰਿਖ ॥

ਰਿਖਸ (ਰਿੱਖਸ)
ਰਿਖਸੀ (ਰਿੱਖਸੀ) } 'ਰਿੱਕਸ' 'ਰਿੱਕਸੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਰਿਖੀ, ਪੁ:-'ਰਿਖ' ਵੇਖੋ ॥

ਰਿੰਗਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਮਹਿੰ ਜਾਂ ਝੋਟੇ ਦਾ ਅੜਾਉਣਾ। ਬਹੁਤ ਰੌਲਾ ਪਾਉਣਾ ॥

ਰਿਗ ਵੇਦ, ਪੁ:–ਹਿੰਦੂਆਂ ਦੇ ਚਹੁੰਆਂ ਵੇਦਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਪਹਿਲਾ ॥

ਰਿੰਗਾ, ਪੁ:–ਝੂੰਗਾ, ਸੌਦੇ ਮਗਰੋਂ ਥੋੜੀ ਸ਼ੈ ਮੁਫ਼ਤ ਲਈ ਹੋਈ, ਇੱਕ ਦੂਆ ॥

ਰਿਚ, ਰਿਚਾ, ਸ:—ਰਿਗ ਵੇਦ ਦਾ ਕੋਈ ਮੰਤ੍ਰ ॥

ਰਿੱਚ, ਸ:–ਸਿੱਕੇ ਨਾਲ ਭਰੀ ਹੋਈ ਟੁੱਟੀ ਕੌਡੀ, ਗੋਲ ਠੀਕਰੀ ॥

ਰਿੱਛ, ਪੁ:, **ਰਿੱਛਣੀ,** ਸ: ਮਸ਼ਹੂਰ ਜੱਤ ਵਾਲਾ ਜੰਗਲੀ ਜਨੌਰ, ਭਾਲੂ ॥

ਰਿਜ਼ਕ, ਪੁ:—ਅੰਨ, ਭੋਜਨ, ਖ਼ੁਰਾਕ, ਪਰਮੇਸਰ ਦੀ ਬਖਸ਼ੀ ਹੋਈ ਰੋਜ਼ੀ ॥

ਰਿਜ ਭੁਜ, ਪੁ:—ਸਿੱਧੀਆਂ ਲਕੀਰਾਂ ਵਾਲੀ ਸ਼ਕਲ ॥

ਰਿਜਮ, ਪੁ:—ਬਹੁਤ ਥੋੜੀ ਸ਼ੈ, ਰੁਆਲ, ਰਤਾਕੁ, ਥੋੜਾ ਚਿਰ ॥

ਰਿਜ਼ਾ, ਸ:–'ਰਜ਼ਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਰਿੱਝਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਉੱਬਲਣਾ, ਅੱਗ ਉੱਤੇ ਪੱਕਣਾ, ਵਿੱਚੇ ਵਿੱਚ ਸੜਨਾ, ਦਿਲ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਕੁੜ੍ਹਨਾ ॥

ਰਿਝਵੰਦਾ, ਪੁ:–ਰੀਝਣ ਵਾਲਾ, ਕਿਸੇ ਖ਼ਾਸ ਚੀਜ਼ ਤੇ ਜੋ ਰੀਝੇ ॥

ਰਿਝਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:–ਖੁਸ਼ ਕਰਨਾ, ਮਨ ਪਰਸੰਨ ਕਰਨਾ ॥

ਰਿਣੀ, ਵਿ:—ਕਰਜ਼ਾਈ, ਦੇਣਦਾਰ ॥

ਰਿਣੀ ਚਿਣੀ, ਰਿਣੀ ਛਿਣੀ, ਸ:—ਨਿੱਕ ਸੁੱਕ, ਛੋਟੀ ਮੋਟੀ ਚੀਜ਼ ॥

ਰਿਤ, ਸ:—ਛਿੰਟੀ ਹੋਣਾ, ਕੱਪੜੇ ਆਉਣੇ ॥

ਰਿਤ ਮਾਨ, ਰਿਤ ਵੰਤੀ, ਵਿ:—ਛਿੰਟੀ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਕਪੜੇ ਆਏ ਹੋਣ ॥

ਰਿਤਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਰੇਤੀ ਫੇਰੀ ਜਾਣੀ, ਹਟਣਾ ॥

ਰਿਤਵਾਉਣਾ, ਰਿਤਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਰੇਤੀ ਫਿਰਾਉਣਾ ॥

ਰਿਤਵਾਈ, ਰਿਤਾਈ, ਸ:—ਰੇਤੀ ਫੇਰਨ ਦਾ ਕੰਮ ਜਾਂ ਮਜੂਰੀ ॥

ਰਿੰਦ; ਪੁ:—ਲੁੱਚਾ, ਬਦਮਾਸ਼, ਛੜੰਬੀ, ਕਾਫ਼ਰ ॥

ਰਿਦਾ, ਪੁ:—ਹਿਰਦਾ, ਮਨ, ਦਿਲ ॥

ਰਿੱਧ, ਸ:—ਦੌਲਤ, ਪਦਾਰਥ, ਮਾਲ, ਵੱਧਾ ॥

ਰਿੱਧਾ, ਵਿ:—ਰਿੰਨ੍ਹਿਆ ਹੋਇਆ, ਪਕਾਇਆ ਹੋਇਆ ॥

ਰਿੱਧਾ ਪੱਕਾ, ਪੁ:—ਖਾਣ ਵਾਸਤੇ ਜੋ ਭੋਜਨ ਪਕ ਗਿਆ ਹੈ ॥

ਰਿਨ, ਪੁ:—ਹੁਦਾਰ, ਕਰਜ਼, ਦੇਣਾ, ਰਤਾ ਕੁ ਸ਼ੈ ॥

ਰਿੰਨ੍ਹਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਉਬਾਲਣਾ, ਅੱਗ ਉੱਤੇ ਪਕਾਉਣਾ ॥

ਰਿਨ੍ਹਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:–ਰਿੰਨ੍ਹਣ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਾਉਣਾ ॥

ਰਿਪ }
ਰਿਪੁ } ਪੁ:— ਵੈਰੀ, ਦੁਸ਼ਮਣ, ਵਿਰੋਧੀ ॥

ਰਿੱਪ, ਸ:—ਸਿੱਕੇ ਨਾਲ ਭਰੀ ਹੋਈ ਭੁੱਨੀ ਕੌਡੀ ॥

ਰਿਬਾਸ, ਪੁ:—ਰੇਉਂਦ ਚੀਨੀ ਦੀਆਂ ਡੰਡੀਆਂ ॥

ਰਿਬੜੀ, ਸ:—ਨਿੱਕਾ ਜੇਹਾ ਖਰਬੂਜਾ, ਪਿੱਡੀ ॥

ਰਿਮ, ਪੁ:—ਕਾਗਤ ਦੇ ਵੀਹ ਦਸਤੇ ॥

ਰਿਮਝਿਮ, ਸ:—ਚਮਕ, ਸ਼ੋਭਾ, ਸੁਹੱਪਣ (ਲਾਉਣੀ) ॥

ਰਿਵਾਜ, ਪੁ:—ਵਰਤਾਰਾ, ਦਸਤੂਰ, ਚਾਲ, ਰੀਤ (ਪੈਣਾ) ॥

ਰਿਵਾਜ ਆਮ, ਪੁ:—ਜੋ ਦਸਤੂਰ ਆਮ ਲੋਕਾਂ ਵਿਚ ਚੱਲੇ ਹੋਣ ਅਤੇ ਸਰਕਾਰ ਬੀ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਨੂਨ ਦੇ ਮਤਲਬ ਕੱਢਣ ਵਿਚ ਵਰਤੇ ॥

ਰਿਵਾਜੀ, ਵਿ:—ਚੱਲਿਆ, ਹੋਇਆ, ਜੋ ਵਰਤਿਆ ਜਾਵੇ, ਸਧਾਰਨ ॥

ਰਿਵੀ, ਸ:—ਠੰਡੀ ਵਾਉ (ਵਗਣੀ, ਚਮਕਣੀ) ॥

ਰਿੜ੍ਹਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਸੌਖਾ ਡੋਲਣਾ, ਘੁੰਮਣਾ, ਖਿਸਕਦੇ ਚਲੇ ਜਾਣਾ, ਹੱਥਾਂ ਪੈਰਾਂ ਦੇ ਭਾਰ ਚਲਣਾ, ਘਸਰ ਕੇ ਤੁਰਨਾ (ਬਾਲਕ ਦਾ) ॥

ਰਿੜਕਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਦੁੱਧ ਦਹੀਂ ਆਦਿਕ ਵਿਚ ਮਧਾਣੀ ਫੇਰਨੀ, ਤਿਲਕਣੀ ਥਾਂ ਤੋਂ ਰਿੜ੍ਹ ਪੈਣਾ, ਬਿਅਰਥ ਫਿਰਨਾ ॥

ਰਿੜਕਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਰਿੜਕਣ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਾਉਣਾ, ਰੋੜ੍ਹਨਾ, ਫਿਰਾਉਣਾ ॥

ਰਿੜੀ, ਸ:—ਮਿਰਾਸੀ ਆਦਿਕ ਗਰੀਬਾਂ ਵਾਸਤੇ ਜੋ ਹਿੱਸਾ ਫਸਲ ਦੀ ਪੈਦਾਵਾਰੀ ਦਾ ਅਲੱਗ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ ॥

ਰੀਸ, ਸ:— ਬਰਾਬਰੀ, ਨਕਲ, ਦੂਏ ਵਰਗਾ ਕੰਮ (ਕਰਨਾ) ॥

ਰੀਸਾਲ, ਵਿ:—ਖੁਸ਼, ਮੌਜ ਵਿੱਚ, ਪਰਸੰਨ ॥

ਰੀਸੈਪਸ਼ਨ, ਸ:—ਆਗਤ ਭਾਗਤ ॥

ਰੀਸੈਪਸ਼ਨ ਕਮੇਟੀ, ਸ:—ਆਗਤ ਭਾਗਤ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਕਮੇਟੀ ॥

ਰੀਸੋ ਰੀਸ (ਸੀ), ਕ੍ਰਿ:, ਵਿ:—ਦੂਏ ਨੂੰ ਵੇਖਕੇ, ਨਕਲ ਕਰਕੇ ॥

ਰੀਂਗਣਾ }
ਰੀਂਘਣਾ } ਕ੍ਰਿ:—ਮੱਹਿੰ ਦਾ ਅੜਾਉਣਾ, ਰੋਵਣਾ, ਬੁਸਕਣਾ ॥

ਰੀਂਘਣ, ਪੁ: }
ਰੀਂਘਣ ਬਾ (ਵਾ), ਸ: } ਪਿੱਠ ਜਾਂ ਚੂਲੇ ਵਿੱਚ ਵਾਈ ਦੀ ਪੀੜ ॥

ਰੀਂਘਾ, ਪੁ:—ਕਿੱਲ, ਲੰਮ ਲੇਰ (ਪਾਉਣਾ, ਪੈਣਾ) ॥

ਰੀਜ਼ਰਵਡ, ਵਿ:—ਰੇਲ ਦੀ ਜੋ ਗੱਡੀ ਜਾਂ ਕੋਠਾ ਖ਼ਾਸ ਆਦਮੀਆਂ ਲਈ ਅੱਡ ਰਖਿਆ ਜਾਵੇ ॥

ਰੀਜ਼ਲਟ, ਪੁ:—ਫਲ ਜਾਂ ਨਤੀਜਾ (ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਇਮਤਿਹਾਨ ਦਾ) ॥

ਰੀਝ, ਸ:—ਇੱਛਿਆ, ਚਾਹ, ਖੁਸ਼ੀ ॥

ਰੀਝ ਪਚਾਉ, ਪੁ:—ਜੋ ਨਕਾਰੀ ਜੇਹੀ ਗੱਲ ਤੇ ਰੀਝੇ ਪਰ ਰਿਝਾਉਣ ਵਾਲੇ ਨੂੰ ਕੁਛ ਨਾਂ ਦੇਵੇ ॥

ਰੀਝਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਖੁਸ਼ ਹੋਣਾ, ਪਸੰਦ ਕਰਨਾ ॥

ਰੀਠੜਾ }
ਰੀਠਾ } ਪੁ:—'ਰੇਠਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਰੀਠੀ, ਸ:—ਰੀਵ, ਬੰਨ੍ਹੀ ਹੋਈ ਥਾਂ ॥

ਰੀਡਿੰਗ ਰੂਮ, ਪੁ:—ਅਖ਼ਬਾਰ ਆਦਿਕ ਪੜ੍ਹਨ ਦਾ ਕਮਰਾ ॥

ਰੀਂਡਾ, ਪੁ: }
ਰੀਂਡੀ, ਸ: } ਨਿੱਕਾ ਹਦਵਾਲਾ, ਛੋਟਾ ਬਾਲਕ ॥

ਰੀਣ, ਸ:—ਰਵਾਲ, ਬਰੀਕ ਧੇਹ, ਕਿਣਕਾ ॥

ਰੀਣੀ, ਸ:—ਵੇਲੇ ਬਖਾਉਣ ਲਈ ਜੋ ਨਿਕੀਆਂ ਨਿਕੀਆਂ ਲੱਕੜੀਆਂ ਉੱਪਰ ਰੱਖਦੇ ਹਨ ॥

ਰੀਤ }
ਰੀਤੀ } ਸ:—ਰਸਮ, ਰਿਵਾਜ, ਦਸਤੂਰ, ਚਾਲ, ਢੰਗ ॥

ਰੀਤਾਂ, ਸ:—(ਬਹੁ:)—ਬਾਲ ਜੰਮਣ ਤੋਂ ਦੋ ਕੁ ਮਹੀਨੇ ਪਹਿਲੇ ਹੋਣ ਵਾਲੀ ਰਸਮ (ਹੋਣੀਆਂ) ॥

ਰੀਫ਼ਾਰਮਰ, ਪੁ:—ਸੁਧਾਰਨ ਵਾਲਾ ॥

ਰੀਪੋਰਟ, ਸ:—'ਰਪੋਟ' ਵੇਖੋ ॥

ਰੀਪੋਰਟਰ, ਪੁ:—ਰਪੋਟ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ॥

ਰੀਲ, ਸ:—ਗੋਟ ਉੱਤੇ ਲਪੇਟਿਆ ਹੋਇਆ ਧਾਗਾ ॥

ਰੀੜ੍ਹਾ, ਪੁ:—ਨਵਰਨੀ ਦੇ ਗਲ ਦਾ ਇੱਕ ਤਵੀਤ ॥

ਰੀਵੀਊ, ਪੁ:—ਦੇਖ ਭਾਲ, ਪਰਖ, ਕਿਤਾਬ ਦੀ ਬਾਬਤ ਰਾਇ ॥

ਰੁਆਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਰੋਣ ਲੈਣਾ, ਐਸੀ ਗੱਲ ਕਰਨੀ ਕਿ ਦੂਜਾ ਰੋ ਪਏ ॥

ਰੁਆਦਲ }
ਰੁਆਦੁਲ } ਵਿ:—ਜਿਸ ਨੂੰ ਰੋਣ ਦੀ ਵਾਦੀ ਹੈ ॥

ਰੁਆਲ, ਪੁ: }
ਰੁਆਲਾ, ਪੁ: } 'ਰਵਾਲ' 'ਰਵਾਲਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਰੁੱਸ ਜਾਣਾ }
ਰੁੱਸਣਾ } ਕ੍ਰਿ:—ਗੁੱਸੇ ਹੋ ਜਾਣਾ, ਖਿਝਣਾ ॥

ਰੁਸਤਮ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਮਸ਼ਹੂਰ ਭਲਵਾਨ, ਤਕੜਾ ਆਦਮੀ, ਡਾਢਾ ॥

ਰੁਸਵਾ, ਵਿ: }
ਰੁਸਵਾਈ, ਸ: } 'ਰਿਸਵਾ' 'ਰਿਸਵਾਈ' ਵੇਖੋ ॥

ਰੁਸਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਗੁੱਸੇ ਕਰਨਾ, ਖਿਝਾਉਣਾ ॥

ਰੁਹ, ਪੁ:—ਗੁੱਸਾ, ਕ੍ਰੋਧ, ਜੋਸ਼ (ਰਨ੍ਹਣਾ) ॥

ਰੁਹਬ; ਪੁ:—ਦਬਾਉ, ਅਸਰ, ਪ੍ਰਤਾਪ, ਦਬਦਬਾ ॥

ਰੁਹਲਾ, ਵਿ:—ਲੂਲ੍ਹਾ ਜੋ ਚੱਲ ਨਾ ਸੱਕੇ ਅਤੇ ਬੈਠਕੇ ਰੁੜ੍ਹੇ ॥

ਰੁਹੇਲ, ਸ:, ਪੁ:—ਵਹਿਣ, ਨਦੀ ਦਾ ਰਾਹ, ਮੀਂਹ ਦੇ ਪਾਣੀ ਦੀ ਨਾਲੀ, ਜੋ ਉਸ ਦਾ ਪਾਇਆ ਹੋਇਆ ਖਰਲ, ਨੀਲੋਫਰ ਦੀ ਜੜ੍ਹ ॥

ਰੁਹੇਂਲਾ, ਪੁ:—'ਰਹੇਲਾ' ਅਤੇ, 'ਖ਼ੈਬਰੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਰੁਖ਼, ਪੁ:—ਪਾਸਾ, ਮੂੰਹ, ਧਿਆਨ, ਝੁਕਾਉ, ਸਤਰੰਜ ਦੀ ਇੱਕ ਨਰਦ ।

ਰੁਕਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਅਟਕਣਾ, ਠਹਿਰਨਾ, ਝਕਣਾ, ਹਟਣਾ ॥

ਰੁਕਦੱਯਾ, ਪੁ:—ਰੋਕਣ ਵਾਲਾ ॥

ਰੁੱਕੜੇ, ਪੁ:—(ਬਹੁ:)—ਗੁਰਦੇ, ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦਾ ਕਬਾਬ ॥

ਰੁੱਕਾ, ਪੁ:—ਛੋਟੀ ਜੇਹੀ ਚਿੱਠੀ, ਲਿਖਤ ॥

ਰੁਕਾਉ, ਪੁ: / **ਰੁਕਾਉਟ,** ਸ: } ਰੋਕ, ਅਟਕਾਉ, ਠਹਿਰਾਉ ॥

ਰੁਕਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਹਟਵਾਉਣਾ, ਅਟਕਾਉਣਾ, ਮੁੜਵਾਉਣਾ ॥

ਰੁਕਾਈ, ਸ:—ਰੋਕ, ਅਟਕਾਉ, ਰੋਕਣ ਦੀ ਮਜੂਰੀ ॥

ਰੁਖ, ਪੁ:—'ਰੁਕ' ਵੇਖੋ ॥

ਰੁੱਖ, ਪੁ:—ਬਿਰਛ, ਵੱਡਾ ਬੂਟਾ, ਦਰਖ਼ਤ ॥

ਰੁਖ਼ਸਤ / **ਰੁਖ਼ਸਦ** } ਸ:—ਛੁੱਟੀ, ਜਾਣ ਦੀ ਆਗਿਆ, ਮੁੱਕਲ਼, ਵਿਦਾਇਗੀ (ਦੇਣੀ, ਲੈਣੀ)॥

ਵਿ:—ਜਿਸ ਨੂੰ ਚਲੋਂ ਜਾਣ ਦਾ ਹੁਕਮ ਮਿਲ ਜਾਏ (ਹੋਣਾ, ਕਰਨਾ) ॥

ਰੁਖ਼ਸਦਾਣਾ, ਪੁ:—ਵਿਦਿਆ ਹੋਣ ਦੇ ਵੇਲੇ ਜੋ ਕੁਝ ਪਰਾਹੁਣੇ ਦੀ ਭੇਟ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ ।

ਰੁੱਖੜਾ, ਪੁ:—'ਰੁੱਖ' ਵੇਖੋ ॥

ਰੁੱਖੜਾ / **ਰੁੱਖਾ** / **ਰੁੱਖੀ** } ਵਿ:—ਥੰਧੇ ਬਿਨਾ, ਜਿਸ ਰੋਟੀ ਨਾਲ ਸਲੂਣਾ ਨਹੀਂ, ਖੁਸ਼ਕ, ਫਿੱਕਾ, ਜਿਸ ਮਨੁੱਖ ਵਿਚ ਪ੍ਰੀਤ ਨਹੀਂ ॥

ਰੁਖਾਈ, ਸ:—ਰੁੱਖੇ ਹੋਣ ਦਾ ਗੁਣ, ਮਹੱਬਤ ਨਾਂ ਹੋਣੀ ॥

ਰੁਖਾਈ ਬਦਲਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਮੂੰਹ ਵੱਟਣਾ, ਰੁੱਸ ਜਾਣਾ ॥

ਰੁਖਾਸਣਾ, ਪੁ:—ਰੁੱਖਾ ਭੋਜਨ, ਚੰਗੀ ਖ਼ੁਰਾਕ ਦਾ ਨਾ ਮਿਲਣਾ ॥

ਰੁਖਾਣ, ਪੁ:—'ਜਾਮਣ' ਵਧੇ ॥

ਰੁੰਗਾ, ਪੁ:—ਰਿੰਗਾ, ਝੂੰਗਾ ॥

ਰੁੱਗ / **ਰੁੱਗੁ** } ਪੁ:, ਸ:—ਮੁੱਠ, ਦੋਵੇਂ ਮੁੱਠਾਂ, ਬੁੱਕ, ਮੁੱਠੀ ਚਾਪੀ ॥

ਰੁਚ, ਸ:-ਚਾਹ, ਇੱਛਿਆ, ਅਭਲਾਖਾ ।

ਰੁਚਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਪਚਣਾ, ਸੁਖਾਉਣਾ, ਮਰਜ਼ੀ ਮੂਜਿਬ ਹੋਣਾ ॥

ਰੁਜ਼ਗਾਰ, ਪੁ:—ਕੰਮਕਾਜ, ਨੌਕਰੀ, ਕਿਰਤ, ਅਜੀਉਕਾ (ਕਰਨਾ) ॥

ਰੁਜ਼ਗਾਰੀ, ਸ:—ਚਲਿਆ ਖੁਲਿਆ ਧਪਣਾ, ਟੋਰੇ, ਰਹਿੰਦ ਖੂੰਹਦ ॥

ਵਿ:—ਰੁਜ਼ਗਾਰ ਵਾਲਾ ॥

ਰੁਜੀਨਾ / **ਰੁਜੀਨੇ ਦਾਰ** } 'ਰੋਜੀਨਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਰੁੱਝਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਕੰਮ ਵਿੱਚ ਲੱਗਣਾ, ਵਰਤਣ ਵਿੱਚ ਆਉਣਾ ॥

ਰੁਝਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਕੰਮ ਵਿੱਚ ਲਾਉਣਾ, ਚਿੰਤਾ ਪਾਉਣੀ॥

ਰੁੱਠਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—'ਰੁੱਸਣਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਰੁੱਠੜਾ, ਰੁੱਠਾ, ਵਿ:—ਰੁੱਸਿਆ ਹੋਯਾ, ਗੁੱਸੇ, ਖ਼ਿੱਝਾ ॥

ਰੁਠਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—'ਰੁਸਾਉਣਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਰੁੱਡ, ਸ:—ਖੁੱਡ, ਧਰਤੀ ਦੇ ਅੰਦਰ ਜਨੌਰ ਦਾ ਘਰ ॥

ਰੁੰਡ, ਰੁੰਡ ਮੁੰਡ, ਪੁ:—ਟਹਿਣੀਆਂ ਪੱਤ੍ਰਾਂ ਬਿਨਾ (ਰੁੱਖ), ਸਿਰਮੁੰਨਾ (ਮਨੁੱਖ)॥

ਰੁਣਕਣਾ, ਰੁਣ ਰੁਣ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਛਣਛਣ ਕਰਨਾ, ਹੌਲੀ ਹੌਲੀ ਗਾਉਣਾ, ਝਿਣਝਿਣਾਉਣਾ ॥

ਰੁਤ, ਰੁੱਤ, ਰੁਤੜੀ, ਸ:—ਬਹਾਰ, ਮੌਸਮ, ਸਾਲ ਦਾ ਹਿੱਸਾ॥

ਰੁਦਨ, ਪੁ:—ਰੋਣ ਦਾ ਕੰਮ, ਰੋਣਾ (ਕਰਨਾ)॥

ਰੁੱਦਰ, ਪੁ:—ਮਹਾ ਦੇਵ ਜਾਂ ਸ਼ਿਵ ਜੀ ਦਾ ਨਾਉਂ ॥

ਰੁਦਰਾਸ, ਰੁੱਦਰਾਕਸ਼, ਰੁੱਦਰਾਖ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਰੁੱਖ ਦੇ ਬੀਜ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਮਣਕਿਆਂ ਵਾਕਰ ਮਾਲਾ ਵਿੱਚ ਪਰੋਂਦੇ ਹਨ (ਰੁੱਦਰਾਸ ਦੀ ਮਾਲਾ)॥

ਰੁੱਧ, ਪੁ:—ਝਗੜਾ, ਬਖੇੜਾ, ਵਿਰੋਧ, ਹਾਨ, ਖਫਗੀ, ਲਾਨਤ ॥

ਰੁੱਧਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—'ਰੁੱਝਣਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਰੁਧਰ, ਰੁਧਿਰ, ਪੁ:—ਲਹੂ, ਖੂਨ, ਰੱਤ ॥

ਰੁਧਰ ਬਿਕਾਰ, ਰੁਧਰ ਵਿਕਾਰ, ਪੁ:—ਲਹੂ ਦੇ ਵਿਗੜਨ ਤੇ ਜੋ ਰੋਗ ਹੋਵੇ ॥

ਰੁੱਨ੍ਹ, ਸ:—ਰੋਕ, ਪਕੜ, ਕੰਮ ਦਾ ਜ਼ੋਰ, ਬੇਚਲ ॥

ਰੁੰਨ੍ਹਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਕੰਮ ਵਿਚ ਲੱਗਣਾ ਜਾਂ ਲਾਉਣਾ॥

ਰੁਨ੍ਹਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਰੁਕਾਉਣਾ, ਰੁਝਾਉਣਾ, ਲੁਆਉਣਾ ॥

ਰੁਪਇਆ, ਰੁਪਈਆ, ਪੁ:—ਚਾਂਦੀ ਦਾ ਸਿੱਕਾ ਸੋਲਾਂ ਆਨਿਆਂ ਦਾ ॥

ਰੁਪਹਿਰਾ (ਰੀ), ਵਿ:—ਚਾਂਦੀ ਦੇ ਰੰਗ ਦਾ, ਜਿਸ ਉੱਤੇ ਚਾਂਦੀ ਲੱਗੀ ਹੋਵੇ ॥

ਰੁਪਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਰੁੱਝਣਾ, ਰੁੱਸਣਾ, ਬਹੁਤ ਗੁੱਸੇ ਵਿੱਚ ਆਉਣਾ ॥

ਰਪੱਯਾ, ਪੁ:—'ਰੁਪਇਆ' ਵੇਖੋ ॥

ਰੁੱਪਾ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦੀ ਖੋਟੀ ਚਾਂਦੀ, ਗੰਢਾ, ਪਿਆਜ਼ ॥

ਰੁੱਪਾ ਪਰਸ਼ਾਦ, ਪੁ:—ਗੰਢਾ (ਸਿੱਖਾਂ ਦੀ ਬੋਲੀ)॥

ਰੁਪਾਮਾਖੀ, ਸ:—ਲੋਹੇ ਦੀ ਕੱਚੀ ਧਾਤ ਜਿਸ ਵਿਚ ਗੰਧਕ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ॥

ਰੁਪੈਯਾ, ਪੁ:—'ਰੁਪਇਆ' ਵੇਖੋ ॥

ਰੁਪੇਲਾ, ਪੁ:—ਨਕ ਵਿਚ ਪਾਯਾ ਹੋਯਾ ਚਾਂਦੀ ਦਾ ਮੋਤੀ ॥

ਰੁੱਬਲੀ, ਸ:—ਖੇਤ ਵਿੱਚ ਕਿਤੇ ਕਿਤੇ ਹਰੀ ਥਾਂ, ਵਾਲਾਂ ਦਾ ਗੁੱਛਾ ॥

ਰੁਬਾਰੀ, ਪੁ:—ਸਨੇਹਾ, ਸਨੇਹਾ ਪੁਚਾਉਣ ਵਾਲਾ ॥

ਰੁਮਾਲ, ਪੁ:—ਹੱਥ ਮੂੰਹ ਪੂੰਝਣ ਵਾਲਾ ਕਪੜਾ, ਕੋਈ ਚੀਜ਼ ਬੰਨ੍ਹਣ ਵਾਲਾ ਕਪੜੇ ਦਾ ਟੁਕੜਾ, ਨਿੱਕਾ ਚੌਰਸ ਕਪੜਾ ॥

ਰੁਮਾਲੀ, ਸ:—ਰਾਤ ਦੇ ਵੇਲੇ ਸਿਰ ਉੱਤੇ ਲਪੇਟਣ ਵਾਲਾ ਰੁਮਾਲ, ਲੱਕ ਬੰਨ੍ਹਣਵਾਲਾ ਇੱਕ ਕਪੜਾ ॥

ਵਿ:—ਰੁਮਾਲ ਵਿੱਚ ਬੰਨ੍ਹਕੇ ਉਬਾਲੇ ਹੋਏ (ਚੌਲ ਆਦਿਕ) ॥

ਰੁਮਾਲੀ ਸੇਂਵੀਆਂ, ਸ:—ਬਹੁਤ ਬਰੀਕ ਸੇਂਵੀਆਂ ॥

ਰੁਮੀ, ਪੁ:—ਪਿੰਡੇ ਉੱਤੇ ਲਾਉਣ ਵਾਲੀ ਅੰਗੀ ॥

ਰੁਲਦ
ਰੁਲਦ ਖੁਲਦ } ਵਿ:—ਦੂਜੇ ਦੇ ਆਸਰੇ ਰਹਿਣ ਵਾਲਾ, ਸੁਸਤ, ਜਿਸ ਦੀ ਕੋਈ ਪਰਵਾਹ ਨਾ ਕਰੇ ॥

ਰੁਲਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਤੁੱਛ ਸਮਝਿਆ ਜਾਣਾ, ਗਲਣ ਲਈ ਛੱਡੇ ਜਾਣਾ, ਲਤਾੜਿਆ ਜਾਣਾ, ਬੁਰੀ ਹਾਲਤ ਵਿਚ ਹੋਣਾ ॥

ਰੁਲਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਪਰਵਾਹ ਨਾਂ ਕਰਨਾ, ਨਾਸ ਹੋਣ ਦੇਣਾ, ਪੈਰ ਵਿਚ ਲਤਾੜਨਾ, ਛੱਡਣਾ, ਸਾਫ਼ ਕਰਨਾ ॥

ਰੁਲੀਟ, ਵਿ:—ਜਿਸ ਦੀ ਕੋਈ ਪਰਵਾਹ ਨਾਂ ਕਰੇ, ਆਤਰ ॥

ਰੁੜ੍ਹ, ਸ:—ਵਹਿਣ, ਨਦੀ ਦਾ ਰਾਹ, ਮੀਂਹ ਦੀ ਨਾਲੀ, ਸੁੱਕੀ ਹੋਈ ਨਦੀ ਦਾ ਪਰਲ ॥

ਰੁੜ੍ਹ ਜਾਣਾ
ਰੁੜ੍ਹ ਪੁੜ੍ਹ ਜਾਣਾ } ਕ੍ਰਿ:—ਹੜ੍ਹ ਦੇ ਨਾਲ ਵਗ ਕੇ ਚਲ ਜਾਣਾ, ਬਿਲਕੁਲ ਨਾਸ ਹੋ ਜਾਣਾ ॥

ਰੁੜ੍ਹ ਪੈਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਕੁਝ ਕੁਝ ਚੱਲ ਪੈਣਾ (ਕੰਮ) ॥

ਰੁੜ੍ਹਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਚੱਲ ਪੈਣਾ, ਵਗਣਾ, ਹੜ੍ਹ ਨਾਲ ਵਗੇ ਜਾਣਾ, ਰਿੜ੍ਹਨਾ, ਬਰਬਾਦ ਹੋਣਾ, ਪੱਕਣਾ (ਰੋਟੀ) ॥

ਰੁੜ੍ਹਾਉ, ਪੁ:—ਵਹਿਣ, ਰੁੜ੍ਹਨ ਦੀ ਹਾਲਤ, ਤਿੱਖੀ ਚਾਲ ॥

ਰੁੜ੍ਹਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਰੁੜ੍ਹਨ ਦੇਣਾ, ਰੋੜ੍ਹ ਕੇ ਵਗਾ ਦੇਣਾ, ਰੋੜ੍ਹ ਕੇ ਲੈ ਜਾਣਾ (ਹੜ੍ਹ ਜਾਂ ਨਦੀ ਦੀ ਧਾਰ ਦਾ) ਬਰਬਾਦ ਕਰਨਾ ॥

ਰੁੜ੍ਹਾਊ, ਵਿ:—ਰੁੜ੍ਹਨ ਜਾਂ ਰੋੜ੍ਹਨ ਵਾਲਾ, ਤਿੱਖੀ (ਬੱਧੀ), ਮੁਕੱਦਮਾ ਵਿਗਾੜਨ ਵਾਲਾ (ਤਰਫ਼ਦਾਰ ਹਾਕਮ) ॥

ਰੁੜ੍ਹਾਈ, ਸ:—ਰੁੜ੍ਹਨ ਦੀ ਹਾਲਤ, ਬਰਬਾਦੀ, ਹੜ੍ਹ ਦਾ ਕੰਮ ॥

ਰੁੜਕਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਖਾਣਾ, ਭੁੱਜੇ ਹੋਏ ਦਾਣੇ ਚੱਬਣਾ (ਅਵਾਜ਼ ਨਾਲ) ॥

ਰੂੰ, ਸ:—ਕਪਾਹ ਵਿੱਚੋਂ ਵੜੇਵੇਂ ਕੱਢਕੇ ਜੋ ਨਰਮ ਚੀਜ਼ ਬਾਕੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ ॥

ਰੂਆਂ, ਪੁ:—ਪਿੰਡੇ ਦੇ ਉਤਲੇ ਛੋਟੇ ਵਾਲ, ਕਪੜੇ ਦੀ ਬੂਰ ॥

ਰੂਈ
ਰੂਈਂ } ਸ:—ਸਾਫ਼ ਕੀਤੀ ਹੋਈ ਕਪਾਹ, ਰੂੰ, ਚੇਹਰੇ ਦੀ ਚਮਕ ॥

ਰੂਸੀ, ਸ:—ਰੱਸਾ ।
ਵਿ:—ਰੂਸ ਦੇ ਦੇਸ ਦਾ (ਕਿੱਲਾ ਆਦਿਕ) ॥

ਰੂਸੀ ਬੱਟ (ਵੱਟ), ਪੁ:—ਰੱਸਾ ਵੱਟਣ ਵਾਲਾ ॥

ਰੂਹ, ਸ:—ਆਤਮਾ, ਚੇਤਨ ਸ਼ਕਤੀ, ਜੀਵ, ਤੱਤ, ਸਾਰ, ਮਨ ॥

ਰੂਹ ਭਟਕਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਬਹੁਤ ਜੀ ਤਰਸਣਾ, ਲੋਚਣਾ ॥

ਰੂਹੜਾ, ਵਿ:—ਫਿੱਕਾ (ਭਾਂਡਾ ਮਿੱਟੀ ਦਾ ਜੋ ਨਵਾਂ ਨਹੀਂ) ॥

ਰੂੰਗਾ, ਪੁ:—ਰੁੰਗਾ, ਝੂੰਗਾ ॥

ਰੂਪ, ਪੁ:—ਸ਼ਕਲ, ਬਨਾਵਟ, ਚੇਹਰਾ, ਰੰਗ, ਢੰਗ, ਹਾਲਤ ॥

ਰੂਪ ਸਰੂਪ, ਵਿ:—ਸੋਹਣਾ (ਣੀ), ਸੁੰਦਰ ॥

ਰੂਪ ਜਸਤ
ਰੂਪ ਜਿਸਤ } ਪੁ:—ਇੱਕ ਦਵਾ ਅੱਖਾਂ ਦੀ ॥

ਰੂਪ ਮਾਣ (ਵੰਤ, ਵਾਣ), ਵਿ:—ਸੁੰਦਰ, ਸੋਹਣਾ (ਣੀ) ॥

ਰੂਪ ਰਸ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਦਵਾ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਚਾਂਦੀ ਪੈਂਦੀ ਹੈ ॥

ਰੂਮ, ਪੁ:—ਇਟਲੀ ਦੇਸ ਦੀ ਰਾਜ ਧਾਨੀ, ਤੁਰਕਾਂ ਦਾ ਦੇਸ ॥

ਰੂਮੀ, ਵਿ:—ਰੂਮ ਦਾ, ਰੂਮ ਦੇ ਢੰਗ ਦਾ (ਰੂਮੀ ਟੋਪੀ) ॥

ਰੂਮੀ ਮਸਤਕੀ, ਸ:—'ਮਸਤਕੀ ਰੂਮੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਰੂਲ, ਪੁ:—ਲਕੀਰਾਂ ਵਾਹੁਣ ਵਾਲੀ ਲਕੜੀ, ਕਾਇਦਾ ॥

ਰੂਲ ਪਿੰਸਲ, ਸ:—ਕਾਗਜ਼ ਉੱਤੇ ਲਿਖਣ ਵਾਲੀ ਪਿੰਸਲ ॥

ਰੂਲਾ, ਪੁ:—ਰਪੋਟ, ਖਬਰ, ਅਵਾਈ ॥

ਰੂੜੀ, ਸ:—ਪਿੰਡ ਦੇ ਲਾਗੀ ਮੈਲੇ ਦਾ ਢੇਰ, ਗੰਦਗੀ ॥

ਰੇ, ਅਵ:—ਓਏ (ਛੋਟੇ ਨੂੰ ਬੁਲਾਉਣ ਦਾ ਬਚਨ) ॥

ਰੇਉਂਦ, ਸ:—ਇਕ ਜੁਲਾਬ ਦੀ ਦੁਆ ॥

ਰੇਉਂਦ ਉਸਾਰਾ, ਪੁ:—ਰੇਉਂਦ ਦਾ ਸਤ ॥

ਰੇਉਂਦ ਖਤਾਈ, ਸ:—ਇੱਕ ਪਹਾੜੀ ਰੇਉਂਦ ॥

ਰੇਉਂਦ ਚੀਨੀ, ਸ:—ਚੀਨ ਦੀ ਰੇਉਂਦ ॥

ਰੇਉੜੀ, ਸ:—ਤਿਲਾਂ ਦੀ ਇੱਕ ਮਠਿਆਈ ॥

ਰੇਉੜੀ ਦੇ ਫੇਰ ਵਿੱਚ ਆਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਔਖ ਵਿੱਚ ਫਸਣਾ ॥

ਰੇਸਟਾ, ਪੁ:—ਝਗੜਾ, ਬਖੇੜਾ ਪੁਆੜਾ ॥

ਰੇਸ਼ਮ, ਪੁ:—ਪੱਟ, ਇੱਕ ਕੀੜੇ ਦੇ ਪੇਟ ਵਿੱਚੋਂ ਨਿਕਲਣ ਵਾਲਾ ਮੁਲੈਮ ਸੂਤ, ਕੋਈ ਨਰਮ ਚੀਜ਼ ॥

ਰੇਸ਼ਮੀ, ਵਿ:—ਰੇਸ਼ਮ ਦਾ ਬਣਿਆ ਹੋਇਆ, ਰੇਸ਼ਮ ਦਾ ॥

ਰੇਸ਼ਮੀ ਮਠਿਆਈ, ਸ:—ਸੂਤ ਦੀਆਂ ਤਾਰਾਂ ਵਰਗੀ ਮਠਿਆਈ ॥

ਰੇਸ਼ਾ, ਪੁ:—ਤਾਰ, ਤੰਦ, ਰਗ, ਨਜ਼ਲਾ, ਜ਼ੁਕਾਮ, ਨੱਕ ਨਾਲ ਨੱਕ ਵਗਣਾ ॥

ਰੇਸ਼ਾ ਖਤਮੀ, ਸ:—ਗੁਲ ਖੈਰੋ ਦੀ ਜੜ੍ਹ, ਇੱਕ ਦੁਆ ॥

ਰੇਹ, ਸ:—ਅਰੂੜੀ, ਮੱਲ੍ਹੜ, ਖੇਤ ਦਾ ਟੋਟਾ, ਖਾਰ, ਸ਼ੋਰਾ ॥

ਰੇਹਲ, ਸ:—ਕਿਤਾਬ ਰੱਖ ਕੇ ਪੜ੍ਹਨ ਵਾਲੀ ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦੀ ਚੌਂਕੀ ਜੋ ਫੱਟੀਆਂ ਦੀ ਬਣੀ ਹੁੰਦੀ ॥

ਰੋਹੜ, ਸ:—ਵਹਿਣ, ਨਦੀ, ਨਾਲਾ, ਦਰਿਆ ਦੀ ਧਾਰ, ਘਰਲ ॥

ਰੋਹੜਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਚਲਾਉਣਾ, ਰੋੜ੍ਹਨਾ, ਰਿੜ੍ਹਨ ਦੇਣਾ ॥

ਰੋਹੜਵਾਂ, ਵਿ:—ਢਾਲੂ, ਜੋ ਰਿੜ੍ਹ ਸੱਕੇ ॥

ਰੋਹੜਾ, ਪੁ:
ਰੋਹੜੀ, ਇਸ: } ਹਥ ਨਾਲ ਰੋਹੜਨ ਵਾਲਾ ਗੱਡਾ ॥

ਰੇਹੜੂ, ਪੁ:—ਜਿਸ ਧੱਕੇ ਉੱਤੇ ਛਤਰੀ ਨਾ ਹੋਵੇ ॥

ਰੇਹੀ, ਸ:—'ਰੇਹ' ਵੇਖੋ ॥

ਰੋਹੂ, ਸ:—ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦੀ ਮੱਛੀ ॥

ਰੇਖ, ਸ:—ਲਕੀਰ, ਨਿਸ਼ਾਨ, ਹੱਥਾਂ ਪੈਰਾਂ ਦੀਆਂ ਕਾਰਾਂ ॥

ਰੇਖ ਵਿੱਚ ਮੇਖ ਮਾਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਆਪਣੀ ਸਤਿਆ ਨਾਲ ਖੋਟੀ ਪਰਾਲਬਧ ਨੂੰ ਬਦਲ ਦੇਣਾ (ਸਾਧ ਸੰਤ ਦਾ) ॥

ਰੇਖਤਾ, ਪੁ:—ਚੂਨੇ ਦਾ ਗਾਰਾ, ਪਲਸਤਰ (ਪੱਕਾ), ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦੀ ਕਵਿਤਾ ॥

ਰੇਖਾ, ਸ:—'ਰੇਖ' ਵੇਖੋ ॥

ਰੇਖਾ ਗਣਿਤ, ਸ:—ਜਿਸ ਵਿੱਦਿਆ ਵਿਚ ਲਕੀਰਾਂ ਅਤੇ ਲਕੀਰਾਂ ਦੇ ਮਿਲਨ ਤੋਂ ਜੋ ਸ਼ਕਲਾਂ ਬਣਦੀਆਂ ਹਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਗੁਣ ਹੋਣ ॥

ਰੇਗ ਤਿਲਾ, ਸ:—ਜਿਸ ਰੇਤ ਵਿੱਚ ਸੋਨਾ ਹੋਵੇ ॥

ਰੇਗਮਾਹੀ, ਸ:—ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦੀ ਦਾਗ ਦਾਰ ਕਿਰਲੀ ਜੋ ਦੁਆ ਵਿੱਚ ਪੈਂਦੀ ਹੈ ॥

ਰੇਗਮਾਲ, ਪੁ:—ਕਾਠ ਦੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਚਮਕਾਉਣ ਵਾਲਾ ਕਿਰਕਰਾ ਕਾਗਤ ॥

ਰੇਚ, ਸ:—ਸਿੱਕੇ ਨਾਲੋਂ ਭਰੀ ਹੋਈ ਟੁੱਟੀ ਕੌਡੀ ॥

ਰੇਜ, ਸ:—ਰੋਜ਼ ਨਾਲ ਤਰ ਹੋਣਾ (ਧਰਤੀ ਦਾ), ਹੜ੍ਹ ਦਾ ਬਾਕੀ ਰਿਹਾ ਹੋਇਆ ਚਿੱਕੜ, ਗੁੱਝੀ ਸੈਨਤ ॥

ਵਿ:—ਬਹੁਤ ਤਰ (ਕਿਆਰੀ) ॥

ਰੈੱਜ਼ਾ, ਪੁ:—ਰੰਗਾ ਪੱਕਾ ਸੂਤੀ ਕੱਪੜਾ, ਤੁਣਿਆਰਿਆਂ ਦਾ ਇੱਕ ਸੌਦਾ ॥

ਰੈੱਜਾ ਤਰ ਰੈਣਾ ਜਾਂ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਬਰਸਾਤ ਹੋਣਾ ਜਾਂ ਕਰਨਾ ॥

ਰੈਝ, ਪੁ:—ਰਿੱਝਣ ਜਾਂ ਉਬਲਣ ਦੀ ਹਾਲਤ, ਪੱਕਣ ਦਾ ਸੇਕਾ ॥

ਰੈਝੇ ਪੈਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਰਿੱਝਣ ਲੱਗ ਜਾਣਾ ॥

ਰੈਟ, ਪੁ:—ਭਾਉ, ਨਿਰਖ, ਦਰ, ਇੱਕ ਸ਼ੈ ਦੇ ਮੁੱਲ ਦਾ ਲੇਖਾ ॥

ਰੇਠ, ਵਿ:—ਜੋ ਪੂਰਾ ਹੋ ਚੁਕਾ ਹੈ, ਕੀਤਾ ਹੋਇਆ ॥

ਰੇਠਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਪੂਰਾ ਕਰਨਾ, ਕਰ ਲੈਣਾ ॥

ਰੇਠੜਾ, ਰੇਠਾ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਨਿੱਕਾ ਗੋਲ ਫਲ ਜਿਸ ਦੀ ਝੱਗ ਨਾਲ ਕਪੜੇ ਧੋਂਦੇ ਹਨ, ਜਿਸ ਰੁੱਖ ਨਾਲ ਉਹ ਫਲ ਲੱਗਦੇ ਹਨ ॥

ਰੇਂਡਾ, ਪੁ:, **ਰੇਂਡੀ,** ਸ: — ਨਿੱਕਾ ਜਿਹਾ ਤਰਬੂਜ਼, ਛੋਟਾ ਬਾਲਕ ॥

ਰੇਤ, ਸ:—ਪੱਥਰ ਦਾ ਚੂਰਾ, ਕਿਰਕਰੀ ਮਿੱਟੀ, ਬਾਲੂ, ਰੇਤੀ ਰੇਤੀ ॥

ਰੇਤ ਛਲਾਂ, ਪੁ:-ਰੇਤਲੀ ਥਾਂ ਜਿੱਥੇ ਪਾਣੀ ਵਗਦਾ ਰਿਹਾ ਹੋਵੇ ॥

ਰੇਤਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਰੇਤੀ ਨਾਲ ਲੋਹਾ ਸਾਫ ਕਰਨਾ ॥

ਰੇਤਲ (ਲਾ), ਪੁ:, **ਰੇਤਲੀ,** ਸ: — ਵਿ:—ਰੇਤ ਵਾਲਾ (ਲੀ) ॥

ਰੇਤੜ, ਰੇੱਤਾ — ਪੁ:, ਸ:-ਰੇਤ, ਰੇਤ ਵਾਲੀ ਧਰਤੀ ॥

ਰੇਤਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਰੇਤਣ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਾਉਣਾ ॥

ਰੇਤਾਈ, ਸ:-ਰੇਤਣ ਦਾ ਕੰਮ ਜਾਂ ਮਜ਼ੂਰੀ ॥

ਰੇਤੀ, ਸ:-ਲੋਹਾ ਸਾਫ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਹਥਿਆਰ ॥

ਰੇਤੀਲਾ, ਵਿ:-ਰੇਤ ਵਾਲਾ ॥

ਰੇਨ, ਸ:—ਧੂੜ, ਘੱਟਾ, ਬਰੀਕ ਮਿੱਟੀ ॥

ਰੇਪ, ਸ:—'ਰੇਚ' ਵਖੋ ॥

ਰੇਪਲਾ, ਵਿ:—ਅੜੂਬ, ਢੀਠ, ਜੋ ਆਖੇ ਨਾ ਲੱਗੇ ॥

ਰੇਬ, ਸ:—'ਉਰੇਬ' ਵੇਖੋ ॥

ਰੇਮਾਂ, ਵਿ:—ਖਰਾਬ, ਹੌਲੇ ਮੇਲ ਦਾ ॥

ਰੇਰੂ, ਪੁ:—ਖੁਸ਼ਕ ਜ਼ਮੀਨ ਵਿੱਚ ਉੱਗਣ ਵਾਲਾ ਇੱਕ ਰੁੱਖ ॥

ਰੇਲ, ਰੇਲ ਗੱਡੀ — ਸ:—ਲੋਹੇ ਦੀ ਸੜਕ ਉੱਪਰ ਭਾਫ ਨਾਲ ਚੱਲਣਵਾਲੀਆਂ ਗੱਡੀਆਂ ਦੀ ਕਤਾਰ ॥

ਰੇਲ ਘਰ, ਪੁ:-ਰੇਲ ਦੀ ਸੜਕ ਉੱਤੇ ਮੁਸਾਫਰਾਂ ਦੇ ਚੜ੍ਹਨ ਉਤਰਨ ਦੀ ਥਾਂ, ਅਸਟੇਸ਼ਨ ॥

ਰੇਲ ਛੁੱਟਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਰੇਲ ਗੱਡੀ ਚੱਲ ਪੈਣੀ ॥

ਰੇਲ ਦੀ ਸੜਕ, ਸ:-ਲੋਹੇ ਦੀ ਸੜਕ ਜਿਸ ਉੱਤੇ ਰੇਲ ਚਲਦੀ ਹੈ ॥

ਰੇਲ ਪੇਲ, ਸ:-ਬੁਤਾਇਤ, ਵਾਧਾ, ਬਹੁਤ ਮਾਲ ॥

ਰੇਲਵਾਈ, ਵਿ:—ਰੇਲ ਦੇ, ਮਹਿਕਮੇ ਦਾ, ਰੇਲ ਵਾਲੇ ॥

ਰੇਲਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਢੇਰ ਲਾਉਣਾ, ਕੱਠਾ ਕਰਕੇ ਜੜਨਾ (ਅਨਾਜ) ॥

ਰੇਵੰਦ, ਸਾ—'ਰੇਉਂਦ' ਵੇਖੋ ॥

ਰੇੜ੍ਹ
ਰੇੜ੍ਹਨਾ (ਵਾਂ)
ਰੇੜ੍ਹਾ (ੜ੍ਹੀ)
ਰੇੜ੍ਹੂ } 'ਰਹੜ' ਆਦਿਕ ਵੇਖੋ ॥

ਰੇੜਕਾ, ਪੁ:—ਝਗੜਾ, ਬਖੇੜਾ, ਕਜੀਆ, ਪੁਆੜਾ ॥

ਰੇੜਾ, ਪੁ:—ਰੋੜ ਦਾ ਪੁਤ੍ਰ, ਸੁੱਖੀ ਲੱਧਾ ਮੁੰਡਾ ॥

ਰੇੜੀ, ਸ:—'ਅਰੇੜੀ' ਵੇਖੋ, ਰੋੜ ਦੀ ਧੀ, ਸੁੱਖੀ ਲੱਧੀ ਕੁੜੀ ॥

ਰੈ
ਰੈਇ } ਸ:—ਹੁਮੈਤ, ਨਿਸਬਤ, ਭਾਉ, ਖਿਆਲ, ਮੱਤ, ਵਿਚਾਰ ॥

ਰੈਈਂ ਰੈਈਂ
ਰੈਂ ਰੈਂ } ਸ:—ਰੋਲਾ, ਚਿੜ ਚਿੜ, ਚੀਂ ਚੀਂ (ਕਰਨੀ, ਲਾਉਣੀ) ॥

ਰੈਜ਼ੋਲਯੂਸ਼ਨ, ਪੁ:-ਗੁਰਮਤਾ, ਸਲਾਹ, ਇਰਾਦਾ, ਕਈ ਲੋਕ ਇਕੱਠੇ ਹੋਕੇ ਜੋ ਆਪਣੀ ਇਕ ਮਤ ਪਰਗਟ ਕਰਨ ॥

ਰੈਣਾ, ਪੁ:—ਘੜਿਆਲ ਵਜਾਉਣ ਲਈ ਜਿਸ ਹਿੱਸੇ ਨਾਲ ਟਕੋਰ ਲਾਈਦੀ ਹੈ, ਛਣਕਣੇ ਦੇ ਦਾਣੇ, ਗੋਲੀਆਂ, ਰੋੜੇ ॥

ਰੈਣੀ, ਸ:—ਢਾਲਿਆ ਹੋਯਾ ਸੋਨਾ ਜਾਂ ਚਾਂਦੀ, ਢਾਲ ਹੋਇਆ ਕਸੁੰਭੇ ਦਾ ਰੰਗ, ਸਵੀਲ, ਪਾਣੀ, ਜਲ, ਸੋਤਾ ॥

ਰੈਤ, ਸ:—'ਰਿਆਇਤ' ਵੇਖੋ ॥

ਰੈਤਾ, ਪੁ:—'ਰਾਇਤਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਰੈਨ, ਸ:—ਰਾਤ ॥

ਰੈਫ਼ਰੀ, ਪੁ:—ਫੁਟ ਬਾਲ ਦੀ ਖੇਡ ਵਿੱਚ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ॥

ਰੈਲਾ, ਵਿ:—ਸੌਖਾ, ਸਵੱਲਾ, ਆਪਣੀ ਮਰਜ਼ੀ ਦਾ (ਭਾਉ) ॥

ਰੈਲਾ ਥੈਲਾ, ਵਿ:—ਮੋਹਰਬਾਨ, ਲਿਹਾਜ਼ ਵਾਲਾ ॥

ਰੋ, ਸ:—ਰੁਹਬ ਵਾਲੀ ਸ਼ਕਲ, ਲਿਹਾਜ਼, ਆਸ, ਰਈ, ਹੁਮੈਤ ॥

ਰੌ ਪੂਰਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਸੋਹਣਾ ਲੱਗਣਾ ॥

ਰੌ ਪੈਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਰੌਲ ਲਗ ਜਾਣਾ ॥

ਰੌਆਂ, ਪੁ:—'ਰੂਆਂ' ਵੇਖੋ ॥

ਰੌਇਣ, ਸ:—ਖੇਤ ਵਿੱਚ ਖੋਖਲੀ ਜਾਂ ਪੋਲੀ ਥਾਂ, ਦਲਦਲ, ਇੱਕ ਭਰਾਂ ਦੀ ਕਾਂਜੀ ਦੀ ਧਾਤ ॥

ਰੋਏ, ਪੁ:—(ਬਹੁ:)—ਖਾਹਸ਼ਾਂ, ਗਰਭਵਤੀ ਦੀ ਭਟਕੀ (ਲੱਗਣੇ), ਗਰਭ ਦੇ ਦਿਨਾਂ ਵਿੱਚ ਤੇਲ ਦਾ ਸੌਦਾ ਵੰਡਣ ਦੀ ਰੀਤ ॥

ਰੋਸ, ਪੁ:—ਗੁੱਸਾ, ਕ੍ਰੋਧ, ਰੰਜ, ਰੋਸ ਜਾਣਾ ॥

ਰੌਸ਼ਨ, ਵਿ:—ਚਾਨਣਾ, ਚਮਕਦਾਰ, ਉੱਘਾ ॥

ਰੋਸ਼ਨਦਾਨ, ਪੁ:—ਚਾਨਣ ਆਉਣ ਵਾਸਤੇ ਕੰਧ ਜਾਂ ਛੱਤ ਦਾ ਝਰੋਖਾ ॥

ਰੌਸ਼ਨਾਈ
ਰੋਸ਼ਨੀ } ਸ:—ਚਾਨਣ, ਨੀਝ, ਚਮਕ, ਸਿਆਹੀ, ਲਿਖਣ ਵਾਲਾ ਰੰਗ, ਸੋਭਾ, ਮਸ਼ਹੂਰੀ (ਹੋਣਾ, ਕਰਨਾ) ॥

ਰੋੱਸਾ, ਪੁ:—'ਰੋਸ' ਵੇਖੋ। ਪਹਾੜ ॥

ਰੋਹ, ਪੁ:—'ਰੂਹ' ਵੇਖੋ ॥

ਰੋਹਣੀ, ਸ਼ਃ—ਚੌਥਾ ਨਛਤ੍ਰ ॥

ਰੋਹੜ
ਰੋਹੜਨਾ
ਰੋਹੜੂ, } 'ਰੋੜ੍ਹ' ਆਦਿਕ ਵੇਖੋ ॥

ਰੋਹੀ, ਸ਼ਃ—ਰੋਹਲੀ, ਰੇਤਲੀ ਧਰਤੀ, ਜੰਗਲ, ਪੰਜਾਬ ਦਾ ਇੱਕ ਇਲਾਕਾ, ਨਦੀ ਜਾਂ ਨਹਿਰ ਦੀ ਤਹਿ ॥

ਰੋਹੁਲ, ਪੁਃ—ਨੀਲੋਫ਼ਰ ਜਾਂ ਕੰਮੀਆਂ ਦੀ ਜੜ੍ਹ ॥

ਰੋਹੂ, ਪੁਃ—ਇੱਕ ਮੱਛੀ ਜੋ ਖਾਣ ਦੇ ਕੰਮ ਬਹੁਤ ਆਉਂਦੀ ਹੈ ॥

ਰੋਹੇ, ਪੁਃ—(ਬਹੁਃ) ਅੱਖਾਂ ਦੀ ਲਾਲੀ ਜਾਂ ਸੁੱਜੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਥਾਂਵਾਂ ॥

ਰੋਹੇਲਾ, ਪੁਃ—ਪਹਾੜ ਦਾ, ਪਹਾੜੀ ਵਾਲਾ ॥

ਰੋਕ, ਸ਼ਃ—ਨਗਦ, ਖਿਚਲ, ਅਟਕਾਉ, ਮਨਾਹੀ ॥ tender

ਰੋਕ ਟੋਕ, ਸ਼ਃ—ਬਾਧਾ, ਮਨਾਹੀ, ਅਟਕਾਉ ॥

ਰੋਕਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਹਟਾਉਣਾ, ਵਰਜਣਾ, ਨਾਂ ਦੇਣਾ, ਰੋਕ ਛੱਡਣਾ ॥

ਰੋਕੜ (ੜਾ)
ਰੋਕੜੀ } ਸ਼ਃ—ਰੋਕ, ਨਕਦ ॥

ਰੋਕੜੀਆ, ਪੁਃ—ਜਿਸ ਦੇ ਪਾਸ ਬਹੁਤ ਨਕਦੀ ਹੈ, ਖਜ਼ਾਨਚੀ, ਜੋ ਨਕਦ ਦੇਵੇ ॥ treasurer

ਰੋਕ
ਰੋਕੜ (ੜੀ) } ਸ਼ਃ—ਰੋਕ, ਨਕਦ ॥

ਰੋਕੂ, ਪੁਃ—ਰੋਕਣ ਜਾਂ ਹਟਾਉਣ ਵਾਲਾ ॥

ਰੋਖ, ਪੁਃ—ਰੋਹ, ਗੁੱਸਾ, ਕ੍ਰੋਧ, ਜੋਸ਼ ॥

ਰੋਗ, ਪੁਃ—ਬਿਮਾਰੀ, ਸਰੀਰ ਦਾ ਵਿਗਾੜ, ਦੋਸ਼, ਐਬ ॥

ਰੋਗਣ, ਸ਼ਃ—ਜਿਸ ਤ੍ਰੀਮਤ ਨੂੰ ਰੋਗ ਹੈ, ਬਿਮਾਰ, ਮਾਂਦੀ, ਢਿੱਲੀ ॥

ਰੌਗਨ, ਪੁਃ—ਚਿਕਿਆਈ, ਤੇਲ, ਅਸਬਾਬ ਚਮਕਾਉਣ ਵਾਲਾ ਲਿਪਾਂਬਧਾ ਪਾਣੀ (ਵਰਨਾ), ਚਰਬੀ, ਘਿਉ ॥

ਰੋਗਨ ਸਫ਼ੇਦ
ਰੋਗਨ ਜ਼ਰਦ } ਪੁਃ—ਘਿਉ ॥

ਰੋਗਨ ਸਿਆਹ, ਪੁਃ—ਮਿੱਠਾ ਜਾਂ ਕੌੜਾ ਤੇਲ ॥

ਰੋਗਨ ਗੁਲ, ਪੁਃ—ਗੁਲਾਬ ਦਾ ਖੁਸ਼ਬੂਦਾਰ ਤੇਲ ॥

ਰੋਗਨ ਤੁਰਬ, ਪੁਃ—ਇੱਕ ਬੂਟੀ ਦੀ ਖੁਸ਼ਬੂਦਾਰ ਗੋਂਦ ॥

ਰੋਗਨ ਬੈਜ਼ ਮੁਰਗ, ਪੁਃ—ਕੁੱਕੜੀ ਦੇ ਆਂਡਿਆਂ ਦਾ ਤੇਲ ॥

ਰੋਗਨ ਮਜਮੂਆ, ਪੁਃ—ਕਈਆਂ ਖੁਸ਼ਬੂਆਂ ਵਾਲਾ ਤੇਲ ॥

ਰੋਗਨੀ, ਵਿਃ—ਰੋਗਨ ਵਾਲਾ, ਜਿਸ ਉੱਤੇ ਰੋਗਨ ਕੀਤਾ ਹੈ ॥

ਸ਼ਃ—ਚੂੰਕ ਨਾਲ ਪੱਕ ਛਾਂਟਣੇ ॥

ਰੋਗਨੀ ਰੋਟੀ, ਸ਼ਃ—ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦੀ ਮਿੱਠੀ ਖਸਤਾ ਰੋਟੀ ॥

ਰੋਗੀ, ਪੁ:—ਜਿਸ ਨੂੰ ਰੋਗ ਹੋ, ਬਿਮਾਰ, ਢਿੱਲਾ, ਮਾਂਦਾ॥

ਰੋਚਕ, ਸ:—ਜਿਸ ਚੀਜ਼ ਨਾਲ ਭੁੱਖ ਜਾਂ ਚਾਹ ਵਧੇ॥

ਰੋਜ਼, ਪੁ:—ਦਿਨ, ਦਿਹਾੜੀ, ਰੋਜ਼ਾ॥

ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—ਹਰ ਦਿਨ, ਦਿਹਾੜੀ ਦਾ

ਰੋਜ਼ਦਾਰ, ਵਿ:—ਜਿਸ ਨੇ ਰੋਜ਼ਾ ਰੱਖਿਆ ਹੈ॥

ਰੋਜ਼ ਨਾਮਚਾ, ਪੁ:—ਰੋਜ਼ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਜਾਂ ਰਪੋਟ ਲਿਖਣ ਦੀ ਕਿਤਾਬ, ਰੋਜ਼ ਦੇ ਲੇਖੇ ਦੀ ਬਹੀ।

ਰੋਜ਼ਨਦਾਰ, ਪੁ:—ਦਿਹਾੜੀ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਮਜ਼ੂਰ॥

ਰੋਜ਼ਨਦਾਰੀ, ਸ:—ਦਿਨ ਦੀ ਮਜ਼ੂਰੀ, ਦਿਹਾੜੀ॥

ਰੋਜ਼੍ਹਾ, ਰੋਜ਼ਾ, ਪੁ:—ਮੁਸਲਮਾਨਾਂ ਦਾ ਬਰਤ, ਸਾਰਾ ਦਿਨ ਸਵੇਰ ਤੋਂ ਤ੍ਰਿਕਾਲਾਂ ਤੱਕ ਕੁਝ ਨਾ ਖਾਣਾ ਪੀਣਾ (ਰੱਖਣਾ)॥

ਰੋਜ਼ਾ ਖੋਲ੍ਹਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਵੇਲੇ ਸਿਰ ਕੁਝ ਖਾ ਕੇ ਰੋਜ਼ਾ ਤੋੜਨਾ॥

ਰੋਜ਼ੀ, ਸ:—ਰੋਜ਼ ਦੀ ਖੁਰਾਕ, ਰਿਜ਼ਕ, ਅਜੀਵਕਾ, ਰੁਜ਼ਗਾਰ॥

ਰੋਜ਼ੀਨਾ, ਪੁ:—ਰੋਜ਼ ਦੀ ਤਲਬ, ਦਿਹਾੜੀ, ਵਜ਼ੀਫ਼ਾ, ਲੋਸ, ਪਿਨਸ਼ਨ॥

ਰੋਜ਼ੀਨਾ ਦਾਰ, ਪੁ:—ਜਿਸ ਨੂੰ ਰੋਜ਼ੀਨਾ ਮਿਲੇ॥

ਰੋਝ, ਸ:—ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦਾ ਹਰਨ, ਨੀਲਗਊ॥

ਰੋਟ, ਪੁ:—ਵੱਡੀ ਮੋਟੀ ਰੋਟੀ, ਮੰਨ, (ਸੁੱਖਣਾ ਵਿੱਚ ਦੇਣ ਵਾਲਾ)॥

ਰੋਟਾ, ਪੁ:—ਮੋਟੀ ਭਾਰੀ ਰੋਟੀ॥

ਰੋਟੀ, ਸ:—ਆਟੇ ਦੀ ਪੱਕੀ ਹੋਈ ਮਸ਼ਹੂਰ ਖਾਣ ਵਾਲੀ ਚੀਜ਼, ਮੰਨਾ, ਫੁਲਕਾ, ਮੰਨੀ, ਅੰਨ, ਅਹਾਰ, ਭਿਆਲਤ॥

ਰੋਟੀ ਕਪੜਾ, ਪੁ:—ਖਾਣ ਅਤੇ ਪਹਿਨਣ ਦਾ ਸਮਿਆਨ॥

ਰੋਟੀ ਕਪੜੇ (ਲੀੜੇ) ਦਾ ਦਾਵਾ, ਪੁ:—ਆਪਣੇ ਗੁਜ਼ਾਰੇ ਵਾਸਤੇ ਛੁੱਟੜ ਰੰਨ ਜੋ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਖਸਮ ਉੱਤੇ ਦਾਵਾ ਕਰੇ॥

ਰੋਟੀ ਟੁੱਕਰ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਰੋਟੀ ਪਕਾਉਣ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਨਾ॥

ਰੋਟੀ ਦੇਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਪਾਲਣਾ, ਭਿਆਲਤ ਕਰਨੀ॥

ਰੋਣਾ, ਪੁ:—ਰੁੱਸਾ, ਰੁੱਠਣ ਦੀ ਹਾਲਤ॥

ਰੋਡ, ਰੋਡ ਭੋਡ, ਵਿ:—ਜਿਸ ਦਾ ਸਿਰ ਮੁੰਨ ਕੇ ਸਫਾ ਕੀਤਾ ਹੋਯਾ ਹੋਵੇ॥

ਰੋਡ ਬੰਗਲਾ, ਪੁ:—ਬਾਹਰ ਮੁਸਾਫਰੀ ਵਾਲਿਆਂ ਦੇ ਉਤਾਰੇ ਦਾ ਬੰਗਲਾ॥

ਰੋਡਾ, ਰੋਂਡਾ, ਰੋਡਾ ਭੋਂਡਾ, ਵਿ:—ਜਿਸ ਦਾ ਸਿਰ ਬਿਲਕੁਲ ਮੁੰਨਿਆ ਹੋਯਾ ਹੈ॥

ਰੋਡੂ, ਪੁ:—ਜਿਸ ਬਾਲਕ ਦਾ ਸਿਰ ਬਿਲਕੁਲ ਮੁੰਨਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ॥

ਰੌਣ, ਸ:—ਰੋਣਾ, ਬਿਰਲਾਪ, ਖੇਡਣ ਵਿੱਚ ਧੋਖਾ, ਰੌਲ ॥

ਰੋਣ ਹੱਕਾ, ਵਿ:-ਰੋਣ ਨੂੰ ਤਿਆਰ, ਜੋ ਰੋਣ ਲੱਗੇ ॥

ਰੋਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਦੁੱਖ ਨਾਲ ਕੁਰਲਾਉਣਾ, ਚੀਕਣਾ, ਬਿਲਕਣਾ ॥

ਰੋਣਾ ਧੋਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਰੋਣਾ ਅਤੇ ਚੀਕਣਾ, ਤਰਲੇ ਲੈਣਾ ॥

ਰੋਣਾ ਪਿੱਟਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਰੋਣਾ, ਬਿਰਲਾਪ ਜਾਂ ਫਰਿਆਦ ਕਰਨਾ ॥

ਰੋਣੇ ਰੋਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਆਪਣੇ ਦੁਖੜੇ ਖੋਲ੍ਹ ਕੇ ਸੁਣਾਉਣਾ ॥

ਰੌਣੀ, ਵਿ:—ਰੌਣ ਵਾਲੀ, ਉਦਾਸ, ਖੇਡ ਵਿੱਚ ਧੋਖੇਬਾਜ਼ ॥

ਰੋਣੀ ਸ਼ਕਲ }
ਰੋਣੀ ਸੂਰਤ } ਸ:—ਜਿਸ ਦਾ ਚੇਹਰਾ ਉਦਾਸ ਹੈ ॥

ਰੋਂਦੂ, ਵਿ:-ਜਿਸ ਨੂੰ ਰੋਣ ਦੀ ਵਾਦੀ ਹੈ ॥

ਰੋਪਣਾ (ਨਾ), ਪੁ:-ਕੁੜਮਾਈ ਦੇ ਵੇਲੇ ਜੋ ਕੁਝ ਕੁੜੀ ਦਾ ਪੇਉ ਮੁੰਡੇ ਨੂੰ ਘੱਲੇ (ਸੌਤ ਛੁਹਾਰੇ ਆਦਿਕ) ਸ:—ਮੰਗਣੀ (ਪੈਣੀ) ॥

ਰੋਬਕਾਰ, ਅਵ:—ਸਾਮ੍ਹਣੇ, ਅੱਗੇ ॥
ਸ:—ਸਰਕਾਰੀ ਚਿੱਠੀ ਜਾਂ ਹੁਕਮ।

ਰੋਬਕਾਰੀ, ਸ:-ਹਾਜ਼ਰੀ, ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੀ ਕਾਰਰਵਾਈ ॥

ਰੋੱਬਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਬੂਟਾ ਲਾਉਣਾ, ਬੀ ਪਾਉਣਾ ॥

ਰੋਬਰੋ, ਅਵ:—ਮੂੰਹ ਸਾਮ੍ਹਣੇ, ਅੱਗੇ (ਹੋਣਾ, ਕਰਨਾ) ॥

ਰੋਮ, ਪੁ:-'ਰੂਆਂ' ਵੇਖੋ ॥

ਰੌਲ, ਪੁ:-ਖੇਡ ਵਿੱਚ ਜੋ ਧੋਖਾ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇ। ਰਲਾ ॥
ਸ:-ਵਾਲਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਜੂਆਂ ਆਦਿਕ ਕੱਢਣੀਆਂ (ਦੇਣੀ, ਪਾਉਣੀ) ॥

ਰੋਲ ਸਿੱਟਣਾ }
ਰੋਲ ਦੇਣਾ } ਕ੍ਰਿ:-'ਰੋਲਣਾ' ਵੇਖੋ ॥
ਰੋਲ ਲੈਣਾ }

ਰੋਲਣ (ਨ), ਸ:-ਫਰੇਬਣ, ਧੋਖਾ ਦੇਣ ਵਾਲੀ ਤੀਮਤ ॥

ਰੋਲਣਾ, (ਨਾ), ਕ੍ਰਿ:-ਛੱਟਣਾ, ਚੁਗਣਾ, ਤੰਗ ਕਰਨਾ, ਹਰਾਉਣਾ ॥

ਰੋਲਰ, ਪੁ:-ਸੜਕ ਕੁੱਟਣ ਵਾਲਾ ਇੰਜਣ ਜਾਂ ਵੇਲਣਾ ॥

ਰੋਲਾ, ਪੁ: }
ਰੋਲੀ, ਸ: } ਇੱਕ ਲਾਲ ਧੂੜਾ ਟਿੱਕਾ ਲਾਉਣ ਵਾਲਾ, ਇਕ ਛੰਦ ॥

ਰੋੜ, ਪੁ:—ਰੋੜਾ, ਕਰੜਾ ਦਾਣਾ ॥

ਰੋੜ੍ਹ, ਪੁ:-ਵਾਹਣ, ਬਹਾਉ, ਨਦੀ ਦਾ ਸੁੱਕਾ ਥੱਲਾ ॥

ਰੋੜ੍ਹਨਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਡੋਲ੍ਹਣਾ, ਵਗਾਉਣਾ, ਰੋਹੜਨਾ, ਵਿਗਾੜਨਾ, ਨਾਸ਼ ਕਰਨਾ ॥

ਰੋੜੂ, ਵਿ:-ਜੋ ਢੰਗੀ ਤਰਾਂ ਰਿੜ੍ਹੇ (ਗੱਡੀ ਆਦਿਕ), ਰੋੜ੍ਹਨ ਵਾਲਾ ॥

ਰੋੜਾ, ਪੁ:-ਚੂਨੇ ਦੀ ਕਿੰਗਰ ਤਲੀ, ਕੰਕਰ, ਪੱਥਰ ਜਾਂ ਇੱਟ ਦਾ ਟੋਟਾ, ਕਰੜਾ ਦਾਣਾ, ਗੁੜ ਦਾ ਰਲ, ਡੰਗਰਾਂ ਦੇ ਪੈਰ ਦਾ ਇੱਕ ਰੋਗ, ਅਰੋੜਾ ॥

ਰੋੜੀ, ਸ:-ਰੋੜਿਆਂ ਦਾ ਢੇਰ, ਕਕਰ, ਗੁੜ ਦੀ ਡਲੀ, ਕੱਚੀ ਜਾਂ ਖਰਾਬ ਇਮਾਰਤ, ਢਿੰਬਾ, ਗੁੜ, ਅਰੋੜੀ ॥

ਰੋੜੇ, ਪੁ:, (ਬਹੁ:)—ਕਣਕ ਦੇ ਮਰੂੜੇ, ਅਰੋੜੇ ॥

ਰੌ, ਪੁ:—ਪਹਾੜੀ ਨਾਲਾ ਜਾਂ ਉਸ ਦੀ ਸੁੱਕੀ ਤਹ, ਵਹਿਣ, ਖਿਆਲ, ਦਲੀਲ ॥

ਰੌਸ
ਰੌਂਸ } ਸ:—ਰਾਹ, ਰੀਤ, ਬਾਗ ਦੇ ਵਿਚਲਾ ਰਸਤਾ, ਛੱਤ ਉੱਤੇ ਬਨੇਰੇ ਦੇ ਨਾਲ ਬੈਠਣ ਵਾਲਾ ਥੜ੍ਹਾ, ਸ਼ਾਹ ਨਸ਼ੀਨ, ਇੱਕ ਪਹਾੜੀ ਰੁੱਖ ॥

ਰੌਸਲੀ, ਸ:-ਚੰਗੀ ਮਿੱਟੀ ਵਾਲੀ ਧਰਤੀ ॥

ਰੌਂਗ, ਪੁ:-ਰਰਵਾਂਹ, ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦਾ ਅਨਾਜ ॥

ਰੌਣ, ਪੁ:—'ਰਾਹੁਲ' ਵੇਖੋ ॥
ਸ:—ਖੇਤ ਵਿਚਲਾ ਖੁੱਭਣ, ਦਲਦਲ ॥

ਰੌਣਕ, ਸ: -ਸੋਭਾ, ਚਮਕ, ਭੜਕ, ਬਹੁਤ ਵੱਸੋਂ, ਅਬਾਦਾਨੀ ॥

ਰੌਣਕੀ
ਰੌਣਕੀਆ } ਵਿ: ਪੁ:—ਰੌਣਕ ਵਾਲਾ, ਮੌਜੀ, ਹਸਮੁਖ ॥

ਰੌਣਾ, ਪੁ:—ਘੜਿਆਲ, ਦਾ ਰੋਣਾ ॥

ਰੌਣਾ ਭੌਣਾ, ਪੁ:—ਛੋਟਾ ਬਾਲਕ, ਨੀਂਗਰ ॥

ਰੌਣੀ, ਸ:—ਵਾਹੀ ਕਰਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲੇ ਖੇਤ ਨੂੰ ਪਾਣੀ ਦੇਣਾ ॥

ਰੌਂਦ, ਸ:—ਪਹਿਰੇ ਦਾ ਚੱਕਰ, ਪਹਿਰਾ ਦੇਣ ਵਾਲਾ, ਸਿਪਾਹੀ ॥

ਰੌਦਾ, ਪੁ:—ਕਬਰ, ਖਾਨਗਾਹ, ਤੈਦੀ ॥

ਰੌਲ, ਪੁ: - ਇੱਕ ਜਾਤ ਜਿਸ ਦੇ ਆਦਮੀ ਥਾਂ ਥਾਂ ਫਿਰਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਮੰਗਣਾ, ਹਕੀਮੀ ਅਤੇ ਠੱਗੀ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਕੰਮ ਹੈ ॥

ਰੌਲਾ, ਪੁ:—ਸ਼ੋਰ, ਬਹੁਤ ਉੱਚਾ ਅਵਾਜ਼, ਰੌਣ, ਉਪੱਦਰ, ਹੱਲੜ ॥

ਰੌਲਿਆਣੀ, ਸ:—ਰੌਲ ਜਾਤ ਦੀ ਤੀਮਤ ॥

ਰੌਲੀ, ਸ:—'ਰੌਲਾ' ਵੇਖੋ ॥
ਪੁ:—ਇੱਕ ਛੋਟਾ ਪਹਾੜੀ ਰੁੱਖ ॥

ਰੌਲੇ, ਸ:—ਮੱਧਰਾ ਮਕਾਨ ਜਿਸ ਵਿਚ ਬਾਰਿਆਉਲ ਨਾ ਹੋਵੇ ॥

ਲ

ਲ, ਪੁ:—ਗੁਰਮੁਖੀ ਪੈਂਤੀ ਦਾ ਤੇਤੀਵਾਂ ਅੱਖਰ ਲੱਲਾ ॥

ਲਊ, ਪੁ:—ਰਾਜਾ ਰਾਮ ਚੰਦ੍ਰ ਜੀ ਦਾ ਇੱਕ ਪੁਤ੍ਰ, ਇੱਕ ਪਹਾੜੀ ਰੁੱਖ ॥

ਲਈ, ਅਵ:—ਵਾਸਤੇ, ਖ਼ਾਤਰ, ਸਦਕਾ, ਕਰਕੇ ॥

ਲਸ, ਸ:-ਲੇਸ, ਜਮਾਉ, ਲੇਸਲੀ ਚੀਜ਼, ਨਿਆਈਂ ਦੀ ਧਰਤੀ ॥

ਲਸੰਸ, ਪੁ:—ਹੁਕਮ, ਫ਼ਰਮਾਨ, ਸਨਦ, ਖਾਸ ਚੀਜ਼ ਵੇਚਣ ਦੇ ਅਖਤਿਆਰ ਦੀ ਲਿਖਤ ॥

ਲੱਸ, ਸ:—'ਲਾਸ' ਵੇਖੋ ॥

ਲਸ਼ਕ, ਪੁ:—ਚਮਕ, 'ਬਿਜਲ', 'ਬਿਜਲੀ ਦਾ ਚਮਕਾਰਾ ॥

ਲਸ਼ਕਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਚਮਕਣਾ, ਬਿਜਲੀ ਦਾ ਚਾਨਣ ਹੋਣਾ ॥

ਲਸ਼ਕਰ, ਪੁ:—ਫੌਜ, ਸੈਨਾ, ਬਹੁਤ ਆਦਮੀਆਂ ਦਾ ਕੱਠ ॥

ਲਾਂ ਲਸ਼ਕਰ, ਪੁ:—ਡੇਰਾ, ਡੇਰੇ ਦੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਮਨੁੱਖ ॥

ਲਸ਼ਕਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਚਮਕਾਉਣਾ, ਤਲਵਾਰ ਹਿਲਾਉਣਾ ॥

ਲਸ਼ਕਾਰ
ਲਸ਼ਕਾਰਾ } ਪੁ:—'ਲਸ਼ਕ' ਵੇਖੋ ॥

ਲਸ਼ਟਕਾ, ਸ:—ਸੋਟੀ, ਛਾਂਗ, ਲਾਠੀ ॥

ਲਸ਼ਟ ਪਸ਼ਟ
ਲਸ਼ਟਮ ਪਸ਼ਟਮ } ਪੁ:—ਨਿੱਕ ਸੁੱਕ, ਚੀਜ਼ ਵਸਤ, ਸਾਮਿਆਨ ॥

ਲਸਣ, ਪੁ:—ਗੰਢੇ ਵਰਗਾ ਇੱਕ ਮਸ਼ਹੂਰ ਬੂਟਾ, ਥੋਮ, ਭੁਰੜੀ, ਪਿੰਡੇ ਉੱਤੇ ਕਾਲਾ ਦਾਗ ॥

ਲਸਣੀਆ, ਪੁ:—ਜਿਸ ਦੇ ਪਿੰਡੇ ਉੱਤੇ ਕਾਲੇ ਦਾਗ ਹੋਣ ॥

ਲਸ ਲਸ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਲਿਪ ਲਿਪ ਕਰਨਾ ॥

ਲਸ ਲਸਾ, ਵਿ:—ਲਿਪਲਿਪਾ, ਲੇਸਦਾਰ ॥

ਲੱਸਾ, ਪੁ:—ਮਸ਼ੀਨ ਦਾ ਰੰਗਿਆ ਹੋਇਆ ਕਪੜਾ, ਸਾਲੂ ॥

ਲਸਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਲਿੱਬ ਮਲਾਉਣਾ ॥

ਲਸਾਈ, ਸ:—ਲਿੱਬ ਮਲਾਉਣ ਦਾ ਕੰਮ ਜਾਂ ਮਜ਼ੂਰੀ ॥

ਲੱਸੀ, ਸ:—ਛਾਹ, ਦਹੀਂ ਨੂੰ ਰਿੜਕ ਕੇ ਪਾਣੀ ਪਾਇਆ ਹੋਯਾ, ਦੁੱਧ ਵਿੱਚ ਪਾਣੀ ਪਾਯਾ ਹੋਇਆ ॥

ਕੱਚੀ ਲੱਸੀ, ਸ:—ਠੰਢੇ ਦੁੱਧ ਵਿਚ ਪਾਣੀ ਪਾਯਾ ਹੋਯਾ ॥

ਪੱਕੀ ਲੱਸੀ, ਸ:, ਛਾਹ, ਦਹੀਂ ਦੀ ਲੱਸੀ ॥

ਲਸੂੜਾ
ਲਸੂੜ੍ਹਾ } ਪੁ:—ਇੱਕ ਰੁੱਖ ਅਤੇ ਉਸ ਦਾ ਲੇਸਦਾਰ ਫਲ ॥

ਲਸੂੜੀ
ਲਸੂੜ੍ਹੀ } ਸ:—ਲਸੂੜੇ ਵਰਗਾ ਫਲ ਅਤੇ ਰੁੱਖ ਪਰ ਛੋਟਾ ॥

ਲਹਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—'ਲਹਿਣਾ' ਵੇਖ ॥

ਲਹਾ, ਪੁ:—ਤਾਪ ਦਾ ਲਹਿ ਜਾਣ, ਲਾਹਾ ॥

ਲਹਾਉ, ਪੁ:—ਲਹਾ, ਲਹਣ ਜਾਂ ਉਤਰਨ ਦਾ ਕੰਮ ਜਾਂ ਹਾਲਤ ॥

ਲਹਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਲਾਹੁਣ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਾਉਣਾ, ਉਤਰਵਾਉਣਾ ॥

ਲਹਾਈ, ਸ:—ਉਤਰਾਈ, ਲਾਹੁਣ ਦਾ ਕੰਮ ਜਾਂ ਮਜੂਰੀ ॥

ਲਹਿਕ, ਸ:—ਹਵਾ ਵਿੱਚ ਹਿਲਣਾ (ਅਨਾਜ ਜਾਂ ਘਾਹ ਦਾ)॥

ਲਹਿੰਗਾ, ਪੁ:—ਤੇੜ ਦਾ ਜ਼ਨਾਨਾ ਕਪੜਾ, ਘੱਗਰੀ ਘਗਰੀ ॥

ਲਹਿਣ, ਪੁ:—ਛਪਕੇ ਦੀ ਰਹਿੰਦ ਖੂੰਹਦ ॥

ਲਹਿਣਦਾਰ, ਪੁ:—ਜਿਸ ਨੇ ਕਿਸੇ ਕੋਲੋਂ ਰਕਮ ਲਹਿਣੀ ਹੋਵੇ ॥

ਲਹਿਣਾ, ਪੁ:—ਜੋ ਰਕਮ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਮਿਲਣ ਦਾ ਹੱਕ ਹੈ, ਪਰਾਲਬਧ ॥

ਲਹਿਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਉਤਰਨਾ, ਹੇਠਾਂ ਆਉਣਾ, ਭਾਰ ਉਤਰਨਾ, (ਸੂਰਜ) ਅਸਤ ਹੋਣਾ, (ਦਿਨ) ਮੁੱਕਣਾ, (ਕਰਜ਼) ਦਿੱਤਾ ਜਾਣਾ, (ਬੁਖਾਰ) ਨਾਂ ਰਹਿਣਾ,(ਸਰੀਰ ਦਾ ਜੋੜ) ਆਪਣੀ ਥਾਂ ਤੋਂ ਹਿੱਲਣਾ, (ਦਿੱਤਾ ਹੋਇਆ ਕਰਜ਼) ਲੈਣਾ, ਉਗਰਾਹੁਣਾ ॥

ਲਹਿਣੀਏ ਦੇਣੀਏ ਦਾ ਸਰਬੰਧ, ਪੁ:-ਆਪਣੀ ਪਰਾਲਬਧ ਵਿੱਚ ਜੋ ਕਿਸੇ ਦਾ ਲਹਿਣਾ ਦੇਣਾ ਹੈ ॥

ਲਹਿਣੇ ਵਾਲਾ, ਪੁ:—'ਲਹਿਣ ਦਾਰ' ਵੇਖੋ, ਸ਼ਾਹ ॥

ਲਹਿਣਾਖ਼ਤੀ, ਪੁ:-'ਲਹਿਣਦਾਰ' ਵੇਖੋ ॥

ਲਹਿਦ, ਸ:—ਕਬਰ ਦੇ ਅੰਦਰਲਾ ਟੋਇਆ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਲੋਥ ਰਖਦੇ ਹਨ ॥

ਲਹਿੰਦਾ, ਪੁ:-ਜਿਸ ਪਾਸੇ ਸੂਰਜ ਲਹਿੰਦਾ ਹੈ, ਪੱਛਮ, ਪੰਜਾਬ ਦੇਸ ਦਾ ਪੱਛਮੀ ਹਿੱਸਾ ॥

ਲਹਿਰ, ਸ:-ਪਾਣੀ ਦਾ ਉਛਾਲਾ, ਤਰੰਗ, ਮੌਜ, ਜੋਸ਼, ਭਰਮ, ਪੀੜ, ਸੱਪ ਆਦਿਕ ਦੀ ਜ਼ਹਿਰ ਦਾ ਅਸਰ, ਰੋਗ ਦਾ ਜ਼ੋਰ, ਠੰਢ, ਕੱਕਰ, ਲਹਿਰ ਵਰਗੀ ਧਾਰੀ, ਖੁਸ਼ੀ, ਮਿਸਤੀ ॥

ਲਹਿਰ ਉੱਠਣੀ, ਕ੍ਰਿ:-ਜੋਸ਼ ਚੜ੍ਹਨਾ, ਅਨੰਦ ਵਿੱਚ ਮਗਨ ਹੋਣਾ ॥

ਲਹਿਰ ਆਉਣੀ, ਕ੍ਰਿ:-ਸੁਖੀ ਹੋਣਾ, ਵਧਣਾ, ਫੁੱਲਣਾ ॥

ਲਹਿਰ ਪੈਣੀ, ਕ੍ਰਿ:-ਫਿਰਵੀਂ ਪੀੜ ਹੋਣੀ ॥

ਲਹਿਰ ਬਹਿਰ, ਸ:-ਸੁਖ, ਦੌਲਤ, ਖੁਸ਼ਹਾਲੀ, ਵਾਧਾ ॥

ਲਹਿਰਾਂ ਮਾਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਪਾਣੀ ਦਾ ਜ਼ੋਰ ਨਾਲ ਉਛਲਣਾ ॥

ਲਹਿਰਣ, ਸ:-ਮੌਜਾਂ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਤੀਮਤ ॥

ਲਹਿਰਾ, ਪੁ:-ਦੌਲਤ, ਅਰਾਮ, ਖੁਸ਼ੀ, ਮੌਜ, ਵਾਜਾ ਵਜਾਉਣ ਦਾ ਢੰਗ ॥

ਲਹਿਰਾਉ, ਪੁ:-ਬੱਦਲਾਂ ਦਾ ਫੈਲ ਕੇ ਝੁਕ ਜਾਣਾ, ਘਟਾ ਆਉਣੀ ॥

ਲਹਿਰਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਹਵਾ ਵਿੱਚ ਹੌਲੀ ਹੌਲੀ ਹਿਲਣਾ (ਘਾਹ ਆਦਿਕ ਦਾ) ॥

ਲਹਿਰੀ, ਪੁ:, ਵਿ:-ਮੌਜਾਂ ਮਾਨਣ ਵਾਲਾ, ਜੋ ਸੁਖ ਭੋਗੇ, ਮੌਜੀ ॥

ਲਹਿਰੀਆ, ਵਿ:-ਜੋ ਲਹਿਰਾਵੇ, ਜਿਸ ਉੱਤੇ ਲਹਿਰਾਂ ਵਰਗੀਆਂ ਧਾਰੀਆਂ ਹੋਣ (ਕਪੜਾ ਆਦਿਕ) ॥

ਲਹਿ ਲਹਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਲਹਿਰਾਉਣ, ਹਰਾ ਭਰਾ ਹੋਣਾ, ਵਲ ਖਾਂਦਿਆਂ ਜਾਣਾ (ਸੱਪ ਵਾਂਗਰ) ॥

ਲਹਿਲਹਾਣ, ਸਃ-ਖੇਤ ਵਿਚ ਖੜੇ ਅਨਾਜ ਦਾ ਵਾਉ ਨਾਲ ਹਿੱਲਣਾ ॥

ਲਹਿ ਲਹਿ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿਃ—'ਲਹਿਲਹਾਉਣਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਲਹਿਲੌਣ, ਵਿਃ-ਜੋ ਵਿਤੋਂ ਬਾਹਰਾ ਖਰਚ ਕਰੇ, ਉੜਾਊ, ਜਿਸ ਦੇ ਹਸਦੇ ਹਸਦੇ ਢਿੱਡ ਵਿਚ ਵਲ ਪੈਣ ॥

ਲਹੁਕਾ, ਵਿਃ-ਛੋਟਾ, ਨਿੱਕਾ (ਪੁੱਤ੍ਰ, ਭਰਾ ਆਦਿਕ)॥

ਲਹੁੜਾ, ਵਿਃ-ਛੋਟਾ, ਨਿੱਕਾ (ਮੁੰਡਾ, ਵੱਛਾ), ਬਹੁਤ ਦਿਨ ਚੜ੍ਹੇ ॥

ਲਹੁੜਾ ਵੇਲਾ, ਪੁਃ-ਦਿਨ ਦਾ ਚੌਥਾ ਪਹਿਰ ਦੁਪਹਿਰ ਤੋਂ ਪਿਛਲਾ ਵੇਲਾ ॥

ਲਹੂ, ਪੁਃ-ਰੱਤ, ਖੂਨ, ਰਗਾਂ ਵਿੱਚ ਫਿਰਨ ਵਾਲਾ ਲਾਲ ਪਾਣੀ ॥

ਲਹੂ ਆਉਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ ਸਰੀਰ ਦੇ ਅੰਦਰੋਂ ਲਹੂ ਬਾਹਰ ਜਾਣਾ ।

ਲਹੂ ਸੁੱਕਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ-ਬਹੁਤ ਡਰ ਜਾਣਾ, ਲਿੱਸੇ ਹੋ ਜਾਣਾ ॥

ਲਹੂ ਕੱਢਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਰਗ ਨੂੰ ਕੱਟ ਕੇ ਲਹੂ ਨਿਕਲਣ ਦੇਣਾ ॥

ਲਹੂ ਛੁਡਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ-ਰਗ ਕਟਾਕੇ ਲਹੂ ਕਢਾਉਣਾ ॥

ਲਹੂ ਥੁੱਕਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ-ਸੰਘ ਵਿੱਚੋਂ ਲਹੂ ਮੂੰਹ ਦੇ ਰਾਹ ਕੱਢਣਾ ॥

ਲਹੂ ਦਾ ਤਿਹਾਯਾ
ਲਹੂ ਦਾ ਪਿਆਸਾ } ਵਿਃ—ਜੋ ਮਾਰਨਾ ਚਾਹੇ, ਪੱਕਾ ਵੈਰੀ ॥

ਲਹੂ ਦਾ ਵਗਾੜ, ਪੁਃ—ਲਹੂ ਦਾ ਗੰਦਾ ਹੋ ਜਾਣਾ ॥

ਲਹੂ ਨਾਲ ਹੱਥ ਭਰਨਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਖੂਨ ਕਰਨਾ, ਬਹੁਤ ਭਾਰੀ ਲੜਾਈ ਕਰਨੀ, ਨਿਰਦਈ ਹੋਣਾ ॥

ਲਹੂ ਪਛਾਣਨਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਆਪਣਾ ਸਰਬੰਧੀ ਵੇਖ ਕੇ ਮੋਹ ਅੰਦਰੋਂ ਉੱਠਣਾ ॥

ਲਹੂ ਪਾਣੀ ਇੱਕ ਹੋਣਾ (ਕਰ ਦੇਣਾ), ਕ੍ਰਿਃ-ਬਹੁਤ ਮੇਹਨਤ ਨਾਲ ਕੋਈ ਕੰਮ ਕਰਨਾ, ਪਰਸੇਉ ਆ ਜਾਣਾ ॥

ਲਹੂ ਪੀਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਦੁਖ ਦੇਣਾ, ਬਹੁਤ ਖਪਾਉਣਾ ॥

ਲਹੂ ਲੁਹਾਰ
ਲਹੂ ਲੁਹਾਣ } ਵਿਃ—ਲਹੂ ਨਾਲ ਭਰਿਆ ਜਾਂ ਲਿਬੜਿਆ ਹੋਯਾ ॥

ਲਹੂੰਝਰਾ, ਵਿਃ—ਜੋ ਦੂਜੇ ਦੇ ਆਸਰੇ ਰਹੇ, ਕਮੀਣਾ, ਲੋਂਝ ॥

ਲਹੌਰ, ਪੁਃ—ਪੰਜਾਬ ਦੀ ਰਾਜ ਧਾਨੀ, ਮਸ਼ਹੂਰ ਸ਼ਹਿਰ ॥

ਲਹੌਰੀ, ਵਿਃ—ਲਹੌਰ ਦਾ, ਲਹੌਰ ਵਿੱਚ ਬਣਿਆ ਹੋਇਆ ॥

ਲਹੌਰੀਆ, ਪੁਃ—ਲਹੌਰ ਦਾ ਰਹਿਣ ਵਾਲਾ ॥

ਲਹੌਲ, ਪੁਃ—ਬਚਾਉ, ਸ਼ੈਤਾਨ ਤੋਂ ਪਨਾਹ ਮੰਗਣ ਦਾ ਬਚਨ ॥

ਲਹੌਲ ਪੜ੍ਹਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਜਿੰਨ ਭੂਤ ਹਟਾਉਣ ਲਈ ਜਾਂ ਗਿਲਾਨੀ ਦੱਸਣ ਲਈ ਇਹ ਕਹਿਣਾ 'ਲਾ ਹੌਲ ਵਲਾ ਕੁੱਵਤ ਇੱਲਾ ਬਿੱਲਾ-ਹਿ' ਇਸ ਦਾ ਅਰਥ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਸਿਵਾ ਰੱਬ ਦੇ ਹੋਰ ਕਿਸੇ ਵਿੱਚ ਸਮਰਥ ਜਾਂ ਗੁਣ ਨਹੀਂ ॥

ਲੱਕ, ਪੁ:—ਕਮਰ, ਸਰੀਰ ਦਾ ਵਿਚਲਾ ਹਿੱਸਾ ॥

ਲੱਕ ਸਿੱਧਾ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਲੰਮੇ ਪੈ ਜਾਣਾ ॥

ਲੱਕ ਕੱਸਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—'ਲੱਕ ਬੰਨ੍ਹਣਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਲੱਕ ਕੁੱਬਾ ਹੋਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਭਾਰ ਜਾਂ ਬੁਢੇਪੇ ਕਰਕੇ ਪਿੱਠ ਝੁਕ ਜਾਣੀ ॥

ਲੱਕ ਖੋਲਣਾ (ਖੋਲ ਦੇਣਾ), ਕ੍ਰਿ:—ਪੇਟੀ ਆਦਿਕ ਲਾਹ ਕੇ ਦਮ ਲੈਣਾ ॥

ਲੱਕ ਟੁੱਟਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਹੌਸਲਾ ਨਾ ਰਹਿਣਾ, ਮੌਜਨਾਂ ਦੇ ਵਿੱਛੜਨ ਕਰਕੇ ਜਾਂ ਪੁਤ੍ਰ ਆਦਿਕ ਦੇ ਮਰਨ ਕਰਕੇ ਸਰੀਰ ਢੈ ਜਾਣਾ ॥

ਲੱਕ ਟੁੱਟਿਆ ਹੋਯਾ, ਵਿ:—ਕੁੱਬਾ, ਕਮਜ਼ੋਰ ॥

ਲੱਕ ਫੜ ਕੇ ਉੱਠਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਕਮਜ਼ੋਰ ਹੋ ਜਾਣਾ ॥

ਲੱਕ ਫੜ ਕੇ ਬਹਿ ਜਾਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਨਿਰਾਸ ਹੋ ਜਾਣਾ ॥

ਲੱਕ ਫੜਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਸਹਾਰਾ ਦੇਣਾ, ਮੱਦਤ ਕਰਨਾ ॥

ਲੱਕ ਬੰਨ੍ਹਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਪੱਕੀ ਸਲਾਹ ਕਰਨੀ, ਤਿਆਰ ਹੋ ਜਾਣਾ, ਹਿੰਮਤ ਜਾਂ ਹੌਸਲਾ ਕਰਨਾ (ਲੱਕ ਬੱਧਾ ਅਰੋੜਿਆਂ, ਮੂੰਨਾ ਕੋਹ ਲਹੌਰ = ਜਦ ਅਰੋੜਿਆਂ ਨੇ ਹਿੰਮਤ ਕਰ ਲਈ ਤਾਂ ਲਹੌਰ ਮੁਪਤਾਨੋ ਨੇੜੇ ਹੀ ਜਾਪਣ ਲੱਗਾ) ॥

ਲੱਕ ਮਾਰਿਆ ਜਾਣਾ
ਲੱਕ ਰਹਿ ਜਾਣਾ } ਕ੍ਰਿ:—ਲੱਕ ਦੁਖਣਾ, ਢੱਲਾ ਹੋ ਜਾਣਾ ॥

ਲੱਕ ਲੱਕ ਕਰਨਾ
ਲੱਕਣਾ } ਕ੍ਰਿ:—ਜੀਭ ਨਾਲ ਪੀਣ ਦੀ ਅਵਾਜ਼ ਕੱਢਣੀ ॥

ਲਕਵਾ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਰੋਗ ਜਿਸ ਕਰਕੇ ਮੂੰਹ ਫਿਰ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ॥

ਲੱਕੜ, ਸ:—ਕਾਠ, ਗੇਲੀ, ਲਾਠੀ, ਡਾਂਗ ॥

ਲੱਕੜ ਹਾਰਾ, ਪੁ:—ਜੋ ਲੱਕੜਾਂ ਵੇਚੇ ਜਾਂ ਕੱਟੇ ॥

ਲੱਕੜ ਮੰਡੀ, ਸ:—ਜਿਸ ਮੰਡੀ ਵਿੱਚ ਲੱਕੜਾਂ ਵਿਕਣ ॥

ਲੱਕੜ ਬੱਗਾ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਜੰਗਲੀ ਜਨੌਰ ॥

ਲਕੜਾ, ਪੁ:—ਵੱਡੀ ਲੱਕੜ, ਗੇਲੀ, ਲੰਮੀ ਡਾਂਗ ॥

ਲਕੜਾਕੜ, ਸ:—ਲਕੜੀਆਂ ਦਾ ਢੇਰ, ਘੜੀਆਂ ਸੜੀਰੀਆਂ ॥

ਲਕੜੀ
ਲੱਕੜੀ } ਸ:—ਲੱਕੜ, ਕਾਠ, ਬਾਲਣ, ਗਤਕਾ ॥

ਲੱਕੜੀ ਖੇਡਣੀ
ਲੱਕੜੀ ਬਾਜ਼ (ਜ਼ੀ) } 'ਗਤਕਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਲੱਕਾ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦਾ ਕਬੂਤਰ, ਲੱਕ ॥

ਲਕਾ ਤੁਕਾ, ਪੁ:—ਨਿੱਕ ਸੁੱਕ, ਛੋਟੀ ਮੋਟੀ ਚੀਜ਼ ॥

ਲਕਾਰ
ਲਕੀਰ } ਸ:—ਲੀਕ, ਲੰਮਾ ਨਿਸ਼ਾਨ, ਧਾਰੀ, ਧਾਲ, ਰੇਖਾ ॥

ਲੱਕੂ, ਪੁਃ—'ਲੱਕ' ਵੇਖੋ ॥

ਲੱਕੇ, ਪੁਃ—(ਬਹੁਃ), ਲਕ ਦੇ ਰਤਾ ਕੁ ਉੱਪਰਲੇ ਪੱਸੇ ॥

ਲੱਖ, ਵਿਃ—ਸੌ ਹਜਾਰ, ਅਨਗਿਣਤ ॥

ਲੱਖ ਦਾਤਾ
ਲੱਖਾਂ ਦਾ ਦਾਤਾ } ਪੁਃ—ਸਖੀ ਸਰਵਰ ॥

ਲੱਖ ਪਤ
ਲੱਖ ਪਤੀ } ਪੁਃ—ਜਿਸ ਕੋਲ ਲੱਖ ਰੁਪਯਾ ਹੋਵੇ, ਬੜਾ ਧਨੀ॥

ਲੱਖ ਬਾਂਹਾਂ ਸਿੰਘ (ਪ), ਪੁਃ—ਜਿਸ ਦੀ ਇੱਕ ਬਾਂਹ ਜਾਂਦੀ ਰਹੇ ॥

ਲੱਖ ਲੁੱਟ, ਪੁਃ—ਜੋ ਲੱਖਾਂ ਰੁਪਏ ਖਰਚੇ, ਉਜਾੜੂ ॥

ਲੱਖਣ, ਪੁਃ—'ਲੱਛਣ' ਵੇਖੋ ॥

ਲਖਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਲੰਘਣਾ, ਵੇਖਣਾ, ਸਮਝਣਾ ॥

ਲੱਖਮੀ, ਸਃ—'ਲੱਛਮੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਲਖਯਾ, ਵਿਃ—ਸੋਹਣਾ ਅਤੇ ਬਖ਼ਤਾਵਰ ॥

ਲਖਵੱਯਾ, ਪੁਃ—ਲਖਣ ਵਾਲਾ, ਲਿਖਣ ਵਾਲਾ, ਜੋ ਮੂਰਤਾਂ ਖਿੱਚੇ ॥

ਲਖਾਉ, ਪੁਃ—ਹੋਣ ਵਾਲੀ ਗੱਲ ਦਾ ਪਹਿਲੇ ਹੀ ਸੁੱਝ ਜਾਣਾ ॥

ਲਖਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ-ਸਮਝਾਉਣਾ, ਚੇਤੇ ਕਰਾਉਣਾ, ਸੁਝਾਉਣਾ, ਲਿਖਣ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਾਉਣਾ, ਮੂਰਤ ਖਿਚਾਉਣਾ ॥

ਲਖਾਈ, ਸਃ—ਲਿਖਾਈ ਜਾਂ ਲੰਘਾਈ ॥

ਲਖਾਰੀ, ਪੁਃ—ਲਿਖਣ ਵਾਲਾ, ਮੂਰਤਾਂ ਖਿੱਚਣ ਵਾਲਾ ॥

ਲੱਖੀ
ਲੱਖੂ } ਪੁਃ—ਜਿਸ ਦੇ ਕੋਲ ਲੱਖ ਰੁਪਯਾ ਹੋਵੇ ॥

ਲਖੂਆ, ਪੁਃ—'ਲਖਾਰੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਲਖੇਰਾ, ਪੁਃ—ਲਾਖ ਇਕੱਠੀ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ॥

ਲਖੌਟਾ, ਸਃ—ਲਾਖ ਦੀ ਰਹਿੰਦ ਖੂੰਹਦ, ਰੰਗਣ ਦਾ ਮਸਾਲਾ ॥

ਲਖੌਟੀ, ਸਃ—ਲੱਕੜੀ ਦੇ ਅਸਬਾਬ ਉੱਤੇ ਬੂਟੇ ਕੱਢਣ ਦਾ ਕੰਮ, ਰੋਗਨੀ ਤਸਵੀਰਾਂ ਖਿੱਚਣ ਦਾ ਕੰਮ ॥

ਲਖੌਤੀ, ਸਃ—ਲਿਖਣ ਜਾਂ ਲਿਖਣ ਦਾ ਢੰਗ ॥

ਲਖੌਰੀ, ਵਿਃ—ਬਹੁਤ ਬੁਰੇ ਰੰਗ ਦਾ (ਘੋੜਾ) ॥

ਲਗ, ਸਃ—ਅੱਖਰਾਂ ਨੂੰ ਲੱਗਣ ਵਾਲੇ ਨਿਸ਼ਾਨ (ਾ ਿ ਆਦਿਕ), ਮਾਤ੍ਰਾ ॥
ਅਵਃ—ਤੱਕ, ਤਾਈਂ, ਸਾਮ੍ਹਣੇ ॥

ਲਗ ਭਗ, ਵਿਃ, ਕ੍ਰਿਃ, ਵਿਃ—ਨੇੜੇ, ਲਾਗੇ, ਬਰਾਬਰ ਬਰਾਬਰ ॥

ਲੰਗ, ਸਃ—ਉੱਚੀ ਕੰਧ (ਸ਼ਹਿਰ ਦੀ), ਢੇਰ, ਲੰਗਾ ਹੋਣਾ, ਲੰਗਾ ॥

ਲੰਗ ਸੂਰ, ਪੁਃ—ਜਿਸ ਸੂਰ ਦੇ ਹਥੂ ਬੇਰ ਲੱਗਦੇ ਹਨ ॥

ਲੰਗਮਾਰਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਲੰਗੜਾ ਕੇ ਤੁਰਨਾ ॥

ਲਗਣ, ਸ:—ਪਿਆਰ, ਚਾਹ, ਪ੍ਰੀਤ, ਮੋਹ, ਮਨੋ-ਰਥ ॥

ਲਗਣ ਲੱਗਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਆਸ਼ਕ ਹੋਣਾ, ਮੋਹ ਪੈਣਾ ॥

ਲੱਗਣਾ / ਲੱਗ ਜਾਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਦਰਤੀਣਾ, ਲਿਖਿਆ ਜਾਣਾ, ਛੋਹਣਾ, ਮਿਲਣਾ, ਜੁੜਨਾ, ਸਾਕ ਸਰਬੰਧ ਹੋਣਾ, ਸਾਂਝ ਹੋਣੀ, ਚੰਬੜਨਾ, ਨਾਲ ਨੱਥਿਆ ਜਾਣਾ, ਅੱਪੜਨਾ, ਮਿਰਣਾ, ਦਿੱਸਣਾ, ਖਰਚ ਹੋਣਾ, ਹੋ ਜਾਣਾ, ਰੁੱਝਣਾ, ਟੱਕਰਨਾ ॥

ਅਸਬਾਬ ਲੱਗਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਸਬ ਚੀਜਾਂ ਥਾਂ ਸਿਰ ਰੱਖੀਆਂ ਜਾਣੀਆਂ ॥

ਅੱਖ ਲੱਗਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਸੌਂ ਜਾਣਾ ॥

ਅੱਗ ਲੱਗਣੀ, ਸ:—ਜਲਣ ਲਗ ਪੈਣਾ, ਗੁੱਸੇ ਵਿੱਚ ਆਉਣਾ ॥

ਅੱਛਾ ਲੱਗਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਠੀਕ ਹੋਣਾ, ਮਨ ਨੂੰ ਭਾਉਣਾ ॥

ਅੱਛਾ ਲੱਗਾ! ਵਿਸਮਯ—ਚੰਗੀ ਤਰਾਂ ਵੱਜਾ!

ਅੱਛੇ ਥਾਂ ਲੱਗਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਠੀਕ ਤਰਾਂ ਵਰ-ਤਿਆ ਜਾਣਾ ॥

ਅੱਖੇ ਲਗਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਜੋ ਕੁਝ ਕਿਹਾ ਜਾਵੇ ਮੰਨ ਲੈਣਾ ॥

ਔੜ ਲੱਗਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਮੀਂਹ ਨਾਂ ਪੈਣਾ ॥

ਸਾਕ ਲੱਗਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਸਰਬੰਧੀ ਹੋਣਾ ॥

ਕਹਿਣ ਲੱਗਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਬੋਲਣ ਨੂੰ ਤਿਆਰ ਹੋਣਾ ॥

ਕੰਮ ਨੂੰ ਲੱਗਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਕੰਮ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਰੁੱਝ ਜਾਣਾ ॥

ਕੁਛ (ਕੁਝ) ਲੱਗਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਸਰਬੰਧ ਜਾਂ ਸਾਂਝ ਹੋਣੀ ॥

ਖਟਾ ਲੱਗਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਖੱਟਾ ਜਾਂ ਬੁਰਾ ਸੁਆਦ ਆਉਣਾ ॥

ਘੁਣ ਲੱਗਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਲਕੜੀ ਨੂੰ ਕੀੜੇ (ਘੁਣ) ਨੇ ਖਾ ਜਾਣਾ ॥

ਜਹਾਜ ਲੱਗਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਜਹਾਜ ਦਾ ਕੰਢੇ ਦੇ ਲਾਗੇ ਬੱਝਣਾ, ਕੰਮ ਸਰਨਾ ॥

ਜੀ ਲੱਗਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਪਿਆਰ ਵਿੱਚ ਜਾਣਾ, ਪਰਚਣਾ, ਆਸ਼ਕ ਹੋਣਾ ॥

ਟਿਕਸ ਲੱਗਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਮਸੂਲ ਕਿਸੇ ਦੇ ਜ਼ੁੰਮੇ ਪੈ ਜਾਣਾ ॥

ਦਰਵਾਜਾ ਲੱਗਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਦਰਵਾਜਾ ਬੰਦ ਹੋ ਜਾਣਾ ॥

ਦਾਲ ਲੱਗਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਚੁੱਲ੍ਹੇ ਉੱਤੇ ਚੜ੍ਹੇ ਹੋਏ ਦੇਗਚੇ ਵਿਚ ਦਾਲ ਸੜ ਜਾਣੀ ॥

ਦਾ ਵਿਚ ਲੱਗਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਰਾਹ ਵਿੱਚ ਘਾਤ ਲਾ ਕੇ ਪੈ ਰਹਿਣਾ ॥

ਦਿਲ ਨੂੰ ਗੱਲ ਲੱਗਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਗੱਲ ਦਾ ਮਨ ਤੇ ਅਸਰ ਹੋਣਾ ॥

ਦੁਆ ਲੱਗਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਦੁਆ ਤੋਂ ਫ਼ਾਇਦਾ ਹੋਣਾ ॥

ਨਾਂ ਲੱਗਣਾ (ਕਿਸੇ ਦੇ) ਕ੍ਰਿ:—ਝੂਠੀ ਊਜ ਲੱਗਣੀ (ਕਿਸੇ ਨੂੰ) ॥

ਪਾਲਾ ਲੱਗਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਸਰੀਰ ਨੂੰ ਠੰਢ ਮਲੂਮ ਹੋਣੀ ॥

ਪਿੱਠ ਲੱਗਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਕੁਸ਼ਤੀ ਵਿੱਚ ਢਹਿ ਪੈਣਾ, ਕਿਸੇ ਪਸ਼ੂ ਦੀ ਪਿੱਠ ਰਗੜ ਨਾਲ ਛਿੱਲੀ ਜਾਣੀ ॥

ਫਲ ਫੁੱਲ ਲੱਗਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਰੱਖਦੇ ਫਲ ਉੱਗਣੇ ਅਤੇ ਫੁੱਲ ਨਿਕਲਣੇ ॥

ਫਲ ਲੱਗ ਜਾਣਾ
ਫਲ ਲੱਗਣਾ } ਕ੍ਰਿ:—ਫਲ ਖਰਾਬ ਹੋ ਜਾਣਾ ਜਾਂ ਨਿਕਲਣਾ ॥

ਬਜ਼ਾਰ ਲੱਗਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਵਿਕਾਊ ਮਾਲ ਬਾਹਰ ਕੱਢ ਕੇ ਰੱਖਣਾ ॥

ਬੂਟਾ ਲੱਗਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਬੂਟੇ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਚੰਗੀ ਚੀਜ਼ ਦੀ ਜੜ੍ਹ ਕੈਮ ਹੋਣੀ, ਕੁੜਮਾਈ ਜਾਂ ਵਿਆਹ ਹੋਣਾ, ਪੁਤ੍ਰ ਜੰਮਣਾ ॥

ਭਾਗ ਲੱਗਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਚੰਗੀ ਕਿਸਮਤ ਹੋਣੀ, ਧਨ ਤੇ ਉਲਾਦ ਹੋਣੀ ॥

ਮਾਲ ਲੱਗ ਜਾਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਸਾਰਾ ਮਾਲ ਵਿਕ ਜਾਣਾ ॥

ਮਿਰਚਾਂ ਲੱਗਣੀਆਂ, ਕ੍ਰਿ:—ਬਹੁਤ ਗੁੱਸੇ ਜਾਂ ਜੋਸ਼ ਵਿੱਚ ਆਉਣਾ ॥

ਰੁਪੱਯਾ ਲੱਗਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਰੁਪਯਾ ਖਰਚ ਹੋਣਾ, ਬਿਆਜੀ ਦਿੱਤਾ ਜਾਣਾ ਜਾਂ ਬੁਪਾਰ ਵਿੱਚ ਖਪ ਜਾਣਾ ॥

ਲੀਕ ਲੱਗਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਕਲੰਕ ਜਾਂ ਦੋਸ਼ ਲੱਗਣਾ ॥

ਲੰਗਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਲੰਗੜਿਆ ਵਾਕਰ ਤੁਰਨਾ, ਲੰਗੜਾਉਣਾ ।

ਲਗਦੇ ਹੱਥ, ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—(ਇੱਕ ਕੰਮ ਦੇ) ਨਾਲ ਹੀ (ਦੂਜਾ) ॥

ਲਗਨ, ਪੁ:—ਜੋਤਸ਼ੀ ਦਿਨ ਦੇ ਜੋ ਵੱਡੇ ਛੋਟੇ ੧੨ ਹਿੱਸੇ ਕਰਦੇ ਹਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕੋਈ, ਮਹੂਰਤ, ਰਾਸ, ਸ਼ੁਭ ਸਮਾ, ਸਾਹੇ ਚਿੱਠੀ ਨਾਲ ਜੋ ਕਪੜਾ ਲੱਤਾ ਜੁਆਈ ਨੂੰ ਭੇਜਦੇ ਹਨ, ਤਾਬੇ ਦਾ ਛਾਤਾ ॥

ਲਗਰ, ਸ:—ਬੇਰੀ ਆਦਿਕ ਰੁੱਖ ਦੀਆਂ ਨਰਮ ਡਾਲੀਆਂ ॥

ਲਗਰ ਵਰਗਾ (ਗੀ)
ਲਗਰ ਵਾਂਙੂ } ਵਿ:—ਪਤਲਾ (ਲੀ) ਸੋਹਣਾ (ਣੀ) ਤੇ ਲੰਮੇ ਕੱਦ ਦਾ (ਦੀ) ॥

ਲੰਗਰ, ਪੁ:—ਰਸੋਈ, ਸਰਦਾਰ ਦੀ ਰਸੋਈ, ਸਦਾ ਵਰਤ, ਅੰਨ, ਭੋਜਨ, ਪਾਣੀ ਵਿੱਚ ਜਹਾਜ਼ ਨੂੰ ਠਹਿਰਾਉਣ ਵਾਲਾ ਲੋਹੇ ਦਾ ਹਥਿਆਰ ॥

ਲੰਗਰ ਜਾਰੀ ਕਰਨਾ
ਲੰਗਰ ਲਾਉਣਾ
ਲੰਗਰ ਵੰਡਣਾ } ਕ੍ਰਿ:—ਜੋ ਆਵੇ ਉਸ ਨੂੰ ਧਰਮ ਅਰਥ ਪਰਸ਼ਾਦ ਛਕਾਉਣਾ ॥

ਲੰਗਰੀ, ਸ:—ਰੋਟੀ, ਕੂੰਡੀ ॥

ਲੱਗ ਲਬੇੜ, ਪੁ:, ਸ:—ਜੋ ਕੁਝ ਭਾਂਡੇ ਨੂੰ ਲਿਬੜਿਆ ਰਹੇ, ਰਹਿੰਦ ਖੂੰਹਦ ॥

ਲਗੜ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦਾ ਸ਼ਿਕਾਰੀ ਜਨੌਰ ਬਾਜ਼ ਵਰਗਾ ॥

ਲੰਗੜਾ, ਪੁ:—ਜਿਸ ਦੀ ਇੱਕ ਲੱਤ ਨਾਂ ਹੋਵੇ ਜਾਂ ਕੰਮ ਨਾਂ ਦੇਵੇ, ਲੂਲ੍ਹਾ ॥

ਲੰਗੜਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਲੰਗੜਿਆਂ ਵਾਕਰ ਟੁਰਨਾ ॥

ਲੱਗਾ, ਵਿ:—ਲਗਾਇਆ ਹੋਇਆ, ਮੁਕੱਰਰ ॥

ਲੰਗਾ, ਵਿ:—'ਲੰਗੜਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਲੰਗੇ ਡੰਗ, ਵਿ:—ਜੇਹੜਾ ਪਸ਼ੂ ਇੱਕ ਦਿਨ ਦੋ ਵਾਰ ਦੁੱਧ ਦੇਵੇ ਅਤੇ ਦੂਜੇ ਦਿਨ ਇੱਕ ਵਾਰ ॥

ਲਗਾਉ, ਪੁ:-ਪਹੁੰਚ, ਰੁਹਬ, ਸਾਂਝ, ਲਾਗ, ਮੇਲ ॥

ਲਗਾਉਟ, ਸ:—ਲਗਾਉ, ਪਰਾਏ ਮਰਦ ਤੀਮਤ ਦਾ ਮੇਲ ॥

ਲਗਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਲਾਉਣਾ, ਜੋੜਨਾ, ਲੱਗਣ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਾਉਣਾ ॥

ਲਗਾਤਾਰ, ਕ੍ਰਿ:, ਵਿ:—ਬਰਾਬਰ, ਅਟਕਣ ਬਾਝੋਂ, ਵਿੱਥ ਨਾਂ ਪਾਕੇ ॥

ਲਗਾਮ, ਸ:—ਘੋੜੇ ਨੂੰ ਰਾਸ ਰੱਖਣ ਲਈ ਉਹ ਦੇ ਮੂੰਹ ਨੂੰ ਪਾਈ ਹੋਈ ਰੱਸੀ ਜਾਂ ਤਸਮਾ, ਵਾਗ ॥

ਲਗਾਮ ਦੇਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਮੂੰਹ ਵਿੱਚ ਲਗਾਮ ਪਾਉਣਾ, ਕਾਬੂ ਕਰਨਾ ॥

ਲੰਗਾਰ, ਪੁ:-ਕੱਪੜੇ ਦਾ ਪਾੜ ਜਾਂ ਲੀਰ ॥

ਲੰਗੂ, ਪੁ:—ਲੰਗੜਾ ਹੋਣਾ ॥

ਲਗੂਣ, ਪੁ:-'ਲਗਣ' ਵੇਖੋ ॥

ਲਗੂਰ / **ਲੰਗੂਰ** } ਪੁ:—ਕਾਲੇ ਮੂੰਹ ਵਾਲਾ ਬਾਂਦਰ ॥

ਲਗੋ ਲਗੋ, ਕ੍ਰਿ:, ਵਿ:—ਇਕ ਘੋੜੇ ਨੂੰ ਦੂਜੇ ਦੇ ਮਗਰ ਲਾਕੇ ॥

ਲੰਗੋਟ (ਟਾ), ਪੁ: / **ਲੰਗੋਟੀ,** ਸ: } ਲੱਕ ਨੂੰ ਬੰਨ੍ਹਣ ਵਾਲਾ ਛੋਟਾ ਜੇਹਾ ਕਪੜਾ ॥

ਲੰਗੋਟੀਆ, ਵਿ:—ਜੋ ਬਾਲ ਅਵਸਥਾ ਤੋਂ ਵਾਕਫ਼ ਹੋਵੇ ॥

ਲੰਗੋਟੀਆ ਯਾਰ, ਪੁ:—ਪੁਰਾਣਾ ਛੋਟੀ ਉਮਰ ਦਾ ਯਾਰ ॥

ਲੰਘਣ, ਪੁ:—ਖਾਣ ਪੀਣ ਦਾ ਅਟਕਾਉ, ਫਾਕਾ, ਰੋਗ ਦਾ ਫਾਕਾ ॥

ਲੰਘਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਗੁਜ਼ਰਨਾ, ਪਾਸੋਂ ਜਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਜਾਣਾ, ਨਦੀ ਪਾਰ ਹੋਣਾ, ਨਿਕਲਣਾ ॥

ਲੰਘ ਜਾਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਨਦੀ ਦੇ ਪਾਰ ਹੋਣਾ, ਮਰ ਜਾਣਾ ॥

ਲਾਂਘਾ ਲੰਘਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਸਮਾ ਬੀਤਣਾ, ਗੁਜ਼ਾਰਾ ਹੋਣਾ ॥

ਲੰਘਾਉ, ਪੁ:—ਵਿੱਥ ਵਿੱਚ ਵੱਟ, ਪੈ ਕੇ ਜੋ ਝਾੜਾ ਆਵੇ ॥

ਲੰਘਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਬਿਤਾਉਣਾ, ਗੁਜ਼ਾਰਾ ਕਰਨਾ, ਜਾਣੋਂ ਮਾਰਨਾ ॥

ਲੰਘਾਊ, ਵਿ:—ਜਿਸ ਤੋਂ ਨਿਰਬਾਹ ਹੋ ਸੱਕੇ, ਬੀਤ ਜਾਣ ਵਾਲਾ ॥

ਲੰਘਾਈ, ਸ:—ਲੰਘਣ ਦੀ ਮਜੂਰੀ, ਬੇੜੀ ਦਾ ਭਾੜਾ, ਪੁਲ ਦਾ ਮਸੂਲ ॥

ਲੰਘਾਣੀ, ਸ:—ਥਾੜ੍ਹ ਵਿੱਚ ਗੱਡੀ ਹੋਈ Y ਸ਼ਕਲ ਦੀ ਲਕੜੀ ਜਿੱਥੋਂ ਲੋਕ ਲੰਘਣ ॥

ਲਘਿ, ਪੁ:—'ਲਘੁ' ਵੇਖੋ ॥

ਲਘਿ ਸ਼ੰਕਾ ਕਰਨੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਮੂਤ੍ਰਨਾ, ਪਿਸ਼ਾਬ ਕਰਨਾ ॥

ਲਘੁ, ਵਿ:—ਛੋਟਾ, ਛੋਟੀ ਅਵਾਜ ਦੇਣ ਵਾਲੀ ਲਗ ਜਿਸ ਅੱਖਰ ਨੂੰ ਲੱਗੀ ਹੋਈ ਹੋਵੇ ('ਕ ਕਿ ਕੁ' ਲਘੁ ਹਨ) ॥

ਲੰਙ (ਫ਼ਾ), ਪੁ:—ਲੰਙੜਾ ਹੋਣਾ ॥

ਲੰਙਾ, ਵਿ:—'ਲੰਗਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਲੱਚ, ਪੁ:—'ਲੱਚ' ਵੇਖੋ ॥

ਲੰਚ, ਪੁ:—ਝੂਠਾ ਦੋਸ਼, ਨਿੰਦਿਆ, ਬੁਰਿਆਈ ॥

ਲਚਕ, ਸ:—ਝੁਕ ਜਾਂ ਮੁੜ ਕੇ ਫੇਰ ਪਹਿਲੀ ਹਾਲਤ ਪੁਰ ਆ ਜਾਣ ਦਾ ਗੁਣ ਜਾਂ ਕੰਮ, ਝੂਠ, ਨਖਰਾ ॥

ਲਚਕਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਝੁਕ ਜਾਂ ਮੁੜ ਕੇ ਪਹਿਲੀ ਹਾਲਤ ਪੁਰ ਆ ਜਾਣਾ, ਭਾਰ ਨਾਲ ਦੱਬੇ ਜਾਣਾ, ਨਖਰਿਆਂ ਨਾਲ ਚੱਲਣਾ, ਲਿੱਸਾ ਅਤੇ ਕਮਜ਼ੋਰ ਹੋ ਜਾਣਾ ॥

ਲਚਕਾ, ਪੁ:—ਵਿੱਲੀ ਛੱਡੀ ਹੋਈ ਕਮਾਣ ਦਾ ਆਪਣੀ ਥਾਉਂ ਪੁਰ ਆਉਣਾ, ਭਾਰ ਦਾ ਦਬਾਉ, ਨਖਰਾ (ਖਾਣਾ, ਮਾਰਨਾ) ॥

ਲਚਕਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਝੁਕਾਉਣਾ, ਦਬਾਉਣਾ, ਲਚਕਣ ਦੇਣਾ ॥

ਲਚਲਚਾ, ਵਿ:—ਲਚਕ ਵਾਲਾ, ਲਚਕਦਾਰ ॥

ਲਚਾਕਾ, ਪੁ:—ਲਚਕਾ, ਲਚਕਦਾਰ ਲਕੜੀ ਦਾ ਉਠਾਉ, ਨਖਰਾ ॥

ਲਚਾਰ, ਵਿ:—ਅਨਾਥ, ਜਿਸ ਦਾ ਉਪਾਉ ਨਹੀਂ, ਜੋ ਕੁਝ ਨਾ ਕਰ ਸੱਕੇ ॥

ਲਚਾਰੀ, ਸ:-ਲਚਾਰ ਹੋਣ ਦੀ ਹਾਲਤ, ਇੱਕ ਰਾਗਣੀ ॥

ਲੰਚੀ, ਵਿ:—ਲੁੱਚਾ, ਕੁਕਰਮੀ, ਅਧਰਮੀ ॥

ਲੱਛ, ਪੁ:—ਨਫ਼ਾ, ਫ਼ਾਇਦਾ, ਖੱਟੀ, ਵੱਧਾ ॥

ਲੱਛਣ, ਪੁ:—ਨਿਸ਼ਾਨੀ, ਗੁਣ, ਸੁਭਾਉ, ਢੰਗ, ਚੱਲਣ ॥

ਲੱਛਮੀ, ਸ:—ਵਿਸ਼ਨ ਜੀ ਦੀ ਇਸਤ੍ਰੀ, ਧਨ ਦੀ ਦੇਵੀ, ਦੌਲਤ, ਚੰਗੀ ਘੜੀ ॥

ਲੱਛਮੀ ਘਰ ਵਿੱਚ ਆਉਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਧਨ ਮਿਲਣਾ ॥

ਲੱਛਾ, ਪੁ:—ਸੂਤ੍ਰ ਆਦਿਕ ਦੀਆਂ ਜੁੜੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਤਾਰਾਂ ਦਾ ਇਕੱਠ, ਇੱਕ ਗਹਿਣਾ ॥

ਲਛੂ ਲਛੂ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਕੋਈ ਕੰਮ ਛਿਪਦੇ ਚਲਾਕੀ ਨਾਲ ਕਰਨਾ, ਧੋਖਾ ਦੇਣਾ, ਹੌਲਾ ਫੁੱਲਾ ਕਰਨਾ ॥

ਲੱਛੈਣ, ਪੁ:—'ਲੱਛਣ' ਵੇਖੋ ॥

ਲੱਛੋ, ਸ:—ਲੱਛਮੀ, ਦੌਲਤ, ਬਾਂਦਰੀ, ਕੋਹਜੀ ਤੀਮਤ ॥

ਲੱਛੋ ਬਾਂਦਰੀ, ਸ:—ਬਾਂਦਰੀ, ਭੈੜੀ ਜੇਹੀ ਜਨਾਨੀ ॥

ਲੱਜ, ਸ:—ਖੂਹ ਦਾ ਰੱਸਾ, ਸ਼ਰਮ, ਹਯਾ, ਰੀਤ ਰਸਮ ॥

ਲੱਜ ਲੀਹ, ਸ:—ਕਰਤੂਤ, ਆਪਣੀ ਲੱਜਾ ਵਾਸਤੇ ਜਿਸ ਰੀਤ ਜਾਂ ਰਸਮ ਨੂੰ ਕੋਈ ਪੂਰਾ ਕਰੇ (ਕੱਢਣੀ) ॥

ਲੰਜ, ਪੁ:—ਨਗਾਹੇ ਦਾ ਇਕ ਨਾਉਂ, ਮੋਰ ਦੀ ਪੂਛ ॥

ਲੱਜਾ, ਸ:—ਲਾਜ, ਸ਼ਰਮ, ਇੱਜ਼ਤ, ਪਤ, ਆਬਰੂ ॥

ਲਜਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਸ਼ਰਮਿੰਦਾ ਕਰਨਾ ॥

ਲੱਜਿਆ, ਸ:—'ਲੱਜਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਲੱਜੀ / ਲਜੀਲਾ } ਵਿ:—ਜਿਸ ਨੂੰ ਲੱਜਾ ਆਵੇ, ਸ਼ਰਮਿੰਦਾ ॥

ਲੱਜੂ, ਸ:—ਲੱਜ, ਖੂਹ ਦਾ ਰੱਸਾ ॥

ਲੱਭਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਢੂੰਡਣਾ, ਟੋਲਣਾ, ਹੱਥ ਆਉਣਾ, ਮਿਲਣਾ, ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਣਾ ॥

ਲਭਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਮਿਲਾਉਣਾ, ਦਿਖਾਉਣਾ, ਪਤਾ ਦੇਣਾ ॥

ਲਟ, ਸ:—ਵਾਲਾਂ ਦਾ ਗੁੱਛਾ, ਜੁੜੇ ਹੋਏ ਵਾਲ, ਨਦੀ ਦੀ ਜ਼ੋਰ ਦੀ ਧਾਰ ॥
ਵਿ:—ਸ਼ਰਾਰਤੀ, ਬੁਰਾ (ਬਾਲਕ) ॥

ਲਟਕ, ਸ:—ਨਖਰਾ, ਸਿਰ ਹਿਲਾਉਣਾ, ਸੁਭਾਉ, ਵਾਦੀ, ਸ਼ੌਕ ॥

ਲਟਕ ਲਟਕ ਕੇ ਚੱਲਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਨਖਰਿਆਂ ਨਾਲ ਤੁਰਨਾ ॥

ਲਟਕਣ / ਲਟਕੂਣ } ਪੁ:—ਨੱਕ ਜਾਂ ਕੰਨ ਦਾ ਇਕ ਲਟਕਣ ਵਾਲਾ ਗਹਿਣਾ ॥

ਲਟਕਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਲਮਕਣਾ, ਉੱਪਰੋਂ ਸਹਾਰੇ ਨਾਲ ਹਿਠਾਂਹ ਵੱਲ ਰਹਿਣਾ, ਆਪਣੇ ਮਤਲਬ ਲਈ ਕਿਸੇ ਦੇ ਮਗਰ ਲਗੇ ਰਹਿਣਾ, ਕੰਮ ਅੜਿਆ ਰਹਿਣਾ, ਢਿੱਲ ਪਈ ਜਾਣੀ ॥

ਲਟਕਾਉ, ਪੁ:—ਲਟਕਣ ਦਾ ਕੰਮ ਜਾਂ ਹਾਲਤ, ਢਿੱਲ, ਅਟਕਾਉ ॥

ਲਟਕਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਲਮਕਾਉਣਾ, ਉੱਪਰਲੇ ਸਹਾਰੇ ਨਾਲ ਅੜਾਉਣਾ, ਕੰਮ ਵਿਚ ਢਿੱਲ ਪਾਉਣੀ ॥

ਲਟਕਾਊ, ਪੁ:—ਲਟਕਾਉਣ ਵਾਲਾ, ਜੋ ਢਿੱਲ ਪਾਵੇ ॥

ਲਟਪਟ, ਵਿ:—ਰਲ ਮਲੇ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਜੱਫੀ ਪਾਈ ਹੋਵੇ (ਮਿਤ੍ਰ) ॥

ਲਟਪਟਾ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦਾ ਗਾੜ੍ਹਾ ਰਸਾ (ਭਾਜੀ ਤਰਕਾਰੀ ਦਾ) ॥
ਵਿ:—ਕਾਮੀ, ਬਾਂਕਾ, ਮਸ਼ਕਰਾ ॥

ਲਟਪਟੀ (ਪਗੜੀ) ਸ:—ਬੇ ਪਰਵਾਹੀ ਨਾਲ ਜਾਂ ਢਿੱਲੀ ਬੱਧੀ ਹੋਈ ॥

ਲਟਪਟਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਮਸਤ ਜਾਂ ਬੇ ਸੁਰਤ ਹੋ ਜਾਣਾ ॥

ਲਟਢੂ, ਪੁ:—ਜਹਾਜ਼ ਦੇ ਡੰਡਿਆਂ ਦੇ ਵਿਚਲੀ ਲਕੜੀ ॥

ਲੱਟ ਲੱਟ, ਕ੍ਰਿ:, ਵਿ:—ਲਾਟਾਂ ਕੱਢਕੇ, ਤੇਜ਼ (ਅੱਗ ਜਾਂ ਦੀਵਾ ਬਲਣਾ) ॥

ਲਟਾਇਣ, ਸ:—ਮੋਟੀ ਸ਼ਤੀਰੀ ॥

ਲਟਾਕਾ
ਲਟਾਪਟਾ } ਪੁ:—ਅਸਬਾਬ, ਚੀਜ਼ ਵਸਤ, ਕੰਮ ਧੰਧਾ, ਫ਼ਿਕਰ ॥

ਲਟਾਰ, ਸ:-ਪੁ:—ਜਿਸ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਨਦੀ ਦੇ ਹੜ੍ਹ ਨਾਲ ਚਿੱਕੜ ਆਦਿਕ ਆ ਪਏ ॥

ਲਟਿਆਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਬੇ ਸੁਰਤ ਹੋ ਜਾਣਾ, ਗਸ਼ ਖਾਣੀ ॥

ਲੱਟੂ, ਪੁ:—ਘੁੰਮਣ ਵਾਲਾ ਇਕ ਖਡੌਣਾ ॥

ਲੱਟੂ ਹੋਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਬਹੁਤ ਖੁਸ਼ ਹੋਣਾ, ਮੋਹੇ ਜਾਣਾ ॥

ਲਟੂਣ
ਲਟੂਣੀ } ਸ:—ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦਾ ਬਾਜਾ (ਤਾਰਾਂ ਵਾਲਾ) ॥

ਲਟੂਰੀ, ਸ:—ਲਟੂਣੀ, ਛਟੀਆਂ ਲਟਾਂ (ਲਟੂਰੀਆਂ) ॥

ਲਟੂਰੀਆ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦਾ ਰੇਸ਼ਮੀ ਕਪੜਾ ॥

ਲਟੈਣ, ਸ:—ਮੋਟੀ ਸ਼ਤੀਰੀ ॥

ਲਟੈਰ, ਪੁ:, ਸ:
ਲਟੋਰਾ, ਪੁ:
ਲਟੋਰੀ, ਸ: } ਇੱਕ ਛੋਟਾ ਸ਼ਿਕਾਰੀ ਪੰਛੇਰੂ, ਜੋ ਅਵਾਰਾ ਫਿਰੇ (ਲਟੌਰਚ ਫੇਰ = ਅਵਾਰਾ) ॥

ਲੱਠ, ਸ:; ਪੁ:—ਧੁਰਾ, ਹਲਟ ਦੇ ਸਿਰੇ ਦਾ ਧੁਰਾ, ਲਾਠੀ ॥

ਜ਼ਬਾਨ ਲੱਠ ਹੋਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਜ਼ਬਾਨ ਸੁੱਕ ਜਾਣੀ ॥

ਲੱਠ ਮਾਰ, ਵਿ:—ਮਾਰ ਕੁਟਾਈ ਕਰਨਵਾਲਾ, ਜ਼ੋਰਾਵਰ, ਡਾਢਾ, ਜ਼ਾਲਮ, ਅਣਜਾਣੀ, ਗੁਆਰ ॥

ਲੱਠਾ, ਪੁ:—ਕੜੀ, ਲੰਮੀ ਲਕੜੀ, ਇੱਕ ਮੋਟਾ ਕਪੜਾ ॥

ਵਿ:—ਤਕੜਾ ॥

ਲੱਠਾ ਲੱਠੀ; ਸ:—'ਲਾਠੀ ਸੋਟਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਲਠਿਆਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਲਾਠੀ ਨਾਲ ਮਾਰਨਾ ॥

ਲੱਡ
ਲੱਡ ਪਿੰਸਲ } ਸ:—'ਡੂਲ ਪਿੰਸਲ' ਵੇਖੋ ॥

ਲੰਡਾ, ਵਿ:—ਜਿਸ ਦੀ ਪੂਛ ਨਹੀਂ ਜਾਂ ਛੋਟੀ ਹੈ, ਬੇ ਸ਼ਰਮ, ਨੰਗਾ, ਰੁੰਡ ਮੁੰਡ, ਇੱਕ ਇੱਕ (ਰੁਪਯਾ) ॥

ਪੁ:—ਹਟਵਾਣੀਆਂ ਦੀ ਲਿਖਤ ਦੇ ਅੱਖਰ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਲਗਾਂ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀਆਂ (ਲੰਡੇ) ॥

ਲੰਡਾ ਸੱਪ, ਪੁ:—ਜਿਸ ਸੱਪ ਨੇ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਡੰਗ ਮਾਰਿਆ ਹੈ ॥

ਲੰਡਾ ਛੜਾ, ਵਿ:, ਪੁ:—ਜਿਸ ਦੀ ਵਹੁਟੀ ਤੇ ਉਲਾਦ ਨਾ ਹੋਵੇ ॥

ਲਡਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਲਾਡ ਪਿਆਰ ਕਰਨਾ (ਲਾਡ) ॥

ਲਡਿੱਕੜਾ ਪੁ:
ਲਡਿੱਕਾ ਪੁ:
ਲਡਿੱਕੀ ਸ:
} ਜਿਸ ਨਾਲ ਬਹੁਤ ਲਾਡ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ ॥

ਲੰਡੀ ਬੂਚੀ, ਵਿ:-(ਬਹੁ:)—ਛੋਟੇ ਦਰਜੇ ਦੇ ਆਦਮੀ, ਆਮ ਲੋਕ ॥

ਲੱਡੂ, ਪੁ:—ਸਲੂਣੀ ਜਾਂ ਮਿੱਠੀ ਗੋਲ ਚੀਜ਼ ਖਾਣ ਵਾਲੀ ॥

ਲੰਡੂਰਾ, ਵਿ:—ਲੰਡਾ ਪਖੇਰੂ, ਸਫਾ ਕੀਤਾ ਹੋਇਆ ਰੁੱਖ ॥

ਲੰਡੋਰ, ਸ:—ਮੋਰਨੀ ॥

ਲੰਡੋਰ (ਰਾ), ਵਿ:—ਲੰਡਾ (ਪੰਛੀ), ਲੰਡਾ ਛੜਾ, ਬੇਸ਼ਰਮ ॥

ਲਤ, ਸ:—ਬੁਰੀ ਵਾਦੀ, ਚਾਲ (ਜੂਆ ਆਦਿਕ) ॥

ਲਤਖੋਰਾ, ਪੁ:—ਬੂਹੇ ਦੀ ਚੁਗਾਠ ਦੀ ਹੇਠਲੀ ਲਕੜੀ ॥

ਲਤ ਛੇੱਤੜ, ਸ:—ਪੈਰਾਂ ਦੀ ਲਤਾੜ ॥

ਲੱਤ, ਸ:—ਟੰਗ, ਲੱਕ ਤੋਂ ਪੈਰ ਤੱਕ ਜੋ ਸਰੀਰ ਦਾ ਅੰਗ ਹੈ ॥

ਲੱਤ ਹੇਠੋਂ ਕੱਢਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਆਪਣੇ ਵੱਸ ਵਿੱਚ ਕਰਨਾ ॥

ਲੱਤ ਹੇਠੋਂ ਨਿਕਲਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਕਿਸੇ ਦੇ ਵੱਸ ਵਿਚ ਹੋ ਜਾਣਾ, ਖਾਸ ਨਾ ਰਹਿਣਾ ॥

ਲੱਤ ਖਾਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਲੱਤ ਨਾਲ ਮਾਰ ਖਾਣੀ ॥

ਲੱਤ ਖੋਰਾ (ੜਾ), ਪੁ:—'ਲਤਖੋਰਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਲੱਤ ਮਾਰਨੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਲੱਤਾਂ ਨਾਲ ਕੁੱਟਣਾ, ਵਿਘਨ ਪਾਉਣਾ, ਦਖਲ ਦੇ ਕੇ ਕੰਮ ਵਿਗਾੜਨਾ ॥

ਲੱਤਾਂ ਬਾਂਹਾਂ ਅੜਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਦਖਲ ਦੇਣਾ ॥

ਲਤਯਾ, ਪੁ:—ਜਿਸ ਮਨੁੱਖ ਨੂੰ ਬੁਰੀ ਵਾਦੀ ਪਈ ਹੋਵੇ ॥

ਲਤੜ, ਪੁ: ਸ:—'ਲਤਾੜ' ਵੇਖੋ ॥

ਲਤਾ, ਪੁ:—ਪਾਸਾ, ਤਰਫ, ਅਲਾਕਾ, ਵੇਲ ॥

ਲੱਤਾ, ਪੁ:—ਕਪੜਾ, ਲੀੜਾ, ਮਲਮਲ ਦਾ ਦੁਪੱਟਾ ॥

ਲਤਾੜ, ਸ:—ਪੈਰਾਂ ਦੇ ਥੱਲੇ ਦੱਬੇ ਜਾਣ ਦੀ ਹਾਲਤ, ਛੋਲ, ਬਿਮਾਰੀ ਆਦਿਕ ਕਰਕੇ ਜੋ ਕਮਜ਼ੋਰੀ ਹੋਵੇ (ਤਾਪ ਦੀ ਲਤਾੜ) ॥

ਲਤਾੜਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਪੈਰਾਂ ਥੱਲੇ ਦੱਬਣਾ ਜਾਂ ਮਲਣਾ, ਅਧੀਨ ਕਰਨਾ ॥

ਲਤਿਆਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਲੱਤਾਂ ਨਾਲ ਮਾਰਨਾ ॥

ਲੱਥ, ਸ:—ਕਈਆਂ ਬੀਆਂ ਦਾ ਲੇਸਦਾਰ ਪਾਣੀ, ਦੁਆ ॥

ਲਥੜ ਪਥੜ, ਵਿ:—ਬਹੁਤ ਲਿੱਬੜਿਆ ਹੋਇਆ ॥

ਲੱਥੜਾ, ਵਿ:—ਵਿਚਾਰਾ, ਨਿਮਾਣਾ ॥

ਲੱਥਾ, ਪੁ:
ਲੱਥੀ, ਸ:
} ਜੋ ਉਤਰੇ, ਲਹੇ ਜਾਂ ਹਠਾਂ ਆਵੇ ॥

ਲੱਥੀ ਚੜ੍ਹੀ, ਸ:-ਚੰਗੀ ਜਾਂ ਮੰਦੀ ਹਾਲਤ, ਮੌਕਾ, ਵਰਤਾਰਾ, ਬੇ ਪਰਵਾਹੀ ॥

ਲੱਦ, ਪੁ:—ਭਾਰ, ਬੋਝ ਜੋ ਪਸ਼ੂ ਉੱਤੇ ਲੱਦਿਆ ਹੋਵੇ ॥

ਲੱਦ ਜਾਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਸੰਸਾਰ ਤੋਂ ਦੂਰ ਜਾਣਾ, ਮਰਨਾ ॥

ਲੱਦਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਪਸ਼ੂ ਉੱਤੇ ਭਾਰ ਰੱਖਣਾ (ਕਿਤੇ ਲੈ ਜਾਣ ਵਾਸਤੇ), ਮਰ ਜਾਣਾ ॥

ਲੱਦਣਾ ਪੱਥਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਚੰਗੀ ਤਰਾਂ ਘੁੱਟਕੇ ਲੱਦਣਾ ॥

ਲਦਣੀਆਂ, ਪੁ:-ਭਾਰ ਲੱਦਣ ਵਾਲੇ ਪਸ਼ੂ ਰੱਖਣ ਵਾਲਾ ਆਦਮੀ ॥

ਲੱਦਾ, ਪੁ:—'ਲੱਦ' ਵੇਖੋ ॥

ਲਦਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਲੱਦਣ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਾਉਣਾ, ਭਰਤੀ ਕਰਾਉਣੀ ॥

ਲਦਾਊ, ਪੁ:—ਲਦਾਉਣ ਵਾਲਾ ॥
ਵਿ:—ਲਦਾਉਣ ਜੋਗ ॥

ਲਦਾਈ, ਸ:—ਲੱਦਣ ਦਾ ਕੰਮ ਜਾਂ ਮਜ਼ੂਰੀ ॥

ਲੱਦੂ, ਪੁ:—'ਲੱਦ' ਵੇਖੋ ॥

ਲੱਦੂ, ਪੁ:—ਜਿਸ ਪਸ਼ੂ ਉੱਤੇ ਭਾਰ ਲੱਦਿਆ ਜਾਵੇ, ਮੇਹਨਤੀ ਆਦਮੀ ॥

ਲੱਧਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਹੱਥ ਆਉਣਾ, ਮਿਲਣਾ, ਢੂੰਡਣਾ ॥

ਲੱਧਾ, ਪੁ:—ਬਾਂਦਰ, ਬਾਂਦਰ ਵਰਗਾ ਮਨੁੱਖ ॥
ਵਿ:—ਲੱਭਾ ਹੋਇਆ (ਸਹੁਰਾ ਖੱਧਾ, ਨੂੰਹ ਨੂੰ ਦਾਉ ਲੱਧਾ) ॥

ਲਨੇਰ ਪੁ:
ਲਨੇਰਾ, ਪੁ: } 'ਲਲੇਰ' 'ਲਲੇਰਾ' ਵੇਖੋ ।

ਲੱਪ, ਸ:-ਹੱਥ ਦੀ ਡੂੰਘੀ ਤਲੀ ਜਾਂ ਜਿੰਨੀ ਸ਼ੈ ਉਸ ਵਿਚ ਆਵੇ ॥

ਲੱਪ ਝੱਪ, ਸ:-ਬੁਰੀ ਵਾਦੀ, ਕੁਕਰਮ, ਵਿਉਤ ॥

ਲੈਂਪ, ਪੁ:—ਅੰਗ੍ਰੇਜ਼ੀ ਢੰਗ ਦਾ ਦੀਵਾ, ਮਿੱਟੀ ਦੇ ਤੇਲ ਵਾਲਾ ਚਰਾਗ ॥

ਲਪਕ, ਸ:—ਚਾਹ, ਇੱਛਿਆ, ਸ਼ੌਕ, ਪਹੁੰਚ, ਕਾਹਲੀ, ਫੁਰਤੀ ॥

ਲਪਕਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਚਾਹੁਣਾ, ਸਾਹਸ ਕਰਨੀ, ਪਹੁੰਚਣਾ, ਝੁਕਣਾ, ਕਾਹਲੀ ਕਰਨੀ ॥

ਲਪਕਾ, ਪੁ:—ਬੁਰੀ ਵਾਦੀ, ਭੈੜਾ ਸ਼ੌਕ, ਚਾਹ ਨਾਲ ਜੋ ਦੌੜ ਮਾਰਿਆ ਜਾਵੇ ॥

ਲਪਕਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਛੇੜੀ ਜਾਂ ਨਾਂ ਮਿਲਣ ਵਾਲੀ ਸ਼ੈ ਵਾਸਤੇ ਜੀ ਭਟਕਾਉਣਾ ॥

ਲਪਕੀ, ਸ:-ਸੀਉਣ ਦਾ ਇੱਕ ਢੰਗ ॥

ਲਪਝਪਦਾ
ਲਪ ਝਪੀਆ } ਵਿ:—ਬਦਮਾਸ਼, ਸ਼ਰਾਰਤੀ, ਛਲੀਆ ॥

ਲਪਟ, ਸ:-ਖ਼ੁਸ਼ਬੂ, ਸੁਗੰਧ, ਚੰਗੀ ਮੁਸ਼ਕ, ਲਾਟ ॥

ਲਪੱਟ, ਪੁ:-ਧੋਖਾ, ਫਰੇਬ, ਛਲ ॥

ਲੰਪਟ, ਵਿ:—ਝੂਠਾ, ਬਦਮਾਸ਼, ਅਲਗ ॥

ਲਪਟਣਾ, ਲਪਟਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—'ਲਿਪਟਣਾ' 'ਲਿਪਟਾਉਣਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਲਪੱਟੀ, ਵਿ:, ਪੁ:—ਝੂਠਾ, ਫਰੇਬੀ, ਛਲੀਆ ॥

ਲੱਪਰ, ਪੁ:—ਕਮੀਨਾ ਤੇ ਨਕਾਰਾ ਮਨੁੱਖ, ਬੇ ਹਯਾ ॥

ਲੱਪੜ, ਪੁ:—ਧੱਪਾ, ਤਮਾਚਾ (ਮੂੰਹ ਉੱਤੇ) ॥

ਲੱਪਾ, ਪੁ:—ਲੱਕੜੀ ਦੀ ਪੋਰ, ਸੁਹਾਗੇ ਦਾ ਇੱਕ ਹਿੱਸਾ ॥

ਲਪਾੜੀ, ਲਪਾੜੀਆ, ਵਿ:, ਪੁ:—ਫਰੇਬੀ, ਬੇਈਮਾਨ, ਬਦਮਾਸ਼ ।

ਲਪਾੜਨ, ਸ: **ਲਪਾੜੀ,** ਪੁ: — ਜੋ ਝੂਠ ਬੋਲੇ, ਐਵੇਂ ਫੜਾਂ ਮਾਰੇ ਜਾਂ ਸਕੇ ॥

ਲਪੇਟ, ਪੁ:—ਮਰੋੜ, ਤਹਿ, ਵਲ, ਪੇਚ, ਘੇਰਾ, ਛਲ, ਲੁਕਾਉ ॥

ਲਪੇਟ ਸਪੇਟ, ਲਪੇਟ ਝਪੇਟ, ਸ:—ਗੜਬੜ, ਟਾਲਮਟੋਲਾ, ਬਹਾਨਾ ॥

ਲਪੇਟਮਾਂ (ਵਾਂ), ਵਿ:—ਲਪੇਟਿਆ ਹੋਇਆ, ਪੇਚਦਾਰ, ਜਿਸ ਹੁੱਕੇ ਦੀ ਨੜੀ ਵਲਦਾਰ ਹੋਵੇ ॥

ਲਪੇਟਵੀਂ, ਕ੍ਰਿ:, ਵਿ:—ਵਲ ਪਾਕੇ, ਲੁਕਾਉ ਛੁਪਾਉ ਕਰਕੇ ॥

ਲਪੇਟਣ, ਲਪੇਟੂਣ, ਪੁ:—ਲਪੇਟਣ ਵਾਲੀ ਚੀਜ਼, ਉੱਛਾੜ ॥

ਲਪੇਟਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਤਹਿ ਕਰਨਾ, ਮਰੋੜਨਾ, ਵਲ ਪਾਉਣਾ, ਰੁੱਠਿਆਂ ਨੂੰ ਮਨਾ ਲੈਣਾ, ਫੇਰ ਮੋੜਨਾ ॥

ਲਪੇਟਮ ਸਪੇਟਮ, ਵਿ:—ਗੜਬੜ, ਜਿਸ ਵਿਚ ਲਪੇਟ ਹੋਵੇ ॥

ਲਪੇਟਾ, ਪੁ:—ਧੋਖਾ, ਵਲ ਛਲ, ਜ਼ੋਰ, ਅਸਰ, ਪਹੁੰਚ, ਘੇਰਾ ॥

ਲਪੋਟ ਸੰਖ, ਲਪੋਟ ਸੰਖੀਆ, ਪੁ:—ਗੱਪੀ, ਝੂਠੇ ਲਾਰੇ ਦੇਣ ਵਾਲਾ ॥

ਲਫਜ਼, ਪੁ:—ਬਚਨ, ਬੋਲ, ਸ਼ਬਦ, ਪਦ, ਅੱਖਰਾਂ ਦਾ ਜੋੜ ॥

ਲਫਟੈਂਟ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਫੌਜੀ ਅਫਸਰ (ਕਪਤਾਨ ਤੋਂ ਥੱਲੇ) ॥

ਲਫਟੈਂਟ ਗਵਰਨਰ, ਪੁ:—ਛੋਟਾ ਲਾਟ, ਸੂਬੇ ਦਾ ਵੱਡਾ ਹਾਕਮ ॥

ਲਫਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਦਬਾਉ ਨਾਲ ਝੁਕਣਾ, ਤੁੰਦਕ ਵਾਙੂੰ ਨਿਉਂ ਜਾਣਾ, ਪੋਲਾ, ਮੁਲੈਮ ਹੋਣਾ, ਬੁਢੇਪੇ ਨਾਲ ਕੁੱਬੇ ਹੋ ਜਾਣਾ, ਦਾਬਾ ਘਟਾਉਣਾ ॥

ਲਫੜਾ, ਪੁ:—ਕਪੜੇ ਜਾਂ ਮਾਸ ਦਾ ਛੋਟਾ ਜੇਹਾ ਟੁਕੜਾ, ਧੱਪਾ ॥

ਲਫੜਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਵਿੱਚ ਸੁੰਗੇੜਨਾ, ਆਪਣਾ ਗੁਣ ਜਾਂ ਮਾਲ ਘੱਟ ਵਿਖਾਉਣਾ ॥

ਲਫਾਉ, ਪੁ:—ਲਫਣ ਦਾ ਗੁਣ, ਝੁਕਾਉ, ਮੁਲੈਮੀ ॥

ਲਫਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਝੁਕਾਉਣਾ, ਦਬਾਉਣਾ, ਅਧੀਨ ਕਰਨਾ ॥

ਲਫਾਊ, ਵਿਃ—ਜੋ ਲਫ ਜਾਏ, ਮੁਲੈਮ, ਅਧੀਨ ਹੋਣ ਵਾਲਾ (ਲੀ) ॥

ਲਫਾਫਾ, ਪੁਃ—ਕਾਗਤ ਦੀ ਥੈਲੀ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਚਿੱਠੀ ਪੈਂਦੀ ਹੈ ॥

ਲਫੇਦਾ, ਪੁਃ—ਬਲਗਮ ॥

ਲਬ, ਪੁਃ—ਬੁੱਲ੍ਹ, ਬੁੱਕ, ਨੱਕ ਦੇ ਥੱਲੇ ਮੂੰਹ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ॥

ਲਬ ਚੱਟ, ਪੁਃ—ਕਮੀਨਾ, ਨੀਚ ਆਦਮੀ ॥

ਲਬ ਲਬੇਰ, ਪੁਃ—ਰਹਿੰਦ ਖੂੰਹਦ, ਜੋ ਕੁਝ ਬਾਕੀ ਰਹਿ ਜਾਵੇ ॥

ਲਬ ਲਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਬੁੱਲ੍ਹ ਨਾਲ ਬੁੱਕ ਲਾਉਣੀ ॥

ਲਬ ਲੈਣਾ / **ਲਬਾਂ ਲੈਣੀਆਂ** } ਕ੍ਰਿਃ—ਮੁੱਛਾਂ ਮੁੰਨਣਾ ਜਾਂ ਕਤਰਨੀ ॥

ਲਬਾ ਲਬ, ਵਿਃ—ਕੰਢੇ ਤਕ ਭਰਿਆ ਹੋਇਆ, ਭਰਪੂਰ ॥

ਲੱਬ, ਪੁਃ—ਲੋਭ, ਲਾਲ ॥

ਲੰਬ, ਸਃ—ਅੱਗ ਦੀ ਲਾਟ, ਚਮਕਾਰਾ, ਵਲੈਤੀ ਦੀਵਾ, ਇੱਕ ਘਾਹ ॥

ਲਬਜ਼, ਪੁਃ—'ਲਫ਼ਜ਼' ਵੇਖੋ ॥

ਲੱਬਣ, ਸਃ—ਲੋਭ ਜਾਂ ਲੋਭ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ॥

ਲੰਬਰ, ਪੁਃ—ਨੰਬਰ, ਗਿਣਤੀ, ਦਰਜਾ, ਵਾਰੀ ॥

ਲੰਬਰਦਾਰ, ਪੁਃ—ਪਿੰਡ ਦਾ ਸਰਦਾਰ ਜਾਂ ਮੁਖੀਆ (ਸਰਕਾਰ ਵੱਲੋਂ) ॥

ਲੰਬਰਦਾਰਨੀ, ਸਃ—ਲੰਬਰਦਾਰ ਦੀ ਵਹੁਟੀ ॥

ਲੰਬਰਦਾਰੀ, ਸਃ—ਲੰਬਰਦਾਰ ਦਾ ਕੰਮ ਜਾਂ ਹੁੱਦਾ ॥

ਲੰਬਰ ਲਾਹੁਣੇ, ਕ੍ਰਿਃ—ਜ਼ਮੀਨਾਂ ਦੇ ਰਜਿਸਟਰ ਵਿਚੋਂ ਖੇਤਾਂ ਦੇ ਲੰਬਰ ਨਕਲ ਕਰਨਾ (ਪਟਵਾਰੀ ਦਾ) ॥

ਲੰਬਰ ਵਾਰ, ਕ੍ਰਿਃ, ਵਿਃ—ਵਾਰੀ ਵਾਰੀ, ਆਪਣੇ ਦਰਜੇ ਮੂਜਿਬ ॥

ਲਬਰਨ, ਸਃ—ਝੂਠ, ਫਰੇਬ, ਛਲ, ਬਦਮਾਸ਼ੀ ॥

ਲਬਰਨੀ, ਵਿਃ ਪੁਃ—ਝੂਠਾ, ਬੇਈਮਾਨ, ਫਰੇਬੀ ॥

ਲੰਬਰੀ, ਵਿਃ—ਲੰਬਰ ਦਾ (ਦੀ), ਗਿਣਤੀ ਮੂਜਿਬ, ਵਾਰੀ ਨਾਲ ॥

ਲੰਬਰੀ ਗਜ਼, ਪੁਃ—ਸਰਕਾਰੀ ਮਾਪ ਦਾ ਗਜ਼ ॥

ਲੰਬਰੀ ਨਾਲਿਸ਼, ਸਃ—ਕੋਡੋ ਮੁਜਿਬ (ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ) ਜੋ ਅਰਜ਼ੀ ਪਾਈ ਜਾਵੇ ॥

ਲਬਲਬੋ, ਸਃ—ਥੈਂਦ੍ਰ ਦੀ ਘੋੜੀ ॥

ਲੰਬੜ, ਪੁਃ, ਸਃ—ਲੰਮਾ ਮਰਦ ਜਾਂ ਲੰਮੀ ਤੀਵੀਂ ॥,

ਲਬੜ ਸਬੜ, ਪੁਃ—ਹਰ ਸ਼ੈ ਜੋ ਖਾਣ ਦੇ ਕੰਮ ਆ ਸਕੇ, ਝੂਠ ॥

ਲਬੜ ਰੱਟਾ, ਪੁਃ, ਵਿਃ—ਮੋਟਾ ਤੁੰਦਾ ਨਿਕੰਮਾ ਆਦਮੀ ॥

ਲਬੜਾ, ਪੁਃ—ਝੂਠਾ, ਗੱਪੀ, ਗੱਲਾਂ ਬਣਾਉਣ ਵਾਲਾ ॥

ਲੰਬਾ, ਵਿ:, ਪੁ:—ਵੇਲਿਆ ਹੋਇਆ, ਉੱਚਾ, ਵੱਡੇ ਕੱਦ ਦਾ ॥

ਲੰਬਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਲੰਬਾ ਕਰਨਾ, ਢਿੱਲ ਲਾਉਣੀ ॥

ਲੰਬਾਊ, ਵਿ:—ਲੰਬਾ, ਉੱਚੇ ਕੱਦ ਦਾ ਆਦਮੀ ॥

ਲੰਬਾਈ, ਸ:—ਕਿਸੀ ਕੋਈ ਚੀਜ਼ ਲੰਮੀ ਹੋਵੇ, ਲੰਬੇ ਹੋਣ ਦਾ ਗੁਣ ॥

ਲਬਾਣਾ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਡਿਖੇ ਦੇਂਦਾ ਵਾਲਾ ਕੀੜਾ, ਇੱਕ ਜਾਤ ॥

ਲਬਾਰੀ, ਵਿ:—ਗੱਪੀ, ਝੂਠਾ, ਬੇਈਮਾਨ, ਫਰੇਬੀ ॥

ਲੰਬਿਆਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਲੰਬਾ ਕਰਾਉਣਾ, ਢਿੱਲ ਲੁਆਉਣੀ ॥

ਲੱਬੀ, ਵਿ:—ਲੋਭੀ, ਲਾਲਚੀ ॥

ਲੰਬੂਤ੍ਰਾ, ਵਿ:—ਲੰਬਤ੍ਰਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਲੰਬੂ, ਪੁ:—ਲੰਮਾ ਮਨੁੱਖ, ਕਾਨਿਆਂ ਜਾਂ ਘਾਹ ਦਾ ਪੂਲਾ ਜਿਸ ਨਾਲ ਚਿਤਾ ਨੂੰ ਅੱਗ ਲਾਉਂਦੇ ਹਨ (ਲਾਉਣਾ) ॥

ਲਬੇਦਾ, ਪੁ:—ਕਈ ਤਸਮਿਆਂ ਵਾਲੀ ਚਾਬਕ, ਕੜਾਹ ਦਾ ਭਲਾ, ਗਾੜ੍ਹੀ ਖੀਰ ॥

ਲਵੇਰਾ, ਪੁ: } ਦੁੱਧ ਦੇਣ ਵਾਲਾ ਪਸ਼ੂ (ਗਊ
ਲਵੇਰੀ, ਸ: } ਮਹਿੰ) ॥

ਲਬੇੜਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਕਿਸੀ ਚੀਜ਼ ਦਾ ਲੱਗ ਜਾਣਾ, ਲਿਬੜਨਾ, ਮਲਣਾ ॥

ਲੰਬੇ, ਸ:—ਲਮੀ ਕ਼ੀਮਤ ॥

ਲੱਭ
ਲੱਭਣ
ਲੱਭੀ } 'ਲਭ' 'ਲੱਭਣ' 'ਲੱਭੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਲੱਭਣਾ
ਲੱਭ ਲੈਣਾ, } ਕ੍ਰਿ:-ਢੂੰਡਣਾ, ਪਾਉਣਾ, ਹਾਸਲ ਕਰਨਾ, ਟੱਬ ਆਉਣਾ ॥

ਲੱਭਤ, ਸ:—ਲਾਭ, ਲਾਹਾ, ਫਾਇਦਾ, ਨਫਾ ॥

ਲੱਭਾ, ਵਿ:-ਲੱਭਿਆ ਹੋਇਆ, ਢੂੰਡ ਕੇ ਮਿਲਿਆ ਹੋਯਾ ॥

ਲਭਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਢੂੰਡ ਕੇ ਲਿਆਉਣਾ, ਮਿਲਾਉਣਾ, ਹਾਸਲ ਕਰਾਉਣਾ ॥

ਲਭਾਊ, ਪੁ:—ਲੱਭਣ ਵਾਲਾ, ਜੋ ਲੱਭ ਸਕੇ ॥ finder

ਲੱਭੀ, ਪੁ:, ਵਿ:—ਲੋਭੀ, ਲਾਲਚੀ ॥

ਲਮਕਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਲਟਕਣਾ, ਅੜੇ ਰਹਿਣਾ, ਢਿੱਲ ਪੈਣੀ ॥

ਲਮਕੰਨਾ, ਵਿ:, ਪੁ:—ਲੰਮੇ ਕੰਨਾਂ ਵਾਲਾ, ਖੋਤਾ ॥

ਲਮਕਾਉ, ਪੁ:—ਲਮਕਣ ਦੀ ਹਾਲਤ, ਢਿੱਲ, ਲਟਕਾਉ ॥

ਲਮਕਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਹੇਠਾਂ ਵਧਾਉਣਾ, ਲਟਕਾਉਣਾ, ਢਿੱਲ ਪਾਉਣੀ ॥

ਲਮਕਾਊ, ਵਿ:—ਲਮਕਾਉਣ ਵਾਲਾ, ਜੋ ਢਿੱਲ ਪਾਵੇ ॥

ਲਮਢੀਂਗ, ਪੁ:, ਸ:—ਲੰਮਾ ਮਨੁੱਖ, ਲੰਮੀ ਜ਼ਨਾਨੀ ॥

ਲਮਢੀਂਗ, ਪੁ:—ਪਾਣੀ ਦੇ ਕੰਢੇ ਪੁਰ ਰਹਿਣ ਵਾਲਾ ਇਕ ਉੱਚੇ ਕੱਦ ਦਾ ਪੰਛੀ, ਲੰਮਾ ਮਨੁੱਖ ॥

ਲਮਤਰਾਨੀ, ਸ:—ਸ਼ੇਖੀ, ਫੜ, ਝੂਠੀ ਆਕੜ ਦੀ ਗੱਲ ॥

ਲਮ ਲੇਟ, ਸ:—ਢਿੱਲ ਮੱਠ, ਲਟਕਾਉ ॥

ਲਮਛੜੀ, ਸ:—'ਲੰਮੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਲੰਮਾ, ਵਿ:, ਪੁ:—ਲੰਬਾ, ਉੱਚਾ, ਇਕ ਅਲਾਕਾ, ਸੱਪ, ਪੰਛੀ, ਨਗਾਹਾ ॥

ਲੰਮਾ ਝੰਮਾ, ਪੁ:—ਉੱਚਾ ਲੰਮਾ ਮਰਦ, ਗਭਰੂ ॥

ਲੰਮਾ ਪੈਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਲੇਟਣਾ (ਮਰਦ ਦਾ) ॥

ਲੰਮਿਆਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਲੰਮਾ ਕਰਨਾ, ਢਿਲ ਲਾਉਣੀ ॥

ਲੰਮੀ, ਸ:, ਵਿ:—ਉੱਚੀ, ਫੈਲੀ ਹੋਈ, ਉੱਚੇ ਕੱਦ ਦੀ ਤੀਵੀਂ, ਜੋਕ, ਘੋੜੇ ਦੀ ਲੰਮੀ ਛਾਲ, ਸ਼ੇਖੀ, ਫੜ (ਲੰਮੀਆਂ) ॥

ਲੰਮੀਆਂ ਲਾਉਣੀਆਂ, ਕ੍ਰਿ:—ਗੱਪਾਂ ਜਾਂ ਫੜਾਂ ਮਾਰਨੀਆਂ ॥

ਲੰਮੀ ਪੈਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਲੇਟਣਾ (ਜ਼ਨਾਨੀ ਦਾ) ॥

ਲੰਮੋਚੜ, ਵਿ:—ਪੱਛਮ ਜਾਂ ਦੱਖਣ ਵਾਲੇ ਪਾਸੇ ਦਾ ॥

ਲੱਲ, ਸ:—ਝੂਠਾ ਖਿਆਲ, ਨਿਕੰਮਾ ਕੰਮ ॥

ਲੱਲ੍ਹ, ਪੁ:—ਚੌਪੜ ਦੀ ਖੇਡ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਕਤਾਰ ॥

ਲੱਲ੍ਹੀ, ਸ:—ਇਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਮੁਸਲਮਾਨ ਫ਼ਕੀਰ ਜੋ ਨੱਚਦੇ ਫਿਰਦੇ ਹਨ, ਮੂਰਖ ॥

ਲੱਲ੍ਹੂ, ਪੁ:—ਵੰਜ, ਵੱਲ, ਢੰਗ, ਵਸੀਲਾ, ਭਿਖਾਰੀ, ਵਹਿਮ ॥

ਲੱਲ੍ਹੋ, ਪੁ:—ਇਕ ਆਦਮੀ ਦੀ ਸ਼ਕਲ ਜੋ ਨਿੱਕੀਆਂ ਕੁੜੀਆਂ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਬਣਾ ਕੇ ਪਿਟਦੀਆਂ ਹਨ ਕਿ ਮੀਂਹ ਵੱਸੇ ॥

ਲਲਕ, ਸ:—ਇੱਛਿਆ, ਬੜੀ ਚਾਹ, ਜੋਸ਼, ਭਾਰਾ ਅਸਰ ॥

ਲਲਕਾਰ, ਸ:—ਪੁਕਾਰ, ਬੁਲਾਰਾ, ਚੀਕ, ਉੱਚੀ ਅਵਾਜ਼, ਦਾਵਾ ॥

ਲਲਕਾਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਉੱਚੀ ਬੋਲਣਾ, ਚੀਕਣਾ ਲੜਾਈ ਮੰਗਣਾ ॥

ਲਲਕਾਰਾ, ਪੁ:—'ਲਲਕਾਰ' ਵੇਖੋ ॥

ਲਲਚਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਲੋਭ ਕਰਨਾ, ਬੜੀ ਭਾਰੀ ਚਾਹ ਰੱਖਣੀ ॥

ਲਲਤ, ਪੁ:—ਇਕ ਰਾਗ ॥
ਵਿ:—ਮਨੋਹਰ ॥

ਲਲਤਾ, ਸ:—ਸੁੰਦਰ ਇਸਤ੍ਰੀ, ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਜੀ ਦੀ ਇਕ ਸਖੀ ॥

ਲੱਲਾ, ਪੁ:—'ਲ' ਅੱਖਰ ਦਾ ਨਾਉਂ, ਪਿਆਰਾ ਬਾਲਕ ॥

ਲਲਾਉਤੀ, ਸ:—ਇੱਕ ਪੁਰਾਣੇ ਸਮੇ ਦੀ ਹਿਸਾਬ ਦੀ ਪੋਥੀ ॥

ਲਲਾਟ, ਪੁਃ—ਮੱਥਾ, ਮਸਤਕ, ਪਰਾਲਬਧ ॥

ਲਲਾਮ / ਲਲਾਮੀ } ਸਃ—ਆਮ ਬਿਕਰੀ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਬੋਲੀ ਹੋ ਕੇ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਧ ਮੁੱਲ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਨੂੰ ਚੀਜ਼ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ (ਹੋਣੀ, ਕਰਨੀ) ॥

ਲਲਾਮੀ, ਸਃ—ਲਲਾਮ ਵਿੱਚ ਵੇਚੀ ਜਾਂ ਖਰੀਦੀ ਹੋਈ (ਚੀਜ਼) ॥

ਲਲਾਮੀਆ, ਪੁਃ—ਲਲਾਮ ਵਿੱਚ ਚੀਜ਼ਾਂ ਖਰੀਦ ਕੇ ਵੇਚਣ ਵਾਲਾ ਦੁਕਾਨਦਾਰ, ਲਲਾਮ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ॥

ਲਲਾਰਨ, ਸਃ / **ਲਲਾਰੀ,** ਪੁਃ } ਜੋ ਕਪੜੇ ਰੰਗਣ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰੇ ॥

ਲਲਿਤ, ਪੁਃ—ਇੱਕ ਰਾਗ ॥
ਵਿਃ—ਸੁੰਦਰ, ਮਨੋਹਰ ॥

ਲਲੀ, ਸਃ—ਕੁੜੀ, ਖੁਸਰਾ ॥

ਲਲੇਟ ਹੋਣਾ / ਲਲੇਟਣਾ } ਕ੍ਰਿਃ—ਹੱਸ ਹਸ ਕੇ ਢਿੱਡ ਵਿਚ ਵੱਟ ਪੈਣੇ ॥

ਲਲੇਰ, ਪੁਃ—'ਨਰੇਲ' ਵੇਖੋ ॥

ਲਲੇਰਾ, ਪੁਃ—ਨਰੇਲ ਦਾ ਖਾਲੀ ਛਿਲਕਾ, ਨਰੇਲ ਦੇ ਛਿਲਕੇ ਦਾ ਹੁੱਕਾ ॥

ਲਲੇਰੀ, ਸਃ—ਲਲੇਰ ਦਾ ਛਿਲਕਾ ਜਾਂ ਉਸ ਦਾ ਕਟੋਰੇ ਵਰਗਾ ਟੋਟਾ ॥

ਲੱਲੋ ਪੱਤੋ, ਸਃ—ਖੁਸ਼ਾਮਦ, ਬਹਾਨਾ, ਫਰੇਬ, ਝੂਠੀਆਂ ਗੱਲਾਂ (ਕਰਨਾ) ॥

ਲਵਰਣ, ਪੁਃ—ਧੋਖਾ, ਛਲ, ਝੂਠ, ਬਦਮਾਸ਼ੀ ॥

ਲਵਰਨੀ, ਵਿਃ, ਪੁਃ—ਝੂਠਾ, ਬੇਈਮਾਨ, ਫਰੇਬੀ ॥

ਲਵਾ, ਪੁਃ, ਸਃ—ਪਰਦਾ, ਇੱਕ ਪੰਛੀ ॥
ਵਿਃ—ਤਾਜ਼ਾ, ਛੋਟੀ ਉਮਰ ਦਾ ॥

ਲਵਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਲਾਉਣ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਾਉਣਾ, ਕਰਜ਼ਾਈ ਕੋਲੋਂ ਰਕਮ ਦੇ ਬਦਲੇ ਪਸ਼ੂ ਲੈ ਲੈਣਾ ॥

ਲਵਾਹਕ, ਪੁਃ—ਸਾਕ, ਸਰਬੰਧੀ, ਸਾਂਝੀ, ਹਿੱਸੇਦਾਰ ॥

ਲਵੇਰਾ (ਰੀ), ਪੁਃ, ਸਃ—'ਲਬੇਰਾ (ਰੀ)' ਵੇਖੋ ॥

ਲੜ, ਪੁਃ—ਕਪੜੇ ਜਾਂ ਰੱਸੇ ਦਾ ਸਿਰਾ, ਪੱਲਾ, ਕੰਨੀ ॥

ਲੜ ਫੜਨਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਸਰਨ ਲੈਣੀ, ਆਸਰਾ ਬਣਾਉਣਾ ॥

ਲੜ ਲੱਗਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਤੀਮਤ ਦਾ (ਕਿਸੇ ਮਰਦ ਨਾਲ) ਵਿਆਹ ਹੋਣਾ, ਆਸਰੇ ਜਾਂ ਸਹਾਰੇ ਹੋਣਾ ॥

ਲੜ੍ਹ, ਸਃ—ਉੱਨ ਜਾਂ ਕਪਾਹ ਦੀ ਬੁਰ, ਗੁੱਝੇ ਹੋਏ ਆਟੇ ਦੀ ਲੇਸ ॥

ਲੜਕਪੁਣਾ, ਪੁਃ / **ਲੜਕ ਵਾਈਂ,** ਸਃ } ਬਾਲ ਅਵਸਥਾ, ਛੋਟੀ ਉਮਰ ॥

ਲੜਕ ਬੁੱਧ, ਸਃ—ਲੜਕਿਆਂ ਜੇਹੀ ਬੁੱਧ, ਬੇਸਮਝੀ ॥
ਵਿਃ—ਜਿਸ ਦੀ ਲੜਕਿਆਂ ਜੇਹੀ ਬੁੱਧ ਹੈ, ਥੋੜ੍ਹੀ ਸਮਝ ਵਾਲਾ ॥

ਲੜਕਾ, ਪੁ:—ਮੁੰਡਾ, ਛੋਟੀ ਉਮਰ ਦਾ ਮਰਦ, ਪੁਤ੍ਰ, ਛੋਹਰਾ ॥

ਲੜਕੇ ਬਾਲੇ, ਪੁ: (ਬਹੁ:) ਬਾਲ ਬੱਚੇ, ਉਲਾਦ, ਟੱਬਰ ॥

ਲੜਕੀ, ਸ:—ਕੁੜੀ, ਬਹੁਤ ਛੋਟੀ ਉਮਰ ਦੀ ਤ੍ਰੀਮਤ, ਧੀ ॥

ਲੜਕੁਆਈਂ, ਸ:—ਬਾਲ ਅਵਸਥਾ ॥

ਲੜਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਜੁੱਧ ਕਰਨਾ, ਖਹਿਣਾ, ਝਗ-ੜਨਾ, ਬਹਿਸਣਾ, ਭਿੜਨਾ ॥

ਲੜਦ (ਵਾ), ਪੁ:—ਕਪੜੇ ਦੀ ਲੀਰ, ਟਾਕੀ, ਮਾਸ ਦੀ ਬੋਟੀ ॥

ਲੜਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਜੁੱਧ ਝਗੜਾ ਜਾਂ ਬਹਿਸ ਕਰਾਉਣਾ, ਜੰਗ ਮਰਵਾਉਣਾ ॥

ਲੜਾਈ, ਸ:—ਜੁੱਧ, ਜੰਗ, ਝਗੜਾ, ਬਹਿਸ, ਵੈਰ ਵਿਰੋਧ (ਹੋਣੀ, ਕਰਨੀ, ਲੜਨੀ) ॥

ਲੜਾਈ ਖਰੀਦਣੀ
ਲੜਾਈ ਮੁੱਲ ਲੈਣੀ } ਕ੍ਰਿ:—ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਝਗੜੇ ਵਿੱਚ ਫਸਾਉਣਾ ।

ਲੜਾਈ ਦਾ ਘਰ, ਪੁ:—ਜੋ ਲੜਾਈ ਪਾਵੇ, ਲੜਾਈ ਦਾ ਕਾਰਨ ॥

ਲੜਾਈ ਭੜਾਈ, ਸ:—ਲੜਾਈ, ਝਗੜਾ ॥

ਲੜਾਕ (ਕਾ), ਪੁ:
ਲੜਾਕੀ, ਸ: } ਜਿਸ ਨੂੰ ਲੜਾਈ ਜਾਂ ਝਗੜਾ ਕਰਨ ਦੀ ਵਾਦੀ ਹੋਵੇ ॥

ਲੜੀ, ਸ:—ਪਰੋਏ ਹੋਏ ਮਣਕੇ, ਕੈਂਠੀ, ਮਾਲਾ, ਤੰਦ, ਡੋਰੀ, ਖੁਸ਼ੀ ਸੁਖ ॥

ਲੜੂੰ ਲੜੂੰ ਕਰਨੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਲੜਨਾ ਚਾਹੁਣਾ, ਲੜਨ ਦਾ ਜਤਨ ਕਰਨਾ ॥

ਲਾਂ, ਸ:—ਮੋਟਾ ਲੰਮਾ ਖੂਹ ਦਾ ਰੱਸਾ ਜੋ ਬਲਦ ਖਿੱਚਦੇ ਹਨ, ਲਾਮ ॥

ਲਾਂ ਲਸ਼ਕਰ, ਪੁ:—ਫੌਜ ਅਸਬਾਬ ਨੌਕਰ ਆਦਿਕ ॥

ਲਾਉ, ਪੁ:—ਨਹੱਕੀ ਗੱਲ, ਝੂਠਾ ਦਾਵਾ, ਊਜਾ ਨਿਕੰਮਾ ਦੋਸ਼ ॥

ਲਾਉ ਪਾਉ, ਪੁ:—ਲੈਹਣੇ ਦੇਣੇ ਵਿੱਚ ਰਕਮ ਦੀ ਥਾਂ ਦਿੱਤੀ ਹੋਈ ਸ਼ੈ ॥

ਲਾਉ ਲਸ਼ਕਰ, ਪੁ:—'ਲਾਂ ਲਸ਼ਕਰ' ਵੇਖੋ ॥

ਲਾਉਂ, ਸ:—ਲਮਾ ਰੱਸਾ, ਵਿਆਹ ਦੇ ਫੇਰਿਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕੋਈ ॥

ਲਾਉਣ, ਪੁ:—'ਲੋਣ' ਵੇਖੋ ॥

ਲਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਜੋੜਨਾ, ਮਲਣਾ, ਮੇਲਣਾ, ਗੱਡਣਾ, ਥਾਪਣਾ, ਬੀਜਣਾ, ਰੱਖਣਾ, ਧਰਨਾ, ਜ਼ੁੰਮੇ ਕਰਨਾ, ਬੰਦ ਕਰਨਾ, ਫੈਲਾਉਣਾ, ਵਰ-ਤਣਾ, ਕੰਮ ਲੈਣਾ, ਦੋਸ਼ ਦੇਣਾ, ਖਰਚਣਾ ਅੱਗੇ ਲੈ ਜਾਣਾ, ਖਰੀਦਣਾ, ਪੁਤ੍ਰ ਦੀ ਕੁੜ-ਮਾਈ ਕਰਨਾ ॥

ਲਾਉਲਾ, ਪੁ:—ਚਾਹ, ਮਰਜ਼ੀ, ਅਭਲਾਖਾ, ਲਾਲਚ ॥

ਲਾਇਕ, ਵਿ:—ਕਰ ਸੱਕਣ ਵਾਲਾ (ਲੀ) ਜੋਗ, ਮੁਨਾਸਬ, ਠੀਕ, ਗੁਣੀ ॥

ਲਾਇਕ ਮੰਦ (ਵੰਦ), ਵਿ:—ਗੁਣੀ, ਮਾਲੀ (ਹੋਣਾ) ॥

ਲਾਇਕੀ, ਸਃ—ਗੁਣ, ਲਾਇਕ ਹੋਣਾ, ਚੰਗੇ ਕੰਮ ਜਾਂ ਲੱਛਣ ॥

ਲਾਇਚਾ, ਪੁਃ—ਰੇਸ਼ਮੀ ਚਾਦਰ ਜਾਂ ਦੁਪੱਟਾ,

ਲਾਇਚੀ
ਲਾਇਚੀ ਦਾਨਾ } 'ਇਲਾਚੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਲਾਇਬ੍ਰੇਰੀ, ਸਃ—ਕਿਤਾਬਾਂ ਦਾ ਭੰਡਾਰ, ਜਿਸ ਘਰ ਵਿੱਚ ਕਿਤਾਬਾਂ ਰੱਖੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਹੋਣ ॥

ਲਾਇਬ੍ਰੇਰੀਅਨ, ਪੁਃ—ਜਿਸ ਦੇ ਜ਼ਿੰਮੇ ਲਾਇਬ੍ਰੇਰੀ ਹੋਵੇ ॥

ਲਾਇਰਾ, ਵਿਃ—ਨਵਾਂ, ਤਾਜ਼ਾ, ਨਰਮ, ਕੋਰਾ, ਸੱਜਰ ॥

ਲਾਈ, ਪੁਃ, ਸਃ—ਪੇਂਚ, ਝਗੜਾ ਨਿਬੇੜਨ ਵਾਲਾ, ਜੋ ਫੈਸਲਾ ਕਰੇ ॥

ਲਾਈ ਲੱਗ, ਵਿਃ—ਜੋ ਬਿਨਾ ਸੋਚੇ ਦੂਏ ਦਾ ਕਿਹਾ ਮੰਨੇ ॥

ਲਾਈਟ ਹੌਸ, ਪੁਃ—ਸਮੁੰਦਰ ਵਿੱਚ ਰੋਸ਼ਨੀ ਦਾ ਮੁਨਾਰਾ ॥

ਲਾਸ, ਸਃ, ਪੁਃ—ਲੰਮਾ ਰੱਸਾ, ਬੱਦਲਾਂ ਦੀ ਧਾਰੀ, ਦੂਰ ਦੇ ਮੀਂਹ ਦੀ ਸ਼ਕਲ, ਬੇਂਤ ਆਦਿਕ ਦੀ ਮਾਰ ਦਾ ਪਿੰਡੇ ਉੱਤੇ ਨਿਸ਼ਾਨ, ਸ਼ਰਨ ਦਾ ਦਾਗ, ਚਟਾਕ, ਲੋਥ ॥

ਲਾਸ਼, ਸਃ—ਲੋਥ, ਮੁਰਦੇ ਦਾ ਸਰੀਰ ॥

ਲਾਸਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਮਲਣਾ, ਤੇਲ ਲਾਉਣਾ (ਪਿੰਡੇ ਉੱਤੇ), ਸ਼ਰਨ ਦਾ ਦਾਗ ਲਾਉਣਾ (ਪਿੰਡੇ ਕਪੜੇ ਰੋਗੀ ਤੇ) ॥

ਲਾਹ, ਪੁਃ—ਫਾਇਦਾ, ਲਾਭ, ਨਫਾ, ਇਕ ਪਤਲਾ ਰੇਸ਼ਮੀ ਕਪੜਾ ॥

ਲਾਹ ਆਉਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਧੁਧਾਰ ਵਿੱਚ ਪੱਕੀ ਹੋਣੀ ਪਸ਼ੂ ਦੇ ਥਣਾਂ ਵਿੱਚ ਦੁੱਧ ਉਤਰਨਾ ॥

ਲਾਹ ਸਿੱਟਣਾ
ਲਾਹ ਦੇਣਾ } ਕ੍ਰਿਃ—'ਲਾਹੁਣਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਲਾਹ ਕੱਢਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਵੈਰ ਦਾ ਉਠਾਉਣਾ, ਆਪਣਾ ਨਫਾ ਤੱਕਣਾ ॥

ਲਾਹ ਵੰਦ, ਵਿਃ—ਜਿਸ ਵਿਚ ਲਾਹ ਜਾਂ ਫ਼ਦਾ ਹੋਵੇ ॥

ਲਾਹਣ
ਲਾਹਨ } ਪੁਃ, ਸਃ—ਸ਼ਰਾਬ ਆਦਿਕ ਦੀ ਭੱਠੀ ਦੀ ਮੈਲ ॥

ਲਾਹਣਾ
ਲਾਹੁਣਾ } ਕ੍ਰਿਃ—ਨੀਵੇਂ ਰੱਖਣਾ, ਉਤਾਰਨਾ, ਗੱਲੋਂ ਸੁੱਟਣਾ ॥

ਲਾਹਾ
ਲਾਹੇ ਵੰਦਾ } 'ਲਾਹ' 'ਲਾਹ ਵੰਦ' ਵੇਖੋ ॥

ਲਾ ਹਾਸਲ, ਵਿਃ—ਨਿਸਫਲ, ਬਿਅਰਥ, ਜਿਸ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ॥

ਲਾਹੂ, ਪੁਃ—'ਲਾਹ' ਵੇਖੋ ॥

ਲਾਹੂ ਛੱਟਾ, ਪੁਃ—ਓਪਰਾ, ਗੁਆਰ, ਫੱਕੜ ਆਦਮੀ ॥

ਲਾਹੌਰ
ਲਾਹੌਰੀ
ਲਾਹੌਲ } 'ਲਹੌਰ' 'ਲਹੌਰੀ' 'ਲਹੌਲ' ਵੇਖੋ ।

ਲਾਕੜਾ ਕਾਕੜਾ, ਪੁ:—ਪਿੰਡੇ ਦਾ ਇੱਕ ਰੋਗ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਸੀਤਲਾ ਦੇ ਨਿੱਕੇ ਨਿੱਕੇ ਦਾਣੇ ਵਿਰਲੇ ਨਿਕਲਦੇ ਹਨ ॥

ਲਾਕਾ, ਪੁ:—'ਅਲਾਕਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਲਾਖ, ਸ:—ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦੀ ਲਾਲ ਗੂੰਦ, ਲੱਖ ॥

ਲਾਖੜਾ, ਪੁ:—ਲਾਖ ਨਾਲ ਰੰਗ ਕੇ ਲਾਲ ਕੀਤਾ ਹੋਯਾ ਉੱਨ ਦਾ ਸੂਤ੍ਰ ॥

ਲਾਖਾ, ਪੁ: / **ਲਾਖੀ,** ਸ: } ਵਿ:—ਕਾਲਾ (ਲੀ) ਵੱਛਾ ਜਾਂ ਗਊ, ਗੂੜ੍ਹਾ ਲਾਲ (ਦੁੱਪਟਾ), ਲਾਖ ਦੇ ਰੰਗ ਦਾ, ਕੂਚਾ ॥

ਲਾਗ, ਸ:—ਲਗਾਉ, ਮੇਲ, ਪਾਣੀ ਆਦਿਕ ਦਾ ਬੁਰਾ ਅਸਰ, ਟਾਕਰਾ, ਵੈਰ, ਸਾਂਝ, ਪਿਆਰ, ਪਰਾਏ ਪੁਰਖ ਜਾਂ ਇਸਤ੍ਰੀ ਦਾ ਨੇਹੁੰ ॥

ਪੁ:—ਲਾਗੀਆਂ ਦਾ ਬੰਧਾਨ, ਬੁਰਾ ਰੰਗ ਜਾਂ ਸ਼ੈ ਜੋ ਚੰਗੇ ਰੰਗ ਜਾਂ ਸ਼ੈ ਨਾਲ ਮਿਲੀ ਹੋਵੇ, ਦਾਗ ॥

ਅਵ:-ਪਾਸ, ਨੇੜੇ ॥

ਲਾਗ ਬਾਜੀ, ਸ:—ਵੈਰ ਵਿਰੋਧ, ਖਾਰ, ਦੁਸ਼ਮਣੀ ॥

ਲਾਗ ਬੁਕ, ਪੁ:—ਸਕੂਲ ਦੇ ਜਿਸ ਰਜਿਸਟਰ ਵਿੱਚ ਅਫ਼ਸਰ ਆਪਣੀ ਰਾਇ ਲਿਖਦੇ ਹਨ ॥

ਲਾਗ ਮਾਰ, ਸ:—ਲਾਗੀਆਂ ਦਾ ਲਾਗ ਮਾਰ ਲੈਣਾ ॥

ਲਾਗ ਮਾਰੂ, ਵਿ:—ਜੋ ਲਾਗੀਆਂ ਦਾ ਲਾਗ ਮਾਰ ਲਵੇ ।

ਲਾਗ ਲਪੇਟ, ਸ:-ਪੱਖ ਪਾਤ, ਰਈ, ਤਰਫਦਾਰੀ, ਛਲ ਵਲ ॥

ਲਾਗ ਲਬੇੜ, ਪੁ:, ਸ:-ਰਹਿੰਦ ਖੂੰਹਦ, ਜੋ ਕੁਝ ਲਿਬੜਿਆ ਰਹੇ ।

ਲਾਗ ਲਾਗ, ਅਵ:—ਨਾਲ ਨਾਲ, ਲਾਗੇ ॥

ਬੇ ਲਾਗ / **ਬੇ ਲਾਗਾ** } ਵਿ:, ਕ੍ਰਿ:, ਵਿ:-ਅਲੱਗ, ਨਿਰਪੱਖ, ਬੇ ਪਰਵਾਹ, ਨਖਾਲਸ, ਤਾਜ਼ਾ, ਸੱਚਾ । ਨਿਰਪੱਖ ਹੋਕੇ ॥

ਲਾਗਣ, ਸ:-ਵਿਆਹ ਸ਼ਾਦੀ ਵਿੱਚ ਲਾਗ ਜਾਂ ਬੰਧਾਨ ਲੈਣ ਵਾਲੀ ਤੀਮਤ, ਨਾਇਣ ਝੀਉਰੀ ਚੂਹੜੀ ਆਦਿਕ ॥

ਲਾਗਤ, ਸ:-ਕਿਸੇ ਕੰਮ ਉੱਤੇ ਜੋ ਖਰਚ ਹੋਵੇ, ਮੁੱਲ, ਕੀਮਤ (ਬੈਠਣੀ, ਲੱਗਣੀ) ॥

ਲਾਗਰ, ਸ:-ਰੁੱਖ ਦੀ ਡਾਲੀ, ਨਰਮ ਟਹਿਣੀ ॥

ਲਾਂਗਰੀ / **ਲਾਂਗਰੀਆ** } ਪੁ:-ਲੰਗਰ ਵਿੱਚ ਰੋਟੀ ਪਕਾਉਣਵਾਲਾ, ਰਸੋਈਆ ॥

ਲਾਗੜ, ਵਿ:-ਨਾਲ ਲਗਦਾ, ਨੇੜੇ ਜਾਂ ਲਾਗੇ ਦਾ ॥

ਲਾਗੜ ਛਾਗੜ, ਪੁ:-ਦੂਰ ਦੇ ਸਾਕ ॥

ਲਾਗੜ, ਵਿ:-ਨਵੀਂ ਸੂਈ ਹੋਈ (ਗਊ ਮਹਿੰ), ਡਾੜੇ ਦੇ ਪਾਸਿਆਂ ਉੱਤੇ ਲੱਗਣ ਵਾਲਾ (ਘਿਉ ਤੇਲ ਆਦਿਕ) ॥

ਲਾਂਗੜ, ਸ਼ਃ–ਤੀਮਤ ਦੇ ਕਪੜੇ ਦਾ ਲੜ, ਪੱਗੜੀ ਉਤਾਂਹ ਅੜੁੰਗੀ ਹੋਈ, ਤੇੜ ਦਾ ਸਾਫ਼ਾ ਜਾਂ ਲੰਗੋਟੀ ॥

ਲਾਗਾ, ਲੱਗਾ, ਵਿਃ—ਜੋ ਲਾਗੇ ਜਾਂ ਨੇੜੇ ਹੋਵੇ ॥ ਪੁਃ—ਨੇੜਾ, ਪਾਸ ਹੋਣਾ ॥

ਲਾਗਾ, ਪੁਃ–ਪਿੱਛਾ ਛਿਲਿਆ ਜਾਣਾ, ਪਸ਼ੂ ਦੀ ਪਿੱਠ ਦਾ ਪੱਕਾ, ਖਰਚ ॥

ਲਾਂਗਾ, ਪੁਃ–ਪੂਲਾ, ਨਵੇਂ ਕੱਟੇ ਹੋਏ ਦਾਲ ਦੇ ਬੂਟਿਆਂ ਦਾ ਨਿੱਕਾ ਢੇਰ ॥

ਲਾਂਗਾ ਢੇਰ, ਸ਼ਃ–ਲੰਮੀ ਕਤਾਰ, ਪਾਲ (ਲਾਉਣੀ) ॥

ਲਾਗੀ, ਪੁਃ–ਵਿਆਹ ਸ਼ਾਦੀ ਵਿੱਚ ਕੰਮ ਕਾਜ ਕਰਕੇ ਲਾਗ ਜਾਂ ਬੰਧਾਨ ਲੈਣ ਵਾਲੇ (ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਨਾਈ ਆਦਿਕ) ॥

ਲਾਗੀ ਜੋਗੀ, ਪੁਃ–ਲਾਗ ਲੈਣ ਵਾਲੇ ਕਮੀਣ ॥

ਲਾਗੀ, ਸ਼ਃ–ਰੁੱਖਾਂ ਦੀਆਂ ਹਰੀਆਂ ਟਾਹਣੀਆਂ ਅਤੇ ਪੱਤ੍ਰ ਜੋ ਬੱਕਰੀਆਂ ਭੇਡਾਂ ਲਈ ਕੱਟੇ ਜਾਣ ॥

ਲਾਗੂ, ਪੁਃ–ਲਾਗ, ਲਾਗੀਆਂ ਦਾ ਬੰਧਾਨ ॥

ਲਾਗੂ, ਲੱਗੂ, ਪੁਃ–ਜੋ ਕਿਸੇ ਚੀਜ਼ ਦੇ ਮਗਰ ਲੱਗੀ, ਗਾਹਕ, ਮਿਤ੍ਰ, ਵੈਰੀ ॥

ਲਾਗੇ, ਅਵਃ–ਨਾਲੇ, ਨੇੜੇ, ਪਾਸ ਹੀ, ਕੋਲ ਹੀ ॥

ਲਾਂਘ, ਸ਼ਃ–'ਉਲਾਂਘ' ਵੇਖੋ ॥

ਲਾਂਘਾ, ਸ਼ਃ–ਲੰਘਣ ਦਾ ਕੰਮ ਜਾਂ ਥਾਂ, ਲੰਘਣ ਵਾਲਿਆਂ ਦੀ ਭੀੜ ॥

ਲਾਂਘਾ ਲੰਘਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਸਮਾਂ ਬਿਤਾਉਣਾ, ਕਿਸੇ ਨ ਕਿਸੇ ਤਰਾਂ ਨਿਰਬਾਹ ਕਰਨਾ ॥

ਲਾਚਾ, ਲਾਚੜਾ, ਪੁਃ–ਰੇਸ਼ਮੀ ਚਾਦਰ, ਲਾਲ ਰੇਸ਼ਮੀ ਕੰਨੀ ਵਾਲਾ ਖੇਸ ॥

ਲਾਚੀ, ਸ਼ਃ–'ਇਲਾਚੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਲਾਜ, ਸ਼ਃ–ਸ਼ਰਮ, ਲੱਜਿਆ, ਪਤ, ਹਯਾ, ਆਦਰ, ਨਿਰਾਦਰੀ ॥

ਲਾਜ ਰੱਖਣੀ, ਕ੍ਰਿਃ–ਪਤ ਬਚਾਉਣੀ, ਸ਼ਰਮ ਰਹਿਣ ਵਾਲੀ ਗੱਲ ਕਰਨੀ ॥

ਲਾਜ ਮਾਣ, ਲਾਜ ਵੰਤ, ਲਾਜ ਵਾਨ, ਵਿਃ–ਹਯਾ ਵਾਲਾ, ਸ਼ਰਮਿੰਦਾ, ਬੇ ਇੱਜ਼ਤ ॥

ਲਾਜਵੰਤੀ, ਸ਼ਃ—ਇੱਕ ਬੂਟੀ ਜਿਸ ਦੇ ਪੱਤ੍ਰ ਨੂੰ ਹੱਥ ਲਾਈਏ ਤਾਂ ਮੁਰਝਾ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਸ਼ਰਮ ਵਾਲੀ ਤੀਵੀਂ ॥

ਲਾਜ ਵਰਦ, ਪੁਃ—ਸਬਜ਼ ਰੰਗ ਦਾ ਇੱਕ ਪੱਥਰ ॥

ਲਾਜ ਵਰਦੀ, ਵਿਃ—ਲਾਜਵਰਦ ਦੇ ਰੰਗ ਦਾ, ਸਬਜ਼ ॥

ਲਾਂਜ, ਪੁਃ–ਮੋਰ ਦੀ ਪੂਛ, ਕੱਕਰ ਜਾਂ ਸਲ੍ਹਾਬੇ ਕਰਕੇ ਜੋ ਅਨਾਜ ਦਾ ਵਿਗਾੜ ਹੋਵੇ, ਭੁੱਲ ਸਣ ਦਾ ਦਾਗ ॥

ਲਾਜ਼ਮ, ਵਿਃ—ਸ਼ਰਮਿੰਦਾ, ਪੱਛੋਤਾਉਣ ਵਾਲਾ ॥

ਲਾਂਜੀ, ਪੁਃ—ਲੰਮੀ ਪੂਛ ਵਾਲਾ ਮੋਰ ॥

ਲਾਂਝਾ, ਪੁ:—ਕੰਮ, ਪੰਧਾ, ਬਖੇੜਾ, ਬਿਘਨ, ਰੋਕ ॥

ਲਾਂਝਾ ਲਟਾਕਾ, ਪੁ:—ਕੰਮ ਜਾਂ ਮਾਲ ਦਾ ਫਿਕਰ, ਚਿੰਤਾ, ਪਰਵਾਹ ॥

ਲਾਟ, ਸ:—(ਲਾਟਾਂ ਬਹੁ: ਬ:)—ਇੱਕ ਮਾਸ ਖਾਣਾ ਪੰਛੀ, ਬਲਦੀ ਅੱਗ ਦਾ ਚਾਨਣ, ਬੱਲੇ ਲੱਗਾ ਹੋਇਆ ਸੀਰਾ, ਕੱਤਣ ਵਾਸਤੇ ਜਿੰਨੀ ਰੂੰ ਹੱਥ ਵਿੱਚ ਲਈ ਜਾਵੇ ॥

ਪੁ:—ਬਹੁਤ ਵੱਡਾ ਹਾਕਮ, ਮਾਲਕ ॥

ਛੋਟਾ ਲਾਟ
ਲਾਟ ਸਾਹਿਬ } ਪੁ:—ਸੂਬੇ ਦਾ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡਾ ਹਾਕਮ ॥

ਜੰਗੀ ਲਾਟ, ਪੁ:—ਸਾਰੀਆਂ ਫੌਜਾਂ ਦਾ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡਾ ਅਫ਼ਸਰ ॥

ਟੁੰਡਾ ਲਾਟ, ਪੁ:—ਟੁੰਡਾ ਆਦਮੀ (ਹਾਸੇ ਦਾ ਬਚਨ) ॥

ਮੁਲਕੀ ਲਾਟ
ਵੱਡਾ ਲਾਟ } ਪੁ:—ਸਾਰੇ ਮੁਲਕ (ਹਿੰਦੁਸਤਾਨ) ਦਾ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡਾ ਹਾਕਮ ॥

ਲਾਟ ਦੀ ਪਰਵਾਹ ਨਾਂ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਬਹੁਤ ਨਿਡਰ ਅਤੇ ਬੇਫਿਕਰ ਹੋਣਾ ॥

ਲਾਟ ਪਾਦਰੀ, ਪੁ:—ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡਾ ਪਾਦਰੀ ॥

ਲਾਟਾਂ ਬਾਲੀ
ਲਾਟਾਂ ਵਾਲੀ } ਸ:—ਜੁਆਲਾ ਮੁਖੀ ਦੇਵੀ ॥

ਲਾਟਰੀ, ਸ:—ਚਿੱਠੀ ਦੀ ਰਾਹੀਂ ਵੰਡ ਵੰਡਾ (ਪਾਉਣੀ, ਪੈਣੀ) ਗੁਣੇ ਪਾਉਣ ਦਾ ਕੰਮ ॥

ਲਾਟ, ਪੁ:—ਘੁਮਣ ਵਾਲਾ ਇੱਕ ਖਡੌਣਾ ॥

ਲੱਠਾ, ਵਿ:—ਉੱਚਾ ਲੰਮਾ ਜੁਆਨ ॥

ਲੱਠੀ, ਸ:—ਮੋਟੀ ਲਕੜੀ, ਸੋਟਾ, ਡਾਂਗ ॥

ਲੱਠੀ ਸੋਟਾ
ਲਠਮ ਲੱਠੀ } ਪੁ:—ਇੱਕ ਦੂਏ ਨੂੰ ਲੱਠੀਆਂ ਮਾਰਨਾ (ਹੋਣਾ) ॥

ਲਾਡ
ਲਾਡੂ } ਪੁ:—ਪਿਆਰ, ਮਹੱਬਤ, ਬਾਲਕਾਂ ਨਾਲ ਜੋ ਅੰਤ ਮੋਹ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ ॥

ਲਾਡ ਲਡਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਪਿਆਰ ਕਰਨਾ ਜਾਂ ਕਰਨ ਦੇਣਾ, ਬਾਲ ਨਾਲ ਖੇਡਣਾ, ਖੁੱਲ੍ਹ ਕਰ ਦੇਣੀ ॥

ਲਾਡਲਾ, ਪੁ:
ਲਾਡੁਲਾ, ਪੁ:
ਲਾਡਲੀ, ਸ: } ਜਿਸ ਨਾਲ ਲਾਡ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ ਪਿ ਰਾ (ਰੀ), ਅਛਿੰਦਾ (ਦੀ),

ਮਾਂ ਪਿਉ ਦਾ ਲਾਡਲਾ, ਵਿ:—ਮਾਪਿਆਂ ਦੇ ਲਾਡ ਕਰਕੇ ਵਿਗੜਿਆ ਹੋਇਆ ਬਾਲਕ, ਅੱਥਰਾ, ਸ਼ੋਖ ॥

ਲਾਡੋ, ਸ:—ਜਿਸ ਧੀ ਨਾਲ ਲਾਡ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ ॥

ਲਾਣਤ
ਲਾਣ ਤਾਨ } ਸ:—ਫਿਟਕਾਰ, ਧਿਰਕਾਰ, ਝਿੜਕ, ਸਰਾਪ ॥

ਲਾਣਤ ਕਰਨਾ
ਲਾਣਤ ਭੇਜਣਾ } ਕ੍ਰਿ:—ਫਿਟਕਾਰਨਾ, ਦੂਰ ਰਹਿਣਾ ॥

ਲਾਣਤ ਖੋਰਾ (ਰੀ) ਵਿ:—ਜਿਸਨੂੰ ਲਾਹਣਤ ਕੀਤੀ ਜਾਵੇ ॥

ਲਾਣਤਣ, ਸ: / **ਲਾਣਤੀ,** ਪੁ: / **ਲਾਣਤੀਆ;** ਪੁ: } ਜਿਸ ਨੂੰ ਲਾਨਤ ਜਾਂ ਫਿਟਕਾਰ ਹੋਵੇ, ਭੈੜਾ (ਸ੍ਰੀ) ॥

ਲਾਣਾ, ਪੁ:-ਕਿਰਸਾਣ ਦੀ ਧਰਤੀ ਜਾਂ ਜਾਇਦਾਦ, ਕਈ ਤਰਾਂ ਦੀਆਂ ਬੂਟੀਆਂ ਦਾ ਨਾਉਂ, ਆਮ ਲੋਕ ॥

ਬੁੱਧੂ ਲਾਣਾ, ਪੁ:-ਆਮ ਆਦਮੀ ਜੋ ਮੂਰਖ ਹੋਣ ॥

ਲਾਣੀ, ਸ:-ਜਿਸ ਬੂਟੇ ਤੋਂ ਸੱਜੀ ਬਣਦੀ ਹੈ ॥

ਲਾਣੀ ਪੋਸ਼ਕ, ਪੁ:—ਕੱਲਰ ਦੀ ਧਰਤੀ ਦਾ ਇੱਕ ਨਿਹਫਲ ਬੂਟਾ ॥

ਲਾਤ, ਸ:—ਬੁਰੀ ਵਾਦੀ, ਮੰਦ ਕੰਮਾਂ ਦੀ ਬਾਣ ॥

ਲਾਦ, ਸ:—ਜੋ ਕੁਝ ਲੱਦਿਆ ਜਾਵੇ, ਭਾਰ, ਬੋਝਾ ॥

ਲਾ ਦਾਵਾ, ਪੁ:-ਆਪਣਾ ਦਾਵਾ ਛੱਡਣਾ, ਦਾਵਾ ਛੱਡਣ ਦੀ ਲਿਖਤ ॥

ਲਾਦੀ, ਵਿ:—ਭਾਰ ਲੱਦ ਕੇ ਲੈ ਜਾਣ ਵਾਲਾ, ਜੋ ਲੱਦਣ ਦੇ ਕੰਮ ਆਵੇ ॥

ਲੱਦੂ, ਵਿ:-ਲੱਦਣ ਵਾਲਾ (ਪਸ਼ੂ), ਜਿਸ ਉੱਤੇ ਭਾਰ ਲੱਦਿਆ ਜਾਵੇ ॥

ਲਾਧ, ਸ:-ਖੁਰ ਖੋਜ, ਪਤਾ, ਨਿਸ਼ਾਨ, ਖਬਰ, ਸੂਹ, ਟੋਲ ਭਾਲ ॥

ਲਾਧਾ, ਵਿ:—ਲੱਭਿਆ ਹੋਇਆ, ਮਿਲਿਆ ਹੋਇਆ, ॥

ਲਾਨਤ / **ਲਾਨਾਂ** } 'ਲਾਨਤ' 'ਲਾਣਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਲਾਪਸੀ, ਸ:-ਇੱਕ ਲੇਸ ਦਾਰ ਖੁਰਾਕ, ਕੜ੍ਹੀ ਆਦਿਕ ॥

ਲਾਫ਼, ਸ:—ਸ਼ੇਖ਼ੀ, ਫੜ, ਝੂਠੀ ਆਕੜ (ਮਾਰਨੀ) ॥

ਲਾਂਬੂ, ਪੁ:-'ਲੰਬੂ', ਜਿਸ ਨਾਲ ਚਿਤਾ ਨੂੰ ਅੱਗ ਲਾਉਂਦੇ ਹਨ ॥

ਲਾਭ, ਪੁ:-ਲਾਹਾ, ਫ਼ੈਦਾ, ਨਫ਼ਾ, ਜੋ ਕੁਝ ਮਿਲੇ ॥

ਲਾਭ ਦਾਇਕ, ਵਿ:—ਜਿਸ ਤੋਂ ਲਾਭ ਜਾਂ ਫ਼ੈਦਾ ਹੋਵੇ ॥

ਲਾਂਭ, ਪੁ:, ਸ:-ਪਾਸਾ, ਕੰਢਾ, ਕਿਨਾਰਾ ॥
ਵਿ:-ਅਲਗ, ਇੱਕ ਪਾਸੇ ॥

ਲਾਂਭ ਛਾਂਭ, ਅਵ:-ਲਾਗੇ, ਨੇੜੇ, ਆਸ ਪਾਸ ਚੁਫੇਰੇ ॥

ਲਾਂਭ ਲਾਂਭ, ਕ੍ਰਿ:, ਵਿ:—ਇੱਕ ਪਾਸੇ ਹੋ ਕੇ, ਅੱਡ ॥

ਲਾਂਭੇ, ਕ੍ਰਿ:, ਵਿ:-ਇਕ ਪਾਸੇ ॥

ਲਾਮ, ਸ:—ਫ਼ੌਜ ਦਾ ਕੋਠ, ਲੜਾਈ, ਲੰਬਾਈ ਕਤਾਰ, ਇੱਕ ਹਰਫ਼ (ਬੰਨ੍ਹਣੀ, ਲੱਗਣੀ) ॥

ਲਾਮਾ / **ਲਾਮਾ ਗੁਰੂ** } ਪੁ:—ਤਿੱਬਤ ਦਾ ਪੁਜਾਰੀ (ਬੁੱਧ ਮਤ ਦਾ) ॥

ਲਾਰ, ਸ:—ਪਾਲ, ਕਤਾਰ, ਲਕੀਰ ॥

ਲਾਰਨੀ, ਸ:—ਅਚਾਨਚੱਕ ਜੋ ਕ੍ਰੋਧ ਆ ਜਾਵੇ, ਗੁੱਸੇ ਦਾ ਜੋਸ਼ ॥

ਲਾਰਾ, ਪੁ:—ਝੂਠਾ ਇਕਰਾਰ, (ਲਾਰੇ ਦੇਣਾ), ਬਕਾਰ, ਪਾਲ ॥

ਲਾਰੇ ਲੱਪਾ, ਵਿ:—ਜੋ ਲਾਰੇ ਦੇਵੇ ਜਾਂ ਝੂਠਾ ਕਰਾਰ ਕਰੇ ॥

ਲਾਲ, ਵਿ:—ਸੁਰਖ, ਰੱਤਾ, ਸੂਹਾ ਹੋਯਾ, ਗੁੱਸੇ ਵਿੱਚ ਆਯਾ ਹੋਯਾ, ਪਿਆਰਾ, ਲਾਡਲਾ ॥

ਪੁ:—ਪੁਤ੍ਰ, ਲਾਲ ਰੰਗ ਦਾ ਰਤਨ, ਇੱਕ ਪੰਛੀ, ਪਿਆਰੀ ਸ਼ੈ ॥

ਸ:-ਵਗਣ ਵਾਲੀ ਥੁੱਕ (ਲਾਲਾਂ), ਰਗੜ ਘਟਾਉਣ ਲਈ ਚੱਕੀ ਦੇ ਪੁੜਾਂ ਦੇ ਵਿਚ-ਕਾਰਲਾ ਕਪੜਾ ॥

ਲਾਲ ਹੋਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਗੁੱਸੇ ਵਿੱਚ ਆਉਣਾ, ਜਿੱਤਣ ਲੱਗਣਾ, ਸੁਰਖ਼ਰੂ ਹੋਣਾ, ਚੱਲਣ ਜੋਗੇ ਨਾ ਹੋਣਾ ॥

ਲਾਲ ਕਿਤਾਬ, ਸ:—ਮੂਰਖ ਆਦਮੀ ਜਿਸ ਕਿਤਾਬ ਵਿੱਚੋਂ ਹਰ ਗੱਲ ਦਾ ਪਤਾ ਲੈਂਦਾ ਹੈ ॥

ਲਾਲ ਕੁੜਤੀ, ਸ:—ਛਾਉਣੀ ਵਿੱਚ ਗੋਰਿਆਂ ਦਾ ਡੇਰਾ ॥

ਲਾਲ ਗੁਲਾਲ, ਵਿ:—ਗੂੜ੍ਹੇ ਲਾਲ ਰੰਗ ਦਾ (ਹੋਣਾ) ॥

ਲਾਲ ਚਮਣ, ਪੁ:
ਲਾਲ ਚਿੜ੍ਹਾ, ਪੁ: } ਬੂਟੀਆਂ ਦੇ ਨਾਉਂ ॥

ਲਾਲ ਬੁਝੱਕੜ, ਪੁ:—ਜੋ ਮੂਰਖ ਹੋ ਕੇ ਸਿਆਣਾ ਬਣੇ ॥

ਲਾਲ ਬੇਗ, ਪੁ:—ਚੂਹੜਿਆਂ ਦਾ ਗੁਰੂ ॥

ਲਾਲਨ ਕੇ ਲਾਲ, ਵਿਸਮਯ:—ਸੁਖੀ ਰਹੋ ਪਿਆਰੇ ॥

ਲਾਲਸਾ, ਸ:—ਚਾਹ, ਇੱਛਿਆ, ਅਭਿਲਾਖਾ ॥

ਲਾਲਚ, ਪੁ:—ਲੋਭ, ਹਿਰਸ, ਤ੍ਰਿਸ਼ਨਾ, ਲੈਣ ਦੀ ਇੱਛਾ, ਭਿੱਤੀ (ਕਰਨਾ, ਦੇਣਾ) ॥

ਲਾਲਚਣ, ਸ:
ਲਾਲਚੀ, ਪੁ: } ਜੋ ਲਾਲਚ ਕਰੇ ॥

ਲਾਲਟੈਣ, ਸ:—ਥਾਂ ਥਾਂ ਲੈ ਜਾਣ ਵਾਲਾ ਬੰਦਵੀ ਲੈਂਪ ॥

ਲਾਲੜੀ, ਸ:—ਲਾਲ ਮਣਕਾ, ਛੋਟਾ ਵਾਲ ਲਾਲ ਰਤਨ ॥

ਲਾਲਾ, ਪੁ:—ਹਿੰਦੂ ਭਲਾ ਮਾਣਸ, ਖੱਤ੍ਰੀ, ਪੇਉ, ਵੱਡਾ ਭਰਾ ॥

ਲਾਲਾ ਜੀ, ਪੁ:, (ਬਹੁ:)-ਹਿੰਦੂਆਂ ਨੂੰ ਬੁਲਾਉਣ ਵਾਲਾ ਆਦਰ ਦਾ ਬਚਨ, ਘਰ ਵਾਲਾ ॥

ਲਾਲੱਾ, ਪੁ:-ਪੇਉ, ਤਾਈਆ, ਪੇਉ ਵਰਗਾ ਵੱਡਾ ਸਾਕ ॥

ਲਾਲੀ, ਸ:—ਲਾਲਾ ਦੀ ਵਹੁਟੀ, ਵੱਡੀ ਬੇਬੇ, ਘਰਵਾਲੀ, ਇੱਕ ਪੰਛੀ ॥

ਲੱਾਲੀ, ਸ:—ਸੁਰਖੀ, ਦੋਸਤੀ, ਪਿਆਰ, ਸੋਭਾ, ਜਸ, ਮਾਨ ॥

ਲੱਾਲੀ ਰਹਿਣੀ, ਕ੍ਰਿ:-ਕਿਸੇ ਕੰਮ ਵਿੱਚ ਸੁਰਖਰੂ ਹੋਣਾ ॥

ਲਾਵਾ, ਪੁ:—ਮਜੂਰੀ ਲੈਕੇ ਜੋ ਵਾਢੀ ਕਰੇ, ਜ ਲਾਵੀ ਉੱਤੇ ਕੰਮ ਕਰੇ ॥

ਲਾਵਾ ਲੁਤ੍ਰਾ, ਪੁ:—ਗੱਪੀ, ਬਕਵਾਦੀ, ਫਸਾਦੀ ॥

ਲਾਵਾਂ, ਸ:, (ਬਹੁ:) ਵਿਆਹ ਵੇਲੇ ਵਰ ਅਤੇ ਕੰਨਿਆਂ ਜੋ ਫੇਰੇ ਲੈਂਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਉਸ ਵੇਲੇ ਗਾਉਣ ਵਾਲਾ ਗੀਤ ॥

ਵਿ:-ਅੰਗ ਹੀਣਾ, ਕਾਣਾ (ਅੱਖੋਂ ਲਾਵਾਂ) ॥

ਲਾਵੀ, ਸ:—ਵਾਢੀ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਮਜੂਰ ਦੀ ਦਿਹਾੜੀ, ਮਜੂਰੀ ਲੈਕੇ ਵਾਢੀ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਜ਼ੀਮਤ (ਹੋਣਾ) ॥

ਲਾੜਾ, ਪੁ:—ਜਿਸ ਮੁੰਡੇ ਦਾ ਵਿਆਹ ਹੋਵੇ, ਸੋਹਣਾ ਗਭਰੂ ॥

ਲਾੜੀ, ਸ:—ਵਹੁਟੀ, ਜਿਸ ਕੁੜੀ ਦਾ ਵਿਆਹ ਹੋਵੇ ॥

ਲਿਆਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਲੈ ਕੇ ਆਉਣਾ, ਜਾਣਾ ਤੇ ਲੈ ਆਉਣਾ ॥

ਲਿਆਕਤ, ਸ:-ਲਾਇਕੀ, ਬਲ, ਸਮਰਥ, ਹੁਨਰ ਕਾਬਲੀਤ ॥

ਲਿਸਟ, ਸ:—ਫ਼ਹਿਰਸਤ, ਨਾਵਾਂ ਦਾ ਚੱਠ ॥

ਲਿੱਸਾ (ਲਿਸੇਰਾ) ਪੁ:, **ਲਿੱਸੀ (ਲਿਸੇਰੀ)** ਸ: — ਦੁਬਲਾ (ਲੀ), ਪਤਲਾ (ਲੀ), ਕਮਜ਼ੋਰ, ਸੁਸਤ, ਗਰੀਬ ॥

ਲਿਚ ਜਾਣਾ, ਲਿਚਣਾ — ਕ੍ਰਿ:-ਰਜ ਜਾਣਾ, ਦੁੱਧ ਨਾਲ ਰੱਜ ਜਾਣਾ (ਪਸ਼ੂਆਂ ਦਾ) ॥

ਲਿਖਣ, ਲਿਖਣੀ — ਸ:—ਜਿਸ ਚੀਜ਼ ਨਾਲ ਲਿਖੀਦਾ ਹੈ, ਕਲਮ ॥

ਲਿਖਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਕਲਮ ਆਦਿਕ ਨਾਲ ਅੱਖਰ ਪਾਉਣੇ, ਮੂਰਤ ਖਿੱਚਣੀ, ਵਹੀ ਵਿੱਚ ਚੜ੍ਹਾਉਣਾ, ਨਕਲ ਉਤਾਰਨੀ ॥

ਪੁ:-ਲਿਖਾਈ ॥

ਲਿਖੇ ਮੂਸਾ ਤੇ ਪੜ੍ਹੇ ਖੁਦਾ, ਬੁਰੀ ਲਿਖਾਈ ਜਿਸ ਨੂੰ ਕੋਈ ਨਾ ਪੜ੍ਹ ਸੱਕੇ ॥

ਲਿਖਤ, ਸ:-ਲਿਖਾਈ, ਲਿਖੀ ਹੋਈ ਗੱਲ, ਕਰਾਰ ਨਾਮਾ ॥

ਲਿਖਤ ਪੜ੍ਹਤ ਹੋਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਅਕਰਾਰ ਲਿਖਿਆ ਜਾਣਾ ॥

ਲਿਖਤਾਂ ਪਾਉਣੀਆਂ, ਕ੍ਰਿ:—ਲਿਖਤ ਉੱਤੇ ਸਹੀਆਂ ਪਾ ਦੇਣੀਆਂ ॥

ਲਿਖਤਮ, ਪੁ:—ਲਿਖਣ ਵਾਲਾ (ਚਿੱਠੀ) ਆਪਣੇ ਨਾਉਂ ਦੇ ਪਹਿਲੇ 'ਲਿਖਤਮ' ਲਿਖਦਾ ਹੈ ॥

ਲਿਖਵੱਯ, ਪੁ:—ਲਿਖਣਵਾਲਾ, ਲਿਖਾਰੀ ॥

ਲਿਖਾਉਟ, ਸ:—ਲਿਖਾਈ, ਲਿਖਣ ਦਾ ਢੰਗ ॥

ਲਿਖਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਲਿਖਣ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਾਉਣਾ ॥

ਲਿਖਾਈ, ਸ:—ਲਿਖਣ ਦਾ ਕੰਮ, ਢੰਗ ਯਾਂ ਮਜੂਰੀ ॥

ਲਿਖਾਰਣ, ਸ:, **ਲਿਖਾਰੀ (ਰੂ)** ਪੁ: — ਜੋ ਲਿਖਣ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰੇ ॥

ਲਿਖਾਵਟ, ਸ:—ਲਿਖਾਈ, ਲਿਖਤ ॥

ਲਿਖੌਟਾ, ਪੁ: } **ਲਿਖੌਟੀ,** ਸ: } ਲਿਖਤ, ਲਕੜੀ ਦੇ ਅਸਬਾਬ ਜਾਂ ਕੰਧਾਂ ਉੱਤੇ ਰੰਗਣ ਜਾਂ ਰੰਗ ਨਾਲ ਵੇਲ ਬੂਟੇ ਕੱਢਣ ਦਾ ਕੰਮ ॥

ਲਿਖੌਤੀ, ਸ:—ਲਿਖਾਉਣ, ਲਿਖਾਈ ॥

ਲਿੰਗ } **ਲਿੰਙ** } ਪੁ:—ਅੰਗ, ਮਰਦ ਦੀ ਇੰਦ੍ਰੀ, ਇਸਤ੍ਰੀ ਪੁਰਖ ਦਾ ਭੇਦ ॥

ਲਿੱਘ, ਸ:-ਨਰਮ ਡਾਲੀ, ਕੂੰਬਲੀ ॥

ਲਿੱਚ ਗੜਿੱਚੀਆਂ, ਸ:, (ਬਹੁ:) ਬਹਾਨੇ, ਛਲ, ਫਰੇਬ, ਲੁਕਾਉ (ਖਾਲੀਆਂ, ਮਾਰਨੀਆਂ) ॥

ਲਿਟਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਲੰਮਾ ਪੈਣਾ, ਮਿਟੀ ਵਿੱਚ ਰੁਲਣਾ, ਅਧੀਨ ਹੋਣਾ ॥

ਲਿਟਰੇਚਰ, ਪੁ:—ਵਿਦਯਾ ਦਾ ਭੰਡਾਰ, ਪੁਸਤਕ, ਕਿਤਾਬਾਂ ॥

ਲਿਟਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਲੰਮਾ ਪਾਉਣਾ ॥

ਲਿੰਡ } **ਲਿੰਡੂ** } ਸ:—'ਲਿੱਦ' ਵੇਖੋ ॥

ਲਿੱਤਰ, ਪੁ:—ਪੁਰਾਣਾ ਟੁੱਟਾ ਹੋਇਆ ਜੁੱਤੀ ਦਾ ਪੌਲਾ ਛਿੱਤਰ ॥

ਲਿਤਾੜਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—'ਲਤਾੜਨਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਲਿਥੜਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਲਿੱਬੜਨਾ, ਭਰ ਜਾਣਾ ॥

ਲਿਥੜਣਾ ਪਿਥੜਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਚੰਗੀ ਤਰਾਂ ਲਿੱਬੜ ਜਾਣਾ ॥

ਲਿਥੋਗ੍ਰਾਫ਼ੀ, ਸ:—ਪੱਥਰ ਦਾ ਛਾਪਾ ॥

ਲਿੱਦ } **ਲਿੱਦੂ** } ਸ:—ਘੋੜੇ ਹਾਥੀ ਆਦਿਕ ਦਾ ਮੈਲਾ ॥ ਵਿ:—ਕਮੀਨ ਪੁਣਾ ॥

ਲਿੱਦ ਕਰਨੀ } **ਲਿੱਦ ਕਰ ਦੇਣੀ** } ਕ੍ਰਿ:—ਡਰਾਕਲਾਂ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਨਾ, ਹਿੰਮਤ ਹਾਰਨੀ ॥

ਲਿਦਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਕੈਦਿਆਂ ਤੋਂ ਕੰਮ ਕਰਨਾ ॥

ਲਿਪਟਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਚੰਬੜਨਾ, ਨਾਲ ਲੱਗ ਜਾਣਾ ॥

ਲਿਪਟਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਚਮੋੜਨਾ, ਨਾਲ ਲੁਆਉਣਾ ॥

ਲਿਪੱਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਮਿੱਟੀ ਗੋਹਾ ਆਦਿਕ ਮਲਣਾ, ਪੋਚਾ ਪਾਉਣਾ ॥

ਲਿਪਵਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਲਿੱਪਣ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਾਉਣਾ ॥

ਲਿਪਵਾਈ, ਸ:—ਲਿੱਪਣ ਦਾ ਕੰਮ ਜਾਂ ਮਜ਼ੂਰੀ ॥

ਲਿੱਪੜੀ, ਸ:—ਪਗੜੀ (ਨਿੰਦਾ ਵਾਚਕ), ਆਦਰ, ਮਾਨ, ਪਤ ॥

ਲਿਪਾਉਣਾ } **ਲਿਪਾਈ** } 'ਲਿਪਵਾਉਣਾ' 'ਲਿਪਵਾਈ' ਵੇਖੋ ॥

ਲਿੱਫ, ਸ:—ਵਿੱਤ ਦਾ ਇਕ ਰੋਗ, ਤਿਲੀ ਦਾ ਵਧਾਉ ॥

ਲਿਫਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—'ਲਚਣਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਲਿਬ, ਸ:—ਝੂਠਾ ਦੋਸ, ਕਿਦਿਆ, ਕਲੰਕ ॥

ਲਿੰਬਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—'ਲਿੱਪਣਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਲਿੱਬੜਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਗਿੱਲੀ ਚੀਜ਼ ਲੱਗ ਜਾਣੀ, ਭਰ ਜਾਣਾ ॥

ਲਿਬੜਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਚਿੱਕੜ ਆਦਿਕ ਲਾ ਦੇਣਾ, ਭਰ ਦੇਣਾ ॥

ਲਿੱਬਾ, ਵਿ:—ਨਰਮ, ਨਾਲ ਲੱਗ ਜਾਣ ਵਾਲਾ, ਹਲਕੇ ਮੇਲ ਦਾ ਗੁੜ ਸ਼ੱਕਰ ॥

ਲਿੰਬਾਉਣਾ / ਲਿੰਬਾਈ — 'ਲਿਪਵਾਉਣਾ' 'ਲਿਪਵਾਈ' ਵੇਖੋ ॥

ਲਿਬਾੜਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਲਿੱਪਣਾ, 'ਲਿਬੇੜਨਾ', ਭਰਨਾ ॥

ਲਿ ੜ, ਪੁ:—ਹੇਠਲਾ ਬੁੱਲ੍ਹ ॥

ਲਿਬੇੜਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਗਿੱਲੀ ਚੀਜ਼ ਮਲ ਦੇਣੀ, ਭਰਨਾ, ਲਿਬੜਾਉਣਾ ॥

ਲਿੰਮਣਾ, ਕ੍ਰਿ: / **ਲਿੰਮਾਉਣਾ,** ਕ੍ਰਿ: — 'ਲਿੱਪਣਾ' 'ਲਿਪਵਾਉਣਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਲਿਮਿਟਡ, ਵਿ:—ਜਿਸ (ਕੰਪਨੀ) ਦੀ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਦੀ ਹੱਦ ਹੋਵੇ ॥

ਲਿਲ੍ਹ / ਲਿੱਲ — ਸ:—ਕੱਚਾ ਬੇਰ ॥

ਲਿਲਕ ਲਿਲਕ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਮੁਲੈਮ ਤੇ ਲਸਦਾਰ ਹੋਣਾ ॥

ਲਿਲਾਰਣ, ਸ: / **ਲਿਲਾਰੀ,** ਪੁ: — 'ਲਲਾਰਨ' 'ਲਲਾਰੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਲਿਵ, ਸ:—ਪ੍ਰੀਤ, ਮੁਹੱਬਤ, ਲਗਨ (ਲੱਗਣੀ, ਲਾਉਣੀ) ॥

ਲਿਵੱਯਾ, ਪੁ:—ਲੈਣ ਵਾਲਾ, ਲੈ ਜਾਣ ਵਾਲਾ ॥

ਲਿਵਾ, ਪੁ:—ਪਰਦਾ, ਚਾਦਰ ॥

ਲਿਵਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਲੈ ਜਾਣ ਦੇਣਾ, ਕਿਸੇ ਦੀ ਰਾਹੀਂ ਲੈਣਾ, ਘਰਜਾਈ ਤੋਂ ਨਗਦੀ ਦੀ ਥਾਂ ਪਸ਼ੂ ਲੈਣਾ ॥

ਲਿਵਾ ਲਿਆਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਕਿਸੇ ਦੀ ਰਾਹੀਂ ਲੈ ਕੇ ਆਉਣਾ ॥

ਲਿਤ੍ਹੂ, ਸ:—'ਲਤ੍ਹੂ' ਵੇਖੋ ॥

ਲੀਹ, ਸ:—ਪਹੀਏ ਦਾ ਨਿਸ਼ਾਨ, ਲੀਕ, ਰੀਤ, ਫਿਰਵੀਂ ਪੀੜ ॥

ਵਿ:—ਸ਼ਰਮਿੰਦਾ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਕੁਝ ਨਾ ਸੁੱਝੇ (ਹੋਣਾ, ਕਰਨਾ) ॥

ਲੀਕ, ਸ:—ਲਕੀਰ, ਧਾਰੀ, ਲੰਮਾ ਨਿਸ਼ਾਨ, ਝਰੀਟ, ਲੀਹ, ਰੀਤ, ਦੋਸ਼ ॥

ਲੀਕ ਮਾਰਨੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਲਕੀਰ ਉੱਪਰ ਖਿੱਚਕੇ ਲਿਖਤ ਹਟਾਉਣੀ ॥

ਲੀਕ ਲੱਗਣੀ ਜਾਂ ਲਾਉਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਕਲੰਕ ਲੱਗਣਾ ਜਾਂ ਲਾਉਣਾ ॥

ਲੀਕ ਲੀਕ ਚੱਲਣਾ / ਲੀਕੇ ਲੀਕੇ ਚੱਲਣਾ — ਕ੍ਰਿ:—ਪੁਰਾਣੀ ਰੀਤ ਮੂਜਬ ਸਭ ਕੁਝ ਕਰਨਾ ॥

ਲੀਕਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਕੱਪੜੇ ਜਾਂ ਚਮੜੇ ਉੱਤੇ ਉਹ ਸ਼ਕਲ ਖਿੱਚਣੀ ਜਿਸ ਉੱਤੇ ਵੇਲ ਬੂਟੇ ਕੱਢਣੇ ਹੋਣ, ਲੀਕ ਮਾਰ ਕੇ ਲੇਖਾ ਮਿਟਾਉਣਾ ।

ਲੀਕੜ, ਪੁ:—ਬਾਲ ਦਾ ਸਿਰ ਅੱਧਾ ਮੁੰਨਣਾ (ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਬਾਲ ਮਰ ਮਰ ਜਾਣ ਉਹ ਇਹ ਟੂਣਾ ਕਰਦੇ ਹਨ) ॥

ਲੀਖ, ਸ:—ਧੱਖ, ਜੂੰ ਦਾ ਅੰਡਾ ॥

ਲੀਖੜ, ਵਿ:—ਜਿਸ ਦੇ ਸਿਰ ਵਿੱਚ ਲੀਖਾਂ ਪਈਆਂ ਹੋਣ ॥

ਲੀਡਰ, ਪੁ:—ਆਗੂ, ਅਖਬਾਰ ਦਾ ਸਭ ਤੋਂ ਵਧੀਆ ਮਜ਼ਮੂਨ ॥

ਲੀਂਢ, ਸ:—ਝਗੜਾ, ਬਖੇੜਾ, ਔਖ, ਫਸਾਦ ॥

ਲੀਣੀ, ਵਿ:—ਜੰਮੇ ਹੋਏ ਅਤੇ ਮੈਲੇ (ਵਾਲ) ॥

ਲੀਣੀਆਂ, ਸ:, (ਬਹੁ:)—ਉੱਨ ਵਿੱਚ ਦੀ ਮੈਲ ਅਤੇ ਜੰਮੇ ਹੋਏ ਵਾਲ ॥

ਲੀਨ, ਵਿ:—ਲਿੱਸਾ, ਕਮਜ਼ੋਰ, ਡੁੱਬਾ ਹੋਯਾ, ਰੱਤਾ ਹੋਯਾ ॥

ਲੀਰ, ਸ:—ਪੁਰਾਣੇ ਕਪੜੇ ਦਾ ਟੋਟਾ, ਟਾਕੀ, ਟੱਲੀ ॥

ਲੀਰ ਕਚੀਰ, ਸ:—ਪਾਟੇ ਪੁਰਾਣੇ ਕੱਪੜੇ, ਛੋਟੀ ਲੀਰ ॥

ਲੀਰਾਂ ਲੀਰਾਂ ਹੋਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਬਿਲਕੁਲ ਪਾਟ ਜਾਣਾ (ਕਪੜੇ ਦਾ), ਫੁੱਟਕ ਪੈ ਜਾਣਾ (ਟੱਬਰ ਵਿੱਚ)॥

ਲੀਰਾਂ ਵਗਣੀਆਂ, ਕ੍ਰਿ:—ਕੱਪੜੇ ਪਾਟੇ ਹੋਏ ਹੋਣੇ ॥

ਲੀਲ, ਪੁ:—'ਨੀਲ' ਵੇਖੋ, ਵਸਮਾ ॥

ਲੀਲਕ, ਸ:—ਨੀਲੇ ਰੰਗ ਦਾ ਰਤਨ ॥

ਲੀਲਾ, ਪੁ:—ਪਰਮੇਸਰ ਦੀ ਮਾਯਾ, ਰਚਨਾ, ਖੇਲ, ਅਚਰਜ ਦੇ ਕੰਮ, ਨਾਟਕ (ਰਾਮ ਲੀਲਾ) ॥

ਵਿ:—ਨੀਲਾ ॥

ਲੀਲਾ ਪਾਉਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਰਾਮ ਚੰਦ੍ਰ ਜੀ ਆਦਿਕ ਦੇ ਕੰਮਾਂ ਨੂੰ ਨਾਟਕ ਵਿੱਚ ਕਰਕੇ ਵਿਖਾਉਣਾ ॥

ਲੀੜਾ, ਪੁ:—ਕੱਪੜਾ, ਬਸਤ੍ਰ ॥

ਲੁਆਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਲਾਉਣ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਾਉਣਾ ॥

ਲੁਆਈ, ਸ:—ਘੋੜੀ ਨੂੰ ਘੋੜੇ ਨਾਲ ਮਿਲਾਉਣ ਦੀ ਮਜੂਰੀ ॥

ਲੁਆਲਾ, ਪੁ:—ਸਵੇਰ ਦੀ ਲੋ, ਚਾਨਣ ॥

ਲੁਆੜ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਛੋਟਾ ਰੁੱਖ ਜਿਸ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਸੋਹਣੇ ਫੁੱਲ ਲਗਦੇ ਹਨ ॥

ਲੁੱਸ ਲੁੱਸ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਮੁਲੈਮ ਅਤੇ ਗੁਦ ਗੁਦਾ ਹੋਣਾ ॥

ਲੁਹਟੀਆ, ਪੁ:
ਲੁਹੜੀ, ਸ:
ਲੁਹਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ: } 'ਲੋਹਟੀਆ' 'ਲੋਹੜੀ' 'ਲੋਹਾਉਣਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਲੁਹਾਂਗੀ, ਸ:—ਲੋਹੇ ਦੇ ਛੱਲਿਆਂ ਵਾਲਾ ਡੰਡਾ ॥

ਲੁਹਾਟਕ, ਸ:—ਲੋਹੜੀ ਤੋਂ ਪਹਿਲੇ ਅੱਠ ਦਿਨ ॥

ਲੁਹਾਂਡਾ, ਪੁ:—ਲੋਹੇ ਦਾ ਭਾਂਡਾ (ਰਿੰਨ੍ਹਕ ਪਕਾਉਣ ਵਾਲਾ) ॥

ਲੁਹਾਣੀ, ਪੁਃ—ਇੱਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਬੁਪਾਰੀ ਪਠਾਣ ॥

ਲੁਹਾਰ, ਪੁਃ—ਲੋਹੇ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਨ ਵਾਲਾ, ਇੱਕ ਜਾਤ ॥

ਲੁਹਾਰਣ, ਸਃ—ਲੁਹਾਰਾਂ ਦੀ ਜਾਤ ਦੀ ਤ੍ਰੀਮਤ ॥

ਲੁਹਾਰਾ, ਵਿਃ—ਲੋਹੇ ਦੇ ਕੰਮ ਦਾ ॥

ਲੁਹਾਰੀ, ਸਃ—ਲੁਹਾਰਨ ॥
ਵਿਃ—ਲੁਹਾਰਾਂ ਦਾ ॥

ਲੁਹੁਲ
ਲੁਹੁਲਾ } 'ਲੋਹਲ' 'ਲੋਹਲਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਲੁਹੁੰਡਾ, ਪੁਃ—'ਲੁਹਾਂਡਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਲੁਹੁੜਾ, ਪੁਃ—'ਲੋਹੜਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਲੁਕ, ਪੁਃ—ਓਟ, ਪਰਦਾ, ਛੁਪਾਉ, ਓਹਲਾ ॥

ਲੁਕਮਾਂ (ਵਾਂ), ਵਿਃ—ਛਿਪਿਆ ਹੋਇਆ, ਪਰਦੇ ਦੇ ਅੰਦਰ ॥

ਲੁਕ ਮੀਚੀ (ਟੀ)
ਲੁਕਣ ਮੀਚੀ (ਟੀ), } ਸਃ—ਇੱਕ ਖੇਡ ਜਿਸ ਵਿਚ ਇੱਕ ਜਣਾ ਲਭਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਬਾਕੀ ਲੁਕਦੇ ਹਨ ॥

ਲੁੱਕ, ਪੁਃ—ਕਾਲਾ ਰੋਗਨ, ਓਟ, ਪਰਦਾ, ਓਹਲਾ ॥

ਲੁਕੰਜਣ, ਪੁਃ—ਇੱਕ ਖਿਆਲੀ ਚੀਜ਼ ਜੋ ਕਿਸੇ ਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਤੇ ਲਾਉਣ ਨਾਲ ਉਹ ਹੋਰਨਾਂ ਨੂੰ ਦਿਸਦਾ ਨਹੀਂ ॥

ਲੁਕਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਛਿਪਣਾ, ਓਹਲੇ ਹੋ ਜਾਣਾ, ਨਾ ਦਿੱਸਣਾ ॥

ਲੁਕਮਾ (ਮਾਂ) ਪੁਃ—ਗਰਾਹ, ਨਵਾਲਾ ॥

ਲੁਕਮਾਨ, ਪੁਃ—ਪੁਰਾਣੇ ਸਮੇਂ ਦਾ ਇੱਕ ਹਕੀਮ, ਸਿਆਣਾ ॥

ਲੁੱਗਾ, ਵਿਃ—ਲੁੰਡਾ, ਖੁਰਾ, ਝੜਿਆ ਹੋਇਆ ॥

ਲੁਕਾਉ, ਪੁਃ—ਛੁਪਾਉ, ਪਰਦਾ, ਓਹਲਾ ॥

ਲੁਕਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਛੁਪਾਉਣਾ, ਗੁੱਝਾ ਰੱਖਣਾ, ਢੱਕਣਾ ॥

ਲੁਕਾਈ, ਸਃ—ਲੋਕ, ਆਮ, ਆਦਮੀ, ਸਭ ਮਨੁੱਖ ॥

ਲੁਕਾਟ, ਪੁਃ—ਇੱਕ ਮਸ਼ਹੂਰ ਖਟ ਮਿੱਠਾ ਫਲ ॥

ਲੁੰਗ, ਸਃ—ਕੋਈ ਛੋਟਾ ਬਰੀਕ ਪੱਤ੍ਰ ॥

ਲੁੱਗ ਲੁੱਗ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਮੁਲੈਮ ਅਤੇ ਗੁਦ ਗੁਦਾ ਹੋਣਾ ॥

ਲੁੰਗੀ, ਸਃ—ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦਾ ਧਾਰੀ ਦਾਰ ਜਾਂ ਚਾਰਖਾਨਾ ਕੱਪੜਾ ॥

ਲੁੱਚ, ਪੁਃ—'ਲੂਚਾ' ਵੇਖੋ, ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦਾ ਕੁੱਤਾ ॥

ਲੁੱਚ ਚੋਰ
ਲੁੱਚ ਪੁਣਾ
ਲੁੱਚ ਵਾਈਂ } ਪੁਃ—ਬਦਮਾਸ਼ੀ, ਲੁੱਚਿਆਂ ਦਾ ਕੰਮ ॥

ਲੁੱਚ ਲੁੱਚ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਨਰਮ ਅਤੇ ਲਚਕ-ਦਾਰ ਹੋਣਾ ॥

ਲੁਚਊ, ਪੁਃ—ਲੁੱਚ ਪੁਣਾ, ਬਦਮਾਸ਼ੀ, ਸ਼ਰਾਰਤ ॥

ਲੁੱਚਣੀ, ਸ:—ਬਦਮਾਸ਼ ਔਰਤ, ਕੁਕਰਮਣ, ਮੰਦੀ ॥

ਲੁੱਚਾ, ਵਿ, ਪੁ:—ਬਦਮਾਸ਼, ਗੁੰਡਾ, ਫੈਲਦਾਰ, ਸ਼ਰਾਰਤੀ ॥

ਲੁੱਚੀ, ਸ:—ਲੁੱਚਣੀ, ਮੈਦੇ ਦੀ ਬਹੁਤ ਪਤਲੀ ਤਲੀ ਹੋਈ ਰੋਟੀ ॥

ਲੁੰਜ, ਪੁ:—ਵਿੰਗ, ਲੱਤ ਜਾਂ ਬਾਂਹ ਮਾਰੀ ਜਾਣੀ ।

ਲੁੰਜਾ (ਜੀ), ਵਿ:—ਲੂੰਲ੍ਹਾ (ਲ੍ਹੀ), ਜਿਸ ਦੀ ਲੱਤ ਜਾਂ ਬਾਂਹ ਮਾਰੀ ਜਾਏ ॥

ਲੁੱਟ, ਸ:—ਲੁੱਟਣ ਦਾ ਕੰਮ, ਡਾਕਾ, ਧਾੜਾ, ਜ਼ਬਰਦਸਤੀ ਖੋਹ ਕੇ ਲਿਆ ਹੋਇਆ ਮਾਲ, ਬੇਈਮਾਨੀ, ਬਹੁਤ ਮੁੱਲ ਲੈਣਾ ॥

ਵਿ:—ਲੁੱਟਣ ਵਾਲਾ (ਜਿਹਾ ਕਿ 'ਮੁਨਸ਼ੀ ਲੁੱਟ') ॥

ਲੁੱਟ ਹੋਣੀ, ਲੁੱਟ ਪੈਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਲੁੱਟਿਆ ਜਾਣਾ, ਧਾੜਾ ਪੈਣਾ ॥

ਲੁੱਟ ਕਰਨੀ (ਮਚਾਉਣੀ), ਲੁੱਟ ਲੈਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਲੁੱਟਣਾ, ਧਾੜਾ ਮਾਰਨਾ ॥

ਲੁੱਟ ਦਾ ਮਾਲ, ਪੁ:—ਲੁੱਟਿਆ ਹੋਇਆ ਮਾਲ ॥

ਲੁੱਟ ਪੁੱਟ ਕੇ ਲੈ ਜਾਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਮਾਲ ਲੁੱਟ ਕੇ ਲੈ ਜਾਣਾ ।

ਲੁੱਟ ਮਾਰ, ਸ:—ਲੁੱਟਣ ਤੇ ਮਾਰਨ ਦਾ ਕੰਮ ।

ਪੁ:—ਲੁਟੇਰਾ ॥

ਲੁੱਟਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਜ਼ੋਰ ਨਾਲ ਕਿਸੇ ਦਾ ਮਾਲ ਖੋਹਣਾ, ਬਹੁਤ ਮੁੱਲ ਲੈਣਾ, ਸੁਖ ਭੋਗਣਾ (ਮੌਜਾਂ ਲੁੱਟਣਾ) ॥

ਲੁੱਟਣਾ ਪੁੱਟਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਲੁੱਟਣਾ ਅਤੇ ਬਰਬਾਦ ਕਰਨਾ ॥

ਲੁਟਵੱਯਾ, ਪੁ:—ਲੁੱਟਣ ਵਾਲਾ, ਲੁਟੇਰਾ ॥

ਲੁਟਵਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਲੁੱਟਣ ਦੇਣਾ, ਖੁਹਾਉਣਾ, ਮੁੜਾਉਣਾ ॥

ਲੁਟਵਾਈ, ਸ:—ਲੁੱਟ, ਲੁਟੇ ਜਾਣ ਦੀ ਹਾਲਤ (ਖਾਣਾ) ॥

ਲੁਟਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਲੁੱਟਣ ਦੇਣਾ, ਮਾਲ ਉਡਾਉਣਾ, ਮੋੜਨਾ ॥

ਲੁਟਾਈ, ਸ:—'ਲੁਟਵਾਈ' ਵੇਖੋ ॥

ਲੁੱਟੂ, ਲੁਟੇਰਾ (ਰੂ), ਪੁ:—ਲੁੱਟਣ ਵਾਲਾ, ਧਾੜਵੀ ਡਾਕੂ ॥

ਲੁਟੇਰਣ, ਲੁਟੇਰੀ, ਸ:—ਲੁੱਟਣ ਵਾਲੀ, ਲੁਟੇਰੇ ਦੀ ਜਨਾਨੀ ॥

ਲੁੰਡ, ਪੁ:—ਬੇ ਸ਼ਰਮ, ਬੇ ਅਸੂਲਾ ਮਨੁੱਖ ॥

ਲੁੰਡਾ (ਡੀ), ਵਿ:—ਜਿਸ ਦੀ ਪੂਛ ਨਾਂ ਹੋਵੇ, ਪੱਤੇ ਦਾ ਹਲੀਆਂ ਬਾਝੋਂ, ਛੜਾ ॥

ਲੁਡਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਝੁਟਾਉਣਾ, ਹਿਲਾਉਣਾ ॥

ਲੁਡੀ, ਲੁੱਡੀ, ਸ:—ਰੌਲਾ, ਨੱਚਣਾ ਟੱਪਣਾ (ਪਾਉਣੀ) ॥

ਲੂਤ੍ਹ, ਪੁ:—ਸੁਆਦ, ਰਸ, ਅਨੰਦ ॥

ਲੂਤਰ ਲੂਤਰ, ਸ:—ਬਕਵਾਦ, ਰੌਲਾ (ਕਰਨੀ ਲਾਉਣੀ) ॥

ਲੁਣਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਅਨਾਜ ਆਦਿਕ ਕੱਟਣਾ, ਵਾਢੀ ਕਰਨੀ ॥

ਲੁਤਰਾ, ਪੁ: } **ਲੁਤਰੀ,** ਸ: } ਵਿ:—ਨਕਾਰਾ (ਰੀ), ਜਿਸ ਦਾ ਵਸਾਹ ਨਹੀਂ, ਬਕ ਬਕ ਕਰਨ ਵਾਲਾ (ਲੀ), ਬੁੱਧੂ ॥

ਲੁੱਧਰ, ਪੁ:—ਮਛੀਆਂ ਖਾਣ ਵਾਲਾ ਇੱਕ ਜਨੌਰ ॥

ਲੁੱਪਰੀ, ਸ:—ਫੋੜੇ ਜਾਂ ਘਾਉ ਉੱਤੇ ਬੰਨ੍ਹਣ ਵਾਲੀ ਲੇਵੀ ॥

ਲੁਬਾਣਾ, ਪੁ:—'ਲਬਾਣਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਲੁਭਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਭੁਲਾਉਣਾ, ਫੁਸਲਾਉਣਾ, ਮੋਹਣਾ, ਲੋਭ ਦੇਣਾ ॥

ਲੁਲਕੀ } **ਲੁਰਕੀ** } ਸ:-ਕੰਨ ਉੱਤੇ ਪਾਉਣ ਵਾਲੀ ਰੇਸ਼ਮੀ ਗੋਲੀ ਜਿਸ ਨੂੰ ਚਾਂਦੀ ਜਾਂ ਸੋਨੇ ਦੀਆਂ ਤਾਰਾਂ ਲੱਗੀਆਂ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ ॥

ਲੁਸ਼ਕੀ, ਸ:—ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦਾ ਨਸ਼ਾ ॥

ਲੂ, ਸ:—ਤੱਤੀ ਵਾਉ, ਲੋ ॥

ਲੂੰ, ਪੁ:—ਪਿੰਡੇ ਦੇ ਉਪਰਲੇ ਨਿੱਕੇ ਨਿੱਕੇ ਵਾਲ, ਘੋੜੇ ਜਾਂ ਗਊ ਦੇ ਵਾਲ ॥

ਲੂੰ ਕੰਡੇ ਹੋਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਡਰ ਕਰਕੇ ਲੂੰ ਖੜੇ ਹੋ ਜਾਣੇ ॥

ਲੂਈਂ, ਸ:—'ਲੂੰ' ਵੇਖੋ, ਨਾਲੇ 'ਰੂਆਂ' ॥

ਲੂਸ, ਪੁ:—ਲਾਸ, ਸਜ਼ਾ ਦੀ ਨਿਸ਼ਾਨੀ ॥

ਲੂਮੜੀਆਂ, ਸ:—(ਬਹੁ:), ਕੰਜੂਸੀ, ਸੂਮ ਪੁਣਾ, ਗਰੀਬਾਂ ਦੀ ਰਹਿਤ ॥

ਲੂਹਿਆ, ਵਿ:—ਸੜਿਆ ਹੋਇਆ, ਗੁੱਸੇ ਵਿਚ ਆਇਆ ਹੋਇਆ ॥

ਲੂਹ ਸਿੱਟਣਾ (ਦੇਣਾ), ਕ੍ਰਿ:—'ਲੂਹਣਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਲੂਹਣ, ਸ:—ਜਲਨ, ਸਾੜਾ, ਡੰਗ ਦੀ ਪੀੜ ॥

ਲੂਹਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਸਾੜਨਾ, ਝੁਲਸਣਾ, ਗੁੱਸਾ ਚਾੜ੍ਹਨਾ ॥

ਲੂਹਰੀ, ਸ:—ਨਿੱਕੀ ਚੁੰਝਵੀਂ ਪੰਣ ॥

ਲੂਹਰੀਆਂ, ਸ:-(ਬਹੁ:), ਤੜਫਣੀ, ਬੇ ਚੈਨੀ ਤਰਲੇ (ਲੈਣਾ) ॥

ਲੂਹਲਾ (ਲੀ), ਵਿ:—ਜਿਸ ਦੀਆਂ ਟੰਗਾਂ ਨਾ ਹੋਣ ਜਾਂ ਮਾਰੀਆਂ ਜਾਣ ॥

ਲੂਹਲਾਂ, ਸ:—(ਬਹੁ:), ਇੱਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਹਲਕਾ ਗਹਿਣਾ ॥

ਲੂਕਾ, ਪੁ:—ਘਾਹ ਦੇ ਮੁੱਠੇ ਦਾ ਮੁਆਕਾ ॥

ਲੂਟੋ ਲੂਟ, ਸ:—ਲੁੱਟ, ਅਨਿਆਉਂ, ਜ਼ੁਲਮ ॥ ਵਿ:—ਲੁੱਟਿਆ ਹੋਇਆ ॥

ਲੂਠਾ ਹੋਇਆ, ਵਿ:—ਜੋ ਗੁੱਸੇ ਨਾਲ ਸੜੇ, ਖਿਝਿਆ ਹੋਇਆ ॥

ਲੂਣ, ਪੁ:—ਮਸ਼ਹੂਰ ਮਸਾਲਾ, ਨਿਮਕ, ਔਣ ॥

ਲੂਣ ਹਰਾਮ, ਵਿ:—ਜੋ ਕਿਸੇ ਦਾ ਕੀਤਾ ਨਾ ਜਾਣੇ, ਬੇਈਮਾਨ ॥

ਲੂਣਹਰਾਮੀ, ਪੁ:—ਲੂਣ ਹਰਾਮ ॥
ਸ:—ਬੇ ਈਮਾਨੀ ॥

ਲੂਣ ਤੇਲ, ਪੁ:—ਖਾਣ ਪੀਣ ਦੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਜੋ ਜੀਉਣ ਵਾਸਤੇ ਲੋੜੀਂਦੀਆਂ ਹਨ ॥

ਲੂਣ ਤੋਲਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਗੱਲ ਨੂੰ ਵਧਾ ਕੇ ਕਹਿਣਾ, ਝੂਠ ਬੋਲਣਾ ॥

ਲੂਣ ਦਾ ਖਾਵਾ, ਪੁ:—ਜਿਸ ਖਾਣ ਵਿਚੋਂ ਲੂਣ ਨਿਕਲੇ ॥

ਲੂਣ ਦੀ ਮਾਰ ਹੋਣੀ (ਵਗਣੀ), ਕ੍ਰਿ:—ਲੂਣ ਹਰਾਮ ਹੋਣ ਦਾ ਬੁਰਾ ਫਲ ਮਿਲਣਾ ॥

ਲੂਣ ਮਿਰਚ ਲਗਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਸੁਆਦੂ ਬਣਾਉਣਾ, ਗੱਲ ਨੂੰ ਵਧਾ ਕੇ ਕਹਿਣਾ, ਭੜਕਾਉਣਾ ॥

ਲੂਣੀ, ਵਿ:—ਜਿਸ ਵਿਚ ਲੂਣ ਹੋਵੇ, ਸਲੂਣਾ (ਣੀ) ॥

ਲੂਤ, ਸ:—ਪਿੰਡੇ ਉੱਤੇ ਹੋਣ ਵਾਲਾ ਇਕ ਪਾਕੇ ਦਾ ਰੋਗ ॥

ਲੂਤੀ, ਸ:—ਨਿੰਦਿਆ, ਚੁਗਲੀ, ਬੁਰਿਆਈ (ਲਾਉਣੀ) ॥

ਲੂੰਧੜੇ, ਪੁ:, (ਬਹੁ:)—ਵਾਲਾਂ ਦਾ ਇੱਕ ਪਿੰਡੇ ਦਾ ਰੋਗ ॥

ਲੂੰਬੜ, ਪੁ: }
ਲੂੰਬੜੀ, ਸ: } ਮਸ਼ਹੂਰ ਜੰਗਲੀ ਜਨੌਰ ॥

ਲੂੰਆਂ, ਪੁ:—ਝੰਗਾਂ ਦਾ ਰੋਗ, ਖਜੂਰੀਆਂ ਦੀ ਇੱਕ ਜਾਤ ॥

ਲੂੰਬੀ, ਸ:—ਭੱਠੀ ਦੇ ਮੂੰਹੋਂ ਦੇ ਨਿਕਲਣ ਵਾਲਾ ਛੇਕ ॥

ਲੂਲ੍ਹਾ, ਪੁ: }
ਲੂਲ੍ਹੀ, ਸ: } 'ਲੂਹਲਾ (ਲੀ)' ਵੇਖੋ ॥

ਲੇ }
ਲੇਉ } ਪੁ:—ਕੰਧ ਦੀ ਲਹਿਣ ਵਾਲੀ ਸੁੱਕੀ ਲੇਂਬੀ, ਟੁੱਟੀ ਹੋਈ ਥਾਂ ਉੱਤੇ ਲਾਈ ਹੋਈ ਲੇਂਬੀ, ਚੁੱਲ੍ਹੇ ਲਈ ਬਣਾਈ ਹੋਈ ਨੀਵੀਂ ਕੱਚੀ ਕੰਧ ॥

ਲੇਉਟੀ, ਸ:—ਗਊ ਭੇਡ ਆਦਿਕ ਦਾ ਥਣ ॥

ਲੇਉਣੀ, ਸ:—ਜੂਆਂ ਮੱਖੀਆਂ ਆਦਿਕ ਦਾ ਢੇਰ ॥

ਲੇਉੜ, ਪੁ:—'ਲੇ' ਵੇਖੋ ॥

ਲੇਸ, ਸ:—ਚਿਪਚਿਪਾਹਟ, ਚੰਬੜਨ ਵਾਲੀ ਗਿੱਲੀ ਚੀਜ਼, ਲੇਂਬੀ ॥

ਲੇਸ ਦਾਰ, ਵਿ:—ਲੇਸ ਵਾਲਾ (ਲੀ), ਜੋ ਚਿਪ ਚਿਪ ਕਰੇ ॥

ਲੇਹ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਕੰਡਿਆਂ ਵਾਲਾ ਬੂਟਾ ॥

ਲੇਹਲੜੀਆਂ, ਸ:, (ਬਹੁ:)—ਮਿਨਤਾਂ, ਤਰਲੇ, ਨਖਰਿਆਂ ਨਾਲ ਮੰਗਣਾ (ਕੱਢਣੀਆਂ) ॥

ਲੇਹਾ, ਪੁ:—ਊੱਨ ਦੇ ਕੱਪੜਿਆਂ ਨੂੰ ਲੱਗਣ ਵਾਲਾ ਕੀੜਾ ॥

ਲੇਣਾ ਦੇਣਾ, ਪੁ: }
ਲੇਣੀ ਦੇਣੀ, ਸ: } ਲੈਣ ਦੇਣ, ਵਪਾਰ, ਸਾਂਝ ॥

ਲੇਖ, ਪੁ:—ਜੋ ਕੁਝ ਲਿਖਿਆ ਜਾਵੇ, ਪਰਾਲਬਧ, ਲਿਖਤ, ਭਾਗ ॥

ਲੇਖ ਸੜ ਜਾਣੇ, ਕ੍ਰਿ:—ਕਿਸਮਤ ਬੁਰੀ ਹੋਣੀ ॥

ਲੇਖ ਹੋਣੇ, ਕ੍ਰਿ:—ਕਿਸਮਤ ਵਿੱਚ ਹੋਣਾ ॥

ਲੇਖ ਖੁੱਲ੍ਹਣੇ, ਲੇਖ ਜਾਗਣੇ } ਕ੍ਰਿ:—ਕਿਸਮਤ ਚੰਗੀ ਹੋ ਜਾਣੀ।

ਲੇਖ ਲੜਣੇ, ਕ੍ਰਿ:—ਕਿਸਮਤ ਦਾ ਜ਼ੋਰ ਪੈਣਾ ॥

ਲੇਖ ਧਾਰਣ, ਸ: **ਲੇਖ ਧਾਰੀ,** ਪੁ: } ਲਿ:—ਜੋ ਚੰਗਾ ਲੇਖਾ ਕਰੇ ॥

ਲੇਖ ਧਾਰੀ, ਵਿ:—ਜਿਸ ਦੇ ਲੇਖ ਜਾਂ ਭਾਗ ਚੰਗੇ ਹੋਣ ॥

ਲੇਖ ਫੁੱਟ ਜਾਣੇ (ਫੁੱਟਣੇ), ਕ੍ਰਿ:—ਕਿਸਮਤ ਬੁਰੀ ਹੋਣੀ ॥

ਲੇਖ ਵਾਲਾ, ਲੇਖਾਂ ਵਾਲਾ } ਵਿ:-ਜਿਸ ਦੇ ਭਾਗ ਚੰਗੇ ਹੋਣ, ਸੁਖੀ ॥

ਲੇਖਕ, ਪੁ:—ਲਿਖਣ ਵਾਲਾ, ਲਿਖਾਰੀ ॥

ਲੇਖਣ, ਲੇਖਣੀ } ਸ:—ਲਿੱਖਣ, ਕਲਮ ॥

ਲੇਖਾ, ਲੇੱਖਾ } ਪੁ:—ਹਿਸਾਬ, ਗਿਣਤੀ, ਲੈਣ ਦੇਣ ਦਾ ਵੇਰਵਾ, ਨਾਵਾਂ (ਹੋਣਾ, ਕਰਨਾ) ॥

ਲੇਖਾ ਦੇਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਗਿਣਤੀ ਕਰਕੇ, ਹਿਸਾਬ ਦੱਸਣਾ, ਮਾਂਦੇ ਪੈਣਾ ॥

ਲੇਖਾ ਪਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਲੈਣ ਦੇਣ ਦੀ ਸਾਂਝ ਪਾਉਣੀ ॥

ਲੇਖੇ ਧਾਰੀ, ਲੇਖੇ ਬਾਜ } ਪੁ:—ਜੋ ਚੰਗੀ ਤਰਾਂ ਲੇਖਾ ਕਰ ਸੱਕੇ ॥

ਕਰਮਾਂ ਦਾ ਲੇਖਾ, ਪੁ:—ਲੇਖ, ਭਾਗ, ਪਰਾ-ਲਬਧ ॥

ਲੇਂਝ, ਸ:—ਕੱਪੜਿਆਂ ਨੂੰ ਚੰਬੜਨ ਵਾਲੀ ਚੀਜ (ਕੰਡਾ ਆਦਿਕ), ਲਿੰਡਾ, ਔਖ, ਵਿਘਨ ॥

ਵਿ:-ਜੋ ਲੇਂਝ ਕਰੇ, ਜੋ ਆਪਣੇ ਮਤਬਲ ਵਾਸਤੇ ਕਿਸੇ ਦੇ ਮਗਰ ਲੱਗਾ ਰਹੇ ॥

ਲੇਟ, ਸ:—ਰਾਬ ਦੇ ਕੜਾਹੇ ਦੇ ਥੱਲੇ ਦੀ ਮੈਲ, ਖਰਾਬ ਸ਼ੀਰਾ ॥

ਵਿ:—ਜੋ ਅਵੇਰ ਕਰਕੇ ਆਵੇ (ਰੇਲ ਆਦਿਕ) ॥

ਲੇਟ ਜਾਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਲੇਟਣਾ, ਪੈਰੀਂ ਪੈਣਾ, ਆਜਜ਼ੀ ਕਰਨਾ, ਪਤਲਾ ਹੋ ਜਾਣਾ (ਗੁੜ ਆਦਿਕ)॥

ਲੇਟ ਪੇਟ, ਸ:—ਖੁਸ਼ਾਮਦ, ਨਖਰਾ ॥

ਵਿ:-ਅਧੀਨ, ਖੁਸ਼ਾਮਦੀ ॥

ਲੇਟਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਲੰਮੇ ਪੈਣਾ, ਸਿੱਧੇ ਹੋ ਕੇ ਪੈ ਜਾਣਾ, ਲਿਟਣਾ ॥

ਲੇਟੀ, ਸ:—'ਲੇਵੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਲੇਟੀ ਪੇਟੀ, ਸ:-ਖੁਸ਼ਾਮਦ, ਨਖਰਾ, ਅਧੀਨਗੀ ॥

ਲੇਡਣਾ, ਲੇਡਾ } ਪੁ:—ਘੋੜੇ ਜਾਂ ਊਠ ਦੀ ਲਿੱਦ ਦਾ ਗੋਲਾ ॥

ਲੇਂਡਾ ਫੁੱਲ ਜਾਣਾ, ਲੇੱਡਾ ਫੁੱਲਣਾ, } ਕ੍ਰਿ:-ਘੁਮੰਡ ਹੋ ਜਾਣਾ ॥

ਲੇਡੀ, ਸ:—ਸ਼ਰੀਫ ਔਰਤ, ਬੀਬੀ, ਮੇਮ, ਸਰਦਾਰਨੀ ॥

ਲੇਥੜਨਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਲਿਬੜਨਾ ਜਾਂ ਲਿਬੇੜਨਾ, ਭਰਨਾ ॥

ਲੇਥੜ ਪੇਥੜ, ਵਿ:—ਚੰਗੀ ਤਰਾਂ ਲਿਬੜਿਆ ਹੋਯਾ ॥

ਲੇਧੜਾ }
ਲੇਂਧੜਾ } ਪੁ:—ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦਾ ਮੋਟਾ ਘਾਹ ॥

ਲੇਪ, ਪੁ:-ਲੇਂਬੀ, ਮੱਲ੍ਹਮ, ਸੱਟ ਉੱਤੇ ਲਾਉਣ ਵਾਲੀ ਗਿੱਲੀ ਦੁਆ (ਕਰਨਾ)॥

ਲੇਪਣ, ਪੁ:—ਮਿੱਟੀ ਦਾ ਪੋਚਾ, ਰੋਂਬਾ ॥

ਲੇਪੀ, ਸ:—'ਲੇਂਬੀ' ਦੇਖੋ ॥

ਲੇਫ, ਪੁ:-ਉੱਪਰ ਪਾਕੇ ਸੌਣ ਵਾਲਾ ਰੂੰ ਦਾਰ ਕੱਪੜਾ, ਰਜਾਈ ॥

ਲੇਫੜਾ, ਪੁ:—ਪਾਟਾ ਪੁਰਾਣਾ ਜਾਂ ਛੋਟਾ ਜੇਹਾ ਲੇਫ ॥

ਲੇਬਲ, ਪੁ:—ਚਿਟ ਯਾ ਪੱਟੀ ਜਿਸ ਉੱਤੇ ਨਾਉਂ ਲਿਖਿਆ ਜਾਵੇ ॥

ਲੇਂਬੀ, ਸ:—ਮਿੱਟੀ ਗੋਹੇ ਆਦਿਕ ਦਾ ਮਲਣਾ, ਪਲਸਤਰ (ਹੋਣੀ, ਕਰਨੀ) ॥

[illegible]ਰੋ, ਸ:—ਅਚਾਨਚੱਕ ਜੋ ਚੀਕ ਨਿਕਲੇ (ਲੈਣੀ)॥

ਲੇਰੀ, ਸ:—ਲਗਾਤਾਰ ਚੀਕ ਚਿਹਾੜਾ ॥

ਲੇਲਾ, ਪੁ: }
ਲੇਲੀ, ਸ: } ਭੇਡ ਦਾ ਬੱਚਾ ॥

ਲੇਵਾ, ਪੁ:—ਗਊ ਭੇਡ ਆਦਿਕ ਦਾ ਥਣ ॥

ਲੇਵਾ ਦੇਵੀ, ਸ:—ਲੈਣ ਦੇਣ, ਵਿਹਾਰ, ਸਾਂਝ, ਵਰਤਣ ॥

ਲੇਵੀ, ਸ:-ਪਾਣੀ ਵਿਚ ਆਟਾ ਘੋਲ ਕੇ ਪਕਾਯਾ ਹੋਯਾ, ਕਾਗਤ ਆਦਿਕ ਜੋੜਨ ਲਈ ॥

ਲੈ, ਸ:—ਚਾਹ, ਮਨਸਾ, ਦਲੀਲ, ਪੱਕੀ ਖ਼ਾਹਸ਼, ਸੁਰ, ਤਾਣ ॥
ਵਿ:—ਘੁਲਿਆ ਹੋਯਾ, ਮਿਲਕੇ ਨਸ਼ਟ ਹੋਯਾ ਹੋਯਾ (ਹੋਣਾ, ਕਰਨਾ)॥

ਲੈ ਉੱਠਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਅਨੋਖੀ ਗੱਲ ਕਹਿਣ ਲੱਗ ਪੈਣਾ ॥

ਲੈ ਉੱਡਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਅੱਗ ਲੱਗਣ ਕਰਕੇ ਜ਼ੋਰ ਨਾਲ ਉਤਾਂਹ ਚੋਲਣਾ (ਬਰੂਤ ਆਦਿਕ), ਨਾਲ ਲੈ ਕੇ ਕਿਤੇ ਨੱਸ ਜਾਣਾ ॥

ਲੈ ਆਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਨਾਲ ਲਿਆਉਣਾ ਜਾਂ ਜਾ ਕੇ ਲਿਆਉਣਾ ॥

ਲੈ ਚੱਲਣਾ }
ਲੈ ਜਾਣਾ } ਕ੍ਰਿ:—ਨਾਲ ਲੈ ਕੇ ਜਾਣਾ ਜਾਂ ਤੁਰਨਾ ॥

ਲੈ ਛੱਡਣਾ }
ਲੈ ਰੱਖਣਾ } ਕ੍ਰਿ:—ਲੈ ਕੇ ਸਾਂਭ ਰੱਖਣਾ, ਪਰੇ ਰੱਖਣਾ ॥

ਲੈ ਡੁੱਬਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਦੂਏ ਨੂੰ ਭੀ ਬਰਬਾਦ ਕਰਨਾ ॥

ਲੈ ਦੇ ਕੇ, ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—ਬਹੁਤ ਔਖੇ ਹੋਕੇ, ਸਭ ਰਕਮਾਂ ਦੇ ਕੇ ॥

ਲ ਦੇਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—(ਕੋਈ ਸ਼ੈ) ਲੈਕੇ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਦੇਣੀ ॥

ਲੈ ਪਾਲਕ, ਪੁ:—ਦੂਜੇ ਦਾ ਬਾਲਕ ਲੈਕੇਪਾਲਿਆ ਹੋਯਾ ॥

ਲੈ ਪਾਲਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਦੂਏ ਦ ਬਾਲ ਨੂੰ ਆਪਣਾ ਬਣਾਉਣਾ ॥

ਲੈ ਪੈਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਨਾਲ ਲੈ ਕੇ ਲੇਰਨਾ ॥

ਲੈ ਬੈਠਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਮਾੜੀ ਚੀਜ਼ ਲੈਣੀ ਜੋ ਮੁੜ ਨਾ ਸੱਕੇ, ਲੰਮਾ ਚੌੜਾ ਹਾਲ ਸੁਣਾਉਣਾ, 'ਲੈ ਡੁੱਬਣਾ' ਭੀ ਵੇਖ ॥

ਲੈ ਭੱਜਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਲੈ ਕੇ ਨੱਸ ਜਾਣਾ, ਖੋਹ ਕੇ ਲੈ ਜਾਣਾ ॥

ਲੈ ਭੱਜੂ, ਵਿ:—ਜੋ ਬਿਨਾਂ ਪਤ੍ਯਾਇਆਂ, ਮਿੱਖ ਜਾਵੇ ॥

ਲੈ ਮਾਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਚੁੱਕ ਕੇ ਜ਼ਮੀਨ ਪੁਰ ਸਿੱਟਣਾ ॥

ਲੈ ਰਹਿਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਲੈ ਕੇ ਸਾਂਭ ਰੱਖਣਾ ॥

ਲੈ ਰੱਖਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਲੈ ਕੇ ਸਾਂਭ ਰੱਖਣਾ ॥

ਲੈ ਲੈਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਓੜਕ ਆਪਣਾ ਬਣਾ ਲੈਣਾ, ਮੋੜ ਲੈਣਾ ॥

ਲੈਂਸ, ਪੁ:—ਲੰਮੀ ਅਤੇ ਗੋਲ ਨੋਕ ਜਾਂ ਚੌੜੀ ਨੋਕ ਵਾਲਾ ਤੀਰ ॥
ਸ: —ਭਿੱਲੀ ਦੀ ਛੇਰੀ ॥
ਵਿ:—ਬਿਲਕੁਲ ਤਿਆਰ ॥

ਲੈਸੰਸ, ਪੁ:—'ਲਸੰਸ' ਵੇਖੋ ॥

ਲੈਹਣਾ, ਕ੍ਰਿ:, **ਲੈਂਹਦਾ,** ਵਿ: — 'ਲਹਿਣਾ' 'ਲਹਿੰਦਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਲੈਕ, ਵਿ:—'ਲਾਇਕ' ਵੇਖੋ ॥

ਲੈਂਕ, ਪੁ:—ਢੇਰ, ਬਹੁਤ ਸਾਰਾ (ਰੀ) ॥

ਲੈਕਚਰ, ਪੁ:—ਕਿਸੇ ਗੱਲ ਦਾ ਬਿਆਨ ਜੋ ਢੰਗੀ ਤਰਾਂ ਬੋਲ ਕੇ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ (ਦੇਣਾ) ॥

ਲੈਕਚਰਾਰ, ਪੁ:—ਜੋ ਲੈਕਚਰ ਦੇਵੇ ॥

ਲੈਂਕੜਾ, ਪੁ:—ਦੇਵੀ ਦਾ ਅਗਵਾਣੀ, ਕੁਆਰਾ ਮੁੰਡਾ ॥

ਲੈਕੀ, ਸ:—'ਲਾਇਕੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਲੈਚਕਰ, ਪੁ:—'ਲੈਕਚਰ' ਵੇਖੋ ॥

ਲੈਟਰ ਬਕਸ, ਪੁ:—ਚਿੱਠੀਆਂ ਪਾਉਣ ਵਾਲਾ ਸੰਦੂਕ ॥

ਲੈਣ, ਸ:—ਸਿਪਾਹੀਆਂ ਦੀ ਕਤਾਰ, ਛਾਉਣੀ ਸਿਪਾਹੀਆਂ ਦੇ ਡੇਰੇ, ਰੇਲ ਦੀ ਸੜਕ ॥

ਲੈਣ ਕਲੀਅਰ, ਪੁ:—ਰੇਲ ਦੀ ਲੈਣ ਸਾਫ ਹੋਣ ਦਾ ਨਿਸ਼ਾਨ ਜਾਂ ਕਾਗਤ (ਹੋਣਾ, ਮਿਲਣਾ, ਦੇਣਾ, ਲੈਣਾ) ॥

ਲੈਣ ਜਾਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਲਿਆਉਣ ਵਾਸਤੇ ਜਾਣਾ ॥

ਲੈਣ ਦੇਣ, ਪੁ:—ਵਣਜ, ਵਿਹਾਰ, ਮੇਲ ਗੇਲ ॥

ਲੈਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਲੱਭਣਾ, ਪਾਉਣਾ, ਖਰੀਦਣਾ, ਉਧਾਰ ਚੁੱਕਣਾ, ਜਿੱਤਣਾ, ਖੋਹਣਾ, ਸਿੱਖਣਾ, ਪਕੜਨਾ, ਮਾਰਨਾ (ਜਾਨ ਲੈਣਾ), ਪੁੱਜਣਾ, ਪੀਣਾ, ਸਹੁ ਕੱਢਣਾ, ਅੰਗੀ ਕਾਰ ਕਰਨਾ, ਵਾਲ ਲਾਹੁਣੇ (ਬਗਲਾਂ ਲੈਣੀਆਂ), ਝਾੜ ਪਾਉਣਾ, ਮੂੰਹੋਂ ਆਖਣਾ (ਨਾਉਂ), ਕਾਬੂ ਕਰਨਾ ॥

ਖਾ ਲੈਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਲੈ ਕੇ ਵਰਤ ਲੈਣਾ, ਚੁੱਕਣਾ, ਬਹੁਤ ਛਿੜਕਣਾ ॥

ਨਾ ਲੈਣਾ ਨਾ ਦੇਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਕੁਝ ਸਾਂਝ ਨਾ ਰੱਖਣੀ ॥

ਲੈਣਾ ਦੇਣਾ, ਪੁਃ—ਵਰਤਣ, ਵਿਹਾਰ, ਸਾਂਝ, ਮੇਲ ਗੇਲ ॥

ਲੈਂਧਾ, ਪੁਃ, ਵਿਃ—'ਲਹਿੰਦਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਲੈਮੋਨੇਡ, ਪੁਃ—'ਮਿੱਠਾ ਪਾਣੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਲੋ, ਸਃ—ਚਾਨਣ, ਪਹਿ, ਨਜ਼ਰ, ਤੱਤੀ ਵਾਉ, ਲਿਹਾਜ਼ ॥

ਲੋਇਣ, ਪੁਃ, ਸਃ—ਅੱਖ, ਚਾਨਣ, ਅੱਖਾਂ ਦੀ ਨੀਝ, ਨਜ਼ਰ ॥

ਲੋਈ, ਸਃ—ਮੋਟੀ ਉੱਨ ਦੀ ਚਾਦਰ, ਲੋ, ਵਟਣਾ, ਸ਼ਰਮ, ਹਯਾ ॥

ਲੋਈ ਫਟੀ, ਕ੍ਰਿਃ, ਵਿਃ—ਜਦੋਂ ਸਵੇਰ ਦੀ ਲੋ ਹੋਵੇ, ਪਹਿ ਫਟੇ ॥

ਲੋਈ ਲਾਹੁਣੀ, ਕ੍ਰਿਃ—ਬੇ ਸ਼ਰਮ ਹੋ ਜਾਣਾ ॥

ਲੋਈਆ, ਪੁਃ—ਗੁੰਨ੍ਹੇ ਹੋਏ ਆਟੇ ਦਾ ਪੇੜਾ ॥

ਲੋਹ, ਸਃ—ਵੱਡਾ ਤਵਾ ॥

ਲੋਹ ਚੂਣ (ਚੂਰ), ਪੁਃ—ਲੋਹੇ ਦਾ ਚੂਰਾ ॥

ਲੋਹ ਲੰਗਰ, ਪੁਃ—ਬੜੀ ਭਾਰੀ ਰਸੋਈ, ਸਦਾ ਵਰਤ ॥

ਲੋਹਟ, ਵਿਃ—ਲੋਹੇ ਦਾ (ਵੇਲਣਾ ਆਦਿਕ) ॥

ਲੋਹਟੀਆ, ਪੁਃ—ਲੋਹੇ ਦੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਵੇਚਣ ਵਾਲਾ ॥

ਵਿਃ—ਲੋਹੇ ਦਾ (ਵੇਲਣਾ ਆਦਿਕ) ॥

ਲੋਹਬਾਣ, ਪੁਃ—ਲੋਹੇ ਦੇ ਛੱਲਿਆਂ ਵਾਲੀ ਲਾਠੀ, ਇੱਕ ਧੁਖਾਉਣ ਵਾਲੀ ਖੁਸ਼ਬੂਦਾਰ ਚੀਜ਼ ॥

ਲੋਹਲ
ਲੋਹੁਲ } ਪੁਃ—ਬਲਦ ਦੇ ਢਿੱਡ ਦਾ ਛਿੱਛੜਾ (ਕਿਸੇ ਕਿਸੇ ਦਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ) ॥

ਲੋਹਲਾ
ਲੋਹੁਲਾ } ਵਿਃ—ਲੋਹਲ ਵਾਲਾ (ਬਲਦ) ॥

ਲੋਹੜ, ਪੁਃ—ਕਹਿਰ, ਜ਼ੁਲਮ, ਜ਼ਬਰਦਸਤੀ (ਮਾਰਨਾ) ॥

ਲੋਹੜਾ
ਲੋਹੁੜਾ } ਪੁਃ—ਜ਼ੁਲਮ, ਸਖ਼ਤੀ, ਕ੍ਰੋਧ (ਪੈ ਜਾਣਾ, ਮਾਰਨਾ) ॥

ਲੋਹੜੀ, ਸਃ—ਪੋਹ ਦੀ ਮਸਾਂਦ ਜੋ ਹਿੰਦੂਆਂ ਦਾ ਇੱਕ ਤਿਹਾਰ ਹੈ ॥

ਲੋਹਾ, ਪੁਃ—ਮਸ਼ਹੂਰ ਧਾਤ ॥
ਵਿਃ—ਲਾਲ ਸੂਹਾ, ਕਰੜਾ, ਤਕੜਾ ॥

ਲੋਹਾ ਲਾਖਾ, ਵਿਃ—ਗੁੱਸੇ ਨਾਲ ਲਾਲ ਹੋਯਾ ਹੋਇਆ, ਲਾਲੀ ਦੀ ਭਾਹ ਮਾਰਨ ਵਾਲੇ ਭੂਰੇ ਰੰਗ ਦਾ, ਧੁੰਧਲਾ ॥

ਲੋਹਾਰ, ਪੁਃ—'ਲੁਹਾਰ' ਵੇਖੋ ॥

ਲੋਹੀ, ਸਃ—ਲੋਹੜੀ ॥
ਵਿਃ—ਲਾਲੀ ਦੀ ਭਾਹ ਮਾਰਨ ਵਾਲੇ ਭੂਰੇ ਰੰਗ ਦੀ ॥

ਲੋਹੀ ਫਟੀ, ਸਃ—ਪਹਿ ਫਟਣ ਦਾ ਵੇਲਾ ॥

ਲੋਹੂ, ਪੁਃ—'ਲਹੂ' ਵੇਖੋ ॥

ਲੋਕ, ਪੁਃ—ਦੁਨੀਆ, ਜਹਾਨ, ਮਨੁੱਖ, ਦੇਸ, ਪਿੰਡ ॥

ਲੋਕ ਲਾਜ, ਸਃ—ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਸਾਮ੍ਹਣੇ ਆਪਣੀ ਇੱਜ਼ਤ ਦਾ ਖਿਆਲ ॥

ਲੋਕਾ ਚਾਰ (ਰੀ)
ਲੋਕਾਂ ਚਾਰ (ਰੀ) } ਸਃ—ਜਗਤ ਦੀ ਰੀਤ ॥ ਕ੍ਰਿਃ, ਵਿਃ—ਜਿੱਕੁਰ ਲੋਕ ਕਰਨ ॥

ਲੋਕਲ, ਵਿਃ—ਉਸੇ ਥਾਂ ਦਾ, ਆਪਣੇ ਹੀ ਅਲਾਕੇ ਦਾ ॥

ਲੋਕਾਈ, ਸਃ—ਲੋਕ, ਸੰਸਾਰ, ਆਮ ਆਦਮੀ ॥

ਲੋਕਾਟ, ਪੁਃ—ਇਕ ਮਸ਼ਹੂਰ ਫਲ ॥

ਲੋੱਕੀ, ਪੁਃ, (ਬਹੁਃ) ਲੋਕ, ਮਨੁੱਖ, ਸੰਗਤ ॥

ਲੋਗ, ਪੁਃ—ਲੋਕ, ਮਨੁੱਖ, ਟੱਬਰ, ਵਹੁਟੀ ॥

ਲੋਗੜ
ਲੋਗੁੜ } ਪੁਃ—ਪੁਰਾਣੀ ਵਰਤੀ ਹੋਈ ਰੂੰ, ਲੇਫ ਤੁਲਾਈ ਦੀ ਰੂੰ ॥

ਲੋਚ (ਚਾ), ਸਃ—ਚਾਹ, ਮਰਜ਼ੀ, ਅਭਲਾਖਾ ॥

ਲੋਚਣ, ਪੁਃ—ਅੱਖ, ਨੇਤ੍ਰ, ਨੈਣ ॥

ਲੋਚਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਚਾਹੁਣਾ, ਲਾਲਸਾ ਕਰਨੀ ॥

ਲੋਟ, ਪੁਃ ਸਃ—ਨਗਦੀ ਰੱਖਣ ਵਾਲਾ ਮਿੱਟੀ ਦਾ ਭਾਂਡਾ, ਪਾਸਾ, ਪੈਣਾ, ਸੁਭਾਉ, ਦਲੀਲ, ਰੁਲਣਾ, ਰੁੜ੍ਹਨਾ, ਨੋਟ ॥

ਲੋਟ ਪੋਟ
ਲੋਟਣ ਪੋਟਣ } ਸਃ-ਵਿਃ—ਡਿੰਗਾ ਟੇਢਾ, ਬੇ ਸੂਰਤ, ਜੋ ਤੜਫੇ, ਇਸ਼ਕ ਦਾ ਕੱਟਿਆ ਹੋਇਆ, ਜੋ ਅਚਾਨਕ ਮਰ ਜਾਏ (ਹੋ ਜਾਣਾ), ਛਾਪਣ ਵਿੱਚ ਕਾਗਤ ਦਾ ਮੋੜਨਾ (ਕਰਨਾ) ॥

ਲੋਟਕਾ, ਪੁਃ—ਮਿੱਟੀ ਦਾ ਭਾਂਡਾ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਚਾਰ ਪੰਜ ਸੇਰ ਪਾਣੀ ਆਵੇ, ਮਾਸ ਦਾ ਟੁਕੜਾ ॥

ਲੋਟਕੀ, ਸਃ—ਪਿੱਤਲ ਦੀ ਗੜਵੀ ॥

ਲੋਟਣ, ਵਿਃ—ਭੌਂ, ਚੱਕਰ, ਉਲਟ ਬਾਜ਼ੀ, ਇਕ ਤਰਾਂ ਦਾ ਕਬੂਤਰ ॥

ਲੋਟਣ ਪੋਟਣ, ਵਿਃ—'ਲੋਟ ਪੋਟ' ਵੇਖੋ ॥

ਲੋਟਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ ਚੱਕਰ ਖਾਣਾ, ਉਲਟਣਾ ਪੁਲਟਣਾ, ਰਿੜ੍ਹਨਾ ॥
ਪੁਃ—ਲੋਟਣ ॥

ਲੋਟੜੀ, ਸਃ—ਨਿੱਕੀ ਜੇਹੀ ਪਿੱਤਲ ਦੀ ਗੜਵੀ ॥

ਲੋੱਟਾ, ਪੁਃ—ਟੂੰਟੀ ਵਾਲਾ ਮਿੱਟੀ ਜਾਂ ਧਾਤ ਦਾ ਭਾਂਡਾ, ਜੋ ਲਾਗ ਵਿਆਹ ਮਗਰੋਂ ਪੁਤ੍ਰ ਵਾਲੇ ਪ੍ਰੋਹਤ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਨੂੰ ਦੇਂਦੇ ਹਨ ॥

ਲੋਟੀ
ਲੋੱਟੀ } ਸਃ—ਲੁੱਟ, ਧਾੜਾ, ਡਾਕਾ (ਪੈਣੀ) ॥

ਲੋਟੂ, ਪੁਃ—ਲੁੱਟਣ ਵਾਲਾ, ਲੁਟੇਰਾ ॥

ਲੋਥ, ਸਃ—ਮੁਰਦੇ ਦੀ ਦੇਹ ॥

ਲੋਥੜਾ, ਪੁਃ—ਮਾਸ ਦਾ ਟੁਕੜਾ, ਸੋਜ ਕਰਕੇ ਮਾਸ ਦਾ ਫੁਲਾਉ ॥

ਲੋਦਰ
ਲੋਧ } ਪੁਃ—ਇਕ ਛੋਟਾ ਜੇਹਾ ਰੁੱਖ ॥

ਲੋਦਾ, ਪੁਃ—ਸੀਤਲਾ ਆਦਿਕ ਰੋਗ ਨੂੰ ਰੋਕਣ ਵਾਸਤੇ ਪਿੰਡੇ ਉੱਤੇ ਪੱਛ ਲਾਕੇ ਉਸ ਰੋਗ ਦਾ ਮਸਾਲਾ ਅੰਦਰ ਪੁਚਾਉਣ ਦਾ ਕੰਮ (ਕਰਨਾ, ਹੋਣਾ) ॥

ਲੋਦੀ
ਲੋਧੀ } ਪੁ:—ਪਠਾਣਾਂ ਦੀ ਇੱਕ ਜਾਤ ॥

ਲੋਪਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਜੁੱਤੀਆਂ ਮਾਰਨਾ ॥

ਲੋਬਾਣ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਖੁਸ਼ਬੂਦਾਰ ਗੂੰਦ ਜੋ ਧੁਖਾਉਂਦੇ ਹਨ ॥

ਲੋਭ, ਪੁ:—ਲੈਣ ਦੀ ਚਾਹ, ਲਾਲਚ, ਤ੍ਰਿਸ਼ਨਾ, ਲਾਲਸਾ ॥

ਲੋਭਣ, ਸ:
ਲੋਭੀ, ਪੁ: } ਜੋ ਲੋਭ ਕਰੇ ॥

ਲੋਰ, ਸ:—ਦਲੀਲ, ਮਨ ਦੀ ਮੌਜ, ਖਿਆਲ ॥

ਲੋਰੀ, ਸ:—ਬਾਲਾਂ ਨੂੰ ਪਰਚਾਉਣ ਜਾਂ ਸੁਲਾਉਣ ਵਾਲਾ ਗੀਤ ॥

ਲੋਲਕਾ, ਪੁ:—ਕੰਨ ਦਾ ਇੱਕ ਹਲਕਾ ਗਹਿਣਾ ॥

ਲੋੜ, ਸ:—ਜ਼ਰੂਰਤ, ਚਾਹ, ਮੁਥਾਜੀ (ਹੋਣੀ, ਪੈਣੀ) ॥

ਲੋੜ੍ਹਾ, ਪੁ:—'ਲੋਹੜਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਲੋੜਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਚਾਹੁਣਾ, ਮੰਗਣਾ, ਭਾਲਣਾ ॥

ਲੋੜੀਏ, ਕ੍ਰਿ:—ਲੋੜੀਦਾ ਹੈ, ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ, ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ॥

ਲੋ, ਪੁ:—ਇੱਕੋ ਰੁੱਤ ਵਿੱਚ ਕਈ ਵਾਰ ਫਸਲ ਦੀ ਕਟਾਈ, ਪੀੜ੍ਹੀ, ਨਸਲ, ਉਮਰਾ, ਬ੍ਰਾਹਮਣਾਂ ਦਾ ਇੱਕ ਗੋਤ ॥

ਲੋਸ } ਸ:—ਤਿਲੇ ਦੀ ਡੋਰੀ ॥
ਲੌਂਸ } ਪੁ:—ਸਫਰ ਖਰਚ, ਤਲਬ ਤੋਂ ਅਲਗ ਜੋ ਹੁਕਮ ਸਰਕਾਰੀ ਨੌਕਰ ਨੂੰ ਮਿਲੇ ॥

ਲੌਹਕਾ
ਲੌਹੜਾ } ਵਿ:—'ਲਹੁਕਾ' ਲਹੁੜਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਲੌਂਕੜਾ
ਲੌਂਕੜਾ ਖੀਰ } ਪੁ:—'ਲੋਂਕੜਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਲੌਕੀ, ਸ:—ਲੰਮਾ ਕੱਦੂ, ਘੀਆ ॥

ਲੌਖਾ, ਸ:—ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦਾ ਕੱਦੂ ॥

ਲੌਂਗ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਮਸ਼ਹੂਰ ਗਰਮ ਮਸਾਲਾ, ਨੱਕ ਦਾ ਇੱਕ ਗਹਿਣਾ ॥

ਲੌਠਾ, ਪੁ:—ਵੱਡਾ, ਮੋਟਾ, ਲੰਮਾ ਮਨੁੱਖ ॥

ਲੌਂਡਾ
ਲੌਂਡਾ } ਪੁ:—ਮੁੰਡਾ, ਲੜਕਾ, ਨੌਕਰ, ਮਰਦ ॥

ਲੌਂਡੀ
ਲੌਂਡੀ } ਸ:—ਕੁੜੀ, ਲੜਕੀ, ਟਹਿਲਣ, ਗੋਲੀ ॥

ਲੌਢਾ (ਢੀ), ਵਿ:—'ਲਹੁੜਾ' ਵੇਖੋ

ਲੌਣ, ਪੁ:—ਸਲੂਣਾ, ਰੋਟੀ ਨਾਲ ਖਾਣ ਵਾਲੀ ਤਰਕਾਰੀ, ਵੱਢੇ ਹੋਏ ਫਸਲ, ਘੱਗਰੀ ਦੀ ਕੰਨੀ, ਸੁੱਥਣ ਦੀ ਲਾਲ ਲੀਹ ॥

ਅਵ:—ਨੇੜੇ, ਲਾਗੇ, ਛੱਤਰ ਛਾਇਆ ॥

ਲੌਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਬਹੁਤ ਬੋਲਣਾ, ਬਕਣਾ, ਕਾਂ ਕਾਂ ਕਰਨਾ, ਤੱਤੀ ਥਾਂ ਦੀ ਵਾਉ ਦਾ ਹਿਲਣਾ, ਮਾਰ ਖਾਣ ਨੂੰ ਕਰਨਾ (ਕਿਸੇ ਅੰਗ ਦਾ) ॥

ਲੌਤੀ, ਸ:—ਛੱਪਰ ਦੀ ਛੱਤ ਦਾ ਕੰਢਾ ॥

ਲੌਂਦ
ਲੌਂਦੂ } ਪੁ:, ਸ:—ਤੀਜੇ ਵਰ੍ਹੇ ਦਾ ਤੇਰ੍ਹਵਾਂ ਮਹੀਨਾ, ਵਾਧੂ ਗੱਲ ॥

ਵਿ:—ਆਵਾਰਾ ॥

ਲੌਂਦਾ, ਪੁ:-ਡਲੀ, ਮੱਖਣ ਦੀ ਗੋਲੀ, ਮਠਿਆਈ ॥

ਲੌਲ, ਸ:—ਕੰਨ ਦਾ ਹੇਠਲਾ ਹਿੱਸਾ, ਚੋਰੀ ਦੇ ਮਾਲ ਦਾ ਪਤਾ ॥

ਵ

ਵ, ਪੁ:—ਵੱਵਾ, ਗੁਰਮੁਖੀ ਪੈਂਤੀ ਦਾ ਚੌਤੀਵਾਂ ਅੱਖਰ ॥

ਵੱਸ, ਪੁ:—ਤਾਕਤ, ਅਖ਼ਤਿਆਰ, ਕਾਬੂ, 'ਬੱਸ' ਵੇਖੋ ॥

ਵੰਸ, ਪੁ:-'ਬੰਸ' ਵੇਖੋ ॥

ਵਸਕੀਨ, ਪੁ:—ਵਾਸੀ, ਵੱਸਣ ਵਾਲਾ ॥

ਵੱਸਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਰਹਿਣਾ, ਅਬਾਦਾਨ ਹੋਣਾ, ਬਸਤੀ ਪੈਣੀ, ਬਰਸਣਾ (ਮੀਂਹ ਆਦਿਕ) ॥

ਵਸਣਾ (ਨਾ), ਪੁ:-ਸਰਾਫ਼ਾਂ ਦੀ ਗੁਥਲੀ ਜਿਸ ਉੱਤੇ ਨਗਦੀ ਰੱਖਦੇ ਹਨ ॥

ਵਸਣੀਕ, ਪੁ:, ਸ:-ਵੱਸਣ ਜਾਂ ਰਹਿਣ ਵਾਲਾ (ਲੀ) ॥

ਵਸਤ
ਵਸਤੀ
ਵਸਤੂ } 'ਬਸਤ' 'ਬਸਤੀ' 'ਬਸਤੂ' ਵੇਖੋ ॥

ਵਸਦਾ ਰਸਦਾ, ਵਿ:—ਵਿਆਹਿਆ ਹੋਇਆ, ਘਰ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦਾ ॥

ਵਸਮਾ
ਵਸਮਾਂ } ਪੁ:—ਪੀਠੇ ਹੋਏ ਨੀਲ ਦੇ ਪੱਤ੍ਰ ਜਿਸ ਨਾਲ ਵਾਲ ਰੰਗਦੇ ਹਨ ॥

ਵਸਲ, ਪੁ:—ਮੇਲ, ਜੋੜ, ਇਸਤ੍ਰੀ ਪੁਰਖ ਦਾ ਸੰਗ ॥

ਵੰਸਲੋਚਣ, ਪੁ:-'ਬੰਸਲੋਚਨ' ਵੇਖੋ ॥

ਵਸਵਸਾ, ਪੁ:-ਭਰਮ, ਸ਼ੱਕ, ਖੋਟੀ ਮੱਤ ॥

ਵਸਵਾਸ, ਪੁ:—ਭਰਮ, ਡਰ, ਝਿਜਕ, ਵਸਾਹ, ਭਰੋਸਾ ॥

ਵਸਵਾਸਣ, ਸ:
ਵਸਵਾਸੀ, ਪੁ: } ਜੋ ਵਸਵਾਸ ਕਰੇ ॥

ਵਸਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਬਸਾਉਣਾ, ਅਬਾਦ ਕਰਨਾ, ਛੱਤ ਕੇ ਦਾਲੇ ਕੇਰਨਾ, ਬਰਸਾਉਣਾ ॥

ਵਸਾਉਲੀ
ਵੰਸਾਉਲੀ } ਸ:-ਕੁਰਸੀ ਨਾਮਾ ॥

ਵਸਾਊ, ਵਿ:-ਅਬਾਦ, ਵਸਾਉਣ ਵਾਲਾ ॥
ਸ:-ਇੱਕ ਚਿੱਟੀ ਚਾਦਰ ॥

ਵਸਾਖ
ਵਸਾਖੀ } 'ਬਸਾਖ' 'ਬਸਾਖੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਵਸਾਰ, ਸ:-ਹਲਦੀ ॥

ਵੰਸਾਵਲੀ, ਸ:-ਕੁਰਸੀ ਨਾਮਾ ॥

ਵਸੀਠ, ਵਿ:-ਜੋ ਰਾਗ ਦਾ ਚੰਗਾ ਜਾਣੂ ਨਹੀਂ, ਜੋ ਮਿਰਾਸੀ ਨਹੀਂ ॥

ਵਸੀਆਂ
ਵਸੀਵਾਂ } ਪੁ:-ਹੱਦ, ਬੰਨਾ, ਬੰਧਾ ॥

ਵਸੀਲਾ

ਵਸੀਲਾ, ਪੁ:-ਕਾਰਨ, ਜਿਸ ਦੀ ਰਾਹੀਂ ਕੰਮ ਸਰੇ ॥

ਵਸੂਆਂ, ਪੁ:-ਰਹਿਣ ਦਾ ਥਾਂ, ਘਰ, ਡੇਰਾ ॥

ਵਸੂਟੀ, ਸ:-ਇਕ ਜੰਗਲੀ ਝਾੜੀ ॥

ਵਸੂਲ, ਵਿ:-ਰਕਮ ਦਾ ਮਿਲਣਾ, ਉਗਰਾਹੀ (ਹੋਣਾ, ਕਰਨਾ) ॥

ਵਸੇਬਾ, ਵਸੇਂਬਾ, ਵਸੇਰਾ, ਵੱਸੋਂ, ਵਸੋਆ } ਪੁ:-'ਬਸੇਂਬਾ' 'ਬਸੇਰਾ' 'ਬੱਸੋਂ' 'ਬਸੋਆ' ਵੇਖੋ ॥

ਵਹੰਗੀ, ਸ:-'ਬਹਿੰਗੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਵਹਣ, ਪੁ, ਸ:-ਮਾੜੀ ਮਾੜੀ ਵਾਹੀ ਹੋਈ ਪੈਲੀ ॥

ਵਹਣਾ, ਕ੍ਰਿ:, **ਵਹਣੀ,** ਸ: } 'ਵਾਹੁਣਾ' 'ਵਾਹੁਣੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਵਹਦਰ, ਪੁ:, **ਵਹਦਰੀ,** ਸ: } ਕੰਮ ਦਾ ਤਸਮਾ ॥

ਵਹਦਾ, ਪੁ:-ਇਕਰਾਰ, ਬਚਨ (ਕਰਨਾ) ॥

ਵਹਮ, ਵਹਮਣ, ਵਹਮਾ, ਵਹਮੀ } 'ਵਹਿਮ' ਆਦਿਕ ਵੇਖੋ ॥

ਵਹਰ, ਸ:-ਮੱਦਤ, ਸਹਾਇਤਾ, ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਭੀੜ (ਹੋਣੀ, ਕਰਨੀ) ॥

ਵਹਲ, ਸ:-'ਵਹਿਲ' ਵੇਖੋ ॥

ਵਹਿੰਦਾ

ਵਹਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਵਗਾਉਣਾ, ਹੇਠਾਂ ਲਮਕਾਉਣਾ, ਵਾਹੀ ਕਰਾਉਣਾ ॥

ਵਹਾਊ, ਵਿ:-ਵਾਹੁਣ ਜੋਗਾ, ਜੋ ਕਿਸੇ ਚੀਜ਼ ਦੀ ਪਰਵਾਹ ਨਾਂ ਕਰੇ ਤੇ ਜਾਣ ਦੇਵੇ ॥

ਵਹਾਈ, ਸ:-ਵਾਹੀ ॥

ਵਹਾਂਗੀ, ਸ:-'ਬਹਿੰਗੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਵਹਿਸ਼, ਪੁ:-ਚੰਚਲਤਾਈ, ਵਹਿਸ਼ੀ ਪੁਣਾ, ਸੁਦਾ ॥

ਵਹਿਸ਼ੀ, ਵਿ:, ਪੁ:-ਜੰਗਲੀ ਆਦਮੀ, ਅਲਪਤ੍ਰ, ਪਾਗਲ ॥

ਵਹਿਕੌਲ, ਵਿ:-ਬਾਹਰਲਾ ॥

ਵਹਿੰਗੀ, ਸ:-'ਬਹਿੰਗੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਵਹਿ ਚੱਲਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਵਗਣ ਲੱਗਣਾ, ਕਿਸ ਪਾਸੇ ਬਹੁਤ ਧਿਆਨ ਦੇਣਾ ॥

ਵਹਿਜਤ, ਸ:-ਆਦਤ, ਸੁਭਾਉ, ਵਾਦੀ ॥

ਵਹਿਣ, ਪੁ:-ਨਦੀ ਦਾ ਬਹਾਉ, ਰੋੜ੍ਹ, ਖਿਆਲ ਧਿਆਨ ॥

ਵਹਿਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਵਗਣਾ, ਤਰਨਾ, ਚੰਚਲ ਹੋਣਾ ॥

ਵਹਿਣੀ, ਸ:-ਮੋਰੀ, ਪਰਨਾਲਾ ॥

ਵਹਿਤਰ, ਪੁ:-ਸਵਾਰੀ ਦਾ ਜਾਂ ਭਾਰ ਲੱਦਣ ਵਾਲਾ ਜਨੌਰ ॥

ਵਹਿਦਤ, ਸ:-'ਵਹਿਜਤ' ਵੇਖੋ ॥

ਵਹਿੰਦਾ, ਵਿ:-ਵਗਦਾ (ਪਾਣੀ) ॥

ਵਹਿੰਦੇ, ਕ੍ਰਿ:, ਵਿ:-ਛੋਂਦੀ, ਝੁਥਦੇ, ਵਗਕੇ ॥

ਵਹਿਮ; ਪੁ:-ਖਿਆਲ, ਭਰਮ, ਸ਼ੱਕ, ਭੇਤਾ ॥

ਵਹਿਮਣ, ਸ: } ਜੋ ਵਹਿਮ ਜਾਂ ਭਰਮ ਕਰੇ ॥
ਵਹਿਮੀ, ਪੁ: }

ਵਹਿਮਾ, ਪੁ:-ਚਿੰਤਾ, ਡਰ, ਭਰਮ ॥

ਵਹਿੜ
ਵਹਿੜੀ } ਸ:-ਵੱਛੀ ॥

ਵਹਿੜਾ, ਪੁ:-ਵੱਛਾ, ਛੋਟਾ ਸਾਨ੍ਹ ॥

ਵਹੀ, ਸ: } 'ਬਹੀ' ਅਤੇ 'ਬਹੀ ਖਾਤਾ' ਵੇਖੋ ॥
ਵਹੀ ਖਾਤਾ, ਪੁ: }

ਵਹੀਣ (ਣੁ)
ਵਹੀਰ } 'ਬਹੀਲ' 'ਬਹੀਰ' ਵੇਖੋ ॥

ਵਹੁਟੀ, ਸ: } 'ਬਹੁਟੀ' 'ਬਹੇੜਾ' ਵੇਖੋ ॥
ਵਹੇੜਾ, ਪੁ: }

ਵਕਤ, ਪੁ:-ਸਮਾ, ਵੇਲਾ, ਮੌਕਾ ॥

ਵਕਮ, ਸ:-ਇੱਕ ਲਕੜੀ ਜਿਸ ਵਿੱਚੋਂ ਲਾਲ ਰੰਗ ਨਿਕਲਦਾ ਹੈ ॥

ਵੱਕਮਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਸੂਲ ਵਾਲੀ ਹੋਣਾ (ਗਊ ਆਦਿਕ) ॥

ਵਕਮੀ, ਵਿ:-ਵਕਮ, ਨਸਪਾਲ ਅਤੇ ਫਟਕੜੀ ਦੇ ਰੰਗ ਵਾਲਾ ॥

ਵਕਰਾ, ਪੁ:-ਖੁਲ੍ਹੇ ਮਦਾਨ ਵਿੱਚੋਂ ਮੀਂਹ ਦਾ ਪਾਣੀ ਪੈਲੀਆਂ ਵਿੱਚ ਲੈ ਜਾਣ ਲਈ ਜੋ ਬੰਦ ਬਣਾਇਆ ਜਾਵੇ, ਛੋਟਾ ਨਾਲਾ ਜੋ ਵੱਡੇ ਨਾਲੇ ਵਿੱਚੋਂ ਬੰਦ ਵਿੱਚ ਜਾਵੇ ॥

ਵਕਾਇਣ, ਸ:-'ਬਕਾਇਨ' ਵੇਖੋ ॥

ਵਕਾਲਤ, ਸ:-ਵਕੀਲ ਦਾ ਕੰਮ, ਵਕੀਲੀ ॥

ਵਕੀਲ, ਪੁ:-ਦੂਜੇ ਵੱਲੋਂ ਹੋ ਕੇ ਕੋਈ ਕੰਮ ਕਰਨ ਵਾਲਾ, ਮੁਦਈ ਜਾਂ ਮੁਦਾਲੇ ਵੱਲੋਂ ਜੋ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਝਗੜੇ, ਦੂਤ ॥

ਵਕੀਲ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਵਕੀਲ ਨੂੰ ਕੁਝ ਦੇਕ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਝਗੜਾਉਣਾ ॥

ਵਕੀਲੀ, ਸ:-ਵਕੀਲ ਦਾ ਕੰਮ, ਵਕਾਲਤ ॥

ਵਕੈਣ, ਸ:—'ਬਕਾਇਨ' ਵੇਖੋ ॥

ਵੱਕੋਂਦੀ, ਵਿ:-ਸੂਲ ਵਾਲੀ (ਗਊ ਆਦਿਕ) ॥

ਵੱਖ, ਵਿ:—ਅਲੱਗ, ਜੁਦਾ, ਅੱਡ, ਨਿਆਰਾ ॥
ਪੁ:—ਸਰੀਰ ਦਾ ਇੱਕ ਪਾਸਾ (ਮਨੁੱਖ ਜਾਂ ਘੋੜੇ ਦਾ) ॥

ਵੱਖ ਵੱਖ, ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—ਅਲੱਗ ਹੋਕੇ, ਜੁਦਾ ਜੁਦਾ ॥

ਵਖਤ
ਵਖਤੁ } ਪੁ:—ਵਕਤ, ਸਮਾ, ਵੇਲਾ, ਮੌਕਾ, ਬਿਪਤਾ ॥

ਵਖਤ ਨੂੰ ਫੜ ਬੈਠਣਾ
ਵਖਤ ਨੂੰ ਫੜੇ ਜਾਣਾ } ਕ੍ਰਿ:—ਬਿਪਤਾ ਵਿੱਚ ਫਸਣਾ ॥

ਵਖਤ ਪੈਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਬਿਪਤਾ ਪੈਣੀ, ਔਖੇ ਹੋਣਾ॥

ਵੱਖਰ, ਪੁ:—ਬੁਪਾਰ ਵਿੱਚ ਲਾਇਆ ਹੋਇਆ ਧਨ, ਰਾਸ, ਮਾਲ ॥

ਵਖਰਾ, ਪੁ:—ਹਿੱਸਾ, ਭਾਗ ॥

ਵੱਖਰਾ, ਵਿ:—ਅਲੱਗ, ਜੁਦਾ, ਨਿਆਰਾ, ਔਖਾ ॥

ਵਖਾਣ, ਪੁ:—ਬਿਆਨ, ਹਾਲ, ਵਾਰਤਾ, ਖੋਲ੍ਹ ਕੇ ਦੱਸੇ ਹੋਏ ਅਰਥ ॥

ਵਖਾਣਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਬਿਆਨ ਕਰਨਾ, ਹਾਲ ਸੁਨਾਉਣਾ, ਖੋਲ੍ਹ ਕੇ ਅਰਥ ਦੱਸਣਾ ॥

ਵਖਾਦ
ਵਖਾਧ
ਵਖਾਧਣ
ਵਖਾਧੀ } 'ਬਖਾਦ' ਆਦਿਕ ਵੇਖੋ ॥

ਵਖਿਆਨ, ਪੁ:—ਲੈਕਚਰ, ਬਿਆਨ, ਵਖਾਣ ॥

ਵੱਖੀ, ਸ:—ਮਨੁੱਖ ਜਾਂ ਘੜੇ ਦੇ ਸਰੀਰ ਦਾ ਪਾਸਾ ॥

ਵਖੇੜਾ, ਪੁ:—ਝਗੜਾ, ਪੁਆੜਾ, ਪੰਧਾ ॥

ਵਖੇਧ
ਵਖੇਧਣ
ਵਖੇਧੀ } 'ਬਖਾਧ' ਆਦਿਕ ਵੇਖੋ ॥

ਵੱਖੋ ਵੱਖ, ਵਿ:—ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਤੋਂ ਜੁਦਾ, ਅਲੱਗ, ਅੱਡ ਅੱਡ ॥

ਵੱਖੋ ਵੱਖੀ, ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—ਅੱਡ ਅੱਡ ਹੋ ਕੇ, ਜੁਦਾ ਜੁਦਾ ॥

ਵੱਗ, ਪੁ:—ਡੰਗਰਾਂ ਦਾ ਇਕੱਠ, ਚੌਣਾ ॥

ਵੰਗ, ਸ:—ਲਾਖ ਜਾਂ ਕੱਚ ਦੀ ਚੂੜੀ, ਤਾਕਤ ਦੀ ਇੱਕ ਦੁਆ, ਇੱਕ ਮੁੜੀ ਹੋਈ ਛੋਟੀ ਕੁਹਾੜੀ ॥

ਪੁ:—ਵੱਸ, ਅਖ਼ਤਿਆਰ ॥

ਵੰਗ ਵਿਚ ਆਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਅਧੀਨ ਹੋ ਜਾਣਾ ॥

ਵਗਨੂਆ, ਪੁ:—'ਬਕਨੂਆ' ਵੇਖੋ ॥

ਵਗਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਤੁਰਨਾ, ਪਾਣੀ ਦਾ ਰੁੜ੍ਹਨਾ, ਵਾਉ ਦਾ ਜ਼ੋਰ ਨਾਲ ਚਲਣਾ, ਗਿੱਲੀ ਪਤਲੀ ਚੀਜ਼ ਦਾ ਨਿਕਲਣਾ, ਦੌੜਨਾ, ਪੈਣਾ (ਉਹ ਨੂੰ ਸੋਟੀ ਦੀ ਮਾਰ ਵਗੀ!) ॥

ਵਗਦੇ, ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—ਛੇਤੀ, ਝਬਦੇ, ਸਤਾਬੀ ॥

ਵੰਗਣਾ, ਪੁ:—'ਬੰਗਾਣਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਵੱਗਮਾਂ, ਵਿ:—ਠੀਕ, ਉਸੇ ਤਰਾਂ ਦਾ ॥
ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—ਉਸੇ ਤਰਾਂ ॥

ਵਗਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਟੋਰਨਾ, ਰੋੜ੍ਹਨਾ, ਚਲਾਉਣਾ, ਡੋਲ੍ਹਣਾ, ਵਿਗਾੜਨਾ ॥

ਵਗਾਹਵਾਂ, ਵਿ:—ਵਗਾਹ ਮਾਰਿਆ ਹੋਯਾ, ਕਾਹਲੀ ਨਾਲ ਆਖਿਆ ਹੋਯਾ ॥

ਵਗਾਹੁਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਸਿੱਟ ਦੇਣਾ, ਜ਼ੋਰ ਨਾਲ ਪਰੇ ਮਾਰਨਾ ॥

ਵਗਾਰ, ਸ:
ਵੰਗਾਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:
ਵਗਾਰੀ, ਪੁ: } 'ਬਗਾਰ' 'ਬੰਗਾਰਨਾ' 'ਬਗਾਰੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਵੱਚ, ਸ:—'ਵਰਚ' ਵੇਖੋ, ਨਾਲੇ 'ਬੱਚ' ॥

ਵਗੈਰਾ, 'ਆਦਿਕ' ਵੇਖੋ ॥

ਵਚਾਉ
ਵਚਾਉਣਾ
ਵਚਾਂਦਾ
ਵਚੋਲਾ (ਲੀ) } 'ਬਚਾਉ' ਆਦਿਕ ਵੇਖੋ ॥

ਵੱਛਲ, ਵਿ:—ਜੋ ਦਯਾ ਕਰੇ ਜਾਂ ਪੁੱਕਰੇ, ਰੱਛਕ, ਪਿਆਰਾ ॥

ਭਗਤ ਵੱਛਲ, ਵਿ:—ਭਗਤਾਂ ਦਾ ਰੱਛਕ ਜਾਂ ਪਿਆਰਾ ॥

ਵੱਛਾ (ਛੀ)
ਵਛਾਉਣਾ
ਵਛਾਈ
ਵਛੇਰਾ (ਰੀ) } 'ਬੱਛਾ' ਆਦਿਕ ਵੇਖੋ ॥

ਵਜਹ, ਸ:—ਸਬਬ, ਕਾਰਣ, ਢੰਗ, ਸ਼ਕਲ, ਬਣਾਉਟ ॥

ਵਜਣਾ
ਵੱਜਣਾ } ਕ੍ਰਿ:—ਅਵਾਜ਼ ਨਿਕਲਣੀ (ਵਾਜੇ ਆਦਿਕ ਦੀ), ਘੱਟਾ ; ਖੜਕਣਾ, ਤੋਪ ਦਗਣੀ, ਠੋਕ ਨਾਲ ਵੰਦ ਵੱਕਰਨੇ ॥

ਵੰਜਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਜਾਣਾ, ਵਿਛੜਨਾ, ਮਰਨਾ ॥

ਵਜੰਤ੍ਰ
ਵਜੰਤ੍ਰਣ
ਵਜੰਤ੍ਰੀ
ਵਜਣ
ਵਜਣੀ } 'ਬਜੰਤ੍ਰ' ਆਦਿਕ ਵੇਖੋ ॥

ਵਜ ਵਜਾ ਕੇ, ਕ੍ਰਿ:, ਵਿ:—ਢੰਡੋਰਾ ਦੇ ਕੇ, ਸਭ ਨੂੰ ਦੱਸ ਕੇ ॥

ਵਜਾਉਣਾ
ਵੰਜਾਉਣਾ } ਕ੍ਰਿ:—'ਬਜਾਉਣਾ' 'ਖੁੰਜਾਉਣਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਵੱਜਿਆ ਹੋਇਆ, ਵਿ:—ਮਸ਼ਹੂਰ, ਉੱਘਾ ॥

ਵੰਜੀ, ਸ:—ਨਹਿਰ ਵਿੱਚੋਂ ਕੱਢੀ ਹੋਈ ਖਾਲ ॥

ਵਜ਼ੀਫ਼ਾ, ਪੁ:—ਰੋਜ਼ ਦਾ ਕੰਮ, ਅਭਿਆਸ, ਮੱਦਦ ਦੇ ਤੌਰ ਪੁਰ ਜੋ ਤਨਖਾਹ (ਤਲਬ) ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਮਿਲੇ ॥

ਵਜ਼ੂ, ਪੁ:—'ਉਜ਼ੂ' ਵੇਖੋ ॥

ਵੰਝ, ਪੁ:—ਵਾਂਸ, ਤੰਬੂ ਦਾ ਡੰਡਾ ॥

ਵੰਝਲੀ, ਸ:—ਬਾਂਸਰੀ, ਮੁਰਲੀ ॥

ਵੰਝਣਾ
ਵੰਞਣਾ } ਕ੍ਰਿ:—'ਵੰਜਣਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਵੱਟ, ਪੁ:—'ਬੱਟ' ਵੇਖੋ ॥
ਸ:—ਖੇਤ ਦੀ, ਬੰਨੀ, ਬੰਦ, ਸਰੀਰ ਦੀ ਹਾਲਤ ॥

ਵੱਟ ਮਾਰਨੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਬੰਨ੍ਹ ਮਾਰਨਾ, ਬੰਨੀ ਬਣਾ ਕੇ ਪਾਣੀ ਰੋਕਣਾ ॥

ਵਟਹਿਰੀ (ੜੀ), ਸ:—'ਬਟੇਹਰੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਵੱਟਕ, ਸ:—ਚੀਜ਼ਾਂ ਦੇ ਵੇਚਣ ਤੋਂ ਜੋ ਰਕਮ ਮਿਲੇ, ਆਮਦਨ, ਮਜ਼ਦੂਰੀ, ਸਾਖ, ਪਤ ॥

ਵੱਟਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—'ਬੱਟਣਾ' ਵੇਖ ॥

ਮੱਥਾ ਵੱਟਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਗੁੱਸੇ ਨਾਲ ਮੱਥੇ ਉੱਤੇ ਵੱਟ ਪਾਣੇ ॥

ਮੁੱਛਾਂ ਵੱਟਣੀਆਂ, ਕ੍ਰਿ:—ਮੁੱਛਾਂ ਨੂੰ ਵਲ ਦੇ ਉਤਾਂਹ ਕਰਨਾ ॥

ਵਟਣੀ, ਸ:
ਵਟਣੁ, ਪੁ: } 'ਬਟਣੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਵੱਟਤ, ਸ:—'ਵੱਟਕ' ਵੇਖੋ ॥

ਵਟਨਾ, ਪੁ:—'ਬਟਨਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਵਟਨਾਮਾਂ (ਵਾਂ)
ਵਟਨਾਮੀ (ਵੀਂ) } 'ਵਤਨਾਮਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਵਟਲੋਹ
ਵਟਲੋਹਾ
ਵਟਲੋਹੀ } 'ਬਟਲੋਹ' ਆਦਿਕ ਵੇਖੋ ॥

ਵਟਵਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਵੱਟਣ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਾਉਣਾ ॥

ਵਟਵਾਈ, ਸ:—ਵੱਟਣ ਦਾ ਕੰਮ ਜਾਂ ਮਜੂਰੀ ॥

ਵੱਟਾ
ਵਟਾਉਣਾ,
ਵਟਾਊ
ਵਟਾਈ
ਵਟਾਂਦਰਾ
ਵਟਾ ਲੈਣਾ
ਵਟਿਹਾੜਾ
ਵੱਟੀ } 'ਬੱਟਾ' ਆਦਿਕ ਵੇਖੋ ॥

ਵੱਟੂ, ਪੁ:—'ਬੱਟ' ਵੇਖੋ ॥

ਵੱਟੂ ਹਾੜਣੇ, ਕ੍ਰਿ:—ਟਾਕਰਾ ਜਾਂ ਸਾਮ੍ਹਣਾ ਕਰਨਾ ॥

ਵਟੁਆਲ, ਪੁ:—ਚੌਕੀਦਾਰ, ਪਹਿਰਾ ਦੇਣ ਵਾਲਾ ॥

ਵਟੂਆ, ਪੁ:—'ਬਟੂਆ' ਵੇਖੋ ॥

ਵਟੇਹਰੀ
ਵਟੇਹੜੀ
ਵਟੈਹੜੀ } ਸ:—'ਬਟੇਹਰੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਵਟੋਲ, ਵਿ:—ਚੰਗੀ ਤਰਾਂ ਵੱਟਿਆ ਹੋਇਆ (ਧਾਗਾ) ॥

ਵੰਡ
ਵਡਦੇਸ
ਵੰਡਣਾ } 'ਬੰਡ' ਆਦਿਕ ਵੇਖੋ ॥

ਵੰਡਣਾ ਵਲਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਸਰਬੰਧੀਆਂ ਜਾਂ ਗਰੀਬਾਂ ਵਿਚ ਮਠਿਆਈ ਆਦਿਕ ਵੰਡਣੀ ॥

ਵਡਨਾਮਾ (ਵਾਂ)
ਵਡ ਨਾਮੀ (ਵੀਂ) } 'ਬੜ ਨਾਮਾ' ਆਦਿਕ ਵੇਖੋ ॥

ਵੱਡਪਣ, ਪੁ:—ਵੱਡੇ ਹੋਣ ਦਾ ਗੁਣ ॥

ਵਡਫੂਲਗੀ
ਵਡ ਫੂਲੀ
ਵਡ ਬੋਲ (ਲਾ)
ਵਡ ਬੋਲੀ } 'ਬੜ ਫੂਲਗੀ' ਆਦਿਕ ਵੇਖੋ ॥

ਵੱਡਾ
ਵੱਡੀ } ਵਿ:—ਜਿਸ ਦਾ ਕੱਦ ਤੋਲ ਉਮਰ ਦਰਜਾ ਧਨ ਆਦਿਕ ਵਧਕੇ ਹੋਵੇ ॥

ਪੁ:—ਪਿਉ ਦਾਦਾ ਆਦਿਕ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਅੰਸ ਕੋਈ ਹੋਵੇ ॥

ਵੱਡਾ ਸਾਹਬ, ਪੁ:—ਕਿਸੇ ਥਾਂ ਦਾ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡਾ ਅੰਗ੍ਰੇਜ਼ ਅਫਸਰ ॥

ਵੱਡਾ ਸਾਰਾ, ਵਿ:—ਬਹੁਤ ਵੱਡਾ, ਲੰਮਾ ॥

ਵੱਡਾ ਹੋਣਾ
ਵੱਡਾ ਕਰਨਾ } ਕ੍ਰਿ:—(ਦੀਵਾ) ਬੁੱਝਣਾ, ਬੁਝਾਉਣਾ ॥

ਵੱਡਾ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਕਿਸੇ ਵੱਡੇ ਦੀਆਂ ਮਰਨ ਦੀਆਂ ਰੀਤਾਂ ਨਾਚ ਨਾਲ ਕਰਨੀਆਂ (ਹਿੰਦੂਆਂ ਵਿਚ) ॥

ਵੱਡਾ ਘਰ, ਪੁ:—ਕੈਦ ਖਾਨਾ, ਜੇਲ ਖਾਨਾ ॥

ਵੱਡਾ ਦਰਜਾ, ਪੁ:—ਭਾਰਾ ਹੁੱਦਾ, ਉੱਪਰਲੀ ਸਾਮੀ ॥

ਵੱਡਾ ਦਿਨ, ਪੁ:—ਈਸਾ ਮਸੀਹ ਦਾ ਜਨਮ ਦਿਨ, ੨੫ ਦਸੰਬਰ ॥

ਵੱਡਾ ਬਾਬਾ, ਪੁ:—ਬਜ਼ੁਰਗ, ਦਾਦਾ, ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਦੀ ਵੱਡੀ ਬੀੜ ਜੋ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਹਰਿਮੰਦਰ ਦੀ ਉੱਪਰਲੀ ਛੱਤ ਉੱਤੇ ਖੁਲ੍ਹਦੀ ਹੈ ॥

ਵੱਡਾ ਵੇਲਾ, ਪੁ:—ਬਹੁਤ ਸਵੇਰ ਦਾ ਵੇਲਾ, ਤੜਕਾ ॥

ਵੱਡੀ ਪੇਸ਼ੀ, ਸ:—ਲੌਢਾ ਵੇਲਾ ॥

ਵੈਡਾ,
ਵੈਡਾਉਣਾ,
ਵੈਡਾਈ,
ਵਡਾਣਕ,
ਵਡਾਰੂ
ਵੈਡਾਰਾ } 'ਬੈਡਾ' ਆਦਿਕ ਵੇਖੋ ॥

ਵਡਿਆਉਣਾ
ਵਡਿਆਈ
ਵਡਿਹਾਂਡ
ਵਡੀਰਨਾ
ਵਡੇਰਾ
ਵੱਢ
ਵੱਢਣਾ
ਵਢਵਾਉਣਾ
ਵਢਵਾਈ
ਵੱਢਾ
ਵਢਾਉਣਾ
ਵਢਾਈ
ਵਢਾਂਗਾ
ਵੱਢੀ
ਵੱਢੂ
ਵੱਢੂ
ਵੱਢੂ ਖਾਊਂ ਕਰਨਾ } 'ਬਡਿਆਉਣਾ' ਆਦਿਕ ਵੇਖੋ ।

ਵਣ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਰੁੱਖ ਜਿਸ ਦਾ ਫਲ ਪੀਲੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ॥

ਵਣ ਵੇਰੀ, ਸ:—ਇੱਕ ਮੁਲੈਮ ਵੇਲ ॥

ਵਣਹਾਂ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਰੁੱਖ ਜਿਸ ਦੇ ਪੱਤ੍ਰ ਦੁਆ ਦਾਰੂ ਵਰਤਦੇ ਹਨ ॥

ਵਣਜ
ਵਣਜਣਾ
ਵਣਜੋਟਣ (ਨ)
ਵਣਜਾਰਾ
ਵਣਜਾਰੀ } 'ਬਣਜ' ਆਦਿਕ ਵੇਖੋ ॥

ਵਣਾਹ, ਪੁ:—ਨਾਸ, ਘਾਤ, ਕਤਲ, ਜ਼ਬਰਦਸਤੀ ॥

ਵੱਤ, ਕ੍ਰਿ:, ਵਿ:—ਮੁੜ, ਫੇਰ ॥
ਸ:-ਜ਼ਮੀਨ ਦੀ ਤਰੀ, ਮੌਕਾ, ਠੀਕ ਹਾਲਤ ॥

ਵੰਤ / ਵੰਤੀ } ਵਿ:—ਵਾਲਾ (ਲੀ), ਜਿਹਾ ਕਿ ਧਨਵੰਤ (ਤੀ) ॥

ਵਤਨ, ਪੁ:—ਆਪਣਾ ਮੁਲਖ, ਦੇਸ, ਜਨਮ ਭੂਮ, ਘਰ ॥

ੱਤਰ, ਸ:—ਵੱਤ, ਜ਼ਮੀਨ ਦੀ ਤਰੀ ॥

ਵੱਤਾ, ਵਿ:—ਗਿੱਲ੍ਹਾ, ਸਿੱਲ੍ਹਾ, ਤਰ, ਕੱਬਾ, ਅਜ਼ਬ ॥

ਵੰਤਾ / ਵੰਤੀ } ਵਿ:—ਵਾਲਾ (ਲੀ) ਜਿਹਾ ਕਿ ਧਨ ਵੰਤਾ (ਤੀ) ॥

ਵਤਾਊਂ, ਪੁ:—ਮਸ਼ਹੂਰ ਭਾਜੀ, ਬਤਾਊਂ, ਵੈਂਗਣ ॥

ਵਤੀਸ਼ਰ, ਪੁ:—ਲਾਗੀ, ਨਾਈ ਪਰੋਹਤ ਆਦਿਕ ॥

ਵਦੈਗੀ, ਸ:—ਵੈਦ ਦਾ ਕੰਮ, ਹਕੀਮੀ ॥

ਵਦਣਾ, ਕ੍ਰਿ: / **ਵੰਦਣਾ,** ਕ੍ਰਿ: } 'ਬਦਣਾ' 'ਬੰਦਣਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਵੰਦੂਖੜੀ, ਸ:-ਛੋਟੀ ਬੰਦੂਕ ॥

ਵੱਧ, ਸ:—ਵਾਧਾ, ਵਧੇਉ ॥
ਵਿ:—ਬਹੁਤ, ਜ਼ਿਆਦਾ ॥
ਸ:—ਗਿਲਟੀ, ਫੋੜਾ ॥

ਵਧਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਬਹੁਤ ਜਾਂ ਵੱਡੇ ਹੋਣਾ, ਅੱਗੇ ਚਲਣਾ, ਕੋਈ ਰੀਤ ਰਸਮ ਕਰਕੇ ਉੱਠਣਾ, ਸੁਖ ਦਾ ਵਾਧਾ ਹੋਣਾ, ਮੁੱਕਣਾ ॥

ਵਧਣਾ ਫੁਲਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਪਰਵਾਰ ਜਾਂ ਧਨ ਵਧਣਾ, ਫਲਣਾ ॥

ਵਧੰਤ / ਵਧੰਤੂ } ਪੁ:—ਬੀਮਾਰੀ ਦੇ ਜ਼ੋਰ ਦਾ ਵੱਧਾ ॥

ਵਧਨਾ, ਪੁ:—ਟੂਟੀ ਵਾਲਾ ਇੱਕ ਮਿੱਟੀ ਦਾ ਭਾਂਡਾ ॥

ਵੱਧਰੀ, ਸ:—'ਬੱਧਰੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਵਧਾਉ, ਪੁ:—ਵੱਧ ਹੋਣਾ, ਵਧੀਕੀ, ਵਧਿਆ ਹੋਇਆ ਹਿੱਸਾ ॥

ਵਧਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਵੱਧ ਕਰਨਾ, ਤੋਰਨਾ, ਗਹਿਣੇ ਲਾਹੁਣਾ, ਦੀਵਾ ਬੁਝਾਉਣਾ, ਹੱਟੀ ਬੰਦ ਕਰਨਾ, ਮੁਕਾਉਣਾ ॥

ਵਧਾਊ, ਵਿ:—ਵਧਣ ਵਾਲਾ, ਜਿਸ ਦੇ ਵਧਣ ਦੀ ਆਸ ਹੋਵੇ ॥

ਵਧਾਈ, ਸ:—ਅਸੀਸ, ਵਾਧਾ ਮੰਗਣਾ, ਮੁਬਾਰਖ, ਖੁਸ਼ੀ ਦੇ ਮੌਕੇ ਤੇ ਜੋ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇ ॥

ਵਧਾਨ, ਪੁ:-ਵਾਧਾ, ਵਧੀਕੀ, ਵਧ ਜਾਣ ਦੀ ਹਾਲਤ ॥

ਵਧਾਨ ਵਧ ਜਾਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਬੈਰ, ਝਗੜਾ ਜਾਂ ਰੋਗ ਬਹੁਤ ਹੋ ਜਾਣਾ ॥

ਵਧਾਰਾ, ਪੁ:-ਵਧਣ (ਅੱਗੇ ਚੱਲਣ ਜਾਂ ਉੱਠ ਖਲੋਣ) ਦਾ ਕੰਮ, ਗਲ ਵਿੱਚ ਪਾਉਣ ਵਾਲਾ ਇੱਕ ਗਹਿਣਾ ॥

ਵੱਧੀ, ਸ:-'ਬੱਧਰੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਵਧੀਆ, ਵਿ:—ਚੰਗੀ ਕਿਸਮ ਦੀ ਬਹੁਤ ਮੁੱਲ ਵਾਲੀ (ਚੀਜ਼) ॥

ਵਧੀਕ, ਵਿ:, ਕ੍ਰਿ:, ਵਿ:—ਵੱਧ, ਜ਼ਿਆਦਾ, ਬਹੁਤ ॥

ਵਧੀਕੀ, ਸ:—ਜਿੰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੋਵੇ ਉਸ ਤੋਂ ਵੱਧ ਹੋਣਾ, ਜ਼ਬਰਦਸਤੀ ॥

ਵੰਧੂਆ, ਵਿ:—ਬੰਧੂਆ, ਕੈਦੀ ॥

ਵਧੇਰਾ, ਪੁ:
ਵਧੇਰੀ, ਸ:
} ਵਿ:—ਵੱਧ, ਰਤਾ ਕੁ ਵੱਧ, ਬਹੁਤਾ (ਤੀ) ਦੂਜੇ ਕੋਲੋਂ ਵੱਧ ॥

ਵਧੇਰੇ, ਕ੍ਰਿ:, ਵਿ:—ਬਹੁਤ, ਵੱਧ, ਜ਼ਿਆਦਾ, ਸੱਖਰ ॥

ਵਧੌਂਤ, ਪੁ:—'ਵਧੌਤ' ਵੇਖੋ॥

ਵੰਨਗੀ, ਸ:—ਬਹੁਤ ਚੀਜ਼ ਵਿਚੋਂ ਪਰਖਣ ਲਈ ਜ਼ਰਾ ਕੁ, ਨਮੂਨਾ ॥

ਵਨਜ
ਵਨਜ ਵਿਹਾਰ
} ਪੁ:—ਬੁਪਾਰ, ਦੁਕਾਨਦਾਰੀ, ਲੈਣ ਦੇਣ ॥

ਵੰਨਾ, ਪੁ:—ਲਾੜਾ, ਨਵਾਂ ਵਿਆਹਿਆ ਹੋਯਾ ਲੜਕਾ ॥
ਵਿ:—ਵਰਗਾ, ਵਾਂਙੂੰ ॥

ਵੰਨੀ, ਸ:—ਬੰਨੀ, ਵਹੁਟੀ, ਨਵਰਨੀ ॥

ਵੰਨੇ, ਕ੍ਰਿ:, ਵਿ:—ਪਾਸੇ, ਤਰਫ਼ ॥

ਵੰਨੋ ਵੰਨੀ, ਵਿ:—ਕਈ ਤਰਾਂ ਦੇ ॥

ਵਫ਼ਾ, ਸ:—ਬਚਨ ਪੂਰਾ ਕਰਨਾ, ਅੰਗ ਪਾਲਣਾ, ਅਸਰ, ਲਾਭ, ਨਿਮਕ ਹਲਾਲੀ ॥

ਵਫ਼ਾ ਦਾਰ, ਵਿ:—ਜੋ ਅੰਗ ਪਾਲੇ ਜਾਂ ਬਚਨ ਪੂਰਾ ਕਰੇ, ਨਿਮਕ ਹਲਾਲ ॥

ਵਫ਼ਾਦਾਰੀ, ਸ:—ਵਫ਼ਾ ਦਾਰ ਹੋਣ ਦਾ ਗੁਣ, ਨਿਮਕ ਹਲਾਲੀ ॥

ਵਫ਼ਾਤ, ਸ:—ਮੌਤ, ਮਰਗ (ਹੋਣੀ, ਪਾਉਣੀ) ॥

ਵਫ਼ਾਤ ਸ਼ਰੀਫ਼
ਬਰੀ ਵਫ਼ਾਤ
} ਸ:—ਮਹਮਦ ਸਾਹਿਬ ਦੀ ਮੌਤ ਦਾ ਦਿਨ ॥

ਵਫ਼ਾਤੀ, ਵਿ:—ਮੁਸਲਮਾਨਾਂ ਦੇ ਤੀਜੇ ਮਹੀਨੇ ਵਿੱਚ ਜੰਮਿਆ ਹੋਯਾ ॥

ਵੱਘੜਾ
ਵੱਘਾ
} ਪੁ:—'ਬੱਘੜਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਵਯਾਹ
ਵਯਾਹੁਣਾ (ਹੁਣਾ)
ਵਯਾਹੁਤਾ
ਵਯਾਕਰਨ
ਵਯਾ ਕਰਨੀ
ਵਯਾਕਲ (ਕੁਲ)
ਵਯਾਜ
ਵਯਾਜਕ
ਵਯਾਜੜੀਆ
ਵਯਾਜੀ
ਵਯਾਜੂੜ
ਵਯਾਜੂ
ਵਯਾਧ
ਵਯਾਪਣ
ਵਯਾਪੀ
ਵਯਾਪਕ
ਵਯਾਪਣਾ
ਵਯਾਪੀ
} 'ਬਿਆਹ' ਆਦਿਕ ਵੇਖੋ ॥

ਵਰ, ਪੁ:—ਲਾੜਾ, ਅਸੀਸ, ਖੁਸ਼ ਹੋ ਕੇ ਜੋ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇ (ਦੇਣਾ), ਇਕ ਰੁੱਖ ॥

ਵਿ:—ਜਿਸ ਦਾ ਕੰਮ ਸਰ ਜਾਏ, ਜਿਸ ਦੀ ਫਤੇ ਹੋਵੇ (ਰਹਿਣਾ) ॥

ਵਰ ਦਾਨ, ਪੁ:—ਖੁਸ਼ ਹੋ ਕੇ ਕੁਝ ਦੇਣ ਦਾ ਕੰਮ, ਖੈਰ ਦਾ ਦਾਨ ॥

ਵਰ ਦੇਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਖੁਸ਼ ਹੋ ਕੇ ਕੁਝ ਦੇਣਾ, ਕੁੜੀ ਵਿਆਹ ਦੇਣੀ ॥

ਵਰ ਪਰਾਪਤ, ਵਿ:—ਵਿਆਹੁਣ ਜੋਗੀ ਕੁੜੀ ॥

ਵਰਸਾਉਣਾ
ਵਰਸਾਊ
ਵਰਸਾਵਣਾ
} 'ਬਰਸਾਉਣਾ' ਆਦਿਕ ਵੇਖੋ ॥

ਵਰ੍ਹਮ, ਪੁ:—ਦਿਲ ਦੀ ਪੀੜ, ਬਹੁਤ ਗ਼ਮ, ਰੰਜ, ਦੁੱਖ ॥

ਵਰ੍ਹਣਾ
ਵਰ੍ਹਨਾਊ
ਵਰ੍ਹਾ (ਵਰਹਾ)
ਵਰ੍ਹਾਉਣਾ
ਵਰ੍ਹਾਊ
} 'ਬਰ੍ਹਨਾ' ਆਦਿਕ ਵੇਖੋ ॥

ਵਰ੍ਹੀ, ਸ:—ਜਿਸ ਰੱਸੀ ਨਾਲ ਖੂਹ ਦੀ ਮਾਹਲ ਨੂੰ ਵਿੱਚ ਬੰਨ੍ਹਦੀ ਹੈ ॥

ਵਰ੍ਹੀਣਾ, ਪੁ:—ਕਿਸੇ ਦੇ ਮਰਨ ਤੋਂ ਇੱਕ ਵਰ੍ਹਾ ਪਿੱਛੋਂ ਜੋ ਰੀਤ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ॥

ਵਰ੍ਹੀਣੀ, ਸ:—'ਬਰਸੀਣੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਵਰਕ, ਪੁ:—ਪੱਤਾ, ਸੋਨੇ ਜਾਂ ਚਾਂਦੀ ਦਾ ਪਤਲਾ ਪਤ੍ਰਾ, ਕਿਤਾਬ ਦੇ ਕਾਗਜ਼ ਦਾ ਪਤ੍ਰਾ, ਪਤਲੀ ਤਹਿ ॥

ਵਰਕ ਤਿਲਾਈ, ਪੁ:—ਚਾਂਦੀ ਦਾ ਵਰਕ ॥

ਵਰਕ ਨੁਕਰਈ, ਪੁ:—ਸੋਨੇ ਦਾ ਵਰਕ ॥

ਵਰਕਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਚੰਗੀ ਤਰਾਂ ਖੰਡ ਵਿੱਚ ਗਲੇਫੇ ਹੋਣਾ, ਚਿੱਟੀ ਅਤੇ ਚਮਕਦਾਰ ਬਣਨਾ (ਮਠਿਆਈ ਦਾ) ਸ਼ੁੱਧ ਅਤੇ ਸਾਫ ਹੋਣਾ (ਖੰਡ ਦਾ) ॥

ਵਰਕਣੀ, ਸ:—ਮੋਢੇ ਜਾਂ ਸਿਰ ਉੱਤੇ ਸੁੱਟਣ ਵਾਲਾ ਮੋਟੇ ਕਪੜੇ ਦਾ ਟੋਟਾ ॥

ਵਰਕਾ, ਪੁ:—ਕਿਤਾਬ ਦਾ ਪਤ੍ਰਾ ॥

ਵਰਕੀ, ਸ:—ਕਿਤਾਬ ਵਿੱਚ ਮਗਰੋਂ ਲਾਇਆ ਹੋਇਆ ਛੋਟਾ ਵਰਕਾ, ਤਹਿਆਂ ਵਾਲੀ (ਹੜਤਾਲ) ॥

ਵਰਖਾ, ਸ:—'ਬਰਖਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਵਰਗ, ਪੁ:—ਅੱਖਰਾਂ ਦੀ ਕਿਸਮ, ਸਮੂਹ ਮੰਡਲੀ, ਖੁਲਾਸ਼ ॥

ਵਰਗ ਛੇਤ੍ਰ, ਪੁ:—ਇੱਕੋ ਜੇਹੀਆਂ ਬਾਹੀਆਂ ਅਤੇ ਸਿੱਧੇ ਕੂਨਿਆਂ ਵਾਲੀ ਚੋਰਸ ਸ਼ਕਲ, ਮੁਰੱਬਾ ॥

ਵਰਗਲਾਉਣਾ
ਵਰਗਲਾਣਾ
} ਕ੍ਰਿ:—ਫੁਸਲਾਉਣਾ, ਪੁੱਠੀ ਮੱਤ ਲਾਉਣਾ ॥

ਵਰਗਾ (ਗੀ), ਵਿ:-(ਕਿਸੇ) ਜੇਹਾ, (ਕਿਸੇ ਨਾਲ) ਮਿਲਦਾ, ਨਿਆਈਂ ਵਾਙੂੰ, ਵਾਕਨ ॥

ਪੁ:—ਲੱਕੜ ਸਿੱਧੀ ਟਿਕਾਉਣ ਵਾਸਤੇ ਇੱਕ ਪਾਸੇ ਦਿੱਤੀ ਹੋਈ ਪੱਚਰ, ਕਬਰ ਦੀ ਮਿੱਟੀ ਸਹਾਰਨ ਵਾਲੀ ਲੱਕੜ ॥

ਵਰਜਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਹਟਕਣਾ, ਰੋਕਣਾ, ਮਨਾ ਕਰਨਾ ॥

ਵਰਜਿਤ, ਵਿ:—ਮਨਾ ਕੀਤੀ ਹੋਈ (ਗੱਲ), ਹਟਕਿਆ ਹੋਯਾ ॥

ਵਰੰਟ, ਪੁ:—ਕਿਸੇ ਦੀ ਤਲਬੀ ਦਾ ਅਦਾਲਤ ਵੱਲੋਂ ਹੁਕਮ ਨਾਮਾ ਜੋ ਫੌਜ ਦਾਰੀ ਮੁੱਕਦਮੇ ਵਿੱਚ ਜਾਰੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਕਿਸੇ ਦੇ ਪਕੜਨ ਲਈ ਸਰਕਾਰੀ ਹੁਕਮ (ਕੱਢਣਾ, ਕਢਾਉਣਾ) ॥

ਵਰੰਟ ਕੱਢਣਾ
ਵਰੰਟ ਜਾਰੀ ਕਰਨਾ } ਕ੍ਰਿ:—ਵਰੰਟ ਲਿਖ ਕੇ ਬਾਹਰ ਭੇਜਣਾ ॥

ਵਰਤ, ਪੁ:—ਹਿੱਸਾ, ਕੁਝ ਨਾਂ ਖਾਣਾ, ਫਾਕਾ (ਰੱਖਣਾ) ॥

ਵਰਤ ਸਰਤ, ਸ:—ਵੰਡ, ਹਿਸਾ, ਲੈਣ ਦੇਣ, ਵਿਹਾਰ, ਸਲੂਕ ॥

ਵਰਤ ਮਾਣ, ਵਿ:—ਮੁਰਚਲਤ, ਜੋ ਵਰਤਣ ਵਿੱਚ ਆਵੇ ॥

ਵਰਤਵਾਰਾ, ਪੁ:—ਵਰਤਾਰਾ, ਰੀਤ, ਲੈਣ ਦੇਣ ॥

ਵਰਤਣ, ਪੁ:—ਭਾਂਡਾ ॥
ਸ:—ਵਰਤ ਰੱਖਣ ਵਾਲੀ, ਵਰਤੌਂ ॥

ਵਰਤਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਕੰਮ ਵਿੱਚ ਲਿਆਉਣਾ, ਲੈਣ ਦੇਣ ਰੱਖਣਾ, ਸਲੂਕ ਕਰਨਾ, ਕੋਈ ਗੱਲ ਹੋ ਜਾਣੀ (ਭਾਣਾ ਵਰਤਣਾ) ॥

ਵਰਣਾ, ਪੁ:—ਜਿਸ ਲੱਕੜੀ ਨਾਲ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਲਿਖਦੇ ਹਨ, ਹਿੱਸਾ ॥

ਵਰਤਾਉ, ਪੁ:—ਵਰਤਣ ਦਾ ਢੰਗ,ਸਲੂਕ ॥

ਵਰਡਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਵੰਡਣਾ,ਹਿੱਸੇ ਕਰਨੇ ॥

ਵਰਤਾਰਾ, ਪੁ:—ਰੀਤ, ਚਾਲ, ਢੰਗ, ਹਿੱਸਾ ॥
ਵਿ:—ਪ੍ਰਚਲਤ ॥

ਵਰਤਾਵਾ, ਪੁ:—ਰੀਤ, ਚਾਲ, ਢੰਗ, ਵਰਤਾਉਣ ਵਾਲਾ ॥

ਵਰਤੀ, ਪੁ:—ਵਰਤ ਰੱਖਣ ਵਾਲਾ ॥

ਵਰਤੋਂ, ਸ:—ਲੈਣ ਦੇਣ, ਮੇਲ ਗੇਲ, ਵਿਹਾਰ, ਸਲੂਕ ॥

ਵਰਦਾ
ਵਰਦੀ
ਵਰਨ
ਵਰਨਣ } 'ਬਰਦਾ' ਆਦਿਕ ਵੇਖੋ ॥

ਵਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—(ਕਿਸੇ ਨਾਲ) ਵਿਆਹ ਕਰਨਾ ॥

ਵਰਨੀ, ਸ:—ਕੋਈ ਧਰਮ ਕਾਜ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਕੋਲੋਂ ਕਰਾਉਣਾ ॥

ਵਰਨੈਕੁਲਰ, ਸ:—ਦੇਸੀ ਬੋਲੀ, ਜਿੱਥੇ ਦੇਸੀ ਬੋਲੀ ਪੜ੍ਹਾਈ ਜਾਵੇ ॥

ਵਰਮ, ਪੁ:—ਸੋਜ, ਦਿਲ ਦਾ ਦੁਖ, ਗਮ ॥

ਵਰਮ, ਪੁ:—ਛੇਕ ਕੱਢਣ ਵਾਲਾ ਇੱਕ ਲੋਹੇ ਦਾ ਹਥਿਆਰ ॥

ਵਰਮਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਵਰਮੇ ਨਾਲ ਛੇਕ ਕੱਢਣਾ ॥

ਵਰਮੀ, ਸ:—ਨਿੱਕਾ ਜੇਹਾ ਵਰਮਾ, ਕੀੜਿਆਂ ਦਾ ਘਰ ॥

ਵਰਯਾਮ, ਵਿ:—ਵਰਿਆਮ, ਬਹਾਦਰ ॥

ਵਰਾਉਣਾ
ਵਰਾ ਸੁਹੀ
ਵਰਾਛਾਂ
ਵਰਾਜਣਾ
ਵਰਾਤ
ਵਰਾਤੀ } ਬਰਾਉਣਾ ਆਦਿਕ ਵੇਖੋ ॥

ਵਰਾਨ, ਵਿ:—ਉਜੜਿਆ ਹੋਇਆ, ਖਾਲੀ, ਬਰਬਾਦ ॥

ਵਰਾਨਾ, ਵਿ:—ਉਜੜਿਆ ਹੋਯਾ, ਓਪਰਾ, ਪਰਦੇਸੀ ॥

ਵਰਾਨੀ, ਸ:—ਬਰਬਾਦੀ, ਤਬਾਹੀ, ਉਜਾੜਾ, ਬੇਰੌਣਕੀ ॥

ਵਰਿਆਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਇੱਛਿਆ ਜਾਂ ਆਸ ਪੂਰੀ ਹੋਣੀ, ਮੇਹਨਤ ਦਾ ਫਲ ਮਿਲ ਜਾਣਾ ॥

ਵਰਿਆਮ, ਪੁ:—ਬਹਾਦਰ, ਦਲੇਰ, ਹਿੰਮਤੀ ॥

ਵਰਿਆਮਗੀ
ਵਰਿਆਮੀ } ਸ:-ਬਹਾਦਰੀ, ਦਲੇਰੀ, ਹਿੰਮਤ ॥

ਵਰਿਹਾ, ਪੁ:—ਵਰ੍ਹਾ, ਬਾਰਾਂ ਮਹੀਨੇ ॥

ਵਰਿਹਾਂਦ, ਸ:—ਇੱਕ ਗਊ ਦੇ ਮਗਰ ਲੱਗੀ ਹੋਈ ਵਹੀ ਸਾਨ੍ਹ ॥

ਵਰੀ, ਸ:—ਵਿਆਹ ਦੇ ਦਿਨ ਲਾੜੇ ਵੱਲੋਂ ਕੁੜੀ ਨੂੰ ਜੋ ਗਹਿਣੇ ਕਪੜੇ ਮਿਲਣ, ਚੌਗੇ ਦਾ ਸਾਮ੍ਹਣਾ ਹਿੱਸਾ ॥

ਵਰੂਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਛਿੜਕਣਾ (ਲੂਣ ਆਦਿਕ) ॥

ਵਰੂਰੀ, ਸ:—'ਬਰੂਰੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਵਰੇਸ, ਸ:-ਉਮਰ ॥

ਵਰੇਤੀ, ਸ:
ਵਰੋ (ਰੋਂ), ਸ: } 'ਬਰੇਤੀ' ਅਤੇ 'ਬਰੋ' ਵੇਖੋ ॥

ਵਰੋ ਸਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਲਾਹ ਖੱਟਣਾ, ਫ਼ੇਦਾ ਉਠਾਉਣਾ ਜਾਂ ਦੇਣਾ ॥

ਵਲ, ਪੁ:—ਵਿੰਗ ਮੋੜ, ਫੇਰ, ਪੇਚ, ਝੁਰੜੀ ॥

ਵਲ ਖਾਣਾ, ਵਲ ਛਲ,
ਵਲ ਦੇਣਾ, ਵਲ ਪੈਣਾ,
ਵਲ ਲੈਣਾ } 'ਬਲ' ਵੇਖੋ ॥

ਵੱਲ, ਸ:—ਪਾਸਾ, ਤਰਫ ॥
ਅਵ:-ਪਾਸੇ, ਤਰਫ ॥
ਵਿ:-ਨਰੋਆ, ਰਾਜੀ ਬਾਜੀ ॥
ਪੁ:—ਢੰਗ, ਢਬ, ਚੱਜ, ਤਰੀਕਾ ॥

ਵਲਖੀ, ਸ:-ਕਪੜੇ ਦੇ ਸਿਰੇ ਦੀ ਝਾਲਰ ॥

ਵਲਗਨ, ਪੁ:—ਹੱਤੇ ਦੇ ਗਿਰਦੇ ਦੀ ਕੰਧ ॥

ਵਲੰਟੀਅਰ, ਪੁ:-ਆਪਣੀ ਖੁਸ਼ੀ ਨਾਲ ਬਣਿਆ ਹੋਯਾ ਸਿਪਾਹੀ ॥

ਵਲਟੋਹ (ਹਾ)
ਵਲਟੋਹੀ } 'ਬਟਲੋਹ' ਆਦਿਕ ਵੇਖੋ ॥

ਵਲਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਗਿਰਦੇ ਫਿਰਨਾ, ਘੇਰਾ ਪਾਉਣਾ, ਰੱਸੀ ਨਾਲ ਲਪੇਟਣਾ ॥

ਵਲਾ, ਪੁ:-ਗੋਲ ਸ਼ਤੀਰੀ, ਲੰਮੀ ਗੋਲ ਲਕੜੀ ॥

ਵੱਲਾਂ, ਅਵ:—ਵੱਲ, ਪਾਸ, ਤਰਫ਼ ॥

ਵਲਾਉ, ਪੁ:—ਬਹਾਨਾ, ਹੀਲਾ, ਝੱਲੇ ਪੱਤੇ (ਕਰਨਾ) ॥

ਵਲਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਮੀ ਪਰਚਾਉਣਾ, ਵਲ ਪੁਆਉਣਾ, ਛਲਣਾ ॥

ਵਲਾਇਤ
ਵਲਾਇਤਣ
ਵਲਾਇਤੀ } 'ਵਿਲਾਇਤ' ਆਦਿਕ ਵੇਖੋ ॥

ਵਲਾਵਾਂ, ਪੁ:—ਵਲ, ਵਿੰਗ, ਮੋੜ, ਫੇਰ ਪੇਚ ॥

ਵਲਿਹਾਰ
ਵਲਿਹਾਰਣ
ਵਲਿਹਾਰੀ } 'ਬਲਿਹਾਰ' ਆਦਿਕ ਵੇਖੋ ॥

ਵਲਿੱਖਾਂ ਦੀਆਂ ਵਾਟਾਂ, ਸ:, (ਬਹੁ)—ਦੂਰ ਦਾ ਰਾਹ ॥

ਵਲੀ, ਪੁ:—ਰੱਬ ਦਾ ਪਿਆਰਾ, ਮੁਸਲਮਾਨ ਸੰਤ ॥

ਸ:—ਲਾਠੀ, ਡਾਂਗ ॥

ਵਿ:—ਬਲੀ, ਤਕੜਾ ਜ਼ੋਰਾਵਰ ॥

ਵੱਲ, ਪੁ:—ਗੁਣ, ਢੰਗ, ਹੁਨਰ, ਆਰੋਗਤਾ, ਚੰਗ ॥

ਵਲੂੰਧਰਨਾ
ਵਲੂੰਧਰਨਾ } ਕ੍ਰਿ:—ਨਹੁੰਆਂ ਨਾਲ ਖੁਰਚਣਾ ॥

ਵਲੂਰ, ਪੁ:—ਲਿਫ ਕੰਡਿਆਂ ਵਾਲਾ ਬੂਟਾ ॥

ਵਲੇਵਾ, ਪੁ:—ਅਸਬਾਬ, ਘਰ ਦੀ ਚੀਜ਼ ਵਸਤ ॥

ਵਲੇਵਾਂ, ਪੁ:—ਵਲ, ਫੇਰ, ਵਿੰਗ, ਮੋੜ, ਪੇਚ ॥

ਵਲੈਤ
ਵਲੈਤੀ } 'ਵਿਲਾਇਤ' ਆਦਿਕ ਵੇਖੋ ॥

ਵੱਲੋਂ, ਅਵ:—ਪਾਸਿਓਂ, ਤਰਫੋਂ ॥

ਵੜ, ਪੁ:—'ਬੋਹੜ' ਵੇਖੋ ॥

ਵੜ੍ਹਕਣਾ
ਵੜਨਾ
ਵੜਾ, ਪੁ:
ਵੜੀ, ਸ:
ਵੜੇਵਾਂ (ਮਾਂ) } 'ਬੜ੍ਹਕਣਾ' 'ਬੜਨਾ' 'ਬੜਾ(ਪੁ:)' 'ਬੜੀ' 'ਬੜੇਵਾਂ (ਮਾਂ)' ਵੇਖੋ ॥

ਵੜੋਟਾ, ਪੁ:—ਬੋਹੜ ਦਾ ਛੋਟਾ ਬੂਟਾ, ਬੋਹੜ ਦਾ ਫਲ ॥

ਵਾ, ਸ:—ਵਾਉ, ਹਵਾ, ਸਾਹ ਨਾਲ ਅੰਦਰ ਜਾਣ ਵਾਲੀ ਸ਼ੈ, ਪੌਣ ॥

ਵਾ ਸੂਲ, ਸ:—ਢਿੱਡ ਵਿੱਚ ਬਾਦੀ ਦੀ ਪੀੜ ॥

ਵਾ ਖਾਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਖੁੱਲ੍ਹੀ ਵਾ ਵਿੱਚ ਫਿਰਨਾ ॥

ਵਾ ਗੋਲਾ, ਪੁ:—ਆਂਦਰਾਂ ਵਿੱਚ ਬਾਦੀ ਦੀ ਪੀੜ ॥

ਵਾ ਛੱਲਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਪੌਣ ਵਗਣੀ, ਵਾ ਦੇ ਜ਼ੋਰ ਨਾਲ ਹਿਲਣਾ ॥

ਵਾ ਝਲੋਟਣਾ, ਪੁ:—'ਵਾ ਵਰੋਲਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਵਾ ਨਾਲ ਲੜਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਖਾਹ ਮਖਾਹ ਝਗੜਾ ਪਾਉਣਾ ॥

ਵਾ ਛੱਖਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਖੁੱਲ੍ਹੀ ਵਾ ਵਿੱਚ ਫਿਰਨਾ ॥

ਵਾ ਮਾਰਿਆ ਹੋਇਆ, ਵਿ:—ਪਾਗਲ, ਕਮਲਾ ॥

ਵਾ ਲੱਗਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਗਰਮ ਸਰੀਰ ਨੂੰ ਠੰਡੀ ਵਾ ਲੱਗ ਕੇ ਰੋਗੀ ਹੋ ਜਾਣਾ ॥

ਵਾ ਵਰੋਲਾ, ਪੁ:—ਚੱਕਰ ਖਾਣ ਵਾਲੀ ਪੌਣ ॥

ਵਾ ਵਲਿੰਗ, ਸ:—ਇੱਕ ਛੋਟਾ ਰੁੱਖ, ਇੱਕ ਦੁਆ ॥

ਵਾਂ, ਸ:—ਪੌੜੀਆਂ ਵਾਲਾ ਖੂਹ, ਬਾਉਲੀ ॥

ਵਾਉ, ਸ:—'ਵਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਵਾਉਟਾ, ਪੁ:—ਛੀਟਾ ॥

ਵਾਉਣਾ, ਪੁ:—'ਬੌਣਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਵਾਇਦਾ, ਪੁ:—ਅਕਰਾਰ, ਬਚਨ, ਕੌਲ ॥

ਵਾਈ, ਸ:—ਸਰੀਰ ਦੇ ਅੰਦਰਲੀ ਵਾਉ, ਬਾਦੀ ॥

ਵਾਈਸਰਾਇ, ਪੁ:—ਹਿੰਦੁਸਤਾਨ ਦਾ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡਾ ਮੁਲਕੀ ਲਾਟ ॥

ਵਾਈਸ ਪ੍ਰੈਜ਼ੀਡੈਂਟ, ਪੁ:—ਕਿਸੇ ਸਭਾ ਦਾ ਛੋਟਾ ਪ੍ਰਧਾਨ ॥

ਵਾਸ, ਪੁ:—'ਬਾਸ' ਵੇਖੋ ॥

ਵਾਸਕਟ, ਸ:—ਅੰਗ੍ਰੇਜ਼ੀ ਢੰਗ ਦੀ ਫਤੂਹੀ, ਕੁਰਤੀ ॥

ਵਾਸਣੀ, ਸ:—'ਬਾਸਣੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਵਾਸਤਾ, ਪੁ:—ਖ਼ਾਤਰ, ਸਾਂਝ, ਸਬੰਧ ॥

ਵਾਸਤੇ ਪਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਮਿਨਤਾਂ ਤਰਲੇ ਕਰਨਾ ॥

ਵਾਸਤੇ, ਕ੍ਰਿ:, ਵਿ:—ਲਈ, ਖ਼ਾਤਰ, ਸਦਕੇ ॥

ਵਾਸਦੇਵ, ਪੁ:—ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਮਹਾਰਾਜ, ਪਰਮੇਸਰ ॥

ਵਾਸ਼ਨਾ
ਵਾਸਰੀ (ਸੁਰੀ)
ਵਾਸਲੀ (ਸੁਲੀ)
ਵਾਸਾ
ਵਾਸੀ
ਵਾਸੂ
} 'ਬਾਸਨਾ' ਆਦਿਕ ਵੇਖੋ ॥

ਵਾਹ, ਵਿਸਮਯ:—ਬਹੁਤ ਅੱਛਾ, ਸ਼ਾਬਾਸ਼ੇ, ਅਫ਼ਰੀਨ, ਵੱਲੇ ॥

ਸ:—ਤਾਕਤ, ਜ਼ੋਰ (ਲੱਗਣੀ ਲਾਉਣੀ) ਕੰਮ, ਸਾਂਝ, ਵਿਹਾਰ, ਮੌਕਾ (ਪੈਣੀ), ਖੂਹ ਦੇ ਥੱਲੇ ਵਗਣ ਵਾਲੀ ਰੇਤ, ਵਾਹੁਣ ਦਾ ਕੰਮ ॥

ਵਾਹ ਲਗਦਿਆਂ ਕ੍ਰਿ:, ਵਿ:—ਜਿੰਨਾ ਲੱਗ ਸੱਕੇ ਜ਼ੋਰ ਲਾਕੇ ॥

ਵਾਹ ਵਾਹ, ਸ:—ਬਹੁਤ ਵਡਿਆਈ (ਹੋਣਾ, ਕਰਨਾ) ॥

ਵਿਸਮਯ:—ਬਹੁਤ ਚੰਗੀ ਗੱਲ ਹੈ, ਸ਼ਾਬਾਸ਼ੇ ॥

ਵਾਹਗੁਰੂ, ਪੁ:—ਪਰਮੇਸਰ, ਕਰਤਾਰ (ਸਿੱਖਾਂ ਦੀ ਬੋਲੀ) ॥

ਵਾਹਗੁਰੂ ਜੀ ਕਾ ਖ਼ਾਲਸਾ
ਵਾਹਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਫ਼ਤੇ ॥
} ਸ:—ਸਿੱਖਾਂ ਦੇ ਮਿਲਣ ਅਤੇ ਵਿਛੜਨ ਵੇਲੇ ਦਾ ਬਚਨ ॥

ਵਾਹਗੁਰੂ ਦਾ ਭਾਣਾ, ਪੁ:—ਪਰਮੇਸਰ ਦੀ ਮਰਜ਼ੀ ॥

ਵਾਹਗੁਰੂ ਦਾ ਭਾਣਾ ਵਰਤਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਕੋਈ ਦੁਖਦਾਈ ਬਾਤ ਹੋਣੀ, ਬਿਪਤਾ ਪੈਣੀ ॥

ਵਾਹਣ, ਪੁ:—ਜਿਸ ਖੇਤ ਵਿੱਚ ਵਾਹੀ ਹੋਈ ਹੋਈ ਹੋਵੇ ॥

ਵਾਹਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਵਾਹੀ ਕਰਨੀ, ਹਲ ਫੇਰਨਾ, ਵਾਲਾਂ ਨੂੰ ਕੰਘੀ ਫੇਰਨੀ, ਬੱਘੀ ਯੱਕਾ ਜਾਂ ਪਸ਼ੂ ਲੱਦ ਕੇ ਚਲਾਉਣਾ ॥

ਵਾਹਯਾਤ, ਸ:, ਵਿ:—'ਵਾਹਿਜਾਤ' ਵੇਖੋ ॥

ਵਾਹਰ, ਸ:—'ਵਹਰ' ਵੇਖੋ ॥

ਵਾਹਰੂ, ਪੁ:—ਮੱਦਤ ਕਰਨ ਵਾਲਾ, ਸਹਾਈ, ਹਮਾਇਤੀ ॥

ਵਾਹਵਾ, ਵਿਸਮਯ:—'ਵਾਹ ਵਾਹ' ਵੇਖੋ ॥

ਵਾਹਣੀ, ਸ:—ਲੋਟਾ, ਮਿੱਟੀ ਦਾ ਭਾਂਡਾ ॥

ਵਾਹਿਗੁਰੂ, ਪੁ:—'ਵਾਹ ਗੁਰੂ' ਵੇਖੋ ॥

ਵਾਹਿਜਾਤ
ਵਾਹਿ ਯਾਤ } ਸ:, ਵਿ:—ਮੂਰਖਤਾਈ, ਬੇ ਸਮਝੀ ਦੀ ਗੱਲ, ਬਕਵਾਦ ॥

ਵਾਹੀ, ਸ:—ਖੇਤੀ, ਹਲ ਵਾਹੁਣ ਦਾ ਕੰਮ ॥

ਵਾਹੁਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਵਾਹੀ ਕਰਨੀ, ਕੰਘੀ ਫੇਰਨੀ, ਚਲਾਉਣਾ, ਗੱਡੀ ਜਾਂ ਪਸ਼ੂ ਤੋਂ ਕੰਮ ਲੈਣਾ, ਤਲਵਾਰ ਮਾਰਨੀ, ਬੰਦੂਕ ਚਲਾਉਣਾ ॥

ਵਾਹੁੜਨਾ
ਵਾਹੁੜੀ } 'ਬਹੁੜਨਾ' ਅਤੇ 'ਬਾਹੁੜੀ' ਵੇਖੋ ।

ਵਾਹੋ ਦਾਹ, ਕ੍ਰਿ:, ਵਿ:—ਬਹੁਤ ਛੇਤੀ ਛੇਤੀ, ਝਟ ਪਟ ॥

ਵਾਕ, ਪੁ:—ਬਚਨ, ਗੱਲ, ਬਾਣੀ ॥

ਵਾਕਨ, ਅਵ:—ਜਿਹਾ, ਵਰਗਾ, ਵਾਂਙੂ, ਨਿਆਈਂ, ਨਾਲ ਮਿਲਦਾ ॥

ਵਾਕਫ, ਵਿ:—ਜਾਣੂ ਪਛਾਣੂ, ਮਹਿਰਮ, ਮੇਲੀ ॥

ਵਾਕਫੀ
ਵਾਕਫੀਯਤ } ਸ:—ਜਾਣ ਪਛਾਣ, ਮਹਿਰਮੀ, ਮੇਲ ॥

ਵਾਕਬ, ਵਿ:
ਵਾਕਬੀ, ਸ: } 'ਵਾਕਫ' 'ਵਾਕਫੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਵਾਕਰ, ਅਵ:—'ਵਾਕਨ' ਵੇਖੋ ।

ਵਾਕੜਾ, ਪੁ:—ਬੁਰਾ ਵਾਕ, ਭੈੜੀ ਗੱਲ ॥

ਵਾਖੜੀ, ਵਿ:—ਜੇਹੜੀ ਗਊ ਮਹਿੰ ਕੁਝ ਚਿਰ ਦੁੱਧ ਦੇਂਦੀ ਰਹੀ ਹੈ, ਬਹੁਤ ਦੁੱਧ ਵਾਲਾ, ਗਾੜ੍ਹਾ (ਦੁੱਧ) ॥

ਵਾਖੜੀ, ਸ:—'ਅੰਬਾਖੜੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਵਾਗ, ਸ:—ਘੋੜੇ ਆਦਿਕ ਨੂੰ ਰੋਕਣ ਅਤੇ ਮੋੜਨ ਵਾਲਾ ਤਸਮਾ, ਬਾਗ ॥

ਵਾਗ ਛੁੱਡਣੀ, ਵਾਗ ਛੁੱਟਣੀ,
ਵਾਗ ਛੁੱਟ ਵਾਗ ਡੋਰ (ਰੀ),
ਵਾਗ ਮੋੜਨੀ, ਵਾਗ ਫੜਾਈ } 'ਬਾਗ' ਵੇਖੋ ॥

ਵਾਂਗ, ਅਵ:—'ਵਾਕਨ' ਵੇਖੋ ॥
ਸ:—'ਬਾਂਗ' ਵੇਖੋ ॥

ਵਾਗਮੂਆ, ਪੁ:—'ਨਕਮੂਆ' ਵੇਖੋ ॥

ਵਾਂਗਣਾ, ਕ੍ਰਿ:
ਵਾਂਗਾ, ਪੁ:
ਵਾਗੀ, ਪੁ:
ਵਾਂਗੀ, ਸ: } 'ਬਾਂਗਲਾ' ਆਦਿਕ ਵੇਖੋ ॥

ਵਾਂਗੁ
ਵਾਂਙੂ } ਪੁ:-ਤੇਲ ਜਾਂ ਸਾਬਣ ਜੋ ਗੱਡੀ ਦੇ ਪਹੀਆਂ ਨੂੰ ਮਲਦੇ ਹਨ ॥

ਅਵ:-'ਵਾਂਗਨ' ਵੇਖੋ ॥

ਵਾਗੀ, ਵਿ:-ਵੱਗ ਚਰਾਉਣ ਵਾਲਾ ॥

ਵਾਂਙਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਬਾਂਗਲਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਵਾਂਗੂੰ
ਵਾਂਙੂ } ਅਵ:-'ਵਾਂਗਨ' ਵੇਖੋ ॥

ਵਾਚ, ਸ:-ਜੋ ਮਸੂਲ ਸਰਕਾਰ ਵੱਲੋਂ ਲੰਬਰਦਾਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਉੱਤੇ ਲਾਉਂਦਾ ਹੈ ਜੋ ਜ਼ਿਮੀਂਦਾਰ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੇ, ਜੇਬੀ ਘੜੀ ॥

ਵਾਚ ਬਿਗਾਰ, ਸ:-ਧੱਕੇ ਨਾਲ ਜੋ ਮਸੂਲ ਲਿਆ ਜਾਵੇ, ਮਜ਼ੂਰੀ ਦਿੱਤੇ ਬਿਨਾ ਜੋ ਕੰਮ ਕਰਾਇਆ ਜਾਵੇ ॥

ਵਾਚਕ, ਪੁ:-ਪੜ੍ਹਨ ਵਾਲਾ, ਬੋਲਣ ਵਾਲਾ, ਦੱਸਣ ਵਾਲਾ ॥

ਵਾਚਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਪੜ੍ਹਨਾ, ਮਸੂਲ ਉਗਰਾਹੁਣਾ ॥

ਵਾਚਾ, ਪੁ:-ਅਕਰਾਰ, ਬਚਨ, ਬਚਨ ਦੇਣ ਲੱਗਿਆਂ ਹੱਥ ਦੀ ਤਲੀ ਮਾਰਨੀ (ਦੇਣਾ, ਮਾਰਨਾ) ॥

ਵਾਛ, ਸ:-ਮਸੂਲ ('ਵਾਚ' ਵੇਖੋ), ਮੂੰਹ ਦੀ ਨੁੱਕਰ (ਵਾਛੀ) ॥

ਵਾਛੜ, ਸ:-ਵਾਉ ਨਾਲ ਜੋ ਮੀਂਹ ਦੀਆਂ ਕਣੀਆਂ ਇੱਕ ਪਾਸੇ ਜਾਣ । ਜ਼ੋਰ ਨਾਲ ਤੁਰਨ ਵਾਲੀ ਚੀਜ਼ ॥

ਵਾਜ, ਸ:-ਅਵਾਜ਼, ਖੜਾਕ, ਬੋਲ, ਖੜਕਾ ॥

ਵਾਜਬ, ਵਿ:-ਜੋ ਕੰਮ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੋਵੇ, ਜੋਗ, ਮੁਨਾਸਬ ॥

ਵਾਜਬੀ, ਵਿ:-ਮਮੂਲੀ, ਖਾਸਾ, ਨਾ ਬਹੁਤ ਚੰਗਾ ਨਾ ਮਾੜਾ ॥

ਵਾਜਾ, ਪੁ:
ਵਾਟ, ਸ: } 'ਬਾਜਾ' 'ਬਾਟ' ਵੇਖੋ ॥

ਵਾਟਰ ਵਰਕਸ, ਪੁ, (ਬਹੁ:)-ਲੋਹੇ ਦਾ ਤਲਾਉ ਜਿਸ ਦਾ ਪਾਣੀ ਨਾਲੀਆਂ ਦੇ ਰਸਤੇ ਸ਼ਹਿਰ ਵਿੱਚ ਪਹੁੰਚੇ ॥

ਵਾਢ, ਸ:-ਵੱਢਣ ਦਾ ਕੰਮ, ਤਲਵਾਰ ਆਦਿਕ ਦਾ ਕੰਢਾ, ਕਤਲ ॥

ਵਾਢਾ, ਪੁ:-ਵੱਢਣ ਦਾ ਨਿਸ਼ਾਨ, ਛੰਨ, ਵੱਢਣ ਵਾਲਾ ॥

ਵਾਂਢਾ, ਪੁ:-ਪਰਦੇਸੀ, ਵਤਨੋਂ ਬਾਹਰ ਗਿਆ ਹੋਇਆ ॥

ਵਾਂਢੇ ਜਾਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਘਰੋਂ ਬਾਹਰ ਜਾਣਾ ॥

ਵਾਢੀ, ਸ:—ਫਸਲ ਵੱਢਣ ਦਾ ਕੰਮ ਜਾਂ ਮੌਕਾ, ਵੱਢੀ॥

ਵੱਢੀ, ਸ:-ਫਸਲ ਵੱਢਣ ਦਾ ਕੰਮ ॥

ਪੁ:-ਤਰਖਾਣ ॥

ਵਾਣ, ਪੁ:-ਮੁੰਜ ਆਦਿਕ ਦੀ ਰੱਸੀ, ਤੀਰ, ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦੀ ਹਵਾਈ ॥

ਵਾਤ, ਸ:-ਖਬਰ, ਸਾਰ, ਮਾਮਲਾ ॥

ਵਾਦ, ਪੁ:-ਝਗੜਾ, ਬਹਿਸ ॥

ਵਾਂਦ, ਵਾਂਦਾ — 'ਬਾਂਦ' 'ਬਾਂਦਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਵਾਦੀ, ਵੱਦੀ — ਸ:-ਹੈਲਤ, ਆਦਤ, ਬਾਣ, ਸੁਭਾਉ ॥

ਵਾਧ, ਸ:-ਵਾਧਾ, ਵਧਾਉ, ਵਧਣ ਦੀ ਹਾਲਤ, ਫੋੜਾ, ਗਿਲਟੀ ॥

ਵਾਧ ਘਾਟ, ਸ:-ਥੋੜੀ ਜਾਂ ਬਹੁਤ ਚੀਜ਼, ਬੇ ਪਰਵਾਹੀ ॥

ਵਾਂਧ (ਧਾ), ਪੁ:-ਕਿਸੇ ਚੀਜ਼ ਦੇ ਵਰਤਣ ਦੀ ਰੋਕ ਅਟਕਾਉ ॥

ਵੱਧਾ, ਪੁ:-ਵਧ ਜਾਣ ਦੀ ਹਾਲਤ, ਨਫ਼ਾ, ਲਾਭ ॥

ਵਾਧੂ, ਵੱਧੂ — ਵਿ:-ਵਧੀਕ, ਜ਼ਰੂਰਤ ਤੋਂ ਜ਼ਿਆਦਾ, ਫਾਲਤੂ ॥

ਵਾਧੇ, ਵਿ:-ਤੀਜਾ (ਧੜਵਾਈਆਂ ਦੀ ਬੋਲੀ) ॥

ਵਾਨੂੰ, ਪੁ:-'ਬਾਹਨੂੰ' ਵੇਖੋ ॥

ਵਾਨਵਾਰ, ਪੁ:-ਕਪਾਹ ਦਾ ਬੂਟਾ ॥

ਵਾਪਸ, ਵਿ:-ਮੁੜ ਕੇ ਆਉਣ ਵਾਲਾ (ਹੋਣਾ ਕਰਨਾ) ॥

ਵਾਪਨਾ, ਵਾਪਰਨਾ — ਕ੍ਰਿ:-'ਬਾਪਨਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਵਾ ਪਿਆ, ਵਿ:-ਪਾਗਲ, ਕਮਲਾ, ਸੁਦਾਈ ॥

ਵਾਫ਼ਰ, ਵਿ:-ਬਹੁਤ, ਵਾਧੂ, ਫਾਲਤੂ ॥

ਵਾਯਵੀ, ਵਿ:-ਉੱਤਰ ਅਤੇ ਪੱਛਮ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰਲਾ ਪਾਸਾ ॥

ਵਾਰ, ਪੁ:-ਬੂਹਾ, ਭਾਂਡੇ ਦਾ ਮੂੰਹ, ਵੈਰੀ, ਮੌਕਾ, ਕੰਧ ਵਿੱਚ ਇੱਟਾਂ ਦਾ ਰਦਾ, ਸੱਟ, ਹੱਲਾ, ਡੰਗਰਾਂ ਦੀ ਖੁਰਾਕ, ਛਨਿੱਛਰ ਦਾ ਦਿਨ, ਕਈ ਦਿਨ, ਕਪਾਹ ॥

ਸ:-ਮੌਕਾ, ਵੇਲਾ, ਵੇਰੀ, ਵਡਿਆਈ ਦਾ ਗੀਤ, ਜੰਗਲ ॥

ਵਾਰ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਹੱਲਾ ਕਰਨਾ, ਸੱਟ ਲਾਉਣ ਦਾ ਜਤਨ ਕਰਨਾ ॥

ਵਾਰਨ ਵਾਰ, ਵਾਰ ਵਾਰ — ਕ੍ਰਿ:, ਵਿ:-ਘੜੀ ਮੁੜੀ, ਅਕਸਰ ॥

ਵਾਰਸ, ਪੁ:, **ਵਾਰਸਣੀ,** ਸ: — ਜਿਸ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਦੀ ਜਾਇਦਾਦ ਮਿਲਨੀ ਹੋਵੇ, ਮਾਲਕ (ਹੋਣਾ) ॥

ਵਾਰਸੀ, ਸ:-ਵਾਰਸ ਹੋਣ ਦਾ ਗੁਣ, ਮਾਲਕੀ ॥

ਵਾਰਣਾ, ਪੁ:-ਅਰਪਣ ਕਰਨ ਦੀ ਰੀਤ, ਪ੍ਰਤਿਸ਼ਟਾ ॥

ਵਾਰਤਾ, ਸ:-ਕਥਾ, ਕਹਾਣੀ, ਕਿੱਸਾ, ਬਾਤ, ਗੱਲ ਕੱਥ, ਖਿਆਲ ॥

ਵਾਰਦਾਤ, ਸ:—ਭਾਣਾ, ਕੋਈ ਗੱਲ ਜੋ ਹੋ ਜਾਵੇ, ਹਾਲ ॥

ਵਾਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਕਿਸੇ ਦੇ ਸਿਰ ਦੇ ਗਿਰਦੇ ਘੁਮਾਉਣਾ, ਕੁਰਬਾਨ ਕਰਨਾ ॥

ਪੁ:—ਜੋ ਚੀਜ ਵਾਰੀ ਜਾਏ ॥

ਵਾਰਨਿਸ਼, ਪੁ:—ਅਸਬਾਬ ਉੱਤੇ ਮਲਣ ਵਾਲਾ ਰੋਗਨ ॥

ਵਾਰਨੀ, ਸ:—ਬਾਰਾਂ ਵਰਿਹਾਂ ਪਿੱਛੋਂ ਆਉਣ ਵਾਲਾ ਇੱਕ ਪਰਬ ॥

ਵਾਰਾ, ਪੁ:-ਵਿ:—'ਬਾਰਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਵਾਰੀ, ਸ:—ਛੋਟਾ ਬੂਹਾ, ਵੇਲਾ, ਮੌਕਾ, ਰਹੂ ਵਾਲਾ ਮਿੱਟੀ ਦਾ ਭਾਂਡਾ, ਥੰਧਾ ਪਾਉਣ ਵਾਲਾ ਚੰਮ ਦਾ ਭਾਂਡਾ ॥

ਵਿ:—ਕੁਰਬਾਨ, ਬਲਿਹਾਰੀ, ਸਦਕੇ (ਜਾਣਾ) ॥

ਵਾਰੀ ਵਾਰੀ
ਵਾਰੋ ਵੱਟੀ
ਵਾਰੋ ਵਾਰੀ
ਕ੍ਰਿ:, ਵਿ:—ਆਪਣੇ ਨ ਮੌਕੇ ਪੁਰ, ਇੱਕ ਦੇ ਮਗਰ ਦੂਜਾ ॥

ਵਾਲ, ਪੁ:, ਸ:—ਕੇਸ, ਲੂੰ, ਭਾਂਡੇ ਦੀ ਤ੍ਰੇੜ, ਸਹਾਰਾ, ਆਸਰਾ, ਪੌਣ ॥

ਵਾਲ ਤੋੜ, ਵਾਲ ਧੌਣੀ ਕੌਡੀ ਮਾਰਨੀ,
ਵਾਲ ਲਾਉਣਾ, ਵਾਲਵਿੰਗਾ ਨਾਂ ਹੋਣਾ
'ਬਾਲ ਤੋੜ' ਆਦਿਕ ਵੇਖੋ ॥

ਵਾਲਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—'ਬਾਲਣਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਵਾਲਾ, ਪੁ:—ਕੰਨ ਦਾ ਗਹਿਣਾ ॥

ਵਿ:—ਮਾਲਕ, ਜਿਸ ਦੀ ਮਾਂਝ ਜਾਂ ਸਨਬੰਧ ਹੋਵੇ (ਹੱਟੀ ਵਾਲਾ, ਰੰਨਾਂ ਵਾਲਾ) ॥

ਵਾਲੀ, ਸ:—ਛੋਟਾ ਵਾਲਾ ॥

ਵਾੜ, ਸ:—'ਬਾੜ' ਵੇਖੋ ॥

ਵਾੜ੍ਹੀ, ਸ:—'ਵਾਹੜੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਵਾੜਨਾ
ਵਾੜਾ
ਵਾੜੀ
ਵਿਉਂਤ
ਵਿਆਈ
ਵਿਆਸ
ਵਿਆਹ
ਵਿਆਹਣਾ
ਵਿਆਹਣੂ
ਵਿਆਹਤਾ
ਵਿਆਕਰਣ
ਵਿਆਕਲ (ਕੁਲ)
ਵਿਆਂਗ
ਵਿਆਜ
ਵਿਆਜਕ (ਕੀਆ)
ਵਿਆਜੀ
ਵਿਆਜੂ
ਵਿਆਝਣਾ
ਵਿਆਂਦੜ (ਪਣ)
ਵਿਆਧ, ਵਿਆਧਣ
ਵਿਆਧੀ
ਵਿਆਪ
ਵਿਆਪਕ
ਵਿਆਪਣਾ
ਵਿਆਪੀ
ਵਿਆੜ
ਵਿਸ (ਵਿੱਸ)
'ਬਾੜਨਾ' ਬਾੜਾ', 'ਬਾੜੀ' ਆਦਿਕ ਵੇਖੋ ॥

ਵਿਸ਼ਈ, ਵਿ:—ਭੋਗੀ, ਰਸੀਆ, ਐਸ਼ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ॥

ਵਿਸਕੀ, ਸ:—ਇਕ ਤਰਾਂ ਦੀ ਸ਼ਰਾਬ ॥

ਵਿਸ਼ਟਾ
ਵਿਸਤਾਰ
ਵਿਸ਼ਨ
ਵਿੱਸਮਣਾ
ਵਿਸਮਾਉਣਾ
ਵਿਸਮਾਦ
ਵਿਸਰਜਣ
ਵਿੱਸਰਨਾ
ਵਿੱਸਰ ਭੋਲਾ
ਵਿਸਰਾਉਣਾ
ਵਿਸਰਾਮ
ਵਿਸਰਾਮਣ
ਵਿਸਰਾਮੀ
ਵਿਸਵਾ
ਵਿਸਵਾਸ
ਵਿਸਵਾਸਣ
ਵਿਸਵਾਸੀ
} 'ਬਿਸ਼ਟਾ' 'ਬਿਸਮਾਦ' ਆਦਿਕ ਵੇਖੋ ॥

ਵਿੱਸ ਵਿੱਸ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਮਸ਼ਕਰੀ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰਨਾ ॥

ਵਿਸ਼ਾ, ਪੁ:—'ਬਿਸ਼ਾ' ਵੇਖੋ, ਜਿਸ ਗੱਲ ਦਾ ਵਰਨਣ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ ॥

ਵਿਸਾਹ
ਵਿਸਾਹੁਣਾ
ਵਿਸਾਖ
ਵਿਸਾਖੀ
} 'ਬਿਸਾਹ' ਆਦਿਕ ਵੇਖੋ ॥

ਵਿਸਾਤ
ਵਿਸਾਂਧ
ਵਿਸਾਂਧਾ
ਵਿਸਾਨੂ
ਵਿਸਾਰ
ਵਿਸਾਰਨਾ
ਵਿਸਾਰਨਾ
ਵਿਸਾਰਾ
} 'ਬਿਸਾਤ' ਆਦਿਕ ਵੇਖੋ ॥

ਵਿਸਾਲ, ਪੁ:—ਵਸਲ, ਆਸ਼ਕ ਮਸ਼ੂਕ ਦਾ ਮੇਲ ॥

ਵਿਸੂਚਕਾ
ਵਿਸ਼ੇਖ
ਵਿਸ਼ੇਖਤਾ
ਵਿਸੇਖਤਾਈ
} 'ਬਿਸੂਚਕਾ' ਆਦਿਕ ਵੇਖੋ ॥

ਵਿੱਸੈਟਿਕਾ, ਵਿ:—ਜੋ ਅੰਨ ਖਿਆ ਪਿਆ ਖਰਾਬ ਹੋ ਜਾਵੇ, ਬਹਿਆ ॥

ਵਿਹ, ਸ:—ਵਿੱਸ਼, ਵਿਖ, ਜ਼ਹਿਰ, ਮਹੁਰਾ ॥

ਵਿਹਣ, ਪੁ:—ਪਕੌੜਿਆਂ ਦਾ ਘੀ ॥

ਵਿਹਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਹਠ ਕਰਨਾ, ਜ਼ੋਰ ਪਾਕੇ ਧਮਕਾਉਣਾ ॥

ਵਿਹਲ
ਵਿਹਲਣ
ਵਿਹਲਾ
ਵਿਹਲੀ
ਵਿਹੜਮੀ
ਵਿਹੜਾ
}

ਵਿਹਾ
ਵਿਹਾਉਣਾ
ਵਿਹਾਗ
ਵਿਹਾਗਣਾ
ਵਿਹਾਜਣਾ
ਵਿਹਾ ਜਾਣਾ
ਵਿਹਾਝਣਾ
ਵਿਹਾਜੀ (ਸ਼ੀ)
ਵਿਹਾਲਣਾ
ਵਿਹਾਰ
} 'ਬਿਹਾ' 'ਬਹਾਉਣਾ' ਆਦਿਕ ਵੇਖੋ ॥

ਵਿਹਾਰੀ, ਵਿ:—'ਬੁਹਾਰੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਵਿਹੀ, ਸ:—ਗਲੀ, ਕੂਚਾ ॥

ਵਿਹੀਣ, ਪੁ:, ਸ:-ਵਾਹਣੀ, ਮੈਰੀ ॥

ਵਿਹੁ (ਹੁੰ), ਸ:-ਵਿਹ, ਬਿਖ, ਜ਼ਹਿਰ, ਮਹੁਰਾ ।

ਵਿਹੁਲ, ਸ:—'ਬਿਹਲ' ਵੇਖੋ ॥

ਵਿਹੂਣਾ, ਅਵ:—ਬਿਨਾ, ਬਾਝੋਂ, ਬਗੈਰ ॥

ਵਿਹੋਗ
ਵਿਹੋਗਣ
ਵਿਹੋਗੀ
} 'ਬਿਹੋਗ' ਆਦਿਕ ਵੇਖੋ ॥

ਵਿਕਟ, ਸ:—ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਡੀਟਿਆਂ ਨੂੰ ਰੋੜ੍ਹ ਕੇ ਗੇਂਦ ਬੱਲਾ ਖੇਡਦੇ ਹਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿਚੋਂ ਕੋਈ ।

ਵਿਕਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—'ਬਿਕਣਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਵਿਕੇਂਦੜਾ, ਪੁ:—ਵੇਚਣ ਵਾਲਾ, ਵਿਕਦਾ ॥

ਵਿੱਕਰਮਾਜੀਤ
ਵਿੱਕਰਮਾਜੀਤੀ
ਵਿਕਰਾਲ
ਵਿੱਕਰੀ
ਵਿਕਾਉ
ਵਿਕਾਉਣਾ
ਵਿਕਾਊ
ਵਿਕਾਰ
ਵਿਕਾਰੀ
ਵਿਖ
} 'ਬਿੱਕਰਮਾਜੀਤ' ਆਦਿਕ ਵੇਖੋ ॥

ਵਿਖਮ, ਪੁ:—ਵਿਖ, ਜ਼ਹਿਰ ॥
ਵਿ:—ਖਰਾਬ, ਜੋ ਇੱਕੋ ਜੇਹਾ ਨਹੀਂ ॥

ਵਿਖਮ ਕੋਣ ਆਯਤ ਵੇਤ੍ਰ, ਪੁ:—ਜਿਸ ਚੌਰਸ ਸ਼ਕਲ ਦੀਆਂ ਆਮ੍ਹੋ ਸਾਮ੍ਹਣੀਆਂ ਬਾਹੀਆਂ ਬਰਾਬਰ ਹੋਣ ਪਰ ਖੂੰਜੇ ਸਿੱਧੇ ਨਾਂ ਹੋਣ ॥

ਵਿਖਮ ਕੋਣ ਚਤੁਰ ਭੁਜ, ਪੁ:—ਜਿਸ ਚੌਰਸ ਸ਼ਕਲ ਦੀਆਂ ਸਾਰੀਆਂ ਬਾਹੀਆਂ ਬਰਾਬਰ ਹੋਣ ਪਰ ਖੂੰਜੇ ਸਿੱਧੇ ਨਾਂ ਹੋਣ ॥

ਵਿਖਮ ਤਾਪ, ਪੁ:—ਸਖਤ ਕਿਸਮ ਦਾ ਤਾਪ ॥

ਵਿਖਰਨਾ
ਵਿਖਰਾਉਣਾ
} 'ਬਿਖਰਨਾ' ਆਦਿਕ ਵੇਖੋ ॥

ਵਿਖੜਾ
ਵਿਖਾਧ
ਵਿਖਾਧਣ
ਵਿਖਾਧੀ
} 'ਬਿਖੜਾ' ਆਦਿਕ ਵੇਖੋ ।

ਵਿਖਾਲਾ, ਪੁ—ਦਿਖਾਵਾ, ਬਾਹਰਲਾ ਨਮੂਜ ॥

ਵਿਖੇ, ਅਵ—ਵਿੱਚ, ਅੰਦਰ, ਬਾਬਤ ॥

ਵਿਖੇਧ
ਵਿਖੇਧਣ
ਵਿਖੇਧੀ
ਵਿੰਗ
} 'ਬਿਖੇਧ' ਆਦਿਕ ਵੇਖੋ ॥

ਵਿਗਸਣਾ, ਕ੍ਰਿ—ਖਿੜਨਾ, ਖੁਸ਼ ਹੋਣਾ ॥

ਵਿੰਗਮਾਂ, ਵਿ—ਉੱਸੇ ਤਰਾਂ ਦਾ, ਠੀਕ, ਪੂਰਾ ॥
ਕ੍ਰਿ, ਵਿ—ਉੱਸੇ ਤਰਾਂ ॥

ਵਿੰਗਮਾਂ (ਵਾਂ)
ਵਿਗੜਣਾ
ਵਿਗੜਵਾਉਣਾ
ਵਿਗੜਾਉ
ਵਿਗੜਾਉਣਾ
ਵਿਗੜਾਊ
ਵਿੰਗਾ
ਵਿਗਾਸ
ਵਿਗਾੜ
ਵਿਗਾੜਨਾ
ਵਿਗਾੜੂ
ਵਿਗੁੱਚਣਾ
ਵਿਗੋਚਾ
ਵਿਘਾ
ਵਿੰਙ
ਵਿੱਚ
} 'ਬਿੰਗਮਾਂ' ਆਦਿਕ ਵੇਖੋ ॥

ਵਿਚਕੰਨੀ, ਪੁ—ਕੰਨ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰਲਾ ਵਿੱਚ ਗਹਿਣਾ ॥

ਵਿਚਕਾਰਾ
ਵਿਚਕਾਰੇ
ਵਿਚਕਾਰਲਾ
ਵਿਚਕਾਰਲੀ
ਵਿਚਕਾਰ
ਵਿਚਕਾਲ
ਵਿਚਕਾਰਲੇ
} 'ਬਿਚਕਾਰਾ' ਆਦਿਕ ਵੇਖੋ ॥

ਵਿਚਰ, ਪੁ—ਨਾਂ ਵਾਹੀ ਹੋਈ ਧਰਤੀ ॥

ਵਿਚਰਨਾ
ਵਿਚਲ ਜਾਣਾ
ਵਿਚਲਣਾ
ਵਿਚਲਾ
ਵਿਚਲਾਉਣਾ
ਵਿੱਚ ਵਿਚਾਲੇ
ਵਿਚਾਰ
ਵਿਚਾਰਕ
ਵਿਚਾਰਨਾ
ਵਿਚਾਰਾ
ਵਿਚਾਲ
ਵਿਚਾਲਣਾ
} 'ਬਿਚਰਨਾ' ਆਦਿਕ ਵੇਖੋ ॥

ਵਿਚਾਲਾ
ਵਿਚਾਲੇ
ਵਿੱਚੋਂ
ਵਿੱਚੋਂ
ਵਿਚੋਲਾ
ਵਿਚੋਲੀ
ਵਿਚੋਲੀਆ
ਵਿਛਣਾ
ਵਿਛਵਈਯਾ (ਵੱਯਾ)
ਵਿਛਵਾਉਣਾ
} 'ਬਿਚਾਲਾ' ਆਦਿਕ ਵੇਖੋ ॥

ਵਿਛਵਾਈ
ਵਿਛੜਣਾ
ਵਿਛਾਉਣਾ
ਵਿਛਾ ਦੇਣਾ
ਵਿਛੋੜਨਾ
ਵਿਛੋੜਾ
ਵਿਛੌਣਾ
ਵਿਜੋਗ
ਵਿਜੋਗਣ
ਵਿਜੋਗੀ
ਵਿੱਟਰਨਾ
ਵਿਟਰਾਉਣਾ
ਵਿੱਟ੍ਰਨਾ
ਵਿੱਠ
ਵਿੱਠਣਾ
ਵਿਠਾਉਣਾ
ਵਿੱਡਣਾ
ਵਿੱਡੀ
ਵਿੱਢ
ਵਿਣਾਸ (ਹ)
ਵਿਤ
} 'ਬਿਛਵਾਈ' ਆਦਿਕ ਵੇਖੋ ॥

ਵਿਤਕਰਾ, ਪੁ:—ਫਰਕ, ਇੱਕੋ ਜੇਹਾ ਨਾਂ ਵਰ-ਤਣਾ (ਰੱਖਣਾ) ॥

ਵਿੱਥ (ਨ)
ਵਿਥਾਰ
ਵਿਥਾ
ਵਿਥਿਆ
} 'ਬਥ' 'ਬਿਥੁ' ਆਦਿਕ ਵੇਖੋ ।

ਵਿਥਿੱਕ, ਪੁ:—ਵਿੱਥ, ਦੂਰੀ, ਫਾਸਲਾ ॥

ਵਿਦਣਾ
ਵਿੱਦਮਾਨ
ਵਿਦਯਕ
ਵਿਦਯਾ
ਵਿਦਯਾਲਯ
ਵਿਦਾਉਣਾ
ਵਿਦਾਇਗੀ
ਵਿਦਿਆ
ਵਿੱਦਿਆ
ਵਿਦੇਸ
ਵਿਦੇਸਣ
ਵਿਦੇਸੀ
ਵਿਧ
} 'ਬਿਦਲਾ' ਆਦਿਕ ਵੇਖੋ ॥

ਵਿਧਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਵਿੰਨ੍ਹੇ ਜਾਣਾ, ਆਸ਼ਕ ਹੋਣਾ, ਖੰਭ ਦਾ ਹਿਲਣਾ ਅਤੇ ਖੁਸ਼ਕ ਹੋਣਾ ॥

ਵਿਧਨਾ
ਵਿਧਮਾਤਾ
ਵਿਧਵਾ
ਵਿਧਾਤਾ
ਵਿੰਨ੍ਹਣਾ
ਵਿਨ੍ਹਾਉਣਾ
ਵਿਨ੍ਹਾਈ
ਵਿਪਤ (ਤਾ)
ਵਿਭਚਾਰ
ਵਿਭਚਾਰਣ (ਨੀ)
ਵਿਭਚਾਰੀ
ਵਿਭੂਤ
} 'ਬਿਧਨਾ' ਆਦਿਕ ਵੇਖੋ ॥

ਵਿਮੁਖ, ਵਿ:—'ਬੇ ਮੁਖ' ਵੇਖੋ ॥

ਵਿਯੋਗ
ਵਿਯੋਗਣ } 'ਬਿਜੋਗ' ਆਦਿਕ ਵੇਖੋ ॥
ਵਿਯੋਗੀ

ਵਿਰਸਾ, ਪੁ:—ਜਿਸ ਨੂੰ ਜੋ ਕਿਸੇ ਦੀ ਜਾਇਦਾਤ ਮਿਲੇ, ਜਾਇਦਾਤ ਦਾ ਹੱਕ ॥

ਵਿਰਕਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—'ਬਿਰਕਣਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਵਿਰਤ, ਸ:—'ਬਿਰਤ' ਵੇਖੋ, ਵਰਤਾਰਾ, ਆਦਤ ॥

ਵਿਰਥਾ, ਵਿ:—'ਬਿਰਥਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਵਿਰਦ, ਪੁ:—ਰੋਜ਼ ਦਾ ਕੰਮ, ਅਭਿਆਸ, ਧਰਮ ਪੁਸਤਕ ਦੇ ਪਾਠ ਦਾ ਨੇਮ ॥

ਵਿਰਦ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਦਾ ਨਾਉਂ ਜਪਣਾ ॥

ਵਿਰਦ ਪੈਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਕੋਈ ਗੱਲ ਹੋ ਜਾਣੀ, ਵਾਦੀ ਪੈਣੀ ॥

ਵਿਰਲ
ਵਿਰਲਾ } 'ਬਿਰਲ' ਆਦਿਕ ਵੇਖੋ ॥
ਵਿਰਲਾਪ

ਵਿਰਵਾ, ਵਿ:—ਲੋੜਵੰਦ, ਮੁਥਾਜ ॥

ਵਿਰਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—'ਬਰਾਉਣਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਵਿਰਾਸਤ, ਸ:—'ਵਿਰਸਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਵਿਰਾਗ
ਵਿਰਾਗਣ } 'ਬਰਾਗ' ਆਦਿਕ ਵੇਖੋ ॥

ਵਿਰਾਜੀ
ਵਿਰਾਜਣਾ } 'ਬਰਾਜੀ' ਆਦਿਕ ਵੇਖੋ ॥
ਵਿਰਾਜਮਾਨ

ਵਿਰਾਨ
ਵਿਰਾਨਾ } 'ਬਰਾਨ' ਆਦਿਕ ਵੇਖੋ ॥
ਵਿਰਾਨੀ

ਵਰਾਮ, ਵਿ:—ਬੇ ਅਰਾਮ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਅਰਾਮ ਨਹੀਂ ॥

ਵਿਰਾਮੀ, ਸ:—ਬੇ ਅਰਾਮੀ ਤਕਲੀਫ, ਦੁੱਖ, ਔਖਲ ॥

ਵਿਰੁੱਧ
ਵਿਰੋਧ
ਵਿਰੋਧਣ
ਵਿਰੋਧੀ
ਵਿਲਕਣਾ
ਵਿਲਕਾਉਣਾ
ਵਿਲਗਣ } 'ਬਿਰੁੱਧ' ਆਦਿਕ ਵੇਖੋ ॥
ਵਿਲੰਗਣ
ਵਿਲਛਣਾ
ਵਿਲੰਬ
ਵਿਲਮ
ਵਿਲਮਣਾ
ਵਿਲੱਖਾ (ਖੀ)

ਵਿਲਾ, ਪੁ:—ਘਰਾਣਾ, ਉਜਰ, ਔਂਠ, ਆਕੜ, ਮਰੋੜ ॥

ਵਿਲਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਜੀ ਪਰਚਾਉਣਾ ॥

ਵਿਲਾਇਤ, ਸ਼—ਮੁਲਖ, ਹਿੰਦੁਸਤਾਨ ਵਿੱਚ ਰਾਜ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਓਪਰੀ ਕੌਮ ਦਾ ਦੇਸ ਜਿਹਾ ਕਿ ਅੱਜ ਕੱਲ ਅੰਗ੍ਰੇਜ਼ਾਂ ਦਾ ਦੇਸ ਹੈ ॥

ਵਿਲਾਇਤ ਦੀ ਡਾਕ, ਸ਼—'ਵਿਲਾਇਤੀ ਡਾਕ' ਵੇਖੋ ॥

ਵਿਲਾਇਤਣ, ਸ਼
ਵਿਲਾਇਤੀ, ਪੁਃ
} ਵਿਲਾਇਤ ਦਾ (ਦੀ) ਰਹਿਣ ਵਾਲਾ (ਲੀ) ॥

ਵਿਲਾਇਤੀ, ਵਿਃ—ਵਿਲਾਇਤ ਦਾ (ਦੀ), ਅਚਰਜ ॥

ਵਿਲਾਇਤੀ ਡਾਕ, ਸ਼—ਵਿਲਾਇਤ ਜਾਣ ਵਾਲੀ ਜਾਂ ਉੱਥੋਂ ਆਉਣ ਵਾਲੀ ਡਾਕ ॥

ਵਿਲਾਇਤੀ ਨੀਲ, ਪੁਃ—ਬੰਗਾਲੇ ਦੇ ਅੰਗ੍ਰੇਜ਼ੀ ਕਾਰਖਾਨਿਆਂ ਵਿੱਚ ਤਿਆਰ ਕੀਤਾ ਹੋਇਆ ਨੀਲ ॥

ਵਿਲਾਇਤੀ ਪਾਣੀ, ਪੁਃ—ਸੋਡਾ ਵਾਟਰ ਆਦਿਕ॥

ਵਿਲਾਇਤੀ ਪੇਉਰੀ, ਸ਼—ਇੱਕ ਵਿਲਾਇਤੀ ਪੀਲਾ ਰੰਗ ॥

ਵਿਲਾਪ
ਵਿਲਾਪਣਾਂ
} 'ਬਿਰਲਾਪ' 'ਬਿਲਾਪਣਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਵਿਲੀ, ਸ਼—ਕੀਮਤ ਦੇ ਵਾਲਾਂ ਦੇ ਹਿੱਸਿਆਂ ਦੀ ਵਿਚਲੀ ਲੀਕ ॥

ਵਿਲੀ ਪਾਉਣੀ, ਕ੍ਰਿਃ—ਜੂਆ ਖੇਡਣ ਲਈ ਵਿਲੀ ਤੇ ਨਜ਼ਰ ਮਾਰਨੀ ॥

ਵਿਲੀਪਾਪ, ਪੁਃ—'ਬਿਰਲਾਪ' ਵੇਖੋ ॥

ਵਿਲ੍ਹੂ ਵਿਲ੍ਹੂ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਵਿਲਕਣਾ, ਚੀਕਣਾ, ਤਰਲੇ ਲੈਣਾ ॥

ਵਿਲੇਤ
ਵਿਲੈਤਣ
ਵਿਲੈਤੀ
} 'ਵਿਲਾਇਤ' ਆਦਿਕ ਵੇਖੋ ॥

ਵਿਵਸਥਾ, ਸ਼—'ਬਿਵਸਥਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਵਿਵਾਹ, ਪੁਃ—'ਬਿਆਹ' ਵੇਖੋ ॥

ਵਿੜਕ, —'ਬਿੜਕ' ਵੇਖੋ ॥

ਵਿੜਤਾ
ਵਿੜਧੀ
} ਪੁਃ—ਸਮਰਥਾ, ਬਲ, ਲਿਆਕਤ, ਜ਼ੋਰ, ਧਨ, ਰਾਸ, ਮੂਲ ਰਕਮ, ਵੀਲ ॥

ਵਿੜਾ, ਪੁਃ—'ਬਿੜਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਵੀ, ਯੋਜਕ—ਨਾਲ ਹੀ, ਭੀ, ਬੀ ॥

ਵੀਂ
ਵੀਉ
} ਪੁਃ—'ਬੀਂ' ਵੇਖੋ ॥

ਵੀਹ
ਵੀਹਮਾਂ (ਵਾਂ)
ਵੀਹਕੀ
} 'ਬੀਹ' ਆਦਿਕ ਵੇਖੋ ॥

ਵੀਹੀ, ਸ਼—ਤੰਗ ਗਲੀ, ਜੋਉ ਵਰਗਾ ਇੱਕ ਵੱਲ ॥

ਵੀਚ
ਵੀਜ
ਵੀਜਕ
} 'ਬੀਚ' ਆਦਿਕ ਵੇਖੋ ॥

ਵੀਟਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਡੋਲ੍ਹਣਾ, ਰੋੜ੍ਹਣਾ ॥

ਵੀਟੀ, ਸ:—'ਬੀਟੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਵੀਠਲ, ਪੁ:—'ਬੱਠਲ' ਵੇਖੋ ॥

ਵੀਂਡਾ
ਵੀਂਡੀ
ਵੀਂਡੀਆ
ਵੀਣੀ
} 'ਬੀਂਡਾ' ਆਦਿਕ ਵੇਖੋ ॥

ਵੀ. ਪੀ. ਪੁ:—ਡਾਕ ਦੀ ਰਾਹੀਂ ਭੇਜਿਆ ਹੋਯਾ ਪਾਰਸਲ ਆਦਿਕ ਜੋ ਲੈਣ ਵਾਲਾ ਮੁੱਲ ਦੀ ਰਕਮ ਦੇ ਕੇ ਲੈ ਸਕਦਾ ਹੈ ॥

ਵੀਰ, ਪੁ:, ਵਿ:,
ਵੀਰਜ
ਵੀਰਤਾ (ਤਾਈ)
ਵੀਲਾ
ਵੀੜ
ਵੀੜਨਾ
ਵੀੜਾ
ਵੀੜੀ
ਵੁਹਾਰ
ਵੁਹਾਰਨਾ
ਵੁਹਾਰੀ
ਵੁਹਲ
ਵੁਹਲੀ
ਵੁੱਹਲ
ਵੁਗਾ
} 'ਬੀਰ' ਆਦਿਕ ਵੇਖ ॥

ਵੁਜ਼ੂ, ਪੁ:—'ਉਜ਼ੂ' ਵੇਖੋ ॥

ਵੁਣਤ, ਸ:—'ਬੁਣਤ' ਵੇਖੋ ॥

ਵੁਣਨਾ
ਵੁਣਵਾਉਣਾ
ਵੁਣਵਾਈ
ਵੁਣਾਉਟ
ਵੁਣਾਉਣਾ
ਵੁਣਾਈ
ਵੁੰਦਾ
ਵੁਲਾਰਾ(ਲਾ)
ਵੁਲੇਲ
ਵੁੜ੍ਹਕਣਾ
ਵੁੜ੍ਹਾਕਾ
} 'ਬੁਣਨਾ' ਆਦਿਕ ਵੇਖ ॥

ਵੂਕਣੀ, ਸ:—'ਬੁਕਣੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਵੇ, ਸੰਬੋਧਕ—ਹੇ, ਅੜਿਆ (ਤੀਮਤਾਂ ਦੀ ਬੋਲੀ) ॥

ਵੇਉਤ (ਵੇਉਂਤ)
ਵੇਉਤਣਾ (ਵੇਉਂਤਣਾ)
ਵੇਉਂਤਾਉਣਾ
ਵੇਉਰ
ਵੇਉਰਾ
} 'ਬੇਉਂਤ' ਆਦਿਕ ਵੇਖੋ॥

ਵੇਸ, ਪੁ:—'ਭੇਸ' ਵੇਖੋ ॥

ਵੇਸਣ
ਵੇਸਣੀ
ਵੇਸਰ
ਵੇਸਰਾ
ਵੇਸਲਾ
ਵੇਸਵਾ
} 'ਬੇਸਣ' ਆਦਿਕ ਵੇਖੋ ॥

ਵੇਸਾਖ
ਵੇਸਾਖੀ
} 'ਬਸਾਖ' 'ਬਸਾਖੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਵੇਹ
ਵੇਹਣ } 'ਬੇਹ' 'ਬੇਹਣ' ਵੇਖੋ ॥

ਵੇਹਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਵੇਖਣਾ, ਦੇਖਣਾ, ਤੱਕਣ, ਨਜ਼ਰ ਕਰਨਾ ॥

ਵੇਹਲ, ਸ:
ਵੇਹਲਾ, ਵਿ:
ਵੇਹਲੀ, ਸ: } 'ਵਿਹਲ' ਆਦਿਕ ਵੇਖੋ ॥

ਵੇਹੜਮੀ (ਵੀਂ)
ਵੇਹੜਾ (ੜੀ)
ਵੇਹਾ (ਹੀ) } 'ਬੇਹੜਮੀ' ਆਦਿਕ ਵੇਖੋ ॥

ਵੇਹੁ, ਸ:—ਥੇਹ, ਬਿਖ, ਜ਼ਹਿਰ, ਮਹੁਰਾ ॥

ਵੇਹੜੇ, ਪੁ:—ਘੇਰਾ ਪਾਉਣ ਵਾਲੇ ਮਨੁੱਖਾਂ ਦੀ ਮੰਡਲੀ, ਕਿਸੇ ਥਾਂ ਜਾਂ ਕਿਲੇ ਆਦਿਕ ਨੂੰ ਘੇਰਨ ਵਾਲਾ ਦਰਿਆ ॥

ਵੇਕਾਰ, ਵਿ:—'ਬੇਕਾਰ' ਵੇਖੋ ॥
ਪੁ:—'ਬਿਕਾਰ' ਵੇਖੋ ॥

ਵੇਖਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—'ਦੇਖਣਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਵੇਗ, ਪੁ:—ਜ਼ੋਰ, ਤੇਜ਼ੀ, ਜੋਸ਼ ॥

ਵੇਚਣਾ
ਵੇਚ } 'ਬੇਚਣਾ' 'ਬੇਚ' ਵੇਖੋ ॥

ਵੇਦ, ਪੁ:—ਹਿੰਦੂਆਂ ਦੇ ਸਭ ਤੋਂ ਪੁਰਾਣੇ ਅਤੇ ਮੰਨੇ ਹੋਏ ਚਾਰ ਧਰਮ ਪੁਸਤਕ, ਈਸ਼ਰ ਦੀ ਬਾਣੀ, ਗਿਆਨ, ਖਾਂਣੀ ਵਿੱਚੋਂ ਜਿਣੀ ਖਬ ੰਸ ਲੱਭੇ । ਵੇਦੀ ॥

ਵੈਦੰਗੀ, ਸ:—ਵੈਦ ਦੀ ਵਿਦਯਾ, ਹਕੀਮੀ ॥

ਵੇਦਣ
ਵੇਦਣ ਬਾਈ
ਵੇਦਨ
ਵੇਦਨਾ } 'ਬੇਦਨ' ਆਦਿਕ ਵੇਖੋ ॥

ਵੇਦਾਂਗ, ਪੁ:—ਵੇਦਾਂ ਦੇ ਛੇ ਅੰਗ (ਵਯਾਕਰਣ ਆਦਿਕ) ॥

ਵੇਦਾਂਗੀ, ਸ:—'ਵੈਦੰਗੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਵੇਦਾਂਤ, ਪੁ:—ਖਟ ਸ਼ਾਸਤ੍ਰਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ, ਇੱਕ ਮਤ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਬ੍ਰਹਮ ਨੂੰ ਹੀ ਸੱਤ ਅਤੇ ਸੰਸਾਰ ਨੂੰ ਅਸੱਤ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ॥

ਵੇਦਾਂਤਣ, ਸ:
ਵੇਦਾਂਤੀ, ਪੁ: } ਜੋ ਵੇਦਾਂਤ ਮਤ ਨੂੰ ਮੰਨੇ ॥

ਵੇਦੀ
ਵੇਦੀ ਬਾਵਾ
ਵੇਧ } 'ਬੇਦੀ' ਆਦਿਕ ਵੇਖੋ ॥

ਵੇਰ, ਸ:—ਵਾਰੀ, ਮੌਕਾ, ਢਿੱਲ, ਇੱਕ ਰੁੱਖ ॥

ਵੇਰ ਵੇਰ, ਕ੍ਰਿ:, ਵਿ:—ਘੜੀ ਮੁੜੀ, ਕਈ ਵਾਰ, ਅਕਸਰ ॥

ਵੇਰਵਾ
ਵੇਰੜਾ
ਵੇਰਣੀ
ਵੇਰਾ
ਵੇਰੀ } 'ਬੇਰਵਾ' ਆਦਿਕ ਵੇਖੋ ॥

ਵੇਲ
ਵੇਲਣ (ਨ)
ਵੇਲਣਾ (ਨਾ)
ਵੇਲਣੀ } 'ਬੇਲ' ਆਦਿਕ ਵੇਖੋ ॥

ਵੇਲਾ, ਪੁ:—ਵਕਤ, ਸਮਾ, ਮੌਕਾ, ਚਿਰ ॥

ਹਲਾਂ ਵੇਲਾ, ਪੁ:—ਹਲ ਚਲਾਉਣ ਦਾ ਵੇਲਾ, ਬਹੁਤ ਤੜਕਾ ॥

ਕੁੱਕੜ ਵੇਲਾ, ਪੁ:—ਕੁੱਕੜ ਦੇ ਬਾਂਗ ਦੇਣ ਦਾ ਵੇਲਾ, ਸਵੇਰਾ ॥

ਚੱਕੀ ਵੇਲਾ, ਪੁ:—ਚੱਕੀ ਝੋਣ ਦਾ ਵੇਲਾ, ਪ੍ਰਭਾਤ ॥

ਲਾਹ ਵੇਲਾ, ਪੁ:—'ਲਾਹ' ਵਿੱਚ ਵੇਖੋ ॥

ਚਿੜਕਣ ਵੇਲਾ, ਪੁ:—ਚਿੜੀਆਂ ਚਿੜਕਣ ਦਾ ਵੇਲਾ, ਤੜਕਾ ॥

ਢੱਗਾ ਵੇਲਾ, ਪੁ:—ਸਵੇਰਾ, ਦਿਨ ਚੜ੍ਹਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲੇ ॥

ਵੇਲਾਂ ਕੁਵੇਲਾ, ਪੁ:—ਕਦੀ ਮੌਕੇ, ਕਦੇ ਕਦੇ ॥

ਵੈਲ਼ੀ,
ਵੈਲ਼ੀ
ਵੈਲ
ਵੈਲੂਮੀ
ਵੈਲੂ
ਵੈਲਾ
ਵੈਲੀ
ਵੈਲੇ } 'ਵੈਲਾ' ਆਦਿਕ ਵੇਖੋ ॥

ਵੈਸਰਾਇ, ਪੁ:—'ਵਾਈਸਰਾਇ' ਵੇਖੋ ॥

ਵੈਸਾਖ
ਵੈਸਾਖੀ } 'ਵਸਾਖ' 'ਵਸਾਖੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਵੈਂਹਗੀ, ਸ:—'ਬਹਿੰਗੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਵੈਹਣ
ਵੈਹਿਣ } ਪੁ:—ਨਦੀ ਦਾ ਵੇਗ, ਵਹਾਉ ॥

ਵੈਹਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਬਹਿਣਾ, ਬੈਠਣਾ, ਵਗਣਾ ॥

ਵੈਂਗਣ
ਵੈਂਙਣ } ਪੁ:—ਇੱਕ ਭਾਜੀ, ਬਤਾਉਂ, ਬਤਾਊਂ ॥

ਵੈਂਗਣੀ
ਵੈਂਙਣੀ
ਵੈਂਜਣੀ } ਵਿ:—ਵੈਂਗਣ ਦੇ ਰੰਗ ਦਾ ॥

ਵੈਜ਼ਲੀਨ, ਸ:—ਇੱਕ ਮੱਲ੍ਹਮ ਵਰਗੀ ਚਿਕਨੀ ਦੁਆ ॥

ਵੈਣਮਾਂ (ਵਾਂ)
ਵੈਣ
ਵੈਦ
ਵੈਦਕ
ਵੈਦਗੀ
ਵੈਦੇਹੀ
ਵੈਦਣ (ਣੀ)
ਵੈਦੜਾ } 'ਬੈਣਮਾਂ' ਆਦਿਕ ਵੇਖੋ ॥

ਵੈਪਾਰ
ਵੈਪਾਰਨ
ਵੈਪਾਰੀ } 'ਬੁਪਾਰ' ਆਦਿਕ ਵੇਖੋ ॥

ਵੈਰ, ਪੁ:—'ਬੈਰ' ਵੇਖੋ ॥

ਵੈਰਕ
ਵੈਰਖ } ਸ:—ਝੰਡਾ, ਨਿਸ਼ਾਨ ॥

ਵੈਰਣ, ਸ:—'ਬੈਰਣ' ਵੇਖੋ ॥

ਵੈਰਾਗ
ਵੈਰਾਗਣ
ਵੈਰਾਗੀ } 'ਬਰਾਗ' ਆਦਿਕ ਵੇਖੋ ॥

ਵੈਰਾਨ
ਵੈਰਾਨਾ
ਵੈਰਾਨੀ } 'ਵੀਰਾਨ' ਆਦਿਕ ਵੇਖੋ ॥

ਵੈਰੀ, ਪੁ:—'ਬੈਰੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਵੈਲ, ਪੁ:—ਕੁਕਰਮ, ਕੁੱਚ ਪੁਣਾ, ਬਦਮਾਸ਼ੀ ॥

ਵੈਲਕਮ, ਪੁ:—ਆਦਰ ਭਾ, ਜੀ ਆਇਆਂ ਨੂੰ ॥

ਵੈਲ ਦਾਰ
ਵੈਲੀ } 'ਵੇਲਦਾਰ' ਵੇਖੋ ॥

ਵੋਡ
ਵੋੱਡਾ
ਵੋਧ
ਵੋਧਾ
ਵੋਧੀ
ਵੋਲ
ਵੋਲੂ
ਵੋਲਾ
ਵੋਹਲੀ
ਵੋਂਗਾ
ਵੋਂਗੀ
ਵੋਣਾ } 'ਬੋਤ' ਆਦਿਕ ਵੇਖੋ ॥

ੜ

ੜ, ਪੁ:—ੜਾੜਾ, ਗੁਰਮੁਖੀ ਪੈਂਤੀ ਦਾ ਪੈਂਤੀਵਾਂ ਅੱਖਰ ॥

ੜਾੜ, ਸ:—ਝਗੜਾ, ਬਖੇੜਾ, ਪੁਆੜਾ ॥

ੜਾੜਾ, ਪੁ:—'ੜ' ਅੱਖਰ ਦਾ ਨਾਉਂ ॥

